

Bibliothèque numérique

medic@

Hippocrate / Kühn, Karl Gottlob (éd.).
Magni Hippocratis Opera omnia
(tomus III)

Leipzig : Car. Cnoblochii, 1827.
Cote : 45674 vol. 23

ΤΟΤ ΜΕΓΑΛΟΤ
Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ
Α Π Α Ν Τ Α.

M A G N I
HIPPOCRATIS
OPERA OMNIA.

EDITIONEM CVRAVIT
D. CAROLVS GOTTLOB KÜHN
PROFESSOR PHYSIOLOGIAE ET PATHOLOGIAE IN
LITERARVM VNIVERSITATE LIPSIENSI PVBLICVS
ORDINARIVS ETC.

T O M V S III.

LIPSIAE
PROSTAT IN OFFICINA LIBRARIA CAR. CNOBLOCHII
1 8 2 7.

45674

MEDICORVM GRAECORVM
O P E R A
Q V A E E X S T A N T.

EDITIONEM CVRAVIT

D. CAROLVS GOTTLOB KÜHN

PROFESSOR PHYSIOLOGIAE ET PATHOLOGIAE IN
LITERARVM VNIVERSITATE LIPSIENSI PVBLICVS
ORDINARIVS ETC.

V O L V M E N XXIII.

CONTINENS

HIPPOCRATIS COI T. III.

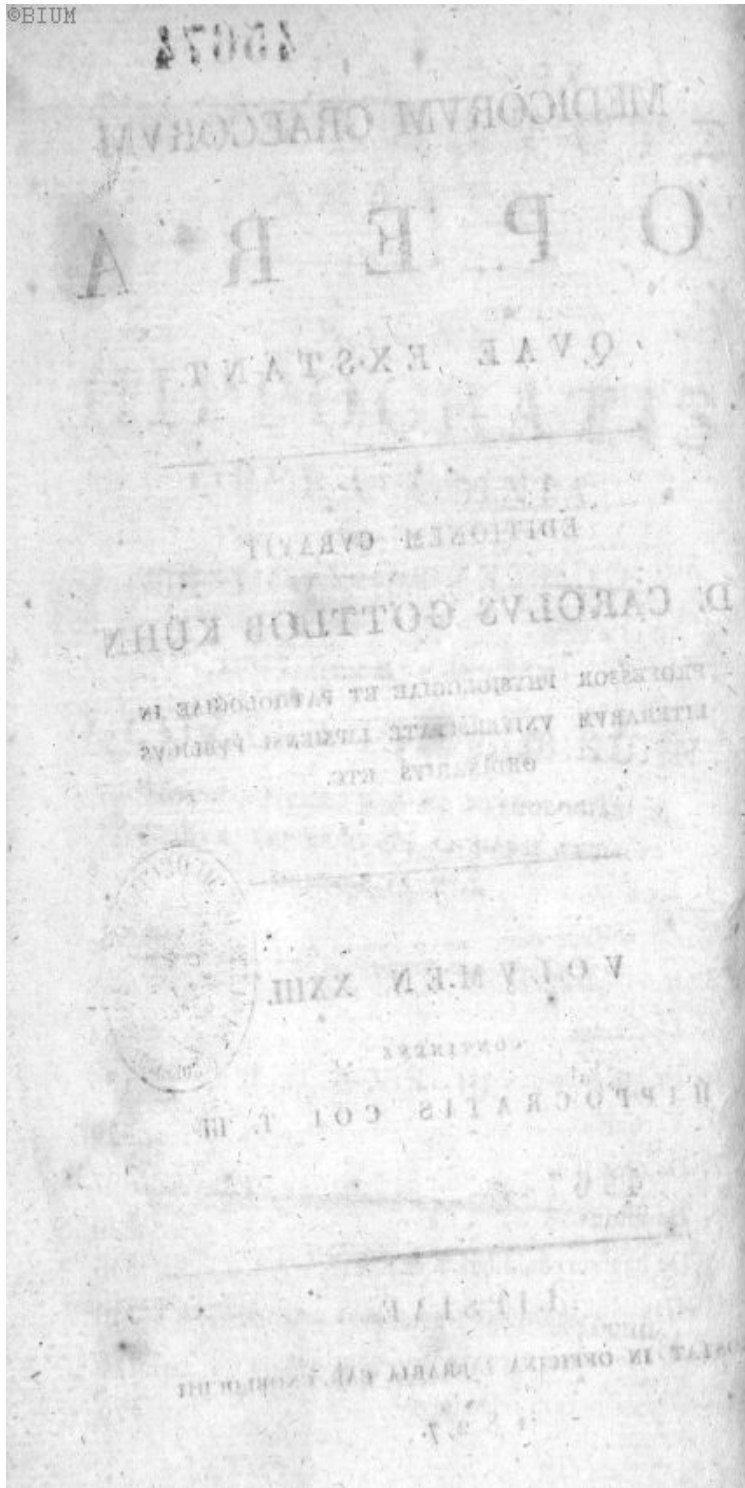
45674

LIPSIAE

PROSTAT IN OFFICINA LIBRARIA CAR. CNOBLOCHII

1827.

CONTENTA TOMI III.

	Pag.
1. De his quae uterum non gerunt.	1
2. De videndi acie.	42
3. De officina medici.	48
4. De fracturis.	64
5. De articulis.	135
6. Vectarius.	270
7. De ulceribus.	307
8. De fistulis.	329
9. De haemorrhoidibus.	340
10. De capitis vulneribus.	346
11. De foetus in utero mortui exectione.	376
12. De corporum refectione.	379

	Pag.
13. De morbis vulgaribus lib. I.	382
14. — — — — II.	444
15. — — — — III.	467
16. — — — — IV.	511
17. — — — — V.	545
18. — — — — VI.	583
19. — — — — VII.	631
20. Aphorismi.	706
21. Epistolae.	769
22. Sorani vita Hippocratis.	850
23. Index.	868

1. De his quae interius non videntur.	125
2. De visceribus acutis.	127
3. De officina medicorum.	128
4. De facibus.	129
5. De arboribus.	130
6. De vestimentis.	131
7. De obsequiis.	132
8. De aëre.	133
9. De haemorrhoidibus.	134
10. De capitis doloribus.	135
11. De febribus in quibus non intercedit.	136
12. De corporum refectis.	137

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΦΟΡΩΝ.

Ed. Chart. VII. [843.] Fœf. I. 675. Ed. Lind. II. (615, 616.)

Περὶ μὲν τῶν γινόμενων τῇσι γυναιξίν ἐφ' ἐκάστοισι τῶν παθημάτων πρότερον εἴρηται. νυνὶ δὲ ἀποφανέω δι' ἃς αἰτίας ἄφοροι γυναῖκες τὸ πάμπαν, καὶ διότι οὐ τίκτουσι πρὶν ἡθῶσι. φημὶ δὲ τοῦτο αἴτιον εἶναι. ἣν στραφῇ τὸ στόμα τῶν μητρῶν πάμπαν ἀπὸ τοῦ αἰδοίου, οὐ κύν-
σκουσιν. οὐ γὰρ δέχονται αἱ μήτραι τὴν γονήν, ἀλλ' ἔξω αὐτίκα ἔρχεται. γίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἣν ὀλίγον παραστραφῇ τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἀπὸ τοῦ αἰδοίου παρὰ φύσιν καὶ ἣν μεμύκη τὸ στόμα τῶν μητρῶν πάμπαν, οὐδ' οὕτως

HIPPOCRATIS DE HIS QVAE VTE- RVM NON GERVNT LIBER.

Ac de his quae mulieribus in singulis affectionibus contingunt, ante quidem dictum est, nunc autem quas ob causas mulieres prorsus sint steriles, aut quamobrem, nisi curentur, parere nequeant, mihi aperiendum. Hanc autem istius rei causam esse assero. Si uterorum os a pudendo penitus aversum fuerit, non concipiunt. Neque enim uteri genituram excipiunt, sed confestim foras prodit. Quod etiam contingit, si os uterorum praeter naturam paulum perversum sit. Quod si prorsus conniveat uterorum os,

HIPPOCRATES TOM. III.

Λ

Ed. Chart. VII. [843. 844.] Foesl. I. 675. Ed. Lind. II. (616.)
 δέχονται, οὐδ' ἦν ἄρμοι μεμίκη μᾶλλον ἢ δεῖ. δῆλον δὲ
 τούτων ἕκαστον ἐστὶ τῶν εἰρημέτων. [844] ἦν μὲν γὰρ ἀπε-
 στραμμένον ἢ πάμπαν ἢ μεμυκός, τὰ καταμήνια οὐκ ἔρχεται
 τὸ παράπαν, ἢ ἔρχεται βιαίως ξὺν νοΐσῳ, ἢν βιάσῃται τὸ
 αἷμα τὰς μήτρας στραφῆναι κατ' ἡθεα. κἢν ἀποκαθαρθῇ
 ἡ γυνή, ἐστὶν ὅτε αὐτῆς ἀποστρέφεται τὸ στόμα τῶν μητρῶν
 ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. ἦν δὲ ὀλίγον παρακεκλιμένον ἢ ἄρμοι με-
 μίκη, χωρεῖ μὲν τὰ καταμήνια, χωρεῖ δὲ βιαίως καὶ κατ'
 ὀλίγον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. ταῦτα δὲ πάντα δῆλα γίνεται,
 εἰ οὕτως ἔχει, ψηλαφώσῃ γυναῖκα, καὶ ἦν τούτων τι ἦ, με-
 λεθανθεῖσα ἡ γυνή φορὸς γίνεται· ἐστὶ δὲ καὶ ὅτε αὐτομάτη.
 τούτων δὲ ἕκαστον διότι γίνεται, εἴρηται δὲ ἐν τοῖσι γυναι-
 κείοισι νοσήμασιν. ἦν δὲ λείπαι ἔωσιν αἱ μήτρας, γίνεται
 δὲ τοῦτο καὶ φύσει ἐνίησι, καὶ ἦν ἔλκεα ἐγγεγόμενα μεγάλας
 οὐλὰς ἐγκαταλίπη, καὶ ἦν λείπαι ἔωσιν, οὐ λαμβάνει ἡ γυνή
 ἐν γαστρὶ. τὴν γὰρ γονὴν δέχονται μὲν αἱ μήτρας, ἦν μὴ τι
 αἴτιον ἄλλο ἦ, ξυλλαμβάνουσιν δὲ οὐ. ἀλλὰ τὸν σπέρρον
 ἔξω χαλῶσι. δῆλον δὲ μάλιστα ἐστὶ ψηλαφώσῃ, καὶ εἰρο-

neque sic uteri genituram excipiant, ut neque si plus quam
 conveniat recenter conniveat. Quae commemorata singula
 patent. Etenim si prorsus aversum aut connivens fuerit,
 menses nullo modo vel non nisi violenter et cum morbo
 prodeunt, si coactus fuerit uterus a sanguine pro more
 converti. Ac etiam si mulier repurgata fuerit, interdum
 et uterorum os a pudendo avertitur. Quod si paulum de-
 clinet, aut derепente conniveat, menses quidem prodeunt,
 sed cum vi et paulatim per multos dies. Quae omnia
 ita se habere contrectanti mulieri manifesta sunt, et si quid
 ex his contigerit, cura adhibita mulier foecunda redditur,
 idque etiam quandoque sponte. Quae singula cur contin-
 gant, in morbis muliebribus dictum est. Si uteri lubrici
 fuerint, id autem quibusdam natura contingit, et si innata
 ulcera magnas cicatrices intus reliquerint, mulier utero non
 concipit. Genituram enim uteri quidem excipiant, nisi
 alia quaedam causa subit, non tamen concipiunt, sed se-
 men foras elabi sinunt. Hoc autem contrectanti manife-

Ed. Chart. VII. [344.] Fœs. I. 675. Ed. Lind. II. (616. 617.)
 μένη εἴ ποτε ἐν τῇσι μήτηρσιν ἑλκεᾶ οἱ ἐγένοντο. τὰ (617)
 δὲ καταμήνια ὑγιεινῶς μὲν ἐν τούτῳ τῷ τοσμήματι χωρεῖ.
 ἀνίητος δὲ γίνεται ὥς ἐπὶ πλέον ἢ τοιαύτη γίνεται δὲ καὶ
 τοῦτο αἷτιον τοῦ μὴ συλλαμβάνειν ἐν γαστρὶ. ἢν ἑλκος γέ-
 νηται ἐν τῇσι μήτηρσιν ὑπὸ παθήματος τοιούτων τῶν εἰρημέ-
 των καὶ μὴ ταχὺ ὑγιαίνῃ, ἀλλὰ μολυνθῇ. παραμένει γὰρ
 τὸ ἑλκος ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν ὧτι ἐόν, καὶ
 ὄζει ποιηρόν ἢ γυνή, καὶ ἔστιν ὅτε ἰχώρ ῥέει αὐτῇ ἐκ τοῦ
 αἰδοίου κόκκυθος, καὶ μέχρις ἂν ἔχῃ τὸ ἑλκος, οὐ λαμβάνει
 ἐν γαστρὶ. οὐ γὰρ συλλαμβάνουσιν αἱ μήτραι τὴν γονήν.
 ταύτη τὰ καταμήνια χωρεῖ ὑγιεινῶς. ἐν ψηλαφήσει δὲ μάλι-
 στα γίνεται δῆλον καὶ ἐρωτήσῃ περὶ τῶν εἰρημέτων. μελε-
 θανθεῖσα δὲ σφόδρως γίνεται, ὀλίγαι δὲ ἐλπίδες εἰσίν. ἢν δὲ
 τῶν καταμήνιων ἐλλειφθῇ τι ἐν τῇσι μήτηρσιν ἐκρηξὶν ἔχῃ,
 θεσμανθῇ δὲ καὶ αὐτὴς ψυχασθῇ περὶ τὸ στόμα ἢ ὀλίγον
 ἐνδοτέρω, οὐδ' οὕτω λαμβάνει ἐν γαστρὶ. ἔργμα γὰρ τοῦτο
 ἐπιτελείμετον οὐ παρήσει τὴν γονήν ἵναται ἔκου δεῖ. καὶ ἢν

flum est, et ei quae rogatur num aliquando in uteris ei
 ulcera innata fuerint. Menfes vero hoc in morbo non
 aliter quidem ac sanis prodeunt, sed ut plurimum ejus-
 modi mulier incurabilis existit, eaque causa est cur utero
 non concipiat. Si ulcus ex aliqua harum commemorata-
 rum affectionum in uteris obortum fuerit, neque brevi fa-
 nefcat, sed fordidum extiterit, longo enim tempore ulcus
 permanet, velut quod in aere existit et prave olet mulier,
 eique interdum ex pudendis sanies graveolens effluit, ne-
 que quamdiu ulcus detinuerit utero concipit, quod uteri
 genituram non retineant, huic menfes non secus ac sanis
 prodeunt. Ex contactu autem et interrogatione maxime
 de praedictis constat. Cura tamen adhibita, etsi parva
 spes est, foecunda tamen evadit. Si vero ex mensibus
 aliquid in uteris relictum ruptionem fecerit, quod circa os
 aut paulo interius calefactum fuerit, quod circa os aut
 paulo interius calefactum fuerit, rursusque perfrixerit ne-
 que sic utero concipit. Hoc enim incumbens impedit ne
 genitura quo opus est perveniat. Quod si per initia qui.

Ed. Chart. VII. [844, 845.] Foesl. I. 675. 676. Ed. Lind. II. (617. 618.)
 μὲν ἐν ἀρχῇ μελεθαίνηται, ὑγιαίνει καὶ φορὸς γίνεται. || ἢν
 δὲ χρόνος ἐγγίνηται, ἄφορος μένει. δῆλον δὲ πάθημα ψηλα-
 φήσει μάλιστα ἐστὶ, σκληρὸν γάρ τι ἐγγίνεται, καὶ ἢν χάνωσι
 μᾶλλον τοῦ καιροῦ αἱ μήτραι, οὐδὲ οὕτω κνίσκται. οὐ γὰρ
 συλλαμβάνουσιν αἱ μήτραι τὴν γονήν. δῆλον δὲ ἐστὶ καὶ
 τοῦτο ψηλαφήσει, καὶ τὰ καταμήνια ἔρχεται ἁλῆα καὶ ἐπ'
 ὀλίγας ἡμέρας. γίνεται δὲ καὶ φύσει τὸ πάθημα τοῦτο καὶ
 ὑπὸ νοσημάτων τῶν εἰρημένων. κἢν μὲν φύσει ἦ, ἀνίητος ἢ
 νοῦσος. ἢν δὲ μή, οὐκ ὑγιεῖν χωρεῖ τὰ (618) καταμήνια,
 οἷα τῆς γυναικὸς μὴ ὑγιεῖν εὐσεύς, οὐδὲ οὕτω κνίσκται.
 [845] οὐ γὰρ πῆγνυται ὑπὸ τοῦ αἵματος ροσεροῦ ἐόντος,
 ἀλλὰ διουρέει τὴν γονήν, τὸ αἷμα τὸ κατὸν ἀπὸ τοῦ σώ-
 ματος ροσερὸν ἐόν. διουρηθεῖσα δὲ ἡ γονὴ ἐξέρχεται ἔξω
 τῷ χρόνῳ ἢ ὀλίγῳ ἢ πολλῷ ξὺν ἰγῶρι. δῆλον δὲ ἐστὶ τῷ
 σώματι τῆς γυναικὸς καὶ τοῖσι καταμηνίοις. χωρεῖ γὰρ
 τὰ καταμήνια αὐτῇ, οἷα εἴρηται, ἢν τε χολώδης ἢν τε φλε-
 γματώδης ἢν τε ὑδρωποειδὴς εἴη. ἐν τάχει δὲ μελεθαιθεῖσα
 εὐφορος γίνεται. ἢν δὲ μή, οὐ. ἢν δὲ γυναικὶ μὴ χωρεῖ τὰ

dem curetur, convalescit et foecunda redditur. Si vero
 tempus accesserit, infoecunda manet. Ex contactu autem
 potissimum affectio patet. Durum enim quiddam innasci-
 tur. Et si plus aequo uteri dehiscant, neque sic concipit.
 Neque enim semen uteri retinent. Sed et hoc quoque ad
 contactum manifestum fiet, mensesque conferti et paucis
 diebus prodeunt. Haec affectio vero et natura et ex re-
 latis morbis contingit, et si quidem a natura fuerit, incu-
 rabilis est morbus; sin minus, menses minime sani prod-
 eunt, cum nimirum mulier sana non sit, neque sic concipit.
 Neque enim a sanguine morbofo concrefcit, verum
 sanguis morbofus ex corpore delatus, genituram serofam
 reddit, quae serofa reddita tempore modico vel multo,
 una cum sanie foras egreditur. Id autem ex mulieris cor-
 pore et mensibus patet. Menses enim ei quales dicti sunt
 ferentur, sive bile, sive pituita, sive aqueo humore abun-
 darit. Brevi autem cura adhibita foecunditati restituitur,
 alioqui minime. Si vero mulieri menses penitus non

Ed. Chart. VII. [845.] Fœf. I. 676. Ed. Lind. II. (618, 619.)
καταμήνια πόμπαν ἢ ὑπὸ πάντων τῶν εἰρημένων, καὶ οὕτως
οὐ ξυλλαμβάνει. αἱ γὰρ φλέβες τοῦ αἵματος πλήρεις εἶναι
τὴν γοτὴν οὐ δέχονται καὶ ἐν τῇσι μήτρῃσι αἵματος ἐνεῖναι
τε χρονίου πᾶσα μηχανὴ ὅτι ἀποκωλύει τὴν γοτὴν τρέφεσθαι.
ἦν δὲ ἐλάσσω τὰ καταμήνια χωρὲς τοῦ δέοντος, οὐδὲ οὕτω
κινύσκειται. αἷτια δὲ ἐν τῇ προτέρῃ νόσῳ προειρημένα. δῆλον
δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῇ ἐρωτήσῃ. κῆν μὲν φύσει ὀλίγα χωρὲς τὰ
καταμήνια, ἀνίητος γίνεται. ἦν δὲ ὑπὸ παθήματος τουτέων
τινὸς τῶν εἰρημένων, μελεδανθεῖσα ἐν τάχει φορὸς ἔσται.
καὶ ἦν πλείονα τοῦ δέοντος χωρὲς τῇ γυναικὶ τὰ καταμήνια,
οὐδ' οὕτως ἐν γαστρὶ λαμβάνει. αἱ γὰρ μήτραι κεκενωμένου
τοῦ αἵματος οὐ ξυλλαμβάνουσι τὴν γοτὴν ὑπὸ ἀσθενείας.
ἂν δὲ ἄρα καὶ ξυλλάβωσιν, κατελθὼν τὸ αἷμα πολλὸν ἐξα-
πίτης ἐπὶ τὰς μήτρας τῆς γυναικὸς ἀποπνίγει τὴν γοτὴν.
δῆλον δὲ καὶ τόδε τοῖσιν ἐπιμηνίοισιν ὀκόσα πολλὰ χωρῆσαι,
καὶ ἦν μὲν φύσει ἡ γυνὴ πολλὰ χαλὰ τὰ καταμήνια, ἀφο-
ρος γίνεται. ἦν δὲ μὴ φύσει, (619) ἀλλ' ὑπὸ παθήματός
τινος τῶν εἰρημένων, μελεδανθεῖσα ἐν τάχει φορὸς ἔσται.

prodeant, aut propter ea omnia quae commemorata sunt,
ne sic quidem concipit. Neque enim venae sanguine re-
fertae genituram excipiunt, et in uteris aliquid inveterati
sanguinis inesse necesse est, quod genituram nutriri pro-
hibet. Quod si pauciores quam conveniat menses prodeant,
neque sic concipit, propter causas in priore morbo com-
memoratas, quod et ex percontatione patet. Et si quidem
natura pauci menses prodeant, incurabilis existit. Si vero
ex aliqua commemoratarum affectionum, cura adhibita
brevis foecunda erit. Et si plures quam conveniat mulieri
menses prodeant, neque sic utero concipiet. Neque enim
uteri evacuato sanguine propter imbecillitatem genituram
apprehendunt, quod si sane etiam apprehendant, copiosus
sanguis ad mulieris uterum derrepente delatus genituram
suffocat. Id autem etiam ex mensibus qui copiosi prodi-
bunt manifestum est. Et si quidem natura copiosos men-
ses mulier demittit, infocunda redditur. At si non natura,
sed ab aliqua ex commemoratis affectionibus, cura adhi-

Ed. Chart. VII. [845.846.] Foes. I. 676. Ed. Lind. II. (619.)
καὶ ἦν τὸ στόμα τῶν μηρέων ἐκπύση τοῦ αἰδοίου, οὐδὲ
οὕτω λαμβάνει ἐν γαστρὶ. τὸ τε γὰρ στόμα σκληρὸν γίνεται
καὶ οὐ δέχεται τὴν γονὴν καὶ οἰδίει, καὶ ταύτη ἄφορος γί-
νεται τὸ πάμπαν. δῆλον δὲ τὸ πάθλημα τοῦτο διότι γίγτε-
ται καὶ ἦν μὴ χωρὲς τὰ καταμήνια κατὰ τὸ προσῆκον, ἀλλὰ
κάτω ὁρμῇ ἐς τὴν ἔδρην, οὐδὲ οὕτω λαμβάνει ἐν γαστρὶ.
δῆλον γάρ ὅτι τὸ στόμα τῶν μηρέων ἐκτίτραται ἀπὸ
τοῦ αἰδοίου ἢ μέμυκε, καὶ ἦν μὲν κατὰ τὴν ἔδρην ἢ ἐστρα-
μμένον τὸ στόμα ἢ μέμυκε, μελεδανθεῖσα φορὸς γίνεται.
δῆλον δὲ ἐκότερόν ἐστι τῇ ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει. ἦν γὰρ
τὰ καταμήνια ἐκαστὴ ὥδε εἴη, ἢ τοῦτος ταύτησι δῆλον ὅτι
αἰτίη ἐστὶ. τοσαῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῇσι γυναιξίν ἐστι, δι-
ὰ οὐ τίκουνσι πρὶν ἂν ἰηθῶσι, καὶ δι' ὅσα ἄφοροι γίνονται
τὸ πάμπαν. ὥστε [846] θανατᾶν τὰς γυναῖκας οὐ χορὴ οἶε
εἶσι μὲν, οὐ τίκουνσι δὲ πολλάκις. πειρητήρια δὲ ὧν δηλοῦ-
ται ἡ γυνὴ εἰ κῆσει. γυναῖκα ἦν θείης γινῶναι εἰ κύει, σι-
κήν ποιῆσαι ἢ βούτυρον καὶ γάλα γυναικὸς κουροτρόφου

bita brevi foecunda erit. Et si uterorum os extra puden-
dum exciderit, neque sic utero concipit. Os enim durum
efficitur, neque genituram excipit et intumescit, ideoque
infoecunda prorsus redditur. Quam ob causam autem haec
affectio contingat manifestum est. Et si menses minime
ut convenit prodeant, sed deorsum ad sedem cum impetu
ferantur, neque sic utero concipit. Os enim uterorum a
pudendo aversum esse, aut connivere patet. Quod si utero
in sedem obverso aut connivente cura adhibita fuerit,
foecunda redditur. Utrumque vero ex percussione et
responsione manifestum sit. Si enim menses semper sic
fuerint, his morbum in causa esse manifestum est. Atque
istae ejusmodique causae in mulieribus sunt, ob quas, nisi
curentur, non pariunt et ex quibus prorsus infoecundae
redduntur, ut proinde mirari mulieres minime oporteat, si
quaedam, non tamen saepe, pariant. Tentamenta quibus
exploratur in muliere conceptus. Si nosse velis an mulier
conceptui sit idonea, butyrum et lac mulieris puerum la-

Ed. Chart. VII. [846.] Foesl. I. 676. 677. Ed. Lind. II. (619. 620.)
 διδόναι πίνειν, καὶ ἥν ξεύγῃται, κηῖσει· εἰ δὲ μὴ, οὐ. νέ-
 τωπον ὀλίγον προστίθεσθαι ἐν εἰρίῳ ἐνελίξασα, κῆπειτα
 ἔωθεν σκέψασθαι ἥν ὄζῃ διὰ τοῦ στόματος τὸ ἐπιτεθέν.
 καὶ ἥν μὲν ὄζῃ, κηῖσει· ἥν δὲ μὴ, οὐ. || ἕτερον πειρητήριον
 ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ἥτιναι ἂν γυναῖκα ἀπὸ τῶν προσθετῶν μὴ
 λίην ἰσχυρῶν ἐόντων, ἥν ὀδύναι ἐς τὰ ἄρθρα ἀκίκωνται,
 καὶ βρυ(620)γμὸς ἔχῃ, καὶ σκοτοδινηται καὶ χαρμῇται, ἐλπίς
 αὐτῇ κηῖσαι μᾶλλον ἢ ἥτις τούτων μηδὲν πάσχει. ἄλλο.
 μάλινζαν σκορδόδου περικαθήρανται τὴν κεφαλὴν ἀποκνίσαντα
 προσθεῖναι πρὸς τὴν ὑστέρεν καὶ ὀρεῖν τῇ ὑστεραίῃ, ἥν ὄζῃ
 διὰ στόματος. καὶ ἥν ὄζῃ, κηῖσει· ἥν δὲ μὴ, οὐ. ἥν θείλῃ
 γυνῆν ἢ γυνῆ εἰ κηῖσει, πινέτω ἄνησον τετριμμένον ἐν
 ὕδατι ὥς λειότατον καὶ εὐδέτω. καὶ ἥν μὲν κηῖσμός αὐτὴν
 λαμβάνῃ περὶ τὸν ὀμφαλόν, κηῖσει· ἥν δὲ μὴ, οὐ. κίουσιν
 γυναῖκα ἥν μὴ ἄλλο γινάσκης, ἐν τούτῳ γνώσεις. ὀρῶνται οἱ
 ὀφθαλμοὶ εἰλκυσμένοι καὶ κοιλότεροι καὶ τὰ λευκὰ τῶν
 ὀφθαλμῶν οὐκ ἔχει τὴν φύσιν τῆς λευκότητος, ἀλλὰ πελω-

ctantis potui exhibeto, et si eructaverit, concipiet, sin mi-
 nus minime. Netopum modicum lana convolutum subter
 apponito, deinde mane spectato num ejus quod appositum
 fuit odor ad os pervenerit, quod si sic, concipiet; sin mi-
 nus, non. Aliud ad idem. Si cui mulieri ex subditiis
 non admodum vehementibus dolores ad articulos perve-
 nerint et dentium stridor, tenebriosa vertigo et oscitatio
 detinuerit, huic concipiendi major spes adest quam cui
 nihil horum contingit. Aliud. Allium caput unicum habens,
 capite depurgato et derafo in uterum subdito et postridie
 spectato num odor ad os perveniat; quod si sic, concipiet;
 sin minus, minime. Si mulier nosse velit an conceptura
 sit, anisum ex aqua quam tenuissime tritum bibat et dor-
 miat, quod si quidem pruritus circa umbilicum eam cor-
 ripiat, concipiet; sin minus, minime. Praegnantem mulie-
 rem, si non aliter, ex hoc tamen cognosces, quod oculi
 contracti et magis cavi videntur, neque eorum candidum
 nativam habet albedinem, verum lividius cernitur. Quae

Ed. Chart. VII. [846.847.] Foes. I. 677. Ed. Lind. II. (620. 621.)
 τερα φαίνονται. ὀκῶσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, ἐφῆλιν ἐπὶ τοῦ
 προσώπου ἴσχουσι, καὶ ἀρχόμεναι συλλαμβάνειν μίσοινοι γί-
 νονται καὶ κακόςιτοι, καὶ καρδιωγμοῦ μεσταί, καὶ πτυαλί-
 ζουσιν. μίλιαν καὶ ἄνησον τρῖψαι ὥς λειότατα. εἴτα ἐν
 ὕδατι διεῖναι καὶ δοῦναι καὶ εἶσαι ὑπνώσασθαι. καὶ ἥν μὲν
 στρόφος γίνηται οἱ περὶ τὸν ὀμφαλὸν, κύει· ἥν δὲ μὴ γίνη-
 ται, οὐ κύει. πάντων δὲ τούτων ὕστερον πίνειν ἄλητον
 καὶ μέλι καὶ ὀρίγανον ἐν οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ. ὅσαι ἐν γαστρὶ
 ἔχουσιν ἐφῆλιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἴσχουσιν, ἄρῶεν κύουσιν.
 ὅσαι δὲ εὐχροῦσαι διαμένουσιν, θῆλυ ὥς ἐπιτοπουλὸν κύουσιν,
 ἥν αἱ θῆλαι ἄνω ἔωσιν ἐστραμμέναι, ἄρσεν κύει. ἥν δὲ κάτω,
 θῆλυ. λαβὼν τοῦ γάλακτος φυρῆσαι ἄλητον καὶ ποιῆσαι
 ἄρτισκον, καὶ ὀπτῆσαι ἐπὶ πυρὸς μαλθακοῦ. καὶ ἥν μὲν κα-
 τακαυθῇ, ἄρῶεν κύει· ἥν δὲ διακαυθῇ, θῆλυ. [847] τὸ αὐ-
 (621) τὸ τοῦτο ἐπιτυλίσσας ἐν φύλλοισιν ὀπτῆσαι, καὶ ἥν μὲν
 πήγνυται, ἄρῶεν κύει· ἥν δὲ διαχυθῇ, θῆλυ. Θεραπεῖται κυή-
 σιος πειρητήριος καὶ παιδογονήης, ἥτις δαίται, καὶ ἄτεκνος

utero gerunt, in facie maculam habent, quam ἐφῆλιν vo-
 cant, ubique concipere coeperint, vinum odio habent et
 cibos averfantur, οἷος ventriculi morfu torquentur, et os
 frequenti salivatione redundat. Minium et anisum tenuis-
 sime tritum, deinde aqua dilutum exhibeto et dormire fi-
 nito, et si ei tormina circa umbilicum suboriantur, prae-
 gnans est, alioquin minime: post haec autem omnia, fari-
 nam, mel et origanum ex vino et oleo bibat. Quae utero
 gerentes maculam in facie veluti ex solis adustione, ἐφῆ-
 λιν vocant, habent, eae foemellam gestant: quae vero be-
 ne coloratae permanent, marem plerumque. Si papillae
 sursum conversae fuerint, marem gestat, si deorsum, foemi-
 nam. Sumptam lactis portionem cum farina subigito, et
 in pastillum formato et levi igne torrefacito, et si quidem
 exuratur, marem gestat, si vero diffundatur, foemellam. Hoc
 idem ipsum super folia emulctum inspicito, et si quidem
 cogatur, masculum gestat, si vero diffundatur, foemellam.
 Curationes quae conceptum explorant in ea quae libero-
 rum procreatione indiget, et liberis caret et quae jam au-

Ed. Chart. VII. [847.] Fœf. I. 677. Ed. Lind. II. (621.)
 ζούσα καὶ ἤδη κύνουσα, ζούσα δὲ ἀτεκνοῦσα. ἐπὶ ὁ στόμα-
 χος σκληρὸς ἢ, ὅλος ἢ ἄκρος, καὶ ξυμμεμῆκη καὶ μὴ ὀρθὸς
 ἢ, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἰσχίον ἀπεστυαμμένος τὸ ἕτερον ἢ ἐς τὸν
 ὀρθὸν κεκύφη ἢ ἀνεσπᾶκη ἐσωτὸν ἢ τὸ χεῖλος ἐπιβάλλη τοῦ
 στομάχου ἐφ' ἐσωτὸ. ὁπόθεν οὖν ἢ τρηχὺς ἢ, ἢ πεπωρω-
 μένος. σκληρὸς δὲ γίνεται καὶ ἀπὸ ξυμμύσιος καὶ ἀπὸ παρω-
 σιος. ταύτησι τὰ ἐπιμήνια οὐ φαίνεται, καὶ φαίνεται πολλῶ
 ἐλάσσονα ἢ κακίονα τοῦ δέοντος, καὶ διὰ πλείονος χρόνου
 ἐπιφαίνεται. τὰ μὲν ἐπιμήνια καθ' ὑγίην τοῦ σώματος καὶ
 τῶν μητρῶν τὴν ἔξοδον εὐρίσκεται, κατὰ τε τὸ σύμφυτον
 καὶ τὸ δίκαιον, καὶ ἀπὸ θερμῆς καὶ ὑγρότητος τῶν ἐπιμη-
 τίων καὶ τοῦ στομάχου οὐ κάρτα βεβλαμμένον. τὴν δὲ γονὴν
 πάλιν οὐ δέχεται διὰ τὴν βλάβην, ἥτις ἂν κολύη ἀπὸ τοῦ
 στομάχου μὴ καλῶς ἔχοντος τοῦ δέχεσθαι. ταύτην χρὴ πυ-
 ρησάντα τί σῶμα ὅλον πειῖν δοῦναι φάρμακον, καὶ κά-
 θαρσιν ποιήσασθαι τοῦ σώματος πρῶτον, ἣν τε ἄνω καὶ
 κάτω ἣν τε κάτω μόνον, καὶ ἣν μὲν ἄνω διδοῖς τὸ φάρ-
 μακον, μὴ πυρῆν πρότερον τῆς καθάρσεως, ἀλλ' ὕστερον.

tea praegnans effecta, nunc vero non parit. Ubi uteri
 stomachus totus aut extrema sui parte durus, aut conni-
 yens et non rectus fuerit, sed in alteram coxendicem con-
 versus, aut in rectum intestinum procubuerit, aut sese con-
 traxerit, aut stomachi labrum in se reductum fuerit. Qua-
 cunque igitur ex occasione asper et callosus evadit. At
 ex conclusionem et callo durus fit. His menses minime aut
 longe pauciores, aut quam conveniat deteriores et per lon-
 gius tempus apparent. Et menses quidem pro corporis et
 uterorum valetudine exitum habent, et pro connato et iusto
 eorum caloris et humiditatis modo, et stomacho non admo-
 dum offenso. Rursus autem genituram ob laesionem non
 recipit, quaecunque tandem stomachum male affectum ne
 recipiat impedit. Huic post totum universo corpori adhi-
 bitum, medicamentum purgans bibendum exhibere oportet,
 facta primum corporis purgatione, sive sursum et deorsum,
 sive deorsum solum. Et si quidem sursum purgans medica-
 mentum exhibeas, ante purgationem fomentum non admo-

Ed. Chart. VII. [847.] Foef. I. 677. 678. Ed. Lind. II. (622.)
 πυριήσας δὲ μεταπίσαι κάτω ἤν δὲ μὴ δοκῇ δεῖσθαι ἀνω-
 τερι(621)κοῦ, προπυριήσας κάτω πίσαι. ὅταν δὲ ἡ δοκῇ καλῶς
 ἔχειν τὸ σῶμα, μετὰ τοῦτο πυριῇν ἐγκαθίζων τὰς μήτρας
 αὐτὰς πυκνά, ἐν ὅτῳ ἂν δοκῇ ξυμφέρειν. ἐπιβάλλειν δὲ ἐς
 τὰ πυριήματα κυπαρίσσου πρίσματα δάφνης φύλλα κεκομ-
 μένα, καὶ λούειν πολλῶ καὶ θερμῶ πολλάκις. || ὁκόταν δὲ
 τεόλουτος καὶ τεοπυριήτος ᾗ, ἀναιρύνειν στόμα τῆς μήτρας
 μήλην κασσιτερίνη καὶ ἀγορδοῦν ὁμοῦ, ἐάν δέηται, ἢ μολυ-
 βδίνης ἀρξαμένης ἐκ λεπτιῆς· εἰτα παχυτέρη, ἢ παραδέχεται,
 ὥς ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν. βάπτειν δὲ καὶ τὴν μήλην ἐν τῷ
 μαλθακτῆρι διειμένῳ, ὅτι δοκεῖ ξυνοῖσειν, ἔγρον ποιήσας.
 τὰς δὲ μήλας ποιεῖν ὀπισθεν πλατείας, εἰτα περὶ ξυληρί-
 οισι μακροῖσι περιαρμόσαι καὶ οὕτως χρῆσθαι. τὸν δὲ χρό-
 νον τοῦτον ἐψοῦσα ἐν οἴῳ λευκῷ ὡς ἡδίστον γλυκεῖ δαΐδα
 πινέτω ὡς πιωτάτην κατασχίσασα λεπτά, καὶ σελίνου καρπὸν
 κόψασα, καὶ κυμίνου Αἰθιοπικοῦ κύλαμον, καὶ λιβατωτὸν
 ὡς κάλλιστον. τοῦτου πινέτω νῆσις ὁκόσον δοκῇ μέτριον

vendum, sed postea. At fomento adhibito, deinde medica-
 mentum deorsum purgans exhibendum. Quod si sursum
 purgante medicamento minime opus esse videatur, fomento
 ante admoto per inferiora purgans bibendum exhibeto. Ubi
 autem corpus bene habere visum fuerit, postea crebro in eo
 fotu quicunque tandem conducere videbitur insidendo, ute-
 ris ipsis fomentum admoveto. In fotus autem cupressi ra-
 menta, et lauri folia tusa immittito et copiosa calida fre-
 quenter lavato. Recenter lotae et fotae os uteri specillo
 stanneo aut plumbeo diducito, simulque si opus fuerit diri-
 gito, initio a tenui ducto, deinde crassiore si admiserit ad-
 moto, quoad probe habere videatur. Specillum autem
 emolliente quodcumque conducere videbitur dissoluto et li-
 quido reddito intingito. Specilla lata posteriore parte con-
 fectio, deinde parvulis lignis oblongis accommodatis utitor.
 Hoc vero tempore taedam pinguisssimam in tenuia frustula
 dissectam, ex vino albo dulci quam suavissimo decoctam
 bibat, et apii cuminiq. Aethiopici semen contusum, et thus
 probatissimum. Ex hoc moderata quantitate bibat diebus

Ed. Chart. VII. [847.848.] Foesl. I. 678. Ed. Lind. II. (622, 623.)
 εἶναι πλήθος, ἡμέρας ὀκτώσας ἂν δοκέη καλῶς ἔχειν, καὶ
 ἐσθιέτω σκυλάκια σιαλῶδεα διεφθρα, καὶ πολύποδα ἐν οἴνῳ
 ἐφθρόν γλυκυτάτω, καὶ τοῦ ζωμοῦ πινέτω καὶ κράμβην ἐφθρήν
 καὶ οἶνον λευκὸν ἐπιπινέτω, καὶ μὴ δειπνέτω, καὶ λουέσθω
 δις τῆς ἡμέρης. σιτῶν δὲ ἀπεχέσθω τοῦτον τὸν χρόνον.
 μετὰ δὲ, ἢν μὲν προχωρήσῃ κατὰ τὸν στόμαχον καὶ φαίνη
 τινὰ κάθαρσιν ἔξω, πίνειν τέ τι τοῦ πόματος, ἡμέρην μίην
 ἢ δύο, καὶ [848] τῇσι μήλεσι παύσασθαι χρέμενον καὶ πει-
 ρᾶσθαι καθαίρειν τὰς μήτρας, προσθέτοισι καὶ φαρμάκοι-
 σιν. (623) ἥτινι δὲ τοῦ στομάχου ὀφθῶ καὶ μυλθακοῦ καὶ
 ὑγίως καὶ καλῶς ἔχοντος καὶ ἐν τῷ θρόνῳ κειμένου τὰ ἐπι-
 μήτια μὴ φαίνεται πάμπαν ἢ ἐλάσσονα καὶ διὰ πλείονος
 χρόνου καὶ μὴ ὑγιεῖν, τὴν τοῦτον ἀνευρών ἥτινα ἔχουσιν
 αἱ μήτρας, ἢν τε καὶ τὸ σῶμα ξυμβαλλήται τι, ἐξευρών τὸ
 αἷτιον ἀπὸ οὐτέρου οὐ κλύσκειται, ὅτε μὲν οὕτως ἔχει, τὴν ἡ-
 σιν ποιέσθαι προσφέρων τὸ θρόν. ἢν δὲ ἔχηται τὴν ἡσιν
 ἀρχόμενος ἐξ ἰσχυρῶν, ὅπως ἂν δοκέη καιρὸς εἶναι. τελευ-
 τὰν δὲ μυλθακώτερα ὥς ἂν δοκέη καλῶς ἔχειν καθύρ-
 σιος ἢ μήτρα, καὶ ὁ στόμαχος καθαρεύειν ὁρθῶς ἔχων ἐν

quibus melius habere videbitur, et catulinas carnes pingues
 percoctas edat, et polypum ex vino duleissimo coctum juscu-
 lum bibat, brassicam quoque coctam vinumque album super-
 bibat, coena abstineat et bis die lavet. Per hoc tempus
 cibis abstineat, postea si per stomachum processerit et quan-
 dam foras purgationem ostenderit, uno aut altero die potio-
 nem aliquam bibat, a specillorum usu desistito et uteros sub-
 dititiis medicamentis purgare tentato. Cui vero cum stoma-
 chus rectus sit et mollis et sanus, beneque habeat et con-
 venienti loco situs sit, menses nullo modo aut pauciores et
 longiore tempore apparent, minimeque sani, ubi perscru-
 tatus fueris quonam morbo uteri laborant, et num corpus
 aliquid conferat et inventa causa ex qua non concipit, cum
 sic quidem habuerit, convenientem curationem adhibeto, si
 eam recipiat, initio a validioribus, prout opportunum vide-
 bitur, ducto et in leviora definens, quoad uterus bene a pur-
 gatione habere et stomachus recte constitutus et idoneo loco

Ed. Chart. VII. [848.] Foesl. I. 678. Ed. Lind. II. (623, 624.)
 τῷ ἐξαρκέοντι κείμενος. ἦν δὲ ἀπὸ φαρμάκου καὶ ἀπὸ τοῦ
 ποτοῦ μὴ προχωρήσῃ, μηδὲ πινοῦσης χρόνου τὸ μέτριον,
 ταῦτα μὲν παύσασθαι τοῦ πόματος. ὅταν δὲ καλῶς ἔχη,
 τοῦ ἀπὸ τῶν μηλέων ἔργου μαλθάξαι τὸ στόμα τοῦ στομά-
 χου, καὶ ποιῆσαι ὅπως ἀναγάνηται ἐς ὅδον τῷ προσθετῷ
 ἀπὸ τε τῶν θυμητῶν φαρμάκων καὶ μαλθακτηρίων. ὅπόταν
 δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν, μαλθάξις καὶ θυμηήσις προστιθεῖς
 φάρμακα, κίθαριν ποιέσθαι τῆς μήτρης, ἕως ἂν δοκῇ
 καλῶς ἔχειν, ἀρχόμενος ἐκ μαλθακῶν ἐς ἰσχυρότερον, τελευ-
 τῇ δὲ αὐτῇ ἐς μαλθακὰ εὐώδεα. τῶν γὰρ ἰσχυρῶν φαρ-
 μάκων τὰ πλεῖστα ἔλκοι τὸν στόμαχον, καὶ εἶργει τοῦ κα-
 θεστιάσαι ὀρθὸν καὶ καλῶς ἔχοντα πρὸς τῆς γονῆς τὴν ὑπο-
 δοχὴν καὶ τὴν μήτραν ξηρὴν ποιεῖ. ἦν δὲ τις γυνὴ δοκῇ
 τὰς μήτρας ὑπὸ πίμελῆς βεβλάφθαι ἐς τὴν κύνειαν, λεπτύ-
 νειν ὥς μάλιστα καὶ ἰσχυραίνειν πρὸς τοῖσιν ἄλλοις. ὥρῃ
 δὲ ἐαρινῇ κρατίστη κυή(624)σις. ὁ δ' ἀνὴρ μὴ μεθυσκέτω,
 μηδὲ οἶνον λευκὸν πινέτω, ἀλλ' ὥς ἰσχυρότερον καὶ ἀκρητέ-
 στερον, καὶ σιτία σιτεῖσθω ἰσχυρότατα, καὶ μὴ θερμολου-

fitus esse videatur. Quod si a medicamento et potione non
 processerit, neque si moderato tempore biberit, hac potione
 supersedeat. Ubi vero ex specillorum usu bene habuerit, os
 stomachi emollito et ut dehiscat viamque subditio praebeat,
 per medicamenta tum ad suffitum tum ad emolliendum ac-
 commodata effcito. Cum autem ex emolliitione et suffitu
 bene habere videbitur, per subdititia medicamenta uteri
 purgationem quoad habere videatur effcito, progressu a
 levibus ad vehementiora facto, rursus autem in levia odorata
 definens. Medicamenta enim valentia fere stomachum ex-
 ulcerant, et quominus recto loco consistat et ad genituram
 suscipiendam bene habeat impediunt, uterumque siccum
 reddunt. Si vero mulieri uteri ad conceptum ex pingue-
 dine offensi esse videantur, eam quam maxime extenuato,
 et praeter alia gracilem reddito. Venum autem tempus ad
 conceptum praestantissimum. Vir vero minime inebrietur,
 neque vinum album, sed valentissimum et meracius bibat,
 cibos edat valentissimos, neque calida lavet, viribus valeat,

Ed. Chett. VII. [848. 849.] Foesl. I. 678. 679. Ed. Lind. II. (624.)
 τείτω, καὶ ἰσχνέτω καὶ ὑγיאίνετω, καὶ σιτίων ἀπεχίσθω τῶν
 μὴ ξυμφερόντων τῷ πρήγματι. ὅτῳ δὲ δοκέῃ ἡ γυνὴ ἐκκεκα-
 θάρθαι καὶ τὸν στόμαχον καλῶς ἔχειν τῆς μήτρης, λουσά-
 σθω καὶ σμηξάσθω τὴν κεφαλὴν, καὶ μὴ ἀλείφεται μηδέν.
 ἔπειτα ὁ θόδιον ἀνοδμον περιδείσας περὶ τὰς τρίχας πεπλυ-
 μένον κεκρυφάλῳ πεπλυμένῳ μηδενὸς ἔζοντος καταδῆσαι, τὸ
 ὁ θόδιον ὑποθεῖσας πρῶτον, ἔπειτα ἀνιπαύεσθαι προσθεμένη
 χαλβάνην πρὸς τὸν στόμαχον, θερμήνασας πρὸς πῦρ ἢ ἥλιον
 καὶ μαλθάξασα εὖ. ἔπειτα πρῶτὶ ἀπολύσασα τὸ κεκρυφάλον
 καὶ τὰ ὁ θόδια, ὁσφραίνεσθαι παρασχέτω τινὶ ἐωυτῆς τὴν
 κεφαλὴν, καὶ ὅξει ἢν καλῶς ἔχη τῆς καθάρσεως. εἰ δὲ μὴ,
 οὐκ ὅξει. || ἄσιτος δὲ ταῦτα ποιεῖτω. ἢν δὲ μὴ τεκνούσῃ
 προσθῆς, οὐδὲ ποτε ὅξει οὔτε καθαιρομένη οὔτε ἄλλως οὐδ'
 ἢν κούσῃ προσθῆς, οὐδ' οὕτως ὀξέσει. ἢτις δὲ κούσκειται
 πολλὰ καὶ ἀρικνύμων ἐστὶ καὶ ὑγיאίνει, ἢν [849] προσθῆς
 μὴδὲ καθήρας, ὀξέσει αὐτὴ τῆς κορυφῆς, ἄλλο δὲ οὐ. ὅταν
 δὲ γυνὴ καλῶς ἔχειν, παρὰ τὸν ἄνδρα κέλευε λέναι, καὶ ἡ
 μὲν γυνὴ ἄσιτος ἐσται, ὁ δ' ἄνθρωπος ἀθώρηκτος, ψυχρῶ δὲ λε-

et sanus fit et cibis ad hanc rem minime conducentibus ab-
 stineat. At cui mulier expurgata videbitur, et uteri stoma-
 chus bene habere, caput lavet et defricet et nullo prorsus
 illinatur, deinde linteo inodoro loto capillis circumposito,
 reticulo nihil olente loto deliget, primum subdito linteo,
 postea galbano ad ignem aut solem calefacto et probe emol-
 lito, ad stomachum in subditiis apposito quiescat. Deinde
 matutino tempore soluto reticulo et linteo, caput olfacien-
 dum alicui praebeat, et si probe purgata fuerit, olet, alioquin
 non olet. Haec autem jejuna faciat. Quod si ei quae non
 parit subdideris, nunquam neque purgata neque aliter ole-
 bit, neque si praegnantem supponeris, sic olebit. Quae vero
 crebro praegnans est et facile concipit et bona valetudine
 fruitur, si etiam non purgatae subdideris, ei vertex olebit,
 nihilque aliud. Cum vero bene habere cognoveris, ad virum
 adeat jubeto. Et mulier quidem cibis abstineat, vir autem
 minime temulentus, sed frigida lotus et qui paucos et con-

Ed. Chart. VII. [849.] Foef. I. 679. Ed. Lind. II. (624. 625.)
 λοιμένος καὶ εὐωχούμενος σιτία ὀλίγα, ξύμφορα. καὶ ἡ γυνὴ
 ἦν γινῶ ξυλλαβοῦσα τὴν γονήν, μὴ ἔλθῃ παρὰ τὸν ἄνδρα
 τοῦ πρώτου χρόνου, ἀλλ' ἡσυχάζειτω. γνώσεται δὲ, ἦν μὲν ὁ
 ἀνὴρ πρὶν ἀφικέσθαι, ἢ δὲ γυνὴ ἀγνοῇ ὑπὸ ξηρότητος. ἦν δὲ
 ὁ παῖς πάλιν ἢ μήτηρ τὴν γονήν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἔσται
 ὕγρῃ, (625) καὶ ἦν γέννηται ὕγρῃ, αὐτὸς μὲνίσθω τὰ ἄν-
 δρῃ μέχρ' ἂν ξυλλόβῃ. ἄλλη θεραπεία. πυρῖσας τὸ σῶμα
 ὅλον, πίσαι, καθῆραι ὕπνῳ καὶ κάτω, εἶτα ὄρειον γάλα με-
 ταπίσαντα πυρῖν τὰς μήτρας δι' αὐλοῦ δύο ἡμέρας, οὕτως
 γυναικείῳ σπέρμῳ καὶ λίθον ἐμβάλλειν, τῇ δὲ τρίτῃ βοείῳ
 οὕρῳ. τῇ δὲ τετάρτῃ καὶ πέμπτῃ τρίψας μαράθρου σπέρμα
 καὶ ἀκτὴς φύλλα καὶ δάφνην καὶ κυπαρίσσου πρίσματα,
 τὰυτα ἐψῆσαι ὕδωρ ἐπιχέαντα. δεῖ δὲ μετὰ τὴν πυρῖσιν
 λουσαμένην πολλῶν θερμῶν προστιθέναι στέαρ ἡδυτὸν ἐκ
 τῆς πυρῖς εὐθύς καὶ ἐς ῥύκτα. μετὰ δὲ σκευάζειν, ξυμ-
 γνῆς σμύρναν στακτὴν καὶ βαλνυρον καὶ χητὸς ἄλειψιν καὶ
 ἐλάφου μυελόν καὶ ῥητίνην καὶ νέωπον. τούτων ἴσον ἐκά-
 στου ξυμμίξαντα, διαιτῆζαντα προστιθέναι ἐν εἰρίῳ Μιλησίῳ

ferentes cibos in convivio sumpserit. Quod si mulier se
 genituram concepisse noverit, primo tempore ne viram
 adeat, sed quiescat. Noscet autem, si vir se emisisse dixerit,
 mulier vero propter liccitatem ignoret. Quod si rursus ea-
 dem die uterus genituram reddiderit, humidus erit, quo casu
 rursus cum viro congregiatur quoad concipiat. Alia curatio.
 Post fomentum universo corpori adhibitum, quod sursum
 et deorsum purget propinato, deinde lacte asinino postea
 epoto, uteros duobus diebus per fistulam urina muliebri
 putrida, nitro immisso foveto, tertio vero urina bubula.
 Quarto autem et quinto die foeniculi semen tritum, sambuci
 folia, laurum et cupressi ramenta aqua affusa decoquito. Post
 fomentum vero ubi copiosa calida laverit, statim a fomento
 adipem aromatibus conditum sub noctem subdere oportet.
 Postea haec inter se mixta propinato, myrrham stactem,
 butyrum, anserinum adipem, cervi medullas, refinam, ne-
 topum, haec singula aequis portionibus commixtis liquata,

Ed. Chart. VII. [849.] Foesl. I. 697. Ed. Lind. II. (625. 626.)
 μαλθακῶ ὡς εὐειροτάτῳ. μετὰ δὲ ἀναστομοῦν τὴν μήτηρ
 μολιβδίῳ ἐληλασμένοις ὀκτωδακτύλοις πέντε. τὸ πρῶτον
 ἔστω λεπτόν, τὸ δὲ δεύτερον παχύτερον, καὶ τὰλλα θάτερον
 θατέρου παχύτερον. ἀναστομοῦνται δὲ πέντε ἡμέρας, αἰεὶ δὲ
 λουσαμένη προστιθέσθω, καὶ ἀναδείσθω ἐκ τῆς ὀσφύος, ὡς
 μὴ πίπτῃ, καὶ ὠθείτω τὰ μολύβδια αἰεὶ ἀνωτέρω. τὸ δὲ τε-
 λευταῖον ὡς ἀνωτάτω. ἐπὴν δὲ ἀναστομώσῃ, προσθεῖναι κα-
 θαρτικόν, τρεῖς κανθαρίδας πέντε καὶ σικκυνῆς μακρῆς
 σπόγγον καὶ σμύρναν. ταῦτα μέλιτι ἐφθᾶ φορῶντα καὶ
 φρυγαντι βαλάνιον εἰσὶν κατελιξαι πλὴν τοῦ ἄκρου. ἔπει-
 τα εἰς ἄλειψα βάναντα (626) ὡς ἥδιστον προσθεῖναι. χρῆ-
 σθαι δὲ καθαυτικῶ καὶ τούτῳ τῇ χολῇ τοῦ ταύρου, καὶ ἄν-
 διε ὀπιῶ καὶ λίτρω καὶ σμύρνη, μέλιτι ὀλίγῳ διέντα, ὀθό-
 νιον λεπτόν ἀποδήσαντα καὶ ἄνω τὸ ὀθόνιον περιελίξαντα
 τῷ φαρμάκῳ προστιθέναι. χρῆσθαι δὲ καὶ βουπρήστει ξὺν
 τῇ σμύρνη, καὶ ἐλατηρίῳ ξὺν τῷ μέλιτι ἐφθᾶ, καὶ τῇσι
 κανθαρίσιν ξὺν τῷ ἐλατηρίῳ τε καὶ τῇ σμύρνη. ἐπὴν δὲ κα-
 θαρθῇ, τῇ ὑστεραίῃ λούσαντα κλύσαι τὴν μήτηρ. κύμινον

ex lana Milesia, molli bene carminata in subditio apponito.
 Postea quinque plumbeis penicillis ad octo digitorum longi-
 tudinem ductis uterum dilatato. Primus tenuis esto, secun-
 dus vero crassior, reliquique alter altero crassior. Aperiu-
 tur vero per quinque dies et semper ubi lota fuerit supponat,
 et ne decidant ex lumbis deliget, et penicillos semper altius
 intrudat, postremum vero quam penitissime. Ubi autem
 aperuerit, purgans medicamentum subdito, cantharidas quin-
 que tritas et cucurbitae longae interiores partem spongio-
 sam et myrrham. Haec ex melle cocto subacta et in glan-
 dulam ducta, lana parte summa excepta convoluta, deinde
 oleo suavissimo intincta supponito. Hoc etiam purgatorio
 utendum, felle tauri, aeris flore uiso, nitro et myrrha, haec
 modico melle diluta ex tenui linteo deligata, et linteo su-
 perna parte medicamento obducto, supponito. Utendum
 etiam buprestis cum myrrha et elaterio cum melle cocto et
 cantharidibus cum elaterio et myrrha. Postquam purgata
 fuerit, postridie cum laverit, uterum colluito. Cuminum Ae-

Ed. Chart. VII. [849. 850.] Foes. I. 679. 680. Ed. Lind. II. (626.)
 Αιθιοπικόν τρίψας καὶ μελάνθιον καὶ ῥητίνην καὶ ἄλειφα
 καὶ μέλι καὶ οἶνον γλυκύν. ταῦτα μίξας καὶ ἀναχλίντας
 κλύσαι. ἐπὴν δὲ κλύσης, ἀγαστήσας, περιιέναι κελεύειν, ὅπως
 τὸ κλύσμα διασειήται. προσθεῖναι δὲ κρόκον καὶ σμύρναν
 καὶ λιβατωτὸν ἐν ῥάκει λιναίῳ. ἀποδέοντα ξηρὸν ἴσον ἐκά-
 στου. ξυμμίγοντα χηρὸς τε ἄλειφα, περιχρίοντα τὸ ῥάκος.
 τοῦτο δὲ προστιθέναι ἐπὶ τῇμέρας. τῇ δὲ ὀγδύῃ θυμίζσαι,
 σμύρνη καὶ ἀσφάλτη καὶ κριθῇ εὐώδει ἀλείφατι πεφυρημένα
 ἐπὶ μαλθακὸν ἐπιβαλὼν πῦρ, θυμίζῃν δι' αὐλοῦ. ἐπὴν δὲ
 θυμίζσης, τῇ ὑστεραίῃ τριῖψαι κάστορος ὄρχιν, οἶνον λευκὸν
 παραχέων, καὶ αὐτὸν μήλῃ ἀμφιπλάσας καὶ εἰρίῳ κατελίξας
 προσθεῖναι ἐς νύκτα. ὄρθρου δὲ ἀνελομένη καὶ διαμαλαξα-
 μένῃ ἴτω παρὰ τὸν ἀνδρᾶ, καὶ ξυγκοιμηθεῖσα ἀτρεμείτω, καὶ
 ἂν μὴ ἐπὶ τοῦ πρώτου κνήσῃ, αὐτὴς προσθεμένη αὐτὸ
 τοῦτο, [850] παρὰ τὸν ἀνδρᾶ ἐλθέτω. || ἄρχεσθαι δὲ χρὴ
 φαρμακεύοντα, ἐπειδὴν ἔλθῃ τὰ καταμήνια. ληγόντων δὲ
 χρὴ τὸ κνητήριον προσθεμένη, ξυγκοιμαῖσθαι. τοῦ δὲ πρό-
 σθεν χρόνου μήτε ἡ γυνὴ ἴτω ὕψσον τοῦ ἀνδρός μήθ' ὁ

thiopicum tritum; melanthium; refinam; oleum; mel et
 vinum dulce, haec mixta et tepefacta collutione adhibeto.
 Ubi collueris eamque erexeris, obambulare iubeto, quo
 collutio concutiatur. Crocum, myrrham, thus, singula
 pari portione sicca, lineo linteis deligata subdito et ammixto
 anserino adipe linteum oblinito, hoc per dies septem sup-
 ponito, octavo vero suffitum adhibeto ex myrrha, bitumine
 et hordeo, oleo odorato subactis et in lenem ignem coniectis,
 per fistulam suffito. At postquam suffitum adhibueris, post-
 ero die castoris testem ex vino albo affuso tritum, lana ob-
 volutum et per specillum obductum, sub noctem supponito.
 Quem cum mane subtraxerit et emollita fuerit, ad virum
 accedat et ubi condormierit quiescat, sique primo non con-
 ceperit, rursus eodem subdito virum adeat. At euntibus
 mēnibus curationem per medicamenta auspicari oportet,
 definentibus vero supposito ad conceptum faciente medica-
 mento, viro condormiendum. Ante hoc tempus neque mu-

Ed. Chart. VII. [850.] Foëf. I. 680. Ed. Lind. II. (626. 627.)
 ἄνθρωπος παρὰ τὴν γυναῖκα. (627) ὅταν δὲ ἡ γυνὴ μὴ κούσκηται
 εἰσθύνῃ πρότερον κούσκησθαι, τοῦ ἀνδρός δὲ τὴν γονὴν ἐσ-
 δέχονται αἱ μήτραι ἐς ἑωυτὰς, ἀνάγκη πάγχυ οὐδέειν τὴν
 γυναῖκα ταύτην. ἐπίστε μὲν γὰρ ἐν τῇσι μήτρῃσι τὸ πῦον
 ἐγγίνεται. τὸ δὲ πῦον τὸ ἐν τῇσι μήτρῃσιν ὑπὸ πυμάτων
 γίνεται. διὰ δὲ τοῦτο ἡ γονὴ τοῦ ἀνδρός ὅταν μίσγεται,
 οὐχ ἅπτεται τῆς μήτρης, ἵνα δὴ πηγνυσθαι τὴν γονὴν τοῦ
 ἀνδρός. τὸ γὰρ πῦον ἁμαυροῖ, ὥστε μὴ προσφέρεσθαι. τέθνηκε
 γὰρ τὸ πῦον καὶ σήπει τὴν γονὴν. δεῖ δὲ τὸ τὲ πῦον ἐκκα-
 θῆραι τῶν μητρώων καὶ τὸ φῦμα τὸ ἐν τῇ δελφίῃ κατασιῆ-
 σαι, ὅπως τὸ λοιπὸν μὴ κωλύῃ τὴν γονὴν πηγνυσθαι καὶ
 προσφέρεσθαι. ταχύτεν δὲ χορὴ ἐκκαθαίρονται, πρὶν ἢ πορω-
 θῆναι τὸ πῦον ἐν τῇσι μήτρῃσι. κλύσαι δὲ χορὴ τὰς μήτρας
 ὧδε, ἵππειον γάλα ἐψήσας διεῖς διὰ κλύστῃς ὡς λεπτοτάτης
 καὶ καθαρωτάτης, τούτῳ κλύζειν κλυστήρα ἐπιτήδειον ποί-
 ησόμενος. τὸ μὲν ἄκρον τοῦ κλυστήρος λεῖον ἔστω, οἷόν περ
 μήλης ἀργύρεον, καὶ παρ' αὐτὰ τετυγμένησθαι τοῦ κλυστήρος
 ἀπολείπον ὀλίγον τὸ τρῆμα. εἶναι δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἐκτροή-

lier ad virum, neque vir ad mulierem accedat. Cum autem
 mulier antea concipere solita non concipit, viri genituram
 in sese recipientibus uteris, hanc mulierem profus sero
 diluere necesse est. Interdum liquidum pus intra uteros
 gignitur, quod ex tuberculis in utero subortis contingit.
 Eam sane ob causam viri genitura in congressu uterum non
 attingit, quo coalescere possit. Pus enim ut ne adhaere-
 scat eam refundit, cum pus genituram extinguat et corrup-
 pat. Pus igitur ex uteris expurgare convenit, et uteri tu-
 berculum componere, ut ne in posterum genituram concre-
 scere aut admoventi prohibeat. Celeriter igitur prius quam
 pus in uteris in tosum indurescat expurgare oportet. Uteri
 vero ad hunc modum colluendi. Lae equitum percoctum
 per tenuissimum et purissimum lineum excussorium trans-
 missum infundito, idoneo ad infundendum instrumento con-
 secto. Clysteris quidem summa pars laevis esto, velut spe-
 cilli argentea, supra quam interjecto parvo spatio foramen
 perforetur. Sint autem et alia foramina hinc et inde singula

Ed. Chart. VII. [850.] Foes. I. 680. Ed. Lind. II. (627. 628.)
 σιας, διαλειπέτω δὲ ἴσον ἐκάστη ἐνθεν καὶ ἐνθεν, ἐκ τοῦ
 πλαγίου τοῦ κλυστήρος ἐκάστης ἴσον, καὶ μὴ μέγала, ἀλλὰ
 στενὰ. τοῦ μὲν κλυστήρος ἡ κορυφή στερεὴ ἔστω, τὸ δὲ ἄλλο
 πᾶν κοῖλον ἔστω ὡς αὐλίσκος. δεῖσαι δὲ χοῆ κύστιν σπύς
 θηλείης. ταύτην δὲ ἐψήσας εὖ μάλα. ἐπὴν δὲ προσθήσας,
 ἐγχέας τὸ γάλα ἐς τὴν κύστιν ἐς τὸς μήτρας ἐνθεῖς ῥάκος
 λεπτῆς ὀθόνης, ὅπως μὴ τὸ γάλα ῥέῃ. ἐπειδὴν δὲ κλύσῃς
 τὴν κύστιν, ἀποδεῖσαι καὶ δοῦναι τῇ γυναικὶ αὐτῇ, ἣν μέλ-
 λεις κλύζειν. κείνη δὲ (628) ἐξελοῦσαι τὸ κλύσμα, ἐς τὴν
 μήτρην ἐνθέσθαι. αὐτῇ δὲ εἰ δεήσει ὅκου δεῖ. ἔπειτα δὲ πιέ-
 ζειν τῇ χειρὶ τὴν κύστιν, ἔστ' ἂν τὸ πῦον ἐκρυῖ ἔξω. δῆλον
 δὲ τοῦτο ἔσται, ἐπὶ μὴκέτι ἐξίῃ τὸ πῦον ἅμα τῷ γάλακτι.
 δῆλον γὰρ ὅτι οὐκέτι ἔνεστι τότε χοῆ παύεσθαι, καὶ μετὰ
 τοῦτο ἐπὴν οὖν ψυχθῇ ὀλίγον, ὀλίγον χρόνον σικυώνης
 ξηρῆς πεφυκῆας τὸν πυθμένα ἀποτρέψας καὶ τῆς κορυφῆς
 τὸ ἄκρον ὡς ἂν τετραμμένον ἦ, τοῦτο ὅμοιον ποιήσας τὸ
 ἄλλο πλὴν τὸ ἄκρον, καθάπερ τοῦ κλυστήρος τὸν αὐτὸν τρό-
 πον. πάχος δὲ λεπτότερον ὀλίγον ὡς ἀνδρὸς αἰδοῖόν ἐστιν.

aequaliter inter se distantia, ex obliqua clysteris parte ae-
 qualia singula non magna, sed angusta. Clysteris quidem
 summus apex solidus esto, at reliquum totum cavum velut
 fistula, cui suis feminae vesica aqua calida probe emollita
 et madefacta alliganda. Ubi eam alligaris, infuso in vesicam
 lacte, in foramina tenue linteam immittito, ne lac effluat.
 Postquam clauseris vesicam, alligatam mulieri ipsi quam
 lavaturus es exhibeto. Illa vero detracto obturamento, in
 uterum indat. Noscet autem ipsa ubi indere oporteat. De-
 inde vesicam manu comprimito, quoad pus foras effluxerit.
 Quod manifestum fiet, ubi pus non amplius cum lacte exie-
 rit. Tunc enim cum nullum amplius inest, desistere opor-
 tere manifestum est. Ubi igitur paulum recreata fuerit, cu-
 curbitae modico tempore reficcatae fundum perforato et ver-
 tice summum ut sit perforatum, quod reliquum est simile
 clysteri summo excepto, efficito, eodemque modo utitor.
 Sit autem crassitudine paulo minori quam viri genitale. Hoc

Ed. Chart. VII. [850, 851.] Foel. I. 680. Ed. Lind. II. (628, 629.)
 τοῦτο περιθεῖναι ἐς τεῦχος, οἴνου ἐμπλήσας τὸ τεῦχος. ὁ δὲ
 οἶνος ἔστω ἀνθοσμίας ὡς εὐωδέστατος καὶ ξηρότατος καὶ
 παλαιότατος. ἔπειτα λίθον μέλανα διαφανῆ ἐμβάλλειν εἰς
 τὸν οἶνον. ἔπειτα περιθεῖναι σικνώτην ποιήσας χαλκοῦ λευ-
 κοῦ, καὶ ἡ γυνὴ ἀμφικαθεξέσθω περὶ τὴν βάλανον τῆς σι-
 κνῆς, τὸ αἰδοῖον ποιήσασα ὁκοῖον δεῖ. ὁκῶς δὲ ὑπερέξει τὴν
 χαλκὴν καὶ ἔξωθεν σικνώτην, δύο θακινύλοιον ἔστω. [851]
 ὅταν μὴ δύνηται ἢ γυνὴ γοῇ δέχεσθαι, πᾶσα ἀνάγκη μή-
 νγγα ἐπιπεφυκέναι ἐν τῷ στόματι τῶν μητρώων. δεῖ δὲ τὸν
 χαλκοῦ καὶ γολὴν ταύρου καὶ ὄφιός στέαρ, ταῦτα ξυμῖξας
 ὁμοῦ, εἴτα εἰρίον λαβὼν ἀναδεῦσαι τῷ φαρμάκῳ, καὶ ἐνε-
 λίξαι ἐς ὀθόριον βέσσινον, μέλιτι ὑποχρίσας τὸ ὀθόριον
 καὶ ποιῆσαι πρόσθετον ὅσον ἐλαίην τὴν μεγίστην. εἴτα
 προστιθέναι πρὸς τὸ αἰδοῖον νύκτι ὅλην. ὑπὲρ δὲ κεί-
 σθω. τὴν δὲ ἡμέραν (629) ἀφαιρέσθω, καὶ λουέσθω
 θερμῷ ὕδατι ἀπὸ μυρσίτης ὡς πλείστῳ. ἔπειτα δι' ἡμέρας
 προστιθέναι ἐν ἑκάστη νυκτί. μετὰ δὲ συνέστω. ἄλλη θερα-
 πείη. πρᾶσιον τῶν φύλλων λαβόντα πλῆθος, ὥστε τὴν χεῖρα
 εὖ ἐμπλήσαι ἐμβαλεῖν ἐς ἀγγεῖον Ἀττικόν, καὶ ἐπιχεῖν ὕδα-

in vas imposito, quod vino odoris suavissimi et fragran-
 tissimi, siccissimo et vetustissimo impleatur. Deinde lapi-
 dem nigrum candentem in vinum mittito. Postea cucur-
 bita ex aere albo parata circumposita, mulier circum cucur-
 bitae glandem, pudendo qualiter oportet composito, insideat,
 ita ut cucurbitam aëream et externam duobus digitis super-
 emineat. Ubi mulier genituram excipere non potest, mem-
 branam uterorum osculo adnatam esse omnino necesse est.
 Aeris florem, fel tauri et serpentis adipem, haec omnia simul
 commiscere oportet, deinde medicamento lana excepto et
 linteo byssino involuta, linteo melle sublito glandem sub-
 dititiam olivae maximae crassitudine conficito; mox per to-
 tam noctem in pudendum subdito. Sappina autem jaceat et
 per diem auferat, et quam plurimo myrti decocto calido
 lavet. Deinde quotidie per singulas noctes supponat, post-
 eaque cum viro congregiatur. Curatio alia. Foliorum
 marrubii plenae manus mensuram in vas Atticum immittito,

Ed. Chart. VII. [851.] Fœf. I. 680. 681. Ed. Lind. II. (629.)
 τος ποτοῦ κοτύλας Ἀττικὰς τέσσαρας. || καὶ προβρεξάντας
 ἐννέα ἡμέρας, πίνειν ἐτέρας ἐννέα ἡμέρας νῆστιν, λουσα-
 μέτην δύο κιάθους τῆς ἡμέρης ἀπὸ τοῦ πρασίου γλυκέος
 λευκοῦ ἴσον μίγονσα. ὕταν δὲ ἔσται τριταίη πίτουσα, πυρι-
 ῆσθω κωνείου φύλλοισιν ἐπὶ πῦρ ἐπιβύλλον ἐννέα ἡμέρας,
 καὶ μετὰ τὴν πυρίην λούεσθαι, καὶ οὕτω πίνειν εὐθύς του-
 των. ὕταν δὲ τὰς τρεῖς πυριμέτη ἢ, προστίθεσθαι τοῦ πρα-
 σίου αὐτέου τετριμμένου λείου δι' ἡμέρης, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας,
 λινοζῶστιν λείην τετριμμένην, ἐν μέλιτι Ἀττικῷ δις τῆς ἡμέ-
 ρης. προβρεχέσθω δὲ ἐν οἴνου λευκοῦ τρυγί χοῖ καὶ ἵππο-
 μαράθρου καὶ μαράθρου ῥίζα καὶ διὰ δὸς ὡς πιωτάτης ὄζοι,
 καὶ ἐρευθεδανοῦ τετριμμένον, καὶ μαράθρου σπέρμα, καὶ
 περιστερεῶνος ῥίζαι πολλαί. προβρεχέσθω δὲ ἡμέρας μὴ
 ἐλάσσω τῶν ἐννέα. πίνειν δὲ μετὰ ταῦτα λουσαμένην κατὰ
 κεφαλῆς, κοτύλην τῆς ἡμέρης ἀκρόητου βρεχομένου ἐν τῇ
 λουτρῇ ἐοῦσαν, καὶ μετὰ ταῦτα κατακλιθεῖσαν ἐκθερμαίνειν
 ἐσυντὴν καὶ προστίθεσθαι. ἐνταῦθα διὰ τρίτης μετὰ τὸ
 ποτὸν τὸ ἐκ τῆς χολῆς δι' ἡμέρης, ἐπὶ ἡμέρας ἕξ. οὕτω δὲ
 μέλλει ἡδὺ προσεῖναι καλῶς καθάρσιος ἔχουσα, ὑσκανύμου

aquae potabilis heminis quatuor Atticis affusis. Ex eo no-
 vem diebus macerato per alios novem dies jejuna et lota
 singulis diebus duos cyathos bibat, passii albi aequali portione
 admixta. Tribus elapsis diebus, immixtis in ignem cicutae
 foliis, per novem dies suffiatur et post suffitum lavet, at-
 que sic rursus ex eo bibat. Post suffitum tribus diebus ad-
 hibitum marrubium ipsum tenuiter tritum quotidie tribus
 diebus subdat, et mercurialem laeviter ex melle Attico
 tritam, bis die. Praemacerentur autem in congio faecis
 vini albi hippomarathri et foeniculi radix, taedae quam
 pinguisimae rami, rubiae quadrans, foeniculi semen et ver-
 benae radices multae, eaque non minus quam novem die-
 bus macerentur. Post haec autem capite loto, meri mace-
 ratum heminam per diem in balneo bibat, posteaque reclinata
 seipsam calefaciat. Indeque post potum tertio quoque die
 quod ex felle componitur per diem ad sex dies supponito.
 Cum vero jam probe purgata ad virum accedere volet, hyos-

Ed. Chart. VII. [851. 852.] Foef. I. 681. Ed. Lind. II. (629. 630.)
 φύλλα καὶ ῥίζας ἀναξίστας ἐν ὕδατι, πυρήσθω τούτοις ὡς
 θερμότητοισιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐς νύκτας, καὶ λουσαμένη
 παρὰ τὸν ἄνδρα ἴτω. (630) μετὰ δὲ ταύτην τὴν πυρήσιν
 καὶ ἐλάφου αἰδοίου αὐτοῦ ὑποθυμῆσαι, καὶ ὅταν ἴδῃς ἔχειν
 αὐτὸν, τοῦτου ἐπ' οἶνον λευκὸν κεκρημένον, ἐπιζῶν ἐπὶ τρεῖς
 ἡμέρας διδόναι πίνειν, καὶ ὅταν ὠδύνη ἔχῃ, διδόναι πίνειν,
 καὶ γὰρ ὠκυτόκιόν ἐστί τοῦτο. ἄλλη θεραπεία· χολὴν ταύρου
 ἀναξέσαι καὶ στυπτηρίην μηλίην. ἐλάφου δὲ κέρας κατακαύ-
 σας τριῖψαι λεῖον, καὶ ξυμμίξας βυλάνιοις χοῖσθαι. ἕτερον
 θεραπευτικόν. κύμινον ἐν οἶνῳ μέλανι ἐψήσας, τρίψας λεῖον,
 βάλανον ποιῆσαι, καὶ ἐς νύκτα προσθεῖναι. μετὰ δὲ ταῦτα
 κατακαύσας τρύγα οἶνου λευκοῦ, τὸ λεπτότατον δηλονότι
 τῆς τρυγός, ἐπειδὴν κατακαύσῃς, ὀφθαλμοῖς τοῦτο ἐν πιεσῶ,
 ἔπειτα ἐς ὀφθαλμὸν ἀποδῆσαι προσθεῖναι ἐς νύκτα, καὶ πρά-
 σα ἐφθὰ ἐνθιῖτω. μετὰ δὲ τοῦτο τράχιον τριβῶν καὶ μελιτι
 διείς [852] προσθεῖναι ἐς νύκτα. μετὰ δὲ τραγίου καρπὸν
 λεῖον τρίψας ἐν οἶνῳ λευκῷ, διείς δαδὺ ἐπιζῶν διδόναι
 πίνειν. μετὰ δὲ ὀρίανον διὰ δευτέρας ὑποθυμῆν καὶ οὕτω

cyami foliis et radicibus in aqua decoctis, maxime calidis
 tribus diebus ad noctem foveatur, et post balneum virum
 adeat. Post hoc fomentum etiam cervi pudendum siccum
 fuffitu adhibeto, idque siccum ex vino albo aqua temperato
 derafum per triduum potui exhibeto, cumque partus dolores
 detinuerint, propinato: hoc etiam partum accelerat. Alia
 curatio. Fel tauri et alumen melinum servecacito, cervi
 vero cornu ultum tenuiter terito, his commixtis in glan-
 dulas paratis utilior. Aliud quod curat. Cuminum ex vino
 nigro decoctum tenuiter tritum, in glandem confectum, ad
 noctem subdito. Post haec autem vini albi faecem urito, id
 videlicet quod in faece est tenuissimum ubi ulleris, penna
 auferto, deinde linteo illigatum sub noctem supponito et
 porrum coctum edat. Post haec autem tragium tritum et
 melle subactum sub noctem supponat. Deinde tragii fru-
 ctum laeviter tritum, vino albo dilutum, taedae scobe adjecta
 potui exhibeto. Postea origanum altero quoque die fuffitu

Ed. Chart. VII. [852.] Forl. I. 681. Ed. Lind. II. (630, 631.)
 πρὸς τὸν ἄνδρα ἴω. ἄλλη θεραπεία ἐπὶ γυναῖκα μὴ δυνα-
 μένην τεκεῖν. ἢν γυναῖκα μὴ δυναμένην τεκεῖν, τοκήσσαν
 ἐθέλης ποιῆσαι, σκέψασθαι χορὴ ἐν τοῖσιν ἐπιμηνίοισιν εἴτε
 χολώδης εἴτε φλεγματοῦδης εἴη. γνώσῃ δὲ τῶνδε ὁπότερον
 μᾶλλον, ψάμμον ὑποβαλὼν λεπτήν καὶ ξηρὴν, ὅταν τὰ ἐπι-
 μήτια γίνεται, ἐν τῷ ἡλίῳ ἐπιχέαι ἀπὸ τοῦ αἵματος. καὶ ἢν
 μὲν χολώδης ᾖ, ἐπὶ τῇ ψάμμῳ ξηραίνόμενον τὸ αἶμα χλω-
 ρὸν γίγεται· ἢν δὲ φλεγματοῦδης ᾖ, οἷον μύξαι. τούτων ὁπό-
 τερον ἂν ἡ καθήρας τὴν κοιλίην, ἢν τε ἄνω ἢν τε κάτω
 δοκέει σοι δεῖσθαι. ἔπειτα (631) διαλιπὼν ἡμέρας τινάς, τὰς
 ὑστέρας καθαίρειν, καὶ ἢν ὑγρότερον τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν
 ᾖ, προστιθέναι τὰ θριμεία, ὅπως δηχθὲν καὶ φλεγμῆναν τὸ
 στόμα τῶν ὑστερέων σκληρὸν γένηται. ἢν δὲ γυνὴ μὴ πυ-
 ρέσῃ τὰ ἐνδοθεν, μηδὲ κύσκηται ὑπὸ τῶν ὑστερέων, μηδὲ
 ἀνδρὶ μίσγεσθαι δύνηται, ἀλλ' ὑπνώσῃ τε καὶ ἀσιτέῃ, μέλιτι
 μίξας οἶνον ἐγγέσθω ἐς τὰ αἰδοῖα καὶ σμύρναν ὑποδυμή-
 σθω. ἐς δὲ τὴν ἔδρην βαλάνους προστίθεσθαι, μίσγοντα
 χηρὸς ἄλειψα, καὶ εἰσω ἐγγεῖν ἐς τὸ αἰδοῖον. εἴτα καὶ κλύζειν

admoveto, sicque ad virum accedat. Curatio alia mulieris
 quae parere nequit. Si mulierem quae parere non potest
 puerperam reddere voles, ex menfibus spectare oportet, num
 biliosa numve pituitosa fuerit. Utrum autem ex his potius
 fuerit nosces, si cum menses eunt, substrata tenui et sicca
 arena in sole sanguinis aliquid affuderis. Et si quidem bi-
 liosa fuerit, sanguis in arena siccatus pallidus redditur. Si
 vero pituitosa, velut mucus. Horum utramlibet contigerit,
 ventrem, sive sursum sive deorsum tibi opus esse videatur,
 purgato. Deinde intermissis aliquot diebus uteros purgato.
 Et si humidius uterorum os fuerit, acrimia subdito, quo mor-
 sum et inflammationem sentiens os uterorum durum efficiat-
 ur. Si mulier partibus internis febrem non sentiat, neque
 uterorum vitio concipere neque cum viro congregi possit,
 verum et dormiat et cibos aversetur, vinum melle mixtum
 in pudenda infundatur, et myrrham ad suffitum adhibeto,
 fedi glandes subdito, vinum cum adipe anserino mixtum in-
 tro in pudendum infundito, deinde etiam oleo pari mellis

Ed. Chart. VII. [852.] Foel. I. 681. 682. Ed. Lind. II. (631. 632.)
 ἔλαιον, ἐν μέλει ἴσον μίξας. ἣν αἱ μήτραι γυναῖκι ἰσχυρω-
 θῶσι καὶ τρηχύνηται τὸ στόμα αὐτέων καὶ ξυμμεμύκη καὶ
 τὰ ἐπιμήνια αὐτῇ φαίνεται, μηδὲ κνύσκηται, || ὅλλὰ πυρε-
 τὸς λαμβάνει μαλθακὸς καὶ ὀδύνη αὐτῇ ἐμπίπτουσιν ἐς
 τὰς ἰξύας καὶ τὴν τείαραν γαστέρα. ἣ δὲ νοῦσος αὕτη γίνε-
 ται μάλιστα, ὅταν τι τῶν ἐν αὐτῇ διαφθείρη. γίνεται δὲ
 καὶ ἐκ τόκου. ταύτην χρὴ λούειν θερμῷ καὶ πυρρῷ. ὅταν
 δὲ λελουμένη καὶ πεπυρριμένη ᾖ, τῇ μήλῃ ἀνευρῶναι τὸ
 στόμα τῶν μητρώων, καὶ προστιθέσθω σμύρναν τριψάσα καὶ
 νετώπου τὸ ἴσον, ἢ μύρον ἢ ῥόδιον ἐν ῥάκει, καὶ μολύβδου
 προστιθέσθω ποιήσαντα ὡς βάλανον καταξύνοντα, καὶ κατα-
 λείπειν βούς χολῇ, καὶ γινώσεται ἐν τέσσασιν ἡμέραις τὰς
 ἀγύτους καὶ πυρρῇ καὶ φαρμακεύειν. ἣν δὲ παχυνθῇ παρὰ
 φύσιν, οὐκ ἴσχει ἐν γαστρὶ. τὸ γὰρ ἐπίπλοον ἐπικείμενον
 παχὺ καὶ πολὺ ἀποπιέζει τὸ στόμα τῶν μητρώων καὶ τὴν
 γονὴν οὐ δέχονται. ταύτην χρὴ λεπτύνοντα φάρμακον πίνειν
 κίτῳ, καὶ πρὸς (632) τὰς ὑστέρας προσθεῖναι, ὃ καθαίρει
 τε καὶ φύσαν ἐμποίει. ἣν τὸ στόμα τῶν μητρώων σκληρόν

portione admixta colluito: si mulieri uteri graciles reddan-
 tur, eorumque os exasperetur et conniveat, neque menses
 ipsi compareant, neque concipiat, verum febris lenta in-
 vadit, et dolores in lumbos et inum ventrem incidunt. Hic
 autem morbus maxime contingit, cum quid intus corruptum
 fuerit. Fit quoque etiam ex partu. Hanc calida lavare et
 fovere oportet. Post balneum autem et fotum specillo os
 uterorum dilatato, et myrrham tritam cum pari portione
 netopi in subditiōe apponat, aut unguentum aut oleum ro-
 faceum in linteo, et plumbum ad instar glandis acutum red-
 ditum, felle bubulo illitum supponat et intra quatuor dies
 infocundas cognosces. Fomentum etiam et medicamentum
 purgans exhibendum. Quod si praeter naturam crassa eva-
 serit, non concipit. Omentum enim crassum et copiosum
 superincumbens os uterorum comprimit, neque genituram
 recipiunt. Huic extenuatae medicamentum deorsum pur-
 gans propinare oportet, et ad uteros quod purgat et flatum
 inducit in subditiōe apponere. Si uterorum os durum red-

Ed. Chart. VII. [852, 853.] Foef. I. 682. Ed. Lind. II. (632.)
 γένηται ἢ ὁ αὐτὴν, τοῦ δακτύλου γνώσεται ψαύουσα. κῆν
 πρὸς τὸ ἰσχίον ἀπεστραμμέναι [853] ἔωσιν, ὅταν οὕτως ἔχη,
 μὴ προσφέρειν μηδὲν δριμύ. ἦν γὰρ ἐλκώσῃ τὸ στόμα τῶν
 ὑστερέων, ὅταν φλεγμαίνῃ, οὐ πάμπαν κίνδυνος ἄτοκον γενέ-
 σθαι, ἀλλὰ προστίθεσθαι ἅ μὴ δάκνει, ὑφ' ὧν φλέγμα κα-
 θαίρεται. ὅταν γυναικὶ τὰ καταμήνια γένηται καὶ παρέλθῃ,
 πρῶτα μὲν χροὴ κεφαλὴν καθῆραι, ἔπειτα ἐλλεβορίσαι, ἣν τε
 ἁπαξ ἦν τε δις δέη. μετὰ δὲ πυριῆσαι πυριητήριον κατα-
 σκευάσας τὸ ἐκ τῆς σικύης. οὕτω δὲ πεποιημένον, ἐγγείας εἰς
 ἔχινον θαλάσσης καὶ πρᾶσα ἐμβαλὼν, ἐπιθεῖναι τὸν αὐλὸν
 τῆς σικύης καὶ περιελεῖψαι πηλῷ ὡς βελτίστον, ὅπως μὴ
 διαπνέῃ. εἴτα διὰ σχοινοτόνου δίφρου τῶν τετραγώνων διά-
 γειν τὸν αὐλόν, ὅπως ὑπερέξῃ δύο δακτύλους τοῦ τόνου. εἴτα
 ὑποκαίειν ἀνθρακι καὶ τὰς καθέδρας φυλάσσειν. ὅταν δὲ κα-
 θίστηται καὶ ὁκόταν ἀρίστηται, ὅπως μὴ κατακαυθῇ, ἀλλὰ
 καθίξειν ἔτι ψυχροῦ ἐόντος τοῦ πυριητηρίου καὶ ἀνίστασθαι
 ἕως ἂν καταψυχθῇ ὁ τὸν αὐλόν. ἐπὶ δὲ τῇ πυρίῃ ἵην δια-

datur, aut cervix, id ex digiti contactu dignoscetur, et si in
 coxendicem obverfi uteri fuerint. Cum sic habuerit, acre
 nihil adhibendum. Si enim os uterorum exulceratum fuerit,
 cum inflammatione laborarit, periculum est ne prorsus ste-
 rilis evadat. Verum ea supponenda quae minime mordeant,
 et ex quibus pituita purgetur. Cum mulieri menses conti-
 gerint et praeterierint, primum quidem caput purgare opor-
 tet, deinde bis vel semel, prout opus videbitur, veratrum
 exhibere, postea fomentum adhibere, vase ad fomentum re-
 cipiendum ex cucurbita parato. Quo sic in ampli vasis for-
 mam, *ἐχινον* vocant, confecto, aqua marina infusa et porris
 injectis, cucurbitae fistulam imponito et luto quam optimo,
 ne quid transpiret, circum obducito. Deinde per sellam ex
 junceo fune nexam quadrangularem, fistulam transmittito,
 ut duobus digitis sedem superet. Mox prunis accensis sub-
 stratis in desidendo observet, ne cum desidat aut cum exur-
 git comburatur, sed vase quo fomentum excipitur adhuc
 frigido desideat, et exurgat dum fistula refrigerit. In hoc

Ed. Chart. VII. [853.] Foes. I. 682. Ed. Lind. II. (632. 633.)
 τριβὴν ὅτι πλείστον τῆς ἡμέρας μέρος ποιέσθαι. καὶ τῇ μὲν
 τοιαύτῃ πυρίῃ ἐπὶ πέντε ἡμέρας χοῆσθαι· δέκα δ' ἀντὶ τῶν
 πρώτων, τῶν σκορόδων τῶδε πυρία, καὶ ταύτην τὴν δέσμην
 κατακόψας, ἐς τὴν θάλασσαν ἐμβαλεῖν. μετὰ δὲ τὰς λοιπὰς
 τῶν ἡμερῶν αὐτῇ τῇ θαλάττῃ μόνῃ πυριῆσθαι, ὅπως προό-
 σω μὴ πρῶσειν ἐν πάσῃ τῇ θεραπείῃ. (633) τὴν τελευταίαν
 δὲ πυρίην ὅταν μέλλῃς ἀφιέναι τῆς θεραπείης, σκυλακίον
 ὅτι νεώτατον ἀνασχίσας, ἀρωμάτων πατισμάτων εἶδη ὅτι
 εὐωδέστατων καὶ ξηροτάτων κόψας, τὰ ἐντοσθίδια ἐξελών
 τοῦ σκυλακίου ἐμπλῆσαι καὶ σάξαι ὅτι μάλιστα τῶν ἀρω-
 μάτων, ξυλήφια δὲ ὑποθεῖς ἐς τὸν ἐχῆνον ἐνθεῖς τὸ σκυλα-
 κίον οἶνον ὡς εὐωδέστατον ἐπιχέαι, καὶ πυρίην διὰ τοῦ
 αὐλοῦ, καὶ ὅπως κατὰ δύναμιν εἶναι ὕλην τὴν ἡμέρην ἐπὶ
 ταύτης τῆς πυρίης πυριῆσαι τε καὶ ἐρωτᾶν αὐτήν, ἥν ἡ
 ὀσμὴ διὰ τοῦ στόματος δοκίῃ ὅξιν τῶν ἀρωμάτων. σημείον
 γὰρ οὐ μικρὸν ἐς ξύλληψιν τῇ θεραπευομένῃ. προσθέτοισι
 δὲ χρέα, κρόκου ὅσον ἂν βοῦλη, καὶ σμύρνης ὅσον δύο κυά-
 μους, καὶ ἄλλας συχνὸν παρόμισγε, πρὸς ταῦτα τεκμαιρό-

autem fomento maximam diei partem commorandum, ejus-
 modique fomento ad dies quinque utendum. Decem vero
 diebus porrorum loco allia in suffitu adhibeto, eorumque
 fasciculum contusum in aquam marinam immittito. At
 reliquis postea diebus ipsa aqua marina sola foveatur, ut
 ne ulterius in tota curatione progrediatur. Cum vero cura-
 tionem missam facere voles, hunc postremum sotum adhi-
 beto. Catulum recentissimum dissectum et exenteratum,
 aromatis omne genus fragrantissimis et siccissimis contulis
 impleto, et quam maxime refescito. Subditis autem lignis,
 catulo in vas imposito vinum odoratissimum affundito, et
 per fistulam fomentum adhibeto, et quantum per vires lice-
 bit per totam diem hoc fomento foveto, eam interrogando
 num aromatum odor per os spirare videatur. Non enim
 exiguum est ei quae curatur ad conceptum argumentum.
 Subdititiis glandibus utitor, croci quantum voles, myrrhae
 duarum fabarum quantitatem, salem plurimum horum ha-

Ed. Chart. VII. [853.854.] Foes. I. 682. 683. Ed. Lind. II. (633. 634.)
 μενος καὶ ταύρου χολῆς ὅσον δύο κυάμους. ἤν δὲ πρηύτερον
 βούλη χρῆσθαι, ἔλασσον μίγειν τῆς χολῆς. ἤν δὲ ισχυρο-
 τέρω, πλέον. ταῦτα τρίψας λεῖτα καὶ μέλιτος παρασιτάξας,
 τυτβε ἄχρις ἂν σοι τριβόμενον γένηται, ὥστε δακτύλῳ ἐκ-
 μάξαι. ὅσῳ δ' ἂν πλείονα χρόνον τρίβῃς, τοσοῦτον ξηρότε-
 ρον καὶ γλισχροτέρον καὶ βέλτιον ἔσται. || ποιήσας δὲ παχύ-
 τερον ἢ βάλαν, καὶ τὸ ἄκρον ὅξυ ἐκ τοῦ μέσου παχύτε-
 ρον. ἔπειτα δὲ ἀρόμενον ὅκως πρὸς τὴν ὑστέρεν προστεθῇ,
 εἰς τοῦτο ἐμπηξον ξυλήφια ὀριγάνου δύο ποιήσας λεῖτα. ἔστω
 δὲ ἑξαδάκτυλα. εἴτα κατέλιξον τὰ ξυλήφια εἰρώ ὡς μαλθα-
 κωτάτη. ἔπειτα ἄνωθεν ῥάμματι κατέλιξον λεπτιῷ, καὶ ὑπερ-
 ἐχέτω τὸ ῥόμμα ὅσον τέσσαρας δακτύλους τῶν ξυληφίων.
 [854] προσχεαμένη δὲ καὶ καθαρήν ἑαυτὴν ποιήσας ὅτι
 μάλιστα (634) προσθέσθαι αὐτὸ τὸ στόμα, ῥάκος ὑποβαλ-
 λομένη ὑπὸ τὰ ἰσχία, καὶ τὴν νύκτα προσκείσθω. ἔσται δὲ
 αὐτῇ ἡ κάθαρσις ὑδατώδης. τῇ δευτεραίῃ ἀναστῶσα λουσά-
 σθω, καὶ ἐπὶ τὴν πυρίην μὴ καθίσῃ ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ. ὅταν
 δὲ πυριῇται καὶ ἀναστῇ ἀπὸ τῆς πυρίης, κηρωτὴ ἔστω πε-
 ποιημένη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρης ὡς καλλίστη, καὶ ξυμμί-

bita ratione permisceto, et fel taurinum duarum fabarum
 quantitate. Quod si mitiore uti voles, fellis minus, si vero
 valentiore, plus permisceto. Haec tenuiter trita melle in-
 stillato terito, quoad quod teritur tale evadat, ut pastillam
 efformare possis. Quo vero plus triveris, eo liccius, glati-
 nosius et melius evadet. Quo crassiore quam glans sit red-
 dito, et summa parte acuto et medio crassiore, deinde ita
 ducto in uterum subdatur, in hoc duos origani furculos
 laeves redditos infigito, qui sex digitos longitudine aequent.
 Mox lana mollissima furculos convolvito, deinde superiore
 parte filo tenui obducito, ita ut filum furculos fere quatuor
 digitorum longitudine excedat. Ubi autem sese perfuderit
 et mundam quam maxime reddiderit, hoc subdito coxis
 linteo in os uterorum subdat, et per noctem maneat. Ipsa
 autem purgatio aquosa erit. Postridie ubi surrexerit, lavet,
 neque ea die supra fomentum desideat. Ubi sotu adhibito
 ex eo surrexerit, ceratum sit primo die quam optime para-

Ed. Chart. VII. [854.] Foesl. I. 683. Ed. Lind. II. (634.)
 ξαι μάλιστα μὲν ἐλάφου μυελόν· εἰ δὲ μὴ, γηνὸς στέαρ· καὶ
 ὅταν ἀναστῇ ἀπὸ τῆς πυρίης, ἐκάστης ἡμέρης προσχεαμένη
 καὶ καθαρὴν ἐαυτὴν ποιήσασα ἐς τὴν κοιλίην, τῇ κηρωτῇ
 ὀλειφείτω τὴν ὑστέρην ἐκάστης ἡμέρης· τὰ μὲν ἄλλα ταῦτα
 πάντα ξύμμιγες τοῖσιν ἐμπροσθεν ἐκτὸς τῆς χολῆς· ὀριγάνου
 δὲ τρίβων ὥς λειοτάτης ξύμμιγες ἐς τὴν βάλανον καὶ
 προστιθέσθω· ἄλλο· τὰ μὲν ἄλλα ταῦτα καὶ τὸν αὐτὸν τρό-
 πον πεποιημένα, ἀντὶ δὲ τῆς ὀριγάνου ἀψίνθιον συμμίζας
 καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ποιήσας προστιθέσθω· ἐκ τῶν
 πυρῶν ἐκλέξας τὸ μελάνθιον τρίψας τε λεῖον ἰσχυρῶς καὶ
 μέλι παραμίζας καὶ σφαιροειδὲς ποιήσας προστιθέσθω·
 πλὴν πυρετοὺς ἐμποιεῖ, καὶ τὸ ἄρθρον οἰδεῖ, καὶ θηκτικὸν
 ἰσχυρῶς ἐστί τοῦτο· μέλι ἐψήσας καὶ ἐλλεβόρου κόψας ταῦ
 μέλανος τὸ λεπτόν ἢ πλεον ἰσχυρῶς θηκτικόν ἐστί· ἐστί δὲ
 πυρετῶδες καὶ τοῦτο· τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐψήσας
 μέλι ξυμμίζας τε ἐλατηρίου ὅσον πῖσιν ἐψεῖν, καὶ ποιήσας
 βυλάνιον, τὸν αὐτὸν τρόπον διδόναι προστιθέσθω· καὶ τοῦ-
 το πυρετῶδες, ἄγει δὲ καὶ αἷμα, ἐνια δὲ ταύτων καὶ δέγματα·

tum, cui potissimum cervi medullam; sin minus, anserinum
 adipem ammisceto. Cumque a fotu surrexerit, singulis die-
 bus ubi se perfuderit et mundam circa ventrem reddiderit,
 cerato quotidie ventrem illinat. Haec quidem omnia supe-
 rioribus felle dempto commisceto, origanum autem tenuis-
 sime tritum ad glandem permisceto, quam supponat. Aliud.
 Reliqua quidem eodem modo praeparata, loco vero origani
 absinthium ammixtum, et ad eundem modum praeparatum
 supponat. Melanthium ex tritico delectum, tenuiter tritum
 probeque melle permixtum, in pilam formatum supponat,
 nisi quod febres excitat et articulum tumefacit, ac valde
 mordax hoc est. Mel et veratri nigri tenues radices con-
 tufas decoquito. Hoc si copiosum fuerit, veratrum vehe-
 menter mordet et febrem excitat. Ad eundem modum
 melli cocto elaterii quantum potionem una satis sit admix-
 tum decoquito et glandem confectam eodem modo subden-
 dam dato. Hoc etiam febrem excitat et sanguinem educit,

Ed. Chart. VII. [854.] Foel. I. 683. Ed. Lind. II. (634. 635.)
 ἦν δὲ βούλειο, καὶ τὸ δρακόντιον ξύον, ἔστι δὲ περὶ ἐν
 μέλιτι ἐφθῶ ἢ ὠμῶ, καὶ τοῦτο σφαιροειδὲς ποιεῖν, ὁκόσον
 κικίδα μεγάλην. (635) πειρῶ δὲ φυσικός εἶναι, πρὸς τῆς
 ἀνθρώπου τὴν ἔξιν καὶ τὴν ἰσχύον ὁρῶν. τούτων γὰρ οὐδεὶς
 ἄσταθμός ἐστιν, ἀλλ' ἐξ αὐτέων τουτέων τεκμαιρόμενος, πει-
 ρῶ ὅλου τοῦ σώματος, κεφαλῆς καθάρσει, φαρμακείῃσι, καὶ
 πυρίῃσι τῆς ὑστέρης καὶ προσθέτοισι χρῆσθαι. στοιχεῖα δὲ
 σοὶ ταῦτά ἐστιν. ἡ δὲ θεραπεία τουτέων ἐστὶν ἐν μέρει ἐκά-
 στω, καὶ ὅτι ἂν μὴ ποιῇς τούτων, αἰεὶ ἐπὶ τῆς πυρίης δια-
 τοιβεῖτω. αὕτη γὰρ ἐστὶν ἡ μαλθάσσουσα καὶ ἄγουσα τοὺς
 ἰσχυράς. ὅταν δὲ καταπαύσῃ τῆς θεραπείης ληγόντων τῶν
 κατὰ φύσιν, χρὴ αἷμα ἀφαιρῆσαι ἀπὸ τῆς χειρὸς. ἦν μὲν
 ἰσχυρή, ἀπ' ἀμφοτέρων τῶν βραχιόνων, ἦν δὲ ἀσθενεστερή
 ᾤ, ἀπὸ τοῦ ἐτέρου οὐ ἀπόχρη. διαίτη δὲ οὔτ' χρῆσθαι δεῖ
 ἐν τῇσι θεραπείῃσι ταύτησιν ἐτέρωδὶ μοι δεδήλωται. ἀπο-
 θυμῆν ἦν βούλει, τὸς αἶρας ἐκ τῶν κριθῶν ἐκλέξας ἁλέσας
 λεπτά, καὶ κλημάτινον πῦρ ποιήσας ὅτι μαλθακώτατον.
 ἔπειτα ἐμβάλων ἐς τρυβλίον, ἐνθες ἐς ἡμίεκτον, καὶ ῥύσκε

horum etiam quaedam pelliculas. Aut si voles draconum
 derafum, quod mite est, cum melle cocto aut crudo per-
 misceto, et in pilam gallae magnae quantitate conficito.
 Conare autem ut te naturalem medicum exhibeas, ad ho-
 minis habitum et vires respiciendo. Horum enim nullus
 temere et inconsiderate aliquid agit. Verum his in con-
 siderationem adhibitis, totius corporis et capitis purgatio-
 nes, medicationes, uteri fots et subditiorum appositiones
 ad usum accommodato. Haec tibi sunt velut elementa.
 Horum autem curatio cuique peculiaris est. Cumque ho-
 rum nihil fuerit, semper in fots perseverandum. Hic enim
 emollit et saniosos humores educit. Ubi vero ab hac ra-
 tione cessaris, hic quae secundum naturam sunt deficien-
 tibus sanguinem ex brachio detrahare oportet, siquidem
 valida fuerit ex utroque, si vero debiliior, ex altero satis
 est. Quanam autem victus ratione in his curationibus
 utendum sit, alias a me declaratum est. Suffitum si adhi-
 bere voles, lolium de tritico lectum tenuiter molitum, igne

Ed. Chart. VII. [854 855.] Foesl. I. 683. 684. Ed. Lind. II. (635. 636.)
 περιθίς ἵνα μαλθακῶς καθήται, καθέζεσθαι αὐτὴν κελεύ-
 ει ἐπὶ τῷ ἡμικτιῷ, ὅτι μάλιστα διώγουσαν τὰ σκέλεα. ἡ δὲ
 θεραπείη ἣν μὲν ἱκανή σοι γένηται, ἐν τετραμήτῳ· εἰ δὲ μὴ,
 πρὸς ταῦτα σκέπτου, καὶ ὅπως πρὸς ἄνδρα μὴ πρόσσειν
 ἐν ᾧ θεραπεύεται χρόνῳ. [855] ἐν δὲ τῇσι θεραπείῃσι διδόν-
 ται δαῖδα ἐν ὕδατι καταβρέχων νήσται, ὕσον κύμαθον, καὶ
 τὴν κασσιτερίην ξυρεχῶς ἔχειν. διδόνται δὲ κοτυληθόντας ἐν
 ὕδατι ἐψῶν, ἄλας, κύμινον συνεψῶν καὶ χλιηρῶν ῥοφεῖν. αἱ
 πλατεῖαι θηλύγονοι δοκοῦσιν εἶναι, αἱ δὲ συμ(636)κραὶ καὶ
 συμμύουσσαι, ἀρσενόγονοι. || ἐγκυτήριον. ἄκρον μελανθίου
 γυναικὶ διδόναι, ἐν οἴνῳ μέλανι στρυφνῷ. γυναικὶ νέα οὖση
 ῥόος ἐρυθρὸς ὀχλεῖ, καὶ φαρμακευομένη κεφαλὴν καθαιρο-
 μένη, φλεβοτομουμένη οὐδὲν ἀφελεῖ. δοκεῖ δὲ τοῦτο οἱ αἵ-
 τιον εἶναι ὥστε μὴ ξύλλαμβάνειν. ἐδίδουν δὲ αὐτῇ ἀσπυλά-
 θου τῶν ῥιζῶν ἐν οἴνῳ λευκῷ ἀποζέομενον πρῶτ' καὶ πρὸ
 δείπνου, ὅ τε ῥόος ἐπαύσατο καὶ οὐ βραδέως ἐκύνθη, ἔτεκεν

farmentilio mollissimo excitato, deinde in catinum conje-
 ctum, in ollam dimidiati sextarii imponito, et linteis mol-
 libus circumpositis quo molliter sedeat, eam quam maxime
 diductis cruribus ollae infidere jubeto. Haec curatio si
 tibi quidem satis esse videatur, quadrimestri spatio adhi-
 beatur. Sin minus, ad haec attendito, ut ne quo tempore
 curatur ad virum accedat. Sub his curationibus jejunae
 taedam ex aqua maceratam cyathi mensura exhibeto, et
 fistulam flanneam continenter habeat. Umbilicos veneris
 ex aqua decoctos, sale et cumino simul incocto, tepidum
 forbendum dato. Lati foeminas, parvi vero et conclusi
 mares procreare videntur. Ad conceptum summe faciens.
 Melanthium mulieri ex vino nigro acerbo exhibeto. Mu-
 lierem juvenculam fluor muliebris ruber infestabat, et me-
 dicamento sumpto capite purgato, vena secta nihil profi-
 ciebat. Haec autem ei causa esse videbatur ne conciperet.
 Ei autem radicem aspalathi decoctum ex vino albo mane
 et ante coenam exhibebam, fluorque cessavit et non longe
 postea concepit et marem peperit. Erat autem colore

Ed. Chart. VII. [855.] Fœl. I. 684. Ed. Lind. II. (636. 637.)
 ἄρσεν. τὸ χρῶμα λευκόχρους, εὐσαρκος. περὶ μύλης. περὶ δὲ
 μύλης κηΐσιος τόδε αἴτιον. ἐπὶ πολλὰ τὰ ἐπιμήνια ἐόντα
 γοῖην ὀλίγην καὶ νοσῶδεα ξυλλάβωσιν, οὔτε κῆμα ἰθαγενὲς
 γίνεται ἢ τε γαστήρ πλήρης, ὥσπερ κυόσης. κινεῖται δ' οὐ-
 δὲν ἐν τῇ γαστρὶ, οὐδὲ γάλα ἐν τοῖσι τιτθοῖσιν ἐγγίνεται.
 σφριγᾷ δὲ τοῖς τιτθοῖς αὕτη, καὶ δύο ἔτια, πολλάκις δὲ καὶ
 τρία οὕτως ἔχει. καὶ ἦν μὲν μία σὰρξ γένηται, ἢ γυνὴ ἀπόλ-
 λυται· οὐ γὰρ οἷα τέ ἐστι περιγενέσθαι· ἦν δὲ πολλὰ, ῥήγνυ-
 ται αὐτὴ κατὰ τὸ αἰδοῖον ὅμα τε πολὺ καὶ σαρκῶδες. καὶ
 ἦν μὲν μετριάση, σώζεται· ἦν δὲ μῆ, ὑπὸ ῥόου ἀλοῦσα
 ἀπόλλυται. τὸ μὲν νόσημα τοιοῦτόν ἐστι. κρῖνισθαι δὲ χρή
 τῷ πληρώματι, καὶ ὅ τι οὐ κινεῖται ἐν τῇ γαστρὶ. τὸ μὲν
 γὰρ ἄρσεν τριμήνον, τὸ δὲ γυναικὸς τετραμήνον τὴν κίνη-
 σιν ἔχει. ἐπὶ οὖν τοῦ χρόνου παρελθόντος μὴ κινεῖται, δη-
 λονότι τοῦτο ἐστὶ. τὸ δὲ τι τεκμήριον μέγα ἐν τοῖσι τιτθοῖσι
 γάλα οὐκ ἐγγίνεται. ταύτην μάλιστα μὲν μὴ ἰῆσθαι· εἰ (637)
 δὲ μῆ, προειπόντα ἰῆσθαι. καὶ πρῶτα μὲν πυρεῖσθαι τὴν γυ-
 ναῖκα ὅλον τὸ σῶμα, ἔπειτα κατὰ τὴν ἔδρην κλύσαι ὕψος

candicante et corpore bene habito. De mola. Molae con-
 ceptus haec causa est. Ubi copiosi menses paucam et mor-
 bosam genituram conceperint, neque genuinus foetus gi-
 gnitur, venterque non secus ac gravidæ plenus est, nihil
 vero in eo movetur neque lac in mamillis innascitur,
 pectus tamen turget. Haec biennium, saepe etiam trien-
 nium sic habet. Et si una quidem caro fuerit, mulier,
 cum superesse non possit, perit, si multae, ei per puden-
 dum perripit sanguis copiosus et carnosus, sique mode-
 rate contingat, servatur, si minus, prefluvio correpta perit.
 Ac quidem morbus est ejusmodi. Discerni autem debet
 ipsa mole, quodque in ventre non moveatur. Mas enim
 tertio, foemina quarto mense motionem habet. Ubi igitur
 transactò hoc tempore non movetur, hic certe morbus est.
 Cujus rei magnum hoc est indicium, quod in mammis lac
 non innascitur. Hanc ne fere quidem curato, aut certe
 cum praedictione. Ac primum quidem mulierem totò cor-
 pore foveto, deinde per sedem uti perpurgetur infusam

Ed. Chart. VII. [855, 856.] Foes. I. 684. Ed. Lind. II. (637.)
 διακαθήρη. πολλοὶ γὰρ ἴσως κλύσαντες κινήσειε τὸ ἔμβρυον
 τὸ δοκίον εἶναι τὸ ξυτεστηκός, διαθερμανθείσης τῆς γυναι-
 κὸς ὑπὸ τοῦ φαρμάκου. κλύζειν δὲ καὶ κατὰ τὰς μήτρας,
 ὅπως αἷμα ἀγάγῃ· ἣν δὲ μὴ, προσθέτοισι χρῆσθαι τοῖσιν
 ἀπὸ τῆς βουπρήστιος ὡς ἰσχυροτάτοις, καὶ πιπίσκειν τὸ δι-
 κταυρον τὸ Κρητικὸν ἐν οἶνῳ. εἰ δὲ μὴ, καὶ τὸν καστόριον
 ὄρχην, καὶ ὀπισθεν αὐτῆς σικύην προσβάλλειν πρὸς τοὺς
 κενεῶνας, καὶ ἀφαιρέειν ὅτι πλεῖστον. πρόσβαλλε δὲ ὅτι
 μάλιστα, καθύρσιος τεκμαιρόμενος πρὸς τὰς μήτρας. ὅταν
 γὰρ μὴ γίνηται, ἣν τε ἐκ τόκου ἦν τε καὶ ἄλλως, δαῖδα ὡς
 ποιάτην κόψαντα λεπτήν [856] ἐψεῖν ἐν οἶνῳ λευκῷ, καὶ
 ἀποχρησθαι ὡς τρισὶ κνύθισι. γλυκυσίδης κόκκοι τέσσαρες,
 κυμίνου Αἰθιοπικοῦ σμικρὸν καὶ σεσέλιος πλεῖον, ἢ κεδρίδα.
 ἣν δὲ πιπιγμὸς ἔωσι, κάστορος σμικρὸν. ἣν δὲ ἐκ τόκου κα-
 θάρσιος γινομένης μετρίως ἢ γαστήρ μὲνη, ἢ καὶ φουσὰ ἀπο-
 κεκληισμένη καὶ ὀδυνώδης γίνεται, ἣν τε ξὺν πυρετῷ ἦν τε
 ἄνευ πυρετοῦ, ὅπου σκαμμωνίης πέμπτον μέρος πόσιος ἢ σε-
 σέλιος ἢ ἄλλου τινὸς τῶν εὐωδῶν, καὶ πῆγανον ἐν οἶνῳ λευ-

immittito. Frequenti enim collutione, concalescitur a me-
 dicamento muliere, id quod concrevit et foetus esse puta-
 tur, forte commoveris. Quin etiam uteros, quo sangui-
 nem educas, eluito. Alioqui supposititiis ex buprestis velut
 violentissimis utendum, et dictamnus Creticus ex vino pro-
 pinandus, sin minus, castorii testis. Eique posteriore parte
 ad lateris inanitatem cucurbitulam admoveto, plurimumque
 detrahito. Sed et quam maxime inita purgationis confi-
 deratione, ad uteros admoveto. Cum enim vel ex partu,
 vel alia ex causa non procedit, taedam pinguisssimam te-
 nuiter contusam ex vino albo coquito, quam ad rem tres
 fere cyathi sufficiant. Aut paeoniae grana quatuor, cumini
 Aethiopici parum et fefeli copiosum, aut cedri baccas. Si
 vero suffocationes adfuerint, castorii parum. At si ex partu
 moderata purgatione contingente, venter maneat, aut etiam
 ex flatu concluso dolor excitetur, vel cum febre vel citra
 febrem, succi scammoniae potionis quintam partem aut fe-
 feli, aut aliud quoddam ex odoratis, et rutam ex vino albo

Ed. Chart. VII. [856.] Fœf. I. 684. 685. Ed. Lind. II. (637. 638.)
 καὶ ἢν δὲ μὴ βούληται πιεῖν, πρὸς τὴν ἔδρην ἄλειμμα ποι-
 εῖν. οἷον ἐκ χολῆς ταυρεῖης καὶ μελιτος καὶ λίτρου. ἢν δ'
 ἐκ διαφθορῆς καθάρσιος ὀδυνώδης ᾗ καὶ τῶν εὐωδίων δι-
 δόμενον μηδὲν ὑπαικόνῃ καὶ πυρετοῦ ἐόντος, γάλακτος αἰ-
 γείου δύο κοτύλας ἀφαιρεῖν. εἴτα ψυχθέντος τὴν ὑγρὴν ἀφε-
 λεῖν, δηθῆ (638)σας μελιπυλίου ὕσον τρίτον μέρος μίξαι,
 ὅπως γλυκύτερον ἔσται. πιεῖν δὲ τρεῖς ἡμέρας. ἢν δὲ μὴ παύ-
 ηται ἡ ὀδὴν μηδὲ ἡ κοιλίη ὑποχωρήσῃ, ἐς τὴν δεξιὰν ἐν
 σκάφῃ ἐς θερμὸν ὕδωρ ἐκκαθίστατω. ὅταν δὲ διαπυρεθῇ,
 ἐξαναστήσαντα κλύζειν ἐν οἴνῳ αἰσθητῶ μελατι διεῖς καὶ
 ὕδατι ἅπαξ ἐλαίου ἥμισυ, τὸ ὕδωρ χλιερῶς κλύζειν καὶ ἐπι-
 κοιμηθῆτω. προσθετὸν ὑστερέων, ἢν ξυμμεμύκη ἢ σκληρόν
 ᾗ τὸ στόμα. || σῦκον λευκὸν ἐκκαθήρας καὶ λίτρον Αἰγύ-
 πτιον τὸ καθαρώτατον μίξας λείον τετριμμένον πρόσθε-
 τον ποιῆσαι ὕσον κικίδα μὴ μεγάλῃν ἐν εἰρήῃ μαλθακῶ, ἐς
 ἔριον μέρος βάψασα προσθέτω, ἢν τε τρεῖς ἢν τε πλείους
 ἡμέρας δοκέῃ. πυρήσις μετὰ τοῦτο ξυμφέρει ἐν εὐώδει. μετὰ

bibat. Quod si bibere nolit, medicamentum ad sedem illi-
 nendam conficito, quale est ex felle tauri, melle et nitro.
 Si vero ex foetus corruptione purgatio dolorem adferat,
 neque exhibitis odoratis cedat et febris adsit, lactis caprini
 heminas duas decoquito, deinde eo refrigerato quod in
 summo pingue concrevit detrahito, pereolato aquae mulsae
 trientem, quo dulcius evadat, admisceto. Ter autem jejunae
 bibendum. Quod si dolor non sedetur, neque venter sub-
 ducatur, sub vespertum in calidae folium desideat. Post
 sotum surgere iussam ex vino nigro austero aqua diluto, et
 aquae portioni olei dimidia parte addita, tepido colluito ex
 eoque dormiat. Quod uteris subditur, si os clausum aut
 durum fuerit. Ficum albam perpurgatam et nitrum Aegy-
 ptium purissimum tenuissime tritum admixtum in pessum
 subdititium gallae non magnae magnitudine effingito, quem
 ex lana molli unguento irino imbuta tribus vel pluribus
 ut visum fuerit diebus supponat. Post hoc fomentum ex
 odoratis confert, deinde vero molli aliquo subdititio opus

Ed. Chart. VII. [856.] Foel. I. 685. Ed. Lind. II. (638, 639.)
 δὲ μαλθακόν τι δεῖ προσθεῖν, ὅ τι ἰχωροειδέα ἄξει μάλι-
 στα· μετὰ δὲ λινοζώστis. ἤν ἢ ἀπαλὴ μέσθ' ῥοδίνῳ χρῆσθαι
 ἐν ὁθονίῳ ἐς ἡμέρην καὶ νύκτα. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. χολῆν ταύρου
 καὶ ἄλλας ἀνιῶσαι καὶ θείον παραμίσγειν πρὸς μακρόν μῆ-
 κος μέγα σπύρην ψιλὴν προσθέσθαι ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ
 νύκτας, πρὸς αὐτὰς τὰς ὑστέρας. πάλιν λινοζώστιν. μετὰ
 τοῦτο ἐπιπάσσειν σμύρναν ἀκητον μίξας, διεῖναι ῥοδίνῳ
 ἄκρῳ καὶ μέσθ' ἱρίνῳ διαχρίσθαι τὸ στόμα ὡς ἐσωτάτω.
 Θεραπεία ἐπὶ τὸ αὐτὸ νόσημα. ἔιν εὐώδεα κόψας καὶ δια-
 σήσας χωρὶς, κυπέρου ἴσον καὶ ἔκμαγμα ὅσον μαγίδα οἴνῳ
 ἀνθραμίῃ διεῖναι. εἰτα ἀλειμματώδες ποιεῖν, καὶ ἐς σπλήνας
 ἀλείψας μῆκος (639) σπιθαμῆς ἐς σμικρὴν σπιυῖδα ἐνθεῖς,
 ὅπως μὴ παραπνέη προσθέσθαι. ἤν δὲ ἐλκωθῶσιν αἱ μήτραι
 ἢ τρηχυνθῇ τὸ στόμα ἢ ὑπὸ προσθέτου τιτὸς δηχθῶσιν, ἐν
 εἰρίῳ χρῆσαι στέαρ, καὶ ῥοδινὸν ἀλείψαι, καὶ κηροῦ μικρόν.
 ὅταν ἰσχοῦσα ἐν γαστρὶ διαφθείρη, τὸ δὲ ἔμβρυον μνηστὸν
 καὶ ἐκφέρειν εἰς τέλος μὴ δύνηται καὶ λεπτή παρὰ φύσιν

est, quod potissimum saniosa educat. Postea etiam mer-
 curiali, si tenera fuerit, ex unguento rosaceo in linteo per
 diem et noctem utendum. Ad idem. Fel taurinum et
 salem fervefacito, sulphur tenuissime tritum ammisceto, in
 oblongam magnitudinem spirae in modum convolutum,
 nudum ad dies duos et noctes in uteros ipsos indito, ac
 rursus mercurialem. Post hoc myrrham electam aspergito,
 rosaceo optimo admixto diluito, et unguento irino quam
 penitissime os linito. Ejusdem morbi curatio. Iridem odo-
 ratam tusam et seorsum cribratam, cyperi parem modum
 et croci recrementum massae manualis magnitudine, vino
 odorato diluito, deinde linimentum conficito, eo splenia
 palmi magnitudine illita, parva pyxide reposita ne trans-
 paret subdat. Si vero exulcerati uteri, aut os exaspera-
 tum aut ex subditio aliquo conversi fuerint, lanam adipe
 linito, rosaceo et pauca cera inungito. Cum praegrans
 foetum menstruum corrumpit, neque ad extremum per-
 ferre potest, et praeter naturam extenuata redditur, huic

HIPPOCRATES TOM. III.

C

Ed. Chart. VII. [856. 857.] Foesl. I. 685. Ed. Lind. II. (639.)
 γίηται, ταύτην χορή καθήραντα τὴς ὑστέρας καὶ αὐτὴν φαρ-
 μακεύειν καὶ παχύτειν, οὐ γὰρ δυνηθεὶς ἐκφέρειν ἐς τέλος,
 ἔστ' ἂν ἐωυτὴν τε ἀναλάβῃ καὶ αἱ ὑστέραι ἴσχωσιν. ἦν δὲ
 κυῖσκηται μὲν, διαφθείρη δὲ διμήνη τὰ παιδία ἐς ἀκριβῶς
 τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ μήτε πρότερον μήθ' ἴστερον, καὶ
 τοῦτο πάθῃ δις ἢ τρίς κατὰ ταῦτα, [857] ἢ καὶ πλείονα
 χρόνον γεγονότα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτο διαφθείρει,
 ταύτης αἱ μήτραι οὐκ ἐπιδιδούσιν ἐπὶ τὸ μείζον τοῦ παιδίου
 ἐν αὐτέρῃσιν ἀνέξατομένου καὶ ὑπερβάλλοντος ἐκ τοῦ διμήνου
 ἢ τριμήνου εἰς τὸ πλεῖον. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνέξεται, αἱ δὲ μή-
 τραι οὐδὲν ἐπιδιδούσι. διὰ δὲ τοῦτο διαφθείρουσιν αἱ πολ-
 λαὶ ἐς τὸν αὐτὸν χρόνον. ταύτην χορὴ κλύουσι τὴν μήτριν,
 διαφρυσῆσαι ὡς μάλιστα προσθέτοισιν ἢ φαρμάκοις τοῖσδε,
 τῆς σικυώνης τὴν ἐντεριώτην κόψαντα διασῆσαι καὶ σίλφιον
 ὀλίγον παραμιῖσαι ὀλίγα ἐν πλείονι καὶ καθαρῶτερον τῷ μέ-
 λει τοῦτο περιπλάσαι περὶ μήλην, ποιότρια τὸ πάχος ὅσας
 μέλλει παραδέξασθαι ὁ στόμαχος πρὸς τὸ στόμα τῆς μήτρης
 καὶ ὥσαι πόρρω, ἕως ἂν περήσῃ ἐς τὸ ἔξω τῆς μήτρης. ὅταν

uterus purgare oportet, eamque medicamentis curare et
 crassam reddere. Neque enim ad extremum perducere
 poterit, quoad vires receperit et uteri validiores fuerint.
 Si vero praegnans quidem fuerit, sed foetus bimestres eo-
 dem exacte tempore corrumpat, neque ante neque postea,
 idque ei bis vel ter eodem modo contingat. Aut etiam si
 longioris temporis foetum eodem modo corrumpat, huic
 uteri cum foetus in eis augetur et bimestre aut trimestre
 spacium excedit, in maiorem molem non crescunt. Sed
 hic quidem augetur, uteri vero nihil incrementum, eamque
 sane ob causam multae eodem tempore foetum corrup-
 punt. Huic uterum colluere, aut per subditiua potissimum,
 aut per haec medicamenta inflare oportet. Colocynthidis
 medullam interiorem contusam et cribratam et laferis mo-
 dicum, cum paulo ampliore melle et magis cocto admi-
 sceto. Hoc ea crassitudine reddito quam stomachus ad uteri
 osmittere queat, specillum obductum penitus donec ad
 internum uterum penetrarit protrudito. Medicamento col-

Ed. Chart. VII. [857.] Fœf. I. 685, 686. Ed. Lind. II. (639, 640.)
 δὲ ἀποτακῇ τὸ φάρμακον, ἐξελεῖν τὴν μήλην καὶ πά-(640)λιν
 οἷτω τὸ ἐλατήριον καὶ τῆς κολοκυντίδος τῆς ἀγνῆς ποιέων
 ὡσαύτως τῶν προτέρων προστιθέναι. ἐσθιέτω δὲ τοῦτον τὸν
 χρόνον σκοροδα ὡς πλείστα, καὶ κανλὸν σιλφίου καὶ τῇ
 ἄλλῃ διαίτῃ χρῆσθαι, ἐκοίῃ ἂν μέλοι γῆσαν ἐμποῖσθαι μά-
 λιστα ἐν τῇ κοιλίᾳ. προστιθέσθω δὲ τὸ πρόσθεν διὰ τρι-
 τῆς ἡμέρας, ἕως ἂν δοκίῃ καλῶς ἔχειν. ἐπίσπε δὲ καὶ διὰ
 πλείους. τὸ δὲ ὕλον, ὅπως ἂν προσίηται. τὰς δὲ μεταξὺ
 ἡμέρας μαλθακοῖσι χρῆσθαι. ὅταν δὲ καταστίσῃ τοῖσι μαλ-
 θακτηρίοις τὸ στόμα τῆς μήτρεος καὶ φωνῇται τὰ ἐπιμήνια
 ἐπιμείνασα, ὅταν ξηρὴ ᾖ ἢ, μινύσθω τῶ ἀνδρὶ. ποιέειν
 δὲ γῆσαν ἐν τῇ μήτρῃ. ὅταν δὲ βούλῃ σκοροδίου μάλιστ' αὖ
 καὶ ὀπὸν σιλφίου παραμινύται πρὸς τὰ προσθετά, καὶ ἥτις
 ἂν μὴ θύνηται διατελεῖν τοὺς δέκα μῆνας κύουσα, ἀλλὰ
 διαφθείρει καὶ τοῦτο πάσχει πλεονάκις, ταύτης τῆς μήτρεος
 καθαίρειν ὕδωρ καὶ αὐτὴν φαρμακεύειν, ὅπως ὕδωρ καθαί-
 ρηται. ἣν δὲ κατέχουσα τὴν γυνήν μὴ κύσκηται, συμβαίνει
 δὲ τοῦτο πλείστου τοῦ στόμαχος χαρόν||τος τῆς μήτρεος

liquato, specillum educito, rursus elaterium sic paratum et
 ex colocynthide silvestri confectum in medicamentum, velut
 prius subdito. Eo vero tempore allium quam plurimum
 comedat et laferis caulem, reliquaque victus ratione utatur,
 quae flatum maxime in utero excitare possit. Tertio autem
 quoque die, quoad bene habere videatur subdititium, appo-
 nat. Interdum etiam ex majore intervallo, ad summum
 vero uti libens admiserit. At intermediis diebus mollibus
 utatur. Cum vero per emollientia os uteri suae integritati
 restitutum fuerit, mensesque comparuerint, pauca interposita
 mora, tibi jam sicca fuerit, cum viro congregiatur. In
 utero autem cum flatum excitare voles, allii caput unicam
 et laferis succum ad subdititia ammisceto. Ac si quae con-
 cepit ad decem menses perdurare nequeat, sed foetum cor-
 rumpat, idque ei plerumque accidit, huic ex utero aquas
 purgato, eique medicamenta quibus aqua purgetur exhibeto.
 At si quae genituram continet non concipit, quod plurimis
 contingit uteri stomacho praeter naturam dehiscente, men-

Ed. Chart. VII. [857. 858.] Foes. I. 686. Ed. Lind. II. (640. 641.)
 παρὰ γένειν, τὰ ἐπιμήνια πλείω γίνεται τοῦ προσήκοτος καὶ
 ὑγρότερα, ὥστε τὸ ἀπὸ τῆς γυναικὸς μὴ ἐλλομβάτεσθαι
 πρὸς τὴν τέκνωσιν, τὴν τε τοῦ ἀνδρὸς γούνην ἐπιούσαν δια-
 φθείρεσθαι. γίνεται δὲ ταῦτα τοῦ τε σώματος καὶ τῶν μη-
 τέρων ροσεόντων. ἀλλὰ δεῖ ταύτη κατωτερικὰ διδόναι διαλί-
 ποντα, καὶ πυρρὴν ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὰς μήτρας ὄξει καὶ
 θαλάσσῃ, μήτρας διαπύρους ἐμβάλλοντα. ἐμβάλλειν δὲ ἐς τὸ
 πυρρῆμα κυπαρίσσου πρίσματα, (641) καὶ δάφνης φύλλα
 κόψας χλωρῆς, καὶ πολυκνήμου αὐτοῦ φύλλα. πυρρὴν δὲ
 ὁκόϊον ἂν δοκίῃ καιρὸς εἶναι χρόνον. μετὰ δὲ τοῦτον λουέ-
 σθω, καὶ ὄξει ἐνερπεῖν λωτοῦ ρορτεύματα, καὶ ῥόδιον, καὶ
 πολυκνήμου αὐτοῦ τὰ φύλλα. ἐπὶ τελευτῆς δὲ θυμῆν, φλό-
 μου φύλλα κόψας καὶ λωτοῦ ρορτεύματα. ἐμπροσθεν δὲ πρὶν
 ἐκλούσασθαι θυμῆσαι σμέρνη καὶ λιβανωτῶ τρίψας ἴσον
 ἑκατέρου, καὶ μυρσίης καὶ δάφνης φύλλα. ταῦτα ἀναμίξας
 καὶ ἐπιβαλὼν ἐπὶ μαλθακὸν πῦρ, θυμῆν ρεοπυρήτην ἐοῦσαν
 δις τῆς ἡμέρης πυρρὴν ρεόλουτον ἐοῦσαν, [858] καὶ τῆς
 θυμῆσεως ὑστερον λουέσθω, καὶ τὸν στόμαχον καθεστάναι

les copiosiores et humidiores quam conveniat desinunt, ut
 proinde quod a muliere prodit ad liberorum procreationem
 non conferat, sed advenientem viri genituram corrumpat.
 Haec autem tum corpore tum utero male affecto eveniunt.
 Verum huic deorsum medicamenta purgantia per intervalla
 exhibere, et totum corpus uterosque aceto et aqua marina
 fovere oportet, specillis ignitis immixtis. In fomentum au-
 tem injicienda cupressi ramenta et lauri viridis folia contusa,
 ipsaque polycnemi folia. Adhibendum autem fomentum
 quo tempore opportunum esse videatur, post quod lavet.
 Et aceto loti scobem incoquito et rosaceum, et ipsa polycnemi
 folia. Ad extremum autem suffitum ex verbasci foliis con-
 tufis et loti scobe admoveo. Antea vero prius quam lavet
 suffitus ex myrrha et thure adhibendus, tritis utriusque
 aequis partibus, et myrti ac lauri foliis. His commixtis et
 in levem ignem conjectis, suffitum a recenti fomento his
 die adhibeto, fomentum autem recenter lotae admoveo et
 post suffitum lavet, stomachumque pristinae suae naturae

Ed. Chart. VII. [858.] Foëf. I. 686. Ed. Lind. II. (641. 642.)
 ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν. καὶ ἣν ἐξαρκέουσα ἦ, πρόσθεν δὲ
 τούτων πάντων τόμειν τὴν ἐν τῇ χειρὶ φλέβα τῇ ἀριστερῇ,
 καὶ οὕτω ἄλλα ποιεῖν. ἣν δὲ ὁ στομάχος οὕτως ἔχη, τὰ δ'
 ἐπιμήτριά μὴ ἔη φλαύως ἢ ἐπὶ τοῦ λυττον ἢ πρὸς πλείονα
 κῆταρσιν τρέπεσθαι τοῖσιν ἄλλοις ἅπασι, καὶ οὕτως θε-
 ραπεύειν καὶ προστιθέναι, ἣν δὲ γὰρ, καὶ ἐκ τῶν πρόσθεν λούων
 καὶ θυμίων καὶ ξηραίνων. ἣν δὲ γυνὴ ἐκτιρώσκη ἀέκοντα καὶ
 μὴ θέλη ἐκβάλλειν, πυροὺς πεφρυγμένους καὶ κατεληλασμέ-
 νους καὶ σταφύλα κεκομμένην λευκὴν, μελιζυήτω γλυκερῷ
 ταῦτα διεῖς ἐλαίου σμικρὸν παραχέων, γήσκει πίνειν διδόναι.
 μετὰ δὲ ῥαγάτου σπέρμα τρίψας καὶ ὄξος καὶ χηρὸς σιέας,
 ταῦτα μίξας ἐσθιέτω καὶ προστιθέσθω δάφνης φύλλα τρι-
 βούσα μετὰ δὲ πιτέτω ὀρίανον καὶ γλήχωνα καὶ ὄλριτον ἐν
 ὕδατι ἐπιπύσσουσα δάφνης φύλλα κεκομμένα καὶ τριτριμμένα
 λεῖτα κόμην παρυμὶ (642) ξας, καὶ διεῖς ὕδατι πίνειν διδόναι.
 ὄξος σιέας καὶ χηρὸς ἄλειφα, καὶ μέλι ἐς τὸ αὐτὸ μίξας καὶ
 τρίψας, ἐλλικτὸν διδόναι. σταφυλῖνον τρίβων ὡς λειότατον

restituito. Quod si vires sufficere videantur, ante haec
 omnia venam in brachio sinistro pertundito, reliquaue eo-
 dem modo facito. Si vero stomachus ita habeat, menses
 autem minime aut vitiose aut parcus decurrant, hunc cum
 reliquis omnibus ad ampliorem purgationem convertito, sic-
 que curationem adhibeto et subdititia, si opus sit, apponito,
 ex his quae antea dicta sunt, lavando, suffitum adhibendo
 et siccando. At si mulier invita abortionem faciat, neque
 foetum ejicere cupiat, triticum tostum et molitum uvam
 passam albam contusam, haec aqua mulsa dulci diluta paucis
 oleo affuso, jejuna potui exhibeto. Postea vero raphani
 semen tritum, acetum et adipem anserinum, haec mixta
 comedat et lauri folia trita in subdititia apponat. Deinde
 origanum et pulegium et polentam ex aqua bibat, lauri
 foliis contusis et tenuiter tritis gummi ammixto inspersis,
 haec aqua diluta potui exhibeto. Ovis pingue et anserinum
 adipem et mel, haec simul mixta et trita delingenda exhi-
 beto. Staphilinum laevissime tritum, et quod in lacte sub-

Ed. Chart. VII. [858.] Foel. I. 686. Ed. Lind. II. (642.)
 καὶ γάλακτος ὑπόστασιν ἐν τούτῳ μίξας καὶ χηνὸς στέαρ
 τήξας, ταῦτα ἀνειπήσας διδόναι ῥοφεῖν. ὀριγάνου τρίψας
 φύλλα ὡς λειότατα, ἣν μὲν ἔχει, γλωρῆς· εἰ δὲ μὴ, ξηρῆς,
 διεῖς ἐν ὕδατι πίνειν διδόναι. δάφνης καρπὸν τρίψας ὡς
 λειότατον καὶ ὑὸς θηλείης στέαρ τήξας καὶ μέλιτι, ταῦτα
 ὁμοῦ πάντα μίξας καὶ τρίψας, ἐλλικτὸν διδόναι. σταφυλῖνον
 τρίβων ὡς λειότατον ἐν οἴνῳ διεῖς κεκορημένῳ, πίνειν διδόναι.
 ἣν αἰ μήτραι μὴ κατέχωσι τὴν γονὴν, μόλυβδον καὶ
 λίθον ἥτις τὸν σίδηρον ἀρπάζει, ταῦτα τρίψας λεῖα ἐς ῥά-
 κος ἀπόδησον καὶ ἐς γάλα γυναικὸς ἐμβάψας προσθετῶ
 χρῆσθαι. χαλκοῦ ἄνθος τρίψας, μέλιτι διεῖναι καὶ προστι-
 θέναι τοῦτο. ὅταν αἰ μήτραι τοῦ ἀνδρὸς τὴν γονὴν ἐξερεύ-
 γωνται τρίτῃ ἡμέρῃ, πᾶσα ἀνάγκη τῆς γυναικὸς, ἣν ταῦτα
 πάσχη, πῶρον πεπληρωμένας εἶναι τὰς μήτρας, καὶ οὐ δύνα-
 ται τοῦ ἀνδρὸς ἡ γονὴ ἐμμένειν ἐν τῇσι μήτρῃσι, ἀλλὰ
 ἀποκλείεται, καὶ διὰ τούτων οὐ δύναται κυῆσαι ἕως ἄν ὁ
 πῶρος ἐν τῇσι μήτρῃσι. τοῦ δὲ πῶρου ἥδε ἡ ἐξέλασις·
 πτερὰ λαβὼν ὡς ἐλάχιστα καὶ μαλθακώτατα ξυνδῆσας ὁμοῦ,
 τοῦτοιον ἐπαλείφειν τὰς μήτρας, ὡς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπαλεί-
 φειν.

fidet simul mixtum anserinumque adipem liquatum, haec decocta forbenda dato. Origani folia laevissime trita viridia, si habeas, sin minus sicca, ex aqua dissoluta potui exhibeto. Lauri fructum laevissime tritum et suis feminae adipem cum melle liquatum, haec omnia simul mixta et trita delingenda praebeto. Staphilinum laevissime tritum, ex vino aqua temperato dilutum bibendum dato. Si uteri genituram non retineant, plumbum et lapidem qui ferrum attrahit, his tenuiter tritis in linteo ligatis muliebri lacte intinctis, in subditio utitor. Aeris florem tritum melle subactum, hoc etiam subdito. Cum uteri viri genituram tertio die rejectarint, mulieris uteros ubi haec contingunt, callosa duritie repletos esse omnino necesse est, neque viri genitura in uteris manere potest, sed excluditur, hasque ob causas quoad callosa durities in uteris insit, concipere nequit. Quae sic educitur. Pennas minutissimas et mollissimas sumito, his simul colligatis uteros velut oculos illinunt, inungito. Pennis ex ae-

Ed. Chart. VII. [858. 859.] Foesl. I. 686. 687. Ed. Lind. II. (642. 643.)
 φουσιν, ὁμαλύνας τὰ πτερὰ ἄμμιτι ὡς λεπτοτάτω, καταδή-
 σας τὰ ἄκρα, εἶτα ῥοδίνῳ πολλῷ χρίσας αὐτὰ, ὑπὲρ τὴν ἀνα-
 κλινὰς ὑπὸ τὴν || ὄσφυν μέσσην ὑποθεῖναι προσκεφάλαιον,
 ἵποθεῖν (643) τὴν μήλην. τὰ σκέλεα τανύσας τῆς γυναικὸς,
 καὶ διαστύσας τὸ μὲν ἔνθεν, τὸ δ' ἐνθεν, ἀναστρέφειν. [859]
 ἄνω καὶ κάτω τὴν μήλην, ὥς ἂν προκύψῃ. ἐπὶ τὴν δὲ ἰδὴς
 ἐν τῷ στόματι τῆς μήτρης, ἣν μὲν μὴ προσίσχηται ἐν τῷ
 ἰσχύῳ καὶ ἐθελῇ ἐπακολουθεῖν, πάντων ὕριστον τοῦτο.
 ἣν δὲ ἐνδέχεται ἐν τῷ στόματι τῆς μήτρης, λαβίδι ὡς λε-
 πτοτάτῃ προμηθευόμενος ἐξελεῖσθαι ἥσυχῇ καὶ μὴ βιαίως
 καὶ μετὰ ταῦτα ξυγκοιμάσθω τῷ ἀνδρὶ. ἣν κνύσῃ ἐπιφαί-
 νηται. ὀπίσθω ξηρὴν, μίλτον, ὄστρακον σηπὶς τρίψας λεῖτα,
 ἐς ῥάκος ἀποδῆσας προστιθέναι. γλυκυσίδης τοὺς μέλανας
 καρποὺς τρίβων ἐν οἴνῳ διδόναι πιεῖν κεκορημένῳ. ἣν δὲ συν-
 οῖσα ὀλγέει τὴν τεύαιραν γαστέρα καὶ αἱμὰ οἱ φανῇ τεαρὸν,
 λίον κόψας καὶ βούον ἀπαλὸν καὶ γήρειον ἔλαιον, ταῦτα
 μιγνύς οἴῳ λευκῷ ὑδαρεῖ, διεῖς διδόναι πίνειν. ἣν αἱ μήτραι
 προέλθωσιν ἔξω τῆς φύσεως, πῦρ ἔχει μάλιστα μὲν τὰ αἰ-

quatis et extrema parte filo tenuissimo inter se colligatis,
 deinde copioso rosaceo inunctis, supinae mulieri reclinatae
 ad medios lumbos pulvino substrato, specillum submittito
 mulieris cruribus distentis et huc et illuc diductis, specillum
 sursum ac deorsum, donec callus promineat obvertito.
 Quem cum in uteri ore conspexeris, si quidem ad coxen-
 dicem non adhaereat, sed ultro sequatur, id omnium opti-
 mum. Quod si in uteri ore inhaereat, vossella tenuissima
 apprehensum, ut leniter et citra vim extra has prospicito,
 et post haec cum viro dormiat. Si praegnantem menses ap-
 pareant, stercus asininum siccum, minium, sepiae testam
 tenuiter trita in linteo ligata supponito. Paeoniae semina
 nigra trita ex vino aqua temperato propinato. At si post
 viri congressum imus venter doleat, sanguisque recens ap-
 pareat, linum tufum, muscum tenerum et anserinum adipem,
 haec ex vino albo aquoso diluta potui exhibeto. Si uteri
 extra naturam procellerint, calor igneus praecipue quidem

Ed. Chart. VII. [859.] Foesl. I. 687. Ed. Lind. II. (643. 644.)
 δοῖα καὶ τὴν ἔδρην, καὶ τὸ οὖρον τρύζει κατ' ὀλίγον καὶ
 δάκνεται τὰ αἰδοῖα. ταῦτα πάσχει εἰς τὸ αὐτὸ πάθος. ἤν
 δὲ ἐκ τόκου ἐοῦσα τῷ ἀνδρὶ μὴ παρακοιμάται, ὅταν οὕτως
 ἔχῃ, μύρτα καὶ λωτοῦ πρίσματα ἐψησας ἐν ὕδατι, καταθείς
 τὸ ὕδωρ ἐς τὴν ἔδρην, προσχέισθω ὥς ψυχρότατον ἐς τὰ
 αἰδοῖα καὶ τριῖβον λεῖα προσπλάσσειν. ἔπειτα ὕδωρ πίψουσα,
 φράκον, μέλι καὶ ὄξος ξυμίσγουσα, ἐμείτω, ἕως ἂν αἱ μῆτρας
 ἀνασπασθῶσιν, καὶ τὴν κλίνην ὑψηλοτέραν πρὸς ποδῶν κεί-
 σθαι, ὑποθυμῆν δὲ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα κακῶδεα, ὑπὸ δὲ τὸς
 ῥίνας εὐώδεα. σιτίοισι δὲ χρῆσθω ὥς μαλθακωτάτοις καὶ
 ψυχροῖς, καὶ τὸν οἶνον ὑδαρέα λευκὸν πινέτω, (644) καὶ
 μὴ λουέσθω καὶ τῷ ἀνδρὶ ξυγκοιμῶσθω. ἤν δὲ πατιάπασιν
 ἐκ τῶν αἰδοίων ἐκπέσωσιν, ἐκκρέμανται οἶον περ ὄσχη, καὶ
 ὀδυρή λαμβάνει. τοῦτο δὲ ὅταν ἐκ τόκου ταλαιπωρήσῃ, ὥστε
 σεῖσαι τὰς ὑστέρας καὶ τῷ ἀνδρὶ ξυγκοιμῶνται ἐν τῷ λοχεῖν.
 ὅταν οὕτως ἔχῃ, ψύγματα προστίθεσθαι πρὸς τὰ αἰδοῖα,
 καὶ τὰ ἔξωθεν ὑποκαθῆναι, σίδιον ἐν οἶνῳ μέλει οἰώδει
 ἐψησας, οὕτω περιπλύναις εἶσω ἀπωθέειν. ἔπειτα μέλι καὶ

pudenda et sedem detinet urinaque paulatim stridet et mor-
 det. Haec ei contingunt si recens a partu cum viro dor-
 miat. Cum sic habuerit, myrti baccis et loti ramentis ex
 aqua decoctis, eam sereno coelo per noctem expositam,
 quam frigidissimam in pudenda profundat, et laeviter trita
 apponat. Deinde lentium decocto epoto, melle et aceto
 admixto, vomat quoad uteri revulsi fuerint, et lecto a pe-
 dibus excitato jaceat. Pudendis sufflitum ex graveolentibus
 adhibeto, naribus vero ex odoratis. Cibis maxime molli-
 bus et frigidis utatur, et vinum aquosum album bibat, neque
 lavet, neque cum viro dormiat. At si prorsus extra pu-
 denda exciderint, velut scrotum propendent et dolor in-
 vadit. Hoc autem contingit si recenter a partu adeo labo-
 rarit ut uteros quatiat, et puerperii purgamentis euntibus
 cum viro dormierit. Cum sic habuerit, quae refrigerant
 pudendis apponito, et quae foris sunt vino nigro in quo
 mali punici putamen decoctum sit repurgata, sicque eluta
 intro retradito. Deinde mel et resinam aequis utraque par-

Ed. Chart. VII. [859. 860.] Foesl. I. 687. Ed. Lind. II. (644. 645.)
 ῥητίνην συντήξας ἴσον ἑκατέρου, ἔγχει ἐς τὰ αἰδοῖα, καὶ
 κείσθαι ὑπὲρ, ἅνω τὰ σκέλη ἔχουσιν ἐκτειναμένην. ἄ-
 ρπειτα σπόγγον προσθεῖς, ἀναδῆσαι ἐκ τῶν ἰξίων. ἔστ' ἂν
 δ' οὕτως ἔχη, σιτίων δέον ἀπέχεσθαι, ποτῶ δὲ ὡς ἐλαχίστην
 χοῆεσθαι, μέχρις ἂν ἐπτά ἡμέραι παρέλθωσι, καὶ ἦν μὲν
 οὕτως ἐθέλωσιν ἵνα. εἰ δὲ μὴ, ἄκρας περιζέσαι τὰς μήτρας
 καὶ ἀποπλῦται τῇ πιτῇ ἐφθῇ. ἔπειτα πρὸς κλίμακα δῆσας
 τοὺς πόδας, κρούειν κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τῇ χειρὶ ἐσωθέ-
 ει. ἔπειτα ξυνδῆσας τὰ σκέλα, ἐπαλλοῖξ ἔῃν ἡμέρην καὶ
 νύκτα ἀτρέμα, διδόναι δὲ ὀλίγον χυλὸν πτισάνης. ψυχρὸν δὲ
 διδόναι μηδέν. τῇ [860] δὲ ἐπαίριον ἐγκατακλίνας ἐπὶ τὸ ἰσχίον,
 σικνὴν πρόσβάλλειν ὡς μεγίστην καὶ ὑπέλκειν πουλὴν χροῖον,
 καὶ ὅταν ἀφέλῃς κατακλίνας, ἐγκεῖσθαι καὶ προσφέρειν ἄλλο
 μηδέν ἢ τὸν χυλόν, ἔστ' ἂν ἐπτά ἡμέραι παρέλθωσιν. σιτί-
 οισι δὲ ὡς μαλθακωτάτοις καὶ ἐλαχίστοις χοῆσθαι. ἦν δὲ
 ἀποπατεῖν ἐθέλῃ, ἀποπατεῖτω ἀγκυμμένη, ἕως ἂν τεσσαρεσ-
 καίδεκα ἡμέραι παρέλθωσιν. ἔπειτα ἀνίστασθαι καὶ περιέφ-
 (645)χεσθαι ὡς ἐλάχιστα, καὶ μὴ λουέσθω, σιτίοισιν ὀλί-

tibus eliquata, in pudenda infundito et supina cruribus sur-
 sum reductis jaceat, postea admotam spongiam ex lumbis
 deligato. Quamdiu sic habuerit cibis abstinendum, potu
 vero quam minimo quoad dies septem praeterierint utendum.
 Quod si hac curatione intro eant, satis est. Sin minus, ex-
 tremos uteros deradito et pini decocto eluito. Deinde pe-
 dibus ad scalam religatis, juxta caput concutito, manuque
 intro propulsato. Postea alternatis cruribus religatam, qui-
 escere per diem et noctem finito et paucum ptisanæ suc-
 cum exhibeto, frigidi autem nihil. Postero die in coxam
 reclinatae cucurbitulam maximam admoveo et diutius tra-
 hito, cumque detraxeris, reclinatam jacere finito, nihilque
 aliud quam ptisanæ succum exhibeto, quoad dies septem
 praeterierint. Cibis autem quam mollissimis et paucissimis
 utatur. Quod si alvum exonerare volet, decumbens id
 faciat, quoad dies quatuordecim elapsi sint, deinde surgat
 et quam minimum obambulet, neque lavet, cibis paucis

Ed. Ingler. [36.] Foef. I. 688. Ed. Lind. II. (351. 352.)
 γοισι χορήσθω, τὰ αἰδοῦτα τοῖσι κακώδεσι θυμῷσθω, καὶ
 ἐπὴν ἄρχηται περιχωρεῖν, τὴν σφειδόνην φορεῖτω. ἐξαίρεσις
 τοῦ ἐμβρύου. ἦν δὲ ἔμβρυον ἐξαποθάνῃ ἐν τῇσι γονῇσιν ἐς
 τελογογόνην χορήσθαι κατ' ὀλίγον τὸ φαινόμενον κατὰ λόγον
 θραύοντα. τὸ δέρεον καταλιπόντα προβολὴν τῷ σιδήρῳ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΟΨΙΟΣ.

|| (351) Αἱ ὕψιες αἱ διεφθαρμέναι ἀντόματοι μὲν κυ-
 αντίδες γιγνόμεναι ἐξαπίνης γίνονται, καὶ ἐπειδὴν γένωνται,
 οὐκ ἔστιν ἴησις τοιαύτη. αἱ δὲ θαλασσοειδὲς γιγνόμεναι
 κατὰ μικρὸν, ἐν πολλῷ χρόνῳ διαφθείρονται, καὶ πολλάκις
 ὁ ἕτερος ὀφθαλμὸς ἐν πολλῷ χρόνῳ ὕστερον διεφθάρη.
 του[36*]τέον δὲ χορὴ (352) καθάρειν τὴν κεφαλὴν καὶ καίειν
 τὰς φλέβας. κῆν ἀρχόμενος θεραπευθῇ ταῦτα, ἴσταιται τὸ
 κακὸν καὶ οὐ χωρεῖ ἐπὶ τὸ φανλότερον. αἱ δὲ μεταξὺ τῆς
 τε κυανίτιδος καὶ τῆς θαλασσοειδοῦς, ἦν μὲν νέω ἔόντι γέ-
 νωνται, πρεσβυτέρῳ γενομένῳ καθίστανται· ἦν δὲ πρεσβυ-
 τέρω ἔόντι γίγνεται, εἰὼν ἐπὶ, βέλτιον ὄρη· τὰ μεγάλα
 δὲ πάντ' καὶ λαμπρὰ καὶ ἀπὸ πρόσθεν ὄρη μὲν, σαφῶς δὲ

utatur, pudendis suffitum ex graveolentibus adhibeat, cum-
 que circumferri poterit, femorale gestet.

HIPPOCRATIS DE VIDENDI ACIE LIBER.

Oculorum acies corrumpuntur, quae sponte quidem et
 derepente coeruleae existunt, quod cum evenerit, ejus-
 modi non curantur. Quae vero aquae marinae speciem
 referunt, sensim longo tempore corrumpuntur, saepeque
 alter oculus longo post intervallo corruptus est. In hoc
 autem caput purgare et venas inurere oportet, ac si quis
 per initia ex his curetur, vitium sistitur, neque in deterius
 procedit. Quae vero colore inter coeruleum et aquam
 marinam ambigunt, si puero quidem contingant ubi, aetate
 processerit, sedantur. At si septennium egresso fiant, me-
 lius cernit, magna autem admodum et lucida et eminus,

*) (Cum Charterii editio hunc libellum non habeat, editionem
 Ingleri, Helmst. 1792. s. laudari.)

Ed. Ingler. [36. 37. 38. 39.] Foesl. I. 688. Ed. Lind. II. (352.)
 οὐ, καὶ ὅτι ἂν πᾶν πρὸς ἐωυτὸν τὸν ὀφθαλμὸν προσθῇ,
 καὶ τοῦτο, ἄλλο δὲ οὐδέν. ξυμφέρει δὲ τουτέω κάθαρσις τε
 καὶ καύσις τῆς κεφαλῆς. αἷμα δὲ τουτέοισιν οὐ [37] ξυμ-
 φέρει ἀφίεναι, οὔτε τῇ κυανίτιδι οὔτε τῇ θαλασσοειδεῖ, καὶ
 τὸ ὄμμα ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι, τῆς ὀψιος ὑγιὸς οὕσης τῶν
 νεωτέρων ἀνθρώπων, ἣν τε θήλειαν ἢ ἣν τε ἄρσεν, οὐκ ἂν
 ὠφελοίης ποιέων οὐθέν, ἕως ἂν αὔξηται τὸ σῶμα ἐτι. ὅταν
 δὲ μηκέτι αὐξάνηται, αὐτέω τῷ ὀφθαλμῷ σκευάμενος τὰ
 βλέφαρα λεπύνειν, ξύων, ἣν δοκῇ προσδέεσθαι καὶ ἐπι-
 καίων ἐνδοθεν μὴ διαφανέσιν. [38] ἔπειτα ἀναθήσας τὰ σκέ-
 λη ἐκτείνας, δίφρον ὑποθείς ἀφ' οὗ σιτηρίζεται τῇσι χερσὶ,
 μέσον δὲ τις ἐχέτω. ἔπειτα διασημῆρασθαι τὰς ἰωτιαίας
 φλέβας, σκοπεῖν δὲ ὀπισθεν. ἔπειτα καίειν παχέσι σιδήροισι
 καὶ ἡσυχίᾳ διαθερμαίνειν, ὥπως ἂν μὴ ῥαγῇ αἷμα καίοντι.
 προαφίεναι δὲ τοῦ αἵματος, ἣν δοκῇ καυὸς εἶναι. καίειν δὲ
 πρὸς τὸ ὀστέον ὀπισθεν, ἔπειτα ἐνθεις σπόγγον ἡλαιομήκτον
 ἐγκατα[39]καίειν, πλήν τοῦ πᾶν πρὸς αὐτῷ τῷ ὀστέω. ἣν

videt quidem, sed non aperte, et quodcunque valde oculo
 admoverit, id etiam videt, aliud autem nihil. Huic autem
 capitis purgatio et ustio conducit, at his sanguinem mit-
 tere minime conducit, neque in ea quae colorem coerule-
 um, neque in ea quae aquae marinae colorem refert.
 Et oculorum visum, cum videndi acies sana fuerit in ju-
 venibus, sive foemellae sive mares fuerint, quandiu adhuc
 corpus increfcit, etiamsi quicquam feceris, minime juveris.
 At ubi non amplius increfcit, ad oculum ipsum intentus
 palpebras deradendo extenuato, sique opus esse videatur,
 ferramentis minime candentibus intus urito. Postea reli-
 gatum extentis cruribus, sella cui manibus innitatur suppo-
 sita medium quis teneat, deinde subnotatas dorsi venas re-
 tro conspicio, postea crassioribus ferramentis urito et levi-
 ter calefacito, ut ne sanguis inter urendum erumpat. Prius
 autem si opportunum videatur sanguinem mittito. Retro
 autem ad os usque urito, deinde spongia olea imbuta intus
 urito non tamen admodum ad os ipsum. Quod si ad usu-

Ed. Ingler. [39. 40. 41.] Foef. I. 683. Ed. Lind. II. (352. 353.)
 δὲ προσδέχεται τῷ καυστηρίῳ τὸν σπόγγον, ἕτερον λιπαρώ-
 τερον ἐνθεῖς ἐγκατακαίειν. ἔπειτα τοῦ ὕρου ἐν μελίτι δεύων,
 (353) ἐπιτίθειναι τῇσιν ἐσχάρησιν. ὅταν δὲ φλέβα παρακαί-
 σης ἢ διακαύσῃς, ἐπειδὴν ἐκπέσῃ ἐσχάρη, ὁμοίως τέταται ἢ
 φλέψ καὶ πεφύσῃται καὶ πλήρης φαίνεται, καὶ σφύζει ὅτε
 κάτωθεν τὸ ἐπιρρέον. ἣν δὲ διακεκαυμένος ἢ ὁ κάτωθεν,
 ταῦτα πάντα ἥσσον πάσχει. διακαίειν δὲ χρὴ αὐτίς, ἣν μὴ
 τὸ πρῶτον διακαύσῃς. τὰ τε σπόγγια χρὴ ἰσχυρῶς ἐγκατακαί-
 εῖν, πρὸς τῆς ὑεούσης φλεβὸς [40] μᾶλλον. αἱ ἐσχάραι αἱ
 μᾶλλον ὀπιτηθεῖσαι τάχει ἐκπίπτουσιν. αἱ καίονται οὐλαὶ
 πρὸς τὸ ὀστέον καλλίονες γίνονται. ἐπειδὴν δὲ τὰ ἔλκεα
 ὑγία γίνονται, αὐτίς ἀναφυσῶνται καὶ ἐπαίρονται, καὶ
 ξυρῆθαι εἰσι παρὰ τὸ ἄλλο, καὶ ὥσπερ ἀναιρησόμεναι φαί-
 νονται, ὥς ἂν χρότος ἐπιγένηται, καὶ κεφαλῇς καυθείσης
 καὶ στήθεος. ὁμοίως δὲ καὶ παντὶ τῷ σώματι ὅκου ἂν καυ-
 θῇ. ὅταν δὲ ξύης βλέφαρα ὀφθαλμοῦ, ξύειν εἰσὶν Μιλησίῳ,
 οὐλῳ, καθαυῶ, περὶ ἄτρα[κτον] περιειλὼν αὐτὴν τὴν
 στεφάνην τοῦ ὀφθαλμοῦ φυλάσσόμενος, μὴ διακαύσῃς πρὸς

ram Spongiam admittat, altera pinguiore indita, intus urito.
 Postea dracontium melle subactum crustis imponito. Levi-
 ter autem ulsa aut perusta vena, ubi crusta exciderit, similiter
 vena distenditur, intumescit et referta apparet et interdum
 quae ex inferiore parte affluit, salit. Sed si inferiore parte
 perustus fuerit, haec ei omnia minus contingunt. Si igitur
 primum non perusserit, iterum perurere oportet et spongiis
 ad venam fluentem magis appositis vehementer inurere.
 Crustae magis perustae cito decidunt, et cicatrices ad os
 ulsae pulchriores fiunt. Postquam autem ulcera sanescunt,
 rursus inflantur et attolluntur et praeter caetera rubescunt,
 et tanquam elevatae apparent, quoad tempus accesserit.
 Idem capite et pectore perusto, similiterque toto corpore
 contingit, quacunque in parte ulsio fiat. Cum autem oculi
 palpebras radis lana Milesia, crispa, pura, circa solum con-
 voluta radito ea cautione adhibita, ut oculi coronam evites
 et ne ad cartilaginem peruras. Satis esse derafam palpe-

Ed. Ingler. [41. 42. 43.] Foesl. I. 688. 689. (Ed. Lind. II. (353. 354.)
 τὸν χοιθρον. σημεῖον δὲ ὅταν ἀπόχρη τῆς ξύσιος, οὐκ ἐτι
 λαμπρὸν αἷμα ἐξέρχεται, ἀλλὰ ἰγὼρ αἱματώδης ἢ ὑδατώδης.
 τότε δὲ χρὴ τινὶ τῶν ὑγρῶν φαρμάκων, ὅκου ἄνθος ἐστὶ
 χαλκοῦ, τουτέρι ἀναιρεῖσθαι. ὕστερον δὲ τὸ τῆς ξύσιος καὶ τὸ
 τῆς καύσιος, ὅταν αὖ ἐσχάραι ἐκπέσωσι καὶ κεκαθαμένα ᾖ
 τὰ ἔλκεα καὶ βλαστάνῃ, τέμνειν τομήν διὰ τοῦ βρεγματός.
 ὅταν δὲ τὸ αἷμα ἥ ἀπορῶν, χρὴ διαχρίειν τῷ ἐναίμῳ φαρ-
 μάκῳ. ὕστερον δὲ τουτέου ἔργον καὶ πάντων τὴν κεφαλὴν
 κηθῆσαι. [42] τὰ βλέφαρα τὰ παχύνει (354) τερα τῆς φύσιος
 τὸ κάτω ἀποταμῶν, τὴν σάρκα ὀκώσῃ ἐνμαρτέστατα δύνῃ.
 ὕστερον δὲ τὸ βλέφαρον ἐπικαῦσαι, μὴ διαφανέσι φυλασσό-
 μενος τὴν φύσιν τῶν τριχῶν, ἢ τῷ ἄνθει ὀπτῷ λεπτῷ προ-
 στείλαι. ὅταν δὲ ἀποπέσῃ ἡ ἐσχάρα, ἱηγεῖν τὰ λοιπά.
 ὀκώσαν δὲ βλέφαρα προσωτῶ καὶ κνησμὸς ἔγῃ, ἄνθος χαλκοῦ
 βώλιον πρὸς ἀκόνην τρίψας, [43] ἔπειτα τὸ βλέφαρον ἀπο-
 τρίψας αὐτέου καὶ τόδε τὴν φολίδα τοῦ χαλκοῦ τρίβειν ὥς
 λεπτότατα. ἔπειτα χυλὸν ὀμφακος διηθημένον παραχέας καὶ
 τρίψας λείον. τὸ δὲ λοιπὸν ἐν χαλκῷ ἐρυθρῷ παραχέων,

bram indicio est, si non amplius sincerus sanguis, sed sanies
 cruenta et aquosa effluat. Tum vero liquido aliquo medi-
 camento, in quo filus aeris infit, defricare oportet. Tandem
 autem post deraffionem et ustionem, ubi crustae ceciderint
 et repurgata ulcera carne pullularint, sectionem per inci-
 put facere et ubi sanguis effluerit, medicamento quod cru-
 entis vulneribus imponitur illinere oportet, ad extremum
 autem et post omnia caput purgare operae pretium est. In
 palpebris natura crassioribus, carne inferiore parte quam
 levissime poteris resecta, tandem palpebram minime can-
 dentibus ferramentis inurito, pilorum natura vitata, aut
 aeris flore tenui perulso, adstringito. Cum autem crusta ex-
 ciderit, velut reliqua curato. Cum palpebrae scabie labo-
 rant et pruritus detinet, aeris floris glebula in cote trita,
 deinde palpebram ea defricato. Tumque aeris squamam
 quam tenuissime terito, deinde uvae immaturae succo per-
 colato affuso laeviter terito. Quod reliquum est in vase ae-

Ed. Ingler. [43.44.45.46.] Foef. I. 689. Ed. Lind. II. (354:355)
κατ' ὀλίγον ἀνατρίβειν, ἕως ἂν πᾶχος γένηται ὡς μυτιποῖος.
ἔπειτα ἐπειδὴν ξηρανθῇ τρεῖς λεῖον, χρῆσθαι νυκτολόωπος
γράμμακον πινέτω ἐλατήριον, καὶ τὴν κεφαλὴν καθαίρεισθαι,
καὶ [44] κατόξας τὸν αὐχένα ὡς μάλιστα, πίεσας πλείστον
χρόνον. ἐπανεῖς δὲ διδόναι ἐν μέλιτι βάπτων ἥπαρ βοός
ὁμὸν καταπιεῖν μέγιστον ὡς ἂν δύνηται, ἐν ᾗ δύο, ἣν τι
οἱ ὀφθαλμοὶ ὑγιέες ὄντες διαφθεύουσι τὴν ὕψιν, τοιούτων
χρὴ ταμόντα κατὰ τὸ βρέγμα ἐπαναδείραντα, ἐκπρίσαντα τὸ
ὀστέον ἀφελόντα τὸν ὕδρωπα, ἰῆσθαι, καὶ οὕτως ὑγιέες γί-
νονται. [45] ὀφθαλμῆς τῆς ἐπετείου καὶ ἐπιδημίου ξυμ-
φέρει κάθαρσις κεφαλῆς καὶ τῆς κάτω κοιλίης, καὶ εἰ ἔχῃ
τὸ σῶμα, αἵματος ἀφαιρέσεις ξυμφέρει πρὸς ἔνια τῶν τοιού-
των ἀλγημάτων, καὶ σικύαι κατὰ τὰς φλέβας. σίτος ὀλίγος
ἄριστος καὶ ἰδατος πόσις. κατακείσθαι δὲ ἐν σκότη, ἀπὸ τοῦ
καπνοῦ καὶ πυρός καὶ τῶν ἄλλων λαμπρῶν πλά(355)γίων,
ἄλλοτε ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἄλλοτε ἐπ' ἀριστερά. μὴ τέγγειν τὴν
κεφαλὴν, ἐπειδὴν οὐ ξυμφέρει, κατάπλασμα ὀδόντης μὴ ἐν-
[46]ιούσης, ἀλλ' ὡς ῥεύματος ἐπέχοντος οὐ συμφέρει. οἰδη-

ris rubri affusum paulatim terito, dum crassitudine intritum
ex alio referat, ubi resiccatum fuerit, leviter trito utitor.
Luscitioso remedium, si medicamentum deorsum purgans
bibat, et caput purgetur. Cervicem quam maxime pertun-
dito, et diu premito. Ubi vero remiserit jecinoris bubuli
crudi, melle imbuti frustum quam maximum poterit, unum
aut duo devoranda exhibeto. Si quis oculis sanis videndi
aciem corruptam habeat, huic sectione ad sinciput facta,
insuperque cute ab osse remota et osse exciso aqua detracta,
medelam adhibeto. Ad lippitudinem annuam, ac popu-
lariter grassantem, capitis et inferioris alvi purgatio condu-
cit. Ad quosdam etiam hujusmodi dolores, sanguinis des-
tractio confert, si corpus sanguine redundet cucurbitaeque
ad venas admotae, panis modicus in cibo et aquae potio.
Loco obscuro jaceat, fenum, ignem, aliaque splendida
fugiens ex obliquo, modo in dextram, modo in sinistram.
Caput ne madefaciat, siquidem minime confert. Cata-
plasma admove non existente dolore minime confert,

Ed. Jugler. [46.] Foef. I. 689. Ed. Lind. II. (355.)
 μάτων ἀνωδύνων καὶ μετὰ τὰ θυμῖα φάρμακα τῆς ἀδύτης
 ἐπαλειφόμενα, ἐπειδὴν ἢ τε ὀδὺν παύσῃται καὶ διαχωρισθῇ
 κατὰ τὴν ἐσάλειψιν τοῦ φαρμάκου, τότε συμφέρει κατα-
 πλάσσειν τῶν καταπλάσμάτων ὅ τε ἂν σοι δοκῇ συμφέρειν.
 οὐδὲ διαβλέπειν συμφέρει πολὺν χρόνον. δάκρυον γὰρ προ-
 καλεῖται οὐ θυγάμετος ἢ ὀφθαλμὸς πονέειν, πρὸς τὰ λαμ-
 πρὰ, ἀλλ' οὐδὲ ξυμμένει πολὺν χρόνον, ἣν ἔχῃ ῥεύμα θερ-
 μὸν μάλιστα. θερμαίνει γὰρ τὸ δάκρυον ἰσχύμενον. ῥεύματος
 δὲ μὴ ἔχοντος μετὰ γε τοῦ ξηροῦ τὴν ἐσάλειψιν συμφέρει
 ποιεῖσθαι.

verum velut ad sistendam fluxionem. In tumoribus dolore
 carentibus, et post acria medicamenta quae doloris causa
 illinuntur, ubi dolor quieverit et post medicamenti inun-
 ctionem decesserit, tum cataplasmata quaecunque tibi usui
 esse videbuntur adhibeto. Neque diu contueri confert.
 Oculus enim cum splendidis resistere nequeat, lachrymam
 provocat. Sed neque diu connivere conducit, praesertim
 si fluxio calida detinnerit. Retenta namque lachryma cale-
 facit. Cum vero fluxio non adfuerit, cum sicco quidem pul-
 villo illitionem facere confert.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤ' ΙΗΤΡΕΙΟΝ.

Ed. Chart. XII. [3. 14.] Foel. I. 740. Ed. Lind. I. (614. 615.)

Ἡ ὁμοία ἢ ἀνόμοια ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ τῶν μεγίστων, ἀπὸ τῶν ῥηϊστόων, ἀπὸ τῶν πάντη πάντως γινωσκομένων. ἃ καὶ ἰδεῖν καὶ θιγεῖν καὶ ἀκοῦσαι ἐστὶ, ἃ καὶ τῇ ὄψει καὶ τῇ ἀφῇ καὶ τῇ ἀκοῇ καὶ τῇ ῥινὶ καὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τῇ γνώμῃ ἐστὶ αἰσθῆσθαι. ἃ καὶ οἷς γινωσκόμενα, πᾶσιν ἐστὶ γινῶναι.

[14] Τὰ δ' ἐξ χειρουργίῃν κατ' ἰητροῖον· ὁ ἀσθενέων, ὁ δρωῶν, οἱ ὑπερέται, τὰ ὄργανα, (615) τὸ φῶς, ὅκον, ὅκως, ὅσα, ὅκως, ὅκατε, τὸ σῶμα, τὰ ἄρμενα, ὁ χρόνος, ὁ τρόπος,

HIPPOCRATIS LIBER DE OFFICINA MEDICI.

Principio quatenam similiter aut dissimiliter se habeant videndum; idque ex his quae maximi sunt momenti, aut facillime cognoscuntur, aut quavis via et ratione comprehenduntur: quae et visione et tactu et auditione percipiuntur: quaeque in visionis, auditionis, tactus, narium, linguae et intelligentiae sensum cadunt, ex quibus omnis cognitio nostra constat.

Ista autem in manu curantis officio spectantur. Aeger, agens, ministri, instrumenta, lumen, quo loco, quomodo, quatenam, quemadmodum et quando, corpus, quae ad agendum sunt accommodata, tempus, modus, locus. Is qui

Ed. Chart. XII. [14.] Foes. I. 741. Ed. Lind. I. (615.)
 ὁ τύπος, ὃ δρῶν ἢ καθήμενος ἢ ἐστὼς, ξυμμέτρως πρὸς
 ἑαυτὸν, πρὸς τὸ χειριζόμενον, πρὸς τὴν αὐγὴν. αὐγῆς μὲν
 οὖν δύο εἶδεα, τὸ μὲν κοινόν, τὸ δὲ τεχνητόν. τὸ μὲν οὖν
 κοινόν οὐκ ἐφ' ἡμῶν, τὸ δὲ τεχνητόν καὶ ἐφ' ἡμῶν. ὧν ἑκατέρου
 διῃσαι χρήσεις ἢ πρὸς αὐγὴν ἢ ὑπ' αὐγὴν. ὑπ' αὐγὴν μὲν
 οὖν ὀλίγη τε ἡ χρῆσις κατὰφανής τε ἡ μεινότης. τὰ δὲ
 πρὸς αὐγὴν ἐκ τῶν παρρουσίων, ἐκ τῶν ξυμπερουσίων αὐγίων,
 πρὸς τὴν λαμπρότητα τρέπειν τὸ χειριζόμενον, πλήρῃ οὐόσῃ
 ἢ λαθεῖν δεῖ ἢ ὀρεῖν αἰσχροῦ. οὕτως δὲ τὸ μὲν χειριζόμενον
 ἐναντίον τῇ αὐγῇ, τὸν δὲ χειρίζοντα ἐναντίον τῷ χειριζόμενῳ,
 πλήρῃ ὥστε μὴ ἐπισκοπεῖν. οὕτω γὰρ ἂν ὁ μὲν δρῶν ὀρεῖται,
 τὸ δὲ χειριζόμενον οὐχ ὀρεῖται. πρὸς ἑαυτὸν δὲ καθήμενος
 πόδες ἐς τὴν ἑνω ἔξιν κατ' ἰθὺν γένεσι. διάστασιν δὲ ὀλί-
 γον συμβεβῶτες. γούτα δὲ ἀνωτέρω βουβώνων σμικρὸν διά-
 στασιν ἀγκῶσιν θέσει καὶ παραθέσει. ἱμάτιον εὐσταλῶς,
 εὐκρινῶς, ἴσως, ὁμοίως, ἀγκῶσιν ὥμοισι.

agit sive sedens sive stans, accommodat tum ad seipsum tum ad
 id quod manu tractatur, tum ad lucem se habeat. At lucis duo
 cum sint genera, commune quidem in nobis situm non est,
 quod autem arte constat, penes nos est. Utriusque vero duplex
 usus existit, aut adversi luminis aut averfi. Averfi quidem
 luminis exiguus est usus et moderatio manifesta. Quod ad
 adversum vero lumen attinet, ex eo quod praesens est et
 confert, id quod manu curatur ad luminis splendorem con-
 vertere oportet, nisi si quae aut latere convenit aut conspici
 turpe est. Atque hoc pacto id quidem quod manu tractatur
 lumine adversum, eum vero qui curat ei qui curatur ex
 adverso esse oportet, dum ne lumini officiat. Ita namque
 et qui opus exercet cernere poterit, neque quod manu tra-
 ctatur cernetur. Quod autem ad sese attinet, sic sedeat ut
 pedes secundum eam quae sursum est rectitudinem e dire-
 cto ad genua siti sint, parvo intervallo inter se conjuncti.
 Genua vero ad superiorem inguinum regionem paulo diducta
 sint, ita ut cubiti sua positione et in latera appositione, iis
 innitantur. Vestis sit decenter composita explicata, aequa-
 biliter, similiter, in cubitis atque humeris.

HIPPOCRATES. TOM. III.

D

Ed. Chart. XII. [25.] Foesl. I. 741. Ed. Lind. I. (615. 616.)

[25] Πρὸς δὲ τὸ χειριζόμενον τοῦ μὲν πρόσω καὶ ἐγγὺς καὶ ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἐνθα ἢ ἐνθα ἢ μέσον. τοῦ μὲν πρόσω καὶ ἐγγὺς ὅριον ἀγκῶνες. εἰς μὲν τὸ πρόσθεν γούνατα μὴ ἀμείβειν, εἰς δὲ τὸ ὀπίσθεν πλευρός. τοῦ δὲ ἄνω μὴ ἀνωτέρω μαζῶν ἄκρας χεῖ(616)ρας ἔχειν. τοῦ δὲ κάτω μὴ κατωτέρω ἢ ὡς τὸ στήθος ἐπὶ γούνασιν ἔχειν ἄκρας χεῖρας ἐγγωνίους πρὸς βραχίονας. τὰ μὲν κατὰ μέσον οὕτως. τὰ δὲ ἐνθα ἢ ἐνθα μὴ ἔξω τῆς ἔδρης. κατὰ λόγον δὲ τῆς ἐπιστροφῆς προβυλλόμενον τὸ σῶμα καὶ τοῦ σώματος τὸ ἐργαζόμενον. ἐστεῶτα δὲ δεῦ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων βεβῶτα ἐξ ἴσου τῶν ποδῶν ἕλεις. θοῇν δὲ τῷ εἰτέρῳ ἐπιβεβαῶτα, μὴ τῷ κατὰ τὴν θρωσαν χεῖρα ὕψος γούνατι πρὸς βουβῶνα ὡς ἐν ἔδρῃ, καὶ τὰ ἄλλα ὅρια τὰ αὐτά. ὁ δὲ χειριζόμενος τῷ χειρίζοντι τῷ ἄλλῳ τοῦ σώματος μέρος ὑπηρετεῖτω ἢ ἐστεῶς ἢ καθήμενος ἢ κείμενος ὅπως ἂν ᾔῃστα, ὥδε ὡς σχῆμα ἔχων διατελεῖ, φυλάσσων ὑπόθεῃσιν, ὑπόστασιν, ἐκτριψιν,

In eo vero, quod manu tractatur, ultra quidem et prope et supra et infra, et quod in hanc vel illam partem declinat, aut quod medium est spectatur. Ejus quidem quod ultra et prope, termini sunt cubitorum gibbi, in anteriorem quidem partem, si genua, in posteriorem vero, si costas non pertranseant. Quod ad sursum attinet, ut ne supra mammas summae manus perveniant. Deorsum autem, ut ne inferius quam ut pectore ad genua incumbente, summae manus rectum angulum ad brachia faciant. Atque haec quidem medio modo se habent. In hanc vero vel in illam partem, ne extra sedem declinet, sed prout conversionem fieri convenit, corpus et eam corporis partem, quae agit, protendat. Stantem autem utrisque ex aequo pedibus abunde insistere oportet, sed altero insistentem agere, non eo qui est ad agentem manu, ita ut genu ad inguina sublatum sit perinde atque ubi sedebat. Ac in caeteris iidem termini servandi sunt. At qui tractatur reliqua corporis parte manu curanti subserviat, aut stans aut sedens, quo quam facillime ita in ea figura perseveret, observans defluxionem, subsistentiam, in latus conversionem, declivitatem, sic ut eam quam oportet et figuram

Ed. Chart. XII. [25.30.] Foes. I. 741. 742. Ed. I ind. I. (616. 617)
καταντίαν, ὡς ὃ δεῖ σώζεται καὶ σχῆμα καὶ εἶδος τοῦ χειρι-
ζομένου ἐν παρέξει, ἐν χειρισμῷ, ἐν τῇ ἐπειτῇ ἔξει.

[30] || Ὅνυχας μήτε ὑπερέχειν μήτε ἐλλείπειν. δακτύλων
κορυφὰς ἐς γῆρσιν ἀσκέειν. δακτύλοισι μὲν ἔργοις, τὰ πλεῖ-
στα λιγυρῷ πρὸς μέγαν, ἕλη δὲ κατασπυρνέει, ἀμφοτέρῃσι δὲ
ἐναντίοις. δάκτυλον ἐκφυῖται μέγα τὸ ἐν μέσῳ τῶν δακτύ-
λων καὶ ὑπεναντίον τὸν μέγαν τῷ λιγυρῷ. τοῦτος δὲ δι' ἣν
καὶ βλάπτονται ὅσιν ἐν γυνεῖσι, ἐν τροφαῖς εἰθίσται ὁ
μέγας ὑπὸ τῶν ἄλλων δακτύλων κατέχεσθαι δῆλον. τὰ ἔργα
πάντα ἀσκέειν ἐκατέρῃσι θρωῖται καὶ ἀμφοτέρῃσιν ὅμοιαι
γούρ εἰσιν (617) ἀμφοτέρῃσι, στοχαζόμενον ἀγαθῶς, καλῶς,
ταχέως, ἀπότοις, εὐρύθμως, εὐπόρως, ὅργανα μὲν καὶ ὅτε
καὶ οὕτως εὐρήσεται. ὅκου δεῖ μὴ ἐμποδῶν τὸ ἔργον, μηδὲ
ἐμποδῶν τῇ ἀναιρέσει. παρὰ τὸ ἐργαζόμενον δὲ τοῦ σώμα-
τός ἐστι. ἄλλως δὲ ἣν δίδω ἐτοιμῶς ὀλίγη πρότερον ἔστω.
ποιεῖται δὲ ὅταν κελύγῃ. οἱ δὲ περὶ τὸν ἀσθενέοντα τὸ μὲν

et formam ejus partis quae tractatur tueatur, cum se medico
exhibet et manu tractatur, eumque habitum servat, in quo
pollea contineri debet.

Ungues neque longiores neque breviores digitorum ex-
tremis verticibus esse oportet, quos sic in usum adhibere
convenit. Digitis quidem summis, indice fere ad pollicem
admoto, manu autem integra proña, ambabus vero adversis.
Digitorum autem apta a natura habitudo est, ut magnum sit
intervallum quod est inter digitos medium, et pollex indici
ex adverfo constituatur. Morbo vero eos male affici constat,
quibus ex primo ortu aut educatione pollex ab aliis digitis
contineri assuevit. Qui agit, ad opera omnia adhibeat utras-
que manus et ambas simul, cum sint similes, ad id quidem
animum advertens, ut ambabus utatur recte, decore, cito,
sine labore, concinne, prompte. Instrumenta certe et
quando et qualiter parata esse debeant, dicetur. Sed ea ubi
oportet posita, juxta eam corporis partem quae tractatur, ita
ut ne quid opus remoretur, neque in assumendo impediatur.
Quod si ab altero exhibeantur, is paulo ante paratus sit et
ubi jusseris imperata faciat. Qui vero aegrotanti adfistunt,

Ed. Chart. XII. [30. 35. 40.] Foef. I. 742. 743. Ed. Lind. I. (617.)
 χειριζόμενον παρεχόντων ὡς ἂν δοκῇ, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα κα-
 τεχόντων, ὡς ὅλον ἂν ἀτρεμέη, σιγῶντες, ἀκούοντες τοῦ ἐφε-
 στῶτος.

[35] Ἐπιδέσιος δύο εἶδεα, εἰργασμένον καὶ ἐργαζόμενον.
 ἐργαζόμενον μὲν ταχέως, ἀπόνως, εὐπόρως, εὐρυθμῶς. τα-
 χέως μὲν ἀνύειν τὰ ἔργα. ἀπόνως δὲ ὀηϊδίως θρῆν. εὐπορίῃ
 δὲ ἐς πᾶν ἐτοιμῇ. εὐρυθμίῃ δὲ ὀρῆσθαι ἡδέως. ἀφ' ὧν δὲ
 ταῦτα ἀσκημάτων, εἴρηται. εἰργασμένον δὲ ἀγαθῶς, καλῶς.
 καλῶς μὲν ἀπλῶς, ἐνκρινέως, ἢ ὕμοια, ἢ ἴσα. ἴσως καὶ
 ὁμοίως, ἢ ἄνισα καὶ ἀνύμοια. ἀνίσως καὶ ἀνομοίως. τὰ δὲ
 εἶδεα, ἀπλοῦν, ἑγκυκλον, σκέπαρον, σιμόν, ὀφθαλμὸς, ῥόμ-
 βος καὶ ἡμίτομον. ἀρμόζον τὸ εἶδος τῷ εἶδει καὶ τῷ πάθει
 τοῦ ἐπιδομένου.

[40] Ἀγαθῶς δὲ δύο εἶδεα τοῦ ἐπιδομένου. ἰσχύος μὲν
 ἢ πιξεί ἢ πλήθει ὀθονίων. τὸ μὲν οὖν αὕτη ἢ ἐπίδεσις
 ἴηται, τὸ δὲ τοῖς ἰωμένοισιν ὑπηρετεῖ. ἐς μὲν || οὖν ταῦτα

quod manu curatur prout traditum fuerit, exhibeant, reli-
 quum autem corpus in quiete contineant, tacentes et ei qui
 praeest auscultantes.

Deligationis duo sunt genera, unum ejus quae adhuc fit,
 alterum ejus quae jam facta est. Ad eam quae fit quidem
 spectat, cito, sine dolore, prompte, concinne. Celeritas
 quidem in operis absolutione, indolentia vero in agendi
 facilitate consistit. At promptitudo in eo, quod ad quidvis
 praesto est, concinnitas vero in visus delectatione spectatur.
 Atque ista quam exercitatione comparentur, dictum est.
 Ad eam vero quae jam facta est rectum et decorum pertinet.
 Decorum quidem in eo quod simplex est aut distinctum spe-
 ctatur, si similibus aut aequalibus aequalia aut similia, aut
 inaequalibus et dissimilibus inaequalia et dissimilia adhibean-
 tur. Atque hujus generis sunt simplex, rotundum, ascia,
 simum, oculus, rhombus et dimidiatum. Ita ut forma for-
 mae et affectioni partis quae deligatur apte respondeat.

Rectum autem in deligatione duobus modis spectatur.
 Robur quidem aut appressu aut linteorum multitudine con-
 fiat. Ac ipsa quidem deligatio partim medetur, partim

Ed. Chart. XII. [40. 48.] Foef. I. 743. Ed. Lind. I. (617. 618.)
 τόμος. ἐν δὲ τούτοις με(618)γιστα ἐπιδέσιος. πίεξις μὲν
 ὥστε τὰ ἐπικείμενα μὴ ἀφαιρῶνται, μηδὲ ἐρηγεῖσθαι, ἀλλὰ
 ἡρεμεῖσθαι μὲν, προσηναγκάσθαι δὲ μὴ, ἥσσον μὲν τὰ ἔσχατα,
 ἥκιστα δὲ τὰ μέσα.

Ἄμμα καὶ ῥάμμα νεμόμενον μὴ κάτω, ἀλλ' ἄνω ἐν
 παρῆξει καὶ σῆσει καὶ ἐπιδέσει καὶ πιέξει. ὀρχὰς βάλλεσθαι
 μὴ ἐπὶ τὸ ἔλκος, ἀλλ' ἐνθεν ἢ ἐνθεν τὸ ἄμμα. τὸ δὲ ἄμμα
 μήτε ἐν τρίβῳ μήτε ἐν ἔργῳ, μήτε ἐκείσε, ὅκου ἐνέον. ὡς
 μὴ ἔσω ἐνέον κείσεται. ἄμμα δὲ καὶ ῥάμμα μαλθακόν, οὐ
 μέγα. εὖ γε μὴν γινώσκειν ὅτι ἐς τὰ κατάντη καὶ ἀπόξῃ γεύ-
 γει πᾶς ἐπίδεσμος, ὅσον κεφαλῆς μὲν τὸ ἄνω, κνήμης δὲ τὸ
 κάτω.

[48] Ἐπιδεῖν δεξιὰ ἐπ' ἀριστερά, καὶ ἀριστερά ἐπὶ
 δεξιὰ, πλὴν κεφαλῆς. ταύτην δὲ κατ' ἕξιν. τὰ δ' ὑπεραντία
 ἀπὸ δύο ἀρχέων. ἣν δὲ ἀπὸ μιῆς, ἐφ' ὅπερ ὅμοιον ἐς τὸ

medentibus subservit. Atque haec quidem in iis lex obser-
 vanda est. In his autem circa deligationem maxime atten-
 dere oportet, ut appressus ita fiat, ut quae sunt impofita
 neque abscedant neque innitentur, sed apte quidem com-
 ponantur, non cogantur idque in extremis minus, minimum
 vero in mediis.

Nodus et filum non deorsum, sed sursum ferantur, dum
 pars affecta medicis exhibetur, ad curationem accommoda-
 tur, deligatur et ad habitum, quo postea contineri debet,
 comparatur. Principia non ea parte qua ulcus est injicienda,
 sed hinc vel inde nodus faciendus. Neque vero nodum
 facere oportet ea parte quam terimus, neque qua agimus,
 neque qua parte inane est, ne in vanum collocetur. Nodus
 et filum molle sit, non magnum. Probe tamen istud atten-
 dere convenit, deligationem omnem ad loca declivia et in
 acutum tenuata tendere, velut in capite ad superiorem qui-
 dem partem, in tibia vero ad inferiorem.

Deligatio a dextris ad sinistra et a sinistris ad dextra
 ducatur, praeterquam in capite, hoc enim in directam de-
 ligandum est. Quae vero partes inter se opponuntur, fascia

Ed. Chart. XII. [48.] Foes. I. 743. Ed. Lind. I. (618. 619.)
 μέσιμον. οἷον τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον.
 τὰ δὲ κινεύμενα, οἷον ἄρθρα, ὅπῃ μὲν συγκάπτεται, ὡς
 ἥμισια καὶ εὐσταλέστατα περιβάλλειν, οἷον ἰγνύην. εἰ δὲ πε-
 ριτείνεται, ἀπλᾶ τε καὶ πλατέα οἷον ἡ μύλη. προσπεριβάλ-
 λειν δὲ καταλήψεις μὲν τῶν περὶ ταῦτα εἵνεκα, ἀταλήψιος
 δὲ τοῦ σύμπαντος ἐπιδέσμου, ἐν τοῖσιν ἀτρεμίσουσιν καὶ λα-
 παρσιγέρουσιν τοῦ σώματος, οἷον τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω τοῦ
 γούνατος. ὁμολογείει δὲ ὥμου μὲν ἡ περὶ τὴν ἑτέραν (619)
 μασγάλην περιβολή, βουβώνος δὲ ἡ περὶ τὸν ἑτερον κενεῶνα,
 καὶ κνήμης ἡ ὑπὲρ γαστροκνημίδος. ὁκόσους μὲν ἄνω ἡ θυγὴ,
 κάτωθεν ἡ ἀντιλήψις. οἷσι δὲ κάτω, τουναντίον, οἷσι δὲ μὴ
 ἴσται οἷον ἡ κεφαλὴ, τουτίων ἐν τῷ ὁμαλωιάτῳ τὰς κατα-
 λήψιας ποιέεσθαι καὶ ἥμισια λοξῶν τῶ ἐπιδέσμῳ χοιέεσθαι,
 ὡς τὸ μοιμώτατον ὑπέρτατον περιβληθέντα πλανωδέστατα κα-
 τέχει. ὁκόσους δὲ μὴ εὐκαταλήπτως τοῖς ὀθονίοις, μηδὲ

ex duobus initiis deligandae. Quod si ab uno incipis, ad
 similitudinem, per eum locum, in quo firmiter haereat, de-
 ducenda, velut est capitis pars media, et si quid aliud est
 hujus generis. Quae ad motionem sunt idonea, velut arti-
 culi qua parte quidem inflectuntur, quam minimis et ma-
 xime contractis linteis obvolvenda sunt, veluti poples: at
 ubi contenduntur, explicatis et latis velut genu mola. In-
 super quoque circumdare vinculum quoddam oportet, ad ea
 quidem comprehendenda, quae circum articulos sunt, tum
 vero ad retinendam totam deligationem, in iis corporis par-
 tibus quae quiescant et demissiores sunt, velut supra et infra
 genua. In humero quidem fasciarum involutio quae ad alte-
 ram axillam injicitur, convenit. In inguine vero ea quae
 sit per alteram lateris mollitudinem et in tibia, quae supra
 suram. Quibus quidem sursum vinculorum evolutio elabi-
 tur, deorsum apprehensio fiat, quibus vero deorsum, contra.
 At in quibus hoc non datur, ut in capite, in his quam ma-
 xime aequabili loco comprehensiones facere et minime ob-
 liqua deligatione uti oportet, quo postrema involutio fir-
 missime circumjecta, ea quae vel maxime errabunda sunt
 contineat. Quae autem linteis neque commode compre-

Ed. Chart. XII. [48. 55.] Foesl. I. 743. 744. Ed. Lind. I. (619. 620.)
 ἐναναλήπτως ἔχει ῥάμμασι τὰς ἀναλήψιας ποιεῖσθαι ἐκ κα-
 ταβολῆς ἢ ξυρῆαφῆς.

[55] Ἐπιδέσματα καθαρά, κοῦφα, μαλθακά, λεπτά,
 ἐλίσσειν ἀμφοτέροισιν ἅμα καὶ ἑκατέροισιν χωρὶς ἀσκέειν, τῇ
 προεπόσῃ δὲ ἐς τὰ πλάτη καὶ τὰ πύχνη τῶν ὀθονίων τε-
 κμαινόμενον χοῖεσθαι. ἐλίσσιος κεφαλαὶ σκληραὶ, ὀμυλαὶ, εὐ-
 κοιτέες. τὰ δὲ δὴ μέλλοντα ἀποπίπτειν κακίῳ ταχέως ἀπο-
 πεισούτων. τὰ δὲ μήτε πιέζειν μήτε ἀποπίπτειν.

Ὡς δὲ ἔχεται ἐπίδεσις ἢ ὑπόδεσις ἢ ἀμφότερα. ὑπόδε-
 σις μὲν αἰτίη ὥστε ἢ ἀφροστώτα προστεῖλαι, ἢ ἐκπεπτημένα
 συστεῖλαι ἢ ξυρυσταλμένα διαστεῖλαι, ἢ διεστραμμένα διορ-
 θῶσαι, ἢ τὰτανία. παρασκευάζειν δὲ ὀθόνην κοῦφα, λεπτά,
 μαλθακά, καθυγὰ, πλατέα, μὴ ἔχοντα συρῆαφός μηδ' ἐξο-
 στίας, καὶ ὑγία ὥστε τανύειν φέρειν καὶ ὀλίγω κρείσσων, μὴ
 ξηρά, (620) ἀλλ' ἔγχυμα χυμῶ ᾧ ἕκαστα σύντροφα. ὑφιστε-
 ῶτα μὲν ὥστε τὰ μετέωρα τῆς ἔδρης ψυῖν μὲν, πιέζειν δὲ

hendi, neque apte retineri possunt, ea filis per injectionem
 aut futuram adhibitis, retineri debent.

Vincula munda, levia, mollia et tenuia esse oportet,
 eaque ambabus simul manibus involvenda, aut utrisque in-
 vicem opus exercendum. Conveniente autem deligatione
 utendum, adhibita in rationem linteorum tum latitudine
 tum crassitudine. Fasciarum involutarum capita dura, ae-
 quabilia, explicata sunt. Quae sane futurum est ut deci-
 dant, ea deteriora sunt ubi cito decidunt: partim vero sunt
 ejusmodi, ut neque comprimant neque decidant.

Quae autem deligatio appetat, aut subligatio aut utra-
 que, haec sunt. Subligatio quidem efficit, ut quae abscef-
 ferunt adducantur, vel quae expansa sunt coarctentur, aut
 contracta diducantur aut perversa dirigantur, aut contra.
 Jam vero lintea paranda sunt levia, tenuia, mollia, munda,
 lata, nullas neque futuras, neque extantes linorum emin-
 tias habentia, neque adeo valentia ut extensionem ferre
 possint, pauloque praestantiora, non acida, sed succo sin-
 gulis accommodato madentia. In his certe quae abscesse-
 runt, ita ut sublimia sedem quidem attingant, neque tamen

Ed. Chart. XII. [55, 65, 72.] Foef. I. 744. Ed. Lind. I. (620.)

μή. ἤρχθαι δὲ ἐκ τοῦ ὑγίους, τελευτῶν πρὸς τὸ ἔλκος. ὡς τὸ μὲν ὑπέον ἐξαθέλγεται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπιξυλλέγεται.

[65] Ἐπιθεῖν τὰ μὲν ὀρθὰ ἐς ὀρθόν, τὰ δὲ λοξὰ λοξῶς, ἐν σχήματι ἀπότῃ, ἐν ᾧ μήτε ἀπόσφιξις μήτε ἀπόστασις ἔσται, ἔξ οὗ ὅταν μεταλλάσῃ ἐς ἀνάληψιν ἢ θάσειν, οὐ μεταλλάξουσιν, ἀλλ' ὅμοια ταῦτα ἔξουσιν μύας, φλέβας, νεύρα, ὀστέα, ἀναλεάμεθαι δὲ ἢ κέεσθαι ἐν σχήματι ἀπότῃ τῇ κατὰ φύσιν. ὣν δὲ ἂν ἀποστῇ, τάναντία. ὣν δ' ἂν ἐκπεπταμένα, συστειλῇ, τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ, ἐκ πολλοῦ δὲ τιτος δεῖ τὴν συναγωγὴν καὶ ἐκ προσαγωγῆς τὴν πίεξιν τὸ πρῶτον ἥκιστα, ἔπειτα ἐπὶ μᾶλλον ὅριον τοῦ μάλιστα τὸ συμψαίνειν. ὣν δὲ συνεσταλμένα διαστειλῇ. σὺν μὲν φλεγμονῇ τάναντία, ἄνευ δὲ ταύτης πυρασκειῇ μὲν τοιαύτη, ἐπιδέσει δὲ ἐναντίῃ.

[72] Διεστραμμένα δὲ διορθῶσαι. τὰ μὲν ἄλλα καὶ

comprimant. Initio autem a sana parte ducio ad ulcus definendum est, ut quod subest emulgeatur, neque praeterea quicquam colligatur.

Atqui deliganda sunt recta in rectum, obliqua vero oblique, eo modo figurata, in quo neque dolor neque compressio neque relaxatio adfit, ut eum habitum non mutant, cum ad apprehensionem aut positionem fit transitus, verum ut similiter se habeant ista omnia, nempe muscoli, venae, nervi et ossa, sintque recte disposita et bene retenta. Apprehendi autem et jacere eo habitu convenit, qui secundam naturam sit et dolorem minime faciat. In quibus autem abcessio facta est, contra. At ubi quae expansa sunt contrahere oportet, in caeteris quidem eodem modo. Ex longinquo tamen quodam intervallo contractio, sensimque progressu facto compressio facienda est, primo quidem minimum, postea magis, ita ut maximae compressionis contactus terminus statuatur. In iis vero quae contracta sunt diducendis, ubi quidem inflammatio adest, contrariam rationem adhibere oportet: quae si abest, eodem quidem apparatu, contraria autem deligatione utendum.

In perversis quoque dirigendis caetera quidem eodem

Ed. Chart. XII. [72. 76.] Foesl. I. 745. Ed. Lind. I. (620, 621.)
 || τὰ αὐτὰ. δεῖ δὲ τὰ μὲν ἀπεληλυθότα ἐπαγαγεῖν ὑποδέσει,
 παρακολλήσει, ἀναλήψει. τὰ δὲ ἐναντία ἐναντίως. (621)
 σπληνῶν μήκη, πλάτη, πάχος· πλήθους, μήκος ὅση ἢ ἐπὶ-
 δεσις, πλάτος τριῶν ἢ τεσσάρων δακτύλων, πάχος τριπύ-
 χους ἢ τετραπύχους, πλήθος κυκλῶντος μὴ ὑπερβάλλειν,
 μηδὲ ἐλλείπειν. οἷσι δὲ ἐξ διόρθωσιν μήκος κυκλῶντος
 πλάτος καὶ πάχος τῇ ἐνδείῃ τεκμαιώσθαι, μηδὲ ἀθρόα
 πληρῶντας. τῶν δὲ ὀθονίων ὑποδεσμίδες εἰσὶ δύο, τῇ πρώτῃ
 ἐκ τοῦ σίντος εἰς τὰ ἄνω τελευτώσῃ, τῇ δὲ δευτέρῃ ἐκ τοῦ
 σίντος εἰς τὰ κάτω. κατὰ τὸ σῖτος πιέζειν μάλιστα, ἥμισυ
 τὰ ἄκρα. τὰ δὲ ἄλλα κατὰ λόγον. ἢ δὲ ἐπίδεσις πούλῃ τοῦ
 ὑγιένος προσλαμβάνεται.

[76] Ἐπιδέσμων δὲ πλήθος, μήκος, πλάτος, πλήθος
 μὲν μὴ ἡσσᾶσθαι τοῦ σίντος, μηδὲ νύρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι,
 μηδὲ ἄχθος, μηδὲ περιζῆεσθαι, μηδὲ ἐκθῆλυσθαι. μήκος δὲ

modo fieri debent. Quae autem recesserunt ea per sub-
 ligationem, agglutinationem, apprehensionem adducere oportet,
 contraria vero contra. Spleniorum longitudo, latitudo,
 crassitudo, multitudo talis esto. Longitudine deligationem
 aequent, latitudine trium sint aut quatuor digitorum,
 crassitudine triplicia aut quadruplicia, multitudine,
 ut in orbem convoluta neque plura sint neque pauciora.
 At quibus ad directionem adhibentur, longitudinem, in
 orbem convolutione, latitudinem et crassitudinem, ex eo
 quod deficit conjiciemus, dum ne confertim compleamus.
 Linteorum autem subligationes duae cum sint, una ex loco
 affecto in superiorem partem, altera ex parte affecta in
 inferiorem partem definit. Ad locum affectum appressus
 maxime fieri debet, extremis partibus minime, in reliquis
 vero pro ratione. Deligatio quoque magnam ejus quod
 sanum est partem occupet.

Quod ad fasciarum multitudinem, longitudinem, latitudinem
 attinet, multitudo quidem tanta esse debet, ut ne
 affectae parti cedat et ferularum compressionem impediat,
 neque pondere molesta sit neque vinculi alteram in partem
 propensionem, neque effoeminationem afferat. Quod

Ed. Chart. XII. [76. 81.] Foesl. I. 745. Ed. Lind. I. (621. 622.)
 καὶ πλείους τριῶν ἢ τετάρων ἢ πέντε ἢ ἕξ πήχεων μὲν
 μήκος, δακτύλων δὲ πλῆθος, καὶ παρέρματος περιβολαὶ το-
 σαῦται ὥστε μὴ πιέζειν. μαλθακά δὲ μὴ παχέα. ταῦτα
 πάντα ὡς ἐπὶ μήκει καὶ πλάτει καὶ πάχει τοῦ παθόντος.
 γόμφηκες δὲ λείοι, ὁμαλοὶ, σιμοί, κατ' ἄκρα σμικρῶν μείους
 ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἐπιδέσεως. παχύτατοι δὲ ἢ ἐξέχουπτε
 τὸ κάτηγμα. ὁκόσα δὲ κυρτά καὶ ἄσαρκα φύσει φυλασσομέ-
 νων τῶν ὑπερχόντων. οἷον κατὰ δακτύλους ἢ σφυρά, τῇ θέ-
 σει ἢ τῇ βρα(622)χύτητι. παρέρμασι δὲ ἐρμάζειν μὴ πιέζειν
 τὸ πρῶτον. κηρωτῇ μαλθακῇ καὶ λείῃ καὶ καθαυῇ.

[81] Ὑδατος θερμότης, πλήθος. θερμότης μὲν κατὰ τῆς
 ἑωυτοῦ χειρὸς κατασχεῖν. πλήθος δὲ χαλάσαι μὲν καὶ ἰσχνῆ-
 ναι τὸ πλείστον ἄριστον. σαρκοῦσαι δὲ καὶ ἀπαλύναι τὸ
 μέτριον. μέτριον δὲ ἐν τῇ καταχύσει εἶναι μετεωριζομένου, δεῖ
 πρὶν συμπίπτειν παύεσθαι. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον αἵμεται,

ad longitudinem vero et latitudinem pertinet, tres aut qua-
 tuor aut quinque aut sex longitudine quidem cubitos, la-
 titudine autem digitos aequare debent. Tot itidem sint
 stabilimenti circumvolutiones, ut ne comprimant. Mollia
 autem sint et minime crassa quae adhibentur, eaque omnia
 pro partis affectae longitudine et crassitudine. Ferulae
 autem laeves, aequales, circa extrema refimae sint oportet
 et ab utraque parte deligatione paulo breviores, crassissi-
 mae vero qua parte fractura erupit. At in partibus quae
 suapte natura incurvae sunt et excarnes, vult circa digi-
 tos et talos, in iis vitare ferularum appositionem juxta ea
 quae eminent oportet, aut breviores apponere. Stabili-
 menta vero primam deligationem fulciant, at non com-
 primant. Cerato utendum molli, laevi et puro.

In aqua calor et copia spectanda sunt. Calor quidem
 tantus ut supra medici manum affusa ferri possit. Copia
 vero, ubi laxandum quidem et attenuandum, maxima; ubi
 autem carne implendum et molliendum, modica optima
 est. In perfundendo autem ea moderatio esse debet, ut
 dum pars adhuc attollitur, prius quam concidat desistamus.
 Primum namque attollitur, deinde attenuatur. In promi-

Ed. Chart. XII. [81.] Foesl. I. 745. 746. Ed. Lind. I. (622. 623.)
 ἔπειτα δὲ ἰσχυαίνεται. θύσεις δὲ μαλθακῇ, ὁμαλῇ, ἀνάφθοπος
 τοῖσιν ἐξέχουσι τοῦ σώματος, ὅσον πτέρην καὶ ἰσχίον, ὡς μή-
 τε ἀνακλᾶται μήτε ἐκτρέπεται. σωλήνια παντὶ τῷ σκέλει ἢ
 ἡμίσει. ἐς τὸ πάθος δὲ βλέπειν καὶ τῶν ὅσα βλάπτει
 δῆλα.

|| Πάρεξις δὲ καὶ διάτασις καὶ ἀνάπλασις καὶ τὰ ἄλλα
 κατὰ φύσιν. φύσις δὲ ἐν μὲν ἔργοις τοῦ ἔργου τῇ πρῆξει
 ὃ βούλεται τεκμαρτέον. ἐς δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐλινύοντος, ἐκ
 τοῦ κοινοῦ, ἐκ τοῦ ἔθους. ἐκ μὲν τοῦ ἐλινύοντος καὶ ἀφει-
 μένου τὰς ἰσχυρῶς σκέπτεσθαι, ὅσον τὸ τῆς χειρὸς. ἐκ δὲ
 τοῦ κοινοῦ ἔκτασιν, σύγκαμψιν, ὅσον τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγωνίου
 πήχεος πρὸς βραχίονα. ἐκ δὲ τοῦ ἔθους, ὅτι οὐκ ἄλλα σχή-
 ματα φέρειν δυνατότερον, ὅσον σκέλευ ἔκτασιν. ἀπὸ τούτου
 γὰρ ὅτι πάντα πλεῖστον χρόνον ἔχει ἂν μὴ μεταλλάσσοντα. ἐν
 δὲ τῇ μεταλλαγῇ ἐκ διατάσεως ὅμοια ταῦτα (623) ἔχουσιν,

nentibus corporis partibus positus mollis, aequabilis esse
 debet et qui sursum tendat, velut in calcaneo et coxen-
 dice, ita ut neque reflectantur neque evertantur. Canalem
 toti potius parti quam dimidia subicere oportet. Ad af-
 fectum autem animum intendere convenit, et caetera quae-
 cunque ex eo palam oriuntur incommoda.

Exhibitio autem, distentio, conformatio caeteraque
 secundum naturam accommodata esse debent. Natura vero,
 quandoquidem in actionibus consideratur, ex operis actione
 quonam spectet conjectandum. Quod autem ad ista atti-
 net, attendendus est quiescentis habitus et communis et
 qui in consuetudinem venit. In quiescente quidem ac re-
 misso in rectum processus spectandus est, qualis est in
 manus figura. In communi extensio et inflexio, veluti
 ubi cubitus cum brachio ad angularem prope figuram ac-
 cedit. In consueto autem, quod non alias figuras facilius
 ferre possint, cujusmodi in cruribus est extensio. In eo
 enim habitu diu facillime sine immutatione perseverarint.
 In immutatione autem ex distentione in habitum aut posi-

Ed. Chart. XII. [81.92.95.] Foss. I. 746. 747. Ed. Lind. I. (625.)
 εἰς ἕξιν ἢ θύσιν μῦες, φλέβες, νεῦρα, ὀστέα, ἢ μάλιστα εὐ-
 θεία καὶ εὐσχετα.

[92] Διάτασις μάλιστα, τὰ μέγιστα καὶ πάχιστα καὶ
 ὁμαλὰ καὶ ὅκου ἀμφοτέρω. δεύτερα, ὧν τὸ ὑποταγμένον.
 ἥκιστα, ὧν τὸ ὕψω. μᾶλλον δὲ τοῦ μετρίου βλάβη, πλὴν
 παιδίων ἔχειν ὀνάντη σμικρῶν. διορθώσιος παράδειγμα τὸ
 ἐμώνυμον, τὸ ἐμόζυγον, τὸ ἑμοιον, τὸ ὑγιές. ἀνάτριψις
 δύναται λῦσαι, δῆσαι, σαρκῶσαι, μινυθῆσαι, ἢ σκληρῇ δῆ-
 σαι, ἢ μαλακῇ λῦσαι, ἢ πολλῇ μινυθῆσαι, ἢ μετρίῃ πα-
 χύναι.

[95] || Ἐπιθεῖν δὲ τὸ πρῶτον ὃ μὲν ἐπιθεδεμένος μά-
 λιστα φάτω πεπιέχθαι κατὰ τὸ σῖτος. ἥκιστα τὰ ἄκρα. ἡ-
 μόσθαι δὲ μὴ πεπιέχθαι τῷ πλήθει μὴ ἰσχύει. τὴν δὲ ἡμέ-
 ρην ταύτην καὶ τούτοις ὀλίγω μᾶλλον, τὴν δ' ὑστερὴν ἥσσον,
 τρίτη χαλαρά. εὐρεθήτω δὲ τῇ μὲν ὑστεραίῃ ἐν ἄκροις ὀ-
 δημα μαλθακόν. τῇ τρίτῃ δὲ τὸ ἐπιθεθὲν λυθὲν, ἰσχυρότερον

tionem, similiter ista se habeant, muscoli, venae, nervi,
 ossa, aut bene admodum sint deposita et bene retenta.

Distentio praecipue ad ea quae maxima, crassissima
 et aequalia et utraque ossa fracta habent, accommodatur.
 Secundo loco ubi os subjectum, minime vero ubi id quod
 supra laesum est. Quae si iusto major fiat, noxiam adfert,
 praeterquam in pueris. Partes autem ipsas paulum accli-
 ves habere oportet. Ad directionem, pro exemplo pro-
 ponatur, quod est ejusdem nominis conjugatum, simile,
 sanum. Frictio vim habet solvendi, vinciendi, carnem
 augendi, minuendi. Dura quidem vinciendi, mollis sol-
 vendi, multa minuendi, mediocris implendi.

In deligando autem, imprimis quidem qui deligatur,
 qua parte noxia est, se maxime dicat esse compressum,
 extremis partibus minime et fascias tam apte appositas esse
 sentiat, ut stabilitae quidem sint, non autem appressae, non
 vi, sed numero, ac ea quidem die ac nocte paulo magis
 premi, postridie minus, tertia laxari. Postridie autem in
 extremis quidem partibus tumor mollis reperiatur. Ter-
 tio vero die pars deligata ubi soluta fuerit, gracilior de-

Ed. Chart. XII. [p5. 98.] Foesl. I. 747. 748. Ed. Lind. I. (623. 624.)
 παρὰ πύσας τὰς ἐπιδείσεις τοῦτο. τῇ δὲ ὑστεραίῃ ἐπιδείσει
 ἢν δικάως ἐπιδεδεμένον φανῇ, μαθεῖν δεῖ. ἐντεῦθεν δὲ μάλ-
 λον καὶ ἐπὶ πλείοσιν πιεσθήτω. τῇ δὲ τρίτῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ
 ἐπὶ πλείοσιν. τῇ δὲ ἑβδόμῃ, ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιδείσεως λυ-
 θέντα, εὐρεθήτω ἰσχνὰ χαλαρὰ τὰ ὀστέα. ἐς δὲ τάρθηκας
 δεθέντα, ἢν ἰσχνὰ καὶ ἄκηγμα καὶ ἀνέλκεα ἦ, ἔῃν μέχρις
 εἰκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ σίνεος. ἢν δὲ τι ὑποπτεύηται, λῦ-
 σαι ἐν μέσῳ. (624) τάρθηκας διὰ τρίτης εὐρεῖσθαι.

Ἡ ἀνάληψις, ἡ ἀπόδρασις, ἡ ἐπίδρασις, ὡς ἐν τῷ αὐτῷ
 ἢ διαφυλάσσειν. κεφάλαια σχημάτων, εἶθι, φύσεις ἐκάστου
 τῶν μελέων, τὰ εἶδεα ἐκ τοῦ τρέχειν, ὁδοιπορεῖν, ἐστάναι,
 κατακεῖσθαι ἐκ τοῦ ἔργου, ἐκ τοῦ ἀφείσθαι. ὅτι χρῆσις κρα-
 τύνει. ὀργή δὲ τῆκε, ἢ πιέζει, ἢ πλήθει.

[98] || Ὅσα δὲ ἐκχυμώματα, ἢ φλύσματα, ἢ σπᾶ-
 σματα, ἢ οἰδήματα ἀφλέγματα ἐξεργᾶται ἐκ τοῦ τρώματος
 ἐς μὲν τὸ ἄνω τοῦ σώματος τὸ πλείστον, βραχὺ δὲ τι καὶ

prehenditur, idque per omnes deligationes observandum
 est. Postera deligatione an decenter deligatum apparuerit
 cognoscendum ac deinceps magis ac pluribus linteis ad-
 stringendum, tertio item die magis ac pluribus. Septimo
 vero die post primam deligationem resoluta ossa gracilia
 et laxa deprehendantur. At ferulis alligata si gracilia, sine
 prurigne et ulcere fuerint, ad vigesimum a noxa diem
 finire oportet. Quod si aliqua suspicio ingruit, solvere
 interim et ferulas tertio quoque die confirmare convenit.

Observandum autem est ut apprehensio, depositio et
 deligatio eodem sint statu. Figurarum scopi ex consuetu-
 dine et cujusque membri natura petuntur. Species vero
 ex cursu, via, standi et jacendi ratione, ex actione et re-
 missione. Nam et usus roborat, otium vero colliquat.
 An compressione, an linteorum copia adstrictio fieri debeat
 animadvertendum.

At vero ubi sugillata, contusa, vulla, aut tumores sine
 inflammatione ex vulnere sunt, sursum quidem plurimum,
 paulum autem deorsum deligare oportet, dum brachium aut

Ed. Chart. XII. [98. 100] Foes. I. 748. Ed. Lind. I. (624. 625.)
 ἐς τὸ κάτω. μὴ καιάνη τὴν χεῖρα ἔχοντα ἢ τὸ σκέλος, τι-
 θέμενον τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ τρώμα καὶ μάλιστα ἰρεῖδοντα,
 ἥκιστα τὰ ἄκρα, μέσως τὰ διὰ μέσου. τὸ ἔσχατον πρὸς τὰ
 ἄνω τοῦ σώματος νεμόμενον ἐπιδέσει, πιέξει. αἰῶρ καὶ ταῦ-
 τα πλήθει μᾶλλον ἢ ἰσχύει. μάλιστα δὲ τουτέοισιν ὀθόνια
 λεπτά, ποῦφα, μαλθακά, καθαρά, πλατέα, ὑγία, ὥς ἂν
 ἄνευ παρθήκων καὶ καταχύσει χρῆσθαι πλείονι.

[100] Τὰ δὲ ἐκπτώματα, ἢ στρέμματα ἢ διαστρήματα ἢ
 ἀποσπάσματα ἢ ἀποκλάσματα ἢ διαστρέμματα. οἷα τὰ κυλλοῖ,
 τὰ ἐτερόρροπα, ἐνθεν μὲν ἐξέσιθι συνιδόντα, ὅπη δὲ συντε-
 ροντα, ὥς ἐς τὰναντία ῥέπη ἐπιθεθέντα ἢ πρὶν ἐπιθεθῆναι
 σμικρῶ μᾶλλον ἢ ὥστε ἐξ ἴσου εἶναι, καὶ τοῖσιν ἐπιθέσμοις
 καὶ τοῖσι σπλήνεσι καὶ (625) τοῖσιν ἀναλήμμασι καὶ τοῖσι
 σχήμασι, κατατάσει, ἀνατρίψει, διορθώσει, ταῦτα καὶ κατα-
 χύσει πλείονι

crus non propendeat, initio facto ex vulnere et maxime
 firmato, circa extrema minimum, circa vero media modice
 et in deligando aut comprimendo vinculi extrema parte ad
 superiores corporis partes reducta. Quin et ista numero
 potius quam vi fieri debent. Ad hæc autem maxime valent
 lintea tenuia, levia, mollia, pura, lata, sanā, ut absque ferulis
 contineantur. Copiosiore item aquae perfusione est utendum.

At ubi articuli suis sedibus elabuntur, aut iis illaesis
 quae circa ipsos sunt nervosae partes intorquentur, aut ossa
 quae naturaliter se mutuo contingunt, aliquo intervallo
 distant aut cum divulsis iis quae ossa colligant, ipsa quae
 mutuo se contingebant plurimum secedunt, aut ubi ossa
 prope articulum per totam ossis crassitudinem abrumpuntur,
 aut distorquentur, velut quae vara dicuntur, in alteram par-
 tem inclinantia, ea vinculis deligare oportet, qua parte
 quidem excefferunt remittendo, ab ea autem in quam ex-
 cesserunt intendendo, ita ut ubi deligata fuerint, in con-
 trariam ac prius quam deligarentur partem inclinent, paulo
 magis quam ex aequo idque vinculis, spleniis apprehensio-
 nibus et figuris, tum etiam extensione, frictione, directione,
 ad hæc etiam uberiore perfusione.

Ed. Chart. XII. [102, 111.] Foesl. I. 748. 749. Ed. Lind. I. (625.)

[102] Τὰ δὲ μυυθήματα, πολὺ προσλαμβάνοντα τοῦ ὑγιέος ἐπιθεῖν ὥς ἂν ἐξ ἐπιδρομῆς τὰ συντακένια πλέονα ἢ αὐτόματα ἐμινύθῃ, ἢ ἄλλη ἢ τῇ ἐξ ἐπιδείσει παραλλάξαντα ἐκκλίσει ἐς τὴν ἀνέστησιν καὶ ἀνέπλασιν τῶν σαρκῶν ποιήσεται. βέλιον δὲ καὶ τὸ ἄνωθεν οἶον κνήμης καὶ τῶν μηρῶν καὶ τὸ ἕτερον σκέλος τῷ ὑγιεῖ συνεπιθεῖν. ὥς ὁμοιότερον ἢ καὶ ὁμοίως ἐλινύῃ καὶ ὁμοίως τῆς τροφῆς ἀποκλείηται καὶ θίγεται. ὁδοσίῳν πλήθει μὴ πιᾶσει. ἀνέντα πρῶτον τὸ μάλιστα δεόμενον καὶ ἀνατρίψει χράμενον σαρκούσῃ καὶ καταγίσει ἄνευ ναρθήκων.

[111] || Τὰ δὲ ἐρμάσματα καὶ ἀποστηρίγματα οἶον στῆθει, πλευρῇσι, κεφαλῇ καὶ τοῖσιν ἄλλοιςιν ὅσα τοιαῦτα. τὰ μὲν σφυγμῶν ἔνεκεν, ὥς μὴ ἐνσείηται. τὰ δὲ καὶ τῶν διαστάσεων τῶν κατὰ τὰς ἁρμονίας ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κεφαλὴν ὁστέοιςιν ἐρεισμαίων χάριν. ἐπὶ τῇ βήχεων ἢ πταρμίων ἢ ἄλλῃς κινήσεως. οἷα τὰ κατὰ τὸν θώρακα καὶ κεφαλὴν ἀποστηρίγματα γίνονται. τούτων ἀπάντων αἱ αὐταὶ συμμετρίαι

Extenuata vero multum sanæ partis comprehendendo deligare oportet, ut ex affluxione contabefactæ partes, amplius quam suapte natura extenuatæ, diverso vinculo permutatæ ad incrementum tendant, carniūque restauratiōnem efficiant. Præstat autem superiorem partem ut in tibia et femoribus, simulque alterum crus cum parte sana deligare, ut similis sit et æque conquiescat pariterque alimento prohibeatur, idque suscipiat. Idque linteorum numero, non appressu, laxando primum id quod maxime indiget et frictione quæ carne impleat, utendo, atque perfusione absque ferulis.

Quod ad fulcra ac stabilimenta attinet, ea pectori, collis, capiti, caeterisque id genus adhibentur, partim quidem pulsuum gratia, ut ne quid concutiatur, partim vero ad juncturarum distantias in capitis ossibus firmandas. Ad tussim autem et sternutamentum aut aliam motionem, qualia thoraci et capiti stabilimenta admoventur, in quibus omnibus eadem deligationis commodatio servanda est. Nam

Ed. Chart. XII. [111. 153.] Foesl. I. 749. 750. Ed. Lind. I. (626. II. 708.)
 τῆς ἐπιδέσεως. ἥ μιν γὰρ τὰ σίγη μάλιστα πιέζει, ὑποτι-
 θέναι οὖν εἰσὶν μαλθακόν τι ὁρμύζον τῷ πάθει. ἐπιθεῖν
 δὲ μὴ μᾶλλον πιεζέοντα ἢ ὥστε τοὺς σφυγμοὺς μὴ ἐνσεί-
 σθαι, τὰς τε διαστίσις τῶν ἁρμονιῶν ψαίνειν τὰ ἔσχατα
 ἀλλήλων, μήτε ἀμφὶ τοῖσι πταρμοῖσι καὶ βῆ(626)ξιν, ἀλλ'
 ὥστε ἀποστήριγμα εἶναι καὶ μήτε διαναγκάζηται μήτε ἐν-
 σείηται.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΓΜΩΝ.

[153] || (II. 708) Ἐχρῆν τὸν ἱητροὺν τῶν ἐκπιωσίων τε
 καὶ κατηγμάτων ὡς ἰδυιᾶτας τὰς κατατάσις ποιεῖσθαι.
 αὐτῇ γὰρ ἡ δικαιοσύνη φύσις. ἣν δὲ τι ἐγκλίνη ἢ τῇ ἢ τῇ,
 ἐπὶ τὸ πρηνὲς ῥέπειν. ἐλάσσων γὰρ ἡ ἁμαρτία ἢ ἐπὶ τὸ
 ὑπτίον.

Οἱ μὲν οὖν μηδὲν προβουλευσάντες οὐδὲν ἐξαμαρτάνου-
 νουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πούλν. αὐτοὺς γὰρ ὁ ἐπιδέμετος τὴν χεῖρα
 ἀπορέγει, οὕτως ὑπὸ τῆς δικαίης φύσεως ἀναγκάζόμετος,
 οἱ δὲ ἱητροὶ σοφίζόμενοι δῆθεν ἐστὶν οἱ ἀμαρτάνουσιν.

qua noxia est, eo praecipue comprimere oportet. Subji-
 cienda igitur lana mollis, affectui accommodata, deliga-
 tione vero ea utendum quae non amplius comprimat, quam
 ut ne pulsus cieantur, aut juncturarum distantiae ad ex-
 trema se mutuo contingant, neque circa sternutamenta et
 tussiles partes affectas agitari prohibeat, sed ita stabilimento
 sit ut neque cogantur neque concutiantur.

HIPPOCRATIS DE FRACTIS LIBER.

Eorum quae suis sedibus exciderunt et fracta sunt
 medicum quam rectissimas extensiones facere convenit. Id
 enim maxime secundum naturam rectum est. Quod si
 quid in hanc vel illam partem inclinet, praestat in pronam
 tendere. Levius enim eam in partem peccatur quam in
 supinam.

Qui igitur nihil in consilium adhibent, plerumque
 nihil peccant, quippe cum qui deligatur aequissima natura
 duce manum ita porrigat. Qui vero medici sapientiam sibi

Ed. Chart. VII. [153. 160.] Foel. I. 750. Ed. Lind. II. (708. 709.)
 σπουδή μὲν οὖν οὐ πολλή χειρὰ καταγνύαν χειρίσαι, καὶ
 πατιὸς δὲ ἰητροῦ, ὡς ἔπος εἰπεῖν. ἀναγκάζομαι δὲ πλείων
 γράφειν περὶ αὐτέου, οἷοι οἶδα ἰητροὺς σοφούς δοξατίας εἶ-
 ναι ἀπὸ σχηματίων χειρὸς ἐν ἐπιδέσει, ἀφ' ὧν ὁμιθεῖς αὐ-
 τέους ἔχουσαν δοκίμην εἶναι. ὅλλὰ γὰρ πολλὰ οὕτω ταύτης τῆς
 τέχνης κρίνεται. τὸ γὰρ ξεισπρεπὲς οὕτω ξυριέντες εἰ χρη-
 σιόν, μῦλλον ἐπαινεύουσιν ἢ τὸ ξύνηθες, ὃ ἤδη οἶδασιν
 οἷοι χρησιόν, καὶ τὸ ἀλλόκοτον ἢ τὸ εὐδη(709)λον. ὁρῶντες
 οὖν ὁκόσας ἐθέλω τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἰητροῶν, τὰς μὲν
 ἀπυθιδύξαι, τὰς δὲ διδύξαι περὶ τῆς φύσεως τῆς χειρὸς. καὶ
 γὰρ ἄλλων ὁσίων τῶν κατὰ τὸ σῶμα διδαγμα ὅδε ὁ λόγος
 ἐστίν.

[160] Τὴν μὲν οὖν χεῖρα, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἐδόκεε τις
 καταδῆσαι καὶ ἀπορητὴν ποιήσας. ὃ δ' ἠτάγκαζεν οὕτως εἶναι,
 ὥσπερ οἱ τοξεύοντες, ἐπὶ τὸν ὦμον ἐμβάλλωσιν, καὶ οὕτως
 ἔχουσιν ἐπέδει, τομίζων ἐωυτῷ εἶναι τοῦτο αὐτὴν τὸ κατὰ
 φύσιν, καὶ μαρτύριον ἐπήγετο τὰ τε ἑστέα ἅπαντα τὰ ἐν

salso arrogant, ii nimirum peccant. Nullius ergo est nego-
 tii manum fractam tractare, idque cuius prope dixerim
 medico proclive est. Qua de re plura mihi dicenda sunt,
 quod medicos novi qui ex figuranda manu in deligatione sa-
 pientiae opinionem prae se ferebant, cum ex eo ignari po-
 tius existimandi essent. Verum enimvero multa hoc modo
 hac in arte aestimari solent. Quod enim peregrinum est,
 necdum constat an utile sit, consueto, quod jam norunt utile
 esse, anteponunt, quodque ab usu communi abhorret, ei
 quod est probe cognitum. Exponendum igitur in medicorum
 erroribus de manus natura, quosnam tum docere tum dedo-
 cere velim. Nam et aliorum corporis ossium doctrinam haec
 oratio continet.

Mantum itaque, quod in praesenti quaestione versatur,
 quidam pronam deligare visus est. Eam vero statui coëgit
 sagittariorum habitu; cum humerum praetendunt, atque ita
 habentem deligavit, hunc esse ratus naturalem ejus habitum.
 Cujus rei testimonium afferebat, quod omnia cubiti ossa re-

HIPPOCRATES TOM. III.

E

Ed. Chart. XII. [160.] Foëf. I. 750. 751. Ed. Lind. II. (709.)
 τῷ πῆχει, ὅτι ἰδυωρήν κατάλληλα εἶχε τὴν τε ὁμοχοορήν,
 || ὅτι αὐτὴ καθ' ἑωυτὴν τὴν ἰδυωρήν ἔχει οὕτω καὶ ἐκ τοῦ
 ἔσωθεν μέρος καὶ ἐκ τοῦ ἔσωθεν. οὕτω δὲ ἔφη καὶ τὸς
 σόρχας καὶ τὰ τεῖρα πεφυκέναι, καὶ τὴν τοξικὴν ἐπὶ ἡγειο
 μαρτύριον. ταῦτα λέγων καὶ ταῦτα ποιέων σοφὸς ἐδόκειν
 εἶναι. τῶν δὲ ἄλλων τεχνέων ἐπελελήθη, καὶ ἐκόσα ἰσχὺ
 ἐργάζονται καὶ ὁκόσα τεχνήμασιν, οὐκ εἰδὼς ὅτι ἄλλο ἐν
 ἄλλῳ τὸ κατὰ φύσιν σχῆμά ἐστιν καὶ ἐν τῷ αὐτέῳ ἔργῳ
 εἴτερα τῆς δεξιῆς χειρὸς σχήματα κατὰ φύσιν ἐστὶν καὶ ἔτερα
 τῆς ὀπισθενῆς, ἣν οὕτω τύχη. ἄλλο μὲν γὰρ σχῆμα ἐν ἀκον-
 τισμῷ κατὰ φύσιν, ἄλλο δὲ ἐν σφειδότησιν, ἄλλο δὲ ἐν λι-
 θοβολίῃσιν, ἄλλο ἐν πυγμῇ, ἄλλο ἐν τῷ ἐλιγνύειν. ὁκόσας
 δ' ἂν ἰς τέχνας εὖροι, ἐν ἷσιν οὐ τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν χει-
 ρέων κατὰ φύσιν ἐστὶν, καὶ ἐν ἐκάστῃ τῶν τεχνέων, ἀλλὰ
 πρὸς τὸ ἄρμενον ὃ ἂν ἔχη ἕκαστος καὶ πρὸς τὸ ἔργον ὃ ἂν
 ἐπιτελείσασθαι θεῖλη σχηματίζονται αἱ χεῖρες. τοξικὴν δὲ
 ἀσκέοντι, εἰκὸς τοῦτο τὸ σχῆμα κράτιστον εἶναι τῆς ἑτέρας

ctitudinem inter se habebant, tum partium aequabilitatem, quod illa ipsa eandem directionem prae se ferret, idque tam exterioribus partibus quam interioribus. Ita quoque et carnes et nervos a natura comparatos esse dicebat, sagittariamque artem in testimonium adducebat, ex iisque tum dictis tum factis sapientiae persuasionem sibi sumpserat, caeterarum artium immemor, quae aut viribus aut artificii opus suum moliantur, non advertens alium esse in alio habitum secundum naturam. Quin et in eodem opere, si res ita tulerit, aliam esse dextrae manus figuram secundum naturam, aliam sinistrae. Alius est enim habitus secundum naturam jaculatoris, alius funditoris, alius in lapidatione, alius in pugillatu, alius in quiete. Quasunque vero artes quis investigaverit, in iis non eadem secundum naturam manuum figura est, sed in unaquaque arte et ad conveniens instrumentum, quod habet quisque, et ad opus, quod perficere intendit, manuum figurae accommodantur. Qui autem sagittandi artem exercet, ei hanc manus alte us figuram validissimam esse par est. Hoc

Ed. Chart. XII. [162.] Foesl. I. 751. Ed. Lind. II. (710.)
 χειρός. [162] (710) τοῦ γὰρ βραχίονος τὸ γυγγλυμοειδὲς ἐν
 τῇ τοῦ πήχεος βαθμίδι, ἐν τούτῳ τῷ σχήματι ἐρεῖδον ἰδυ-
 ρίην ποιεῖ τοῖσιν ὁστέοισιν τοῦ πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος,
 ὡς ἐν εἰῇ τὸ πᾶν, καὶ ἡ ἀνάκλασις τοῦ ἄρθρου κέκλασται
 ἐν τούτῳ τῷ σχήματι. εἰκὸς μὲν οὖν οὕτως ἀκαμπιότατον
 τε καὶ τεταννώτατον εἶναι, τὸ χωρὶον καὶ μὴ ἡσῶσθαι, μη-
 δὲ ξυγδιῶναι ἐλκομένης τῆς νευρῆς ὑπὸ τῆς δεξιῆς χειρός,
 καὶ οὕτως ἐπὶ πλείστον μὲν τὴν νεύρην ἐλκύσει, ἀφήσει δὲ
 ἀπὸ στερεωτάτου καὶ ἀδροσιώτου. ἀπὸ τῶν τοιούτων γὰρ
 ἀφροσίων τῶν τοξενμύτων ταχέως καὶ αἱ ἰσχυεὶς καὶ τὰ μή-
 κια γίνονται. ἐπιδέσει δὲ καὶ τοξικῇ οὐδὲν κοινόν. τοῦτο
 μὲν γὰρ εἰ ἐπιδήσας ἔχειν τὴν χεῖρα οὕτω ἐμελλεν, πότους
 ἂν ἄλλους πολλοὺς προσετίθει μείζονας τοῦ τραυματοῦ, τοῦτο
 δ' εἰ συγκάμψαι ἐκέλευεν, οὔτε τὰ ὀστέα οὔτε τὰ νῆρα
 οὔτε αἱ σάρκες ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ἐγίνοντο, ἀλλὰ ἄλλη με-
 τεκοσμεῖτο κρατέοντα τὴν ἐπίδεσιν, καὶ τί ὠφέλιός ἐστὶ τοξί-
 κοῦ σχήματος, καὶ ταῦτα ἴσως οὐκ ἂν ἐξημέρατε σοφισό-
 μενος, εἰ εἶα τὸν τετρωμένον αὐτὸν τὴν χεῖρα παρασχέσθαι.

enim habitu brachii pars cardinem referens, in ulnae sedē
 innixa, ulnae et brachii ossa perinde in directum distendit,
 quasi totum unum sit. Eoque statu sit recurvata articali re-
 flexio. Hoc igitur modo locum istum minime flecti pluri-
 mumque intendi oportet, neque nervo quem dextra tendit
 concedere, neque ab eo superari. Ita ut plurimum quidem
 adducendo chorda trahatur, firmissimo autem et maxime
 repentino impetu emittatur. Sic enim emissae sagittae cele-
 riore impetu longiusque feruntur. Deligatio vero cum sa-
 gittandi arte nihil habet commercii. Qui namque deligatam
 manum ita continere volet; longe alios majores quam vul-
 nus dolores afferet. Quod si flectere jubeat, neque ossa ne-
 que nervi neque carnes amplius eodem statu consistent, sed
 superata deligatione alio transmutabuntur. Quid ergo uti-
 litatis sagittariorum habitus afferat non video. Ideoque for-
 tasse non peccaret qui sapientiae opinionem sibi vendicat, si
 permitteret ut vulneratus ipse manum porrigeret.

Ed. Chart. XII. [164.] Foesl. I. 751. 752. Ed. Lind. II. (710. 711.)

[164] Ἄλλος δ' αὖθις τῶν ἱατρῶν ὑπὲρ τὴν χεῖρα
δοῦς, οὕτω κατατείνειν ἐκέλευεν καὶ οὕτως ἔχουσιν ἐπέδει,
τοῦτο νομίζων τὸ κατὰ φύσιν εἶναι, τῷ τε χροὶ σημαίνον-
τος καὶ τὰ ὁστέα νομίζων κατὰ φύσιν εἶναι οὕτως, ὅτι
φαίνεται τὸ ἐξέχον ὁστέον τὸ παρὰ τὸν καρπὸν, ἢ ὁ σμι-
κρὸς δάκτυλος κατ' ἰθὺς εἶναι τοῦ ὁστέου || ἀφ' ὁμοίου
τε τὸν πῆχυν οἱ ἄνθρωποι μετρέουσιν. ταῦτα τὰ μαρτύρια
ἐπὶ τῷ, ὅτι κατὰ φύσιν οὕτως ἔχει, καὶ ἐδίδασκεν εὖ λέγειν.
ἀλλὰ τοῦτο μὲν (711) εἰ ἡ ὑπὲρ ἢ χεῖρ κατατείνοντο ἰσχυ-
ρῶς ποιοίη ἄν. γνοίη δ' ἂν τις τὴν ἑωυτοῦ χεῖρα κατατεί-
νας, ὡς ἐπ' αὐτὸν τὸ σχῆμα. ἐπεὶ καὶ ἀνὴρ ἥσων κρέσσονα
διαλαβὼν οὕτως ἐν τῇσιν ἑωυτοῦ χερσὶν ὡς κλᾶται ὁ ἄρκων
ὑπὲρ, ἄνοι ἂν ὕπῃ ἐθέλοι. οὔτε γὰρ εἰ ξίφος ἐν ταύτῃ τῇ
χερὶ ἔχοι, ἔχοι ἂν ἔτι χεῖρα τοῦ ξίφους, οὕτω βίαιον
τοῦτο τὸ σχῆμα ἐστίν. τοῦτο δὲ εἰ ἐπιδήσας τις ἐν τούτῳ
τῷ σχήματι ἑὼν, μέζων μὲν πότος, εἰ περιόι, μέγας δὲ καὶ
εἰ κατακείτο. τοῦτο δὲ εἰ συγκάμψαι τὴν χεῖρα, ἀνάγκη συν-

Rurfus vero alius quidam medicus supinam manum ex-
hibens, sic componere jubebat eoque statu devinciebat, eum
naturalem esse ratus, tum ex cutis planicie conjecturam faci-
ens, tum quod ossa sic se habere secundum naturam exifsi-
maret, ex eo quod os ad manus juncturam prominens juxta
parvum digitum e directo illius ossis situm videatur, ex
quo homines ulnam metiuntur. Atque his argumentis cum
esse naturalem habitum contendebat, rationique consenta-
nea dicere videbatur. Verum hic habitus, si supina manus
collocetur, vehementem dolorem asseret. Eum vero habi-
tum dolori primum opportunum, quis comperiet, si quis
ita manum suam componat. Si quidem imbecillior robu-
stiores ita collocatum ut cubiti flexura supina reflectatur,
manu comprehensum quocunque volet deduxerit. Neque
enim si gladium hac manu teneat, eo uti possit, usque adeo
violenta ista figura est. Ad haec si deligatam manum quis
eo habitu finat, majorem quidem dolorem si obambulet, ma-
gnum tamen etiam si decumbat sentiet. Quod si quis ma-

Ed. Chart. XII. [164.] Foef. I. 752. Ed. Lind. II. (711. 712.)
 ἄγειν τοὺς μύας καὶ τὰ ὁστέα ἄλλο σχῆμα ἔχειν. ἡγνέει δὲ
 καὶ τὰδε τὰ ἐν τῷ σχήματι χωρὶς τῆς ἄλλης λύμης. τὸ γὰρ
 ὁστέον τὸ παρὰ τὸν καρπὸν ἐξέχον, τὸ κατὰ τὸν μικρὸν
 δακτύλον, τοῦτο μὲν τοῦ πήχεος ἐστὶ· τὸ δ' ἐν τῇ συγκάμ-
 ψει ἐὼν ἀπ' ὅτεν τὸν πήχυν οἱ ἄνθρωποι μετρεοῦσιν, τοῦτο
 δὲ τοῦ βραχίονος ἡ κεφαλὴ ἐστίν. ὁ δὲ ὥτεο τὸν τοῦ ὁστέον
 εἶναι τοῦτο τε καὶ κεῖνο· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι. ἐστὶ δ' ἐκείνῳ
 τῷ ὁστέῳ τὸ αὐτὸ ὃ ἀγκῶν καλεόμενος, ὃν ποτὶ στηριζόμεθα.
 οὕτως οὖν ὑπτιῆν ἔχοντι τὴν χεῖρα τοῦτο μὲν τὸ ὁστέον
 διεστραμμένον φαίνεται, τοῦτο δὲ τὰ νεῦρα ἀπὸ τοῦ καρποῦ
 τείνοντα ἐκ τοῦ εἶσω μέρους καὶ ἀπὸ τῶν δακτύλων, ταῦτα
 ὑπτιῆν ἔχοντι τὴν χεῖρα διεστραμμένα γίνονται. τείνει τε γὰρ
 ταῦτα τὰ νεῦρα πρὸς τὸ τοῦ βραχίονος ὁστέον, ἔθεν ὁ
 πήχυν μετρεῖται. αὗται τοσαῦται καὶ τοιαῦται αἱ ἁμαρτίαι
 καὶ ἀγνοίαι τῆς φύσεως τῆς χειρός. εἰ δ' ὥς ἐγὼ κελεύω χεῖρα
 κατεγυῖαν κατατείνειοι τις, ἐπιστρέψει μὲν τὸ ὁστέον ἐς ἰθὺν
 τὸ κατὰ τὸν μικρὸν δακτύλον τὸ ἐς τὸν ἀγκῶνα τείνον.
 (712) ἰθυωρίην δὲ ἔξει τὰ νεῦρα τὰ ἀπὸ τοῦ καρποῦ πρὸς

nam flectat, musculos contrahi et ossa aliam habere figuram
 prorsus necesse est. Quin et praeter caetera hujus habitus
 incommoda hoc quoque accessit, quod ignorant os ad ma-
 nus juncturam juxta parvum digitum prominens, hoc quidem
 ad ulnam pertinere illud autem in cubiti flexu, quod ulnam
 metitur, brachii caput esse. Idem vero esse os hoc et illud
 hic existimavit, itemque multi alii. Sed qui cubiti gibbus,
 sive ἀγκῶν dicitur, cui nempe innitimur, idem est quod illud.
 Sic igitur manum supinam habenti hoc quidem os distor-
 queri videtur. Praeterea vero nervi ipsi qui a manus jun-
 ctura et digitis interiore parte procedunt, supina manu dis-
 torquentur. Hi enim ad os brachii, unde ulnae modus de-
 finitur, tendunt. Tales quidem tamque multi errores exi-
 stunt de manus natura, tantaque ignoratio. Quod si quis
 manum fractam velut jubeo statuatur, is os quod est ad par-
 vum digitum et ad cubiti gibbum tendit, recta convertet,
 nervique ex manus junctura ad brachii extrema in directum

Ed. Chart. XII. [164. 167.] Fœf. I. 752. 753. Ed. Lind. II. (712.) τοῦ βραχίονος τὰ ἄκρα τείνοντα ἀναλαμβανομένη δὲ ἡ χεὶρ ἐν παραπλησίῳ σχήματι ἔσται, ἐν ᾧ περ καὶ ἐπιδεομένη ἄπονος μὲν ὁδοιποροῖντι, ἄπονος δὲ κατακειμένῳ καὶ ἀκάματος. καθίκανοσθαι δὲ χρὴ τὸν ἄνθρωπον οὕτως ὥπως ἢ τὸ ἐξέχον τοῦ ὀστέου πρὸς τὴν λαμπροτάτην τῶν παρουσέων ἀνέων, ὥς μὴ λάθῃ τὸν χειρίζοντα ἐν τῇ κατατάσει, εἰ ἱκανῶς ἐξίσθεται. τοῦ γε μὴν ἐμπίρου οὐδ' ἂν τὴν χεῖρα λάθοι ἐπαγομένην τὸ ἐξέχον ψαυόμενον.

[167] Τῶν δὲ ὀστέων τοῦ πήχεος, ὧν μὴ ἀμφοτέρω κατέγγελ, ῥάων ἢ ἱησις ἦν τὸ ἄνω ὀστέον τετραωμένον εἶη, καί περ παχύτερον εἶν. ἅμα μὲν ὅτι τὸ ὑγιὲς ὑποτεταμένον γίνεται ἀντὶ θεμελίου, ἅμα δ' ὅτι εἰκρυπτότερον γίνεται, πλην εἰ τὸ ἐγγὺς τοῦ καρποῦ. παχίη γὰρ ἢ τῆς σαρκὸς ἐπιφυσίς ἢ ἐπὶ τὸ ἄνω. τὸ δὲ κάτω ὀστέον ἄσαρκον καὶ οὐκ εὐεγκρυπτόν καὶ κατατάσιος || ἰσχυροτέρας δέεται. ἦν δὲ τοῦτο μὴ ξυτρίβῃ, ἀλλὰ τὸ ἕτερον, φανελοτέρη ἢ κατατάσιος ἀρκέει. ἦν δὲ ἀμφοτέρω κατεγγῇ, ἰσχυροτάτης κατατάσιος

procedent. Manus vero dum suspensa retinetur, eodem habitu quo deligata, collocabitur, ita ut ne deambulanti quidem dolorem ullum, aut decumbenti laborem ac defatigationem adferat. Hominem autem ita statui oportet, uti ossis pars quae prominet clarissimo lumini, quantum conceditur, obversa sit, ut nec eum qui compositionem aggreditur lateat num abunde sit in directum constituta. Neque enim peritum artificem manum admoventem os prominens contactu latere possit.

Quando autem cubiti os utrumque fractum non est, os superius vulneratum faciliorem curationem admittit, et si crassius exiit, partim quidem quod ei sanum fundamenti loco subtenditur, partim vero quia facilius lateat, nisi id circa manus juncturam contigerit. Crassior enim caro superiore parte adnata est, os vero inferius neque carnem habet, neque facile latet, extensioneque vehementiore indiget. Sin vero non hoc, sed alterum comminutum fuerit, levis intentio satis est. At ubi utrumque fractum est, valentior in-

Ed. Chart. XII. [167.] Foesl. I. 753. Ed. Lind. II. (712. 713.)
 δέεται. παιδίου μὲν γὰρ ἤδη εἶδον καταθέντα μᾶλλον ἢ ὥς
 εἶδει. οἱ δὲ πλεῖστοι ἤσσαν τείνονται ἢ ὥς δεῖ. χορὴ δ', ἐπὶ τὴν
 τείνωσιν, τὰ θένοντα προσβάλλοντα διορθοῦν. ἔπειτα χρί-
 σατα κηρωτῇ μὴ πάνυ πολλῇ, ὥς μὴ περιπλήῃ τὰ ἐπιδέ-
 σματα, οὕτως ἐπιδεῖν ὅπως μὴ κατωτέρω ἄκρην τὴν χειρὰ
 ἔξω τοῦ ἄγκυρος, ἀλλὰ σμικρῶ καὶ ἀνωτέρω, ὥς μὴ τὸ
 αἷμα εἰς ἄκρον ἐπιρρέῃ, ἀλλὰ ἀπολαμβάνηται. ἔπειτα (713)
 ἐπιδεῖν τῷ ὀθονίῳ τὴν ἀρχὴν βαλλόμενος κατὰ τὸ κάτηγμα.
 ἐρεῖδων μὲν οὖν, μὴ πιέζων δὲ ἅρτα, ἐπὶ δὲ περιβάλλῃ
 κατὰ τὸ αὐτὸ δις ἢ τρίς ἐπὶ τὸ ἄνω νεμέσθω ἐπιδέων, ἵνα
 αἱ ἐπιρροαὶ τοῦ αἵματος ἀπολαμβάνωνται, καὶ τελευτήσῃ
 κείθῃ. χορὴ δὲ μὴ μακρὰ εἶναι τὰ πρῶτα ὀθόνια. τῶν δὲ
 δευτέρων ὀθονίων τὴν μὲν ἀρχὴν βάλλεσθαι ἐπὶ τὸ κάτη-
 γμα. περιβαλὼν δὲ ἅπαξ ἐς τὸ αὐτὸ, ἔπειτα νεμέσθω ἐς τὸ
 κάτω καὶ ἐπὶ ἤσσαν πιέζων καὶ ἐπὶ μείζον διαβιβάσκων, ὥς
 ἂν αὐτῷ ἱκανὸν γένηται τὸ ὀθόνιον ἀνάπαλιν δρομῆσαι
 κείθῃ, ἵνα περὶ τὸ ἔτερον ἐτελεύτησεν. ἐνθαῦτα μὲν οὖν τὰ
 ὀθόνια ἐπ' ἀριστερά ἢ ἐπὶ δεξιὰ ἐπιδέσθω, ἢ ἐπὶ ὑκότερα

tenfione opus est. Puerum quidem plus aequo diftentum
 vidi: plerique tamen minus quam res postulat diftendun-
 tur. Intenta vero manuum volis admotis dirigenda sunt.
 Deinde adhibito cerato non ita quidem multo, ne deliga-
 menta defluant, ita deligare, ut ne summa manus cubiti flexu
 inferior, verum paulo etiam superior collocetur, quo san-
 guis intercludatur, neque ad extremitatem defluat. Tum
 demum linteo deligare, initio ad fracturam injecto sic ut
 firmet quidem, non tamen vehementer comprimat. Ubi
 circa eundem locum iterum atque tertio fasciam involveris,
 fursum feratur, quo sanguinis affluxus retineatur, ibique
 definat, eamque minime longam esse oportet. Altera vero
 fascia, initio quidem supra fracturam injecto, ac semel eo-
 dem voluta, tum demum deorsum feratur, minusque com-
 primendo longiora spatia transcurrat, quo possit ad eum
 locum, in quo prior finit, recurrere. Atque hic quidem
 lintea ad dextram aut sinistram deducantur, aut in utram-

Ed. Chart. XII. [167. 174.] Foesl. I. 753. 754. Ed. Lind. II. (713. 714.)

ἂν ξυμφέρον πρὸς τὸ σχῆμα τοῦ κατεηγότος καὶ ἐφ' ὁκότερον
ἂν περιζῶνται ξυμφέρον. μετὰ δὲ ταῦτα σπλήνας κατατείνειν
χορὴν κεκοιμημένους κηρώτη ὀλίγη· καὶ γὰρ προσηνέστερον καὶ
εὐθετώτερον. ἔπειτα οὕτως ἐπιδεῖν τοῖσιν ὀθονίοισιν ὥς
ἐναλλάξ, ὅτε μὲν ἐπὶ δεξιὰ, ὅτε δὲ ἐπ' ἀριστερά, καὶ τὰ μὲν
πλείω κάτωθεν ἀρχόμενος, ἐς τὸ ἄνω ἄγειν. ἔστι δ' ὅτε
καὶ ἄνωθεν ἐς τὸ κάτω. τὰ δὲ ὑπόξηρα ἀκέσθαι τοῖσιν
σπλήνεσι κυκλεῦντας. τῷ δὲ πλήθει τῶν περιβολέων μὴ πᾶν
ἀθρόον ξυνδιορθοῦνται, ἀλλὰ κατὰ μέρος. προσπεριβύλλειν
δὲ χορὴν χαλαρὰ καὶ περὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ἄλλοτε καὶ
ἄλλοτε.

[174] || Πλῆθος δὲ τῶν ὀθονίων ἱκανὸν τὸ πρῶτον
αἱ δύο μοῖραι. σημεῖν δὲ τοῦ καλῶς ἡτρευμένου ταῦτα καὶ
ὅμος ἐπιδεομένου, εἰ ἐρωτῶνς αὐτὸν εἰ πεπίεσται, καὶ ἢν
φαίη μὲν πεπιέσθαι, ἡσύχως δὲ καὶ μόλιστα (714) εἰ κατὰ
τὸ κύημα φαίη τοιαῦτα τοίνυν φάναι χορὴν πεπονημένην διὰ
τέλεος τὸν ὀρθῶς ἐπιδεόμενον. σημεῖν δὲ ταῦτα τῆς μετριό-
τητος, τὴν μὲν ἡμέρην ἢν ἂν ἐπιδεθῇ καὶ τὴν νύκτα δοκέτω

libet partem ad fracturae habitum accommodatae huc vel
illuc inclinare convenit. Post haec splenia modico cerato
illita superinijcienda, sic enim lenius et firmitus haerebunt.
Quae ita deinde fasciis alligare oportet, ut permutato ordine
inter se modo quidem in dextra, modo etiam in sinistra
ferantur, ac plurimum sane ab inferiore parte sursum, in-
terdum quoque a superiore deorsum ducantur. Extremae
vero partes in angustum extenuatae, splenis in orbem ductis
curandae pluribus fasciarum obvolutionibus, non confertim,
sed sensim totum corrigentes. At circa manus juncturam eas
laxe variis in locis circumdare oportet.

Quod ad linteorum copiam attinet, primo duae por-
tiones satis esse possunt: inde autem recte esse curatum con-
jicies, isque est deligati terminus, si interrogatus 'num pre-
matur, ipse premi quidem se dixerit, sed leviter, idque
praecipue circa fracturam. Atque haec ita se habere per-
petuo fateatur necesse est qui deligatur. Modus vero his
signis deprehenditur, si eadem die ac nocte qua deligatus

Ed. Chart. XII. [174.] Foesl. I. 754. 755. Ed. Lind. II. (714.)
 αὐτὸς ἐαυτῷ μὴ ἐπὶ ἥσσον πεπιέχθαι, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον. τῇ
 δ' ὕστεραίῃ οἰδημάτων ἐλθεῖν ἐς χεῖρα ἄκρην μαλθακόν.
 μετριότητος γὰρ σημείον τῆς πιέξεώς σου. τελευτώσης δὲ τῆς
 ἡμέρης, || ἐπὶ ἥσσον δοκεῖται πεπιέχθαι, τῇ δὲ τρίτῃ χαλαρὰ
 σοι δοκεῖται εἶναι τὰ ἐπιδέσματα. κῆν μὲν τι τούτων τῶν εἰ-
 ρημένων ἐλλίπη, γινώσκειν γοῇ ὅτι χαλαρώτερόν ἐστιν ἐπίδεσις
 τοῦ μετρίου. ἢν δὲ τι τῶν εἰρημένων πλεονάζῃ, γοῇ γινώ-
 σκειν ὅτι μᾶλλον ἐπιέχθῃ τοῦ μετρίου, καὶ τούτοις σημαι-
 νόμενος τὸ ὕστερον ἐπιδέων, ἢ χαλὰν μᾶλλον ἢ πιέζειν. ἀπο-
 λίσσεται δὲ γοῇ τρίταιον εἶναι, κατατεινόμενον καὶ διορθω-
 σάμενον, κῆν μετρίως τὸ πρῶτον κατατίγῃς ἐπιδέσας, ταυ-
 τὴν τὴν ἐπίδεσιν γοῇ ὀλίγον μᾶλλον ἢ ἐκείνην πιέσαι. βάλλε-
 σθαι δὲ γοῇ τὰς ἀρχὰς κατὰ τὸ κάτηγμα, ὥσπερ καὶ τὸ πρότε-
 ρον. ἢν μὲν τοῦτο πρότερον ἐπιδέῃς, ἐξαρσάται ἐκ τούτου οἱ
 ἰγῶρες ἐς τὰς ἐσχατίας ἐνθα καὶ ἐνθα. ἢν δὲ τι ἄλλο πρό-
 τερον πιέξῃς, ἐς τοῦτο ἐξαρσάται ἐκ τοῦ πιεχθέντος. ἐς πολ-
 λὰ δ' εὐχεσθον τὸ ξυριέται. οὔτως οὖν ἀρχεσθαι μὲν ἀεὶ
 γοῇ τὴν ἐπίδεσιν καὶ τὴν πιέξιν ἐκ τούτου τοῦ γοῦρου, τὰ

est, ipse sibi magis non minus compressus esse videatur. Post-
 ero etiam die ad summam manum exortus tumor parvus ac
 mollis moderatae compressionis tibi erit indicio. At defi-
 niente die se minus compressum sentiat, tertioque die vin-
 cula laxa videantur. Nolle autem oportet ex his quae dicta
 sunt, si quod desideretur laxius, si quid superet, arctius quam
 conveniat vinculum fuisse compressum. Atque hac conje-
 ctura adhibita, deinceps vel laxiores vel arctiores fascias
 admovere licebit. Tertio vero post extensionem et directio-
 nem die solvere membrum convenit, ac si primis diebus
 tibi moderata deligatio contigerit, istam paulo arctius con-
 stringens, initio etiam supra fracturam ut prius injecto.
 Sic enim ubi primum fracturam devinxeris, sanies ad ex-
 tremam utramque membri partem exprimitur. Sin alia
 parte prius constrinxeris, inde ad fracturam expressio fiet.
 Quod intellexisse quidem ad multa conducit. Inde igitur
 deligationem et compressionem initium ducere semper opus

Ed. Chart. XII. [174. 178.] Foef. I. 755. Ed. Lind. II. (714. 715.)
 δ' ἄλλα κατὰ λόγον, ὥς ἂν προσωτέρω ἀπὸ τοῦ κατηγματος
 ἀγύγῃς, ἐπὶ ἧσόν τὴν πίεξιν ποιέσθαι. χαλαρὰ δὲ παντά-
 πασιν μηδέποτε περιβάλλειν, ἀλλὰ προσπεπτωκότα. ἔπειτα
 δὲ πλείοσιν ὀθονίοισιν χρὴ ἐπιθεῖν ἐκάστην (715) τῶν ἐπι-
 δεσίων. ἐρωτώμετος δὲ φάτω ὀλίγῳ μᾶλλον οἱ πεπιέχθαι ἢ
 τὸ πρότερον, καὶ μάλιστα φάτω κατὰ τὸ κατηγμα. καὶ τὰ
 ἄλλα δὲ κατὰ λόγον καὶ ἀμφὶ τῇ οἰδήματι καὶ ἀμφὶ τῷ
 ποιεῖν καὶ ἀμφὶ τῷ ῥηῖν κατὰ λόγον τῆς προτιγῆς ἐπι-
 δεσιος γινέσθω. ἐπὶ δὲ τριταῖος ἦ, χαλαρώτερά οἱ δοκεῖτω
 εἶναι τὰ ἐπιδέσματα. ἔπειτα ἀπολύσαντα χρὴ αὐτὸς ἐπιθεῖν
 ὀλίγῳ μᾶλλον πίεζοντα καὶ ἐν πᾶσι τοῖσιν ὀθονίοισιν οἰσι-
 περ ἡμελλεν ἐπιθεῖσθαι, καὶ ἔπειτα αὐτὸν πάντα ταῦτα κα-
 ταλαβείτω, ἅπερ καὶ ἐν τῇσι πρώτῃσι περιόδοις τῶν ἐπιθε-
 σίων. [178] ἐπὶ δὲ τριταῖος γένηται, ἐβδομαῖος δὲ ἀπὸ τῆς
 πρώτης ἐπιδέσιος, ἣν ὀρθῶς ἐπιδέχεται, τὸ μὲν οἰδημα ἐν
 ἑκρῇ τῇ χειρὶ ἐστὶ, οὐδὲ τοῦτο λίην μέγα. τὸ δ' ἐπιδεό-
 μενον χωρίον ἐν πάσῃσι τῇσιν ἐπιδέσεσιν ἐπὶ τὸ λεπτότερον
 καὶ ἰσχυρότερον εὐρεθήσεται. ἐν δὲ τῇ ἐβδόμῃ καὶ πάνυ λε-

est. In reliquis vero ea ratio servanda est, ut quo longius
 a fractura recesseris, eo minorem compressionem facias,
 laxa tamen nunquam ex toto vincula circumducantur, sed
 adhaerescant. Deinde pluribus linteis unaquaeque deligatio
 vincienda. Ac interrogatus fateatur se paulo magis quam
 antea compressum esse, maximeque ad fracturam. In reli-
 quis eadem observanda ratio, tum quod ad tumorem tum
 dolorem tum allevationem attinet, quae in prima deligatione.
 Ubi tertius advenerit dies et vincula laxiora senserit, dein
 solvere convenit rursusque paulo arctius vincire, idque
 omnibus injectis fasciis, quibus deligandus erit. Postea ea-
 dem omnia, quae in primis deligationum circuitibus, circa
 aegrotum contingant. Ubi autem ad diem tertium ventum
 est, qui septimus est a prima deligatione, si recta deligatio
 fuerit, tumor in summa manu isque non admodum magnus
 aderit, ac deligatus locus cum vinculum injicietur, tenuior
 ac gracilior conspicietur. Septimo vero die etiam admodum

Ed. Chart. XII. [178.] Foesl. I. 755. Ed. Lind. II. (715. 716.)
 πτόν καὶ τὰ ὀστέα τὰ κατηγόντα ἐπὶ μᾶλλον κινεῖμενα καὶ
 εὐπαράγωγα ἐς κατόρθωσιν. καὶ ἦν ἡ ταῦτα τοιαῦτα, κα-
 τορθώσασθαι γὰρ ἐπιδοῦναι ὡς ἐς νάρθηκας, ὀλίγω μᾶλλον
 πίεσθαι ἢ τὸ πρότερον, ἦν μὴ πότος τις πλείων ἢ ἀπὸ τοῦ
 οἰδήματος τοῦ ἐν ἄκρῃ τῇ χειρὶ, ἐπὶ δὲ ἐπιδοῦναι τοῖσιν
 ὀθονίοισιν, τοὺς νάρθηκας περιθεῖναι γὰρ καὶ περιλαβεῖν
 ἐν τοῖσι δεσμοῖσιν, ὡς χαλαρωτάτοισιν ὁκόσον ἡρεμέειν, ὥστε
 μηδὲν συμβάλλεσθαι ἐς τὴν πίεξιν τῆς χειρὸς τὴν τῶν νάρ-
 θηκων πρόσθεσιν. μετὰ δὲ ταῦτα ὅτε πότος αἱ τε ῥαστῶναι
 αἱ αὐταὶ γινέσθωσαν, αἵπερ καὶ ἐν τῇσι πρώτῃσι περιό-
 δοισιν τῶν ἐπιδείων. ἐπὶ δὲ τριταῖος ἔων φῶ χαλαρὸν εἶ-
 ναι, τότε ἔπειτα γὰρ τοὺς (716) νάρθηκας ἐρεῖσθαι, μᾶ-
 λιστα μὲν κατὰ τὸ κάτηγμα, ἅττω καὶ ἄλλα κατὰ λόγον,
 εἵπερ καὶ ἡ ἐπίδεσις ἐχάλα μᾶλλον ἢ ἐπίεξε. παχύτατον δὲ
 γὰρ εἶναι τὸν νάρθηκα, ἢ ἐξέστη τὸ κάτηγμα, μὴ μὲν πολλῶ.
 ἐπιτηδεύειν δὲ γὰρ μάλιστα μὲν κατ' ἰσχυρίην τοῦ μεγάλου
 δακτύλου ὡς μὴ κείσεται ὁ νάρθηξ, ἀλλὰ τῇ ἢ τῇ. ἦν δὲ

tennis, et ossa fracta facilius tractantur, et ad directionem adducuntur. Hisque hoc modo se habentibus directione facta, deligationem ad ferulas excipiendas accommodare oportet, paulo amplius quam antea comprimendo, nisi quis major dolor a tumore, qui in summa manu est, excitatus fuerit. Ubi vero fascias deligaris, ferulae sunt apponendae et quam maxime laxis vinculis comprehendendae, ita ut quiescant, neque quicquam ferularum appositio ad manus compressionem addat. Post haec in dolore et tolerandi facilitate eadem quae in primis vinculorum circuitibus spectantur. Abhinc tertio die, si vinculum laxum senserit, tum demum ferulae circa fracturam praecipue firmandae sunt, reliquae etiam pro ratione, si quidem vinculum laxum potius fuerit quam adstrictum. Crassiores autem neque tamen multo ferulam esse oportet, qua fractura eminet. Maximaque adhibenda est diligentia, ne vel e regione pollicis ferula statnatur, verum in hanc vel in illam partem, neque e regione parvi digiti, qua ossis est eminentia in manus junctura, sed hac vel illac. Sin forte conducit his locis

Ed. Chart. XII. [178. 180.] Foef. I. 755. 756. Ed. Lind. II. (716.)
 ἄρα πρὸς τὸ κάτηγμα συμφέρει κείσθαι κατὰ ταῦτά τινας
 τῶν νάρθηκων, βραχυτέρον· αὐτοῖς χορὴ τῶν ἄλλων ποιέειν,
 ὥς μὴ ἐξικνέωνται πρὸς τὰ ὁστέα τῶν ὑπερέχοντα παρὰ τὸν
 καρπὸν. κίνδυνος γὰρ ἐλκώσιος καὶ νεύρων ψιλώσιος. χορὴ δὲ
 διὰ τρίτης ἐρείδειν τοῖσι νάρθηξιν πᾶν ἡσυχῇ οὕτω τῇ
 γνάμῃ ἔχοντας, ὥς οἱ νάρθηκες φυλακῆς εἵνεκα τῆς ἐπιδέ-
 σιος προσκίωνται, ἀλλ' οὐ τῆς πίεσις εἵνεκα ἐπιδέωνται.

|| Ἦν μὲν οὖν εὖ εἰδῆς ὅτι ἱκανῶς τὰ ὁστέα ἀπιδυν-
 ται ἐν τῇσι προτέρησιν ἐπιδέσεσιν καὶ μήτε κνησμοὶ τινες
 λυπέωσι μήτε τις ἐλκώσις μηδεμία ὑποπτεύηται εἶναι, εἴαν
 χορὴ ἐπιδεδέσθαι ἐν τοῖσιν νάρθηξιν ἔστ' ἂν ὑπὲρ εἴκοσιν
 ἡμέρας γίνηται. ἐν τριήκοντα δὲ μάλιστα τῇσι ξυμπάσῃσι
 κρατύνεται ὁστέα τὰ ἐν τῷ πῆχει τὸ ἐπίπαν. [180] ἄτρεκέ-
 δὲ οὐδέν. μάλα γάρ τε καὶ φύσις φύσιος καὶ ἡλικίῃ ἡλικίῃς
 διαφέρει. ἐπὴν δὲ λύσης, ὕδωρ θερμὸν καταχέαι χορὴ καὶ με-
 τεπιδῆσαι, ἥσσον μὲν ὀλίγον πιέσαντα ἢ τὸ πρόσθεν. ἐλάσ-
 σοσι δὲ τοῖσιν ὀθονίοισιν ἢ τὸ πρότερον, καὶ ἔπειτα διὰ
 τρίτης ἡμέρης λύσαντα ἐπιδεῖν, ἐπὶ μὲν ἥσσον πιέζοντα, ἐπὶ

ferulas quasdam ad fracturam adhiberi, eas aliis breviores
 esse oportet, ut ne ad ossa juxta manus juncturam eminen-
 tia pertingant. Sic enim exulcerationis aut denudationis
 nervorum periculum imminet. Tertio autem quoque die
 ferulas admodum leviter obfirmare oportet, in consilium
 adhibentes, ut nec ultra adstringant, quam ut vinculum con-
 tineant.

Quod si sub prioribus vinculis ossa abunde esse directa
 probe cognoveris, et neque pruriginis, neque exulcerationis
 metus ullus subest, sic alligatas ferulas ultra vigesimum diem
 finire oportet. Nam plerumque triginta ad summum die-
 bus cubiti ossa in totum coalescunt: nihil tamen est per-
 petuum. Nam et natura a natura et aetas ab aetate pluri-
 mum distat. At ubi resolveris, aquam calidam assundere,
 pauloque minus quam antea comprimendo, et paucioribus
 quam prius fasciis religare convenit, ac demum tertio quo-
 que die resolvere, et minus quidem comprimendo, paucio-

Ed. Chart. XII. [1 o.] Foes. I. 756. Ed. Lind. II. (716. 717.)
 δὲ ἰλάσσει τοῖσιν ὀδονίοισιν. ἐπὶ δὲ, ὅταν τοῖσιν νόρ-
 (717) θῇ δειθῇ, ὑποπτέυῃς τὰ ὁστέα μὴ ὀρθῶς κεῖσθαι,
 ἢ ἄλλο τι ὀλέῃ τὸν τειρωμένον, λύσαι ἐν τῷ ἡμίσει
 τοῦ χρόνου ἢ ὀλίγῳ πρόσθεν καὶ αὐτὸς μετεπιθῇ. δίαται
 δὲ τοιούτοις οἷσιν ἂν μὴ ἔλκεα ἐξ ἀρχῆς γένηται ἢ ὁστέα
 ἔξω ἐξίσχῃ ἀρκέει ὑποφαύλῃ. ἐνδεέστερον δὲ χορὴ διατῶν
 ἄχου ἡμερέων δέκα, ὅτε ἤδη καὶ ἐλινύοντας, καὶ ὕψοισιν
 ἀπαλοῖσιν χοῆσθαι ὅκον τῇ διεξόδῳ μετριότητα παρέχουσι,
 οἷου δὲ καὶ κρηφαγίης ἀπέχεσθαι. ἔπειτα μέντοι ἐκ προσα-
 γωγῆς ἀνακομίζεσθαι. οὗτος ὁ λόγος ὥσπερ νόμος κεῖται δι-
 καιος περὶ κατηγμάτων ἰήσιος. ὥστε χειρίζειν χορὴ ὥστε ἀπο-
 βαίνειν ἀπὸ τῆς δικαίης χειρίζιος. ὅτι δ' ἂν μὴ οὕτως ἀπο-
 βαίῃ, εἰδέναι χορὴ ὅτι ἐν τῇ χειρίζει τι ἐνδεὲς πεποιήται ἢ
 πεπλεονάσται. ἔτι δὲ τὰδε χορὴ προσξυνιέναι ἐν τούτῳ τῷ
 ἀπλῷ τρόπῳ, ἃ οὐ κάρτα ἐπιμελέονται αἱ ἰητροὶ, καίτοι
 πᾶσαν μελέτην καὶ πᾶσαν ἐπίδεσιν οἷα τε διαφθεῖραι, ἐστὶ
 μὴ ὀρθῶς ποιούμενα. ἦν γὰρ τὰ μὲν ὁστέα ἄμφω καταγῇ ἢ
 τὸ κάτω μῦνον, ὃ δὲ ἐπιθεμενός ἐν ταινίᾳ τινὶ τὴν χεῖρα

ribus quam antea fasciis deligare. Quod si alligatis ferulis,
 ossa non recte posita, aut aliud quid vulnerato molestum
 esse suspicio sit, dimidio temporis spatio aut paulo ante sol-
 vere, itemque religare oportet. At quibus circa initia cute
 integra ossa foris non eminent, iis abunde est victus ratio
 mediocris. Panciore tamen victu ad decimum usque diem
 utendum, praesertim cum ex toto quiescant, ac obsonia
 liquida adhibenda, quae ventrem modice deducant: vino
 vero et carnibus abstinendum: post haec paulatim refici-
 endi. Atque illa oratio velut aequa quaedam lex de fra-
 cturarum curatione instituta est. Quae ita tractanda sunt,
 ut ex his iusta curatio procedat. Sin vero secus contin-
 gat, scire licet in ipsa curatione aliquid vel deficere vel
 redundare. Ad haec in hoc simplici modo ad ea animum
 intendere oportet, quae non admodum advertunt medici,
 quamvis, nisi recte procedant, curam omnem totamque vin-
 ciendi rationem corrumpere valeant. Nam si os utrumque,
 aut inferius tantum fractum sit, vinctique manus mitella

Ed. Chart. XII. [180. 186.] Fœf. I. 756. 757. Ed. Lind. II. (717. 718.)
 ἔχῃ ἀναλελαμμένος, τυγχάνῃ δὲ ἡ ταινίη κατὰ τὸ κάτω μέρος
 πλείστη ἐοῦσα, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν ἡ χεὶρ ἀπαιωρεῖται, τοῦ-
 τον ἀνάγκη τὸ ὁστέον εὐρεθῆναι διεστραμμένον ἔχοντι πρὸς
 τὸ ἄνω μέρος. ἦν δὲ κατεηγότων τῶν ὁστέων οὕτως ἀκρὴν
 τε τὴν χεῖρα ἐν || τῇ ταινίῃ ἔχει καὶ παρὰ τὸν ἀγκῶνα, ὃ
 δὲ ἄλλος πῆχυς μὴ μετέωρος ἦ, οὗτος εὐρεθήσεται τὸ ὁστέον
 ἐς τὸ (718) κάτω μέρος διεστραμμένον ἔχον. χρὴ οἷν ἐν
 ταινίῃ πλάτος ἔχουσαν μαλθακῇ τὸ πλείστον τοῦ πῆχους
 καὶ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ὁμαλῶς αἰωρεῖσθαι.

[186] "Ἦν δὲ ὁ βραχίον καταγῇ, ἦν μὲν τις ἀποτανύ-
 σας τὴν χεῖρα ἐν τουτίῳ τῷ σχήματι διατείνη, ὃ μὲς τοῦ
 βραχίονος κατεταμένους ἐπιδεδῆσεται. ἐπὶ δ' ἐπιδεδῆς
 ξυγκάμψῃ τὸν ἀγκῶνα, ὃ μὲς τοῦ βραχίονος ἄλλο σχῆμα
 σχήσει. δικαιωτάτη οὖν βραχίονος κατὰ τας ἡδε. ξύλον πη-
 χυαῖον ἢ ὀλίγω βραχύτερον ὅκοιοι οἱ στειλαιοὶ εἰσὶ τῶν σκα-
 φίων, κρεμάσαι χρὴ ἐνθεν καὶ ἐνθεν σειρῇ δῆσαντα. καθί-
 σαντα δὲ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ ὑψηλοῦ τινὸς τὴν χεῖρα ὑπερ-
 κεῖσθαι, ὥς ὑπὸ τῇ μασχάλῃ γένηται ὁ στειλαῖος ἔχων ξυμ-
 μέτρως, ὥστε μόλις δύνασθαι καθικνεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον,

quadam excipiat, quae magna sui parte fracturam con-
 tineat, hinc verò et inde manus dependeat, huic in su-
 periorem partem os perverti necesse est. Sin vero ossibus
 sic fractis, summam manus partem et eam, quae est ad
 cubiti flexum, mitella excipiat, quod autem in cubito est
 reliquum dependeat, in inferiorem partem os depravatum
 erit. Oportet igitur mitella lata et molli maximam cubiti
 partem et manus juncturam aequaliter sublatam esse.

At vero brachio fracto, si quidem manu porrecta dis-
 sentio adhibeatur, brachii musculus intentus deligabitur;
 atque ubi vinctus cubitum inflexit, brachii musculus fi-
 guram immutabit. Brachii igitur aequissima dissentio haec
 est lignum cubitale, aut paulo brevius, cujusmodi sunt li-
 gonum manubria, ab utraque parte fune deligatum suspen-
 sum esse oportet. Homo autem alto quodam sedili collo-
 catus manu superincumbat, sicut manubrium sub ala ita
 statuatur vix ut ille confidere possit, sed prope suspensus

Ed. Chart. XII. [186.] Foes. I. 757. Ed. Lind. II. (718. 719.)
 σμικροῦ δέοντα μειώρον εἶναι. ἔπειτα θέναι τι ἄλλο ἐπε-
 δρον καὶ ποθένια σκύτιον ὑποκεφάλαιον ἢ ἐν ἢ πλείω,
 ὅπως ἑυμέτρως σχοιή ὕψος τοῦ πήχεως πλάγιον πρὸς ὀρ-
 θήν γωνίην. ἄριστον μὲν σκύτιος πλατὺ καὶ μαλθακὸν ἢ
 ταυτὴν πλατεῖην ἀμφιβάλλοντα, τῶν μεγάλων τι σταθμίων
 ἐξαριῆσαι, ὅτι μειρίως ἔξει κατατείνειν. εἰ δὲ μὴ, τῶν ἀν-
 δρῶν ὅστις ἐξῥώμενος ἐν τούτῳ τῷ σχήματι τοῦ πήχεος
 παρὰ τὸν ἄγκωνα καταναγκάζεται ἐς τὸ κάτω. ὁ δὲ ἰηρὸς
 ὀρθῶς μὲν ἑὼν χειρίζεται, τὸν ἕτερον πόδα ἐπὶ ὑψηλοτέρου
 τινὸς ἔχων, κατορθώσας δὲ τοῖσιν θέναι τὸ ὀστέον. ῥή-
 δως δὲ κατορθώσεται. ἀγαθὴ γὰρ ἡ κατὰ τας, ἣν τις κλωὴ
 παρασκευάσεται. ἔπειτα ἐπιθεῖτω τὰς τε ἀρχὰς βαλλόμενος
 ἐπὶ τὸ κάτηγμα (719) καὶ τὰλλα πάντα ὥσπερ πρότερον
 παρηγέθη χειρίζεται, καὶ ἐρωτήματα ταῦτα ἐρωτάτω, καὶ
 σημείοισι χρησθῶ τοῖσιν ἀνέουσιν, ἣν μειρίως ἔχη ἢ οὐ, καὶ
 διὰ τριῆς ἐπιθεῖτω, καὶ ἐπὶ μῦλλον πιέξεται, καὶ ἐβδομαῖον
 ἢ ἐναιαῖον ἐν τάρθηξιν δησάτω, καὶ ἣν ὑποπτεύσῃ μὴ κα-

maneat. Tum supposito firmo aliquo, et superdato pul-
 vino uno scorteo aut pluribus, ea altitudine quae oblique
 collocato cubito ad rectum angulum respondeat: praeflite-
 rit quidem ex corio lato et molli, aut fascia lata superin-
 jecta grave aliquod pondus, quod modice intendat, sus-
 pendere. Alioqui vir robustus sic collocatu cubitum ad
 cubiti flexuram vi quadam deorsum deducat. Medicus
 vero erectus, altero pede altiore loco collocato, ad cura-
 tionem aggrediatur et manuum palmis os componat. Quod
 certe facile fiet, haec enim intendendi ratio laudabilis est,
 si quis ea probe utatur. Postea injectis circa fracturam
 fasciarum initiis, ad deligationem accedat, caeteraque om-
 nia quemadmodum antea monuimus, ad curationem accom-
 modet, easdemque interrogationes atque eadem indicia
 adhibeat, ut intelligat num moderate se habeant necne e-
 tertio quoque die deligationem admoveat, magisque com-
 primat. Septimo aut nono die ferulae circumdandae. Ac
 si metus sit os non recte repositum esse, medio spatio

Ed. Chart. XII. [186. 191.] Foef. I. 757. 758. Ed. Lind. II. (719.)
 λῶς καὶσθαι τὸ ὀστέον, μεσηγὺ τοιούτου τοῦ χρόνου λυσάτω
 καὶ εὐθιγησάμενος μετεπιδησάτω.

[191] || Κρατύνεται δὲ μάλιστα βραχίονος ὀστέον ἐν
 τεσσαράκοντα ἡμέρησιν. ἐπὴν δὲ ταύτας ὑπερβάλῃ, λύνει χοῆ
 καὶ ἐπὶ ἥσσον πιέζειν τοῖσιν ὀθονίοισιν καὶ ἐπὶ ἐλάσσοσιν
 ἐπιθεῖν. διαίταν δὲ ἀκριβεστέραν τινὰ ἢ τὸ πρότερον διαίταν
 καὶ πλείω χρόνον. τεκμαίρεσθαι δὲ πρὸς τοῦ οἰδήματος τοῦ
 ἐν ἄκρῃ τῇ χειρὶ τὴν ῥώμην ὁρῶν. προσξυνέναι δὲ χοῆ καὶ
 τὰδε, ὅτι βραχίων κυρτὸς πέφυκεν ἐς τὸ ἔξω μέρος καὶ
 διαστρέφασθαι φιλεῖ, ἐπὴν μὴ καλῶς ἡτρευῇται. ἀτὰρ καὶ
 τὰλλα πάντα ὀστέα εἰς ὅπερ πέφυκε διεστρωμμένα, ἐς τοῦτο
 καὶ ἡτρευόμενα φιλεῖ διαστρέφασθαι, ἐπὴν κτεαγῇ, χοῆ
 τοίνυν, ἐπὴν τοιοῦτό τι ὑποπιεύηται, ταιίῃ πλυτείῃ προσ-
 επιλαμβάνειν τὸν βραχίονα κύκλῳ περὶ τὸ στήθος περιδέοντα.
 καὶ ἐπὴν ἀναπαύεσθαι μέλλῃ, μεσηγὺ τοῦ ὀγκῶτος καὶ τοῦ
 πλευρέων σπληνῶ τινι πολύπτυχον πτίξαντα ὑποτιθέναι ἢ
 ἄλλο τι ὃ τοιούτῳ ἔοικεν. οὕτω γὰρ ἂν ἰθὺ τὸ κύρτωμα τοῦ
 ὀστέου γένοιτο. φυλάσσεσθαι μέντοι χοῆ ὅπως μὴ ᾗ ἄγαν

solvere posteaque, ubi recte collocatum fuerit, religare
 oportet.

*Firmatur autem brachii os diebus fere quadraginta.
 Quos ubi excefferit, resolvendum, minusque adstrictis
 fasciis ac paucioribus vinciendum. Victus quoque ratio
 exquisitior quodammodo ac diuturnior quam antea adhi-
 benda, conjectura ex tumore qui in summa manu est ejus-
 que viribus, sumpta. Illud praeterea animadvertendum,
 brachium suapte natura in exteriorem partem inclinari,
 eoque si male curetur distorqueri solere. Quin et reliqua
 omnia ossa, qua parte naturaliter distorta sunt, eo, ubi
 fracta curantur facile perverti consueverunt. Si qua igitur
 talis est suspicio, fascia lata brachio circumjicienda et ad
 pectus circumducenda. Cumque quiescere volet, inter cu-
 biti gibbum et costas splenium quoddam multiplex involu-
 tum, aut aliud quidpiam ejusmodi subjiendum. Hac
 enim ratione incurvati ossis directio fiet. Ea tamen cau-
 tione adhibita, ut ne nimis ad interiorem partem ducatur.

Ed. Chart. XII. [191, 192.] Foesl. I. 758. Ed. Lind. II. (719, 720.)
 ἐς τὸ ἔσω μέρος. [192] ποὺς δὲ ἀνθρώπου ἐκ πολ(720)λῶν
 καὶ μικρῶν ὀστέων σύγκειται, ὥσπερ χεὶρ ἄκρη. κατάγνυται
 μὲν οὐ πάνυ τι ταῦτα τὰ ὀστέα, ἢν μὴ ξὺν τῷ χρωτὶ τι-
 τρωσσκομένῳ ὑπὸ ὀξέος τινὸς ἢ βαρέος. τὰ μὲν οὖν τιτρω-
 σκόμενα ἐν ἐλκυσίῳ μέλει εἰρήσεται ὡς γῆ ἰητρεύειν. ἢν
 δὲ τι κινήθῃ ἐκ τῆς χώρης ἢ τῶν δακτύλων ἄρθρον ἢ ἄλλο
 τι τῶν ὀστέων τοῦ ταρσοῦ καλεομένου, ἀναγκάζειν μὲν γῆ
 ἐς τὴν ἐσωτοῦ χώρην ἑκάστον, ὥσπερ καὶ τὰ ἐν τῇ χειρὶ
 εἴρηται, καὶ ἰητρεύειν δὲ κηρωτῇ καὶ σπλήνῃσιν καὶ ὀθονί-
 οισιν, ὥσπερ καὶ τὰ κατήγματα, πλὴν τῶν ναυθῆκων, τὴν
 μὲν αὐτὸν τρόπον πιεζέειντα, διὰ τρίτης δὲ ἐπιδέοντα. ὑπο-
 κρινέσθω δὲ ὁ ἐπιδόμενος παραπλήσια, οἷά περ καὶ ἐν
 τοῖσι κατήγμασι καὶ περὶ τοῦ πεπιέχθαι καὶ περὶ τοῦ χαλα-
 ρῶν εἶναι. ὑγιὴ δὲ γίνεται ἐν εἵκοσιν ἡμέρησιν τελέως ἄπαν-
 τα, πλὴν ὁπόσα κοινωρέει τοῖσι τῆς κνήμης ὀστέοισι καὶ
 αὐτῇ τῇ ἴξι. ξυμφέρει δὲ κατακεῖσθαι τοῦτον τὸν χρόνον.
 ἀλλὰ γὰρ οὐ τολμέουσιν ὑπερορῶντες τὸ νόσημα, ἀλλὰ πε-
 ριέρονται πρὶν ὑγιᾶς γενέσθαι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ πλείστοι

Pes autem hominis ex multis et parvis ossibus non secus
 ac summa manus constat. Quae neque fere frangi con-
 suerunt, nisi ab acuto aliquo et gravi, una quoque carno-
 sae partis vulnus accedat. Sed de vulnerum curatione,
 ubi de ulceribus agitur, dicemus. Quod si quid suo loco
 moveatur, aut digitorum articulus aut aliud quodpiam os
 ex his quae primam plantam constituunt, quam *ταρσόν*
 vocant, in suam quodque sedem compellendum, non secus
 ac in manu. Curatioque adhibenda per ceratum, splenia
 et fascias non secus ac in fracturis, ferulis praetermissis,
 eodem modo comprimendo, ac tertio quoque die deli-
 gando. Interrogandus quoque is qui vincitur, perinde
 etiam ac in fracturis, adstrictane sit, an laxa deligatio. Sa-
 nescunt autem perfecte omnia viginti diebus, nisi si quae
 cum tibiae ossibus communione habent, eique e directo
 respondent. Quo tempore decumbere confert, id tamen
 non solum qui morbum parvi facientes obambulant
 prius quam sani sint. Ideoque plerique non integrè con-

Ed. Chart. XII. [192.] Foef. I. 758. 759. Ed. Lind. II. (720. 721.)
 οὐκ ἐξυγιαίνουνσι τελέως, ἀλλὰ πολλάκις αὐτοὺς ὁ πόντος
 υπομυμήσκει εἰκότως· ὅλον γὰρ τὸ ἄχθος τοῦ σώματος οἱ
 πόδες ὀχέουσιν. ὁκοῖαν οὖν μήπω ὑγιέες ὄντες ὁδοιποροῦ-
 σιν, φλαύρως ξυναλθάσεται τὰ ἄρθρα τὰ κινηθέντα. διὰ
 τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὀδυνῶνται τὰ πρὸς τῇ κινήμῃ. τὰ
 δὲ κοινωνεῖν τοῖς τῆς κινήμης ὀστέοισιν μείζω τε τῶν
 ἐτέρων ἐστὶν καὶ κινηθέντων τούτων πονυλχρονωτέρη ἢ ἄλ-
 θαξις. ἱηκίς μὲν οὖν ἡ αὕτη. ὀθονίοισι δὲ πλείοσι χρέεσθαι
 καὶ σπλήνεσιν, καὶ ἐπὶ πᾶν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐσιδέειν. πιέ-
 ζειν δὲ (721) ὥσπερ καὶ τὰλλα πάντα, ταύτῃ μάλιστα ἢ
 ἐκινήθῃ, καὶ τὰς πρώτας περιβολὰς τῶν ὀθονίων κατὰ ταῦτα
 ποιέεσθαι. || ἐν δὲ ἐκάστη τῶν ἀπολυσίων ἵδαι πολλῶ
 θερμῶ χρέεσθαι, ἐν πᾶσι δὲ πολλὸν ὕδωρ θερμὸν καταχέειν
 τοῖσι κατ' ἄρθρα σίνεσιν. αἱ δὲ πιέξεις καὶ αἱ χαλάσεις ἐν
 τοῖσιν αὐτέοισιν χρόνοις τὰ αὐτὰ σημεῖα δεικνύοντων, ἅπερ
 ἐπὶ τοῖσιν πρόσθεν, καὶ τὰς μετεπιδέσιας ὡσαύτως χρὴ ποι-
 εέσθαι. ὑγιέες δὲ τελέως οὕτοι γίνονται ἐν τεσσαράκοντα

valefunt, sed subinde non injuria eos doloris sensus
 commonefacit. Nam cum totum corporis onus pedes sus-
 tineant, ubi nondum sani deambulant, articuli agitati non
 recte curantur, eaque de causa subinde ad tibiam dolores
 sentiunt. Quae vero cum tibiae ossibus communionem
 habent, tum reliquis majora sunt, tum agitata longius
 tempus ad curationem postulant. Curandi tamen eadem
 est ratio. Plures autem fascias et splenia adhibere opor-
 tet, omninoque utraque parte deligare et adstringere,
 ut reliqua omnia ea potissimum parte qua os emotum est,
 eoque primum fascias circumducere. At quoties fasciae
 solvuntur, calida multa utendum. Ea namque in omni-
 bus articulorum laesionibus liberaliter affundenda. Com-
 pressionēs vero et laxamenta iisdem temporibus fieri, ea-
 dem quae supra signa ostendunt. Quod et ubi religare
 expedit, itidem facitandum. Hi autem, si decumbere non
 graventur, quadraginta fere diebus in totum convalescunt.

Ed. Chart. XII. [192. 197.] Foes. I. 759. Ed. Lind. II. (721. 722.)
 ἡμέρῃσι μάλιστα, ἣν τολμέωσι κατακτεῖσθαι. ἣν δὲ μή, πά-
 σκουσι ταῦτα ἅ καὶ πρότερον καὶ ἐπὶ μᾶλλον.

[197] Ὅσοι δὲ πηδῆσαντες ἀφ' ὑψηλοῦ τιτὸς ἐστηρί-
 ξαντο τῇ πτέρῃ ἰσχυρῶς, τοιτέοισι διῴστανται μὲν τὰ ὀστέα,
 φλέβια δ' ἐκχυμούνται ὑμφιδλασθείσης τῆς σαρκὸς ἀμφὶ
 τὸ ὀστέον, οἷδην δὲ ἐπιγίνεται καὶ πότος ποιλίς. τὸ γὰρ
 ὀστέον τοῦτο οὐ σμικρὸν ἐστίν, καὶ ὑπερέχει μὲν ὑπὸ τὴν
 ἰθυωρήν τῆς κνήμης, κοιωνέει δὲ φλεψὶ καὶ τεύροισι ἐπι-
 καίρουσιν. ὁ τένων δὲ ὁ ὀπίσθιος τοῦτο προσήρηται τῷ
 ὀστέῳ, τοῦτους γὰρ ἱητεύειν μὲν κηρωτῇ καὶ σπλήνῃ καὶ
 ὀθονίοισιν. ὕδατι δὲ θερμῷ πλείστω τοιτέοισι χρῆσθαι καὶ
 ὀθονίοισι πλείοσι. ἐπὶ τοιτέοισι δεῖ καὶ ἄλλως ὥς βελτί-
 στων καὶ προσηρεστάτων, καὶ ἣν μὲν τύχῃ ἀπαλὸν τὸ δέμμα
 φύσει ἔχον τὸ ἀμφὶ τῇ πτέρῃ, ἔαν οὕτως. ἣν δὲ παχὺ καὶ
 σκληρὸν, οἷα μετεξέτεροι ἴσχουσιν, κατατέμνειν γὰρ ὁμαλῶς
 καὶ διαλεπτύνειν μὴ διατιτρώσκοντα. ἐπιθεῖν δὲ ἀγαθῶς
 οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐστὶ τὰ τοιαῦτα. ἣν γὰρ τις ἐπιδέρῃ, ὥσ-
 περ καὶ τὰ ἄλλα τὰ κατὰ σφυρὰ ἐπιθεῖται, ὅτε μὲν περὶ
 τὸν πόδα περι(722)βαλλόμενος, ὅτε δὲ περὶ τὸν τένοντα, αἱ

Sin minus, cum his quae prius exposita sunt, tum etiam
 gravioribus malis afficiuntur.

Qui ab alto defilientes calci vehementi cum impetu
 innitantur, iis ossa quidem diducuntur, venulae, carne circa
 os collisa sanguinem effundunt, tumorque ac dolor multus
 supervenit. Neque enim hoc os exiguum est, subterque e
 directo tibiae prominet, et communionem cum venis et ner-
 vis magnis habet. Huic quoque ossi posteriore parte tendo
 annectitur. Curandi autem sunt cerato, spleniis et fasciis
 calidaque liberaliter affundenda et pluribus fasciis utendum,
 tum praecipue etiam quam optima et lenissima adhibenda.
 Quod si cutis quae calcem ambit natura mollis extiterit, sic
 finire oportet. Sin crassa et dura, qualis in caeteris cernitur,
 ea aequaliter incidenda et attenuanda est, neque tamen vul-
 neranda. Ista autem recte deligare non est cujusvis. Si quis
 enim eo modo devinciat, quo caetera circa malleolos vin-
 ciuntur, partim quidem ad pedem, partim vero ad tendinem

Ed. Chart. VII. [197. 200.] Foesl. I. 759. Ed. Lind. II. (722.) ἀποσφύγγεισ αὐται χωρίζουσι τὴν πτέρην, ἥ τὸ θλάσμα ἐγένετο. [200] καὶ οὕτω κίνδυνος σφακελίσαι τὸ ὁστέον τὸ τῆς πτέρης. καίτοι ἦν σφακελίση, τὸν αἰῶνα πάντα ἱκανὸν ἀντισχεῖν τὸ νόσημα. καὶ γὰρ τὰλλα ὅσα μὴ ἐκ τοιούτου τρόπου σφακελίζει, ἀλλ' ἐν κατακλίσει μελανθείσης τῆς πτέρης ὑπὸ ἀμελείης τοῦ σχήματος ἢ ἐν κινήσει τρώματος γενομένου, ἐπικαίρου καὶ χρονίου καὶ κοιτοῦ τῇ πτέρει, ἢ ἐν μηρῷ ἢ ἐπὶ ἄλλῳ νοσήματι ὑπτιυμοῦ χρονίου γενομένου. ὁμως καὶ τοῖσι τοιούτοις χρότια καὶ ὀχλοῦσα καὶ πολλάκις ἀναδύνηνύμενα, ἢν μὴ χρηστῇ μὲν μελέτῃ θεραπεύθῃ, πολλῇ δ' ἥσυχίῃ. ὥς τὰ γε ἐκ τοῦ τοιούτου τρόπου σφακελιζόμενα κινδύνους μεγάλους τῷ σώματι παρέχει πρὸς τῇ ἄλλῃ λύμῃ, καὶ γὰρ πυρετοὶ ὑπεροξέες, ξυτεχέες, τρομώδεις, λυγγωδεις, γνώμης ἀπίστων καὶ ὀλιγήμεροι κτείνοντές τε. γένοιτο δ' ἂν καὶ φλεβίων αἰμορροῶν πελώσιες, ταυσιώσιες καὶ γαγγραινώσιες ὑπὸ τῆς πίεσεως. γένοιτο δ' ἂν τὰτα ἔξω τοῦ ἄλλου σφακελισμοῦ. τὰτα μὲν οὖν εἴρηται, οἷα τὰ ἰσχυρό-

fascia circumjecta, huiusmodi fasciarum constrictiones calceem qua collisio extitit seiangunt, unde ei fiderationis periculum impendet. Quod si accidat, toto aevo perdurat. Nam quae aliae sunt fiderationes, velut ubi ex decubitu negligenter collocato calce is nigrescit, aut, sive ex insigni et diurno tibiae aut femoris vulnere, quod calci communicatum fuerit, sive ex alio morbo, diu supini aegri decubuerint: eae tamen iis diurnae et molestae sunt et quae saepe recrudescunt, nisi optima diligentia et longa quiete curentur. Quare quaecunque huiusmodi fiderationes contingunt, eae praeter aliam noxam, corpus quoque in summum discrimen adducunt. Febres enim admodum acutae superveniunt, assiduae, cum tremore et singultu, mentem tentantes et quae paucis diebus aegrum e medio tollant. Exiunt quoque venarum sanguinem fundere solitarum livores, eaeque veluti nauseabundae sanguinem refundunt, et cancro propter compressionem occupantur. Possunt etiam ista incidere absque alia fideratione. Atque haec quidem ad ve-

Ed. Chart. XII. [200. 203.] Foef. I. 759. 760. Ed. Lind. II. (722. 723.)
 ταῦτα θλάσματα γίνονται. ταῦτα μέντοι πλείστα ἡσυχάως
 ἀμφιδύλῃται καὶ οὐδεμίῃ πολλῇ σπουδῇ τῆς μελέτης, ἀλλ'
 ὅμως ὁρθῶς γε χρὴ χειρίζειν. ἐπὶ μὲντοι ἰσχυρὸν δόξῃ εἶ-
 ναι τὸ ἔρρισμα, τὰ τε εἰρημένα ποιεῖν χρὴ καὶ τὴν ἐπί-
 δεσιν τὴν πλείστην || ποιεῖσθαι ἀμφὶ τὴν πτέρωτην περιβάλλ-
 οντα, ἄλλοτε πρὸς τὰ ἄκρα τοῦ ποδὸς ἀντιπεριβάλλοντα,
 ἄλλοτε (723) πρὸς τὰ μέσα, ἄλλοτε πρὸς τὰ περὶ τὴν κνή-
 μιν. προσεπιθεῖν δὲ καὶ τὰ πλησίον πάντα καὶ ἐνθεν καὶ
 ἐκθεν, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται, καὶ ἰσχυρὴν μὲν μὴ
 ποιεῖσθαι τὴν πίεσιν, πολλοῖσι δὲ τοῖς ὀθονίοισιν. ἄμεινον
 δὲ καὶ ἐλλέβορον πιπίσκειν αὐθιγερὸν ἢ τῇ ὑστεραίῃ, ἀπο-
 λῦσαι δὲ τριταῖον καὶ αὐθιγ μετεπιθεῖν. [203] σημεῖα δὲ
 τῶδε, ἢν παλιγοταίνει, ἢ οὐ' ἐπὶ μὲν τὰ ἐκχυμώματα τῶν
 φλεβῶν καὶ τὰ μελάσματα καὶ τὰ ἐγγύς ἐκείνων ὑπερυθρα-
 γίνεται καὶ ὑπόσκληρα, κίνδυνος παλιγοτῆσαι. ἀλλ' ἢν μὲν
 ἀπύρετος ᾖ, φαρμακεύειν αὐτῷ χρὴ ὥσπερ εἴρηται, καὶ ὅσα
 μὴ ξυνεχῇ πυρεταίνηται, ἢν δὲ ξυνεχῇ πυρεταίνηται, μὴ

hementissimas collisiones referenda sunt. Plurima tamen
 leviter colliduntur, ac neque magnum studium aut diligen-
 tiam requirunt, nihilominus recte tractari debent. Ubi au-
 tem vehemens illisio incumbere videbitur, tum fulcire, tum
 quae dicta sunt facere convenit. Tum vero maxima fasciae
 parte ad calcem circumjecta, partim summum pedem, partim
 medium, interdum etiam quae ad tibiam sunt, oppositis
 inter se ductibus obvolvere, tum vicinas partes omnes hinc
 et inde, velut ante dictum est, vinculis comprehendere, ne-
 que vehementem quidem compressionem, sed multas tamen
 linteorum convolutiones facere. Praestat autem eodem aut
 postero die, veratri potionem exhibere tertioque die sol-
 vere, ac rursus deligare. Recrudesceat vero necne morbus
 his indicibus cognoscetur. Namque ubi sanguis e venis re-
 fusus, aut quae nigricant, quaeque his vicina sunt aliquan-
 tulum rubescunt aut obdurescunt, periculum est ne recrude-
 scat. Quod si febre vacet aeger, sursum purgante medi-
 camento utendum, velut dictum est, quod idem etiam con-
 venit, ubi febris non est assidua. Eo namque si febris fue-

Ed. Chart. XII. [203.] Foef. I. 760. Ed. Lind. II. (723. 724.)
 φαρμακεύειν. ἀπέχειν δὲ σιτίων καὶ ῥοφημάτων. ποτῶ δὲ
 χρῆσθαι ὕδατι καὶ μὴ οἴνῳ, ἀλλὰ ὀξυγλυκεῖ. ἢν δὲ μὴ μέλλῃ
 παλιγκοιταίνειν, τὰ ἐκχυμώματα καὶ τὰ μελάσματα καὶ τὰ
 περιέχοντα ὑπόχλωρα γίνεται καὶ μὴ σκληρά. ἀγαθὸν τοῦτο
 τὸ μαρτύριον ἐν πᾶσιν ἐκχυμώμασιν τοῖσι μὴ μέλλουσι πα-
 λιγκοιταίνειν. ὅσα δὲ σὺν σκληρίσμασιν πελιοῦται, κίνδυνος
 μὲν μελαγχθῆναι, τὸν δὲ πόδα ἐπιτηδένειν χρῆ, ὅπως ἀνω-
 τέρω τοῦ ἄλλου σώματος ἔσται τὰ πλεῖστα ὀλίγον. ὑγιὲς δ'
 ἂν γένοιτο ἐν ἑξήκοντα ἡμέρησιν, εἰ ἀτρεμέοι

Ἡ δὲ κνήμη δύο ὁστέα ἐστὶ, τῇ μὲν συγχῶ λεπτότερον
 τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου, τῇ δὲ (724) οὐ πολλῶ λεπτότερον.
 ξυνέχεται δὲ ἀλλήλοισι τὰ πρὸς τοῦ ποδὸς καὶ ἐπίφυσιν κοι-
 νήν ἔχει. ἐν ἰθυωρίῃ δὲ τῆς κνήμης οὐ ξυνέχεται. τὰ δὲ
 πρὸς τοῦ μηροῦ ξυνέχεται καὶ ἐπίφυσιν ἔχει, καὶ ἡ ἐπίφυσις
 διάφυσιν. μακρότερον δὲ τὸ ἕτερον ὁστέον σμικρῶ τὸ κατὰ
 τὸν σμικρὸν δάκτυλον. ἡ μὲν φύσις τοιαύτη τῶν ὁστέων τῶν
 ἐν τῇ κνήμῃ. ὀλισθαίνει δὲ ἔστιν ὅτε τὰ πρὸς τοῦ ποδὸς.

rit assidua, abstinendum, ut et cibis ac forbitionibus potio-
 neque utendum aquae non vini, sed aquae mulsae acidae,
 ὀξυγλυκεῖς vocant. At si nullus recrudescens morbi metus
 est, sugillata et nigrores circumvicinaeque partes citra duri-
 tiem aliquantulum ex virore pallefcunt. Id quod certum
 est in omnibus sugillatis indicium, non futurum ut unquam
 morbus recrudescat. Quae vero cum duritie livent, ea certe
 ne nigrescant periculum est. Ac danda est opera ut pes
 plerumque reliquo corpore paulo altior collocetur. Sanus
 autem, si quiescat, intra sexaginta dies evadet.

At vero tibiam duo ossa constituent, quorum quidem
 unum altero hac parte longe tenuius, illa vero parte paulo
 tenuius est. Cohærent autem inter se qua parte pedem con-
 tingunt, communeque habent ossis accrementum, sed in
 tibiae directione non cohaerent. Ad femur vero adnato
 quodam osse conjunguntur, quod septum medium habet.
 Osque alterum qua parte parvum digitum spectat, paulo
 longius producitur. Ac ossium tibiae natura sic se habet.
 Atque haec utraque ossa interdum quidem qua pedem con-

Ed. Chart. XII. [203. 207.] Foesl. I. 760. 761. Ed. Lind. II. (724.)
 ὅτι μὲν ξὺν τῇ ἐπιφύσει ἀμφοτέρω τὰ ὀστέα, ὅτι δὲ ἡ ἐπί-
 φρεσις ἐκινήθη, ὅτι δὲ τὸ ἕτερον ὀστέον. ταῦτα δὲ ὀχλῶδες
 μὲν ἦσαν ἢ τὰ ἐν τῷ καρπῷ τῶν χειρῶν, εἰ τολμῶεν
 ἀτρεμεῖν οἱ ἄνθρωποι. ἡσὶς δὲ παραπλησίη οἷη περ ἐκείνη.
 τὴν τε γὰρ ἐμβολὴν χρὴ ποιεῖσθαι ἐκ κατὰσσιος ὥσπερ
 ἐκείνων, ἰσχυροτέρας δὲ δεῖται τῆς κατὰσσιος, ὅσῳ ἰσχυρό-
 τερον τὸ σῶμα ταύτη. ἐς τὰ πλεῖστα μὲν γὰρ ἀγκέουσιν ἄν-
 δρες δύο, ὁ μὲν ἐνθεν ὁ δὲ ἐνθεν τείνοντες. ἦν δὲ μὴ
 ἰσχύουσιν, ἰσχυροτέραν ῥηϊδίον ἐστι ποιεῖν τὴν κατὰσσιον,
 ἢ γὰρ πλήμνην κατορύξαντα χρὴ ἢ ἄλλο τι ὅ τι τοῦτω εἰ-
 κεν, μαλθακὸν τι περὶ τὸν πόδα περιβάλλειν. ἔπειτα πλα-
 τίσσι βοείοισιν ἱμάσι περιδήσαντα τὸν πόδα τὰς ἀρχὰς τῶν
 ἱμάντων ἢ πρὸς ὑπερον ἢ πρὸς ἕτερον ξύλον προσδήσαντας,
 τὸ ξύλον πρὸς τὴν πλήμνην ἄκρον ἐνθέντα ἀνακλᾶν, || τοὺς
 δὲ ἀντιείναι, ἄνωθεν τε τῶν ὤμων ἐχομένους καὶ τῆς
 ἰγνύης.

[207] Ἔστι δὲ καὶ τὸ ἄνω τοῦ σώματος ἀνάγκη προσ-
 λαβεῖν. τοῦτο μὲν ἦν βούλη, ξύλον στρογγύλον λεῖον κατορύ-

tingunt, una cum adnato ossē suis sedibus excidunt, quan-
 doque verò adnatum os dimovetur, quandoque etiam alte-
 rum os. Haec sane, modo homines quiescant, minus mole-
 stiae exhibent quam quae in prima manus junctura exi-
 stant. Curatio verò in utroque affimilis. Nam et hic per
 intentionem repositio, velut in illis molienda. Quanquam
 eo valentiorē haec intentionem desiderant, quo validius
 hac parte corpus est. Ut plurimum tamen duo viri satis
 sunt, qui in diversa contendunt: sin minus, valentiorē in-
 tentionem moliri proclive est. Aut enim humi defosso rotae
 modio, aut alia quapiam re huic simili molle aliquid ad
 pedem circumdare oportet, deinde loris bubulis latis pedem
 circumvincire, eorumque capitibus aut ad pistillum aut ad
 aliud lignum alligatis, lignum, summa ejus parte in modiolum
 immissa, reflectere, quosdam verò a superiore parte hume-
 ris apprehensis et poplite, in diversum extendere.

Sed et superiori corporis parti vis hoc modo, si lubet,
 adhiberi potest. Ligno tereti, laevi, alte defosso pars ejus

Ed. Chart. XII. [207. 212.] Foesl. I. 761. Ed. Lind. II. (724. 725.)
 ξας βιβάτω, μέρος τι αὐτοῦ ὑπερέχον τοῦ ξύλου μεσηγὺ
 τῶν σκελέων ποιήσασθαι (725) παρὰ τὸν περίνεον, ὡς κοι-
 λῇ ἀκολουθεῖν τὸ σῶμα τοῖσι πρὸς ποδῶν τείνουσιν.
 ἔπειτα πρὸς τὸ τεινόμενον σκέλος μὴ ῥέπειν. τὸν δὲ τινα
 πλάγιον παρακαθήμενον ἀποθέειν τὸν γλουτόν, ὡς μὴ περι-
 ῥηται τὸ σῶμα. τοῦτο δὲ καὶ ἦν περὶ τὰς μασγάλας ἔνθεν
 καὶ ἔνθεν τὰ ξύλα παραπέπηγεν. αἱ δὲ χεῖρες παρατεταμέ-
 ναι φυλάσσονται. προσεπιλαμβανέτω δὲ τις κατὰ γόνυ καὶ
 οὕτως ἀντιτείνοντο. τοῦτο δ' ἦν παρὰ τὸ γόνυ βούληται,
 ἄλλους ἱμάντας περιδήσας ἢ περὶ τὸν μηρόν, πλήμην ἄλλην
 ὑπὲρ κεφαλῆς κατορύξας, ἐξαρτήσας τε τοὺς ἱμάντας ἐκ τινος
 ξύλου, τὸ ξύλον στηρίζων ἐς τὴν πλήμην, τὸνατρία τῶν
 πρὸς ποδῶν ἔλκειν. τοῦτο δὲ ἦν βούλη ἀντὶ τῶν πλημνέων
 δοκίδα ὑποτείνας ὑπὸ τὴν κλίνην μετρίην. ἔπειτα πρὸς τῆς
 δοκίδος, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τὴν κεφαλὴν στηρίζων καὶ ἀνακλῶν
 τὰ ξύλα, κατατείνειν τοὺς ἱμάντας. ἦν δὲ θέλης, ἐρίσκους
 καταστήσας ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἐπ' ἐκείνων τὴν κατὰ τασιν
 ποιέσθαι. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τρόποι κατατάσιων. [212]

quaedam extans media in crura ad interfemineum statuatur,
 ne corpus ad eos qui a pedibus extensionem faciunt, dela-
 batur. Deinde ne in crus quod intenditur inclinet, aliquis
 a latere affidens natem repellat, ne corpus circumducatur.
 Idem quoque fiet, si ad utramque alam ligna affigantur, bra-
 chiaque protensa servantur, alius autem genu apprehenso
 ita in diversa contendat. Quin etiam, si placet, hoc molieris
 aliis habenis ad genu vel femur alligatis, si alterum rotae
 modiolum ad caput defoderis, et habenis ad aliquod lignum
 quod in rotae modiolum defixum sit, religatis, contrariam
 ei quae ad pedes fit extensionem feceris. Quin si lubet mo-
 diolorum loco, subtenfa lecto mediocri trabecula, deinde
 ad ejus capita hinc et inde lignis obfirmatis et reflexis, lora
 intendere licebit. Quod si placet, per asellos ab utraque
 parte collocatos, extensionem molieris. Sunt et alia quam
 plurima distentionum genera. Praestat autem eum, qui in
 magna urbe medicinam facit, lignum habere praeparatum,
 in quo vis omnis confineatur, quae tam in fractis quam

Ed. Chart. XII. [212.] Fœf. I. 761. 762. Ed. Lind. II. (725. 726.)
 ἄριστον δὲ ὅστις ἐν πόλει μεγάλη ἰηθεύει, κεκτῆσθαι ἐσκευ-
 ασμένον ξύλον ἐν ᾧ πᾶσαι ἀνάγκαι ἔσονται πάντων τῶν κα-
 τηγμάτων, πάντων δὲ ἄρθρων ἐμβολῆς ἐκ κατατάσιος καὶ
 μοχλεύσιος. ἀρκέει δὲ τὸ ξύλον, ἢν ᾗ τοιοῦτον, ὅλον οἱ τε-
 τραγῶνοι στυλοὶ οἷοι δοῦντο γίνονται, μήκος καὶ πλάτος
 καὶ πάχος. ἐπὶ δὲ ἱκανῶς κατατανύσης, ῥηϊδίον ἤδη τὸ
 ἄρθρον ἐμβαλεῖν. ὑπεραιωρεῖται γὰρ ἐς ἰθυωρίην ὑπὲρ τῆς
 ἀρχαίας ἑδρῆς. κατορθ(726)ώσαντα οὖν χορὴ τοῖσι θένασιν
 τῶν χειρῶν, τοῖσι δὲ ἐς τὸ ἐξεστηκὸς ἐρεΐδοντα, τοῖσι δὲ
 ἐπὶ θάτερα κατώτερον τοῦ σφυροῦ ἀντερεΐδοντα. ἐπὶ δὲ
 ἐμβολῆς, ἢν μὲν οἷόν τε ᾗ, κατατεταμένα ἐπιδεῖν χορὴ ἢν δὲ
 καλύπται ὑπὸ τῶν ἱμάτων, ἐκείνους λύσαντα ἀντικατατεί-
 νειν, ἔστ' ἂν ἐπιδήσης. ἐπιδεῖν δὲ τὸν τρόπον καὶ τὰς ἀρχὰς
 ὡσαύτως βυλλόμενον κατὰ τὸ ἐξεστηκὸς καὶ τὰς περιβολὰς
 τὰς πρώτας πλείστας κατὰ τοῦτο ποιέεσθαι, καὶ τοὺς σπλη-
 νας πλείστους κατὰ τοῦτο καὶ τὴν πίεξιν μάλιστα κατὰ τῶν-
 τό. προσεπιδεῖν δὲ καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπὶ συχνὴν. μᾶλλον
 δέ τι τοῦτο τὸ ἄρθρον περιέχθαι χορὴ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιδέσει
 ἢ τὸ ἐν τῇ χειρὶ. || ἐπὶ δὲ ἐπιδήσης, ἀνωτέρω μὲν τοῦ

luxatis omnibus restituentis, tum per extensionem, tum per
 vectis molitionem adhibetur. Ad hoc satis erit lignum lon-
 gitudine, latitudine et crassitudine, quales columnae quere-
 neae quadrangulae fieri assolent. Abunde igitur distento
 crure articulus jam prompte reponitur. Sublimis enim in
 directum supra pristinam sedem tollitur. Ergo manuum
 palmis componere decet, partim supra prominens os ur-
 gendo, partim infra malleolum contra propellendo. Repo-
 sitam articulum intentam, si fieri potest, deligare oportet, sin
 lora prohibeant, iis solutis, dum vinculum injectum sit, in
 diversa diducere. Deligandum vero eodem modo, fasciarum
 initiiis qua parte os prominet similiter injectis, primisque
 orbibus quam plurimis eodem volutis et spleniis plurimis ad
 id adhibitis, illicque potissimum adstrictis. Praetereaque
 hinc et inde plurimum vinculo circumdandum. Hic vero
 articulus prima deligatione magis comprimendus quam qui
 in manu est. Injecto vinculo pars deligata reliquo corpore

Ed. Chart. XII. [212. 215.] Foes. I. 762. Ed. Lind. II. (726. 727.)
 ἄλλου σώματος ἐχέτω τὸ ἐπιθεθὲν, τὴν δὲ θέσιν δεῖ ποιή-
 σασθαι οὕτως, ὥπως ἥκιστα ἀπαιωρηθήσεται ὁ ποῦς. τὸν δὲ
 ἰσχυασμὸν τοῦ σώματος οὕτως ποιέσθαι, ὅκοιόν δύναμιν
 ἔχει καὶ τὸ ὀλισθημα. τὰ μὲν γὰρ σμικρὸν, τὰ δὲ μέγα
 ὀλισθαίνει. τὸ ἐπίπαν δεῖ ἰσχυραίνειν μᾶλλον καὶ ἐπὶ πλείω
 χρόνον χρόνῃ ἐν τοῖσι κατὰ σκέλεα τραύμασιν ἢ ἐν τοῖσι κατὰ
 χεῖρας. καὶ γὰρ μίջω καὶ παχύτερα ταῦτα ἐκείνων, καὶ δὴ
 καὶ ἀναγκαῖον ἐλιννεῖν τὸ σῶμα καὶ κατακεῖσθαι. μετεπιδη-
 σαι δὲ τὸ ἄρθρον οὔτε τι κωλύει τριταῖον οὔτε κατεπεῖγει,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα παραπλησίως χρόνῃ ἡτρεῦειν, ὥσπερ καὶ
 τὰ παροισχόμενα, καὶ ἣν μὲν ἀτρέμα κατακεῖσθαι, ἱκανὰ
 τεσσαράκοντα ἡμέραι, ἣν μόνον ἐς τὴν ἑωυτῶν χώραν τὰ
 (727) ὁστέα αὐτῆς καθίστηται. ἣν δὲ μὴ θέλῃ ὀτρεῖναι,
 χρόνῳ μὲν ἂν οὐ ῥαδίως τῷ σκέλει, ἐπιθεῖσθαι δὲ ἀναγκά-
 ζοιτ' ἂν πολλὸν χρόνον.

[215] Ὅκοσα μέντοι τῶν ὁστέων μὴ τελῶς ἵξει ἐς τὴν
 ἑωυτῶν χώραν, ἀλλὰ τι ἐπιλείπει τῷ χρόνῳ, λεπτύνεται ἰσχίον
 καὶ μηρὸς καὶ κνήμη. καὶ ἣν μὲν εἴσω ὀλισθηῇ, τὸ ἔξω μέρος
 λεπτύνεται, ἣν δὲ ἔξω, τὸ εἴσω. τὰ πλεῖστα δὲ ἐς τὸ εἴσω

superior statuatur. Situs autem is esse debet, ut pes quam
 minime dependeat. At corporis extenuationem talem sece-
 ris, prout gravis luxatio fuerit, si quidem nonnulla leviter,
 alia multum luxantur. Omnino magis et diutius in crurum
 quam brachiorum vulneribus extenuandum est, quippe cum
 haec illis sint majora et crassiora. Quin etiam corpus qui-
 escere et jacere necesse est. Solvere vero articulum tertio
 quoque die, posteaque deligare neque quicquam prohibet
 neque urget. Reliquaque omnia similem praecedentibus cu-
 rationem habeant. At si quietus jaceat, satis esse possunt
 quadraginta dies, dummodo in pristinam sedem ossa rever-
 terint. Sin quiescere nolit, et crure difficiliter utetur diu-
 tissimeque vinctum gestare cogetur.

At vero ubi ossa suis sedibus non integre restituntur,
 sed aliqua ex parte deficiunt, temporis lapsu coxa, femur
 et tibia emacrescunt. Ac si quidem intro luxatio facta est,
 exteriori parte, si extra, interiori parte attenuatio fieri solet.

Ed. Chart. XII. [215.] Foef. I. 762. Ed. Lind. II. (727.)
 ὀλισθαίνει. ἐπὴν δὲ κνήμης ὀστέα ἀμφοτέρω καταγῆ ἄνευ
 ἐλκώσιος, κατατάσιος ἰσχυροτέρας δεῖται. τείνειν δὲ τούτων
 τῶν τρόπων ἐνίοισι τῶν προσηρμείων τισὶ, ἣν μεγάλα αἰ
 παραλλάξεις ἔωσιν. ἱκαναὶ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν κατατά-
 σεις. τὰ πλεῖστα γὰρ ἀρκέοιεν ἂν δύο ἄνδρες ἐξῴωμένοι, ὃ
 μὲν ἐνθεν ὃ δ' ἐνθεν ἀντιτείνοντες. τείνειν δὲ ἐς τὸ ἰδὺ
 χοῆ κατὰ φύσιν καὶ κατὰ τὴν ἰδυωγήν τῆς κνήμης καὶ τοῦ
 μηροῦ, καὶ ἣν κνήμης ὀστέα κατηγνύης κατατείνης καὶ ἣν
 μηροῦ. καὶ ἐπιδεῖν δὲ οὕτως ἐκτεταμένων ἀμφοτέρων ὀκί-
 τερον ἂν τούτων ἐπιδέης, οὐ γὰρ ταῦτα ξυμφέροι σκέλει τε
 καὶ χερί. πῆχεος μὲν γὰρ καὶ βραχίονος, ἐπὴν ἐπιδεδῶσιν
 ὀστέα κατηγνύη, ἀναλαμβάνεται ἡ χεὶρ, καὶ ἣν ἐκτεταμένα
 ἐπιδέης τὰ σχήματα τῶν σαρκῶν ἐτεριούται ἐν τῇ ξυγκύμ-
 ψει τοῦ ἀγκῶνος. ἀδύνατος γὰρ ὁ ἀγκὼν ἐκτετάσθαι πολὺν
 χρόνον, οὐ γὰρ πολλῶς ἐν τοιούτῳ εἴθισται, ἀλλ' ἐν τῷ
 ξυγκεκόμεθαι. καὶ δὴ καὶ αἶτε δυνάμενοι οἱ ἄνθρωποι περι-
 ἵεναι, ἐπὴν κατὰ χεῖρα τραυθῶσιν, ξυγκεκόμεθαι κατὰ τὸν

Plerumque tamen intro excidunt. Cum autem utraque tibiae
 ossa absque ulcere fracta fuerint, validiorem intentionem
 requirunt. Ac si pars ossis aliqua plurimum super alteram
 efferatur, aliquem ex ante commemoratis intendendi modis
 adhibere convenit. Satis tamen esse possunt extensiones
 quas per homines molimur. Nam et plerumque duo valen-
 tes viri, qui hinc et inde in diversa contendunt, satis sunt.
 Intendere autem in directum pro naturali habitu, ac secun-
 dum tibiae et femoris rectitudinem oportet, sive tibiae fra-
 ctæ, sive femoris ossa intendas. Quin et utrumvis devin-
 xeris, ita extenta utraque deliganda sunt. Neque enim ea-
 dem deligationis ratio et cruri et manni confert. Si quidem
 ubi cubiti et brachii ossa fracta deligantur, manus suspensa
 excipitur. Ac si ea extenta deligaveris, carniū figuratio-
 nes in cubiti inflexione immutantur. Nequit enim cubiti
 flexura longam extensionem ferre, cum non eo habitu, sed
 plerumque incurvata detineri consueverit. Quin et manu
 vulnerata, cum homines obambulare possint, eam ad cubiti
 flexum incurvare opus habent. Crus vero, cum obambu-

Ed. Chart. XII. [215, 216.] Foes. I. 762. 763. Ed. Lind. II. (727. 728.)
 ἀγκῶνα δίδονται. σκέλος δὲ ἐν τε τῇσιν ὁδοπορήσειν καὶ ἐν
 τῷ ἐστάναι εἰθισται (728) ὅτε μὲν ἐκτετάσθαι, ὅτε δὲ μικροῦ
 δεῖν ἐκτετάσθαι ἐς τὸ κάτω κατὰ φύσιν, καὶ δὴ καὶ πρὸς τὸ
 ὀχέειν τὸ ἄλλο σῶμα, διὰ τοῦτο εὐφορον αὐτῷ ἐστὶν τὸ ἐκ-
 τετάσθαι, ὅταν ἀνάγκη ἔχῃ καὶ δὴ καὶ ἐν τῇσι κοίτησι πολ-
 λάκις ἐν τῷ σχήματι τουτέφω ἐστὶν ἐν τῷ ἐκτετάσθαι. ἐπὶ δὲ
 δὴ τρωθῇ, ἀνάγκη καταδουλοῦται τὴν γνάμην, ὅτι ἀδύ-
 νατοι μετεωρίζεσθαι γίνονται. ὥστε οὐδὲ μέμνηται περὶ τοῦ
 συγκαμφθῆναι καὶ ἀναστῆναι, ἀλλὰ ἀτρεμέουσιν ἐν τουτέφω
 τῷ σχήματι κείμενοι. [216] διὰ οὖν ταύτης τῆς προφάσεως
 χειρὸς καὶ σκέλεος, οὔτε ἡ κατάτασις οὔτε ἡ ἐπίδεσις τοῦ
 σχήματος ξυμφέρει ἡ αὐτή. ἢν μὲν οὖν ἱκανὴ ἡ κατάτασις ἡ
 ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν ἢ, οὐδὲν δεῖ μάτην πονέεσθαι. καὶ
 γὰρ σολοικότερον μηχανοποιεῖν μὴδὲν δεόν. ἢν δὲ μὴ ἱκανὴ
 ἡ κατάτασις ἡ ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ἄλλων τινὰ τῶν
 ἀναγκαίων προσφέρειν, ἢν τιὰ γε προσχωρή. ὅταν δὲ δὴ
 ἱκανῶς καταταθῇ, ῥηίδιον ἤδη καθορθῶσθαι τὰ ὁστέα καὶ
 ἐς τὴν φύσιν ἀγαγεῖν, τοῖσι θένασσι τῶν χειρῶν ἀπευθύ-

lando tum stando partim quidem extentum, partim vero
 prope extentum esse in inferiorem partem naturaliter soleat,
 nec non sane reliquum corpus vehere debeat, iccirco ex-
 tensionem facile, ferre cum opus est, potest. Quin etiam in
 cubili plerumque hoc habitu extentum continetur. At post-
 quam vulneratum est, ad servilem animi demissionem ho-
 mines necessitate adiguntur, cum erigi nequeant, adeo ut
 neque inflecti, neque exurgere eis in mentem veniat, sed
 eo habitu jacentes quiescant. Has igitur ob causas neque
 intensionis neque deligationis eadem figura manui et cruri
 convenit. Quod si satis esse potest extensio quae per homi-
 nes adhibetur, nihil amplius frustra laborandum est. Ma-
 chinas enim admove ubi res non exigit, absurdum est.
 At si satis esse nequit per viros adhibita extensio, etiam
 quiddam ex violentis quod commodum sit admoliri opus
 est. Distensione abunde facta, ossa facile componuntur et
 ad naturalem statum adducuntur, manuum palmis directis

Ed. Chart. XII. [216. 217.] Foesl. I. 763. Ed. Lind. II. (728. 729.)
 ῥοῖτα καὶ ἐξεκρινέοντα. ἐπὶ δὲ κατορθώσῃ, ἐπιθεῖν τοῖσιν
 ὀρθοῖσιν κατατεταμένα, ἣν τ' ἐπὶ δεξιᾷ, ἣν τ' ἐπ' ἀρι-
 στερᾷ περιφέρειν. ξυμφέρειν αὐτοῖσιν τὰ πρῶτα ὀθόνια. βαλ-
 λίσθω δὲ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ κάτηγμα, καὶ περιβαλλέσθω
 κατὰ τοῦτο τὰς πρώτας περιβολὰς. κάπνεται νεμίσθω ἐπὶ
 τὴν ἄνω κνήμην ἐπιδέων, ὥσπερ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοις κατή-
 γμασιν εἴρηται. τὰ δὲ ὀθόνια πλατύτερα χορὴ εἶναι καὶ μα-
 κρότερα καὶ (729) πλέω αὐτὰ κατὰ τὸ σκέλος τῶν ἐν τῇ
 χειρὶ. ἐπὶ δὲ ἐπιθέης, καταθεῖναι ἐφ' ὀμαλοῦ τινος καὶ
 μαλθακοῦ, ὥστε μὴ διαστρέφεσθαι ἢ τῇ ἢ τῇ, μήτε λορδὸν
 μήτε κνέον εἶναι. μάλιστα δὲ ξυμφέρειν προσκεφάλαιον ἢ λιτέον
 ἢ ἐρινέον, μὴ σκληρόν, λαπαρόν, μέσον κατὰ μήκος ποιήσαντα,
 ὑποθεῖναι ἢ ἄλλο τι ὃ τοῦτο εἴκειν.

[217]. Περὶ γάρ τῶν σωλήρων τῶν ὑποτιθεμένων ὑπὸ
 τὰ σκέλη τὰ κατηγόντα ἀπορεῖ ὅ τι ξυμβουλευέσθω ἢ ὑποτι-
 θέναι χορὴ ἢ οὐ. ὠφελέουσι μὲν γὰρ, οὐχ ὅσον δὲ οἱ ὑποτι-
 θέντες οἴονται. οὐ γὰρ ἀναγκάζουσιν οἱ σωλήνες ἀτρεμεῖν,
 ὥς οἴονται, οὔτε γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι στρεφομένῳ ἢ ἐνθα

et convenienter aptata. Composita autem ossa extenta fasciis
 deliganda, eo primum circumjectis fasciis sive ad dextram
 sive ad sinistram ducendae sint. Quarum tamen initia qua
 parte os fractum est injiciantur, ibique primum obvolutae
 deinceps ad superiorem tibiae partem deligando tendant,
 quemadmodum in aliis fracturis dictum est. Fascias vero
 latiores et longiores, multoque plures in crure quam in
 manu esse oportet. Atque ubi devinxeris, supra molle ali-
 quot et aequabile deponere, ut ne in hanc vel in illam par-
 tem pervertatur, aut in anteriorem aut posteriorem partem
 inflectatur. Ad id vero plurimum confert pulvinum lineum,
 aut laneum, mollem, non durum, medium in longitudinem,
 aut aliud quid tale cruri supponere.

Canales namque, qui cruribus fractis supponuntur, sub-
 jici debeant, necne, ambigendum mihi videtur. Prosumt
 etenim, non tamen quantum existimant qui eos supponunt.
 Nam neque in quiete ut putant, crus continent neque dum
 reliquum corpus in hanc vel illam partem convertitur, ca-

Ed. Chart. XII. [217. 218.] Foel. I. 763. Ed. Lind. II. (729. 730.)
 ἢ ἐνθα ἐπαναγκάζει ὁ σωλὴν μὴ ἐπακολουθεῖν τὸ σκέλος,
 ἢ μὴ ἐπιμελεῖται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. οὐτε αὖ τὸ σκέλος
 ἄνευ τοῦ σώματος κωλύει ὁ σωλὴν κινήθῃναι ἢ τῇ ἢ τῇ.
 ἔλλα μὴν ἀστεργέστερόν τε ξύλον ὑποτεταῖσθαι, ἢ μὴ ὅμως
 ἂν τις μαλθακὸν τι ἐς αὐτὸ ἐντεθῇ. χρησιότατον δέ ἐστιν
 ἐν τῇσι μεθυποστρώσεσιν καὶ ἐν τῇσιν ἐς ἄφθοον προχωρή-
 σεσιν, ἔστιν οὖν σὺν σωλῇ καὶ ἄνευ σωλῆρος καὶ καλῶς
 καὶ αἰσχυρῶς κατασκευάσασθαι. πιθανώτερον δὲ τοῖσι δημό-
 τησίιν ἐστιν καὶ τὸν ἱατρὸν ἀναμαρτητότερον εἶναι, ἢν σωλὴν
 ὑποκίηται. καίτοι ἀτεχνέστερόν γέ ἐστιν. θεῦ μὲν γὰρ ἐφ'
 ὁμαλοῦ καὶ μαλθακοῦ κείσθαι πάντη πάντως ἐς ἰθὺ. ἐπεὶ
 τοί γε ἀνάγκη κρατηθῆναι τὴν ἐπίδεσιν ὑπὸ τῆς διαστροφῆς
 τῆς ἐν τῇ διαθέσει, ὅποι ἂν ῥέπῃ καὶ ὁκόσα ἂν ῥέποι.
 ὑποκρινέσθω δὲ ὁ ὑποδεδεμένος ταῦτα, (730) ἅπερ [218]
 καὶ πρότερον εἴρηται. καὶ γὰρ τὴν ἐπίδεσιν χρὴ τοιαύτην
 εἶναι καὶ τὸ οἶδημα οὕτως ἐξαιρῆσθαι ἐς τὰ ἄκρα καὶ τὰς
 χαλᾶσας οὕτως καὶ τὰς μετεπιδέσας διὰ τρίτης, καὶ εὐρι-
 σκέσθω ἰσχνότερον τὸ ἐπιδεόμενον, καὶ τὰς ἐπιδέσας ἐπὶ

nales prohibent quominus crus sequatur, nisi homo ipse
 diligenter advertat, neque rursus crus vel in hanc vel in
 illam partem moveri absque reliquo corpore prohibent.
 Quin etiam durum videtur et asperum lignum subjici, nisi
 simul molle aliquid in ipsum imponatur. Maxime tamen
 est usui, cum stratum subternitur, ac dum ad desidendum
 aeger progreditur. Potest igitur cum canali et sine eo bene
 vel male res confici. Vulgo tamen perfunctum est etiam
 medicum minus esse culpae obnoxium, si canalis subjiciatur,
 etsi minus id ex arte est. Crus si quidem super re aliqua
 aequabili et molli omni ex parte rectam jacere oportet,
 quandoquidem necesse est ab ea perversione, quae fit in
 membri depositione, quocunque aut quantumcunque se
 vertat, deligationem superari. Vinculus autem ad eadem
 quae prius dicta sunt interrogatus respondeat. Nam et vin-
 culum ejusmodi esse convenit, et tumorem extremis par-
 tibus eodem modo allurgere, eodemque modo vincula laxari
 et tertio quoque die resolvi, ac postea deligari, necnon vin-

Ed. Chart. XII. [218. 220.] Foss. I. 763. 664. Ed. Lind. II. (730.)
 μᾶλλον ποιέσθαι καὶ πλείοσι τοῖσιν ὀρθοῖοισιν. περιλαμβά-
 νειν τε καὶ τὸν πόδα χαλαρῶς, ἢν μὴ ὅγαν ἐγγύς ἢ τοῦ
 γούνατος τὸ τρῶμα. κατὰτείνεται δὲ μετρίως καὶ ἐπικατορθοῦν
 ἐφ' ἐκύσιν ἐπιδέσει χροὴ τὰ ὀστέα. ἢν γὰρ ὀρθῶς μὲν ἱητρεύ-
 ηται, κατὰ λόγον δὲ τὸ οἶδημα χώρῃ, ἔτι μὲν λεπτότερον
 καὶ ἰσχνότερον τὸ ἐπιθεόμενον χοῖριον ἔσται, ἔτι δὲ αὖ πα-
 ραγωγότερα ὀστέα, ἐρακοῦνται δὲ τῆς κατατύσιος μᾶλλον.
 ἐπὶ δὲ ἐβδομαῖος ἢ ἑνταῖος ἢ ἐνδεκαταῖος γένηται, τοὺς
 νάρθηκας προστιθέναι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις κατῆ-
 γμασιν εἴρηται.

[220] || Τῶν δὲ νάρθηκων τὰς ἐνέδρας φυλάττεσθαι
 κατὰ τε τῶν σφυρῶν τὸν ἔξιν καὶ κατὰ τένοντα τὸν ἐν τῇ
 κνήμῃ τοῦ ποδός. ὀστέα δὲ κνήμης κρατύνεται ἐν τεσσαρά-
 κοντι ἡμέρησιν, ἢν ὀρθῶς ἱητρεύηται. ἢν δὲ ὑποπτέιγῃς τῶν
 ὀστέων τι δεῖσθαι τινὸς διορθώσιος, ἢ τινα ἔλκωσιν ὀρθώ-
 δέης, ἐν τῷ μεσηγὺ χρόνῳ χροὴ λύσαντα καὶ εὐθειησάμετον
 μετεπιθεῖναι. ἢν δὲ τὸ ἕτερον ὀστέον κατεαγῇ ἐν κνήμῃ, κα-
 ταιτύσιος μὲν ἀσθενεστερῆς δεῖται, οὐ μὲν ἐπιλείπειν χροὴ,

etiam partem graciliorem esse, vinculaque arctiora et per
 plures fascias adhibere, eaque ad pedem laxè obvolvere,
 nisi fractura ad genu proxime accedat. Intendi quoque
 moderate ac dirigi quoties deligantur ossa debent. Nam si
 curatio recte instituitur, tumorque ex sententia succedat,
 cum tenuior ac gracilior vineta pars futura sit, tum etiam
 ossa facilius adducentur intentionique magis cedent. Septimo
 autem aut nono aut undecimo die ferulae, velut in aliis
 quoque fracturis dictum est, admovendae.

Eae tamen ne e regione malleolorum ac supra tendonem
 qui ex tibia in pedem fertur infideant, adhibenda cautio est.
 Tibiae vero ossa quadraginta diebus, si recte curentur, fir-
 mantur. Quod si os aliquod directione indigere suspiceris,
 aut alicujus exulcerationis metus sit, interjecto tempore ubi
 resolveris ac probe collocaris, religato. At si alterum tibiae
 os fractum sit, imbecilliore quidem intentione opus est, sed
 nec ea tamen deficere aut supine adhiberi debet. Ac po-

Ed. Chart. XII. [220.] Foef. I. 764. Ed. Lind. II. (730. 731.)
 οὐδὲ βλακεῖν ἐν τῇ κατατάσει, μάλιστα μὲν ἐν τῇ πρώτῃ
 ἐπιδόσει κατατείνεσθαι ὅσον ἐφικνέεται αἰεὶ ποτε πάντα τὰ
 κατήγματα, εἰ δὲ μὴ, οἷς τάχιστα. ὅ τι γὰρ ἂν μὴ κατὰ τρό-
 πον εὐθεισμένων τῶν ὀστέων ἐπιδέων τις πιεῖ, ὀδυναι-
 τερον τὸ χωρίον γίνεται. ἢ δὲ ἄλλη ἱητρική ἢ αὐτή. τῶν δὲ
 ὀστέων τὸ μὲν ἔσω τοῦ ἀν(731)τικνημίου καλεομένου ὀχλω-
 δέστερον ἐν τῇ ἱητρικῇ ἐστὶν καὶ κατατάσιος μᾶλλον δεόμε-
 νον, καὶ ἦν μὴ ὀρθῶς τὰ ὀστέα τεθῇ, ὀδύνατον κρούσει.
 φανερόν γάρ καὶ ἄσαρκον πᾶν ἐστὶν καὶ ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὸ
 σκέλος πολλῶν βραδύτερον δύναται ἂν τοιούτου κατεηγέτος.
 ἦν δὲ τὸ ἔξω ὀστέον κατεηγῇ, πολὺ μὲν εὐφορώτερον φέ-
 ρουσι, πολὺ δ' ἐνερπυτότερον, καὶ ἦν μὴ καλῶς ξυnteθῇ,
 ἐπίσαρκον γάρ ἐστιν ἐπὶ πόδας τε τάχως ἴστανται. τὸ πλεῖ-
 στον γὰρ τοῦ ἄχθέντος ὀχέει τὸ ἔσωθεν τοῦ ἀντικνημίου
 ὀστέον. ἅμα μὲν γὰρ αὐτῷ σκέλει καὶ τῇ ἰθὺσιν τοῦ
 ἄχθους τοῦ κατὰ τὸ σκέλος τὸ πλεῖον ἔχει τοῦ πόρου τὸ
 ἔσω ὀστέον. τοῦ γὰρ μηροῦ ἡ κεφαλὴ ὑπεροχέει τὸ ὑπερθεν
 τοῦ σώματος, αὕτη δὲ εἰσῶθεν πέφυκε τοῦ σκέλους καὶ οὐκ

tissimum quidem in prima deligatione fracta omnia quan-
 tum convenit, vel certe quam celerrime semper intendenda
 sunt. Quod enim non recte compositis ossibus vinculo ad-
 strictum fuerit, id majore dolore locum urget. Reliqua cu-
 ratio eadem est. Ex ossibus vero quod ex anteriore tibiae
 parte, quae ἀντικνήμιον dicitur, intro vergere conspicitur
 molestiorem curationem facit, majoremque intentionem po-
 stulat, ac nisi ossa recte componantur, latere non potest.
 Totum enim et carnis experts se prodit, eoque fracto multo
 tardius crure insistere queunt. Quod si os externum fra-
 ctum est, tum multo levius ferunt tum longe facilius latet,
 etiam si non recte repositum fuerit, cum carnosum sit, citoque
 pedibus insistant. Maximam quippe oneris partem os susti-
 net, quod anterioris tibiae, quae ἀντικνήμιον dicitur, in-
 teriore parte situm est simulque una cum crure, onus etiam
 quod cruri e directo impositum est ferendo, plurimum laboris
 subit. Nam femoris caput quod superiorem corporis par-
 tem subvehit, interiore cruris parte, non exteriori, idque

Ed. Chart. XII. [220—223.] Foes. I. 764. 765. Ed. Lind. II. (731. 732.)
 ἔξωθεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ ἀντικνημίου ἔξιν. ἅμα δὲ τὸ
 ἄλλο ἥμισυ τοῦ σώματος γειτονεύεται ταύτῃ μᾶλλον τῇ ἔξει,
 ἀλλ' οὐχὶ τῇ ἔξωθεν. ἅμα δὲ ὅτι παχύτερον τὸ εἶσω τοῦ
 ἔξωθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν τῷ πῆχει τὸ κατὰ τὴν τοῦ μικροῦ
 δακτύλου ἔξιν λεπτότερον καὶ μακρότερον. [221] ἐν μέντοι
 τῷ ὀρθρῷ τῷ κάτω οὐκ ὁμοίῃ ἢ ὑπάτασις τοῦ ὀστέου τοῦ
 μακροτέρου. ἁνομοίως γὰρ ὁ ἀγκὼν τε καὶ ἡ ἰγνίη κάμπτε-
 ται. διὰ οὖν ταύτας τὰς προφάσιας τοῦ μὲν ἔξωθεν ὀστέου
 κατεαγέντος ταχεῖαι αἱ ἐπιβάσεις, τοῦ δὲ εἶσωθεν κατεα-
 γέντος βραδεῖαι αἱ ἐπιβάσεις.

[222] Ἦν δὲ τὸ τοῦ μηροῦ ὀστέον καταγῆ, τὴν κατὰ-
 τασιν χρὴ ποιέσθαι περὶ παντός, ὅπως μὴ ἐνδεεστέως
 σῇσιν. πλεονασθεῖσα μὲν γὰρ οὐδὲν ἂν σίνουτο. οὐδὲ γὰρ
 εἰ διεσπείωνται τὰ ὀστέα ὑπὸ τῆς ἰσχύος τῆς κατατάσεως ἐπι-
 δέοι τίς, οὐκ ἂν δύναται (732) το κρατέειν ἢ ἐπίδεσις ὥστε διε-
 στάναι, ἀλλὰ συνέλθουσι ἂν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστέα ὅτι τάχι-
 στα ἂν ἀφίωσιν οἱ τείνοντες. [223] παχεῖαι γὰρ καὶ ἰσχυραὶ
 αἱ σάρκες ἐοῦσαι κρατῆσουσι τῆς ἐπίδεσις, ἀλλ' οὐ κρατη-
 θήσονται. || περὶ οὗ οὖν ὁ λόγος διατείνειν εὖ καὶ ἀδια-

e directo anterioris tibiae situm habet. Tum vero reliqua
 dimidia corporis pars huc magis suo momento quam in
 exteriorem partem inclinat. Adde quod internum os ex-
 terno crassius est, non secus ac in cubito, quod in dire-
 ctum minimo digito respondet, tenuius est et longius. At
 in inferiore articulo non similiter os longius subtenditur.
 Neque enim similiter articulus ad cubiti gibbum et poples
 flectuntur. Eas igitur ob causas exteriore quidem osse fracto
 celeriter, interiore vero tardius incedunt.

At vero si femoris os fractum sit, omni ope annitendum
 ut extensio eaque non minus quam par est fiat. Superans
 enim intensio nullam laesionem afferet. Nam neque si di-
 ducta per vim extensionis ossa religaris, sic diducta vinculo
 contineri poterunt, sed cum primum intensio remiserit, inter
 se concurrent. Hic enim carnes crassae ac validae deliga-
 tionem superant, non ab ea superantur. In eo igitur de
 quo agitur, intensio valida fieri debet sic nullam ut in par-

Ed. Chart. XII. [225.] Foes. I. 765. Ed. Lind. II. (752.)
 σιρῆπιως χορή, μηδὲν ἐπιλείποντα. μεγάλη γὰρ ἡ αἰσχύνη
 καὶ βλάβη βραχύτερον τὸ μηρὸν ἀποδείξει. χεὶρ μὲν γὰρ
 βραχυτέρη γινομένη καὶ ξυγκυρθεῖη ἂν καὶ οὐ μέγα τὸ
 σφάλμα· σκέλος δὲ βραχύτερον γεόμενον χωλὸν ἀποδείξει
 τὸν ἄνθρωπον. τὸ γὰρ ὑγιὲς ἐλέγχει μακρότερον εἶναι.
 ὥστε λυσιτελεῖ τὸν μέλλοντα κακῶς ἡτρενέσθαι ἀμφοτέρω
 καταγῆναι τὰ σκέλα μᾶλλον ἢ τὸ ἔτερον. ἰσόρῥοπος γοῦν
 ἂν εἴη αὐτὸς ἐσωτιῶ. ἐπὶ μὲντοι ἱκανῶς κατατανύσῃς, κα-
 τορθωσάμενον χορή τοῖσι θύνασαι τῶν χειρῶν ἐπιδεῖν τὸν αὐ-
 τὸν τρόπον, ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται, καὶ τὰς ἀρχὰς
 βαλλόμενον, ὥσπερ εἴρηται, καὶ νεμόμενον ἐς τὸ ἄνω τῇ
 ἐπιδέσει. καὶ ὑποκρινέσθω ταῦτα ὥσπερ καὶ πρόσθεν, καὶ
 πορεύετο κατ' αὐτὰ καὶ ῥηϊζέτω καὶ μετεπιδείσθω ὡσαύτως,
 καὶ ταρδηῶν πρόσθεν ἢ αὐτῇ. κρατύνεται δὲ ὁ μηρὸς ἐν
 πεντήκοντα ἡμέρησιν. προσξυμέναι δὲ χορή καὶ τόδε, ὅτι μη-
 ρὸς μᾶλλον ἐστὶν ἐς τὸ ἔσω μέρος ἢ ἐς τὸ ἔσω καὶ ἐς τὸ
 ἔμπροσθεν μᾶλλον ἢ ἐς τοῦπισθεν. ἐς ταῦτα τοῖνυν τὰ μέ-
 ρα καὶ διαστρέφεται, ἐπὶ μὴ καλῶς ἡτρείνεται. καὶ δὴ καὶ

tem vertatur nihilque deficiat. Neque enim sine magno de-
 decore ac noxa femur brevius redditur. Manus quidem
 certe brevior celari poterit, neque id magnum peccatum est.
 Crus vero brevius redditum hominem claudum efficiet. Id
 enim sanum quod est longius arguit. Adeo ut ei qui male
 curari debeat utrumque crus potius quam alterum frangi
 sit conducibile. Sic enim seipse aequis in utramque partem
 momentis libraverit. Cum autem abunde intenderit ac ma-
 num palmis composueris, eodem quo antea scriptum est modo
 deligandum est, tum fasciarum initis velut dictum est inje-
 ctis tum his ad superiorem partem deductis. Aeger etiam ad
 eadem, ut prius, respondeat, iisdemque partibus doleat ac
 levius habeat et solitus vinculis similiter religetur, ferulae-
 que eodem modo adhibeantur. Femur vero quinquaginta
 diebus firmatur. Insuper animadvertendum est femur exte-
 riore potius parte quam interiore, ac magis anteriore quam
 posteriore parte incurvari, ideoque in has partes ubi recte
 non curatur distorqueri solere. Quin etiam his partibus

Ed. Chart. XII. [223—226.] Foesl. I. 765. Ed. Lind. II. (732, 733.)
κατὰ ταῦτα ἀσαρκότερος αὐτὸς ἑωυτοῦ ἐστίν, ὥστε οὐδὲ
ξηγκρύπτειν δύναται ἐν τῇ διαστροφῇ. ἤν (733) οὖν τι τοι-
οῦτον ὑποπτεύῃς, μηχανοποιέσθαι χρὴ οἷα περ ἐν τῷ βρα-
χίονι τῷ διαστρεφόμενῳ παρήνῃται. [224] προσπεριβάλλειν
δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς
ἰξύας, ὥπως ἂν οἱ βουβῶνές τε καὶ τὸ ἄρθρον τὸ κατὰ τὴν
πληγὰν καλεσμένην προσεπιδέηται. καὶ γὰρ ἄλλως συμφέρει
καὶ ὥπως μὴ τὰ ἄκρα τῶν ναρθήκων σίνηται πρὸς τὰ ἀνε-
πίδετα προσβαλλόμενα. [225] ἀπολείπειν δὲ χρὴ ἀπὸ τοῦ
γυμνοῦ αἰεὶ τοὺς νάρθηκας καὶ ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἱκανῶς, καὶ
τὴν θέσιν αἰεὶ τῶν ναρθήκων προμηθεύσθαι χρὴ, ὥπως
μήτε κατὰ τὸ ὀστέον τῶν ἐξεχόντων παρὰ τὰ ἄρθρα φύσει
πεφυκότων μήτε κατὰ τὸ ἄρθρον νεῦρον ἔσται. [226] τὰ
δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνίην ἢ κατὰ πόδα ἢ κατὰ τι ἄλλο ἐξ-
αιερέμενα ὑπὸ τῆς πιέξεως, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυπαροῖσιν,
ἐνκατεργασμένοις, οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ ῥήνας, κηρωτῇ ὑποχρίων
καταδεῖν, καὶ ἣν πιέζωσιν οἱ νάρθηκες, χαλῶν θάσσον.
ἰσχυαίνει δ' ἂν, εἰ ἐπάνω ἐς τοὺς νάρθηκας ὀθονίοισιν
ἰσχυοῖσιν ἐπιδέοις τὰ οἰδήματα, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ κατω-

quam reliquis minus carnosum est, ita ut cum pervertitur
latere nequeat. Si quid igitur ejusmodi suspectum est, eadem
moliri oportet, quae in brachio distorto consulimus. Panca
praeterea lintea ad coxam et ilia in orbem circumducenda,
tum ut inguina tum etiam articulus ad locum inter crura me-
dium, qui *πληγὰς* Graecis, hoc est gressura dicitur, devin-
ciatur. Quod cum alias confert tum ut ne extremae feru-
lae ad partes vinculis carentes admotae eas laedant. Ferulae
siquidem a nuda parte abunde utrinque semper recedere de-
bent, in iisque admovendis ea perpetuo cautio adhibenda
est, ut ne ad ossa in articulis naturaliter prominentia neque
ad nervum qui circa articulum est imponantur. Tumores
vero in poplite aut pede aut alia quapiam parte ex compres-
sione sublatis, multis lanis succidis probe carptis, vino et
oleo resperlis, cerato sublito devinciendi sunt ferulaeque, si
premunt, cito laxandae. Quin et tumores extenuabuntur,
si sursum versus ad ferulas tenuibus fasciis eos devinxeris,

Ed. Chart. XII. [226—228.] Foesl. I. 765, 766. Ed. Lind. II. (733, 734.)
 τάτω ἐπὶ τὸ ἄνω νεμόμενος. [227] οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα
 ἰσχνὸν τὸ οἰδήμα γένοιτο καὶ ὑπερθεῖη ὑπὲρ τὰ ἀρχαῖα
 ἐπιδέσματα. ἀλλ' οὐ γὰρ τούτῳ τῷ τρόπῳ χρῆσθαι τῆς ἐπι-
 δέσεως, ἣν μὴ κίνδυνος ἢ ἐν τῷ οἰδήματι φλυκταινώσιος ἢ
 μελασμοῦ· γίνεται δὲ οὐδὲν τοιοῦτο, ἣν μὴ ἄγαν τις πιεῖη
 τὸ κάτηγμα ἢ κατακεκραμμένον ἔχη ἢ κνήται τῇ χειρὶ ἢ
 ἄλλο τι προσπίπτῃ ἐρεθιστικὸν πρὸς τὸν χροῶτα.

|| Σωλῆνα δὲ εἰ μὲν τις ὑπ' αὐτὸν τὸν μηρὸν ὑποθεῖη,
 μὴ ὑπερβάλλοντα τὴν ἰγνύην, (734) βλάπτοι ἂν μᾶλλον ἢ
 ὠφελέοι. οὔτε γὰρ ἂν τὸ σῶμα κωλύοι οὔτε τὴν κνήμην
 ἄνευ τοῦ μηροῦ κινεῖσθαι. ἀσηρὸν γὰρ εἶη πρὸς τὴν ἰγνύην
 προσβαλλόμενον καὶ ὃ ἥκιστα δεῖ, τοῦτ' ἂν ἐποτρύνει ποιέ-
 ει. ἥκιστα γὰρ δεῖ κατὰ τὸ γόνυ κάμπτειν. πᾶσαν γὰρ ἂν
 τυρβὴν παρέχοι τῇσιν ἐπιδέσεσιν καὶ μηροῦ ἐπιδεδεμένου καὶ
 κνήμης ὅστις κατὰ τὸ γόνυ κάμπτοι, ἀνάγκη [228] ἂν εἶη
 τούτῳ τοὺς μύας ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε σχῆμα ἰσχεῖν. ἀνάγκη δ'
 ἂν εἶη καὶ τὰ ὁστέα τὰ κατεγότα κίνησιν ἔχειν. περὶ παν-
 τὸς οὖν ποιητέον τὴν ἰγνύην ἐντετάσθαι. δοκεῖ ἂν οὖν
 ὁμοίως ὁ σωλὴν ὁ περιέχων πρὸς τὸν πόδα ἀπὸ τοῦ ἰσχνίου

initio ab imis partibus facto sursum procedendo. Ita enim
 celerrime tumor extenuabitur et supra priorem deligationem
 transferetur. Hoc tamen deligationis modo utendum non
 est, nisi periculum sit, ne tumor pustulis aut nigritie vitie-
 tur. Tale autem nihil contingit, nisi fractura valde compri-
 matur aut dependeat aut manu scalpat aut aliquid aliud quod
 irriteret ad corpus offenderit.

At si quis canalem femori subijciat, qui poplitem non ex-
 cedat, is potius laedat quam profit. Neque enim corpus neque
 tibiam sine femore moveri prohibuerit. Quin popliti adhi-
 bitus molestiam afferet et ad id quod minime est opus impel-
 let. Genu namque flecti minime opus est. Si quis enim
 aut femore devincto aut tibia genu inflectat, is vinculorum
 rationem totam perturbabit, tum necesse erit ut muscoli alias
 alio habitu collocentur et ossa fracta dimoveantur. Impri-
 mis igitur conandum ut poples extendatur. Canalis ergo
 erit usui qui a coxa ad pedem suppositus similiter contineat

Ed. Chart. XII. [228. 230. 231.] Fœf. I. 766. Ed. Lind. II. (734. 735.)
 ὠφελεῖν ὑποτιθέμενος, καὶ ἄλλως κατ' ἰγνύην ταινίην χαλα-
 ρῶς περιβάλλειν ξὺν τῷ σωλῇ, ὥσπερ τὰ παῖδια ἐν τῇσι
 κοίτησι σπαργανοῦνται. εἴτα ἐπὴν ὁ μηρὸς ἐς τὸ ἄνω δια-
 στρέφοιτο ἢ ἐς τὸ πλάγιον, εὐκατασχετώτερον εἴη ἂν ξὺν τῷ
 σωλῇ οὕτως. ἦν οὖν διαμπερὲς εἴη ποιητέος ὁ σωλὴν ἢ οὐ
 ποιητέος. πτέρνης δὲ ἄκρης κάρτα χρὴ ἐπιμελέεσθαι ὥς εὐ-
 θέως ἔχει καὶ ἐν τοῖσι κατὰ κνήμην καὶ ἐν τοῖσι κατὰ μη-
 ρὸν κατήγμασιν. ἦν μὲν γὰρ ἀπαιώρηται ὁ πούς τῆς ἄλλης
 κνήμης ἡρματισμένης, ἀνάγκη κατὰ τὸ ἀντικνήμιον τὰ ὀστέα
 κυρτὰ φαίνεσθαι. ἦν δὲ ἡ μὲν πτέρνη ὑψηλοτέρα ἢ τοῦ
 μετρίου ἡρτισμένη, ἢ δὲ ἄλλη κνήμη ὑπομετέωρος ἢ, ἀνάγκη
 τοῖς ὀστέω τούτῳ κατὰ τὸ ἀντικνήμιον τοῦτο κοιλότερον φα-
 ῖναι τοῦ μετρίου, προσέτι καὶ ἦν ἡ πτέρνη τυγχάνη ἐοῦσα
 τοῦ ἀνθρώπου φύσει μεγάλη. ἀτὰρ καὶ κρατύνεται πάντα
 τὰ ὀστέα βραδύτερον, ἢ μὴ κατὰ φύσιν κείμενα ἢ καὶ τὰ
 μὴ ἀτρεμέοντα ἐν τῷ αὐτέῳ σχήματι καὶ (735) αἱ πωρώσεις
 ὀσθενέστεραι. [230] ταῦτα μὲν δὴ ὅσοις τὰ μὲν ὀστέα κα-
 τέγγεν, ἐξέχει δὲ μὴ μηδὲ ἄλλως ἔλκος ἐγένετο. [231] οἷσι

praecipueque si ad poplitem cum canali fascia laxa circum-
 jiciatur, velut infantes in cunis fasciari solent.* Ubi enim
 femur in superiorem partem aut ad latus distorquetur, ita
 cum canali melius detinebitur. Canalis igitur a summo ad
 imum usque aut nullus adhibendus. Caeterum inae calci
 magna cura adhibenda, ut tum in tibiae tum in femoris
 fracturis apte collocetur. Etenim si pes dependeat, tibia
 reliqua obfirmata ossa in anteriore tibiae parte gibba appa-
 rere necesse est. At si calce plus aequo sublimius obfirmato,
 reliqua tibia aliquartulum dependeat, os in anteriore tibiae
 parte praeter modum cavum apparere necesse est, idque eo
 magis si hominis calx suapte natura grandior fuerit. Caete-
 rum tardius firmantur omnia ossa imbecillioreque callo ob-
 ducuntur, nisi naturalem positum nacta fuerint aut in eodem
 habitu immota permanferint. Atque ista quidem de ossis
 fractura, in qua neque ossa eminent, neque alioqui ulcus
 accessit, dicta sint. Quibus vero simplici modo et absque

Ed. Chart. XII. [231. 233.] Foef. I. 766. 767. Ed. Lind. II. (735.)
 δὲ τὰ ὀστέα κατέηγεν ἀπλῶς τρόπον καὶ μὴ πολυσχιδεῖ, αὐ-
 θήμερα ἐμβληθέντα ἢ τῇ ὑστεραίῃ κατὰ χώρην ἰζόμενα καὶ
 μὴ ἐπιδόξος ἢ ἀπόστασις παρασχίδων ὀστέων ἀπιέναι ἢ καὶ
 οἷσιν ἔλκος μὲν ἐγένετο, τὰ δὲ ὀστέα κατεηγότα οἶκ ἐξί-
 σχει οὐδ' ὁ τρόπος τῆς κατῆξις τοιοῦτος, οἷος παρασχίδας
 ὀστέων ἐούσας ἐπιδόξους εἶναι, ἀναπλῶσαι τοὺς τοιοῦτους.

Οἱ μὲν μῆτε μέγα ἀγαθὸν μῆτε μέγα κακὸν ποιέοντες
 ἡτρεύουσι τὰ μὲν ἔλκεα καθαρικῶς τινὶ ἢ πισσηρῇ ἐπι-
 θέντες ἢ ἔναιμον ἢ ἄλλο τι ὧν εἰώθασιν ποιεῖν. ἐπαινέω
 δὲ τοὺς οἰνηροὺς σπλήνους ἢ εἰρία ὀυπαρὰ ὀκόσοι ἐπιδέουσιν
 ἢ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. ἐπὶ δὲ τὰ ἔλκεα καθαρὰ γένηται
 καὶ ἤδη ξυμφύνηται, τότε τοῖς ὀθονίοισιν συγχοῖσι πειρῶνται
 ἐπιδεῖν καὶ νάρθηξιν κατορθοῦν. αὕτη μὲν ἡ ἥσις ἀγαθὸν
 τι ποιεῖ, κακὸν δὲ οὐ μέγα. τὰ μέντοι ὀστέα οὐχ ὁμοίως
 δύναται ἰδρύνεσθαι ἐς τὴν ἐσωτῶν χώρην, ἀλλὰ τινὶ ὀγκηρό-
 τερα τὰ σώματα τοῦ καιροῦ ταύτῃ γίνεται. [233] γένοιτο
 δ' ἂν καὶ βραχύτερα ὧν ἀμφοτέρω τὰ ὀστέα κατέηγεν ἢ

fragmentis ossa fracta sunt, eodem aut postero die restituta
 atque in suas sedes reposita nec metuitur ut fragmentum
 aliquod ab osse abscedat, aut etiam quibus ulcus quidem
 accessit, ossa tamen fracta non eminent, neque fractura ejus-
 modi est, ut ossium fragmenta expectari debeant, eos sim-
 pliciter curare oportet.

At quidem certe nonnulli qui neque multum profunt
 aut obfunt ulceribus medentur, imposito aliquo medica-
 mento purgante aut certe picato, aut medicamento quod cruen-
 tis vulneribus adhibetur, aut aliquo quopiam quod compo-
 nere consueverunt. Ego vero eos qui splenia vino imbuta
 aut lanam succidam vel id genus aliquid devinciunt laudo.
 At ubi ulcera pura evaserint aut jam coaluerint, tunc plu-
 ribus lintheis adhibitis devincire et ferulis dirigere conantur.
 Haec sane curandi ratio ut aliquid confert, ita neque multum
 laedit. Ossa tamen non perinde suis sedibus firmanantur, ve-
 rum aliquanto plus quam par sit ea parte corpora intume-
 scunt. Quin etiam breviora redduntur quibus utraque aut

Ed. Chart. XII. [233, 234.] Foef. I. 767. Ed. Lind. II. (735, 736.)
 πήχεος ἢ κνήμης. ἄλλοι δ' αὖ τινες εἰσὶν οἱ ὀθονίοισιν τὰ
 τοιαῦτα ἡτρεύνουσιν εὐθέως· καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσιν
 τοῖς ὀθονίοισιν, κατὰ δὲ τὸ ἔλκος αὐτὸ διαλείπουσιν καὶ
 ἑὼς ἀνεψύχθαι. ἔπειτα ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τὸ ἔλ(736)κος
 τῶν καθαρκτικῶν τε καὶ σπλήνεσιν οἰνηροῖσιν ἢ εἰρίοισιν
 ὑπαροῖσι θεραπεύουσιν. αὕτη ἢ ἡσις κακὴ καὶ εἰκὸς τοῖς
 οὕτως ἡτρεύνοντα· τὰ μέγιστα ἀσυνετέειν καὶ ἐν τοῖσιν ἄλ-
 λοιςι κατήγμασιν καὶ ἐν τοῖσι τοιοῦτοισι. μέγιστον γὰρ ἐστὶν
 τὸ γινώσκειν καθ' ὅποιον τρόπον χρὴ τὴν ἀρχὴν βάλλεσθαι
 τοῦ ὀθονίου καὶ καθ' ὅποιον μάλιστα πεπιέχθαι καὶ οἷα τε
 ὠφελούνται, ἢν ὀρθῶς τις βάλλῃται τὴν ἀρχὴν καὶ πιέξῃ
 ἢ μάλιστα χρὴ καὶ οἷα βλάπτονται, ἢν μὴ ὀρθῶς [234] τις
 βάλλῃται μηδὲ πιέξῃ ἢ μάλιστα χρὴ, ἀλλὰ ἔνθεν καὶ ἔν-
 θεν. εἴρηται μὲν οὖν καὶ ἐν τοῖσι πρόσθεν γεγραμμένοιςιν
 ὅποια ἐφ' ἐκατέρων ἀποβαίνει. μαρτυρεῖ δὲ καὶ αὕτη ἡ ἡ-
 τρικὴ ἀνάγκη γὰρ τῷ οὕτω· ἐπιθεσμένῳ τὸ οἶδος ἐξαίρε-
 σθαι ἐς αὐτὸ τὸ ἔλκος, καὶ γὰρ εἰ ὕγιής χρός ἔνθεν καὶ
 ἔνθεν ἐπιθεσθῇ, ἐν μέσῳ δὲ διωλειφθῇ, μάλιστα κατὰ τὴν

cubiti aut tibiae ossa fracta sunt. Rursus nonnulli hujus-
 modi fracturis linteis statim medentur, atque utrimque fascias
 convolvunt, ulcus vero nudum relinquunt et perfrigerari
 sinunt. Deinde ad ulcus adbibito aliquo medicamento pur-
 gante tum spleniis vino imbutis ac lana succida curationem
 instituunt. At prava est haec curandi ratio eaque qui utun-
 tur, cum in his tum etiam in reliquis fracturis plurimum a
 recta intelligentia aberrare probabile est. Inprimis enim
 confert nosse qua ratione fasciae initium injiciendum sit, et
 qua parte maxime comprimendum, quantum item conferat,
 si quis fasciae initium recte circundet et qua parte maxime
 convenit comprimat, tum quantum detrimenti sequatur, si
 neque quis probe fasciae initium circumjiciat, neque qua
 maxime parte convenit, sed hinc et inde comprimat. Ac
 sane quidem quid ex utrisque contingat, in superioribus
 dictum est, et ipsa quoque medela ejus rei testimonium
 adfert. Sic enim devincto tumorem ad ulcus assurgere
 necesse est. Nam si sane carnosae pars hinc atque hinc

Ed. Chart. XII. [234. 235.] Foesl. I. 767. Ed. Lind. II. (736. 737.)
 διάληψιν οἰδήσειεν ἂν καὶ ἀχρoιήσειεν. πῶς οὖν οὐχὶ ἔλκος
 γε ταῦτα ἂν πύθοι; ἀναγκαίως οὖν ἔχει ἀχρoον μὲν καὶ
 ἐκπεπισμένον τὸ ἔλκος εἶναι, διακρυῶδες δὲ καὶ ἀνεκπύητον
 εἶναι, ὅστέα δὲ καὶ μὴ μέλλοντα ἀποστήναι ἀποστατικά
 γενέσθαι, [235] σφυγμῶδες τε καὶ πυρετώδες τὸ ἔλκος ἂν
 εἴη. ἀναγκάζονται δὲ διὰ τὸ οἶδος ἐπικαταπλάσσειν. ἀσύμ-
 φορον δὲ καὶ τοῦτο τοῖσιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπιθεομένοισιν.
 ἄχθος γὰρ ἀνωφελές πρὸς τῷ ἄλλῳ σφυγμῷ ἐπιγίνεται. τε-
 λευτῶντες δὲ ἀπολύουσι τὰ ἐπιδέσματα, ὅπῃ ἂν σφιν πα-
 λυκοτέη, καὶ ἡτρεύνουσι τὸ λοιπὸν ἄνευ ἐπιδέσιος. οὐδὲν δ'
 ἦσσαν καὶ ἦν τι ἄλλο τραῦμα τοιοῦτο λάβωσι, τῷ αὐτῷ τρό-
 πῳ ἡτρεύνουσιν. (737) οὐ γὰρ οἶονται τὴν ἐπίδесιν τὴν ἐν-
 θεν καὶ ἐνθεν καὶ τὴν ἀνάψυξιν τοῦ ἔλκος αἰτίην, ἀλλ'
 ἄλλην τινὰ αὐγίην. οὐ μέντοι γε ἂν ἔγραφον περὶ τουτέου
 τοσαῦτα, εἰ μὴ εὖ μὲν ἦδειν ἀσύμφορον εἶναι τὴν ἐπίδε-
 σιν, συχνούς δὲ οὕτως ἡτρεύνοντας, ἐπικαιρον δὲ τὸ ἀπομά-
 θημα. μαρτύριον δὲ τοῦ ὁρθῶς γεγράφθαι τὰ πρόσθεν γε-

devincta intermedio quodam spatio relicto, praecipue juxta
 illud intermedium spatium intumescat, ac decolor redda-
 tur, cur non ista in ulcere contingent? Necessario igitur
 ulcus decolor ac labris expansis evadet lachrimosumque
 ac minime suppurans reddetur, et ossa alioqui minime
 abscessura abscessum facient, ne non ulcus pulsu ac igneo
 calore affligetur. Coguntur item insuper propter tumorem
 cataplasmata imponere, quod etiam iis qui hinc atque inde
 devinciuntur incommode cedit, cum ad reliquum pulsum
 pondus etiam inutile accedat. Tandem vero vincula re-
 solvunt ubi malum recruderit, ac de reliquo curationem
 absque vinculo persequuntur. Nihilominus autem etsi aliud
 vulnus nacti fuerint, eandem curandi rationem adhibent.
 Neque enim deligationem hinc et inde adhibitam et ulce-
 ris perfrigerationem, verum aliud quoddam infortunium
 causam reputant. Neque sane ad tam multa ea de re
 scribenda adductus essem, nisi mihi liquido constaret et
 inutilem esse hanc deligationem et a plurimis istam medendi

Ed. Chart. XII. [235. 236.] Foesl. I. 767. 768. Ed. Lind. II. (735.)
 γραμμένα, εἴτε μάλιστα πιστέα τὰ κατήγματα εἴτε ἥμισυ.
 χορὴ δὲ ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰρησθαι οἷσιν ἂν μὴ ἐπίδοξος ἢ
 ἢ τῶν ὀστέων ἀπόστασις ἐσσεσθαι, τὴν αὐτὴν ἡτρεῖν ἡ-
 τρεῖν, ὥσπερ ἂν οἷσιν ὅστέα μὲν κατεγότα εἴη, ἔλκος δὲ
 μὴ ἔχοντα. τὰς τε γὰρ κατατάσις καὶ κατορθώσις τῶν
 ὀστέων τὸν αὐτὸν τρόπον ποιέσθαι, τὴν τε ἐπίδεσιν παρα-
 πλησίαν. ἐπὶ μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ ἔλκος πύσσην κηρωτὴν χοί-
 σατα, σπλῆνα λεπτὸν διπλῶον ἐπιθεσθῆναι, τὰ δὲ πέριξ
 κηρωτῇ λεπτῇ χοίρειν. τὰ δὲ ὀσθία καὶ τὰ ἄλλα πλατύτερα
 τινὶ ἐσχισμένα ἔστω ἢ εἰ μὴ ἔλκος εἶχεν, καὶ ὃ ἂν πρότερον
 ἐπιδέηται, συγχῶ ἔσται τοῦ ἔλκος πλατύτερον. τὰ γὰρ στε-
 νώτερα τοῦ ἔλκος ζώσαντα ἔχει τὸ ἔλκος. τὸ δὲ οὐ χορὴ.
 || ἀλλ' ἢ πρώτη περιβολὴ ὅλον κατεχέτω τὸ ἔλκος [236] καὶ
 ὑπερεχέτω τὸ ὀσθιον ἐνθεν τε καὶ ἐνθεν. βάλλεσθαι μὲν
 οὖν χορὴ τὸ ὀσθιον κατ' αὐτὴν τὴν ἵξιν τοῦ ἔλκος. πιέξειν
 δὲ ὀλίγῳ ἥσσον ἢ εἰ μὴ ἔλκος εἶχε. ἐπινέμεσθαι δὲ τῇ ἐπι-
 δέσει ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται, τὰ δὲ ὀσθία αἰεὶ μὲν τοῦ

rationem usurpari, operaeque pretium futurum ut ista de-
 dicerent. Atque ea quae supra sunt exposita recte fuisse
 tradita testantur, quae vel maxime vel minimum compri-
 mendae sunt fracturae. Oportet autem, ut breviter dicam,
 quibus nulla ossis abscissio futura est, eandem medendi
 rationem adhibere, quae ubi quidem ossa absque ulcere
 fracta sunt, cum distentiones aptationesque ossium tum
 etiam eandem deligationem admovere. Ulceri namque
 splenium tenne duplex cerato picato illitum circumdandum
 proximaeque partes cerato liquido inungendae. Fasciae
 vero reliquae aliquanto latius fissa esse debent, quam
 si ulcus non adesset, et quo primum deligatur, multo la-
 tius sit quam ulcus. Quae enim ulcere angustiora sunt,
 ulcus ipsum cingunt, quod minime convenit, sed prima con-
 volutione totum ulcus comprehendendum, ita ut superiore
 ac inferiore parte linteam excedat. Linteam igitur e di-
 recto ulceri injiciendum pauloque minus quam si citra ul-
 cus esset arctandum, deligatioque quo supra dictum est

Ed. Chart. XII. [236. 237.] Foes. I. 768. Ed. Lind. II. (735. 736.)
 τρόπου τοῦ μαλθακοῦ ἴστωσαν. μᾶλλον δὲ τι δεῖ ἐν τοῖσι
 τοιοῦ(736)τοισιν ἢ εἰ μὴ ἔλκος εἶχεν. πλῆθος δὲ τῶν ὁθο-
 νίων μὴ ἐλάσσω ἔστω τῶν πρότερον εἰρημένων, ἀλλὰ τι-
 καὶ πλείω. ἣν δὲ ἐπιδεθῇ, δοκείτω τῷ ἐπιδεδεμένῳ ἡρμό-
 σθαι μὲν, πεπιέχθαι δὲ μὴ, φάτω δὲ κατὰ τὸ ἔλκος μάλιστα
 ἡρμόσθαι. τοὺς δὲ χρόνους τοὺς αὐτοὺς μὲν χρὴ εἶναι ἐπὶ
 τὸ μᾶλλον δοκεῖν ἡρμόσθαι. τοὺς αὐτοὺς δὲ ἐπὶ τὸ μᾶλλον
 δοκεῖν χαλᾶν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖσιν πρόσθεν εἴρηται. μετε-
 πιθεῖν δὲ διὰ τρίτης πάντα μεταποιέοντα ἐς τοὺς τρόπους
 τοὺς παραπλησίους, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται, πλὴν ἐς τὸ
 σύμπαν ἦσσαν τινὶ πιέζειν ταῦτα ἢ ἐκείνα. καὶ ἣν κατὰ λό-
 γον τὰ εἰκότα γένηται, ισχυρότερον μὲν αἰεὶ εὐρεθήσεται τὸ
 κατὰ τὸ ἔλκος, ισχυρόν δὲ καὶ τὸ ἄλλο πᾶν τὸ ὑπὸ τῆς ἐπι-
 δέσιος κατεχόμενον, καὶ αἷ τε ἐκπυήσεις ἔσονται θύσσους ἢ
 τῶν ἄλλων [237] ἡτρευμένων ἐλκῶν. ὅσα τε σαρκία ἐν τῷ
 τρώματι ἐμελάνθη καὶ ἐθανατώθη, θῶσσαν περιβόηγνυται
 καὶ ἐκπίπτει ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἡτρείῃ ἢ ἐν τῇσιν ἄλλῃσιν. ἐς
 ὠτειλὰς τε θῶσσαν ὀρμαῖται τὸ ἔλκος οὕτως ἢ ἄλλως ἡτρευ-

modo circumagenda. Sint autem semper lintea ac prae-
 cipue in his molliora quam si integra cutis esset, neque
 pauciora quam prius dictum est, quin etiam aliquanto
 plura. Ei vero qui deligatus est ita accommodentur, ut
 obfirmata non autem appressa videantur, praecipueque qua
 parte ulcus est, ea obfirmata esse asserunt. Eademque tem-
 pora esse debent quibus firmitus adaptata et quibus laxiora
 esse sentiat, velut supra dictum est. Deinde tertio quoque
 die resolvenda rursusque devincienda eademque omnia
 quae supra facienda, nisi quod in totum haec quam illa
 aliquanto minus comprimenda sunt. Ac si ratione confen-
 tanea fiant, ulceris quidem locus reliquaque omnia quae
 vinculo continentur, semper graciliora deprehendentur ce-
 lerioresque suppurationes erunt quam in alia ulcerum cu-
 ratione. Carunculae quoque quae in vulnere nigrescunt et
 emoriuntur, celerius sub hac curatione abruptae excidunt,
 ulcusque hoc modo quam aliter curatum maturius ad cica-

Ed. Chart. XII. [257.238.] Foes. I. 768. Ed. Lind. II. (736.737.)
 μένον. πάντων δὲ τούτων αἴτιον ὅτι ἰσχνόν μὲν τὸ κατὰ τὸ
 ἔλκος χωρίον γίνεται, ἰσχνὰ δὲ τὰ περιέχοντα. τὰ μὲν οὖν
 ἄλλα πάντα παραπλησίως χρὴ ἰητρεύειν, ὥστε ἄνευ ἐλκωσίων
 ὁστέα κατηγνύμενα. τοὺς δὲ νάρθηκας οὐ χρὴ προστιθέναι.
 διὰ τοῦτο καὶ τὰ ὀθόνια χρὴ τούτοις πλείω εἶναι ἢ τοῖ-
 σιν ἑτέροις, ὅτε ἥσσον πιέζεται, ὅτι τε οἱ νάρθηκες βρα-
 δύτερα προστίθενται, ἢν μέντοι τοὺς νάρθηκας προστιθῇς,
 μὴ κατὰ τὴν ἰξιν τοῦ ἔλκος προστιθέναι, ἀλλ' (737) ὥστε
 καὶ χαλαρῶς προστιθέναι, προθυμεμένοις ὅπως μηδεμίᾳ
 σφίγγει μεγάλῃ ἔσται ἀπὸ τῶν ναρθήκων. εἴρηται δὲ τοῦτο
 καὶ ἐν τοῖσι πρότερον γεγραμμένοις. τὴν μέντοι διαίταν
 ἀκριβεστέραν καὶ πλείω χρόνον χρὴ ποιέσθαι οἷσιν ἐξ ἀρχῆς
 ἔλκευ γίνεται καὶ οἷσιν ὁστέα ἐξίσχει. καὶ τὸ ξύμπαν δὲ
 εἰρησθαι ἐπὶ τοῖσιν ἰσχυροτάτοις τραύμασι ἀκριβεστέραν
 καὶ πολυχροσιωτέραν εἶναι χρὴ τὴν διαίταν. [238] ἡ αὐτὴ δὲ
 ἰητρεία τῶν ἐλκῶν καὶ οἷσιν ὁστέα μὲν κατέγγεν, ἔλκος δὲ
 ἐξ ἀρχῆς μηδὲν ἔ, ἢν δὲ ἐν τῇ ἰητρείᾳ ἔλκος γένηται ἢ τοῖ-
 σιν ὀθονίοις μᾶλλον πιεχθέντος ἢ ὑπὸ νάρθηκος ἐνέδρης

tricem devenit. Horum autem omnium causa est, quod
 pars quidem vulnerata et quae circum vicinae sunt gra-
 ciles redduntur. In reliquis quidem omnibus eadem cura-
 tio quae in fracturis absque ulcere adhibenda, ferulae
 tamen neutiquam sunt admovendae. Proptereaque hic quo-
 que quam alibi copiosioribus linteis opus est, tum quod
 minus comprimantur tum quia ferulae tardius adhibeantur.
 Quas tamen si admoveris, advertendum ut ne e regione
 ulceris, sed ut laxiores adhibeantur, neque ut ulla magna
 ab iis abstrictio fiat, quod in his quoque quae prius scri-
 pta sunt dictum est. Accuratam autem victus rationem
 eamque longiore tempore iis instituere oportet, quibus
 circa initia ulcus accedit et quibus ossa eminent. Ac, ut
 in summa dicam, quo graviora vulnera sunt, eo accuratior
 et longiore victus ratione utendum. Eadem autem curatio
 ulceribus instituenda, quae quidem ossibus fractis circa ini-
 tia non infunt, verum aut ex nimia linteorum compres-
 sione aut ferularum infessione aut alia quapiam ex causa

Ed. Chart. XII. [238.] Foef. I. 768. 769. Ed. Lind. II. (737. 738.)
 ἢ ὑπὸ ἄλλης τινὸς προσφασίως. γινώσκειται μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα ἢν ἔλκος ὑπὲρ τῇ τε ὀδύνῃ καὶ τοῖσι σφυγμοῖσιν, καὶ τὸ οἰδήμα τὸ ἐν τοῖσιν ἄκροισιν σκληρόν γίνεται τῶν τοιούτων, καὶ εἰ τὸν δάκτυλον ἐπαγάγοις, ἐξαείραται, ἀτὰρ καὶ αὐθις ὑποτρέχει ταχέως. ἢν οὖν τι τοιοῦτον ὑποπτεύης λύσαντα χορῇ, ἢν μὲν ἡ κνησμὸς, κατὰ τὰς ὑποδεσμίδας ἢ ἐπὶ τὸ ἄλλο τὸ ἐπιθεδμενόν, πισσηρῇ κηρωτῇ ἀντὶ τῆς ἐτέρης χορῇσθαι. ἢν δὲ τούτων μὲν μηδὲν ἢ, αὐτὸ δὲ τὸ ἔλκος ἡρεθισμένον εὐρίσκεται μέλαν ἐπὶ πούλῳ ἢ ἀκάθαρτον, καὶ τῶν μὲν σαρκῶν ἐκφυησόμενων, τῶν δὲ νεύρων προσεκπεσσομένων τουτέους οὐδὲν χορῇ ἀναψύχειν παντάπασιν, οὐδέ τι φοβεῖσθαι τὰς ἐκφυήσιας ταύτας, ἀλλ' ἡτρεῦειν τὰ μὲν ἄλλα παραπλήσιον τρόπον, ὥσπερ καὶ οἷσιν ἐξ ἀρχῆς ἔλκος ἐγένετο. τοῖσι δὲ ὀδονίοισιν ἄρχεσθαι χορῇ ἐπιδέοντα ἀπὸ τοῦ οἰδήματος τοῦ ἐν τοῖς ἀκροαῖσι πάνυ χαλαροῖσιν, καὶ ἔπειτα ἐπινέμεσθαι τῇ ἐπιδέσει αἰεὶ ἐς τὸ ἄνω καὶ (738) πεπιέχθαι μὲν μηδαμῇ, || ἡρμόσθαι δὲ μάλιστα κατὰ τὸ ἔλκος, τὰ δὲ ἄλλα ἐπὶ ἥσπον. τὰ δὲ ὀδόνια τὰ πρῶτα, ταῦτα μὲν

sub ipsa curatione oriuntur. Ulcus certe subesse ex dolore et pulsu cognoscitur, tum si tumor qui in extremis partibus est indurefcit appressoque digito exprimitur, cito tamen recurrit. Solvere igitur, si quid tale suspiceris, oportet: ac si quidem sub primis fasciis aut alia quapiam devincta parte pruritus fuerit, cerato picato in alterius vicem utendum. Quod si nihil horum quidem contingat, ulcus autem ipsam irritatum nigrum admodum aut sordidum deprehendatur, futurumque sit ut carnes suppurent nervique insuper excidant, hos neque ex toto refrigerare, neque quicquam istas suppurationes vereri oportet, sed de caetero quidem eodem modo curare velut eos quibus circa initia ulcus accessit. Lintea autem admodum laxa tumori qui in extremis partibus existit primum injici debent, ac deinde circumagendo sensum semper tendere, ac nullo quidem modo comprimi, verum ita aptari ut maxime ulceri obfirmata, minus autem reliquis partibus sentiantur.

Ed. Chart. XII. [238, 239.] Foef. I. 769. Ed. Lind. II. (738.)
καθαρά ἔστω καὶ μὴ στενὰ, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ὀθονίων
ἔστω ὅσον περ καὶ ἐν τῇσι νάρθηξιν εἰ ἐπιδέοιτο ἢ ὀλίγω
ἐλασσον, [239] ἐπὶ δὲ αὐτὸ τὸ ἔλκος ἱκανὸν σπληνίον τῇ
λευκῇ κηρωτῇ κεχρισμένον. ἦν τε γὰρ σὰρξ ἦν τε νεῦρον
μελανθῇ, προσεκεπείσεται. τὰ γὰρ τοιαῦτα οὐ γρήθριμέσιν
ἡτρεύνειν, ἀλλὰ μαλθακοῖσιν ὥσπερ τὰ πυρίκαυτα, μετεπι-
θεῖν δὲ διὰ τρίτης, νάρθηκας δὲ μὴ προστιθέναι. ἀτρεμεῖν
δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἢ τὸ πρόσθεν καὶ ὀλιγοσιτέειν. εἰδέναι δὲ
γρήθρι εἴτε σὰρξ εἴτε νεῦρον τὸ ἐκπεσούμενόν ἐστιν, ὅτι οὕτω
πολλῷ μὲν ἥσπον νέμεται ἐπὶ πλείον, πολλῷ δὲ θᾶσσον ἐκ-
πείσεται, πολλῷ δὲ ἰσχνότερα τὰ περιέχοντα ἔσται ἢ εἰ τις
ἀπολύσας τὰ ὀθόνια ἐπιθεῖη τι τῶν καθαρκτικῶν φαρμάκων
ἐπὶ τὸ ἔλκος. καίτοι καὶ ἦν ἐκπέσῃ τὸ ἐκπησόμενον, θᾶσ-
σόν τε σαρκοῦται ἐκείνως ἢ ἐτέρως ἡτρενόμενον καὶ θᾶσσον
ἁπείλοῦται. πάντα μὲν ἔστιν ταῦτα ὀρθῶς ἐπιθεῖν καὶ με-
τρίως ἐπίστασθαι. προσσυμβάλλεται δὲ καὶ τὰ σχήματα ἦν
οἷα γρήθρι εἶναι καὶ ἡ ἄλλη δίαιτα καὶ τῶν ὀθονίων ἡ ἐπιτη-

Haec autem prima lintea munda neque angusta sunt ea-
que copia quanta si cum ferulis deligatio fiat aut paulo
minor. Ulceri vero splenium impositum cerato albo illi-
tum abunde est. Caro namque aut nervus ubi nigritiem
conceperint, ut praeterea etiam decidant necesse est. Ne-
que enim acribus talia, sed lenibus velut ambusta curare
oportet. Tertio etiam quoque die solvere ac rursus deli-
gare convenit, ferulas autem non apponere, tum magis
etiam quam antea conquiescere et cibo abstinere. Ani-
madvertendum quoque est, ubi aut caro aut nervus exci-
dere debeant, hoc modo multo minus late serpere mul-
toque citius decidere, ac proximas partes longe graciliores
fieri, quam si resolutis linteis ulcus quopiam ex medica-
mentis purgantibus nutriatur. Quin etiam si quid suppara-
tum est exciderit, citius sub illa curatione quam sub alia
tum carne replebitur tum celerius cicatrice obducetur. Haec
quidem in eo vertuntur omnia ut rectam et moderatam deli-
gationem instituas. Ad quod etiam insuper conferunt con-
venientes habitus et reliqua victus ratio ac linteorum habili-

Ed. Chart. XII. [240, 241.] Foel. I. 769, 770. Ed. Lind. II. (738, 739.)
 δειότης. [240] ἦν δ' ἄρα ἐξαπατηθῆς ἐν τοῖς νεοτροποῖσι
 μὴ οἰόμενος ὅστέων ἀπόστασιν ἔσεσθαι, τὰ δ' ἐπίδοξα ἢ
 ἀναπλῶσαι, οὐ γὰρ ὀφείδωδ' εἶναι τὸν τρόπον τῆς ἰητρείας. οὐ-
 δὲν γὰρ ἂν μέγα φλαυρον γένοιτο, ἢν μόνον οἷος ἔσῃ τῇ
 χειρὶ τὰς ἐπιδείσεις ἀγαθὰς καὶ ἀσινεὰς ποιέσθαι. σημείον
 δὲ τόδε, ἢν μέλλῃ ὅστέων ἀπόστασις ἔσεσθαι ἐν τῷ τρόπῳ
 τούτῳ τῆς ἰητρείας. πῦον γὰρ (739) συχνὸν ῥεῖ ἐκ τοῦ ἑλ-
 κος καὶ ὀργῶν φαίνεται. πυκνότερον οὖν μετεπιδέσθαι διὰ
 τὸν πλάδον, ἐπεὶ ἄλλως τε καὶ πυρετοὶ γίνονται, καὶ ἢν
 μὲν κάρτα πιέζονται ὑπὸ τῆς ἐπιδείσεως, καὶ τὸ ἑλκος καὶ
 τὰ περιέχοντα ἰσχνά.

|| Ὅσα μὲν οὖν λεπτῶν πάντῃ ὅστέων ἀποστάσεις οὐδεμιῆς
 μεγάλης μεταβολῆς δεόνται, ἀλλ' ἢ χαλαρωτέως ἐπιδεῖν, ὥς
 μὴ ἀπολαμβάνηται τὸ πῦον, ἀλλ' [241] εὐαπόρρητον ἢ καὶ
 πυκνότερον μετεπιδεῖν ἔστ' ἂν ἀποστῇ τὸ ὅστέον καὶ νάρ-
 θηκας μὴ προστιθέναι. ὁκόσοι δὲ μείζονος ὁστέου ἀπό-
 στασις ἐπίδοξος γένηται, ἢν τε ἐξ ἀρχῆς προγινώσκῃ ἢν τε καὶ
 ἔπειτα μεταγινώσκῃ, οὐκ ἔτι τῆς αὐτῆς ἰητρείας δεῖται, ἀλλὰ

tas. Quod si sane recenti vulnere deceptus ossium abscessum
 futurum non existimaveris, quae tamen educi debere spes est,
 nullo modo formidandus est hic curationis modus. Nullum
 enim magnum incommodum continget, si modo rectam et
 innoxiam deligationem manu accommodaveris. Sub hac
 autem curatione os abscessurum indicatur, ubi pus copiosius
 ab ulcere profluit et pars affecta impetu ad excretionem ferri
 videtur. Crebrius igitur ob redundantem humiditatem reli-
 gare oportet, cum et alias febres excitentur, et siquidem
 admodum vinculis comprimantur, tum ulcus tum proximae
 partes graciles efficiuntur.

At quibuscunque quidem tenuia admodum ossa absced-
 dunt, in his haud multa mutatione opus est, tantum laxior
 vinctura adhibenda, ut ne pus intercludatur, sed facile ef-
 fluat saepiusque dum os abscesserit resolvenda nullaeque
 ferulae apponendae. Quibus vero os grandius abscedere
 speras, siue id per exordia praesentaris siue etiam postea
 cognoveris, non amplius eadem medela opus est. Verum

Ed. Chart. XII. [241. 243. 244.] Foef. I. 770. Ed. Lind. II. (739. 740.)
 τὰς μὲν κατατάσιαις καὶ τὰς διορθώσιαις οὕτω ποιεῖσθαι,
 ὥσπερ εἴρηται. σπληνας δὲ χρὴ διπλοῦς, πλάτος μὲν ἡμισπι-
 θαμναίους μὴ ἐλάσσους. ὁκοῖον δὲ ἂν τι καὶ τρωμα ἦ, πρὸς
 τοῦτο τεκμαιρεσθαι. μήκος δὲ βραχυτέρους μὲν ὀλίγω ἢ
 ὥστε δις περικνέσθαι περὶ τὸ σῶμα τὸ τετραμένον, μακρο-
 τέρους δὲ συγχρῶ ἢ ὥστε ἅπαξ περικνέσθαι. πλῆθος δὲ
 ἐκόςους ἂν ξυμφέρει ποιησάμενον, τούτους ἐν οἴῳ μέλανι
 αὐστηρῶ βρέχοντα χρὴ ἐκ μέσου ἀρχόμενον ὡς ἀπὸ δύο
 ἀρχῶν ὑπόδεσμος ἐπιδεῖται, περιελίσσειν. καπειτα σκεπαρ-
 νηδὸν παραλλάσσοντα τὰς ἀρχὰς ἀφιέναι. [243] ταῦτα κατὰ
 τὸ αὐτὸ τὸ ἔλκος ποιεῖν καὶ κατὰ τὸ ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ
 ἔλκος, καὶ πύχθω μὲν μὴ, ἀλλ' ὅσον ἐρμασμοῦ ἔτεκεν τοῦ
 ἔλκος προσκείσθω. [244] ἐπὶ δὲ αὐτὸ τὸ ἔλκος ἐπιτιθέναι
 χρὴ πύσ(740)σηρῆν, ἢ τι τῶν ἐναιμίων ἢ τι τῶν ἄλλων φαρμά-
 κων ὅ τι ξίντροφόν ἐστιν ἐπιτέξει καὶ ἦν μὲν ἡ ὥρη θε-
 ρινή ἢ, ἐπιτέγγειν τῷ οἴῳ τοὺς σπληνας πυκνὰ, ἦν δὲ
 χειμερινή ἢ ὥρη ἢ, εἰρία πολλὰ ῥυπαρὰ νενοτισμένα οἴῳ

membrorum quidem in directum tensiones, eodem quo supra dictum est modo faciendae. Splenia vero duplicata sunt latitudine quidem semidodrantali neque minora, conjectura ad id tamen ex vulnere cujusmodi fuerit sumpta. Longitudine autem paulo quidem breviora quam ut suo circumactu membrum laesum bis comprehendant, multo tamen longiora quam ut semel circumducantur. At multitudine tot facere oportet, quot res postulat. Haec vino nigro austero intincta ex medio initio facto velut fascia quae ex duobus capitibus primum circumdatur, convolvenda ac deinde alternatis capitibus asciae modo incurva dimittenda. Atque haec supra ulcus et hinc atque hinc adhibenda sunt, ac ne comprimantur quidem, verum eatenus ulceri adhaerescere ut obfirmantur debent. Ulceri autem ceratum quod picem habeat imponendum, aut aliquod ex iis quae cruentis vulneribus adhibentur, aut aliud aliquod medicamentum quod perfusioni sit accommodatum. Ac aestate quidem splenia vino subinde imbui debent, hieme autem lanae multae succidae

Ed. Chart. XII. [244, 245.] Foëf. I. 770. 771. Ed. Lind. II. (740.)
καὶ ἐλαίῳ ἐπικέισθω. ἱξάλην δ' αἰγὸς χοῇ ὑποτετάσθαι καὶ
εὐαπόρρητα ποιεῖν, φυλάσσοντα τοὺς ὑπορρήδους, [245] με-
μνημένον οἷοι οἱ τόποι οὗτοι ἐν τοῖσιν αὐτοῖσι σχήμασιν πολ-
λὸν χρόνον κείμενοι ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιοῦσιν.

|| Ὅσους δὲ μὴ οἷόν τε ἐπιδέσει λήσασθαι διὰ τινα τού-
των τῶν εἰρημένων τρόπων ἢ τῶν εἰρησόμενων, τούτους περὶ
πλείονος χοῇ ποιεέσθαι, ὅπως εὐθέτως σχήσωσιν τὸ κατεγ-
γὸς τοῦ σώματος κατ' ἰδυορίην προσέχοντα τὸν νόον, καὶ
τῷ ἀνωτέρῳ δὲ μᾶλλον ἢ κατωτέρῳ. εἰ δέ τις μέλλοι καλῶς
καὶ εὐχερῶς ἐργάζεσθαι, ἄξιον καὶ μηχανοποιήσασθαι ὅπως
κατάτασιν δικαίην καὶ μὴ βιαίην σχήσῃ τὸ κατεγγὸς τοῦ
σώματος, μάλιστα δὲ ἐν κνήμῃ ἐνδέχεται μηχανοποιεῖν. εἰσὶ
μὲν οὖν τινὲς οἱ ἐπὶ πᾶσι τοῖς τῆς κνήμης κατήγμασιν, καὶ
τοῖσι ἐπιδεομένοισι καὶ τοῖσι μὴ ἐπιδεομένοισι, τὸν πόδα
ἄκρον προσδέουσιν πρὸς τὴν κλίνην ἢ πρὸς ἄλλο τι ξύλον
παρὰ τὴν κλίνην κατορύξαντες. οὗτοι μὲν οὖν πάντα κατὰ
ποιέουσιν, ἀγαθὸν δὲ οὐδέν. οὔτε γὰρ τοῦ κατατείνεσθαι
ἄκος ἐστὶ τὸ προσδεῖσθαι τὸν πόδα, οὐδὲν τε ἥσσον τὸ

vino atque oleo madentes superimponendae. Pellis vero
caprina substernenda et ut humores facile effluant, defluvia
observanda, mente reputans loca haec, si longo tempore eo-
dem habitu perseverent, curatu difficiles attritus contrahere.

At qui non ullo ex antedictis modis aut ex iis qui postea
referentur sub vinculis sanari queunt, eos maximam curam
adhibere oportet, ut partem corporis fractam recte atque
e directo collocatam habeant, ea animadversione ut excite-
tur potius quam dependeat. Quod si cui recte atque expe-
dite opus exercere in animo est, is machinas adhibere
necesse habet, quo iusta ac minime violenta distentione pars
corporis fracta intendatur, quod praecipue in tibia facere
licet. Quidam igitur crure fracto, sive vinculum aliquod
sive nullum adhibeatur, pedem summum ad lectum aut
aliquod aliud lignum juxta lectum defossium devinciunt.
At hi quidem ut nihil utile afferunt, ita plane nocent. Ne-
que enim haec pedis vinctura quicquam ad extensionem con-

Ed. Chart. XII. [245. 246.] Foesl. I. 771. Ed. Lind. II. (740. 741.)
 ἄλλο σῶμα προσχωρήσει πρὸς τὸν πόδα, καὶ οὕτως οὐκ ἂν
 εἴη τείνοιο, οὔτ' ἂν ἐς τὴν ἰδυωρήν οὐδὲν ὠφελείη, ἀλλὰ
 καὶ βλάπτει. στρεφόμενον γὰρ (741) τοῦ ἄλλου σώματος ἢ
 τῇ ἢ τῇ οὐδὲν κωλίσσει ὁ δεσμός τὸν πόδα καὶ τὰ ὀστέα
 τῷ ποδὶ προσσηρημένα ἐπακολουθεῖν τῷ ἄλλῳ σώματι. εἰ
 δὲ μὴ προσεθεδετο, ἥσπον ἂν διεστρέφετο. [246] ἥσπον γὰρ
 ἂν ἐγκατελείπετο ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἄλλου σώματος. εἰ δὲ
 τις σφαίρας δύο ὁρῶμεν ἐκ σκνέως Αἰγυπτίου τοιαύτης
 οἷας φοροῦσιν οἱ ἐν τῇσι μεγάλῃσι πέδῃσιν πολλὸν χρόνον
 πεπεδημένοι, αἱ δὲ σφαῖραι ἔχουσιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν χιτῶνας,
 τοὺς μὲν πρὸς τοῦ τρώματος βαθυτέρους, τοὺς δὲ πρὸς
 τῶν ἄνωγων βραχυτέρους, εἴεν δὲ ὀγκρηαὶ μὲν καὶ μαλθακαί,
 ὁρμώζουσαι δὲ ἢ μὲν ἄνωθεν τῶν σφαιρῶν, ἢ δὲ κάτωθεν
 τοῦ γόνατος, ἐκ δὲ πλαγίης ἑκατέρῃ διττὰ ἐκαιέρωθεν ἔχου
 προσσηρισμένα ἢ ὑπλοῦ ἱμάτιος ἢ διπλοῦ, βραχύτερα ὡς
 περ ἀγκύλης τὰ μὲν τι τοῦ σφυροῦ ἐκαιέρωθεν, τὰ δὲ τι
 τοῦ γόνατος, καὶ ἢ ἄνωθεν σφαῖρα ἕτερα τοιαῦτα ἔχου
 καὶ τὴν ἰδυωρήν τὴν αὐτήν. καπεῖτα κραταῖνας ῥύβδους

fert, cum reliquum corpus nihilominus ad pedes desinat,
 eaque de causa non amplius extenditur, ac neque quicquam
 ad directionem conducit, quin etiam obest. Converso nam-
 que in hanc vel illam partem reliquo corpore, nihil probi-
 bebūt vinculum quo minus pes et annexa illi ossa reliquum
 corpus sequantur. Quin si alligatus non fuerit, minor fiet
 perversio, cum in reliqui corporis motione minus deferatur.
 Possunt autem duo orbes ex corio Aegyptio confui, quales
 gestare consueverunt qui diu in magnis compedibus detenti
 sunt, sintque hi undique tunicis cincti, qua quidem vulnus
 est altioribus, ad articulos autem brevioribus. Sint prae-
 terea tumidi quidem et molles atque ita accommodati, ut unus
 quidem supra malleolos, alter vero infra genu collocetur.
 A latere vero utroque habeat bina utrimque appensa retina-
 cula breviora velut anfas ex simplici aut duplici loro, par-
 tim quidem ex utroque malleolo, partim vero ex utroque
 genu. Ac superior orbis altera eadem habeat eodem modo e
 directo respondentia. Deinde virgae corneae sumantur ac-

Ed. Chart. XII. [246—248.] Foef. I. 771. 772. Ed. Lind. II. (741. 742.)
 λαβῶν ἴσον τὸ μέγεθος ἀλλήλησιν ἐχοῦσας, πῶχος μὲν ὡς
 δακτυλίας, μήκος δὲ ὡς κεκαμμέναι ἐναρμόζουσιν ἐς τὰ
 ἀπαιωρήματα, [247] ἐπιμελόμενος ὅπως τὰ ἄκρα τῶν ῥά-
 βδων μὴ ἐς τὸν χρόνιον, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγ-
 κέληται. εἶναι δὲ χρὴ ζεύγεα τρία τῶν ῥάβδων καὶ πλέω καὶ
 τινὶ μακροτέρας τὰς ἑτέρας τῶν ἑτέρων, καὶ τινὶ καὶ βρα-
 χυτέρας καὶ μικροτέρας, ὡς καὶ μᾶλλον διατείνειν ἢν βού-
 ληται. || ἔστωσαν δὲ αἱ ῥάβδοι ἑκατέραι ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 τῶν σφυρῶν. [248] ταῦτα τοίνυν εἰ καλῶς μηχανοποιηθῇ,
 τὴν τε κατάτασιν δικαίην παρέχοι καὶ ὁμαλὴν κατὰ τὴν
 ἰσχυρίην καὶ τῷ (742) τρώματι πόνος οὐδεὶς ἂν εἴη. τὰ
 γὰρ ἀποπιέσματα, εἴ τι καὶ ἀποπιέζοιτο, τὰ μὲν ἂν ἐς τὸν
 πόδα ἀπάγοιτο, τὰ δὲ ἐς τὸν μηρόν. αἱ τε ῥάβδοι εὐνδαιώ-
 τεραι αἱ μὲν ἐνθεν, αἱ δὲ ἐνθεν τῶν σφυρῶν, ὥστε μὴ
 καλύεσθαι τὴν θέσιν τῆς κνήμης. τό τε τρώμα εὐκατασκη-
 πτον καὶ εὐβάστακτον. οὐδὲ γὰρ ἐμποδῶν εἴ τις ἐθέλοι τὰς
 δύο τῶν ῥάβδων τὰς ἀνωτέρω αὐτὰς πρὸς ἀλλήλας ζεύξαι,
 καὶ ἢν τις κούφως βούλοιο ἐπιβάλλειν, ὥστε τὸ ἐπιβαλλό-
 μενον μετέωρον ἀπὸ τοῦ τρώματος εἶναι. εἰ μὲν οὖν αἱ τε

quali inter se magnitudine, crassitudine quidem digitali, ea
 vero longitudine, ut inflexae ad suspensa retinacula apte
 conveniant, eo adhibito studio, ut summi virgarum fines
 non in corpus, sed in extremas orbium eminentias incum-
 bant. Tria vero aut plura virgarum paria esse debent et
 aliae aliis aliquanto longiores et breviores ac minores, quo,
 si lubet, magis distendere possis. Virgaeque hinc et inde
 ex utraque malleorum parte collocantur. Haec igitur si
 crebro molitus fueris, et justam intensionem et ex directo
 aequabilem praestabunt, vulnerique nullum dolorem affe-
 rent. Nam si quae fiunt expressiones, partim quidem ad
 pedem, partim vero ad femur ablegantur, virgaeque hinc
 atque inde a malleolis rectius collocantur, ut ne tibiae situm
 impedian, ac probe vulnus decumbat et sustineatur. Neque
 vero quicquam prohibet duas superiores virgas, si quis velit,
 inter se jungere ac leve aliquid, si lubet injicere, ita ut in-
 jectum sublimis supra vulnus extet. Orbes igitur si lenes,

Ed. Chart. XII. [248. 249.] Foesl. I. 772. Ed. Lind. II. (742. 743.)
 σφαῖραι προσηνέες καὶ καλαὶ καὶ μαλθακαὶ καὶ κεναὶ ῥαφεῖεν
 καὶ ἡ ἔντασις τῶν ῥόβδων χρηστῶς ἐνταθῆι, ὥσπερ ἤδη
 εἴρηται, εἰχρηστον τὸ μηχανήμα. εἰ δέ τι τούτων μὴ καλῶς
 ἔξει, βλάβητοι ἂν μᾶλλον ἢ ἀφέλαιοι. χρὴ δὲ καὶ τὰς ἄλλας
 μηχανάς ἢ καλῶς μηχανᾶσθαι ἢ μὴ μηχανᾶσθαι. αἰσχροὺς
 γὰρ καὶ ἀτεχνον μηχανοποιόνοια ἀμηχανοποιέεσθαι.

[249] Τοῦτο δὲ οἱ πλείστοι τῶν ἰητρῶν τὰ κατήγματα
 καὶ τὰ ξύν ἑλκεσιν καὶ τὰ ἄνευ ἑλκῶν, τὰς πρώτας τῶν
 ἡμερῶν ἰητρεύουσιν εἰρίοισιν ὑπαροῖσιν καὶ οὐδέν τι ἀτε-
 χνον δοκοῖν τοῦτο εἶναι. ὅσοι μὲν ἀναγκάζονται ὑπὸ τῶν
 αὐτῶν νεοτρώτων ἐόντων μὴ ἔχοντες ὀδόντια, εἰρίοισι παρα-
 σκευάσασθαι, τούτοις πλείστη συγγνώμη. οὐ γὰρ ἂν τις
 ἔχοι ἄνευ ὀδοντίων ἄλλο τι πολλῶν βέλτιον εἰρῖον ἐπιδῆσαι
 ἐπὶ τὰ τοιαῦτα. εἶναι δὲ χρὴ πάμπολλα καὶ πάνυ καλῶς
 εἰργασμένα καὶ μὴ τραχέα. τῶν γὰρ ὀλίγων καὶ φλυαίων
 ὀλίγη καὶ ἡ δύναμις. ὅσοι δὲ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας εἰρῖα
 ἐπιδέειν δικαιέουσι, (743) τρίτῃ δὲ καὶ τετάρτῃ ὀδοντίοισιν
 ἐπιδέοντες πιεζέουσι καὶ κατατείνουσιν, τότε μάλιστα οὗτοι

molles, firmi et recenter confuti fuerint, virgarumque in-
 tensio, velut jam dictum est, recte facta sit, optimum erit
 commentum. Sin horum quicquam non recte procedat, ob-
 erit magis quam profuerit. Caetera autem artificia aut recte
 aut nullo modo molienda sunt. Turpe enim et ab arte ab-
 horrens aliquid molientem in ipso artificio deficere.

Fracturas porro tam cum ulcere quam sine ulcere ple-
 rique medici primis diebus lana succida curant, neque id
 ab arte alienum videtur. Qui sane ad recenter vulnerata,
 linteorum inopia, lanam comparatam habere coguntur, iis
 magna venia debetur. Neque enim in linteorum penuria,
 quicquam lana longe melius ad haec deliganda adhiberi
 potest. Ea vero quam plurima tum probe carpta neque
 aspera esse debet. Pauca namque et prava parum habet
 virium. At qui uno aut altero die lanam deligare aequum
 esse putant, tertio vero et quarto injectis linteis compri-
 munt, tumque plurimum distendunt, ii in eo quod in re

Ed. Chart. XII. [249. 250.] Foëf. I. 772. Ed. Lind. II. (743.)
 πούλν τι λητρικῆς καὶ κάρτα ἐπικαιρον ἀσυνετέουσιν. ἥμιστα
 γὰρ χρὴ τῇ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ στυφελίζειν πάντα τὰ τραύ-
 ματα. ὥς ἐν κεφαλαίῳ δὲ εἰρησθαι καὶ μηλώσιαι δὲ πάσαι
 φυλάττεσθαι χρὴ ἐν ταύτῃσι τῇσιν ἡμέρησιν καὶ ὁκόσοισιν
 ἄλλοισι τραύμασιν ἡρεθίσται. τὸ ἐπίπαιν γὰρ ἢ τρίτῃ καὶ ἢ
 τετάρτῃ ἡμέρῃ ἐπὶ τοῖσι πλείστοισιν τῶν τραυμάτων τίκει τὸς
 παλιγκοτήσιας καὶ ὅσα ἐς φλεγμονὴν καὶ ἀκαθαρσίην ὁρμῇ
 καὶ ὅσα ἂν ἐς πυρετοὺς ἵεν. καὶ μάλα πολλοῦ ἄξιον τοῦτο
 μάθημα, εἴπερ τι καὶ ἄλλο. τίτι γὰρ οὐκ ἐπικοινωνεῖ τῶν
 επικαιροτάτων ἐν λητρικῇ, οὐ κατὰ τὰ ἔλκεα μόνον, ἀλλὰ
 καὶ κατὰ ἄλλα πολλὰ νοσήματα; εἰ μὴ τις φήσεις καὶ τἄλλα
 νοσήματα ἔλκεα εἶναι. ἔχει γὰρ τίνα καὶ οὗτος ὁ λόγος ἐπι-
 εῖκειαν. [250] πολλὰ γὰρ δὲ ἠδέλφισται τὰ ἔτερα τοῖσιν ἐτέροι-
 σιν. ὁκόσοι μέντοι δικαίεουσιν εἰρηλοῖσιν χρῆσθαι, ἔστ' ἂν
 ἐπὶ τὰς ἡμέρας παρέλθωσιν, ἔπειτα κατατείνειν τε καὶ κατορ-
 θοῦν καὶ ὀθονίοισιν ἐπιθεῖν, οὗτοι οὐκ ἂν ἀσύνητοι ὁμοίως
 φανεῖεν. καὶ γὰρ τῆς φλεγμονῆς τὸ επικαιροτάτον πυρελή-
 λυθεν καὶ τὰ ὁστέα χαλαρὰ καὶ εὐθρα μετὰ ταύτας τὰς

medica imprimis est advertendum, admodum inscipienter se gerunt. Tertio namque et quarto die duriter et aspere vulnerata minime tractari debent et, ut uno verbo complectar, iis diebus omni specilli demissione aliisque quibus vulnera irritantur abstinendum. In totum enim pleraque vulnera tertio ac quarto die recrudescere consueverunt, tum quae ad inflammationem et sordes tendunt tum quae ad febres deveniunt. Atque hoc praeceptum, si quod aliud, magnum est operae pretium attendere. Quid enim est praecipui in re medica usus non in ulceribus modo, verum etiam multis in aliis morbis, cum quo communionem non habeat? Nisi si quis alios quoque morbos ulcera esse dixerit. Quae sane oratio quandam habet probabilitatem. Multis enim modis alii cum aliis cognationem habent. At qui lanis uti aequum censent, quoad septem dies praeterierint, deinde tum intendere tum componere et fasciis devincire, ii non perinde inscipientes videri debent. Nam et maxime accommodatum inflammationi tempus praeterierit, et ab his diebus ossa la-

Ed. Chart. XII. [250. 252.] Foesl. I. 772. 773. Ed. Lind. II. (743. 744.)
 ἡμέρας ἂν εἴη. πολλῶν μέντοι ἡσθαῖται καὶ αὕτη ἡ μελέτη τῆς
 ἐξ ἀρχῆς τοῖσιν ὀφθονίοισιν ἐπιδείσιος. καὶνος μὲν γὰρ ὁ τρέ-
 πος ἐβδομαίου· ἐόντας ἀποδείκνυσιν καὶ παρασκευάζει τάρ-
 τηξιν τελέως ἐπιδεῖν· οὗτος δὲ ὁ τρέπος πολὺ ὕστεροῦ. [251]
 βλάβας δὲ τινὰς καὶ ἄλλας ἔχει, ἀλλὰ μακρόν ἂν εἴη πάντα
 γράφειν.

|| Ὅκοσοι δὲ τὰ ὀστέα κατεγρότα (744) καὶ ἐξίσχοντα
 μὴ δύνηται ἐς τὴν ἐνωτῶν χώρην καθιδρῖνέσθαι, ἥδε ἡ κα-
 τήσας. [252] σιδήρῳ χρῆ ποιεῖσθαι ἐς τοῦτον τὸν τρό-
 πον ὅνπερ οἱ μοχλοὶ ἔχουσιν, οἷς οἱ λατῦποι χρέονται τὸ
 μὲν τι πλατύτερον, τὸ δὲ τι στενώτερον. εἶναι δὲ χρῆ καὶ
 τρία καὶ ἔτι πλείω ὥς τοῖς μάλιστα ἀρμόζουσιν τὰς χρῆ-
 σαιτο. ἔπειτα τούτοις χρῆ ἅμα τῇ κατητάσει μοχλεῦν
 ὑποβάλλοντα, πρὸς μὲν τὸ κατώτερον τοῦ ὀστέου ἐρείδοντα,
 πρὸς δὲ τὸ ἀνώτερον τῷ ἀνωτέρῳ τοῦ σιδήρου, ἀπλῶ δὲ
 λόγῳ, ὥσπερ εἰ λίθον τις ἢ ξύλον μοχλεῖται ἰσχυρῶς. ἔσται
 δὲ σθεναρὰ τὰ σιδήρῳ ὥς οἶόν τε, ὥς μὴ κάμπηται. αὕτη

xari et bene coaptari poterunt. Illa tamen curandi ratione
 longe potior est quae per exordia fascias devincit. Haec
 enim septimo die efficit uti deligationi per ferulas suscipien-
 dae plane idonei reddantur, quod in illa multo posterius
 contingit. Sed et alias quasdam habet noxas, quas longum
 esset percensere.

At quibus ossa fracta cute eminentia in suam sedem
 collocari non possunt, ea hoc modo reconduntur. Ferra-
 menta facienda ad vectium similitudinem, quibus in lapi-
 dicinis utuntur, hac quidem parte latiora, altera vero an-
 gustiora. Tria autem aut etiam plura esse debent, quo
 maxime accommodata in usum adhibeantur. His deinde
 suppositis una inter extendendum ita molitionem ag-
 gredi oportet, ut ima sui parte inferiori ossi, summa vero
 superiori innitantur, non secus, ut uno verbo complectar,
 quam si quis ad lapidem aut lignum commovendum vali-
 dam vectis molitionem adhibeat. Sint autem ferra-
 menta quam maxime fieri potest valida, ne inflectantur. In eo-
 que magnum est subsidium, si et ferra-menta sint idonea et

Ed. Chart. XII. [252. 253.] Foesl. I. 773. Ed. Lind. II. (744. 745.)
 μεγάλη τιμωρίη, ἣν τε τὰ σιδήρεια ἐπιτηδεῖα ἢ καὶ μοχλεύη-
 ται τις ὡς χορή. ὅσοις γὰρ ἀνθρώποις ἀρμενα μεμηχάνηται,
 πάντων ἰσχυρότατά ἐστι τρία ταῦτα, ἔνουν τε περιαγωγὴ καὶ
 μόχλευσις καὶ σφήτωσις. ἀνευ δὲ τούτων ἢ ἐνὺς δὴ τις ἢ
 πάντων οὐδὲν τῶν ἔργων τῶν ἰσχυροτάτων οἱ ἄνθρωποι
 ἐπιτελείουσιν. οὐκ οὖν ἀτιμαστέη αὕτη ἢ μόχλευσις· ἢ γὰρ
 οὕτως ἐμπεσεῖται τὰ ὀστέα, ἢ οὐκ ἄλλως. ἣν δ' ἄρα τοῦ
 ὀστέου τὸ ἄνω παρηλλαγμένον μὴ ἐπιτηδεῖον ἔχῃ ἐνέδρην τῇ
 μοχλῷ, ἀλλὰ παροξὺ ὃ παραφέρει, παρηγλύψαντα χορὴ τοῦ
 ὀστέου ἐνέδρην τῇ μοχλῷ ἀσφαλῆα ποιῆσαι. μοχλεύειν δὲ
 χορὴ καὶ τείνειν αὐτὴν ἡμερᾶς ἢ δευτεραῖα, τριταῖα δὲ μὴ, τε-
 ταρταῖα δὲ ὡς ἥκιστα, καὶ πεμπταῖα. καὶ γὰρ μὴ ἐμβάλλοντι,
 (745) ὀχλήσαντι δὲ, ἐν ταύτησιν τῇσιν ἡμέρησιν φλεγμονὴν
 ἂν ποιήσῃ καὶ ἐμβάλλοντι οὐδὲν ἥσσον. [253] σπασμὸν
 μέντοι ἐμβάλλοντι πολὺν ἂν μᾶλλον ποιήσῃεν ἢ ἀπορήσαντι
 ἐμβαλεῖν. ταῦτα εὖ χορὴ εἶδέναι, καὶ γὰρ εἰ ἐπιγένοιτο σπασ-
 μὸς ἐμβάλλοντι, ἐλπίδες μὲν οὐ πολλαὶ σωτηρίας, λυσιτελεί

convenientem quis molitionem adhibeat. Ex omnibus nam-
 que machinantis, quae convenienter ad usum homines
 comminiscuntur, violentissima haec tria exsunt, aselli cir-
 cumactio, per vectem molitio et cunei adactio. Ac nisi
 aut unum aliquod, aut omnia adhibueris, nihil ex his om-
 nibus, quae magna vi nituntur, perfici possit. Quare ne-
 gligenda non est haec per vectes molitio. Hac siquidem
 ratione, aut nulla alia, ossa in suas sedes reconduntur.
 Quod si sane pars ossis, quae super aliud effertur, minime
 idoneam vecti sedem exhibet, sed acutum quid prominet,
 illud scalpro utrinque limandum, quo firmitus vecti infi-
 deat. Eodem autem die aut postero molitionem et exten-
 sionem adhibere convenit, sed non tertio, quarto vero et
 quinto minime. His etenim diebus lacerata ossa, etiam si
 suis sedibus restituta non sint, inflammatione tentantur, ac
 nihilominus etiam ubi restituta fuerint. Quin etiam repo-
 sito osse multo magis excitabitur nervorum dissentio quam
 non reposto, quod probe nosse convenit. Et enim si re-

Ed. Chart. XII. [253. 254.] Foesl. I. 773. Ed. Lind. II. (745.)
 δὲ ὁπίσω ἐμβάλλειν τὸ ὑστέον εἰ οἶόν τε εἴη ἀόχλως. οὐ
 γὰρ ἐπὶ τοῖσιν χαλαρωτέροισι τοῦ καιροῦ σπασμοὶ καὶ τέτα-
 ντοι ἐπιγίνονται, ἀλλ' ἐπὶ τοῖσιν ἐντεταμένοισι μᾶλλον, περὶ
 οὗ τῶν ὁ λόγος. οὐ γοῦν οὐκ ἐνοχλεῖν ἐν τῇσι προειρημένῃσιν
 ἡμέρησιν ταύτησιν, ἀλλὰ μελετᾶν ὥς ἡκιστα φλεγμαίνῃ
 τὸ ἔλκος καὶ μάλιστα ἐκπύσῃ. ἐπὶ δὲ ἐπὶ ἡμέραι παρ-
 ἑλθουσιν ἢ ὀλίγων πλείους, ἢν ἀπύρετος ἢ καὶ μὴ φλεγμαίνῃ
 τὸ ἔλκος, τότε ἥσσαν κολύειν ἢ πειρῆσθαι ἐμβάλλειν, ἢν
 ἐλπίζῃς κρατῆσαι. ἢν δὲ μὴ, οὐδὲν δεῖ μάτην ἐχλεῖν καὶ
 ὀχλεῖσθαι. ἢν μὲν οὖν ἐμβάλλῃς τὰ ὀστέα ἐς τὴν ἐσωτῶν
 χώραν, γεγράφεται ἤδη οἱ τρόποι τοῦ ὡς γοῦν ἱητρεῦειν,
 ἢν τε ἐλπίζῃς ὀστέα ἀποστήσασθαι ἢν τε μὴ. γοῦν δὲ ἢν μὲν
 ἐλπίζῃς ὀστέα ἀποστήσασθαι, ὡς ἔφην, τῷ τρόπῳ τῶν ὀθο-
 νίων ἐπὶ πᾶσι τοῖσι τοιουτέοισι τὴν ἐπίδεσιν ποιέεσθαι ἐκ
 μέσου τοῦ ὀθονίου ἀρχόμενον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὡς ἐπὶ δύο
 ἀρχῶν ὑποδεσμῖς ὑποδαίται. [254] τεκμαίρεσθαι δὲ γοῦν πρὸς

posito osse nervorum distentio supervenit, in angusto spes
 est. Praestatque, si id sine molestia fieri possit, os retro
 compellere. Neque enim his quae plus justo laxiora sunt
 nervorum distentiones et rigores accedunt, sed his quae
 magis intenduntur, qua de re nunc agitur. His igitur
 praedictis diebus nullam molestiam exhibere oportet, sed
 operam dare ut ulcus quam minime inflammatione tente-
 tur, maximeque ad pus perveniat. Elapsis vero septem
 diebus, aut etiam paulo pluribus, si febris absit neque ul-
 cus inflammatione vexetur, tunc minus obstat quo minus
 reponere tentemus, si id nos consequi posse non diffite-
 mur. Alioqui nil opus est frustra aut sibi molestiam aut
 alteri exhibere. Ubi igitur ossa in suam sedem compule-
 ris, discessionem factura sint necne, quatenam ad ea cu-
 randi ratio accommodari debeat, jam est expositum. Ac si
 quidem discessura ossa speraveris, in his omnibus deligatio
 ex linteis, quo dixi modo, ut plurimum a mediis orla in-
 situenda est, velut quae ex duobus initiis primum fascia
 circumdatur. Ulceris autem forma in considerationem ad-

Ed. Chart. XII. [254. 255.] Foesl. I. 773. 774. Ed. Lind. II. (745. 746.)
 τὴν μορφὴν τοῦ ἔλκεος, ὅπως ἤκιστα σεσηρὸς καὶ ἐκπελη-
 γμένον ἔσται παρὰ τὴν ἐπίδεσιν. [255] τοῖσι μὲν γὰρ ἐπὶ
 δεξιὰ ἐπιθεῖν ξυγτροφῶς ἔχει, τοῖσι δὲ ἐπ' ἀριστερά, τοῖσι
 δὲ ἀπὸ δύο ἀρχῶν. ὁκόσα δὲ κατηγο(746) ρήθη || ὅστέα
 ἐμπεσεῖν. ταῦτα αὐτὰ εἶδέναι χρή ὅτι ἀποστήσεται καὶ ὅσα
 τελείως ἐπιλώθη τῶν σαρκῶν. ψιλοῦται δὲ ἐνίων μὲν τὸ ἄνω
 μέρος, μετέξτερον δὲ κύκλωθεν ἀμφιθνήσκουσιν αἱ σάρκες,
 καὶ τῶν μὲν ἀπὸ τοῦ ὀρχαίου τραύματος σεσάπριται ἔτια
 τῶν ὀστέων, τῶν δ' οὐ, καὶ τῶν μὲν μᾶλλον, τῶν δ' ἥσσοι,
 καὶ τὰ μὲν μικρὰ, τὰ δὲ μεγάλα. διὰ οὖν ταῦτα τὰ εἰρη-
 μένα οὐκ ἔστιν ἐνὶ ὁρόματι εἰπεῖν ὅκοτε τὰ ὀστέα ἀποστή-
 σεται. τὰ μὲν γὰρ διὰ μικρότητα, τὰ δὲ διὰ τὸ ἐπ' ἄκρου
 ἔχασθαι θάσσον ἀφίσταται, τὰ δὲ διὰ τὸ μὴ ἀφίστασθαι,
 ἀλλὰ λεπιδοῦσθαι κατεξηραθέντα καὶ σαρκὰ γεγόμενα.
 πρὸς δὲ τοῦτοις διαφέρει τε καὶ ἡγερέης. ὥς μὲν οὖν τὸ
 ἐπίπαν τάχιστα τουτέων ὀστέα ἀφίσταται, ὧν τάχιστα μὲν
 αἱ ἐκπυήσις, τάχιστα δὲ καὶ κάλλισται αἱ σαρκοφυΐαι. καὶ

hibenda est, quo quam minimum liantibus ac diductis
 labris sub vinculo exultat. Interdum etenim accommodate
 vinculum ad dexteram ducitur, interdum vero ad sinistram,
 aliis etiam ex duobus initiis ortum habet. At quae suis
 sedibus ossa restitui non potuerunt, ea discessionem esse
 factura nosse convenit, necnon quae prorsus carne nudata
 sunt. Nudantur vero quibusdam parte superiore, nonnul-
 lis quoque in orbem quoquoersus carnes emoriuntur. Et
 nonnullis quidem sub diuturno vulnere ossa quaedam ca-
 riem experta sunt, aliis vero minime, et his quidem magis,
 illis autem minus, ac partim quidem parva, partim etiam
 magna. Ob relatas igitur causas uno verbo explicari non
 potest, quo tempore ossa discessionem sint factura. Quae-
 dam etenim ob parvitatem, nonnulla etiam quod in summo
 contineantur, celerius discedunt. Alia vero minime, verum
 arefacta et cariem sentientia desquamantur. Ad haec etiam
 multum inter se curandi ratio differt. His igitur in totum
 celerrime ossa abscedunt, quibus citissime pus coit, celerri-

Ed. Chart. XII. [255, 256.] Foesl. I. 774. Ed. Lind. II. (746, 747.)
 γὰρ αἱ ὑποκείμεναι σάρκες κατὰ τὸ σιναρὸν αὐταὶ μετεω-
 ρίζουσιν τὰ ὁστέα ὡς ἐπὶ τὸ πούλυ. ὅλος μὲν ὁ κύκλος τοῦ
 ὁστέου, ἢν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀποσθῇ, καλῶς ἀπο-
 στήσεται, ἔτια γὰρ εἰς ἑξήκοντα ἡμέρας ἀγικνεῖται. τὰ μὲν
 [256] γὰρ ἀραιότερα τῶν ὁστέων θάσσον ἀγίσταται, τὰ δὲ
 στερεώτερα βραδύτερον, τὰ δὲ ἄλλα τὰ μείω πολλὸν ἐνδο-
 τέρω, ἄλλα δ' ἄλλως.

Ἀποπρίειν δ' ὁστέον ἐξέχον ἐπὶ τῶνδε τῶν προφασίων
 χρόνῳ, ἢν μὴ δύνηται ἐμβύλλειν, μικροῦ δὲ τιος αὐτῷ δοκῇ
 δεῖν παρελθεῖν καὶ οἷόν τε ἢ παραιρεθῆναι, ἢν τε ἀσηρὸν
 ἢ καὶ θραυρὸν τι τῶν σαρκίων καὶ δυσαισθησίην παρέχει,
 ψιλὸν δὲ τυγχάνει εἶναι καὶ τὸ τοιοῦτον ἀφαιρεῖν χρὴ. τὰ
 δ' ἄλλα οὐδὲν μέγα διαφέρει, οὔτε ἀποπρίσσει οὔτε μὴ ἀπο-
 πρίσσει. σαφέως γὰρ (747) εἰδέναι χρὴ ὅτι ὁστέα ὅσα τελείως
 στερεύεται τῶν σαρκῶν καὶ ἐπιξηραίνεται, ὅτι πάντα τελείως
 ἀποστήσεται. ὅσα δὲ ἀπολεπιδουῖσθαι μέλλει, ταῦτα οὐ χρὴ
 ἀποπρίειν. τεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ ἀπὸ τῶν τεταγμένων σημείων

neque etiam atque optime caro producitur. Quae enim
 in laesa parte caro subnascitur, ea fere in sublime ossa
 attollit. Totus quidem testae ossis ambitus, si quadraginta
 diebus discessionem facit, recte abscedere existimandus est,
 cum tamen quaedam sexagesimum attingant. Rariora qui-
 dem certe ossa citius, solidiora tardius, quaeque etiam mi-
 nora sunt, multum infra hoc spatium atque alia aliter
 discedunt.

His autem de causis os eminens praecidi debet, si in
 suam sedem compelli nequit, ac tantum non reponi posse
 videatur, si detrahi queat, si noxium fuerit et carnem aliqua
 ex parte vulneret, sensusque molestiam afferat. Quin si
 denudatum fuerit, id quoque auferri debet. Reliqua prae-
 cidantur necne non multum refert. Prorsus enim constat
 quae carne in totum privantur et arescunt, ea penitus quo-
 que discessionem esse factura. At quae in squamas resolvi
 sperantur, ea praecidi non debent. Ex propositis autem
 indicis conjiciendum est quatenam penitus discessionem fa-

Ed. Chart. XII. [255. 257.] Foel. I. 774. 775. Ed. Lind. II. (747.)
 τὰ τελείως ἀποστησόμενα. ἡτρεύνειν δὲ τοὺς τοιοῦτους σπλή-
 νεσι καὶ τῇ οἴνησιν ἡτρεῖν, ὥσπερ καὶ πρὸςθεν γέγραπται,
 τῶν ἀποστησόμενων ὀστέων. φυλάσσεσθαι δὲ χυρὴ μὴ κατα-
 ψυχροῖσι τέγγειν τὸν πρῶτον χρόνον. ῥιγέων γὰρ πυρετωδίων
 κίνδυνος. κίνδυνος δὲ καὶ σπασμῶν. προκαλεῖται γὰρ αἱ
 σπασμῶν τὰ ψυχρὰ, ποτὶ δὲ καὶ ἑλκῃ. εἰδέναι δὲ χυρὴ εἶναι
 περὶ ἀνάγκη βραχύτερα τὰ σώματα ταύτη γενέσθαι, ὧν ἀμ-
 φότερα τὰ ὀστέα κατεγρότα καὶ παρηλλαγμένα ἡτρεῦνται
 καὶ οἷς ὅλως καὶ ὁ κύκλος τοῦ ὀστέου ἀπέσπῃ. [257] ὅσοις
 δὲ μηροῦ ὀστέον ἢ βραχίονος ἐξέσχεν, οὔτοι οὐ μάλᾳ περι-
 γίνονται. τὰ γὰρ ὀστέα μεγάλα καὶ πολυμήληρα καὶ πολλὰ
 καὶ ἐπικαῖρα τὰ συντιτρωσκόμενα τεῦρα καὶ μῦες καὶ φλέ-
 βες. καὶ ἦν μὲν ἐμβαλλοῖς, σπασμοὶ φιλέουσιν ἐπιγίνεσθαι
 μὴ ἐμβληθεῖσι δὲ πυρετοὶ ὀξέες καὶ ἐπὶ χόλοι καὶ λιγνῶδες
 καὶ ἐπιμελαίνονται. περιγίνονται δὲ οὐχ ὅσον οἷσι μὴ ἐμ-
 βληθῇ, μηδὲ πειρηθῇ ἐμβάλλεσθαι. εἴ τι δὲ μᾶλλον περι-
 γίνονται οἷσι τὸ κάτω μέρος τοῦ ὀστέου ἐξέσχεν ἢ οἷσι τὸ

ctura sint, ad eaque hujusmodi curatio per splenia et vini
 perfusionem, velut in abscessuris ossibus ante scriptum est,
 adhibenda. Cavendumque ne frigidis per exordia perfun-
 dantur, horroris enim cum febre nervorumque distentionis
 metus impendet. Frigida namque nervorum distentionem
 accerfunt, quandoque vero etiam exulcerant. Nosse autem
 convenit illic brevius necessario membrum fieri, ubi utrum-
 que os fractum et aliud super aliud excedens curatum fuerit,
 cuique totus etiam testae ossis ambitus discesserit. At qui-
 bus femoris aut brachii os eminens est, ii aegre supersunt.
 Nam cum ossa grandiora sunt et medullosa, tum vero multi
 et insignes nervi simul vulnerantur, et muscoli et venae.
 Ac si quidem reposueris, nervorum distentiones supervenire
 consueverunt, non repositis autem febres acutae, biliosae,
 cum singultu et nigritie. Nihilo autem minus supersunt
 quibus neque in suas sedes sunt condita, neque ut recon-
 derentur tentatum est. Potius vero supersunt quibus ossis
 pars inferior quam quibus superior eminet. Superesse

Ed. Chart. XII. [257.] Foesl. I. 775. Ed. Lind. II. (747. 748.)
 ἄνω περιγίνονται δ' ὅν καὶ οἷσιν ἐμβληθεῖη, σπανίως γὰρ
 μὴν μελέται γὰρ μελετῶν μέγα διαφέρουσιν καὶ φύσεις
 φύσεων τῶν σωμάτων εἰς εὐφορίην. διαφέρει δὲ μέγα καὶ
 (748) ἢν ἔσω τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ μηροῦ τὰ ὅστέα ἐξέχῃ.
 πολλαὶ γὰρ καὶ ἐπίκαιροι καταιάσεις φλεβῶν ἐν τῷ ἔσω
 μέρει, ὧν ἔναι τιτρωσκόμεναι σφόδρα εἰσιν. εἰσὶ δὲ καὶ ἐν
 τῷ ἔξω μέρει, ἥσπον δέ. ἐν τοῖσιν οὖν τοιούτοιςιν τρώμα-
 σιν τοὺς μὲν κινδύνους οὐ χρεὶ λήθαι, ὅκοιό τινες εἰσιν,
 καὶ προλέγειν χρεὶ πρὸς τοὺς καιροὺς. εἰ δὲ ἀναγκάζοι μὲν
 ἐμβαλεῖν, ἐλπίζεις δὲ ἐμβάλλειν, καὶ μὴ πολλὴ ἢ παράλλα-
 ξις ἢ τοῦ ὁστέου καὶ μὴ ξυνδεσθαιμήκοιεν οἱ μύες, φιλέουσι
 γὰρ ξυνδεῖν, ἢ μόχλευσις καὶ τούτοις μετὰ τῆς καταιάσεως
 εὖ ἂν ξυλλαμβάνοιτο.

Ἐμβαλλόντα δὲ ἐλλέβορον μαλθακὸν προπῖσαι χρεὶ αὐ-
 θυμερόν, ἢν αὐθυμερόν ἐμβληθεῖ, εἰ δὲ μὴ, οὐδ' ἐγγειρέειν
 χρεὶ. τὸ δὲ ἔλκος ἐπιμενεῖν χρεὶ οὔη περ κεφαλῆς ὅστέα κα-
 τεργυῖης καὶ ψυχρόν μηδὲν προσφέρειν. σιτίων δὲ στερεῖσαι

etiam possunt, sed raro quidem quibus intro sunt condita.
 Curationes enim et corporum naturae, quod ad ferendi le-
 vitatem attinet, longe aliis aliae praestant. Multum quoque
 refert an interiore parte brachii ac femoris ossa eminent.
 Multae enim et inignes venarum productiones per interio-
 rem partem feruntur, quarum nonnullae, si vulnerentur,
 hominem jugulant. Sunt et exteriore parte quaedam, verum
 pauciores. Quare in huiusmodi casibus quodnam periculum
 impendeat non est ignorandum, idque in tempore praedi-
 cendum. Quod si in suam sedem compellere cogeris, idque
 te consequi posse speres, neque multum ossa inter se ces-
 serunt, musculique in seipsos non contrahuntur, quod saepe
 fieri assolet, his per vectem molitio cum distentione bene
 contulerit.

Ubi restitueris, veratrum molle eodem die propinare
 convenit, si eodem die restitueris, alioqui ne tentare quidem
 oportet. Ulcus autem eodem modo quo capitis ossa fracta
 curandum est, neque frigidi quicquam admovendum, ac

Ed. Chart. XII. [258, 259.] Foesl. I. 775. Ed. Lind. II. (748, 749.)
 τελέως, [258] καὶ ἦν μὲν πικρόχολος φύσει ἢ, ἐξύλινον
 εὐώδες ὀλίγον ἐπὶ ὕδωρ ἐπιστάζοντα τοιούτῳ διαιτῶν, ἦν δὲ
 μὴ πικρόχολος ἢ, ὕδατος πόματι χρῆσθαι· καὶ ἦν μὲν πυρε-
 ταίῃ ξυγχῶς, τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέραις τὸ ἐλάχιστον οὕτω
 διαιτῶν, ἦν δὲ ἀπίρετος ἢ, ἐπὶ ἡμέρησιν. [259] ἔπειτα ἐκ
 προσαγωγῆς κατὰ λόγον φαύλην διαίταν ὄγειν. καὶ οἷσιν
 ἂν μὴ βληθῇ τὰ ὀστέα, καὶ τὴν φαρμακείην χρὴ τοιαύτην
 ποιέσθαι καὶ τῶν ἐλκῶν τὴν μελέτην καὶ τὴν διαίταν ὡς-
 αὐτως, καὶ τὸ ἀπαιρούμενον τοῦ σώματος μὴ κατατείνειν,
 (749) ἀλλὰ καὶ προσάγειν μᾶλλον, ὥστε χαλαρώτερον εἶναι
 τὸ κατὰ τὸ ἔλκος. τῶν δὲ ὀστέων ἀπόστασις χρονίη, ὥσπερ
 καὶ πρόσθεν εἴρηται. μάλιστα δὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα διαφυγεῖν.
 ἀλλ' ἦν τις καλὴν ἔχῃ τὴν ἀποφυγὴν, αἷ τε γὰρ ἐλπίδες
 ὀλίγαι καὶ οἱ κίνδυνοι πολλοί, καὶ μὴ ἐμβάλλων ἄτεχτος ἂν
 δοκῇ εἶναι, καὶ ἐμβάλλων ὅν ἐγγυτέρω τοῦ θανάτου ἀγάγοι
 ἢ σωτηρίας. τὰ δὲ ὀλισθήματα τὰ κατὰ γούνατα καὶ τὰ δια-
 κνήματα τῶν ὀστέων εὐηθέστερα πολὺ τῶν κατ' ὀγκῶνα

cibo penitus interdicendum. Ac si quidem aeger natura
 biliosus fuerit, nonnihil mellae odoratae in aquam instil-
 lando eo victu sustinendus est. Si vero bile non abundet,
 aquae potione utendum. Quod si febre continenti detinea-
 tur, diebus quatuordecim ut minimum eo victu tolerari
 debet, sin febre vacet, septem diebus. Deinde sensim pro-
 gressu facto pro ratione ad simplicem victus rationem re-
 vocandus. At quibus ossa intro condita non fuerint, tum
 eadem medicamenti potio adhibenda, tum eodem modo ul-
 cus nutriendum, atque eodem victu perseverandum. Itidem-
 que elatam corporis partem distendere non oportet, quin
 potius contrahere, quo laxior qua parte ulcus est efficiatur.
 Ossium quoque discessio longiore tempore fit, quemadmo-
 dum etiam ante dictum est. Taliaque praecipue vitanda
 sunt, si quis modo id honeste facere potest, cum et spes in
 angusto sit et pericula multa impendeant, ac nisi reposueris,
 imperitiae artis exislmatio tibi subenda sit, sin reposueris,
 aegrum potius ad mortem praecipites quam ad sanitatem
 reducas. Ubi ossa ex toto suis sedibus moventur, aut pau-

Ed. Chart. XII. [259. 260. 262-264.] Foesl. I. 775. 776. Ed. Lind. II. (749.)
 κινημάτων καὶ ὀλισθημάτων. τὸ τε γὰρ ἄρθρον τοῦ μηροῦ
 εὐσταθέστερον ὥς ἐπὶ μεγέθει ἢ τὸ τοῦ || βραχίονος [260]
 καὶ δικαίην φύσιν μόνον ἔχον καὶ ταύτην περιφερέα. τὸ δὲ
 τοῦ βραχίονος ἄρθρον μέγα καὶ βαθμίδα πλείονας ἔχον.
 [262] πρὸς δὲ τούτοις τὰ μὲν κνήμης ὅστέα παραπλήσια
 μήκος ἔστι καὶ σμικρόν τι οὐκ ὄξιον λόγου τὸ ἔξω ὅστέον
 ὑπερέχει οὐδενὸς μεγάλου κώλυμα ἔον, ἀφ' οὗ πέφυκεν ὁ
 ἔξω τένων ὁ παρὰ τὴν ἰγνίην. τὰ δὲ τοῦ πήχεος ὅστέα ἀγ-
 σά ἐστιν καὶ τὸ βραχύτερον παχύτερον συγιῶ, τὸ δὲ λεπτό-
 τερον πολλῶν ὑπερβάλλει καὶ ὑπερέχει τὸ ἄρθρον. [263] ἐξ-
 ἠρτῆται μέντοι καὶ τούτων τῶν τένων κατὰ τὴν κοινὴν
 ξίμψιν τῶν ὀστέων. πλείον δὲ μέρος ἔχει τῆς ἐξαρθήσεως
 τῶν τένων ἐν τῷ βραχίονι τὸ λεπτόν ὅστέον ἥπερ τὸ παχύ.
 ἢ μὲν οὖν φύσις τοιοῦτότροπος τῶν ἄρθρων τούτων καὶ τῶν
 ὀστέων τοῦ ἀγκῶνος, [264] καὶ διὰ τὸν τρόπον τῆς φύσεως
 τὰ κατὰ γόνυ ὅστέα πολλάκις μὲν ὀλισθαίνει, ὀρθῶς δὲ
 ἐπιπίπτει. φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμός

lum excedunt, id multo mitius in genu quam in cubiti flexu
 contingit. Femoris enim articulus pro magnitudine magis
 succinctus quam brachii est, atque hic unus aequabilem ha-
 bet naturam eamque rotundam. At brachii articulus cum
 magnus est tum plures habet cavitates. Adde quod tibiae
 quidem ossa longitudinem habent inter se similem et pau-
 lum quid ne essatu quidem dignum, quod exteriore parte
 est, excedit nihilque memorabile prohibet, ex quo exterior
 poplitis tendo ortum ducit. Cubiti vero ossa inaequalia
 sunt, quodque brevius longe plenius est, quod tenuius, mul-
 tum supra articulum fertur et excedit. His tamen nervis
 qui sunt ad communem ossium conjunctionem annectitur.
 In brachio autem os tenue majorem connexionis nervorum
 partem habet quam crassum. Atque horum quidem arti-
 culorum et ossium in cubiti flexu natura est huiusmodi.
 Ex quo naturae modo ossa quae in genu articulo sunt, fac-
 pius quidem elabuntur, at facilius reconduntur. Ac neque
 inflammatio magna, neque articuli vinculum accedit. Plu-

Ed. Chart. XII. [264—266.] Foesl. I. 776. Ed. Lind. II. (749, 750.)
 τοῦ ἄρθρου. ὀλισθαίνει δὲ τὰ πλείστα εἰς τὸ εἶσω μέρος,
 ἔστι (750) δ' ὅτε καὶ ἐς τὸ ἔξω, ποτὲ δὲ καὶ ἐς τὴν ἰγνύην.
 τούτων ἀπάντων αἱ ἐμβολαὶ οὐ χαλεπαί, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔξω
 καὶ ἔσω ὀλισθαίνοντα καθήσθαι μὲν χρή τὸν ἄνθρωπον
 ἐπὶ χαμηλῆς τινός, τὸ δὲ σκέλος ἀνωτέρω ἔχειν, μὴ μὲν
 πολλῶ. [265] κατὰσσις δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πούλῳ μετρίῳ ἄρκεσι,
 τῇ μὲν κατατείνειν τὴν ἡνέμη, τῇ δὲ ἀντιτείνειν τὸν μηρὸν.

Τὰ δὲ κατὰ τὸν ἀγκῶνα ὀχλωδέστερά ἐστιν τῶν κατὰ
 τὸ γότυ καὶ δυσεμβολώτερα καὶ διὰ τὴν φλεγμονήν, ἣν μὴ
 τις αὐτίκα ἐμβάλοι. ὀλισθαίνει μὲν γὰρ ἥσσον ἢ ἐκεῖνα,
 δυσεμβολώτερα δὲ καὶ δυσθειώτερα καὶ ἐπιφλε[266]γμαίνει
 μᾶλλον καὶ ἐπιπωροῦται. ἔστι δὲ καὶ τούτων τὰ μὲν πλείστα
 μικροὶ ἐγκλίσεις, ἄλλοις ἐς τὸ πρὸς τῶν πλευρῶν μέρος,
 ἄλλοις τὸ ἔξω. οὐ πᾶν δὲ τὸ ἄρθρον μεταβεβηκός, ἀλλὰ
 μένον τι κατὰ τὸ κοῖλον ὁστέον τοῦ ὁστίου τοῦ βραχίονος,
 ἢ τὸ τοῦ πήχεος ὁστέον τὸ ὑπερέχον ἔχει. τὰ μὲν οὖν τοι-
 αῦτα καὶ τῇ ἢ τῇ ὀλισθῇ, ῥηίδιον ἐμβάλλειν, καὶ ἀπόχρη
 ἢ κατὰσσις ἢ ἐς τὸ ἰθὺ γινομένη κατ' ἰθυσμένην τοῦ βρα-

rimum autem in interiorem partem excidunt, interdum
 vero in exteriorem, nonnunquam etiam in poplitem. Quo-
 rum omnium difficiles non sunt repositiones. Verum ubi
 in exteriorem ac interiorem partem moventur, homo hu-
 mili aliquo sedili, crure paulo quidem sublimiore collocato
 sedeat. Fereque mediocris extensio satis est, ut altera qui-
 dem parte tibiam, altera femur in diversa contendas.

At quae sunt in cubiti flexu ossa, maiorem molestiam ex-
 hibent quam quae in genu, maioreque negotio ob inflamma-
 tionem reponuntur, nisi protinus restituantur. Minus quidem
 certe quam illa suis sedibus moventur, sed aegrius in suum
 locum reconduntur et collocantur, insuperque inflamma-
 tionem magis contrahunt et callum obducunt. Sunt autem ho-
 rum magna quidem ex parte parvae inclinationes, interdum
 ad costas, interdum in exteriorem partem. Neque tamen arti-
 culus totus loco movetur, sed quodammodo in brachii cavo
 subsistit, qua parte os cubiti excedit. Haec igitur ubi in hanc
 vel illam partem excidunt, facile reponuntur, ac satis est

Ed. Chart. XII. [266.] Foes. I, 776, 777. Ed. Lind. II. (750. 751.)
 χίονος, τὸν μὲν κατὰ τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τείνειν, τὸν δὲ
 κατὰ τὴν μασχάλην περιβάλλοντα, τὸν δὲ ἐν τῇ ἐτέρῃ πρὸς
 τὸ ἔξωθεν ἄρθρον τὸ θέναι προσβάλλοντα ὠθεῖν, τῇ δ'
 ἐτέρῃ ἀντιῶθειν προσβάλλοντα ἐγγὺς τῷ ἄρθρῳ ἐτακύνει δὲ
 οὐ βραδέως ἐμβάλλόμενα τὰ τοιαῦτα ὀλισθήματα, ἣν πρὶν
 φλεγμὴν ἐμβάλλῃ τις. ὀλισθαίνει δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μάλ-
 λον ἐς τὸ ἔσω μέρος, ὀλισθαίνει καὶ ἐς τὸ ἔξω. εἰδηλα δὲ
 τῷ σχήματι καὶ πολλάκις ἐμπίπτει τὰ τοιαῦτα καὶ αἶεν
 ἰσχυρῆς κατὰ (751) τάσιν. χρόν δὲ τῶν ἔσω ὀλισθαίνοντων
 τὸ μὲν ἄρθρον ἀπωθεῖν ἐς τὴν φύσιν, τὸ δὲ πῆχυν ἐς τὸ
 κατωπρεγές μᾶλλον ὀρέποντα περιάγειν. τὰ μὲν πλείστα ὀγ-
 κῶνος τοιαῦτα ὀλισθήματα ἣν δὲ ὑπερβῇ τὸ ἄρθρον ἢ εἴθι
 ἢ ἔνθα ὑπὲρ τὸ ὀστέον τοῦ πήχεος τὸ ἔξωθεν ἐς τὸ κοῖλον
 τοῦ βραχίονος, γίνεται μὲν οὖν ὀλιγάκις τοῦτο, ἣν δὲ || γέ-
 νηται, οὐκ ἔτι ὁμοίως ἢ κατὰ τὰς ἢ ἐς ἰσχυροτέραν γινόμενῃ
 ἐπιτηδείῃ τῶν τοιουτέων ὀλισθημάτων. κωλύει γὰρ ἐν τῇ

brachium in directum extendere, ita ut unus ad manus
 juncturam intendat, alter sub ala comprehensum retineat,
 medicus autem altera manu ad emotum articulum admota,
 prominentiore palmarum parte propellat, altera vero prope
 articulum injecta in contrariam partem impellat. Atque
 hujusmodi luxationes non aegre repositioni parent, si prius,
 quam inflammatione occupentur, recondantur. Ut pluri-
 mum autem magis in interiorem partem elabuntur, luxantur
 quoque et in exteriorem. Quae habitu manifesta fiunt, ea-
 que plerumque etiam absque valida intentione in suas sedes
 restituntur. In his autem quae in interiorem partem ela-
 buntur, articulum in naturalem sedem propellere oportet,
 cubitum vero in primum magis conversum circumagere.
 Atque magna quidem ex parte quae in cubiti flexu luxatio-
 nes contingunt, sunt hujusmodi. Quod si articulus in hanc
 vel illam partem ultra cubiti os, quod in brachii cavum
 prominet, moveatur, quod quidem raro contingit, sed si
 accadat, non amplius similiter extensio in directum facta ad
 hujusmodi luxata accommodata fuerit. In hujusmodi nam-
 que extensione quod a cubito prominet, quo minus bra-

Ed. Chart. XII. [265.] Foesl. I. 777. Ed. Lind. II. (751.)

τοιαύτη κατὰ τὰς τοῦ ἀπὸ τοῦ πῆχους ὑπερέχον ὁστέον τῇ
 ὑπέρβασιν τοῦ βραχίονος. καὶ τοῖνυν τοῖσιν οὕτως ἐκβεβλη-
 κότες τὴν κατὰ τὰς ποιεῖσθαι τοιαύτην, οἷα περ πρόσθεν
 γέγραπται, ἐπὶ τὴν ὁστέα βραχίονος κατεγόντα ἐπιθέειν, ἀπὸ
 μὲν τῆς μασχάλης εἰς τὸ ἄνω τείνεσθαι, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀγκῶνος
 αὐτοῦ εἰς τὸ κατω ἀναγκάζειν. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα ὁ βρα-
 χίων ὑπερμερηθῇ ὑπὲρ τῆς ἐωυτοῦ βαθμίδος. ἦν δὲ ὑπερ-
 μερωθῇ, ῥηϊδίῃ ἢ κατὰ τὰς τοῖσι θένανσιν τῶν χειρῶν. τὸ
 μὲν ἐξαιτίας τοῦ βραχίονος ἐμβάλλοντα ὠθεῖν, τὸ δὲ εἰς τὸ
 τοῦ πῆχους ὁστέον τὸ παρὰ τὸ ἄνωρον ἐμβάλλοντα ἀνω-
 θεῖν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἅμφω, ἥσσαν μέντοι. ἢ τοιαύτη κα-
 τὰ τὰς τοῦ τοιοῦτον ὀλισθήματος δικαιοσύνη. ἐμβληθεὶς
 δὲ καὶ ἀπὸ τῆς εἰς ἰθὺ κατὰ τὰς, ἥσσαν δὲ ἢ οὕτω.

Ἦν δὲ εἰς τοῦ προσθεν ὀλισθῇ ὁ βραχίων, ἐλαχιστάκις
 μὲν τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ τί ἂν ἐξαπίνης ἐκπύλῃσις οἷα ἐκ-
 βάλλοι; πολλὰ γὰρ καὶ παρὰ τὴν οἰκείαν φύσιν ἐμπίπτει,
 καὶ μέγα τι ἦν τὸ κωλύον. ταύτη δὲ τῇ ἐκπαλῆσει μέγα τι

chium supra ferri possit prohibet. In his igitur quae sic
 suo loco mota sunt, ejusmodi extensionem adhibere con-
 venit, quae prius descripta est ubi quis brachii fracta ossa
 deligat, ita ut ab ala quidem in superiorem partem tensio
 fiat, ab ipso autem cubiti gibbo deorsum cogamus. Haec
 enim maxime ratione brachium supra suum sinum sublimè
 tolletur. Quod si accadat, facile in suam sedem recondun-
 tur, ubi manuum palmis partim quidem os brachii elapsum
 propellentes reponimus, partim vero os cubiti quod juxta
 articulum est, in partem contrariam impellimus, in utroque
 eodem modo, minus tamen. Atque haec distentio in hoc
 luxamento justissima videtur. Quin et intensio in dire-
 ctum in suam sedem recondi queat, minus tamen quam si
 hoc modo intendatur.

At si in anteriorem partem brachium elabatur, quod
 quidem raro admodum contingit, sed quid non ejicit re-
 pentina motio? Multa namque suis sedibus excidunt, et si
 magnum quoddam sit impedimentum. In hac autem articuli

Ed. Chart. XII. [266. 267.] Foef. I. 777. Ed. Lind. II. (751. 752.)
 τὸ ὑπερβαίνον τὸ ὑπὲρ τὸ παχύ(752)τερον τῶν ὀστέων
 καὶ τῶν τεύρων συγῆ κατὰ τὰς. ὅμως δὲ δὴ τισιν ἐξεπά-
 λησεν. σημεῖον δὲ τοῖς οὕτως ἐκπαλήσασιν. οὐδὲν γὰρ χοῆμα
 τοῦ ἀγκῶτος κάμψαι δύναται. εὐθὺλον δὲ καὶ τὸ ἄσθρον
 ψανόμενον. ἣν μὲν οὖν μὴ αὐτίκα ἐμβληθῇ, ἰσχυραὶ καὶ
 βίαιοι φλεγμοναὶ καὶ πυρετώδεις γίνονται. ἣν δὲ δὴ αὐτίκα
 τις παρατύχῃ, εὐέμ[267]βολον. χοῆ δὲ ὁθότιον σκληρόν εἰλι-
 γμένον ἀρκέσει μὴ μέγα ἐνθέντα πλάγιον ἐς τὴν κάμπην τοῦ
 ἀγκῶτος ἐξαπίνης ξυγκάμψαι τὸν ἀγκῶνα καὶ προσαγαγεῖν
 ὡς μάλιστα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ὤμον. ἱκανὴ μὲν οὖν αὕτη
 ἡ ἐμβολὴ τοῖσιν οὕτω ἐκπαλήσασιν. ἀτὰρ καὶ ἐς τὸ ἰθὺ κα-
 τὰ τὰς δύναται εὐθετεῖν τοῦτον τὸν τρόπον τῆς ἐμβολῆς.
 τοῖσι μέντοι θέναρσιν τῆς χειρὸς χοῆ τὸν μὲν ἐμβάλλοντα
 ἐς τὸ τοῦ βραχίονος ἐξέχον τὸ παρὰ τὴν κάμπην ὀπίσω
 ἀπωθέειν, τὸν δὲ τινα κάτωθεν ἐς τὸ τοῦ ἀγκῶτος ὀξὺ ἐμ-
 βάλλοντα ἀπωθέειν ἐς τὴν ἰδυορίην τοῦ πήχεος ῥέποντα.
 δύναται δὲ ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ὀλισθήσιος κακείνη

emotione magnum quiddam supra os crassius fertur et multa
 nervorum contentio, nihilominus tamen quibusdam sua
 compage movetur. Hujus autem emotionis indicium est,
 quod nulla ex parte cubitum flectere queunt, et articulus
 ad contactum manifestus est. Nisi igitur subito reconditus
 fuerit, graves vehementesque inflammationes cum febre
 oriuntur. Quod si statim occurratur, nullo negotio in suam
 sedem reponitur. Oportet autem linteo duro convolato non
 magno in cubiti flexu transverso imposito derepente
 cubitum inflectere et manum quam maxime fieri potest ad
 humeri caput adducere. Haec igitur reponendi ratio iis
 quidem sic emotis abunde est. Quin etiam in directum dis-
 tentio hunc repositionis modum adaptare potest. Promi-
 nentioribus tamen manuum palmis ad brachii partem ad
 flexuram quidem extantem injectis, alter in posteriorem
 partem propellere, alter vero ab inferiore parte iisdem in
 cubiti eminentiam injectis, in contrariam partem e regione
 cubiti impellere debet. Ad hunc quoque luxationis modum

Ed. Chart. XII. [267.] Foesl. I. 777. 778. Ed. Lind. II. (752. 753)
 ἢ κατάτασις ἢ πρόσθεν γεγραμμένη, ὡς χρὴ κατατείνειν τὰ
 ὁστέα τοῦ βραχίονος κατεηγότα, ἐπὴν μέλλωσιν ἐπιδείσθαι.
 ἐπὴν δὲ καταθῇ, οὕτω χρὴ τοῖσι θένεσσι τὰς προσβολὰς
 ποιέεσθαι, ὥσπερ καὶ πρόσθεν γέγραπται.

|| Ἦν δὲ εἰς τοῦπίσω βραχίον ἐκπέση, ὀλιγάνκις δὲ τοῦ-
 το γίνεται, ἐπωδυνώτατον δὲ τοῦτο πάντων καὶ πυρετωδέστα-
 τον ξυνεγέων πυρετῶν καὶ ἀκρητοχόλων, θανατωδέων καὶ
 ὀλιγημερέων, οἱ τοιοῦτοι ἐκτανύειν οὐ δύναται. ἦν μὲν οὖν
 αὐτίκα παρατύχοις, βιάσασθαι χρὴ ἐκτανύσαντα τὸν ἀγκῶνα
 (753) καὶ αὐτόματον ἐμπίπτει. ἦν δέ γε φθάση πυρετήνας,
 οὐκ ἔτι χρὴ ἐμβάλλειν. κατατείνειεν γὰρ ἂν ἡ ὁδὴν ἀναγ-
 καζομένου. ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰρησθαι, οὐδ' ἄλλο χρὴ ἄρθρον
 πυρεταίνοντι ἐμβάλλειν, ἥμιστι δὲ ἀγκῶνα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα
 σίεα κατ' ἀγκῶνα καὶ ὀχλῶδεα. τοῦτο μὲν γὰρ τὸ παχύτερον
 ὁστέον ἐστὶν ὅτε ἐκινήθῃ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου, τὸ οὔτε ξυγκύμ-
 πτειν οὔτε κατατανύειν ὁμοίως δύναται. δῆλον δὲ γίνεται
 ψανόμενον κατὰ τὴν ξύγκμψιν τοῦ ἀγκῶνος παρὰ τὴν δια-

adhiberi potest intendendi ratio prius descripta, qua ossa
 brachii fracta, ubi devincienda sunt, extenduntur. Atque
 ubi distentio facta est prominentioribus manuum partibus
 admotis, velut prius dictum est, conformare oportet.

At si posteriorem in partem brachium exciderit, quod
 tamen raro contingit, is casus maximos omnium dolores
 febresque assiduas mere biliosas, lethales et quae intra pau-
 cos dies hominem e vita tollant, inducit. Quibus id acci-
 dit, brachium extendere nequeunt. Si ergo statim a prin-
 cipio affueris, vi cubitum intendere oportet ac sponte in
 suum locum restituetur. Quod si febris praeoccuparit, re-
 condi non amplius debet. Vi enim adhibita dolor inten-
 deretur. Ac, ut uno verbo dicam, neque ullus alius arti-
 culus, ac minime omnium cubitus, dum febris adest, in suam
 sedem compellendus est. Aliae quoque graves noxae ac
 molestae in cubiti gibbo contingunt. Nempe os istud crassius
 quandoque ab altero dimovetur, tuncque neque curvari
 neque extendi similiter brachium potest. Id autem mani-
 festum fit, si quis cubiti flexum, qua vena scinditur et supra

Ed. Chart. XII. [266. 268.] Foes. I. 778. Ed. Lind. II. (753. 754.)
 σχίδα τῆς φλέβος τὴν ἄνωθεν τοῦ μυὸς τείνουσαν. οἷσι δὲ
 τὸ τοιοῦτον, οὐκ ἔτι ῥηϊδίον ἐς τὴν ἐσωτοῦ φύσιν ἀγαγεῖν.
 οὐδὲ γὰρ ἄλλην οὐδεμίαν ῥηϊδίον ξυμφυάδα κοινὴν δύο
 ὁστέων κινηθεῖσαν ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν ἰδρυθῆναι, ἀλλ'
 ἀτόγκῃ ὄγκον ἴσχειν τὴν διάστασιν. ὥς δ' ἐπιδείκνυται ἐν
 ἄρθρῳ ἐν τῇ κατὰ σφυρὸν ἐπιδέσει εἴρηται. ἔστι δ' οἷσι
 κατηγγνυται τοῦ πύχεος τὸ ὁστέον τὸ ὑποιεταγμένον τῷ βρα-
 χίῳ. ὅτε μὲν τὸ χονδρῶδες αὐτοῦ ἀφ' οὗ πέφυκεν ὁ τένων
 ὀπισθεν τοῦ βραχίονος, καὶ ἐπὶ τοῦτο κινηθῇ, πυρετωδὲς
 καὶ κακότηδες γίνεται, τὸ μέντοι ἄρθρον μένει ἐν τῇ ἐσωτοῦ
 χώρῃ. ἴσως γὰρ ἡ βίασις αὐτοῦ ταύτῃ ὑπερέχει. ὅταν δὲ
 [268] ἀπαγῇ ταύτῃ ἢ ὑπερέχει ἢ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος,
 πλατωδέστερον τὸ ἄρθρον γίνεται, ἢν παντόπασιν ἀποκα-
 λισθῇ. ἀσυνέστερα δὲ, ὥς ἐν κεφαλαίῳ εἰρησθαι, πάντα τὰ
 κατηγγνύμενα τῶν ὁστέων ἐστὶν ἢ οἷσι τὰ μὲν ὁστέα οὐ κα-
 τάγγνυται, φλέβες δὲ καὶ νεῦρα ἐπὶ καιρῷ ἀμφιφλάται ἐν τοῦ-
 τοις τοῖσι χώροις. ἐγγυτέρω γὰρ θανάτου πελάζει ταῦτα
 ἢ ἐκείνα, ἢν ἐκπυρωθῇ (754) ξυνεχεῖ πυρετῷ. ὀλίγα γε μὲν

laetum fertur, manu contingat. Quod ubi accidit, non
 facile in suam naturam restituitur. Neque enim ulla alia
 duorum inter se ossium connexio, ubi dimota est, facile in
 pristinam sedem reponitur, verum diductis ossibus eam par-
 tem turgidiorem esse necesse est. Qua autem ratione arti-
 culus vincendus sit, in malleoli deligatione dictum est. In-
 terdum vero os cubiti brachio subjectum frangitur, quan-
 doque etiam cartilaginea ejus pars, ex qua tendo in poste-
 riore brachii parte enascitur. Quod cum fit, febrem et ma-
 ligna vitia inducit. Articulus tamen suo loco manet, aequa-
 liter enim ipsius basis hac parte excedit. Cum vero quā
 parte brachii caput supereminet discesserit, magis vagatur
 articulus quam si penitus transversus frangatur. Ac, ut
 uno verbo complectar, minores noxae sunt sub ossibus fra-
 ctis quam si iis non fractis, venae tamen ac nervi insignes
 iis locis conterantur. Haec enim magis quam illa praeci-
 pitant, si febre continua incenduntur. Verum hujusmodi

Ed. Chart. XII. [268.] Foef. I. 778. 779. Ed. Lind. II. (754.)
 τὰ τοιαῦτα κατήγματα γίνεται. ἔστι δ' ὅτε αὐτὴ ἡ κεφαλὴ
 τοῦ βραχίονος κατὰ τὴν ἐπίφυσιν κατὰγνυται. οὕτω δὲ δοκέω
 κακωσιώτερον εἶναι πολλῶ, πολλῶ τινὶ εὐηθέστερον τῶν
 κατ' ἄγκωνα σινέων εἶναι. ὥς μὲν οὖν ἕκαστα τῶν ὀλισθη-
 μάτων ἀρμόσει ἐμβάλλειν καὶ μάλιστα ἡτρεῦειν γέγραπται,
 καὶ ὅτι παραχορῆμα ἐμβάλλειν καὶ μάλιστα ἄρθρον ξυμφέροι
 διὰ τὸ τάχος τῆς φλεγμονῆς τῶν νεύρων. καὶ γὰρ ἦν ἐκπε-
 σόντα αὐτίκα ἐμπέσει, ὁμοίως φιλέει τὰ νεῦρα ζύντασιν ποι-
 εῖσθαι καὶ κολύειν ἐπὶ πόσον χρόνον τὴν τε ἔκτασιν ὅσην
 περ φιλέει ποιέσθαι, τὴν τε ξύγκαμψιν. ἡτρεῦειν δὲ πάντα
 παραπλησίως ταῦτα ξυμφέροι καὶ ὁκόσα ἄγνυται || καὶ ὁκόσα
 διῶσται καὶ ὁκόσα ὀλισθαίνει. πάντα γὰρ χρόνῳ ὁδοῖοις
 πολλοῖσι καὶ σπλήνεσιν καὶ κηρωτῇ ἡτρεῦειν, ὥσπερ καὶ
 τᾶλλα κατήγματα. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ἄγκωνος ἐν τοῦτοις
 παντάπασιν δεῖ τοιοῦτον ποιέσθαι, ὅσον περ οἷσιν βραχίων
 ἐπεδείτο καταγείς καὶ πῆχυς. κοινώτατον μὲν γὰρ πᾶσι τοῖ-
 σιν ὀλισθημασιν καὶ τοῖσι κινήμασιν καὶ τοῖσι κατήγμασιν

quidem fracturae raro evenire consueverunt. Interdum
 quoque ipsum brachii caput juxta productionem frangitur.
 Idque cum longe magis noxium esse videatur, iis quae circa
 cubitum contingunt multo est levius. Qua igitur ratione
 luxata singula in suas sedes reponi potissimumque curari
 conveniat, scriptum est, quodque articulum protinus in suum
 locum compelli ob celerem nervorum inflammationem
 maxime conferat. Etenim si quae suo loco mota sunt sta-
 tim recondantur, una etiam nervi contendendi solent, ali-
 quantoque tempore consuetam tum extensionem tum infle-
 xionem impedire. Haec autem omnia simili modo curare
 convenit, tum quae franguntur tum quae inter se diffident
 tum quae luxantur. Cuncta enim pluribus fasciis et spleniis
 ac cerato haud aliter quam reliquae fracturae curanda sunt.
 In his etiam cubiti gibbum talem prorsus habitum habere
 convenit, qualis ubi brachium fractum aut cubitus deliga-
 batur. His enim omnibus tam luxationibus quam emotio-
 nibus et fracturis maxime communis est habitus, nec non

Ed. Chart. XII. [268.] Fœl. I. 779. Ed. Lind. II. (754. 755.)
 τοῦτο, τὸ σχῆμά ἐστιν. κοινότατον δὲ πρὸς τὴν ἔπειτα διά-
 τασιν καὶ τὸ ἐκτανύν ἐκαστα καὶ συγκόμπειν. ἐντεῦθεν
 γὰρ ὁδοὶ ἐς ἀμφοτέρω παραπλήσιοι. εὐχωτάτον δὲ καὶ εὐα-
 τάλητον αὐτῷ τῷ κίμνοντι τοῦτο τὸ σχῆμα. ἔτι δὲ πρὸς
 τούτοις εἰ ἄρα κρᾶτηθεῖ ὑπὸ τοῦ πωρώματος, εἰ μὲν ἐκτε-
 ταμένη ἢ χεὶρ κρᾶτηθεῖ, κρέσσων ἂν εἴη μὴ προσεοῦσα.
 πολλῶ μὲν γὰρ κώλυμα εἴη, ὠφελείη δὲ ὀλίγον. εἰ δ' αὖ
 συγκεκαμμένη, μᾶλλον (755) εὐχρηστος ἂν εἴη. πολλῶ δὲ
 εὐχρηστοτέρη εἰ τὸ διὰ μέσου σχῆμα ἔχουσα πωρωθεῖ κρέσ-
 σων. τὰ μὲν περὶ τοῦ σχήματος τοιαῦτα.

Ἐπιδεῖν δὲ χρὴ τὴν τε ἀρχὴν τοῦ πρώτου ὀθονίου
 βαλλόμενον κατὰ τὸ βλαφθέν, ἢν τε καταγῇ ἢν τε ἐκστῇ
 ἢν τε διαστῇ, καὶ τὰς περιβολὰς τὰς πρώτας κατὰ τοῦτο
 ποιέσθαι καὶ ἐρηρεῖσθαι μάλιστα ταύτη, ἐνθεν δὲ καὶ ἐν-
 θεν ἐπὶ ἥσسون. τὴν δὲ ἐπίδεσιν κοινὴν ποιέσθαι χρὴ τοῦ τε
 πήγους καὶ τοῦ βραχίονος, καὶ ἐπὶ πούλῳ πλέον ἐκύτερον ἢ
 ὡς οἱ πλεῖστοι ποιέουσιν, ὅπως ἐξαρεύεται ὡς μάλιστα ἀπὸ
 τοῦ σίνεος τὸ οἶδημα ἐνθεν καὶ ἐνθεν. προσεπιβαλλέσθω

ad eam quae postea sequitur distentionem, et ad singula ex-
 tendenda et flectenda. Inde enim similes ad utraque viae
 ineundae sunt. Praeterea hoc habitu aegroto membrum fa-
 cile continetur et appensum excipitur. Ad haec etiam ubi
 callus firmandus est, si quidem porrecta manu callus obdu-
 catur, eum minime adesse praestaret, cum magno sit impe-
 dimento, parum vero profit: sin autem manu inflexa callus
 obducitur, magis ex usu fuerit. At longe expeditius me-
 liusque fuerit, si manu medio habitu collocata callus ob-
 firmetur. Ac de habitu quidem hactenus.

Deligare vero oportet primo fasciae capite ad laesam
 partem injecto, sive fracta sit sive exciderit sive debilis-
 cante, ibique primas convolutiones circumdare, ita ut ea parte
 maxime obfirmetur, sed utrimque minus. Vinculo quoque
 cubitus et brachium communiter comprehendendum, quod
 utriusque multo maiorem partem occupet quam plerique
 soleant, quo quam longissime a loco laeso in hanc vel illam
 partem tumor exprimatur. Vinculo insuper eminentia etiam

Ed. Chart. XII. [268, 269.] Foesl. I. 779. Ed. Lind. II. (755, 756.)
 δὲ καὶ τὸ ὄξύ τοῦ πήχεος, ἣν τὸ σῖνος κατὰ τοῦτο ἢ ἦν τε
 μὴ, ἵνα τὸ οἰδήμα ἐνταῦθα περὶ αὐτὸ ξυλλέγηται. περιγεύ-
 γειν δὲ χρὴ ἐν τῇ ἐπιδέσει ὅπως μὴ κατὰ τὴν καμπὴν
 πολλῶν τοῦ ὀστέου ἡθροισμένον ἔσται ἐκ τῶν δυνατῶν. πε-
 πιέχθαι δὲ κατὰ τὸ σῖνος ὡς μάλιστα, καὶ τὰ ἄλλα καταλα-
 βείω αὐτὸν περὶ τῆς πιέσεως καὶ τῆς χαλῆσιος. ταῦτα καὶ
 κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους [269] ἕκαστα ὥσπερ τῶν ὀστέων
 τῶν κατεγγύτων ἐν τῇ ληθείᾳ πρόσθεν γέγραπται, καὶ αἱ
 μετεπιδείξεις διὰ τρίτης ἔστωσαν. χαλῆν δὲ δοκέτω τῇ τρίτῃ,
 ὥσπερ καὶ τότε, καὶ νάρθηκος προσπεριβάλλειν ἐν τῇ ἰκτε-
 ομένῃ χρόνῳ. οὐδὲν γὰρ ἀπὸ τρόπου καὶ τοῖσι τὰ ὀστέα κα-
 τεγγύσι καὶ τοῖσι μὴ, ἢ μὴ πυρεταίνῃ. ὡς χαλαρωτάτους
 δὲ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ βραχίονος κατατεταγμένους, τοὺς δὲ
 ἀπὸ τοῦ πήχεος κειμένους. ἔστωσαν δὲ μὴ παχέες οἱ νάρ-
 θηκες. ἀναγκαῖον δὲ καὶ ἀνίσους αὐτοὺς εἶναι ἀλλήλοισιν,
 παραλλιάσειν δὲ παρ' ἀλλήλους, ἢ ἂν ξυμφέρει τεκμαιρό-
 μενον πρὸς τὴν (756) ἑυγκυμψιν. αὐτὰ καὶ τῶν σπληνῶν
 τὴν πρόσθεσιν τοιαύτην χρὴ ποιέεσθαι, ὥσπερ καὶ τῶν ναρ-

cubiti circumdanda, sive ea parte noxa sit sive non, ut ne circa ipsam tumor colligatur. Vitandum etiam in vinciendo, quoad ejus fieri poterit, ne vinculum ad cubiti flexum multum coacervetur. Compressio quoque quam maxime qua parte noxa est facienda, caeteraque, quod ad vinculi compressionem ac laxamentum attinet, eadem iisdemque temporibus singula adhibenda, quae in ossium fractorum curatione prius scripta sunt. Tum tertio quoque die vincula resolvenda. Tertio item die laxa esse sentiantur, non secus ac in fracturis. Ferulae quoque suo tempore circumdandae. Nihil enim absurdum est, tam iis quibus ossa fracta sunt quam quibus fracta non sunt adhibere, nisi febris adfuerit. Quam laxissimae autem partim quidem ad brachium adaptentur, partim etiam ad cubitum collocentur, neque eae crassae. Admoveri quoque eas inaequales necesse est ac inter se cedentes, quatenus conferat conjectura ad flexum adhibita. Quin et splenia eadem ratione, qua ferulas dixi-

Ed. Chart. XII. [269. 289. 290.] Fœf. I. 779. 780. Ed. Lind. II. (756.)
 θήκων εἴρηται, ὀγκηροτέρους δὲ ὀλίγη κατὰ τὸ σῆτος προσ-
 τιθένται. τοὺς δὲ χροῖτους τοὺς ἀπὸ τῆς φλεγμονῆς τεκμαί-
 ρεσθαι καὶ ἀπὸ τῶν πρόσθεν γεγραμμένων.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

[289] || (756) Ὡμου δὲ ἄρθρον ἓνα τρέπον οἶδα ὀλι-
 σθαίνον τὸν ἐς τὴν μασχάλην. ἄνω δὲ οὐδέποτε εἶδον οὐδὲ
 ἐς τὸ ἔξω. [290] οὐ μέντοι διίσχυρισιώ γε, εἰ ὀλισθαίνει ἂν
 ἢ οὐ, καίπερ ἔχων περὶ αὐτοῦ ὅ τι λέγω. ἀτὰρ οὐδὲ ἐς τὸ
 ἐμπροσθεν οὐδέπω ὤπωπα, οὐδὲ τοῦτο ὅτι ἔδοξέ μοι ὀλι-
 σθηκέναι. τοῖσι μέντοι ἰητροῖσι δοκέει κάρτα ἐς τοῦμπροσθεν
 ὀλισθαίνειν, καὶ μάλιστα ἐξαπατῶνται ἐν τούτοισιν, ὧν ἂν
 φθίσις καταλάβῃ τὰς σάρκας τὰς περὶ τὸ ἄρθρον τε καὶ
 τὸν βραχίονα. φαίνεται γὰρ ἐν τοῖσι τοιοῦτοις παντάπασιν
 ἢ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξέχουσα ἐς τοῦμπροσθεν. ἐγὼ δὲ
 ποτε τὸ τοιοῦτον οὐ φάς ἐκπεπιωκέναι ἤκουσα φλαίρως ὑπὸ
 τε τῶν ἰητρῶν ὑπὸ τε τῶν δημοτέων διὰ τοῦτο τὸ πρῆγμα
 ἐδόκειν γὰρ αὐτοῖσι ἡγησθῆναι μῦθος, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες

mus, sunt apponenda, sed qua parte vitium est, paulo ple-
 niora. Temporis vero opportunitatem cum ex inflamma-
 tione tum ex iis quae supra scripta sunt conjicere oportet.

HIPPOCRATIS DE ARTICVLIS LIBER.

Humeri articulum uno modo, in alam videlicet, exci-
 dere vidi, nunquam autem in superiorem aut exteriorem
 partem. Non tamen excidat necne contenderim, licet de
 eo aliquid dicere possim. Verum neque in priorem partem
 unquam vidi, nec excidere posse existimo. Et si quibus-
 dam medicis eam in partem plurimum luxari videtur. Sed
 maxime falluntur in iis, quorum carnes circa articulum et
 brachium tabes occupavit. In quibus brachii caput in an-
 teriorem partem prominere prorsus videtur. Atque ego cum
 aliquando hujusmodi articulum excidisse negarem, eam ob-
 rem tum apud medicos tum apud vulgum male audivi.
 Solus enim ignarus, alii vero omnes periti sunt habiti, rem-

Ed. Chart. XII. [290. 292. 293.] Foesl. I. 780. Ed. Lind. II. (756. 757.)
 ἐγρωσκέαι καὶ οὐκ ἡδυνάμην αὐτοὺς ἀναγνώσαι, εἰ μὴ μόλις
 οὔτι τόδ' ἐστὶ τοιόνδε. [292] εἴ τις τοῦ βραχίονος ψιλώσῃς
 μὲν τῶν (757) σαρκέων τὴν ἐπωμίδα, ψιλώσῃς δὲ ἢ ὁ μὲν
 ἀνατείνει, ψιλώσῃς δὲ τὸν τένοντα τὸν κατὰ τὴν μισγύλην
 καὶ τὴν κληῖδα πρὸς τὸ στήθος ἔχοντα, φαίνοιτο ἂν ἡ κε-
 φαλή τοῦ βραχίονος ἐς τοῦμπροσθεν ἐξέχουσα ἰσχυρῶς, καί-
 περ οὐκ ἐκπεπτωκυῖα. πέφυκε γὰρ ἐς τοῦμπροσθεν πρόπειτῆς
 ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος. τὸ δ' ἄλλο ὁστέον τοῦ βραχίονος
 ἐς τὸ ἔξω κυμύλον. ὁμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς
 ὠμοπλάτης πλάγιος, ὅταν παρὰ τὰς πλευρὰς παρατεταμένος
 ᾖ, ὅταν μέντοι ἐς τοῦμπροσθεν ἐκτανυσθῇ ἢ ξύμπασα χεῖρ,
 τότε ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος κατ' ἕξιν τῆς ὠμοπλάτης τῷ
 κοίλῳ γίνεται, καὶ οὐκ [293] ἔτι ἐξέχειν ἐς τοῦμπροσθεν
 φαίνεται. περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος οὐδέποτε εἶδον, οὐδὲ εἰς
 τοῦμπροσθεν ἐκπεσόν, οὐ μὲν ἰσχυριεῖω γε οὐδὲ περὶ τού-
 του, εἰ μὴ ἐκπέσῃ ἂν οὕτως ἢ οὐ. ὅταν οὖν ἐκπέσῃ ὁ βρα-
 χίων ἐς τὴν μισγύλην, ὥστε πολλοῖσιν ἐκπίπτοντος, πολλοὶ
 ἐπίστανται ἐμβάλλειν. εὐπαίδευτον δὲ ἐστὶ τὸ εἰδέναι πάσας

que ita se habere vix illis persuadere potui. Si quis ex bra-
 chio, superiore humeri parte, carnem detraxerit, ex ea qui-
 dem parte, qua musculus sursum tendit, tendonem quoque
 nudarit, qui juxta alam et jugulum ad pectus fertur, bra-
 chii caput, licet non exciderit, anteriore partē multum pro-
 minere conspicietur. Natura enim brachii caput in ante-
 riorem partem pronum est, reliquum vero brachii os in ex-
 teriorem partem incurvatur. Brachium vero lati scapula-
 rum offis cavo adjacet, ubi ad costas porrigitur. At cum
 in anteriorem partem manus tota extenditur, tunc brachii
 caput recta cavum lati scapularum offis spectat, neque am-
 plius anteriore parte prominere videtur. Sed quod in pro-
 posita quaestione versatur, nunquam anteriorem in partem
 prolapsum vidi, neque tamen de eo sic excidat necne verbis
 contenderim. Ubi igitur brachium in alam elabatur, cum
 multis contingat, complures id in suam sedem reponere
 norunt. Omnes autem nosse modos quibus medici recon-

Ed. Chart. XII. [293. 295. 296.] Foss. I. 780. Ed. Lind. II. (757. 758.)
 τοὺς τρόπους οἷσιν οἱ ἰητροὶ ἐμβάλλουσι καὶ ὥς ἂν τις αὐ-
 τοῖς τοῖσι τρόποισι τούτοις μάλιστα χρῶτο. χρεῖσθαι δὲ χρὴ
 τῷ κρατίστῳ τῶν τρόπων, ἣν τὴν ἰσχυροτάτην ἀνάγκην ὀρεῖ.
 κρατίστος δὲ ὁ ὑστάτος γεγραμμένος, ὅσοις μὲν οὖν πυκνὰ
 ἐκπίπτει ὁ ὥμος, ἱκανοὶ ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὐτοὶ σφίσιν
 αὐτοῖσιν ἐμβάλλειν εἰσίν. ἐνθέντες γὰρ τῆς ἐτέρας χειρὸς
 τοὺς κονδύλους ἐς τὴν μασχάλην, ἀναγκάζουσιν ἄνω τὸ ἄρ-
 θρον. τὸν δὲ ὀγκῶνα παράγουσιν ἐπὶ τὸ στήθος. [295] τὸν
 αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ ὁ ἱατρός ἂν ἐμβάλλοι, εἰ αὐ-
 τὸς μὲν ὑπὸ τὴν μασχάλην ἐσωτέρω τοῦ ἄρθρου ἐκπεπτω-
 κότες, ὑποτείνας (758) τοὺς δακτύλους ἀναγκάζει ἀπὸ τῶν
 πλευρῶν ἐμβάλλον τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν ἐς τὸ ἀκρώμιον,
 ἀντερείσας ἑνεκα, τοῖσι δὲ γούνασι παρὰ τὸν ὀγκῶνα ἐς τὸν
 βραχίονα ἐμβάλλον ἀντιθέη πρὸς τὰς πλευράς. συμφέρει δὲ
 κρατεράς τὰς χεῖρας ἔχειν τὸν ἐμβάλλοντα, ἢ αὐτὸς μὲν τῆσι
 χερσὶ καὶ τῇ κεφαλῇ οὕτω ποιῶν. ἄλλος δὲ τις τὸν ὀγκῶνα
 παρὰ τὸ στήθος. [296] ἔστι δὲ ἐμβολὴ ὥμου καὶ
 ἐς τοῦπίσω ὑποβάλλοντα τὸν πῆχυν ἐπὶ τὴν ῥάχιν, ἔπειτα

dere consueverunt, quaque ratione his quam optime quis
 utatur, eruditi est. Modus quoque optimus adhibendus, ubi
 validissima vi opus esse conspexeris. Optimus vero ille est,
 qui postremus paulo post adscribetur. Quibus igitur hume-
 rus frequenter elabitur, ii per se ut plurimum in suam se-
 dem reponere possunt. Immissis enim sub alam alterius
 manus digitorum nodulis, articulum sursum propellant, cu-
 biti vero gibbum ad pectus adducunt. Ad hunc quoque mo-
 dum medicus in suum locum compellet, si interiore articuli
 prolapsi parte sub alam immissis digitis, ipse quidem capite
 ad summum humerum obfirmato a collis reducat, genibus
 vero ad cubiti flexum brachio admotis ad costas repellat.
 At qui reponit, manus eum habere robustas convenit, aut
 ipse quidem manibus et capite id praestet, alius vero qui-
 dam cubiti gibberum ad pectus adducat. Reponitur quoque
 humerus, si cubito in posteriorem partem ad spinam re-
 ducto, tum altera manu quod in cubito eminet sursum re-

Ed. Chart. XII. [296. 297.] Fœf. I. 780. 781. Ed. Lind. II. (758.)
 τῇ μὲν εἰτέρῃ χειρὶ ἀνακλῶν ἐς τὸ ἄνω τοῦ ἀγκῶνος ἐχόμε-
 τον, τῇ δὲ ἐτέρῃ παρὰ τὸ ἄρθρον ὀπισθεν ἐκτενείδωκεν. [297]
 αὕτη ἢ ἐμβολή καὶ ἢ πρόσθεν εἰρημένη οὐ κατὰ φύσιν
 ἐοῦσαι ὁμῶς ἀμφιβάλλουσαι τὸ ἄρθρον, ἀναγκάζουσιν ἐμπί-
 πειν.

|| Οἱ δὲ τῇ πτέρῃ πειρώμενοι ἐμβάλλειν ἐγγύς τι τοῦ
 κατὰ φύσιν ἀναγκάζουσι. ὅρῃ δὲ τὸν μὲν ἄνθρωπον χαμαὶ
 κατακλῖναι ὑπτίον, τὸν δὲ ἐμβάλλοντα χαμαὶ ἵζεσθαι ἐφ'
 ὀκότερα ἂν τὸ ἄρθρον ἐκπεπτώκη. ἔπειτα λαβόμενον τῇσι
 χερσὶ τῇσιν ἑωυτοῦ τῆς χειρὸς τῆς συναρῆς κατατείνειν αὐ-
 τήν, τὴν δὲ πτέρην ἐς τὴν μασχάλην ἐμβάλλοντα ἀντωθέ-
 ει, τῇ μὲν δεξιῇ ἐς τὴν δεξιήν, τῇ δὲ ἀριστερῇ ἐς τὴν
 ἀριστερήν. δεῖ δὲ ἐς τὸ κοῖλον μασχάλης ἐνθεῖναι στρογγύλον
 τι ἐλαφιώτερον. ἐπιτηδεύεται δὲ αἱ πάντῃ σμικραὶ σφαῖραι
 καὶ σκληραὶ πολλαὶ ἐκ τῶν σκυτέων ῥάπτονται. ἥν γὰρ μή
 τι τοιοῦτον ἐγκέται, οὐ δύναται ἡ πτέρῃ ἐξικνέσθαι πρὸς
 τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. κατατεινομένης γὰρ τῆς χειρὸς
 κοιλαίνεται ἡ μασχάλη, οἱ γὰρ τένοντες οἱ ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 τῆς μασχάλης ἀντισφίγγοντες ἐναντίοι εἰσὶ. ὅρῃ δὲ τινα ἐπὶ

flectatur, altera vero articulus retro obfirmetur. Hic re-
 ponendi modus cum superiore, et si non sunt secundum na-
 turam, articulum tamen circumducentes in suam sedem com-
 pellunt.

At qui calce reponere tentant, ii prope ad naturalem
 repositionem accedunt. Homine quidem humi supino re-
 clinato, eum qui reponit humi federe quam in partem ar-
 ticulus exciderit, oportet, deinde affecta manu suis manibus
 apprehensa, eam extendere, calce vero sub alam immisso,
 dextro quidem in dextram, sinistro in sinistram, in contra-
 riam partem impellere. In alae cavum autem immitti ro-
 tandum aliquid quod congruat debet. Quam ad rem ma-
 xime accommodatae sunt parvae admodum pilae ac durae,
 quales multae e corio sui assolent. Nisi enim quid tale in-
 datur, ad brachii caput calx pervenire nequit. Manu
 quippe extensa ala cavatur, tendonibus hinc et inde alam
 adversum inter se constringentibus. Alius vero ab altera

Ed. Chart. XII. [297. 298.] Foesl. I. 781. 782. Ed. Lind. II. (758. 759.)
 Θάτερα τοῦ κατατεινομένου καθήμενον κατέχειν κατὰ τὸν
 ἰγία ὦμον, ὡς μὴ περιέλκηται (759) τὸ σῶμα τῆς χειρὸς
 τῆς σιναρῆς ἐπὶ θάτερα τεινομένης. ἔπειτα ἱμάντος μαλθα-
 κοῦ πλάτος ἔχοντος ἱκανόν, ὅταν ἡ σφαῖρα ἐπιτεθῇ εἰς τὴν
 μασχάλην περὶ τὴν σφαίρην, περιβεβλημένου τοῦ ἱμάντος καὶ
 κατέχοντος, λαβομένου ἀμφοτέρων τῶν ἀρχῶν τοῦ ἱμάντος
 ἀντικατατείνειν τινὰ ὑπὲρ κεφαλῆς τοῦ κατατεινομένου κα-
 θήμενον τῷ ποδὶ προσβάντα πρὸς τοῦ ἀκρωμίου τὸ ὀστέον.
 ἡ δὲ σφαῖρα ὡς ἰσωτάτω καὶ ὡς μάλιστα πρὸς τῶν πλευ-
 ρέων κείσθω καὶ μὴ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ βραχίονος. [298]
 ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἐμβολή, ὡς κατομιζουσιν ἐς ὀρθόν. μείζω
 μέντοι εἶναι χρὴ τὸν κατομιζόντα, διαλαβόντα δὲ τὴν χεῖρα
 ὑποθεῖναι τὸν ὦμον τὸν ἑωυτοῦ ἐπὶ τὴν μασχάλην ὅξυν, καί-
 πειτα ὑποστρέψαι, ὡς ἂν ἐνίξηται ἔδρη οὕτω στοχασάμενον
 ὅπως ἀμφὶ τὸν ἑωυτοῦ κρεμάσαι τὸν ἄνθρωπον κατὰ τὴν
 μασχάλην. αὐτὸς δὲ ἑωυτὸν ὑψηλότερον ἐπὶ τοῦτον τὸν ὦμον
 ποιείτω ἢ ἐπὶ τὸν ἕτερον. τοῦ δὲ κρεμαμένου τὸν βραχίονα
 προσαναγκάζειτω ὡς τάχιστα. ἐν τούτῳ δὲ τῷ σχήματι προσ-

ejus qui extenditur parte confidens, hominem ad integrum
 humerum contineat, ut ne dum manus affecta in diversum
 tenditur, corpus circumducatur. Demum habenam mollem
 jussae latitudinis, quae pilam sub alam impositam circumeat
 et contineat, utroque capite prehenfam quidam supra caput
 ejus qui extenditur sedens et os summi humeri pede calcans
 in diversum contendat. Pila autem quam maxime fieri pot-
 est intro ad latus, non ad brachii caput accedat. Est et alius
 reslituendi modus, cum in erecti et stantis humerum aeger
 sustollitur. Eum autem, qui in humerum tollit majorem esse
 oportet, apprehensaque laborantis manu sublatum humerum
 in alam subjicere, deinde velut sedi insidentem aliquantum
 convertere, id in animum inducentem ut ex humero
 suo suspensum ala hominem attollat. Ipse vero excitato
 humero ea parte se magis quam altera attollat suspensique
 hominis brachium ad pectus suum quam celerrime compellat.
 In eoque habitu ubi hominem suspensum tenuerit, insuper

Ed. Chart. XII. [293. 299.] Foes. I. 782. Ed. Lind. II. (759. 760.)
 ατασειέτω, ὁκόταν μετεωρήσῃ τὸν ἄνθρωπον ὡς ἀντιῤῥέποι
 τὸ ἄλλο σῶμα αὐτοῦ, ἀγτίον τοῦ βραχίονος τοῦ κατεχομένου.
 ἦν δὲ ἄραν κοῦφος ἔῃ ὁ ἄνθρωπος, προσεπικρεμασθήτω
 τούτου ὑπισθὲν τις κοῦφος παῖς. αὐταὶ δὲ αἱ ἐμβολαὶ πᾶ-
 σαι κατὰ παλαιότητα ἐνχορητοὶ εἰσιν, ὅτι οὐδὲν ἁλλοίων
 ἀρμένων δέονται ἐπεισενεχθῆναι. χορήσαιο δ' ἂν τις καὶ
 ἄλλοθι.

[299] Ἀτὰρ καὶ οἱ περὶ τὸ ὑπερον ἀναγκάζοντες ἐγγύς
 τι τοῦ κατὰ φύσιν ἐμβάλλουσι. χορὴ δὲ τὸ μὲν ὑπερον κα-
 τεῖλχθαι ταινίῃ τινὶ μαλθακῇ, ἥσσαν γὰρ ἂν ὑπο(760)λι-
 σθάνοι, ὑπηγαγασθαι δὲ μεσηγὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς
 κεφαλῆς τοῦ βραχίονος. καὶ ἦν μὲν βραχὺ ἔῃ τὸ ὑπερον,
 καθήσθαι χορὴν τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τινος, ὡς μόλις τὸν βρα-
 χίονα περιβάλλειν δύνηται περὶ τὸ ὑπερον. μάλιστα δὲ ἔστω
 μακρότερον τὸ ὑπερον, ὡς ἂν ἔστις ὁ ἄνθρωπος κρέμα-
 σθαι μικροῦ δέῃ ἡμῶν τῷ ξύλῳ. κἄπειτα ὁ μὲν βραχίον καὶ
 ὁ πῆχυς παρατεταμένως περὶ τὸ ὑπερον ἔστω, τὸ δὲ ἐπιθά-
 τερα τοῦ σώματος καταναγκάζειω τις ὑπερβάλλων κατὰ τὸν

concentiat, quo reliquum corpus et in contrariam partem, ex
 adverso brachii quod continetur propendeat. Quod si levis
 admodum homo fuerit, huic praeterea levis aliquis puer
 a tergo appendeat. Atque hi omnes repositionis modi ad
 palaestram valde sunt accommodati, quod eo nulla inferri
 instrumenta defiderent. Quibus tamen alibi quoque quis uti
 possit.

Quin etiam qui pistillo in suam sedem compellant
 prope ad naturalem reponendi modum accedunt. Pistillum
 autem molli quadam fascia convolvendum, quo minus ela-
 batur, atque inter costas et brachii caput subter adigendum.
 At si breve quidem pistillum fuerit, collocari aliquo sedili
 homo debet, sic ut aegre brachium pistillo circumducatur,
 fere autem longius esse pistillum oportet, prope ut stans ex
 eo dependeat. Deinde brachio quidem et cubito circa pi-
 stillum porrecto, ex altera corporis parte manibus ad cer-
 vicem juxta jugulum injectis deorsum quis urgeat. Hic re-

Ed. Chart. XII. [299. 300.] Foesl. I. 782. 783. Ed. Lind. II. 760. 761.)
 αὐχένα παρὰ τὴν κληῖδα τὰς χεῖρας. αὕτη ἡ ἐμβολὴ κατὰ
 φύσιν ἐπιεικέως ἐστὶν καὶ ἐμβάλλειν δύναται, ἣν χρησιω-
 σκευάσονται αὐτήν. [300] ἀτὰρ καὶ ἡ διὰ τοῦ κλιμακίου
 εἰσέρη τις τοιαύτη καὶ εἰ βελτίων, ὅτι ἀσφαλεστέρας ἂν τὸ
 σῶμα τὸ μὲν τῇ, τὸ δὲ τῇ ἀντιστηκωθεῖ μετεωρισθῇ.
 περὶ γὰρ τὸ ὑπεροειδὲς ὁ ὤμος, εἰ καὶ καταπεπῆγει, περι-
 σφάλλεσθαι τὸ σῶμα κίνδυνος ἢ τῇ ἢ τῇ. χοῆ μέντοι καὶ
 ἐπὶ τῷ κλιμακίῳ ἐπιθεδύσθαι τὸ ἄνωθεν στρογγύλον ἐταρ-
 μόσσειν ἐς τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης, ὃ προσδιαναγκάσει τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος ἐς τὴν φύσιν ἀπέναι.

|| Κρατίστη μέντοι πασέων ἐμβολέων ἡ τοιήδε. ξύλον
 χοῆ εἶναι πλάτος μὲν ὡς πεντεδάκτυλον ἢ τετραδάκτυλον τὸ
 ἐπίπαν, πῶχος δὲ ὡς διδάκτυλον ἢ καὶ λεπτότερον, μήκος
 δὲ δίπηχυ ἢ ὀλίγω ἔλασσον. ἔστω δὲ ἐπὶ θάτερα τὸ ἄκρον
 περιφερὲς καὶ στενότερον ταύτῃ καὶ λεπτότατον. ἄμβην δὲ
 ἐχέτω μικρὸν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ὑστάτῳ τοῦ περιφερέος
 ἐν τῇ μέρει, ἀλλὰ μὴ τῷ πρὸς τὰς πλευράς, (761) ἀλλὰ
 τῷ πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος ἔχοντι, ὡς ὑφαρμόσειεν

positionis modus fere secundum naturam est et recondere
 articulum, si probe apparetur, potest. Quin et per trans-
 versum in scala lignum quidam alius hujusmodi modus
 atque etiam melior obitur, propterea quod suspensum cor-
 pus in hanc vel in illam partem securius ex aequo libretur.
 Ad id enim quod pifilli formam habet, licet humeri arti-
 culus adhaereat, periclitatur tamen corpus ne in hanc vel
 in illam partem oberret. At supra scalae gradum deligari
 rotundum aliquid debet, quod in alae cavum convenienter
 aptetur, insuperque brachii caput in suam sedem compellat.

Ex omnibus autem reponendi modis hic optimus. Li-
 gnum esto latitudinis fere quidem quinque aut quatuor di-
 gitorum, crassitudinis vero duorum aut etiam tenuius, lon-
 gitudinis autem bicubitalis, aut paulo minus. Cujus alte-
 rum extremum rotundum sit et angustissimum ea parte
 maximeque tenue. Superciliofam autem habeat eminen-
 tiam in summa rotunditatis parte paulum extantem, qua
 non latus, sed brachii caput attingit, ut huic supposita alae

Ed. Chart. XII. [300.301.] Foesl. I. 783. Ed. Lind. II. (761.)
 τῇ μασχάλῃ παρὰ τὰς πλευράς ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ βρα-
 χίονος ὑποτιθέμενος. [301] ὁ θονίον δὲ ἢ ταυτὶ μαλθακῇ
 κατακεκολλησθῶ ἄκρην τὸ ξύλον, ὅπως προσσηνέστερον ἔσῃ.
 ἔπειτα χορὴ ὑπώσαντα τὴν κεφαλὴν τοῦ ξύλου, ὑπὸ τὴν μα-
 σχάλην ὡς ἰσωτάτω, μεσηγὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς
 τοῦ βραχίονος, τὴν δὲ ὅλην χεῖρα πρὸς τὸ ξύλον κατατεί-
 νοντα προσκαταδῆσαι κατὰ τε τὸν βραχίονα κατὰ τε τὸν
 πήχυν κατὰ τε τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς, ὥς ἂν ἀντρεμῇ ὅτι
 μάλιστα. περὶ παντὸς δὲ χορὴ ποιέεσθαι ὅπως τὸ ἄκρον τοῦ
 ξύλου ὡς ἰσωτάτω τῆς μασχάλῃς ἔσται, ὑπερβεβηκὸς τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. ἔπειτα χορὴ μεσηγὺ δύο στύλων στρω-
 τῆρα πλάγιον εὐ προσδῆσαι, ἔπειτα ὑπερετεγκεῖν τὴν χεῖρα
 ξὺν τῷ ξύλῳ ὑπὲρ τοῦ στρωτῆρος, ὅπως ἡ μὲν χεὶρ ἐπὶ θά-
 τερα ἔσῃ, ἐπὶ θάτερα δὲ τὸ σῶμα, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην
 ὁ στρωτῆρ. καίπειτα ἐπὶ μὲν θάτερα τὴν χεῖρα καταναγκά-
 ζειν ξὺν τῷ ξύλῳ περὶ τὸν στρωτῆρα, ἐπὶ θάτερα δὲ τὸ
 ἄλλο σῶμα. ὕψος δὲ ἔχων ὁ στρωτῆρ προσδεδέσθω, ὥστε
 μετέωρον τὸ ἄλλο σῶμα εἶναι, ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν. οὗτος
 ὁ τρόπος παραπολὺ κρατίστος ἐμβολῆς ὤμου, δικαιοτάτα μὲν

ad costas adaptetur. Lignum quoque quo lenius reddatur,
 extrema sui parte linteum aut fasciam mollem agglutinatam
 habeat. Deinde ligni capite sub alam intro, quantum fieri
 potest, inter costas et brachii caput impulso, manus tota
 ad lignum porrecta alligari debet, ut ad brachium et ad
 cubitum et ad volam manus quam firmissime quiescat. Im-
 primis vero id elaborandum est, ut ligni summa pars bra-
 chii capite superato quam penitissime alam subeat. Post
 haec trabeculae transversae inter duas columnas probe al-
 ligatae, manus una cum ligno superimponenda, sic ut al-
 tera quidem parte manus, altera corpus, ad alam vero tra-
 becula statuatur. Demum in alteram partem manus una
 cum ligno circa trabeculam deorsum urgenda, in alteram
 vero reliquum corpus. Trabecula autem ita alte vinciatur,
 ut totum corpus sublimè summis pedibus insistat. Haec
 reponendi humeri ratio longe optima censetur. Iussissi-

Ed. Chart. XII. [301. 302.] Foesl. I. 783. Ed. Lind. II. (761. 762.)
 γὰρ μόχλει, ἣν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἐν τῷ ξύλῳ αἴτης κεφα-
 λῆς τοῦ βραχίονος. δικαιόταται δὲ αἱ ἀντιρροπαὶ, ἀσφαλείας
 δὲ τῷ ὁσπῷ τοῦ βραχίονος. τὰ μὲν οὖν τεὰρ ἐμπέπτει θάσ-
 σον ἢ ὡς ἂν τις οἴοιτο, πρὶν ἢ κατατετάσθαι δοκέειν. αἰτὸρ
 καὶ τὰ παλαιὰ μούνη αὐτῇ τῶν ἐμβολέων οἷα τε ἐμβιβύσαι,
 ἣν μὴ ἤδη ὑπὸ χρόνου σὰρξ μὲν ἐπεληλίθῃ ἐπὶ τὴν (762)
 κοτύλην, ἣ δὲ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἤδη τρίβον ἐωυτῇ πε-
 ποιημένη ἐν τῷ χωρίῳ, ἵνα ἐξεκλίδῃ. οὐ μὴν ἀλλ' ἐμβάλλ-
 λειν γὰρ μοι δοκέει καὶ οὕτω πεπαλαιωμένον ἔκπιωμα τοῦ
 βραχίονος. τί γὰρ ἂν δικαίη μόχλευσις οὐχὶ κινήσειεν; μένειν
 μέντοι οὐκ ἂν μοι δοκῇ κατὰ χώρην, ἀλλ' ὀλισθαίνειν ἂν
 ὡς τὸ ἔθος. τὸ αὐτὸ δὲ ποιεῖ καὶ περὶ κλιμακτῆρα κατα-
 ναγκάζειν, τοῦτον τὸν τρόπον σκευάσαντα. [302] πάνυ μὲν
 ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἔδος Θεσσαλικὸν ἀναγκάζειν, ἣν
 τεὰρ ἐν τῷ ὀλίωθιμα. ἐσκευάσθαι μέντοι χρὴ τὸ ξύλον
 ὥσπερ εἴρηται, αἰτὸρ τὸν ἄνθρωπον καθίσαι πλάγιον ἐπὶ τῷ
 δίφῳ, καίπειτα τὸν βραχίονα ξὺν τῷ ξύλῳ ὑπερβαλλέειν.

mam enim molitionem facit, si vel solum intro ma-
 gis quam brachii caput lignum immittatur, iustissimaque
 sunt in utramque partem librationes et ossi brachii secu-
 ritatem praestant. Recentia igitur opinione citius recon-
 duntur ac prius quam extensio facta videatur. Quin etiam
 ubi inveteraverint, haec sola repositio restituere potest, nisi
 jam temporis lapsu caro quidem articuli cavitatem occu-
 paverit, et brachii caput locum in quem declinavit, con-
 suetudine tritum jam sibi fecerit. Enimvero tamen ita
 inveteratum brachii luxum reponere mihi posse videtur.
 Quid non enim iusta molitio moveat? Non tamen loco
 manere posse existimo, sed ut consuevit prolapsurum. Idem
 quoque efficies, si per scalam vi admota eundem repo-
 nendi modum adhibueris. Admodum item idonea fuerit
 sella magna Thessalica, super quam vis adhibeatur, si re-
 cens sit luxatio. Paratum tamen lignum velut dictum est
 oportet. Sed et aegro in sella in latus collocato, brachium
 cum ligno super eam partem, in quam dorso recumbunt,

Ed. Chart. XII. [302.304.305.] Fœf. I. 783. 784. Ed. Lind. II. (762. 763.)
 ὑπὲρ τοῦ ἀνακλισμοῦ, καὶ ἐπὶ μὲν θάτερα τὸ σῶμα κατα-
 ταγάζειν, ἐπὶ δὲ θάτερα τὸν βραχίονα σὺν τῷ ξύλῳ. τὸ
 αὐτὸ δὲ ποιεῖν ἀναγάζειν καὶ ὑπὲρ δίκλειδος θύρης. χρεέ-
 σθαι δὲ τοῦτοιςιν ἅ ἂν τύχη παρρόντα.

[304] || Εἰδέναι μὲν οὖν χρὴ ὅτι φύσιες φυσίων μέγα
 διαφέρουσιν ἐς τὸ ῥηϊδίως ἐμπίπτειν τὰ ἐκπίπτοντα. διενέ-
 κοι μὲν γάρ ἂν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἢ μὲν εὐπερὲς βατος
 ζούσα, ἢ δὲ ἥσπον. πλείστον δὲ διαφέρει καὶ τῶν νεύρων ὁ
 σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσις ἔχων, τοῖσι δὲ ξενεταμέρος
 ζών. [305] καὶ γὰρ ἡ ὑγρότης τοῖσιν ἀνθρώποισι γίνεται ἢ ἐκ
 τῶν ἄρθρων διὰ τῶν νεύρων τὴν ἀπάρτισιν, ἣν χαλαρὰ τε
 ἔη φύσει καὶ τὰς ἐπιτάσεις εὐφόρως φέρει. συχνούς γὰρ ἂν
 τις ἴδοι οἱ οὕτως ὑγροὶ εἰσιν, ὥστε, ὅποταν ἐθελώσιν, τότε
 αὐτοῖσι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται ἀνωδύνως καὶ καθίστανται
 ἀνωδύνως. διαφέρει μέντοι καὶ σχέσις τις σώματος. τοῖσι μὲν
 γὰρ εὖ ἔχουσι τὸ γυῖον καὶ σεσαρ(763)κωμένοισιν ἐκπίπτει
 τε ἥσπον ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον. ὅταν δὲ αὐτοὶ σφῶν
 αὐτῶν λεπτότεροι καὶ ἀσαρκότεροι ἔωσι, τότε ἐκπίπτει τε
 μᾶλλον ἐμπίπτει τε ῥᾶον. σημήϊον δὲ ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχου

transmitti debet, et in alteram quidem partem corpus, in
 alteram vero brachium cum ligno deorsum impelli. Idem
 quoque impulsio super biforem januam facta efficit. lis
 autem prout sese obtulerint utendum.

Naturam igitur alteri plurimum praeflare, ut quae
 prolapsa sunt facile recondantur, animadvertere oportet.
 Et certe acetabulum ab acetabulo distat, cum hoc quidem
 facile, illud vero aegrius superetur. Plurimum etiam dis-
 criminis habet nervorum colligatio, quae iis quidem re-
 missa, illis vero intenta est. Etenim in articulis humor
 hominibus inest, ob nervorum compagem, qui natura laxi
 sunt et facile intenduntur. Complures namque ita humi-
 dos videas, ut, cum velint, iis articuli sua sede citra dolo-
 rem moveantur, rursusque absque dolore restituantur.
 Quin et habitus quidam corporis discrimen habent. Iis
 enim qui bene habitis sunt membris et carnosus et arti-
 culus minus elabitur et aegrius reconditur. Ubi vero so-

Ed. Chart. XII. [305. 306.] Foes. I. 784. 785. Ed. Lind. II. (765.)
 τούδε. τοῖσι γὰρ βοῦσι τότε ἐκπίπτουσι μᾶλλον οἱ μῆροὶ ἐκ
 τῆς κοτύλης, ἥνικα ἂν αὐτοὶ σφῶν αὐτῶν λεπτότατοι ἔωσι.
 γίνονται δὲ καὶ βόες λεπτότατοι τοῦ χειμῶτος τελευτώτεος.
 τότε οὖν καὶ ἐξαρθροῦνσι μάλιστα. εἰ δὴ τι καὶ τοιοῦτο δεῖ
 ἐν ἱητρικῇ γράψαι, δεῖ δέ. [306] καλῶς γὰρ Ὅμηρος κατα-
 μαθῆναι ὅτι πάντων τῶν προβάτων βόες ὅτι μάλιστα
 πορεύουσι ταύτην τὴν ὥρην καὶ βοῶν οἱ ἀρόται, ὅτι κατὰ
 τὸν χειμῶνα ἐργάζονται. τούτοις τοίνυν ἐκπίπτει μάλιστα.
 οὔτοι γὰρ μάλιστα || λεπύνονται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα βοσκή-
 ματα δύναται βραχεῖαν τὴν πόην βόσκεισθαι. βοῦς δὲ οὐ
 μάλα πρὶν βαθεῖα γένηται. τῷσι μὲν γὰρ ἄλλοισιν ἐστὶ λε-
 πτή ἢ προβολή τοῦ χεῖλος, λεπτὴ δὲ ἢ ἄνω γνάθος, βοῦ δὲ
 παχέα μὲν ἢ προβολή τοῦ χεῖλος, παχέα δὲ καὶ ἀμβλεία
 ἢ ἄνω γνάθος. διὰ ταῦτα ὑποβάλλειν ὑπὸ τὰς βραχείας πόας
 οὐ δύναται. τὰ τε αὖ μόνυχμα τῶν ζώων, αἵτε ὑμφοδοῖτα
 ἐόντα, δύναται μὲν σαρκάζειν, δύναται δὲ ὑπὸ τὴν βραχεῖαν
 πόην ὑποβάλλειν τοὺς ὀδόντας, καὶ ἥδεται τῇ οὕτως ἐχούσῃ

lito tenniores et macilentiores evaserunt, tunc magis ex-
 cidit et facilius refutuitur. Cujus rei argumento sunt bo-
 ves, quibus tunc sua cavitate femur magis excidit, cum
 macilentissimi evaserunt. Quod sub hiemis finem iis con-
 tingit, quo etiam tempore potissimum luxantur. Si modo
 hujusmodi quippiam in medicina tractari debet, et certe
 fas est. Recte enim novit Homerus, inter omnia pecora
 boves eo tempore quam maxime laborare, ex iisque ara-
 tores, quod hieme terram colant. Iis igitur quod maxime
 attenuentur, articuli potissimum prolabantur. Reliquae
 namque pecudes brevem herbam depascere, bos non item
 nec nisi altam potest. Etenim reliquis tenuia labra pro-
 minent, et superior mala gracilis est. At bovi crassa qui-
 dem labra prominent, crassa quoque aut retufa superior
 mala est, ideoque tennes herbas subire nequeunt. Rursus
 animalia solidam ungulam habentia, ut quae utrimque den-
 tata sint, summis quidem labris aut dentibus vellere possunt
 et exiguae herbae dentes supponere hujusmodique herba

Ed. Chart. XII. [506.507.] Foes. I. 785. Ed. Lind. II. (763. 764.)
 πόη μᾶλλον ἢ τῇ βαθείᾳ. καὶ γὰρ τὸ ἐπίπαν ὁμείων καὶ
 στερεωτέρη ἢ βραχεία πόη τῆς βαθείης, ὅτι καὶ πρὶν ἐκ-
 καρπεῖν τὴν βαθεῖαν. διὰ τοῦτο οὖν ἐποίησεν ὥδε τὰδε τὰ
 ἔπη· ὡς δ' ὅπου ἀσπύσιον ἔαρ ἦλυθε βουσίην ἔλιξιν. ὅτι
 ἀσμενωτάτη τοῖσι αὐτοῖσιν ἡ βαθεῖα ποίη φαίνεται. ἀτὰρ
 καὶ ἄλλως ὁ βοῦς χαλα(764)ρὸν φέσει τὸ ἄρθρον τοῦτο
 ἔχει μᾶλλον τῶν ἄλλων. διὰ τοῦτο καὶ εἰλίπουν ἐστὶ μᾶλλον
 τῶν ἄλλων ζώων, καὶ μάλιστα ὅταν λεπτὸν καὶ γηραλέον
 ἔη. διὰ ταῦτα πάντα καὶ ἐκπίπτει βοῖ μάλιστα. πλείω δὲ
 γέγραπται περὶ αὐτοῦ, ὅτι πάντων τῶν προειρημένων ταῦτα
 μαρτύριά ἐστι. περὶ οὗ οὖν ὁ λόγος, τοῖσιν ἀσάρκοισι μᾶ-
 λον ἐκπίπτει, ὡς θῶσσαν ἐμπίπτειν ἢ τοῖς εὐ σεσαρκωμέ-
 νοις, καὶ ἥσσαν ἐπιφλεγμαίνουσι τοῖσιν ὑγροῖσιν καὶ τοῖσιν
 ἀσάρκοις ἢ τοῖσι σκελιφοῖσι καὶ σεσαρκωμένοις, [307] καὶ
 ἥσσαν γε δίδεται ἐς τὸν ἔπειτα χρόνον. ἀτὰρ καὶ ἡ μίξις
 πλείων ὑπεῖν τοῦ μετρίου μὴ ἔνν φλεγμονῇ, καὶ οὕτως ἂν
 ὀλισθηρὸν εἴη. μυζωδέστερα γὰρ τοῦπίπαν τὰ ἄρθρα τοῖσιν

potius quam altiore delectantur. In totum enim exigua
 herba alta melior est ac firmior, praeterquam quod matri-
 rius frugem effert. Ideoque hunc in modum versibus ce-
 cinit,

Sic ubi flexilibus veris gratissima bobus

Tempestas fuerit. —

quod alta herba lubentissime delectantur. Sed et alioqui
 natura laxiorem hunc articulum quam caetera animalia bos
 habet, ideoque inter eundem pedes reliquis magis flectit,
 praesertimque ubi macie et senio confectus fuerit. His
 omnibus de causis bovi potissimum articulus excidit. De
 quo certe plura a me dicta sunt, quod ista eorum omnium
 quae ante dicta sunt fidem faciant. Sed ut nunc ad in-
 stitutum redeat oratio, carne expertibus magis elabuntur
 articuli, ut et citius recondantur, quam bene carnosus, mi-
 nusque inflammatione tentantur humidis et gracilibus quam
 ficcis et carnosus minusque in posterum devinciuntur. Quin
 et citra inflammationem mucus iusto copiosior subest, at-
 que ita lubricus magis locus fuerit. * Fere enim gracilibus

Ed. Chart. XII. [307. 308.] Foef. I. 785. Ed. Lind. II. (764. 765.)
 ἀσάρκοισιν ἢ τοῖσι σαρκαρκομένοις ἐστίν. καὶ γὰρ αὐταὶ αἱ
 σάρκες τῶν μὴ ἀπὸ τέχνης ὀρθῶς λελιμαγμένων αἱ τῶν
 λεπτῶν μυξωδέστεραί εἰσιν ἢ αἱ τῶν παχέων. ὕσσοι μὲντοι
 ξὺν φλεγμοτῇ μύξα ὑπογίνεται, ἡ φλεγμονὴ δὴσασα ἔχει τὸ
 ἄρθρον. διὰ τοῦτο οὐ μάλα ἐκπίπτει τὰ ὑπόμυξα, ἐκπίπτον-
 τα ἂν εἰ μὴ τι ἢ πλεόν ἢ ἔλασσον φλεγμονῆς ὑπεγένητο.
 οἷσι μὲν οὖν ὅταν ἐμπέσῃ τὸ [308] ἄρθρον καὶ μὴ ἐπιφλε-
 γμῆν τὰ περιέχοντα, χοῆσθαι τε ἀνωδύνως αὐτίκα τῷ ὤμῳ
 δύναται, οὔτοι μὲν οὐδὲν νομίζουσι δεῖν ἐωυτῶν ἐπιμελεῖ-
 σθαι. ἐτηροῦ μὲν ἐστὶ καταμαντεύσασθαι τῶν τοιούτων.
 τοῖσι τοιούτοις ἐκπίπτει καὶ αὖθις μᾶλλον καὶ οἷσιν ἂν
 ἐπιφλεγμῆν τὰ νεῦρα. τοῦτο κατὰ πάντα τῷ ἀνθρώπῳ οὐ-
 τως ἔχει, καὶ μάλιστα κατ' ὤμον καὶ κατὰ γόνυ. μάλιστα
 γὰρ οὖν καὶ ὀλισθαίνει ταῦτα. (765) οἷσι δ' ἂν ἐπιφλε-
 γμῆν τὰ νεῦρα, οὐ δύναται χοῆσθαι τῷ ὤμῳ. κοιλύει γὰρ
 ἡ ὀδύνη καὶ ἡ ξύντασις τῆς φλεγμονῆς. τοὺς οὖν τοιούτους
 ἵκνυται χορὴ κηρωτῇ καὶ σπλήνῃσι καὶ ὀθονίοις πολλοῖσιν

magis quam carnosus articuli muco redundant. Gracilium
 namque carnes qui non recte ex arte inediam tolerarunt,
 quam obeforum mucosiores sunt. Quibus tamen cum in-
 flammatione mucus subest, iis ex inflammatione articulus
 deligatur, ac propterea qui muco redundant articuli non
 admodum excidunt, qui alioqui exciderent, nisi aut major
 aut minor inflammatio accessisset. Qui igitur repofito ar-
 ticulo nullam circumjectis partibus inflammationem sen-
 tiunt et nulla interposita mora humero absque dolore uti
 possunt, ii quidem nulla adhibita cura sibi opus esse exi-
 stimant. Medici tamen officium est, adversus hos prae-
 sagium institnere. In huiusmodi si quidem et rursus prom-
 ptius elabatur, quam quibus nervi inflammatione vexantur.
 Atque haec in omnibus hominis articulis ita se habent,
 ac praecipue circa humerum et genu. Haec namque po-
 tissimum luxantur. At quibus nervi inflammatione labo-
 rant, ii humero uti, quod dolor et inflammationis conten-
 tio prohibeat, non possunt. Iis igitur cerato et spleniis,
 ac multorum linteorum vinculis mederi oportet, ac lanam

Ed. Chart. XII. [308. 309.] Foesl. I. 785. 786. Ed. Lind. II. (765.)
 ὑποδίογοντα. ὑποτιθένται δὲ ἐς τὴν μασχάλην εἰρίον μαλθακὸν
 καθαρὸν ξυγαλίσαντα, ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιεόντα, ἵνα
 ἀντιστήριγμα μὲν τῇ ἐπιδέσει ᾖ, ἀνακοχή δὲ τὸ ἄρθρον.
 τὸν δὲ βραχίονα ἐς τὸ ἄνω θέποντα ἴσχειν χρὴ τὰ πλείστα.
 οὕτως γὰρ ἂν οἷη ἐκάστῳ εἶη τοῦ χωρίου ἐς ὃ ὠλισθεῖν ἢ κε-
 φαλή τοῦ ὤμου. χρὴ δὲ ὅταν ἐπιδήσῃς τὸν ὤμον, ἔπειτα
 προσκαταδεῖν τὸν βραχίονα πρὸς τὰς πλευρὰς ταινίῃ τινὶ
 κύκλῳ περὶ τὸ σῶμα περιβάλλοντα. χρὴ δὲ καὶ ἀνατρίβειν
 τὸν ὤμον ἡσυχέως καὶ λιπαρῶς. πολλῶν δὲ ἔμπειρον δεῖ εἶ-
 ναι τὸν ἱατρὸν, ἀτὰρ δὴ καὶ ἀνατρίψιος. ἀπὸ γὰρ τοῦ αὐ-
 τοῦ νόμου οὐ τὸ αὐτὸ ἀποβαίνει, καὶ γὰρ ἂν δῆσειεν
 ἄρθρον ἀνάτριψις, χαλαρώτερον τοῦ καιροῦ ἔον καὶ λύσειεν
 ἄρθρον σκληρότερον τοῦ καιροῦ || ἔον. ἀλλὰ διοριεῖται ἡμῖν
 περὶ ἀνατρίψιος ἐν ἑλλῷ λόγῳ. τὸν γοῦν τοιοῦτον ὤμον
 μαλ[309]θακοῖσι χρὴ χερσὶν ἀνατρίβειν, συμφέρει γὰρ καὶ
 ἄλλως πρηγῶς. τὸ δὲ ἄρθρον διακινεῖν μὴ βίῃ, ἀλλὰ το-
 σοῦτον ὅσον ἀνωδένως κινήσεται. καθίσταται δὲ πάντα τὰ
 μὲν ἐν πλείοτι χρόνῳ, τὰ δ' ἐν ἐλάσσονι.

mollem, mundam et convolutam in alam imponere, quae
 finem expleat, tum contra vinculum quidem fulciat et ar-
 ticulum inhibeat. Brachium autem ut plurimum detinen-
 dum ut in superiorem partem vergat. Ita enim humeri
 caput a loco, in quem prolapsus fuit, quam longissime ab-
 fuerit. Humero vero devincto deinde brachium, fascia in
 orbem corpori circumvoluta, ad latus alligandum. Hume-
 rus quoque blande et molliter perfricandus. Multarum
 vero rerum experientiam medicum habere oportet, ac certe
 etiam frictionis. Ex eodem enim nomine non idem eve-
 nire consuevit. Nam et iusto laxiorem articulum frictio
 vincire, et iusto duriorem solvere potest. Verum de fri-
 ctione nobis alio loco tractabitur. Hunc igitur humerum
 mollibus manibus tum alioqui blande, quod certe confert,
 perfricare convenit. Articulus autem non vi, sed quatenus
 id citra dolorem fieri possit dimovendus. Omnes vero in
 suam sedem reponuntur, partim quidem longiore partim
 etiam breviori tempore.

Ed. Chart. XII. [309—311.] Foef. I. 787. Ed. Lind. II. (765. 766.)

|| Γινώσκουσιν δὲ εἰ ἐκπέπτωκεν ὁ βραχίον τοῦτοιςι χρό-
τοῖσι σημείοισι. [310] τοῦτο μὲν ἐπειδὴ δίκαιον ἔχουσι τὸ
σῶμα οὐ ἄνθρωποι καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὰ σκέλη, παραδεί-
γματι χρῆσθαι δεῖ τῷ ὑγιεῖ πρὸς τὸ μὴ ὑγιὲς καὶ τῷ μὴ
ὑγιεῖ πρὸς τὸ ὑγιὲς, μήτ' ἀλλότρια ἄρθρα (766) καθορῶντα,
ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἑξαρθροὶ πεφύκασιν, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ
τοῦ κάμνοντος, ἢν ἀνόμοιον ἔη τὸ ὑγιὲς τῷ κάμνοντι. [311]
καὶ τοῦτο εἴρηται μὲν ὀρθῶς, παραξύνεσιν δὲ ἔχει πάν-
τοίην διὰ τὰ τοιαῦτα, καὶ οὐκ ἀρκέει μόνον λόγῳ εἰδέναι
τὴν τέχνην ταύτην καὶ ὁμιλίῃ ὁμιλέειν. πολλοὶ γὰρ ὑπὸ ὀδυ-
νης ἢ ὑπ' ἀλλοίης προσφασίος οὐκ ἐξεστεώτων αὐτέοισι τῶν
ἁρθρῶν, ὅμως οὐ δύνανται εἰς τὰ ὅμοια σχήματα καθιστά-
ται, εἰς οἷα περ τὸ ὑγιαῖνον σῶμα σχηματίζεται. προσξυνί-
ναι δὲ δεῖ οὖν καὶ ἐννοεῖν καὶ τὸ τοιόνδε σχῆμα χρόν, ἀτὰρ
καὶ ἐν τῇ μασχάλῃ ἢ κεφαλῇ τοῦ βραχίοντος φαίνεται ἐγκει-
μένη πολλῷ μᾶλλον τοῦ ἐκπεπτωκότος ἢ τοῦ ὑγιέος. τοῦτο
δὲ ἄνωθεν κατὰ τὴν ἐπωμίδα κοῖλον φαίνεται τὸ χωρίον
καὶ τὸ τοῦ ἀκρωμίου ὁστέον ἐξέχον φαίνεται, ὥστε ὑποδεύ-

His autem indiciis an brachium exciderit intelligi potest.
Atque id quidem, ubi homines justum corpus et manus et
cirura nacti sunt, si pars integra cum sana et sana cum in-
tegra conferatur, alterius hominis articulis in confideratio-
nem non adhibitis, quibusdam enim articuli natura magis
prominent, sed ipsius aegrotantis, num integer vitiatō dif-
similis sit. Atque hoc recte quidem dictum est. Admodum
tamen multa in his hallucinatio subest. Ac neque satis est
hanc artem tantum ratione nosse, sed et in usum exercita-
tione traducenda est. Multi enim prae dolore, aut alia ex
causa licet iis articuli non exciderint, haud tamen eo ha-
bitu, quo sanum corpus collocatur, restitui sistent. Ad
hujusmodi igitur habitum intelligentia et animi notione con-
sequendum adniti oportet. Quin et brachii luxati caput
in alam multo magis incumbere quam sani videtur. Ad
haec in superiore humeri parte locus cavus apparet et
summi humeri os, quod articulus in inferiorem locum sub-

Ed. Chart. XI. [311, 312.] Foes. I. 787. Ed. Lind. II. (766, 767.)
 κότος τοῦ ἄρθρου ἐς τὸ κότω τοῦ χωρίου. παραξύνεσιν μὲν
 καὶ ἐν τούτῳ ἔχει τινὰ, ἀλλ' ὕστερον περὶ αὐτοῦ γεγράφεται,
 ἄξιον γὰρ γραφῆς ἐστὶ. τοῦτο δὲ τοῦ ἐκπεπτωκότος ὁ ἀγκὼν
 φαίνεται ἀφαστεῶς μᾶλλον ὑπὸ τῶν πλευρῶν ἢ τοῦ ἐτέρου.
 εἰ μέντοι τις προσαναγκάζῃ, προσάγεται μὲν, ἐπιπότος δέ.
 [312] τοῦτο δὲ ἄνω τὴν χεῖρα ἄραι εὐθεῖαν παρὰ τὸ οὗς
 ἐκτεταμένον τοῦ ἀγκῶνος οὐ μάλα δύναται, ὥσπερ τὸν
 ὑγίει, οὐδὲ παραγίνει ἐτθα καὶ ἐτθα ὁμοίως. τὰ τε οὖν σημήνια
 ταῦτά ἐστιν ὥμου ἐκπεπτωκότος, αἷ τε ἐμβολαὶ αἱ γεγραμ-
 μέναι αἷ τε ἰητρεῖαι αὐταί. ἐπάξιον δὲ τὸ μάθημα ὡς γρη-
 ἰητρεῖαι τοὺς πυκνὰ ἐκπίπτοντας ὥμους. πολλοὶ μὲν γὰρ
 ἤδη ἰσχυρῶς ἐκωλίθησαν διὰ ταύτην τὴν ξυμφορὰν, τᾶλλα
 πάντα ἀξιο(767)χρεοὶ ὄντες. πολλοὶ δὲ ἐν πολεμικοῖσιν ἀγρή-
 ῖοι ἐγένοντο καὶ διεφθάρησαν διὰ ταύτην τὴν ξυμφορὰν.
 ἅμα τε ἐπάξιον καὶ διὰ τοῦτο, ὅτι οὐδένα οἶδα ὁρθῶς ἰη-
 τρεύοντα, ἀλλὰ τοὺς μὲν μὴδὲ ἐγγερόντας, τοὺς δὲ τὰν-
 αρτία τοῦ ξυμφέροντος φρονέοντάς τε καὶ ποιέοντας. συγχροὶ
 γὰρ ἤδη ἰητροὶ ἔκασταν ὥμους ἐκπίπτοντας κατὰ τὴν

ierit, extare conspicitur. In quo quidem aliqua etiam hal-
 lucinatio subest, de qua, cum memoratu digna sit, postea
 scribetur. In eo praeterea quod excidit, cubiti gibbus mag-
 is a latere recedere quam in altero videtur. Ac si quis
 vi admota adducat, illud quidem non sine dolore fieri possit.
 Ad haec neque cubito extento rectam manum sursum ad
 aurem attollere admodum potest, neque hac vel illac per-
 inde ac sanum traducere. Atque haec quidem sunt humeri
 prolapsi indicia ac reponendi modi qui scripti sunt cura-
 tionesque eadem. At eorum curatio quibus humeri fre-
 quenter elabuntur cognitione digna est, cum multi alioqui
 ad omnia idonei a certaminibus prohibiti fuerint, multi
 quoque ad res bellicas inutiles evaserint, eoque casu perie-
 rint. Simul quoque eam ob causam res consideratione
 digna est, quod neminem qui iis recte medeatur videam,
 verum partim ad curationem ne aggredi quidem, partim
 vero contra quam conveniat tum sentire tum facere. Fre-
 quenter enim medici ad prolapsos humeros in superiore

Ed. Chart. XII. [312, 313.] Foesl. I. 787. 788. Ed. Lind. II. (767.)
 ἐπωμίδα κατὰ τε τὸ ἔμπροσθεν, ἢ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος
 ἐξογκέει, κατὰ τε τὸ ὀπίσθεν ὀλίγον τῆς ἐπωμίδος. αὐ-
 ται οὖν αἱ καύσεις εἰ μὲν εἰς τὸ ἄνω ἐξέπιπτεν ὁ βραχίον
 ἢ εἰς τοῦ ἔμπροσθεν ἢ εἰς τοῦ ὀπίσθεν, ὁρθῶς ἂν ἔκκειον. τῶν δὲ
 δὴ ὅτε εἰς τὸ κάτω ἐκπίπτει, ἐκβάλλουσιν αὐταὶ αἱ καύσεις
 μᾶλλον ἢ κωλύουσιν. ἀποκλείουσι γὰρ τῆς ἄνω εὐρυχωρίας
 τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος. χορὴ δὲ ὥδε καίειν ταῦτα. ἀπο-
 λαβόντα τοῖσι δακτύλοις κατὰ τὴν μασχάλην τὸ δέρμα
 ἀφελκύσαι κατ' αὐτὴν τὴν ἕξιν μάλιστα, καθ' ἣν ἡ κεφαλὴ
 τοῦ βραχίονος ἐκπίπτει. [313] ἔπειτα δὲ οὕτως ἀφελκυσμέ-
 τον τὸ δέρμα διακαῦσαι εἰς τὸ πέραν. σιδηροῖσι δὲ χορὴ τὰ
 τοιαῦτα καίειν μὴ παχέσι μηδὲ λίγην φαλακροῖσιν, ἀλλὰ
 προμήκεσι. ταχυπορώτερα || γὰρ καὶ τῇ χειρὶ ἐπερείδειν. χορὴ
 δὲ διαφανέσι καίειν, ὥς ὅτι τάχιστα περαιωθῇ κατὰ δύνα-
 μιν. τὰ γὰρ παχέα βραδέως περαιούμενα πλατυτέρας τὰς
 ἐκπτώσεις τῶν ἔσχατων ποιεῖται, καὶ κίνδυνος ἂν εἴη ξηρῶ-
 γῆναι τὰς ὠτειλὰς, καὶ κάκιον μὲν οὐδὲν ἂν εἴη, αἰσχίον δὲ
 καὶ ἀτεχνότερον. ὅταν δὲ διακαύσης εἰς τὸ πέραν, τῶν μὲν

humeri parte et anteriore, qua brachii caput eminet, et
 posteriore quoque paulum juxta superiorem humeri par-
 tem unctionem adhibuerunt. Quae quidem recte adhibita
 fuisset, si brachium vel in superiorem vel anteriorem vel
 posteriorem partem prolapsum fuisset. Nunc vero cum in
 inferiorem partem elabatur, propellit potius quam prohibeat.
 Superiore enim capacitate brachii caput excludit. Sic vero
 unctione utendum, ut cutis sub ala digitis apprehensa secun-
 dum eam rectitudinem potissimum, in quam brachii caput
 prolabitur, attrahatur, sic deinde attracta cutis candenti
 ferramento trajiciatur. Ferramentis autem ad id utendum,
 non crassis neque admodum rotundis, sed oblongis. Manu
 enim impulsa celerius penetrant. Candentibus quoque adu-
 rendum, quo quam celerrime fieri potest penetrent. Cra-
 fflora namque cum tardius penetrent, latiores crustas resol-
 vant, periculumque est ne ulcera abrumpant. Quod etsi
 nihilo deterius est, deforme tamen magis et ab arte abhor-
 rens censetur. Ubi vero adurendo ferramentum trajeceris,

Ed. Chart. XII. [313. 314.] Forl. I. 788. Ed. Lind. II. (767. 768.)
 πλείστων ἱκανῶς ἂν ἔχοι τῷ κάτω μέρει τὰς ἐσχάρας ταύ-
 τας μόνας θάψαι. ἦν δὲ μὴ (768) κίνδυνος φαίνεται εἶναι
 ξεῖρα γῆναι τὰς ὠτειλάς, ἀλλὰ πολὺ τὸ διὰ μέσου εἶναι, ὑπά-
 λειπτρον γὰρ λεπτὸν διέρσαι διὰ τῶν κατηγμάτων, ἔτι ἀνα-
 λαμβάνοντος τοῦ δέρματος. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως δύνατο διέρσαι.
 ἐπὶ δὲ διέσχης, ἀφεῖναι τὸ δέσμα, ἔπειτα μεσηγὺ τῶν ἐσχα-
 ρῶν ἄλλην ἐσχάρην ἐμβάλλειν λεπτῷ σιδηρῷ καὶ διακῶσαι,
 ἄχρις ἂν τῷ ὑπαλείπτρῳ ἐγκύρῃ. ὁκόσον δὲ τι γὰρ τὸ δέσμα
 τὸ ἀπὸ τῆς μασχάλης ἀπολαμβάνειν, τοῖσι δὲ γὰρ τεκμαί-
 ρεσθαι, ἀδένες ὑπείσιν ὑπὸ τῇ μασχάλῃ, πολλὰ γὰρ δὲ καὶ
 ἄλλη τοῦ σώματος. [314] ἀλλὰ ἐν ἄλλῳ λόγῳ περὶ ἀδένων
 οὐλομελὴς γεγράφεται, ὅτι τέ εἰσι καὶ οἷα ἐν οἷοις σημαί-
 νοσις τε καὶ θύονται. τοὺς μὲν οὖν ἀδένες οὐ γὰρ προσ-
 ἐλαμβάνειν, οὐδ' ὅσα ἐσωτέρω τῶν ἀδένων. μέγας γὰρ ὁ
 κίνδυνος. τοῖσι γὰρ ἐπικαιροτάτοις τόνοις γειτονεύοντι.
 ὅσον δὲ ἐξωτερῶν τῶν ἀδένων ἐπιπλείστον ἀπολαμβάνειν. ὅτι-
 νά γὰρ γινώσκουσιν δὲ γὰρ ὅτι εἰ μὲν ἰσχυρῶς τὸν βραχίονα

in plerisque abunde erit inferiori duntaxat parti crustas inu-
 rere. Quod si periculum minime esse videatur ut ulcera
 abrum pantur, sed magnum spatium sit interjectum, tenue
 specillum, quo ad illinendum utimur, per ambusta foramina
 trajicere oportet, cute adhuc digitis apprehensa, neque enim
 alias trajicere possis. Quo trajecto cutis laxanda est, de-
 inde inter utramque crustam alia tenui ferramento, donec
 specillo occurrat, inducenda et inurenda. Ex his autem
 conjicias quatenus cutis sub ala apprehendi debeat. Glan-
 dulae sub ala, ut et multis aliis corporis partibus, sitae sunt.
 Verum integra glandularum natura alias tractabitur, quod-
 que existant et quae in quoque indicent, quamque vim ha-
 beant. Has igitur neque quae his inferiora subsunt pre-
 hendere oportet. Magnum namque periculum imminet,
 quod cum valde insignibus nervis propinquitatem habeant.
 Quod vero extra glandulas est, id cum extra noxam sit,
 quam plurimum apprehendendum. Illud autem animad-
 vertere oportet, summe quidem sursum sublato brachio ni-

Ed. Chart. XII. [514—517.] Foesl. I. 788. 789. Ed. Lind. II. (768. 769) ἀνατείνουσιν, οὐ δύνησιν τοῦ δέρματος ἀπολαβεῖν οὐδὲν τοῦ ἐπὶ τῇ μασχάλῃ ὅτι καὶ ἄξιον λόγου κατατείνειν. [315] σιμοῦται γὰρ ἐν τῇ ἀνυτάσει. οὐδ' αὖ τόνους οὐδεμιᾷ μηχανῇ δεῖ τιτρώσκειν. οὗτοι γὰρ πρόχειροι γίνονται καὶ κατατεταμένοι ἐν τούτῳ τῷ σχήματι. εἰ δὲ μικρὸν ἐπάσης τὸν βραχίονα, πολὺ μὲν τοῦ δέρματος ἀπολήψῃ. οἱ δὲ τόνου ὧν δεῖ προμηθεύσθαι εἴσω καὶ πρὸς τοῦ χειρίσματος γίνονται. ὧν οὖν οὐκ ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ περὶ παντός χρησιμεύειν ταῖς δίκαια σχήματα ἐξευρίσκειν ἐφ' ἐκείτοις; [316] ταῦτα μὲν κατὰ τὴν μασχάλην καὶ ἱκαναὶ αὗται αἱ κατὰ (769) λήψεις, ἣν ὁρθῶς τεθῶσιν αἱ ἐσχάραι.

|| Ἐκτοσθεν δὲ τῆς μασχάλης δις ἡμίση μὲν ἐστὶ χωρία ἵνα ἂν τις ἐσχάρῃ θείῃ, τιμωροῦσας τῷ παθήματι. μίαν μὲν ἐν τῷ ἑαπροσθεν μεσηγὺ τῆς κεφαλῆς τοῦ βραχίονος καὶ τοῦ τένοντος τοῦ κατὰ τὴν μασχάλην, [317] καὶ ταύτῃ τὸ μὲν δέρμα τελῶς διακαίειν χρη. βαδνύτερον δὲ οὐ χρη. φλέψ γὰρ παρῇ πλησίη καὶ νεῦρα, ὧν οὐδέτερα θερματέα. ὀπισθεν δ' αὖ ἄλλην ἐσχάρην ἐνδέχεται ἐνθεῖναι ἀνωτέρω μὲν συγχὺ τοῦ τένοντος τοῦ κατὰ τὴν μασχάλην, κατωτέρω

hil ex cute sub ala quod extensione dignum sit apprehendi posse. Consumitur enim ac resimatur cum sursum brachium porrigitur. Neque vero nervi ulla ratione vulnerandi sunt, qui eo habitu intenti sunt et expositi. At paulum sublato brachio multum quidem de cute apprehendes, cum nervi quibus cautio adhibenda est, intus ac ultra id quod apprehenditur siti sint. An non vero in omni arte imprimis elaborandum est ut iustus in unoquoque habitus inveniatur? Atque haec quidem circa alam fieri debent, satisque ita cutem apprehendere ut recte ultiones adhibeantur.

Extra alam vero duobus tantum locis insurere licet, quo morbo succurratur. Uno quidem anteriore parte, inter brachii caput et tendonem, qui circa alam est. Eaque parte cutis penitus candenti ferramento, non tamen altius perurenda. Proxima enim est vena crassa et nervus, quorum neutrum igne tentari debet. Rursus autem posteriore parte alteram ultionem adhibere licet, multum quidem supra ten-

Ed. Chart. XII. [317—319] Foesl. I. 789. Ed. Lind. II. (769.)
 δὲ ὀλίγω τῆς κεφαλῆς τοῦ βραχίονος. καὶ τὸ μὲν δέρμα τε-
 λείως χρη διακαίειν. βαθεῖαν δὲ μηδὲ κάρτα ταύτην ποιεῖν.
 πολέμιον γὰρ τὸ πῦρ νεύροισιν. [318] ἡτρεῦειν μὲν οὖν
 χρη διὰ πάσης τῆς ἡτρεῖας τὰ ἔλκεα, μηδέποτε ἰσχυρῶς ἀνα-
 τεύαντα τὸν βραχίονα, ἀλλὰ μετρίως ὅσον τῶν ἔλκεων ἐπι-
 μελείης εἵνεκα. ἥσσον μὲν γὰρ ἂν διαψύχοιτο. συμφέρει γὰρ
 πάντα τὰ καύματα σκέπειν, ὥς καὶ ἐπισκικῶς ἡτρεῦεσθαι.
 ἥσσον δ' ἂν ἐκπλήσσοιτο. ἥσσον δ' ἂν αἰμοῤῥαγοίῃ. ἥσσον
 δ' ἂν σπασμὸς ἐπιγένοιτο. ὅταν δὲ δὴ καθαρὰ γένηται τὰ
 ἔλκεα, ἐς ὡτειλὰς τε ἴῃ, τότε δὴ καὶ παντάπασι χρη αἰὲ
 τὸν βραχίονα πρὸς τῇσι πλευρῇσι προσδεδεσθαι καὶ νύκτα
 καὶ ἡμέρην. [319] ἀτὰρ καὶ ὅταν ὑγιέα γένηται τὰ ἔλκεα,
 ὁμοίως ἐπὶ πολὺν χρόνον χρη προσδεῖν τὸν βραχίονα πρὸς
 τὰς πλευράς· οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα ἐπουλωθεῖ καὶ ὑπολει-
 φθεῖ ἢ ἐνυχωρή καθ' ἣν μάλιστα ὀλισθαίνει ὁ βραχίων.
 ὅσοι δ' ἂν ὥμος καταπορηθῇ ἐμβληθῇται, ἣν μὲν ἐτι ἐν
 αὐξήσει ἔωσιν, οὐκ ἐθέλει συναύξεσθαι τὸ ὀστέον τοῦ βρα-

donem qui ad alam est, paulum vero infra brachii caput.
 Ac cutis quidem penitus candenti ferramento adurenda, non
 tamen alte admodum infligenda plaga est. Ignis namque
 nervis est noxius. Mederi igitur ulceribus per totam cura-
 tionem convenit, brachium nunquam vehementer, verum
 mediocriter, quantum ad ulcerum curationem opus est,
 attollendo, ut minus frigore tententur. Ambusta namque
 omnia tegi debent, quo et moderatam curationem recipiant
 ac minus oras diducant, minorque cum profluvii sanguinis
 tum convulsionis metus accedat. Ubi vero pura evaserint
 ulcera et ad cicatricem pervenerint, tunc sane omnino bra-
 chium die ac nocte ad costas semper alligatum esse oportet.
 Quin etiam sanatis ulceribus eodem modo longo tempore
 brachium ad latus alligandum est. Hac enim potissimum
 ratione cicatrice obducetur et contrahetur laxitas ea, in
 quam maxime brachium prolabitur. At quibus humerus in
 suum locum recondi minime potuit, si quidem adhuc cres-
 cunt, os brachii non aequè ac integrum augeri consuevit,

Ed. Chart. XII. [319.320.] Foesl. I. 789. Ed. Lind. II. (769.770.)
 χίονος ὁμοίως τῷ ὑγίει. ἀλλὰ αὖξεται μὲν ἐπὶ τι, βραχύτε-
 (770)ρον δὲ τοῦ ἐτέρου γίνεται. [320] καὶ οἱ καλούμενοι
 δὲ ἐκ γενεῆς γαλιάγκωνες διὰ δισσὰς συμφορὰς ταύτας γί-
 νονται. ἦν γέ τι τοιοῦτον αὐτοὺς ἐξάρθρημα καταλάβῃ ἐν
 γαστρὶ ἐόντας, διὰ τε ἄλλην συμφορὴν, περὶ ἧς ὕστερόν ποτε
 γεγράφεται, αὐτὰ καὶ οἷσιν ἔτι νηπίοισιν ἐοῦσι κατὰ τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος βαθεῖαι καὶ ὑποβρύχιοι ἐκπυήσεις
 γίνονται, καὶ οὗτοι πάντες γαλιάγκωνες γίνονται, καὶ ἦν τε
 τμηθῶσιν ἢ τε καυθῶσιν ἢ τε αὐτόματόν σφιν ἐκφυγῇ,
 εὖ εἰδέναι χρὴ ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει. χρεῖσθαι μέντοι τῇ χειρὶ
 δυνατώτατοί εἰσιν οἱ ἐκ γενεῆς γαλιάγκωνες, οὐ μὴν οὐδὲ
 ἐκείνοι γε ἀνατεῖναι παρὰ τὸ οὗς τὸν βραχίονα ἐκτανύσαντες
 τὸν ἄγκωνα δύνανται, ἀλλὰ πολὺ ἐνδεεστερώς ἢ τὴν ὑγίαια
 χεῖρα. οἷσι δ' ἂν ἤδη ἀνδράσιν ἐοῦσι ἐκπέσῃ ὁ ὥμος καὶ
 μὴ ἐμβληθῇ, ἢ ἐπωμὶς ἀσαρκωτέρη γίνεται καὶ ἢ ἕξις λεπτή
 ἢ κατὰ τοῦτο. ὅταν μέντοι ὀδυνώμενοι παύσωνται, ἐκίοντα
 μὲν δεῖ ἐργάζεσθαι ἐπ' ἀρανίας τὸν ἄγκωνα ἀπὸ τῶν πλεον-
 ρέων ἐς τὸ πλάγιον, ταῦτα μὲν οὐ δύνανται ἅπαντα ὁμοίως

verum ut aliqua ex parte augeatur, altero tamen brevius
 evadit. Idem vero experiuntur qui a primo ortu mustelae
 cubito praediti, Graecis γαλιάγκωνες dicuntur, et duplici ex
 noxa tales evadunt, sive quod in utero tali luxatione tene-
 antur, sive aliam ob noxam postea scribendam. Quin etiam
 quibus adhuc tenellis circa brachii caput profundae altaeque
 demersae suppurationes contingunt, ii quoque omnes jussu
 brevius et tenuius brachium habent et γαλιάγκωνες eva-
 dunt, et sive secantur sive urantur sive iis pus sponte erum-
 pat, rem ita se habere compertum est. Manu quidem vali-
 diffime uti possunt qui mustelae cubito ab ortu sunt praediti,
 ii tamen brachium ad aurem attollere extento cubiti gibbo
 non valent, idque multo minus quam manum integram.
 At ubi jam in homines evaserint, neque humerus prolapsus
 restitutus fuerit, iis gracilis superior humeri pars redditur,
 eaque parte habitus tenuatur. Neque tamen ubi dolor quie-
 verit, ea quidem omnia, quae requiruntur ad sublatum cubiti
 gibbum a collis ad latera adducendum, similiter praestare

Ed. Chart. XII. [320. 321.] Foef. I. 789. 790. Ed. Lind. II. (770. 771.)
 ἐργάζεσθαι. ὅκοντα δὲ δεῖ ἐργάζεσθαι, παραφέροντας τὸν
 βραχίονα παρὰ τὰς πλευρὰς ἢ ἐς τοῦπίσω ἢ ἐς τοῦμπροσθεν,
 ταῦτα δὲ δύναται ἐργάζεσθαι, καὶ γὰρ ἂν ἀρίδια ἐλκύσαιεν
 καὶ πρόινα, καὶ πελεκύνσαιεν ἂν καὶ σκόψαιεν ἂν, μὴ κάρτα
 ἄνω αἴροντες τὸν ἀγκῶνα καὶ τᾶλλα ὅσα τῶν τοιούτων σχη-
 μάτων ἐργάζονται.

[321] || Ὅσοισι δ' ἂν τὸ ἀκρώμιον ἀποσπασθῇ, τουτέ-
 οισι φαίνεται ἐξίχον τὸ ὀστέον τὸ ἀνεσπασμένον. ἔστι δὲ
 τοῦτο ὁ σύνδεσμος (771) τῆς κληΐδος καὶ τῆς ὠμοπλῆτης.
 ἑτεροίῃ γὰρ φύσει ἀνθρώπου ταύτη ἢ τῶν ἄλλων ζώων. οἱ
 οὖν ἰητροὶ μάλιστα ἐξαπατέονται ἐν τούτῳ τῷ τρώματι. ἅτε
 γὰρ ἀνασχόντος τοῦ ὀστέου τοῦ ἀποσπασθέντος ἡ ἐπωμὴς
 φαίνεται χαμαιζήλη καὶ κοίλη, ὥστε καὶ προμηθεῖσθαι τῶν
 ὤμων τῶν ἐκπεπιωκότων. πολλοὺς οὖν οἶδα ἰητροὺς τᾶλλα
 οὐ φλαύρους ἔόντας, οἱ πολλὰ ἥδη ἐλυμήναντο, ἐμβάλλειν
 πειρώμενοι τοὺς τοιούτους ὤμους, οὕτως οἰόμενοι ἐκπεπιω-
 κέναι, καὶ οὐ πρόσθεν πάνονται πρὶν ἢ ἀπογνῶναι ἢ ἀπο-
 ρῆσαι δοκόντας αὐτοὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐμβαλεῖν τὸν ὤμον.

possunt. Quae vero brachio ad latus vel in priorem par-
 tem vel in posteriorem adducto effici possunt, ad ea tra-
 ctanda valent. Nam et scobinam et ferram trahere, securi
 item caedere et ligone fodere queunt, dum ne nimium cu-
 biti gibbum attollant, ad aliaque omnia quae hujusmodi
 habitus postulat efficienda, idonei habentur.

Quibus summus humerus avulsus est, iis os avulsam
 extare cernitur. Est autem id juguli et lati scapularum ossis
 ligamentum. Hac enim in parte hominis a caeterarum ani-
 mantium natura distat. Medici igitur hoc in casu plurimum
 falli consueverunt. Avulso enim osse extante superior
 humeri pars depressa et cava conspicitur, ita ut quasi hu-
 meris prolapsis curationem instituant. Equidem complures
 novi medicos, alioqui minime contemnendos, qui hujus-
 modi humeros excidisse rati dum reslitnere conarentur,
 magnam noxam aegris inferrent neque prius desisterent
 quam vel spe vel opinione reponendi humeri se frustratos

Ed. Chart. XII. [321. 323.] Foef. I. 790. Ed. Lind. II. (771. 772.)
 τούτοις ἡγερείη μὲν ἢ περ καὶ τοῖσιν ἄλλοις τοῖς κοιού-
 τοις, κηρωτὴ καὶ σπληνες καὶ ὀθόνια καὶ ἐπίδεσις τοιαύτη.
 καταναγκάζειν μέντοι τὸ ὑπερέχον χορὴ καὶ τοῖς σπληνας
 κατὰ τοῦτο τιθέναι πλείους καὶ πιεῖν ταύτη μάλιστα καὶ
 τὸν βραχίονα πρὸς τῇσι πλευρῇσι προσηρημένον ἐς τὸ ἄνω
 μέρος ἔχειν. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα πλησιάζοιτο ἀτεσπασμέ-
 τον. τὰ δὲ μὴν εὖ εἶδέναι χορὴ καὶ προλέγειν ὥς ἀσφαλὲς εἰ
 ἄλλως ἐθέλοις, ὅτι βλάβη μὲν οὐδεμὴ οὔτε μικρὴ οὔτε με-
 γάλῃ τῷ ὅμῳ γίνεται ἀπὸ τούτου τοῦ τραώματος, αἷσχιον δὲ
 τὸ χωρίον. οὐδὲ γὰρ τοῦτο τί ὁστέον ἐς τὴν ἀρχαίην ἔδωκεν
 ὁμοίως ἂν ἰδρυνθείη, ὥσπερ ἐπέφυκεν, ἀλλ' ἀνάγκη πλέον ἢ
 ἔλασσον ὀγκηρότερον εἶναι ἐς τὸ ἄνω. οὐδὲ γὰρ ἄλλο ὁστέον
 οὐδὲν ἐς τὸ αὐτὸ καθίσταται ὅ τι ἂν κοινωνέον ἐστὶν ἑτέρῳ
 ὁστέῳ καὶ προσπεφυκὸς ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς ἀρχαίης φύσεως.
 ἀνώδυτον δὲ τὸ ἀκρωμιον ἐν ὀλίγῃσιν ἡμέρησιν γίνεται, ἣν
 χειρὶ τῷ ἐπιδέχεται.

[323] Κληῖς δὲ καταγεῖσα, ἣν μὲν ἀτρεκέως ἀποκαυλι-
 σθῇ εὐήγητο (772) τέρη ἐστί· ἣν δὲ παραμηνέως, δυσηγητοτέρη.

intelligent. His quidem ea est curatio, quae caeteris hu-
 jusmodi, ceratum, splenia, fasciae et eadem vincendi ra-
 tio. Os tamen quod supereminet deorsum urgendum est,
 eique plurima splenia admovenda et hac parte maxime ap-
 primenda, brachiumque lateri annexum superiore parte
 detinendum. Hac enim ratione os avulsam proxime adduci
 poterit. Haec autem probe nosse et si tibi alioqui videatur
 certo praedicere licet, hoc casu nullum quidem neque par-
 vum neque magnum humero detrimentum contingere, lo-
 cum tamen deformem reddi. Nunquam enim os illud in
 pristinam sedem, quale natura esse consueverat, restituitur,
 sed plus aut minus superiore parte turgescere necesse est.
 Nam neque aliud os ullum, quod cum altero communionem
 et cohaerentiam habet, ubi a naturali sede avulsam fuerit,
 in pristinum locum revertitur. Summus vero humerus si
 probe vinciatur, paucis diebus dolore liberatur.

Jugulum si quidem ex toto transversum fractum fuerit,
 facilius curatur, si vero per longitudinem, aegrius. Contra-

Ed. Chart. XII. [323, 324.] Foef. I. 790. 791. Ed. Lind. II. (772.)
 τάναντία δὲ τοῦτοις ἐστὶν ἢ ὡς ἂν τις οἴοιτο. τὴν μὲν γὰρ
 αἰρετικῶς ἀποκαυλισθεῖσαν προσαναγκάσειεν ἂν τις μῶλλον
 εἰς τὴν φύσιν ἐλθεῖν, καὶ εἰ πάνυ προμηθευθῇ τὸ ἀνωτέρω,
 κατωτέρω ἂν ποιήσειε. σχήμασί τε ἐπιτηδείοισι καὶ ἐπιδέσει
 ἀρμόζουσιν. εἰ δὲ μὴ τελέως ἰδρυνθεῖη, ἀλλ' οὖν τὸ ὑπερ-
 ἔχον γὰρ τοῦ ὀστέου οὐ κάρτα ὀξὺ γίνεται. ὣν δὲ ἂν παρά-
 μηκες τὸ ὀστέον κατεαγῇ, ἱκίλη ἢ ξυμφορὴ γίνεται τοῖσιν
 ὀστέοισιν τοῖσιν ἀπεσπασμένοισιν, περὶ ὧν πρόσθεν γέγρα-
 πται. οὔτε γὰρ ἰδρυνθῆναι αὐτὸ πρὸς ἑωυτὸ κάρτα ἐθέλει,
 ἢ τε ὑπερέχουσα ἀκρις τοῦ ὀστέου ὀξεῖα γίνεται κάρτα. τὸ
 μὲν οὖν σύμπαν εἰδέναι χρή ὅτι βλάβη οὐδεμίη τῷ ὄμφῳ
 οὐδὲ τῷ ἄλλῳ σώματι γίνεται διὰ τὴν κάτηξιν τῆς κληῖδος,
 ἣν μὴ ἐπισφακελίσῃ. ὀλιγάκις δὲ τοῦτο γίνεται. [324] αἰσχὺς
 γὰρ μὴν προσγίνεται περὶ τὴν κάτηξιν τῆς κληῖδος καὶ τού-
 τοισι τὸ πρῶτον αἰσχιστον. ἔπειτα μὴν καὶ || ἥσσον γίνεται.
 συμφύεται δὲ ταχέως κληῖς καὶ τᾶλλα πάντα ὅσα χαῖνα
 ὀστέα. ταχέειαν γὰρ τὴν ἐπιπύρωσιν ποιεῖται τὰ τοιαῦτα.
 ὅταν μὲν οὖν νεωστὶ κατεαγῇ, οἱ τετραμένοι σπουδάζουσιν

que id contingit quam quis existimet. Quod enim ex toto transversum fractum est, citius quis in suam sedem compellere et si diligenter prospexerit, ac idoneum habitum convenientemque deligationem adhibuerit, quod supra est infra adducere possit. Ac etiam si prorsus in suam sedem non collocatur, non tamen eminens ossis pars admodum acuta redditur. Quibus vero oblongum os frangitur, simile malum contingit iis quibus ossa quaedam avulsa sunt, ut ante scriptum est. Ipsum si quidem secum ipsum collocari non admodum potest, eminens tamen ossis summitas valde acuta redditur. Omnino certo scire convenit, nullam ex jugulo fracto neque humero neque reliquo corpori noxam afferri, nisi, quod raro accidit, praeterea siderari contingat. Ad jugulum tamen fractum deformitas accedit, idque primum turpissimum, deinde vero minus turpe fit. Jugulum vero ut et reliqua omnia ossa, quae laxa sunt, prompte coalescit. Talia namque callum celeriter obducunt. Ubi igitur recens est fractura, vulnerati malum re ipsa gravius esse rati, so-

Ed. Chart. XII. [524.] Foesl. I. 791. Ed. Lind. II. (772. 773.)
οἰόμενοι μείζον τὸ κακὸν εἶναι ἢ ὅσον ἐστίν. οἳ τε ἰητροὶ
προθυμούνται δηρὸν ἐρῶς ἰησθαι. προϊόντος δὲ τοῦ χρό-
νου οἱ τειρωμένοι, ἅτε οὐκ ὀδυνώμενοι οὔτε κωλύμενοι
οὔτε ὁδοιπορίας οὔτε ἐδωδῆς καταμελέουσιν, οἳ τε αὖ ἰητροί,
ἅτε οὐ δύναμενοι κατὰ τὰ χωρία ἀποδεικνύναι, ἀποδιδρά-
σκουσι καὶ οὐκ ἄχθονται τῇ ἀμελείᾳ τῶν τειρωμένων. ἐν
τούτῳ δὲ ἡ ἐπιπώρωσις συνταχύνεται. (773) ἐπιδέσιος μὲν
οὖν τρόπος καθέστηκε παραπλήσιος τοῖσι πλείστοις, κηρωτῇ
καὶ σπλήνῃσι καὶ ὀθονίοις μαλθακοῖσιν ἰητρεύειν, καὶ τὰς
δεῖ προσιητρεύειν καὶ τὰς δεῖ προσζυνέειν, καὶ μάλιστα ἐν
τούτῳ τῷ χειρίσματι, ὅτι τοὺς τε σπλήνας πλείστους κατὰ
τὸ ἐξέχον χρή τιθέναι, καὶ τοῖσι ἐπιδέσμοις πλείστοις καὶ
μάλιστα κατὰ τοῦτο χρή πιέζειν. εἰσὶ δὲ δὴ τινες οἳ ἐπειρη-
φίσαντο ἤδη μόλιβδον βαρὺ προσεπικαταδεῖν, ὡς καταναγ-
κάζειν τὸ ὑπερέχον. ξυνίασι μὲν οὖν ἴσως οὐδὲ οἱ ἀπλῶς
ἐπιδέοντες. ἀτὰρ δὴ οὐδ' οὗτος ὁ τρόπος κληῖδος κατηξίος
ἐστίν. οὐ γὰρ δυνατόν τὸ ὑπερέχον καταναγκάζεσθαι, οὐδὲν

licitudinem adhibent et medici quoque rectam curandi ra-
tionem magno studio suscipiunt. Procedente vero tempore
vulnerati, cum neque dolore tententur neque aut cibum
capere, aut iter facere prohibeantur, rem negligant, itemque
medici, cum nihil his in locis praestare queant, diffugientes
laborantium incuriam non iniquo animo ferunt, interimque
callus celeriter obducitur. Deligandi autem ratio eadem
quae plerisque adhibetur, curatioque cerato, spleniis et mol-
libus linteis instituitur. Ac praeter istam curationem, im-
primis in hac manuum tractatione providendum et insuper
est animadvertendum, ut quam plurima splenia qua os extat
imponantur, et plurimae fasciae ea praecipue parte adstrin-
gantur. Nonnulli vero jam solerter excogitarunt, ut plum-
bum aliquod grave superalligaretur, quo deorsum coge-
retur quod extat. At neque forte prudenter se gerunt qui
simpliciter deligant. Quin etiam sane hic modus jugulo
fracto non est accommodatus. Neque enim quod eminent
efflatu memorabilem aliquam depressionem habere potest.

Ed. Chart. XII. [324.] Foesl. I. 791. Ed. Lind. II. (773. 774.)
 ὅ τι καὶ ἄξιον λόγου. ἄλλοι δ' αὖ τινες εἰσὶν οἵτινες κα-
 ταμαθόντες τοῦτο, ὅτι αὐταὶ αἱ ἐπιδείσεις παρὰφοροὶ εἰσι
 καὶ οὐ κατὰ φύσιν καταναγκάζουσι τὰ ὑπερέχοντα. ἐπιδέουσι
 μὲν οὖν αὐτοὺς σπλήνεσι καὶ ὀθονίοισι χρώμενοι, ὥσπερ
 καὶ οἱ ἄλλοι. ζώσαντες δὲ τὸν ἄνθρωπον ταυτὴν τιτὴν ἢ εὐ-
 ζωστότατος αὐτὸς ἐωυτοῦ ἐστιν, ὅταν ἐπιθῶσι τοὺς σπλήνας
 ἐπὶ τὰ ὑπερέχοντα τοῦ κατήγματος, ἐξογκώσαντες ἐπὶ τὰ
 ἐξέχοντα, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀθονίου προσέδησαν πρὸς τὸ ζῶ-
 σμα ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν, καὶ οὕτως ἐπιδέουσιν τὴν ἕξιν τῆς
 κληΐδος ἐπιτιανύοντες ἐς τοῦπισθεν ἄγοντες καίπετα περιβα-
 λόντες περὶ τὸ ζῶσμι, ἐς τοῦμπροσθεν ἄγουσι, καὶ αὖτις
 ἐς τοῦπισθεν. οἱ δὲ τινες οὐχὶ περὶ τὸ ζῶσμι περιβάλλουσι
 τὸ ὀθόνιον, ἀλλὰ περὶ τὸ περινεόν τε καὶ παρ' αὐτὴν τὴν
 ἑδρην καὶ παρὰ τὴν ἁκαιοθάν κυκλεύοντες τὸ ὀθόνιον, οὕτω
 πιέζουσι τὸ κάταγμα. ταῦτα γοῦν ἀπείρου μὲν ἀκοῦσαι φαί-
 νεται ἐγγὺς τοῦ κατὰ φύσιν εἶναι, (774) χρομένῳ δὲ ἄχρη-
 στα. οὔτε γὰρ μόνιμα οὐδένα χρόνον, οὐδ' εἰ κατακείσιν αὐ-
 τοὶ καίτοι ἐγγυιάτω ἂν οὕτως, ἀλλ' ἕως εἰ κατακείμενος ἢ τὸ
 σκέλος συγκάμψῃς ἢ αὐτὸς καμφθεῖη, πάντα ἂν τὰ ἐπι-

Alii rursus intelligentes hujusmodi deligationes huc et illuc
 vitiose ferri, neque quae eminent in naturalem locum co-
 gere, ipsos quidem certe devinciunt, spleniis et linteis
 utentes perinde atque alii. Verum fascia quadam homine
 accincto, qua parte aptissime cingi solet spleniis ad fractu-
 rae eminentia adhibitis, ut ea parte extuberent, fasciae caput
 ad cingulum anteriore parte alligant, atque ita productum
 in juguli directum vinculum, in posteriorem partem agunt,
 deinde cingulo advolutum in anteriorem partem ducunt,
 rursusque in posteriorem reducunt. Quidam vero fasciam
 cingulo non obvolvunt, sed ea ad interfoemineum ipsamque
 sedem et juxta spinam circumdata, eo modo fracturam com-
 primunt. Haec igitur ubi audiuntur, inexperto quidem
 prope ad id quod secundum naturam est accedere videntur,
 verum si quis ad usum accommodet, inutilia comperiet.
 Neque enim ullam unquam firmitatem habent, ne si quis
 decumbat quidem, quanquam sic proxime ad firmitatem

Ed. Chart. XII. [324. 325. 326.] Foef. I. 791. Ed. Lind. II. (774.)
 δέσματα κινέοιτο, ἄλλως τε ἄσθηρὴ ἢ ἐπίδεσις. [325] ἢ τε
 γὰρ ἔδρη ἀπολαμβάνεται, ἀθροῖα τε τὰ ὀθονία ἐν ταύτῃ
 τῇ στενοχωρίᾳ γίεται. τὰ τε αὖ περὶ τὴν ζώνην περιβαλλό-
 μενα οὐχ οὕτως ἰσχυρῶς ἔξωσται, ὥς οὐκ ἀναγκάσαι ἐς τὸ
 αἶνω τὴν ζώνην ἐπαυέναι, καὶ οὕτως ἐνάγκη ἂν εἴη πάντα
 χαλεπὴν τὰ ἐπιδέσματα. ἄγχιτα δ' ἂν τις δοκῇ ποιεῖν, καί-
 περ οὐ μεγάλα ποιών, εἰ τοῖσι μὲν τισι τῶν ὀθονίων περὶ
 τὴν ζώνην περιβύλλοι, τοῖσι δὲ πλείστοις τῶν ὀθονίων τὴν
 ἀσθινὴν ἐπίδεσιν ἐπιδέοι. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα τὰ ἐπιδέ-
 σματα μόνιμά τε εἴη καὶ ἀλλήλοισι τιμωροί. τὰ μὲν οὖν
 πλείστα εἴρηται, ὅσα καιαλαμβάνει τοῖς τὴν κληῖδα κατα-
 γνυμένους. προσξυνιέναι δὲ καὶ τόδῃ χρῆ, ὅτι κληῖς ὥς ἐπὶ
 τὸ πολὺν καιάγνυται, ὥστε τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στήθεος πεφυ-
 κὸς ὁστέον ἐς τὸ αἶνω μέρος ὑπερέχειν, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρω-
 μίης πεφυκὸς ὁστέον ἐν τῷ κάτω μέρει εἶναι. αἷτια δὲ τού-
 των τὰδε, ὅτι τὸ μὲν στήθος οὐτε κατωτέρω ἂν πολὺ οὐτε
 ἀνωτέρω χωρήσειεν. μικρὸς γάρ ὁ κυκλισμὸς τοῦ ἄρθρου ἐν
 τῷ στήθει. [326] αὐτὸ γὰρ ἐνωτῷ συνεχές ἐστι τὸ στήθος

accedant: verum si decumbens aut crux inflectat, aut ipse
 incurvetur, fasciae omnes movebuntur, et alioqui molesta est
 haec vincendi ratio. Nam et sedes intercluditur et fasciae
 in hac loci angustia universae colliguntur. Rursus quae
 cingulo obvolvuntur, non adeo firmiter huic accincta sunt,
 quin cingulum sursum ferri cogatur, atque ita necesse sit
 vinculo omnia relaxari. Quam proxime autem res confieri
 posse videatur, etsi nihil magni quis praestiterit, si quibus-
 dam fasciis ad cingulum convolutis, plurimas alias ad prio-
 rem deligationem admoveat. Hac enim ratione tum maxime
 stabiles fasciae fuerint, tum sibi mutuo opem ferant. Plu-
 rima igitur quae jugulum fractum consequuntur dicta sunt.
 Sed et id quoque praeterea advertendum est, jugulum ple-
 rumque ita frangi solere, ut os quod est a pectore in supe-
 riorem partem emineat, quod est a summo humero in infe-
 riorem partem deprimatur. Horumque ea est ratio, quod
 pectus quidem neque infra neque supra admodum procedat.
 Articuli enim in pectore levis est agitatio. Pectus namque

Ed. Chart. XII. [326.] Poef. I. 791. 792. Ed. Lind. II. (774. 775.)
 καὶ τῇ ῥάχει. ὄγκιστα μὲν ἡ κληῖς πρὸς τὸ τοῦ ὤμου ἄρ-
 θρον πλωδῆς ἐστίν. || ἡνάγκασται γὰρ πεκνυοκίνητος εἶναι,
 διὰ τὴν τῆς ἀκρωμίας σύζευξιν. ἄλλως τε ὅταν τραυθῇ, φεύ-
 γει ἐς τὸ ἄνω (775) μέρος τὸ πρὸς τῷ στήθει προσεχόμε-
 νον, καὶ οὐ μάλ' ἐς τὸ κάτω μέρος ἀναγκάζεται ἐθέλει.
 καὶ γὰρ πέφυκε κοῦφον καὶ ἡ εὐρυχωρίῃ αὐτῷ ἄνω πλείων
 ἢ κάτω, ὃ δὲ ὤμος καὶ ὁ βραχίον καὶ τὰ προσρητημένα
 τοῖτοις εὐαπόλυνά εἰσιν ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ στή-
 θεος, καὶ διὰ τοῦτο δύναται καὶ ἀνωτέρω πολὺ ἀνάγεσθαι
 καὶ κατωτέρω. ὅταν γοῦν καταγῇ κληῖς, τὸ πρὸς τῷ ὤμῳ
 ὅστιον ἐς τὸ κατωτέρω ἐπιθῶνται. ἐς τοῦτο γὰρ ἐπιπροχώτε-
 ρον αὐτὸ ἅμα τῷ ὤμῳ καὶ τῷ βραχίονι κάτω ἵεῦσαι μᾶλλον
 ἢ ἐς τὸ ἄνω. ὁπότε οὖν ταῦτα τοιαῦτά ἐστιν, ἀξυνετέουσιν
 ὅσοι τὸ ὑπερέχον τοῦ ὀστέου ἐς τὸ κάτω καταναγκάσαι οἴ-
 ονται εἶναι. ἀλλὰ δῆλον ὅτι τὸ κάτω πρὸς τῷ ἄνω προσ-
 ακτίον ἐστί. τοῦτο γὰρ ἔχει κίνησιν, τοῦτο γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ
 ἀποστὰν ἀπὸ τῆς φύσεως. δῆλον οὖν ὅτι ἄλλως μὲν οὐδαμῶς
 ἐστὶν ἀναγκάσαι τοῦτο. αἷ τε γὰρ ἐπιδέσεις οὐδὲν τι μᾶλλον

tum sibi ipsi, tum spinæ continenter coaptatum est. Sed
 jugulum quidem proxime ad humeri articulum fluitat. Co-
 gitur namque saepissime moveri, propter eam quam cum
 summo humero habet connexionem. Adde quod ubi vul-
 neratum fuerit, pars ea quae pectori inhaeret sursum elabi-
 tur, neque fere deorsum deprimi solet, cum et natura levis
 sit, eique supra quam infra major inanitas pateat. At hu-
 merus brachium et quae his connectuntur, facile a pectore
 et costis recedunt, ac propterea multum in superiorem et
 inferiorem partem abduci possunt. Fracto igitur jugulo os
 quod ad humerum est, deorsum tendit. Promptius enim
 una cum humero et brachio deorsum inclinare potest quam
 sursum ferri. Cum igitur haec ita se habeant, imprudenter
 se gerunt, qui extantem ossis partem deorsum cogi debere
 existimant. Verum inferiorem partem ad superiorem ad-
 ducendam esse perspicuum est, cum ea motionem habeat et
 a naturali sede recesserit. Patet igitur hanc aliter nullo
 modo cogi posse. Vincula namque nihilo magis adducunt

Ed. Chart. XII. [326. 327. 328.] Foesl. I. 792. Ed. Lind. II. (775. 776.)
 προσαναγκάζουσιν ἢ ἀπαναγκάζουσιν, εἰ δέ τις τὸν βραχίονα
 πρὸς τῇσι πλευρῇσιν ὥς μάλιστα ἐόντι ἀναγκάζοι ἄνω, ὥς
 οἱ ἐξυτάτος ὁ ὤμος φαίνεται εἶναι, δῆλον ὅτι οὕτως ἀρμο-
 σθεῖν πρὸς τὸ ὀστέον τὸ ἀπὸ τοῦ στήθεος πεφυκός ὅθεν
 ἀπεσπάσθη. [327] εἰ οὖν τις τῇ μὲν ἐπιδέσει χρῶτο τῇ νο-
 μίμῃ τοῦ ταχέως συναλθεσθῆναι εἵνεκα, ἡγήσασαι δὲ τὰλλα
 πάντα μάτην εἶναι παρὰ τὸ σχῆμα τὸ εἰρημένον, ὁρθῶς τε
 ἂν ξυρή, ἡτρεύοιτ' ἂν τάχιστα καὶ κάλλιστα. κατακέσθαι
 μέντοι τὸν ἄνθρωπον μέγα τὸ διάφορόν ἐστι, καὶ ἡμέραι
 ἱκαναὶ τεσσαρεσκαίδεκα εἰ ἀτρεμέοι, εἴκοσι δὲ πάμπολλαι.
 εἰ μέντοι τινὲ ἐπὶ τὴν ἀντία ἢ κληῖς καταγείη, ὃ οὐ μάλι-
 στα γίνε(776)ται, ὥστε τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στήθεος ὀστέον
 ὑποδευκέναι, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρωμῆος ὀστέον ὑπερέχειν καὶ
 ὑπογέσθαι ἐπὶ τοῦ ἐτέρου, οὐδεμιῆς μεγάλης ἡτρεῖς ταῦτά
 γ' ἂν δέοιτο. αὐτὸς γάρ ὁ ὤμος ἀφιέμενός καὶ ὁ βραχίων
 ἰδρύοι ἂν τὰ ὀστέα πρὸς ἄλληλα, καὶ φαύλη ὂν τις ἐπίδεσις
 ἀρκέοι καὶ ὀλίγαι ἡμέραι τῆς πωρώσεως γέναιτ' ἂν. [328] εἰ
 δὲ μὴ καταγείη μὲν οὕτω, παρολισθαίνοι δὲ ἐς τὸ πλάγιον

quam abducunt. Quod si quis brachium quam maxime ad
 latus adductum sursum propellat, sic ut quam acutissimus
 humerus appareat, eo modo plane continget ut cum osse,
 quod pectori adhaeret, unde est avulsa adaptetur. Is igitur
 cum recta intelligentia utetur, tum etiam optimam et ce-
 lerrimam curationem instituet, qui legitimam deligationem,
 uti celeriter coalescat, adhibuerit, reliquaque omnia prae-
 ter commemoratum habitum vana reputaverit. Decum-
 bere tamen hominem valde ad rem pertinet, et satis sunt
 dies quatuordecim, ut summum viginti. Quod si cui contra
 juguli fractura eveniat, id quod non admodum contingit,
 ita ut os quod est a pectore subjiatur, quod est a summo
 humero extet ac super alterum feratur, nulla magna cura-
 tione hic opus est. Ipse enim humerus demissus cum bra-
 chio invicem ossa committet, ac quaelibet vivendi ratio satis
 fuerit, ut intra paucos dies callus contrahatur. At si non eo
 modo fractum fuerit, sed in hanc vel illam partem prola-

Ed. Chart. XII. [328.] Foesl. I. 792. 793. Ed. Lind. II. (776.)
 ἢ τῇ ἢ τῇ, ἐς τὴν φύσιν μὲν ἀπαγαγεῖν ἂν δέοι ἀναγα-
 γόντα τὸν ὥμον σὺν τῷ βραχίονι, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἰρη-
 ται. ὅταν δὲ ἴζηται ἐς τὴν ἀρχαίην φύσιν, ταχέϊ ἂν ἡ ἄλλη
 ἡγεσίη εἴη. τὰ μὲν οὖν πλεῖστα τῶν παραλλαγμάτων κατορ-
 θοὶ αὐτὸς ὁ βραχίον ἀναγκάζομενος πρὸς τὰ ἄνω. ὅσα δὲ
 τῶν ἄνωθεν παρολισθαίνοντα ἐς τὸ πλόγιον ἤλθεν ἢ ἐς τὸ
 κατωτέρω, συμπορεύονται ἂν τὴν κατόρθωσιν, εἰ ὁ μὲν ἄν-
 θρωπος ὑπτιος κέοιτο, κατὰ δὲ τὸ μεσηγὺ τῶν ὀμοπλατέων
 ὑψηλότερόν τι ὀλόγον ὑποκείμετο ὡς περιζώθης ἔη τὸ στῆθος
 ὡς μάλιστα, καὶ τὸν βραχίονα εἰ ἀνάγοι τις παρὰ τὰς πλευ-
 ρας παρατεταμένον, ὁ δὲ ἡγεὺς τῇ μὲν ἑτέρῃ χειρὶ ἐς τὴν
 κεφαλὴν τοῦ βραχίονος ἐμβαλὼν τὸ θέναρ τῆς χειρὸς ἀπω-
 θέοι, τῇ δὲ ἑτέρῃ τὰ ὀστέα τὰ κατεαγόντα εὐτεθίζοι, οὕτως
 ἂν μάλιστα ἐς τὴν φύσιν ἄγοι. ἀτὰρ ὅπερ ἤδη εἰρηται εὖ
 μάλα τὸ ἄνωθεν ὀστέον ἐς τὸ κάτω φιλέει ὑποδύνειν. τοῖσι
 μὲν οὖν πλείστοισιν, ὅταν ἐπιθεθῶσι, τὸ σχῆμα ἀρήγει, παρ'
 αὐτὰς τὰς πλευρὰς τὸν ἄγκῶνα ἔχοντα, οὕτως ἐς τὸ ἄνω
 τὸν ὥμον || ἀναγκάζεσθαι. ἔστι δ' οἷον μὲν τὸν ὥμον ἀναγ-

batur, sublato quidem humero cum brachio in suam sedem
 reducendum erit, velut etiam antea dictum est. Ac ubi ad
 pristinum habitum redierit, reliqua curatio celerrime con-
 sequetur. Ut plurimum igitur ubi alia super aliam effertur,
 brachium in superiorem partem propulsus restituit. Ex
 his vero quae in superioribus partibus elabuntur, quaecun-
 que ad latus aut infra tendunt, iis restitutionem submini-
 straverit hominis supinus decubitus, si loco inter scapulas
 medio paulo sublimius aliquid supponatur, quo pectus quam
 maxime in utramque partem reflectatur, brachiumque ali-
 quis ad latus porrectum sursum adducat. Medicus vero
 altera manu, injecta in brachii caput vola protrudat, altera
 ossa fracta componat. Sic enim quam maxime ad natu-
 ralem sedem reducet. Verum quod jam dictum est, os
 superius fere ad inferiorem partem subire solet. Plerisque
 igitur ubi devincti fuerint, hinc habitus auxilio est, ut de-
 tento ad latera cubiti gibbo ita sursum humerus propellatur.
 At nonnullis quidem, ut dictum est, in superiorem partem

Ed. Chart. XII. [328—331.] Foef. I. 793. 794. Ed. Lind. II. (776. 777.)
 κίλειν δεῖ ἐς τὸ ἄνω ὡς εἴρηται, [329] τὸν δὲ ἀγκῶνα πρὸς
 τὸ στήθος παράγειν. (777) ἄκρην δὲ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ
 ἀκρώμιον τοῦ ὕψους ὅμοιου ἴσχειν. ἦν μὲν οὖν κατακείμεθα
 τοῖμα, ἀντιστήριγμα τι προστιθέναι χρὴ, ὥς ἂν ὁ ὤμος
 ἀποπάτω ἔη. ἦν δὲ περιττὴ, σφενδόνην χρὴ ἐκ ταινίης περὶ
 τὸ ὄξυ τοῦ ἀγκῶνος ποιήσαντα ἀναλαμβάνειν περὶ τὸν αὐ-
 χένα.

[330] || Ἀγκῶνος δὲ ἄρθρον παρίζαν μὲν ἢ παρορ-
 θήσαν πρὸς πλευρὴν ἢ ἔξω, μέντοις τοῦ ὀξέος τοῦ ἐν
 τῷ κοίλῳ τοῦ βραχίονος, ἐς εὐθὺν κατατείναντα τὸ ἐξέχον
 ἀποθεῖν ὀπίσω καὶ ἐς τὸ πλάγιον, τὰ δὲ τελείως ἐκβάντα ἢ
 ἐνθα ἢ ἐκθα. [331] κατάστισις μὲν ἐν ἣ ὁ βραχίων κατε-
 αγείς ἐπιδέεται. οὕτω γὰρ ἂν τὸ καμπύλον τοῦ ἀγκῶνος οὐ
 κωλύσει. ἐκπίπτει δὲ μάλιστα ἐς τὸ πρὸς πλευρῶς μέρος.
 τὰς δὲ κατορθώσις ἀπάγοντα ὅτι πλείστον, ὥς μὴ ψαύῃ
 τῆς κορῆς ἢ κεφαλῇ, μετέωρον περιάγειν καὶ περικλῆπτειν
 καὶ μὴ ἐς εὐθὺν βιάζεσθαι. ὅμα δὲ ὠθεῖν τάναντία ἐφ' ἐκά-

humerus propelli debet, cubiti vero gibbus ad pectus ad-
 duci et manus extrema ad summum humerum ab integra
 parte admoveri. Quod si decumbere non recuset, firma-
 mentum quoddam cui obnitatur adhibere oportet, ut hume-
 rus maxime sublimis maneat. Sin vero obambulet, fundam
 ex mitella factam ad cubiti eminentiam circumdatam, de
 collo suspensam gestare.

At vero cubiti articulo ad latus, aut exteriorem in par-
 tem dimoto aut subluxato, acuta ipsius parte in brachii cavo
 remanente in directum distentione facta, id quod eminet
 retro et ad latus propulsandum est. Quod si prorsus in hanc
 vel illam partem exciderit, distentio quidem in qua bra-
 chium fractum deligatur adhibenda. Sic namque cubiti fle-
 xus nullo modo impedimento fuerit, potissimum vero in
 laterum locum prolabitur. Restituetur autem in suum locum,
 si quam plurimum abducendo, ut ne brachii caput acutum
 offis processum contingat, suspensus circum agatur et cir-
 cumflectatur neque in directum vis adhibeatur, simul autem
 utraque, ex parte in contrarium impellatur et in sedem com-

Ed. Chart. XII. [331.] Foes. I. 794. 795. Ed. Lind. II. (777-778.)
 τερα, καὶ παρωθεῖν ἐς χῶμαν. συνωφελοίη δ' ἂν καὶ ἐπί-
 στρεψις ἀγκῶνος ἐν τουτέοις, ἐν τῷ μὲν εἰς τὸ ὕπτιον, ἐν
 τῷ δὲ εἰς τὸ πρηγές. ἤσις δὲ σχήματος μὲν ὀλίγον ἀνωτέρω
 ἄκρην τὴν χεῖρα τοῦ ἀγκῶνος ἔχειν, βραχίονα δὲ κατὰ πλευ-
 ράς. οὕτω δὲ καὶ ἀνάληψις καὶ θέσις καὶ εὐφορον καὶ φύσις
 καὶ χρησις ἐν κοιτῷ, ἣν ἄρα μὴ κακῶς παρωθεῖ, παρωθεῖται
 δὲ τοχέως. ἤσις δὲ ὁθονίοισι κατὰ τὸν νόμον τὸν ἀρθρι-
 κὸν καὶ τὸ ὀξύ προσεπιδεῖν. πωλικώτατον δὲ ὁ ἀγκῶν πυρε-
 τοῖσιν ὀδύνησι, ἀσαδεῦ, (778) ἀκροτοχόλῳ. ἀγκῶνος δὲ μά-
 λιστα τοῦπίσω διὰ τὸ νερκῶδες. δεύτερον δὲ τοῦμπροσθεν.
 ἤσις δὲ ἡ αὐτή. ἐμβολαὶ δὲ τοῦ μὲν ὀπίσω ἐκτείναντα κα-
 τατεῖναι. σημεῖον δὲ, οὐ γὰρ δύναται ἐκτείνειν. τοῦ δὲ ἔμ-
 προσθεν οὐ δύναται συγκάμπειν. τουτέῳ δὲ ἐνθέντι τι
 συνειλεγμένον σκληρόν, περὶ τοῦτο συγκάμπειν ἐξ ἐκτάσιος
 ἐξαιφνης, || διαστόσιος δὲ ὁσίων. σημεῖον κατὰ τὴν φλέβα

pellatur. Ad haec quoque contulerit, si cubiti gibbus modo
 quidem in supinum, modo etiam in primum contorqueatur.
 Ad curationem vero, quae ex habitu quidem pendet, spectat
 summam manum paulo cubiti gibbo altiore, brachium vero
 ad latera adductum tenere. Eodem quoque modo et ap-
 pensio et positio et facilis gestatio et natura ac usus com-
 munitur conferunt, si modo callus qui cito concrevit prave
 non obducatur. Quantum vero ad curationem attinet quae
 linteis instituitur, ea lege articulari fieri debet, ut et acuta
 cubiti pars insuper devinciatur. Rursus autem maxime ex-
 candescit cubiti gibbus febresque ac dolores, nauseam, ac
 meracae bilis vomitionem movet, idque maxime ob tor-
 pore, si cubitus parte posteriore elabatur, secundum id, si
 anteriore. Eadem vero curatio utrisque adhibetur. In
 posteriora quidem prolapsus reponitur, si porrectum bra-
 chium in diversa contendatur. Cujus rei indicium est, quod
 extendi nequit, ut et in anteriora prolapsi, quod minime
 flecti potest. Hic autem imposito duro aliquo convoluto,
 ubi extenderis super id repente inflectendus est. At didu-
 ctorum ossium indicium ad contactum venae quae in br-

Ed. Chart. XII. [331.] Foef. I. 795. Ed. Lind. II. (778. 779.)
 τὴν κατὰ βραχίονα σχιζομένην διαφανόντι. ταῦτα δὲ ταχέως
 διαπυρρύνονται. ἐκ γενεῆς δὲ βραχύτερα τὰ κάτω τοῦ αἰσος
 ὀστέα. πλείστα τὰ ἐγγύτατα τοῦ πήχεος, δεύτερον χειρός, τρίτα
 δακτύλων. βραχίων δὲ καὶ ὤμος ἐγκρατέστερα διὰ τὴν τρο-
 πὴν. ἡ δὲ ἑτέρα χεὶρ διὰ τὰ ἔργα ἐτι πλείω ἐγκρατέστερη.
 μινύθῃσις δὲ σαρκῶν, εἰ μὲν ἔξω ἐξέπεσεν, εἴσωθεν· εἰ δὲ
 μὴ, ἐς τοῦναντίον, ἢ ἐξέπεσεν, ἀγκῶν δὲ ἢν εἴσω ἢ ἔξω ἐκ-
 βαίῃ, κατάσσιαις μὲν ἐν σχήματι κοινῷ τῷ πήχει πρὸς βρα-
 χίονα. τὴν μὲν γὰρ μασχάλην ἀναλαμβάνοντα ταινίῃ ἀνακρε-
 μάσαι, ἀγκῶν δὲ ἄκρον ὑποτιθέντα τι παρὰ τὸ ἄρθρον βά-
 ρος ἐκκρεμάσαι ἢ χροσὶ καταναγκάζειν. ὑπεραιωρηθέντος δὲ
 τοῦ ἄρθρου αἱ παραγωγαὶ τοῖς θένασιν, ὥς τὰ ἐν χροσίν.
 ἐπίδεσις ἐν τούτῳ τῷ σχήματι καὶ ἀνάληψις καὶ θέσις. τὰ
 δὲ ὀπισθεν ἐξαίφνης ἐκτείναντα διορθοῦν τοῖσι θένασιν.
 ὅμα δὲ δεῖ ἐν τῇ διορθώσει καὶ ἐν τοῖσιν ἑτέροισιν. (779)
 ἢν δὲ ἔμπροσθεν, ἀμφὶ ὁδόνιον συντεληγμένον εὐογκον συγ-

chio scinditur patet. Ea vero callo celeriter obducuntur.
 Quibus autem ex prima origine ista excidunt, iis ossa infra
 noxam, quae cubito sunt proxima longe breviora evadunt,
 deinde quae in manu, tertio quae in digitis sunt. Brachium
 vero et humerus quod motione vertantur, validiora fiunt.
 Itemque manu altera propter opera etiam longe validior
 est. At si exteriorem in partem articulus exciderit, interiore
 parte carnum fit imminutio; sin minus, adversa ex parte,
 in quam fit prolapsio. Cubiti gibbo in interiorem partem
 aut exteriorem prolapsio, repositio quidem in communi ha-
 bitu cubiti ad brachium fieri debet. Ex ala namque fascia
 excepta suspensio fit, extremo vero cubito suppositum pon-
 dus aliquod ad articulum appenditur, vel manibus deorsum
 vis adducitur. Tum sublimi sublato articulo ossa manuum
 volis adducuntur. Hoc in habitu deligatio, appensio et po-
 litio velut in manibus fieri debet. At ubi in posteriora
 prolapsio facta est, derepente extensione facta manuum
 palmis directio fiat, simulque haec in directione tum in
 caeteris usurpanda sunt. Quod si in priorem partem pro-
 lapsio facta sit, linteo convoluto et in justum tumorem sub-

Ed. Chart. XII. [331, 332.] Foesl. I. 795. 796. Ed. Lind. II. (779.)
 κάμπτοντα ἅμα διορθοῦν. ἣν δὲ ἑτεροκλινὲς ἢ, ἐν τῇ διορ-
 θώσει ὀμφοτέρα ἅμα χρὴ ποιεῖν. τῆς δὲ μελέτης τῆς θερα-
 πείης κοινὸν τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐπίδεσις. δύναται καὶ ἐκ τῆς
 διατάσεως κοινῇ συμπέπειν ἅπαντα. τῶν δὲ ἐμβολέων αἱ
 μὲν ἐξ ὑπεραιωρήσιος ἐμβάλλονται, αἱ δὲ ἐκ κατατάσεως, αἱ
 δὲ ἐκ περισφάλλσιος. αὗται δὲ ἐκ τῶν ὑπερβολέων τῶν σχη-
 μάτων ἢ τῇ ἢ τῇ σὺν τῷ τάχει.

[332] || Χειρὸς δὲ ἄρθρον ὀλισθαίνει ἢ ἔσω ἢ ἔξω.
 ἔσω δὲ τὰ πλείστα. σημήϊα δὲ εὐσημία, ἣν μὲν εἶσω, συγ-
 κάμπτειν τοῖς δακτύλοις οὐ δύναται, ἣν δὲ ἔξω, ἐκτείνειν.
 ἐμβολὴ δὲ ὑπὲρ τραπέζης τοὺς δακτύλους ἔχων, τοὺς μὲν
 τείνειν, τοὺς δὲ ἀντετείνειν, τὸ δὲ ἐξέχον ἢ θέταρι ἢ πτέρῃ
 ἅμα ἀπωθεῖν καὶ ὠθεῖν πρὸς ὡς κάτω. κάτωθεν δὲ κατὰ τὸ
 ἕτερον ὅστέον ὄγκον μαλθακὸν ὑποθεῖς, ἣν μὲν ἄνω, κατα-
 στρέψας τὴν χεῖρα, ἣν δὲ κάτω, ὑπτίην. ἡσῖς δὲ ὀθονίοισιν.
 ὅλη δὲ ἡ χεὶρ ὀλισθαίνει ἢ εἶσω ἢ ἔξω ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα,

lato circumposito, inflectere simulque dirigere oportet. At
 si in alteram partem inclinet, una cum directione utraque
 facienda sunt. Habitus vero et deligatio ad medendi curam
 communiter spectant. Possunt quoque et ex distentione
 communiter omnia contingere. Articulus autem reconditur,
 partim quidem in sublime elevando, partim distendendo,
 partim vero circum oberrando. Idque dum habitus in hanc
 vel in illam partem excedunt, celeriter fieri debet.

Manus articulus in interiorem aut exteriorem partem
 luxatur, plurimum autem in interiorem. Signa vero in
 aperto sunt. Si quidem intro prolapsio sit, digiti inflecti,
 si extra, intendi nequeunt. Reponitur autem si digiti
 supra mensam positi partim quidem extenduntur, partim
 vero in diversa contenduntur, idque quod eminet aut pro-
 minentiore palmarum parte, aut calce simul protruditur et
 anteriore parte deorsum urgetur. Ab inferiore vero parte
 juxta os alterum, molle aliquid in tumorem sublatum, si
 superiore quidem parte extat, manui conversee, sin infe-
 riore, supinae est supponendum. Curatio linteis perficitur.
 At tota manus in interiorem vel exteriorem, vel in hanc

Ed. Chart. XII. [332.] Foef. I. 796. Ed. Lind. II. (779. 780.)
 μάλιστα δὲ εἶπω. ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἡ ἐπίφυσις ἐκινήθη. ἔστι
 δ' ὅτε τὸ ἕτερον τῶν ὀστέων διέσπῃ. ταῦτοις κατὰ τὰς
 ἰσχυρὰ ποιητέῃ, καὶ τὸ μὲν ἐξέχον ἀπωθέειν, τὸ δὲ ἕτερον
 ἀντωθέειν δύο εἶδη ἄμα ἐς τοῦπίσω καὶ ἐς τὸ πλάγιον ἢ
 χερσὶν ἐπὶ τραπέζῃς, ἢ πτέρῃ. παλὺγκοι δὲ καὶ ἀσχήμοι
 τῷ μὲν χρόνῳ κρατύεται ἐς χοῦ(780)σιν. ἡσὶς ὀθονίοισι
 σὺν τῇ χειρὶ καὶ τῷ πῆχεϊ καὶ ῥόθῃ καὶ μέχοι δακτύλων
 τιθέναι. ῥόθῃ δὲ δεθέντα ταῦτα πυκνότερον λύνει ἢ τὰ
 κατὰ γματὰ, καὶ καταχύσει πλείονι χρέεσθαι. ἐκ γενεῆς δὲ
 βραχυτέρεῃ ἢ χεὶρ γίνεται καὶ μινύθησις σαρκῶν μάλιστα τὰ
 ναντία ἢ ἡ τὸ ἐκπιωμα. ἡῡξημένῳ δὲ τὰ ὀστέα μένει. δα-
 κτύλου δὲ ῥόθρον ὀλισθὲν μὲν εὔσημον, ἐμβολὴ δὲ κατατεί-
 ναντα ἐς ἰθὺ τὸ μὲν ἐξέχον ἀπωθέειν, τὸ δὲ ἐναντίον ἀν-
 τωθέειν. ἡσὶς δὲ ταινίῃσιν, ὀθονίοισι. μὴ ἐμπεσὸν δὲ ἐπιπω-
 ροῦται ἔξωθεν. ἐκ γενεῆς δὲ ἢ ἐν αὐξήσει ἐξαρθρήσαντα τὰ

vel illam partem prolabitur, potissimum vero in interio-
 rem. Est ubi ossis accrementum emovetur, interdum quo-
 que alterum os diductum est. His valida distentio a hi-
 benda et os quidem eminens propellendum, alterum vero
 in contrariam partem propullandum, unaque duobus mo-
 dis in posteriorem partem et in latus, aut manibus supra
 mensam aut calce impulsio fieri debet. Quae autem rur-
 sus excandescunt et deformitatem habent, tempore quidem
 ad usum firmanur. Curatio linteis simul et in manu et
 in cubito perficitur, ferulaeque ad digitos usque imponen-
 dae. Haec vero ferulis deligata crebrius quam fracta re-
 solvenda et copiosiore perfusione fovenda. At manus a
 primo ortu luxata brevior fit, et carnes adversa parte in
 quam luxatio facta est potissimum imminuuntur, adalto
 vero ossa permanent. Digni articulus ubi exciderit, facile
 quidem videtur. Reslituitur vero in directum contendendo
 et quod eminet propellendo, contrarium autem in alteram
 partem impellendo. Curatio fasciis fit et linteis. Quod si
 reslitutus non fuerit, exteriore parte callum contrahit.
 Quibus autem a primo ortu aut dum adolefcunt, ossa pro-

Ed. Chart. XII. [332—336.] Foss. I. 796, 797. Ed. Lind. II. (780, 781) ὁστέα βραχύνεται κάτω τοῦ ὀλοσθήματος καὶ σάρκες μινύθουσι τάναντία μάλιστα ἢ ὡς τὸ ἐκπτώμα, ἠὲξημένῳ δὲ τὰ ὁστέα μένει.

|| Γνάθος δὲ ὀλίγοισιν τελείως ἐξήρθησεν. [333] ὁστέον τε γὰρ τὸ ἀπὸ τῆς ἄνω γνάθου πεφυκὸς ὑπεξύνγεται πρὸς τὴν ὑπὸ τὸ οὖς ὁστέον προσπεφυκόντι. ὅπερ ἀποκλείει τὰς κεφαλὰς τῆς κάτω γνάθου. τῆς μὲν ἀνωτέρω ἐόν, τῆς δὲ κατωτέρω τῶν κεφαλαίων. τὰ τε ἄκρεια τῆς κάτω γνάθου τὸ μὲν διὰ τὸ μῆκος οὐκ εὐπαρεῖσδυτον, τὸ δ' αὖ τὸ κόρωνόν τε καὶ ὑπερέχον ὑπὲρ τοῦ ζυγώματος, [334] ἅμα τε ἀμφοτέρων τῶν ἀκρίων τούτων νευρώδεις τένοντες πεφύκασιν, ἐξ ὧν ἐξήρθηται οἱ μύες οἱ χροταφῖται καὶ μασσητήρες καλεούμενοι. [335] διὰ τοῦτο δὲ καλῶνται καὶ διὰ τοῦτο κινεῖνται, ὅτι ἐντεῦθεν ἐξήρθηται. (781) ἐν γὰρ τῇ ἐδωδῇ καὶ ἐν τῇ διαλέκτῳ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ χρήσει τοῦ στόματος [336] ἡ μὲν ἄνω γνάθος ἀτρεμέει· συνήρθηται γὰρ τῇ κεφαλῇ καὶ οὐ διήρθηται· ἡ δὲ κάτω γνάθος κινεῖται· ἀπήρθηται γὰρ

lapsa fuerint, ea infra luxationem breviora evadunt, et carnes adversa parte quam qua prolapsio facta est potissimum imminuuntur. Adultis vero eadem magnitudine perseverant.

At maxilla paucis adhuc in totum emota est. Os enim a superiore maxilla procedens cum eo osse, quod sub aurem annexum est, quasi sub jugum cogitur, quod maxillae inferioris capita intercludit et uno quidem capite sublimius, altero vero depressius exiit. Inferioris item maxillae extremorum unum quidem ob longitudinem non facile elabatur: alterum vero cornicis rostro simile et supra os jugale eminet. Simul quoque ex utrisque extremis nervosi tendones exoriuntur, ex quibus innixi sunt muscoli, qui temporales et masticatorii dicuntur. Qui quod ex his dependeant, inde appellationem et motionem sumpserunt. Etenim inter edendum et loquendum, et in reliquo oris usu maxilla superior quiescit. Capiti namque connectitur, non articulorum modo committitur. At inferior maxilla movetur. Articulatione namque a superiore maxilla et ca-

Ed. Chart. XII. [336.337.338.] Foel. I. 797. Ed. Lind. II. (781.)
 ἀπὸ τῆς ἀνω γνάθου καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. διότι μὲν οὖν
 ἐν σπασμοῖσι καὶ τετάροις τοῦτο πρῶτον τὸ ἄρθρον σημαί-
 ται συντεταμένον, καὶ διότι πληγαὶ καίριοι καὶ καροῦσαι αἱ
 προταφίτιδες γίνονται καὶ ἐν ἄλλῳ λόγῳ εἰρήσεται. περὶ δὲ
 τοῦ μὴ κάρτα ἐξαρθρεῖν τὰδε αἷτια. αἷτιον δὲ καὶ τὸδε,
 ὅτι οὐ μάλ᾽ καταλαμβάνουσι τοιαῦται ἀνόγκαι βρωμάτων,
 ὥστε τὸν ἄνθρωπον χανέειν μείζον ἢ ὅσον δύναται, ἐκπέσοι
 δ' ἂν ἀπ' οὐδενὸς ἄλλου σχήματος ἢ ἀπὸ τοῦ μέγ᾽ ἀνα-
 οντα, παραγαγεῖν τὴν γένιν ἐπὶ θάτερον. [337] προσσυμβάλ-
 λεται μέντοι καὶ τὸδε πρὸς τὸ ἐκπίπτειν. ὁκόσα γὰρ νεῦρα
 καὶ ὁκόσοι μῦες παρὰ τὰ ἄρθρα εἰσὶν ἢ ἀπὸ ἄρθρων ὑφ'
 ὧν συνδέονται, τούτων ὅσα ἐν τῇ γρήσει πλειστόκις διακι-
 νήσεται, ταῦτα μὲν ἐξ τῆς κατατάσεως δυνατώτατα ἐπιιδό-
 ναι, ὥσπερ καὶ τὰ δέρματα τὰ εὐδευητότατα πλείστην ἐπί-
 δοσιν ἔχει. περὶ οὗ οὖν ὁ λόγος, ἐκπίπτει μὲν γνάθος ὀλι-
 γάκις, σχᾶται μέντοι πολλάκις ἐν χάσμασιν. ὥσπερ καὶ ἄλλαι
 μυῶν παραλλαγαὶ καὶ νεύρων τοῦτο ποιοῦσι. [338] δῆλον
 δὲ τοιοῦδε μάλιστα ἔστιν ὅταν ἐκπεπτόκει. προῖσχει γὰρ ἡ

pite diducitur. Quam igitur ob causam convulsionum ac nervorum distentionum, hic articulus ubi contrahitur primam de se significationem edat, aut quam ob rem temporum vulnera periculi plena sint et altum soporem inferant, alias dicendum erit. Quod vero non admodum prolabatur, hae causae sunt. Illud quoque in causa est, quod nulla tanta ciborum necessitas hominem supra quam possit hiare cogit. In nullo autem alio habitu prolabetur quam si quis vehementer hiando maxillam in alteram partem contorqueat. Ad id tamen ut excidat hoc confert, quod ex nervis aut musculis, qui juxta articulos sunt, aut ad eos annectuntur quicunque in usu crebro dimoventur, ii in extendendo plurimum concedere solent, non secus ac coria optime subacta plurimum extensioni cedunt. Ergo, ut ad institutum sermonem redeam, maxilla raro quidem excidit, laxatur tamen plerumque hiando, non secus ac in aliis musculorum et nervorum immutationibus istud usu venit. Ubi vero excidit, his praecipue indicibus patet. In-

Ed. Chart. XII. [338. 339.] Foesl. I. 797. Ed. Lind. II. (781. 782.)
 κάτω γνάθος ἐς τοῦμπροσθεν καὶ παρῆται τὰναντία τοῦ
 ὀλισθήματος, καὶ τοῦ ὀστέου τὸ κόρωνον ὀγκρηύτερον φαί-
 νεται παρὰ τὴν ἄνω γνάθον, καὶ χαλεπῶς ξυμβάλλουσι τὰς
 κάτω γνάθους. τούτοις δὲ ἐμβολὴ πρόδηλος, ἥτις γίνοιτ'
 ἂν (782) ἀρμόζουσα. γρή γάρ τὸν μὲν τινα κατέχειν τὴν
 κεφαλὴν τοῦ τετραωμένου, τὸν δὲ περιλαβόντα τὴν κάτω γνά-
 θον καὶ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῖσι δακτύλοις κατὰ τὸ γέ-
 ραιον, ῥόσκοτος τοῦ ἀνθρώπου ὅσον μετρίως δύναται, πρῶ-
 τον μὲν διακινεῖν τὴν γνάθον χρόνον τινα, τῇ καὶ τῇ πα-
 ράγοντα τῇ χειρὶ, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κελύειν χαλαρὴν
 τὴν γνάθον ἔχειν καὶ συμπαράγειν καὶ συνδιδόναι ὡς μάλι-
 σια, [339] ἔπειτα ἐξαπίτης σχίσαι τῇσι σχήμασιν ὁμοῦ προσ-
 ἔχοντα τὸν ῥόν. δεῖ μὲν γὰρ παράγεσθαι ἐκ τῆς διαστο-
 φῆς εἰς τὴν φύσιν, δεῖ δὲ ἐς τοῦπίσω ἀπωσθῆναι τὴν γνά-
 θον τὴν κάτω, δεῖ δὲ ἐπόμενον τούτοις συμβάλλειν τὰς
 γνάθους καὶ μὴ χάσκειν. ἐμβολὴ αἰὲν οὖν αἴτιη, καὶ οὐκ ἂν
 γένοιτο ἀπ' ἄλλων σχημάτων. ἡτρεῖη δὲ βραχεῖα ἀρκέει.

ferior enim maxilla in anteriorem partem prominet, et in alteram luxationis partem pervertitur, ossisque extremitas cornicis rostrum referens, ad superiorem maxillam magis intumescit, et aegri inferiores maxillas aegre committunt. Atque his quaenam repositio conveniat satis patet. Uno enim vulnerati caput continente, alter inferiorem maxillam homine quam moderate potest hiantē, ad mentum tum interiore tum exteriorē parte digitis apprehendere debet, ac primum quidem maxillam in hanc vel illam partem manu deductam, aliquandiu commovere tum aegro imperrare ut maxillam relaxet, et simul deducentem adjuvet eique quam maxime fieri possit concedat: deinde ad tres figuras simul adhibito consilio, subito impulsu in suam sedem transferre. Si quidem ex perversione ad naturalem sedem inferior maxilla deducenda est, et in posteriorem partem propellenda. Tum aeger his obsequens maxillas committere, ac minime hiare debet. Ac reponendi quidem ratio haec est, quae ne alio quidem habitu administrari possit.

Ed. Chart. XII. [339—342.] Foesl. I. 798. 799. Ed. Lind. II. (782. 783.)
 σπλήνα προστιθέντα κεκηρωμένον χυλαρόν || ἐπιδέσμων ἐπιδείν.
 ὁσφαλέστερον δὲ χειρίζειν ἐστὶν ὑπτιον κατακλίναν τὸν
 ἄνθρωπον, ἐρείσαντα τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ σκύτινον ὑπο-
 κεφάλαιον ὡς πληρέστατον, ἵνα ὡς ἥκιστα ὑπέκῃ. προσκα-
 τέχειν δὲ τινα χορὴ τὴν κεφαλὴν τοῦ τετρωμένου.

Ἦν δ' ἀμφοτέρω αἱ γνάθοι ἐξαρθρώσων, ἥ μὲν ἰησις
 ἢ αὐτῇ. ἀνμβάλλειν δὲ τοῖς ἴσσον οὗτοι τὸ στόμα δύναται.
 καὶ γὰρ προπετέστεραι αἱ γέννυες τοῖτοις, ἀστραβέες δὲ
 τὸ δὲ ἀστραβέες μάλιστα ἂν γνοίης τοῖσιν ὁρίοισι τῶν ὀδόν-
 των τῶν τε ἄνω καὶ τῶν κάτω κατ' ἕξιν. [340] τοῖτοις
 ξυμφέρι ἐμβάλλειν ὡς τάχιστα. ἐμβολῆς δὲ τρόπος πρόσθεν
 εἰρηται. ἦν δὲ μὴ ἐμπέσῃ, κίνδυνος περὶ τῆς ψυχῆς ὑπὸ
 πυρετῶν ξυνε(783)χέων καὶ πυρετῆς καρώσιος. [341] καρώ-
 σιες γὰρ αἱ μύες οὗτοι καὶ ἀλλοιούμενοι καὶ ἐντεινόμενοι
 παρὰ φύσιν. φιλέει δὲ καὶ ἡ γαστήρ ὑποχωρεῖν τοῖτοις
 χαλῶδεα ἄκρητα || ὀλίγα, καὶ ἦν ἐμέωσιν, ἄκρητα ἐμέουσιν.
 [342] οὗτοι οὖν καὶ θνήσκουσι δεκαταῖοι μάλιστα. ἦν δὲ

Curatio vero brevis satis est, splenia in cerata adhibita
 laxa vinctura alligata. Tutius autem manus admoventur
 homine supino reclinato, ejus capite scorteo pulvino
 bene fracto obnixo, ut quam minime cedat. Praeterea
 vero vulnerati caput aliquis contineat.

At si utraque parte maxilla luxetur, eadem certe cu-
 ratio est, sed os minus committere hi possunt. Etenim
 iis mentum in exteriorem partem magis promovetur, mi-
 nime tamen torquetur. Ac minime torqueri potissimum ex
 dentium finibus deprehendes, cum inferiores superioribus ex
 adverfo respondent. His quam celerrima repositio confert,
 cujus ratio supra est explicata. Alioqui nisi intro rever-
 terit, periculum ex febribus assiduīs et tardante alto so-
 pore vitae imminet. Hi namque muscoli soporem altum
 invehunt, cum aut praeter naturam intenduntur aut alie-
 nantur. Hi quoque biliosa, sincera, pauca alvo excernere
 solent et si vomitus adfuerit, sincera vomitione reddere.
 Moriuntur igitur ii etiam fere decimo die. At ubi infe-

Ed. Chart. XII. [342.343.] Foesl. I. 799. Ed. Lind. II. (783.)
 καταγῇ ἢ κάτω γνάθος, ἣν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπα-
 σιν, ἀλλὰ ξυνέχῃται τὸ ὀστέον, ἐγκεκλιμένον δὲ ἔῃ, κατορ-
 θῶσαι μὲν χρὴ τὸ ὀστέον παρὰ γε τὴν γλῶσσαν πλαγίαν
 ὑπεύρυστα τοὺς δακτύλους, τὸ δὲ ἔξωθεν ἀντερείδειν, ὥς ἂν
 ξυμψέσῃ, καὶν διεστραμμένοι ἔωσιν οἱ ὀδόντες οἱ κατὰ τὸ
 τραῦμα κεκλιμένοι, ὅσῳ τὸ ὀστέον κατορθωθῇ, ζευῖται
 τοὺς ὀδόντας χρὴ πρὸς ἀλλήλους, μὴ μόνον τοὺς δύο, ἀλλὰ
 καὶ πλέονας, μάλιστα δὲ δὴ χρυσίῳ, ἔστ' ἂν κρατηθῇ τὸ
 ὀστέον, εἰ δὲ μὴ, ἐν λίγῳ. ἔπειτα ἐπιδεῖν κηρωτῇ καὶ σπλή-
 ρεσιν ἐλίγοισιν καὶ ὀθονίοισιν ὀλίγοισιν μὴ ὕγαν ἐρείδοντα,
 ἀλλὰ χαλαροῖσιν. εὖ γὰρ εἶδέναι χρὴ, ὅτε ἐπιδέσις ὀθονίων
 γνάθῳ καταγείσῃ μικρὰ μὲν ἂν ὠφελέοι, εἰ χρηστῶς ἐπιδέ-
 οίτο, μεγάλα δ' ἂν βλάπτει, εἰ κακῶς ἐπιδέοιτο. [343] πυ-
 κνὰ δὲ περὶ τὴν γλῶσσαν ἐσμάττεσθαι χρὴ καὶ πολὺν χρό-
 νον ἀντέχειν τοῖσι δακτύλοις κατορθοῦντα τοῦ ὀστέου τὸ
 ἐγκλιθεῖν. ἄριστον δὲ εἰ αἰεὶ δύναίτο, εἰ μὴ οὐχ οἷόν τε. ἣν
 δὲ ἀποκαυλισθῇ παντάπασι τὸ ὀστέον, ὀλιγάκις δὲ τοῦτο
 γίνεται, κατορθοῦν μὲν χρὴ τὸ ὀστέον οὕτως καθάπερ εἰρη-

rrior maxilla fracta fuerit, si quidem non omnino trans-
 versa fracta est, verum os adhuc cohaeret, in aliquam ta-
 men partem inclinatur, illud quidem digitis ad linguam in
 latus adductam appressis, tum vero exteriori parte quoad
 expediet obnitendo, dirigendum. Ac si dentes juxta val-
 nus distorti sint et dimoti, ubi os in suam sedem colloca-
 tum fuerit, non tantum duo proximi, verum etiam plures,
 praecipue quidem aureo filo, vel certe lineo inter se sunt
 colligandi, quoad os confirmetur. Deinde cerato et paucis
 spleniis injectis, paucisque fasciis non valde appressis, sed
 laxioribus vinctura facienda. Nolle namque oportet lin-
 teorum deligationem malae fractae parum quidem prodesse,
 si recte adhibeant; si prave, magnopere laedere. Crebro
 autem circa linguam attrectando investigare, diuque reni-
 tendo digitis os inclinatum dirigere convenit. Ac prae-
 flaret id semper fieri, sed non licet. Quod si os trans-
 versum omnino fractum sit, quod tamen raro contingit,
 eo quidem quo dictum est modo in suam sedem collocari

Ed. Chart. XII. [343. 344.] Foesl. I. 799. Ed. Lind. II. (783. 784.)
 ται. ὅταν δὲ κατορθώσῃς, τοὺς ὀδόντις χρη̃ ζευγύναι, ὡς
 ἐμπροσθεν εἴρηται. μέγα γὰρ ἂν συλλαμβάνοι ἐς τὴν ἀνι-
 μίην. προσέτι καὶ εἴ τις ὁρθῶς ζεύξῃ ὥσπερ χρη̃ τὰς ῥαφὰς
 ῥάφας. ἀλλὰ γὰρ (784) οὐ ῥηϊδίον ἐν γραφῇ χειρουργίην
 πᾶσαν ἀτρεκέως ἡγήσθαι, ἀλλ' ὑποτυπείσθαι χρη̃ ἀπὸ τῶν
 γεγραμμένων. ἔπειτα χρη̃ δέρματος καρχηδοίου, ἣν μὲν νε-
 ὂτερος ἢ ὁ τρωθεὶς, ἀρκέει τῷ λοπῶ χρίεσθαι, ἣν δὲ τε-
 λειότερος ἢ, αὐτῷ τῷ δέρματι τάνοντα χρη̃ εὖρος ὡς τρι-
 δάκτυλον ἢ ὅκως ὑσμύζῃ ὑπαλείψαντα κόμμι τὴν γνάθον.
 εὐμενέστερον γὰρ κόλλῃ προσκολλῆσαι τὴν δέριν ἄκρον πρὸς
 τὸ ἀποκαταλεισμένον τῆς γνάθου ἄς δάκτυλον ἀπὸ τοῦ τρώ-
 ματος ἢ ὀλίγον πλέον. τοῦτο μὲν ἐς τὸ κάτω μέρος. ἐγείω
 δὲ ἐντομήν κατὰ τὴν ἴξιν τοῦ γενείου ὁ ἱμάς, ὡς ἀμφιβε-
 βίηκε ἀμφὶ τὸ ὀξὺ τοῦ γενείου. ἕτερον δὲ ἱμάντα τοιοῦτον
 ἢ ὀλίγον πλατύτερον προσκολλῆσαι χρη̃ πρὸς τὸ ἄνω μέρος
 τῆς γνάθου, ἀπολιπόντα κατὰ τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ τρώματος,
 ὅσον περ ὁ ἕτερος ἀπέλιπεν. ἐσχίσθω δὲ καὶ οὗτος ὁ ἱμάς
 τὴν ἀμφὶ τὸ οὖς περιβάσιν. [344] ἀποξέες δὲ ἔστωσαν οἱ

debet. Quo facto dentes inter se velut ante dictum est
 colligandi. Id enim magnopere ad quietem contulerit, id-
 que magis si quis futuris ut decet injectis, recte eos con-
 junxerit. At vero universam manus curationem exacte
 scriptis prodere non est facile, sed ea ex his quae scripta
 sunt in animi notione reponenda est. Deinde ex corio
 Carthaginiensi, cujus quidem cortex exterior, si puer sit
 qui vulneratus est, satis fuerit, sin adultus ipso corio uten-
 dum, incisa habena trium digitorum, vel ea quae congruit
 latitudine sublita gummi maxilla, quo firmitus haereat ad
 maxillam, qua transversa fracta est extrema corii parte
 agglutinetur, digiti vel paulo ampliore interposito spatio,
 idque inferiore parte. Incidatur autem haec habena e re-
 gione menti, ut acutam ejus partem utrimque compren-
 dat. Tum altera hujusmodi habena vel paulo latior ad
 superiorem maxillae partem agglutinanda, tantum a vul-
 nere quantum altera recedens, quae qua parte autem cir-
 cumambit incifuram habeat. Habena autem qua parte

Ed. Chart. XII. [344. 345.] Foes. I. 799. Ed. Lind. II. (784. 785.)
 ἱμάντες ἀμφὶ τὴν ξυμφήν, ἐνθα συνάπτεσθαι τε καὶ συν-
 δεῖσθαι εἰς τὰ πέρατα τῶν ἱμάντων. ἐν δὲ τῇ κολλήσει ἢ
 σὰρξ τοῦ σκύτεος πρὸς τοῦ χρωτός ἔστω, ἔχεκολλότερον γὰρ
 οὕτως. ἔπειτα κατατείναντα χοῆ καὶ τοῦτον τὸν ἱμάντα,
 μᾶλλον δὲ τι τὸν περὶ τὸ γένειον, ὥς ὅτι μάλιστα μὴ ἀπο-
 σμιλαίνει ἢ γνάθος, ξυνάψαι τοὺς ἱμάντας κατὰ τὴν κορυ-
 φήν. καῖπειτα περὶ τὸ μέτωπον, ὁθονίῳ καταδῆσαι καὶ κα-
 τ'ὄβλημα χοῆ εἶναι, ὥσπερ τομίζεται ὥς ἀτρεμέη τὰ δεσμά.
 τὴν δὲ κατάκλινιν ποιέεισθω ἐπὶ τὴν ὑγέα γνάθον, μὴ τῇ
 γνάθῳ ἐρηρσιμένῳ, ἀλλὰ τῇ κεφαλῇ. ἰσχυναίνειν δὲ χοῆ τὸ
 σῶμα ἄχοι ἡμερῶν δέκα. ἔπει(785)τα ἀναιρέειν μὴ βρα-
 δέως. ἦν γὰρ οὖν τῇσι πρώτῃσιν ἡμέρῃσι μὴ φλεγμῆν, ἐν
 εἴκοσιν ἡμέρῃσιν ἢ γνάθος κρατύνεται. τελείως γὰρ ἐπιπωροῦ-
 νται, ὥσπερ καὶ τᾶλλα τὰ ἀραιὰ ὀστέα, ἢν μὴ ἐπισφακελίση,
 ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ σφακελισμῶν τῶν [345] συμπάντων ὀστέων,
 ἄλλος μακρὸς λόγος λείπεται. αὕτη ἡ διάστασις ἢ ἀπὸ τῶν
 κολλημάτων εὐμενῆς καὶ εὐταμίεντος καὶ ἐς πολλὰ καὶ πολ-
 λαχοῦ διορθώματά εὐχρηστος. τῶν δὲ ἡτηρῶν οἱ μὴ σὺν τόφῳ

committuntur inter se acutae esse debent, et ubi earum
 capita connecti et colligari debent. In glutinando vero
 corii caro cuti obvertatur, sic enim firmitus adhaerescet.
 Deinde extendenda haec habena, magisque ea quae est ad
 mentum, ut quam maxime utraeque circa verticem se con-
 tingant, ea cantione adhibita ne maxilla in acutum distor-
 queatur. Posteaque circa frontem fascia devincienda, quae
 omnibus aliis injici debet, ut fieri affolet, quo vincula im-
 mota maneant. In maxillam vero sanam decumbendum,
 non maxillae, sed capiti innitendo. Corpus ad decimum
 usque diem attenuandum, deinde non tarde reficiendum.
 Nam si primis diebus inflammatio non acceperit, viginti
 diebus maxilla firmatur. Perfecte enim callum obducit,
 non secus ac reliqua ossa rara, nisi fiderentur. Verum de
 fideratione univerforum ossium alia longa restat tractatio.
 Haec extensio, quae per glutinum adhibetur, firmiter hae-
 ret facileque procuratur et ad multas ac frequentes dire-
 ctiones faciendas perquam est accommodata. At medici

Ed. Chart. XII. [353. 354.] Foes. I. 799. 800. Ed. Lind. II. (785. 786.)
 εὐχαιρὲς καὶ ἐν ἄλλοις τρωμάσι τοιοῦτοί εἰσι καὶ ἐν γνά-
 θων κατῆξουσιν. || ἐπιδέουσι γὰρ τὴν γνάθον καταγεῖσαν ποι-
 κλῶς καὶ κυλῶς καὶ κακῶς. πᾶσα γὰρ ἐπίδεσις γνάθου οὕτω
 καταγεῖσης ἐκκλίνει τὰ ὀστέα τὰ ἐς τὸ κάτωμα ῥέποντα
 μᾶλλον ἢ ἐς τὴν φύσιν ἄγει. ἣν δὲ ἡ κάτω γνάθος κατὰ τὴν
 σύμφυσιν τὴν κατὰ τὸ γένειον διασπασθῇ. μόνη δὲ αὕτη
 ξύμφυσις ἐν τῇ κάτω γνάθῳ ἐστίν, ἐν δὲ τῇ ἄνω πολλαί.
 ἀλλ' οὐ βούλομαι ἀποπλεῖν τὸν λόγον. ἐν ἄλλοις γὰρ εἰ-
 δεσι νοσημάτων περὶ τούτων λεκτέον. ἣν οὖν διαστῇ ἡ κατὰ
 τὸ γένειον σύμφυσις, κατορθῶσαι μὲν παντὸς ἀνδρός ἐστιν.
 τὸ μὲν γὰρ ἐξεστεὸς ἐσωθέειν χρὴ εἰς τὸ εἶσω μέρος, προσ-
 βάλλοντα τοὺς δακτύλους, τὸ δὲ εἶσω ῥέπον ἀνάγειν ἐς τὸ
 ἔσω μέρος ἐνερθεύοντα τοὺς δακτύλους. ἐς διάστασιν μέντοι
 διατεινόμενοι ταῦτα χρὴ ποιεῖν. [354] ὅσον γὰρ οὕτως ἐς
 τὴν φύσιν ἤξει ἢ εἰ ἐγγράπτων τις ἐς ἄλληλα τὰ ὀστέα πα-
 ραναγκάζειν πειρᾶται τοῦτο παρὰ πάντα τὰ ὑπομνήματα χά-
 ριν εἰδὲ(786)ναι. ὁκόταν δὲ κατορθώσῃ, ζεύξαι μὲν χρὴ

imprudenter ad manum proclives, cum in aliis vulneribus
 tum etiam in maxillarum fracturis facile manum admo-
 vent. Fractam enim maxillam variis modis tum recte tum
 prave devinciunt. Quaecunque si quidem ita fractae ma-
 xillae deligatio admovetur, ea ossa ad fracturam tendentia
 eo potius inclinat quam in naturalem statum reducat.
 Quod si maxilla inferior qua parte ad mentum cohaeret
 diducatur. Unica autem haec est in inferiore maxilla jun-
 ctura, at in superiore multae. Sed non est instituti nostri
 longius a proposito sermone aberrare. In reliquis enim mor-
 borum generibus de his dicendum erit. Si ergo dissideat quae
 in mento junctura est, eam quidem componere quivis pot-
 est. Nam quod foras eminet, admotis digitis intro propellere
 oportet, quod intro vergit in exteriorem partem adducere
 digitis annitendo. Id autem ea distentione adhibita, ut ossa
 inter se dissent faciendum. Hoc enim modo facilius in suum
 statum redibunt quam si quis illis inter se ossa compel-
 lere conetur. Quod nosse in tota commentatione non est
 invenustum. Ossibus vero coaptatis dentes hinc et inde,

Ed. Chart. XII. [354. 355.] Foesi I. 800. 802. Ed. Lind. II. (786.)
 τοὺς ὀδόντας τοὺς ἐνθεν καὶ ἐνθεν πρὸς ἀλλήλους, ὥσπερ
 καὶ πρόσθεν εἴρηται. ἰσθῆναι δὲ χρὴ κηρωτῇ καὶ σπλήνισιν
 ὀλίγοις καὶ ὀθονίοισιν. ἐπίδεσιν δὲ βραχείην ἢ ποικίλην
 μάλιστα τοῦτο τὸ χωρίον ἐπιδέχεται, ἐγγὺς γὰρ τοῦ ἰσοῤῥό-
 που ἐστὶν ὥς δὴ μὴ ἰσοῤῥόπον εἶναι. τοῦ δὲ ὀθονίου τὴν
 περιβολὴν ποιέσθαι χρὴ, ἣν μὲν ἡ δεξιὴ γνάθος ἐξεστῆκη,
 ἐπὶ δεξιᾷ. ἐπὶ δεξιᾷ δὲ νομίζεται εἶναι, ἣν ἡ δεξιὰ χεὶρ
 ἡγεῖται τῆς ἐπιδέσεως. ἣν δὲ ἡ ἐτέρη γνάθος ἐξεστῆκη, ὡς
 ἐτέρως χρὴ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν. καὶ μὲν ὁρθῶς τις κατορ-
 θώσεται καὶ ἐπατρεμήσῃ ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἢ ἄλθεξις, οἱ
 δὲ ὀδόντες ἁσυνέες γίνονται. ἣν δὲ μὴ, χρονιωτέρη μὲν ἢ ἄλ-
 θεξις, διαστροφὴν δὲ ἴσχουσα. οἱ ὀδόντες δὲ καὶ σιναροὶ
 καὶ ἀγοῖοι γίνονται.

[355] || Ἦν δὲ ἡ ῥίς καταγῇ, τρόπος μὲν οὐχ εἰς ἐστὶ
 κατῆξις, ἀτὰρ πολλὰ μὲν δὴ καὶ ἄλλα λωβέονται οἱ χαί-
 ροντες τῇσι καλῇσιν ἐπιδέσεσιν ἄνευ νόου, ἐν δὲ τοῖσι περὶ
 τὴν ῥίνα καὶ μάλιστα. ἐπιδεσίων γὰρ ἐστὶν αὕτη ἡ ποικίλω-
 τάτη καὶ πλείστους μὲν σκεπάροντας ἔχουσα, διαῤῥέων γὰρ δὲ

velut quoque prius dictum est, inter se sunt alligandi cu-
 ratioque cerato et spleniis paucis ac fasciis instituenda.
 Vinculum autem breve aut varium praecipue hic locus ad-
 mittit. Et si enim ex toto aequis non est libratus ponderi-
 bus, ad id tamen prope accedit. At fasciae circumvolutio,
 si quidem dextra maxilla excesserit, dextra parte facienda.
 Id fieri censetur, ubi dextra manus deligationi praeest.
 Quod si altera maxilla excesserit, ab altera parte fascia
 ducenda est. At si recte quidem coaptata fuerit et ut de-
 bet quieverit, brevi confanescit, ac dentes integri manent.
 Sin secus, longiore quidem tempore curatio accedit, ea-
 que distorta et dentes laeduntur et inutiles existunt.

Naso vero fracto, fracturae modus unus non est. Ve-
 rum qui speciosis vinculis imprudenter delectantur, cum in
 aliis quidem multis, tum vero in naribus vel maxime tur-
 piter illudantur. Hoc enim vinculum inter caetera maxime
 varium est, plurimisque locis fasciam refert et relictis in cute

Ed. Chart. XII. [355. 356.] Foesl. I. 802. Ed. Lind. II. (786. 787.)
καὶ διωλήψιας ποικιλωτάτας τοῦ χροῦτος ῥομβοειδίας, ὡς
οὖν εἴρηται ἀνόητον ἐγχειρίην ἐπιτηδεύοντες ἄσμενοι ῥινός
καταγείσης ἐπιτυχάνουσιν ὡς ἐπιδήσωσι. μίαν μὲν οὖν ἡμέραν
ἢ δύο ἀγάλλεται μὲν ὁ ἱητρός, χαίρει δὲ καὶ ὁ ἐπιδεδεμέ-
τος. ἔπειτα [356] ταχέως μὲν ὁ ἐπιδεδεμένος κορίσκειται
ἀσπρὸν γὰρ τὸ φόρημα. ἀρκίει δὲ τῷ ἱητρῷ ἐπειδὴν ἐπέ-
δειξεν, ὅτι ἐπίσταται ποικίλως ῥίνα (787) ἐπιδέειν. ποιεῖ
δὲ ἢ ἐπίδεσις ἢ τοιαύτη πάντα τὰναντία τοῦ δέοντος. τοῦτο
μὲν γὰρ ὁκόσοι σιμοῦνται διὰ τὴν κάτηξιν δηλονότι εἰ ἄνω-
θεν τις μᾶλλον πιέξῃ, σιμότεροι ἂν εἴεν. τοῦτο δὲ ὅσοισι
παραστρέφεται ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα ἢ ἕως ἢ κατὰ τὸν χόνδρον
ἢ ἀνωτέρω, δῆλον ὅτι οὐδὲν αὐτοὺς ἢ ἄνωθεν ἐπίδεσις ὠφε-
λήσει, ἀλλὰ καὶ βλάψει μᾶλλον. οὐχ οὕτω γὰρ συναρμόσει
σπλήνῃσι τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ῥινός, καίτοι οὐδὲ τοῦτο ποι-
έουσιν οἱ ἐπιδέοντες. ἄγχιστα δὲ ἢ ἐπίδεσις μοι δοκέη ἀντι-
ποιεῖν, εἰ κατὰ μέσσην τὴν ῥίνα κατὰ τὸ ὀξὺ ἀμφιγλισθεῖη
ἢ σὰρξ κατὰ τὸ ὀστέον, εἰ καὶ τὸ ὀστέον μικρὸν τισιν εἴη
καὶ μὴ μέγα. τοῖσι γὰρ τοιούτοις ἐπιπώρωμα ἴσχει ἢ ῥίς

aliquot spatiis inanibus, varie admodum in rhombi formam
intermittit. Qui igitur, ut dictum est, temerariam manus
aggressionem studiose affectant, ii nares fractas ut devinciant
avide arripiunt. Atqui uno aut altero die sibi quidem me-
dicus placet, deligatus item aeger gaudet, deinde cito ut
molestum onus fastidit, satisque est medico, si variam na-
rium deligationem ostentarit. Haec autem vincienti ratio
omnia contra quam oporteat efficit. Etenim sive ob fractu-
rum si finae nares sint, si quis eas superiore parte potius com-
primat, finae magis reddentur. Sive etiam quibusdam in
hanc vel illam partem, aut circa cartilaginem aut superiore
parte nares distorqueantur, manifestum est quod nullam
utilitatem ex superinjecto vinculo consequi, quin potius
laedi consueverunt. Neque enim sic ex altera narium parte
splenia adaptata convenient, quanquam neque hoc faciunt
qui deligationem admovent. Maxime autem mihi deligatio
prodesse videtur, si ad medium nasum acuta sui parte caro
supra os contundatur, aut si os quoque quibusdam paululum,

Ed. Chart. XII. [356—359.] Foes. I. 802. Ed. Lind. II. (787. 788.)
 καὶ ὁμοειδεστέρη τινὶ γίνεται. ἀλλ' ὅμως οὐδὲ τούτοις δὴ
 που πολλοῦ ὄχλου δέεται ἢ ἐπίδεσις, εἰ δὴ τι καὶ δεῖ ἐπι-
 δέειν. [357] ἀρκέει δὲ ἐπὶ μὲν τὸ φλασμα σπληνίον ἐπιτε-
 ναντα κεκηρωμένον, ἔπειτα ὡς ἀπὸ δυο ὁρχέων ἐπιδέεται,
 οὕτως ὁθονίῳ ἐς ἅπαξ περιβαλεῖν. ἀρίστη μὲντοι ἡτιεῖη
 τῷ ἀλήτῳ τῷ σιτανίῳ τῷ πλυτῷ, γλίσχρῳ, πεφυρημένῳ
 ὀλίγῳ καταπλάσσειν τὰ τοιαῦτα. [358] χορὴ δὲ, ἣν μὲν ἐξ
 ἀγαθῶν ἦ, τῶν πυρῶν τὸ ἄλητον καὶ εὐόλκιμον, τούτῳ
 χορέεσθαι ἐς πάντα τὰ τοιαῦτα ἦν δὲ μὴ πάνυ ὀλκιμον ἦ,
 ἐς ὀλίγην μάνναν ὕδατι ὡς λειοτάτην διέντα, τούτῳ φρυγᾶν
 τὸ ἄλητον ἢ κόμμι πάνυ ὀλίγον ὡσαύτως μίσειν. ὁκόσοις
 μὲν οὖν ῥίς ἐς τὸ κάτω καὶ ἐς τὸ σιμὸν ῥέπουσα καταγῆ,
 ἦν μὲν ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν μέρους κατὰ τὸν χοῖνδρον ἴζηται,
 οἶόν τε (788) ἐστὶ καὶ ἐντιθέναι διόρθωμα εἰς τοὺς μυκτῆ-
 ρας, ἦν δὲ μὴ, ἀνορθοῦν μὲν χορὴ πάντα τὰ τοιαῦτα τοὺς
 δακτύλους ἐς τοὺς μυκτῆρας ἐντιθέντα, ἦν ἐιδέχεται. [359]
 ἦν δὲ μὴ, παχὺ ὑπάλειπτον μὴ ἐς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ῥινὸς

non autem multam offensum sit. In iis enim nares callo
 obducuntur, et quandam prominentiam oblongiorem ha-
 bent. Sed neque hi sane multum molesta deligatione in-
 digent, si modo quid vinculo opus est. Satisque est sple-
 nium quidem inceratum supra confusum extendere, dein
 qualis deligatio ex duobus initiis fieri solet, ita semel ductam
 fasciam circumdare. Optime autem medetur farina sitania,
 eluta, glutinosa, subacta, modica, ex cataplasmate im-
 posita. Ac si quidem farina ex optimo tritico suppetit et quae
 facile duci possit, ea ad haec omnia uti convenit. Quod si
 non admodum ducatur, cum pauca thuris mica concussa
 elisa, in tenuissimum pollinem redacta et aqua diluta, farina
 est subigenda aut paululum omnino gummi similiter admi-
 scendum. Quibus igitur nares inferiore parte fractae simae
 redduntur, si quidem ex anteriore parte ad cartilaginem
 desidunt, potest in nares aliquid quod dirigat immitti, sin
 minus, excitanda quidem haec omnia sunt digitis in nares,
 si licet, inditis. Alioqui specillo plenior quo ad illinendum

Ed. Chart. XII. [359.] Foef. I. 802. 803. Ed. Lind. II. (788.)
 ἀπάγοντα τοῖσι δακτύλοις, ἀλλ' ἢ ἴθρται, ἔξωθεν δὲ τῆς
 ῥιτίς ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἀμφιλαμβάνοντα τοῖσι δακτύλοις,
 συγκατακλίνειν τε ἅμα καὶ ἀναφέρειν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἢν μὲν
 πᾶν ἐς τὸ ἔμπροσθεν τὸ κάτηγμα ἔη, οἷόν τε τι καὶ εἶσω
 τῶν μυκτήρων ἐντιθέναι, ὥσπερ ἤδη εἴρηται. ἄχτην τὴν ἀφ'
 ἡμιτεβίου ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐν ὀθονίῳ εἰλίσσοντα, μᾶλλον
 δὲ ἐν Καρχηδονίῳ δέσματι ἐξήσπαστα, σχηματίζοντα τὸ ἄρ-
 μόσσον σχῆμα τῷ χωρίῳ ἵνα ἐγκλείσεται. ἢν μέντοι προσωτέρω
 ἢ τὸ κάτηγμα, οὐδὲν οἷόν τε εἶσω ἐντιθέναι· καὶ γὰρ εἰ ἐν
 τῷ ἔμπροσθεν ὀσθρὸν τὸ φόρημα, πῶς γε δὴ οὐκ ἐν τῷ
 ἔσωτέρῳ; τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ ἔσωθεν ἀναπλάσσεσθαι
 καὶ ἔξωθεν ἀφειδήσαντα χορὴ ἀνάγειν ἐς τὴν ἀρχαίαν φύσιν
 καὶ διορθώσεσθαι. κύρτα γὰρ οἱ ἢ τε ῥίς καταγεῖσα ἀνα-
 πλάσσεια, μάλιστα μὲν αὐθήμερος, ἢν δὲ μὴ, ὀλίγον ἕστερον.
 ἀλλὰ καταβλακεύουσιν οἱ ἱπποὶ καὶ ἀπαλωτέως τὸ πρῶτον
 ἵππονται ἢ ὥς χορὴ. || παραβάλλοντα γὰρ τοὺς δακτύλους
 χορὴ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κατὰ τὴν φύσιν τῆς ῥιτίος ὥς κατω-

utimur, non in anteriorem partem, sed qua defidunt in
 nares digitis impulso, exteriore vero narium parte hinc et
 inde digitis comprehensa simul impellere et sursum attol-
 lere. Ac si omnino anteriore parte fractura fuerit, licet
 aliquid velut jam dictum est intro in nares indere, vel ex
 linteo derafam lanuginem, vel aliud quid tale linteo con-
 volutum, aut potius Carthaginienfi corio circumfutum, ea
 figura accommodatum, ut apte hunc in locum immitti queat.
 At si ulterior fractura sit, nihil intro immitti potest. Etenim
 si anteriore parte molestum onus est, quomodo interiore
 non sit futurum? Imprimis igitur interiore parte nares
 conformandae; et, exteriore parte non remisse agendo in
 suam sedem compellendae et dirigendae. Nam et tibi ma-
 xime nasus fractus restituitur, praecipueque eodem die vel
 certe paulo post. Verum negligenter agunt medici, et pri-
 mum mollius quam oporteat rem pertractant. Digitis enim
 hinc et inde pro narium natura quoad ejus fieri potest ad-
 imas nares demissis, eas ab inferiore parte sursum compel-

Ed. Chart. XII. [359.] Foef. I. 803. Ed. Lind. II. (788. 789.)
 κάτω κίτωθεν συναναγκάζειν, καὶ οὕτως μάλιστα ἀνορθοῦνται
 σὺν τῇ ἐσωθεν διορθώσει διορθοῦντα, ἔπειτα δὲ ἐς ταῦτα
 ἰηρὸς οὐδεὶς ἄλλος τοιοῦτός ἐστιν, εἰ ἐθέλοι μελετῆν καὶ
 τολμᾶν, ὥς οἱ αὐτοῦ δάκτυλοι οἱ λιγανοί. οὗτοι γὰρ κατὰ
 φύσιν μάλιστα εἰσιν. παραβάλλοντα γὰρ χοῆ τῶν δακτύλων
 ἐκύτερον παρὰ πᾶσαν τὴν ῥίνα (789) ἐρείδοντα ἡσυχως
 οὕτως ἔχειν. μάλιστα μὲν εἰ οἷόν τε εἴη αἰεὶ, ἔστ' ἂν κρα-
 τηθῇ· εἰ δὲ μὴ, ὥς πλείστον χρόνον, ὥς εἴρηται. εἰ δὲ μὴ,
 ἢ παιῖδα ἢ γυναικὰ τινα. μαλθακὰς γὰρ τὰς χεῖρας δεῖ εἶναι
 οὕτως, ὥς ἂν κάλλιστα ἰηρευθεῖη ἢ ῥίς, ὅτιόν μὴ ἐς τὸ
 σκολιόν, ἀλλ' ἐς τὸ κάτω ἰδρυμένη εἴη ἰσόρροπος. ἐγὼ μὲν
 οὖν οὐδεμίαν πού ῥίνα εἶδον ἥτις οὕτω κατεαγεῖσα οἷα
 οἷα τε διαρθρωθῆναι αὐτίκα πρὶν πωρωθῆναι συναναγκά-
 ζομένη, ἐγένετο, εἰ τις ὁρθῶς ἐθέλοι ἰηρεύειν. ἀλλ' οἱ ἰα-
 τρικοὶ αἰσχροὶ μὲν εἶναι πολλοῦ ἀποτιμῶσι. μελετᾶν δὲ
 ἅμα μὲν οὐκ ἐπίσταται, ἅμα δὲ οὐ τολμέουσιν, ἢν μὴ ὀδυ-
 ρῶνται, ἢ θάνατον δεδούκασιν. καίτοι ὀλιγοχρόνιος ἡ πώρωσις

lere oportet, atque ita maxime excitatas, simul etiam ab
 interiore parte dirigere. Deinde vero ad eam rem nullus
 est magis idoneus medicus, si eo studio contendere aut id
 etiam tolerare velit, quam ipsius digiti indices. Hi enim
 maxime sunt a natura accommodati. Admoto autem utro-
 que digito totae nares obfirmandae sunt atque ita in quiete
 continendae, maxime quidem si fieri possit assidue, quoad
 confirmentur, vel certe quam diutissime, velut dictum est.
 Quod si istud aeger praestare nequit, vel pueri vel mulieris
 ejusdam digitis utendum. Molles enim manus esse con-
 venit, sic ut quam optime curentur nares quibus non distor-
 tae, sed aequabiliter ad inferiorem partem defidunt. Equi-
 dem nullas unquam nares vidi, quae sic fractae, si statim
 prius quam callo obducantur, compellerentur, restitui non
 potuerint, si modo quis rectam curandi rationem infuset.
 Atqui homines deformitatem magno quidem pretio redi-
 mendam aestimant, eo autem studio anniti nisi dolore aut
 mortis metu coacti neque sciunt neque sustinent, quanquam
 in naribus callus paucio tempore inducatur. Decem enim

Ed. Chart. XII. [359. 360.] Foesl. I. 863. Ed. Lind. II. (789. 790.)
 τῆς ῥινός, ἐν γὰρ δέκα ἡμέρησι κρατύνεται, ἢν μὴ ἐπισφα-
 κελίση. ὁκόσοισι δὲ τὸ ὁστέον ἐς τὸ πᾶν κατὰ γνυται,
 ἢ μὲν ἰήσιν αὐτῇ. τὴν δὲ διορθώσιν δηλοῦσι γρη ποιέσθαι
 οὐκ ἰσόρροπον ἀμφοτέρωθεν, ἀλλὰ τό τε ἐγκεκλιμένον ὠθέ-
 ει ἐς τὴν φύσιν ἐκτοσθεν ἀταγκάζοντα, καὶ ἐσματούμενον
 ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἴσω ῥείσαντα διορθοῦν ἀόκως
 ἔστ' ἂν κατορθώσῃ, εὖ εἰδὸτα ὅτι ἢν μὴ αὐτίκα κατορθώ-
 σῃται, οὐχ ὅσον τε μὴ καὶ διεστράφθαι τὴν ῥίνα. ὅταν δὲ
 ἀγάγῃ ἐς τὴν φύσιν, προσβάλλοντα γρη ἐς τὸ χωρίον ἢ τοὺς
 δακτύλους ἢ τὸν ἑνα δάκτυλον ἢ ἐξέσχευ ἀνακωχέειν [360]
 ἢ αὐτὸν ἢ ἄλλον τινά, ἔστ' ἂν κρατυνθῇ τὸ τρωμα. ἀτὰρ
 καὶ ἐς τὸν μυκτῆρα τὸν μικρὸν δάκτυλον ἀπωθέοντα, ἄλ-
 (790)λοτε καὶ ἄλλοτε διορθοῦν γρη τὰ ἐκκρινέντα. ὅτι δ'
 ἂν φλεγμονῆς ὑπογίνεται τούτοις, γρη τῷ σταιτὶ χρέεσθαι
 τοῖσι μέντοι δακτύλοις προσέχειν γρη ὁμοίως καὶ τοῦ σται-
 τὸς ἐπικειμένου. ἢν δὲ πού κατὰ τὸν χόνδρον ἐς τὸ πλῆγμα
 καταγῇ, ἀνάγκη τὴν ῥίνα ἄκρην μετεστράφθαι. γρη οὖν τοῖσι
 τοιούτοις ἐς τὸν μυκτῆρα ἄκρον διορθώματι τῶν εἰρημένων

diebus, nisi fiderentur, confirmanur. At quibus os a latere
 frangitur, curatio quidem eadem convenit, directio tamen
 ipsa non aequabiliter ab utraque parte facienda, sed quod
 inclinatum est extrinsecus compellendo ad naturalem situm
 adurgendum et digitis immixtis nares contrectando, quae
 in interiorem partem vergunt impigre dirigenda, quoad re-
 flituantur istud animo reputantes, nisi protinus nares diri-
 gantur, fieri non posse quin pervertantur. Quibus in natu-
 ralem sedem reductis, admotos ad locum unum aut plures
 digitos, qua eminentia erat ipsum aut alium quendam con-
 tinere oportet, quoad vulnus confirmatum fuerit. Quin et
 impulso in nares parvo digito, subinde quae inclinata sunt
 dirigere convenit. Ac si quid inflammationis subest, iis fa-
 rina ex aqua subacta adhiberi debet. Nihilo tamen minus
 etiam farina imposita digiti similiter admovendi. At si
 quando ad cartilaginem in latus nares fractae sint, eas sum-
 mas perverti necesse est, tuncque in extremas nares quid-
 dam ex iis quae dicta sunt, quod eas dirigat aut aliquid tale,

Ed. Chart. XII. [560.] Foef. I. 803. Ed. Lind. II. (790.)
 ἢ ὅ τι τούτοις οἶκεν ἐντιθέσθαι. πολλὰ δ' ἂν τις εὖροι τὰ
 ἐπιτηδεύματα, ὅσα μήτε ὁσμήν ἴσχει μήτε ἄλλως προσηνέα εἶσιν.
 ἐγὼ δὲ ποτὲ πνεύματος προβάτου ἀπότμημα ἐπέθηκα, τοῦτο
 γὰρ πως παρέτυχεν. οἱ γὰρ σπόγγοι ἐντιθέμενοι ὑγράσματα
 δέχονται. ἔπειτα χρὴ Καρχηδονίου λοπὸν πλάτος ὡς τοῦ με-
 γάλου δακτύλου τετμημένον ἢ ὅπως ἂν ξυμφέρῃ, προσκολλῆ-
 σαι ἐς τὸ ἔκτοσθεν πρὸς τὸν μυκτῆρα τὸν ἐγκεκλιμένον.
 καίπειτα κατατεῖναι τὸν ἱμάντα ὅπως ἂν ξυμφέρῃ. μᾶλλον δὲ
 ὀλίγον τείνειν χρὴ, ὥστε ὀρθὴν καὶ ἀπαρτῆ τὴν εἶναι εἶναι
 ἔπειτα, μακρὸς γὰρ ἔστω ὁ ἱμάς, κάτωθεν τοῦ ὠτός ἀγα-
 γόντα αὐτὸν, ἀναγαγεῖν περὶ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔξεστι μὲν
 κατὰ τὸ μέτωπον προσκολλῆσαι τὴν τελευταίαν τοῦ ἱμάντος,
 ἔξεστι δὲ μακρότερον ἄγειν. ἔπειτα περιελίσσοντα περὶ τὴν
 κεφαλὴν καταδεῖν. τοῦτο ἅμα καὶ δικαίην τὴν διόρθωσιν
 ἔχει, ἅμα δὲ εὐταμίετον καὶ μᾶλλον ἢ ἐθέλη καὶ ἥσσον
 τὴν ἀντιρρόπην ποιῆσαι τῆς ῥινός. ἀτὰρ καὶ ὁκόσοις ἐς
 τὸ πλάγιον ἢ ῥίς κατὰγνυται, τὰ μὲν ἄλλα ἡτρεῦειν χρὴ

immitti debet. Multa autem ad id accommodata inveniri
 possunt, quae neque odorem moveant et alioqui mollia non
 sint. Ego sane pulmonis ovilli frustum, quod forte tunc
 aderat, aliquando immisi. Inditae enim spongiae humorem
 excipere consueverunt. Deinde ex Carthaginiensis corii
 cortice exteriori, incisa habena pollicis latitudine aut quanta
 convenit, exteriori parte naribus qua parte inclinant ag-
 glutinanda, posteaque prout convenit intendenda. Paulo
 autem amplius intendi debet, quoad erectae et suspensae
 nares esse videantur. Tum ita longa habena sit, ut sub au-
 rem abducta, sursum circa caput adduci queat. Quam qui-
 dem suo extremo fronti agglutinare, aut etiam ulterius du-
 cere, demum circa caput volutam devincire licet. Haec si
 quidem ratio simul justam directionem continet, simulque
 expeditam habet, si quis cupiat majorem aut minorem na-
 rium in contrarium momentum propensionem. Etenim qui-
 bus nares in latus fractae sunt, in reliquis quidem eadem
 quae proposita est curatio convenit. In plerisque tamen ha-
 bena insuper opus est, quae extremis naribus agglutinata

Ed. Chart. XII. [360.361.] Foesl. I. 803. 804. 805. Ed. Lind. II. (790. 791.)
 ὡς προείρηται. προσδέεται δὲ τοῖσι πλείστοις καὶ τοῦ ἱμάν-
 τος πρὸς ἄκρην (791) τὴν εἶνα προσκολλησά τῆς ἀντιῤῥο-
 πῆς εἵνεκα. ὅσοις δὲ σὺν τῇ κατῆξει καὶ ἔλκεα προσγίνε-
 ται, οὐδὲν δεῖ ταράσσεσθαι διὰ τοῦτο. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τὰ ἔλ-
 κεα ἐπιτιθέναι πισσηρὴν ἢ τῶν ἐναιμῶν τι, || εὐαλθέα γὰρ
 τὰ τοιαῦτα. ὁμοίως κῆν ὁστέα μέλλῃ ἀπείναι, τὴν τε διόρ-
 θωσιν τὴν πρῶτην ἀόκτως χρῆ ποιέεσθαι μηδὲν ἐπιλείποντα
 καὶ τὰς διορθώσας τοῖσι δακτύλοις ἐν [361] τῷ ἔπειτα
 χρόνῳ. χαλαρωτέροις μὲν γὰρ χρεόμενον, χρεόμενον δὲ εὐ-
 πλαστότατον γὰρ τι παντός τοῦ σώματος ἡ ῥίς ἐστι. τῶν
 δὲ ἱμάντων τῇ κολλήσει καὶ τῇ ἀντιῤῥοπῇ παντάπασιν οὐ-
 δὲν κωλύει χρῆσθαι, οὐτ' ἢν ἑλκώσῃ οὐτ' ἢν ἐπιφλεγμῆν,
 ἀλύπητοι γὰρ εἰσιν.

|| Ἦν δὲ οὗς κατεαγῆ, ἐπιδέσις παῖσι πολέμια. οὐ γὰρ
 οὕτω τις χαλαρὸν περιβάλλοι. ἢν δὲ μᾶλλον πιέζῃ, πλέον
 κακὸν ἐργάζεται, ἐπεὶ καὶ ὑγιὲς οὗς ἐπιδέσει πιεχθὲν ὀδυνη-
 ρὸν καὶ σφυγματώδες καὶ πυρετώδες γίνεται. ἀτὰρ καὶ τὰ

eas in contrarium momentum propendere faciat. At qui-
 bus ad fracturam cutis quoque vulnus accessit, eos nihil
 eam ob rem commoveri necesse est. Verum ulceri
 ceratum quod picem habeat, aut medicamentum ali-
 quod cruentis vulneribus accommodatum imponen-
 dum. Haec si quidem facile curationem admittunt. Eo-
 dem quoque modo ubi ossa discessionem parant, tum pri-
 mum directio impigre omni adhibita diligentia facienda,
 tum etiam postea digiti ad directionem adhibendi. Hos si
 quidem et laxiores esse, et admoveere tamen oportet. Ex
 omnibus enim corporis partibus nares facillime componun-
 tur. Habenarum vero agglutinatione aut in contrarium
 momentum propensione nihil omnino uti prohibet, neque
 si ulcus neque si inflammatio adfuerit, ista namque nullam
 molestiam asferre possunt.

At vero auri fractae vinculum omne inimicum est. Ne-
 que enim ita laxo ambitu circumdari poterit, et si magis
 apprimatur, plurimum officiet. Quandoquidem et integra
 auris sub vinculo adstricta, dolore et pulsatione et febre

Ed. Chart. XII. [361, 362, 363.] Foes. I. 805. Ed. Lind. II. (791, 792.)
 ἐπιπλύσματα κάκιστα μὲν τὰ βαρύτερα ἐπίπαν. ἀτὰρ καὶ τὰ
 πλείστα φλαῦρα καὶ ἀποστατικά καὶ μύξαν τε ὑποποιεῖ
 πλείω. κῆπειτα ἐκπυήσεις ἀσθράς, τούτων δὲ οὓς ἥκιστα
 κατεσγὲν προσδέεται. ἄγχιστα μὲν εὖ περ χορὴ τὸ γλίσχρον
 ἄλγητον. χορὴ δὲ μὴδὲ τοῦτο βάρος ἔχειν. ψάειν δὲ ὡς ἥκιστα
 ξυμφέρει. ἀγαθὸν [362] γὰρ ἐνίοτε φάρμακον τὸ μὴδὲν
 φέρειν φάρμακον καὶ πρὸς οὓς (792) καὶ πρὸς ἄλλα πολλά.
 χορὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμασιν φυλάττεσθαι. τὸ δὲ σῶμα
 ἰσχυναίνειν καὶ μάλλον, ὃ ἂν κίνδυνος ἔη ἔμπυον τὸ οὓς γε-
 νέσθαι. ἄμεινον δὲ καὶ μαλθάσαι τὴν κοιλίην. ἦν δὲ καὶ
 εὐήμετος ἔη, ἐμέειν ἀπὸ συρμαΐσμου. ἦν δὲ ἐς ἐμπύησιν
 ἔλθῃ, ταχέως μὲν οὐ χορὴ στομοῦν. πολλά γὰρ καὶ τῶν δο-
 κεύτων ἐκπύεσθαι ἀναπίνεται ποτε, κῆν μὴδὲν τις κατα-
 πλάσῃ. [363] ἦν δὲ ἀναγκασθῇ στομῶσαι, τάχιστα μὲν ὕγις
 γίνεται, ἦν τις πέρην διακαύσῃ. εἰδέναι μέντοι χορὴ σαφῶς
 ὅτι κυλλόν ἐστι τὸ οὓς καὶ μείον τοῦ ἑτέρου, ἦν πέρην

vexatur. Sed et ea sunt omnino quidem pessima cataplas-
 mata, quae gravissima quin etiam pleraque noxia et abs-
 cessum procurant, cumque mucum plurimum tum deinde
 molestiae plenas suppurationes efficiunt. At his ad aurem
 fractam minime opus est. Proximum certe, si modo quid
 confert, locum habet farina glutinosa, quam neque gravem
 esse oportet ac quam minime contingere conducit. Inter-
 dum namque bona medicina est, quae tum ad aurem tum
 ad caetera multa, etiam nulla adhibetur. Vitandus prae-
 terea in eam partem decubitus, corpusque extenuandum,
 idque potissimum in quo auris suppuratio metuitur, prae-
 statque etiam alvum emollire. Quod si facilis sit ad vom-
 itum, is ex moderata aliqua purgatione ciendus est. Sed
 si ad suppurationem veniat, celeriter quidem aperiri non
 debet. Multa namque ex his quae suppurare videntur,
 quandoque etiam nullo adhibito cataplasmate reforescent.
 At si coactus aperueris, cito quidem sanescet, si in ulterio-
 rem partem candens ferramentum adegeris. Certo tamen
 scire licet aurem candenti ferramento praeter trajectam
 curtam et altera minorem reddi. Si vero huiusmodi ferra-

Ed. Chart. XII. [363, 364.] Foes. I. 805, 806. Ed. Lind. II. (792, 793.)
 διακαυθῇ. ἣν δὲ μὴ πέρην καίηται, || τάνειν χοῦν τὸ μετέ-
 ωρον μὴ πάνυ σμικρὴν τομήν. διὰ παχυτέρου μὲν καὶ τὸ
 πῦρον εὐρίσκεται ἢ ὥς ἂν τις δοκέοι. ὡς δ' ἐν κεφαλῇ εἴ-
 πεῖν καὶ πάντα τὰλλα τὰ μυζώδεα καὶ μυξοποιὰ, ἅτε γλί-
 σσρα ἔοντα ὑποδιγγανόμενα διολισθαίνει ταχέως ὑπὸ τοῖς
 δακτύλοις καὶ ἐνθα καὶ ἐνθα. διὰ τοῦτο διὰ παχυτέρου
 εὐρίσκουσι τὰ τοιαῦτα οἱ ἰητροὶ ἢ ὥς οἴονται. [364] ἐπεὶ
 καὶ τῶν γαγγλιωδῶν ἕνια ὅσα ἂν πλαδαρὰ ἔη καὶ μυζώδεα
 σάρκα ἔχῃ πολλοὶ στομοῦσιν οἰόμενοι ῥεύμα ἀνευρῆσειν ἐς
 τὰ τοιαῦτα. ἢ μὲν οὖν γνώμη τοῦ ἰητροῦ ἐξαπατᾶται. τῷ δὲ
 πράγματι τῷ τοιούτῳ οὐδεμία βλάβη στομφθέντι. ὅσα δὲ
 ὑδατώδεα χωρία ἐστὶν ἢ μύξης πεπληρωμένα καὶ ἐν οἷοις
 χωρίοις ἕκαστα θάνατον φέρει στομούμενα ἢ (793) κατὰ
 ἀλλοίας βλάβας, περὶ τούτων ἐν ἄλλῳ λόγῳ γεγραψεται.
 ὅταν οὖν τάνῃ τις τὸ οὖς, πάντων μὲν καταπλάσμάτων πά-
 σης τε μοτώσιος ἀπέχεσθαι χοῦν, ἰητροῦειν δὲ ἢ ἐναίμοις ἢ
 ἄλλῳ τῷ, ὅτι μήτε βάρος μήτε πόνον παρασχέσει. ἣν γὰρ

mentum reformides, pars in tumorem sublata non parva ad-
 modum sectione incidenda. Crassiore si quidem loco quam
 quis existimet pus contineri deprehenditur. Atque, ut
 breviter dicam, caetera quoque omnia mucosa et mucos
 gignentia, cum lenta sint, ubi contrectantur digitos cele-
 riter hac vel illa parte effugiant, eamque ob rem medici
 crassiore loco quam existiment haec contineri deprehen-
 dunt. Nam et ex iis tuberculis, quae ganglia nominant,
 quaecunque fluida sunt et mucosam carnem continent, ple-
 rique aperiunt, in his humorem se inventuros sperantes. Ac
 medicus quidem opinione fallitur, nulla tamen ex hujus-
 modi sectione noxa imminet. Quae vero loca aquosa aut
 muci plena sunt, et quibus in locis singula, si aperiuntur,
 vel mortem vel alia etiam nocumenta afferant, alias scri-
 betur. Ubi igitur auris secta fuerit, omni tum cataplasma-
 tum tum linamentorum usu abstinendum. Sed vel iis me-
 dicamentis quae cruentis vulneribus imponuntur curatio est
 instituenda, vel alio quopiam quod neque onere gravet ne-
 que dolorem inferat. Ubi enim cartilago nudari incipit, in

Ed. Chart. XII. [364—370.] Foesl. I. 806, 807. Ed. Lind. II. (795.)
 ὁ χόνδρος ἄρξεται ψιλοῦσθαι καὶ ὑποστάσιος ἰσχυρῶς
 δεας ἢ χαλῶδεας, ὁ γλήκρον. [365] γίνεται δὲ καὶ τοῦτο δι'
 ἐκείνας τὰς ἰήσεις. πάντων δὲ τῶν παλιγκοιτησάντων ἢ πέρην
 διάκνους αὐτοκρέσταιον.

[366] Σπόνδυλοι δὲ οἱ κατὰ ῥάχιν, [367] ὅσοι μὲν
 ὑπὸ τοσημάτων ἔλκονται ἐς τὸ κυφόν, [368] τὰ μὲν πλε-
 οντα ἀδύνατα λύεσθαι, πρὸς δὲ καὶ ὅσα ἀνωτέρω τῶν φρενῶν
 τῆς προσφύσιος κυφοῦται. τῶν δὲ κατωτέρω μετεξέτερα
 λύουσι κυρσοὶ γινόμενοι ἐν τοῖσι σκέλεσι, μᾶλλον δὲ τι ἐγγι-
 νόμενοι κυρσοὶ ἐν τῇ κατ' ἰγνύην φλεβί. || οἷσι δ' ἂν τι
 κύρωμα ἦ, λύουσιν. ἐγγίνονται δὲ καὶ ἐν τῇ κατὰ βουβῶνα.
 [369] ἤδη δὲ τισιν ἔλυσεν καὶ ἡ δυσεντερική πολυχρόνιος γι-
 νομένη, καὶ οἷσι μὲν κυφοῦται ῥάχιν πασὶν ἐοῦσιν, πρὶν ἢ
 τὸ σῶμα τελειωθῆναι ἐς αὔξησιν. τούτοις μὲν οὐδὲ συν-
 αὔξεσθαι ἐθέλοι κατὰ τὴν ῥάχιν τὸ σῶμα. ἀλλὰ σκέλεα
 μὲν καὶ χεῖρες τελειοῦνται, ταῦτα δὲ ἐνδεέστερα γίνονται,
 [370] καὶ ὅσοις ἂν ἡ ἀνωτέρω τῶν φρενῶν τὸ κυφόν, τού-
 τοις μὲν αἷ τε πλευραὶ οὐκ ἐθέλουσιν ἐς τὸ εὐρὺ αὔξε-

eaque purulenta aut mucosa subsident, id molestum est. Id
 quod etiam in illis curationibus evenit. In omnibus autem
 quae rursus excandescunt, ferramentum candens utraque
 parte trahere abunde suppetit.

At quibus spinæ vertebrae ex morbis gibbum contra-
 hunt, ea quidem magna ex parte solvi nequeunt, praecipue
 vero ubi superiore parte qua septo annectitur, in gibbum
 curvantur. Quae vero infra sunt, eorum quaedam vari-
 cibus in cruribus subortis solvuntur. Magis autem quibus-
 cunque spina in gibbum attollitur, qui in poplitis vena sub-
 oriuntur varices eum solvunt. Fiunt quoque et in ea vena
 quae est ad inguina. Jam vero quosdam etiam ab hoc vitio
 diuturna intestinorum difficultas liberat. Et quibus certe
 adhuc pueris ante perfectum corporis augmentum spina in
 gibbum attollitur, iis quidem corpus ad spinam augeri non
 solet. Verum crura et manus ad perfectionem deveniunt,
 illae autem partes exiliores evadunt. Quibus etiam supra
 septum transversum gibbus fit, iis quidem non in latum

Ed. Chart. XII. [370.-372.] Foesl. I. 807. Ed. Lind. II. (793. 794.)
 οἶμαι, ἀλλ' ἐς τοῦμπροσθεν. τό τε στήθος ὁξὺ γίνεται, ἀλλ'
 οὐ πλατὺ, αὐτοὶ τε δύσπνοιοι γίνονται (794) καὶ κερχνώδεις.
 ἥσπον γὰρ εὐρυχωρίην ἔχουσιν αἱ κοιλίαι αἱ τὸ πνεῦμα δε-
 χόμεναι καὶ προπέμπουσαι, καὶ μέντοι καὶ ἀναγκάζονται
 κατὰ τὸν μέγαν σπόνδυλον λορδὺν τὸν ἀνέμου ἔχειν, ὥς μὴ
 προπειθῆς ἔη αὐτοῖσιν ἡ κεφαλὴ. στενοχωρίην μὲν οὖν πολλήν
 τῷ φάρυγγι παρέχει καὶ τοῦτο ἐς τὸ εἶσω ῥέπον, καὶ γὰρ
 τοῖσιν ὀρθοῖσι φύσει δύσπνοιοι παρέχει τοῦτο τὸ ὅστέον,
 ἣν ἔσω ῥέψῃ ἔστ' ἀναπνεύσῃ. δι' οὖν τὸ τοιοῦτον σχῆμα
 ἐξεχέβρογχοι οἱ τοιοῦτοι τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον φαίνονται
 ἢ ὑγιεῖς. [371] φυματῖαι τε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὸν πνεύ-
 μονά εἰσιν οἱ τοιοῦτοι σκληρῶν φυματίων καὶ ἀσπύπτων. καὶ
 γὰρ ἡ πρόφασις τοῦ κυφώματος καὶ ἡ ξύττασις τοῖσι πλεί-
 στοις διὰ τοιαύτας συστροφὰς γίνεται ἥσιν ἂν κοινωνήσω-
 σιν οἱ τόνοι οἱ σύνεγγυς. ὅσοις δὲ κατωτέρω τῶν φρενῶν
 τὸ κύφωμα ἔστι, τοῦτοισιν νοσήματα μὲν ἐνίοις προσγίνεται
 νεφριτικά καὶ κατὰ κύστιν. ἀτὰρ καὶ ἀποστάσεις ἐς ἐμπύη-
 μά τι καὶ κατὰ κενεῶνας καὶ [372] κατὰ βουβῶνας χροῖται

augeri, sed in anteriorem partem costae solent, neque pec-
 tus in latum, sed in acutum tendit, ipseque spiritum diffi-
 culter et cum stridulo sono trahunt. Iis namque cavitates,
 quae spiritus excipiunt et reddunt, angustiores evadunt.
 Quin etiam cervicem ad magnam vertebam in anteriorem
 partem recurvatam habere coguntur, ut ne iis caput pro-
 num sit. Id igitur magnam faucibus angustiam exhibet, cum
 intro vergit. Nam et iis qui secundum naturam recti sunt,
 os illud intro inclinatum, quoad repressum fuerit, spirandi
 difficultatem praebet. In huiusmodi ergo habitu homines
 isti gutturosi magis quam fani apparent, iidemque tubercu-
 losi fiunt, ut plurimum tuberculis daris et crudis ad pul-
 monem obortis. Nam et plerisque tum gibbi, tum disten-
 tionis occasionem collectiones huiusmodi afferunt, cum
 quibus vicini nervi communionem habent. At quibus infra
 septum transversum gibbus existit, nonnullis renum et ve-
 siculae vitia superveniunt, sed et abscessus ad suppurationem
 tendentes circa laterum inanitates et inguina diuturni ac

Ed. Chart. XII. [372.373.] Foef. I. 807. Ed. Lind. II. (794.795.)
 καὶ δυσαλθές, καὶ τούτων οὐδ' ἑτέρῃ λύει τὰ κυφώματα.
 ἰσχία δὲ τοῖσι τοιουτοῖσιν ἔτι ἀσθενέστερα γίνεται ἢ τοῖσιν
 ἄνωθεν κυφοῖσιν. ἢ μέντοι σύμπασα ὅλως μικροτέρῃ τού-
 τοισιν ἢ τοῖσιν ἄνωθεν κυφοῖσιν. ἢ βῆ δὲ καὶ γένειον βρα-
 χύτερα καὶ ἀτελέστερα καὶ ἀγονότεροι οὗτοι τῶν ἄνωθεν κυ-
 φῶν. [373] οἷσι δ' ἂν ἠϋξήμενοις ἤδη τὸ σῶμα γένηται
 κύφωσις, τούτοιςιν ἀπαντικρὺ μὲν τῆς νόσου τῆς τότε παρε-
 ούσης κρίσιν ποιεῖ ἡ κύφωσις. ἀνὰ χρόνον μέντοι σημαίνει
 τι τῶν αὐτέων, ὥσπερ καὶ τοῖσιν ἑτέροις (795) σιν ἢ πλεόν ἢ
 ἔλασσον. ἦσσαν δὲ κακοήθως ὥς τὸ ἐπίπαν μὲν τοιαῦτά ἐστι
 πολλοὶ μέντοι ἤδη καὶ εὐφρόως ἤνεγκαν καὶ ὑγιεινῶς τὴν
 κύφωσιν ὄχι γήρως. μάλιστα δὲ οὗτοι οἷσιν ἂν ἐς τὸ εὐ-
 σαρκον καὶ πιμελῶδες προτρέπηται τὸ σῶμα. ὀλίγοι μὲν ἤδη
 καὶ τῶν τοιούτων ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἐβίωσαν. οἱ δὲ πλεί-
 στοι βραχυβιώτεροί εἰσιν. ἔστι δ' οἷσι καὶ ἐς τὸ πλάγιον
 σκολιῶνται σπόνδυλοι ἢ τῇ ἢ τῇ. πάντα μὲν ἢ τὰ πλείστα
 τὰ τοιαῦτα γίνεται διὰ συστροφῆς τὰς εἰσῶθεν ὁρίους. προσ-
 ξυμβάλλεται δὲ ἐνίοισι σὺν τῇ νόσῳ καὶ τὰ σχήματα, ἐφ'

curatu difficiles, quorum neutri gibbum solvant. Iis vero
 coxae magis quam quibus supra gibbus existit, extenuantur.
 Tota tamen spina his quam illis longior. Pubes autem et
 barba serior et rarior increfcit, et infocundiores existunt,
 quam quibus superioribus partibus gibbus contingit. At
 quibus jam adulto corpore gibbus contingit, iis manifesto
 quidem praesentis tunc morbi solutionem gibbus affert, tem-
 poris tamen progressu eadem quae aliis vel magis vel minus
 se ostentant. Plerumque autem minus maligna ista existunt.
 Ac multi quidem, cum facile tum salubriter gibbum jam ad
 senectutem usque sustinuerunt, praesertim quibus corpus
 carnosum et pingue est redditum. Ex iis tamen pauci an-
 num sexagesimum superarunt, plerique etiam citius mori-
 untur. Nonnullis quoque ad latus vertebrae in hanc vel
 illam partem oblique intorquentur, sed haec omnia aut
 pleraque contingunt, quod ad interiorem spinae partem
 humorum collectiones fiant. Praeterea etiam quibusdam
 una cum morbo ad id confert habitus in quem jacere con-

Ed. Chart. XII. [373, 374.] Foef. I. 807, 808. Ed. Lind. II. (795, 796) ὁκοῖα ἂν ἐθισθῶσι κεκλίσθαι. [374] ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν τοῖσι χρόνοις κατὰ πνεύματα νοσήμασιν εἰρησέται. ἐκεῖ γὰρ εἰσιν αὐτῶν χαριέσταται προγνώσεις περὶ τῶν μολόντων ἐσσεσθαι.

|| Ὅσοις δὲ ἐκ καταπτώσιος ῥάχης κνφούται, ὀλίγα δὴ τούτων ἐκραιθήθῃ ὥστε ἐξιθύνθῃται. τοῦτο μὲν γὰρ αἱ ἐν τῇ κλίμακι κατατάσεις οὐδὲν ὑπεξιθύναν ὥν γε ἐγὼ οἶδα. χρέονται γὰρ οἱ ἱητροὶ μάλιστα αὐτῇ οὗτοι οἱ ἐπιθνέοντες ἐκχανοῦν τὸν πολὺν ὄχλον. τοῖσι γὰρ τοιούτοις ταῦτα θαυμάσιά ἐστιν, ἣν ἡ κρεμύμενον ὕδωσιν ἢ ῥιπτούμενον ἢ ὅσα τοῖσι τοιούτοις ἐοικε, καὶ ταῦτα κληῖζουσιν ἀεὶ καὶ οὐκέτι αὐτοῖς μέλει ὁκοῖόν τι ἀπέβῃ ἀπὸ τοῦ χειρίσματος, εἴτε κακὸν εἴτε ἀγαθόν. οἱ μέντοι ἱητροὶ οἱ τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύοντες σκαιοὶ εἰσιν οὓς ἐγὼ γε ἔγνων. τὸ μὲν γὰρ ἐπιτόκημα ἀρχαῖον, καὶ ἐπαινέω ἐγὼ γε σφόδρα τὸν πρῶτον ἐπινοήσαντα καὶ τοῦτο καὶ ἄλλο πᾶν ὃ τι μηχανήματα κατὰ φύσιν ἐπενοήθη. οὐδὲν γὰρ μοι ἀέλπτον, εἴ τις καλῶς σκευάσας (796) κατασεύσειε καὶ ἐξιθύναι ἔτια. αὐτὸς μὲντοι κα-

sueverunt. Verum de his dicetur in diuturnis pulmonis morbis, ubi pulcherrimae eventorum praenotiones de iis sunt.

At quibus ex casu spina in gibbum curvatur, iis sane paucis in directum reducitur. Etenim quae per scalam fiunt distentiones, nihil, quod ego quidem noverim, restituerunt. Ea enim potissimum hi utuntur medici qui magnifica quadam de se opinione vulgo fucum facere student. Nam apud ejusmodi homines ista in admirationem vertuntur, si aliquem pendere, projici, aut tale quippiam viderint, semperque ista in vulgus spargunt, neque praeterea quicquam pensi habent, num quid ex hujusmodi manuum aggressionem rectum aut pravum consequatur. Medici tamen qui haec student, quos equidem novi, inepti sunt. Nam et commentum vetus est, et equidem eum vehementer laudo qui primus excogitavit tum hoc tum quodvis aliud inventum secundum naturam excogitatum. Neque enim diffido quin, si quis eo probe instructo concussionem moliatur, nonnulla reduci

Ed. Chart. XII. [374. 375.] Foes. I. 808. Ed. Lind. II. (796.)
 τησχύνθη πάνα τὰ τιουτότροπα ἡτρεῖειν οὕτω, διὰ τοῦτο
 ὅτι πρὸς ἀπατεώων μᾶλλον οἱ τοιοῦτοι τύποι. [375] ὅσοι
 μὲν οὖν ἐγγὺς τοῦ αἰχένος ἢ κύφωσης γένηται, ἥσσον εἰκὸς
 ὤχελεειν τὰς κατατάσεις ταύτας τὸς ἐπὶ κεφαλῇ. μικρόν
 γὰρ τὸ βάρος ἢ κεφαλῇ καὶ τὰ ἀκρόμια καταῤῥέποντα. ἀλλὰ
 τοὺς γε τοιοῦτους εἰκὸς ἐπὶ τοὺς πόδας κατασεισθέντας μάλ-
 λον ἐξιθύνθηται. μείζων γὰρ οὕτως ἢ καταῤῥοπή ἐπὶ τὰ
 τοιαῦτα. ὅσοι δὲ κατωτέρω τὸ ὕψωμα, τοῖσι εἰκὸς μάλ-
 λον ἐπὶ κεφαλῇ κατασεισθῆναι. εἰ οὖν τις ἐθέλει κατασειεῖν,
 ὀρθῶς ἂν ὧδε σκευάζοι. τὴν κλίμακα χρὴ σκυτίοισιν ἐν
 ὑποκεφαλαίοισιν πλάγίοισιν ἢ ἐρινεοῖσι καταστρωῶσαι εὖ προσ-
 δεδεμένοις ὀλίγῳ πλέον καὶ ἐπὶ μῆκος καὶ εἴθεν καὶ εἴθεν
 ἢ ὅσον ἂν τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου κατάσχοι. ἔπειτα τὸν
 ἀνθρώπον ὑπτίον κατακλίνει ἐπὶ τὴν κλίμακα χρὴ. κἄπειτα
 προσδεῖσθαι μὲν τοὺς πόδας παρὰ τὰ σφυρὰ πρὸς τὴν κλί-
 μακα μὴ διαβεβῶτα, ἐν δεσμῷ εὐλόγῳ μὲν, μαλθακῷ δὲ
 προσδεῖσθαι δὲ κατωτέρω ἐκάτερον τῶν γυνάτων καὶ ὑψιτέρω.

queant. Ad hujusmodi tamen omnia istam adhibere mede-
 lam turpe existimavi, quod haec curationis ratio imposito-
 res magis deceat. Quibus igitur secundum cervicem gibbus
 existit, ii hac distentione in caput facta minus juvari posse
 videntur. Caput namque et summi humeri propendentes
 parvum pondus efficiunt. Sed hos, si in pedes demissi
 concutiantur, magis reduci consentaneum est. In eam enim
 partem demissi majus habent propensionis momentum. At
 quibus inferiore parte gibbus est, ii capite demisso concuti
 debere magis videntur. Si qui ergo concussionem uti velit,
 eam recte hunc in modum instituet. Scalae scorteos pul-
 vinos aut laneos in obliquum substratos, paulo ampliori in
 latitudinem et longitudinem hinc et inde spatio quam quan-
 tum hominis corpus occupat, probe adalligare convenit.
 Post haec hominem super scalam resupinato, tum pedes qui-
 dem non diductos juxta malleolos, vinculo sane bene firmo
 molli tamen, ad scalam devincire oportet. Alligare quoque
 supra et infra utrumque genu itemque circa coxas convenit

Ed. Chart. XII. [375—377.] Foesl. I. 868. Ed. Lind. II. (796. 797.)
 προσδῆσαι δὲ καὶ κατὰ ἰσχία. κατὰ δὲ τοὺς κενεῶνας καὶ
 κατὰ τὸ στήθος χαλαρῆσι ταινίῃσι περιβαλεῖν οὕτως ὅπως
 μὴ κοιλίῳσι τὴν κατάσεισιν. τὰς δὲ χεῖρας παρὰ τὰς πλευρὰς
 περιεΐναντα προσκαταλαβεῖν πρὸς αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ μὴ
 πρὸς τὴν κλίμακα. [376] ὅταν δὲ ταῦτα κατασκευάσῃς οὕτως,
 ἀνέλκειν τὴν κλίμακα ἢ πρὸς τύρσιν τινὰ ὑψηλὴν ἢ πρὸς
 αἶτωμα οἴκου. τὸ δὲ χωρίον ἵνα ὅκου κατασεῖς, ἀντίτυπον
 ἔστω. τοὺς δὲ ἀναιείνοντας εὐπαί(797)δεύτους χρὴ εἶναι,
 ὅπως ὁμαλῶς καὶ καλῶς καὶ ἰσορροπῶς καὶ ἐξαπιδέως ἀφῆ-
 σουσι, καὶ μήτε ἡ κλίμαξ ἑτερορρόπος εἰς γῆν ὑφίξεται μήτε
 αὐτοὶ προπετεές ἔσονται. ἀπὸ μέντοι τύρσιος ἀγίεις ἢ ἀπὸ
 ἰστοῦ καταπεπηγότες καρχήσιον ἔχοντος ἔτι κάλλιον ἂν τις
 σκευάσαιο, ὥστε ἀπὸ τροχιλῆς τὰ χαλῶμενα εἶναι ὅπλα ἢ
 ἀπὸ ὄνου. ὁθιὲς μὲν καὶ μακρηγορεῖν περὶ [377] τούτων.
 ὁμῶς δὲ ἐκ τούτων ἂν τῶν κατασκευῶν μάλιστα ἂν τις
 κατασυσθῇ. εἰ μὲν τι κατὰ ἄνω εἴη τὸ ὕψωμα, δέοι δὲ
 κατασεῖν, πάντως ἐπὶ πόδας λυσιτελεῖ, ὥσπερ ἤδη εἴρηται.
 πλείων γὰρ οὕτω γίνεται ἡ καταρρόσπις ἐπὶ ταῦτα. ἐρηῆσαι
 μὲν οὖν κατὰ μὲν τὸ στήθος πρὸς τὴν κλίμακα προσδῆσαντα

Ad laterum autem inanitatem et pectus fasciae laxae sic cir-
 cumjiciendae, ut ne concussionem prohibeant. Manus vero
 ad latera extentae juxta corpus ipsum, non ad scalam de-
 mittendae. Scala ita instructa ad turrim aliquam altam aut
 domus fastigium attrahenda. Locus autem super quem con-
 cussio fit renitens esto. Qui vero attollunt probe edocti esse
 debent, ut aequaliter recte et aequabili libramento repenteque
 demittant, quo neque scala in alteram partem propendens
 ad terram deveniat neque ipsi proni ferantur. Ex turri ta-
 men aut malo defixo, in quo insint carchesia commodior
 demissio fiet, si ex trochlea aut axe funes laxentur. Sed
 fortasse molestus est longior de his sermo. Per hunc tamen
 apparatus maxime quis concuti possit. Quod si superiore
 admodum parte gibbus extiterit, omninoque concussionem
 opus sit, eam in pedes facere, velut jam dictum est, expedit.
 Ita enim majus eam in partem fit propensionis momentum.
 Ac obfirmari quidem pectus debet valide ad scalam alligan-

Ed. Chart. XII. [377—379.] Fœf. I. 808, 809. Ed. Lind. II. (797, 798.)
 ἰσχυρῶς, κατὰ δὲ τὸν ἀνχέναι ὡς χαλαρωταίη ταινίη ὅσον τοῦ
 καταρθοῦσθαι εἵτεκα καὶ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν κατὰ τὸ μείω-
 πον προσδῆσαι πρὸς τὴν κλίμακα. τὸς δὲ χεῖρας παρατατί-
 σαντα πρὸς τὸ σῶμα προσδῆσαι, μὴ πρὸς τὴν κλίμακα. τὸ
 μέντοι ἄλλο σῶμα ἄδειον εἶναι || χρεῖ, πλήν ὅσον τοῦ κα-
 τρθοῦσθαι εἵτεκα, ἄλλη καὶ ἄλλη ταινίη χαλαρῇ περιβε-
 βλῆσθαι. ὅπως δὲ μὴ κωλύωσιν οὗτοι οἱ δεσμοὶ τὴν κατὰ-
 σεσιν, σκοπέειν. τὰ δὲ σκέλεα πρὸς μὲν τὴν κλίμακα μὴ
 προσδεδῆσθαι, πρὸς ἄλληλα δὲ ὡς κατὰ τὴν ῥάγιν ἰδιόρροπα
 εἶναι. ταῦτα μέντοι τοιοῦτοτρόπως ποιητέα, εἰ πάντως δεῖ ἐν
 κλίμακι κατασεσθῆναι. αἰσχροὺς μέντοι καὶ ἐν πάσῃ τέχνῃ
 καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν ἱητρικῇ πολὺν ὄχλον καὶ πολλὴν ἔψιν
 καὶ πολὺν λόγον παρυσχόντα, ἔπειτα μηδὲν ὠφελεῖσθαι

[378] Χρεῖ δὲ πρῶτον μὲν γινώ(798)σκεῖν τὴν φύσιν
 τῆς ῥάγιν οἷός τις ἐστίν. ἐς πολλὰ γὰρ νοσήματα προσδέει
 ἂν αὐτῆς. τοῦτο μὲν γὰρ τὸ πρὸς τὴν κοιλίην ῥέπον, οἱ
 σπόνδυλοι ἐντὸς ἄρτιοι εἰσὶν ἀλλήλοισι, [379] καὶ δεδεῖνται

do, cervix vero quam laxissima fascia, eatenus ut dirigi possit. Ipsumque caput juxta frontem ad scalam alligandum. Manus autem porrectae ad corpus, non ad scalam devinciendae. Reliquum tamen corpus solutum esse oportet, nisi quatenus dirigi queat, alia atque alia parte fascia laxa circumdari debet. Sed videndum est ne hujusmodi vincula concussionem prohibeant. Crura vero non ad scalam quidem, verum inter se alligentur, ut ad spinam e directo propendeant. Atque haec quidem eo modo paranda sunt, si quis omnino ea quae per scalam fit concussionem opus habet. Turpe autem est cum in omni arte tum vero in arte medendi vel maxime, post multum exhibitum negotium, multum apparatus multamque de se excitare opinionem, tandemque nihil opis adferre.

Imprimis autem spinæ quidem natura cognoscenda est. Ea namque ad multos morbos opus fuerit. Etenim qua parte ventrem spectat, ab interiore parte vertebrae inter se sunt aequabiles, ac mucoso et nervoso ligamento inter se devin-

Ed. Chart. XII. [379—382.] Foes. I. 809. 810. Ed. Lind. II. (798.)
 πρὸς ἀλλήλους δεσμῶν μυξώδεῦ καὶ νευρώδεῦ ἀπὸ χοιδίων
 ἀποπεφυκότες ἄχρι πρὸς τὸν νωτιαῖον. ἄλλοι δὲ τινες τόνοι
 νευρώδεις διατταῖοι πρόσφυτοι παρατίθενται ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 αὐτῶν. αἱ δὲ φλεβῶν καὶ ἀρτηριῶν κοιτώναι ἐν ἐτέρῳ
 λόγῳ δεδηλώσονται, ὥσπερ τε καὶ οἶαι καὶ ὅθεν ὠρημέναι
 καὶ ἐν οἷοις οἶα δύνανται. [380] αὐτὸς δὲ ὁ νωτιαῖος οἶ-
 σιν || ἐλλύτρωται ἐλλύτρωσι καὶ ὅθεν ὠρημένοι καὶ ὅπη
 κραινέουσι καὶ οἷσι κοινωνέουσι καὶ οἶα δυναμένοισιν. ἐν δὲ
 τῷ ἐπέκεινα ἐν ἄρθροισι γεγγυλύνονται πρὸς ἀλλήλους οἱ
 σπόνδυλοι. [381] τόνοι δὲ κοινοὶ παρὰ πάντας καὶ ἐν τοῖσιν
 ἔξω μέρεσι καὶ ἐν τοῖσιν εἴσω παρατίθενται, ἀποφύσεις τέ-
 ἐστιν ὁστέου ἐς τὸ ἔξω μέρος ἀπὸ πάντων τῶν σποιδύλων
 μία ἀπὸ ἐνὸς ἐκάστου, ἀπὸ τε τῶν μεϊζόνων ἀπὸ τε τῶν
 ἐλασσόνων. ἐπὶ δὲ τῇσιν ἀποφύσεσιν ταύτησι χοιδίων ἐπι-
 φύσεις, καὶ ἀπ' ἐκείνων νερύων ἀποβλάστησις ἡδελφισμένη
 τοῖσιν ἐξωτάτω τόνοις. [382] πλευραὶ προσπεφύκασιν ἐς τὸ
 εἴσω μέρος τὰς κεφαλὰς ὁέπουσαι μᾶλλον ἢ ἐς τὸ ἔξω. καθ'
 ἓνα δὲ ἕκαστον τῶν σποιδύλων προσήρθωνται. καμπυλώτα-

ctae, quod a cartilaginibus exortum, ad medullam usque
 progreditur. Quidam etiam alii nervi nervosi a summo ad
 imum in longitudinem protensi adnascuntur, et ab utraque
 parte ad earum latera porriguntur. Venarum vero et arte-
 riarum communitates, quotque et quales sint et unde initium
 ducant, quamque in quibus vim habeant alias declarabuntur.
 Tum ipsa dorsi medulla quibus involucris obvolvatur, unde
 ortum ducant et ubi definant et quibuscum communionem
 qualemque vim habeant. Ultra autem hunc locum verte-
 brae inter se cardinis modo committuntur. Nervi vero
 communes ad omnes tum exterioribus tum interioribus par-
 tibus porriguntur. Ac ex omnibus vertebrae in exteriorem
 partem ossis processus ex singulis unus tum majoribus tum
 minoribus eminet. His autem processibus adnata est car-
 tilago, ex eaque nervi producantur, nervis exterioribus
 affimiles. Costae vero interiorum partem magis quam exte-
 riorum suis capitibus spectantes annexae sunt et cum una-
 quaque vertebra sigillatim committuntur. Maxime autem

Ed. Chart. XII. [382—386.] Foes. I. 810. Ed. Lind. II. (798. 799.)
 ται δὲ πλευραὶ ἀνθρώπου εἰσὶ, ῥοβοειδέα τρόπον. [383] τὸ
 δὲ μεσηγὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν ὀστέων τῶν ἀποπεφυκῶτων
 ἀπὸ τῶν σπονδύλων ἀποπληρέουσιν ἐκατέρωθεν οἱ μῦες
 ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἀρξάμενοι, ἄχρι τῶν φρετῶν τῆς προσφύ-
 σιος. [384] αὕτη δὲ ἡ ῥάχις κατὰ μήκος ἰθυσκόλιός ἐστι.
 ἀπὸ μὲν τοῦ ἱεροῦ ὀστέου ἄχρι τοῦ (799) μεγάλου σπονδυ-
 λου παρ' ὃν προσήρτηται τῶν σκελέων ἡ πρόσφυσις, ἄχρι
 μὲν τούτου κυφῆ. κύστις τε γὰρ καὶ γοιαὶ καὶ ἀρχοῦ τὸ χα-
 λαρόν ἐν τούτῳ ἐκτισται. [385] ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρι φρετῶν
 προσαρτήσιος ἰθυλόρδη καὶ παραφύσιος ἔχει μυῶν, τοῦτο
 μόνον τὸ χωρίον ἐκ τῶν εἰσῶθεν, ὥς δὴ καλέονσι ψόας.
 ἀπὸ δὲ τούτου ἄχρι τοῦ μεγάλου σπονδυλίου τοῦ ὑπὲρ τῶν
 ἐπωμίδων ἰθυκύφῃ. ἔτι δὲ μᾶλλον δοκεῖ ἢ εἶναι. ἡ γὰρ
 ἄκανθα κατὰ μέσον ὑψηλοτάτης τᾶς ἐκφύσιος τῶν ὀστέων
 ἔχει, ἐνθεν δὲ καὶ ἐνθεν ἐλάσσους. [386] αὐτὸ δὲ τὸ ἄρ-
 θρον τοῦ αὐχένος λορδόν ἐστιν.

incurvae sunt hominis costae, eorum modo quae vara sunt. Costarum vero et ossium quae ex vertebis procedunt intermedium complent utrimque muscoli, qui a cervicibus initium ducentes, ad septi transversi annexionem usque tendunt. Ipsa vero spina in longitudinem ex recto obliquatur. Ab osse quidem sacro ad magnam vertebam usque, juxta quam crurum nexus dependet, in gibbum incurvatur. Vesica namque et partes naturales rectique intestini laxitas eo in spatio sunt constituta. At inde ad septi transversi annexionem ex recto in interiorem partem inclinatur. Solusque hic locus ab interiore parte musculos adnatos habet, quos quidem ψόας nominant. Ab hac autem parte ad magnam vertebam, quae est supra summam humerorum partem, ex recto in gibbum elevatur, imo vero hujusmodi magis apparet quam sit. Spina namque media sui parte eminentissimos, ab utraque autem parte minores ossium processus habet. Ipse vero cervicis articulus in anteriorem partem inclinatur.

Ed. Chart. XII. [386. 387] Fœf. I. 811, Ed. Lind. II. (799. 800.)

|| Ὅκοσοισι μὲν οὖν κυφώματα γίνεται κατὰ τοὺς σπον-
δύλους, ἔξωπις μὲν μεγάλη ἀπορῥήγαισα ἀπὸ τῆς συμφύσεως
ἢ ἐνὸς σπονδυλίου ἢ καὶ πλειόνων, οὐ μάλα πολλοῖσι γίνεται
ἀλλ' ὀλίγοισιν. οὐδὲ γὰρ τὰ τραύματα τὰ τοιαῦτα ῥηϊδίον
γίνεσθαι, οὔτε γὰρ ἐς τὸ ἔξω ἐξωσθῆναι ῥηϊδίον ἐστίν, εἰ
μὴ ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν ἰσχυρῶ τι τι τραυθεῖν διὰ τῆς κοιλίης.
οὔτω δ' ἂν ἀπόλοιτο ἢ εἴτις ἀπ' ὑψηλοῦ τοῦ χωρίου πεσὼν
ἐρείσειε τοῖσιν ἰσχύοισιν ἢ τοῖσιν ὤμοισιν. ἀλλὰ καὶ οὗτος
ἂν ἀποθάνοι, παραχρῆμα δὲ οὐκ ἂν ἀποθάνοι. ἐκ δὲ τοῦ
ὀπισθεν οὐ ῥηϊδίον τοιαύτην ἔξασιν γενέσθαι ἐς τὸ εἶσω,
εἰ μὴ ὑπέρβαρὺ τι ἄχθος ἐμπέσοι. τῶν τε γὰρ ὀστέων τῶν
ἐκπεφυκότων ἔξωθεν ἕκαστον τοιοῦτόν ἐστιν, ὥστε πρόσθεν
ἂν αὐτὸ καταγείη πρὶν ἢ μεγάλην ὀσπὴν εἶσω ποιῆσαι, τοὺς
τε συνδέσμονας βιασάμενον [387] καὶ τὰ ἄρθρα τὰ ἐνηλλα-
γμέ(800)τα. ὅ τε αὖ νωτιαῖος ποιοίη ἂν, εἰ ἐξ ὀλίγου χωρίου
τὴν περικαμπὴν ἔχοι τοιαύτην ἔξασιν ἐξαλλομένου σπονδυ-
λου. ὅ τ' ἐκπηδήσας σπόνδυλος πιέξοι ἂν τὸν νωτιαῖον, εἰ

Quibus igitur vertebrae in gibbum protuberant, iis ab-
rupta compage una aut plures vertebrae magna vi foras
protruduntur: quod paucis neque ita multis contingit. Ne-
que enim huiusmodi offensiones facile contingunt, neque in
exteriorem partem expelli vertebrae prompte possunt, nisi
anteriori parte vehementi ictu per ventrem vulnus accipia-
tur, hoc vero pacto homo intereat, aut nisi quis ex superiore
loco delapsus, in coxas aut humeros impingat. Sed et hic
quoque licet non statim, sic tamen intereat. At vero a po-
steriore parte non ita facile vertebrae suo loco defilire in
interiorem possunt, nisi perquam grave onus aliquod irruat.
Ossium enim, quae in exteriorem partem prominent, unum-
quodque eam habet naturam, ipsum uti potius frangatur
quam ut ligamentis et articulis mutuo inter se cedentibus vi
adductis magno momento in interiorem partem inclinet.
Dorsi item medulla ex parvo spatio inflexionem habens
affligeretur, ubi vertebra hoc modo suo loco exilierit, tum
loco mota vertebra dorsi medullam comprimeret, si non
etiam disrumperet. Ea autem compressa et intercepta mul-

Ed. Chart. XII. [387.] Foesl. I. 811. 812. Ed. Lind. II. (800.)
 μὴ καὶ ἀπορροήσεις. πιεχθεὶς δ' ἂν καὶ ἀπολελαμμένος πολ-
 λῶν ἂν καὶ μεγάλων καὶ ἐπικαίων ἀποπόρκωσιν ποιήσεις.
 ὥστε οὐκ ἂν μέλοι τῷ ἰητροῦ, ὅπως γρή τὸν σπόνδυλον κα-
 τορθῶσαι, πολλῶν καὶ βιαιῶν ἄλλων κακῶν παρεόντων. ὥστε
 δὴ οἷδ' ἐμβαλεῖν οἶόν τε οὐτε κατασεῖσαι οὐτ' ἄλλῃ τρόπῳ
 τινὶ πρόδηλον τὸ τοιοῦτον, εἰ μὴ τις διαταμὼν τὸν ἄνθρω-
 πον, ἔπειτα ἐσμάσάμενος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ
 χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντιθέοι. || καὶ ταῦτα νεκρῷ μὲν οἶόν τε
 ποιεῖν, ζῶντι δὲ οὐ πάντ. διὰ τί οὖν ταῦτα γράφω; ὅτι
 οἰοῦνται τινες ἰητρικῆναι ἀνθρώπους, οἷσιν εἴσωθεν ἔπessον
 σπόνδυλοι τελῶς ὑπερβάλλοντες τὰ ἄρθρα, καίτοι γε ἐπὶ
 στήν ἐς τὸ περιγενέσθαι τῶν διαστροφῶν ταύτην ἔνοι το-
 μίζουσι καὶ οὐδὲν δεῖσθαι ἐμβολῆς, ἀλλ' αὐτόματα ὑγίει
 γίνεσθαι τὰ τοιαῦτα. ἀγνοοῦσι δὲ πολλοὶ καὶ κερδαίνουσιν
 ὅτι ἀγνοοῦσιν. πείθουσι γὰρ τοὺς πείλας. ἐξαπατῶνται δὲ
 διὰ τοῦδε. οἰοῦνται τὴν ἄκαρταν τὴν ἐξέχουσαν κατὰ τὴν ῥά-
 χιν ταύτην τοὺς σπονδύλους αὐτοὺς εἶναι, οἷσι στρογγύλον
 αὐτῶν ἕκαστον φαίνεται ψανόμενον, ἀγνοοῦντες οἷα τὰ ὀστέα

tis magnis praecipuisque partibus torporem induceret. Adeo
 ut multis aliis urgentibus malis ad dirigendam vertebra
 medico curam intendere non liceat. Quare istud neque con-
 cutiendo neque quapiam alia ratione reponi posse manife-
 stum est, nisi si quis homine dissecto, deinde manu immissa
 in ventrem contrectando interiore parte in exteriorem pro-
 trudat. Quod mortuo quidem licet, vivente vero nequa-
 quam fieri potest. Quorsum igitur haec scribimus? Quo-
 niam nonnulli existimant se eos sanasse, quibus vertebrae in
 totum articulis excedentes interiore in partem prolapsae
 sunt. Quamvis quidem ab hac perversione facillime eva-
 dere posse, nullaque opus esse repositione, sed ejusmodi
 sponte sanescere quidam existimant. Ignari autem multi
 sunt, ex eaque ignorantia id lucri faciunt, quod alios ista
 persuasione imbuunt. At istud eos in errorem imposuit,
 quod spinam quae in ea dorsi parte eminet vertebra ipsas
 esse existimant, propterea quod eorum unumquodque attre-
 ctanti rotundum appareat, neque intelligunt ea ossa esse,

Ed. Chart. XII. [387.] Foes. I. 812. Ed. Lind. II. (800. 801.)
 ταῦτα ἐστὶ τὰ ἀπὸ τῶν σπονδυλίων πεφυκότα, περὶ ὧν ὁ
 λόγος ὀλίγῳ πρόσθεν εἴρηται. οἱ δὲ σπόνδυλοι πολὺ προ-
 σωτέρῳ ἄπεισι. στενοτάτην γὰρ πάντων ζώων ἀνθρώπος κοι-
 λήν ἔχει ὥς ἐπὶ μεγέθει ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰς τὸ ἐμ-
 πρόσθεν, ποτὶ καὶ κατὰ τὸ στήθος. ὅταν οὖν τι τούτων
 τῶν ὀστέων τῶν ὑπερχόντων ἰσχυρῶς καταγῇ, ἢν τε ἐν ἢν
 τε πλείω, ταύτῃ ταπεινότερον τὸ χωρίον γίνεται ἢ τὸ ἐνθεν
 καὶ ἐνθεν. διὰ τοῦτο ἐξαπατῶνται οἰόμενοι τοὺς σπονδύλους
 εἶσω οἴχεσθαι. προσεξαπατᾷ δὲ ἔτι αὐτοὺς καὶ τὰ σχήματα
 τῶν τετραμμένων. ἢν μὲν γὰρ πειρῶνται καμπύλεσθαι, ὀδυ-
 τῶνται περιτενέος γινομένου ταύτῃ τοῦ δέρματος ἢ τέτρων-
 ται καὶ ἅμα τὰ ὀστέα τὰ κατεγόντα ἐνθράσσει οὕτω μᾶλλον
 τὸν χρωῖα. ἢν δὲ λορδαίνουσι, ῥήους εἰσὶ. χαλαρώτερον γὰρ
 τὸ δέρμα κατὰ τὸ τρώμα ταύτῃ γίνεται, καὶ τὰ ὀστέα ἥσσον
 ἐνθράσσει. ὁτάρ καὶ ἢν τις ψαύῃ αὐτῶν, κατὰ τοῦτο ὑπεί-
 κουσιν λορδοῦντες καὶ τὸ χωρίον κενεὸν καὶ μαλακὸν ψαυό-
 μενον ταύτῃ φαίνεται. ταῦτα πάντα τὰ εἰρημένα προσεξα-
 πατᾷ τοὺς ἰητρούς. ὑγιές δὲ ταχέως καὶ ἀσινές αὐτόματοι

quae a vertebriis procedunt, de quibus paulo ante fermo est
 habitus, quodque vertebrae longe in anteriorem partem
 abeunt. Angustissimum si quidem inter omnia animantia
 homo pro magnitudine ventrem habet a posteriore parte in
 anteriorem, maxime etiam ad pectus. Quum igitur ex his
 ossibus quae supereminet aliquod valide fractum fuerit, sive
 unum sive plura, ea parte locus depressior quam hinc et
 inde redditur idque iis imponit, quod vertebrae intro ces-
 sisse existiment. Praeterea quoque eos etiam in errorem
 inducunt, eorum qui vulnerati sunt habitus. Nam si incur-
 vari conentur, dolore afficiuntur cum ea parte qua vulnerati
 sunt cutis contendatur, simulque ossa fracta hoc modo po-
 tius carnem intus pungant: sin vero in anteriorem partem
 nitantur, levius habent. Nam et cutis qua vulnus est laxior
 efficitur, ossaque intus minus pungunt. Quin et si quis eos
 hac parte contingat, in anteriora inclinati cedunt, isque
 locus inanis et mollis ad tactum apparet. Haec comme-
 morata omnia insuper medicos fallunt. Si autem cito et sine

Ed. Chart. XII. [387, 388.] Foes. I. 812, 813. Ed. Lind. II. (801, 802) οἱ τοιοῦτοι γίνονται. [388] ταχέως γὰρ πάντα τὰ τοιαῦτα ὅστέα ἐπιποροῦνται ὅσα χαλνῆά ἐστι.

Σκολιαίνεται μὲν οὖν ῥύχες καὶ ὑγιαίνουνσι κατὰ πολλοὺς τρόπους. καὶ γὰρ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῇ χρήσει οὕτως ἔχει, αἰτῶν καὶ ὑπὸ γήραος καὶ ὑπὸ ὀδυτημάτων, ἐπεὶ ξυνδεικνύει ἐστιν. αἱ δὲ δὴ κυφώσεις αἱ ἐν τοῖσι πτώμασιν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ γίνονται, ἢν ἢ τοῖσιν ἰσχύοισιν ἐρείσῃ ἢ ἐπὶ τοὺς ὤμους πέσῃ. ἀνάγκη γὰρ ἔξω φαίνεσθαι ἐν τῷ κυφώματι ἓνα μὲν τινα ὑψηλότερον τῶν σπονδύλων. τοὺς δὲ ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἐπὶ ἥσσαν. οὐκ οὖν ὥς ἐπὶ πολὺ ἀποπεπηδηκὼς ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐστίν, ἀλλὰ μικρόν ἢν ἕκαστος συνδιδῷ ἀθρόως πολὺ. διὰ οὖν τοῦτο καὶ ὁ ῥωτιαῖος (802) μυελὸς εὐφρόως φέρει τὰς τοιαύτας διαστροφάς, ὅτι κυκλώδης αὐτῷ ἡ διαστροφή γίνεται, ἀλλ' οὐ γονιῶδης. χρηρὴ δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ διαναγκασμοῦ || τοιήνδε κατασκευάσαι. ἔξεστι μὲν ξύλον ἰσχυρόν καὶ πλατὺ ἐντομὴν παραμῆκεια ἔχον κατορύξαι, ἔξεστι δὲ καὶ αὐτὸ τοῦ ξύλου ἐν τοίχῳ ἐντομὴν παραμῆκεια ἐνταμεῖν ἢ πῆχυν ἀνωτέρω τοῦ ἐδάφους ἢ ὅπως

noxa per se convalescunt. Ejusmodi enim ossa omnia, quae laxa sunt, callo celeriter firmantur.

Spina igitur etiam in sanis multis modis distorquetur. Sic enim natura et usu rem se habere compertum est. Quin et sub senio et doloribus idem usu venit, si quidem contrahendi vim habent. Gibbi autem plerumque ex casu contingunt, ubi quis in coxas aut humeros cadendo impingit. In gibbo enim unam aliquam vertebrae sublimem foras eminerere necesse est, eas vero quae hinc et inde sunt minus. Neque ea tamen a reliquis multum desilit, sed paulum cum singulae in universum cedant. Eam igitur ob causam etiam dorsalis medulla ejusmodi perversiones, ubi in circulum non in angulum pervertitur, facile tolerat. Instrumenti autem quo restitutio cogitur fabricam hujusmodi instituere oportet. Lignum quidem validum oblongum in longitudinem incisum defoditur. Licet quoque hujus ligni loco in pariete oblongum aliquod cavum incidere, quod vel cubiti altitudine vel

Ed. Chart. XII. [388. 389.] Foesl. I. 813. Ed. Lind. II. (802. 803.)
 ἂν μετρίως ἔχη. ἔπειτα οἶον στύλον δρύϊνον, τετράγωνον,
 πλάγιον, παραβάλλειν, ἀπολείποντα ἀπὸ τοῦ τοίχου ὅσον
 παρελθεῖν τινα ἢν δέη. καὶ ἐπὶ μὲν τὸν στύλον ἐπιστορέσει
 ἢ χιτῶνας ἢ ἄλλο τι ὃ μαλθακὸν μὲν ἔσται, ὑπεῖξει δὲ μὴ
 μέγα. τὸν δὲ ἄνθρωπον πυριῆσαι. ἢν δὲ δέχηται πολλῶ καὶ
 θερμῶ λούσας, καὶ πάλιν πρήνεια κατακλίνει κατατεταμένον,
 καὶ τὰς μὲν χεῖρας αὐτοῦ παρατείναντα κατὰ φύσιν προσ-
 δῆσαι πρὸς τὸ σῶμα, ἱμάντι δὲ μαλθακῶ ἱκανῶ πλατεῖ τε
 καὶ μακρῶ ἐκ δύο διαντίων ξυμβεβλημένῳ μέσῳ κατὰ μέσον
 τὸ στήθος δις περιβεβληθῆσαι χρῆ, ὥς ἐγγυτιώ τῶν μασχα-
 λέων. ἔπειτα τὸ περισσεῦον τῶν ἱμάντων κατὰ τὴν μασχάλην
 ἐκάτερον περὶ τοὺς ὤμους περιβεβληθῆσαι. ἔπειτα αἱ ἀρχαὶ
 πρὸς ξύλον ὑπεροειδές τι προσδεσθῶσαν, ἀρμόζουσαι κατὰ
 μήκος τῷ ξύλῳ τῷ ὑποτεταμένῳ [389] πρὸς ὃ τι προσβάλ-
 λον τὸ ὑπεροειδές ἀντιστηρίζοντα κατατείνειν. τοιούτων δὲ
 τιτε ἑτέρῳ δεσμῷ χρῆ ἄνωθεν τῶν γονάτων δῆσαντα καὶ
 ἄνωθεν τῶν πτερυγῶν, τὰς ἀρχὰς τῶν ἱμάντων πρὸς τοιοῦτο
 τὸ ξύλον προσδῆ(803)σαι, ἄλλῳ δὲ ἱμάντι πλατεῖ καὶ μαλ-

ea quam res exigit, a solo extet. Deinde veluti columna
 querna, quadrangula in latus, adhibetur, eo relicto a pa-
 riete spatio ut aliquis pertransire, si opus sit, queat. Ac co-
 lumna quidem aut tunicis aut re quapiam molli, quae ta-
 men non admodum cedat, infertur. Homo vero ubi fo-
 mentis, aut si fuflinet, multo calido balneo usus fuerit, pro-
 nus extentus reclinatur manibus secundum naturam ad cor-
 pus porrectis et alligatis. Tum habena mollis, abunde lata
 et longa duobus perpetuis loris conflans, media medio pectori
 quam proxime ad alas duplici circuitu injicienda: dein quod
 ex loris restat circa alam utrimque ad humeros obvolvendum,
 demum capita ad lignum aliquod quod pistilli formam habeat
 deliganda, ea longitudine quae supposito ligno conveniat,
 ad quod appositum lignum illud, quod pistilli formam habet,
 velut obice quodam extensionem facit. Altero autem hujus-
 modi vinculo, tum super genua tum super calces dato, capita
 ad ejusmodi aliquod lignum deligenda. Tum alia habena

Ed. Chart. XII. [339] Foss. I. 813. Ed. Lind. II. (863.)
 θακῶ καὶ δυνατῶ ταινιοειδέϊ, πλάτος ἔχοντι καὶ μήκος ἰσά-
 τον, ἰσχυρῶς περὶ τὰς ἰξύας κύκλῳ περιδεδῆσθαι ὡς ἐγγύ-
 τατα τῶν ἰσχύων. ἔπειτα τὸ περισσεύον τοῦ ταινιοειδίου ἅμα
 ἀμφοτέρως τὰς ἀρχὰς τῶν ἱμάτων, πρὸς τὸ ξύλον προσδῆ-
 σαι πρὸς τῶν ποδῶν. καίπειτα κατατείνειν ἐν τούτῳ τῷ σχή-
 ματι καὶ ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἅμα μὲν ἰσορρόπως ἅμα δὲ ἐς
 ἰθὺ. οὐδὲν γὰρ ἂν μέγα κακόν ἢ τοιαύτη κατὰ τας ποιήσῃ,
 εἰ χορητῶς σκευασθείη, εἰ μὴ ὕρα ἐξεπίτηδες τις βούλοιτο
 τεύεσθαι. τὸν δὲ ἰητρὸν χορὴ ἢ ἄλλον ὅστις ἰσχυρὸς καὶ μὴ
 ἀμαθὴς, ἐπιθέντα τὸ θέναι τῆς χειρὸς πρὸς τὸ ὕβωμα καὶ
 τὴν ἐτέρην χεῖρα προσεπιθέντα ἐπὶ τὴν ἐτέρην καταναγκά-
 ζειν προσξυνιέντα ἢν τε ἐς ἰθὺ ἐς τὸ κάτω περὶ κύκλῳ κατα-
 ναγκάζεσθαι, ἢν τε πρὸς τῆς κεφαλῆς ἢν τε πρὸς τῶν ἰσχύων.
 καὶ ἀσιτιστάτῃ μὲν αὕτη ἢ ἀνάγκη. ἀσιτὲς δὲ καὶ ἐπικαθί-
 ζεσθαι τινα ἐπὶ τὸ κύφωμα τοῦ ἅμα κατατεινομένου ἐνεί-
 σσαι μετεωρισθέντα. αἰτῶ καὶ ἐπιβῆναι τῷ ποδὶ καὶ ὀχηθῆ-
 ναι ἐπὶ τὸ κύφωμα. ἡνύχως δὲ ἐπενσεῖσαι οὐδὲν κωλύει. τὸ
 τοιοῦτο δὲ ποιῆσαι μετρίως ἐπιτήδειος ἂν τις εἴη τῶν ἀμφὶ

lata et mollis ac valida mitellae in modum, convenienter
 lata et longa circum ilia ad coxas quam proxime firmiter
 in orbem circumdanda, deinde habenae quod superest una-
 que utrumque lori caput ad lignum, quod ad pedes est alli-
 gandum, ac demum eo habitu simul quidem aequo libra-
 mento, simulque in directum extensio in diversa adhibenda.
 Neque enim magnum detrimentum huiusmodi distentio, si
 probe praeparetur, afferri poterit, nisi si quis de industria
 videlicet intendi velit. At medicus aut alius quivis robustus,
 ac minime imperitus sublimiore manus parte ad gibbum
 imposita, alteraque manu super alteram injecta, compellere
 debet animadversione adhibita, num in directum deorsum,
 num vero ad caput vel ad coxas compulsio facienda sit. At-
 que huiusmodi vis innoxie maxime adhibetur. Innoxium
 quoque est gibbo aliquem infidere, simulque dum fit disten-
 tio, sublimem se attollendo concutere. Quin etiam super
 gibbum pedibus insistere ac ferri leviterque incutere nihil
 vetat. Cui rei moderandae satis idoneus fuerit eorum ali-

Ed. Chart. XII. [389.] Foesl. I. 813. 814. Ed. Lind. II. (803. 804.)
παλαιστον εἰθισμένων. δυνατωτάτη μέντοι τῶν ἀταγκῶν
ἐστίν, εἰ ὁ μὲν τοῖχος ἐντετμημένος εἴη, τὸ δὲ ξύλον τὸ κα-
τωρυγμένον ἢ ἐντετμηται κατωτέρω εἴη τῆς ῥάχιος τοῦ
ἀνθρώπου, ὅσος ἂν δοκῇ μετρίως ἔχειν. σάνις δὲ φιλυρίνη
μὴ λεπτή ἐνείη ἢ καὶ ἄλλου τινὸς ξύλου. ἔπειτα ἐπὶ τὸ
ἕβωμα ἐπιτεθείη ἢ τεύχον τι πολύπτυχον ἢ μικρόν τι σκύ-
τιον ὑποκεφάλαιον, ὡς ἐλάχιστα μὲν ὑποκεῖσθαι συμφέρει,
(804) μόνον προμηθεόμενον ὡς μὴ ἢ σάνις ὑπὸ σκληρότη-
τος ὀδύνην παρὰ καιρὸν προσπαρέχη. κατὰ ἕξιν δὲ ἔστω ὡς
μάλιστα τῇ ἐντομῇ τῇ ἐς τὸν τοῖχον τὸ ἕβωμα, ὡς ἂν ἢ
σάνις, ἢ μάλιστα ἐξέστηκεν, ταύτῃ μάλιστα πιέξῃ ἐπιτεθείσα.
ὅταν δὲ ἐπιτεθῇ, τὸν μὲν τινα καταταγκάζειν χοῆ τὸ ἄκρον
τῆς σάνιδος, ἢν τε ἓνα δέη ἢν τε δύο. τοὺς δὲ κατατείνειν
τὸ σῶμα κατὰ μήκος, ὡς πρόσθεν εἴρηται, τοὺς μὲν τῇ,
τοὺς δὲ τῇ. ἔστι δὲ καὶ ὀρίσκοις τὴν κατάτασιν ποιέσθαι
ἢ παρακατορύξαντα παρὰ τὸ ξύλον ἢ ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ τὰς
φλίγας τῶν ὀρίσκων ἐκτεκτριάμενον, ἢν τε ὁρθὰς ἐθείλῃς
ἐκατέρωθεν μικρὸν ὑπερχούσας, || ἢν τε κατὰ κορυφὴν τοῦ

quis, qui in palaestra affueti sunt. Optime tamen vis adhi-
betur, si paries quidem excavationem habeat, lignum vero
defossū, qua parte incisuram habet quantum congruere
videbitur, hominis spina depresso sit. Affer autem tilia-
ceus aut ex alio aliquo ligno non tenuis inferatur, tum
super gibbum aut panniculus lacer multiplex aut parvus
quidam scorteus pulvinus imponatur. Quam minimum ta-
men subjicere conducit, ea sola cautione adhibita, ne affer
importuna sua duritie dolorem aliquem afferat. Gibbus au-
tem quam maxime e directo ad excavatum parietem statua-
tur, quo qua maxime extat, ea parte affer impositus maxime
premat. Affer vero impositus ab uno aliquo vel duobus, si
opus fuerit, extrema parte vi adduci debet. Alii autem
corpus in longitudinem, velut ante dictum est, in diversa
contendant. Potest quoque et per axes distentio fieri, aut
juxta lignum defossos, vel eorum possibus utrimque erectis
paulo extantibus, vel ad ligni verticem hinc et inde in

Ed. Chart. XII. [389.390.] Foes. I. 814. Ed. Lind. II. (804. 805.)
 ξύλου ἐνθεν καὶ ἐνθεν. αὐταὶ αἱ ἀνάγκαι εὐταμίευτοὶ εἰσιν
 καὶ ἐς τὸ ἰσχυρότατον καὶ ἐς τὸ ἥσσον, καὶ ἰσχὺν ἔχουσι
 τοιαύτην, ὥστε καὶ εἴτις ἐπὶ λύμῃ βούλοιοτο, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ
 ἡτρεΐῃ, ἐς τοιαύτας ἀνάγκας ἀγαγεῖν, κἴν τούτῃ ἰσχυρῶς
 δυνασθαι. καὶ γὰρ ἂν κατατείνων κατὰ μήκος μῦνον ἐνθεν
 καὶ ἐνθεν, οὕτω καὶ ἄλλην ἀνάγκην οὐδεμίην προστιθεῖς
 ὅμως κατατείνειεν ἂν τις. ἀλλὰ μὴν καὶ ἣν μὴ κατατείνων,
 αὐτῇ δὲ μῦνον τῇ σανίδι οὕτως εἰ ποιεῖ τις, καὶ οὕτως
 ἱκανῶς καταναγκάσειε. καλαὶ οὖν αἱ τοιαῦται ἰσχυρές εἰσιν
 ᾗσιν ἔξεστιν καὶ ἀσθενεστέρεσσι καὶ ἰσχυροτέρεσσι χρέεσθαι
 αὐτὸν ταμιεύοντα. καὶ μὲν δὴ καὶ κατὰ φύσιν γε ἀναγκά-
 ζουσι. τὰ μὲν γὰρ ἐξεσιεῶτα ἐς τὴν χώραν ἀναγκάζει καὶ ἡ
 ἥπλωσις ἰέναι, τὰ δὲ ξυγελθόντα κατὰ φύσιν κα(805)τατεί-
 νουσιν αἱ κατὰ φύσιν κατατάσεις. οὐκ οὖν ἐγὼ ἔχω τουτέων
 ἀνάγκας καλλίους, οὐδὲ δικαιότερας. [390] ἡ γὰρ κατ' αὐτὴν
 τὴν ἀκανθὴν ἰθυσωρία τῆς κατατάσεως κάτωθεν τε καὶ κατὰ
 τὸ ἱερὸν ὁστέον καλεόμενον οὐκ ἔχει ἐπιλαβὴν οὐδεμίην

ipso ligno defixis. Haec autem vis tum ad vehementiam
 tum ad mediocritatem est accommodata eamque vim habet,
 ut si quis ad nocendum non ad curandum eam adhibere cu-
 piat, ad id multum valeat. Nam et distentione sola per
 longitudinem in diversa facta, nulla etiam alia vi adhibita,
 probe tamen distentio comparatur. Quin et citra distentio-
 nem si quis affere duntaxat ad hunc modum utatur, sic quo-
 que sufficiens compulsio fiet. Optimum igitur est hujusmodi
 vim adhibere, quam tum intendendo tum remittendo pro
 cuiusque arbitrio temperare licet, et quae vel secundum
 naturam compulsionem facit. Quae enim excefferunt, com-
 pressionem in suam sedem redeunt. Quae vero praeter natu-
 ram coierunt, eae quae secundum naturam intentiones ad-
 hibentur componunt. Equidem nullam aliam viam, qua
 per vim compulsio fiat, neque meliorem neque aequiorem
 invenio. Neque enim ad eam quae in directum fit spinæ
 distentionem ab inferiore parte et ad os sacrum appellatum
 est quod injectum vinculum retineat. Ex superiore vero

Ed. Chart. XII. [390.] Foesl. I. 814. 815. Ed. Lind. II. (805.)
 ἄνωθεν δὲ κατὰ τὸν αὐχέντα καὶ κατὰ τὴν κεφαλὴν ἐπιλαβὴν
 μὲν ἔχει, ἀλλ' ἐς εἰδέην γε ἄπρεπής. ταύτη τοι γενομένη
 ἢ κατὰ τὰς καὶ ἄλλας βλάβας ἂν προσπαρέχοι πλεονασθεῖσα.
 ἐπειρήθη δὲ δῆποτε ὑπτιον τὸν ἄνθρωπον κατατείνας, ἀσ-
 κὸν ἀφύσητον ὑποθεῖναι ὑπὸ τὸ ἴβωμα, καίπειτα αἰλὸν ἐκ
 χαλκείου ἐς τὸν ἀσκὸν τὸν ὑποκείμενον ἐτιέντα φυσᾶν. ἀλλὰ
 μοι οὐκ εὐπορεῖτο. ὅτε μὲν γὰρ εὖ κατατείνοιμι τὸν ἄνθρω-
 πον, ἥσαστο ὁ ἀσκὸς καὶ οὐκ ἠδύνατο ἡ φύσα ἐπαναγκάζε-
 σθαι, καὶ ἄλλως ἔτοιμον περιολισθαίνειν ἦν, ἅτε ἐς τὸ
 αὐτὸ ἀναγκασόμενον τό τε τοῦ ἀνθρώπου ἴβωμα καὶ τὸ τοῦ
 ἀσκοῦ πληρουμένου κίρτωμα. ὅτι δ' αὖ μὴ κάρτα κατατεί-
 νοιμι τὸν ἄνθρωπον, ὁ μὲν ἀσκὸς ὑπὸ τῆς φύσης ἐκρυ-
 τοῦτο, ὁ δὲ ἄνθρωπος πάντῃ μᾶλλον ἐλορδαίνετο ἢ συνέ-
 φερεν. ἔγραψα δὲ ἐπίτηδες τοῦτο. καλὰ γὰρ καὶ ταῦτα μα-
 θήματά ἐστι, ἃ πειρηθέντα ἀπορηθέντα ἐφάνη καὶ δι' ἄπερ
 ἠπορήθη.

|| Ὅσοισι δὲ ἐς τὸ εἶσω σκολιαίνονται οἱ σπόνδυλοι
 ὑπὸ πτώματος ἢ καὶ ἐμπεσόντος τινὸς βαρέος, εἰς μὲν οὐ-

parte juxta cervicem et caput, est quidem quod prehendi
 queat, verumtamen illud in speciem indecorum est. Et hac
 parte exuperans distentio, alias quoque noxas afferre queat.
 Experimentum autem jam olim per utrem feci, quem ho-
 mine refupinato minime inflatum gibbo submisi, ac deinde
 folle fabrilis in subjectum utrem immisso inflavi. Sed parum
 successit. Probe enim distento homine cedebat uter, neque
 flatus quicquam per vim impellebat, praeterquam quod uter
 facile elabebatur, cum in idem tum hominis gibbus, tum
 repleti utris tumor cogerentur. Si vero non ita vehementer
 homo extenderetur, uter quidem flatu in tumorem assurge-
 bat, sed homo prorsus magis quam expediret in anteriorem
 partem curvabatur. Atque haec adhibito studio persequutus
 sum, quod pulchra est eorum doctrina, quae tentata suc-
 cessu caruisse, idque quamobrem contigerit apparet.

At quibus ex casu aut illabente aliquo pondere ver-
 tebrae interiorem in partem obliquantur, iis quidem ple-

Ed. Chart. XII. [390. 391.] Foes. I. 815. Ed. Lind. II. (805. 806.)
 δείς τῶν σποιδύλων μέγα ἐξίσταται κάρτα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
 ἐκ τῶν ἄλλων. ἦν δὲ ἐκστῇ μέγα ἢ εἰς ἢ πλείονες, θάνατον
 φέρουσιν, ὥσπερ δὲ καὶ πρό(806)σθεν εἴρηται, κυκλώδης
 καὶ αὕτη δὲ οὐ γωνιώδης γίνεται ἢ παραλλαγῇ. οὐρα μὲν
 οὖν τοῖσι τοιοῦτοισι καὶ ἀπόπατος μᾶλλον ἴσχεται ἢ τοῖς
 ἔξω κυφοῖσι, καὶ πόδες καὶ ὅλα τὰ σκέλεα ψύχεται μᾶλλον
 καὶ θανατηφόρα ταῦτα μᾶλλον ὧν ἔφη. καὶ ἦν περιγέγων-
 ται δὲ [391] ὀνύδες τὰ οὐρα μᾶλλον οὕτοι καὶ τῶν σκε-
 λέων ἀκρατίστεροι καὶ παρκωδέστεροι. ἦν δὲ καὶ ἐν τῷ ἄνω
 μέρει μᾶλλον τὸ λόρδωμα γένηται, παντός τοῦ σώματος
 ἀκρατίες καὶ παρκωμέτοι γίνονται. μηχανὴν δὲ οὐκ ἔχω οὐ-
 δεμίην ἔγωγε ὅπως χρῆ τὸν τοιοῦτον ἐς τὸ αὐτὸ καταστήσαι.
 καὶ εἰ μή τινα ἢ κατὰ τῆς κλίμακος κατὰσεισις ὠφελείην
 οἶη τε εἶη ἢ καὶ ἄλλη τις τοιαύτη ἦσις ἢ κατάσεισις, οἷη
 περ ὀλίγῳ πρόσθεν εἴρηται. κατανάγκασιν δὲ σὺν τῇ κατα-
 σείσει οὐδεμίην ἔχω, ἢ τις ἂν γίνοιτο ὥσπερ τῷ κυφώματι
 τὴν κατανάγκασιν ἢ σπινὲς ἐποιέετο. πῶς γὰρ ἂν τις ἐκ τοῦ

rumque vertebra non adeo multum ab aliis recedit. Sin
 vero aut una aut plures multum excefferint, hominem,
 velut etiam ante dictum est, praecipitant, cum in anguli
 non in circuli flexum haec dimotio fiat. Iis igitur urina
 et stercus magis quam quibus exteriorem in partem gibbus
 fit supprimitur, pedesque ac crura tota magis perfrige-
 rantur potiusque ista quam quae dixi mortem asserant.
 Quod si evadant, iis urina magis proflua redditur, et cru-
 rum impotentia ac stupore torquentur. Quod si superiore
 spinæ parte magis in anteriorem partem inclinatio fiat,
 totius corporis impotentia et stupor contingit. Equidem
 eum qui ita affectus sit in pristinum statum nulla via re-
 stitui posse puto, nisi si quae per scalam adhibetur con-
 cussio, aut aliqua alia ejusmodi curatio, aut qualis paulo
 ante commemorata est dissentio praesidium aliquod adferre
 possit. Impellendi autem modum, qui simul cum dissen-
 tione adhibeatur, nullum habeo qui quemadmodum asser
 gibbum impellere possit. Quonam enim pacto ab ante-

Ed. Chart. XII. [391.] Foes. I. 815, 816. Ed. Lind. II. (806. 807.)
 ἔμπροσθεν διὰ τῆς κοιλίης ἀναγκάσαι δέτατο; οὐ γὰρ οἶόν
 τε. ἀλλὰ μὴν οὔτε βήχες οὔτε πταρμοὶ οὐδεμίην δύναμιν
 ἔχουσι ὥστε τῇ καταιύσει συντιμωρέειν. οὐ μὴν οὐδ' ἔτισις
 φύσης ἐνιερμένης ἐς τὴν κοιλίην οὐδὲν ἂν δυνηθῇ, καὶ μὴν
 αἱ μεγάλαι σικυῖαι προσβαλλόμεναι ἀνασπασίος εἵνεκα δῆθεν
 τῶν εἰσω ῥεπόντων σφοιδύλων μεγάλη ἁμαρτία γνώμης ἐστίν.
 ἀποθίονσι γὰρ μᾶλλον ἢ ἀνασπῶσι, καὶ οὐδ' αὐτὸ τοῦτο
 || γινώσκουσιν οἱ προσβάλλοντες. ὅσῳ γὰρ ἂν τις μείζω προσ-
 βάλλῃ, τοσούτῳ μᾶλλον λορδοῦνται οἱ προσβληθέντες συν-
 αναγκαζομένου ἄνω τοῦ δέρματος. τρόπους δὲ ἄλλους κατὰ-
 σεσίων ἢ οἳ προσθεν εἴρηται ἔχοιμι ἂν εἰπεῖν, ἀρμόσαι
 οἷς ἂν τις (807) δοκείῃ τῷ παθήματι μᾶλλον, ἢ οὐ
 κἄντα πιστεύω αὐτοῖς. διὰ τοῦτο οὐ γράφω. ἀθρόον δὲ ξυν-
 ιέναι γρηὶ περὶ τούτων, ὥς ἐν κεφαλαίῳ εἴρηται, ὅτι τὰ μὲν
 εἰς τὸ λορδὸν ῥείσαντα ὀλέθριά εἰσι καὶ σινόμεωρα, τὰ δὲ
 ἐς τὸ κυφὸν ἀσινέα θανάτου καὶ οὖρων σχεσίων καὶ ἀπο-
 ναρκωσίων τὸ ἐπίπαν. οὐ γὰρ ἐκτείνει τοὺς ὀχετοὺς τοὺς

riore parte per ventrem impulsio fieri queat? Sed neque
 hoc licet, neque tusses aut sternutamenta aliquid facultatis
 ad distentionem conferunt. Neque vero flatus in ventrem
 immissus quicquam efficiat. Quin et magnae cucurbitulae,
 quae attrahendarum nimirum vertebrarum intro inclinanti-
 um gratia admoventur, magno errore mentem implicant.
 Propellunt enim magis quam attrahant. Id quod igno-
 rant qui eas admovent. Quo enim majores cucurbitulae
 adhibentur, eo magis in anteriorem partem curvantur
 quibus eae admoventur, cum a superiore parte cutis simul
 urgeatur. Alios quoque a supradictis concutiendi modos,
 quos ad hanc affectionem magis accommodatos quispiam
 existimet, referre possem; verum quia parvam in iis fidu-
 ciam colloco, ideo non adscribo. In totum igitur de
 quibus breviter dictum est sic statuere oportet. Quae
 quidem in anteriorem partem inclinant, periculo et noxae
 esse obnoxia: quae vero in exteriorem partem gibbum
 faciunt, noxia et periculo quod ad mortem et urinae sup-
 pressionem ac stuporem attinet ex toto vacare. Neque

Ed. Chart. XII. [391—393.] Foesl. I. 816. Ed. Lind. II. (807.)
κατὰ τὴν κοιλίην, οὐδὲ κοιλίῃ εὐρόους εἶναι ἢ εἰς τὸ ἔξω
κύφωσις. ἢ δὲ λόρδωσις ταῦτα ἀμφοτέρω ποιέει καὶ ἐς τὰ
ἄλλα πολλὰ προσγίνεται. [392] ἐπεὶ τοι πολὺ πλείονες σκε-
λίων τε καὶ χειρῶν ἀκρατίες γίνονται καὶ καταναρκοῦνται
τὸ σῶμα καὶ οὐρα τούτοις ἴσχεται, οἷσι δὲ ἂν μὴ ἐκστῇ
μὲν τὸ ὕβωμα μήτε ἔξω μήτε ἔσω, σεισθῆσσι δὲ ἰσχυρῶς
ἐς τὴν ἰθύνειν τῆς ῥάχιος. οἷσι δὲ ἂν ἐκστῇ μὲν τὸ ὕβωμα,
ἥσσαν τοιαῦτα πάσχουσιν.

Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐν ἱητρικῇ ἂν τις θεάσοιτο, ὧν
τὰ μὲν ἰσχυρά ἀσινέα ἐστὶ καθ' ἑωυτὰ τὴν κρίσιν ὅλην λαμ-
βάνοντα τοῦ νοσήματος, τὰ δὲ ἀσθενέστερα σινόμενα καὶ
ἀποτόκους νοσημάτων χρονίους ποιέοντα καὶ κοινωτέοντα
καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι ἐπὶ πλεόν, [393] ἐπεὶ καὶ πλευρῶν
κάτηξις τοιοῦτόν τι πέπονθεν. οἷσι μὲν γὰρ ἂν καταγῇ
πλευρῇ, μία ἢ πλείονες ὥς τοῖσι πλείστοισι κατάγνται, μὴ
διασχόντα τὰ ὅστις ἐς τὸ εἶσω μέρος, μηδὲ ψιλωθέντα
ὀλίγοι μὲν ἤδη ἐπνυρέτησαν. ἀτὰρ οὐδὲ αἶμα πολλοὶ ῥῆθ

enim gibbus in exteriorem partem alvi ductus intendit,
neque prohibet quominus fluere possint. Utrumque vero
spinae ad interiora inclinatio efficit, praetereaue multa
accedunt. Alioqui multo plures crurum et manuum im-
potentia et corporis stupore afficiuntur, urinaque suppri-
mitur, quibus quidem ex gibbo vertebrae neque intro ne-
que extra excesserint, sed in directum spinae vehementer
conculsi fuerint. At quibus ex gibbo spina curvatur, iis
talía minus contingunt.

Multa quoque alia in arte medica videre licet ex
quibus quae vehementia quidem sunt, cum in sese totam
morbi discrimen recipiant, noxa vacant: quae vero levi-
ora, noxas et diuturnos morbos pariunt et magna etiam
consensione reliquum corpus afficiunt. Quandoquidem et
in costis fractis tale quidpiam contingit. Quibus enim co-
stae fractae fuerint, una aut plures velut plerisque evenit,
ita ut ossa ad interiorem partem minime perrumpant, ne-
que nudentur pauci quidem adhuc febre correpti sunt.
Sed neque multi etiam sanguinem expuerunt, neque multi

Ed. Chart. XII. [393—395.] Foss. I. 816. 817. Ed. Lind. II. (807. 808.)
 ἔπτυσαν, οὐδὲ ἔμπυοι πολλοὶ γίνονται, οὐδὲ ἔμμοτοι, οὐδὲ
 ἐπιστακελίσσεις τῶν ὀστέων, διαίτά τε (808) φαύλη ἀρκέει.
 ἦν γὰρ μὴ πυρετὸς ξυτεχὴς ἐπιλαμβάνη ὑτοῦς, καὶ κεναγγ-
 γείειν κάκιον τοῖς τοιούτοις ἢ μὴ κεναγγείειν καὶ ἐπωδυτέ-
 στερον καὶ πυρετωδέστερον αἱ βηχωδέστερον. τὸ γὰρ πλή-
 ρωμα τὸ μέτριον τῆς κοιλίης διόρθωμα τῶν πλευρῶν γίνε-
 ται. ἡ δὲ κένωσις κρεμασμὸν μὲν τῇσι πλευρῇσι ποιεῖ, ὁ δὲ
 κρεμασμός ὀδύνην. [394] ἔξωθεν δὲ φαύλη ἐπίδεσις τοῖσι
 τοιούτοις ὀρκέει, κηρωτῇ καὶ σπλήνεσι καὶ ὀθονίοισιν
 ἡσυχῶς ἐρείδοντ, ὁμαλὴν τὴν ἐπίδεσιν ποιεῖσθαι ἢ καὶ
 || ἐρκώδεις τι προσεπιθέντα. κρατύνεται δὲ πλευρὴ ἐν εἰκοσιν
 ἡμέρησι. ταχέϊαι γὰρ αἱ ἐπιπυρώσεις τούτων τῶν ὀστέων.
 ἀμφιθλασθείσης δὲ τῆς σαρκὸς ἀμφὶ τῇσι πλευρῇσιν ἢ ὑπὸ
 πληγῆς ἢ ὑπὸ πτώματος ἢ ὑπὸ ἀντερείσεως ἢ ἄλλου τινὸς
 τοιουτοτρόπου, πολλοὶ ἤδη πολὺν αἷμα ἔπτυσαν. [395] οἱ
 γὰρ ὅγετοὶ οἱ κατὰ τὸ λαπαρόν τῆς πλευρῆς ἐκάστης παρα-
 τεταμένοι καὶ οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ
 σώματι τὰς ἀφορμὰς ἔχουσι. πολλοὶ γοῦν ἤδη βηχωδέες καὶ

pus interiore thorace collegerunt, aut ea quae fit per li-
 namenta curatione opus habuerunt, aut iis ossa vitia-
 ta sunt, hisque simplex victus ratio satis est. Etenim si febre
 assidua non detinentur, iis inedia deterior est quam cibus
 graviolemque dolorem et febrem ac tussim excitat. Mo-
 dica enim ventris plenitudo costas dirigit, vasorum vero
 inanitio eas pendulas facit, haeque suspensae dolent. Ab
 exteriori autem parte iis quaevis deligatio satis est, sic ut
 cerato et splenis fasciisque leniter appressis vinculum
 aequale inducatur aut etiam laneum quiddam superimpo-
 natur. Costa vero viginti diebus callo firmatur. Celeriter
 namque his ossibus callus o- ucutur. At carne circa costas
 ex plaga aut casu aut renixu aut alia re quapiam ejus-
 modi contusa, multi jam copiosum sanguinem expuerunt.
 Ductus enim qui per obtentam unicuique costae inanitatem
 feruntur, et nervi ex praecipuis corporis partibus ortum
 ducunt. Unde etiam multi ex tussi et tuberculis et pure

Ed. Chart. XII. [395.396.] Foef. I. 817. Ed. Lind. II. (808, 809.)
 φυματαίαι καὶ ἔμπνοι ἐγένοντο καὶ ἔμμοτοι καὶ ἡ πλευρὴ
 ἐπεσφαικίσεν αὐτοῖσιν. ἀτὰρ καὶ οἷσι μὴδὲν τοιοῦτον πρόσ-
 ἐγένετο, ἀμφιδυσθείσης τῆς σαρκὸς ὀμφὶ τῇσι πλευρῇσιν,
 ὅμως δὲ βραδύτερον ὀδυνώμενοι παύονται οὗτοι ἢ οἷσιν ἂν
 ἡ πλευρὴ καταγῇ, καὶ ὑποστροφάς μᾶλλον ἴσχει ὀδυνημάτων
 τὸ χωρίον ἐν τοῖσι τοιούτοις τραύμασι. μᾶλα μὲν οὖν μετε-
 ξέτεροι καταμείνουσι τῶν τοιούτων σιγῶν, μᾶλλον ἢν πλευρὴ
 καταγῇ αὐτοῖσιν. ἀτὰρ καὶ ἰήσιος σκευροτέρης οἱ τοιοῦτοι
 δέονται εἰ σωφρονοῖεν. τῇ τε γὰρ διαίτῃ ξυμφέρει ξυνεσιγῆ-
 θαι, ἀτρεμεῖν δὲ τῷ σώματι (809) ὥς μάλιστα, ἀφροδισίων
 τε ἀπέχεσθαι, βρωμάτων δὲ λιπαρῶν καὶ κερχινωδῶν καὶ
 ἰσχυρῶν πάντων, [396] φλέβα τε καὶ ἀγκῶνα τέμνεσθαι,
 σιγῇ τε ὥς μάλιστα. ἐπιδιέσθαι δὲ εἰς τὸ χωρίον τὸ φλα-
 σθὲν σπλήνεσι μὴ πολυπτύχεσι, συγχοῖσι δὲ καὶ πολὺ πλα-
 τυτέροισι πάντα τοῦ φλάσματος. κηρωτῇ τε ὑποχρίειν ὀδο-
 νίοισι τε πλατέσι, σὺν ταινίῃσι πλατείῃσι καὶ μαλθακῇσι
 ἐπιδεῖν. ἐρείδειν τε μετρίως, ὥστε μὴ κάρτα πεπιέχθαι γά-
 ναι τὸν ἐπιδεδεσμένον, μὴδ' αὖ χαλαρόν. ἄρχεσθαι δὲ τὸν

in thorace collecto, ea quae per linamenta fit curatione
 indiguerunt, et ad costae fiderationem devenerunt. Sed et
 quibus carne circa costas contusa nihil tale supervenit,
 tardius tamen ii dolore liberantur quam quibus costa per-
 fracta est, atque in his casibus dolor locum magis repetit.
 Proindeque nonnulli hujusmodi noxas ubi costa perfracta
 fit, magis negligunt. Quin etiam ii, si modo sapiant, dili-
 gentiorem curandi rationem desiderant. Nam et victui
 subtrahendum, totoque corpore quam maxime quiescere
 conducit, et venere abstinendum, tum eduliis pinguibus et
 quae faucium asperitatem inducant, tum etiam validis om-
 nibus. Vena quoque in cubitu secanda et quam maxime
 habendum silentium. Supra locum contusum splenia non
 multiplicia, sed multa et tota contusione longe latiora in-
 ducere, tum cerato sublinere et linteis latis, fasciisque latis
 et mollibus devincire convenit modiceque apprimere, ut
 qui deligatur neque valde compressum vinculum, neque
 item laxum esse dicat. Primum autem ab ipso colliso or-

Ed. Chart. XII. [396. 397.] Foef. I. 817. Ed. Lind. II. (809. 810.)
 ἐπιδεδόντα κατὰ τὸ φλόσμη καὶ ἐρηρεῖσθαι ταύτη μόλις αἰ-
 τὴν δὲ ἐπιδέσιν ποιέσθαι ὡς ἀπὸ δύο ἀρχῶν, ἐπιδέειν τε
 ἵνα μὴ περιφύεπες τὸ δέρμα τὸ περὶ τὰς πλευρέας ἔη, ἀλλ'
 ἰσοῦρόπον. ἐπιδέειν δὲ ἢ καὶ ἐκαστὴν ἡμέρην ἢ παρ' ἐπι-
 ρῆν. ἄμεινον δὲ καὶ τὴν κοιλίην μαλθάσαι κούφῳ τινὶ ἔσον
 κενώσιος εἵνεκεν τοῦ σίτου, καὶ ἐπὶ μὲν δέκα ἡμέρας ἰσχυραί-
 νειν, ἔπειτα ἀναθρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἀπαλῶναι. [397.] τῇ δὲ
 ἐπιδέσει, ἔστ' ἂν μὲν ἰσχυραίνης, ἐρηρεῖσμένη μᾶλλον χοῖεσθαι
 ὁκότιαν δὲ ἐς τὸν ἀπαλυσμὸν ἄγης, ἐπιχαλαρωτέρη. καὶ ἦν
 μὲν αἷμα ἀποπτίση καταρχὸς, τεσσαρακονθήμερον τὴν μελέ-
 την καὶ τὴν ἐπιδέσιν ποιέσθαι χοή. ἦν δὲ μὴ πτύση τὸ
 αἷμα, ἀρκέει εἴκοσιν ἡμέρησιν ἢ μελέτῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ.
 τῇ ἰσχύϊ δὲ τοῦ τρώματος τοὺς χρόνους προστεκμαίρεσθαι
 χοή. ὅσοι δ' ἂν ἀμελήσωσι τῶν τοιούτων ἀμφιφλασμάτων,
 ἦν καὶ ἄλλο μὴδὲν αὐτοῖσι φλαῦρον μέζον γένηται, ὅμως
 τό γε χωρίον ἀμφιφλασθὲν μυζωδεστέραν τὴν σόρκα ἴσχει ἢ
 πρόσθεν εἶχεν. ὅκου δὲ τι τοιοῦτον ἐγκαταλείπεται καὶ (810)
 μὴ εὖ ἐξυπύται τῇ γε ἀλθέξει φανλότερον μὲν, ἦν παρ' αὐτό

diri vinculum debet, ibique maxime firmari. Et a media
 fascia injicienda deligatio, ita ut cutis quae circa costas
 est, neutram in partem inclinet, sed aequabili momento
 feratur singulisque diebus aut tertio quoque die deligan-
 dum. Praestat quoque alvum levi aliquo medicamento,
 quod eam dejiciat, mollire. Ac decem quidem diebus cor-
 pus extenuare, deinde rursus alere et implere. Sed dum
 extenuamus, adstrictior, ubi vero ad pleniorum habitum
 ducimus, paulo laxior deligatio adhibenda. Quod si ab
 initio quidem sanguinem expuat, quadraginta diebus circa
 curationem et deligationem diligentia adhibenda, alioqui
 fere viginti dierum curatio abunde est. Ex magnitudine
 autem vulneris, temporis ratio est ineunda. At qui hu-
 jusmodi contusa parvi fecerint, iis etsi nullum deterius
 malum contingit, at locus certe contusus mucosam magis
 quam antea carnem continet. Ac ubi quidpiam hujusmodi
 intus relinquitur, neque curatione quidem probe exprimi-
 tur, deterius certe se res habet, si circa os ipsum mucosum

Ed. Chart. XII. [397. 398.] Foes. I. 817. 818. Ed. Lind. II. (810.)
 τὸ ὀστέον ἐγκαταλειφθῇ τὸ μυξώδες. οὔτε γὰρ ἔτι ἡ σὰρξ
 ὁμοίως ἄπτεται τοῦ ὀστέου, τό τε ὀστέον τοσηλότερον γίνε-
 ται. σφακελισμοὶ τε χρόνιοι ὀστέου πολλοῖσιν ἤδη ἀπὸ τοι-
 ουτέων προφασίων ἐγένοντο. ἀτὰρ καὶ ἢν μὴ πυρὰ τὸ ὀστέον,
 ἀλλ' αὐτὴ ἡ σὰρξ μυξώδης ἔῃ, ὥμως γοῦν ὑποστρωφαὶ γίνον-
 ται καὶ ὀδύναι ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ἢν τις τῷ σώματι τήν
 πυρήσας. διὰ τοῦτο τῇ ἐπιδέσει δέεσθαι χρὴ, ὅμα μὲν ἀγα-
 θῇ, ὅμα δὲ πολὺν προσηκούσῃ, ἕως ἂν ξηρανθῇ μὲν καὶ
 ἀναποθῇ· τουτὶ τὸ ἐκχύμωμα τὸ ἐν τῇ φλάσει γεινόμενον,
 ἀνξηθῇ δὲ σαρκὶ ὑγιεῖ τὸ χωρίον, αὐξήται δὲ τοῦ ὀστέου ἡ
 σὰρξ. [398] οἷσι δ' ἂν ἀμεληθεῖσι χροσιωθῇ καὶ ὀδυνώδες
 τὸ χωρίον γένηται καὶ ἡ σὰρξ ὑπόμυξος ἔῃ, τοῦτοισι καὶ οἷσι
 ἰησις ἀρίστη. καὶ ἢν μὲν αὐτὴ ἡ σὰρξ μυξώδης ἔῃ, ἄχρι τοῦ
 ὀστέου καίειν χρὴ, μὴ μὴν διαθερμανθῆναι τὸ ὀστέον. ἢν
 δὲ μεσηγὺ τῶν || πλευρέων ἔῃ, ἐπιπολῆς μὲν οὐδ' οὕτως
 χρὴ καίειν, φυλάσσεσθαι μέντοι μὴ διακαύσης πέτρην. ἢν δὲ
 πρὸς τῷ ὀστέῳ δοκέη εἶναι τὸ φλάσμα καὶ ἔτι νεαρὸν ἔῃ
 καὶ μὴ πω σφακελίῃ τὸ ὀστέον, ἢν μὲν κάρτα ὀλίγον ἔῃ,

relinquatur. Neque enim amplius aequè a carne os attingitur, osque morbis opportunius redditur, multisque jam ob ejusmodi causas ossa longo tempore vitiantur. Quod si non quae juxta os sunt, sed ipsa caro mucosa sit, sic quoque tamen subinde morborum et dolorum reverfiones fiunt, si quis forte corpore sit affecto. Iccirco deligatione tum bona tum valde accommodata uti convenit, quoad quae in contuso facta est humoris effusio, exiccata et absorpta fuerit et locus integra carne expleatur, ossisque caro increfcat. At quibus malum inveteravit, locusque dolore vexatur et caro aliquantum mucosa est iis ultio optime medetur. Et si quidem caro mucosa sit, ad os usque ultio pertingere debet, neque tamen os ipsum incalescere. Sin vero in intermediis costis fuerit, ne sic quidem in summo adurere convenit, ea tamen cautio adhibenda, ne adurendo in ulteriorem partem penetres. Quod si circa os contusio esse videatur, eaque adhuc recens sit neque dum vitiatum os fuerit, si valde exiguum quidem locum occupet, sic

Ed. Chart. XII. [398, 399.] Foef. I. 818. 819. Ed. Lind. II. (810. 811.)
 οὕτω καίειν χρόνῳ ὥσπερ εἴρηται. ἦν μέντοι παραμυήτης ἔη
 ὁ μετεωρισμὸς ὁ κατὰ τὸ ὀστέον, πλείονας ἐσχάρας ἐμβάλλ-
 λειν χρόνῳ. περὶ δὲ σφακελισμοῦ πλευρῆς ἕμα τῇ τῶν ἐμμά-
 των ἰητρείῃ εἰρήσεται.

Ἦν δὲ μηροῦ ἄρθρον ἐξ ἰσχίου ἐκπέση, ἐκπίπτει δὲ
 κατὰ τέσσαρας τρόπους, ἐς μὲν τὸ εἶσω πλειστάκις, εἰς δὲ
 τὸ ἔξω τῶν ἄλλων πλειστάκις, ἐς δὲ τὸ ὀπισθεν καὶ τὸ ἔμ-
 προσθεν ἐκπί(811)πτει μὲν, ὀλιγάκις δέ. [399] οἷσι μὲν οὖν
 ἂν ἐκβῇ εἰς τὸ εἶσω, μακρότερον τὸ σκέλος φαίνεται παρα-
 βαλλόμενον πρὸς τὸ ἔτερον, διὰ δισπᾶς προφάσις εἰκότως.
 ἐπὶ μὲν γὰρ τὸ ἀπὸ τοῦ ἰσχίου πεφυκὸς ὀστέον τὸ ἄνω
 φερόμενον πρὸς τὸν κτένα ἐπὶ τούτου ἡ ἐπίβασις τῆς κεφα-
 λῆς τοῦ μηροῦ γίνεται, καὶ ὁ αὐχὴν τοῦ ἄρθρου ἐπὶ τῆς
 κοτύλης ὀχέεται. ἔξωθεν τε αὖ ὁ γλουτὸς κοῖλος φαίνεται,
 αἷτε εἶσω ῥευσάσης τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ. τὸ τε αὖ κατὰ
 τὸ γόνυ τοῦ μηροῦ ἄκρον ἀταγκάζεται ἔξω ῥέπειν καὶ ἡ
 κνήμη καὶ ὁ πούς ὡσαύτως. αἷτε οὖν ἔξω ῥέποντος τοῦ πο-
 δός, || οἱ ἰητροὶ δὲ ἀπειρίην τὸν ὑγίεια πόδα πρὸς τούτον

velut dictum est adurere convenit: fin vero oblongus locus
 fit qui circa os attollitur, pluribus locis demittendum erit
 candens ferramentum. De costae autem fideratione, ubi
 curationem per linamenta tractabimus dicetur.

Femoris articulus ubi coxendice excidit, quatuor in
 partes promovetur in interiorem quidem saepissime, deinde
 in exteriorem, interdum vero in posteriorem et anteriorem,
 sed raro. Quibus igitur interiorem in partem excessit, iis
 crus alteri collatum, longius duabus de causis merito ap-
 pareat. Offi enim quod a coxendice procedit, et ad supe-
 riorem pectinis partem fertur, femoris caput insidet et ar-
 ticuli cervix in acetabulo fertur, exterioreque rursus parte
 nates excavatur, nimirum cum femoris caput in interio-
 rem partem defluxerit. Summa item femoris pars ad genu
 et tibia similiter ac pes, in exteriorem partem ferri co-
 gnantur. Pede igitur extra vergente, medici imperiti huic
 sanum, non hunc sano admovent, ac ideo crus offensum

Ed. Chart. XII. [399--401.] Fœf. I. 819. Ed. Lind. II. (811. 812.)
 προσίσχουσιν, ἀλλ' οὐ τοῦτον πρὸς τὸν ὑγίει. διὰ τοῦτο
 πολὺ μακρότερον φαίνεται τὸ σιναρὸν τοῦ ὑγίειος. πολλὰ γὰρ
 δὲ καὶ ἄλλα τὰ τοιαῦτα παρασύνεσιν ἔχει. [400] οὐδὲ μὴν
 οὐδὲ ξυγκάμπειν δύναται κατὰ τὸν βουβῶνα ὁμοίως τῷ
 ὑγίει. ἀτὰρ καὶ ψαυομένη ἢ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ κατὰ τὸν
 περίεον ὑπερογκέουσα εὐδηλὸς ἐστὶ. τὰ μὲν οὖν σημεῖα ταῦ-
 τὰ ἐστίν, οἷσιν ἂν εἶσω ἐκπεπτώκει ὁ μηρός. οἷσι μὲν ἂν οὖν
 ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ, ἀλλὰ καταπορηθῇ καὶ ἀμεληθῇ, ἢ τε
 ὁδοιπορίῃ περιφοράδην τοῦ σκέλεος ὥσπερ τοῖς βουσί γίνεται
 καὶ ὄχλοις πλείστη αὐτοῖσιν ἐπὶ τοῦ ὑγίειος σκέλεος ἐστὶ,
 [401] καὶ ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κρεῖωτα ἢ κατὰ τὸ ἄρ-
 θρον τὸ ἐκπεπτώκος κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι. κατὰ δὲ τὸ
 ὑγίει ἐς τὸ ἔξω ὁ γλουτός ἀναγκάζεται περιφερὴς εἶναι. εἰ
 γὰρ τις ἔξω τῷ ποδὶ τοῦ ὑγίειος σκέλεος βαίνει, ἀπωθούσῃ
 ὅν τὸ σῶμα τὸ ἄλλο ἐς τὸ σιναρὸν σκέλος τὴν ὄχλην πα-
 ἰέσθαι. τὸ δὲ σιναρὸν οὐκ ἂν δύνατο ὀχεῖν. πῶς γάρ;
 ἀνάγκη (812) κάζεσθαι οὖν οὕτω κατὰ τοῦ ὑγίειος σκέλεος τῷ ποδὶ
 εἶσω βαίνειν, ἀλλὰ μὴ ἔξω. οὕτω γὰρ ὀχεῖ μάλιστα τὸ σκέ-

integro multo longius apparet. Multaque etiam alias in
 his hallucinatio subest. Sed neque ad inguen crur flexere
 similiter atque sanum possunt. Quin et femoris caput in
 interfemineo tactu prominere conspicuum est. Ac his qui-
 dem indicibus femur interiorem in partem elapsum esse col-
 ligitur. Quibus igitur articulus elapsus fuerit, neque ten-
 tatus reponi potuerit aut neglectus fuerit, ii crur circum-
 volvendo velut boves ingrediuntur, plurimamque molestiam
 sano crure sustinent, cogunturque ad lateris inanitatem et
 prolapsum articulum incurvi et obliqui esse. In sano vero
 crure nates rotunda eminere cogitur. Si quis etenim in-
 tegri cruris pede in exteriorem partem converso incede-
 ret, reliquum totum corpus in crur affectum, ut ab eo
 veheretur protruderet. At qui fieri potest ut crur affectum
 corpus sustineat? Cogitur ergo hunc in modum integri
 cruris pede in interiorem partem, non exteriorem con-
 verso ingredi. Hoc enim pacto crur sanum tam eam cor-

Ed. Chart. XII. [401—403.] Foesl. I. 819. Ed. Lind. II. (812.)
 λος τὸ ὑγιὲς καὶ τὸ ἐκφυγόν μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ τοῦ
 σιναρῶν σκέλεος μέρος. [402] κοιλαιόμενοι δὲ κατὰ τὸν κε-
 νεῶνα καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα μικροὶ φαίνονται καὶ τῷ ξύλῳ
 ἀναγκάζονται ἀντερεῖσθαι πλάγιοι κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος.
 δῶται γὰρ ἀντικοντώσιος ταύτη. ἐπὶ τοῦτο γὰρ οἱ γλουτοὶ
 ῥέτουνσι καὶ τὸ ἄρθρον τοῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τοῦτο. ἀναγ-
 κάζονται δὲ καὶ ἐπικύπτειν. τὴν γὰρ χεῖρα τὴν κατὰ τὸ σκέ-
 λος τὸ σιναρὸν ἀναγκάζονται κατὰ πλάγιον τὸν μηρὸν ἐρεῖ-
 δειν. οὐ γὰρ δύναται τὸ σιναρὸν σκέλος ὀχέειν τὸ σῶμα ἐν
 τῇ μεταλλαγῇ τῶν σκελέων, ἣν μὴ κατέχεται πρὸς τὴν γῆν
 πιεζόμενον. ἐν τούτοις γοῦν τοῖσι σχήμασι ἀναγκάζονται
 ἐσχηματίζεσθαι, οἷσιν ἂν εἴσω ἐκβάν τὸ ἄρθρον μὴ ἐμ- [403]
 πέση, οὐ προβουλεύσαντος τοῦ ἀνθρώπου ὅπως ἂν ῥήϊστα
 ἐσχηματισμένον ἔη. ἀλλ' αὐτὴ ἡ ξυμφορὴ διδύσκει ἐκ τῶν
 παρούτων τὰ ῥήϊστα αἰρέεσθαι. ἐπεὶ καὶ ὁκόσοι ἔλκος ἔχον-
 τες ἐν ποδὶ ἢ κνήμῃ οὐ κάρτα δύναται ἐπιβαίνειν τῷ σκέ-
 λεῖ πάντες, καὶ οἱ νήπιδοι οὕτως ὁδοιποροῦσιν, ἔξω γὰρ
 βαίνουσι τῷ σιναρῶν σκέλει, καὶ δισσω κερδαίνουσι, δισσω

poris partem quae sibi, quam quae cruri affecto imminet
 maxime sustineat. Incurvati autem ad lateris inanitatem
 et articulos pufilli apparent, et ad latus cruris integri
 baculo inniti coguntur. Hac enim parte conti renixu in-
 digent, cum in eam et nates inclinent et corporis pondus
 feratur. Inclinari item eos necesse est, cum manum e re-
 gione cruris affecti ad obliquum femur obfirmare cogun-
 tur. Neque enim crus affectum corpus sustinere potest,
 ubi per vices mutanda crura sunt, nisi ad terram appref-
 sum contineatur. His igitur figurationum modis uti co-
 guntur, quibus intro prolapsus articulus minime recondi-
 tus fuerit, nihil providente aegro quonam habitu facillime
 consistat, cum casus ipse edoceat ex his qui ad manum
 sunt, eum qui maxime sit accommodatus eligere. Neque
 enim quibus ulcere pes, aut tibia laborat, ii admodum
 crure incedere possunt, eodemque modo infantes gradiun-
 tur. Affecto namque crure in exteriorem partem conver-
 so gressum faciunt. Ac duplex eis, quo opus habent

Ed. Chart. XII. [403—405.] Foesl. I. 819. Ed. Lind. II. (812, 813.)
 γὰρ δέονται. τό τε γάρ σῶμα οὐκ ὀχέεται ὁμοίως ἐπὶ τοῦ
 ἔξω ἀποβαίνομένου, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ εἰσω. οὐδὲ γὰρ κατ' ἰθυ-
 ωρίην αὐτῷ γίνεται τό ἄχθος, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ
 ὑπερβαίνομένου. κατ' ἰθυωρίην γάρ αὐτῷ γίνεται τό ἄχθος,
 ἐν τε αὐτῇ τῇ ὁδοιπορίῃ καὶ τῇ μετα ἀγῇ τῶν σκελέων. ἐν
 τούτῳ τῷ σχῆματι τάχιστα ἂν δύναίτο ὑποτιθέναι τό ὑγιές
 σκέλος, ἦν τῷ μὲν (813) συναρῶν ἑξωτερῶς βαίνει, τῷ δὲ
 ὑγιεῖ ἑσωτέρῳ. περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος. ἀγαθὸν εὐρίσκεσθαι
 αὐτὸ ἐσωτὶ σῶμα ἐς τὰ ὀρθίστα τῶν σχημάτων. ὅσοις μὲν
 οὖν μὲν πῶς τελειομένοις ἐς αὐξήσιν ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέση,
 γυνοῦται ὁ μηρὸς καὶ ἡ κνήμη καὶ ὁ πούς. οὔτε γὰρ τὰ ὀστά
 ἐς τὸ μῆκος ὁμοίως αὐξεται, ἀλλὰ βραχύτερα γίνεται, μᾶλ-
 ιστα δὲ τὰ τοῦ μηροῦ, [404] ἄσπερ τε ἄπαν τὸ σκέλος
 καὶ ἄμυνον καὶ ἐκτεθλησμένον καὶ λεπτότερον γίνεται, ἅμα
 μὲν διὰ τὴν στέρεσιν τῆς χώρας τοῦ ἄρθρου, ἅμα δὲ ὅτι
 ἀδύνατον χρεέσθαι ἐστίν, ὅτι οὐ κατὰ φύσιν κέεται. [405]
 χοῆσις γὰρ μετεξέστη ὅτε αὖ τῆς ἀγῆς ἐκθληνέσιος. ὁρεται

commodum accedit. Neque enim corpus aequè sustinetur
 eo crure quod incessu extra fertur, atque eo quod intro,
 cum ei e directo onus non incumbat, sed multo magis
 illi quod in incessu supponitur. Huic si quidem tum in
 ipso ingressu tum in alterna crurum permutatione e di-
 recto pondus incumbit, quod eo habitu crus sanum celer-
 rime supponi queat, si affecto quidem crure exterius, sano
 interius ambulatio fiat. At quod ad praesentem sermo-
 nem attinet, non parvi est momenti habitum corpori quam
 accommodatissimum per se invenire. Qui igitur ad per-
 fectum incrementum nondum devenere, iis si prolapsus
 articulus non reconditur, femur, tibia et pes breviora eva-
 dunt. Neque enim iis ossa aequè in longum augentur,
 verum breviora fiunt, ac praecipue femur. Crusque to-
 tum carne vacuum, minime torosum effeminatum et te-
 nuius redditur, partim quidem quod sua sede privetur ar-
 ticulus, partim vero quod suo munere fungi nequeat, cum
 naturalem statum non retineat. Usus enim quidam nimiam
 molliem, tum etiam in quod in longum augeri prohibet,

Ed. Chart. XII. [405, 406.] Foesl. I. 819, 820. Ed. Lind. II. (813, 814.)
 δέ τι καὶ τῆς ἐπὶ μῆκος ἀναξήσιος. κακοῦται μὲν οὖν μάλι-
 στα οἷσιν ἂν ἐν γαστρὶ ἐοῦσιν ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον
 || δεύτερον δὲ οἷσιν ἂν ὡς νηπιωτάτοις ἐοῦσιν. ἥμιστα δὲ
 τοῖσι τετελειωμένοις. τοῖσι μὲν οὖν τετελειωμένοις εἴρηται
 οἷη τις ὁδοιπορία γίνεται. οἷσι δ' ἂν νηπίοισιν ἐοῦσιν, ἡ
 ξυμφορὴ αὕτη φαίνεται. οἱ μὲν πλεῖστοι καταβλακεύουσι τὴν
 διόρθωσιν τοῦ σώματος, ἀλλὰ κακῶς εἰλέονται ἐπὶ τὸ ὑγιὲς
 σκέλος, τῇ χειρὶ πρὸς τὴν γῆν ἀπερειδόμενοι τῇ κατὰ τὸ
 ὑγιὲς σκέλος. καταβλακεύουσι δὲ ἔτι τὴν ἐς τὸ ὀρθὸν ὁδοι-
 πορίην, καὶ οἷσιν ἂν τετελειωμένοις αὕτη ἡ ξυμφορὴ γένη-
 ται. ὁκόσοι δ' ἂν νήπιοι ὄντες ταύτῃ τῇ ξυμφορῇ χρυσάμε-
 νοι ὀρθῶς παιδαγωγηθῶσι, τῷ μὲν ὑγιεῖ σκέλει χρέονται ἐς
 ὀρθόν. ὑπὸ δὲ τὴν μασχάλην τὴν κατὰ τὸ ὑγιὲς σκέλος
 σκίπωντα περιφέρουσι. μετεξέτεροι δὲ καὶ ὑπ' ἀμφοτέρω τὰς
 χεῖρας. τὸ δὲ σιναιρὸν σκέλος μετέωρον ἔχουσι, [406] καὶ
 τοσούτῳ ἡγίους (814) εἰσὶ, ὅσῳ ἂν αὐτοῖσιν ἔλασσον τὸ
 σκέλος τὸ σιναιρὸν ἔῃ. τὸ δὲ ὑγιὲς ἰσχύει ἀντέοισιν οὐδὲν
 ἧσσον ἢ εἰ καὶ ἀμφοτέρω ὑγιέα ἦν. θηλύονται δὲ πᾶσι τοῖσι

quodammodo tollit. Gravissime igitur habent, quibus dum
 in utero continentur, elabitur hic articulus. Secundum
 hos, quibus in summa infantia idem contingit. Minime
 vero omnium qui adulti istud perpeffi sunt. Ac adulti
 quidem qua ratione incedant, dictum est. Quos vero ad-
 huc in infantia hic casus detinet, plerique quidem in diri-
 gendo corpore negligenter se gerunt, maleque ad sanum
 crus convolvuntur, manu, quae e regione ejus est se ad
 terram obfirmantes. Quin etiam adulti nonnulli qui hac
 calamitate vexantur, rectam ambulationem segniter curant.
 At qui in infantia hanc calamitatem experiuntur, ii si li-
 beraliter educati fuerint sano quidem crure recto utuntur,
 verum scipionem alae quae sano cruri respondet supposi-
 tum circumferunt. Quidam etiam utrique alae scipionem
 subjiciunt, crus vero affectum suspensum detinent, quoque
 id brevius est, eo levius habent. Sano autem crure nihilo
 minus habent roboris, quam si integrum utrumque esset.

Ed. Chart. XII. [406.] Fœf. I. 820. Ed. Lind. II. (814.)
 τοιοῦτοις αὖ σάρκες τοῦ σκέλεος, μᾶλλον δ' ἐν θηλύτο-
 ραι αὖ τοῦ ἔξω μέρους ἢ αὖ ἐκ τοῦ εἴσω ὡς ἐπὶ πολὺ. μυ-
 θολογοῦσι δὲ τινες ὅτι αὖ Ἀμαζονίδες τὸ ἄρσεν γένος τὸ
 ἐσωτῶν αὐτίκα νήπιον ἐὼν ἐξαρθροῦσιν, αὖ μὲν κατὰ γού-
 ρατα, αὖ δὲ κατὰ τὰ ἰσχία, ὡς δὴθεν χωλὰ γίνοιτο καὶ μὴ
 ἐπιβουλεύει τὸ ἄρσεν γένος τῷ θήλει. χειρῶναξιν ἔρα τοῦ-
 τοιςι χρέονται, ὁκῶσα ἢ σκυτῆς ἔρα ἢ χαλκείης ἢ ἄλλο τι
 ἐδραῖον ἔργον. εἰ μὲν οὖν ἀληθέα ταῦτά ἐστι ἐγὼ μὲν οὐκ
 οἶδα, ὅτι δὲ γενοῖατο ἂν τοιαῦτα οἶδα, εἰ τις ἐξαρθροῖ αὐ-
 τίκα νήπια ἐόντα. κατὰ μὲν οὖν τὰ ἰσχία μέζον τὸ διάφο-
 ρόν ἐστιν εἰς τὸ εἴσω ἢ ἐς τὸ ἔξω ἐξαρθροῦσθαι, κατὰ γού-
 ρατα δὲ διαφέρει μὲν τι, ἔλασσον δὲ τι διαφέρει. τρέπος δὲ
 ἐκατέρου τοῦ χωλώματος ἰδίως ἐστι. γνιόνται γὰρ μᾶλλον
 οἶσιν ἂν ἐς τὸ ἔξω ἐξαρθρήσῃ. ὀρθοὶ δὲ ἥσσον ἵστανται
 οἶσιν ἂν εἰς τὸ εἴσω ἐξαρθρήσῃ. ὡσαύτως δὲ καὶ εἰ παρὰ
 τὸ σφυρόν ἐξαρθρήσῃ, ἢ μὲν εἰς τὸ ἔξω μέρος, κυλλοὶ μὲν

Ejusmodi tamen omnibus cruris carnes emolliuntur, eae-
 que ut plurimum exteriore parte magis quam interiore.
 Ferunt autem nonnulli Amazonas masculam suam prolem
 statim ab infantia, partim ad genua partim ad coxendices,
 luxare consuevisse, quo videlicet claudi fierent ac neque
 mares foeminis infidias tenderent, eisque ad manuaras
 operas uterentur, et coriariam, fabrilem et quodvis aliud
 sedentarium opus exercerent. Quae quidem vera necne
 sint ignoro. At quod ista contingant quibus statim ab in-
 fantia articuli luxantur, certo scio. In coxis quidem certe
 in interioremne partem, an in exteriorem elabatur arti-
 culus multum interest. In genibus vero interest etiam non-
 nihil, sed minus tamen. Suus autem utrique prius pro-
 prius claudicationis modus inest. Brevioribus enim sunt
 membris quibus exteriorem in partem prolapsus articulus
 fuerit. Recti autem minus fiant, quibus in interiorem par-
 tem exciderit. Eodem quoque modo si ad malleolum lu-
 xatio contingat, quibus in exteriorem partem excidit, ii
 quidem vari fiunt, verum stare possunt. At quibus in in-

Ed. Chart. XII. [406. 407.] Fœf. I. 820. 821. Ed. Lind. II. (814. 815.)
 γίνονται, ἐστάναι δὲ δύναται· ἣν δὲ ἐς τὸ εἶσω μέρος,
 βλαιοσοὶ μὲν γίνονται, ἥσσον δὲ ἐστάναι δύναται.

[407] || Ἡ γὰρ μὲν ξυναύξησις τῶν ὀστέων τοιγὰρ γίνε-
 ται. οἷσι μὲν οὖν κατὰ τὸ σφύρον ὀστέον τὸ τῆς κνήμης ἐκ-
 σιῇ, ταῦτοι μὲν τὰ τοῦ ποδὸς ὀστέα ἥμισυ ξυναύξεται.
 ταῦτα γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τραχήματος εἰσι. τὰ δὲ τῆς κνήμης
 ὀστέα αὐξεται μὲν, οὐ πολὺ δὲ ἐνδεστέως, αἱ μέντοι σάρ-
 κες μινύθουσιν. οἷσι δ' ἂν κατὰ μὲν τὸ σφύρον (815) μὲν
 τὸ ἄρθρον κατὰ φύσιν, κατὰ δὲ τὸ γόνυ ἐκσιῇ, ταῦτοι
 τὸ τῆς κνήμης ὀστέον οὐκ ἐθέλει ξυναύξασθαι ὁμοίως, ἀλλὰ
 βραχύτερον γίνεται. τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τραχήματος ἐστίν.
 τοῦ μέντοι ποδὸς τὰ ὀστέα μινύθει μὲν, ἀτὰρ οὐχ ὁμοίως
 ὥσπερ ὀλίγον τι πρόσθεν εἴρηται, ὅτι τὸ ἄρθρον τὸ παρὰ
 τῶν πύδα σῶόν ἐστιν. εἰ δὲ οἱ χρεῖσθαι ἡδύνατο, ὥσπερ
 καὶ τῷ κυλῶ, εἴτε ἂν ἥσσον ἐμινύθη τὰ τοῦ ποδὸς ὀστέα
 τοῦτοι οἷσι. οἷσι δ' ὅν κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξάρθρωσις γένηται,
 ταῦτοι τοῦ μηροῦ τὸ ὀστέον οὐκ ἐθέλει ξυναύξασθαι ὁμοίως.
 τοῦτο γὰρ ἐγγυτάτω τοῦ τραχήματος ἐστίν, ἀλλὰ βραχύτερον
 τοῦ ὕγιος γίνεται. τὰ μέντοι τῆς κνήμης ὀστέα οὐχ ὁμοίως

teriolem partem articulus prolapsus est, ii valgi quidem
 efficiuntur, minus vero stare queunt.

At vero quænam ossa angeantur, res sic se habet. Qui-
 bus quidem ad malleolum tibiæ os loco motum est, iis certe
 pedis ossa, quod proxime vulnere juncta sint minimum au-
 gentur. Tibiæ vero ossa augentur quidem, neque certe
 multo minore copia, verum carnes imminuuntur. At cum
 articulus ad malleolum sua sede secundum naturam manserit,
 ad genu vero suo loco emotus fuerit, iis tibiæ os, quod vul-
 neri sit proximum, non æque augeri, sed brevius reddi
 consuevit. Pedis autem ossa imminuuntur quidem, verum
 non æque ac paulo ante dictum est, cum pedis articulus
 integer maneat. Quod si eo etiam, sicuti cum varus est, uti
 possent, iis adhuc minus pedis ossa imminuerentur. Quibus
 vero coxendicis articulus luxatur, iis femoris os, quod pro-
 xime vulnus attingat, non æque augeri solet, sed sano bre-
 vius redditur. His tamen neque tibiæ os, neque pedis ossa

Ed. Chart. XII. [407.408.] Foss. I. 821. Ed. Lind. II. (815.816.)
 τούτοιςιν ἀναυξία γίνεται, οὐδὲ τὰ τοῦ ποδός. διὰ τοῦτο δὲ,
 ὅτι τὸ τοῦ μηροῦ ἄρθρον τὸ παρὰ τὴν κνήμην ἐν τῇ ἐσω-
 τοῦ φύσει μένει καὶ τὸ τῆς κνήμης τὸ παρὰ τὸν πόδα.
 σάρκες μέντοι μινύθουσι παντός τοῦ σκέλεος τούτοιςιν. εἰ
 μέντοι χρεῖσθαι τῇ σκέλει ἐδύναντο, ἔτι ἂν μᾶλλον τὰ ὁστέα
 ξυνηξάνετο, ὥς καὶ πρόσθεν εἴρηται, πλὴν τοῦ μηροῦ, ἣν
 ἤσσαν ἄσαρακα ἔη. ἀσαρκότερα δὲ πολλὰ ἢ ὑγέα ἦν. σημήϊον
 δὲ ὅτι τοιαῦτά ἐστιν. ἐκόσμοισι [408] γὰρ τοῦ βραχίονος ἐκ-
 πεσόντος γαλιάγκωνες ἐγένοντο ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἐν αὐξήσει
 πρὶν τελειωθῆναι, οὗτοι τὸ μὲν ὁστέον τοῦ βραχίονος βραχὺ
 ἴσχουσι, τὸν δὲ πῆχυν καὶ ἄκρην τὴν χεῖρα ὀλίγον ἐνδεστέραν
 τοῦ ὑγέος, διὰ ταύτας τὰς προφάσεις τὰς εἰρημένας, ὅτι ὁ
 μὲν βραχίων ἐγγυτάτω τοῦ ἄρθρου τοῦ τραχήλου ἐστίν, ὥστε
 διὰ τοῦτο βραχύτερος γέγονεν. (816) ὁ δ' αὖ πῆχυς διὰ
 τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐτακύνει τῆς ξυμφορῆς, ὅτι τὸ βραχίονος
 ἄρθρον τὸ πρὸ τοῦ πῆχους ἐν τῇ ἀρχαίᾳ φύσει μένει. ἢ τε
 αὖ χεὶρ ἔτι τηλοτέρῳ ἀπεστίν ἢ ὁ πῆχυς ἀπὸ τῆς ξυμφορῆς.
 διὰ ταύτας οὖν τὰς εἰρημένας προφάσεις τῶν ὁστέων τὰ τε
 μὴ συναυξόμενα οὐ συναύξεται, τὰ τε ξυναυξόμενα ξυναύ-

eodem modo augeri prohibentur. Quod ideo accidit, quod
 femoris articulus, qui cum tibia committitur, et tibiae, qui
 cum pede, sua naturali sede manet: iis tamen totius cruris
 carnes imminuuntur. Quod si crure uti possent, etiam
 magis ossa augerentur, velut prius quoque dictum est, femore
 excepto, minusque carne destituerentur, quamvis id multo
 magis quam fanis contingat. Cui rei indicio sunt qui a
 prima origine aut antequam ad perfectum incrementum de-
 venerint, brachio luxato mustelae cubito praediti evadunt.
 Hi si quidem os brachii breve, cubitum vero ac summam
 manum fanis paulo exiliora habent, idque ob antedictas
 causas, quod brachium cum laeso articulo proximum sit,
 ideo brevius redditur. Cubitus autem non ideo noxae
 aequae patet, quod brachii articulus qui ad cubitum est, pri-
 stinam naturam retineat. Manusque rursus etiam longius a
 noxa quam cubitus abest. Has igitur ob causas enumeratas
 ossa quaedam incremento destitui, quaedam etiam incremen-

Ed. Chart. XII. [408.409.] Foesl. I. 821. 822. Ed. Lind. II. (816.)
 ξεται. ἐς δὲ τὸ εὐσαρκον τῇ χειρὶ καὶ τῷ βραχίονι ἢ ταλαι-
 πωρίῃ τῆς χειρὸς μέγα προσωφελήσει. ὅσα γὰρ χειρῶν ἔργα
 ἐστὶ, τὰ πλεῖστα προθυμούνται οἱ γαλιάγκωνες ἐργάζεσθαι
 τῇ χειρὶ ταύτῃ, ὅσα καὶ τῇ εἰτέρῃ δύνανται οὐδὲν ἐνδεεστέ-
 ρως τοῦ ἀσινέος. οὐ γὰρ δεῖ ὀχέεσθαι τὸ σῶμα ἐπὶ τῶν χει-
 ρῶν, ὥς ἐπὶ τῶν σκελέων, ἀλλὰ κοῦφα αὐτοῖσι τὰ ἔργα
 ἐστὶ. διὰ δὲ τὴν χοῆσιν οὐ μινύθουσιν αἱ σάρκες αἱ κατὰ
 τὴν χεῖρα καὶ κατὰ τὸν πῆχυν τοῖσι γαλιάγκωσιν, ἀλλὰ καὶ
 ὁ βραχίον τι προσωφελείται ἐς εὐσαρκίην διὰ ταῦτα. ὅταν
 δὲ ἰσχίον ἐκπαλὲς γένηται ἐς τὸ εἶσω μέρος ἐκ γενεῆς ἢ καὶ
 ἔτι νηπιῶ ἐόντι, μινύθουσιν αἱ σάρκες διὰ τοῦτο μᾶλλον ἢ
 τῆς χειρὸς, ὅτι οὐ δύνανται χρεῖσθαι τῷ σκέλει. μαρτύριον
 δὲ τι ἐν ἔσται ἐν τοῖσιν ὕστερον εἰρημένοισιν, ὅτι ταῦτα
 τοιαῦτά ἐστιν.

[409] || Ὁκόσοισι δ' ἂν ἐς τὸ ἔξω ἢ τοῦ μηροῦ κεφαλὴ
 ἐκβῇ, τοῖτοισι βραχύτερον μὲν τὸ σκέλος φαίνεται παρατει-
 νόμενον παρὰ τὸ ἔτερον εἰκότως. οὐ γὰρ ἐπ' ὁστέον ἢ ἐπὶ-
 βασίς τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ ἔστιν, ὥς ὅτε εἶσω ἐξέπιπτεν,

tum suscipere contingit. Ad pleniorē autem manus et bra-
 chii habitum multum manus labor profuerit. Qui namque
 mustelae cubito praediti sunt, manuaris operas quas etiam
 altera manu praestant, ut plurimum hac manu suscipiunt,
 idque nihil pejus quam altera. Neque enim manibus ut
 cruribus, corporis onus fertur, sed sunt levia earum opera.
 Ob exercitationem autem neque in manu, neque in cubito
 iis qui mustelae cubitum habent, carnes imminuuntur. Quin
 etiam brachium ad pleniorē habitum inde nonnihil iuva-
 tur. At ubi coxendicis articulus a primo ortu, aut etiam
 in ipsa infantia sua compage emotus, ad interiorem partem
 inclinavit, carnes eam ob causam magis quam in manu im-
 minuuntur, quod ii crure uti nequeant. Atque haec ita se
 habere quae paulo post dicentur quodammodo testabuntur.

At quibus in exteriorem partem femoris caput excessit,
 iis crus juxta alterum extensum merito quidem brevius appa-
 ret. Neque enim femoris caput, velut cum intro luxabatur

Ed. Chart. XII. [409.] Foef. I. 822. Ed. Lind. II. (816, 817.)
 ἄλλα παρ' ὀστέον παρεγκεκλιμένην τὴν φύσιν ἔχον. ἐν σαρκὶ
 δὲ στηρίζεται ὑγρῇ καὶ ὑπείκουσῃ, διὰ τοῦτο μὲν βραχύτερον
 φαίνεται. ἔσωθεν δὲ (817) ὁ μηρὸς παρὰ τὴν πληγὰδα κα-
 λεομένην κυλλότερος καὶ σαρκότερος γίνεται. ἔξωθεν δὲ ὁ
 γλουτὸς κυρτίτερος, αἷτε εἰς τὸ ἔξω τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ
 ὀλισθηκνίας. αἰτάρ καὶ ἄνωτέρω φαίνεται ὁ γλουτὸς, αἷτε ὑπεί-
 ξας τῆς σαρκὸς τῆς ἐνταῦθα τῇ τοῦ μηροῦ κεφαλῇ. τὸ
 δὲ παρὰ τὸ γόνυ τοῦ μηροῦ ἄκρον εἶσω ῥέπον φαίνεται καὶ
 ἡ κνήμη καὶ ὁ ποῦς. αἰτάρ οὐδὲ συγκύμπειν ὥσπερ τὸ
 ὑγιὲς σκέλος δύναται. τὰ μὲν οὖν σημεῖα ταῦτα τοῦ ἔξω
 ἐκπεπωκότος μηροῦ εἰσιν. οἷσι μὲν οὖν τετελειωμένοισιν ἤδη
 ἐκπεσόν τὸ ἄρθρον μὴ ἐμπέσῃ, τοῦτοις βραχύτερον μὲν
 φαίνεται τὸ σύμπαν σκέλος. ἐν δὲ τῇ ὀδοιπορίῃ τῇ μὲν
 πτέρῃ οὐ δύναται καθικνέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, τῷ δὲ στή-
 θεϊ τοῦ ποδὸς βαίνουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ὀλίγον δὲ εἰς τὸ ἔσω
 μέρος ῥέπουσι τοῖσδε δακτύλοις ἀκροῖσιν. ὀλίγον δὲ δύναται
 τὸ σῶμα τὸ σιταρὸν σκέλος τοῦτοις πολλῷ μᾶλλον ἢ οἷσιν
 ἂν εἰς τὸ εἶσω μέρος ἐκπετώσῃ, ὅμα μὲν ὅτι ἡ κεφαλὴ τοῦ

offi infidet, sed juxta os quod natura inclinatum est, in carne humida et cedente firmatur, ideoque brevius apparet. Interiore vero parte ad locum inter crura medium, gressuram et *πληγὰδα* nominant, femur magis contrahitur et gracilius evadit. Exteriore autem parte nates in gibbum magis extumescit, extra nimirum femoris capite elapso. Quin et superior nates apparet, eo quod hac parte caro femoris capiti cedit. Extrema vero femoris pars ad genu et tibia et pes introrsum spectare conspiciuntur. Verum neque inflectere perinde ac sanum crus possunt. Atque haec quidem sunt extra prolapsi femoris notae. Quibus igitur jam adultis luxatus articulus reconditus non fuerit, iis crus totum brevius conspicitur, neque ingressu terram calce contingere possunt, sed ima planta terrae infistunt, paululumque summis digitis interiorem in partem tendunt. Atque in his longe melius crus laesum corpus ferre potest, quam quibus in interiorem partem luxatio facta est, partim quidem quod

Ed. Chart. XII. [409, 411.] Foesl. I. 822. Ed. Lind. II. (817. 818.)
 μηρὸν καὶ ὁ αὐτὴν τοῦ ἄρθρου πλάγιος φύσει πεφικνῶς ὑπὸ
 συγχτῶ μέρει τοῦ ισχίου τὴν ὑπόστασιν πεποιῶται, ἅμα δὲ
 οἱ ἄκρος ὁ πὺς οὐκ ἐς τὸ ἔξω αἶρος ἀναγκάζεται ἐγκε-
 κλεισθαι, ἀλλ' ἐγγὺς ἐστὶ τῆς ἰθυσσῆς τῆς κατὰ τὸ σῶμα
 καὶ τείνει καὶ ἐσωτέρω. [411] ὅταν μὲν οὖν τρίβον λάβῃ
 τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ εἰς ἣν ἐξεκλείθῃ, ἣ δὲ σὰρξ γλι-
 σχροῖσθῃ, ἀνώδυτον τῷ χρόνῳ γίνεται. ὅταν δὲ ἀνώδυτον γέ-
 νηται, δύναται μὲν ὁδοιπορεῖν ἄνευ ξύλου, ἢ ἄλλως βοι-
 λωνται, δύναται δὲ ὀχεῖν τὸ σῶμα ἐπὶ τὸ σιναιρὸν σκέλος.
 δι' οὖν τὴν χοῆσιν ἥσσαν τοῖσι τοιούτοις ἐκ(818)θηλύνον-
 ται αἱ σάρκες ἢ οἷσιν ὀλίγον πρόσθεν εἴρηται. ἐκθηλύνονται
 δὲ ἢ πλείον ἢ ἔλασσον. μᾶλλον δ' ἔτι ἐκθηλύνονται κατὰ
 τὸ εἶσω μέρος ἢ κατὰ τὸ ἔξω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. τὸ μέγιστον
 ὑπόδημα μετεξέτεροι τούτων ὑποδέσθαι οὐ δύναται δια-
 τὴν ἀκαμπτήν τοῦ σκέλους, οἱ δὲ τινες καὶ δύναται. οἷσι δὲ
 ἂν ἐν γαστρὶ, τοῖσιν ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον ἢ ἔτι ἐν
 αἰξήσῃ τοῖσιν βίῃ ἐκπεσὼν ἤδη μὴ διεμπίσῃ ἢ καὶ ὑπὸ τό-
 σου ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον καὶ ἐκπαλῆσῃ, πολλὰ γὰρ

femoris caput et articuli cervix, quae naturaliter obliqua
 est, majori coxae parti subjecta est, partim vero quod sum-
 mus pes in exteriorem partem inclinari non cogitur, sed
 prope ad rectitudinem corporis accedit, et interiorem in
 partem etiam convertitur. Quum igitur articulus carnis
 locum in quem elapsus est, consuetudine tritum fecerit, et
 caro lentorem contraxerit, temporis tractu doloris expers
 evadit. Tuncque, si velint, absque baculo incedere pos-
 sunt, et corpus affecto crure sustentare. Iis ergo, eo quod
 crure utuntur minus quam quibus paulo ante dictum est,
 carnes emolliuntur, idque plus aut minus contingit. Fere
 autem magis ad interiorem partem quam exteriorem effoe-
 minantur. Ac eorum quidem nonnulli, quod crus flectere
 non possint, calcem sibi inducere nequeunt. Quidam etiam
 id possunt. At quibus in matris utero hic articulus sua sede
 emotus fuerit, aut cum adhuc augentur, vi exciderit neque
 reconditus fuerit, aut etiam morbo elapsus atque sua com-
 page motus fuerit, horum enim pleraque contingunt, eorum

Ed. Chart. XII. [411. 412.] Foss. I. 822. 823. Ed. Lind. II. (818. 819.)
 τοιαῦτα γίνεται, καὶ ἐνίων μὲν τῶν τοιούτων ἦν ἐπισφακε-
 λίσθη ὁ μηρὸς, ἐμπυήματα χρόνια καὶ ἐμμοτα γίνεται καὶ
 ὀστέων ψιλώσιες ἐνίοισιν. ὁμοίως δὲ καὶ οἷσιν ἐπισφακελίζει
 καὶ οἷσι μὴ ἐπισφακελίζει τοῦ μηροῦ τὸ ὀστέον, πολλῶν βρα-
 χύτερον γίνεται καὶ οὐκ ἐθέλει ξυταύξεσθαι, ὥσπερ τοῦ
 ὑγιέος. τὰ μέντοι τῆς κνήμης βραχύτερα μὲν γίνεται ἢ τὰ
 τῆς ἐτέρης, ὀλίγῳ δὲ διὰ τὰς αὐτὰς προφάσιαις, αἱ καὶ προ-
 σθεν εἴρηται. ὁδοιπορεῖν δὲ δύνανται οἱ τοιοῦτοι. οἱ μὲν
 τινες αὐτῶν τοῦτον τὸν τρόπον, ὥσπερ οἷσι τετελειωμένοι-
 σιν ἐξέπεςε καὶ μὴ ἐνέπεςεν. οἱ δὲ καὶ βυίνουσιν μὲν παντὶ
 τῷ ποδί, [412] διαθρέπουσιν δὲ ἐν τῇσιν ὁδοιπορήσιν, ἀναγ-
 καζόμενοι διὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σκέλεος. ταῦτα δὲ τοιαῦτα
 γίνεται ἢ ἐπιμελῶς μὲν παιδαγωγηθῶσιν ἐν τοῖσι σχήμασι
 καὶ ὀρθῶς ἐν οἷσι δεῖ, πρὶν κρατηθῆναι ἐς τὴν ὁδοιπορίην,
 ἐπιμελῶς δὲ καὶ ὀρθῶς ἐπὶν κρατηθῶσιν. πλείστης δὲ
 || ἐπιμελείης δεόνται οἷσιν ἂν ἡπιοτάτοις ἐοῦσιν αὕτη ἢ
 ξυμφορὴ γένηται. ἦν γὰρ ἀμεληθῶσι ἡπιοὶ ἐόντες,

quidem nonnullis, si fideratum femur fuerit, suppurationes
 diurnae et quae curationem per linamenta desiderant,
 contingunt, quibusdam etiam ossa nudantur. Eodem vero
 modo tum quibus fideratur os femoris, tum quibus non fi-
 deratur multo brevius redditur, ac neque velut sanum au-
 geri solet. Hujus etiam tibiae ossa paulo quidem quam al-
 terius breviora evadunt, ob easdem causas, quae etiam an-
 tea sunt commemoratae. Atque hi incedere possunt, non-
 nulli quidem eo modo, quo quibus jam adultis elapsus arti-
 culus reconditus non fuit, quidam etiam toto pede infistunt,
 inter ambulandum tamen ob cruris brevitatem, utramque
 in partem inclinari coguntur. Haec autem sic contingunt,
 ubi in his quae ad corporis habitum spectant, diligenter et
 in quibus oportet recte fuerint a pueris educati, prius quam
 ad ambulationem confirmentur, ac nihilominus etiam dili-
 genter et recte ubi confirmati fuerint. Summam vero curam
 postulant, quibus in prima infantia hic casus incidit. Si
 enim ea in infantia negligantur, iis totum crus prorsus in-

Ed. Chart. XII. [412-414.] Foef. I. 823. Ed. Lind. II. (819.)
 ἀρχήϊον παντάπασιν καὶ ἀναυξίς ὅλον τὸ σκέλος γίνεται. αἱ τε
 σύρκες τοῦ σύμπαντος σκέλεος μινύθουσι μᾶλλον ἢ τοῦ ὑγι-
 εος. πάνυ μὴν πολλῶ ἥσσον τοῦτοις μινύθουσιν ἢ οἷσιν ἂν
 εἶσω ἐκπέπτωκη διὰ τὴν χρῆσιν καὶ τὴν ταλαιπωρίην. ὅλον
 εὐθέως δύνασθαι χρέεσθαι τῷ σκέλει, ὥς καὶ πρόσθεν ὀλί-
 γον ἐπὶ τῶν γαλιαγκώνων εἴρηται. εἰσὶ δέ τινες ὧν τοῖσι μὲν
 ἐκ γενεῆς αὐτίκα, τοῖσι δὲ καὶ ὑπὸ νόσου ἀμφοτέρων τῶν
 σκελέων ἐξέστη τὰ ἄρθρα ἐς τὸ ἔξω μέρος. τοῦτοις οὖν
 τὰ μὲν ὅστέα ταῦτ' ἀπαθήματα πάσχει, αἱ μέντοι σάρκες
 ἥκιστα ἐκδηλύνονται. εὐσαρκὰ δὲ καὶ τὰ σκέλα γίνονται
 πλὴν εἴ τι ἄρα κατὰ τὸ εἶσω μέρος ἐλλείποι ὀλίγον. διὰ τοῦτο
 δὲ εὐσαρκὰ ἐστίν, ὅτι ἀμφοτέροισι τοῖσι σκέλεσιν ὁμοίως ἢ
 χρῆσις γίνεται. [413] ὁμοίως γὰρ σαλεύουσιν ἐν τῇ ὁδοπο-
 ρίᾳ ἐνθα καὶ ἐνθα, ἐξεγέλονται δὲ οὗτοι ἰσχυρῶς φαίνονται
 διὰ τὴν ἐκστασιν τῶν ἁρθρῶν. ἥν δὲ μὴ ἐπισφακελίση αὐ-
 τοῖσι τὰ ὅστέα, μηδὲ κῦφοι ἀνωτέρω τῶν ἰσγίων γένωνται,
 ἐνίους γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα καταλαμβάνει. ἥν οὖν μὴ τοιοῦ-
 τόν τι γένηται, ἱκανῶς ὑγιηροὶ τὰλλα διαφερόνται, [414]

utile et incrementi expers redditur, ac universi cruris carnes
 magis imminuantur quam sani. At multo sane minus quam
 quibus interiorem in partem exciderit, idque ob usum et
 laborem, ista ut statim uti crure valeant, velut etiam de his
 qui mustelae cubito praediti sunt paulo ante dictum est.
 Nonnullis quoque partim quidem statim a prima origine,
 partim vero sub morbo, amborum crurum articuli exte-
 riorem in partem prolapsi sunt. His igitur ossa quidem hujus-
 modi vitii patent, at carnes minime effoeminantur. Sed
 et pleniora crura evadunt, nisi si quid interiore parte pau-
 lum deficit. Eam vero ob causam pleniora sunt, quod utro-
 que crure pariter utuntur. Eodem enim modo interambu-
 landum ab utraque parte jactantur, iique valde prominen-
 tibus natibus conspiciuntur, eo quod articuli suo loco ex-
 cesserunt. Quod si neque his ossa vitientur, neque gibbosi
 supra coxendices evadant, quosdam enim hujusmodi vitia
 prehendunt. Nisi ergo tale quid contingat, de caetero satis

Ed. Chart. XII. [414—417.] Foes. I. 823. Ed. Lind. II. (819 820.)
ἀναυξέστεροι μέντοι τὸ πᾶν σῶμα οὗτοι γίνονται, πλὴν τῆς
κεφαλῆς.

Ὅσοις δ' ἂν εἰς τοῦπισθεν ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ἐκπέ-
σοι, ὀλίγοις δὲ ἐκπίπτει, οὗτοι ἐκταννύειν οὐ δύναται τὸ
σκέλος οὔτε κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεσὺν οὔτε τι κάρτα
κατὰ τὴν ἰγνύην. ἀλλ' ἥκιστα τῶν ἐκ παλαιῶν, οὗτοι μᾶλλον
ἐκταννύουσι καὶ τὸ κατὰ τὸν βουβῶνα καὶ τὸ κατὰ τὴν
ἰγνύην ἄρθρον. (820) [416] προσξυνέναι μὲν οὖν καὶ τόδε
χρή. εὐχρηστον γάρ καὶ πολλοῦ ἀξιόν ἐστιν καὶ τοὺς πλεί-
στους λήθει, ὅτι οὔτε ὑγιαίνοντες δύναται κατὰ τὴν ἰγνύην
ἐκταννύειν τὸ ἄρθρον, ἢν μὴ ξυνεκταννύουσι καὶ τὸ κατὰ
τὸν βουβῶνα ἄρθρον, πλὴν ἢν μὴ πάνυ ἄνω ἀείρωσι τὸν
πόδα. οὕτω δ' ἂν δύναιντο. οὗτοι τοῦν οὐδὲ συγκάμπειν
δύναται τὸ κατὰ τὴν ἰγνύην ἄρθρον ὁμοίως, ἀλλὰ πολὺ
χυλεπώτερον, ἢν μὴ συγκάμπωσι καὶ τὸ κατὰ τὸν βουβῶνα
ἄρθρον. [417] πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ σῶμα τοιαύτας
ἀδελφίξιας ἔχει καὶ κατὰ τεύρων ξυντάσιας καὶ κατὰ μῶν
σχήματα καὶ πλείστα τε καὶ πλείστου ἀξία γινώσκεισθαι ἢ

salubriter vitam traducunt. Minus tamen in reliquo corpore,
capite excepto, incrementi suscipiunt.

At quibus posteriorem in partem femoris caput elapsum
est, quod paucis contingit, ii neque ad articulum luxatum,
neque admodum ad poplitem cras extendere possunt. Atque
id multo minus, quam quidem hoc vitium jam pridem con-
tingit, quod hi inguinis et poplitis articulum magis exten-
dere possint. Praeterea etiam illud animadvertendum,
quod et valde utile et magni est momenti ac plerosque latet,
neque sanos poplitis articulum extendere posse, nisi una
quoque inguinis articulum extendant, praeterquam si pedem
valde sustollant: sic enim posse. Hi ergo neque eodem
modo poplitis articulum, sed multo aegrius flectere possunt,
nisi una quoque inguinis articulum inflexerint. Multa
quoque alia in corpore hujusmodi cognationes habent et
circa nervorum contractionem et musculorum habitum plu-
rima et cognita digniora quam quis existimet conspiciuntur.

Ed. Chart. XII. [417—419.] Foss. I. 823. 824. Ed. Lind. II. 820. 821.)
 ὥς τις οἶεται καὶ κατὰ τὴν τοῦ ἐντέρου φύσιν καὶ τὴν τῆς
 συμπίσεως κοιλίης καὶ κατὰ τὰς τῶν ὑστερέων πλάνας καὶ
 συντάσεις. ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐτέρωθεν λόγος ἔσται, ἡδε-
 λμισμένος τοῖσι νῦν λεγομένοισι. περὶ οὗ δὲ ὁ λόγος ἐστὶν
 οὔτε ἐκταννέειν δύναται, ὥσπερ ἤδη εἴρηται, βραχυτέρον τε
 τὸ σκέλος φαίνεται διὰ δισπὰς προφάσεως, ὅτι τε οὐκ ἐκ-
 ταννύεται ὅτι τε πρὸς τὴν σάρκα ὠλισθήκε τὴν τοῦ πυγαίου.
 [418] ἡ γὰρ φύσις τοῦ ἰσχίου τοῦ ἑστέου ταύτης, ἡ καὶ ἡ
 κεφαλὴ καὶ ὁ ἀγκῆν τοῦ μηροῦ γίνεται. || ὅταν δὲ ἐξα-
 ρθήσῃ, καταφερῆς τε πέφυκεν ἐπὶ τοῦ πυγαίου τὸ ἐξω μέ-
 ρος. συγκάμπειν μέντοι δύναται, ὅταν μὴ ὀδύνη κωλύει,
 [419] καὶ ἡ κνήμη τε καὶ ὁ πούς ὁρθὰ ἐπιεικῶς φαίνον-
 ται καὶ οὔτε τῇ οὔτε τῇ πολὺ ἐγκεκλμένα. κατὰ δὲ τὸν
 βουβῶνα δοκεῖ τι ἡ σάφς λαπαρονέψῃ εἶναι ποτὶ καὶ ἡμυ-
 ομένη, αἵτε τοῦ ἄρθρου εἰς τὰ ἐπὶ θάτερα μέρη ὠλισθηκό-
 τος. κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ πυγαῖον διαφανομένη ἡ κεφαλὴ τοῦ
 μηροῦ δοκεῖ τι (821) ἐξογκέειν καὶ μύλλον. τὰ μὲν οὖν
 σημεῖα ταῦτα, ὧς ἂν εἰς τὸ ὀπίσθεν ἐκπεπρωμένη ὁ μηρός.

Quod etiam in intestinorum natura totiusque ven is ac in
 uteri erroribus et contractionibus cernere licet. De quibus
 alias cum his quae nunc dicuntur consentiens sermo habe-
 bitur. Quod ad praesentem sermonem attinet, neque crus
 extendi, velut jam dictum est, potest, breviusque duabus
 de causis apparet, tum quod non extenditur, tum quia ad
 natis carnem prolapsus est. Ea etenim est ossis coxendicis
 natura, qua parte et femoris cervix et caput inest. At ubi
 commissura excidit, declive in exteriorem natis partem de-
 ferri solet. Inflectere tamen crus, si modo dolor non pro-
 hibeat, possunt, tibiaque et pes sere recta conspiciuntur,
 neque in hanc vel illam partem admodum inclinata. Ad
 inguen vero, praecipue etiam si quis locum attingat, caro
 aliquanto mollior sentitur, praefertim cum articulus alte-
 ram in partem prolapsus sit. Ad nates autem, si quis attre-
 ctet, femoris caput aliquanto etiam magis protuberare vide-
 tur. Atque hae quidem notae sunt, ubi posteriorem in par-

Ed. Chart. XII. [419. 420.] Foesl. I. 824. Ed. Lind. II. (821.)
 ὅταν μὲν οὖν τετελειωμένῳ ἤδη ἐκπεσὼν μὴ ἐμπέσῃ, ὁδοιπο-
 ρεῖν μὲν δύναται, ὅταν ὁ χρόνος ἐγγένηται καὶ ἡ ὀδὴ παύ-
 σῃται καὶ ἐθισθῇ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ ἐνστρωφᾶσθαι.
 ἀναγκάζεται μὲντοι ἰσχυρῶς ξυγκάμπειν κατὰ τοὺς βουβῶ-
 νας ὁδοιπορεῖν, διὰ δισσοῦς προφάσις, αἷμα μὲν ὅτι πολλῶ
 βρογχύτερον τὸ σκέλος γίνεται διὰ τὰ προσιρημένα, καὶ τῇ
 μὲν πτέρῃ καὶ πανυ πολλῶ δέεται ψαίνειν τῆς γῆς. ἦν γὰρ
 πειριᾶτο καὶ ἐπ' ὀλίγον τοῦ ποδὸς ὀχηθῆναι μηδενὶ ἄλλῳ
 ἀντιστηριζόμενος, ἐς τὸ ὀπίσω αὖ πέσοι. ἡ γὰρ ῥοπή πολλή
 αὖ εἰς τῶν ἰσχυίων ἐπὶ πολὺ εἰς [420] τοῦπίσω ὑπερεχόντων
 ὑπὲρ τοῦ ποδὸς τῆς βάσιος καὶ τῆς ῥάχιος ἐς τὰ ἰσχία ῥε-
 ποίσης. μόλις δὲ τῷ στήθει τοῦ ποδὸς καθικνέεται καὶ οὐ-
 δὲ οὕτως, ἦν μὴ κάμψῃ αὐτὸς ἑωυτὸν κατὰ τοὺς βουβῶνας
 καὶ τῷ ἐτέρῳ σκέλει κατὰ τὴν ἰγνύην ἐπιξυγκάμψῃ. ἐπειδὴν
 τούτοις ἀναγκάζεται ὥστε τῇ χειρὶ τῇ κατὰ τὸ σιναιρὸν
 σκέλος ἐρείδεσθαι ἐς τὸ ἄνω τοῦ μηροῦ ἐφ' ἐκάστη ξυμβάσει.
 ἀναγκάζει οὖν τι τοῦτο αὐτὸ ὥστε κάμπτεσθαι κατὰ τοὺς
 βουβῶνας. ἐν γὰρ τῇ μεταλλαγῇ τῶν σκελέων ἐν τῇ ὁδοιπο-

tem femur elapsum est. Cui ergo jam adulto prolapsum, reconditum non fuerit, is quidem, ubi tempus aliquod inter-
 cesserit et dolor quieverit, articulusque in carne volvi assue-
 verit, ambulare potest: inter ambulandum tamen vehementer
 ad inguina eum inflecti necesse est, idque duabus de causis,
 tum quod ob ante dicta crus multo brevius efficitur, tum
 etiam quia longe abest ut calce terram contingat. Si nam-
 que vel paululum conetur hoc pede ferri, nulli alteri rei
 innixus, is utique in posteriorem partem decidet, cum coxen-
 dices plurimum praeter pedis ingressum in posteriorem par-
 tem eminentes, et spina in coxendices incumbens magno
 momento illuc ferantur. Vix autem ima pedis planta con-
 sistit, ac ne sic quidem nisi se ipse ad inguina incurvarit,
 praetereaue alterius cruris poplitem inflectat. Quandoqui-
 dem ita necesse est, ut manu quae est a parte affecti cruris,
 superiori femoris parti objecta, ad quemlibet ingressum fir-
 metur. Quae res certe efficit, ut ad inguina aliquantulum
 incurvari cogatur. In alterna enim crurum inter ambulan-

Ed. Chart. XII. [420.] Foss. I. 824. Ed. Lind. II. (821. 822.)
 ρίη οὐ δύναται τὸ σῶμα ὀχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιναροῦ σκέλεος,
 εἰ μὴ προσκατερείδεται τὸ σιναρόν πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τῆς
 χειρὸς, ἅτε οὐχ ὑφesiώτος τοῦ ἄρθρου ὑπὸ τῷ σώματι,
 ἀλλ' ἐς τὸ ὀπισθεν ἐξεσιώτος κατὰ τὸ ἰσχίον. ἄνευ μέντοι
 τοῦ ξύλου δύναται ὁδοιπορεῖν οἱ τοιοῦτοι, ἢ ἄλλως ἐθι-
 σθῶσι, διὰ τοῦτο ὅτι ἡ βάσις τοῦ ποδὸς κατὰ τὴν (822)
 ἀρχαίην ἰθυωρίην ἐστίν, ἀλλ' οὐκ εἰς τὸ ἔξω ἐγκεκλιμένη.
 διὰ τοῦτο οὐδὲν δέονται τῆς ἀντικοινώσιος, ὅσοι μέντοι
 βούλονται ἀντὶ τῆς τοῦ μηροῦ ἐπιλαβῆς ὑπὸ τὴν μασχάλην
 τὴν κατὰ τὸ σιναρόν σκέλος ὑποτιθέμενοι σκίπωνα ἀντε-
 ρεῖδεν, κεῖνοι ἢ μὲν μακρότερον τὸν σκίπωνα ὑποτιθέοιντο,
 ὑρθέτεροι μὲν ὁδοιπορήσουσι, τῷ δὲ ποδὶ πρὸς τὴν γῆν
 οὐκ ἐρείδονται. εἰ δ' αὖ βούλονται ἐρείδεσθαι τῷ ποδὶ, βρα-
 χύτερον μὲν τὸ ξύλον ποιητέον, κατὰ δὲ τοὺς βουβῶνας ἐπι-
 ξυγκάμπτεσθαι ἂν δέοι αὐτοὺς. τῶν δὲ σαρκῶν αἱ μινυθή-
 σεις κατὰ λόγον γίνονται καὶ τούτοις, ὥσπερ καὶ πρόσθεν
 εἰρηται. τοῖσι μὲν γὰρ μετέωρον ἔχουσι τὸ σκέλος καὶ μηδὲν
 ταλαιπωροῦσι, τούτοις καὶ μάλιστα μινύθει. εἰ δ' ἂν
 πλείστα χρέονται τῇ ἐπιβάσει, τούτοις ἥκιστα μινύθουσι.

dum vicissitudine, super crure affecto corpus ferri nequit,
 nisi admota manu crus illud terrae obfirmetur, praesertim
 cum articulus corpori non subflet, sed ad coxendicem posse-
 riorem in partem promineat. Ii tamen absque baculo in-
 cedere, si alias allueverint, possunt, propterea quod pedis
 gressus pristinam directionem servet, neque exteriorem in
 partem inclinat. Quocirca conto cui innitantur nihil in-
 digent. Atqui si femoris apprehensi loco, alae quae ad crus
 affectum est subjecto scipioni inniti velint, ii longiore qui-
 dem supposito scipione erectiores incedent, pede tamen humi
 non innituntur. Quod si pede inniti velint, breviorum esse
 baculum oportet, eosque insuper ad inguina inflecti necesse
 est. At carniū imminutiones iis etiam pro ratione, velut
 ante dictum est, contingunt. Quibus enim crus suspensum
 est et nihil laborant, iis vel maxime imminuuntur, minimum
 vero ubi plurimum ingressu utuntur. Crus tamen inte-

Ed. Chart. XII. [420] Foss. I. 824. 825. Ed. Lind. II. (822, 823.)
 τὸ μέντοι ὑγιὲς σκέλος οὐκ ὠφελέσται, ἀλλὸ μᾶλλον καὶ
 ἀσχημονέστερον γίνεται, ἢν χρεώνται τῷ σινναρῷ σκέλει ἐπὶ
 τὴν γῆν. συνυπουργεῖον γὰρ ἐκείνῳ ἐξισχύον τε ἀνγκάζεται
 εἶναι καὶ κατὰ τὴν ἰγνύην ξυγκάμπειν. ἢν δὲ μὴ προσχρή-
 ται τῷ σινναρῷ ἐπὶ τὴν γῆν, ἀλλὰ μετέωρον ἔχων σκίπωνι
 ἀντερείδεται, οὕτω δὲ καυτερόν γένηται τὸ ὑγιὲς σκέλος.
 ἐν τε γὰρ τῇ φύσει διακίπται καὶ τὰ γυμνάσια προσκατύνει
 αὐτό. φαιή μὲν οὖν ἂν τις ἔξω ἰητρικῆς τὰ τοιαῦτα εἶται.
 τί γὰρ δῆθεν δεῖ περὶ τῶν ἤδη ἀνέκιστων γεγονότων εἰ
 προσξυνιέναι; πολλοῦ δὲ δεῖ οὕτως ἔχειν. τῆς γὰρ αὐτῆς
 γνώμης καὶ ταῦτα ξυνιέναι. οὐ γὰρ οἷόν τε ἀπαλλοτριωθῆ-
 ναι ἀπ' ἀλλήλων. || δεῖ μὲν γὰρ τὰ ἀκυστὰ μηχανάσθαι
 ὅπως μὴ ἀνέκιστα ἔσθαι, ξυνιέντα ὅπῃ (823) ἂν μάλιστα
 κοιλυτὰ εἰς τὸ ἀνέκιστον ἐλθεῖν. δεῖ δὲ τὰ ἀνέκιστα ξυνι-
 εῖναι, ὥς μὴ μάλιστα λυμαίνηται. τὰ δὲ προῤῥήματα λαμπρὰ
 καὶ ἀγωνιστικά ἀπὸ τοῦ διαγινώσκειν ὅπῃ ἕκαστον καὶ οἷως
 καὶ ὅποτε τελευτήσει, ἢν τε εἰς τὸ ἀκυστὸν τράπηται ἢν τε

grum non modo nihil utilitatis consequitur, verum etiam
 deformius redditur, si affecto crure ad terram innixi utantur.
 Illi enim dum subservit, tum in exteriorem partem coxen-
 dicem prominere, tum poplitem inflecti necesse est. Quod
 si affecto crure terram non contingat, sed eo suspenso sci-
 pioni innitatur, eo sane pacto crus integrum robustius eva-
 det, cum et naturaliter habeat et exercitatione magis corro-
 boretur. Caeterum haec ad artem medicam nihil pertinere
 dixerit fortasse quispiam. Nimirum quid attinet de his, quae
 nullam amplius curationem admittunt, copiosiore adhuc
 doctrinae sermonem facere? Istud vero plurimum refert.
 Eadem enim notione, cum ista inter se separari nequeant,
 comprehenduntur. Danda si quidem opera est, ne quae
 curationem admittunt, incurabilia evadant, prospici-
 entes quam potissimum ratione prohibeamus, quo minus
 eo deveniant, ut incurabilia reddantur. Quae vero nullam
 curationem admittunt prospicere etiam oportet ne maxime
 noxa efficiantur. Praedictiones autem splendidae et laude

Ed. Chart. XII. [420. 421.] Foss. I. 825. Ed. Lind. II. (825.)
 εἰς τὸ ἀνήκεστον. ὁκόσοις δ' ἂν ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἄλλως ἐν
 αὐξήσει λαῦσιν οὕτως ὀλισθῇ τὸ ἄρθρον ὀπίσω καὶ μὴ ἐμ-
 πέση, ἢν τε βίῃ ὀλισθῇ ἢν τε καὶ ὑπὸ νόσου. πολλὰ γὰρ
 τοιαῦτα ἐξαρθρήματα γίνεται ἐν νοῦσοισιν. οἳ δὲ τινὲς εἰσιν
 αἱ νοῦσοι ἐν ἧσιν ἐξαρθρῆται τὰ τοιαῦτα, ὕστερον γεγρα-
 ψεται. ἢν γοῦν ἐκστάν μὴ ἐμπέσοι, τοῦ μὲν μηροῦ τὸ ὀστέον
 βραχὺ γίνεται, κακοῦται δὲ πᾶν τὸ σκέλος καὶ ἀναυξέστερον
 γίνεται καὶ ἀσθενέστερον πολλῶν, διὰ τὸ μηδὲν προσχρῆσθαι
 αὐτοῦ. [421] κακοῦται γὰρ τούτοις καὶ τὸ κατὰ τὴν ἰγνύην
 ἄρθρον. τὰ γὰρ νεῦρα ἐντεταμένα γίνεται διὰ τὰ πρόσθεν
 εἰρημένα. διὸ οὐ δύναται τὸ κατὰ τὴν ἰγνύην ἄρθρον ἐκ-
 ταννύειν οἷσιν ἂν οὕτως ἰσχύον ἐκπέση. ὥς γὰρ ἐν κεφαλαίῳ
 εἶπεῖν, πάντα τὰ ἐν τῷ σώματι ὁκόσα ἐπὶ χρήσει γέγονε,
 χρεομένοις μὲν μέτρια καὶ γυμναζομένοις ἐν τῇσι ταλαιπω-
 ρίῃσιν ἐν ἧσιν ἕκαστα εὐδισται, οὕτω μὲν ὑγιεινὰ καὶ αὐ-
 ξημα καὶ εὐγῆρα γίνεται· μὴ χρεομένοις δὲ, ἀλλ' ἐλυνόουσι

dignae ex eo existunt, quod dignoscimus quonam et quam
 ratione, aut quando res quaeque exitum habitura sit, sive
 eo tendat ut curationem recipiat, sive curationis spem adi-
 mat. At quibus vel a primo ortu, vel alioqui dum adhuc
 augentur, articulus hoc modo in posteriorem partem pro-
 lapsus, ac minime reconditus fuerit, sive per vim sive per
 morbum hic casus inciderit, multae namque luxationes hu-
 jusmodi per morbos fiunt, quibusnam vero in morbis ista
 contingant paulo post scribetur. Si prolapsus igitur articulus
 restitutus non fuerit, os femoris breve quidem redditur, crus
 autem universum, eo quod nulli sit usui, vitiatum et incre-
 mento destituitur longeque gracilius evadit, quod nihil ad
 usum cedat. In iis etiam poplitis articulus vitium sentit.
 Nervi namque ex praedictis causis intenduntur. Ideo neque
 poplitis articulum extendere possunt quibus hunc in modum
 coxa elapsa sit. Quaecunque enim, ut breviter dicam, cor-
 pori usum aliquem praestant, ea si quis in eo laboris genere,
 quod cuique est consuetum, moderate exerceat, hac quidem
 parte bene valent, augentur et ad maturationem senectutem per-

Ed. Chart. XII. [421—423.] Foesl. I. 825. Ed. Lind. II. (823. 824.)
 νοσηρότερα γίνεται καὶ ἀναυξία καὶ ταχυγρηρά. ἐν δὲ τούτοι-
 σιν οὐχ ἥμισυ τὰ ἄρθρα τοῦτο πέπονθε καὶ τὰ νεῦρα,
 ἣν μή τις αὐτοῖσι χρεῖται. κακοῦται οὖν διὰ ταύτας τὰς
 προφάσις τι ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ ὀλισθήματος ἢ ἐν
 τοῖσιν ἄλλοις (824) σιν. ὅλον γὰρ τὸ σκέλος ἀναυξὲς γίνεται
 καὶ τῇ ἀπὸ τῶν ὀστέων φύσει καὶ τῇ ἀπὸ τῶν σαρκῶν. οἱ
 οὖν τοιοῦτοι ὁκόταν ἀνδρωθῶσι, μετέωρον καὶ συγκεκλιμένον
 τὸ σκέλος ἴσχουσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου ὀχλύνονται καὶ τῷ ἑύλογ
 ἀντιστηριζόμενοι οἱ μὲν ἐνὶ, οἱ δὲ δυσὶν.

[422] Οἷσι δ' ἂν ἐς τοῦμπροσθεν ἡ κεφαλὴ μῆροῦ ἐκ-
 πέση, ὀλίγοις δὲ τοῦτο γίνεται, οὔτοι ἐκταννύειν μὲν τὸ
 σκέλος δύναται τελείως, ξυγκάμπειν δὲ ἥμισυ οὔτοι δύ-
 νανται τὰ κατὰ τὸν βουβῶνα. πονέουσι δὲ καὶ ἣν κατὰ τὴν
 ἰγνύην ἀναγκάζονται ξυγκάμπειν. μῆκος δὲ τοῦ σκέλους
 παραπλήσιον φαίνεται κατὰ μὲν τὴν πτέρην καὶ πάνυ.
 [423] ἄκρος δὲ ὁ πούς ἥσσόν τι προκύπτειν ἐθέλοι ἐς τοῦμ-
 προσθεν. ὅλον δὲ τὸ σκέλος ἔχει τὴν ἰθυωρίην κατὰ τὴν
 φύσιν καὶ οὔτε τῇ οὔτε τῇ ῥέπει. ὀδυνῶνται δὲ αὐτίκα οὔτοι

veniunt: fin contra otientur neque in usum veniant, morbis
 patent, incremento privantur celeriterque confenescent. In-
 ter quae maxime id articuli et nervi sentiunt, si in usionem
 non veniant. His igitur de causis hoc in luxationis genere,
 maiorem quam in caeteris noxam accipiunt. Crus namque
 totum, tum quod ad osium tum quod ad carniarum naturam
 spectat, incremento destituitur. Si ergo ubi in viros evase-
 runt, crus suspensum et inclinatum habentes super altero,
 baculo uno aut etiam altero innixi feruntur.

At quibus priorem in partem femoris caput prolapsum
 est, quod paucis contingit, ii perfecte quidem crus exten-
 dere possunt, incurvari vero ad inguen minime. Quin et
 laborant si poplitem inflectere cogantur. Crus vero longita-
 dine aequale conspicitur, idque ad calcem maxime. Sed
 pes summus minus aliquanto in anteriorem partem propen-
 dere potest. Crus autem universum naturalem rectitudinem
 servat, neque in hanc vel illam partem tendit. Dolore quo-

Ed. Chart. XII. [423—425.] Foesl. I. 825. 826. Ed. Lind. II. (824. 825.)
 μάλιστα καὶ οὖρον ἴσχεται τὸ πρῶτον μᾶλλον τι ἢ τοῖσιν
 ἄλλοις ἐξαρθρήμασιν. || ἐγκέται γὰρ ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ
 ἐγγυτάτω τοῖτοισι τῶν τῶν ἐπικαίρων, καὶ κατὰ μὲν
 τὸν βουβῶνα ἐξογκέονται καὶ κατατεταμένον τὸ χωρίον φαί-
 νεται, κατὰ δὲ τὸ πυγαῖον στολιδωδέστερον καὶ ἀσαρκότα-
 τόν. ταῦτα μὲν οὖν σημήϊά ἐστι τὰ εἰρημένα, ὧν ἂν οὕτως
 ἐκπεπτώκη ὁ μηρός. [424] ὁκόσοις μὲν οὖν ἂν ἤδη ἠνδρω-
 μένοισι τοῦτο τὸ ἄρθρον ἐκπέσῃ μὴ ἐμπέσῃ, οὗτοι ὁκόταν
 αὐτοῖσιν ἡ ὀδὴν παύσῃται καὶ ἄρθρον ἐθισθῇ ἐν τῷ χω-
 ρίῳ τούτῳ στρωφᾶσθαι ἵνα ἐξέπεσεν, οὗτοι δύνανται σχεδὸν
 εὐθὺς ὀρθοὶ ὁδοιπορεῖν ἄνευ ξύλου, καὶ πάνυ μέντοι εὐ-
 θέες. ἐπὶ δὲ τὸ σινάρων ἅτε οὔτε κατὰ τὸν βουβῶνα εὐκαμ-
 ποὶ ἐόντες οὔτε κατὰ τὴν (825) ἰγνύην διὰ τοῦ τοῦ βου-
 βῶνος τὴν ἀκαμπίην εὐθυτέρῳ ὅλῳ τῷ σκέλει ἐν τῇ ὁδοι-
 πορίῃ χρέονται ἢ ὅτε ὑγίαινον, καὶ σύρουσι δὲ ἐνίοτε πρὸς
 τὴν γῆν τὸν πόδα, ἅτε οὐ ῥηϊδίως ἐξεγκάμπτοντες τὰ ἄνω
 ἄρθρα καὶ ὅτε παντὶ βαίνοντες τῷ ποδί. οὐθὲν γὰρ ἤσσαν
 τῇ πτέρῃ οὗτοι βαίνουσι ἢ τῷ ἔμπροσθεν. [425] εἰ δὲ γὰρ
 ἠδύναντο μέγα προβαίνειν, καὶ πάνυ πτεροβάται ἦσαν.

que ii statim praeipue afficiuntur, urinaque imprimis potius
 quam aliis in luxationibus supprimitur. In his enim femo-
 ris caput proxime ad insignes nervos incumbit, et ad inguen
 quidem intumescunt, isque locus contentus conspicitur, ad
 nates autem in rugas magis contractus et summe gracilis.
 Atque hae quidem dictae sunt notae eorum quibus hunc in
 modum femur prolapsum est. Quibus igitur jam adultis
 articulus hic elapsus reconditus non fuerit, ii nbi dolor con-
 quieverit et articulus eo in loco in quem excidit verti assue-
 verit, protinus fere erecti absque baculo ingredi possunt,
 idque admodum erecti, nimirum cum affectum crus neque
 ad inguen neque ad poplitem facile incurvare queant.
 Ideoque quod ad inguen flecti nequeant, toto crure ad in-
 gressum magis erecto, quam cum valebant utuntur. Inter-
 dumque pedem per terram trahunt, ut qui superiores arti-
 culos non facile inflectant et toto pede inambulent. Neque
 enim minus hi calce quam anteriore pedis parte incedunt.

Ed. Chart. XII. [425—427.] Foel. I. 826. Ed. Lind. II. (825.)
 καὶ γὰρ οἱ ὑγιαίνοντες ὅσω ἂν μέζον προβαίνοντες ὁδοιπο-
 ρέουσι, τοσούτω μᾶλλον πτεροβάται εἰσὶ τιθέντες τὸν
 πόδα, αἴροντες δὲ τὸν ἐναντίον. ὁκόσοι δὲ δὴ οὕτως ἐκ-
 πέπτωκε, καὶ ἔτι μᾶλλον τῇ πτέρῃ προσεγγιζέουσιν ἢ τὸ
 ἐμπροσθεν. [426] τὸ γὰρ ἐμπροσθεν τοῦ ποδός, ὅταν ἐκ-
 τεταμένον ᾖ, τὸ ἄλλο σκέλος οὐχ ὁμοίως δύναται ἐς τὸ
 πρόσω καμπυλῆσθαι, ὥσπερ ὅταν ξυγκεκαμμένον εἴη τὸ
 σκέλος. οὐτ' αὖ σμιοῦσθαι δύναται ὁ πούς ξυγκεκλιμένου
 τοῦ σκέλους, ἕως ὅταν ἐκτεταμένον ᾖ τὸ σκέλος. ὑγιαίνουσά
 τε οὖν ἡ φύσις οὕτω πέφυκεν, ὥσπερ εἴρηται. ὅταν δὲ ἐκ-
 πεσὼν μὴ ἐκπέσῃ τὸ ἄρθρον, οὕτως ὁδοιπορέουσιν ὡς εἴρη-
 ται, διὰ τὸς προφάσις ταύτας τὰς εἰρημίνας. ἀσαρκότερον
 μέντοι τὸ σκέλος τοῦ ἑτέρου γίνεται, κατὰ τε τὸ πυγαῖον
 κατὰ τε γαστροκνήμην καὶ κατὰ τὴν ὀπισθεν ἴξιν. οἷσι δ'
 ἂν νηπίοισιν εἰ ἐοῦσι τὸ ἄρθρον οὕτως ὀλισθαίνον μὴ ἐμ-
 πέσῃ ἢ καὶ ἐκ γενεῆς οὕτω γένηται, καὶ τοῦτοις τὸ τοῦ μη-
 ροῦ ὑστέον μᾶλλον τι μινύθει ἢ τὰ τῆς κνήμης καὶ τὰ τοῦ
 ποδός. [427] ἥμισι μὲν ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ ὀλισθαίν-

Quod si multum progredi possent, vel plane calci infisterent.
 Nam et bene valentes quo longius iter faciendo procedunt,
 hoc magis calci infistunt, pede uno defixo alterum attollen-
 tes. Quibus ergo hoc modo luxatio contigit, ii magis adhuc
 calce quam pedis parte anteriore impingant. Pedis enim
 pars anterior, cum crus reliquum extensum est, non aequè
 ac si inflexum fuerit, in priorem partem flecti potest. Ne-
 que contra pes simus reddi potest crure inclinato, velut ex-
 tento. At crus quidem cum bene valet, quomodo diximus
 a natura constitutum est. Cum vero prolapsus articulus re-
 positus non fuerit, ob commemoratas causas, velut dictum
 est, inambulant. Ad nates tamen et carnosam tibiae poste-
 riorem partem, atque e regione posterioris partis, crus al-
 tero gracilius redditur. At quibus tenella adhuc aetate sic
 luxatus articulus reconditus non fuerit, vel a prima origine
 id contigerit, iis quoque femoris os aliquando magis quam
 tibiae aut pedis imminuitur. Et minimum quidem in hoc

Ed. Chart. XII. [427.] Foesl. I. 826. 827. Ed. Lind. II. (825. 826.)
 ματος ὁ μηρός μειοῦται. μινύθουσι μίντοι αἱ σάρκες πάντη,
 μάλιστα δὲ κατὰ (826) τὴν ὀπισθεν ἴξιν, ὥσπερ ἥδη καὶ
 πρόσθεν εἴρηται. ὅσοι μὲν οὖν τιθηνηθῶσιν ὀρθῶς, οὗτοι
 μὲν δύνανται προσχρῆσθαι τῷ σκέλει ἀξιόμοινοι, βραχυ-
 τέρῳ μὲν τινι τοῦ ἐτέρου ἐόντι, ἕμως δὲ ἐρειδόμενοι ξύλῳ
 ἐπὶ ταῦτα ἢ τὸ συναρόν σκέλος. οὐ γὰρ κάρτα δύνανται ἄνευ
 τῆς πτέρνης τῷ στήθει τοῦ ποδὸς χρῆσθαι, ἐπικαθιέντες
 ὥσπερ ἐν ἐτέροις χολεύμασιν ἐνιοι δύνανται. αἷτιον δὲ τοῦ
 μὴ δύνασθαι τὸ ὀλίγῳ πρόσθεν εἰρημένον. διὰ οὖν τοῦτο
 προσδέονται ξύλου. ὅσοι δ' ἂν καταμεληθῶσι καὶ μηδὲν
 χρῶνται ἐπὶ τὴν γῆν τῷ σκέλει, ἀλλὰ μετέωρον ἔχουσι,
 τούτοις μινύθουσι μὲν τὰ ὀστέα ἐς αὐξήσιν μᾶλλον ἢ τοῖσι
 χρεομένοις, μινύθουσι δὲ καὶ αἱ σάρκες πολὺ μᾶλλον ἢ
 τοῖσι χρεομένοις. κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα ἐς τὸ εὐθύ πηροῦνται
 τούτοις τὸ σκέλος μᾶλλον τι ἢ οἷσιν ἂν ἄλλως ἐκπεπτώκη.
 || Ὡς μὲν οὖν ἐν κεφαλῇ εἰρέεσθαι τὰ ἄρθρα τὰ
 ἐκπίπτοντα καὶ τὰ ὀλισθαίνοντα ἀνίσως αὐτὰ ἐωνιοῖσιν ἐκ-
 πίπτει καὶ ὀλισθάνει, ἄλλοτε μὲν πολὺ πλείονα, ἄλλοτε δὲ

luxationis genere femur imminuitur. Carnes tamen omni
 ex parte, praesertimque ex posteriore regione imminuuntur,
 velut jam supra dictum est. Qui ergo recte educati
 fuerint, ii dum augentur crure quidem, etsi altero aliquan-
 tum brevior, uti possunt, baculo tamen qua parte crus lae-
 sum est, innitentes. Neque enim absque calce imam plan-
 tam ad usum demittere admodum queunt, quod in aliis
 claudicationibus quibusdam licet. Cujus rei ea causa est
 quam paulo ante retulimus. Idcirco igitur baculo insuper
 indigent. At qui neglecti fuerint, neque crus in terram
 demittunt, sed suspensum habent, iis ossa quidem quod ad
 incrementum attinet, potius quam iis qui eo utuntur immi-
 nuuntur, carnes vero multo etiam magis. Circa articulos
 autem, quod ad directionem spectat, crure ii aliquanto
 magis capti sunt quam quibus aliter luxatio contigerit.

In summa igitur, articuli qui prolabantur et luxantur,
 non eodem semper modo excidunt et luxantur, sed inter-
 dum quidem longe amplius, interdum vero multo minus.

Ed. Chart. XII. [427.] Foesl. I. 827. Ed. Lind. II. (826, 827.)
 πολὺν ἐλάσσονα, καὶ οἷσι ἂν μὲν πολὺ πλεῖον ὀλισθῇ ἢ
 ἐκπέσῃ, χαλεπώτερα ἐκβάλλειν τὸ ἐπίπαν ἔστι, καὶ ἢν μὴ
 ἐμβιβασθῇ μείζους καὶ ἐπιδηλοτέρας τὰς πηρώσιας καὶ κα-
 κωσίας ἴσχει τὰ τοιαῦτα καὶ ὀστέων καὶ σαρκῶν καὶ σχη-
 μάτων. ὅταν δὲ μείον ἐκπέσῃ καὶ ὀλισθῇ, ῥηϊδίον μὲν ἐμ-
 βάλλειν τὰ τοιαῦτα τῶν ὀστέων γένηται. ἢν δὲ καταπορηθῇ
 ἢ ἀμεληθῇ ἐμπεσεῖν, μείους καὶ ἀσινέστεραι αἱ πηρώσιες
 γίνονται τούτοις ἢ οἷσιν ὀλίγω πρόσθεν εἴρηται. τὰ μὲν
 οὖν ἄλλα ἄρθρα (827) καὶ πάνυ πολὺ διαφέρει ἐς τὸ ὅτε
 μὲν μείον, ὅτε δὲ μείζον τὸ ὀλίσθημα ποιέσθαι. μηροῦ δὲ
 καὶ βραχίονος κεφαλαὶ παραπλησιώτατα ὀλισθαίνουσιν αὐτῇ
 ἐωυτῇ ἐκατέρῃ. ἅτε γὰρ στρογγύλαι μὲν αἱ κεφαλαὶ εὐῶσαι
 ἀπλὴν τὴν στρογγύλωσιν καὶ φαλακρὴν ἔχουσι. κυκλοτερέες
 δὲ αἱ κοιλίαι εὐῶσαι αἱ δεχόμεναι τὰς κεφαλὰς, ἀρμόζουσιν
 δὲ τῇσι κεφαλῇσι. διὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν αὐτῇσι τὸ ἥμισυ ἐκ-
 σιῆναι τοῦ ἄρθρου. ὀλισθαίνοι γὰρ ἂν διὰ τὴν περιφερίην
 ἢ ἐς τὸ ἔξω ἢ ἐς τὸ εἴσω. περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστίν, ἐκ-
 πίπτουσι τελέως ἢ ὀθ, ἐπεὶ ἄλλως γε οὐκ ἐκπίπτουσιν. ὅμως

Et qui quidem longe amplius luxantur aut excidunt, ma-
 jore molestia in totum reconduntur, ac nisi reponan-
 tur, in his ossa, carnes, corporis habitus et magis
 ac manifestius debilitantur et depravantur. At ubi
 minus prolabantur et luxantur, haec quidem ossa facilius
 reconduntur, cumque frustra tentata aut neglecta repositio
 fuerit, iis minores magisque innoxiae, quam quibus paulo
 ante dictum est, debilitates contingunt. Atque in reliquis
 quidem articulis per sane multum interest, majorne inter-
 dum an minor luxatio fiat. Verum tum femoris tum bra-
 chii capita quam simillimas inter se utraque luxationes
 patiuntur. Cum namque rotunda sint, simplicem ac laevem
 rotunditatem habent. Sinus autem ea excipientes rotun-
 diores sunt, iisque adaptantur. Quo fit ut articuli dimi-
 dium in his suo loco excedere non possit. Ob rotunditatem
 enim aut exteriorem in partem aut interiorem luxabitur.
 Ergo quod ad praesentem sermonem attinet, in totum jam
 prolabantur, alioqui minime excidunt. Interdum tamen ii

Ed. Chart. XII. [427. 429—431.] Foëf. I. 827. Ed. Lind. II. (827. 828.)
 δὲ καὶ ταῦτα ὅτε μὲν πλείω ἀποπηδᾷ ἀπὸ τῆς φύσεως, ὅτε
 δὲ ἔλασσον. μᾶλλον δὲ τι μῆρος τοῦ βραχίονος πέπονθεν.
 [429] ἐπεὶ ἔνια καὶ τῶν ἐκ γενεῆς γινομένων ὀλισθημάτων
 ἢ μικρὸν ὀλισθῇ, οὐά τε ἐς τὴν φύσιν ἄγεσθαι καὶ μάλι-
 στα παρὰ τὰ τοῦ ποδὸς ἄρθρα. [430] ὁκόσοι ἐκ γενεῆς
 κυλλοὶ γίνονται, τὰ πλείστα τούτων ἰήσιμα ἐστίν, ἢν μὴ
 πάνυ μεγάλη ἢ ἔκκλισις εἴη ἢ καὶ προαιξέων γεγονότων
 ἤδη παιδίων ξυμβῇ. ἄριστον μὲν οὖν ὡς τάχιστα ἰητρεύειν
 τὰ τοιαῦτα, πρὶν πάνυ μεγάλην τὴν ἔνδειαν τῶν ὀστέων
 τῶν ἐν τῷ ποδὶ γενέσθαι, πρὶν τε πάνυ μεγάλην τὴν ἔν-
 δειαν τῶν σαρκαῶν τῶν κατὰ τὴν κνήμην εἶναι. τρόπος μὲν
 οὖν κυλλώσεως οὐχ εἷς, ἀλλὰ πλείονες. τὰ πλείστα μὲν οὐκ
 ἐξηρθροκότα παντάπασιν, ἀλλὰ δι' ἔθος σχήματος ἐν τινι
 ἀπολήψει τοῦ ποδὸς κεκυλλωμένα. [431] προσέχειν δὲ τῇ
 ἰητρείᾳ τοῖσιδε χρή. ἀπωθέειν μὲν καὶ κατορθοῦν τῆς κνή-
 μης τὸ κατὰ τὸ σφυρὸν ὀστέον, τὸ ἔξωθεν (828) ἐς τὸ
 εἶσω μέρος, ἀντωθέειν δὲ ἐς τὸ ἔξω μέρος τὸ τῆς περόνης
 τὸ κατ' αὐτὴν τὴν ἵξιν, ὅπως ἀλλήλοις ἀπαντήσῃ τὰ ὀστέα

magis quidem, interdum minus a naturali sede exiliunt,
 magisque id femori quam brachio uluvenit. Nonnulla si
 quidem ex luxatis quae a primo orta contigerunt, si parva
 luxatio fuerit, in naturalem statum redire possunt, prae-
 fertimque ad pedis articulos. Quibus a primo ortu crus
 varum efficitur, eorum plerique curari possunt, nisi magna
 admodum emotio extiterit, aut etiam pueris aetate paulo
 amplius provectis ista contigerint. Quam celerrime his igitur
 curationem adhibere optimum est, prius quam et pedis
 ossium et carnis in tibia perquam magnus defectus contin-
 gat. Vari igitur non uno modo sed pluribus fiunt. Ple-
 rumque si quidem non ex toto sede sua elapso articulo, sed
 quod re aliqua detentus eo habitu assueverit, pes varus ef-
 ficitur. In eorum autem curatione animadvertendum est,
 ut tibiae quidem os ad malleolum quod extra spectat, in-
 teriorem in partem propellatur et dirigatur, contra vero
 os calcis e directo exteriorem in partem repellatur, quo

Ed. Chart. XII. [431—433.] Foes. I. 827. 828. Ed. Lind. II. (828.)
 τὰ ἐξίσχοντα. κατὰ μέσον δὲ καὶ πλάγιον τὸν πόδα. τοὺς
 δ' αὖ δακτύλους ἀθρόους ξὺν τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ ἐς τὸ
 εἶσω μέρος ἐγκλίνειν καὶ περιαναγκάζειν οὕτως. ἐπιδεῖν δὲ
 κηρωτῇ ἐρῶτηνωμένην εὖ καὶ σπλήνεσι καὶ ὀθονίοισι μαλθα-
 κοῖσι μὴ ὀλίγοιςι μὴδὲ ἄγαν πιέζοντα. [432] οὕτω δὲ τοὺς
 περιμαγωγὰς ποιέεσθαι τῆς ἐπιδέσιος, ὥσπερ καὶ τῇσι χερσὶν
 ἢ κατέρθωσις ἢ τοῦ ποδὸς, ὅπως ὁ ποὺς ὀλίγον μᾶλλον ἐς
 τὸ βλαισὸν ῥέπον φαίνεται. ἴχνος δὲ τι ποιέεσθαι ἢ δέρ-
 ματος μὴ ἄγαν σκληροῦ ἢ μολυβδίου. [433] προσεπιδεῖν
 δὲ μὴ πρὸς τὸν χροῦτα τιθέντα, ἀλλ' ὅταν ἤδη τοῖσιν ὑστά-
 τοισιν ὀθονίοισι μέλλῃς ἐπιδέειν. || ὅταν δὲ ἤδη ἐπιδεδεμέ-
 νος ἔῃ, ἐνός τινος τῶν ὀθονίων χροῖ, οἷσιν ἐπιδέεται τὴν
 ἀρχὴν προσράψαι πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποδὸς ἐπιδέσματα
 κατὰ τὴν ἵξιν τοῦ μικροῦ δακτύλου. ἔπειτα ἐς τὸ ἄνω τεί-
 νοντα, ὅπως ἦν δοκέη μετρίως ἔχειν περιβάλλειν ἄνωθεν
 τῆς γαστροκημῆς, ὡς μόνιμον ἢ κατατεταγμένον οὕτως.
 ἀπλῶ δὲ λόγῳ, ὥσπερ κηροπλαστέοντα χροῖ ἐς τὴν φύσιν

ossa quae extant tum circa medium, tum circa transversum
 pedem, inter se concurrant. Digiti vero una cum pollice
 internam in partem repente inclinentur, atque hunc in
 modum cogantur. Adhibito autem cerato quod copiosam
 resina recipiat, et splenis et fasciis mollibus, neque paucis
 neque admodum appressis deligatio institienda, neque ali-
 ter fasciae circumducendae quam si pes manibus compone-
 retur, quo pes paulo magis ad valgum spectare videatur.
 Tum solea quaedam ex corio non admodum duro, aut plum-
 bo paranda, eaque non ad cutem posita ad alliganda, sed
 cum jam postremas fascias appositurus es. Ubi jam devin-
 ctus fuerit, unius cuiusdam lintei ex quibus deligatio con-
 stat caput, ad fascias quae in inferiore parte pedis existunt,
 e regione parvi digiti alluendum, deinde sursum intenden-
 dum ut dum moderate habere videatur, supra carnosam
 tibiae partem posteriorem prominentem circumducatur, at-
 que ita firmiter collocatum haereat. Ad summum, quasi
 quis ceram fingat, ea ad justam naturam adducenda, ut et

Ed. Chart. XII. [433-435] Fœd. I. 828. Ed. Lind. II. (828. 829.)
 τὴν δικαίην ἄγειν καὶ τὰ ἐκκεκλιμένα καὶ τὰ συντειαμένα
 παρὰ τὴν φύσιν καὶ τῇσι χερσὶν οὕτω διορθοῦντα καὶ τῇ
 ἐπιδέσει ὡσαύτως, προσάγειν δὲ οὐ βιαίως, ἀλλὰ παρηγορι-
 κῶς. προσράπτειν δὲ τὰ ὑθόνια ὅπως ἂν συμφέρῃ τὰς ἀνα-
 λήψιας ποιεῖσθαι. ἄλλα γὰρ ἄλλης τῶν χωλωμάτων δίδεται
 ἀναλήψιος. ὑποδημάτων δὲ ποιεῖσθαι μολὶβδινον, ἔξωθεν
 τῆς ἐπιδέ(829)σεως ἐπιδεδεμένον, ὅλον αἱ Χίαι κρηπίδες ὑ-
 θμόν εἶχον. ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ, ἢν τις ὀρθῶς μὲν τῇσι
 χερσὶ διορθώσῃ, ὀρθῶς δὲ τοῖσιν ὀθονίοισιν ἐπιδέῃ, ὀρθῶς
 δὲ καὶ τὰς ἀναλήψιας ποιεῖτο. ἡ μὲν οὖν ἦσις αὕτη καὶ
 οὔτε τομῆς οὔτε κανύσεως οὐδὲν δεῖ οὐτ' ἄλλης ποικιλίης.
 θάσσον γὰρ ἐνακούει τὰ τοιαῦτα τῆς ἡτρείης ἢ ὥς ἂν τις
 οἴοιτο. προσνηκῶν μέντοι καὶ τῷ χρόνῳ, ἕως ἂν ἀνέξηθῇ τὸ
 σῶμα ἐν τοῖσι δικαίοισι σχήμασιν. [434] ὅταν δὲ ἐξ ὑπα-
 ρτήματος λόγον εἶη, ἀρβύλαι ἐπιτηδεύονται αἱ πηλοπαῖδες
 καλεούμεναι. τοῦτο γὰρ ὑποδημάτων ἥμισυ κρατέεται ὑπὸ
 τοῦ ποδός, ἀλλὰ κρατεῖ μᾶλλον. [435] ἐπιτηδεῖος δὲ καὶ ὁ
 Κρητικὸς τρόπος τῶν ὑποδημάτων.

quae inclinant et quae praeter naturam distendantur, mani-
 bus nec non deligatione in naturalem statum reponantur,
 neque magna vi sed leniter cogantur. Ita vero fasciae af-
 fluendae, ut quemadmodum opus est, membrum excipiat.
 Nam et aliae claudicationes alium excipiendi modum po-
 stulant. Tum calceus plumbeus parandus, supra vinculum
 inducendus, eo modulo qualem Chiaae crepidae habebant.
 Verum neque eo opus est, si quis recte manibus componat,
 tum rectam fasciarum deligationem adhibeat, tum recte ex-
 cipiat. Atque haec quidem curatio, quae neque sectionem,
 neque usionem neque aliam varietatem ullo modo postulat.
 Illa namque opinione celerius curationi cedant. Tempore
 tamen superanda sunt, quoad iusto habitu corpus incremen-
 tum acceperit. Cum vero calci ratio ineunda erit, accom-
 modatissimi erunt calcei arbylae dictae, quibus lutum cal-
 catur. Hoc namque calceamenti genus minime a pede su-
 peratur, sed ipsum potius continet. Maxime quoque accom-
 modata est Cretenlis calceamenti ratio.

Ed. Chart. XII. [436—439.] Foef. I. 828, 829. Ed. Lind. II. (829, 830.)

Ὅσοις δ' ἂν κνήμης ὁστέα ἐξαρθρήσαντα καὶ ἔλκος ποιήσαντα τελείως ἐξώσῃ τὰ παρὰ τὸν πόδα ὕφθρα, εἴτε εἴσω ρεύσαντα εἴτε μέντοι καὶ ἔξω, τὰ τοιαῦτα μὴ ἐμβάλλειν, ἀλλ' ἔἴν τὸν βουλούμενον τῶν ἱητρῶν ἐμβαλεῖν. σαφῶς γὰρ εἰδέναι χρὴ ὅτι ἀποθάνεται ἂν ἐμβληθέντα ἐμμεῖνῃ, καὶ ἡ ζωὴ δὲ ἐλιγήμερος τούτοις γενήσεται. ὀλίγοι γὰρ αὐτῶν τὰς ἐπὶ ἡμέρας ὑπερβάλλοιεν. σπασμὸς γὰρ ὁ κτείνων ἐστίν. [437] ἀτὰρ καὶ γαγγραινοῦσθαι ἰκνέεται κνήμην καὶ τὸν πόδα. ταῦτα βεβαίως εἰδέναι χρὴ οὕτως ἐσόμενα, καὶ οὐκ ἂν μοι δοκῇ οὐτ' ἐλλέβορος ὠφελήσκειν, αὐθήμερον δὲ δοθεὶς καὶ αὐδὺς πινόμενος. ἄγχιστα δὲ εἴπερ τι τοιοῦτον, οὐ μέντοι οὐδὲ τοῦτο δοκέω. || ἦν δὲ μὴ ἐμβληθῇ μὴδ' ἀπ' ἀρχῆς, μὴδ' εἰσπειρηθῇ ἐμβάλλειν, (830) περιγίνονται οἱ πλείστοι αὐτῶν. χρὴ δὲ ἡρμόσθαι μὲν τὴν κνήμην καὶ τὸν πόδα οὕτως, ὥς αὐτὸς ἐθέλει. [438] μόνον δὲ μὴ ἀπαιωρενυμένα, μὴδὲ κεκινευμένα ἔστω, καὶ ἱητρῶν δὲ πισσηρῇ καὶ σπλήνεσιν οἰητροῖσιν, ἐλίγοισι, μὴ ἄγαν ψυχροῖσιν. ψυχὸς γὰρ ἐν τοῖσι τοιούτοις σπασμὸν ἐπικαλέσται. [439] ἐπιτήδεια

At vero quibus tibiae ossa luxata, accedente vulnere, commissura quae est ad pedem penitus eminent, ea sive intro sive extra vergant, minime reponenda sunt, sed finenda, ut qui velit ea reponat medicus. Id enim manifestum nosse oportet, eos quibus ista reposita permanferint interituros, paucisque diebus duraturos. Convulsione namque sublati, pauci diem septimum superant. Sed et pes et tibia ad gangraenam deveniunt, eaque sic affore certo nosse convenit. Ac neque veratrum eodem die exhibitum, iterumque epotum mihi videtur auxilio futurum, proxime tamen si quid aliud, facere, quod certe non existimo. Quod si neque reposita, neque ab initio tentata fuerint, eorum plerique superfunt. Tibiae vero et pes eo quo aeger velit modo obfirmanda, tantum ne dependeant neve moveantur. Curatio vero cerato quod picem habeat et spleniis vino madentibus, paucis, non admodum frigidis instituenda. Frigus namque in huiusmodi affectibus con-

Ed. Chart. XII. [439—442.] Foes. I. 829. Ed. Lind. II. (830.)
 δε καὶ φύλλα τεύτλων ἢ βηγίου ἢ ὄλλου τινὸς τῶν τοιούτων
 ἐν οἴνῳ μέλανι αὐστηρῶς ἡμίεοντα ἐπιτεθέντα, ἰητρεύειν ἐπὶ
 τὰ ἔλκος ἐπὶ τὰ περιέχοντα. [440] κηρωτῇ δὲ χλιερῇ
 ἐπιχρίειν αὐτὸ τὸ ἔλκος. ἢν δὲ ἡ ὥρη χειμερινή ἐστί, καὶ ἔρια
 ῥυπαρά ἐν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ καταρῥαίνοντα χλιεροῖσι ἄνωθεν ἐπι-
 τέγγειν. [441] καταθεῖν δὲ μηδὲν μηδενί, μηδὲ περιπλάσσειν.
 εὖ γὰρ εἰδέναι χρὴ ὅτι πίεξις καὶ ἀχθοφορὴ πᾶν κακὸν τοῖσι
 τοιούτοις ἐστίν. [442] ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ
 τῶν ἐναίμων μετεξέτερα, ὅσοις αὐτῶν συμφέρει. ἔρια δὲ
 ἐπιτεθέντα οἴκῳ ἐπιτέγγοντα πολὺν χρόνον ἔαν. τὰ δὲ ὀλι-
 γημερώτατα τῶν ἐναίμων καὶ ὅσα ῥητίνῃ προσκαταλαμβάνε-
 ται, οὐχ ὁμοίως ἐπιτήδεια ἐκείνοισιν ἐστί. χρόνῃ γὰρ ἡ κά-
 θαρσις τῶν ἑλκῶν γίνεται τούτων. πολὺν γὰρ χρόνον πλα-
 δαρῇ γίνεται. τινὰς δὲ τούτων ἀγαθὸν ἐπιδέειν. εἰδέναι μὲν
 δὲ πού φάσμα χρὴ ὅτι ἀνάγκη τὸν ἄνθρωπον χωλὸν αἰσχυρῶς
 γενέσθαι, καὶ γὰρ ὁ ποὺς ἐπὶ τὸ αἶμα ἀνέσπασται τῶν τοι-

vulSIONem accerfit. Accommodata quoque est curatio per
 betae folia aut tussilaginis aut alterius hujusmodi in vino
 nigro austero semicocta, ulceri adjectisque partibus impo-
 sita. Ulcus autem ipsum cerato tepido illinendum. Quod
 si tempus hibernum sit, lanae quoque fordidae, vino et oleo
 tepido madentes imponendae ac desuper irrigandae. Ne-
 que omnino quicquam deligandum aut circumponendum.
 Probe enim nosse convenit, hujusmodi affectibus appref-
 sionem et pondus omnem afferre noxam. Accommodata
 autem ad ea nonnulla sunt ex medicamentis quae cruentis
 vulneribus imponuntur, ea nimirum, quibus convenit ut
 lanae impositae vino madentes diutius permaneant. Ex
 iis vero medicamentis quae cruentis vulneribus admoven-
 tur, quaecunque intra paucos dies solvuntur et quae resi-
 nam recipiunt, non aequè ut illa accommodata existunt.
 Horum enim ulcerum purgatio, cum multo tempore ma-
 deant, in longius tempus protrahitur, atque ex iis nonnulli
 utiliter deligantur. Nosse tamen certo convenit necesse
 esse hominem turpiter claudicare, cum pes superiorem in

HIPPOCRATES TOM. III.

Q

Ed. Chart. XII. [442. 443.] Foel. I. 829. Ed. Lind. II. (830. 831.)
 ούτων, καὶ τὰ ὁστέα τὰ διο(831)λισθησάντα ἔξω ἐξέχοντα
 φαίνεται. οὔτε γὰρ ψιλοῦνται τῶν τοιούτων ὁστέων οὐδὲν
 ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, εἰ μὴ κατὰ βραχὺ τι, οὔτε ἀφίσταται, ἀλλὰ
 περιωτειλοῦται λεπτιῇσιν ὠτειλῇσι καὶ ἄσθενέαι, καὶ ταῦτα
 ἢν ἀτρεμίζωσι πούλυν χρόνον, ἢν δὲ μὴ, ἐλκύνθριον ἐγκατα-
 λειφθῆναι κίνδυνος ἀναλθές· ὅμως δὲ περὶ οὗ ὁ λόγος, οὕτω
 μὲν οἱ ἡτρενόμενοι σώζονται, ἐμβληθέντιος δὲ τοῦ ἄρθρου
 καὶ ἐμμείναντος ἀποθνήσκουσι. [443] ὁ αὐτὸς δὲ λόγος οὗ-
 τος ἦν καὶ τὰ τοῦ πήχεος ὁστέα τὰ παρὰ τὸν καρπὸν τῆς
 χειρὸς ἑλκος ποιήσαντα ἐξίσχη, ἦν τε εἰς τὸ εἶσω μέρος τῆς
 χειρὸς ἦν τε εἰς τὸ ἔξω. σάφα γὰρ ἐπίστασθαι χρὴ, ὅτε
 ἀποθατεῖται ἐν ὀλίγῃσιν ἡμέρησι, τοιοῦτω θανάτῳ οἷα περ
 καὶ πρόσθεν εἴρηται, ὅτῳ ἂν ἐμβληθέντα τὰ ὁστέα ἐμμείνῃ.
 οἷσι δ' ἂν μὴ ἐμβληθῇ μηδὲ πειρηθῇ ἐμβάλλεσθαι, οὗτοι
 πολὺ πλείονες περιγίνονται. ἡτρεῖη δὲ τοιαύτη τοῖσι τοι-
 οῦτοισιν ἐπιτηδεῖη, οἷα περ εἴρηται. τὸ δὲ σχῆμα αἰσχυρὸν
 τοῦ χλωμάτος ἀνάγκη εἶναι καὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς
 ἄσθενέας καὶ ἀχρηῖους. ἦν μὲν γὰρ εἰς τὸ εἶσω μέρος ὀλισθῇ

partem retrahatur, luxataque ossa extra eminere conspi-
 ciantur. Neque enim ullum ex his ossibus fere, nisi paulu-
 lum quid, nudatur, neque abscedit, verum tenuibus imbe-
 cillisque cicatricibus obducitur, idque si longo tempore quie-
 verint, alioqui periculum est ne aliquod ulcusculum, quod
 curationem non recipiat, relinquatur. Verum quod ad
 praefens institutum attinet, qui hac ratione quidem curantur,
 servantur. At ubi repositus articulus remanserit, intererunt.
 Eadem quoque ratio est ubi cubiti ossa ad manus articulum
 facto vulnere, vel interiorem in partem vel exteriorem
 emineant. Certo enim tenendum est, eum cui recondita ossa
 permanferint, supra posito mortis genere intra paucos dies
 interiturum. Quibus vero neque reposita sunt neque repositio
 tentata, eos multo plures superesse. His autem quae dicta
 est curatio idonea existit. Claudicationis quoque habitum de-
 formem, manusque digitos imbecillos et inutiles reddi necesse
 est. Ubi namque interiorem in partem ossa luxantur, digitum

Ed. Chart. XII. [443. 444.] Foesl. I. 829. 830. Ed. Lind. II. (831. 832.)
 τὰ ὀστέα, ξυγκόμπειν οὐ δύναται τοὺς δακτύλους. ἢν δὲ
 ἐς τὸ ἔξω μέρος, ἐκταννύειν οὐ δύναται. [444] ὅσοις δ' ἂν
 κινήσῃς ὀστέον ἑλκος ποιησάμενον παρὰ τὸ γόνυ ἔξω ἐξίσχῃ,
 ἢν τε ἐς τὸ ἔξω μέρος ἢν τε ἐς τὸ εἴσω, τοῦτοιςιν ἢν μὲν
 τις ἐμβάλη, ἔτι ἐτοιμότερος ὁ θάνατός ἐστιν ἢ περ τοῖσιν
 ἑτέροις, καί περ κακείνοιςιν ἔτοιμος ἔών. ἢν δὲ μὴ ἐμβαλὼν
 ἰητροεῖς, ἐλπίδες μὲν σωτηρίας οὕτω μόνως εἰσὲν. κινδυνο-
 δέσσειρα δὲ ταῦτα τῶν ὀστέων γίνεται, ὅσῳ ἂν ἀνωτέρω καὶ
 ὅσῳ ἂν ἰσχυρότερα ἦ καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων ὀλισθήσῃ. (832)
 ἢν δὲ τὸ ὀστέον τὸ τοῦ μηροῦ τὸ πρὸς τοῦ γόνατος ἑλκος
 ποιησάμενον ἐξολισθῇ, ἐμβληθὲν μὲν καὶ ἐμμέναν ἔτι βιω-
 ότερον θάσσει τὸν θάνατον ποιήσῃ τῶν πρόσθεν εἰρημένων,
 μὴ ἐμβληθὲν δὲ πολὺ ἀκινδυνότερον ἢ τὰ πρόσθεν.
 || ὅμως δὲ μούνη ἐλπίς αὕτη σωτηρίας. ὁ ὦντος δὲ λόγος
 καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸν ἀγκῶνα ἄρθρων καὶ περὶ τῶν τοῦ
 πήχεος καὶ τοῦ βραχίονος. ἃ γὰρ ἂν τούτων ἐξαφθρήσαντα
 ἐξίσχῃ, ἑλκος ποιησάμενα πάντα, ἢν ἐμβληθῇ, θάνατον φέρει,
 μὴ ἐμβληθέντα δὲ ἐλπίδα σωτηρίας. χῶλωσις δὲ τοῖσι περ-
 γενομένοιςιν. θανατωδέστερα δὲ τοῖσιν ἐμβαλλομένοιςιν ἐστιν

inflecti, si in exteriorem, extendi nequeunt. At quibus tibiae
 os ad genu, accedente vulnere vel ad interiorem vel ad ex-
 teriorem partem foras eminet, id si recondatur magis qui-
 dem eos adhuc praecipitat quam caeteros, licet etiam illis
 periculum intendatur. Verum si non reposito ossē curatio-
 nem adhibueris, hac sola quidem ratione spes salutis super-
 est. Eo autem majus conjunctum periculum haec ossa ha-
 bent, quo superiora ac validiora a robustioribus prolapsa
 fuerint. Quod si os femoris ad genu cum ulcere luxetur,
 id si repositum quidem permanferit, majore adhuc vi et
 celerius quam supra dicta hominem praecipitat, non re-
 positum vero majore periculo caret quam superiora: una
 tamen haec salutis spes est. Eadem ratio est et in articulis
 ad cubiti gibbum, et in cubito et in brachio. Ex his enim,
 ubi luxata cum ulcere eminent, ea omnia, si reconduntur,
 mortem, non reposita, spem salutis afferunt. At iis qui
 evadunt claudicatio adest. Articuli autem superiores si re-

Ed. Chart. XII. [445.] Foesl. I. 830. Ed. Lind. II. (832. 833.)
 τὰ ἀνωτέρω [445] τῶν ἄρθρων. ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ἐμβαλλομέ-
 νοισι κινδυνοδέστερα αὐτὰ ταῦτα. εἰ δέ τι τὰ ἀνωτέρω ἄρ-
 θρα ἐξαρθρήσαντα ἔλκος ποιήσαντα ἐξίσχη, ταῦτα δέ τι
 καὶ ἐμβαλλόμενα ταχὺθανατώτατα ἔη καὶ μὴ ἐμβαλλόμενα
 κινδυνοδέστερα. ἡτρεῖη δὲ ἤδη εἴρηται οἷη τις ἐμοὶ δοκῇ
 ἐπιτηδειοτάτη εἶναι. ὅσοις δὲ ἄρθρα δακτύλων ἢ ποδῶς ἢ
 χειρὸς ἐξαρθρήσαντα ἔλκος ποιήσαντα ἐξέσχη μὴ κατεηγότος
 τοῦ ὀστέου, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν τὴν ξύμφυσιν ἀποσπασθέντος,
 τοῦτοιςιν εἰ ἐμβληθέντα ἐμμείνει, ἐνὶ μέντοι κίνδυνος σπα-
 σμοῦ, ἢν μὴ χρηστῶς ἡτρεῖνται. ὅμως δέ τι ἄξιον ἐμβάλλ-
 λειν, προειπόντα ὅτι φυλακῆς πολλῆς καὶ μελέτης δεῖται.
 ἐμβάλλειν μέντοι ὀψίστον καὶ δυνατώτατον καὶ τεχνικώτα-
 τόν ἐστι τῷ μογλίσκῳ, ὥσπερ καὶ πρόσθεν εἴρηται ἐν τοῖσι
 κατεαγγυμένοις καὶ ἐξίσχουσιν ὀστέοιςιν. ἔπειτα αἰτρεμείν
 ὥς μάλιστα χρηὴ καὶ κατακεῖσθαι καὶ ὀλιγοσιτέειν. ἄμεινον
 δὲ καὶ φάρμα(833)κεῦσαι ἄνω κοίφῳ τινὶ φαρμάκῳ. τὸ δὲ
 ἔλκος ἡτρεῦειν ἢ ἐναίμοιςιν τοῖσιν ἐπιτέγκτοιςιν ἢ πολυο-

condantur, mortem magis afferunt. Sed et iidem non re-
 positi periculum majus habent. At si cui superiores articuli
 luxati cum ulcere foras emineant, ii utcumque recondantur
 mortem magis afferunt, non repositi quoque majori periculo
 sunt expositi. Sed et quænam curatio mihi maxime accom-
 modata esse videatur, jam exposita est. Jam vero quibus
 digitorum aut pedis aut manus articuli luxati, cute vul-
 nerata excederint osse non fracto, sed ab ipsa connexionem
 avulso, iis, si repositi permanferint, convulsionis quidem
 periculum, nisi recta curatio adhibeatur, impendet. Operæ
 pretium tamen est, ubi prædixeris multa cautione et dili-
 gentia opus esse, ad repositionem aggredi. Facillima autem
 maximeque efficax et artificiosa est repositio, quæ per
 vectis molitionem fit, velut etiam supra in ossibus fractis et
 eminentibus dictum est. Deinde quam maxime quiescere
 convenit ac decumbere modicoque cibo uti. Præstat quo-
 que et levi aliquo medicamento sursum purgare. Ulcus
 autem aut medicamentis, quæ cruentis vulneribus protinus
 imponuntur et perfundi sunt idonea, curandum est, aut

Ed. Chart. XII. [345. 446.] Fœf. I. 830. Ed. Lind. II. (833.)
 φθάλμοισιν ἢ οἷσιν ἐν κεφαλῇ ὅστέα κατεγρότα ἰητρεύεται
 κατάψυχρον δὲ κάρτα μηδὲν προσφέρειν. ἥκιστα μὲν οὖν τι
 πρῶτα ἄρθρα κινδυνώδεά ἐστι, τὰ δὲ ἐν ἄνω κινδυνώδε-
 στερα. ἐμβάλλειν δὲ χρὴ αὐθήμερον ἢ τῇ ὑστεραίῃ, τριταίῳ
 δὲ ἢ τεταρταίῳ ἥκιστα. τεταρταῖα γὰρ ἐόντα ἐπισημαίνει
 τῇσι παλιγκοίῃσι μάλιστα. οἷσιν ἂν οὖν μὴ ἀντίκα γένηται
 ἐμβάλλειν, ὑπερβαίνειν χρὴ ταύτας τὰς εἰρημένους ἡμέρας.
 ὅτι γὰρ ἂν εἰσω δέκα ἡμερῶν ἐμβάλλῃ πᾶν καταληπτόν.
 ἦν δὲ ἄρα ἐμβεβλημένῳ σπασμός ἐπιγένηται, ἐμβάλλειν τὸ
 ἄρθρον δεῖ ταχὺ, καὶ θερμῷ τέγγειν ὥς πλειστάκις καὶ τὸ
 ὅλον σῶμα θερμῶς καὶ λιπαρῶς καὶ μαλθακῶς ἔχειν καὶ
 μάλιστα κατὰ τὰ ἄρθρα. [446] κεκάμφθαι δὲ μᾶλλον ἢ
 ἐκτειάσθαι πᾶν τὸ σῶμα χρὴ. προσδέχεσθαι μέντοι κατὰ
 τοὺς δακτύλους τὰ ἄρθρα τὰ ἐμβαλλόμενα ἀποστατικά ἔσε-
 σθαι. τὰ γὰρ πλεῖστα οὕτω γίνεται, ἦν καὶ ὀτιοῦν φλεγμονῆς
 ἐπιγένηται. ὥς εἰ μὴ δὲ ἀμαθίῃν τῶν δημοτέων ἐν αἰτίῃ
 ἐμελλεν ὁ ἰητρὸς ἔσεσθαι, οὐδὲν ἂν πάντως οὐδ' ἐμβάλλειν

buphthalmi foliis, aut iis quae fractis calvariae ossibus sub-
 veniunt, nihilque quod valde sit frigidum admovendum.
 Ac primi quidem articuli minimum periculo sunt obnoxii.
 Superiores majus periculum habent. Eodem autem vel
 certe postero die recondendi sunt, tertio aut quarto minime.
 Quarto enim die recrudescantis mali notae maxime eduntur.
 Quibus ergo non protinus repositio contigit, hi dies trans-
 mittendi sunt. Quicquid enim intra decem dies reconditum
 fuerit, contineri solet. Quod si recondito articulo convul-
 sio accedat, is protinus expellendus est et calida subinde
 perfundendus, totumque corpus tum praecipue circa arti-
 culos, calide, blande ac molliter continendum. Verum in-
 clinatum magis quam intentum totum corpus esse convenit.
 Expectandum tamen est ut reconditi digitorum articuli
 abscedere debeant. Plerumque enim ita contingit, si vel
 levis inflammatio subfit. Adeo ut nisi in imperitiae culpam
 apud vulgum medicus incurreret, nihil omnino reponi
 oporteret. Atque ossa quidem ad articulos foras eminentia,

Ed. Chart. XII. [446, 447.] Foes. I. 850. 831. Ed. Lind. II. (833. 834.)
 ἔδει. τὰ μὲν οὖν κατὰ τὰ ἄρθρα ὅστέα ἐξίσχοντα ἐμβυλλόμενα οὕτω κινδυνώδεά ἐστιν, ὡς εἴρηται.

|| Ὅσα δὲ κατὰ τὰ ἄρθρα τὰ κατὰ τοὺς δακτύλους ἀποκόπτεται τελείως, ταῦτα ἀσινέα τὰ πλείστα ἐστίν, ἢν μή τις ἐν αὐτῇ τῇ τρώσει λειποθυμίας βλαβεῖη. [447] καὶ ἡτρεῖη φαύλῃ ἀρκέσει τῶν τοιούτων ἐλκέων. ἀτὰρ καὶ ὅσα μὴ κατὰ τὰ ἄρθρα, ἀλλὰ κατ' ἄλλ' (834) λην τινὰ ἔξιν τῶν ὀστέων ἀποκόπτεται, καὶ ταῦτα ἀσινέα ἐστὶ, καὶ ἐτι εὐαλθέστερα τῶν ἑτέρων, καὶ ὅσα κατὰ τοὺς δακτύλους ὅστέα κατεαγόντα ἐξίσχει μὴ κατὰ τὸ ἄρθρον, καὶ ταῦτα ἀσινέα ἐστὶν ἐμβυλλόμενα. ἀποκούψεις δὲ τέλειαι ὀστέων καὶ κατὰ τὰ ἄρθρα καὶ ἐν ποδὶ καὶ ἐν χειρὶ καὶ ἐν κνήμῃ τοῖσι παρὰ τὰ σφυρὰ, καὶ ἐν πῆγῃ τοῖσι κατὰ τοὺς καρπούς, τοῖσι πλείστοισιν ἀποκοπτομένοις ἀσινέα γίνεται ὅσα ἂν μὴ αὐτίκα λειποθυμίῃ ἀνατρέψῃ ἢ τετραταίοισιν ἐοῦσι πυρετὸς ξυνεχὴς ἐπιγένηται. ἀποσφικελίσιας μέντοι σαρκῶν καὶ ἐν τρώμασιν αἰμορροόοις γενομένοις ἢ ἀποσφίγξιν ἰσχυραῖς καὶ ἐν ὀστέων κατήγμασι γενομένοις, πιεχθεῖσι μᾶλλον τοῦ

ubi reconduntur, hunc in modum velut dictum est, periculum adferunt.

At quaecunque ad digitorum articulos ex toto praeciduntur, ea plerumque sunt innoxia, nisi quis sub ipso vulnere in animi deliquium incurrat, iisque ulceribus quaevis curatio fatis erit. Sed et quae non ad articulos, verum ad aliam quandam ossium rectitudinem praeciduntur, etiam haec innoxia sunt et adhuc caeteris promptiorem curationem recipiunt. Quae item in digitis ossa fracta cute eminent, non ad articulos, haec etiam innoxie reconduntur. Praecisiones autem ossium ex toto et ad articulos et in pede et manu et in tibia, nonnullis ad malleolos et in cubito: quibusdam ad primam palinae partem, plerumque citra noxam fiunt, si non protinus animi defectio opprēsserit, aut quarto die febris assidua accesserit. Carnium tamen fiderationes contingunt et in vulneribus sanguinem profundentibus et in valentibus constrictionibus, tum in ossium

Ed. Chart. XII. [447.] Foss. I. 831. 832. Ed. Lind. II. (834. 835.)
 καιρου, καὶ ἐν ἄλλοις δεσμοῖς βίαιοις ἀποληφθέντα ἀπο-
 πίπτει πολλοῖς, καὶ οἱ πολλοὶ περιγίνονται τῶν τοιούτων.
 καὶ οἷσι μηροῦ μέρος τι ἀποπίπτει καὶ τῶν σαρκῶν καὶ τοῦ
 ὀστέου καὶ οἷσι βραχίονος. ἦσσαν δὲ πῆχέος τε καὶ κνήμης
 ἀποπεσούσης καὶ ἔτι εὐφόρος περιγίνονται. οἷσι μὲν οὖν
 κατεαγέντων ὀστέων ἀποσφαικλίσεις αὐτίκα ἐγένοντο καὶ με-
 λασμοὶ, τοῦτοισι μὲν ταχεῖαι περιρῥήξεις γίνονται τοῦ σώ-
 ματος καὶ τὰ ἀποπίπτοντα ταχέως ἀποπίπτει ἤδη τῶν ὀστέων
 προσενδεδωκότων. οἷσι δὲ ὑγιῶν ἐόντων τῶν ὀστέων οἱ με-
 λασμοὶ γίνονται, αἱ μὲν σάρκες ταχέως θνήσκουσι καὶ τού-
 τοις, τὰ δὲ ὀστέα βραδέως ἀφίστανται, ἢ ἂν τὰ ὅρια τοῦ
 μελασμοῦ γένηται καὶ ἡ ψίλωσις τοῦ ὀστέου. χρὴ δὲ ὅσα
 ἂν κατωτέρω τοῦ σώματος τῶν ὀρίων τοῦ μελασμοῦ ἔη,
 ταῦτα, ὅταν ἤδη πάμπαν τεθνήκη καὶ ἀναλγέα ᾖ, ἀφαιρῆναι
 κατὰ τὸ ἄρθρον προμηθεύμενον ὥπως μὴ τιρώσῃς. (835)
 ἦν γὰρ ὀδυνηθῇ ἀποταμιόμενος καὶ μήπω κυρήσῃ τὸ σῶμα
 τεθνεὺς ταύτη ἢ ἀποτέμνεται, κάρτα κίνδυνος ὑπὸ τῆς
 ὀδύνης λειποθυμῆσαι. || αἱ δὲ τοιαῦται λειποθυμίαι πολλοὺς

fracturis plus aequo compressis. In aliis item quae vinculis
 violenter intercepta fuerint, plerumque decidunt. Et ex
 his complures evadunt, nec non quibus in femore carnis
 et ossis pars aliqua excidit, et quibus in brachio. Minus
 autem ex brachio et tibia cum quid decidat, hi adhuc facile
 tolerant et superfunt. Quibus igitur fractis ossibus fidera-
 tiones et denigrationes confestim contingunt, iis quidem,
 cum jam antea ossa cesserint, celeres corporis abruptiones
 fiunt et quae casura sunt, cito decidunt. At quibus integris
 ossibus denigrationes contingunt, iis quidem carnes celeriter
 etiam emoriuntur, ossa autem, tum qua parte nigrities ter-
 minatur tum qua nudata sunt, tarde abscedunt. Partes
 autem corporis quae infra terminos denigrationis fuerint,
 ubi jam prorsus emortuae fuerint et dolorem non senserint,
 ad articulos auferendae, ea cautione ut ne vulnus inferatur.
 Nam ubi qui exciditur dolet, neque dum qua parte excidi-
 tur corpus emortuum fuerit, ne sub dolore animus deficiat,
 admodum periclitatur. Ejusmodi vero animi defectiones

Ed. Chart. XII. [447. 448.] Foef. I. 832. Ed. Lind. II. (835.)
 παραχρημα ἤδη ἀπώλεσαν. μηροῦ μὲν οὖν ὀστέον φιλωθέν
 ἐκ τοιούτου τρόπου ὀγδοηκοσταῖον εἶδον ἀποστάν. ἡ μέντοι
 κνήμη τοῦτω τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ τὸ γόνυ ἀφηρεῖται εἰκοσταίη.
 ἐδόκει δέ μοι καὶ ἐγγυτέρω. οὐ γὰρ ἅμα, ἀλλ' ἐπὶ τὸ προ-
 μηθέστερον ἔδοξε μοί τι ποιέειν. κνήμης τε ὀστέα ἐκ τοιού-
 του μελασμοῦ, μάλα κατὰ μέσσην τὴν κνήμην ἔόντα, ἐξηκο-
 σταία μοι ἀπέπεσεν ὅσα ἐφιλωθή αὐτῶν. διενέγκοι μὲν γὰρ
 ἂν τι καὶ ἰητρική ἰητρείης ἐς τὸ θᾶσσόν τε καὶ βραδυτέρον
 τὰ ὀστέα φιλούμενα ἀποπίπτειν, διενέγκοι δ' ἂν τι καὶ
 πίεξις πίεξις καὶ ἐπὶ τὸ ἰσχυρότερόν τε καὶ ἀσθενέστε-
 [448]ρον, καὶ ἐς τὸ θᾶσσόν τε καὶ βραδυτέρον ἀπομελαν-
 θέντα ἀποθαεῖν τὰ νεῦρα καὶ τὰς σόρκας καὶ τὰς ἀρη-
 ρίας καὶ τὰς φλέβας, ἐπεὶ ὅσα μὴ ἰσχυρῶς ἀποληφθέντα
 θνήσκει, ἔνια τῶν τοιούτων οὐκ ἀφικνέεται ἐς ὀστέων φι-
 λώματα, ἀλλ' ἐπιπολαιότερα ἐκπίπτει. ἔνια δὲ οὐδὲ εἰς νεύ-
 ρων φιλώματα ἀφικνεῖται, ἀλλὰ ἐπιπολαιότερα ἐκπίπτει. διὰ
 οὖν ταύτας τὰς προφάσεις οὐκ ἔστιν ἐν οὐτομα ἀριθμοῦ
 τῷ χρότῳ θίεσθαι ἐν ὁκόσῳ ἕκαστα κρίνεται. προσδέχεσθαι
 δὲ μάλα χρη τοιαῦτα ἴηματα. ἐπιδέειν γὰρ φοβερώτερα ἔστιν

multos jam confestim e medio sustulerunt. Ac femoris qui-
 dem os hoc modo nudatum octogesimo die abscedere vidi.
 Verum tibia huic homini vigesimo die circa genu detracta
 fuerat, mea autem sententia etiam citius. Neque enim simul,
 sed ut consultius quid fieret visum est. Tibiae vero ossa ex
 huiusmodi nigritie, quae ex ipsis nudata fuerunt fere ad
 mediam tibiam, sexagesimo die mihi deciderunt. Curatio
 sane quidem curationi praestat, quo maturius vel serius
 nudata ossa decidunt. Pressus item a pressu et validitate et
 imbecillitate differt, quo etiam celerius aut tardius nervi,
 carnes, arteriae et venae denigratae emoriantur. Quae
 enim non valide intercepta emoriuntur, ex his nonnulla
 ad ossium nudationes non deveniunt, sed in summo magis
 decidunt, in quibusdam vero neque nervus denudatur, sed
 magis summae partes decidunt. Eas igitur ob causas tempus
 intra quod horum singula judicatione solvuntur, certo nu-
 mero comprehendere non licet. At certe ejusmodi curatio-

Ed. Chart. XII. [448—450.] Foef. I. 832. Ed. Lind. II. (835. 836.)
 ἢ τινη ἰητρῆειν, καὶ ἰητρῆει πρᾶσει ἀρκέει πᾶσι τοιούτοιςιν.
 αὐτὰ γὰρ ἑωυτὰ κρίνει μόνον. τῆς τε διαίτης ἐπιμελέεσθαι
 χρὴ, ὡς κατὰ δύναμιν ἀπύρετος ἔη, καὶ ἐν σχήμασι δικαίω-
 σιν εὐθετίζειν τὸ (836) σῶμα. δίκαια δὲ καὶ ταῦτα μηδὲ
 μετεωροποιεῖν, μηδὲ ἐς τὸ κάτω ῥέπειν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐς τὸ
 ἄνω ποτὶ καὶ ἔστ' ἂν τελείως περιῶγῃ. αἱμορροαγίων γὰρ
 ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ κίνδυνος. διὰ τοῦτο γοῦν οὐ χρὴ κατὰ ῥ-
 ῥοπα ποιεῖν τὰ τραύματα, ἀλλὰ τὰναντία. [449] ἐπεὶ ὅταν
 γὰρ ὁ χρόνος ἐγγίγῃται πλείων καὶ καθαυτὰ τὰ ἔλκεα γένηται,
 οὐκ ἔτι ταῦτα τὰ σχήματα ἐπιτήδειά ἐστιν, ἀλλ' ἡ εὐθεία
 θέσις, καὶ ἐνίοτε ἐπὶ τὸ κατὰ ῥόπον ῥέποντα. ἀνὰ χρόνον
 γὰρ ἐνίοισι τούτων ἀποσιτίσεις ὁστέου γίνονται καὶ ὑποδεσμί-
 δων δέονται. [450] προσδέχεσθαι δὲ χρὴ τοὺς τοιούτους ἀνὰ
 χρόνον ὑπὸ δυσεντερίης πιέζεσθαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς μελαι-
 νομένοις τοῖσι πλείστοις ἐπιγίνεται δυσεντερίη καὶ ἐπὶ τῇ-
 σιν αἱμορροαγίῃσιν ἔξ ἑλκίων. ἐπιγίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ

nes suscipienda sunt, quippe cum ad aspectum ipsum magis
 quam ad medicationem sint formidabiles. Iisque omnibus
 levis medicatio satis est. Ipsa enim per se sola solvuntur.
 Ea quoque in victu adhibenda diligentia, ut quoad ejus fieri
 poterit, febris adversetur et iusto habitu corpus collocetur.
 Iustus autem hic corporis habitus, ut neque in sublime sub-
 latum sit neque deorsum spectet, sursum tamen magis, id-
 que praecipue, quoad circumcirca ex toto abruptum fuerit.
 Tunc enim profluentis sanguinis periculum impendet. Eam
 igitur ob causam vulnera declivia non collocari, sed contra
 debent, quandoquidem procedente jam tempore, atque ubi
 ulcera pura fuerint, non amplius accommodatus est hic ha-
 bitus, sed recta positio interdumque in declive tendens con-
 venit. Temporis namque successu horum nonnullis offis
 decessiones contingunt, atque ideo fasciis primum injectis
 velut subligaminibus opus habent. In his autem sperandum
 est fore ut procedente tempore cruentis dejectionibus corri-
 piantur. Nam et plerisque in his quae denigrantur et in
 sanguinis ab ulcere profusionibus, cruentae dejectiones su-

Ed. Chart. XII. [450—455.] Foesl. I. 832. 833. Ed. Lind. II. (836. 837.)
 κεκριμένων ἤδη καὶ τῶν μελασμῶν καὶ τῆς αἱμορροΐνης,
 [451] καὶ ὀρμαίνεται μὲν λαύρως καὶ ἰσχυρῶς, ἀτὰρ οὔτε πο-
 λυήμερος γίνεται οὔτε θανατώδης. οὔτε γὰρ μάλα ἀπόσιτοι
 γίνονται οἱ τοιοῦτοι οὔτε ἄλλως συμφέρει κενεαγγεῖν.

[452] Μηροῦ δὲ ὀλίσθημα κατ' ἰσχίον ὥδε χρὴ ἐμβάλ-
 λειν, ἣν ἐς τὸ εἶσω μέρος ὀλισθήκη. [454] ἀγαθὴ μὲν ἦδε
 καὶ δικαίη καὶ κατὰ φύσιν ἡ ἐμβολή καὶ δὴ τι καὶ ἀγωνι-
 στικὸν ἔχουσα, ὅστις γε τοῖσι τοιοῦτοισιν ἦδεται κομψευόμε-
 νος. κρεμᾶσαι χρὴ τὸν ἄνθρωπον τῶν ποδῶν πρὸς μεσώδημν
 δεσμῶ δύνατῶ, μαλθακῶ δὲ καὶ πλείους ἔχοντι. τοὺς δὲ πό-
 δας διέχειν χρὴ ὅσον τέσσαρας δακτύλους ἀπ' ἀλλήλων ἢ
 καὶ ἔλασσον. χρὴ δὲ καὶ ἐπάνωθεν τῶν ἐπιγονίδων προσ-
 περιβεβλησθαι, πλα(837)τεῖ ἱμᾶντι καὶ μαλθακῶ ἀναιεί-
 νοντι ἐς τὴν μεσώδημν. [455] τὸ δὲ σκέλος τὸ σιναρὸν τε-
 τίσθαι χρὴ, ὡς δύο δακτύλοισι μᾶλλον τοῦ ἐτέρου, ὑπὸ δὲ
 τῆς γῆς τὴν κεφαλὴν ἀπεχέτω ὡς δύο πήχεις ἢ ὀλίγη πλέον
 ἢ ἔλασσον. τοὺς δὲ χεῖρας παρατεταμένας παρὰ τὰς πλευράς
 προσδεδεμένους ἔστω μαλθακῶ τινι. || Πάντα δὲ ταῦτα ὑπὲρ

perveniant. Atque id plerumque fit jam judicatione ab-
 solutis denigrationibus et sanguinis eruptione. Ferturque
 id impetu largo et vehementi, sed neque multis diebus per-
 severat, neque lethale est. Nam neque ii cibos admodum
 averfantur, neque alias inedia conducit.

At femur coxa elapsum, ubi interiorem in partem pro-
 ciderit, hac ratione reconditur. Haec quidem proba et
 iusta et secundum naturam repositio est, saneque ad gloriam
 fere comparata, si quis huiusmodi ostentationem affectet.
 Homo a pedibus ex transversa mediae domus trabe, vin-
 culo valido, molli tamen et lato suspendatur, quatuor inter
 se circiter digitis aut etiam minus distantibus. Supra genua
 quoque insuper lorum latum ac molle, quod ad eandem
 trabem pertingat, circumdandum. Crus vero affectum duo-
 bus digitis amplius quam alterum intentum esse debet. Caput
 quoque duos fere cubitos, aut paulo amplius aut minus, a
 terra recedat. Manus autem ad latera porrectae re aliqua
 molli alligandae. Eaque omnia supino decumbenti homini

Ed. Chart. XII. [455.] Foef. I. 833. Ed. Lind. II. (837.)
κατακειμένῳ κατασκευασθῆτω, ὥς ὅτι ἐλάχιστον χρόνον κρέ-
μῃται. ὅταν δὲ κρεμασθῇ, ἄνδρα χορὴ εὐπαιδευτον καὶ μὴ
ἀσθενέα ἐνείραντα τὸν πῆχυν μεσηγὺ τῶν μηρῶν, εἴτα θέ-
σθαι τὸν πῆχυν μεσηγὺ τοῦ περιτέου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ
μηροῦ ἐξεστηκύνῃς. ἔπειτα συνάψαντα τὴν ἐτέραν χεῖρα πρὸς
τὴν ἐξηρμένην, παραστάντα ὀρθὸν παρὰ τὸ σῶμα τοῦ κρε-
μαμένου ἐξαπίνης ἐκκρεμασθέντα, μετέωρον αἰωρηθῆναι ὥς
ἰσορροπότατον. αὕτη δὲ ἡ ἐμβολὴ παρέχεται πάντα ὅσα χορὴ
κατὰ φύσιν. αὐτὸ τε γὰρ τὸ σῶμα κρεμώμενον τῷ ἑωυτοῦ
βίρει κατάτασιν ποίεσται, ὃ τε ἐκκρεμασθεὶς ἅμα μὲν τῇ
κατατάσει ἀναγκάζει ὑπερβαιοῦσθαι τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ
ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ἅμα δὲ τῷ ὀστέῳ τοῦ πήχεος ἀπομοχλεύ-
ειν καὶ ἀναγκάζειν εἰς τὴν ἀρχαίην φύσιν ὀλισθαίνειν. χορὴ
δὲ παγκάλως μὲν τοῖσι δεσμοῖσιν ἐσκευάσθαι, φρονέοντα
δὲ ὡς ἰσχυρότατον τὸν ἐξαιωρούμενον εἶναι. ὥς μὲν οὖν καὶ
πρόσθεν εἴρηται, μέγα τὸ διαφέρειν ἐστὶ τῶν φύσεων τοῖσιν
ἀνθρώποισιν ἐς τὸ εὐέμβλητα εἶναι καὶ δυσέμβλητα, καὶ
διότι μέγα διαφέρει, εἴρηται πρόσθεν ἐν τοῖς περὶ ὥμου.

apparanda, ut quam paucissimo tempore suspensus maneat.
Homine suspenso peritus aliquis neque imbecillus cubitum
inter femora trajectum, inter caput femoris elapsum et in-
terfemineum medium collocare debet, deinde altera manu
ad eam quae est interposita conjuncta, rectus adstans repente
ad suspensi hominis corpus annexus, sublimis quam maxime
aequabili libramento appendere. In hac sane reponendi ra-
tione omnia quibus secundum naturam opus est suppedi-
tantur. Nam et corpus ipsum suspensum suoque pondere
extensionem facit, et qui appensus est simul quidem exten-
dendo caput femoris e regione sui acetabuli sublimis ferri
cogit, unaque cubiti osse molitionem facit et in pristinam
sedem retrudit. Vincula autem quam optime quidem accom-
modata esse oportet, id certe advertendo, ut qui sublimis
appenditur quam validissimus existat. Quemadmodum igitur
supra quoque dictum est, multum homini homo natura
praeflat, in eo quod vel facilis vel difficilis repositio fiat.
Itemque cur multum intersit, supra cum de humero age-

Ed. Chart. XII. [456. 457.] Foesf. I. 833. Ed. Lind. II. (837. 838.)
 [456] ἐνίοισι γὰρ ὁ μηρὸς ἐμπίπτει ἀπ' οὐδεμιῆς παρ-
 σκευῆς, ἀλλ' ὀλίγης μὲν κατατάσιος, ὅσον τῇσι χερσὶ καθι-
 θῆναι, (838) βραχείης δὲ κικλίσιος. πολλοῖσι δὲ συγκάμ-
 ψαι τὸ σκέλος κατὰ τὸ ἄρθρον ἐπέπεσεν ἥδη ἀμφίσφαλσιν
 ποιησάμενον. ἀλλὰ γὰρ τὰ πολὺ πλείω οὐκ ἐνακούει τῆς τυ-
 χούσης παρσκευῆς. διὰ τοῦτο ἐπίστασθαι μὲν χρὴ τὰ κρά-
 τιστα περὶ ἐκάστου ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ. χρεέσθαι δὲ οἷσιν ἂν
 δοῖται ἐκάστοτε. εἴρηται μὲν οὖν τρόποι κατατάσιων καὶ ἐν
 τοῖσιν ἔμπροσθεν γεγραμμένοις, ὥστε χρεέσθαι τούτων ὅσ-
 οισι ἂν παρτύχῃ. δεῖ γὰρ ἀντικατατετάσθαι ἰσχυρῶς, ἐπὶ
 θάτερα μὲν τοῦ σκέλους, ἐπὶ θάτερα δὲ τοῦ σώματος. ἢν
 γὰρ εὖ καταταθῇ, ὑπεραιωρηθήσεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ
 ὑπὲρ τῆς ἀρχαίης ἑδρῆς. καὶ ἢν μὲν ὑπεραιωρηθῇ οὕτως,
 οὐδὲ ἰσχυρῶς ἔτι ῥηϊδίον ἔξασθαι αὐτὴν ἐς τὴν ἐνωτιῆς
 ἑδρην, ὥστε ἥδη πᾶσα ἀρκέει μόχλευσις τε καὶ κατόρθωσις.
 ἀλλὰ γὰρ ἐλλείπουσιν ἐν τῇ κατατάσει. διὰ τοῦτο ὅχλον
 πλείω παρέχει ἢ ἐμβολή. [457] χρὴ οὖν οὐ μόνον παρὰ

remus dictum est. Nonnullis enim absque ullo apparatu, sed ex modica intensione, quae manuum directione fit, le-
 vique agitatione femur intro revertitur. Multis etiam crus,
 qua commissura est inflectentibus, id facta circumactione jam
 in suam sedem revertit. At multo saepius evenit ut non
 cuilibet cedat apparatus. Quocirca quae quidem in qua-
 vis arte in singulis plurimum praestant, scire convenit, in
 usum vero ea adhibere quae ad singula accommodari vide-
 buntur. Extendendi ergo rationes etiam a me in supe-
 rioribus dictae sunt, ut ex his quaecunque suppetet in
 usum adhiberi possit. Vehementem enim in diversas partes
 extensionem fieri oportet, ut in alteram quidem crus, in
 alteram vero corpus adducatur. Nam si probe extensio
 fiat, femoris caput supra pristinam sedem sublimis efferetur,
 sicque in sublime evectum, non jam facile prohibeatur quo-
 minus in sua ipsius sede confidat, adeo ut etiam quaevis
 molitio ac directio satis sit. Sed enim parcius extensio fieri
 consuevit, ideoque majorem molestiam repositio adfert.

Ed. Chart. XII. [457.] Foel. I. 835. Ed. Lind. II. (838. 839.)
 τὸν πόδα τὰ δεσμά ἐξηρησθῆναι, ἀλλὰ καὶ ὄντως τοῦ γού-
 νατος, ὅπως μὴ κατὰ τὸ τοῦ γούνατος ἄρθρον ἐν τῇ τανύσει
 ἢ ἐπίδεσις ἢ μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ τοῦ ἰσχίου ἄρθρον. οὕτω
 μὲν οὖν χορή τὴν κατάτασιν τὴν πρὸς τὸ τοῦ ποδὸς μέρος
 ἐσκευάσθαι, αὐτὰρ καὶ τὴν ἐπὶ θάτερα κατάτασιν μὴ μόνον
 ἐκ τῆς περὶ τὸ στήθος καὶ τὰς μασχάλας περιβολῆς ἀντιεί-
 νεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἱμᾶντι μακρῷ διπτύχῳ, ἰσχυρῷ, προση-
 νεῖ, παρὰ τὸν περιέον βεβλημένῳ, παρατεταμένῳ ἐπὶ μὲν
 τὰ ὀπισθεν παρὰ τὴν ὄσιν, ἐπὶ δὲ τὰ ἔμπροσθεν παρὰ
 τὴν κληῖδα προσηρημένῳ, πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν ἀντικατα-
 τίνουσιν οὕτω διαταγᾶζεσθαι, τοῖσι μὲν ἐνθα διατεινομέ-
 νοισι, τοῖσι δὲ ἐνθα. ὅπως δὲ ὁ ἱμᾶς ὁ παρὰ τὸν περι-
 (839)εον μὴ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ μηροῦ παρατεταμένος
 ἔσται, ἀλλὰ μεσηγὺ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τοῦ περιέου. ἐν δὲ τῇ
 κατατάσει κατὰ μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ἐρείσας τὴν
 πυγμὴν, ἐς τὸ ἔξω ὠθεῖτω. ἦν δὲ μειωρίζεται ἐλκόμενος,
 διέρσας τὴν χεῖρα καὶ ἐπισυνάξας τῇ ἐτέρῃ χειρὶ, ἅμα μὲν
 συγκατατείνεται, ἅμα δὲ ἐς τὸ ἔξω συναναγκάζεται. ἄλλος δὲ

Neque ergo pedibus solum, verum etiam supra genu vincula
 injici necesse est, quo non magis genu quam coxendicis
 articulus deligatione intendatur. Atque hunc in modum
 ad pedes extensionem apparatus esse convenit. Sed et
 neque ad pectus solum et alas circumjecto vinculo in di-
 versa contentio fieri debet, verum etiam loro longo, du-
 plici, valido, leni, ad interfoemineum interjecto, quod
 posteriore quidem parte juxta spinam porrigatur, anteriore
 vero per jugulum ad aliud initium contra tendat, ita vis
 adhibenda est, his quidem una parte, aliis altera disten-
 tionem molientibus. Ita tamen ne lorum quod ad inter-
 foemineum demittitur, supra femoris caput porrigatur, sed
 inter caput et interfoemineum medium deducatur. In ipsa
 vero extensione femoris quidem caput obnixo pugno ex-
 teriorem in partem propellendum. Quod si qui trahitur
 sublimis pendeat, inserta manu, eique altera conjuncta, si-
 mul quidem extendendum et in exteriorem partem impel-

Ed. Chart. XII. [457—459.] Foef. I. 833, 834. Ed. Lind. II. (839.)
 τις τὸ παρὰ τὸ γόνυ τοῦ μηροῦ ἡσύχως ἐς τὸ εἶσω μέρος
 κατορθούτω. εἴρηται δὲ καὶ πρόσθεν ὅτι || ἐπάξιον ὅστις
 ἐν πόλει πολυανθρώπων ἡγρεῖται, ξύλον κεκλιῆσθαι τετραγώ-
 νον ὡς ἐξαπηνυ ἢ ὀλίγω μείζον, εὖρος δὲ ὡς δίπηχυ. πάχος
 δὲ ἀρκέει σπιθαμιαῖον. [458] ἔπειτα κατὰ μήκος μὲν ἐνθεν
 καὶ ἐνθεν τομήν ἔχειν χρὴ, ὡς μὴ ὑψηλοτέρῃ τοῦ καιροῦ ἢ
 μηχάνησις εἴη. ἔπειτα φλιάς βραχεΐας, ἰσχυράς, ἐνηρμοσμένας,
 ὀνίσκους ἔχειν ἐκατέρωθεν. [459] ἔπειτα ἀρκέει μὲν ἐν τῷ
 ἡμίσει τοῦ ξύλου. οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ διὰ παντός ἐντετμη-
 σθαι ὡς καπέτους μικρὰς πέντε ἢ ἕξ, διαλειπούσας ἀπ' ἀλ-
 λήλων τέσσαρας δακτύλους. αἰτὰς δὲ ἀρκέει εὖρος τριδακτύ-
 λους εἶναι καὶ βάθος οὕτως. ἔχειν δὲ κατὰ μέσον τὸ ξύλον
 καὶ καταγλυφὴν χρὴ βαθυτέραν ἐπὶ τετραγώνον ὡς τριῶν
 δακτύλων, καὶ ἐς μὲν τὴν καταγλυφὴν ταύτην, ὅταν δοκῇ
 προσδεῖν ξύλον, ἐμπηγνύναι ἐναρμόζον τῇ καταγλυφῇ, τὸ δὲ
 ἄνω στρογγύλον. ἐμπηγνύναι δὲ, ἐπὴν ποτε δοκῇ ξυμφέρειν,
 μεσηγὺ τοῦ περιτέου καὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μηροῦ. τοῦτο τὸ

lendum. Alius autem femur ad genu leviter interiorem
 in partem dirigat. Operae pretium vero esse etiam supra
 dictum est, ut qui in percelebri civitate medicinam facit,
 lignum sibi comparet quadrangulum sex fere cubito-
 rum, aut paulo majus latitudine bicubitali, cujus cras-
 situdo dodrantalis satis est. Id praeterea hinc et inde in
 longitudinem sectionem habeat, ne molitio convenientem
 altitudinem excedat. Postes insuper afellos continentes,
 breves, validos, utraque parte insertos habeat. Tum satis
 quidem est si in dimidia ligni parte, nihil tamen prohibet
 quo minus etiam per totum, quinque aut sex fossulae lon-
 gae, quatuor inter se digitis distantes incisae sint. Quibus
 trium digitorum latitudo eademque altitudo sufficit. In
 medio vero alte exsculptum cavum in quadratam figuram
 ad tres fere digitos, lignum habere oportet, in quod, ubi
 opus esse videbitur, lignum cavo accommodatum, superiore
 autem parte teres defigatur. Defigendumque id, ubi con-
 ferre videbitur, medium inter femoris caput et interfœ-

Ed. Chart. XII. [459. 460.] Foef. I. 834. Ed. Lind. II. (839. 840.)
 ξύλον ἐστεὸς κωλ(840)ύει τὴν ἐπίδοσιν ἐπιιδόναι τὸ σῶμα,
 τοῖσι πρὸς ποδῶν ἔλκουσιν. ἐνίοτε γὰρ ἀγκέει αὐτὸ τὸ ξύλον
 τοῦτο ἀντὶ τῆς ἀνωθεν ἀντικατατάσεως. ἐνίοτε δὲ καὶ κατα-
 τεινομένου τοῦ σκέλεος ἐνθεν καὶ ἐκθεν αὐτὸ τὸ ξύλον
 τοῦτο χαλαρὸν ἐγκείμενον ἢ τῇ ἢ τῇ ἐκμοχλεύειν ἐπιτήδειον
 ὅν εἴη τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ἐς τὸ ἔξω μέρος. διὰ τοῦτο
 γὰρ καὶ αἱ κάπται ἐντέμνεται, ὥς καθ' ὁκοίην ἂν αὐτέων
 ἀρμόσῃ ἐμβαλλόμενος ξύλινος μοχλὸς μοχλεύοι ἢ παρὰ τὰς
 κεφαλὰς τῶν ἄρθρων ἢ κατὰ τὰς κεφαλὰς τελέως ἐρειδόμε-
 νος ἅμα τῇ κατατάσει ἢν τε ἐς τὸ ἔξω μέρος συμφέρῃ ἐκ-
 μοχλεύεσθαι ἢν τε ἐς τὸ εἶσω, [460] καὶ ἢν τε στρογγύλον
 τὸν μοχλὸν συμφέρῃ εἶναι ἢν τε πλάτος ἔχοντι. ἄλλος γὰρ
 ἄλλω τῶν ἄρθρων ἀρμόζει, εὐχρηστος δὲ ἐστὶν ἐπὶ πάντων
 τῶν ἄρθρων ἐμβολῆς τῶν κατὰ τὰ σκέλεα αὕτη ἢ μόχλευ-
 σις σὺν κατατάσει. περὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστὶ, στρογγύλος
 ἀρμόζει ὁ μοχλὸς εἶναι. ἀπὸ τουτέων τῶν μηχανέων καὶ
 ἀναγκαῖον οὐδὲν ἄρθρον μοι δοκεῖ οἷον τε εἶναι ἀπορη-

mineum. Quo erecto prohibetur corpus quominus conce-
 dat, cum a pedibus trahitur. Interdum namque hoc ipsum
 solum loco extensionis quae a superiore parte in diversa
 adducitur abunde est. Interdum vero dum crus utrinque
 extenditur, hoc ipsum lignum in hanc vel illam partem
 laxius incumbens idoneum fuerit ut caput femoris exte-
 riorem in partem molitione impellat. Ea enim de causa
 excisae sunt fossulae, ut ad quam congruere videbitur, de-
 misso vecte ligneo aut juxta ipsa articulorum capita, aut
 in ea penitus impacto una cum extensione, vel externam
 vel interiorem in partem, prout conducere videbitur, mo-
 litio adhibeatur, idque sive teretem sive latum vectem
 esse expedit, cum alius aliis articulis magis accommodatus
 sit. Haec autem per vectem molitio cum concussionem ad
 omnes crurum articulos reponendos perquam est accom-
 modata. In eo autem quod in quaestione versatur, rotun-
 dum vectem esse convenit. Ubi vero exteriorem in par-
 tem prolapsus est articulus, latus est accommodatus. Atque
 post haec machinamenta si vis adhibeatur, non videtur

Ed. Chart. XII. [460. 461.] Foesl. I. 834. Ed. Lind. II. (840. 841.)
 θῆναι τοῦ ἐμπεσεῖν. εὐροὶ δ' ἂν τις καὶ ἄλλους τρόπους
 τούτου τοῦ ἄρθρου ἐμβολῆς. εἰ γὰρ τὸ ξύλον τοῦτο το
 μέγα ἔχει κατὰ μέσον καὶ ἐκ πλαγίων φλῖς δύο ποδιαίας,
 ὕψος δὲ ὅπως δοκεῖ ξυμφέρειν τὴν μὲν ἐνθεν, τὴν δὲ ἐν-
 θεν, ἔπειτα ξύλον πλάγιον ἐνεῖη ἐν τῇσι φλῖσιν, ὡς κλιμα-
 κτῆρ, ἔπειτα διέρσαι τὸ ὑγίς σκέλος μεσηγὺ τῶν φλῖων,
 τὸ δὲ σιναρόν ἄνωθεν τοῦ κλιμακτῆρος ἔχει ἐναρμόσον. αἰῶρ
 τι πρὸς τὸ ὕψος καὶ πρὸς τὸ ἄρθρον, ἥ (841) ἐκπέπτωκε,
 ῥηϊδίον χρηὶ ἀρμόζειν. τὸν γὰρ κλιμακτῆρα ὑψηλότερον χρηὶ
 ποιεῖν τοῦ μετρίου, καὶ ἱμάτιον πολὺπτυχον ὡς ἂν ἀρμόσῃ
 ὑποτείνειν ὑπὸ τὸ σῶμα. [461] ἔπειτα χρηὶ ξύλον ἔχον τὸ
 πλάτος μετρίου καὶ μῆκος ἄχρι τοῦ σφυροῦ ὑποτεταμένον
 ὑπὸ τὸ σκέλος εἶναι ἐνεσόμενον ἐπέκεινα τῆς κεφαλῆς τοῦ
 μηροῦ, ὡς οἶόν τε. προσκαταδεσθῆναι δὲ χρηὶ πρὸς τὸ σκέ-
 λος ὅσοσαχῶς ἂν μετρίως ἔγγ. καὶ ἔπειτα κατατεταμένον τοῦ
 σκέλους, εἴτε ξύλῳ ὑπεροειδέῃ εἴτε τουτέων τιτὶ τῶν κατα-
 τασίων, ὁμοῦ χρηὶ καταναγκάζεσθαι τὸ σκέλος περὶ τὸν κλι-
 μακτῆρα ἐς τὸ κάτω μέρος ξὺν τῷ ξύλῳ τῷ προσδεδεμένῳ.

mihi ullus articulus repositione frustrari posse. Quamquam
 etiam alios hujus articali recondendi modos quis inveniat.
 Etenim si magnum hoc lignum medium et ad latera postes
 duos pedales habeat ea altitudine, quae idonea esse videa-
 tur, utraque ex parte unum tum lignum transversum su-
 per postes tanquam scalae gradus imponatur, deinde inte-
 gro crure inter postes transmissio, quod affectum est supra
 gradum adaptetur. Verumtamen ad altitudinem et ad ar-
 ticulum qua parte prolapsus est, facile aliquid accommodari
 debet. Nam et gradus moderato altior constituendus
 et vestem multiplicem, prout congruere videbitur, corpori
 subternere oportet. Post haec lignum convenienti longi-
 tudine et latitudine ad malleolos usque cruri subji-
 cendum sic ut ultra femoris caput, quoad ejus fieri poterit,
 feratur, et ad crus, quoties aequum videbitur, alligandum.
 Deinceps dum crus extenditur, sive id per lignum fiat
 quod est in pisilli formam, sive per aliquod aliud, quod
 ad extendendum sit idoneum, una crus supra gradum cum

Ed. Chart. XII. [461.462.] Fœl. I. 834—836. Ed. Lind. II. (841.842.)
 τὸν δὲ τινα κατέχειν τὸν ἄνθρωπον ἀνωτέρω τοῦ ἄρθρου
 κατὰ τὸ ἰσχίον, καὶ γὰρ οὕτως ἅμα μὲν ἢ κατὰ τὰς ὑπεξ-
 αίρουτο τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ ὑπὲρ τῆς κοτύλης, ἅμα δὲ
 ἢ μόχλευσις ἀπωθεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ εἰς τὴν ἀρ-
 χαίην φύσιν. αἷται πῦσαι αἱ εἰρημέναι ἀνάγκαι ἰσχυραὶ καὶ
 πᾶσαι κρείσσους τῆς ξυμφορῆς, ἣν τις ὀρθῶς καὶ καλῶς
 σκευάζει. || ὥσπερ δὲ καὶ πρόσθεν εἴρηται, πολὺ τι ἀπὸ
 ἀσθενεστέρων κατατασίων καὶ φανλοτέρης κατασκευῆς τοῖσι
 πλείστοις ἐμπέπει.

[462] || Ἦν δὲ ἐς τὸ ἔξω κεφαλὴν μηροῦ ὀλισθῇ, τὰς
 μὲν κατατάσεις ἐνθα καὶ ἐνθα χορῇ ποιέσθαι, ὥσπερ εἴρη-
 ται, τοιοῦτοτρόπως. τὴν δὲ μόχλευσιν πλάτος ἔχοντι μοχλῶ
 μοχλεύειν χορῇ, ἅμα τῇ κατατάσει ἐκ τοῦ ἔξω μέρους ἐς τὸ
 εἶσω ἀναγκάζοντα, καὶ αὐτὸν ἤδη τὸν γλουτὸν τιθέ-
 μενον τὸν μοχλὸν καὶ ὀλίγῳ ἀνωτέρω. ἐπὶ δὲ τὸ ἐντὶς ἰσχίον
 κατὰ τὸν γλουτὸν ἀντιστηρίζεται τις τῇσι χερσίν, ὥς μὴ
 ὑπέκῃ τὸ (842) σῶμα ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ μοχλῶ ὑπερ-
 βάλλων καὶ ἐρείσας ἐκ τῶν καπέτων τὴν ὀρμόζουσαν ἀντι-

alligato ligno deorsum adurgendum, et ab aliquo homo
 supra commissuram ad coxam est continendus. Hæ enim
 via simul quidem distensionis vi femoris caput supra cavi-
 tatem sublime attolletur, simulque molitione in pristinam
 sedem protrudetur. Hæ omnes commemoratæ cogendi
 rationes validæ sunt, omnesque, si quis recte ac probe
 apparatus habeat, calamitatem superant. Ac quemadmodum
 ante dictum est, longe imbecilliore extensione magisque
 vulgari apparatu plerumque hic articulus reconditur.

At vero ubi exteriorem in partem femoris caput lu-
 xatum fuerit, eodem quo supra dictum est modo ab utra-
 que parte extensiones faciendæ. Molitio autem per latum
 vectem una cum extensione adhibenda, ab exteriore parte
 ad interiorem adurgendo, ad natem ipsam aut paulo su-
 pra vecte apposito. Ad sanam autem coxam juxta natem
 quis manibus obfirmatis, ut ne corpus cedat, aut alio ali-
 quo hujusmodi vecte superjecto et ex aliqua conveniente

HIPPOCRATES. TOM. III.

R

Ed. Chart. XII. [462. 463.] Foef. I. 836. Ed. Lind. II. (842.)
 καταςχέτω. τοῦ δὲ μηροῦ τοῦ ἐξηρθρηκότος τὸ παρὰ τὸ
 γόνυ εἴσωθεν ἔξω παραγείτω ἡσυχῶς. ἢ δὲ κρέμασις οὐχ
 ἀρμόσει τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ὀλισθήσεως τοῦ ἄρθρου. ὁ γὰρ
 πῆχυς τοῦ ἐκκρεμαμένου ἀπωθείει ἂν τὴν κεφαλὴν τοῦ μηροῦ
 ἀπὸ τῆς κοτύλης. τὴν μέντοι ξὺν τῷ ὑποκειμένῳ ξύλῳ μύ-
 χλευσιν μηχανήσεται ἂν τις ὥστε ἀρμόζειν καὶ τούτῳ τῷ
 τρόπῳ τοῦ ὀλισθήματος ἔξωθεν προσαρτέον. ἀλλὰ τί καὶ
 δεῖ πλείω λέγειν; ἦν γὰρ ὀρθῶς μὲν καὶ εὖ κατατείνεται,
 ὀρθῶς δὲ μοχλεύεται, τί οὐκ ἂν ἐμπέσοι ὕρθρον οὕτως ἐκ-
 πεπιτωκός; [463] ἦν δὲ ἐς τοῦπισθεν μέρος ἐκπεπιτωκὴ ὁ
 μηρὸς, τὰς μὲν κατατάσας καὶ ἀντιτάσας οὕτω δεῖ ποιέ-
 σθαι, καθάπερ εἴρηται. ἐπιστορέσαντα δὲ ἐπὶ τὸ ξύλον ἱμά-
 τιον πολύπτυχον ὡς μαλακώτατον ἔη, προηέα κατακλίναντα
 τὸν ἄνθρωπον οὕτω κατατείνειν. ἅμα δὲ τῇ κατατάσει χορὴ
 τῇ σανίδι καταναγκάζειν τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥς τὰ ὑβώματα
 κατ' ἕξιν τοῦ πυγαίου ποιησάμενον τὴν σανίδα καὶ μᾶλλον
 ἐς τὸ κάτω μέρος ἢ ἐς τὸ ἄνω τῶν ἰσχίων, καὶ ἡ ἐντομὴ
 ἐν τῷ τοίχῳ τῇ σανίδι μὴ εὐθείᾳ ἔστω, ἀλλ' ὀλίγον κατα-

fossula firmato, contra obluctetur ac femoris luxati partem,
 quae ad genu est, ab interiore parte in exteriorem leviter
 deducat. Huic vero luxationis modo suspensio minime
 convenit. Ejus enim qui appenditur cubitus femoris
 caput e suo cavo protruderet. Huic tamen luxationis
 modo convenientem per subjectum lignum molitionem
 comminiscetur aliquis, si exteriore parte admoveatur. Sed
 quid plura? Nam si recte et probe extensio fiat, recte
 quoque molitio adhibeatur, quis articulus hoc modo pro-
 lapsus non restituitur? Quod si posteriorem in partem
 femur prolapsus sit, extendere quidem et in diversa du-
 cere quo modo dictum est oportet, instratoque ligno mul-
 tiplici stragulo, quo mollissimum sit et homine prono re-
 clinato, hunc in modum extensio adhibenda. Una autem
 cum extensione, quomodo in gibbosis spinae affectibus,
 per asserem deorsum impellendum est, asserem e natium
 regione magisque in inferiorem quam superiorem partem
 collocato. Incisura vero in pariete ad asserem directa

Ed. Chart. XII. [463] Foes. I. 836. Ed. Lind. II. (842, 843.)
 φερὴς πρὸς τὸ τῶν ποδῶν μέρος. αὕτη ἡ ἐμβολὴ κατὰ φύ-
 σιν μάλιστα τῷ τρόπῳ τούτῳ τοῦ ὀλισθήματος ἐστὶ καὶ ὅμα
 ἰσχυροτάτη, ἀρκίσεις δ' ἂν ἴσως ἀντὶ τῆς σανίδος καὶ ἐφε-
 ζόμενόν τινα ἢ τῇσι χερσὶν ἐρυσάμενον ἢ ἐπιβάντα ἐξαπίνης
 ὁμοίως ἐπαιωρηθῇται ὅμα τῇ κατατάσει. ἄλλη δὲ οὐδεμίη
 ἐμβολὴ τῶν προειρημένων κατὰ φύσιν ἐστὶ τῷ τρόπῳ τούτῳ
 τοῦ ὀλισθήματος.

Ἦν δὲ ἐς (843) τὸ ἔμπροσθεν ὀλισθῆναι, τῶν μὲν κατα-
 τασιῶν ὁ αὐτὸς τρόπος ποιητέος, ἄνδρα δὲ χρὴ ὡς ἰσχυρό-
 τaton ἀπὸ χειρῶν καὶ ὡς εὐπαιδευτότατον ἐνερεῖσαντα τὸ
 θέναν τῆς χειρὸς τῆς ἐτέρας παρὰ τὸν βουβῶνα καὶ τῇ
 ἐτέρῃ χειρὶ τὴν ἑωυτοῦ χεῖρα προσκαταλαμβάνοντα ὅμα μὲν ἐς
 τὸ κάτω ὠθέειν τὸ ὀλισθημα, ὅμα δὲ ἐς τὸ ἔμπροσθεν τοῦ
 γούνατος μέρος. οὗτος γάρ ὁ τρόπος τῆς ἐμβολῆς μάλιστα
 κατὰ φύσιν τούτῳ τῷ ὀλισθήματι ἐστίν. ἀτὰρ καὶ ὁ κρεμα-
 σμός ἐγγύς τι τοῦ κατὰ φύσιν. δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμε-
 νον ἔμπροσθεν εἶναι, ὥς μὴ ἐκμοχλεῖται τῷ πῆχεϊ τὸ ὄρθρον,

non sit, sed paulum deorsum spectans et ad pedes incli-
 nata. Haec reponendi ratio hujusmodi luxato articulo,
 tum maxime secundum naturam, tum etiam validissima
 est. Asseris autem loco abunde fortassis fuerit aliquem in-
 fidentem, aut manibus annitentem vel derepente pedibus
 confitentem, una quoque cum extensione sublimem ferri.
 Ex praedictis vero alia nulla reponendi ratio hujusmodi
 luxato articulo secundum naturam est.

At si anteriorem in partem luxatum fuerit, idem certe
 extendendi modus convenit. Vir autem cum manibus ro-
 bustissimus tum etiam peritissimus superiore alterius manus
 parte ad inguen confirmata, eandemque altera manu insu-
 per comprehendens, una quidem luxatum articulum deor-
 sum simulque ad anteriorem genu partem propellat. Hic
 enim reponendi modus huic luxationi maxime secundum
 naturam convenit. Sed et suspendendi ratio prope fere
 ad naturam accedit. Eum tamen qui appenditur gnarum
 esse oportet, ut ne cubiti molitione articulum expellat,

Ed. Chart. XII. [463, 464.] Foesl. I. 836, 837. Ed. Lind. II. (843, 844.)
 ἀλλὰ περὶ μέσον τὸν περίνεον καὶ κατὰ τὸ ἱερόν ὁστέον
 τὴν ἐκκρέμασιν ποιέεται. [464] εὐδοκίμει δὲ καὶ ὁ πειρα-
 θείς ἀσκή || τοῦτο τὸ ἄρθρον ἐμβαλεῖσθαι, καὶ ἤδη μὲν
 τινες εἶδον, οἵτινες ὑπὸ φανλότητος καὶ τὰ ἔξω ἐγκεκλι-
 μένα καὶ τὰ ὀπισθεν ἀσκή ἐπειρώτο ἐμβαλεῖν, οὐ γινώ-
 σκοντες ὅτι ἐξέβαλλον αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἐνέβαλλον. ὁ μέντοι
 πρῶτος ἐπινοήσας, δῆλον ὅτι πρὸς τὰ εἰσω ὀλισθηκότα
 ἀσκή ἐμβάλλειν ἐπειρήσατο. ἐπίστασθαι μὲν οὖν χρὴ ὡς
 χρηστέον ἀσκή εἰ δεῖν χρεῖσθαι. διαγινώσκειν δὲ χρὴ ὅτι
 ἕτερα πολλὰ ἀσκού κρείσσω ἐστίν. χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀσκὸν
 κατατιθέναι ἐς τὰς μηρούς ἀφύσητον ἔοντα, ὡς ἂν δύτατο
 ἀνωτάτω πρὸς τὸν περίνεον ἀνάγοντα, ἀπὸ δὲ τῶν ἐπιγυ-
 νίδων ἀρξάμενον ταινίῃ πρὸς ἀλλήλους τοὺς μηρούς κατα-
 δῆσαι, ὅχι τοῦ ἡμίσεος τῶν μηρῶν. ἔπειτα ἐς ἓνα τῶν
 πολλῶν τὸν λελυμένον ἐνθέντα αὐλὸν ἐκ χαλκίου φουᾶν
 καὶ ἐπαναγκάζειν ἐς τὸν ἀσκόν. τὸν δὲ ἀνθρώπον πλάγιον
 κατακίεσθαι τὸ σιναρὸν σκέλος ἐπιπολῆς ἔχον(844)τα. ἡ μὲν
 οὖν παρασκευὴ αὕτη ἐστὶ. σκευάζονται δὲ κάκιον οἱ πλεῖ-

fed circa medium interfoemineum et juxta os sacrum ap-
 pensionem faciat. Landandus quoque is est, qui per utrem
 hunc articulum recondere tentarit. Nonnullos tamen vidi,
 qui ob ineptiam tam ea quae extra quam quae in poste-
 riorem partem erumperent, per utrem reponere tentarent
 neque adverterent hoc modo articulum potius expelli quam
 restitui. Constat certe eum qui primus id excogitavit, quae
 intro luxata fuerunt per utrem reponere tentasse. Nolle
 igitur convenit ubi usus expetit, utre utendum esse, scire
 tamen licet multa alia utre praestantiora esse. Uter autem
 non inflatus inter femora collocatur, sic ut, quoad ejus
 fieri potest maxime sublimis ad interfoemineum adducatur,
 tum a patellis genu initio ducto, fascia femora inter se
 vinciantur, quae ad eorum mediam partem tendat, deinde
 imposito folle fabrili in partem ex multis solutam, flatus
 in utrem immittitur ac distendi cogitur. Homo vero in
 latus decumbere debet, et crus affectum superiore parte
 habere. Atque hujusmodi quidem est apparatus. Plerique

Ed. Chart. XII. [464.] Foef. I. 837. Ed. Lind. II. (844.)
 στοι ἢ ὡς ἐγὼ εἶρηκα. οὐ γὰρ καταδέουσι τοὺς μηρούς ἐπὶ
 συγχόν, ἀλλὰ μόνον τὰ γόνατα καὶ οὐ προσκατατείνουσι.
 χρὴ δὲ καὶ προσκατατείνειν. ὁμῶς δὲ ἤδη τινὲς ἐνέβαλον,
 ἐπὶ οὐδὲν πράγματος ἐπιτυχόντες. εὐφρόως δὲ οὐ πάνυ ἔχει
 διαναγκάζεσθαι οὕτως. ὅ τε γὰρ ἄσκός ἐμφυσώμενος οὐ τὰ
 ὀγκηρότατα αὐτοῦ ἔχει πρὸς τῷ ἄρθρῳ τῆς κεφαλῆς, ἣν δεῖ
 μάλιστα ἐκμογλεύσασθαι. ἀλλὰ κατὰ τὸν ἐσωτὸν αὐτὸς
 μέσος καὶ τῶν μηρῶν ἴσως ἢ κατὰ τὸ μέσον ἢ ἔτι κατω-
 τέρω. οἳ τε αὖ μηροὶ φύσει γανσοὶ πεφύκασιν. αἰσθάνειν γὰρ
 σαρκώδεις τε καὶ ξύμμηροι. ἐς δὲ τὸ κάτω ὑπόξηροι. ὥστε
 καὶ ἡ τῶν μηρῶν φύσις ἐπαναγκάζει τὸν ἄσκον, ἀπὸ τοῦ
 ἐπικαιοτάτου χωρίου. εἴτε οὖν τι σμικρὸν ἐνθῆσει τὸν ἄσκον,
 μικρὴ ἢ ἰσχυρὴ ἐοῦσα, ἀδύνατόν ἐστιν ἀναγκάζειν τὸ ἄρθρον
 εἰ δὲ δεῖ ἄσκα ἡμέσεσθαι, ἐπὶ πολὺ οἱ μηροὶ ξυνδετέοι πρὸς
 ἀλλήλους, καὶ ἅμα τῇ κατατάσει τοῦ σώματος ὁ ἄσκος φυ-
 σητός. τὰ δὲ σκέλεα ἀμφοτέρω ὁμοῦ καταδεῖν ἐν τούτῳ τῷ
 τρόπῳ τῆς ἐμβολῆς ἐπὶ τὴν τελευτήν. χρὴ δὲ περὶ πλείστον

tamen deterius quam ego dixi apparant. Neque enim fe-
 morum magnam partem, sed genua tantum devinciunt,
 neque praeterea intensionem admovent, quae tamen neces-
 sario adhiberi debet. At nonnulli rem facilem nacti lu-
 xationem etiam restituerunt. Verum hoc pacto non admo-
 dum facilis impulsio est. Inflatus enim uter qua potissi-
 mum parte tumet articuli caput, quod molitione impelli
 maxime debet, non attingit, sed fere tota sui parte medius
 inter femora vel circa medium vel adhuc inferius collo-
 catur. Ad haec femora etiam ipsa curva natura sunt com-
 parata. Superiore enim parte carnosae sese contingunt,
 inferiore vero in angustum tennantur. Ita ut etiam femo-
 rum natura utrem ab eo loco expellat, in quem maxime
 immitti oportebat. Si quis igitur parvum utrem immittat,
 fieri nullo modo poterit ut vis exigua articulum impellat.
 Quod si utre utendum sit, femora inter se magna ex parte
 colliganda, unaque cum corporis extensione uter inflandus.
 In hoc vero repositionis modo utraque crura extrema parte
 simul deliganda. At vero in tota arte imprimis quidem

Ed. Chart. XII. [464. 465.] Foef. I. 837. Ed. Lind. II. (844. 845.)
 μὲν ποιέεσθαι ἐν πάσῃ τῇ τέχνῃ, ὅπως ὑγιὲς μὲν ποιήσῃς
 τὸ νοσήον. εἰ δὲ πολλοῖσι τρόποισιν οἶόν τε εἶη ὑγιέως ποι-
 εῖν, τὸν ἀοχλότετον χρὴ αἰρέεσθαι. καὶ γὰρ ἀνδραγαδικώ-
 τερον τοῦτο καὶ τεχνικώτερον, ὅστις μὴ ἐπιθυμείη δημοσι-
 δέος κιβδηλίας. παρὶ οὗ νῦν ὁ λόγος ἐστίν, τοιαῖδε τ' ἄν
 τινες κατοικίδιοι κατατάσεις εἶεν τοῦ σώματος, ὥστε ἐκ τῶν
 παρόντων τὸ εὖπορον εὐρίσκειν. [465] τοῦτο μὲν ἦν τὰ
 δεσμὰ τὰ ἰμάντινα μὴ παρείη τὰ μαλθακά καὶ προσσηνέα,
 ἀλλ' ἢ (845) σιδήρεα ἢ ὅπλα ἢ σχοινία, ταινίησι χρὴ ἢ ἐξ-
 ῥήγμασι τρυγίων ἐριτεῶν περιελίσσειν ταύτην μάλιστα, εἰ μέλ-
 λοι τὰ δεσμὰ καθέξειν καὶ ἔτι ἐπιπλέον. ἔπειτα οὕτω δεῖν
 τοῖσι δεσμοῖσι. τοῦτον δὲ ἐπὶ κλίνης χρὴ, ἥτις ἰσχυροτάτη
 καὶ μεγίστη τῶν παρουσέων, κατατετάσθαι καλῶς τὸν ἄν-
 θρωπον. τῆς δὲ κλίνης τοὺς πόδας ἢ τοὺς πρὸς κεφαλῆς ἢ
 τοὺς πρὸς ποδῶν ἐρηρεῖσθαι πρὸς τὸν οὐδὸν, εἴτε ἔξωθεν
 συμφέροι εἴτε εἰσῶθεν. παρὰ δὲ τοὺς ἑτέρους πόδας πα-
 ρεμβεβλήσθαι ξύλον τετράγωνον, πλάγιον, διήκον ἀπὸ τοῦ
 ποδὸς πρὸς τὸν πόδα, καὶ ἦν μὲν λεπτόν εἴη τὸ ξύλον,

tibi allaborandum est, ut quod aegrum est ad sanitatem
 reducas. Quod si ea multis modis restitui potest, is qui
 minimum habet molestiae eligendus. Illud enim ad bonum
 virum et artis peritum spectare magis videtur, si popula-
 rem auram non affectes. Verum, quod ad praesens insti-
 tutum attinet, tam domestici sunt quidam extendendi cor-
 poris modi, ut prompte in rem praesentem expediri pos-
 sint. Nempe quidem si lora mollia et lenia non adfuerint,
 sed vel ferreae catenae vel rudentes nautici vel funes, ea
 vincula qua parte injici debent, aut etiam amplius, fasciis
 aut laneorum panniculorum segmentis convolvenda, tum
 vinculis vincienda. Homine vero in lecto ex iis quorum
 est copia firmissimo et maximo bene extento, lecti pedes
 vel a capite vel qui a pedibus sunt, aut exteriori aut in-
 teriore parte, prout conferre videbitur, ad januae limen
 offirmandi. Ad alios autem pedes lignum quadratum trans-
 versum, quod ab uno ad alterum pedem pertingat, obji-
 ciendum, ac si id quidem exiguum extiterit, ad lecti pedes

Ed. Chart. XII. [465, 466.] Foes. I. 837. 838. Ed. Lind. II. (845, 846.)
 προσδεύσθω πρὸς τοὺς πόδας τῆς κλίνης, ἣν δὲ παχὺ ἔη,
 μηδέν. ἔπειτα τὰς ἀρχὰς χοῆ τῶν δεσμῶν καὶ τῶν πρὸς τῆς
 κεφαλῆς καὶ τῶν πρὸς τῶν ποδῶν || προσδεῖσθαι ἑκατέρωθεν
 πρὸς τὸ ὑπερον ἢ πρὸς ἄλλο τι τοιοῦτον ξύλον. ὁ δὲ δεσμός
 ἐγείτω ἰσχυρὴν κατὰ τὸ σῶμα ἢ καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω. Συμ-
 μέτρως δὲ ἐκτετάσθω πρὸς τὰ ὑπερα, ὥς ἐρῶν ἐστίαται τὸ
 μὲν παρὰ τὸν οἶδον ἐρεϊδῆται, τὸ δὲ παρὰ τὸ ξύλον τὸ
 παραβεβλημένον. καίπειτα οὕτω τὰ ὑπερα ἀνακλῶντα χοῆ
 τὴν κατάτασιν ποιεῖν. ἀρκέει δὲ κλίμαξ ἰσχυροῦς ἔχουσα
 τοὺς κλιμακίῃρας ὑποτεταμένῃ ὑπὸ τὴν κλίνην, ἀπὸ τοῦ
 οὐδοῦ τε καὶ τοῦ ξύλου τοῦ παρατεταμένου, ὥς τὰ ὑπερα
 πρὸς τῶν κλιμακίῃρων τοὺς ἀρμόζοντας ἐνθεν καὶ ἐνθεν
 προσεφερεισμένα, οὕτω τὴν κατάτασιν ποιῆσθαι τῶν δεσμῶν.
 ἐμβάλλεται δὲ μηροῦ ἄρθρον καὶ τόνδε τὸν τρόπον, ἣν ἐς
 τὸ εἶσω ὀλισθῇ καὶ ἐς τὸ ἔμπροσθεν. κλίμακα χοῆ κατορύ-
 ξαντα ἐπικαθῆσαι τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα τὸ μὲν ὑγιὲς σκέ-
 λος ἡσύχως κατατείναντα πρὸς(846)δεῖσθαι ἔκου ἂν ἀρμόσῃ.
 ἐκ δὲ τοῦ σιναροῦ εἰς κεράμιον ἴδιον ἐγγέαντας ἐκκομῆσαι
 ἢ ἐς [466] σφυρίδα λίθους ἐμβάλλοντας. ἕτερος τρόπος

deligandum, sin crassum, sine vinculo relinquendum. Post
 haec vinculorum capita tum a capite tum a pedibus utra-
 que ad pistillum, vel ad aliquod aliud hujusmodi lignum
 alligentur. Vinculum vero e directo ad corpus, vel paulo
 etiam supra collocetur. Per pistilla vero, quae erecta exi-
 stunt, conveniens extensio fiat, quorum alterum ad limen,
 alterum ad objectum lignum offirmatur. Tum sic retro
 adductis pistillis extensio facienda. Ad hoc autem satis esse
 poterit scala firmos gradus habens lecto supposita, ad ejus
 gradus liminis et ligni appositi loco, pistillis convenienter
 hinc et inde firmatis, eodem modo vinculorum distensio
 adhibeatur. Femoris item articulus, sive interiorem in par-
 tem sive in priorem luxatus fuerit, hunc etiam in modum
 reconditur. Scalae in terram defixae homine infidente,
 tum crus quidem integrum leviter extensum, qua commo-
 dum videbitur alligandum, ex affecto autem vas fictile
 aqua plenum appendendum, aut sporta in quam conjecti
 lapides fuerint. Est et alius reponendi modus, si interio-

Ed. Chart. XII. [466.] Foef. I. 838. Ed. Lind. II. (846.)
 ἐμβολῆς. ἤν ἐς τὸ εἶσω ὀλισθῇ, στρωτήρα χρὴ διαδῆσαι
 μεταξὺ δύο στύλων, ὕψος ἔχοντα συμμετρῶς. προσεχέτω δὲ
 τοῦ στρωτήρος κατὰ τὸ ἐν μέρος ὃ τοσέων, ὅσῳ τὸ πυ-
 γαῖον. περιδῆσας δὲ περὶ τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου ἱμάτιον,
 ἐπικαθῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τὸ προσεχές τοῦ στρωτήρος.
 εἴτα προσλαβεῖν τὸ στήθος πρὸς τὸν στύλον πλατεῖ τινί.
 ἔπειτα τὸ μὲν ὑγίς σκέλος κατεχέτω τις, ὥς μὴ περισφάλλ-
 ληται. ἐκ δὲ τοῦ σιναροῦ ἐκκρεμάσαι βίβρος ὅσον ἁρμόξει,
 ὥς καὶ πρόσθεν εἴρηται. πρῶτον μὲν οὖν δεῖ εἰδέναι ὅτι
 πάντων τῶν ὀστέων αἱ ξυμβολαὶ εἰσιν ὡς ἐπιπολὺ ἢ κεφαλῇ
 καὶ ἢ κοτύλῃ. ἐφ' ὧν δὲ καὶ ἡ χῶρα κοτυλοειδὴς καὶ ἐπίμα-
 κρος. ἔναι δὲ τῶν χωρέων γληνοειδῆς εἰσιν. ἀεὶ δὲ ἐμβάλλ-
 λειν δεῖ πάντα τὰ ἐκπίποντα ὄρθρα, μάλιστα μὲν εὐθὺς
 παραχοῆμα εἰ θερμοῦν ἐόντων, εἰ δὲ μὴ, ὥς τόχιστα. καὶ
 γὰρ τῷ ἐμβάλλοντι ῥῆτέρον καὶ θασσόν ἐστιν ἐμβαλεῖν καὶ
 τῷ ἀσθενέοντι πολὺ ἀπονωτέρη ἢ ἐμβολὴ ἢ πρὶν διοιδεῖν
 εἶναι. δεῖ δὲ ἀεὶ πάντα τὰ ὄρθρα ὅκῳ μὲν μέλλῃς ἐμβαλλεῖν,
 προσαναμαλάξαι καὶ διακίχλίσαι. ῥῆον γάρ ἐθέλει ἐμβαλλε-

rem in partem luxatio contigerit. Trabes iuxta altitudine
 inter duas columnas deligatur, cui ab una parte, quae pro
 magnitudine natium extet, aeger se applicet, obvolutoque
 pectori iltragulo, homo contiguae trabis parti infideat, tum
 pectore ad columnam lata quadam habena adducto, demum
 crus integrum ne circumberret, ab aliquo quidem con-
 tineatur, laeso vero pondus quantum convenire videbitur,
 ut etiam supra dictum est, appendatur. Imprimis igitur
 nosse convenit ossium omnium juncturas ut plurimum ex
 capite et acetabulo constare, ac in quibusdam cavum ace-
 tabuli formam referre, in nonnullis vero sinus leviter esse
 depresso. Prolapsi autem omnes articuli maxime quidem
 protinus, dum adhuc sunt calidi, vel certe quam citissime
 recondendi. Nam et qui reponit facilius ac citius reponet,
 aegroque longe minorem molestiam affert, si priusquam
 locus intumuerit, articulus recondatur. Omnes item recon-
 dendi articuli ante emolliri et dimoveri debent. Sic enim
 facilius reverti solent. In omnibus autem articulorum re-

Ed. Chart. XII. [466.] Foef. I. 858. 859. Ed. Lind. II. (846. 847.)
 σθαι. παρὰ δὲ πάσας τὰς τῶν ἄρθρων ἐμβολὰς ἰσχυαίνειν
 δεῖ τὸν ἄνθρωπον, μάλιστα μὲν περὶ τὰ μέγιστα ἄρθρα καὶ
 χαλεπώτατα ἐμβάλλεσθαι, ἥκιστα δὲ περὶ τὰ ἐλάχιστα καὶ
 ῥηϊδία.

|| Δακτύλων δὲ ἦν ἐκπέση ἄρθρον, ἦν τε τὸ πρῶτον
 τῆς χειρὸς ἦν τε τὸ δεύτερον ἦν τε τὸ (847) τρίτον, ὁ αὐ-
 τὸς καὶ ἴσος τρόπος τῆς ἐμβολῆς. χαλεπώτερα μὲν αἰεὶ τὰ
 μέγιστα τῶν ἄρθρων ἐμβάλλειν, ἐκπίπτει δὲ κατὰ τέσσαρας
 τρόπους ἢ ἄνω ἢ κάτω ἢ ἐς τὸ πλάγιον ἐκατέρωθεν, μάλι-
 στα μὲν ἐς τὸ ἄνω, ἥκιστα δὲ ἐς τὰ πλάγια, ἐν τῷ σφόδρα
 κινέεσθαι. ἐκατέρωθεν δὲ τῆς χώρας οὐ ἐκβέβηκεν ὥσπερ
 ἄμβη ἐστίν. ἦν μὲν οὖν ἐς τὸ ἄνω ἐκπέση ἢ ἐς τὸ κάτω,
 διὰ τὸ λειοτέραν εἶναι ταύτην τὴν χώραν ἢ ἐκ τῶν πλαγίων
 καὶ ἅμα μικρῆς εὐρύσεως τῆς ὑπερβάσιος, ἦν μεταστῇ τὸ ἄρ-
 θρον, ῥηϊδιόν ἐστιν ἐμβάλλειν. τρόπος δὲ τῆς ἐμβολῆς ὧδε.
 περιελίξας τὸν δακτύλον ἄκρον ἢ ἐπιδέσματί τιτι ἢ ἄλλῳ
 τρόπῳ τοιούτῳ τιτι, ὅπως ὁκότεν κατατείνης ἄκρου λαβόμε-
 νος μὴ ἀπολισθάνῃ. ὅταν δὲ περιελίξῃς, τὸν μὲν τινα δια-

positionibus imperanda abstinentia est, praecipue quidem
 ubi maximi sunt et repositu difficillimi articuli, minimum
 vero ubi minimi et qui facile reconduntur.

At vero ubi digitorum articulus exciderit, sive primus
 qui ad manum est, sive secundus, sive tertius, eadem et aequa-
 lis est reponendi ratio. Maximi tamen articuli aegrius sem-
 per restitui solent. Prolabuntur autem quatuor in partes,
 aut sursum aut deorsum aut utrinque ad latus, sed sursum
 maxime, minime in latus, idque dum vehementer moventur.
 Ex utraque vero parte in quam excesserant, velut superci-
 liofa quaedam eminentia in extrema ora labro similis appa-
 ret. Si quidem igitur in superiorem aut inferiorem par-
 tem exciderit, cum hic locus levior quam qui ad latera sit,
 simulque prolapsus articulus parum excesserit, facilis repo-
 sitio est. Reponendi autem ratio sic habet. Digito extremo
 vel fascia vel alia quapiam huiusmodi ratione obvoluto,
 ne ea parte prehensus, dum intenditur, elabatur, unus qui-

Ed. Chart. XII. [466.] Foel. I. 839. Ed. Lind. II. (847, 848.)
 λαβέσθαι ἄνωθεν τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς, τὸν δὲ τοῦ κα-
 τελημείου. ἔπειτα κατατείνειν πρὸς ἑωυτὸν ἀμφοτέρους εὖ
 μᾶλα καὶ ἅμα ἀπῶσαι τὸ ἐξεστηγὸς ἄρθρον ἐς τὴν χώραν.
 ἣν δὲ ἐς τὰ πλάγια ἐκπέσῃ, τῆς μὲν κατατάσιος ὁ αὐτὸς
 τρόπος. ὅταν δὲ δὴ δοκῇ σοι ὑπερβεβηκέναι τὴν γραμμὴν,
 ὅμα χορὴ κατατείναντας ἀπῶσαι ἐς τὴν χώραν εὐθὺς, ἕτερον
 δὲ τινα ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ δακτύλου φυλάσσειν καὶ
 ἀνωθεὶν, ὅπως μὴ πάλιν ἐκείθεν ἀπολισθῇ. ἐμβάλλουσι δὲ
 ἐπιεικῶς καὶ αἱ σαῦραι αἱ ἐκ τῶν φοινίκων πλεκόμεναι,
 ἣν κατατείνῃς ἐνθεν καὶ ἐνθεν τὸν δάκτυλον λαβόμενος, τῇ
 μὲν ἐτέρῃ τῆς σαύρης, τῇ δὲ ἐτέρῃ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς.
 ὁκόταν δὲ ἐμβάλλῃς, ἐπιθεῖν δεῖ (848) ὁθονίοισιν ὡς τάχι-
 στα λεπτοτάτοις, κεκηρωμένοις κηρωτῇ μῆτε λίην μαλακῇ
 μῆτε λίην σκληρῇ, ἀλλὰ μετρίως ἐχούσῃ. ἡ μὲν γὰρ σκληρὴ
 ἀφέστηκεν ἀπὸ τοῦ δακτύλου. ἡ δὲ ἀπαλὴ καὶ ὑγρὴ διατῆ-
 κεται καὶ ἀπόλλυται, θερμαινομένου τοῦ δακτύλου. λύειν δὲ
 ἄρθρον δακτύλου τριταῖον ἢ τεταρταῖον. τὸ δὲ ὅλον ἦν
 μὲν φλεγμῆν, πυκνότερον λύειν ἦν δὲ μὴ, ἀραιότερον. κατὰ

dem manum supra primam juncturam, alter digiti partem
 obvolutamprehendat, tum ad sese probe uterque extendat,
 unaque prolapsam articulum in suam sedem impellat. Quod
 si in latus excidit, eadem quidem extendendi ratio adhi-
 betur. Ubi namque lineam tibi excessisse videbitur, simul
 dum extenditur protinus in locum suum impellendus. Alius
 vero quidam ab altera parte digitum repellat, id observans
 ne rursus eam in partem elabatur. Idoneam quoque repo-
 sitionem praeferant lacertae vimineae ex palmis contextae,
 σαῦραι Graecis dictae ubi in diversa digitum contendendo,
 altera manu lacertam, altera primam manus juncturam
 prehendas. Repositus articulus linteis tenuissimis, cerato
 neque nimis liquido neque nimis duro, sed mediocri con-
 sistentia illitis, quam celerrime deligari debet. Quod enim
 durum est a digito abscedit, quod liquidum et molle, digiti
 calore diffluit et evanescit. Digiti autem articulus tertio aut
 quarto quoque die solvendus, ac, ut in totum dicam, si qui-

Ed. Chart. XII. [466. 467.] Foesl. I. 839. Ed. Lind. II. (848.)
 πάντων δὲ τῶν ἄρθρων ταῦτα λέγω. [467] καθίσταται δὲ
 τοῦ δακτύλου τὸ ἄρθρον τεσσαρεσκαίδεκαταῖον. ὁ αὐτὸς δὲ
 ἐστὶ θεραπείης τρόπος, δακτύλων χειρὸς τε καὶ ποδός· παρὰ
 πᾶσας δὲ τὰς τῶν ἄρθρων ἐμβολὰς δεῖ ἰσχυαίνειν καὶ λι-
 μαγοῖεν ἄχρι ἐβδόμης, καὶ εἰ μὲν φλεγμαίνει, πυκνότερον
 λύνει, ἢν δὲ μὴ, ἀραιότερον. ἡσυχίην δὲ δεῖ ἔχειν ἀεὶ τὸ
 ποτέον ἄρθρον καὶ ὥς κάλλιστα ἐσχηματισμένον κίεσθαι.
 γόνυ δὲ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην καὶ τὴν
 εὐφυίην, διὸ καὶ ἐκπίπτει ῥᾶν. ἐκπίπτει δὲ πλειστάκις εἰσω.
 ἀτὰρ καὶ ἔξω καὶ ὀπίσθεν. ἐμβολαὶ δὲ ἐκ τοῦ συγκεκλ-
 μῆναι ἢ ἐκλακτίσαι ὁξέως ἢ συνελίξας ταινίης ὄγκον ἐν τῇ
 ἰγνύϊ καὶ θείς ἀμφὶ τοῦτον ἐξαίφνης, ἐς ὅκλασιν ἀφίεναι τὸ
 σῶμα. δύναται δὲ καὶ κατατεινόμενον μετρίως ὥσπερ ἀγκῶν
 ἐκπίπτειν τὰ ὀπίσθεν. τὰ δὲ ἐνθα καὶ ἐνθα ἐκ τοῦ συγκε-
 κλμῆναι ἢ ἐκλακτίσαι, ἀτὰρ ἐκ κατατάσιος μετρίης, ἣ διόρ-
 θωσις ἅπασιν κοιτῇ. ἢν δὲ μὴ ἐμπέσῃ, τοῖσι μὲν ὀπίσθεν

dem inflammatio occupavit, crebrius, fin minus, rarius.
 Atque haec communiter de omnibus articulis dicta sunt.
 Restituitur digiti articulus decimo quarto die. Ac digitorum
 manus et pedis eadem est curandi ratio. In omni vero ar-
 ticulorum repositione, victu tenni et inedia etiam ad septi-
 mum diem utendum, ac si quidem inflammatio subfit, cre-
 brius, fin minus, rarius resolvendum. Semper autem affli-
 ctum articulum quietem agere, et quam optimo habitu col-
 locatum esse oportet. Genu cubiti gibbo ob succinctam et
 commodam ejus naturam benignius est, ideoque facilius ex-
 cidit. Saepius autem interiorem in partem, sed et in exte-
 riorem et posteriorem prolabitur. Hoc autem reponit subita
 conflexio aut exalcitratio, aut si ad convolutum fasciae
 globum in poplitem immisum, ut repente genibus flexis
 corpus in suras et talos subfidat, permiseris. Potest quo-
 que moderata extensione, non secus ac cubiti gibbus, cum
 posteriorem in partem prolapsus est, suum in locum reverti.
 Ubi vero in hanc vel illam partem excidit, conflexione aut
 exalcitratio reconditur. At quae moderata intensio fit
 refutatio, omnibus communis est. Quod si non revertit,

Ed. Chart. XII. [467.] Foel. I. 840. Ed. Lind. II. (848. 849.)

|| συγκάμπειν οὐ δύναται, αἰὲρ οὐδὲ τοῖσιν ἄλλοις. πάνυ μινύθει δὲ μηρὸν καὶ κνήμης τοῦμπροσθεν. ἦν δὲ ἐς τὸ εἶσω, βλαισότεροι. μινύθει δὲ τὰ ἔξω. ἦν δὲ ἐς τὸ ἔξω, γανυσότεροι, χῶλοι δὲ ἦσσαν. κατὰ δὲ τὸ παχύτερον ὅστέον ὀχέει, μινύθει δὲ τὰ εἶσω. ἐκ γενεῆς δὲ καὶ ἐν αὐξήσει κατὰ λόγον τὸν πρόσθεν.

Τὰ δὲ κατὰ τὰ σφυρὰ κατωτάσιος ἰσχυρῆς δέεται ἢ τῇσι χερσὶν ἢ ἄλλοις τοιούτοις. κατορθώσιος δὲ ἅμα ἀμφοτέρω ποιεύσης. κοινὸν δὲ τοῦτο ἅπασιν. τὰ δὲ ἐν ποδί, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ χειρὶ, ὑγιές. τὰ δὲ τῆς κνήμης συγκοινωνέοντα καὶ ἐκπεσόντα ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἐν αὐξήσει ἐξαρθρήσαντα, ταῦτα ἂ καὶ ἐν χειρὶ. ὁκόσοι δὲ πηθήσαντες ἀνωθεν ἐστηρίξαντο τῇ πτέρῃ, ὥστε διαστήναι τὰ ὅστέα καὶ φλέβας ἐκχυμωθῆναι καὶ νεῦρα ἀμμιφλαθῆναι. ὁκόταν γένηται οἷα τὰ δεινὰ, κίνδυνος μὲν σφρακλίσαντα τὸν αἰῶνα πρήγματα παρσχεῖν. ῥοιῶδη μὲν γὰρ τὰ ὅστέα, τὰ δὲ νεῦρα ἁλλήλοισιν

neque cum posteriorem in partem, neque cum alias in partes excessit, flecti admodum queat. Femoris vero et tibiae pars anterior imminuitur. At quibus interiorem in partem excidit, ii valgi magis evadunt, exterioribus autem partibus imminuuntur. Quibus autem exteriorem in partem excidit, ii vari magis claudi vero minus efficiuntur. Crassiore autem ossis parte gestantur, et interioribus partibus imminuuntur. At quibus a primo ortu, aut dum adhuc corpus augetur, luxatio facta est, ii quomodo prius dictum est se habent.

Articuli circa malleolos luxati valida intensione, quae per manus aut per alia huiusmodi adhibetur, opus habent ac directione quae simul utrumque efficiat. Hoc vero omnibus commune est. At quae in pede contingunt velut ea quae in manu curationem recipiunt. Quae vero cum tibia consensionem habent et a primo ortu excidunt, aut etiam dum corpus adhuc augetur luxantur, eandem quam in manu repositionem habent. At quibus ex alto defilientibus et in calcem innixis ossa dissident, venae subter cutem effunduntur, ac nervi contunduntur, ubi haec gravia facta fuerint, periculum quidem est ne ex fideratione iis per totam vitam negotium exhibeatur. Fluxa si quidem iis ossa

Ed. Chart. XII. [467. 468.] Foes. I. 840. 841. Ed. Lind. II. 849. 850.)
 κοινωνούντα. ἔπειτα καὶ οἷσι μάλιστα κατεγγεῖσιν ἢ ὑπὸ
 τρώματος ἢ ἐν κινήσει ἢ ἐν μηρῷ ἢ τεύρων ἀπολυθέντων,
 ἃ κοινωνεῖ τοῦτων ἢ ἐκ κατακλίσεως ἀμελὲς ἐμελάνθη
 πτέρη, καὶ τοῦτοις τὰ παλιγκοιόντα ἐκ τῶν τοιούτων
 ἐστίν. ὅτε δὲ καὶ πρὸς τῷ σφαιρισμῷ γίνονται πυρετοὶ
 ὀξέες, λοιμώδεις, γρώμης ἀπτόμενοι, ταχυθάναιοι καὶ ἐν
 φλεβῶν αἰμορροϊῶν πελιώσεις. σημήϊα δὲ τῶν παλιγκοι-
 σάντων, ἢν τὰ ἐκχυμώματα (850) καὶ τὰ μελίσματα καὶ τὰ
 περὶ ταῦτα ὑπόσκληρα καὶ ὑπέρυθρα, ἢν τε ξὺν σκληρύνματι
 πελιδνωθῇ, κίνδυνος μελανθῆναι, ἢν δὲ ὑποπέλια ἢ ἢ καὶ
 πέλια μάλα καὶ ἐκχυμώματα, ἢ ὑπόχλωρα καὶ μαλακά, ταῦτα
 ἐπὶ πᾶσι τοῖσι τοιούτοις ἀγαθὰ. ἢ ἔησις, ἢν μὲν ἀπύρετος
 ἔη, ἐλλέβορον, ἢν δὲ μὴ, μὴ, ἀλλὰ ποτὶν [468] ὀξύλυκον,
 εἰ δέοι. ἐπίδεσις δὲ ἄρθρων. ἐπὶ δὲ πάντα μᾶλλον τοῖσι
 φλάσμασιν ὁθονίοις πλείοσι καὶ μαλθακώτεροις. πίεξις ἡ-
 σον. προσπεριβύλλειν δὲ || τὰ πλείστα τῇ πτέρη. τὸ σχῆμα

evadant. Quia vero nervi inter se consensionem habent,
 tum vel praecipue quibus ex fractura vel vulnere in tibia
 aut femore, aut ex dissolutione nervorum qui cum his com-
 municant, aut ex negligentiore decabitu calx denigrata fuit,
 iis etiam ex talibus recrudescere mala consueverunt, tum
 vero ubi ad siderationem febres acutae, singultuosae, men-
 tem attentantes et quae citissimam mortem afferant acces-
 serint, idque cum venarum sanguinem fundentium livoribus.
 Recrudescens morbi indicia sunt, ubi sanguis e venis in
 cutem effusus et quae nigrescunt, quaeque his vicina sunt,
 duritiem et ruborem aliquem contraxerunt. Quod si cum
 duritie livescunt, ut nigrescant periclitantur. Sin autem
 sublivida, aut etiam livida et mollia sugillata fuerint, aut
 aliquantulum ex virore pallida et mollia, haec in huiusmodi
 omnibus bono sunt. Ad horum curationem si quidem febris
 absit, veratrum exhibendum alioqui non dandum, sed in
 potu aqua mulsa acida, ὀξύλυκον dicitur, si opus est, uten-
 dum. Deligatio vero quae articulis convenit, et quae ad
 omnia magis adhibeatur. Ad collisa pluribus linteis et
 mollioribus minoreque compressione utendum, plurima

Ed. Chart. XII. [468. 556.] Foef. I. 841. Ed. Lind. II. (850.)
 ὅπερ ἢ ἐπίδεσις, ὥς μὴ ἐς τὴν πτέρην ἀποπιέζεται. νάρθηξ δὲ μὴ χρέεσθαι. οἷσι δ' ἂν ἐκβῇ ὁ ποῖς ἢ αὐτὸς ἢ ξὺν τῇ ἐπιφύσει, ἐκπίπτει μὲν μᾶλλον ἐς τὸ εἶσω· ἢν δὲ μὴ ἐμπέσῃ, λεπτύνεται ἀνὰ χρόνον τό τε ἰσχίον καὶ ὁ μηρός καὶ κνήμης τὸ ἀντίον τοῦ ἐλισσθήματος. ἐμβολὴ δὲ καὶ ἄλλη ὥσπερ καρποῦ. κατὰσσις δὲ ἰσχυρή. ἦσις δὲ νόμος ἄρθρων. παλιγκοτεῖ, ἥσπον δὲ καρποῦ, ἢν ἡσυχάσωσι. διαίτα μείων ἐλινύουσι. τὰ δὲ ἐκ γεινῆς ἢ ἐν αὐξήσει, κατὰ λόγον τὸν πρότερον.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΜΟΧΛΙΚΟΝ.

[536] Ὅστέων φύσις, δακτύλων μὲν ἀπλᾶ καὶ ὀστέα καὶ ἄρθρα, χειρὸς δὲ καὶ ποδὸς ποὺλλὰ ἄλλα, ἁλλοίως συνηθρωμένα. μέγιστα δὲ τῶ ἀνωτάτω. πτέρυγος δὲ ἐν οἷον ἔξω φαίνεται. πρὸς δὲ αὐτὴν οἱ ὀπίσθιοι τέροντες τείνουσι.

fasciae parte ad calcem circumjecta. Figuratio ea sit quae deligationi convenit, ut ne in calcem expressio fiat, neque ferulis utendum. At quibus pes ipse solus, aut cum adnato osse excessit, interiorem quidem in partem magis excidit, ac nisi recondatur et coxa et femur et tibiae pars luxationi ex adverso respondens, temporis successu extenuatur. Repositio eadem quae primae juncturae manus, contentio vero valida. Curatio autem pro lege articulorum adhibetur. Quod si quiescant, minus quam in prima manus junctura morbus recrudescit. Et quietem agentibus tenuior victus ratio imperanda. Quae vero a primo ortu, aut cum adhuc corpus augetur contingunt, eam quae supra comprehensa est tractationem habent.

HIPPOCRATIS MOCHLICVS SEV VECTIARIVS, HOC EST DE OSSIVM PER MOLITIONEM IMPELLENDORVM RATIONE.

Ossa hunc in modum a natura sunt comparata. Digtorum quidem tum ossium tum articulorum simplex est junctura. In manu vero et pede cum multa alia varie connectuntur, tum maxima sunt quae supremo loco com-

Ed. Chart. XII. [536.] Fœl. I. 841. 842. Ed. Lind. II. (850.)
 κνήμης δὲ δύο ἄνωθεν καὶ κάτωθεν συνεχόμενα, κατὰ
 μέσον δὲ διέχοντα. μικρὸν τὸ ἔξωθεν, κατὰ τὸν μικρὸν
 δάκτυλον λεπτότερον βραχὺ, πλείστον δὲ ταύτῃ διεχούσῃ
 καὶ μικροτέρῃ ῥοπή, κατὰ γόνυ, καὶ ὁ τέτων ἐξ αὐτοῦ
 πέφυκεν, ὁ παρὰ τὴν ἰγγύην ἔξω. ἔχουσι δὲ κάτωθεν κοινὴν
 ἐπίφυσιν πρὸς ἣν ὁ πούς κινέται. ἄλλην δὲ ἄνωθεν ἔχουσιν
 ἐπίφυσιν ἐν ἣ τὸ τοῦ μηροῦ ἄρθρον κινέται, ἀπλὸν καὶ
 εὐσταλέως ἐπὶ μήκει. εἶδος κοινδυλῶδες, ἔχον ἐπιμηλίδα. αὐ-
 τὸς δ' ἔγκυρτος ἔξω καὶ ἔμπροσθεν. ἡ δὲ κεφαλὴ ἐπίφυσις
 ἐστὶ. || στρογγύλη, ἐξ ἧς τὸ τεῦρον τὸ ἐν τῇ κοτύλῃ τοῦ
 ἰσχίου πέφυκεν. ὑποπλάγιον δὲ καὶ τοῦτο προσήρηται, ἥσσον
 δὲ βραχύτερον. τὸ δ' ἰσχίον προσίσχεται πρὸς τῷ μεγάλῳ
 σπονδυλῷ τὸ παρὰ τὸ ἱερόν ὅστιον χονδρονευρώδει δεσμῷ.
 ῥάχης δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἱεροῦ ὀστέου μέχρι τοῦ μεγάλου σπον-
 δύλου, κυψή. κύστις τε καὶ γονὴ καὶ ὄρχου τὸ ἐγκεκλιμένον

mittuntur. Calcis unum os est, quale foras prominet, quo
 etiam a posteriore parte tendines tendunt. Tibiae duo ossa
 sunt supra et infra cohaerentia, medio vero loco distantia.
 Quod exterius tendit, parvum et juxta parvum digitum
 paulo tenuius. Plurima vero hac parte distantia, minore-
 que momento ad genu inclinatio est, ex quo exterior po-
 plitis tendo ortum habet. Inferiore autem parte communem
 habent ossis accretionem, qua pes movetur et superiore
 parte alteram, ubi femoris articulus simplex et longitudine
 succinctus movetur, tuberculorum speciem referens et pa-
 tellam habens. Ipsum vero femur exteriori et anteriori
 parte incurvatur. Ejus caput ossis est accrementum, ro-
 tundum, ex quo nervus, qui in coxendicis acetabulo est,
 originem ducit. Cujus aliquantulum obliqua est connexio,
 minus tamen quam brachii. Coxendix autem magnae ver-
 tebrae, quae est ad os sacrum, ex vinculo cartilaginoso et
 nervoso inhaerescit. At spina a sacro quidem osse ad ma-
 gnam vertebrae usque in gibbum curvatur. Vesicae et
 geniturae pars destinata, rectique intestini quod est incli-
 natum, ibi sedem habet. Inde vero ad septum transver-

Ed. Chart. XII. [536. 537.] Foes. I. 842. Ed. Lind. II. (850.)
 ἐν τούτῳ. ἀπὸ δὲ τούτου ὄχι φρενῶν ἦλθεν ἢ ἰδυόλοθος
 καὶ αἱ ψόαι κατὰ τοῦτο, ἐντεῦθεν δὲ ἄχι τοῦ μεγάλου
 σπονδύλου τοῦ ὑπὲρ τῶν ἐπωμίδων ἰδυοκφής. ἔτι δὲ μᾶλ-
 λον δοκίει ἢ ἐστίν. αἱ γὰρ ὀπισθεν τῶν σπονδύλων ἀποφύ-
 σιες ταύτῃ ὑψηλόταται. τὸ δὲ τοῦ ἀνέγους ἄφθρον λορδόν.
 σπονδύλοι δὲ ἔσωθεν ὄριτοι πρὸς ἀλλήλους, ἀπὸ δὲ τῶν
 ἔξωθεν γόν[537]δρων καὶ νείρων συνεχόμενοι. ἢ δὲ ξυνάρ-
 θρωσις αὐτῶν ἐν τῷ ὀπισθεν τοῦ τωτιαίου. ὀπισθεν δὲ
 ἔχουσιν ἐκφύσαι ὀξείην, ἔχουσιν ἐπίφυσιν χοιδορώδεα, ἐνθεν
 νεύρων ἀπόφυσις καταφρενής. ὥστε καὶ οἱ μύες παραπερύ-
 κασιν ἀπὸ ἀνέγους ἐς ὀσφύν, πληρεῦντες δὲ πλευρέων καὶ
 ἀκάνθης τὸ μέσον. πλευραὶ δὲ κατὰ τὰς διαφύσεις τῷ σπον-
 δύλῳ νευρίῳ προσπερύκασιν, ἀπ' ἀνέγους ἐς ὀσφύν ἔσωθεν.
 ἐπίπροσθεν δὲ κατὰ τὸ στήθος χαῦνον καὶ μυλθακὸν τὸ
 ἄκρον ἔχουσαι εἶδος ῥομβοειδέστατον τῶν ζώων. στενότατος
 γὰρ ταύτῃ ὁ ἀνθρώπος ἐπ' ὀγκων. ἢ δὲ μὴ πλευραὶ εἰσιν,

sum, recta interiorem in partem inclinata tendit, qua parte
 lumborum musculi ψόαι dicti existunt. Ab ea quoque
 parte ad magnam vertebra, quae est supra summam hu-
 merorum partem, recta in gibbum elevatur, imo vero hu-
 jusmodi magis apparet quam sit. Posteriores enim ver-
 tebrarum processus ea parte maxime eminent. Ipse autem
 cervicis articulus anteriorem in partem inclinat. Verte-
 brae autem interiore parte inter se sunt acquabiles, exte-
 riore vero cartilaginibus et nervis continentur. Eae quo-
 que in posteriore medullae spinalis parte articulorum modo
 inter se committuntur. Parte autem posteriore processum
 acutum habent, cum adnata cartilagine, unde exoriantur
 nervi qui praeferuntur, non secus ac musculi a cervice
 ad lumbos adnascuntur, qui costarum et spinae intermedium
 complent. Costae vero ad vertebrae interstitia nervo
 annectantur a cervice ad lumbos interiorem in partem ten-
 dentes. Anteriore autem parte ad pectus, laxum et molle
 extremum habentes, forma prae caeteris animantibus ma-
 xime recurva cernuntur. Hac enim parte homo mole est

Ed. Chart. XII. [537.] Foef. I. 842. Ed. Lind. II. (850.)
 ἑκαυσίς πλαγείη βραχείη καὶ πλατεία, ἐφ' ἑκάστῳ σποδίῳ
 νευρίῳ προσπεφύκασιν. στήθος δὲ ξυτεγὲς αὐτῷ ἑωυτῷ, δια-
 φύσις ἔχον πλαγείας ἢ πλευραὶ προσήρηται, χαύνον δὲ
 καὶ χονδρῶδες. κληῖδες δὲ περιφερέες ἐς τοῦμπροσθεν, ἔχου-
 σαι πρὸς μὲν τὸ στήθος βραχείας κινήσις, πρὸς δὲ τὸ
 ἀκρώμιον συγχοτέρας. ἀκρώμιον δὲ ἐξ ὠμοπλατείων πέφυκεν,
 ἀντομοίως τοῖσι πλείστοισιν, ὠμοπλάτη δὲ χονδρῶδες τὸ πρὸς
 ῥάχιν. τῷ δ' ἄλλῳ χαύνῃ, τὸ ἀνώμαλον ἔξω ἔχουσα. αὐχένα
 δὲ καὶ κοτύλην ἔχουσαι χονδρῶδες, ἐξ ἧς αἱ πλευραὶ κίνησιν
 ἔχουσιν. εὐαπύλτος ἐοῦσα ὀστέων, πλὴν βραχίονος. τούτου
 δὲ ἐκ τῆς κεφαλῆς νευρίῳ ἢ κεφαλῇ ἐξήρηται, χόνδρου
 χαύνου περιφερῇ ἐπίφυσιν ἔχουσα. αὐτὸς δ' ἔγκυρτος ἔξω
 καὶ ἔμπροσθεν πλάγιος, οὐκ ὀρθὸς πρὸς κοτύλην. τὸ δὲ
 πρὸς ἀγκῶνα αὐτοῦ, πλατὺ καὶ κονδυλῶδες καὶ βαλβιτῶδες
 καὶ στερεὴν ἔγκυλον ὀπισθεν. ἐν ᾧ ἡ κορώνη ἐκ τοῦ πήχεος,
 ὅταν ἐκταθῇ ἢ χεῖρ, ἔνεστιν. ἐς τοῦτο καὶ τὸ νερκῶδες νευ-

angustissima. Qua costae non sunt, processus obliquus bre-
 vis et latus, ad singulas vertebrae nervo annexus est. At
 pectus sibi ipsi cohaeret, qua parte costae annectuntur ob-
 liqua interstitia habens, laxum quoque et cartilagineum.
 Claviculae parte anteriore rotundae, ad pectus quidem bre-
 ves motus, ad summum vero humerum crebriores habent.
 Summus autem humerus, ἀκρώμιον dicitur, ex lato scapu-
 larum osse ortum ducit, in plurimis non aequabiliter. La-
 tum vero scapularum os ad spinam cartilagineum, reliqua
 parte laxum, foris inaequabile, cervicem et cavum cartila-
 gineum habens, ex quo costae motionem ducunt, quod facile
 inter ossa, si brachium demas, dissolvitur. Hujus caput ex
 cavitate nervulo annexum est, teneram cartilaginem et ro-
 tundam adnatam habens. Ipsam autem exteriore parte in-
 curvum et anteriore obliquum, ad cavitatem recta non
 fertur. Quod vero est ad cubiti gibbum, latum, tubercu-
 losum, oblongas cavitates habens et solidum, posteriore parte
 cavum est, in quod cubiti processus adnatus, qui κορώνη
 dicitur, ubi manus extenditur, inseritur, quo etiam tor-

HIPPOCRATES TOM. III.

S

Ed. Chart. XII. [537.] Foesl. I. 842. 845. 846. Ed. Lind. II. (850. 851.)
 ρον, ὃ ἐκ τῆς διαφύσιος τῶν τοῦ πῆχεος ἐστίων ἐκ μέσων
 ἐκπέφυκε καὶ περαίνεται.

|| (851) Ἦς δὲ κατεαγεῖσα ἀναπλάσσεσθαι οὔη τε αὐθωρόν.
 κῆν μὲν οὖν ὁ γόνυθρος ἐντίθεται ἄγνην ὀθονίου ἐναποθέοντα
 λοιπῶ Καρχηδονίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ ὃ μὴ ἐρεθιῖ. τῷ λοιπῷ δὲ
 τὰς παραλλάξιας παρακολλᾶν καὶ ἀναλαμβάνειν. ταῦτα δὲ
 ἐπίδεσις καταποιέει. ἴησις ἄλλη. αἷμα δὲ τῷ ξυμβλεῖν ἢ
 θείῳ ξυν κηρωτῇ αὐτίκα ἀναπλάσσειν. ἔπειτα ἀνακογχίζειν
 τοῖσι δακτύλοισι ἐσματευόμενον καὶ παραστρέφοντα, καὶ τὸ
 Καρχηδόνιον ποροῦτο ἂν, καὶ ἦν ἕλκος ἐνῆ καὶ ἦν ὅστέα
 ἀπέναι μέλλη. οὐ γὰρ παλιγκοτώτατα οὕτω ποιητέα.

|| Οὓς κατεαγὲν μὴ ἐπιθεῖν μηδὲ καταπλάσσειν. ἦν δὲ
 τι δέη, ὥς κυφώτατον ἢ κηρωτῇ, καὶ θείῳ παρακολλᾶν. ὧν
 δὲ ἔμπνα τὰ ὦτα διὰ πᾶχος εὐρίσκεται. πάντα δὲ τὰ ὑπό-
 μυξα καὶ τῇ ὑγρῇ σαρκὶ πλήρεα ἐξαπαταίου μὴ βλάβῃ
 γένηται στομωθὲν τὸ τοιοῦτον. ἔστι γὰρ ἄσαρκα καὶ ὕδα-

pidus nervus, qui ex medio cubiti ossium interstitio enascitur, terminatur.

Nasus autem confractus eode momento conformari potest. Si quidem igitur cartilago defidit, derafam lintei lanuginem Carthaginienſis corii cortice, aut aliqua alia re quae non irritet, convolutam, in nares immittere oportet. Id autem deligatio praestat. Est et alia curatio, ubi simul injecto sulphure cum cerato statim nasus componitur, deinde digitis immiffis explorando continetur, et in alteram partem convertitur. Carthaginienſe vero corium finendum, donec callum obduxerit, sive ulcus adſuerit, sive ossa discessionem factura sint. Neque enim committendum ut sic maxime recrudescant.

Auri fractae neque vinculum, neque cataplasma adhibendum. Quod si quo sit opus, ceratum quam maxime leve aut sulphuris agglutinatio conveniet. At quibus aures ad suppurationem tendunt, iis pus crassiore loco reperitur. Tibi autem imponent quaecunque submucosa et humida carne plena sunt, ac neque ex huiusmodi sectione detrimentum contingit. Ubi autem et quatenam mortifera exi-

Ed. Chart. XII. [537. 538.] Foesl. I. 846. 847. Ed. Lind. II. (851. 852.)
 τώδεα, μύξης πλέα. ὅπου δὲ καὶ οὕτως θανατωδὲς ἐστὶ
 παρθεύοντα. ὧτων καὶ σιγῆς πέφυκται, τάχιστα ὑγιάζει. κυλλὸν δὲ
 καὶ μείον γίνεται τὸ οὖς, ἢν πέφυκται καυθῇ. ἢν δὲ στομω-
 (852)θῇ, κούφῳ ἐναίμῳ δεήσει χρῆσθαι.

[538] || Γνάθοι δὲ κατασπώνται μὲν πολλάκις καὶ κα-
 θίστανται, ἐκπίπτουσι δὲ ὀλιγάκις, μάλιστα μὲν χασμωμέ-
 νοισιν. οὐ γὰρ ἐκπίπτει, ἢν μὴ τις χανὼν μέγα παρανάγοι.
 ἐκπίπτει δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ τεύρα ἐν πλαγίῳ καὶ λελυγισμένα
 συνθιδοῖ. σημεῖα παρέχει ἢ κάτω γνάθος καὶ παρέστρεπται
 τάναντία τοῦ ἐκπτώματος, ξυμβάλλειν οὐ δύναται. ἢν δ'
 ἀμφοτέρω προσίσχῃσι, μᾶλλον συμβάλλουσιν ἥσσαν ἀστρα-
 βίες. δηλοῖ δὲ τὰ ὄρια τῶν ὀδόντων τὰ ἄνω τοῖσι κάτω κατ'
 ἕξιν. ἢν οὖν ἀμφοτέρω ἐκπεσοῦσαι μὴ αὐτίκα ἐμπεσοῦσι,
 θνήσκουσι δεκαταῖοι οὗτοι μάλιστα πυρετῷ συνεχεῖ, πυρετῷ
 τε καρῶσει. οἱ γὰρ μύες οὗτοι τοιοῦτοι γαστήρ ἐπιταράσσου-
 νται, ὀλίγα ἄκρητα, καὶ ἢν ἐμέωσι, τὰ τοιαῦτα ἐμέουσιν. ἢ δ'

flant, ea sunt apposita. Aures cito sanescunt si in utramque
 partem ferramentum candens adigatur. Mutila tamen et
 minor candenti ferro praeter trajecta auris redditur. Quod
 si aperta fuerit, levi aliquo medicamento, quod cruentis
 vulneribus adhibetur, imposito opus erit.

Maxillae autem frequenter quidem convelluntur et re-
 stituiuntur, raro vero excidunt, maxime quidem hiantibus.
 Neque enim hic casus incidit, nisi quis vehementer os ape-
 riendo in alteram partem torqueat. Idque magis incidit,
 quod nervi in obliquum etiam ubi contorquentur concedunt.
 Cujus rei hae notae sunt, maxilla inferior in anteriorem
 partem prominet et in alteram laxationis partem perva-
 ritur, aegri maxillas committere nequeunt. Quod si utra-
 que parte maxilla prolabatur, prominet magis, os minus
 committunt, minime distorquentur, quod dentium fines in-
 dicant, cum inferiores superioribus ex adverso respondeant.
 Utraque igitur maxillae parte prolapsa, nisi statim reposita
 fuerit, hi intra decimum diem fere ex febre assidua et segni
 sopore moriuntur. Hi enim muscoli hujusmodi soporem
 invehunt, alvus paucis et sinceris exturbatur, et si vomitus

Ed. Chart. XII. [538.] Fœl. I. 847. 848. Ed. Lind. II. (852, 853.)
 ἑτέρῃ ἀσυνεσίῳ. ἐμβολὴ δὲ ἢ αὐτὴ ἀμφοτέρων. κατακειμέ-
 νου ἢ καθεμένου τοῦ ἀνθρώπου τῆς κεφαλῆς ἐχόμενον περι-
 λαβόντα τὰς γνάθους ἀμφοτέρως ἀμφοτέρωσι χερσὶν ἐσθλὴν
 καὶ ἔξωθεν, τρίαινα ποιῆσαι. ὅσαι δὲ ἐς ὀρθὸν καὶ ἐς
 τοῦπίσω καὶ συγχεῖν τὸ σῶμα ἴησις, μαλάγμασι καὶ σχήμασι
 καὶ ἀναλήψει γενείου. ποιούσι ταῦτα τῇ ἐμβολῇ.

|| Ὡς δὲ ἐκπίπτει κάτω, ἄλλη δὲ οὕτω ἤκουσα. δοκέει
 μὲν γὰρ ἐς τοῦμ(853)πρὸσθεν ἐκπίπτειν, ὧν αἱ σάρκες αἱ
 περὶ τὸ ἄρθρον μεμινυθῆκασι διὰ τὴν φύσιν. ὅσον καὶ τοῖσι
 βουσι χειμῶνος φαίνεται διὰ λεπτότητα καὶ ἐκπίπτει μᾶλλον.
 τοῖσι δὲ λεπτοῖσιν ἢ ἰσχυροῖσιν ἢ ξηροῖσι καὶ τοῖσιν ὑγρόσματα
 περὶ τὰ ἄρθρα ἔχουσιν ἀνευ φλεγμονῆς. αὐτὴ γὰρ συνδίδει
 δέ. καὶ βουσίην ἐμβάλλοντες καὶ ἀποπεροῶντες ἐξαμαρτά-
 ρουσι, καὶ ὅτι διὰ τὴν χρῆσιν ὥς χρῆται βόυς σκέλει λήθει,
 καὶ ὅτι κοινὸν καὶ ἀνθρώπῳ οὕτως ἔχοντι. τὸ σχῆμα τοῦτο.

adfuert, ejusmodi vomitione refundant. At si altera parte
 maxilla excidat, minor est noxa, eadem tamen utrorumque
 est repositio. Homine decumbente aut in sedili collocato,
 capite prehensio utramque maxillae partem ambabus mani-
 bus, tum interiore tum exteriori parte apprehendere, ac
 tria simul facere oportet, in directum ac in posteriorem
 partem propellere et corpus commovere. Curatio per ma-
 lagmata, figurationes et menti exceptionem perficitur. Ista
 enim ad repositionem faciunt.

At vero humerus inferiorem in partem excidit, aliam
 in partem excidere non audivi. Videtur si quidem in an-
 teriorem partem excidere, quibus carnes quae circa arti-
 culum sunt natura extenuatae fuerint, quale quid etiam in
 bobus per hiemem ob macilentiam cernitur et magis excidit
 ac extenuatis aut gracilibus aut siccis, iisque quibus humi-
 ditates circa articulos citra inflammationem continentur.
 Ipsa enim colligaret quidem. Ex quo qui boves curant ac
 stimulant, in iisque repositionem tentant, errant, tum quia
 eos lateat quemadmodum bos crus ad usum jactet, tum quia
 etiam homini ita constituto hic habitus communis est.

Ed. Chart. XII. [538. 539.] Foesl. I. 848. Ed. Lind. II. (853. 854.)
 τό τε Ὀμήριον, καὶ διότι λεπτότατοι βόες τηνικαῦτα. ὅσα
 τε τὸν πῆχυν πλάγιον ἀπὸ πλευρέων ὄραντες δρωσιν, οὐ
 πάντῃ δύνανται δρᾶν οἷσιν ἂν μὴ ἐμπέσῃ. οἷσι μὲν οὖν ἐκ-
 πίπτει, μάλιστα καὶ ὡς ἔχουσιν εἴρηται. οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς
 τὰ ἐγγύτατα μᾶλλον βραχύνεται ὀστέα, ὅσον ἐν τούτῳ οἱ
 γαλιόγωνες. πῆχυς δὲ ἥσσον. χεὶρ δὲ ἔτι ἥσσον. τὰ δ' ἄνω-
 θεν οὐδὲν, καὶ ἀσαρκότατα ἐγγύς. μινύθει δὲ μάλιστα τὰ
 ἐναντία τῶν ὀλισθημάτων καὶ τὰ ἐν αὐξήσει. ἥσσον δὲ τι-
 τῶν ἐκ γενεῆς, καὶ τὰ παραποιήματα τὰ κατ' ἄρθρον, βα-
 θέα νεογενέσι μάλιστα παρ' ὅμον γίνεται καὶ τουτέοισιν
 ὥσπερ τὰ ἐξαρθρήσαντα ποιεῖ. ἣν δὲ ἡϋξημένοισι, τὰ μὲν
 ὀστέα οὐ [539] μειοῦται. οὐδὲ γὰρ ἔχει οἱ ἄλλα οὐ ξυταύ-
 ξεται ὁμοίως. αἱ δὲ μινυθήσεις τῶν σαρκῶν. τοῦτο γάρ (854)
 καθ' ἡμέραν καὶ αὐξεται καὶ μειοῦται καὶ καθ' ἡλικίας καὶ
 ἂ δύνανται σχήματα, καὶ αὐτὸ σημεῖον τὸ παρὰ τὸ ἀκρώμιον

Quibus quoque accedit Homeri auctoritas, quod boves
 tunc maxime graciles existunt. At quibus humerus recondi
 non potuit, ii quae cubito in latus a collis sublato sunt,
 non admodum praestare possunt. Quibus igitur potissimum
 excidat, et quomodo habeant dictum est. Quibus vero a
 primo natali die ista contingunt, iis ossa potius quae ad
 luxationem proxime accedunt, brevia fiunt, quales quid
 tunc iis, qui mustelae cubito praediti sunt et γαλιόγωνες
 Graecis dicuntur, usvenire solet, quod cubito minus, ad-
 huc autem minus manui accidere videtur. Quae vero supra
 sunt, nihil tale sentiunt, sed quae vicinitatem habent, valde
 emaciantur. Imminuuntur autem maxime quae altera lu-
 xationis parte sunt, et quae incrementum accipiunt, minus
 tamen quodammodo quam quae talia sunt ab ortu. Quin
 et profundae suppurationes circa juncturam recens natis
 praecipue ad humerum fiunt, iisque non secus ac luxata
 efficiunt. Quod si adultis ista contingunt, ossa quidem non
 minuuntur. Neque enim causa est cur alia non aequae simul
 augeantur. At carniarum imminutiones fiunt, quod hae in
 dies et augeantur et minuuntur, idque per aetates et cor-
 poris habitus, qui in eo obtinent. Praeterea etiam indicio

Ed. Chart. XII. [559.] Foes. I. 848. Ed. Lind. II. (854.)
κατεσπασμένον καὶ κοῖλον, διότι ὅταν τὸ ἀκρώμιον ἀπο-
σπασθῇ καὶ κοῖλον ᾖ, οἴονται τὸν βραχίονα ἐκπεπωκέναι.
κεφαλὴ δὲ τοῦ βραχίονος ἐν τῇ μασχάλῃ φαίνεται. αἶρειν
γὰρ οὐ δύναται, οὐδὲ παράγειν ἐνθα καὶ ἐνθα. ὁμοίως ὁ
ἕτερος ὤμος μηνύει. ἐμβολὰ δὲ αὐτὸς μὲν τὴν πυγμὴν ὑπὸ
μασχάλῃν ὑποθεῖς, τὴν κεφαλὴν ἀνωθέειν. τὴν δὲ χεῖρα ἐπι-
παράγειν ἐπὶ τὸ στῆθος. ἀλλ' ἢ ἐς τοῦπίσω περιαναγκάσαι
ὥς ἀμφισφυλῇ. ἀλλ' ἢ κεφαλὴ μὲν πρὸς τὸ ἀκρώμιον, χεῖρ
δὲ ὑπὸ μασχάλῃν κεφαλὴν ὑπάγειν βραχίονος. γούνασι δὲ
ἀγκῶνα ἀνωθέειν, ἢ ἀντὶ τῶν γονάτων τὸν ἀγκῶνα τὸν
ἕτερον παράγειν, ὥς τὸ πρότερον, ἢ κατ' ὤμου ἵζεσθαι, ὑπο-
θεῖς τῇ μασχάλῃ τὸν ὤμον, ἢ τῇ πτέρῃ ἐνθεν τὰ ἐκπλη-
ρώματα τῇ μασχάλῃ τῇ δεξιῇ δεξιὸν, ἢ περὶ ὕπερον, ἢ περὶ
κλιμακτῆρα, ἢ περίοδος ξὺν τῷ ξύλῳ τῷ ὑπὸ χεῖρα τεινο-
μένῳ. ἤησις, τὸ σχῆμα πρὸς πλευρίῃσι βραχίων, χεῖρ ἄκη,
ἄνω ὤμος. ἄνω οὕτως ἐπίδεσις, ἀνάληξις. ἢ δὲ μὴ ἐμπέση,

est id quod ad summum humerum est avulsum et cavum,
propterea quod summo humero avulso et cavo brachium
prolapsum esse existimant: brachii autem caput in ala cer-
nitur. Neque enim attollere ipsam queunt, neque huc vel
illuc traducere. Quod similiter ex altero humero depre-
henditur. His autem rationibus reponitur, si pugno quidem
in alam injecto caput sursum propellas, manum vero prae-
terea ad pectus adducas, aut si retroducendo ita ut circum-
oberret, compellas. Aut capite ad summum humerum ob-
jecto, manibus vero in alam injectis brachii caput abducas,
cubiti autem gibbum genibus protrudas, aut genuum loco
alteram cubiti gibbum ad latus adducere, ut prius, jubeas.
Aut si supposito in alam humero aeger in humero infideat.
Aut ubi calce, adhibitis his quae alae cavitatem compleant,
ad dextrum humerum dextro usus fueris. Aut ubi per
pistillum, aut scalae gradum coegeris, aut una cum ligno ad
manum porrecto super trabeculam transversam converteris.
Curatio perficitur eo habitu ut brachium ad costas addu-
catur, manus summa ac humerus sursum detineantur, sic-

Ed. Chart. XII. [539.] Fœf. I. 848. 850. Ed. Lind. II. (854. 855.)
 ἀκρωμιον προσλεπύνεται. ἀκρωμιον ἀποσπασθὲν τὸ μὲν εἶ-
 δος φαίνεται, οἷόν περ ὤμου ἐκπεσόντος. στεφίσκεται δ' οὐ-
 δένος. ἐς δὲ τὸ αὐτὸ οὐ καθίσταται σχῆμα τὸ αὐτὸ ὃ καὶ
 ἐκπεσόντι ἐν ἐπιδέσει καὶ ἀναλήψει ἐπιδέσιος καὶ ὡς νόμος.

|| Ἀγκῶνος ἄρθρον πα(855)ραλλάξαν μὲν ἢ πρὸς
 πλευρὴν, ἢν ἔξω μένοντος τοῦ ὀξέος, τοῦ ἐν τῷ κοίλῳ τοῦ
 βραχίονος ἐς ἰθὺν κατατείνοντα, τὰ ἐξέχοντα ἀνωθένειν ὀπίσω,
 καὶ ἐς τὸ πλάγιον. τὰ δὲ τελευταίως ἐκβάντα ἢ ἐνθα ἢ ἐνθα-
 καϊάσασθαι μὲν ἐν ἢ ὁ βραχίον ἐπιδέται. οὕτω γὰρ τὸ καμ-
 πύλον τοῦ ἀγκῶνος οὐ καλύψει. ἐκπίπτει δὲ μάλιστα ἐκ τοῦ
 πρὸς πλευρὰ μέρος. τὰς δὲ κατορθώσιας ἀπάγοντα ἔτι
 πλείστον, ὡς μὴ ψαύσῃ τῆς κορώνης ἢ κεφαλῇ. μετέωρον δὲ
 περιάγειν καὶ περικόμψαι καὶ μὴ ἐς ἰθὺν βιάζεσθαι. ἅμα δὲ
 ὥθένειν τὰναντία ἐφ' ἑκάτερα καὶ παρωθένειν, ἐς χώραν. συν-
 ωφελοῖν δ' ἂν καὶ ἐπίστρεψις ἀγκῶνος ἐν τούτοισιν, ἐν τῷ
 μὲν ἐς τὸ ὕπτιον, ἐν τῷ δὲ ἐς τὸ πρηνές. ἐμβολὴ δὲ σχή-

que sursum deligatio fiat et appensio. Quod si repositus
 humerus non fuerit, summus humerus etiam extenuatur.
 Summus humerus avulsus speciem quidem prolapsi humeri
 exhibet, nullo tamen privatur, neque in pristinum statum
 restituitur. Idem habitus tum in deligatione, tum in sus-
 pensione, qui etiam luxato convenit et pro deligationis lege.

At vero cubiti gibbi articulo in latus, aut exteriorem
 in partem dimoto quidem aut subluxato, acuta ejus parte
 in brachii cavo remanente, distentione in directum facta,
 eminentia retro et ad latus propellere oportet. Quod si
 prorsus in hanc vel illam partem exciderit, distentio quidem
 in qua brachium deligatur, adhibenda. Sic namque cubiti
 flexus nihil impedit. Potissimum vero ex laterum parte
 excidit. In suum autem locum dirigitur, quam plurimum
 abducendo ne caput brachii acutum ossis procellum attingat.
 Suspensum vero circumagere et circumflectere oportet, ne-
 que vim in directum adhibere, simulque in contrarium in
 utramque partem impellere, et in sedem compellere. Ad
 haec quoque contulerit cubiti gibbum modo quidem pronum,
 modo etiam supinum contorquere. Repositio autem est

Ed. Chart. XII. [539. 540.] Fœf. I. 850. Ed. Lind. II. (855. 856.)
 ματος μὲν ὀλίγον ἀνωτέρω ἄκρην χεῖρα ἀγκῶνος ἔχειν. βρα-
 χίονα δὲ κατὰ τὰς πλευράς. οὕτω δὲ καὶ ἀνάληψις καὶ εὐ-
 φορον καὶ φύσις καὶ χοῆσις ἐν τῷ κοινῷ, ἣν ἄρα μὴ κακῶς
 πωρωθῇ. πωροῦται δὲ ταχέως. ἦσις, ὁ θορόισι κατὰ τὸν
 νόμον τὸν ἀρθροθηκὸν καὶ τὸ ὅξυ προσεπιθεῖν. παλιγκτω-
 τικόν δὲ ἀγκῶν πυρετοῖσι, ὁδὴν ἁσώδει ἀκρατοχέλιον. ἀγκῶ-
 νος δὲ μάλιστα ὀπίσω διὰ τὸ νερκῶδες, δεύτερον τὸ ἐμπρο-
 σθεν. ἦσις [540] ἡ αὐτή. ἐμβολαὶ δὲ τοῦ μὲν ὀπίσω ἐκτεί-
 νοντα κατατεῖναι. σημεῖον δὲ, οὐ γὰρ δύναται ἐκτείνειν. τοῦ
 δὲ ἐμπροσθεν οὐ δύναται ξυγκάμπτειν. τούτω δὲ ἐνθέντα
 τι σκληρὸν συνειλεγμένον, περὶ τοῦτο ξυγ(856)κάμψαι ἐξ ἐκ-
 τάσιος ἐξαίφνης. διαστάσιος δὲ ὁστέων σημεῖον κατὰ τὴν
 φλέβα, τὴν κατὰ τὸν βραχίονα σχιζομένην διαπαύοντι. ταῦτα
 δὲ ταχέως διαπωροῦται. ἐκ γενεῆς δὲ βραχύτερα τὰ κάτω
 ὁστέα τοῦ σίνεος πλείοντα, τὰ δ' ἐγγύτατα πύχους. δεύτερον

quae ex habitu quidem pendet, si summa manus paulo cu-
 biti gibbo altior, brachium vero ad latera adductum tenea-
 tur. Sic quoque et appensio et facilis gestatio et natura
 et usus in commune conferant, si modo callus, qui cele-
 riter increfcit, prave non obducatur. Curatio per lintea
 pro lege articulari institui debet, et cubiti eminentia insu-
 per deligari. Rursus autem maxime excandescit cubiti
 gibbus, febresque, dolorem, nauseam ac meracae bilis
 vomitionem movet, idque maxime si in posteriorem partem,
 ob torporem, secundum id, si in anteriorem elapsus sit. Cu-
 ratio eadem adhibenda. Reconditur vero ubi in posteriora
 excidit, si porrectum brachium in diversa contendatur.
 Cujus rei indicium est, quod extendi nequit ut et in ante-
 riorem prolapsi, quod minime flecti potest. Hic autem im-
 posito duro aliquo collecto, super id ubi extenderis, de-
 repente flectendus est. At dissidentium inter se ossium in-
 diciū, qua vena in brachio scinditur, ad contactum patet.
 Haec vero celeriter callo obducuntur. Quibus a primo ortu
 ista contingunt, iis ossa infra noxam breviora evadunt, plu-
 rimum vero quae cubito sunt proxima, deinde ea quae in

Ed. Chart. XII. [540.] Foef. I. 850. 851. Ed. Lind. II. (856.)
 χειρὸς, τρίτον δακτύλων. βραχίον δὲ καὶ ὤμος ἐγκρατέστερα
 διὰ τὴν τροφήν. ἡ δ' ἑτέρα χεὶρ διὰ τὰ ἔργα, πλείω ἔτι
 ἐγκρατέστερη. μινύθησις δὲ σαρκῶν. εἰ μὲν ἔξω ἐξέπεσεν,
 εἴσω· εἰ δὲ μὴ, ἐς τοῦναντίον ἢ ἐξέπεσεν. ἀγκῶν δὲ ἢ μὲν
 ἔξω ἢ εἴσω ἐκβῆ, κατὰστασις μὲν ἐν σχήματι ἐγγωνίῳ, τῷ
 πήχει κοινῷ πρὸς βραχίονα. τὴν γὰρ μασχάλην ἀναλαβὼν
 ταυίνῃ ἀνακρεμάσθαι. ἀγκῶν δὲ ἄκρῳ ὑποθείς τι παρὰ τὸ
 ἄρθρον βάρος ἐκκρεμάσαι ἢ χερσὶ καταναγκάσαι. ὑπεραιωρη-
 θέντος δὲ τοῦ ἄρθρου αἱ παραγωγαὶ τοῖσι θένασιν || ὥς
 τὰ ἐν χερσίν. ἐπίθεσις ἐν τούτῳ τῷ σχήματι καὶ ἀνάληψις
 καὶ θέσις. τὰ δ' ὅπισθεν ἐξαίφνης ἐκτείνοντα διορθοῦν
 τοῖσι θένασιν. ἅμα δὲ δεῖ ἐν τῇ διορθώσει καὶ τοῖσιν ἐπέ-
 ροισιν. ἢν δὲ πρόσθεν, ἀμφὶ ὀθόνιον συνειλεγμένον, εὐογ-
 κον, ξυγκάμπτοντα ἅμα διορθοῦσθαι. ἢν δ' ἐτεροκλινὲς ἢ
 ἐν τῇ διορθώσει, ἀμφότερα ἅμα χορῇ ποιεῖν. τῆς δὲ μελέ-
 τῆς κοινὸν τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἐπίθεσις. δύναται γὰρ ἐκ τῆς

manu, postremo quae in digitis. Brachium autem et humerus propter nutritionem validiora evadunt. Manus item altera, propter opera etiam longe validior est. At carniarum imminutio, si quidem in exteriorem partem articulus prolapsus est, interiore parte fit, sin minus, contra quam exciderit. Cubiti autem gibbus ubi interiorem in partem, aut exteriorem exciderit, in habitu quidem angulari cubiti ad brachium communi reponitur. Ex ala namque fascia excepta suspensio facienda, ad cubitum vero summum suppositum pondus aliquod juxta articulum appendendum, vel manibus adurgendum. Tum suspenso in sublimi articulo ossa manuum volis adducenda. Hoc in habitu deligatio, appensio et positio velut in manibus fieri debet. At ubi posteriorem in partem excidit, derepente extensione facta, manuum palmis dirigendum simulque haec in directione, tum in caeteris usurpanda sunt. Quod si priorem in partem prolapsio facta sit, circum linteam convolutum et in justam molem sublatum, inflectendo simul directio facienda. Sin alteram in partem inclinarit, cum directione simul utraque facienda sunt. Ad curam autem communiter habitus et de-

Ed. Chart. XII. [540.] Foesl. I. 851. Ed. Lind. II. (856. 857.)
 διαστάσιος κοινῇ συμπίπτειν πάντα. τῶν δὲ ἐμβολέων αἱ μὲν
 ἐξ ὑπεραιωρήσιος ἐμβάλλονται, αἱ δὲ ἐκ κατατάσιος, αἱ δὲ
 ἐκ περισφάλλσιος. αὗται δὲ (857) ἐκ τῶν ὑπερβολέων τῶν
 σχημάτων ἢ τῇ ἢ τῇ σὺν τῷ τάχει.

Χειρὸς δὲ ἄρθρον ὀλισθαίνει ἢ ἔσω ἢ ἔξω, ἔσω δὲ τὰ
 πλεῖστα, σημεῖα δ' εὖσημα, ἣν μὲν ἔσω, ξυγκάμπτειν ὅλος
 σφῶν τοὺς δακτύλους οὐ δύναται, ἣν δ' ἔξω, ἐκτείνειν. ἐμ-
 βολὴ δὲ ὑπὲρ τραπέζης τοὺς δακτύλους ἔχων τοὺς μὲν τεί-
 νειν, τοὺς δ' ἀνιττείνειν. τὸ δὲ ἐξέχον ἢ θέναν ἢ πτέρην
 ἅμα ἀπωθέειν πρόσω καὶ κάτωθεν κατὰ τὸ ἕτερον ὁστέον,
 ὄγκον τε μάλθακόν ὑποθεῖς, κῆν μὲν ἄνω καταστρέψας τὴν
 χεῖρα, ἣν δὲ κάτω, ὑπτίην. ἤσῃς ὀθονήσιν. ὅλη δὲ ἡ χεῖρ
 ὀλισθαίνει ἢ ἔσω ἢ ἔξω, μάλιστα δὲ ἔσω· ἢ ἐνθα ἢ ἐκθα.
 ἔστι δ' ὅτε ἡ ἐπίφυσις ἐκινήθη. ἔστι δ' ὅτε τὸ ἕτερον τῶν
 ὁστέων διέσση. τουτέοισι κατατάσις ἰσχυρὴ ποιητέη, καὶ τὸ

ligatio spectant. Possunt enim ex disensione communiter
 omnia contingere. Repositiones vero partim quidem in
 sublime elevando, partim distendendo, partim vero circum
 errando fiunt. Idque dum habitus in hanc vel in illam par-
 tem excedunt, celeriter adhibetur.

Manus articulus interiore aut exteriori parte luxatur,
 plurimum vero interiore. Cujus rei signa manifesta sunt.
 Siquidem intro prolabitur, digiti ipsi in totum flecti, si ex-
 tra, intendi nequeunt. Repositio sit digitis supra mensam
 positus, si partim quidem extenduntur, partim etiam in
 diversa contenduntur, idque quod eminent aut prominentiore
 palmarum parte, aut calce simul in anteriorem partem protru-
 datur, et inferiore parte ad alterum os molle aliquid in
 tumorem sublatum supponatur, si superiore quidem parte
 eminent, manu conversa, sin inferiore, supina. Curatio lin-
 teis perficitur. At tota manus in interiorem vel exteriorem,
 vel in hanc vel illam partem luxatur, interiorem vero ma-
 xime. Est ubi ossis accrementum emovetur, interdum
 quoque alterum os diffidet. His valida distensio adhibenda,
 et os quidem eminens protrudendum, alterum vero contra

Ed. Chart. XII. [540. 541.] Foss. I. 851. 852. Ed. Lind. II. (857. 858.)
 μὲν ἔχον ἀπωθέειν, τὸ δ' ἕτερον ἀνωθέειν. δύο εἶδεα ἅμα
 καὶ ἐς τοῦπίσω καὶ ἐς τὸ πλάγιον, ἢ χερσὶν ἐπὶ τραπέζης
 ἢ πτέρνῃ. παλίνκοτα δὲ καὶ ἀσχήμοτα τῶ μὲν χρόνῳ κρα-
 τύνεται ἐς χυῖσιν. ἦσις ὀθονίοισι ξὺν τῇ χειρὶ καὶ τῷ
 πήχει, καὶ τάρθηκας μέχρ' ὀκλύων τιθέναι, ἐν τάρθηξι
 δὲ δεθέντα ταῦτα πυκνότερον λύειν ἢ [541] τὰ κατήματα
 καὶ καταχύσει πλεονί χυῖσθαι. ἐκ γενεῆς δὲ βραχυτέρῃ ἢ
 χεὶρ γίνεται, καὶ ἡ μινύθησις σαρκῶν μάλιστα τάναντία ἢ
 ὡς τὸ ἔκπτωμα. ἡῦξημένῳ δὲ ὅστέα μένει. ὀκλύου δὲ ἄρ-
 θρου || ὀλισθον μὲν εὐσημον οὐ δεῖ γρά(858)φειν. ἐμβολὴ
 δὲ αὐτοῦ ἦδε, κατατείναντα ἐς ἰθὺ τὸ μὲν ἔχον ἀπωθέειν,
 τὸ δὲ ἐναντίον ἀνωθέειν. ἦσις δὲ ἢ προσήκουσα τοῖς ὀθο-
 νίοισιν ἐπίδεσις. μὴ ἐμπесὸν γὰρ ἐπιπωροῦται ἔξωθεν. ἐκ
 γενεῆς δὲ ἢ ἐν αὐξήσει ἐξαρθρόσαντα τὰ ὅστέα. βραχύνεται
 κάτω τοῦ ὀλισθημάτων, καὶ σάρκες μινύθουσι τάναντία μά-
 λιστα ἢ ὡς τὸ ἔκπτωμα, ἡῦξημένῳ δὲ τὰ ὅστέα μένει.

propulsandum, unaque duobus modis in posteriorem par-
 tem et in latus aut manibus supra mensam, aut calce im-
 pulsio fieri debet. Quae vero rursus excandescunt et de-
 formitatem habent, tempore quidem ad usum firman-
 tur. Curatio linteis simul cum manu et cubito adhibetur, feru-
 laeque ad digitos usque apponendae. Haec ferulis deligata,
 crebrius quam fracta resolvenda et copiosiore perfusione
 fovenda. At manus a primo ortu luxata brevior evadit, et
 carnes altera ex parte quam luxatio facta est, potissimum
 imminuuntur adulto vero ossa permanent. Digni articulus
 luxatus facilis quidem cognitu, neque scriptione indiget.
 Reponitur autem in directum contendendo, et quod eminent
 protrudendo et quod contra est retrudendo. Curatio vero
 est accommodata quae per linteum fit deligatio. Nisi enim
 restitutus fuerit, exteriori parte callum contrahit. Quae a
 primo ortu aut dum adolefcunt ossa prolapsa fuerint, ea in-
 fra luxationem breviora evadunt et carnes adversa ex parte,
 in quam prolapsio facta est, potissimum imminuuntur. Adulto
 vero ossa eadem magnitudine permanent.

Ed. Chart. XII. [541.] Foef. I. 852. Ed. Lind. II. (858. 859.)

Μηροῦ ἄρθρον ἐκπίπτει κατὰ τρόπους τέσσαρας. ἔσω πλεῖστα. ἔξω δεύτερον. τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως. σημεῖα, κοινόν μὲν τὸ ἕτερον σκέλος, ἴδιον δὲ τοῦ μὲν εἶσω, παρὰ τὸν περιέειον ψαίνεται ἢ κεφαλὴ. συγκάμπουσιν οὐχ ὁμοίως. δοκεῖ δὲ μακρότερον τὸ σκέλος καὶ πολὺ, ἢν μὴ ἐς μέσον ἀμφότερα ἄγων παρατείνῃς. καὶ γὰρ οὖν ἔξω ὁ πούς καὶ τὸ γόνυ ῥέπει. ἢν μὲν οὖν ἐκ γενεῆς ἢ ἐν αὐξήσει ἐκπέσῃ, βραχύτερος ὁ μηρός, ἥσσον δὲ κνήμη, κατὰ λόγον δὲ τὰλλα. μινύθουσι δὲ σάρκες, μάλιστα δὲ ἔξω. οὗτοι κατοκνεύουσιν ὀρθοῦσθαι καὶ εἰλέονται ἐπὶ τὸ ὑγιές. ἢν δ' ἀναγκάζονται σκίμπων ἐνὶ ἢ δυσὶν ὁδοιποροῦσι. τὸ δὲ σκέλος αἶρουσιν. ὅσῳ γὰρ μείον, τόσῳ ῥᾶον. ἢν δ' ηὐξημένοισι, τὰ μὲν ὅστις μένει, αἱ δὲ σάρκες μινύθουσιν, ὡς προείρηται. ὁδοιποροῦσι δὲ περιστροφάδην ὡς βόες. ἐν δὲ τῷ νεανῶνι καμπύλοι ἐπὶ τὸ ὑγιές ἐξίσχιοι (859) ἔόντες. τῷ μὲν γὰρ ἀνόγ-

Femoris articulus quatuor modis excidit, plurimum interiore in partem, deinde in exteriorem, aliis vero modis similiter. Hujus rei indicium commune quidem alterum crus, intro vero emoti proprium ubi in interfoemineo coxae caput tactu percipitur, neque similiter crus inflectunt. Crus vero multo longius videtur, nisi utroque in medium adducto distensionem feceris. Etenim pes et genu exteriorem in partem feruntur. Si igitur a primo ortu, aut dum incrementum accipiunt, exciderit, femur brevius evadit, quam calamitatem minus tibia, caetera vero pro ratione sentiunt. Carnes autem imminuuntur, maxime tamen parte exteriore. Ii in dirigendo corpore negligenter se gerunt, et ad sanum crus convolvuntur. Quod si cogantur, scipione uno vel duobus innixi incedunt, crus vero attollunt. Quo enim brevius, eo levius est. Quod si jam adultis istud accidit, ossa quidem eadem magnitudine perseverant, carnes tamen quo ante dictum est modo imminuuntur et crus circumvolvendo velut boves incedunt. Ad lateris autem inanitatem incurvantur, sani cruris extra prominente coxendice. Hoc enim ut subeat ad vehendum necesse est, illud vero ut extra

Ed. Chart. XII. [541, 542.] Foes. I. 852, 853. Ed. Lind. II. (860.)
 κη ὑποβαίνειν ὡς ὀχέη, τῷ δ' ἀποβαίνειν. οὐ γὰρ δύναται
 ὀχεῖν, ὥσπερ οἱ ἐν ποδὶ ἔλκος ἔχοντες. κατὰ δὲ τὸ ὑγιές,
 πλάγιον ξύλῳ τῷ σώματι ἀντικοιτεύουσι. τὸ δὲ σιναρόν τῇ
 χειρὶ ὑπὲρ τοῦ γούνατος καταναγκάζουσι ὡς ὀχεῖν ἐν τῇ
 μεταβάσει τὸ σῶμα. ἰσχίῳ κάτωθεν εἰ χρηταί, κάτωθεν ἥσ-
 σον μινύθει καὶ ὀστέα, μᾶλλον δὲ σάρκες.

|| Τοῦ δὲ ἔξω τὰναντία καὶ τὰ σημεῖα καὶ αἱ στάσεις,
 καὶ τὸ γόνυ καὶ ὁ πούς ἔσω ῥέπει βραχύ. τοῖσι δὲ ἐν αὐξή-
 σει ἢ ἐκ γενεῆς παθοῦσιν οἷχ ὁμοίως ξυναύξεται. κατὰ τὸν
 αὐτὸν λόγον ἰσχίον ἀνωτέρω τινὶ οὐχ ὁμοίως. οἷσι δὲ πυκνὰ
 ἐκπίπτει ἐς τὸ ἔξω ἄνευ φλεγμονῆς, ὑγροτέρῳ τῷ σκέλει
 χρῶνται, ὥσπερ ὁ μέγας τῆς χειρὸς δάκτυλος. μάλιστα γὰρ
 οὗτος ἐκπίπτει φύσει, οἷς μὲν ἐκπίπτει μᾶλλον ἢ ἥσσαν,
 καὶ οἷς μὲν ἐκπίπτει χαλεπώτερον ἢ ῥῆον, καὶ οἷσιν ἐλπίς
 θᾶσσον ἐμπεσεῖν, καὶ οἷσιν οὐκ ἀκὴ τοῦτον, καὶ οἷσι πολ-
 λόκις ἐκπίπτει, ἤσσις τοῦτον. ἐκ γενεῆς δὲ ἢ ἐπ' αὐξήσει ἢ
 ἐν [542] νόσῳ, μάλιστα γὰρ ἐκ νόσου. ἔστι μὲν οὖν οἷσιν

feratur. Neque enim vehere potest, non magis quam qui-
 bus pes ulcere laborat. Ad cruris quoque sani latus baculo
 corpus fulciunt. Crus vero laesum manu super genu posita
 adurgent, quo inter ambulandum corpus vehat. Coxendice
 infra si utatur, infra etiam ossa minus imminuuntur, carnes
 vero magis.

At exteriorem in partem emoti femoris contraria tum
 signa tum status sunt, genuque ac pes introrsum paulo spe-
 ctant. Quibus haec dum adhuc adolefcunt, aut a primo
 ortu contingunt, iis crus non aequè augetur, eademque ra-
 tione coxae articulus paulo supra eminens non similiter.
 Quibus vero frequenter exteriorem in partem citra inflam-
 mationem prolabitur, ii humidiores crure utuntur non secus
 ac manus pollex, qui maxime suapte natura excidit, quibus
 quidem magis aut minus excidit, partim vero aegrius aut
 facilius prolabitur. Est ubi celerius recondi spes est, et
 quibus nullam curationem recipit, interdumque saepius ex-
 cidit et curationem admittit. A primo vero ortu aut in
 adolescentia, aut per morbum ubi ista contingunt, ac prae-

Ed. Chart. XII. [542.] Foes. I. 853. 854. Ed. Lind. II. (859. 860.)
 ἐπισφακελίζει τὸ ὀστέον. αἰτὰρ καὶ οἷσι μὲν πάσῃ πάντα,
 ἥσσον δὲ ἢ τὸ ἔσω, ἣν χρηστῶς ἐπιμεληθῶσιν. οἷσι καὶ
 ὅλῳ βαίνοντες τῷ ποδὶ διαρρήπτειν διὰ μελέτης πλείστης.
 τοῖσιν ἡπιωτάτοισιν ἐαθέντα κακοῦται. ἐπι(860)μεληθέντι
 δὲ ὠφελείται τοῖσιν ὀλοῖσιν. ἥσσον δὲ τι μινύθουσιν. οἷσι
 δ' ἂν ἀμφοτέρω οὕτως ἐκπέσῃ τῶν ὀστίων, ταῦτα παθή-
 ματα εὐσαρκοὶ μὲν πλὴν ἔσθιεν, ἐξεχέλουτοι. ῥοικοὶ μῆροί,
 ἣν μὴ ἐπισφακελίῃ, εἰ κυφοὶ τὰ ἄνωθεν ἰσχίον γένοιτο,
 ὑγιοὶ μὲν, ἀναυξέες δὲ τὸ σῶμα πλὴν κεφαλῆς.

|| Οἷσι δὲ ὀπισθεν, σημεῖα, ἔμπροσθεν λαπαρώτερον,
 ὀπισθεν ἐξέχον, πούς ὀρθός, συγκάμπτειν οὐ δύναται, εἰ μὴ
 μετ' ὀδύνης, ἐκτείνειν ἥκιστα. τούτοις σκέλος βραχύτερον.
 αἰτὰρ οὐδ' ἐκτατνύειν δύναται κατ' ἰγνύνῃ ἢ κατὰ βουβῶνα,
 ἣν μὴ πᾶν αἶψα, οὐδὲ συγκάμπτειν, ἡγεῖται ἐν τοῖσι πλεί-
 στοισι τὸ ἄνω ὄρθρον τὸ πρῶτον κοινόν τοῦτο ἄρθροισι,

cipue certe per morbum, interdum quibusdam os laderatur,
 quin etiam quibusdam non omnia eveniunt, minus tamen
 quam quibus intro luxatio facta est depravantur, si proba
 et diligens curatio adhibeatur, adeo ut toto pede infillentes
 plurima adhibita diligentia in utramque partem propendeant.
 Quae si in infantia neglecta fuerint, vitiantur, adhibita vero
 cura toto crure utilitatem sentiunt, minusque quodammodo
 imminuantur. At quibus hunc in modum utraque ossa ex-
 ciderunt, his noxis afficiuntur, pleniores quidem sunt, prae-
 terquam interiore parte admodum prominentibus exteriorem
 in partem natibus conspiciuntur et femoribus introrsum ob-
 tortis. Si nisi laderentur aut gibbosi superiorem coxae parte
 evadant, salubriter quidem degunt, corpore tamen minus,
 capite excepto, augentur.

Quibus autem posteriorem in partem femur prolapsum
 est, hae notae adsunt, pars anterior mollior est, posterior
 prominet, pes rectus est, crus inflectere non nisi cum dolore
 queunt, extendere vero minime, his crus brevius evadit.
 Sed neque hoc, nisi valde sustollant, tum ad poplitem tum
 ad inguen extendere possunt, neque in plurimis superior
 articulus primus flecti incipit. Quod commune est articulis,

Ed. Chart. XII. [542.] Foef. I. 854. Ed. Lind. II. (860. 861.)
 νεύροισι, μυσίν, ἐντέροισιν, ὑστέραις, ἄλλῃσι τοιαύταις. τοῦ
 ισχίου τὸ ὀστέον καταφέρεσθαι ἐς τὸν γλουτόν. διὰ τοῦτο
 βραχὺ καὶ ὅτι ἐκτείνειν οὐ δύναται. σάρκες παντὸς τοῦ
 σκέλεος ἐν πᾶσι μινύθουσιν. ἐφ' οἷσι δὲ μάλιστα καὶ οἷ εἴ-
 ρηται. τὰ ἔργα τὰ ἐωυτοῦ ἕκαστον τοῦ σώματος ἐργαζόμενον
 μὲν ισχύει, ἀργέον δὲ κακοῦται, πλήν κόπου, πυρετοῦ, φλε-
 γμοτῆς, καὶ τὸ ἔξω ὅτι ἐς σάρκα ὑπείκουσιν, βραχύτερον,
 τὸ δὲ ἔσω ὅτι ἐπ' ὀστέον προέχον, μακρότερον. ἦν μὲν οὖν
 ἡυξημένοισι μὴ ἐμπέση, ἐπὶ βονβῶσι κικιπύλοι ὀδοιποροῦσι
 καὶ ἡ (861) ἐτέρη ἰγνύη κόμπεται. στήθεσι μόλις κινεῖται.
 χειρὶ τὸ σκέλος καταλαμβάνει ἄνευ ξύλου, ἢ ἐθέλωσιν. ἦν
 μὲν γὰρ μακρότερον ἢ, οὐ βήσεται. ἦν δὲ βαίνει, βραχὺ.
 μινύθουσι δὲ σαρκῶν, οἷσι πόνοι καὶ ἥξις ἐμπροσθεν, καὶ
 τῷ ὑμῖν κατὰ λόγον. οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς ἢ αὐξομένοισιν ἢ
 ὑπὸ νόσου ἐνόσησε καὶ ἔξαρθρα ἐγένετο, ἐν αἷς εἰρήσεται,

nervis, musculis, intestinis, uteris, aliisque hujusmodi. His
 coxendicis os declive in natem fertur, quam ob causam,
 quodque crus extendere nequeant, breve evadit. Totius
 cruris carnes in omnibus imminuantur. In quibus autem
 maxime aut ubi ista contingunt, dictum est. Corporis pars
 quaeque ubi sua munia obierit, robur quidem accipit, si vero
 otietur, vitiat, praeterquam si lassitudine, febre aut in-
 flammatione tentetur. Quod etiam exteriorem in partem
 prolapsum est, eo quod in cedentem carnem excidit, brevius
 efficitur, quod vero in interiorem, eo quod supra os pro-
 minet, longius. Quibus igitur adultis repositum non fuerit,
 ii ad inguina curvati incedunt et alterum poplitem inflectunt,
 ima pedis planta vix terram attingunt, manu crus prehen-
 dunt, si absque baculo incedere velint. Qui si longior fuerit,
 non ingredientur, quod si ingrediantur, brevem esse oportet.
 Carnium autem fit imminutio, si laborent et crus in usum ad-
 mittatur, velut ante dictum est. Quod et integro cruri pro-
 ratione accidit. At quibus ex primo ortu aut per adole-
 scentiam aut per morbum affectio ista aut luxatio contigit,
 quibus vero in morbis id fiat dicetur, ii maxime propter

Ed. Chart. XII. [542. 543.] Foesl. I. 854. 855. Ed. Lind. II. (861. 862.)
οὗτοι μάλιστα κακοῦνται, διὰ τὴν τῶν νέρων καὶ ἄρθρων
ἀργίην, καὶ τὸ γόνυ διὰ τὰ εἰρημένα συγκακοῦνται, συγκε-
καμμένον οὗτοι ἔχοντες, ὁδοιποροῦσιν ἐπὶ ξύλου ἑνὸς ἢ δύο.
τὸ δὲ ὑγιὲς εὐσμερον διὰ χρῆσιν.

|| Οἷσι δὲ ἐς τοῦ ἔμπροσθεν, σημεῖα τᾶναντία. ὅπισθεν
λαπαρόν, ἔμπροσθεν ἐξέχον. ἥκιστα ξυγκάμπτουσιν οὗτοι τὸ
σκέλος, μάλιστα δὲ ἐκτείνουσιν, ὀρθὸς πούς, σκέλος ἴσον.
πτέρνα βραχεῖ ἄκρως ἀνέστανται, ἢ ποτέουσι μάλιστα οὗτοι
αὐτίκα, καὶ οὖρον ἴσχειται μάλιστα ἐν τοῦτοις τοῖσι ἐξαρ-
θρήμυσιν. ἐν γὰρ τοῖσι ἔγκειται τοῖσιν ἐπικαίροις [543] σι-
τὰ ἔμπροσθεν κατατέταται, ἀνανξία, νοσώδεια, ταχύγηρα
τὰ ὅπισθεν στολιδάδεις. οἷσιν ἠϋξημένοις ὁδοιποροῦσιν,
ὀρθῇ πτέρνῃ, μᾶλλον βαίνοντες. οἱ δὲ ἡδύνατο μέγα προ-
βαίνειν καὶ πόνυ. οὖρουσι δὲ, μινύθει δὲ ἥκιστα. τοῦτοις
δὲ ἡ χρῆσις αἰτία. μάλιστα δὲ ὅπισθεν, διὰ παντός τοῦ σκέ-
λεος ὀρθότεροι, τοῦ μετρίου ξύλου δέονται (862) κατὰ τὸ
συναρόν. οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς αὐξανομένοις, χρηστῶς μὲν ἐπι-

nervorum et articulorum ignaviam noxam sentiunt. Genu
quoque ob enumeratas causas vitium sentit, quo inflexo bac-
culo uno aut duobus innixi incedunt. Crus vero integrum
qui in usum admittitur, bene habitum est.

At quibus priorem in partem femur excidit, iis contra-
ria signa adsunt, posteriore parte molle est, anteriore promi-
net, crus hi minime inflectunt, maxime vero extendunt, pes
rectus est, crus aequale, calx summus paulum contractus aut
hi statim dolore praecipue conflictantur, urinaque inprimis
in his luxationibus supprimitur. Femoris enim caput ad in-
signes nervos incumbit, loca anteriora contenta sunt, neque
incrementum sumunt, morbis et maturae senectuti obnoxia
redduntur, posteriora in rugas contracta. Quibus adultis
ista contingunt, ii recti inambulant, calce magis incedentes.
Ac si admodum progredi valeant etiam valde, calce ince-
dunt. Pedem autem per terram trahunt. Femur minimum
imminuitur ob usum, praecipue vero posteriore parte. Toto
crure erectiones mediocri baculo ad crus affectum indigent.
Quibus vero ex prima origine adolescentibus haec contin-

Ed. Chart. XII. [543.] Foef. I. 855. 856. Ed. Lind. II. (862.)
μεληθεῖσιν, ἢ χοῆσις ὥσπερ τοῖσιν ἠϋξημένοισιν. ἀμεληθεῖσι
δὲ βραγὺ ἐκτεταμένον. παροῦται γὰρ τοῖτοισι, μάλιστα δὲ
ἐς ἰθὺ τὰ ἄρθρα, αἱ δὲ τῶν ὀστέων μειώσεις καὶ αἱ τῶν
σαρκῶν μινυθήσεις κατὰ λόγον.

|| Μηροῦ δὲ κατάσεις μὲν ἰσχυρῇ, καὶ ἡ διόρθωσις
κοινὴ ἢ χειρὶν ἢ σανίδι ἢ μοχλῷ, τὰ μὲν ἔσω στρογγύλῳ,
τὰ δὲ ἔξω πλατεῖ, μάλιστα δὲ τὰ ἔξω. καὶ τὰ μὲν ἔσω
ὀσκοῖσιν ἀκασόμενον ἐς τὸ ὑπόξηρον τοῦ μηροῦ, κατατάσεις
δὲ καὶ συνδέσεις σκελέων, κρεμάσαι διαλείποντα σμικρὸν
τοὺς πόδας, ἔπειτα πλέξαντα ἐκκρεμασθῆναι τινα ἐν τῇ
διορθώσει, ἀμφοτέρω ἅμα ποιεῦντα. καὶ τὸ ἐμπροσθεν τοῦ-
το ἱκανὸν καὶ τοῖσιν ἐτέροις, ἥκιστα δὲ τῷ ἔξω. ἡ τοῦ ξύ-
λου ὑπόστασις ὥσπερ ὦμῳ ὑπὸ τὴν χεῖρα οἷς ἔσω. τοῖσι
γὰρ ἄλλοισιν ἦσσαν. καταναγκάσεις δὲ μετὰ διατάσεις, μάλι-

gunt, si si probe et diligenter curentur, crure non secus ac
adulti utuntur. At neglectis paulum extentum est. Ipfi
enim quod ad rectum habitum maxime spectat, articulis
capti sunt. Ossium autem et carnum imminutiones pro
ratione contingunt.

Coxae autem valida quidem distensio et directio com-
munis est, quae vel manibus vel affere vel vectis moli-
tione praestatur. Et luxationem quidem quae ad interiora
fit, rotundo, quae ad exteriora, lato vecte moliri decet,
praecipue vero quae ad exteriora. Quae certe in interio-
rem partem prolapsa sunt, utribus ad eam cruris partem
quae in angustum tenuatur appositis curare convenit, si-
mulque cum distensione et crurum deligatione suspensio
adhibenda, diductis paulum pedibus. Deinde manibus im-
plexis quendam appensum esse oportet, qui inter dirigen-
dum simul utraque praestet. Illaque reponendi ratio luxa-
tioni ad anteriora et caeteris abunde convenit, minime
vero ei quae fit in exteriora. Lignum etiam velut in hu-
mero ad manum subtentum, quibus ad interiora luxatio
facta est, convenit, aliis vero minus. Deorsum autem im-
pelles cum distensione praecipue anteriorum aut postero-

HIPPOCRATES. TOM. III.

T

Ed. Chart. XII. [543.] Fœf. I. 856. 857. Ed. Lind. II. (862. 863.)
 στα τῶν ἐμπροσθεν ἢ ὀπισθεν ἢ ποδὶ ἢ χειρὶ ἐφίξεσθαι
 ἢ σπινθί.

|| Γόνυ δὲ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην
 καὶ εὐφυΐην. διὸ καὶ ἐκπίπτει καὶ ἐμπίπτει ὅσον. ἐκπίπτει
 δὲ πλειστάκις ἔσω, ἅτερ καὶ ἔξω, καὶ ὀπισθεν. ἐμβυλὴ δὲ
 ἢ ἐκ τοῦ ξυγκάμψθαι ἢ ἐκλακτίσαι ὀξέως, ἢ ξυτελίξαι
 ταινίης ὄγκον ἐν ἰγνύῃ θείας ἀμφὶ τοῦτον ἐξαίφνης, ἐς ὅκλα-
 σιν ἀφείναι τὸ (863) σῶμα. μάλιστα αὐτῇ τῶν ὀπισθεν.
 δύναται δὲ καὶ κατατεινόμενα μετρίως, ὥσπερ ἀγκῶν ἐμπί-
 πτει τὰ ὀπισθεν. τὰ δὲ ἐνθα ἢ ἐνθα ἐκ τοῦ συγκάμψθαι
 ἢ ἐν κατατάσει. μάλιστα δὲ αὐτῇ τὸ ὀπισθεν. ἅτερ καὶ ἐκ
 κατατάσεως μετρίως ἢ διόρθωσις ἅπασι κοινή. ἣν δὲ μὴ ἐμ-
 πέση, τοῖσι μὲν ὀπισθεν ξυγκάμπτειν οὐ δύναται. ἅτερ
 οὐδὲ τοῖσιν ἄλλοις πάντι. μινύθει δὲ μηροῦ καὶ κνήμης
 ὁστέον τὸ ἐμπροσθεν. ἣν δὲ ἐς τὸ εἶσω, βλαισότεροι. μινυ-

rum partium, aut manu aut pede, insidere, aut affere uti
 conveniet.

Genu cubiti gibbo ob succinctam et commodam ejus
 naturam benignius est, ideoque facilius excidit et reponi-
 tur. Saepius autem anteriorem in partem, sed et in ex-
 teriorem et posteriorem prolabitur. At reconditur subita
 conflexione et exalcitracione, aut si circa obvolutum fa-
 sciae globulum in poplite positum, ut derepente corpus
 in genna flectatur permiferis. Idque praecipue luxationem
 in posteriora restituit. Possunt quoque quae posteriorem
 in partem luxantur moderata extensione, non secus ac
 cubiti gibbus, suum in locum reverti. Quae vero in hanc
 vel illam partem excefferunt, conflexio, aut calcium im-
 pulsio, aut extensio reponit, praecipueque haec quod poste-
 riorem in partem excidit. At quae moderata extensione
 fit restitutio, omnibus communis est. Ac nisi repositio fa-
 cta fuerit, neque ubi posteriorem in partem excidit, sed
 neque cum alias in partes excessit, flecti admodum queunt,
 femoris vero et tibiae os anteriore parte imminuitur. Ac
 si anteriorem in partem excidit, ii valgi magis evadunt,
 exterioribus autem partibus imminuuntur. Quod si exte-

Ed. Chart. XII. [543. 544.] Foef. I. 857. Ed. Lind. II. (863. 864.)
 θει δὲ τὰ ἔξω. ἤν δὲ ἐς τὰ ἔξω, γανυότεροι, χολοὶ δὲ ἦσσαν.
 κατὰ γὰρ τὸ παχύτερον ὀστέον ὀχέει. μινύθει δὲ τὰ ἔσω.
 ἐκ γειεῖς δὲ ἢ ἐν αὐξήσει, κατὰ λόγον τὸν πρόσθεν.

[544] Τὰ δὲ κατὰ τὰ σφυρὰ κατατάσιος ἰσχυρῆς δεῖ-
 ται ἢ τῇσι χερσὶ, καπορθώσιος δὲ ἅμα ἀμφοτέρω ποιενύσης.
 κοινὸν δὲ πᾶσι. τὰ δὲ ἐν ποδὶ, ὡς τὰ ἐν χειρὶ ὕγιως. τὰ δὲ
 ἐν τῇ κνήμῃ συγκοινωνέοντα καὶ μὴ ἐκπεσόντα ἐκ γειεῖς καὶ
 ἐν αὐξήσει ἐξαρθρήσαντα, ταῦτα ἅ καὶ ἐν χειρὶ ὅσοι δὲ
 πηδῆσαντες ἄνωθεν ἐστηρίζαντο τῇ πτέρνῃ, ὥστε διασιῆναι
 τὰ ὀστέα καὶ φλέβας ἐγγυμωθῆναι καὶ νεῦρα ἀμφιθλασθῆ-
 ναι, ὅταν γένηται οἷα τὰ θεινότερα, κίνδυνος μὲν στρακελί-
 σαντα τὸν αἰῶνα πρήγματα παρα(864)σχεῖν, καὶ ῥοικώδη
 μὲν τὰ ὀστέα, τὰ δὲ νεῦρα ἀλλήλοισι κοινωνέοντα. ἔπειτα
 καὶ οἷσιν ἂν καταγεῖσιν ἢ ὑπὸ τρώματος οἷα ἐν κνήμῃ ἢ
 μηρῷ, νεύρων ἀπολυθέντων, ἃ κοινώνει τουτέοισιν, ἢ ἐξ

riorem in partem prolapsum est, vari magis, claudi vero minus efficiuntur. Craffiore namque ossis parte gestantur ac interioribus partibus imminuuntur. At quibus a primo ortu aut dum adolefcunt luxatio facta est, ii quomodo prius dictum est se habent.

Quae circa malleolos luxantur valida intensione, quae per manus aut alia hujusmodi adhibetur, opus habent ac directione quae simul utrumque efficiat: quod omnibus commune est. Quae vero in pede contingunt, velut ea quae in manu fiunt, curationem accipiunt. Quae cum tibia consensionem habent et a primo ortu exciderint, aut dum adhuc corpus angetur luxentur, eandem quam in manu curationem habent. At quibus ex alto defliantibus in calcem innixis, ossa defident, venae subter cutem effunduntur ac nervi contunduntur, ubi haec gravissima contigerint, periculum quidem est ne iis siderata ossa per totam vitam negotium faceffant. Obtorta si quidem ossa evadunt, nervi quoque consensione inter se conspirant. Quibus item ex fractura vel vulnere vel in tibia vel femore, vel ex nervorum dissolutione qui cum his commu-

Ed. Chart. XII. [544.] Foef. I. 857. 858. Ed. Lind. II. (864.)
 ἄλλης κατακλίσιος ἀμελέος ἐμελάνθη ἢ πτέρη, καὶ τούτοις
 παλιγκοτώτατα ἐν τοιούτων. ἔστιν ὅτε πρὸς σφακελισμῷ
 γίνονται πυρετοὶ ὑπεροξείες, λυγνώδες, τρομώδες, γνώμης
 ἀπτόμενοι, ταχυθάνατοι, καὶ ἔτι φλεβῶν αἰμορροῶν πελώ-
 σεις καὶ γαγγραινώσεις. σημεῖα τῶν παλιγκοτησάντων, ἢ
 τὰ ἐκχυμώματα καὶ τὰ μελίσματα καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὑπό-
 σκληρα καὶ ὑπέρυθρα ἢ. ἢ γὰρ ξὺν σκληρύνματι πελωδῇ,
 κίνδυνος μελανθῆναι. ἢ δ' υποπέλια ἢ καὶ πέλια μάλα καὶ
 κεχυμένα ἢ ὑπόχλωρα καὶ μαλθακά, || ταῦτα ἐν πᾶσι τοῖσι
 τοιούτοις ἀγαθὰ. ἢσις δὲ, ἢν μὲν ἀπύρετοι ἔωσιν, ἔλλε-
 βορίζειν. ἢν δὲ μὴ, μὴ ἄλλὰ ποτὸν δίδόναι ὀξύγλυκον εἰ δέοι.
 ἐπίδεσις δὲ ἢ ὕφθρων σύνθεσις. ἐπὶ δὲ ταῦτα μᾶλλον τοῖσι
 φλόσμασι καὶ ὀθονίοις πλείοσι καὶ μαλθακωτέροις χρῆσθαι.
 πίεξις ἤσσον. ὕδωρ πλέον προσπεριβάλλειν, τὰ πλείστα τῇ
 πτέρῃ. τὸ σχῆμα ὅπερ ἢ ἐπίδεσις, ὥς μὴ ἐς τὴν πτέρην

nicant, aut alioqui ex negligentiore decubitu calx deni-
 grata fuerit, iis quoque ex talibus recrudescere mala con-
 sueverunt. Interdum ad fiderationem febres accedunt valde
 acutae, singultuosae cum tremoris sensu, mentem atten-
 tantes et quae praecipitem mortem afferunt, praetereaque
 venarum sanguinem fundentium livores et cancerationes.
 Recrudescens morbi indicia sunt, ubi sanguis e venis sub
 cutem effusus et quae nigrescunt, quaeque his vicina, du-
 ritiam aut ruborem aliquem contraxerint. Etenim si cum
 duritie livescunt, ut nigrescant periclitantur. Quod si sub-
 livida, aut livida et mollia fuerint et diffusa, aut ex vi-
 rore aliquantulum pallida et mollia, haec in omnibus hu-
 jusmodi bono sunt. Curatio vero, si quidem febris absit,
 per veratrum confert, alioqui non exhibendum, sed potius
 aqua mulsa acida, ὀξύγλυκον vocant, si opus est, exhibenda.
 Deligatio quae articulos componat, atque in his magis con-
 venit. Ad collifa pluribus etiam linteis et mollioribus
 utendum. In his minor compressio et copiosa aqua con-
 venit, plurima fasciae parte ad calcem circumjecta. Figu-
 ratio ea sit quam deligatio requirit, ut ne in calcem ex-

Ed. Chart. XII. [544.] Foes. I. 858. Ed. Lind. II. (864, 865.)
 ἀποπιέζεται. ἀνωτέρω γούνατος ἔστω εὐθετος. νάρθηξι μὴ
 χρῆσασθαι.

Ὅταν δὲ ἐκστῇ ὁ πούς ἢ μούτος ἢ ξὺν τῇ ἐπιφύσει,
 ἐκπίπτει μᾶλλον ἐς τὸ εἶσω· εἰ δὲ μὴ ἐμπέσῃ, λεπύνεται
 ἀνὰ χρόνον ἰσχίου καὶ μηροῦ καὶ κνήμης τὸ (865) ἀντίον
 τοῦ ὀλισθηήματος. ἐμβολή ὡς ἡ καρποῦ, κατὰ τας δὲ ἰσχυ-
 ροτέρας. ἦσις, τόμος ἄρθρων. παλιγκοτέει ἦσσον καρποῦ,
 ἦν ἡσυχάσῃ. διαίτη μείων. ἐλινύουσι γὰρ τὰ δὲ ἐκ γενεῆς
 μὲν ἢ ἐν αὐξήσει κατὰ λόγον τὸν πρότερον, ἔπειτα σμικρὸν
 ὀλισθηκότες ἐκ γενεῆς ἔνια, οἷά τε διηρθοῦσθαι. μάλιστα
 δὲ ποδὸς κύλλωσις. κύλλωσις γὰρ οὐχ εἰς ἐστὶ τρύπος· ἡ δὲ
 ἦσις τουτέου κηροπλαστεῖν, κηρωτῇ ῥητινώδει. ὁθόνια συ-
 χνά ἢ πέλματι ἢ μολύβδιον προσεπιθεῖν, μὴ χρωτί. ἀνάλη-
 ψις, τὰ τε σχήματα ὁμολογεῖται.

pressio fiat, supra genu ducta sit, beneque illic disposita,
 neque ferulae adhibendae.

At ubi pes vel solus vel cum adnato offe excessit,
 interiorem in partem magis excidit, ac nisi recondatur, co-
 xae, femoris et tibiae pars ex adverso luxationi respon-
 dens temporis successu extenuatur. Repositio eadem quae
 primae juncturae manus debetur, contentio vero vehemen-
 tior, curatio pro lege articulorum. Quod si quiescant, mi-
 nus quam in prima manus junctura morbus recrudescit et
 quod quietem agunt tenuior victus ratio imperanda. Quae
 vero a primo ortu aut dum adolescant contigerunt, eam
 quae prius dicta est tractationem postulant. Deinde non-
 nullae ex prima origine luxationes, si parum elapsae fue-
 rint, in statum naturalem dirigi possunt, praesertim vero
 ubi pes intro convertitur et varus efficitur. Neque enim
 id uno modo contingit. Hujus autem curationem institu-
 unt, quasi ceram fingendo partibus conformatis ceratum
 quod refinam accipiat adhibitum, lintea copiosa, soleae,
 aut plumbea lamina non ad cutem alligata. Ad quae par-
 tis exceptionem et corporis habitum accommodatum esse
 oportet.

Ed. Chart. XII. [544.] Foef. I. 859. Ed. Lind. II. (865. 866.)

[545] || Ἦν δὲ ἐξαρθρήσαντα ἕλκος ποιησάμενα ἐξίσχῃ, ἐόμινῃ ἀμείνω ὥστε δὴ μὴ ἀπαιωρέεσθαι, μηδ' ἀπαναγκάζεσθαι. ἤσῃς δὲ πισσηρῇ, ἢ σπλήνεσιν οἰηροῖσι θερμοῖσιν. ἅπασιν γὰρ τουτέοισι τὸ ψυχρὸν κακόν, καὶ φύλλοισι. χειμῶνος δὲ εἰροίοισι ὕερυπωμένοις τῆς σκέπης εἵνεκα μὴ καταπλάσσειν, μηδὲ ἐπιθεῖν. διαίτα λεπτή, ψυχρός, ἄχθος πολὺ, πίσις ἀνέγκη, σχήματος τάσις. εἰδέναι μὲν οὖν ταῦτα πάντα ὀλέθρια, μετρίως δὲ θεραπεύοντες χολοὶ αἰσχροῖς. ἦν γὰρ παρὰ πόδας γένηται, πόυς ἀνασπᾶται, καὶ ἦν πῃ ἄλλῃ κατὰ λόγον, ὅστις οὐ μάλα ἀφίσταται. μικρὰ γὰρ ψιλοῦνται, περιωτειλοῦνται λεπτῶς, (866) τουτέων τὰ μέγιστα κινδυνότατα καὶ τὰ ἀνωτάτω. ἐλπίς δὲ μόνη σωτηρίας ἐὰν μὴ ἐμβάλλῃ, πλὴν τὰ κατὰ δακτύλους καὶ χεῖρα ἄκρην, ταῦτα δὲ πρόειπε τῷ τοὺς κινδύνους ἐγχειρέειν ἐμβάλλειν, ἢ τῇ πρώτῃ ἢ τῇ δευτέρῃ. ἦν δὲ μὴ πρὸς τὰς δέκα, ἥμισυ τεταρταῖα. ἐμβολή δὲ οἱ μοχλίσκοι. ἤσῃς δὲ ὡς κεφαλῇ

Quod si luxata vulnerata cute extent, sinere ea prae-
flat, ita sane ut non dependeant neque retro adducantur.
Curatio vero cerato quod picem habeat, aut spleniis vino
madentibus calidis, his enim omnibus frigus nocet, insti-
tuenda et foliis, per hiemem autem lanis fordidis. Ac
neque integumentis gratia quicquam imponendum, neque
deligandum, victus ratione tenui utendum. Frigus, pondus
multum, compressio, vis adhibita, habitus corporis consti-
tutus, haec sane omnia certam habent perniciem. Medio-
criter autem curati, turpiter claudi fiunt. Etenim si ista in
pedibus contingant, pes contrahitur, et si qua alia in parte
idem pro ratione evenit, ossa non admodum abscedunt.
Parum enim nudantur et tenuibus circum cicatricibus ob-
ducuntur. Horum quae maxima et quae valde supra, pe-
riculi sunt plenissima. Unica vero spes salutis, si non re-
ponantur, praeterquam quae sunt ad digitos et ad sum-
mam manum. Ac in his ubi periculum praedixeris, ad
repositionem aggredi oportet aut primo aut altero die, sin-
minus ad decimum, quarto minime. Repositio fit per ve-
tium molitionem, curatio autem qualis in capitis ossibus

Ed. Chart. XII. [545.] Fœf. I. 859. 860. Ed. Lind. II. (866.)
 ὀστέων καὶ θέρμη. ἐλλεβόρω δὲ καὶ αὐτίκα. ἔπειτα τοῖσιν
 ἐμβαλλομένοισι βέλτιον χρῆσθαι, τὰ δ' ἄλλα εὖ εἰδέναι διότι
 ἐμβαλλομένων, θάνατοι τὰ μέγιστα καὶ τὰ ἀνωτάτω μάλιστα
 καὶ τόχιστα. πόνος δὲ ἐκβάς, σπασμός, γάγγραινα, καὶ ἥν
 ἐμβληθέντι ἐπιγένηται τι τούτων, ἐκβάλλονται ἐλπίς, εἴ τις
 ἔσται ἐλπίς. οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν χαλόντων οἱ σπασμοί, ἀλλ'
 ἀπὸ τῶν ἐντεινόντων.

|| Αἱ δὲ ἀποκοπαὶ ἢ ἐν ἄρθρῳ ἢ κατὰ τὰ ὀστέα μὴ
 ἄνω, ἀλλ' ἢ παρὰ τῷ ποδὶ ἢ παρὰ τῇ χειρὶ ἐγγὺς περιγι-
 νοται, ἢν μὴ αὐτίκα μάλα λειπονθυμίῃ ἀπόλλωνται. ἦσις,
 ὡς κεφαλῆς θερμῆς. ἀποσφαικίστιος μέντοι σαρκῶν καὶ ἐν
 τραύμασιν αἰμορροόοις ἀποσφιγθὲν καὶ ἐν ὀστέων κατῆγμασι
 πιεχθὲν καὶ ἐν δεσμοῖς ἀπομελανθὲν καὶ οἷσι μηροῦ μέρος
 ἀποπίπτει καὶ βραχίονος, ὀστέα τε καὶ σῆρκες ἀποπίπτουσι
 πολλοὶ περιγίνονται, ὡς τὰ γε ἄλλα εὐφροτέρως. οἷσι μὲν
 οὖν καταγέντων ὀστέων, αἱ μὲν περιρροήσεις ταχέαι, αἱ δὲ
 τῶν ὀστέων ἀποπτώσεις ἢ ἂν τὰ ὅρια τῆς ψιλώσεως ἢ, ταύτη

et per calida. Veratro quoque etiam statim, deinde qui-
 bus repositio facta est, uti praeſtat. In reliquis probe noſſe
 convenit, ad repositionem maximorum praecipue et ſupe-
 riorum etiam celerrimas mortes conſequi. Pes autem ubi
 exceſſit, convulſione et cancro tentatur. Quod ſi repositio-
 ne facta quid huiusmodi ſupervenit, ſola ſpes eſt, ſi
 qua reſtat, ut ejiciatur. Neque enim ab his quae laxant,
 verum ab his quae intendunt convulſiones fiunt.

At praeciſiones quae in articulo aut circa oſſa con-
 tingunt, dum non ſuperiore parte, ſed ad pedem aut prope
 ad manum fiant, ex his ſuperſunt, niſi ſtatim fere animi
 defectione intereant. Iis eadem curatio quae capiti et
 per calida debetur. Ex ſideratione tamen carnium, tum
 ubi vulnere ſanguinem profundentia conſtringuntur, tum
 ubi oſſium fracturae comprimuntur, et ex vinculis deni-
 grationes contingunt et quibus pars femoris et brachii ex-
 cidit, oſſaque et carnes decidunt multi ſuperſunt, cum, ſi
 qua alia, facile tolerantur. Quibus igitur oſſa fracta ſunt,
 celeres quidem circum abruptiones fiunt, oſſa autem qua

Ed. Chart. XII. [545. 546.] Foef. I. 860. Ed. Lind. II. (866. 867.)
 ἀποπίπτουσι βραδύτερον δέ. (867) δεῖ δὲ τὰ κατωτέρω τοῦ
 τραύματος προσσφαιρέειν καὶ τοῦ σώματος τοῦ ὑγίους. προ-
 θνήσκει γὰρ φυλασσόμενον, ὀδύνη. ἅμα γὰρ λειποθυμίῃ
 θνήσκουσι. μηροῦ ὁστέον ἀπελύθη ἐκ τοιούτου ὀγδοηκο-
 σταίον, ἡ δὲ κνήμη ἀφῆρέθη εἰκοσταίῃ, κνήμης δὲ ὁστέα
 κατὰ μέσσην ἐξηκοσταῖα ἀπελύθη. ἐκ τοιούτων ταχὺ καὶ
 βραδέως αἱ πιέξεις αἱ ἰητρικαί. τὰ δ' ἄλλα ὅσα ἡσυχάως
 τὰ μὲν ὁστέα οὐκ ἀποπίπτει, οὐδὲ σαρκῶν ψιλοῦται, ἀλλ'
 ἐπιπολαίτερον προσδέχεσθαι ταῦτα χρηΐ. τὰ γὰρ πλείστα
 φοβερώτερα ἢ κακίω. ἢ ἤσους πραεῖα, θερμῇ δυνάμει ἀκριβεῖ.
 κίνδυνος αἰμορρῶγιων, ψύχους. σχήματα δὲ ὡς [546] μὴ
 ἀνάρησιν. ἔπειτα ὑποσιάσιος πύου εἶναι ἐξ ἴσου ἢ ὅσα
 συμφέρει ἐπὶ τοῖσι τοιούτοις καὶ ἐπὶ τοῖσι μελασμοῖσιν.
 αἰμορρῶγίαι, δυσεντερίαι, περὶ κρῖσιν λαῦροι μὲν, ὀλιγήμεροι
 δέ. οὐκ ἀπόσιτοι δὲ πάνυ πυρετώδεις. οὐδέ τι κενεαγγητέον.

parte nudantur decidant, tardius tamen. Inferiores autem
 vulnere et sano corpore partes, cum prius sint mortuae,
 insuper auferre oportet, ea cautione adhibita ut dolorem
 evites. Simul enim cum animi defectione intereunt, fe-
 moris os in hoc in casu octogesimo die resolutum est, ti-
 biae autem vigesimo die detracta fuit. Tibiae quoque
 media ossa sexagesimo die resoluta sunt. In his cele-
 riter aut tarde ut ossa decidant medicae compressio-
 nes in causa sunt. In caeteris vero quae leviter tra-
 ctantur ossa quidem non decidunt, neque in his carnes,
 sed summae partes nudantur. Ista autem ad curationem
 assumere oportet. Plurima enim formidabilia magis sunt
 quam noxia. Curatio lenis esto, quae per calida et dili-
 gentem victus rationem institui debet. Profluentis sangui-
 nis et frigoris periculum impendet. Habitus corporis ut
 ne acclivis sit, deinde ut pus subsidat aequalis aut qui-
 cunque talibus, iisque quae denigrantur accommodatus ex-
 istit. Sanguinis profluvia ac cruentae dejectiones circa
 judicationem largae quidem, sed paucorum dierum his con-
 tingunt. Neque vero hi cibos averfantur, neque admodum
 febribus corripiuntur, neque quicquam vacuandum.

Ed. Chart. XII. [546.] Foesl. I. 861. Ed. Lind. II. (867. 868.)

|| Ὑβωσις ἢ μὲν εἴσω ἐπιθάνατος οὖρων σχέσιος, ἀπο-
γαρκώσιος. τὰ δὲ ἔξω τούτων ἀσυνία τὰ πλεῖστα πολὺ μάλ-
λον ἢ ὅσα σεισθέντα μὴ ἐξέστη, αὐτὰ ἐν ἐωυτοῖσι κρίσιν
ποιησάμενα. κεῖνα δὲ ἐπὶ πλεόν τῷ σώματι ἐπιιδόντα καὶ
ἐν ἐπικαίροις ἐόντα. οἷον πλευραὶ καταγεῖσθαι μὲν ὀλίγαι
πυρετώδεις, καὶ αἵματος πτύσιος καὶ σφακελισμοῦ, ἣν τε
(868) μία, ἣν τε πλείους. μὴ καταγεῖσθαι δὲ καὶ ἦρσις φαύ-
λη, μὴ κενεαγγοῦντα, ἣν ἀπύρετος εἴη. ἐπίδεσις, ὡς νόμος·
ἢ δὲ πόρωσις ἐν εἴκοσιν ἡμέρησι. χυῶνον γὰρ. ἣν δ' ἁμμι-
φλασθῇ, πυματίαι καὶ βηχώδεις καὶ ἔμμητοι καὶ πλειράς
ἐσφακελίσαν. παρὰ γὰρ πλευρὴν ἐκάστην ἀπὸ πάντων τόνου
εἰσὶ. τὰ δ' ἀπὸ καταπτώσιος ἦσσαν δύναται ἐξιθύνεσθαι.
χυλεπώτερά δὲ τὰ ἄνω φρενῶν ἐξιθύνεσθαι. οἷσι δὲ παισὶν
οὐ συναύξεται, ἀλλ' ἢ σκελὴ καὶ χεῖρες καὶ κεφαλὴ, ἡδὲ ἡμέ-
νοισιν ὕβωσις παραγοῆμα μὲν τῆς νοῦσου ῥύεται, ἀνὰ χρό-

Quae internam in partem fit vertebrarum perversio,
quod ad urinae suppressionem et stuporem attinet, lethalis
est. Quae vero externam in partem incurvantur, eorum
plurima minus sunt noxia quam quae concutiendo non ex-
cesserunt, quod illa in sese morbi discrimen recipiant, haec
vero in magnam corporis partem gliscant et in praecipuis
partibus eveniant. Quale quid in costis cernitur quae fra-
ctae patitae quidem febre et sanguinis sputo, ossisque vitio
tentantur siue una siue plures fractae sint, curatioque sim-
plex convenit absque inedia, si febris absit, deligatio quoque
pro lege fracturarum. Callus vero viginti diebus, quod
laxum os sit, inducitur. At circumcirca contusis costis tu-
berculosi et tussiculosi evadunt, ac ea quae per linamenta
fit curatione opus habent, costaeque sederatione tentantur.
Ad unamquamque enim costam nervi ab omnibus partibus
ducuntur. At quae ex casu in gibbum incurvantur, ea mi-
nus in directum agi possunt, verum aegrius diriguntur quae
sunt supra septum transversum. Quibus quoque a puero id
contingit, ea non augentur, sed vel crura vel manus vel
caput. Adultis gibbus si fiat, statim quidem a morbo liberat,

Ed. Chart. XII. [546.] Foesl. I. 861. 862. Ed. Lind. II. (868. 869.)
τον δ' ἐπισημαίνεται, δι' ὧν περ καὶ τοῖς νεωτέροις,
ἦσαν δὲ κακοήθους. εἰσὶ δὲ οἱ εὐφρόως ἤνεγκαν οἷσιν εὐση-
κον καὶ πιμελῶδες τράπεται. ὀλίγοι δὲ τούτων περὶ ἐξή-
κοντα ἔτεα ἐβίωσαν. ἀτὰρ καὶ ἐς τὰ πλάγια διαστρέμματα
γίνεται. συναίτια δὲ καὶ τὰ σχήματα ἐν οἷσιν ἂν κατακύν-
ται, καὶ ἔχει προγνώσις. πολλοὶ δὲ καὶ αἷμα ἐπίπυσαν καὶ
ἐμπυοὶ ἐγένοντο. ἡ δὲ μελέτη ἴησις. ἐπίδεσις ὡς νόμος.
διαίτης τὰ πρῶτα ἀτρεκέως. ἔπειτα ἀπαλύνειν ἡσυχίῃ, σιγῇ,
σχήματα, κοιλίῃ, ἀφροδίσει. ἀτὰρ οἷς ἂν αἷμα, ἀνωδυνώτερα
τῶν καταγγνυμένων καὶ φιλυποστρωφώτερα χρόνοισιν. οἷσι δὲ
καταλείπεται μυζῶδες ὑπομινθήσκει. ἐν πόνοισιν, ἴησις, καὶ-
σις, τοῦ (869) σι μὲν ἀπ' ὀστέου μέχρις ὀστέου, μὴ αὐτόθεν. ἦν
δὲ μεταξὺ, μὴ πέρην. μηδὲ ἐπιπολῆς σφακελισμός, καὶ τὰ
ἔμμοτα πειράσθαι. εἰρήσεται ἅπαντα τὰ ἐπεισύντα ὀρατά.

successu tamen temporis per eadem quae junioribus sui signi-
ficationem edit, minus tamen maligne habent. Ac facile
tolerant quibus corpus carnosum et pingue redditur, ho-
rum tamen pauci ad sexagesimum annum vitam produxe-
runt. Sed et vertebrae in obliquum intorquentur. Ad id
etiam conferunt habitus in quos decumbunt, de quibus prae-
notiones fiunt. Multi vero etiam sanguinem expuerunt sup-
puratique extiterunt. Quibus curatio diligens institienda,
et deligatio pro more. Victus ratio primis diebus exquisita
esse debet, deinde plenior, quies, silentium imperandum,
habitus corporis accommodandus, alvus subducenda, venere
abstinendum. Sed et quibus sanguis non expuitur, si do-
lorem magis sentiunt temporeque recidivas potius pati so-
lent quam quibus costa perfracta est. At quibus mucosum
quiddam relinquitur, id doloribus sui memoriam commovet.
Curatio unctione perficitur, si in quibusdam quidem ab osse
ad os usque candens ferramentum demittas, ipsum autem
non attingas. Quod si in intermediis costis fuerit, non in
ulteriorem partem penetrandum, neque in summo aduren-
dum. Alioqui fideratio sequetur et curatio per linamenta
experiunda, de quibus dicentur omnia quae intro subire
aut sub visum cadere oportet. Verbis vero non satis ex-

Ed. Chart. XII. [546. 547.] Foesl. I. 862. 863. Ed. Lind. II. (869.)
 λόγοις δ' οὐ μὴ βρώματα, πόματα, θάλασος, ψυχρος σχῆμα.
 ὅτι καὶ φάρμακα τὰ μὲν ξηρά, τὰ δὲ ὑγρὰ, τὰ δὲ πυρρὰ,
 τὰ δὲ μέλανα, τὰ δὲ λευκά, τὰ δὲ στρυφνὰ. ἐπὶ ἑλκῃ οὕτω
 καὶ δίδεται.

[547] || Νόμος ἐμβολῆς καὶ διορθώσιος, νόμος μοχλός.
 σφηνίσκος, ὑπόσοτος μὲν ἀνάγειν, μοχλός δὲ παράγειν, τὰ
 δὲ ἐμβλητέα ἢ διορθωτέα διαναγκάσαι διεκτείνοντα. ἐν ᾧ ἂν
 ἕκαστα σχήματι μέλλῃ ὑπεραιωρηθῆσθαι. τὸ δ' ἐκβάν
 ὑπὲρ τούτου ὅθεν ἐξέρη. τοῦτο δὲ ἢ χειρὶν ἢ κρεμασμῶ ἢ
 ὄνοισιν ἢ περὶ τι. χειρὶ μὲν οὖν ὁρθῶς κατὰ μέρεα. καρπὸν
 δὲ καὶ ἀγκῶνα ἀπόχρη διαναγκάζειν. καρπὸν μὲν ἐς ἰθὺ
 ἀγκῶνος, ἀγκῶνα δὲ ἐγγώγιον πρὸς βραχίονα ἔχοντα. οἷον
 παρὰ τῷ βραχίονι τὸ ὑπὸ τὴν χεῖρα ὑποτενόμενον. ἐν οἷσι
 δὲ δακτύλους ποδός, χειρός, καρποῦ, ὑβώματος, τὸ ἔξω
 διαναγκάσαι δεῖ καὶ καταναγκάσαι. τὰ μὲν ἄλλα ὑπὸ χειρῶν

plicari possunt neque cibaria, potiones, calor, frigus, corporis habitus. Tum quod medicamenta partim quidem sicca partim vero humida, quaedam etiam fulva, quaedam nigra, quaedam vero etiam alba, nonnulla quoque acerbæ eaque hoc modo adhibita, cum victus ratione ulceris curationem faciunt.

Reponendi et dirigendi quaedam lex est, tum quæ per vectis molitionem instituitur, tum per cuneolum. Suppositus quidem afellus abducere; vectis vero adducere solet. Quæ autem reponenda aut dirigenda sunt, ea extensione facta, in ea figura in qua unumquodque supra finem suum sublimè attolletur, adurgenda. Quod vero excessit, supra id unde excessit protrudendum. Istud autem manibus aut appensione aut afellis, aut ad aliquid injectis vinculis præstat. Manibus igitur ad partes utimur, primam vero manus juncturam et cubiti gibbum adurgere satis est. Eam quidem quæ est ad manum juncturam recta ad cubiti gibbum: cubiti autem gibbum eo habitu ut ad brachium rectum angulum efficiat, qualem in brachio, quod manui subtenitur reddit. In quibus vero pedis aut manus digitos, in manus junctura aut spinæ ex gibbo inclinatione, quod ex-

Ed. Chart. XII. [547.] Fœf. I. 863. 864. Ed. Lind. II. (869. 870.)
 αἱ διαταγασεῖς ἰκαναί. καταταγᾶσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα εἰς
 ἔδρην, πτέρην ἢ θέναν ἐπὶ τινος. ὥστε κατὰ μὲν τὸ ἐξέχον,
 ὑποκείε(870)σθαι ὄγκον σύμμετρον μαλθακόν, κατὰ δὲ τὸ
 ἕτερον. μήστωρ δ' ἂν χρὴ ὠθεῖν ὀπίσω καὶ κάτω, ἣν τε
 ἔσω ἣν τε ἔξω ἐκπεπτώκη. τὰ δ' ἐκ πλαγίων τὰ μὲν ἀπω-
 θέειν, τὰ δὲ ἀνωθέειν ὀπίσω ἀμφοτέρω καὶ τὸ ἕτερον. τὰ
 δὲ ὑβώματα τὰ μὲν ἔσω οὔτε πιναμῶ οὔτε βηλὶ οὔτε φύσῃς
 ἐνέσει οὔτε σικύῃ. δεῖ δὲ τι ἢ κατὰστας. ἢ δὲ ἀπάτη ὅτι
 οἷόν τέ ποτε καταγέτων τῶν σπονδύλων καὶ τὰ λορδοῦματα
 διὰ τὴν || ὀδύνην δοκέῃ ἔσω ὀλισθηκέναι. ταῦτα δὲ ταχύφρα
 καὶ ῥάδια. τὰ δὲ ἔξω κατὰστας, τὰ μὲν ἄνω ἐπὶ πόδας,
 τὰ δὲ κάτω, τὰναντία κατατάσσας δὲ συγκατατάσει ἢ ἔδρῃ
 ἢ ποδὶ ἢ σανίδι. τὰ δ' ἐνθα ἢ ἐνθα, εἴ τις, κατὰστας, καὶ
 εἰ τὰ σχήματα ἐν τῇ διαίτῃ.

cessit intro cogere et adurgendo compellere convenit. In
 reliquis quidem propulsiones quae manibus fiunt abunde
 sunt. Eminentia vero supra aliquid collocata calce aut
 sublimiore patinae parte in suam sedem propellere oportet,
 ita ut qua extant mollis globulus accommodate supponatur,
 altera autem ex parte peritus aliquis retro et deorsum pro-
 trudat, sive interiorem sive exteriorem in partem prolapsa
 sint. Quae in obliquum inclinant, partim protrudere par-
 tim retrorudere utrimque et ex altera parte oportet. At
 spinae ex gibbo inclinationes, quae quidem interiorem in
 partem fiunt, neque sternutamento neque tusli neque flatu
 immisso neque cucurbitula restituntur, verum aliqua disten-
 sione opus est. In errorem autem inducuntur, quod, velut
 aliquando fractis vertebrae contingit, etiam spinae introrsum
 inclinationes prae dolore intro luxationem fecisse videantur.
 Haec vero celeriter et facile coalescunt. Quae exteriorem
 in partem incurvantur, partim quidem quae supra sunt in
 pedes distensio, partim vero quae infra contrario modo facta
 restituit. Impulsio vero cum distensione, aut insidendo aut
 pede aut affere fieri debet. Quae in hanc vel illam partem
 obliquantur, si quae admoveatur distensio, ac praeterea cor-
 poris habitus adhibita victus ratione restituit.

Ed. Chart. XII. [547. 548.] Foesl. I. 864. 865. Ed. Lind. II. (870. 871.)

Τὰ ἄρμενα πάντα εἶναι πλατέα, προσηνέα, ἰσχυρά εἰ-
 δέη, μὴ δεῖ ῥάκεσι προκατείλχθαι, ἐσκευάσθαι πρὶν ἢ ἐν
 τῇσιν ἀνάγκῃσι πάντα συμμεμετρημένως, τὰ μήκεα καὶ ὕψεα
 καὶ εὖρεα. διάτασις οἷον μηροῦ τὸ παρὰ σφυρὸν δεδεδόσθαι
 καὶ ἄνω τοῦ γούνατος. ταῦτα μὲν ἐς τὸ αὐτὸ τείνοντα. παρὰ
 δ' ἑξῆς καὶ περὶ μασγάλας καὶ κατὰ περιέειον καὶ μηρὸν,
 τὰ μεταξὺ τῆς ἀρχῆς. τὸ μὲν τὸ στήθος, τὸ δ' ἐπὶ γάτων
 τείνοντα. ταῦτα δ' ἐς τὸ ὑπὸ (871) ἅπαντα τεινόντων προσ-
 δεθέντα ἢ πρὸς ὑπεροειδέα ἢ πρὸς ἄνον. ἐπὶ μὲν οὖν κλίνης
 ποιεῖσθαι τοῦτο μὲν τῶν ποδῶν πρὸς οὐδέν γοῇ ἐρεῖσαι,
 πρὸς δὲ τὸ ἕτερον ξύλον ἰσχυρὸν πλάγιον παραβεβληθῆναι.
 τὰ δὲ ὑπερθεῖν ὑπεροειδέα πρὸς ταῦ[548]τα ἀντιστοιχίζοντα
 διατείνειν, ἢ πλήμνας κατορύξας ἢ κλίμακα διαθεῖναι, ἀ-
 φοτέρωθεν ὠθεῖν. τὸ δὲ κοινὸν σπινθὲς || ἐξάπηχυς, εὖρος
 δίπηχυς. πάχος σπιθαμῆς ἔχουσα ὄνους δύο ταπεινοὺς ἐν-
 θεῖν καὶ ἐνθεν. ἔχουσα δὲ καὶ κατὰ μέσον στύλινκους ξυμ-

Quae ad usum sunt accommodata, ea omnia lata, blanda,
 specie valida esse oportet. Neque lintea ante convoluta esse
 debent, praeparata tamen ante quam vis adhibeatur, omnia,
 moderata tum longitudine tum latitudine tum crassitudine.
 Velut in femoris distensione, quod est ad malleolum et supra
 genu deligari debet, et per haec quidem eodem distensio
 fieri. Juxta lumbos autem et circa axillas, et ad interfoe-
 mineum et femur vincula injici debent, ac media sui parte
 partim quidem ad pectus, partim vero ad dorsum tendere.
 Haec vero ad id quod subter est, quo omnia extenduntur,
 deliganda, sive ad pistillarēs fustes sive ad asellum. In lecto
 igitur si istud moliare, haec quidem lecti fulcra ad januae
 limen affirmare oportet, ad altera vero lignum validum
 transversum objicere, pistillaribus autem fustibus qui supra
 sunt ad haec obnixis distensionem facere sex cubitorum, la-
 titudinis bicubitalis, crassitudinis dodrantalis, duos humiles
 asellos hinc et inde habens. In medio quoque columellas
 habeat, in quas velut scalae gradus expoliti insiguntur, quae-
 que ad subsistendum moderata ad lignum magnitudine se
 habeant, velut in demisso humero contingit. Cava quoque

Ed. Chart. XII. [548.] Foes. I. 865. 866. Ed. Lind. II. (871. 872.)
 μέτρους, ἐξ ὧν κλιμακτῆρες πεσταί. ἐς τὴν ὑπόστασιν τῷ
 ξύλῳ, ὥσπερ τῷ κατώμῳ. καταγλύφους δὲ, ὥσπερ ληνοῦς
 λείας ἔχειν, τετραδακτύλους εὖρος καὶ βάθος, καὶ διαλιπεῖν
 τοσοῦτον, ὅσον αὐτῇ τῇ μοχλεύσει ἐς διόρθωσιν. ἐν μέσῳ
 δὲ τετραγώνον καταγλυφὴν ὥστε στυλίσκον ἐνεῖναι, ὃς παρὰ
 πτερίνεον ξὼν περιῤῥέπειν τε κωλύσειεν ὃ τε ὑποχαραρὸς
 ὑπομοχλεύσει. χρὴ δὲ τῆς σανίδος ἢ ἐν τῷ τοίχῳ τὸ ἄκρον
 καταγεγλυμμένον τι ἐχούσης τοῦ ξύλου ὥσαι τὸ ἄκρον, ἐπὶ
 δὲ θάτερα καταναγκάζειν, ὑποτιθέντα μαλθακά τινας σύμ-
 μετρα.

Οἷσιν ὁστέον ἀπὸ ὑπερώης ἀπῆλθε, μέση ἵξει ἢ ῥὶς
 τοῦτέοισιν. οἱ δὲ φλώμενοι κεφαλὰς ἄνευ ἔλκεος ἢ πεσόντος
 ἢ κατὰξαντος ἢ πιέσαντος, τοιούτων ἐνίοισι τὰ δοιμέα ἔρχε-
 ται ἀπὸ κεφαλῆς κατὰ τὰς φάρυγγας καὶ ἀπὸ τρώματος ἐν
 τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐς τὸ (872) ἦπαρ καὶ ἐς τὸν μηρόν, ση-
 μεῖα παραλλαγαμάτων καὶ ἐκτωμάτων καὶ ἢ καὶ ὅπως καὶ
 ὅσον διαφέρει ταῦτα πρὸς ἄλληλα, καὶ οἷσιν ἢ κοτύλη πα-

laevia exsculpta veluti quosdam alveos habere oportet, qua-
 tuor digitorum latitudine et altitudine tantumque inter se
 distare, quantum ad directionem, in ipsa per vectem molitione
 satis esse videatur. In medio vero cavum in quadra-
 tam figuram exsculptum esse debet, in quod columella im-
 mittatur, quae juxta interfoemineum posita defluere corpus
 vetet, quando aliquanto laxior immissa molitionem quan-
 dam faciet. Oportet autem tabellae lignae, aut quae sum-
 mum in pariete quodammodo insculptum habeat, extre-
 mum protrudere et in alteram partem vim impellere, sup-
 polito molli aliquo quod conveniat.

Quibus ex palato os discessit, iis medius nasus deidit.
 Quibus vero caput citra ulcus colliditur, aut re aliqua inci-
 dente aut frangente aut apprimente, eorum nonnullis ex
 capite in fauces acria veniunt et ex capitis vulnere. Ac ad
 jecur et femur partium, ubi alia super aliam effertur et lu-
 xationem fecerunt, notae redundant et quatenus quaque
 ratione, quantumque inter se differant considerandum. Qui-
 bus quoque acetabulum perruptum est, et quibus nervus

Ed. Chart. XII. [448.] Foesl. I. 866. Ed. Lind. II. (872.)
 ράγε καὶ οἷσι τευχρίον ἀπεσπάρσθη καὶ οἷσιν ἐπίφυσις ἀπέ-
 αγε, καὶ οἷσι καὶ ὥς καὶ ἐν ᾗ δύο ἐστὶν, ἐπὶ τουτέοισι κίν-
 δυνοι, ἐλπίδες. οἷσι καὶ ὅτε κακώσεις θανάτου, ὑγείας
 ὁσφαλείας καὶ ἃ ἐμβλητέα ἢ χειριστέα, καὶ ὅτε καὶ ἃ οὐ ἢ
 ὅτε οὐ. ἐπὶ τουτέοισιν ἐλπίδες, κίνδυνοι οἷα καὶ ὅτε χειρι-
 στέα, καὶ τὰ ἐκ γενεῆς ἔξαρθρα, τὰ ἀνξυτόμενα τὰ ἠνέξ-
 μένα καὶ ὅτι θάσσον καὶ ὅτι βραδύτερον καὶ ὅτι χολόν
 καὶ ὥς καὶ οὖων, καὶ διότι καὶ ὅτι μινυθείση καὶ ἢ καὶ
 ὥς καὶ οἷσιν ἦσσαν, καὶ ὅτι τὰ καταγέντα θάσσον καὶ βρα-
 δύτερον φνύμενα ἢ αἱ διαστροφαὶ καὶ ἐπιπωρώσεις γίνονται,
 καὶ ὅση τουτέων οἷσιν ἔλκεα αὐτίκα ἢ ἴσπερον γίνονται. οἷσι
 καὶ ὅστιά καταγεῖσι μείω, οἷσιν οὐ. οἷσι καταγέντα ἐξίσχε
 καὶ ἢ ἐξίσχει μᾶλλον, οἷσιν ἐκβάντα ἢ ἄφθρα ἐξίσχια πα-
 γῶνται, καὶ δι' ἃ ἐν οἷσιν ὀρώσιν, ἐν οἷσι διανοεῦνται,

aliquis divellitur et quibus os adnatum perfractum, tum
 quibus et quam ratione unum etiam aut duo, in quibus
 os geminum est, et quaenam eos pericula circumflent aut
 spes affulgeant, quibus desperatio et quando triflis exitus
 impendat, aut certa salus imminet et quaenam repositionem
 aut manus tractationem, et quando postulent et quaenam
 minime aut quando non. In his tum spes tum pericula
 praedicenda, tum qualia et quando sub manus tractationem
 veniant spectanda. Tum quae a primo ortu luxata adhuc
 incrementum accipiunt, aut jam acceperunt et quodnam citius
 et quodnam tardius, quodque claudum et quam ratione, quod-
 que minime existat. Tum quam ob causam et quodnam im-
 minutionem sentiat, et quam parte et quonam modo, ac
 quibus ista minus contingit. Est etiam animadvertendum quod
 fracta citius aut tardius coalescunt, aut perversiones et of-
 fsum ferruminationes fiunt, eorumque curationes, quibus
 ulcera statim aut quibus postea contingunt, quibus etiam ossa
 fracta minora evadunt, quibus minime, quibus fracta cute
 emineant et quam parte magis extant, quibus loco emoti
 aut exerti articuli compingantur, et quasnam ob causas in
 quibus sensui patent, in quibus mentis agitatione compre-

Ed. Chart. XII. [548. 549.] Foef. I. 866. Ed. Lind. II. (872. 873.)
 ὁμφὶ τὰ παθήματα, ὁμφὶ τὰ θεραπεύματα νόμοισι τοῖσι
 νομίμοισι. περὶ ἐπιδέσιος, παρασκευῇ, πάρεξις, κατὰτασις,
 διόρθωσις, ἀνάτριψις, ἐπίδεσις, ἀνάληψις. θέσις, σχῆμα,
 χρῶ(873)ροι, διαίται. τὰ χανρότατα τάχιστα φύεται. τὰ δ'
 ἐναντία ἐναντίως, διαστροφαί, οἱ κυρτοί, ὕδαρκοι, ἄνευροι.
 τὸ ἐμπεσόν ὡς προσωτάτω ἢ τὸ ἐκπεσόν ἔσται, τοῦ χωρίου
 οὗ ἐξέπεσε. νύρων τὰ μὲν ἐν κινήσει καὶ ἐν πλάδι ἐπιδο-
 τικά, τὰ δὲ μὴ, ἥσσον. ἄριστον ἢ ἂν ἐκπέσῃ ἢ ἐμπέσῃ τάχ-
 ιστα. πυρεταίνοντι μὴ ἐμβάλλειν, μηδὲ τεταρταῖα. πεμπταῖα
 ἥκιστα ἀγκῶνα, καὶ τὰ νερκῶδεα πάντα, ὡς τάχιστα ἄριστα
 τὴν φλεγμονὴν [549] παρέντα. τὰ ἀποσπώμενα ἢ νεῦρα ἢ
 χόνδρια ἢ ἐπιφύσεις ἢ διύσταμενα κατὰ συμφύσεις. ἀδύνατα
 ὁμοιωθῆναι. διαπωροῦνται ταχέως τοῖσι πλείστοιςιν. ἢ δὲ
 χοῆσις σώζεται, ἐκβάντων τὰ ἔσχατα ῥῆον. τὰ ῥῆστα ἐκ-
 πεσόντα ἥκιστα φλεγμαίνει. τὰ δὲ ἥκιστα θερμοαίοντα καὶ
 μὴ ἐπιθεραπευθέντα μάλιστα αὐθις ἐκπίπτει. κατατείνειν ἐν

henduntur. Ad affectiones et curationes spectant quae legi-
 timis de deligatione praeceptis continentur, praeparatio,
 exhibitio, distensio, directio, frictio, deligatio, suspensio,
 collocatio, habitus, temporum et victus ratio. Quae laxa
 sunt citissime coalescunt, contra vero quae contrario se ha-
 bent modo. In perversionibus incurvi fiunt, carne pri-
 vantur et nervis. Quod repositum est longius multo locum
 unde excessit superabit quam quod loco motum est. Nervi
 qui in motu sunt et loco humore flaccescente, ii facile cedunt;
 qui vero non, minus. Optimum, ubi quid excidit, citissime
 reponi. Si febris occupaverit, non tentanda repositio neque
 quarto die, minime vero cubiti gibbum quinto die. Quae-
 cunque etiam torpidum habent sensum, ubi inflammatio remi-
 miserit, quam citissime reponere optimum. Divulsa in ner-
 vis aut cartilaginibus, aut adnato osse aut dissidentia circa
 juncturas, in pristinum statum restitui nequeunt, sed in ple-
 risque celeriter callum contrahunt, usus autem servatur.
 Partes extremae facile excidunt. Quae facile excidunt, mi-
 nime inflammatione tentantur. Quae vero minime incalc-
 scunt, iis, si diligens curatio non adhibeatur, maxime rursus

Ed. Chart. XII. [549.] Foef. I. 866. 868. Ed. Lind. II. (873. 874.)
 σχήματι τοιούτῳ, ἐν ᾧ μάλιστα ὑπεραιωρηθήσεται, σκεπτό-
 μενον ἐς τὴν φύσιν καὶ τὸν τόπον, ἢ ἐξέβη. διόρθωσις ὀπίσω
 ἐς ὀρθὸν καὶ ἐς πλάγιον. παρωθέντα δὲ ταχέως ἀντισπά-
 σαντα. ἀντισπᾶσαι ταχέως ἤδη ἐκ περιαγωγῆς τὰ πλειστάκις
 ἐκπίπτοντα ῥῆον ἐμπίπτει. αἷτιον λύσις ἢ νεύρων ἢ ὀστέων,
 νεύρων μὲν μήκιος ἢ ἐπιδόσιος, ὀστέων δὲ κοτύλης ὁμαλότης,
 κεφαλῆς φαλακρότης. τὸ ἔθος τρίβον ποιεῖ. αἰτία καὶ σχέσις
 καὶ ἕξις καὶ ἡλικία. τὸ ὑπόμνησον ἀφλέγματον.

|| Οἷσιν ἔλκεα ἐγένε(874)το ἢ ἀντίκα ἢ ὀστέων ἐξισχόν-
 των ἢ ἔπειτα ἢ κνησμῶν ἢ τρηχυσμῶν. ταῦτα μὲν ἦν αἰσθῆ,
 εὐθέως λύσας πισηρὴν ἐπὶ τὸ ἔλκος ἐπιθεῖς, ἐπιθεῖν ὡς
 ἐπὶ τὸ ἔλκος πρῶτον τὴν ἀρχὴν βαλλόμενος, καὶ τᾶλλα ὡς οὐ
 ταύτῃ τοῦ σίνεος ἔοντος. οὕτω γὰρ αὐτὸ τὸ ἰσχνότατον καὶ
 ἐκπέση τάχιστα καὶ περιζήσεται καὶ καθαρθέντα τάχιστα
 φύσεται. νάρθηκες δὲ μήτε κατ' αὐτὸ τοῦτο προσάγειν μή-
 τε πιεῖν, καὶ ὧν ὅστέα μὴ μεγάλα ἄπεισιν, ὧν δὲ μεγάλα,

excidunt. Extensio eo habitu quo maxime superattollen-
 tur fieri debet, natura et loco in considerationem adhibito.
 Qua parte excefferunt directio fiat, retro recta et in obli-
 quum, propellenda autem celeri revulsione adhibita. Jam
 vero cito revellere per circumactionem licet. Quae fre-
 quentissime excidunt nullo negotio reponuntur. In causa
 est nervorum aut ossium solutio, nervorum quidem longi-
 tudinis aut incrementi, ossium vero acetabuli aequabilitas,
 capitis laeuitas. Consuetudo usum facit. In causa quoque
 est corporis dispositio et habitus et aetas et mucus qui sine
 inflammatione subest.

Quibus ulcera statim facta sunt, aut ossibus cute extan-
 tibus aut postea ex pruritu aut asperitate, ea quidem ubi
 senseris, confestim solvito, ulceri cerato picato imposito de-
 ligatoque fasciae initio super vulnus injecto, ac in reliquis
 perinde te gerito ac si ea parte laesio nulla existeret. Hoc
 namque modo ea pars maxime extenuabitur, et citissime
 circumabrumpitur excidet, et repurgata ulcera celerrime coales-
 cent. Ferulae vero neque ad ipsum ulcus admovendae, ne-
 que apprimendae. Et in quibus non magna ossa absunt ita

HIPPOCRATES TOM. III.

V

Ed. Chart. XII. [549.] Foel. I. 868, Ed. Lind. II. (874. 875.)
οὕτω ποιεῖν. πολλή γάρ ἐμπύησις, καὶ ταῦτ' οὐκ εἶναι οὕτως,
ἀλλ' ἀνέψνυται τῶν ὑποστασιῶν εἵνεκα. τὰ δὲ τοιαῦτα ὅποσα
ἐξέσχε, καὶ εἴτε ἐμβληθῇ εἴτε μὴ, ἐπίδεσις μὲν οὐκ ἐπιιή-
δειον, διάτασις δὲ σφαῖραι ποιηθεῖσαι, οἷα πέδαι, ἥ μὲν
παρὰ σφυρὸν, ἥ δὲ παρὰ γόνυ ἐς κνήμην πλατεῖαι, προσ-
ηγέες, ἰσχυραὶ, κρείους ἔχουσai. ῥάβδοι τε σύμμετροι κρα-
νίης καὶ μῆκος καὶ πάχος, ὥστε διατείνειν. ἱμάντια δὲ ἐξ
ἄκρων ἀμφοτέρωθεν ἔχοντα εἰς τοὺς κρείους ἐνδεδεδόσθαι. ὥς
τὰ ἄκρα ἐς τὰς σφαῖρας ἐνστηριζόμενα διαναγκάζῃ. ἦσις δὲ
πισσηρὴ θερμή. σχήματα καὶ ποδὸς θέσις καὶ ἰσχύου. διαίτα
ἀτρεκής. ἐμβάλλειν τὰ ὀστέα τὰ ὑπερίσχοντα ἀνθημεράα ἢ
δευτεραῖα. τεταρταῖα δὲ ἢ πεμπταῖα μὴ, ἀλλ' ἐπὴν ἰσχνά
ῃ. ἢ δ' ἐμβολή τοῖσι μοχλικοῖσιν ἢ τὸ ἐμβαλλόμενον τοῦ
ὀστέου ἢν μὴ ἔχῃ ἀποστήριξιν, ἀποπρίσαι τῶν κωλύόντων.
αἶταρ καὶ ὥς τὰ ψιλωθέντι ἀποπέσῃ τε καὶ βραχὺ(875)τερα
τὰ μέλα. τὰ δὲ ἄρθρα τὰ μὲν πλέον, τὰ δὲ μείον ὀλισθαί-

se gerendum, et in quibus magna ossa absunt, et cum multa
suppuratio addit, non amplius ista neque eodem modo faci-
enda, sed nudatur pars recrementorum quae moram traxe-
runt gratia. At quaecunque magna ossa cute eminent, iis,
sive reponantur sive non, deligatio quidem non convenit, sed
distensio. Orbes conficiuntur quales compedes, quorum
unus quidem juxta malleolum, alter ad genu in crure ad-
aptetur. Hi lati, leves et validi sunt circulos habentes.
Virgae autem corneae eam convenientem tum magnitudi-
nem tum crassitudinem habeant, ut distensionem moliantur.
Habenas vero utrinque in extremis finibus habeant, quibus
ad annulos alligentur ita ut extremi fines orbibus innixi
vim adhibeant. Curationem perficiunt ceratum picatum ca-
lidum, habitus corporis pedis et coxendicis positio, exqui-
sita victus ratio. Quae supereminent ossa, eodem aut postero
die reponito, quarto aut quinto die minime, sed ubi gracilia
evaserint. Repositio vero per vectium molitionem facienda
est, aut ossis quod reponitur, si firmamentum non habeat,
impedimenta praecidenda. Quin etiam nudata ossa deci-
dent et breviora membra evadent. At articuli partim qui-

Ed. Chart. XII. [130. 151.] Foesl. I. 869. 870. Ed. Lind. II. (664. 665.)
 ρει, καὶ τὰ μὲν μείον ἐμβάλεῖν ῥάδιον, τὰ δὲ μέζους ποιεῖ
 τὰς κακώσιας καὶ ὀστέων καὶ νεύρων καὶ ὀρθρῶν καὶ
 σαρκῶν καὶ σχημάτων. μηρὸς δὲ καὶ βραχίων ὁμοιότατα
 ἐκπίπτουσιν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΛΚΩΝ.

[130] (664) "Ελκεα ξύμπαντα οὐ χορή τέγγειν, πλὴν
 οἶνον, ἣν μὴ ἐν ὀρθρῳ εἶη τὸ ἔλκος. τὸ γὰρ ξηρὸν τοῦ ὑγροῦς
 ἐγγυτέρω ἔστι καὶ τὸ ὑγρὸν τοῦ μὴ ὑγροῦς. τὸ γὰρ ἔλκος
 ὑγρὸν ἔστι, τὸ δὲ ὑγρὸς ξηρὸν. ἀτεπίδεται δὲ ἔαν ἄμεινόν
 ἔσται, ὅ τι γε μὴ καταπλάσσεται. οὐδὲ καταπλάσσειν ἐνδεχό-
 μενόν ἔστιν ἔνια τῶν ἐλκῶν. μᾶλλον δὲ τὰ νεότερωτα τῶν
 παλαιότερων καὶ τὰ ἐν τοῖσιν ὀρθροῖσιν. ὀλιγοσιτέειν τε ὡς
 μάλιστα καὶ ὕδωρ ξυμφέρει πᾶσι τοῖσιν ἔλκεσι. μᾶλλον δὲ
 τοῖσι (665) νεωτέροισι τῶν παλαιότερων, καὶ [131] ὅ τι
 ἄλλο φλεγμαίνει ἔλκος ἢ || μέλλει, καὶ ὅ τι σφαιελίσαι κίν-
 δυνος, καὶ τοῖσιν ἔλκεσι καὶ φλέγμασι τοῖσιν ἐν τοῖσιν ὀρ-

dem magis, partim vero minus luxantur et qui quidem mi-
 nus, facile reconduntur. Quibusdam quoque majora tum
 ossium tum nervorum et articulorum ac carniū vitia
 contingunt. Femur autem et brachium quam simili inter
 se modo excidunt.

HIPPOCRATIS LIBER DE VLCERIBVS.

Ulcera quaecunque ea sint, praeter quam vino made-
 fieri non debent, nisi si articulos ulcus occupet. Quod enim
 siccum est ad sanum, quod humidum ad vitiatum propius
 accedit. Est namque ulcus humidum, sanum autem siccum.
 Praestat autem vinculo abstinere, nisi certe ubi cataplasma
 imponitur. Neque in quibusdam ulceribus cataplasmate uti
 licet, idque magis in recentibus quam vetustis, et iis quae
 articulos occupant. Paucis autem cibus et aquae potio quam
 maxime omnibus ulceribus, magis tamen recentibus quam
 vetustis confert, tum sicubi in ulcere inflammatio adest, aut
 metuitur aut ubi periculum est ne quid vitietur, vel cum
 articuli ulcera inflammatione tentantur, aut ubi convulsio-

Ed. Chart. XII. [131.] Foel. I. 870. Ed. Lind. II. (665.)
 θροισι, καὶ ὅκου σπασμὸς γενέσθαι κίνδυνος, καὶ τοῖσιν ἐν
 κοιλίῃ τρώμασι, πάντων δὲ μάλιστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ καὶ
 μηρῷ κατεργεῖσιν καὶ ἄλλοις ὧς κήτις γέννηται. ἐστάναι δὲ ἐν
 τῷ ἔλκει ἥκιστα ξυμφέρει, καὶ μᾶλλον ἢ ἐν τῷ σκέλει ἔχει
 τὸ ἔλκος. ἀλλ' οὐδὲ καθῆσθαι οὐδὲ πορεύεσθαι. ἡσυχίῃ δὲ
 καὶ ἀτρεμίῃ ξυμφέρει μάλιστα. τὰ δὲ νεώτιστα ἔλκεα πάντα
 ἥκιστα ἂν φλεγμῆναιεν αὐτὰ τε καὶ τὰ περιέχοντα, εἴ τις δια-
 πυήσει ὡς τάχιστα, καὶ τὸ πῦον μὴ ἀπολαμβάνόμενον ἀπὸ
 τοῦ ἔλκος τοῦ στόματος ἴσχοιτο, ἢ εἴ τις ἀποτρέποι ὅπως
 μηδὲ μελλήσει διαπυῆσαι, πλὴν τοῦ ἀναγκαίου πύου ὀλι-
 γίστου, ἀλλὰ ξηρὸν εἶναι ὡς μάλιστα φαρμάκῳ μὴ περισκε-
 λῇ. πυρῶδες γὰρ γίνεται ἐπὶ φρίκῃ ἐγγένηται καὶ σφυγμός.
 φλεγμαίνει γὰρ τὰ ἔλκεα τότε, ὅκτιαν διαπυῆσαι μέλλῃ.
 διαπυεῖ δὲ ἀλλοιούμενον τοῦ αἵματος καὶ θερμανθέντος, ὥς
 σπέν πῦον γέννηται τῶν τοιούτων ἐλκείων. ὅταν δοκῇ δει-
 σθαι καταπλάσιος, οὐ χρὴ αὐτὸ τὸ ἔλκος καταπλάσσειν,
 ἀλλὰ τὰ περιέχοντα, ὥπως τὸ πῦον ἀποχωρήῃ καὶ τὰ σκλη-

nis metus impendit et venter vulnus accepit: tum vero vel maxime, si caput et femur, vel quaevis alia pars fracturam senferit. Stare autem ulceri minime convenit, idque praefertim si in crure ulcus sit, immo neque federe neque ambulare. Verum quies et otium plurimum conducunt. At recentia ulcera omnia tum ipsa tum ambientes partes minime inflammatione tentantur, si quis quam celerrime ad suppurationem adducat, neque pus ulceris osculo interceptum supprimatur, aut si quis inhibeat ne ad pus nisi necessarium idque paucissimum deveniant, sed quam maxime ficcet medicamento non molesto. Igneum namque fervorem concipiunt, ubi horror ac pulsatio accesserit. Inflammatione si quidem tunc ulcera tentantur, cum ad suppurationem tendunt. Suppurant autem alterato et calefacto sanguine, ita ut putrefactus in huiusmodi ulceribus in pus convertatur. At ubi cataplasmate opus esse visum fuerit, non ad ipsum ulcus, sed ad ambientes partes admovendum, quo via puri fiat et quae induruerunt emolliantur. Quod vero

Ed. Chart. XII. [131. 132.] Foes. I. 870. Ed. Lind. II. (665. 666.)
 ρυνόμενα μαλαχθῇ. τῶν δὲ ἐλκείων ὅπερ μὲν ἂν ὀξείῃ βέλει
 διατηρηθῇ ἢ διακοπῇ, ἐνδέχεται ἔναιμον φάρμακον, καὶ τὸ
 κωλῦον διαπνεῖν ἀναξηραίνον τι. ἥτις ὑπὸ τοῦ βέλους (666)
 ἐφλάσθη καὶ ἐκόπη σὰρξ, ταύτην δὲ ἱητρούειν, ὅπως διάπνος
 ὡς τάχιστα γένηται. ἥσόν τε γὰρ φλεγμαίνει καὶ ἀνάγκη
 τὰς σὺρκας τὰς φλασθείσας καὶ κοπεύσας καὶ σαπείσας καὶ
 πῦον γενομένας ἐκτακῆναι. ἔπειτα βλαστάνειν νέας σάρκας.
 ἔλκεϊ νεοτρώτω παντὶ πλήν ἐν κοιλίῃ συμφέρεαι αἷμα ποιεῖν
 ἀπορροεῖν πυκνὰ, ὅπως ἂν δοκέῃ καιρὸς εἶναι, καὶ ἀπ' αὐ-
 τῶν τῶν ἐλκείων τῶν περιεχόντων τὸ ἔλκος, ἄλλως τε καὶ
 ἢ ἐν κνήμῃ ἢ τὸ ἔλκος ἢ ἐν δακτύλῳ ποδὸς ἢ χειρὸς, μᾶλ-
 λον ἢ πον ἄλλοθι τοῦ σώματος. γίνεται γὰρ ἀπορροήεντος
 τοῦ αἵματος ξηρότερα καὶ μείονα ἰσχυαίνόμενα. κωλύει [132]
 μὲν γὰρ μάλιστα τὰ τοιαῦτα ἔλκεα ὑγραίνεσθαι, ἔπειτα δὲ
 καὶ τὰ σύμπαντα αἵματος σηπεδῶν καὶ ἐξ αἵματος μεταστά-
 σιος γένηται. συμφέρεαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ αἵματος ἀπορροήν

ulcus acuto telo incisum aut dissectum fuerit, medicamentum
 quod cruentis protinus imponitur, ἔναιμον Graeci vocant, et
 siccans quoddam quod suppurare vetet, admittit. Quae caro
 a telo collisa aut caesa est, ea ita curanda est, ut quam celer-
 rime in pus vertatur. Nam cum minus inflammatione tentetur,
 tum necesse est carnes quae collisae caesaeque sunt, putrefa-
 ctas et in pus versas tabescere, deinde novas carnes renasci.
 Omni recens facto ulceri, praeterquam si in ventre sit, ex
 eo ipso vulnere sanguinem statim plus minusve effluere ex-
 pedit. Nam tum ipsum ulcus, tum quae ipsum ambiunt
 partes minus inflammatione vexantur. Quin et ab invete-
 ratibus ulceribus ut crebro sanguis effluat, prout opportunum
 videbitur, tam ab ipsis ulceribus quam a circumstantibus ul-
 cus partibus efficere conducit, tum praecipue si in crure,
 aut pedis aut manus digito ulcus sit, magis quam in alia cor-
 poris parte. Exhausta enim sanguinis effluxu sicciora ac
 minora evadunt. Ejusmodi namque ulcera praecipue qui-
 dem sanescere prohibet, tum demum vero reliqua etiam
 omnia, sanguinis putredo et quod ex sanguinis mutatione est

Ed. Chart. XII. [132.] Foesl. I. 870, 872. Ed. Lind. II. (666, 667.)
 ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐλκέων καὶ σπόγγον ἐπιθεῖν, πυκνὸν καὶ
 μαλθακὸν τετμημένον ξηρότερον ἢ ὑγρότερον, ἢ ἐπὶ τῷ
 σπόγγῳ ἄνωθεν φύλλα ἰσχνὰ τίθεσθαι. ἔλαιον δὲ καὶ ὅσα
 μαλθακώδεα ἢ ἐλαιώδεα ἐστί φάρμακα, οὐ συμφέρει τοῖσι
 τοιούτοις ἐλκεσιν, ἢν μὴ πάντῃ ἤδη πρὸς ὑγίειν τείνη.
 οὐδὲ τοῖσι νεοτρώτοις ἐλκεσι συμφέρει ἔλαιον, οὐδὲ μαλ-
 θακώδεα οὐδὲ στεατώδεα φάρμακα, ἄλλως τε καὶ ὅτι ἂν
 δέηται ἔλκος πλείονος καθάρσιος. τὸ δὲ ξύμπαν εἰπεῖν, ἐλαίῳ
 τὴν χροῖσιν ποιεῖσθαι καὶ ἐν θέρει καὶ ἐν χειμῶνι, πρὸς αὐ-
 τῶν τοιούτων φαρμάκων δεόμεθα.

|| Ὑποκάθαρσις τῆς κάτω κοιλίης συμφέρει τοῖσι πλεί-
 οστοις τῶν ἐλκέων καὶ ἐν τρώμασιν ἐν κεφαλῇ ἐοῦσι καὶ
 (667) ἐν κοιλίῃ καὶ ἐν ὄφθοις καὶ ὅσα σφρακλίσαι κίν-
 δυνος καὶ ὅσα ῥαπτὰ καὶ τοῖσιν ἐσθιομένοις καὶ ἐρπιστι-
 κοῖσι καὶ τοῖσιν ἄλλως πεπαλαιωμένοις ἐλκεσι. καὶ ὅπῃ
 ἂν μέλλῃ ἐπιθεῖν, οὐ χρὴ οὐδ' ἐμπλάσσειν τὰ φάρμακα, πρὶν
 ἂν πάντῃ ξηρὸν ποιήσῃς τὸ ἔλκος, τότε δὲ δεῖ προστιθέναι,

ortum. Post sanguinis effluxum, in his ulceribus spongiam
 densam, mollem, incisam, sicciorem, non humidiorē allig-
 gare conducit, aut spongiae folia gracilia superimponere.
 Oleum vero et quaecunque mollitudinem et olei vim habent
 medicamenta, hujusmodi ulceribus minime conferunt, nisi
 jam prorsus ad sanitatem tendant. Neque recentibus ulce-
 ribus oleum, neque mollia neque pingua medicamenta con-
 veniunt, tum vel maxime cum ulcus copiosiore purgatione
 indigeat. Atque, ut uno verbo dicam, olei litu tum aestate
 tum hieme ad ea quae hujusmodi medicamenta requirunt,
 utendum.

In magna ulcerum parte inferiorem alvum purgare con-
 venit, tum etiam in vulneribus capitis et ventris et arti-
 culorum, tum in quibus partis corruptela imminet, itemque
 in his quae futuram postulant et in his quae exedunt et ser-
 punt, tum alias in his ulceribus quae inveteraverunt, et
 quae deligationem postulant. At neque ubi deligatione uti
 aut medicamenta ulceri imponere voles, id prius quam ulcus

Ed. Chart. XII. [152.] Foes. I. 872. 873. Ed. Lind. II. (667.)
 ἀνασπογγίζειν δὲ τὸ ἔλκος πολλάκις σπόγγῳ, καὶ αἰθερὶς ὀνό-
 μιον ξηρὸν καὶ καθαρὸν προσίσχων πολλάκις. οὕτω δὲ ἐπι-
 θεῖς τὸ φάρμακον τὸ δοκέον συμφέρειν, ἐπιδεῖν ἢ μὴ ἐπι-
 δεῖν. ἔλκεσι τοῖσι πλείστοιςιν ὥρη ἢ θερμότερη συμφερω-
 τέρη τοῦ χειμῶνος, πλὴν τοῖσιν ἐν κεφαλῇ καὶ κοιλίῃ. μᾶλ-
 λον δὲ ἢ ἰσημερίῳ. τὰ ἔλκεα ὅκόσα ἂν καθαρθέντα καλῶς
 τε καὶ ἐς τὸ θέον αἰεὶ ἐπὶ τὸ ξηρότερον ποιῆται τὴν βλά-
 στησιν, ταῦτα δὲ οὐχ ὑπερσαρκέει ὥς ἐπιτοπολύ. ἢν ὁκόθεν
 οὖν ὁστέον ἀφιστῆται ἢ κανθὲν ἢ πρισθὲν ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ,
 τῶν ἔλκων τούτων αἰ οὐλαὶ κοιλότεραι γίνονται. ἔλκεα οὐ
 πεκνυθμένα οὐκ ἐθέλει ξυνιέναι, ξυναγόμενα, οὐδ' αὐτό-
 ματα ξυνέρεχται. ὡν τὰ περιέχοντα φλεγμαίνει τοῦ ἔλκεος,
 εἴτ' ἂν μὴ παύσῃται τῆς φλεγμασίης, οὐκ ἐθέλει ξυνιέναι.
 οὐδὲ ὡν τὰ περιέχοντα τοῦ ἔλκεος μελανθῇ καὶ αἵματος ση-
 πεδόνῃ ἢ καὶ κίρσοῦ παρέχοντος τὴν ἐπιθήκην τοῦ αἵματος.

valde ficcum reddideris moliaris oportet, tum vero utiliter imponas. Saepius vero ulcus spongia abstergendum, itemque linteam ficcum et mundum crebro adhibendum, tum demum medicamentum quod utile videatur impositum alligandum, aut sine vinculo relinquendum. Ulceribus plerisque calidum anni tempus magis quam hiems conducit, praeterquam iis quae sunt in capite et ventre, magis tamen aequinoctium. Ulcera quae neque probe neque ut convenit prius assidue repurgata carnem producere incipiunt, ea plurimum carne superexcrefcunt. Quae vero probe et ut decet repurgata semper ad ficcus nisi sint, confusa curatione tendunt, iis fere caro non excrefcit. Quaecunque ex parte os aut ultius, aut sectum aut quavis alia ratione secesserit, in huiusmodi ulceribus cicatrices cavae fiunt. Non repurgata ulcera neque si inter se adducantur, coire solent neque sua sponte coalescunt. Neque item coire solent quorum ulcus ambientes partes inflammatione vexantur, quandiu inflammatio perseverat. Nec si quae ulcus ambiunt nigredinem contrahant, aut sanguine putrescente, aut etiam varice

Ed. Chart. XII. [132, 133.] Foesl. I. 873. Ed. Lind. II. (667, 668.)
οὐδὲ ταῦτα ἐθέλει ξυνιέναι, ἢν μὴ τὰ περιέχοντα τοῦ ἔλκεος
ὑγίεια ποιήσῃς.

[133] Τῶν ἐλκῶν τὰ κυκλωτερέα, ἢν ὑπόκοιλα ᾖ, ἐν
κύκλῳ πάντῃ ἐπιτάμνουν χρῆ, τὰ ἀφροστεῶτα ἢ πάντα ἢ τὰ
ἡμίσεα τοῦ κύκλου, κατὰ μήκος τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου.
(668) ἐπὶ παντὶ ἔλκει ἐρυσιπέλατος ἐπιγενομένου καθαροὺς
δεῖ ποιεῖσθαι τοῦ σώματος, ἐφ' ὁκότερά ἂν ξυμφέρει τῷ
ἔλκει, εἴτε ἄνω εἴτε κάτω. ὅτῳ ἂν οἰδημα γένηται παρὰ τὸ
ἔλκος, ἀφλεγμάντου ἐόντος τοῦ ἔλκεος χρόνῳ ὕστερον, πύον
ὑπόστασιν ἴσχει τὸ οἰδημα, καὶ ὅτι ἂν τῇ φλεγμασίῃ οἰδη-
σαν μὴ καθίστηται τῶν ἄλλων καθισταμένων, ὅσα ἅμα ἤρ-
ξατο φλεγμαίνειν καὶ οἰδίσκεσθαι, καὶ τοῦτο κίνδυνος μὴδ'
ἅμα ξυνιέναι. ὅσα δὲ πιπτόντων ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ διακό-
πτεται καὶ θλάται καὶ ἀνοιδίσκεται τὰ περιέχοντα τὸ ἔλκος
καὶ διαπυήσαντα πῦον ἀπὸ τῶν οἰδημάτων ἀποχωρεῖ κατὰ
τὸ ἔλκος. τῶν τοιούτων ὅτι ἂν δοκῇ δεῖσθαι καταπλάσιος,
οὐ χρῆ αὐτὸ τὸ ἔλκος καταπλάσσειν. ἀλλὰ τὰ περιέχοντα,
ὅπως τὸ πῦον ἀποχωρῇ καὶ τὰ σκληρυνόμενα λαπαχθῇ.

sanguinis influxum suppeditante, id genus ulcera coire so-
lent, nisi ulcus circumstantes partes sanas effeceris.

In rotundis ulceribus, si cavitatem nacta sint, quae ab-
cesserunt in orbem undiquaque aut ex toto aut ex dimidio
circuli, secundum hominis naturalem longitudinem prae-
cidere oportet. In omni ulcere cui erysipelas accessit, cor-
poris purgationem quamcunque in partem ulceri conducit,
sive sursum sive deorsum, instituire oportet. Quoties circa
ulcus tumor accesserit, absque ulceris inflammatione, in eo
temporis progressu pus subsidet. Quod vero ex inflamma-
tione intumuit, neque aliis quae una inflammari et intum-
escere coeperunt conquiescentibus conquiescit, hoc etiam
ne una non coalescat metus est. Quaecunque ex casu aut
alio pacto discinduntur, colliduntur, aut circum ulcus in-
tumescunt, iisque suppurantibus pus ad ulcus se recipit, in
his, si quis usus cataplasmatibus esse videatur, id non ad ulcus,
sed ad ea quae ipsum ambiunt imponendum, ut pus decedat

Ed. Chart. XII. [133.] Foef. I. 873. 874. Ed. Lind. II. (668. 669.)
 ἐπειδὴν δὲ λαπαχθῇ καὶ ἡ φλεγμασίη παύσεται, ἔπειτα ἀφε-
 στηκότα σπόγγους ἐπιδέων προσιστάναι, ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ
 ὑγιέος ὀλίγον προσχωρέων. ἐπὶ δὲ τῷ σπόγγῳ ἄνωθεν φύλλα
 ἐπέστω συχνά. ὅτι δ' ἂν μὴ δύνηται προστιῆναι, ἡ σάρξ
 ὑγρὴ ἐοῦσα αἰτίη ἐστὶ ταύτην ἐκβάλλειν. ἦν ὑπὸ βαθεΐῃ
 σαρκὶ τὸ ἔλκος ἔη κατ' ἄμφω, καὶ τῆς ἐπιδέσιος καὶ τοῦ
 προσπιέσοντος ὑποκυρσοῦνται. τὸ δὲ τοιοῦτον ἂν τις τάμῃ
 πρὸς μῆλην, ἣν εἰδέχεται, εὖροον, ἀπὸ τοῦ στόματος τὸ ||
 ἔλκος ἀνατέμνειν, ὅπῃ ἂν δοκῇ καιρὸς εἶναι, καὶ οὕτως
 ἡτρεῖν προσφέρειν, ὁκοίης δ' ἂν δοκῇ προσδεῖσθαι. ὥς δὲ
 τὰ (669) πολλὰ ἐπὶ παντὶ ἔλκει ὅτι ἂν κοιλίην ἔχῃ, πρὸς
 τὸ ἰδὴ καταφανέα ἰδεῖν, οἰδήματος μὴ προσεόντος. ἦν μὲν
 εἴη ἐν αὐτῷ σηπεδὼν ἢ ἡ σάρξ ὑπὲρ μυδῶσα καὶ σαυρὴ,
 ἔσται τοῦτο τὸ ἔλκος καὶ τὰ περιέχοντα τὸ ἔλκος ἰδεῖν
 μέλανα ὑποπέλια, καὶ τῶν ἐσθιομένων ἐλκῶν, ὅπῃ καὶ ἂν
 φαγέδαινα ἐνέῃ, ἰσχυρότατά τε νέμεται καὶ ἐσθίει, καὶ ταύτη
 τοῦ ἔλκος τὸ περιέχον χροίην ἔξει μέλαιναν ὑποπέλιον.

et quae indurata sunt emolliantur. At ubi emollita sunt et
 inflammatio conquievit, demum spongiis alligatis ea quae
 abscesserunt affirmato, orfus a parte sana paulumque pro-
 gressus. Super spongiam autem folia multa imponito. Quod
 si quid affirmari nequit, cujus causa est caro humida, eam
 ejicere oportet. Si ulcus in carne altius infederit, utraque
 ex causa tum ex deligatione tum ex eo quod praeterea com-
 primit, in quendam tumorem assurgit. Hoc sane si quis
 secare velit supra specillum immissum, quatenus licet, ut ad
 effluxum pateat, ab ore ulceris est refecandum, ubicunque
 videbitur opportunum, sicque quaecumque necessaria videbi-
 tur curatio admovenda. Fere autem ulcus omne quod cavi-
 tatem habet, in quam recta conspici possit tumore non prae-
 sente, in eo si quidem putredo aut caro nimio humore mar-
 cida et putris subfit, tum ipsum ulcus tum quae juxta sunt,
 nigra aut sublivida conspicientur. Et inter ulcera exedentia,
 quacunque in parte phagedaena adfuerit, et valde depascitur
 et absumit ea quoque in parte, quae ulcus circumstant, colo-
 rem habebunt nigrum ac sublividum.

Ed. Chart. XII. [134] Foef. I. 874. 875. Ed. Lind. II. (669.)

[134] Καταπλάσματα οίδημάτων καὶ φλεγμοσίνης τῆς ἐν τοῖς περιέχουσιν. ἢ ἐφθῇ φλόμος καὶ τῆς τριφύλλου τὰ φύλλα ὡμὰ, καὶ τοῦ ἐπιπτεροῦ τὰ φύλλα ἐφθὰ καὶ τὸ πόλιον. ἢν δὲ καὶ καθαίρεσθαι δέη τὸ ἔλκος, πάντα μὲν καὶ αὐτὰ καθαίρει, ἅτερ καὶ τῆς συκῆς τὰ φύλλα καὶ τῆς ἐλαίης καὶ τὸ πράσιον. ἔπειν δὲ ταῦτα πάντα, μάλιστα δὲ τούτων ἔπειν τὸν ἄγρον καὶ τὴν συκὴν καὶ τὴν ἐλαίην καὶ τῆς σίδης τὰ φύλλα ὡσαύτως ἔπειν. ὡμοῖσι δὲ τοῖσι δεῖ χρεῖσθαι. τῆς μαλάχης τὰ φύλλα. τρίβων ξὺν οἴνῳ, καὶ τοῦ πηγάνου τὰ φύλλα, καὶ τῆς ὀριγάνου χλωρῆς. πᾶσι τούτοις χρὴ τοῦ λίου τὸν καρπὸν φρύξαντα καὶ κύψαντα ὡς λειότατον μινγνύναι. ὅκου δὲ ἐρυσίπελας κίνδυνος ἐφ' ἑλκεσι γενέσθαι, τῆς ἰσάτιδος τὰ φύλλα τρίβων ὡμὰ καταπλάσσειν οὐκ ἐν τῷ λίῳ ἢ τὸ λίον δεύων στρέγνου χυλῷ ἢ ἰσάτιδος καταπλάσσειν. ὅταν δὲ τὸ ἔλκος καθαλόν μὲν ἔη, φλεγμαίνει δὲ τὸ τε ἔλκος καὶ τὰ περιέχοντα τοῦ ἔλκος φακὸν ἐν οἴνῳ ἐψήσας καὶ τρίψας λείον, ἐλαίῳ ὀλίγῳ φυρήσας καταπλάσας ἐπιθεῖν, καὶ τοῦ κυνοσβάτου ἐψήσας τὰ φύλλα ἐν

Partibus vero circa positis tumore et inflammatione laborantibus, utiliter cataplasmate imponitur verbascum coctum et trifolii folia cruda ac epipetri folia cocta et polium. Eademque haec omnia si ulcus purgari postulet, purgandi quidem vim habent. Quin etiam et fici folia et oleae et marubium, quae omnia incoquere oportet. Inter haec autem maxime viticem, ficum, oleam, decoquito. Eodemque modo mali punicae folia incoquenda sunt. Crudis vero uti licet, malvae foliis ex vino tritis, item rutae atque origani viridis foliis. Quibus omnibus lini semen torrefactum ac quam tenuissime tritum immisceto. Ubi vero erysipelatis metus ulceribus imminet, glastii folia trita cruda cum lini semine ex cataplasmate imposito, aut lini semen folani aut glastii succo maceratum in cataplasmate adhibendum. Cum autem ulcus quidem purum fuerit, ipsum vero et ambientes partes inflammatione vexantur, lenticulam ex vino coctam et laevigatam paucō oleo admixto, ex cataplasmate deligato et rubi canini folia ex aqua laevigata cataplasmate imposito,

Ed. Chart. XII. [134.] Foes. I. 875. Ed. Lind. II. (670.)
 ὕδατι (670) τρίψας λεῖτα καταπλάσσειν. ὁ θόγιον ὑποτείνας
 λεπτόν καθαρὸν, οἶνον καὶ ἐλαίον τέγξας καὶ ὅταν ξυνάγειν
 βούλῃ τοῦ κυνοσβάτου τὰ φύλλα, ὥσπερ τὸν φακὸν σκευά-
 ζειν, σαργίδιον, οἶνος καὶ λίνου καρπὸς παραμίννεται λεπτός·
 καὶ τόδε ὁ τοῦ λίνου καρπὸς καὶ ἄγνος ὠμὸς καὶ μηλεία
 στυπτηρίη, ὅξει ταῦτα δευθέντα.

Ὁμακκα λευκὴν ἐξ χαλκεῖον θλίψας ἐρυθρόν δι' ἡθμοῦ
 πρὸς ἥλιον τιθέναι τὰς ἡμέρας. τὰς δὲ νύκτας αἶρειν, ὅπως
 μὴ θροσίζηται. ἀνατρίβειν δὲ τῆς ἡμέρας ἀπαύστως, ὡς ὁμα-
 λῶς ξηραίνεται, καὶ ἀπὸ τοῦ χαλκεῖου ὡς ὅτι πλείστον ἀνα-
 λαμβάνειν. τιθέναι δὲ ἐς τὸν ἥλιον τοσοῦτον χρόνον, ἕστ'
 ἂν παχὺ γένηται ὥσπερ μέλι. ἔπειτα ἐς χύτριν χαλκὴν ἐγγέας
 καὶ μέλι ὡς κάλλιστον καὶ οἶνον γλυκὺν, ἐναφειήσας πρότε-
 ρον ῥητίνην τερμινθίνην, ἔψειν δὲ τὴν ῥητίνην ἐν τῷ οἶνῳ,
 ἕως ἂν σκληρὴ γένηται ὥσπερ μέλι ἐφ' ὅν. ἔπειτα τὴν μὲν
 ῥητίνην ἐξελεῖν, τὸν δὲ οἶνον ξυγγέαι. ἔστω δὲ πλείστος μὲν
 ὁ χυλὸς τῆς ὑμακκος, δεύτερος δὲ ὁ οἶνος, τρίτον δὲ τὸ μέλι
 καὶ σμύρναν τὴν στακτὴν καὶ ἄλλως ὡς βελτίστην τρίψας

superdato linteo tenni, puro, vino et oleo madente. At ubi
 oras ulceris committere voles, rubi canini folia eo modo
 quo lenticulam praeparato vel nasturtium, *σαργίδιον* dicitur,
 vinum et lini semen contritum commiscuntur. Hoc quoque
 lini semen vitex cruda, et alumen melinum, haec aceto ma-
 cerato.

Uvam acerbam albam in vas aeneum rubrum per colum
 transmissam interdiu insolato, noctu deponito, ne rorem sen-
 tiant. Interdiu autem assidue terito, ut aequabiliter siccescat
 et ex aeneo vase quam plurimum contrahat. Tantisper vero
 soli exponatur, dum mellis craffitudinem adepta fit. Deinde
 in ollam aeneam transfundatur, cum melle quam optimo et
 vino dulci, in quo prius refina therebinthina incoxerit dum
 ad instar mellis cocti dura evaserit, qua postea exempta
 vinum affunditur. Sit autem succi uvae acerbae maxima
 pars, secundo loco vini, tertio mellis. Myrrha quoque
 lacte, vel alioqui quam optima bene trita, ex eodem vino

Ed. Chart. XII. [154, 135.] Foef. I. 875, 876. Ed. Lind. II. (670, 671.)
 λείην καὶ δίσσθαι τοῦ οἴνου τοῦ αὐτοῦ παρεγγέοντα κατ'
 ὀλίγον. ἔπειτα ἔψιν αὐτὴν ἐφ' ἑαυτῆς τὴν σμύρναν ξὺν τοῦ
 οἴνω ἀνακινέοντα. ὅταν δὲ δοκῇ ἤδη καλῶς ἔχειν τὸ πάχος,
 ξυγγέαι ἐς τὸν χυλὸν τῆς ὀμφακός, καὶ νίτρον ὡς ἄριστον
 φρύξας, ἡσυχῶς μινύναι ἐς τὸ φάρμακον, καὶ ἄνθος χαλκοῦ
 ἔλασσον τοῦ νίτρον. ταῦτα δὲ ἐπειδὴν μίξῃς, ἔψιν, μὴ
 ἔλασσον τριῶν ἡμερῶν, ξύλοισι συγκίνοισιν ὡς ὀλίγον ὑπο-
 καίοντα [135] ἢ ἄνθραξιν ὡς μὴ φρύγῃται, καὶ ἐμ-(671)
 βαλλόμενα πάντα ἄνδρα ἔστω καὶ τὰ ἔλκεα μὴ τεγγέσθω,
 ὅπῃ ἂν ἐπαλεῖ|φῃται τοῦτο τὸ φάρμακον. χρῆσθαι δὲ τοῦτω
 τῷ φαρμάκῳ πρὸς πεπαλαιωμένα ἔλκεα καὶ πρὸς τὰ νεό-
 τρωτα, καὶ ἐς πόσθιον καὶ ἐς κεφαλῆς ἔλκεα καὶ ὠτός. φάρ-
 μακον ἕτερον τῶν αὐτῶν ἔλκεων. χολή βοός ξηρή, μέλι ὡς
 κάλλιστον, οἶνος λευκός, ἐναφειῆσαι δὲ ἐν αὐτῷ λωτοῦ τορ-
 νέυματα. λιβανωτός, σμύρνη ἴση, κρόκος ἴσος. ἄνθος τε
 χαλκοῦ, ὁμοίως δὲ ὕρῳ, οἶνος πλεῖστος, μέλι δεύτερον,
 ὀλίγιστον ἢ χολή. ἕτερον. οἶνος, μέλι κέδρινον ὀλίγον, τὰ δὲ
 ξηρὰ ἄνθος χαλκοῦ, σμύρνα, σίδιον αὐόν. ἕτερον. ἄνθος χαλ-

fenfim affuso diluitur, dein ipsa per se in vino agitando in-
 coquitur. Ubi vero justam crassitudinem nacta esse videatur,
 in uvae acerbae succum affunditur. Tum nitrum quam opti-
 mum torrefactum, paulatim medicamento admiscetur et flor-
 is aeris minor quam nitri modus. Quae ubi inter se mixta
 fuerint, non minus quam per triduum coquantur, lignis
 ficulneis paulatim succensis vel carbonibus, ne torreantur.
 Quae immittuntur omnia humoris sint expertia, ulceraque
 minime madeant, ubi hoc medicamentum illinitur. Eo utitor
 ad inveterata et recentia ulcera, tum ad cutem quae colis
 glandem tegit, tum capitis atque auris ulcera. Aliud medi-
 camentum ad eadem ulcera. Fel bubulum aridum, mel quam
 optimum, vinum album ex quo loti ramenta deferbuerint,
 thus, myrrha, aequa portione, croci, floris aeris tantun-
 dem. Ex liquidis plurima sit vini portio, deinde mellis,
 fellis paucissima. Aliud. Vinum, mel cedrinum pauca quan-
 titate, ex aridis autem, flos aeris, myrrha, malicorium sic-

Ed. Chart. XII. [135.] Foef. I. 876. Ed. Lind. II. (671. 672.)
 καὶ ὀπτὸν ἡμιμοῖριον, σμύρνης δύο ἡμιμοῖρια, κρόκου τρεῖς
 μοῖραι, μέλι ὀλίγον σὺν οἴνῳ ὀπτώμενα. ἕτερον. λιβατωτοῦ
 μοῖρα, κικίδος μοῖρα, κρόκου τρεῖς. τούτων ἕκαστον ξηρὸν
 τριψαίῃ ὡς λειότατον. ἔπειτα μίξας τρίβειν ἐφ' ἡλίῳ ὡς θερ-
 μοτάτῳ, παραχέων χυλὸν ὄμφακος ἕως ἂν ἰξῶδες γένηται,
 ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. ἔπειτα ἐν οἴνῳ αὐστηρῶ μέλανι εὐώδεϊ
 παραχέειν κατ' ὀλίγον διέσθαι. ἕτερον. ἐν οἴνῳ γλυκίῳ ἔψειν
 λευκῶ, κρίνου ῥίζας. ἐπειδὴν δὲ δοκῇ καλῶς ἔχειν, ἀποχέας
 τοῦ οἴνου δύο μοῖρας ποιῆσαι τοῦδε, καὶ ἀμόργης ἐλαίου ὡς
 ἀνδροτάτου μοῖραν μίαν. ἔπειτα ἔψειν ἀνακινέων, ὡς μὴ
 σφουγγί, μαλθακῶ πυρὶ, ἕως ἂν δοκῇ τοῦ πάχους καλῶς ἔχειν.
 ἕτερον. τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ, ἀντὶ δὲ τοῦ οἴνου ὅξος ὀξύ-
 τατον ἔστω λευκόν. ἐμβάψαι δὲ ἐς αὐτὸ εἰρία ὡς οἰσυνάδεα,
 καὶ δεύσας τῇ ἀμόργῃ ἔψειν, καὶ ὀπὸν ἐρινεοῦ ξυγγαίαι,
 καὶ στυπτηρίην μηλείην καὶ νίτρον καὶ ἄνθος χαλκοῦ μίξαι
 ὀπτὰ (672) ἀμφοτέρω. τοῦτο μᾶλλον τοῦ προτέρου καθαίρει
 τὰ ἔλκεα. ξηραίνει δὲ τὸ πρότερον οὐχ ἥσσον. ἕτερον. τὰ
 εἰρία βάψαι ὡς ἐν ὀλιγίστῳ ὕδατι. ἔπειτα οἶνον ξυγγέας μέ-

cum. Aliud. Floris aeris usli pars dimidia, myrrhae duae
 partes dimidia, croci tres partes, mellis exiguum, ex vino
 incoquantur. Aliud. Thuris pars una, gallae tantundem,
 croci triplum. Singula arida quam laevissime trita, deinde
 mixta ad solem ferventissimum, uvae acerbae succo affuso,
 dum viscosa evadant, per tres dies teruntur, demum vino
 austero, nigro, odorato, paulatim instillato macerantur.
 Aliud. Ilicis radices ex vino dulci, albo, incoquantur, at-
 que ubi probe habere videbitur, vini transfusi duae partes
 sumuntur, et amurcae quam siccissimae una. Deinde agi-
 tando ut ne urantur, incoquantur leni igne dum justam
 crassitudinem habere videantur. Aliud. Reliqua quidem
 eadem, verum vini loco acetum album acerrimum sumitur,
 in quod lanae quam maxime succidae intinguntur, tum am-
 mixta amurca et affuso caprifisci succo decoquitur, et alumen
 melinum ac nitrum aerisque flos, utraque usita admiscuntur.
 Hoc priore ulcera magis purgat, siccat tamen illud non mi-
 nus. Aliud. Lanae paucissima aqua intinguntur, dein vini

Ed. Chart. XII. [135, 136.] Foef. I. 876. 877. Ed. Lind. II. (672.)
 ρος τρίτον, ἔπειν ἕως ἂν καλῶς ἔχη τὸ πάχος, ἀπὸ τῶνδε
 διαπνύσκεσθαι ἐξέσται τὰ νεότερωτα τάχιστα.

|| "Ἄλλο. ὄρον ξηρὸν ἐπιπάσσειν καὶ στέλλειν κρόδης
 ἐν ὀπῷ φλοιὸν χλωρὸν τρίβων ἐν οἴνῳ ἐνστέλλειν καὶ ἄνεν
 οἴνου αὐτὸν καὶ ξὺν μέλιτι. ἕτερον. ὅξος ἀφειψὼν, λοιτοῦ
 τορνεύματα. ἔστω δὲ λευκὸν τὸ ὄξος. κῆπειτα μίξει ἀμόργη
 ἐλαιῶν καὶ ὀρθρόν πίσεως ὠμόν, καὶ ἐπαλείφειν καὶ κατα-
 στάζειν καὶ ἐπιδεσμεῖν. ξηρὰ ἀποτρέπει τὰ νεότερωτα δια-
 πνύσκεσθαι, ἢ ὅξει ἀποτίψας, οἴνῳ ἀποσπογγίσας.

[136] "Ἄλλο. τὸν μόλιβον τὸν λεῖον ξὺν τῇ σποδῷ τῇ
 κυπρίῃ λεανθέντα ἐπιπάσσειν, καὶ τοῦ λοιτοῦ τὰ ἰχθυήματα
 ἐπιπάσσειν, καὶ τὴν λεπίδα τοῦ χαλκοῦ, καὶ τὴν στυπτηρίην
 καὶ τὴν χαλκίτην μετὰ τοῦ χαλκοῦ, καὶ μόνην καὶ μετὰ
 τῶν τοῦ λοιτοῦ ἰχθυημάτων. καὶ ἄλλως ὅταν δέηται ξηροῖσι
 τοῖσι τοιοῦτοις χυεῖσθαι, καὶ τῇ σποδῷ τῇ ἰλλυριώτιδι λείῃ
 μετὰ τῶν ἰχθυημάτων, καὶ αὐτοῖσι μόνοις ἰχθυήμασι, καὶ
 ἄνθη ἀργύρου μόνη, ὡς λειοτάτη, καὶ τὴν ἀριστολοχίην

tertia pars affunditur, coquantur dum ad justam crassitudi-
 nem pervenerint. Haec recentia vulnera citissime ad suppura-
 tionem deducunt. Ista vero maxime ab his suppurationem
 avertunt.

Aliud. Arum siccum inspergito, et ficulnei rami cor-
 ticem viridem cum succo ex vino tritum immittito, quem
 vel sine vino vel per se cum melle immittere licet. Aliud.
 Ex aceto albo loti ramenta incoquito, deinde amurcam et
 serum picis crudum immisceto, illinito, instillato et alligato.
 Haec sicca recentia vulnera suppurare prohibent, aut loco
 ex aceto abluto aut ex spongia vino madente deterfo ad-
 hibita.

Aliud. Plumbum tritum cum spodio Cypria laevigatum
 inspergito, tum loti corticum fragmenta, tum aeris squamam
 et alumen et Chalcitidem cum aere et folam et cum loti
 corticum fragmentis. Alioquin si aridis opus sit, his uti li-
 cet et spodio Illyrio cum corticum fragmentis laevigato, aut
 ipsis corticum fragmentis per se. Flos item argenti per se
 quam tenuissime tritus et aristolochia tum erasa tum bene

Ed. Chart. XII. [136.] Foef. I. 877. 878. Ed. Lind. II. (672. 673.)
 ξύων τε καὶ τριβῶν λείην ἐπιπάσσειν. ἕτερον ἔναιμον. σμύρνα,
 λιβανωτός, κικίς, ἰός, ἄνθος χαλκοῦ ὀπιόν, στυπτηρίη Αἰ-
 γυπτίη ἐπιτή, οἰνάνθη, οἰσυνίδες, μολύβδαινα. τούτων ἴσον
 ἐκάστου ἢ διέσεις σὺν οἴνῳ ὥσπερ τὸ πρότερον, καὶ ἄλλῃ
 ἐργασίῃ κατὰ τὰ αὐτά. ὅξος ὡς ὀξύτατον λευκόν, μέλι, στυ-
 πτηρίην Αἰγυπτίην. τίτρον ὡς ἄριστον, ἡσύχως φριξας, χολῆς
 ὀλίγον συνέχει. τοῦτο τὰ ὑπερσαρ(673)κέοντα καθαίρει καὶ
 κοιλαίνει καὶ οὐ θάκνει. ἄλλο. ποιή ἢ μικρόφυλλον, ἢ ὄνομα
 παρθένιον τὸ μικρόφυλλον, ἢ τὰ θύμια τὰ ἀπὸ τοῦ πο-
 σθίου ἀφαιρεῖ, καὶ στυπτηρίη ἢ χαλκίτις καὶ μηλιάδος ὠμῆς,
 ἐλατήριον λεπτὸν ξηρὸν προστεῖλαι καὶ τὸ σίδιον λεπτὸν
 ξηρὸν ὡσαύτως.

|| Πληροῦ δὲ μάλιστα τὰ κοῖλα τὰ καθαρά ποιή ἢ
 λαγώπυρος ὄνομα. ἔστι δὲ πιτύροισιν ὁμοίη, ὅταν ἀναινηται,
 μικρὸν τὸ φύλλον, ὥσπερ καὶ τὸ τῆς ἐλαίης, καὶ μακρότερον,
 καὶ πρᾶσιον τὸ φύλλον σὺν ἐλαίῳ. ἕτερον. ἰσχάδος τὸ εἶω
 τὸ πῖαυ τὸ μελιτοσιδὲς ὡς ξηροτάτης, ὕδατος δύο μοῖρας
 καὶ λίου καρπὸν φριξας μὴ σφόδρα, ὡς λεπιοτάτου μοῖραν

trita inspergitur. Aliud cruentis vulneribus idoneum. Myr-
 rha, thus, galla, aerugo, flos aeris ustus, alumen Aegyptium
 ustum, oenanthe, lanae fordidae, plumbi recrementum.
 Singula pari pondere vino diluuntur, ut supra. Alia etiam
 mixtura ad eadem. Acetum album quam acerrimum, mel.
 alumen Aegyptium, nitrum quam optimum leviter tostum.
 fellis exiguum, simul coquito. Hoc super excrefcentem car-
 nem detrahit, excavat et morsus est expers. Aliud. Par-
 thenium quod μικρόφυλλον dicitur et herba est minuta ha-
 bens folia, quaeque cutis glandem tegentis thymia aufert.
 alumen, chalcitis, melini crudi portio, elaterium tenue ari-
 dum inspergitur, eodemque modo malicorium tenue aridum.

Cava autem et pura maxime implet herba lagopyrus
 nomine, furfures ubi inaruit referens parvo instar oleae
 folio, sed longiore, et marrubii folium cum oleo. Aliud
 Caricae quam siccissimae pars interior pinguis, mellis instar,
 aquae partes duae, feminis lini non admodum tosti et tenu-

Ed. Chart. XII. [136. 137.] Fœf. I. 878. Ed. Lind. II. (674. 675.)
 μίαν. ἄλλο. τῆς ἰσχάδος, καὶ ἄνθος χαλκοῦ ὀλίγον λεπτόν
 καὶ συκῆς ὀπὸν. τὸ δ' ἐκ τῆς ἰσχάδος χαμαιλέων μέλας,
 χολὴ βοῶς ξηρὴ, τὰ μὲν ἄλλα τὰ αὐτὰ, τὰ δὲ ξηρά. καρ-
 δαμον λεπτόν ὠμόν, ἐρύσιμον, ἐκατέρου ἴσον, τῆς δὲ ἰσχά-
 δος δύο μέρος, λίου καρποῦ δύο μοίρας, ὀπὸν συκῆς. ὅταν
 τούτων τινὶ χρῆν τῶν φαρμάκων σπληνιτὰς ἄνωθεν ὀξυρούς
 ἐπιθεῖς, σπόγγον ἄνωθεν τῶν σπληνῶν ἐπίθης καὶ ἐπίδῃ
 καὶ προσπίσαι ὀλίγῳ μᾶλλον. τὰ δὲ περιέχοντα, ἣν φλε-
 γμαίνῃ, ὅ τι ἂν δοκῇ ξυμφέρειν περιπλάσσειν.

Ἦν βούλῃ ὑγρῷ χρῆσθαι καὶ τὸ καρικὸν φάρμακον
 ἐπαλείφειν. ἐπιδεῖν δὲ ὥσπερ τὰ πρότερα γέγραπται, κατὰ
 τὸν αὐτὸν λόγον, ἔστι δὲ ἐκ τῶνδε τὸ φάρμακον ποιούμενον.
 ἑλλεβόρου μέλανος, σαιδαράκης, λεπίδος, [137] μολίβδου
 πεπλυμένου σὺν πολλῷ θείου ἄρρεν (675) κοῦ, κανθαριδος.
 τοῦτο ὁποῖον δοκῇ συντεθέντι χρῆσθαι. ἡ δὲ δίοσις κεδρίων
 ἐλαίῳ. ἐπειδὴν δὲ ἄλις ἔχῃ ἐπαλείφοντι ἐκβάλλειν τὸ φάρμα-
 κον. ἐπιπλάσσειν ἄρον ἐφθόν, λεῖον, ἢ τρίβων ξηρόν τῷ
 μέλιτι δένον. καὶ ἣν ξηρῷ χρῆ τῷ καρικῷ. τούτων χρὴ ἀφε-

issime triti pars una. Aliud. Caricae et floris aeris triti
 exiguum, et fici succus. Tum caricae pars interior, cha-
 maeleon niger, fel bubulum aridum, reliqua quidem eadem.
 Arida vero, nasturtium tenue crudum, irio, par utriusque
 modus. Caricae partes, duae feminis lini tantundem, fici
 succus. Ubi horum medicamentorum aliquo uti voles, sple-
 nia aceto imbuta superimponito, spongia spleniis super-
 posita et alligata, ac paulo magis appressa. Quod si partes
 ambientes inflammatione laborent, quod conferre videbitur
 circumlinito.

Si liquido uti lubet, etiam caricum medicamentum illi-
 nito, ac velut antea scriptum est eodem modo adalligato.
 Ex his autem conficitur medicamentum, veratro nigro, san-
 daracha, aeris squama, plumbo eloto, cum multo sulphure,
 auri pigmento, cantharidibus. His prout videbitur compo-
 sitis utitor, cedria dilutis. Postquam vero abunde illitum fue-
 rit, medicamentum summoveto aro cocto laevigato insperso,
 aut contrito arido melle subacto. Quod si carico sicco opus

Ed. Chart. XII. [157.] Foesl. I. 878, 879. Ed. Lind. II. (674.)
 σιάνειν, τὸ φάρμακον ἐπιπλάσσω. ποιεῖ δὲ τὸ ξηρὸν ἀπὸ
 τοῦ ἐλλεβόρου μόνον καὶ τῆς σαιδαράχης. ἕτερον ὑγρὸν. ποιή,
 ἥς τὸ φύλλον ὅμοιον ᾧ τῇ φύσιν, λευκὸν δὲ χροῶδες
 κατὰ κισσοῦ φύλλον τὸ μέγεθος. αὕτη ἡ ποιή σὺν οἶνῳ ἐπι-
 πλάσσεται, ἢ τοῦ πρίνου τὸ περὶ τὸ στέλεχος τρίψας σὺν
 οἶνῳ ἐπίπλασαι. ἕτερον. ὀμφακοῦ χυλός, ὅξος ὡς ὀξύτα-
 τον, ἄνθος χαλκοῦ, τίτρον, ὅπως ἐριτεοῦ. || ἐς ὀμφακος χυλὸν
 στυπτηρίην τε ἐμβάλλειν ὡς λειοτάτην καὶ θεῖναι ἐν χαλκῷ
 ἐριθρῷ ἐς ἥλιον καὶ ἀνακινεῖν, καὶ ἀνελεῖν ὅταν δοκῇ
 καλῶς ἔχειν τὸ πάχος.

Ἐναίμα ξηρὰ τὰδε· ἐλλέβορος μέλας ὡς λειοτάτος ἐπι-
 πλάσσεται, ἕως ἄν τι τοῦ ὑγροῦ ἐνέη καὶ τεμομένου. ἐπίδεσις
 δὲ ἡ αὕτη, ἥπερ ἐπὶ τοῖσιν ἐμπλάσσεισιν. ἕτερον ὁμοίως.
 αἰλὸς χόνδρους ὡς ξηροτάτους ἐς χυτρίδιον γάλακτον ἢ κερα-
 μεοῦν κενεὸν ἐμβάλλειν, ἴσους ὡς μάλιστα τὸ μέγεθος, μὴ
 ἀδρούς, καὶ μέλι ὡς κάλλιστον διπλάσιον τῶν ἄλων εἰκάσας
 ἐπιγέαι ἐπὶ τοὺς ἄλως. ἔπειτα ἐπιθεῖναι ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους
 τὸ χυτρίδιον καὶ ἔαν ἕως ἄν κατακαυθῇ πᾶν. ἔπειτα ἀνα-

fit, his remotis medicamentum inspergendum. Facit quo-
 que siccum ex veratro solo et sandaracha. Aliud liquidum.
 Herba est cujus folium ari naturam refert, album tamen, la-
 nuginosum, folii hederæ magnitudinem æquat, ea herba ex
 vino imponitur aut quod circum ilicis caudicem inhaeret,
 ex vino tritum illinitur. Aliud. Uvae acerbae succus, ace-
 tum quam acerrimum, flos aeris, nitrum, caprifici succus.
 In uvæ acerbae succum alumen optime laevigatum et in vas
 aeris rubri conjectum foli exponito et dimoveto, ac ubi
 justam crassitudinem nactum fuerit tollito.

Alia arida hæc sunt. Veratrum nigrum quam optime
 laevigatum inspergitur, quamdiu humoris aliquid et depa-
 fcentis inerit. Deligatio autem eadem quæ emplastris ad-
 hibetur. Aliud earundem virium. Salis grana quam siccif-
 sima, pari prope magnitudine non crassa, in ollam æneam
 vel fictilem novam conjiciuntur, et mel optimum duplum
 ad sales conjectura facta, affunditur, tum olla prunis impo-
 sita finitur dum totum comburatur. Deinde spongia deter-

Ed. Chart. XII. [137.] Foes. I. 879. Ed. Lind. II. (674. 675.)
 σπογγίσας τὸ ἔλκος καὶ ἐκκαθήρας ἐπιθεῖναι ὥσπερ τὸ πρό-
 τερον, καὶ πιέσαι ὀλίγον μᾶλλον. τῇ δ' ὑστεραίῃ, ὅπῃ ἂν
 μὴ λάβηται τὸ (675) φάρμακον ἐπιτάσας, προσπιέξειν καὶ
 ἐπιθεῖν. ὅταν δὲ βούλῃ ἀφιστάναι τὸ φάρμακον, ὅξος θερ-
 μὸν ἐπιχέειν, ἕως ἂν ἀποξηρῇ, καὶ αὐτὸς τὰ αὐτὰ ποιέειν, ἣν
 δέχεται ἀνασπογγίσας. ἄλλο ξηρὸν δάκνον. μίσκος ὡς λειοτά-
 του ἐπιπάσσειν ἐπὶ τὰ ὑγρὰ καὶ σαπρὰ καὶ ἄνθος λεπτόν,
 μὴ παντελῶς λεῖον. ἄλλο ξηρὸν ὁμοίως δάκνον. ἀνασπογγίσας
 ὡς οἰσυνπαδέστατα εἶρια ἐπ' ὀστράκου κατακαῦσαι θαυδίῳ
 προσίσχων, ἕως ἂν πάντα κατακαύσῃς. τοῦτο λεῖον τρίβων
 καὶ ἐπιπάττων τὴν αὐτὴν ἐπιθεῖν ἐπίδεσιν. ἕτερον ξηρὸν
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐλκῶν. χαμαιλέων μέλας. στυπτηρίῃ ἢ τῷ
 ὁπῷ τῆς συκῆς δεδευμένη. δύνειν δὲ ὀπτὴν καὶ ἄγχουσαν μί-
 σγειν. ἀναγαλλίς καὶ στυπτηρίῃ Αἰγυπτίῃ ὀπτῇ, ἐπίπαστον
 Ὀρχομένιον ἐπιπάσσειν. πρὸς δὲ τὰς τομὰς στυπτηρίῃ, ἢ τε
 Αἰγυπτίῃ ὀπτῇ καὶ ἡ μηλείῃ. πρότερον δὲ ἀπονιτρῶσαι ὀπτῷ

sum ulcus et repurgatum, ut prius devincitur et paulo magis
 comprimitur. Postridie vero qua parte medicamentum non
 admissum est, inspergitur, apprimitur et alligatur. Ubi au-
 tem medicamentum amovere voles, acetum calidum dum
 abstrahatur affundito, eadem rursus faciens ac si opus est
 spongia detergens. Aliud aridum mordens. Misy optime
 laevigatum, ad humida et putrida aspergito et aeris florem
 tenuem, non prorsus contritum. Aridum aliud eodem modo
 mordens. Ulcere per spongiam deterfo, lanae quam ma-
 xime sordidae in testa uruntur, taeda admota dom totae
 exurantur. Hoc medicamentum leviter tritum inspergitur,
 eodemque vinculo alligatur. Aridum aliud ad eadem ulcera.
 Chamaeleo niger, alumen fisci succo subactum. Ustum au-
 tem subigendum et anchusa immiscenda. Vel anagallis et
 alumen Aegyptium ustum et Orchomenium pulvillo insper-
 gitur. Ad ulcera depascentia, nomas vocant. Alumen tum
 Aegyptium tum Melinum ustum, prius tamen nitro usto in-
 spergenda, et spongia detergenda. Valet et chalcitis, στυ-

Ed. Chart. XII. [137. 138.] Foes. I. 879. 880. Ed. Lind. II. (675. 676.)
καὶ ἀνασπογγίσαι, καὶ ἡ χαλκίτις στυπτηρίῃ ὀπτῇ. ὅπτιν δὲ
ἕως ἂν φλογεσθῇς γένηται.

|| Τῶν παλαιῶν ἐλκῶν τῶν ἐν τοῖσιν ἀν[138]τικνημίοις
γινομένων. αἱματώδεα δὲ τοι γίνεται καὶ μέλανα. μελιώτου
ἄνθος τρίψας μέλιτι φυρῶν, ἐπιπλάστω χοῆσθαι. ἐπὶ νεύρα
δὲ διαιμηθέντα, ἐπιθεῖν μυρρίνης ἀγροῖης ῥίζας κόψας καὶ
διατρήσας καὶ φυρήσας ἐλαίῳ, καὶ τὴν ποίην τὴν πεντά-
φυλλον. λευκὴ δὲ ἐστὶ καὶ χλωδῆς καὶ ὑψηλοτέρα ἀπὸ τῆς
γῆς ἢ τὸ μέλαν πεντάφυλλον. ταύτην τρίψας ἐν ἐλαίῳ ἐπι-
θεῖν. ἀπολύειν δὲ τριταῖον.

Μαλθακώδεα. τοῖσι δὲ χοῆ τοῖσι φαρμάκοις χοῆσθαι,
ἐν (676) χειμῶνι μᾶλλον ἢ ἐν θέρει. φάρμακα μαλθακώδεα,
ἃ πρὸς οὐλὰς καλὰς ποιεῖ. σκίλλης τὸ εἶσω τὸ μυξῶδες
τρίψας ἢ πευκήν σὺν στείῳ στέατι νέον, ὀλίγον ἔλαιον καὶ
ῥητίνης ὀλίγον καὶ ψιμυθίου, καὶ στέαρ γηνῶς καὶ συὸς νέον
καὶ σκίλλαν καὶ ἔλαιον ὀλίγον. κηρὸς ὡς λευκότερος, στέαρ
πρόσφατον καθαρόν, ἢ σκίλλαν καὶ ἔλαιον λευκόν, ῥητίνης
ὀλίγον. κηρόν, στέαρ συὸς παλαιόν καὶ νέον καὶ ἔλαιον καὶ

πηροῖ dicta, uita. Urere autem convenit donec flammam
concipiat.

At vetusta ulcera quae fiunt in anteriore tibiae parte,
sanguine autem manant et nigra evadunt. Sertulae campa-
nae flos tritus, melle subactus illinitur. Ad nervos praecifos.
Myrti agrestis radices contusae et cribro transmissae, oleo-
que subactae ex vinculo adhibendae. Et quinque folium
herba quae alba est et lanuginosa, altiusque a terra attollitur
quam quinquefolium nigrum, oleo subacta adalligatur et post
triduum resolvitur.

Emollientia quibus quidem hieme potius quam aestate
uti convenit. Emollientia medicamenta quae etiam decoras
cicatrices efficiunt. Scillae partem interiorem mucosam
conterito, aut piceam cum suillo adipe recenti, cum paucio
oleo et resinae ac cerussae exiguo. Tum adipem anserinum
et suillum recentem, et scillae et olei exiguum. Cera quam
albissima, adeps recens purgatus. Aut scilla, oleum album,

Ed. Chart. XII. [158.] Foef. I. 880. Ed. Lind. II. (676.)
 ἰός καὶ σκίλλα καὶ ῥητίνη. ἔστω δὲ δύο μοῖραι τοῦ παλαιοῦ
 στέατος πρὸς τὸ νέον, τῶν δὲ ἄλλων ὁκόσον δοκέῃ καιρὸς
 εἶναι. στέαρ συντήξας πρόσφατον ἀποχέας εἰς ἕτερον χυτρί-
 διον, καὶ τῆς μολύβδαινης τρίψας ὡς λειότατον διαττήσας,
 συμμίξας ἐψεῖν καὶ κυκᾶν τὸ πρῶτον. ἐψεῖν δὲ ἕως ἂν ἐπι-
 σταχθῇ ἐπὶ γῆς πήγνυται. ἔπειτα καθέλων ἀποχέας τὸ
 ἄλλο, πλὴν τῆς λίθου τῆς ὑποστάσης, καὶ ἐμβάλλειν ῥητί-
 νην καὶ ἀνακινεῖν, καὶ κέθρινον ἔλαιον ὀλίγον συμμίξας τὸ
 ἀφρημένον. πᾶσι χρόν τοῖσι μαλθακοῖσιν ὅκου ἂν ῥητίνην
 συμμιγνύης, ἐπειδὴν ἀφέλῃς ἀπὸ τοῦ πυρὸς τὸ φάρμακον,
 εἰς θερμὸν ἔτι ἐὼν καθεῖς τὴν ῥητίνην κυκᾶν. ἕτερον. στέαρ
 σὺς παλαιὸν καὶ κηρὸς καὶ ἔλαιον. τὰ δὲ ξηρὰ ἰχθυήματα
 τοῦ λωτοῦ λιβανωτός, μολύβδαινα, ἤγουν τοῦ μὲν μοῖρα καὶ
 τῆσδε μοῖρα καὶ τοῦ ἰχθυήματος μοῖρα. ἔστω δὲ τοῦ πα-
 λαιοῦ στέατος δύο μοῖραι, κηροῦ δὲ μία καὶ τέου στέατος
 μία. ἕτερον. ἢ στέαρ μόνον παλαιὸν ὕειον. σὺν τῷδε, στέαρ
 αἰγὸς πρόσφατον. ὡς ἥκιστα ξὺν τῷ ὑμένι κατακαθήρας μι-

resinae modicum. Cera, adeps suillus vetus ac recens,
 oleum, aerugo, scilla et resina. Veteris autem adipis
 duplo major sit portio quam recentis, reliquorum vero
 quantum opportunum esse videbitur. Adeps recens liquatus
 in alteram ollam transfunditur, et plumbagine levissime trita
 et cribrata immixta coquitur et primum agitur. Usque
 eo autem coquendum dum instillatum in terram indurescat,
 dein igne sublatum reliquum transfunditur, praeter lapi-
 deum illud sedimentum, tum resina immittitur et agitur,
 paucaeque adjecta cedria, quod ablatum fuit permiscetur.
 At omnibus emollientibus quibus resinam admisces, sublato
 ab igne medicamento et adhuc calido, resina immiscenda
 et agitanda. Aliud. Adeps suillus vetus, cera et oleum,
 arida vero loti ramenta, thus, plumbago, ut sit thuris pars
 una, plumbaginis et loti ramentorum tantundem, adipis
 autem veteris partes duae, cerae una, adipis recentis tantun-
 dem. Aliud, aut adeps suillus solus, cum eo adeps caprinus
 recens, qui repurgatus quam minimum membranarum ha-

Ed. Chart. XII. [138, 139.] Fœf. I. 880, 881. Ed. Lind. II. (676, 677.)
 κρά, τριψας ἢ κατακόψας λεία, ἔλαιον παραχέειν (677) καὶ
 παραπάσσειν τὴν μόλιβδον, ξὺν τῇ σποδῷ καὶ λωτοῦ ἰχθυη-
 μάτων τὸ ἥμισυ. ἕτερον. στέαρ αἰγός, σποδός, χαλκίτις, κυ-
 νή, ἔλαιον.

|| Περὶ πυρκαύστου. ἐψεῖν χρὴ πρίνου ῥίζας ὑπαλός,
 ὧν εἰ ὁ φλοιός ἐστι παχύτατος καὶ χλωρότατος, καταταμὼν
 μικρά, οἶνον λευκὸν ἐπιχέας, μαλθακῷ πυρὶ καθεψεῖν, ἕως
 ἂν δοκῇ καλῶς ἔχειν τὸ πάχος, ὡς ὑπάλειπτρον καὶ ἐν
 ὕδατι τὸν αὐτὸν τρόπον. ἕτερον μὴ δάκνον. ὕδρ στέαρ μόνον
 παλαιὸν ὑπαλείφειν, τήξας αὐτὸ ἄνωθεν διὰ τῆς σκίλλης,
 τὴν ῥίζαν διαιρῶν καὶ προστιθεὶς καταθεῖν. τῇ δὲ ἐξῆς ἐπαι-
 ονῶν τήξας, στέαρ τε ὕδρ παλαιὸν καὶ κηρὸν καὶ ἔλαιον
 συμμίζας καὶ λιβανωτὸν [139] καὶ λωτοῦ ἰχθυήματα καὶ μίλ-
 τον τούτῳ ὑπαλείψας. ἄρου φύλλα ἐν οἶνῳ καὶ ἐλαίῳ ἐψήσας,
 προστιθεὶς καταθεῖν. ἕτερον. ἐπειδὴν τῷ στείρ στέατι ὑπα-
 λείψῃς τῷ παλαιῷ, καταλείπειν ἀσφοδέλου ῥίζας ἐν οἶνῳ
 τριψας καὶ λειώσας. ἕτερον. τήξας στέαρ συὸς παλαιὸν, συμ-
 μίζας ῥητίνην καὶ ἀσφάλτον καὶ αὐτὸ ἐπαλείψας ἐς ὀθόνην,

beat. Quibus parum tritis et bene contusis oleum affunditur,
 et plumbum cum spodio inspergitur, itemque loti ramento-
 rum pars dimidia. Aliud. Adeps caprinus, spodium, chal-
 citis, cyaneus lapis, oleum.

De eo quod igne ambustum est. Illicis radices tenellae
 incoquendae. Harum cortex maxime crassus et viridis in
 tenues partes concisus, vino albo affuso lento igne decoqui-
 tur, dum idoneam crassitudinem habuerit, ut illini possit.
 Potest et ex aqua eodem modo coqui. Aliud minime mor-
 dens. Suillus adeps vetustus per se illitus, et supra liquatus
 per scillae radicem discissam impositam et alligatam. Postri-
 die locus foveatur, adipe suillo vetere liquato, cera et oleo
 admixto, thure, loti ramentis et rubrica. Hoc illinitur.
 Ari folia vino et oleo incocta imposita adalligantur. Aliud.
 Post litum ex adipe suillo vetusto, asphodeli radices ex vino
 tritae et laevigatae illinuntur. Aliud. Adeps suillus vetu-
 stus liquatus resinae et bitumini admiscetur. Et linteolum

Ed. Chart. XII. [139.] Fœl. I. 881. Ed. Lind. II. (677. 678.)
 Θερμῆρας πρὸς πῦρ, ἐπιθεῖς ἐπιθεῖν. ὅταν ἐν τῷ νῶτω ὑπὸ
 πληγίων ἢ ἄλλως ἕλκος γένηται, τῇ σκίλλῃ διέφθω τρύψας
 καὶ ἐπ' οὐθόνιον ἀλείψας ἐπιθεῖν. ὕστερον δὲ στέαρ αἰγὸς
 καὶ σὺν νέον καὶ σποδόν, καὶ ἔλαιον καὶ λιβανωτὸν ἐπα-
 λείψειν.

Οἰδήματα ἐν τοῖσι ποσὶ γινόμενα, αὐτόματα καὶ μὴ
 αὐτόματα, οὐδὲν ὑπὸ τῶν καταπλάσμάτων καθιστούμενα, τὰ τε
 οἰδήματα καὶ ἡ φλεγμασίνη, καὶ ἣν σπόγγους ἐπιθέη τις ἢ
 εἴωα ἢ τι ἄλλο (678) ἐπὶ τὸ ὑγιές, ἔπειτα ἀνοιδίσκηται
 αὐτόματον καὶ ἀναφλεγμαίνῃ, κατὰ φλέβας ἐπιρροῦς αἰτιὸν
 ἔστιν αἵματος, ὅτι μὴ φλάσμα αἰτιὸν ἔστι καὶ ἣν που
 ἄλλοθεν τοῦ σώματος τοιοῦτόν τι γίγνεται, ὃ αὐτὸς λόγος.
 ἀλλὰ τοῦ αἵματος χρὴ ἀφιέναι, μάλιστα μὲν κατὰ φλέβας
 τὰς ἐπιρροεῦσας, ἣν καταφανέες ἔωσιν· ἣν δὲ μὴ, κατακρού-
 σιν τὰ οἰδήματα βαθύτερα καὶ πυκνότερα, καὶ ἄλλο πᾶν
 ὃ τι ἂν κατακρούῃς, οὕτω χρὴ ποιεῖν, καὶ ὥς ὀξυτάτοις
 σιδηροῖσι καὶ λεπτοτάτοις, καὶ ὅταν ἀφαιρῇς τὸ αἷμα τῇ

illitum, igne calefactum admovetur ac deligatur. Quum in
 dorso ex plagis aut alia ex causa ulcus subortum fuerit, scilla
 cocta, contrita et ex linteolo illita adalligatur. Postea vero
 adeps caprinus et suillus recens, spodium, oleum et thus
 superlinuntur.

Pedum tumores sponte et non sponte provenientes, ubi
 neque ipsi tumores neque inflammatio, ex cataplasmatibus usu
 subsidunt, tum si spongiis aut lanis adhibitis, aut alio quo-
 piam ad sanam partem alligato, postea sua sponte intume-
 scant et inflammationem concipiant, in his sanguinis per
 venas influxus in causa est, si cui collisio non sit. Eadem-
 que ratio est si tale quid quavis alia corporis parte accidit.
 Verum sanguinem mittere oportet, praecipue ex venis qui-
 dem per quas fit influxus, si modo conspicuae sint, alioqui
 tumores altioribus et crebrioribus vulnificalis pertundendi.
 Id quod in eo quodcumque scalpello pertundis eodem modo
 fieri debet, idque ferramentis quam acutissimis ac tenuissi-
 mis praeflari. Ubi sanguinem detrahis, specillum non ad-

Ed. Chart. XII. [159.] Foef. I. 881. 882. Ed. Lind. II. (678.)
 μήλη, μή κάρτα πιέζειν, ὥς μή φλάσις προσγίνηται. ὅξει δὲ
 καταπίζειν καὶ θρόμβον αἵματος ἐν τοῖσι χάσμασι μή εἶν
 ἐγκαταλείπεσθαι, καταχρίσας τῷ ἐναίμῳ φαρμάκῳ εἶρια οἰ-
 συποῦντα, κατεξασμένα, μαλθακὰ ἐπιθεῖναι, ῥήνας οἶνον
 καὶ ἐλαίον. καὶ ἐχέτω τὸ σχασθὲν ὅπως ἀνθρώπους εἴη τοῦ
 αἵματος καὶ μή κατ'ἀνθρώπους, καὶ μή τεγγέτω ὅλως, καὶ ὀλι-
 γοσιτέτω, καὶ πινέτω ὕδωρ. ἦν δὲ ἀπολύων εὐρύσκησι τὰ
 σχάσματα φλεγμαίνοντα, καταπλάσσειν τῷ ἐκ τοῦ ἄγνου καὶ
 λίου καρποῦ καταπλάσματι. ἦν δὲ ἐλκωθῇ τὰ σχάσματα
 καὶ συρῶσθαι, πρόσσχημα ἐρέων, ἔπειτα προσφέρων ὃ ἂν δέη
 τὰ λοιπὰ ἰητροῦναι.

|| Ὅκου δὲ κίρσος ἔνεστιν ἐπ' ἀντικνημίου ἢ περιφανῆς
 ἢ κατὰ τῆς σαρκὸς καὶ ἔστι μέλαν τὸ ἀντικνημίου καὶ δοκίη
 δεῖσθαι αἵματος ἀπ' αὐτοῦ ἀπορρέοντος, οὐ γὰρ τὰ τοιαῦτα
 κατακρούειν οὐδαμῶς, ὥς γὰρ ἐπιτοπολὺ ἔλκεα μεγάλα γίνε-
 ται ἐκ τῶν σχασμάτων διὰ τοῦ κίρσου τὴν ἐπιρροήν. ἀλλὰ
 γὰρ αὐτὸν τὸν κίρσον ἀποκεντέειν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, ὅπῃ
 ἂν δοκίη καιρὸς εἶναι.

modum apprimito, ne collisio accedat. Aceto autem per-
 fundito, neque sanguinis grumum in cutis hiatibus remanere
 permittito, illitoque medicamento cruentis vulneribus ac-
 commodato, lanas fordidas, bene carptas, molles, vino at-
 que oleo resperfas alligato. Locus scalp pro pertusus eo sit
 habitu ut sanguis sursum refluat, non deorsum defluat, ne-
 que ullo modo madefiat, inediamque toleret aeger et aquam
 bibat. Quod si vinculo resoluta cutis incisuras vexatas in-
 flammatione deprehendas, cataplasma ex viticis ac lini se-
 mine inducendum. Sin vero ulcerentur ac simul commit-
 tantur, pro occasione ut res postulat caetera curanda.

At ubi varix anteriorem tibiae partem occupat, aut
 conspicuus est, aut carne tegitur, nigricatque anterior tibiae
 pars et sanguinis detractationem expetere videatur, ista
 scalpello nullo modo pertundi debent. Plerumque enim ex
 incisuris ob influxum ex varice magna ulcera fiunt. Verum
 varix ipse multis locis, prout opportunum videbitur, com-
 pungendus est.

Ed. Chart. XII. [139. 140.] Foesl. I. 882. 883. Ed. Lind. II. (679.)

Ὅταν δὲ (679) φλέβα τέρηται, ἐπειδὴν τοῦ αἵματος ἀφῆς καὶ λύσης τὴν ταινίην καὶ μὴ ἴσταιται, τὰ ἀντία ὅπως ἂν ὁ ῥοὺς γίνηται καὶ αἵματος ἐχέτω, ἢν τε χεῖρ ἢν τε σκέλος ἢ, ὥσει χρέοντος τοῦ αἵματος ὑπίσω, καὶ οὕτως ὑπομείνας χρόνον πλείω ἢ ἐλάσσω [140] κατακείμενος· ἔπειτα ἐπιδῆσαι αὐτὸν οὕτως ἔχοντα, μὴ ἐνεόντος τινὸς θρόμβου ἐν τῇ τομῇ. ἔπειτα σπληνίον διπλόον προσθεῖς, τέχας οἶνω καὶ ἄνωθεν εἴριον ἐλαιώσας καθαρόν. καὶ γὰρ ἐπιρροῦσις τοῦ αἵματος ἐν βιαίῃ, σχέσις γίνεται ἐπιρροῦντος. καὶ θρόμβου ἐπὶ τῇ τομῇ γινομένου οὕτω φλεγμὴν, διαπυώσκειται. ἡριστιχότα δὲ χρὴ πλεόν ἢ ἔλαττον καὶ πεπωκότα φλεβοτομείν καὶ ὑποθερμασμένον καὶ ἡμέρης θερμοτέρης ἢ ψυχροτέρης.

Σικύην δὲ προσβάλλοντα χρὴ, ἢν ἐπιρροῇ τὸ αἷμα ἀφρημένης τῆς σικίης, καὶ πολὺ ῥέη ἢ ἰσῶς ῥέη αὐτοῖσι ταχέως πρὶν ἢ πλησθῆ, αὐτὸς προσβάλλον ἐπεξέλκειν τὸ λειπόμενον. ἢν δὲ μὴ, θρόμβοι ἐνεχόμενοι ἐν || τοῖσι σχάσμασιν, ἔπειτα ἀναφλεγμύναντα ἔλκεα γίνεται ἐξ αὐτῶν. ὅξει δὲ

Vena secta ubi sanguinem detraxeris, vinculumque solveris, neque sanguis fistitur, contrariam in partem ut sanguinis fluxus fiat, seu brachium seu crus collocetur velut retracto sanguine, eoque flatu plus minusve temporis decumbens perseveret, deinde ita jacens deligetur, dum ne quis sanguinis grumus in sectione relictus sit. Tum demum splenium duplex vino madens, ac super lana munda oleo imbuta apponatur. Fluentis namque sanguinis quamvis vehemens eruptio fistitur. Ac si sanguinis grumus in sectione concrefcens sic inflammatur, in pus verti solet. Liberalius autem aut parcius pranso et poto vena secanda et leviter concalefacto calidiore potius die quam frigidior.

Ubi sanguis influit admota cucurbitula, si ea ablata is copiose aut serofus humor effluit, ea cito prius quam impleatur locis scalpro exasperatis affligenda est, et quod restat insuper extrahendum. Alioqui sanguinis grumi in ipsis cutis incisuris inhaerent, indeque postea ulceribus inflammatio

Ed. Chart. XII. 140—142.] Foss. I. 883. Ed. Lind. II. (679. 680.)
 γρη πάντα τὰ τοιαῦτα κατανίξιν καὶ ὕστερον μὴ τέγγειν,
 μηδὲ κατακίεσθαι ἐπὶ τὰ σχάσματα. τῶν δὲ ἐναιμῶν τινὲ
 φαρμάκων καταχυῖσαι τὰ σχάσματα, καὶ ὅταν κάτωθεν τοῦ
 γόνατος δέῃ προσβάλλων ἢ πρὸς τὸ γόνυ ἐστηκότι ὀρθῶ,
 ἣν δύνηται ἐστάναι.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΣΥΡΙΓΓΩΝ.

[141] (680) Σύριγγες γίνονται μὲν ὑπὸ φλασμαίων καὶ
 φρυμάτων, γίνονται δὲ καὶ ὑπὸ ἐρεσίης καὶ ἱππασίης, ὅταν
 ἀθροισθῇ ἐν τῷ γλουτῷ αἷμα πλησίον τῆς ἔδρης. σηπόμενον
 γὰρ νέμεται εἰς τὰ μαλθακὰ, ἅτε ὕγρου ἐόντος τοῦ τε ἀρχοῦ
 καὶ τῆς σαρκὸς μαλθακῆς ἐν ᾗ νέμεται, ἐστὶ ἂν τὸ φῖμα
 ῥῆξῃ καὶ κάτω ἐς τὸν ἀρχὸν διασπῇ. ἐπὶ δὲ τοῦτο γένη-
 ται, συριγγοῦται καὶ ἰχωρέει καὶ κόπρος ῥεῖ δι' ἐκωτῆς, καὶ
 φύσα, καὶ βδελυγμὴ πολλή. ὑπὸ μὲν οὖν τῶν φλασμαίων
 γίνεται, ὅκωταν τι τῶν περὶ τὸν ἀρχὸν χωρίων φλασθῇ ὑπὸ
 πληγῆς ἢ ὑπὸ [142] πτώματος ἢ ὑπὸ τρώματος ἢ ἱππασίης

contingit. Ejusmodi autem omnia aceto elui debent, neque
 postea madefieri, cavendumque aegro est ne in loca scalpro
 pertusa decumbat. Ea autem aliquo ex medicamentis cru-
 entis vulneribus accommodato illinenda sunt. Quod si vel
 infra genu, vel ad genu admovenda cucurbitula est, id ho-
 mine erecto et stanti, si stare potest procurandum.

HIPPOCRATIS LIBER DE FISTVLIS.

Fistulae partim quidem ex collisis, partim ex tuberculis
 fiunt. Oriuntur etiam vel ex remigatione vel equitatione,
 collecto in natibus juxta sedem sanguine. Putrescens enim
 quae mollia sunt depascitur, cum nimirum anus humidus sit
 et caro mollis in qua pabulatur, dum tuberculum rumpatur,
 infraque ad rectum intestinum computrescat. Quod cum fit,
 in fistulam abit, sanie manat, indeque stercus et flatus teter-
 que foetor copiose effluit. Ex collisione autem nascitur fi-
 stula, ubi ex ictu aut casu vel vulnere, vel equitatione aut
 remigatione aut aliis hujusmodi rebus, pars aliqua circa re-

Ed. Chart. XII. [142.] Foes. I. 883. 884. Ed. Lind. II. (680. 681.)
 ἢ ἐρεσίης ἢ ὅσα τοιουτοτρόπα ἐστι. ξυνίσταται γὰρ αἷμα,
 σηπόμενον δὲ ἐκπύσκειται, ὑπὸ καὶ τοῦ ἐκπυύσκομένου πάσχει
 ἅπερ ἐπὶ τῶν πυμάτων εἴρηται.

Πρῶτον μὲν οὖν ὅταν τι τοιοῦτον αἰσθῇ πυόμενον
 πῦμα, τάμνειν ὡς τάχιστα ὠμὸν πρὶν ἢ διαπυῆσαι ἐς τὸν
 ἀρχόν. ἢν δὲ τοσέοντα ἤδη τὴν σύριγγα παραλάβῃς, λαβὼν
 σκοροῦδου φύσιγγα τευρὴν ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον ὕπτιον,
 τὰ || σκέλευε διαγαγὼν τὸ μὲν ἐνθα, τὸ δὲ ἐνθα, τὴν φύσιγγα
 καθιέναι ἔστ' ἂν προσκόψῃ, μετρησαί τε τὸ βάθος τῆς
 σύριγγος τῇ φύσιγγι, καὶ σεσέλεος (681) δὲ ῥίξαν κόψας ὡς
 λεπτοτάτην, ὕδωρ ἐπιχέας βρέχειν τέσσαρας ἡμέρας, καὶ
 προνηστεύσας πινέτω μέλιτι παραμίσγων τὸ ὕδωρ, κατὰ τρεῖς
 κνᾶθους. ἐν τούτῳ κᾶθαις καὶ τὰς ἀσκαρίδας. ὁκόσοι δ' ἂν
 καταλειφθῶσιν ἀθεράπευτοι θνήσκουσιν.

Ἐπειτα ὁθόνιον βύσσινον τιθυμᾶλλον ὁποῦ τοῦ μεγάλου
 δεύσας, καταπάσσων ἄνθος χαλκοῦ ὁπτόν τετριμμένον.
 στροβίλην ποιήσας ἴσῃν τῇ σύριγγι τὸ μῆκος. ῥόμμα διείς
 δι' ἄκρας τῆς στροβίλης, καὶ αὐτὴς διὰ τῆς φύσιγγος ὕπτιον

etum intestinum colliditur. Collectus enim sanguis et putrescens suppurat, et ex suppuratione quae de tuberculis dicta sunt, contingunt.

Ante omnia igitur cum ejusmodi tuberculum suboriri senseris, antequam ad rectum intestinum suppuratione perveniat, crudum quam celerrime secare oportet. Quod si jam factam fistulam in manus sumpseris, homine supino reclinato cruribus huc atque illuc reductis, sumptum allii recentem caulem, dum ad aliquid offendat, immittere oportet, eoque fistulae altitudinem metiri. Tum seselis radice quam tenuissime contrita quatuor diebus aqua affusa macerata, admixto melle aquam ad tres cyathos jejuno propinato, eoque tempore tennes lumbricos ascaridas dictos purgato. Qui vero sine curatione relinquuntur, pereunt.

Post haec byssinum linteum magni titihymalli succo imbutum, usto aeris flore et trito aspersum, in collyrii formam fistulae longitudini aequalem intorque, filo per extremum linamentum rursusque per summum caulem trajecto, homi-

Ed. Chart. XII. [142.] Fœf. I. 884. 885. Ed. Lind. II. (681. 682.)
 κατακλίνας τὸν ἄνθρωπον, κατοπτῆρι κατιδὼν τὸ διαβεβρω-
 μένον τοῦ ἀρχοῦ, ταύτῃ τὴν φύσιγγα διεῖναι, καὶ ὁκόταν
 παρακύνῃ ἐς τὸν ἀρχόν, ἐπιλαμβανόμενος ἔλκειν, ἄχρις οὗ
 ἡ στροβίλη διωσθῇ καὶ ἰσωθῇ τῷ τε ἄνω καὶ τῷ κάτω. ἐπὶ
 δὲ ἰσωσθῇ, βάλανον ἐνθεῖς κερατίνην ἐς τὸν ἀρχόν, γῇ
 διαχοίσας σμηκτρίδι τὸν ἀρχόν ἔαν. ἐπὶ δὲ ἀποπατέῃ,
 ἔξαιρέειν καὶ αὖτις προστιθέναι, ἕως ἂν πεμπταίῃ γένηται.
 ἔκτῃ δὲ ἡμέρῃ ἔξαιρέειν, ἔλκων τὴν στροβίλην ἕξω τῆς σαρ-
 κὸς, καὶ τρῖψαι στυπτηρίην μετὰ ταῦτα, καὶ πλήσας τὴν
 βύλανον καὶ ἐς τὸν ἀρχόν ἐμβάλων, ἔαν ἄχρις οὗ ἡ στυπτη-
 ρίη ὑγρὴ γένηται. τὸν δὲ ἀρχόν σμύρνην ἀλείφειν, ἄχρις οὗ
 ἂν δοκῇ ξυμπεφωνημέναι.

|| Ἐτέρῃ θεραπείῃ. ὠμόλινον λαβὼν ὡς λεπτότατον,
 συμβάλλειν ὅσον σπιθαμιαῖον πεντάπλουν καὶ ξυμπεριλα-
 βεῖν ἱππεῖν τρεῖς. ἔπειτα ποιησάμενος μήλην κασσιτερίνην
 ἐπ' ἄκρου τετραμήτην, ἐνείρας ἐς τὴν μήλην τὴν ἀρχὴν τοῦ
 ὠμόλινου συμβεβλημένου, καθιέναι τὴν μήλην ἐς τὴν σύριγγα
 καὶ ἅμα τῆς ὑψίστης χειρὸς τὸν δάκτυλον τὸν λιγανόν (682)

neque supino reclinato, ubi adhibito instrumento ad sedem
 diducendam idoneo, quod *κατοπτῆρ* dicitur, in anum quid
 perrosum sit conspexeris, eo alii caulem demittito atque ubi
 in anum demissus fuerit, praehensum trahito donec lina-
 mentum impulsus superiori ac inferiori parti adaequatum
 fuerit. Quo intro impulsus, glandem corneam in anum in-
 ditam podice creta cimolia illito, ibi finito, cumque desi-
 dendi cupiditas adfuerit, eximito, rursusque immittito in
 quintum diem usque. Sexto vero eximito, foras linamento
 e carne educto, posteaque glandem alumine trito impletam
 in anum immittam, ibi dum alumen liquefcat finito. Podi-
 cem vero, quoad convenire videatur, myrrha illinito.

Alia curatio. Linum crudum quam tenuissimum quin-
 cuplex palmi longitudine in unum complicatum seta equina
 circumvolvitur, tum stanneum specillum extrema parte per-
 foratum, ita comparatum ut in id lini complicati caput in-
 feratur, in fistulam demittitur simulque sinistrae manus in-
 dex in sedem injicitur. Atque ubi specillum digitum con-

Ed. Chart. XII. [142. 145.] Foes. I. 885. Ed. Lind. II. (682.)
 καθαίρεται ἐς τὴν ἑδρην. ἐπὴν δὲ ψαύσῃ ἡ μήλη τοῦ δακτύ-
 λου, ἄγειν ἔξω τῷ δακτύλῳ, ἀποκάμψας τῆς μήλης τὸ ἄκρον
 καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν ἐν τῇ μήλῃ, καὶ [143] τὴν μὲν μήλην
 πάλιν ἐξαίρειν, τοῦ δὲ ὠμολίνου τὰς ἀρχὰς ἀφάψαι δις ἢ
 τρίς, καὶ τὸ λοιπὸν τοῦ ὠμολίνου ἐπιστρέψας ἐπιθῆσαι
 πρὸς τὸ ἄμμα. ἔπειτα κελεῖν ἀπελθόντα διαπρήσσεσθαι
 τὴν ἐκείνου. ἄλλη θεραπεία. ὁκόσον δὴ σηπομένης τῆς σύριγ-
 γος χαλᾶται τοῦ ὠμολίνου, τοῦτο ἐπιτείνειν καὶ ἐπιστρέφειν
 αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. ἢν δέ σοι τὸ ὠμόλινον διασαπῇ
 πρόσθεν ἢ τὴν σύριγγα διαβρωθῆναι, πρὸς τὴν τρίχα προσ-
 ἄψας ἕτερον ὠμόλινον διεῖναι καὶ ἀφάψαι. ἡ γὰρ θοῖξ διὰ
 τοῦτο παραβάλλεται τῷ ὠμολίνῳ, ὅτι ἄσηπτός ἐστιν. ἐπὴν
 δὲ διασαπῇ ἡ σύριγξ, τάμνεσθαι καὶ σπόγγον μαλακὸν ὡς
 λεπτότατον προστεθέντα. ἔπειτα ἐς μὲν τὴν σύριγγα ἄνθος
 χαλκοῦ ὅπτιον συχνὸν τῇ μήλῃ ἐνθεῖναι, τὸν δὲ σπόγγον
 ἀλεῖψαι μέλιτι, καὶ ὑποβαλὼν μέσω τῷ λιχανῷ δακτύλῳ τῆς
 ὑψιτερῆς χειρὸς, ὥσαι πρὸς αὐτὴν, καὶ προσθεῖς ἕτερον σπόγγον
 αἰσθησάμενος τὸν αὐτὸν τρόπον ὅπερ καὶ ἐπὶ τῇσιν αἰμορ-

tigerit, id extrema parte inflexum, unaque lini caput quod
 per specillum trajectum est, digito educitur et specillum qui-
 dem iterum extrahitur. Lini vero capita bis terve conne-
 ctuntur, et quod dependet ex lino intortum in nodum alli-
 gatur. Postea aeger ad suas res obeundas dimittitur. Reli-
 qua curatio. At eatenus linum singulis diebus intendere ac
 intorquere semper oportet, quatenus putrescente fistula laxa-
 tur. Quod si tibi ante quam fistula exedatur linum cradum
 computrescere videatur, alterum item ad setam alligatum
 trajiciendum et connectendum. Eo namque nomine seta
 lino crudo adjicitur, quod minime putrescat. At postquam
 fistula computruit, spongiam mollem quam tenuissime in-
 cifam apponere convenit, tum copiosum aeris ulsi florem
 per specillum quidem in fistulam injicere. Spongiam vero
 melle illitam, inditam medio sinistrae manus indice intro-
 trudere, additaque altera spongia eam deligationem quae
 sit cum ora venarum sanguinem fundere sunt solita, appo-

Ed. Chart. XII. [143.] Foes. I. 885, 886. Ed. Lind. II. (682, 683.)
 ῥοοῖσιν. τῇ δὲ αὐρίον ἀπολύσας περιθεῖναι ὕδατι θερμῷ, καὶ
 σπόγγῳ τῷ δακτύλῳ τῆς ἀριστερῆς χειρὸς πειρᾶν διακαθαί-
 ρειν τὴν σύριγγα, καὶ αὖθις πάλιν τὸ ἄνθος ἐπιθεῖναι.
 ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ ἡμέρας. ἐν ταύτῃσι γὰρ μάλιστα ὁ χιτὼν
 τῆς σύριγγος σήπεται. τὸ δὲ λοιπὸν εἶσι ἂν ὑγιαίνῃ τουτέῳ
 ἐπιθεῖν. κατὰ γὰρ τοῦτον τὸν τρόπον ὑπὸ τοῦ σπόγγου
 διανακαζομένη καὶ ἀναπτυσσομένη ἡ σύριγξ οὔτε πάλιν
 ξυμπέσοι ἂν οὔτε τὸ μὲν αὐτῆς ὑγιαίνειν ἂν, τὸ δὲ πάλιν
 ξυμπληρω(683)θεῖν. ἀλλ' ἐν ἐωυτῇ πῶσα ὑγιής ἐσται. ἐν τῇ
 θεραπείῃ δὲ προσαιοντῶν ὕδατι πολλῷ θερμῷ καὶ λιμοκτο-
 νέειν.

|| Ἦν δὲ μὴ διαβεβρωμένη ἡ σύριγξ, προμηλώσας μήλην,
 τέμνε' ἕως ἂν διέλθῃ καὶ ἐπίπασσε ἄνθος χαλκοῦ, καὶ εἰς
 ἐπὶ πέντε ἡμέρας. κατάρχεσθε δὲ ὕδατος θερμὸν, καὶ ἐπάνω ὕδατι
 φρυγῶν, ἄλφιτον κατάρπασσε καὶ φύλλα τεύτων ἐπίθει. ἐπὶ
 δὲ ἐκπέσῃ τὸ ἄνθος τοῦ χαλκοῦ καὶ καθαρόν ἢ τὸ ἔλκος
 τῆς σύριγγος, ἰὼ ὥσπερ τὴν ἔμπροσθεν. ἦν δὲ ἐν χωρίῳ ἢ,
 ὃ μὴ οἶόν τε, βαθεῖν δὲ καὶ ἡ σύριγξ, ἄνθει χαλκοῦ καὶ

nere. Qua postridie soluta, fistula aqua calida perluenda
 tentandumque ut per spongiam sinistrae manus digito per-
 purgetur, rursusque injecto aeris flore vinculum alligandum,
 idemque septem diebus faciendum. Intra hos enim fere
 dies fistulae tunica confumitur. In reliquo dum sanescat
 hic deligationis modus asservandus. Hac enim ratione fistula
 per spongiam coacta et expansa neque rursus committetur
 neque hac quidem sui parte curabitur, hac vero rursus im-
 plebitur, sed ipsa universa sanescet. In hac vero curatione
 copiosa calida perfundere juvat et inediam imperare.

Quod si fistula minime exesa fuerit, demisso ante spe-
 cillo ferro quo adpenetrarit aperienda et aeris flore re-
 spargenda et per dies quinque linenda. Tum aqua calida
 affundenda, et farina aqua subacta super imponenda, folia-
 que betae alliganda. Atque ubi aeris flos deciderit purum-
 que fistulae ulcus fuerit, eadem quae prius curatio adhi-
 benda. Sin locus ferramentum ferre non potest, atque
 penetret fistula, flore aeris, myrrha et nitro ex urina di-

Ed. Chart. XII. [143, 144.] Foesl. I. 886. 887. Ed. Lind. II. (683. 684.)
 σμύρνη καὶ λίτρω οὖρον διείς, κλύζειν καὶ ἐς τὸ στόμα
 τῆς σύριγγος μολύβδιον ἐπιθέναι, ὅπως μὴ ξυμφύηται.
 κλύζειν δὲ πτεροῦ σύριγγα προσδήσας πρὸς κύστιν, καὶ κα-
 θεῖς ἐς τὴν σύριγγα πρὸς τοῦτο διάγειν κλύζων. ὕγις δὲ
 οὐ γίνεται, ἢν μὴ τμηθῇ.

|| Ἦν ὁ ἀρχὸς φλεγμῆν καὶ ὀδύνη ἔχη καὶ πυρετός
 καὶ ἐς ἄφροδον θαμινὰ καθίξῃ καὶ μηδὲν ὑποχωρῇ καὶ ὑπὸ
 τοῦ φλέγματος δοκῇ ἐξιέναι ἢ ἔδρη καὶ ἐνίοτε σιμαγγοῦρή
 ἐπιλαμβάνῃ, τοῦτο τὸ νόσημα γίνεται, ὅταν φλέγμα [144]
 ἐς τὸν ἀρχὸν καταστηρίξῃ ἐκ τοῦ σώματος. Συμφέρεει δὲ τὰ
 θερμά. δύναται γὰρ τὰδε προσφερόμενα λεπτόναι καὶ ἐκτῆ-
 κειν τὸ φλέγμα καὶ ἅμα τῷ θριμεῖ τὸ ἀλμυρὸν ἐξυδατοῦν,
 ὥστε μὴ εἶναι τὸ καῦμα, μηδὲ δῆξιν τινα ἐν τῷ ἐντέρῳ.
 Θεραπεύειν οὖν χρὴ ὥδε. καθίξειν ἐς ὕδωρ θερμόν, καὶ
 τριήκοντα τοῦ κόκκου τοῦ Κνιδίου ἐξήκοντα κόκκους, διείναι
 ἐν οἴνῳ κοτύλῃ καὶ ἐλαίῳ ἡμικοτυλίῳ χλιήνας κλύσον.
 ἄγει δὲ ταῦτα φλέγ(684)μα καὶ κόπρον. ὅταν δὲ μὴ ἐν τῷ

lulis colluitur et in fistulae, osculum plumbeum aliquid im-
 mittitur, ut ne coalescat. Abluere autem fistulam convenit
 per pennam vesicae alligatam et in fistulam demissam, ut
 per hanc infusum transmittatur. Verum non nisi sectione
 fanescit.

Si vero rectum intestinum inflammatione tentetur,
 dolor ac febris teneat crebraque sit delidendi cupiditas,
 nihil tamen dejiciat, prae inflammatione videatur sedes pro-
 cidere, interdumque urinae stillicidium prehendam, quod
 morbi genus oritur, cum pituita ex corpore in rectum in-
 testinum incubuerit. Conferunt autem calida, quae certe
 pituitam extenuare et eliquare valent, simulque quod acre
 est et salsum in humorem solvere, ita ut neque aelus ne-
 que morsus aliquis in intestino sentiatur. Haec igitur est
 curatio. Aegro in aqua calida desidere iusso, grani Cnidii
 sexaginta grana trita, vini hemina diluuntur adjectaque
 olei dimidia hemina, tepido alvus subluatur. Haec pitui-
 tam et stercus educunt. Ubi vero in aqua non desidet.

Ed. Chart. XII. [144.] Fœf. I. 887. Ed. Lind. II. (684.)
 ὕδατι καθίζει, ὡς ἐψήσας ἐν οἶνῳ μέλανι εὐώδει, προστι-
 θέναι πρὸς τὴν ἔδρην. ὑποπετάσας τι κάτωθεν θερμόν, ἢ
 κύστιν ὕδατος θερμοῦ πλήσας, ἢ λίνου σπέρμα πεφωσμένον
 ἁλέσας, τρίψας καὶ μίξας ἴσον ἄλητον ἐν οἶνῳ μέλανι καὶ
 εὐώδει καὶ ἐλαίῳ, καταπλάσσειν ὡς θερμοτάτῳ, ἢ κριθᾶς
 μίξας ἢ στυπτηρίην Αἰγυπτίην τριμιμένην. ἔπειτα πλάσαι
 βάλανον μακρὴν, καὶ γλῆαινων πρὸς πυρὸς καταπλάσσειν
 τε καὶ πυρῆν, καὶ τοῖσι δακτύλοισι προσπλάσσειν. ἔπειτα
 ἀκρογλήηρον ποιεῖν ἐντιθέναι ἐς τὴν ἔδρην. τὰ ἔξωθεν δὲ
 κηρωτῇ περιελεῖν, καὶ καταπλάσσειν σκορόδοισιν ἐφθοῖσιν,
 ἐν οἶνῳ μέλανι κεκορημένοι. ἐπὴν δὲ ἐξαιρέης, ἐς ὕδωρ θερ-
 μόν ἐφίξειν, καὶ συμμίσας χυλὸν στρόγγυου καὶ χηνὸς καὶ
 ὕδρς σιέαρ καὶ χρυσσοκόλλαν καὶ ῥητίνην καὶ κηρὸν λευκόν,
 ἔπειτα διατήξας ἐν τῷ αὐτῷ καὶ συμμίσας, τούτοις ἐγγυί-
 ει, καὶ ἕως ἂν φλεγμαίνῃ καταπλάσσειν τοῖσι σκορόδοις
 θερμοῖσι. καὶ ἢν μὲν πρὸς ταῦτα ἀπαλλάσσεται τῆς οἰκτρῆς,
 ἀρκείτω ἢν δὲ μὴ, πῖσαι τὸ μακρόνιον τὸ λευκόν ἢν δὲ μὴ,

ova vino nigro odorato incocta, ad sedem admoventur, in-
 ferne substrato calido aliquo, vel vesica aqua calida re-
 ferta aut lini femine tosto, trito et in tenuissimum pul-
 verem redacto cum pari farinae modo, vino nigro odo-
 rato et oleo subacto, ex cataplasmate quam calidissime im-
 posito. Aut ex hordeo alumini Aegyptio contrito mixto,
 glans oblonga conficitur, eoque ex igne tepido cataplas-
 mate aut fotu adhibito, digitis glans effingitur, deinde om-
 nino tepida in sedem immittitur. Exterioribus partibus
 ceratum oblinitur et allia vino nigro diluto incocta, ex ca-
 taplasmate admoventur. Hoc vero sublato, aeger in aqua
 calida desidere permittatur, admixtoque solani succo, anse-
 rino adipe et suillo, chryfocolla, refina et cera alba, his
 deinde simul liquatis et inter se mixtis illinitur, et quoad
 inflammatio perseveraverit, cataplasma ex alliis coctis ad-
 movetur. Ac si quidem his remediis dolor cedat, satis est
 praesidii. Sin minus, meconium album potui exhibeatur,

Ed. Chart. XII. [144.] Foesl. I. 887. 888. Ed. Lind. II. (684. 685.)
 ἄλλο ὅ τι φλέγμα καθαίρει. διαίτην δὲ, ἕως ἂν φλεγμὴν,
 τροφήμασι κοῦφοισιν.

|| Ἡ δὲ στραγγουρή ἐπιπίπτει ἐκ τῶνδε. θερμαινομένη
 ἢ κύστις ἐκ τοῦ ἀρχοῦ, προσάγεται τῇ θερμότητι φλέγμα.
 ὑπὸ δὲ τοῦ φλέγματος στραγγουρή γίνεται. ἢν μὲν οὖν ἅμα
 τῇ νόσῳ παύηται. φιλέει γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οὕτως γίνεσθαι.
 ἢν δὲ μὴ, δίδου τῶν φαρμάκων τῶν στραγγουρικῶν.

Ἦν δὲ ὁ ἀρχὸς ἐκπίπτῃ, ἀνώσας σπόγγον μαλθακῶν, καὶ
 κατα(685)χρίσας κογχλίῃ τῶν χειρῶν δήσας, ἐκκρέμασον ὀλί-
 γον χρόνον καὶ εἴσεισιν. ἢν δὲ μείζον ἐκπέσῃ καὶ μένῃ ἔνδον,
 διαζώσας ἐν τῇσι λαγύραι καὶ ὑφεῖς ὑπισθὲν ταινίῃ, ὥσας
 ἔσω τὸν ἀρχόν, προσθεῖναι σπόγγον μαλθακὸν βρέξας ὕδατι
 θερμῷ, ἐνεψήσας λωτοῦ πρίσματι. καταχέαι δὲ καὶ κατὰ
 τοῦ ἀρχοῦ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ὕδατος, τὸν δὲ σπόγγον ἐκπέσαι.
 ἔπειτα ὑποτείνας τὴν ταινίην διὰ μέσων τῶν σκελῶν ἀναδῆ-
 σαι περὶ τὸν ὀμφαλόν. ὅταν δὲ θέλῃ ἀφοδεύειν, ἐπὶ σανίσιν
 ὡς στενωτάτοις ἀφοδεύετω. ἢν δὲ παιδίον ἢ, ἐπὶ γυναικὸς
 τῶν ποδῶν πρὸς τὰ γούνατα προσκλιθεῖς. ὅταν δὲ ἀφοδεύῃ,

aut aliud quodpiam quod pituitam purget, dumque in-
 flammatio manet levibus forbitiunculis utatur.

At urinae stillicidium ex his succedit, cum vesica a
 recto intestino incalescente calore pituita adducitur, urinae
 vero stillicidium ex pituita gignitur. Hoc igitur una cum
 morbo plerumque finitur, alioqui medicamenta quae ad
 urinae stillicidium faciunt exhibentur.

Si vero anus procidat spongia molli sursum impellen-
 dus et cochlea illinendus, manibus devinctis homo pauco
 temporis intervallo suspenditur et intus reponitur. Quod
 si amplius prolabatur, neque intus maneat ilibus praecin-
 ctis et submissa retro fascia, ano intro propulso, spongia
 mollis aqua calida, in qua loti scobes incoxerit, madefacta
 admoveatur, spongiaque expressa eadem aqua anus perfun-
 ditur, tum fascia inter media crura subjecta, ad umbilicum
 religatur. Ubi vero dejiaciendae alvi cupiditas fuerit, id
 super quam maxime angustos asseres fiat. Sin puer sit,
 intra mulieris pedes, ad genua reclinatus desidat. Cumque

Ed. Chart. XII. [144, 145.] Foef. I. 888, 889. Ed. Lind. II. (685, 686.)
 τὰ σκέλεα ἐκτεινάτω. οὕτω γὰρ ἂν ἤκιστα [145] ἐκπίπτει ἡ
 ἔδρη. ἣν δὲ ὑγραίνεται ὁ ἀρχὸς καὶ ἰχώρ ἀποβέβη, περιτί-
 νηται τρυγὶ κεκαυμένη καὶ ὕδατι ἀπὸ μυρσίτης, καὶ ὀδύαντον
 ξηρήτας καὶ κόψας διασῆσας κατὰπασσε. ἣν δὲ αἰμορροῇ,
 περινίψας τοῖσι αὐτοῖσι χαλκίτιν καὶ πρίσμα κυπαρίσσου ἢ
 κέδρου ἢ πίτυος ἢ τερμίνθου τρίψας, συμμίζας τῇ χαλκί-
 τιδι ἴσον καταπλάσσειν. τὰ ἔξωθεν δὲ κηρωτῇ παχείᾳ περι-
 λείπειν.

|| Ὅσῳταν ἀρχὸς ἐκπίπτῃ καὶ μὴ θέλῃ κατὰ χώραν μέ-
 νειν, σίλφιον ὅτι ἄριστον καὶ πυκνότατον ξύσας λεπτὸν κα-
 ταπλάσσειν, καὶ τοῦ πταρμικοῦ φαρμάκου πρὸς τὴν ῥίνα
 προστιθέναι καὶ παροξύνειν τὸν ἄνθρωπον ἢ ὕδατι θερμῷ
 περιπλύνας σίδια, καὶ στυπτηρίην τρίψας ἐν οἶνῳ λευκῷ,
 καταχεῖν τοῦ ἀρχοῦ. ἔπειτα ῥάκεα ἐμβαλεῖν καὶ τοὺς μηρούς
 ξυνδῆσαι ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἡστυεύειν. οἶνον δὲ πινεῖν γλυ-
 (686)κύν. ἣν δὲ μὴδὲ οὕτω διαχωρῇ, μίλτον μίξας ὁμοῦ μέ-
 λιτι διαχορεύειν.

alvus dejicitur, crura distenta habeat. Hoc enim pacto fe-
 des minimum prolabitur. At si anus humore madeat et
 sanie diffuat, aqua ex myrrho et faece vini usita eluitur
 et adiantum tritum cribratum inspergitur. Si sanguis pro-
 fluat, ubi iisdem elutus fuerit, chalcitis et cupressi vel ce-
 dri vel pini vel terebinthi scobes trita, pari ad chalciti-
 dem portione ammixta inspergitur. Exteriores partes ce-
 rato crasso oblinuntur.

Cum rectum intestinum prolabitur neque suo loco
 contineri potest, laserpitium quam optimum et densissimum
 tenuiter derafum ex cataplasmate imponitur et medica-
 mento quod sternutamentum moveat ad nares admoto ho-
 mo commovetur, aut aqua calida, in qua mali punici puta-
 mina maduerint, et alumine ex vino albo contrito anus
 perfunditur. Deinde injectis panniculis femora tribus die-
 bus inter se vincuntur et inedia imperatur, vinum vero
 dulce potui exhibetur. Quod si ne sic quidem procedit,
 minium melle permixtum illinitur.

HIPPOCRATES. TOM. III.

Y

Ed. Chart. XII. [145.] Foef. I. 889. 890. Ed. Lind. II. (686.)

Ἄρχος ἦν ἐκπίπτη καὶ αἰμοῦρόφ. ὄρου ῥίζης περιελών
τὸν φλοιὸν ἐψῆν ἐν ὕδατι, ἔπειτα τρίβειν ἄλητον ξυμμί-
σγων καὶ καταπλάσσειν θερμόν. ἄλλο. τῆς ἀμπέλου τῆς
ἀγρίης, ἣν ἐτιοὶ καλοῦσι ψιλώθριον, τουτέης τὰς ῥίζας τὰς
ἀπαλωτάτας περιξέσαντα ἐψῆσαι ἐν οἶνῳ μέλανι ἀκρότη
αἰσθηρῷ. ἔπειτα τρίψαντα καταπλάσσειν χλιηρόν. || ξυμμί-
σγειν δὲ καὶ ἄλευρα, καὶ φρυγῆν ἐν οἶνῳ λευκῷ καὶ ἐλαίῳ
χλιηρῶς. ἄλλο. κωνείου καρπὸν τρίβοντο παραστάζειν οἶνον
λευκὸν εὐώδεα. ἔπειτα καταπλάσσειν χλιηρόν.

Ἦν δὲ φλεγμαίνη, κισσοῦ ῥίζαν ἐψῆσας ἐν ὕδατι τρί-
ψας λεῖον, ἄλευρον ξυμμίσγων ὡς κάλλιστον ἐν οἶνῳ λευκῷ
φρυγῆσας καταπλάσσειν, καὶ ἄλεια πρὸς τούτοις ξυμμίξας.
ἄλλο. μανδραγόρου ῥίζαν μάλιστα μὲν χλωρὴν· εἰ δὲ μὴ, ξή-
ρην. τὴν μὲν οὖν χλωρὴν ἀποπλύναντα καὶ ταμόντα ἐψῆσαι
ἐν οἶνῳ κεκορημένῳ καὶ καταπλάσσειν· τὴν δὲ γε ξηρὴν τρί-
ψαντα καταπλάσσειν ὁμοίως. ἄλλο. σικύου πέπονός τὸ ἐν-
δον τρίψας λεῖον καταπλάσσειν.

Anus si procidat et sanguine manet, ari radices detra-
ctus cortex aqua incoquitur, deinde tritus cum farina
mixtus, calidus ex cataplasmate imponitur. Aliud. Vitis
agrestis, quam nonnulli pfilothrion vocant, radices tener-
rimae concifae, vino nigro austero meraco incoquantur,
dein contusae ex cataplasmate tepidae imponuntur. Im-
miscetur autem farina ex vino albo atque oleo tepido sub-
acta. Aliud. Cicutae semen vino albo odorato affuso tri-
tum, dein tepidum ex cataplasmate imponitur.

Quod si inflammatione vexetur, hederæ radix bene
contrita ex aqua cocta farina optima ex vino albo subacta
admixta, adjectoque ad hæc oleo ex cataplasmate impo-
nitur. Aliud. Mandragoræ radix præcipue quidem viri-
dis, vel certe arida: viridis igitur elota et concisa, vino
diluto incoquitur et ex cataplasmate adhibetur, arida vero
trita similiter admovetur. Aliud. Cucumeris maturi inte-
riora trita ex cataplasmate imponuntur.

Ed. Chart. XII. [146.] Foesl. I. 890. Ed. Lind. II. (686, 687.)

[146] Ἦν δὲ γένηται ὀδύνη καὶ μὴ φλεγμαίνῃ, λίτρον ὀπτήσας ἐρυθρόν καὶ τρίψας λείον καὶ στυπτησίην καὶ ἄλας φώσας καὶ τρίψας λείους συμμῖξαι ἴσον ἐκάστων. εἶτα πίση συμμῖξας ὡς βελτίστη ἐς ῥάκος ἐναλείψας ἐντιθέται καὶ καταδεῖν. ἄλλο. καππάριος φύλλα χλωρὰ τρίψας ἐς μάγ- σίπιον ἐμβάλων προσκαταδεῖν, καὶ ἐπὶ καίειν δοκέη, ἁφαι- ρεῖν, καὶ αἰθίς προστιθέναι. ἦν δὲ μὴ ἢ φύλλα καππάριος, τὸν (687) φλοιὸν τῆς ῥίζης κόψας, φυρῆσας ἐν οἶνῳ μέλανι τὸν αὐτὸν τρόπον καταδεῖν. τοῦτο καὶ πρὸς σπληνῶν ὀδύ- νην ἀγαθόν. τούτων τῶν καταπλάσμάτων τὰ μὲν ψύχοντα καλύει ῥεῖν, τὰ δὲ μαλθάσσοντα καὶ θερμαίνοντα διαχεῖν, τὰ δὲ εἰς ἑωυτὰ ἔλκοντα ξηραίνειν καὶ ἰσχυραίνειν. τοῦτο δὲ τὸ νόσημα γίνεται, ὅταν χολὴ καὶ φλέγμα ἐς τοὺς τό- πους καταστιθῇ. ἀρχοῦ δὲ φλεγμῆντος διαχρεῖν τῷ φαρ- μάκῳ, ὅπῃ ἢ ῥητίνη καὶ τὸ ἔλαιον καὶ ὁ κηρὸς καὶ ἡ μολύ- βδαινα καὶ τὸ στέαρ ὡς θερμώτατον διεζῶθήησιν κατα- πλάττεσθαι.

At si dolor sit citra inflammationem, nitrum rubrum ustum et bene tritum alumen et sales torrefacti et diligen- ter triti, pari utraque miscentur pondere, deinde pice quam optima ammixta, linteo illita imponuntur et alligan- tur. Aliud. Capparis folia viridia in sacculum conjecta adalligantur et ubi urere videbuntur, summoventur ac rur- sus apponuntur. Quod si folia capparis non adfuerint, radice cortex contusus, vino nigro subactus, eodem pacto alligatur, quod etiam ad splenis dolorem valet. Ex his cataplasmatibus quae refrigerant influxum prohibere valent, quae molliunt et calefaciunt digerere, quae ad se attra- hunt ficcare et extenuare. Oritur autem hic morbus, ubi bilis et pituita ad ea loca decubuerit. Ad rectum intesti- num inflammatione tentatum illinitur medicamento quod resinam, oleum, ceram, plumbi recrementum et adipem accipit. Haec calida liquata cataplasmate imponuntur.

Ed. Chart. XII. [147. 148.] Fœf. I. 891. Ed. Lind. II. (347.)

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΩΝ.

[147] (347) Αἰμορροῖδων τὸ μὲν νόσημα ὥδε γίνεται. ἢν χολὴ ἢ φλέγμα εἰς τὰς φλέβας τὰς ἐν τῷ ἄρχῳ καταστη-
 ριξῇ, θερμαίνει τὸ αἷμα τὸ ἐν τοῖσι φλεβίοισι. θερμαινό-
 μενα δὲ τὰ φλέβια ἐπισπᾶται ἐκ τῶν ἔγγιστα φλεβίων τὸ
 αἷμα, καὶ πληρεῖμενα ἐξοιδέει τὸ ἐντὸς τοῦ ἄρχου καὶ
 ὑπερίσχουσιν αἱ κεφαλαὶ τῶν φλεβίων, καὶ ἅμα μὲν ὑπὸ τῆς
 κόπρου ἐξιούσης φλώμεναι, ἅμα δὲ ὑπὸ τοῦ αἵματος ἀθροί-
 ζομένου βιαζόμεναι, ἐξακοντίζουσιν αἷμα. μάλιστα μὲν ξὺν
 τῷ ἀποπάτῳ, ἐνίοτε δὲ χωρὶς ἀποπάτου. [148] Θεραπεύειν
 δεῖ οὕτως.

Πρῶτον μὲν ὑπαρχέτω εἰδέναι ἐν οἷῳ χωρίῳ γίνονται.
 ἄρχον γὰρ καὶ τάρνον καὶ ἀποιόμνων καὶ ἀναρράπτων καὶ
 δέων καὶ ἀποσῆπων, ταῦτα γὰρ δοκεῖ δεινότατα εἶναι, οὐ-
 δὲν ἂν σίνοιο. παρασκευάσασθαι δὲ κελεύω ἑπτὰ ἢ ὀκτὰ
 σιδήρια, σπιθαμιαῖα τὸ μέγεθος, πάχος δὲ ὡσεὶ μήλης
 παχείης. ἐξ ἄκρου δὲ κατακάμψαι, καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ πλατύν

HIPPOCRATIS DE HAEMORRHOIDIBVS
LIBER.

Ora venarum hoc modo sanguinem fundere solent.
 Billis aut pituita ad venas quae in ano sunt decumbens,
 sanguinem qui in his est calefacit. Incalescentes autem
 venae sanguinem ex proximis venis attrahunt eoque im-
 pletae, recti intestini partem interiorem in tumorem attol-
 lunt et venarum capitula conspicua sunt, quae dum partim
 a stercore exeunte contunduntur, partim a sanguine coa-
 cervato perrumpuntur, sanguinem eiaculantur, idque ma-
 xime cum stercore, interdum vero sine eo. Curantur au-
 tem hoc modo.

Inprimis certe nosse oportet, quo in loco contingant.
 Nam et anum incidendo, refecando, consuendo aut vin-
 ciendo aut putrefaciendo, etiam si gravissima esse ista vi-
 deantur, nullam inferes noxam. Ferramenta septem
 octove parari jubeo, quae magnitudine palmum et crassum
 specillum crassitudine aequent, extrema parte recurva,
 et in summo ad oboli parvi formam lata. Post ex-

Ed. Chart. XII. [148.] Foesl. I. 891. 892. Ed. Lind. II. (347. 348.)
 ἔστω, ὥς ἐπὶ ὀβολοῦ μικροῦ. προκαθίρας δὴ φαρμάκῳ τῇ
 πρότερον, αὐτῇ δὲ ἢ ἂν ἐπιχειρήσῃ καῦσαι, ἀνακλίνας τὸν
 ἄνθρωπον ὑπτίον καὶ προσιεφάλειον ὑπὸ τὴν ὀσφύν ὑπο-
 θείς, ἐξαπαγκάζειν ὥς μάλιστα τοῖσι δακτύλοισι τὴν ἔδρην
 ἔξω. ποιέειν δὲ καὶ διαφανέα τὰ (348) σιδήρεια καὶ καίειν
 ἕως ἂν ἀποξηραίνῃς, καὶ ὥς μὴ ὑπαλείψῃς. καίειν δὲ καὶ
 μηδεμίαν ἔασαι ἄκαυστον τῶν αἰμορροϊδῶν, ἀλλὰ πάσας
 ἀποκαύσεις. γνώσει δὲ οὐ χαλεπῶς τὰς αἰμορροϊδας. ὑπερ-
 έχουσι γὰρ ἐς τὸ ἐντός τοῦ ἀρχοῦ, οἷον ῥᾶγες πελιδναί, καὶ
 αἷμα ἐξαναγκάζομένου τοῦ ἀρχοῦ ἐξακοντίζουσιν αἷμα. κατε-
 χόντων δ' αὐτῶν ὅταν || καίηται, τῆς κεφαλῆς καὶ τὰς χεῖ-
 ρας, ὥς μὴ κινῆται, βοάτω καίόμενος. ὁ γὰρ ἀρχὸς μᾶλλον
 ἐξίσχει. ἐπὶ δὲ καύσεως, φακούς καὶ ὀρόβους ἐψησας ἐν
 ὕδατι τρίψας λείους, κατόπιασε πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας. τῇ δὲ
 ἑβδόμῃ σπόγγον μαλθακὸν τάμνειν ὥς λεπτότατον. πλάτος
 δὲ εἶναι τοῦ σπόγγου ὅσον ἕξ δακτύλων πάντη. ἔπειτα ἐπι-
 θεῖναι ἐπὶ τὸν σπόγγον ὀθόνιον ἴσον τῷ σπόγγῳ λεπτόν
 καὶ λεῖον, ἀλείψας μέλιτι. ἔπειτα ὑποβαλὼν τῷ δακτύλῳ τῷ

hibitum pridie medicamentum purgans, eodem quo ad
 usionem aggredieris die homo supinus reclinatur pulvi-
 noque lumbis supposito sedes digitis quam maxime foras
 educitur, tum candentibus admotis ferramentis utuntur, quo-
 ad resiccentur ita ut ne contingas. Urere vero ita opor-
 tet ut earum venarum quae sanguinem fundunt nulla in-
 iusta relinquantur, sed omnes adurantur. Has nullo nego-
 tio deprehendes, quod interiore ani parte conspicuae sint,
 velut acini uvae lividae simulque cum foras anus cogitur,
 sanguinem ejaculantur. Inter urendum autem a quibus-
 dam caput et manus detineantur ne moveatur, sed clamet
 qui inuritur. Hoc enim pacto anus magis prominet. Per-
 acta usione lentes et ervum tenuissime trita et ex aqua
 decocta quinque aut sex diebus imponuntur. Septimo
 die spongia mollis quam tenuissime inciditur. Spongia au-
 tem omni ex parte sex digitorum latitudinem aequet. Tum
 linteum quod spongiae magnitudinem non excedat, tenue
 et leve, melle illitum superimponitur, dein subdito fini-

Ed. Chart. XII. [148, 149.] Foel. I. 892, 895. Ed. Lind. II. (348, 349.)
 λιχναῖω τῆς ἀριστερῆς χειρὸς, μέσον τὸν σπόγγον ὥσαι κάτω
 τῆς ἔδρης ὡς προσωτάτω. ἔπειτα ἐπὶ τὸν σπόγγον προσθεῖ-
 ναι εἰρίον, ὡς ἂν ἐν τῇ ἔδρῃ ἀτρεμίζῃ. διαζώσας δὲ ἐκ τῆσι
 λαγύσι καὶ ὑφαίσ ταινίην, ἐκ τοῦ ὀπισθεν ἀναλαβὼν ἐκ τῶν
 σκελέων τὸν ἐπίδεσμον, ἀναδῆσαι ἐς τὸ διάζωμα παρὰ τὸν
 ὁμφαλόν. τὸ δὲ φάρμακον ὃ εἶπον ἐπιθεῖτο πυκνὴν τὴν
 σάρκα ποιεῖν καὶ ἰσχυρὴν φῦναι. ταῦτα δὲ δεῖ ἐπιθεῖν μὴ
 ἔλασσαν ἡμερῶν εἴκοσι. ὁφείν δὲ ἅπαξ τῆς ἡμέρης ἄλευ-
 ρον ἢ κέγγρον ἢ τὸ ἀπὸ τῶν πιτύρων, καὶ πίνειν ὕδωρ. ἢν
 δὲ ἐς ἄφροδον ἴζηται, ὕδατι θερμῷ διανίξιν. λούεσθαι δὲ
 διὰ τρίτης ἡμέρης.

(349) Ἑτέρα θεραπεία. ἐκβαλὼν τὴν ἔδρην ὡς μάλιστα
 αἰσθῆν ὕδατι θερμῷ, ἔπειτα ἀποτάμνειν τῶν αἰμορροϊδῶν
 τὰ ἔκτρα. φάρμακον δὲ προσκατασκευασθῆναι πρὸς τὴν το-
 μὴν τόδε. οὐρήσας || ἐς χαλκεῖον ἐπίπασσον ἐπὶ τὸ οὖρον
 χαλκοῦ ἄνθος ὀπτοῦ καὶ τετριμμένον [149] λείου, ἔπειτα
 διείς καὶ κινήσας τὸ χαλκεῖον, ξήρανόν ἐν τῷ ἡλίῳ. ὅταν δὲ

strae manus indice, media spongia intro per inferiora
 quam penitissime in sedem propellitur, demum supra spon-
 giam lana apponitur, ut in fede immota permaneat. Cin-
 gulo vero per ilia ducto fascia submittitur, exceptumque a
 posteriore parte per crura vinculum ad cingulum juxta
 umbilicum religatur. Tum medicamentum, quod dixi car-
 nem densam facere ac validam producere, alligatur. Quae
 non minore quam viginti dierum spatio devincire oportet.
 Sorbitio autem semel die ex farina aut milio aut surfu-
 ribus et potui aqua exhibenda. Ubi ad dejiciendam alvum
 desidet, calida proluitur. Tertio quoque die balneum ad-
 hibeatur.

Alia curatio. Foras educta quam maxime sedes, ca-
 lida perfunditur, tum venarum sanguinem fundentium ex-
 trema praeciduntur. Hoc vero medicamentum antea prae-
 paratum ad sectionem habere oportet. Urina in vas ae-
 neum immissa, flos aeris nstus optime laevigatus inspergi-
 tur, tum vase agitato maceratur et in sole siccat. Sic-

Ed. Chart. XII. [149.] Foss. I. 893. Ed. Lind. II. (349.)

ξηρόν γένηται, συνξύσας τρίψον λεῖον, καὶ προστίθει τῷ
δακτύλῳ, καὶ σπληνία ἐλαιώσας προστίθει, καὶ σπόγγον
ἐπάνω ἐπίθει.

Ἄλλος τρόπος. προσφύεται πρὸς τῇ αἵματιδι τῇ κον-
δυλώδει οἷον συκαμίνου καρπός, καὶ εἰ μὲν ἔξω σφόδρα
ἢ ἡ κονδυλώσις, περιπέφυκεν αὐτῇ καλυπτῆρ ὁ τῆς σαρκός.
καθίσας οὖν τὸν ἄνθρωπον ὀκλάξ ἐπὶ ὅλων δύο σκόπει.
εὐρήσεις γὰρ πεφυσημένα τὰ μεσηγὺ τῶν γλουτῶν παρὰ τὴν
ἔδραν. τὸ δὲ αἷμα ἐκωρεῖν ἐνδοθεν. ἦν γοῦν ἐνδίδοι ὑπὸ
τῷ καλυπτῆρι, ἢ τὸ κονδυλῶμα τῷ δακτύλῳ ἀφελεῖν. οὐδὲν
γὰρ χαλεπώτερον ἢ περ προβάτου δειρομένου τὸν δάκτυλον
μεταξὺ τοῦ δέρματος καὶ τῆς σαρκός περαίνειν. καὶ ταῦτα
διαλεγόμενος ἅμα λόνθανε ποιεῖν. ἐπὶ δὲ ἀφελῆς τὸ
κονδυλῶμα, ἀνάγκη ῥέεσθαι δρόμους αἵματος ἀπὸ πάσης
τῆς ἀφαιρέσεως. τάχα γρηὶ ἀποπλῦναι οἶνῳ αἰσθητῶ κηκίδας
ἐναποβρέξας, καὶ ἢ τε αἵματιτις οἰχθήσεται σὺν τῷ κονδυλῷ.

catum eraditur, teritur et laevigatur, ano admovetur, splenia
oleo madida apponuntur spongiaque superimposita deli-
gatur.

Alter curationis modus. Venae sanguinem fundenti
et tuberosam quandam eminentiam habenti, veluti mori
fructus adnascitur, et si quidem tuberosa eminentia foras
valde prominet, ei circumcirca operculum carnosum ad-
haerefcit. Homine igitur in genua super duos lapides te-
retes inclinato, anum inspice. Invenies namque loca inter
nates medias circa sedem tumefacta, sanguinemque ex in-
terioribus partibus procedere. Si ergo tuberosa eminentia
sub tegumento mollis sit digito ea auferenda est. Neque
enim majore negotio id fiet, quam si dum pellis ovi de-
trahitur, digitum inter pellem et carnem medium immit-
tas. Idque inter loquendum simulque non advertente ae-
gro faciendum. Sublatum tuberculum sanguinis cursus omni
ex parte ablata necessario consequitur. Vino austero, in
quo gallae maceratae fuerint, cito locus perlendus est ve-
naque sanguinem fundens una cum tuberculo recedet, et

Ed. Chart. XII. [149.] Foef. I. 893. Ed. Lind. II. (349. 350.)
 ματι, καὶ τὸ κάλυμμα καταστήσεται καὶ ὅσῳ ἂν παλαιότερον
 ᾖ, ῥηϊδίως ἔσται ἡ ἰησις.

Ἦν δὲ ἀνώτερος ἢ ἡ κοιτύλωσις, τῷ κατοπτῆρι σκέπτε-
 (350)σθαι καὶ μὴ ἐξαπατᾶσθαι ὑπὸ τοῦ κατοπτῆρος. διη-
 γοίμενος γὰρ ἐμαλύνει τὴν κοιτύλωσιν. ξυναγόμενος δὲ πάλιν
 δείκνυσιν ὀρθῶς. ἀφαιρέειν δὲ χρὴ ἐλλεβύριον μέλανι
 ὑπαλείφοντα τὸν δάκτυλον. ἔπειτα τριταίῳ οἴνῳ κλύζειν αὐ-
 στηρῶ. τὸ δὲ αἷμα ὅταν ἀφέλῃς, τὴν κοιτύλωσιν ὅτι οὐ
 ῥέει μὴ θανατᾶζειν. οὐδὲ γὰρ ἦν ἐν τοῖσιν ἄρθροισι διατά-
 μης τὰς χεῖρας ἢ τὰ σκέλεα, οὐ ῥεύσεται αἷμα. ἦν δ' ἄνω-
 θεν ἢ κάτωθεν τάμῃς τῶν ἄρθρων, εὐρήσεις κοίλας φλέ-
 βας καὶ αἰμόρροους, καὶ χαλεπῶς ἂν ἴσχοις εὐπόρως. οὔτω
 καὶ τὴν ἐν τῇ ἔδρῃ αἰμορροΐδα, ἦν μὲν ἄνωθεν ἢ κάτω-
 θεν τάμῃς τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ κοιτυλώματος, αἷμα ῥεύσε-
 ται. ἦν δὲ αὐτὴν ἀφέλῃς τὴν κοιτύλωσιν ἐν τῇ προσφύσει,
 οὐ ῥεύσεται. ἦν μὲν οὖν οὔτω καθίσταται, καλῶς ἂν ἔχοι.
 ἦν δὲ μὴ, καῦσαι, φυλασσόμενος ὥς μὴ ἄψῃ τῷ σιδήρῳ,

operculum in pristinum statum restituetur. Quoque vetu-
 stior morbus est, eo facilius curatio futura est.

At si altius infederit tuberosa eminentia, per instru-
 mentum dilatandae fedi accommodatum catoptereum dictum
 inspicere oportet, neque ab eo decipi. Ubi enim aperitur,
 tuberculum exaequat, ubi vero rursus in sese adducitur,
 recte conspicuum facit. Auferre autem convenit, veratro
 nigro ano illito, tum tertio die vinum austerum ex infuso
 immittendum. At vero ubi tuberosam eminentiam abstul-
 leris, si sanguis non effluat, mirandum non est. Neque
 enim si in articulis manus aut crura feces, sanguis effluet.
 At si supra aut infra articulos sectio fiat, cavas et san-
 guine manantes venas deprehendes: neque facile prompte
 sistas. Eodem modo si venam in sede sanguinem funden-
 tem supra quidem aut infra detractum tuberculum feces,
 sanguis effluet. Sin vero ipsam tuberculofam eminentiam
 ubi annectitur abstuleris, non profluet. Si igitur hoc pa-
 cto quidem ad pristinum statum reducitur, bene se res
 habet: sin minus, ultio adhibenda ea cautione ut ne ferro

Ed. Chart. XII. [149 150.] Fœf. I. 893. 894. Ed. Lind. II. (350. 351.)
 ἀλλ' ἐγγὺς προσφέρων τὰ σιδήρια ἀποξηραίνειν καὶ προστι-
 θέναι τὸ τοῦ χαλκοῦ ἄνθος τὸ ἐν τῷ οὐρῳ.

|| Ἐτερος τρόπος ἰήσιος αἰμορροϊδῶν. καυστήρα χρὴ
 ποιήσασθαι, οἷον καλαμίσκον φραγμίτην. σιδήριον δὲ ἐναρ-
 μόσαι καλῶς ἀρμόζον. ἔπειτα τὸν αὐλίσκον ἐνθεῖς ἐς τὴν
 ἔδρην διαφαῖνον τὸ σιδήριον καθιέναι, [150] καὶ πυκνὰ
 ἐξαίρειν, ἵνα μᾶλλον ἀνέχεται θερμαινόμετος, καὶ οὔτε
 ἔλκος ἔξει ὑπὸ τῆς θερμασίης, ὕγιάν τε ξηρανθέντα τὰ φλέ-
 βια. ἦν δὲ βούλῃ μήτε καίειν μήτε ἀποτάμνειν, προκαταιο-
 νήσας ὕδατι πολλῷ θερμῷ καὶ ἐκτρέψας τὴν ἔδρην, σμύρ-
 ταν τρίψας λείην καὶ κηκίδα καὶ στυπτηρίην Αἰγυπτίην κα-
 τακάυσας, ἐν καὶ ἡμῖς πρὸς (351) τὰλλα καὶ μελαντηρίης
 ἄλλο τοσοῦτον, τούτοις ξηροῖς χρῆσθαι. ἥ δὲ αἰμορροΐς
 τούτοις τοῖσι φαρμάκοις ἀποστήτεται, ὥσπερ σκύτος κα-
 τακαυμένον. ταῦτα ποιεῖν μέχρις ἂν πόσας ἀφανίσῃς, καὶ
 χαλκίτιδος ἡμῖς κεκαυμένον τὸντὸ ἀπεργάζεται. ἦν δὲ βούλῃ
 βελάνοισιν ἰῆσθαι, σπηίης ὄστρακον, μολυβδαίνης τρίτον μέ-

attingatur, sed prope admotis ferramentis exsicceetur et flos
 aeris ex urina adhibeatur.

Alius venarum sanguinem in ano fundentium curatio-
 nis modus. Cauterium parare oportet in modum parvae
 arundinis vallatoriae, phragmiten vocant, et in ipsum fer-
 ramentum probe congruens accommodare, deinde immissa
 in sedem fistula candens ferramentum in eam demittere
 crebroque eximere, quo magis calorem toleret neque ulcus
 ex calore contrahat, et venulae exsiccatae consanescant.
 Quod si neque ustio neque sectio placeat, sedes multa et
 calida prius sovetur et evertitur, tum myrrha probe lae-
 vigata, galla et alumen Aegyptium ustum, quod reliqua
 una parte et dimidia superet et melanteriae tantundem ac-
 cipiendum, iisque aridis utendum. Sub his medicamentis
 vena sanguinem fundens, velut corium ustulatum decidit,
 eademque facienda donec omnes dissipaveris. Idemque ef-
 ficat chalcitidis ustae dimidium. At si per glandes curatio-
 nem instituas, sepiae testa, plumbaginis tertia pars, bitu-

346 ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΙΜΟΡΡΟΙΔΩΝ.

Ed. Chart. XII. [150, 115.] Fœf. I. 894. 895. Ed. Lind. II. (351. 687. 688.)
 ρος, ἄσφαλον, στυπτηρίην, ἄνθος ὀλίγον, κηκίδα, χαλκοῦ
 ἰὸν ὀλίγον. τουτέων μέλι ἐφθὸν καταχέας βάλανον ποιήσας
 μακροτέραν προστίθει, μέχρις ἂν ἀφανίσῃς.

Γυναικείην αἱμορροΐδα ἅδε θεραπεύειν. πολλὰ ὕδατι
 θερμῷ αἰονήσας, σύνεψε δὲ ἐν τῷ θερμῷ τῶν εὐωδέων τρι-
 ψας μυρίκην, λιθύργυρον ὀπτὴν καὶ κηκίδα, οἶνον λευκὸν
 παράχες καὶ ἔλαιον καὶ χηνὸς στέαρ, τρίψας ὁμοῦ πάντα.
 διδόναι ὅκωταν αἰονηθῇ, διαχρήσασθαι. αἰονᾶν δὲ καὶ τὴν
 ἔσθλην ἐξώσας ὥς μάλιστα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΚΕΦΑΛΗΙ
ΤΡΩΜΑΤΩΝ.

[115] || (687) Τῶν ἀνθρώπων αἱ κεφαλαὶ οὐδὲν ὁμοίως
 σφίσιιν αὐταῖς, οὐδὲ αἱ ῥαφαὶ τῆς κεφαλῆς πάντων κατὰ
 ταῦτά πεφυκάσιν. ἀλλ' ὅστις μὲν ἔχει ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν
 (688) τῆς κεφαλῆς προβολήν· ἡ δὲ προβολὴ ἐστὶ τὸ τοῦ
 ὁστέου ἐξέχον στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο· τοῦτου εἰσὶν αἱ
 ῥαφαὶ πεφυκυῖαι ἐν τῇ κεφαλῇ, ὥς γράμμα τὸ ταῦ Τ γρά-

men, alumen, floris aeris exiguum, galla, aeruginis mo-
 dicum commiscuntur, his melle cocto affuso, glans oblon-
 gior conficitur, supponitur, donec delegantur.

Vena sanguinem fundens in mulieris ano sic curatur.
 Multa calida, in qua ex odoratis aliquid incoxerit, perfun-
 ditur, tum myrica trita, spuma argenti usta et galla additur,
 vino albo, oleo et anserino adipe affuso omnia simul con-
 teruntur, post perfusionem utenda dantur. Sedes autem
 quam maxime educta perfunditur.

HIPPOCRATIS LIBER DE CAPITIS
VULNERIBVS.

Hominum capita neque inter se similiter habent, neque
 futurae capitis in omnibus eodem loco sitae sunt. Verum
 cuicunque parte anteriore caput prominet, quod sit cum
 ossis pars rotunda plus reliquo eminet, huic futurae in ca-
 pite ad literae T similitudinem a natura sunt accommodatae.

Ed. Chart. XII. [115, 116.] Foëf. I. 895. Ed. Lind. II. (688.)
 φεται. τὴν μὲν γὰρ βραχυτέραν γραμμὴν ἔχει πρὸ τῆς προ-
 βολῆς ἐπικαρσίην πεφυκυῖαν, τὴν [116] δ' ἐτέραν γραμμὴν
 ἔχει διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς κατὰ μῆκος ἐς τὸν τράχηλον
 αἰεί. ὧς δ' ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς τὴν προβολὴν ἔχει, αἱ
 ῥαφαὶ τούτου πεφύκασιν ἀνταντία ἢ τῷ προτέρῳ. ἡ μὲν γὰρ
 βραχυτέρα γραμμή πρὸ τῆς προβολῆς πέφυκεν ἐπικαρσίη,
 ἡ δὲ μακροτέρα διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς πέφυκε κατὰ μῆ-
 κος ἐς τὸ μέτωπον αἰεί. ὅστις δὲ καὶ ἀμφοτέρωθεν τῆς κε-
 φαλῆς προβολὴν ἔχει, ἔκ τε τοῦ ἔμπροσθεν καὶ τοῦ ὀπισθεν,
 τούτῳ αἱ ῥαφαὶ εἰσιν ὁμοίως πεφυκυῖαι ὡς γράμμα τὸ ἦτα.
 Ἡ γράφεται. πεφύκασιν δὲ τῶν γραμμῶν αἱ μὲν μακραί
 πρὸς τῆς προβολῆς ἐκατέρης ἐπικαρσίοι πεφυκυῖαι, ἡ δὲ βρα-
 χεὶν διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς κατὰ μῆκος πρὸς ἐκατέραν τε-
 λευτῶσαι τὴν μακρὴν γραμμὴν. ὅστις μηδετέρῳθι μηδεμίαν
 προβολὴν ἔχει, οὗτος ἔχει τὰς ῥαφάς τῆς κεφαλῆς ὡς γράμ-
 μα τὸ χι X γράφεται. πεφύκασιν δὲ αἱ γραμμαὶ ἡ μὲν
 ἐτέρη ἐπικαρσίη πρὸς τὸν κρόταφον ἀφίκονσα, ἡ δὲ ἐτέρη
 κατὰ μῆκος διὰ μέσης τῆς κεφαλῆς.

Breviorem namque lineam transversam ad offis prominen-
 tiam a natura productam habet, alteram vero per medium
 caput in longitudinem ad cervicem perpetuo tendentem.
 At cui posterior capitis pars prominet, huic futurae contra
 quam in priore naturaliter se habent. Brevior namque linea
 transversa ad offis prominentiam naturaliter producitur,
 longior vero per medium caput in longitudinem ad frontem
 perpetuo tendens a natura constituta est. Cui autem utra-
 que corporis parte, tum anteriore tum posteriore, os pro-
 minet, huic futurae ad literae H similitudinem a natura sunt
 accommodatae. Lineae vero longiores ad utramque pro-
 minentiam transversae a natura productae sunt, brevis au-
 tem per mediam capitis longitudinem in longam utramque
 lineam definit. At cui neutra parte caput prominet, hic
 futuras literae X similes habet. Lineae vero ita a natura
 productae sunt, ut altera quidem transversa ad tempora
 perveniat, altera per medium caput in longitudinem feratur.

Ed. Chart. XII. [116.] Foell. I. 896. Ed. Lind. II. (688, 689.)

|| Διπλοὺν δ' ἐστὶ τὸ ὀστέον κατὰ μέσσην τὴν κεφαλὴν. σκληρότατον δὲ καὶ πυκνότερον αὐτοῦ πέφυκε τὸ ἀνωτάτον, ἢ ὁμοχροίῃ τοῦ ὀστέου ὑπὸ τῇ σαρκὶ, καὶ τὸ κατώτατον τὸ πρὸς τῇ μῆνιγγι, ἢ ὁμοχροίῃ τοῦ ὀστέου ἢ κάτω. ἀποχωρεῖν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου ὀστέου καὶ τοῦ κατωτάτου ἀπὸ τῶν (689) σκληροτάτων καὶ πυκνοτάτων ἐπὶ τὸ μαλθακώτερον καὶ ἥσσον πυκνὸν καὶ ἐπὶ κοινότερον ἐς τὴν διπλὴν. ἢ δὲ διπλὴ κοιλότερον καὶ μαλθακώτερον καὶ μάλιστα σφραγῶδες ἐστίν. ἔστι δὲ καὶ πᾶν τὸ ὀστέον τῆς κεφαλῆς, πλήν κάρτα ὀλίγου τοῦ τε ἀνωτάτου καὶ κατωτάτου σπόγγω ὅμοιον, καὶ ἔχει τὸ ὀστέον ἐν ἑωυτῷ ὅμοια σαρκία πολλὰ καὶ ὑγρὰ, καὶ εἴ τις αὐτὰ διατρίβῃ τοῖσι δακτύλοιςιν, αἷμα ἂν διαγίνοιτο ἐξ αὐτῶν. ἔτι δ' ἐν τῷ ὀστέῳ καὶ φλεβία λεπτότερα καὶ κοιλότερα, αἵματος πλέα. σκληρότητι μὲν νῦν καὶ μαλθακότητι καὶ κοιλότητι ὥδε ἔχει· παχύτητι δὲ καὶ λεπτότητι οὕτως.

Συμπάσης τῆς κεφαλῆς τὸ ὀστέον λεπτότατόν ἐστι καὶ ἀσθενέστατον τὸ κατὰ βρέγμα, καὶ σάρκα ὀλιγίστην καὶ λε-

Ad medium autem caput duplex os est, idque tum summa sui parte et aequabilitate, qua carne tegitur, tum infima qua membranam contegit et inferior est ossis aequabilitas, durissimum et densissimum est a natura constitutum. Quodque recedit a supremo et infimo osse, a durissimis et densissimis ad molle et minus densum quodque magis cavum est accedit, ad interiora usque quibus inter se connectuntur. Eaque maxime cava et mollissima, plurimumque pervia sunt. Ac totum capitis os, si supremam atque infimam partem admodum exiguum demas, spongiae simile, multasque carnes humidas similes in se habet, quas si quis digitis conterat, ex ipsis sanguis prodeat. Insunt quoque in osse venulae tenues et cavae sanguinis plenae. Quod quidem ad duritiem mollitudinemque ac cavitatem spectat, sic se res habet, quod vero ad crassitudinem et tennitatem, hoc modo.

Totius capitis os id tenuissimum et maxime imbecillimum quod ad sinciput est, idque quam minimam et tenuis-

Ed. Chart. XII. [116, 117.] Foëf. I. 896, 897. Ed. Lind. II. (689, 690.)
 πιωτάτην ἔχει ἐφ' ἐωυτῇ ταύτῃ τῆς κεφαλῆς τὸ ὀστέον, καὶ
 ὁ ἐγκέφαλος κατὰ τοῦτο τῆς κεφαλῆς πλείστος ὑπεστί, καὶ
 διότι οὕτω ταῦτα ἔχει, τῶν τε τρωσίων καὶ τῶν βελέων
 ἴσων τε ἐόντων κατὰ μέγεθος καὶ ἐλασσόνων καὶ ὁμοίως τε
 τρωθεὶς καὶ ἥσσον, τὸ ὀστέον ταύτῃ τῆς κεφαλῆς φλάται τε
 μᾶλλον καὶ ἥ ῥήγνεται καὶ ἔσω ἐσφλάται καὶ θανασιμώ-
 τερά ἐστι καὶ χαλεπώτερα ἡτρεύεσθαι τε καὶ ἐκφυγγάνειν
 τὸν θάνατον ταύτῃ ἢ [117] πού ἄλλοθι τῆς κεφαλῆς. ἐξίσων
 τε ἐόντων τῶν τρωμάτων καὶ ὁμοίως τε τρωθεὶς καὶ ἥσσον,
 ἀποθνήσκει ἄνθρωπος ὅταν καὶ ἄλλως μέλλῃ ἀποθανεῖσθαι
 ἐκ τοῦ τρώματος, ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ ὃ ταύτῃ ἔχων τὸ τρώ-
 μα τῆς κεφαλῆς ἢ πού ἄλλοθι. ὁ γὰρ ἐγκέφαλος τόχιστά τε
 καὶ μάλιστα κατὰ τὸ βρέγμα αἰσθάνεται τῶν κακῶν τῶν
 γινομένων ἐν τε τῇ σαρκὶ καὶ τῷ ὀστέῳ. ὑπὸ λεπτιοτάτῳ γὰρ
 ὀστέῳ ἐστὶ ταύτῃ ὁ ἐγκέφαλος καὶ (690) ὀλίγη σαρκί, καὶ
 ὁ πλείστος ἐγκέφαλος ὑπὸ τῷ βρέγματι κεῖται. τῶν δὲ ἄλλων
 τὸ κατὰ τοὺς κροτάφους ἀσθενέστατόν ἐστι. συμβολή τε
 γὰρ τῆς κάτω γνάθου πρὸς τὸ κρανίον καὶ κινήσις ἐστὶν ἐν
 τῷ κροτάφῳ ἄνω καὶ κάτω ὥπερ ἄρθρου, καὶ ἡ ἀκοή πλη-

simam carnem hac capitis parte in se habet, cerebrumque plurimum eo loco subest. Cumque haec ita se habeant, ubi tela ictusque aequales fuerint magnitudine vel minores, tum etiam aequaliter vulneratus aut levius, os hac capitis parte magis colliditur, frangitur et medium defidit, sub eoque casu magis moriuntur aegri aegriusque curantur et mortem evitant quam si qualibet alia capitis parte istud accidat. Ac ubi aequalia fuerint vulnera, aut aequè vehementer aut levius quis percussus fuerit, cum alioqui vulnus letale sit, intra brevius tempus ex vulnere moritur qui hac capitis parte quam qui alia vulneratus est. Cerebrum namque ad sinciput celerrime et maxime sentit offensas quae in carne et osse fiunt, cum hoc loco tenuissimo osse et exigua carne tegatur, magnaue ex parte sub sincipite situm sit. Ex reliquis ossibus quod est ad tempora maxime est imbecillum. Committitur enim inferna maxilla cum calvaria, moveturque in temporibus sursum et deorsum articuli in modum,

ΣΙΧΕΥ ΕΥΕΛΠΙΣΤΟΝ ΕΙΣΙΤΙΣΑΝ ΜΑΝΟΥ

Ed. Chart. XII. [117.] Foesl. I. 897. Ed. Lind. II. (690.)
 σίον γίνεται αὐτέου, καὶ φλέψ διὰ τοῦ κροτάφου τέταται
 κοίλῃ τε καὶ ἰσχυρῇ.

Ἰσχυρότερον δ' ἐστὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὀστέου παντὸς τὸ
 ὀστέον τῆς κορυφῆς καὶ τῶν οὐράτων ἢ πᾶν τὸ πρόσθεν, καὶ
 σῶμα πλέονα καὶ βαθύτερον ἐφ' ἑωυτῷ ἔχει τοῦτο τὸ
 ὀστέον, καὶ δὴ τούτων οὕτως ἐχότιον, ὑπὸ τε τῶν τρωσίων
 καὶ τῶν βελέων ἴσων ἀπάντων καὶ ὁμοίων καὶ μειζόνων καὶ
 μειόνων ὁμοίως τιτρωσκόμενος καὶ μᾶλλον ταύτῃ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ ὀστέον ἥσσον ῥήγνυται καὶ φλεῖται, καὶ ἦν μέλλῃ ἀν-
 θρωπος ἀποθνήσκειν καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ τρώματος, ἐν τῷ
 ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς ἔχων τὸ τρώμα, ἐν πλείονι χρόνῳ
 ἀποθάνειται. ἐν πλείονι γὰρ χρόνῳ τὸ ὀστέον ἐμπνέσκειται
 τε καὶ διαπνέσκειται κάτω ἐπὶ τὸν ἐγκέφαλον διὰ τὴν παχύ-
 τητα τοῦ ὀστέου, καὶ ἐλάσσωσιν ταύτῃ τῆς κεφαλῆς ὁ ἐγκέ-
 φαλος ὑπέσται, καὶ πλείονες ἐκφυγγάνουσι τὸν θάνατον τῶν
 ὀπίσθεν τιτρωσκομένων τῆς κεφαλῆς ὥς ἐπιτοπολὺν ἢ τῶν
 ἐμπροσθεν, καὶ ἐν χειμῶνι πλέονα χρόνον ζῇ ἄνθρωπος ἢ
 ἐν θέρει, εἴ τις καὶ ἄλλως μέλλει ἀποθανεῖσθαι ἐκ τοῦ τρώ-
 ματος, ὅπου οὖν τῆς κεφαλῆς ἔχων τὸ τρώμα.

auditioue etiam huic est vicina, venaque cava et valida
 per tempora fertur.

At ex universi capitis osse id quod secundum verticem
 est et post aures validius est quam id totum quod parte
 anteriore continetur, carnemque copiosiore et altiore
 in se habet. Saneque sub hoc casu, ubi ex laesionibus ei
 telis omnibus aequalibus et similibus, majoribusque ac mino-
 ribus, similiter aut gravius quis fuerit vulneratus, hac ca-
 pitis parte os minus frangitur et colliditur. Ac si alioqui
 ex vulnere homo periturus sit, diutius vitam trahet qui
 posteriore capitis parte vulnus accepit. Longiore namque
 intervallo os ob crassitudinem pus colligit, ipsumque infra
 ad cerebrum transfundit. Minor quoque cerebri portio hac
 parte capitis subest, fereque plures servantur ex iis qui
 parte capitis posteriore quam qui anteriore vulnus acce-
 perunt. Ex vulnere etiam capitis, quacunque parte acce-
 ptum sit, ubi alioqui ex vulnere quis fuerit periturus, hieme
 quam aestate diutius vivit.

Ed. Chart. XII. [117. 118.] Foesl. I. 898. Ed. Lind. II. (690. 691.)

|| Αἱ δὲ ἔδραι τῶν βελέων τῶν ἐξέων καὶ κουφοτέρων, αὗται ἐπὶ σφῶν αὐτῶν γινόμεναι ἐν τῷ ὁστέῳ ἄνευ ῥωγμῆς τε καὶ φλάσιος ἢ ἔσω ἐσφλάσιος. αὗται δὲ γίνονται ὁμοίως ἐν τε τῷ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς καὶ ἐν τῷ (691) ὀπίσθεν. ἐκ τούτων θάνατος οὐ γίνεται κατὰ γε δίκην, οὐδ' ἦν γένηται. ῥαφή δὲ ἐν ἔλκει φανεῖσαι ὁστέου ψιλωθέντος, πανταχοῦ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔλκος γενομένου, ἀσθενέστατον γίνεται τῇ τρώσει καὶ τῷ βέλει ἀντέχειν, εἰ τύχη τὸ βέλος ἐς αὐτὴν τὴν ῥαφὴν σιτηγθῇ. πάντων δὲ μάλιστα ἦν τὸ βέλος ἐν τῷ βρέγματι γεόμενον κατὰ τὸ ἀσθενέστατον τῆς κεφαλῆς καὶ αἱ ῥαφαὶ εἰ τύχοιεν οὔσαι περὶ τὸ ἔλκος καὶ τὸ βέλος αὐτέων τύχοι τῶν ῥαφῶν.

[118] Τιτρώσκεται δὲ ὁστέον τὸ ἐν κεφαλῇ τοσοῖσδε τρόποις. τῶν δὲ τρόπων ἐκάστου πλείους ἰδέαι γίνονται τοῦ κατήγματος ἐν τῇ τρώσει. ὁστέον ῥήγνυται τιτρωσκόμενον καὶ τῷ περιέχοντι ὁστέῳ τὴν ῥωγμὴν ἀνάγκη φλάσιν προσγενέσθαι ἢ περὶ ῥαφῆ. τῶν γὰρ βελέων ὅτι περὶ ῥήγνυσι τὸ ὁστέον, τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ φλά τὸ ὁστέον ἢ μᾶλλον ἢ ἥσσον, αὐτὸ τε ἐν ᾧ περὶ καὶ ῥήγνυσι τὴν ῥωγμὴν.

Ubi vero a telo acuto et levi impressum in osse vestigium fuerit, idque solum ita ut neque findatur, neque collidatur, aut medium defidat, quod aequè in anteriore capitis parte ac posteriore accidere potest, ex his mors etsi consequitur, non aequo tamen jure contingit. At ubi nudato osse futura in vulnere conspicitur, quacunque corporis parte vulnus extiterit, minime omnium vulnere ac telo reficit, si forte telum in ipsam futuram incubuerit, tumque vel maxime, si telum incipiti juxta debilissimam capitis partem exceptum fuerit futuraeque in ulcus incurrant, et telum ipsas futuras attigerit.

Vulnere ossis capitis tot sunt genera, et sub quoque genere plures sunt in vulnere fracturae formae. Os sub vulnere finditur, ossique rimam habenti, si quidem fissum fuerit, collisionem accedere necesse est. Quodcunque enim telum os findit, idem os plus minusve collidit, idque ubi rimam facit. Hocque genus unum est. Rimarum autem

Ed. Chart. XII. [118] Foes. I. 898. 899. Ed. Lind. II. (691. 692.)
 εἷς οὗτος τρόπος. ἰδέαι δὲ ῥωγμῶν τοῖαι γίνονται, καὶ γὰρ
 λεπτότεραί τε καὶ λεπταὶ πάνυ ὀστέου καταφανέες γίνονται.
 ἔστι δ' αἷτιον ῥωγμῶν οὔτε αὐτίκα μετὰ τὴν τραῦσιν οὔτ'
 ἐν τῇσιν ἡμέρησιν ἐν ᾗσιν ἂν καὶ πόνων ἂν ὄφελος γένοιτο
 τοῦ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ. αἱ δ' αὖ παχύτεραί τε καὶ εὐ-
 ρύτεραι γίνονται τῶν ῥωγμῶν, ἐνταῦθα δὲ καὶ πάνυ εὐρέαι.
 καὶ αἱ μὲν ἐπὶ μακρότερον ῥήγνυνται, αἱ δὲ ἐπὶ βραχύτερον,
 καὶ αἱ μὲν ἰσχυρότεραι, αἱ δὲ ἰσχυραὶ τε καὶ πάνυ. αἱ δὲ καμ-
 πυλότεραι τε καὶ καμπύλαι καὶ βαθύτεραι. αἱ δὲ εἰς τὸ
 κάτω καὶ διὰ παντός τοῦ ὀστέου.

|| Φλασθήνη δ' ἂν τὸ ὀστέον ἐν τῇ ἑαυτοῦ φύσει καὶ
 ῥωγμῇ τῇ φλάσει οὐκ ἂν προσγένοιτο τῷ (692) ὀστέῳ οὐδε-
 μία. δεύτερος οὗτος. ἰδέαι δὲ τῆς φλάσιος πλείους γίνονται,
 καὶ γὰρ μᾶλλον τε καὶ ἥσσον φλάται καὶ ἐς βαθύτερόν τε
 καὶ διὰ παντός τοῦ ὀστέου, καὶ ἥσσον ἐς βαθὺν καὶ διὰ
 παντός τοῦ ὀστέου, καὶ ἐπὶ πλέον τε καὶ ἔλασσον μήκος
 τε καὶ πλατύτης. ἀλλὰ τουτέων τῶν ἰδεῶν οὐδεμία ἔστιν
 ἰδόντι τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι γινώσκειν, ὅποιή τις ἔστι τὴν ἰδέην

variae sunt formae. Nam et tenuiores sunt et tenuissimae,
 ita ut neque quaedam conspicuae sint, neque protinus a
 vulnere, neque quibus diebus dolores augeri et mortem
 homini adferre assolent. Rursus nonnullae crassiores et la-
 tiores existunt, quaedam etiam latissimae, et aliae quidem
 longius protenduntur, aliae brevius, quaedam etiam in re-
 ctum tendunt, quaedam rectissimae, nonnullae quoque ma-
 gis et minus curvantur, quaedam per summa ducuntur,
 quaedam alius penetrant, aliae autem per totum os ad imum
 usque tendunt.

Contundi autem os potest, osse naturaliter se habente,
 ut et rima nulla ad ossis contusionem accedat. Atque hic
 alter modus est. At contusionis plures sunt formae. Nam
 plus aut minus et altius per totum os contusio pervadit, aut
 minus alte neque per totum os et ampliorem aut minorem
 tum longitudinem tum latitudinem occupat. Sed nulla ea-
 rum qualinam specie, aut quanta magnitudine existat,

Ed. Chart. XII. [118, 119.] Foef. I. 899. 900. Ed. Lind. II. (692.)
καὶ ὁπόση τὸ μέγεθος. οὐδὲ γὰρ εἰ πέφλασται, ἐόντων πε-
φλασμέων καὶ τοῦ κακοῦ γεγενημένου, γίνεται τοῖσιν ὀφ-
θαλμοῖσι καταφανὲς ἰδεῖν αὐτίκα μετὰ τὴν τρώσιν. ὥσπερ
οὐδὲ τῶν ῥωγμῶν ἔναι ἑκὰς εἶναι καὶ ἐρῶγότος τοῦ
ὀστέου.

Ἐσφλᾶται τὸ ὀστέον ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ ἔσω σὺν
ῥωγμῇσιν. ἄλλος γὰρ οὐκ ἂν ἐσφλασθείη. τὸ γὰρ ἐσφλώμε-
τον ἀπορῥηγνύμενον τε καὶ καταγνύμενον ἐσφλᾶται ἔσω
ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου μένοντος ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτοῦ, καὶ
δὴ οὕτω ῥωγμὴ ἂν προσεῖη τῇ ἐσφλάσει. τρίτος οὗτος τρό-
πος. ἐσφλασται δὲ τὸ ὀστέον πολλὰς ἰδέας, καὶ γὰρ ἐπι-
πλέον τοῦ ὀστέου καὶ ἐπ' ἔλασσον, καὶ μᾶλλον τε καὶ ἐς
βαθύτερον κάτω καὶ ἥσσόν τε καὶ ἐπιπολαιότερον.

[119] Καὶ ἔδρης γενομένης ἐν τῷ ὀστέῳ βέλους, προσ-
γέλλοιτο ἂν ῥωγμὴ τῇ ἔδρῃ, τῇ τε ῥωγμῇ καὶ φλάσιν προσ-
γενέσθαι ἀναγκαῖόν ἐστιν ἢ μᾶλλον ἢ ἥσσον, ἢ ἥπερ καὶ
ῥωγμὴ προσγένηται ἐνθάπερ καὶ ἔδρη ἐγένετο, καὶ ἡ ῥωγμὴ
ἐν τῷ ὀστέῳ τῷ περιέχοντι τὴν τε ἔδρην καὶ τὴν φλάσιν.

oculis dijudicari potest. Neque enim ubi quid contusum
est et malum accessit, statim sub ipso vulnere contusio oculis
est conspicua, ut neque rimae quaedam, quae procul a fasso
osse longius excurrunt.

Os medium defidit ubi a natura sua intro recedit, ut a
cum rimis, alioqui medium non defideret. Quod enim
medium defidit, ab alio osse naturaliter se habente abrup-
tum fractumque introcedit, itaque sane huic casui rimam
accedere necesse est. Atque hic tertius est modus. Multis
autem modis os medium defidit. Namque hoc majorem et
minorem ossis partem occupat, aut magis et altius ad imum
penetrat, aut minus et in superficie extat.

Ac ubi telum in osse vestigium reliquit, utique rima
adjici poterit et ad rimam collisum aut magis aut minus
accedere necesse est, cum qua etiam parte rima accessit ea-
dem teli vestigium appareat et rima sit in osse qua teli ve-
stigium et collisum continetur. Quartus hic modus est cum

Ed. Chart. XII. [119.] Foel. I. 900. Ed. Lind. II. (692, 693.)
 τέταρτος οὗτος τρόπος. καὶ ἔδρη δὲ τοῦ βέλους γίνεται ἐν
 τῷ ὀστέῳ. ἔδρη δὲ καλεῖται, ὅταν μὲν τὸ ὀστέον ἐν τῇ
 ἑωυτοῦ φύσει τὸ βέλος στηρίζῃ ἐς τὸ ὀστέον δῆλον ποιήσῃ
 ὅπῃ ἐστηρίξεν. ἐν δὲ τῷ τρόπῳ (693) ἐκάστῳ πλείονες ἰδέαι
 γίνονται. καὶ περὶ μὲν φλάσιος καὶ ῥωγμῆς, ἣν ἄμφω ταῦτα
 προσγίνηται τῇ ἔδρῃ καὶ ἣν φλάσις μόνῃ γένηται, ἥδη πέ-
 φρασαι ὅτι πολλαὶ ἰδέαι γίνονται καὶ τῆς φλάσιος καὶ τῆς
 ῥωγμῆς. ἡ δὲ ἔδρη αὐτὴ ἐφ' ἑωυτῆς γίνεται μακροτέρῃ καὶ
 βραχυτέρῃ ἐοῦσα καὶ καμπυλωτέρῃ καὶ ἰθυτέρῃ καὶ κυκλωτε-
 ρῆς, καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἰδέαι τοῦ τοιούτου τρόπου ὅποιον
 ἂν τι καὶ τὸ σχῆμα τοῦ βέλους ᾗ. καὶ δ' αὐταὶ καὶ βαθύ-
 τεραὶ τε κάτω καὶ μᾶλλον καὶ ἥσσον, καὶ στενότεραι, καὶ
 εὐρύτεραι καὶ πάνυ εὐρέαι, ἢ διακεκόφαι. διακοπή δ'
 ὅπως τις οὖν γινομένη μήκεός τε καὶ εὐρύτητος ἐν τῷ ὀστέῳ
 ἔδρη ἐστίν, ἣν τὰλλ' ὅστιά τ' αὖ περιέχοντα τὴν διακοπὴν
 μένει ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ συνεσφλᾶται τῇ δια-
 κοπῇ ἔσω ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτῶν. οὕτω δ' ἐσφλασις ἂν
 εἴη καὶ οὐκ ἔτι ἔδρη.

teli vestigium in osse remanet. Teli autem sedes dicitur,
 cum os suo statu permanens manifestum fecerit qua telum
 infederit. In unoquoque vero genere plures sunt formae.
 Quodque ad collisum et rimam attinet, sive haec utraque ad
 teli vestigium accedant sive collisum duntaxat fiat, varias
 esse tum collisi tum fissi species jam dictum est. At ipsum
 teli vestigium per se fit longius et brevius magis curvum,
 aut rectum aut rotandum, suntque pro teli figura multae
 aliae hujuscemodi species. Nam et ipsum alte magis aut
 minus descendit angustiusque est aut latius aut amplissimum,
 si praecisio adjuncta sit. Praecisio autem quantamcunque
 longitudinem et latitudinem ossis occupet, ad teli vestigium
 refertur, dummodo alia ossa quae praecisionem continent, in
 suo statu maneant neque una cum praecisione a suo statu
 recedant et media deficiant. Sic enim os medium desideret
 neque amplius teli vestigium esset.

Ed. Chart. XII. [119, 120.] Fœf. I. 900. 901. Ed. Lind. II. (693. 694.)

Ὅστιον τιτρώσκεται ἄλλη τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ ἔλκος ἔχει ἄνθρωπος καὶ τὸ ὅστιον ἐπιλώθῃ τῆς σαρκός. πέμπτος οὗτος τρόπος, καὶ ταύτην τὴν συμφορὴν, ὅταν γένηται, οὐκ ἂν ἔχοις ἀφελεῖν οὐδέν. οὐδὲ γὰρ εἰ πέπονθε τὸ κακὸν τοῦτο, οὐκ ἔστιν ὅπως χορῇ αὐτὸν ἐξελέξαντα εἰδέναι εἰ πέπονθεν τὸ κακὸν τοῦτο ἄνθρωπος, οὐδ' ὅπῃ τῆς κεφαλῆς.

Τούτων τῶν τρόπων τῆς κατῆξις ἐς πρίσιν ἀφίκει ἢ τε φλάσις ἢ ἀφανής ἰδεῖν καὶ ἢν πως τύχῃ φανερὴ γενομένη, καὶ ῥωγμὴ ἢ ἀφανής ἰδεῖν καὶ ἢν φανερὴ ᾖ, καὶ ἢν ἔδρης γενομένης τοῦ βέλους ἐν τῷ ὀστέῳ προσγένηται ῥωγμὴ καὶ φλάσις τῇ ἔδρῃ, καὶ ἢν φλάσις μόνον προσγένηται ἄνευ ῥωγμῆς τῇ ἔδρῃ, καὶ αὕτη ἐς πρίσιν ἀφίκει. τὸ δ' ἔσω ἐσφλώμενον ὀστέον ἐκ τῆς φύσεως τῆς (694) ἑωυτοῦ ὀλίγα τῶν πολλῶν πρίσιος προσδεῖται, [120] || καὶ τὰ μάλιστα ἐσφλασθέντα καὶ μάλιστα καταθρόαγέντα, ταῦτα πρίσιος ἠκιστα κέχρηται. οὐδὲ ἔδρη αὕτη ἐφ' ἑωυτῆς γενομένη ὕπερ ῥωγμῆς καὶ φλάσιος, οὐδὲ αὕτη πρίσιος δεῖται. οὐδ' ἡ διακοπή, ἢν μεγάλη καὶ εὐρέη, οὐδ' αὕτη διακοπή γὰρ καὶ ἔδρη τῷ αὐτῷ ἔστιν.

Os sub vulnere frangitur alia capitis parte quam qua ulcus est et os nudatum est. Quintus hic modus est. Huicque calamitati nullis remediis subvenias. Neque enim ubi illud contingit quamvis ratione illud homo patiat aut quamnam capitis parte ex ejus percussione deprehendas.

Ex his fracturae modis ad sectionem veniendum suadet tum ossis collisio, quae et oculis non patet et aliquo modo manifesta est, tum rima sive oculos lateat, sive sit conspicua. Quin et ubi teli vestigium in osse remanet, sive ad id praeterea rima et collisio accesserit, sive collisio sola absque rima, tunc etiam ad sectionem veniendum. Os autem medium ex naturali statu delidens parum sectione indiget, tum quae maxime deorsum infederunt, maximeque perfracta sunt, minime sectione utendum suadent. Neque ubi teli vestigium per se remanet citra rimam et collisionem, sectione opus est, neque si praecisio magna lataque fuerit. Praecisio enim et teli vestigium ad idem referuntur.

Ed. Chart. XII. [120.] Foef. I. 901. 902. Ed. Lind. II. (694.)

Πρῶτον καὶ χρὴ τὸν τραματὴν σκοπεῖσθαι ὅπῃ ἐχῇ
τὸ τραῦμα τῆς κεφαλῆς εἴτ' ἐν τοῖσιν ἀσθενεστέροισιν, καὶ
τὰς τρίχας καταμανθάνειν τὰς περὶ τὸ ἔλκος, εἰ δεικνύ-
ονται ὑπὸ τοῦ βέλους καὶ εἰ ἔσω εἴησαν ἐς τὸ τραῦμα, κιν-
δυεύειν τὸ ὀστέον ψιλὸν εἶναι τῆς σαρκός. καὶ ἦν τοῦτο
ἦ, φάναι ἔχειν τι σῖτος τὸ ὀστέον ὑπὸ τοῦ βέλους. ταῦτα
μὲν οὖν χρὴ ἀπόπροσθεν σκεψόμενον λέξαι, μὴ ἀπτόμενον
τοῦ ἀνθρώπου. ἀπτόμενον δ' ἤδη πειρᾶσθαι εἰδέναι σάφα,
εἰ ἔστι ψιλὸν τὸ ὀστέον τῆς σαρκός ἢ οὐ. καὶ ἦν μὲν κατα-
φανές ἢ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι τὸ ὀστέον ψιλόν· εἰ δὲ μὴ, τῇ
μήλῃ σκέπτεσθαι. καὶ ἦν μὲν εὖρος ψιλὸν ἐὼν τὸ ὀστέον τῆς
σαρκός καὶ μὴ ὑγιὲς ἀπὸ τοῦ τραώματος, χρὴ τοῦ ἐν τῷ
ὀστέῳ ἐόντος τὴν διάγνωσιν πρῶτα ποιεῖσθαι, ὅρῳτα ὅσον
τέ ἐστὶ τὸ κακὸν καὶ τίος δέεται ἔργον. χρὴ δὲ καὶ ἐρωτᾶν
|| τὸν τετραυμένον ὅπως ἔπαυε καὶ τίνα τρόπον. ἦν δὲ μὴ
καταφανές ἢ τὸ ὀστέον, εἰ ἔχει τι κακὸν ἢ μὴ ἔχει, πολλὰ
εἰ χρὴ μᾶλλον τὴν ἐρώτησιν ποιεῖσθαι, ψιλοῦ τε ἐόντος
τοῦ ὀστέου τὸ τραῦμα ὅπως ἐγένετο καὶ ὄντινα τρόπον. τὰς

Imprimis autem ad vulneratum attendere oportet, qua-
nam capitis parte numne imbecilliore vulnus acceperit, et
capillos circa vulnus animadvertere, qui si telo praecisi et
in vulnus impacti sint, os carne nudatum esse vero est simile.
Quod si sic os a telo noxiam accepisse asserendum. Haec
quidem certe longe ante quam homini manus admoveas
consideranda ac dicenda sunt. Ubi vero jam admoveris,
os carne nudatum sit necne, conandum ut aperte intelli-
gas, idque sub conspectum veniat. Quod si oculis non pa-
teat, specillo considerandum. Ac ubi quidem os carne nu-
datum, neque a vulnere integrum deprehenderis, primum
inspecto malo quantum sit quamque operam requirat, ejus
quod in osse subest dignotionem facere oportet. Interro-
gandus quoque vulneratus, qualiter et quonam modo vul-
nus acceptum sit. Sin vero minime conspicuum est os nec-
ne vitium aliquod habuerit, multo adhuc magis interroga-
tione utendum nudato etiam osse, qualiter et quonam modo

Ed. Chart. XII. [120. 121.] Fœs. I. 902. Ed. Lind. II. (694. 695.)
 γὰρ φλάσιαι καὶ τὰς ῥωγμὰς τὰς οὐ φαινόμενας ἐν τῷ
 ὀστέῳ, ἐνεούσας δὲ ἐκ τῆς ὑποκρίσεως τοῦ τειρομένου, πρῶ-
 τον διαγινώσκειν πειροῖσθαι εἴ τι πέπονθε τοῦτο τὸ ὀστέον
 (695) ἢ οὐ πέπονθεν. ἔπειτα δὲ καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξελέγ-
 χοντα πλὴν μὴλώσιος. μὴλώσις γὰρ οὐκ ἐξελέγχει εἰ πέπονθε
 τοῦτο τῶν κακῶν τὸ ὀστέον καὶ εἴτι ἔχει ἐν αὐτῷ ἢ οὐ πέ-
 ποθεν, ἀλλ' ἔδωκεν τε τοῦ βέλους ἐξελέγχει μὴλώσις, καὶ ἦν
 ἐμφρασθῇ τὸ ὀστέον ἔσω ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ, καὶ ἦν
 ἰσχυρῶς ῥαγῇ τὸ ὀστέον, ἄπερ καὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι κατα-
 φανέα ἐστὶν ὁρῶντα γινώσκειν.

Ῥήγνεται δὲ τὸ ὀστέον τὰς τε ἀφανέας ῥωγμὰς καὶ τὰς
 φανεράς καὶ φλᾷται τὰς ἀφανέας φλάσιαις καὶ ἐσφλᾷται ἔσω
 ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ μάλιστα ὅταν ἕτερος ὑφ' ἑτέρου
 τιτρωσκόμενος ἐπίτηδες τρωῶσαι βουλόμενος ἢ ὅταν ἐξ ὑψη-
 λοτέρους γίνηται ἢ βολῇ ἢ ἢ πληγῇ, ὁπότερ' ἂν ἢ μᾶλλον,
 ἢ ὅταν ἐξ ἰσοπέδου τοῦ χωρίου, καὶ ἦν ἐπικρατέη τῇ χειρὶ
 τὸ βέλος, ἦν τε βύλλη ἦν τε τύπη, καὶ ἰσχυρότερος ἐὼν
 ἀσθενεστέρους τιτρώσκει. [121] ὅσοι δὲ πίπτοντες τιτρώ-

vulnus illatum sit. Ubi enim ossa collisa aut fissa non appa-
 rent, esse tamen solent; primum ex sauciati responsione eni-
 tendum ut cognoscamus os necne aliquam noxiam senserit,
 deinde vero ratione et opere citra specillum res est explo-
 randa. Neque enim specillo hoc ossis vitium deprehenditur,
 neque si quam in se noxiam senserit necne. Sed ubi teli
 vestigium remanet, aut os a naturali statu recedens medium
 delidit, aut vehementer perfractum est, id specillo arguitur,
 quod et oculis intuenti manifesto notum est.

Frangitur autem os rimis obscuris et conspicuis, et
 colliditur collisionibus minime patentibus, et a naturali suo
 statu recedens medium delidit, tum praecipue cum alter al-
 terum de industria sauciare cupiens vulnerat, aut cum ex
 superiore loco telum emittitur, aut ictus infligitur, utrolibet
 modo contingat potius quam si ex complanato loco, et si
 quis manu telum continens vel jaciat vel feriat, vel cum
 robustior imbecilliores vulnerat. Ex iis quibus ex casu par-

Ed. Chart. XII. [121.] Foel. I. 902. Ed. Lind. II. (695, 696.)
 σκοιται, πρὸς τε τὸ ὀστέον καὶ αὐτὸ τὸ ὀστέον. ὁ ἀπὸ ὑψη-
 λοτάτου πίπτων καὶ ἐπὶ σκληρότατον καὶ ἀμβλύτατον, τούτῳ
 κίνδυνος τὸ ὀστέον ῥαγῆναι τε καὶ φλαθῆναι καὶ ἔσω ἐσφλα-
 θῆναι ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑαυτοῦ. τῷ δ' ἐξ ἰσοπέδου μᾶλλον
 χωρίου πίπτοντι καὶ ἐπὶ μαλθακώτερον, ἥσπον ταῦτα πάσχει
 τὸ ὀστέον ἢ οὐκ ἂν πάθοι. ὅσα δὲ ἐσπίπτοντα ἐς τὴν κεφα-
 λὴν βέλεα τιτρώσκει πρὸς τὸ ὀστέον, τὸ ἀπὸ ὑψηλοτάτου
 ἐμπεσόν καὶ ἥκιστα ἐξ ἰσοπέδου, καὶ σκληρότατόν τε καὶ
 ἀμβλύτατον καὶ βαρύτερον καὶ ἥκιστα κουφόν, καὶ ἥκιστά
 τε καὶ ὀξὺ καὶ μαλθακόν. τοῦτο ἂν ῥήξαιε τὸ ὀστέον καὶ
 φλάσσει, καὶ μάλιστα γὰρ ταῦτα πάσχειν τὸ ὀστέον κίνδυνος,
 ὅταν ταῦτά τε γίνηται καὶ ἐς ἰδὺ τρωθῆναι κατ' (696) ἀν-
 τίον γένηται τὸ ὀστέον τοῦ βέλους. ἦν τε πληγῇ ἐκ χειρὸς,
 ἦν τε βληθῇ, ἦν τε ἐμπίεση αὐτέῳ καὶ ἦν αὐτὸς καταπε-
 σὼν τρωθῇ, καὶ ὅπως οὖν τρωθεῖς κατ' ἀντίον γένοιτο τοῦ
 ὀστέου τῷ βέλει. τὰ δὲ πλείον τοῦ ὀστέου παρασύρατα
 βέλεα ἥσπον καὶ ῥήγνυνσι τὸ ὀστέον καὶ φλάσσει εἴσω ἐς κε-
 φαλήν, καὶ ψιλωθῇ τὸ ὀστέον τῆς σαρκὸς. ἐντα γὰρ τῶν

tes quae circa os sunt, aut os ipsum vulneratur, qui ex maxime sublimi loco in durissimum et obtusissimum quid cadit, is periclitatur ne os perrumpatur aut collidatur, aut a naturali suo statu intro medium defidat. At qui ex complanato loco potius et in mollius quiddam cadit, ei minus illas offensiones, aut nullo modo os sentiet. Ex telis autem quae in caput illabuntur, et quae juxta os sunt vulnerant, quod ex maxime sublimi et minime complanato loco incidit, quodque durissimum, maxime obtusum et grave, minimeque leve aut minime acutum et molle fuerit, id os rumpere ac collidere poterit. Ac praecipue sane periculum est ne ea os sentiat, ubi talia contigerint sicque vulnerari os contingat, ut e directo telo occurrat, sive manū sive jactu vulnus infligatur, sive quid in ipsum illabatur sive corruens vulneretur, seu quomodolibet vulnerati os telo obviam eat. At tela quae in obliquum distrahunt, sub his os minus rumpitur et intro ad caput contunditur, licet os carne nudatum

Ed. Chart. XII. [121.] Foel. I. 902, 905. Ed. Lind. II. (696.)
 τραμάτων τῶν οὕτω τραθέντων οὐδὲ ψιλοῦται τὸ ὀστέον
 τῆς σαρκός.

|| Τῶν δὲ βελέων ῥήγνυσι μάλιστα τὸ ὀστέον τὰς τε
 φανεράς ῥωγμὰς καὶ τὰς ἀφανέας καὶ φλᾶται καὶ ἐσφλα
 ἔσω ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἑωυτοῦ τὸ ὀστέον, τὰ στρογγύλα τε
 καὶ περιφερέα καὶ ἀρτίστομα, ἀμβλέα τε ὄντα καὶ βαρέα
 καὶ σκληρά, καὶ τὴν σάρκα ταῦτα φλᾶται καὶ πέπειρον ποι-
 εῖσι καὶ κόπτει, καὶ τὰ ἔλκεα γίνεται ὑπὸ τῶν τοιούτων
 βελέων ἐς τὸ πλάγιον, καὶ ἐν κύκλῳ ὑπόκοιλα καὶ διάπυα
 τε μᾶλλον γίνεται καὶ ὑγρὰ ἐστὶ καὶ ἐπὶ πλέονα χρόνον κα-
 θαίρεται. ἀνάγκη γὰρ τὰς σάρκας τὰς φλασθείσας καὶ κο-
 πείσας πῦον γενομένας ἐκτακῆναι. τὰ δὲ βέλεα καὶ προμή-
 κέα ἐπιπολὺ λεπτὰ ἔόντα καὶ ὀξεᾶ καὶ κοῦφα τὴν τε σάρκα
 διατάνει μᾶλλον ἢ φλᾶ καὶ ὀστέον ὡσαύτως. καὶ ἔδρη μὲν
 ἐμποιεῖ αὐτὸ καὶ διακόψαν, διακοπὴ γὰρ καὶ ἔδρη τῶν τῶν
 ἐστὶ. φλᾶ δὲ οὐ μᾶλλον τὸ ὀστέον τὰ τοιαῦτα βέλεα οὐδὲ ῥή-
 γνυσιν, οὐδ' ἐκ τῆς φύσεως ἔσω ἐσφλᾶ.

lit. Quaedam enim sic illata vulnera neque os carne de-
 tegunt.

Sub telis sane quae rotunda sunt, orbiculata, omni ex
 parte plana, retusa, gravia et dura os maxime finditur tum
 rimis conspicuis tum obscuris et colliditur et a naturali
 statu recedens medium defidit. Eadem quoque carnem con-
 tundunt, maturant et lacerant. At sub huiusmodi telis
 vulnera ad latera et in orbem aliquantulum cava purulen-
 taque magis redduntur atque humida, longioreque tempore
 repurgantur. Carnes enim collisas et laceratas in pus ver-
 sas necesse est tabescere. Tela vero oblonga magna ex
 parte tenuia, acuta et levia carnem magis incidunt osque
 similiter, quam collidunt. Idque etiam quod incidit teli
 vestigium inducit. Praecisio enim et teli vestigium ad idem
 referuntur. Ac tela huiusmodi neque magnopere os colli-
 dunt, neque findunt neque a naturali statu recedens medium
 defidere faciunt.

Ed. Chart. XII. [121. 122.] Foes. I. 903. Ed. Lind. II. (696. 697.)

Ἀλλὰ χορή πρὸς τῇ ὕψει τῇ ἐνωτιοῦ ὅτι ἂν σοι φαίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ καὶ ἐρωτήσιν ποιέσθαι πάντων τούτων· τοῦ γὰρ μᾶλλον τε καὶ ἥσσον τρωθέντος ταῦτ' ἐστὶ σημεῖα, καὶ ἦν ὁ τρωθεὶς καρωθῇ, καὶ σκότος περιχυθῇ καὶ δίνος, ἢ καὶ πέση.

[122] Ὅταν (697) δὲ τύχη ψιλωθὲν τὸ ὀστέον τῆς σαρκὸς ὑπὸ τοῦ βέλους καὶ τύχη κατ' αὐτὰς τὰς ῥαφὰς γενόμενον τὸ ἔλκος, χαλεπὸν γίνεται καὶ τὴν ἔδρην τοῦ βέλους φράσασθαι τὴν ἐν τῷ ἄλλῳ ὀστέῳ φανερὴν γινομένην, εἴτ' ἐνεστὶν ἐν τῷ ὀστέῳ, εἴτε μὴ ἐνεστὶν, ἦν τε τύχη γινομένη ἢ ἔδρην ἐν αὐτῇσι τῇσι ῥαφῇσι. συμβλέπει γὰρ αὐτὴ ἡ ῥαφή τρηχύτερην εἶναι τοῦ ἄλλου ὀστέου, καὶ οὐ διάδηλον ὅτι τε αὐτοῦ ῥαφή ἐστὶ καὶ ὅτι τοῦ βέλους ἔδρην, ἦν μὴ κάρτα μεγάλη γένηται ἢ ἔδρην. προσγίνεται δὲ καὶ ῥῆξις τῇ ἔδρῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτὴ ἐν τῇσι ῥαφῇσι γινομένη, καὶ γίνεται καὶ αὐτῇ ἢ ῥῆξις χαλεπωτέραν φράσασθαι ἐξ ὁρώτος τοῦ ὀστέου, διὰ τοῦτο ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ῥαφὴν ἢ ῥῆξις γίνεται, ἦν ῥηγνύηται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. εἰσὶμον γὰρ ταύτῃ ῥηγνυσθαι τὸ ὀστέον καὶ διαγαλᾶν διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως τοῦ ὀστέου ταύτῃ καὶ ἀραιότητα καὶ διὰ τε τῆς ῥα-

Caeterum praeter id quod oculis tuis subjicitur, quicquid in osse tibi apparere videbitur, etiam ex aegro requirendum: etenim magis aut minus vulnerati haec sunt indicia. Tum si aeger alto sopore detentus fuerit, aut tenebrae oculis offusae, aut si vertigo prehenderit, aut ipse conciderit.

At ubi osse a telo nudato vulnus ad ipsas futuras fieri contigerit, teli vestigium, quod in alio osse relictum necne fuerit conspicuum est, si in futuris ipsis extiterit, asserere est difficile. Fallit enim futura ipsa reliquo osse asperior, neque constat sitne illic futura, an teli vestigium, nisi admodum magnum teli vestigium relictum sit. Accedit quoque ad teli vestigium plerumque rima ipsa in futuris existens, fractoque osse rimam asserere ideo difficilius est, quod ubi plurimum frangi contingit, ad futuram ipsam rima existat. Prompte enim os hac parte, ob eam quam a natura habet imbecillitatem, frangitur et elaxatur, aut quia futura prompte

Ed. Chart. XII. [122.] Foesl. I. 903. 904. Ed. Lind. II. (697. 698.)
 φῆς ἐτοιμῆς ἐούσης ῥήγνυσθαι καὶ διαγαλᾶν. τ' ἄλλα τὰ ὀστέα
 τὰ περιέχοντα τὴν ῥαφὴν μένει ἀρῶγέα, ὅτι ἰσχυρότερα
 ἐστὶ τῆς ῥαφῆς. ἡ δὲ ῥῆξις ἢ κατὰ τὴν ῥαφὴν γενομένη καὶ
 διαγάλασις ἐστὶ τῆς ῥαφῆς καὶ φράσσασθαι οὐκ εὐμαρὴς ἦ,
 οὔτε ὑπὸ ἔδρης τοῦ βέλους γενομένης ἐν τῇ ῥαφῇ, ἐπειδὴν
 ῥαφὴ καὶ διαγαλάσις, ἀλλ' ἐστὶ χαλεπώτερον φράσσασθαι τὴν
 ἀπὸ τῆς φλάσιος ῥωγμὴν. συγκλέπτουσι γὰρ τὴν γνώμην καὶ
 τὴν ὁμῆν τοῦ ἱητροῦ αὐταὶ αἱ ῥαφαὶ ῥωγμοειδὲς φαινόμε-
 ναι καὶ τρηχύτεραι εἶναι τοῦ ἄλλου ὀστέου, ὅτι μὴ ἰσχυ-
 ρῶς διεκτόπη καὶ διέγαλασε. || διακοπή δὲ καὶ ἔδρη τῶνδ' ὄν
 ἐστίν. ἀλλὰ χρὴ εἰ κατὰ τὰς ῥαφὰς τὸ τρῶμα γένοιτο καὶ
 πρὸς γε τὸ ὀστέον σιτηρίξει τὸ βέλος, προσέχοντα τὸν
 νόον ἀνεῖν (698) ῥίσκειν ὅτι πέπονθε τὸ ὀστέον. ἀπὸ γὰρ
 ἴσων βέλων τὸ μέγεθος καὶ ὁμοίων καὶ πολλόν τε ἐλασ-
 σάνων καὶ ὁμοίως τρωθεὶς καὶ πολὺ ἦσσαν, πολλῷ μείζον
 ἐκτρήσεται τὸ κακὸν ἐν τῷ ὀστέῳ ἐς τὰς ῥαφὰς δεξάμενος τὸ
 βέλος ἢ ὁ μὴ ἐς τὰς ῥαφὰς δεξάμενος καὶ τούτων τὰ πολλὰ
 πρίεσθαι δεῖ. ἀλλ' οὐ χρὴ αὐτὰς τὰς ῥαφὰς πρίειν, ἀλλ'
 ἀποχωρήσαντα ἐν τῷ πλησίον ὀστέῳ τὴν πρίειν ποιέεσθαι,

frangi ac elaxari solet. Reliqua vero ossa futuram ambien-
 tia, quod futura sint robustiora, citra fracturam permanent.
 At fractura ad futuram existens suturae etiam laxatio est,
 quam ubi fracta fuerit et elaxata, num id a teli vestigio in
 futura existente contingat, asserere non est facile. Verum
 rimam ubi ex colliso contigerit, difficilins est asserere.
 Suturae enim rimae speciem referentes et reliquo osse aspe-
 riores, medici iudicium et visum fallunt, nisi os vehemen-
 ter dissectum sit et elaxatum. Praecisio autem et teli sedes
 eodem referuntur. Sed ubi futuras vulnus attigerit et in
 osse telum infederit, mentem adhibere oportet, ut qua noxa
 os afficiatur inveniamus. Ab aequalibus enim magnitudine
 telis aut similibus, aut longe etiam minoribus, similiter ac
 multo levius vulneratus, longe gravius offenditur qui osse
 ad futuras telum excepit quam qui alia parte ex iisque
 plerumque sectione indigent. Ad ipsas tamen futuras non
 est sectio adhibenda, verum ubi ab his recesseris, si sectio-

Ed. Chart. XII. [122. 123.] Foes. I. 904. Ed. Lind. II. (698.)
 ἦν πρίης. περὶ δὲ ἰήσιος τρώσιος τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ ὡς
 χρὴ ἐξελέγγχειν τὰς πάθας τὰς ἐν τῷ ὁστέῳ γινομένας τὰς μὴ
 φανεράς, ὧδὲ μοι δοκεῖ.

Ἐλκος ἐν τῇ κεφαλῇ οὐ χρὴ τέγγειν οὐδενί, οὐδὲ οἶνον
 ἄλλως ἥκιστα, οὐδὲ καταπλάσσειν, οὐδὲ μοτῶ τὴν ἰῆσιν ποι-
 ἔσθαι. οὐδὲ πιέζειν χρὴ ἔλκος ἐν κεφαλῇ, ἦν μὴ ἐν τῷ
 μετώπῳ ἢ τὸ ἔλκος ἢ ἐν τῷ ψιλῷ τῶν τριχῶν ἢ περὶ τὴν
 ὄφρυν καὶ τὸν ὀφθαλμόν. ἐνταῦθα δὲ γινομένα τὰ ἔλκεα
 καταπλάσιος καὶ ἐπιδέσιος μᾶλλον κέχρηται ἢ που ἄλλοθι
 τῆς [123] κεφαλῆς τῆς ἄλλης. περιεχει γὰρ ἡ κεφαλὴ ἢ ἄλλη
 τὸ μέτωπον πᾶν. ἐκ δὲ τῶν περιεχόντων τὰ ἔλκεα καὶ ἐν
 ὅτῳ ἂν ἢ τὰ ἔλκεα φλεγμαίνει καὶ ἐπανοιδίσκεται δι' αἵμα-
 τος ἐπιπόρην. χρὴ δὲ οὐδὲ τὰ ἐν τῷ μετώπῳ διὰ παρτίς
 τοῦ χρόνου καταπλάσσειν καὶ ἐπιδεῖν, ἀλλ' ἐπειδὴν παύση-
 ται φλεγμαίνοντα καὶ τὸ οἶδημα καταστῇ, παύσασθαι κατα-
 πλάσσοντα καὶ ἐπιδέοντα. ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ κεφαλῇ ἔλκος οὔτε
 μοτοῦν χρὴ οὔτε καταπλάσσειν οὔτ' ἐπιδεῖν, εἰ μὴ καὶ τομῆς
 δεῖοιτο.

nem adhibes, in offe proximo facienda. De capitis autem
 vulneribus eorumque curatione, quaque ratione latentes
 offis affectiones deprehendi debeant, sic cenfeo.

Capitis ulcus nulla re madefaciendum, ac ne vino
 quidem, aut quam minimum. Neque vero cataplasmata,
 neque per linamenta curationem postulat. At neque com-
 primendum capitis ulcus est, nisi in fronte sit aut in parte
 pilis nudata, aut circa supercilium et oculum. Harum enim
 partium ulcera cataplasmatibus et deligationis usum magis re-
 quirunt, quam quae alia reliqui capitis parte sunt, cum
 a reliquo capite frons universa contineatur, ulcera vero
 quacunque in parte fiant ob sanguinis fluxum, ab iis quibus
 continentur ad inflammationem et tumorem adducantur.
 At neque in his quae in fronte sunt toto tempore cataplas-
 mate et deligatione utendum, sed ubi inflammatio cessarit
 et tumor conquieverit, ab his desistendum. In reliquis
 autem capitis ulceribus, neque linamentis neque cataplas-
 mate neque deligatione utendum, nisi sectione opus sit.

Ed. Chart. XII. [125.] Fœl. I. 906. Ed. Lind. II. (698, 699.)

|| Τάμνειν δὲ χοῆ τῶν ἐλκῶν τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ γινο-
(699) μένων καὶ ἐν μετώπῳ, ὅπῃ ἂν τὸ μὲν ὀστέον ψιλὸν
ἢ τῆς σαρκὸς καὶ δοκέῃ τι σῖτος ἔχειν ὑπὸ τοῦ βέλους. τὰ
δὲ ἔλκεα μὴ ἱκανὰ τὸ μέγεθος τοῦ μήκους καὶ τῆς εὐρύτη-
τος, ἐς τὴν σκέρειν τοῦ ὀστέου εἴτι πέποιθεν ὑπὸ τοῦ βέ-
λους κακὸν καὶ ὁποῖόν τι πέποιθε καὶ ἔσον ἢ μὲν σὰρξ
πέπλαται, καὶ τὸ ὀστέον ἔχει τὸ σῖτος, καὶ δ' αὖτε εἰ
ἀσινές τε ἐστὶ τὸ ὀστέον ὑπὸ τοῦ βέλους καὶ μηδὲν πέποιθε
κακὸν, καὶ ἐς τὴν ἦσιν, οἷος δεῖται τινος τὸ τε ἔλκος, ἢ τε
σὰρξ, καὶ ἡ πάθη τοῦ ὀστέου. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἐλκῶν
τομῆς δεῖται. ἂν καὶ μὲν ὀστέον ψιλῶν τῆς σαρκὸς, ὑπό-
κοιλα δὲ ἢ ἐς πλάγιον ἐπιπολὺ ἐπανατέμνειν τὸ κοῖλον, ὅκου
μὴ εὐχερὲς τῷ χειρὶ ἀφικέσθαι, ὁμοίῳ ἂν τινι χοῇ, καὶ
τὰ κυκλότερα τῶν ἐλκῶν, καὶ ὑπόκοιλα ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ
τοιαῦτα ἐπανατέμνων τὸν κύκλον διχῇ κατὰ μήκος, ὥς πέ-
ψκεν ἄνθρωπος μακρὸν ποιεῖν τὸ ἔλκος.

Τάμνοντι δὲ κεφαλὴν τὰ μὲν ἄλλα τῆς κεφαλῆς ἀσφα-

Sectionem autem postulant capitis et frontis ulcera, ubi
os quidem carne nudatum fuerit, aut sub telo noxiam ali-
quam sensisse videatur. Ipsa vero ulcera non satis idoneam
habent longitudinem et latitudinem qua perspicui possit nun-
quid os sub telo male affectum sit, aut qualemnam noxam
senferit, aut quantum quidem carnis collisum sit et quan-
tum offensionis os senferit, contraque num os a telo invio-
latum manserit, nihilque mali senferit, et quam curatione
tum ulcus tum caro, tum ossis offensio opus habeat. Ejus-
modi sane ulcera sectionem postulant. Atque etiam ubi os
quidem carne nudatum fuerit, ulcera autem obliquam quan-
dam cavitatem habeant, abunde cavum incidere oportet,
ubi medicamentum, quodcumque opus fuerit, non facile per-
venire potest. Sed et ulcera orbiculata et admodum cava
ejusmodi quoque incidere oportet, ut orbe in longitudinem
bifariam diviso, prout est hominis natura, ulcus longum
efficiatur.

At in capitis sectione caeterae quidem capitis partes

Ed. Chart. XII. [123. 124.] Foesl. I. 906. 907. Ed. Lind. II. (699. 700.)
 λείην ἔχει τεμνόμενα, ἡ δὲ κροτάφος καὶ ἄνωθεν ἐπὶ τοῦ
 κροτάφου, κατὰ τὴν φλέβα τὴν διὰ τοῦ κροτάφου φερομέ-
 νην, τοῦτο δὲ τὸ χωρίον μὴ τέμνειν. σπασμός γάρ ἐπιλαμ-
 βάνει τὸν τμηθέντα. καὶ ἢ μὲν ἐπ' ἀριστερὰ τμηθῇ κρο-
 τάφου, τὰ ἐπιδεξιὰ ὁ σπασμός ἐπιλαμβάνει· ἢ δ' ἐπὶ τὰ
 δεξιὰ τμηθῇ κροτάφου, τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ὁ σπασμός ἐπιλαμ-
 βάνει.

|| Ὅταν οὖν τέμνης ἕλκος ἐν κεφαλῇ ὀστέων εἵνεκα
 τῆς σαρκὸς ἐπιλωμένων, θέλων εἰδέναι εἴ τι ἔχει τὸ ὀστέον
 [124] κακὸν ὑπὸ τοῦ βέλους ἢ καὶ οὐκ ἔχει, τέμνειν χρὴ
 τὸ μέγεθος τὴν ὠτειλὴν, ὅση ἂν δοκῇ ἄνω χρῆναι. τέ-
 μνοντα δὲ χρὴ ἀναστεῖλαι τὴν σάρκα ἀπὸ τοῦ ὀστέου, ἢ
 πρὸς (700) τῇ μήνυγι καὶ πρὸς τῷ ὀστέῳ πέφυκεν. ἔπειτα
 διαμοιῶσαι τὸ ἕλκος πᾶν μοτῶ, ὅστις ἂν εὐρύτατον τὸ ἕλ-
 κος παρέξει ἐς τὴν ὑστεραίην ξὺν ἐλαχίστῳ πόνῳ. μοιῶσαντα
 δὲ καταπλῶσμαι χρῆσθαι ὅσον ἂν χρόνον καὶ τῷ μοτῶ,
 μᾶζην ἐκ λεπτῶν ἀλφίτων, ἐν ᾧξει διαμάσσειν ἢ ἔψειν καὶ
 γλίσχρην ποιεῖν ὡς μάλιστα.

tuto secari possunt, tempus vero et quod adhuc supra est,
 juxta venam quae per tempora fertur, haec inquam regio
 secari non debet. Nervorum enim distentioneprehenditur
 qui sectus est. At si sinistra tempora secta fuerint, dextra
 convulsioprehendit, sin ad dextra sectio fuerit, sinistra con-
 velluntur.

Ubi igitur ossium carne nudatorum causa ulcus in ca-
 pite secatur, ut cognoscas sub telo os aliquod vitium sen-
 ferit necne, vulnus ea magnitudine superiore parte, quanta
 opus esse videbitur, secari debet. Cum autem inciditur, car-
 nem quae ossi et membranae adhaeret, ab osse diducere
 oportet. Tum linamentis ulcus implendum, quae in posse-
 rum diem quam minimo labore ulcus amplissimum exhi-
 beant. Admotis linamentis, cataplasmate quamdiu lina-
 menta adhibentur utendum, maza ex tenuissima polenta
 ex aceto subacta et incocta, ut quam maxime glutinosa red-
 datur.

Ed. Chart. XII. [124.] Foef. I. 907. Ed. Lind. II. (700.)

Τῇ δ' ὑστεραίῃ ἡμέρῃ ἐπειδὴν ἐξέλῃς τὸν μοτόν, κατι-
δὼν τὸ ὀστέον ὃ τι πέπονθεν, εἴαν μὴ σοι καταφανῆς ᾖ ἢ ἡ
τρωῶσις ὅποι' αἷς ἐστὶν ἐν τῷ ὀστέῳ, μηδὲ διαγινώσκῃς
εἴτε τι ἔχει τὸ ὀστέον κακὸν ἐν ἑαυτῷ ἢ καὶ οὐκ ἔχει, τὸ
δὲ βέλος δοκέη ἀφικέσθαι ἐς τὸ ὀστέον καὶ σιτᾶσθαι, ἐπι-
ξύνειν γοῇ τῷ ξυστῆρι κατὰ βάθος καὶ κατὰ μῆκος τοῦ ὀ-
στέου ὡς πέφυκεν. καὶ αὐτὸς εἰ ἢ κάρσιον τὸ ὀστέον
τῶν ῥήξεων εἵνεκα τῶν ἀφανέων ἰδεῖν καὶ τῆς φλάσιος εἵ-
νεκα τῆς ἀφανέος τῆς οὐκ ἐσφλωμένης εἴσω ἐκ τῆς φύσεως
τῆς κεφαλῆς τοῦ ἄλλου ὀστέου. ἐξελέγχει γὰρ ἡ ξίστις μᾶλ-
λον, ἢν μὴ καὶ ἄλλως καταφανέες ἔωσιν αὐταὶ αἱ πάθαι
οὔσαι ἐν τῷ ὀστέῳ τοῦ βέλεος, καὶ ἢν ἔδωκ' ἰδῆς ἐν τῷ
ὀστέῳ τοῦ βέλεος, ἐπιξύνειν γοῇ αὐτὴν τε τὴν ἔδωκ' τοῦ
βέλεος καὶ τὰ περιέχοντα αὐτὴν ὀστέα, μὴ πολλάκις τῇ
ἔδωκ' προσογένηται ῥήξις καὶ φλάσις ἢ μούνη φλάσις, ἐπειτα
λαβάνῃ οὐ καταφαίεα ἔόντα.

Ἐπειδὴν δὲ ξύσῃς τὸ ὀστέον τῷ ξυστῆρι, ἢν μὲν δοκέη
ἐς πρίσιν ἀφικεῖν ἢ τρωῶσις τοῦ ὀστέου, πρίσιν γοῇ καὶ ἰάσ-

Postridie exemptis linamentis ubi os affectum conspe-
xeris, si cujusmodi plaga in osse fuerit non sit tibi conspicua,
neque dijudices os mali aliquid in se receperit necne, te-
lum autem ad os pervenisse ipsumque offendisse videatur,
id scalpro rasorio in altitudinem et longitudinem, prout
est hominis natura radendum est, atque etiam si transversum
os fuerit, ob rimas quae in conspectum non veniant, aut
collisionem non apparentem, ubi os medium non defederit,
neque sua natura ab altero capitis osse intro recesserit. Ubi
namque os deraferis, magis deprehendes ossis ex telo affe-
ctiones, si alioqui in conspectum non venerint. Ac si teli
vestigium in osse conspiciatur, ipsum quoque eradendum
est, tum circum ambientia ossa, ne cum saepe ad teli ve-
stigium fissum et collisum, aut collisum tantum accedat, ea
postea lateant neque in conspectum veniant.

Postquam autem os scalpro eraferis, si quidem ossis
vulnus ad sectionem tendere videatur, intra triduum ad

Ed. Chart. XII. [124. 125.] Foes. I. 907. 908. Ed. Lind. II. (700. 701.)
 τρεῖς ἡμέρας μὴ ὑπερβάλλειν ἀπρώϊον, ἀλλ' ἐν ταύτῃσι
 πρίειν ἄλλως τε καὶ τῆς θερμῆς ὥρης, ἣν ἐξ ὀρχῆς λαμ-
 βάνης || τὸ ἴημα. ἣν δὲ ὑποτιεύσης μὲν τὸ ὀστέον ἐρῶ-
 γέναι ἢ πε(701)φλᾶσθαι, ἢ ἀμφοτέρω ταῦτα, τεκμαιρόμενος
 ὅτι ἰσχυρῶς τέτρωται ἐκ τῶν λόγων τοῦ τραυματίου, καὶ ὅτι
 ὑπὸ ἰσχυροῦ τοῦ τρώσαντος, ἢ ἑτέρου ὃς ἑτέρου τρωθῇ,
 καὶ τὸ βέλος ὅτῳ ἐτρώθη ὅτι τῶν κακούργων βελέων ἦν.
 ἔπειτα τὸν ἀνθρώπον ὅτι δινός τε ἔλαβε καὶ σκότος καὶ
 ἐκαρῶθη καὶ κατέπεσε. τούτων δὲ οὕτω γι[125]νομένων,
 ἣν μὴ διαγινώσκῃς εἰ ἐρῶγες τὸ ὀστέον ἢ πεφλασται ἢ καὶ
 ἀμφοτέρω ταῦτα. μήτε ἄλλως ὁρῶν, δεῖ δὴ ἐπὶ τὸ ὀστέον
 τῆκεν τὸ μελάντατον δεύσαντα τῷ μέλανι φαρμάκῳ τῷ τη-
 κομένῳ. τὸ τε ἔλκος ὑποτείνας ὀθόνιον ἐλαίῳ τέξαι, εἴτα
 καταπλάσας τῇ μόξῃ ἐπιδῆσαι. τῇ δ' ὑστεραίῃ ἀπολύσεις
 καὶ ἐκκαθήμας τὸ ἔλκος ἐπιξύσαι, καὶ ἣν μὴ ἦ ὑγιές, ἀλλ'
 ἐρῶγῃ καὶ πεφλασμένον ἦ, τὸ μὲν ἄλλο ἔσται ὀστέον λευκὸν
 ξυόμενον. ἢ δὲ ῥωγμὴ καὶ ἢ φλάσις κατακέντος τοῦ φαρμά-

sectionem veniendum, neque id spatium citra sectionem
 superandum, idque praecipue si calida anni tempestate ab
 initio curationem susceperis. At si os quidem fissum suspi-
 ceris aut collisum, aut utrumque, ex vulnerati sermonibus
 de vulneris magnitudine conjecturam faciens, quod a ro-
 busto vulnus illatum sit, si alter ab altero vulneratus fuerit,
 quodque telum quo vulnus est inflictum ex eorum est genere
 quae noxam inferunt, tum quia aeger vertigine correptus
 fuerit, aut tenebrae oculis offusae, aut alto sopore detentus
 conciderit. Quae quidem ubi inciderint, nili dignoscas
 osne fissum sit aut collisum, aut utroque modo vitiatum ne-
 que alia ratione conspiciere liceat: super os atramentum
 scriptorium medicamento aliquo nigro liquato maceratum
 inducendum, ulcusque subjecto linteo oleo madefacto, dein-
 de cataplasmate ex maza imposito deligandum, postridie vero
 ulcere resoluta ac repurgato os deradendum. Et si inte-
 grum non fuerit, sed fissum et collisum, reliquum quidem
 os erasum album erit. At fissum et collisum, in se medi-

Ed. Chart. XII. [125.] Foef. I. 908. Ed. Lind. II. (701. 702.)
 του δεξαμένη τὸ φάρμακον ἐς ἑαυτὴν μέλαν ἐόν, ἔσται μέ-
 λαινα ἐν λευκῷ τῷ ὁστέῳ τῷ ἄλλῳ. ἀλλὰ χρὴ αὐτὴς τὴν
 ῥωγμὴν ταύτην φανείσαν ἐπιξέειν κατὰ βάθος, καὶ ἢν μὲν
 ἐπιξύων τὴν ῥωγμὴν ταύτην φανείσαν μέλαιναν ἐξέλῃς καὶ
 ἀφανέα ποιήσῃς, φλύσις μὲν γεγένηται τοῦ ὁστέου ἢ μᾶλλον
 ἢ ἥσσον, ἥτις περ ἐξῆλξε καὶ τὴν ῥωγμὴν τὴν ἀφανισθεῖσαν
 ὑπὸ τοῦ ξυστήρος. ἥσσον δὲ φοβερόν καὶ ἥσσον ἂν πρῆγμα
 ἀπ' αὐτῆς γένοιτο ἀφανισθείσης τῆς ῥωγμῆς. ἢν δὲ κατὰ
 βάθος ἢ καὶ μὴ ἐθέλῃ ἐξίεναι ἐπιξυομένη, ἀφίκει ἐς πρίσιν
 ἢ τοιαύτη ξυμφορὴ. ἀλλὰ χρὴ πρίσαντα τὰ λοιπὰ ἡτρεύνειν
 τὸ ἔλκος. φυλάσσεσθαι δὲ χρὴ ὅπως μὴ τι κακὸν (702)
 ἀπολαύσῃ τὸ ὁστέον ἀπὸ τῆς σαρκὸς, ἢν κακῶς ἡτρευῇται.
 ὁστέῳ γάρ καὶ πεπρισμένῳ καὶ ἄλλως ἐπιλωμένῳ, ὕγιει δὲ
 ἐόντι καὶ ἔχοντι τι σίτος ὑπὸ τοῦ βέλεος, δοκέοντι δὲ ὕγιει
 εἶναι, κίνδυνός ἐστι μᾶλλον ὑπόπνον γενέσθαι, ἢν καὶ ἄλλως
 μὴ μέλλῃ, ἢν καὶ ἡ σὰρξ ἢ περιέχουσα τὸ ὁστέον κακῶς
 διεσπένηται καὶ φλεγμυίνηται καὶ περισφίγγηται. πυρετώδες
 γὰρ γίνεται καὶ πολλοῦ φλογμοῦ πλέον, καὶ δὴ τὸ ὁστέον

camentum nigrum dilutum recipiens, reliquo osse albo ex-
 istente nigrum conspicietur. Verum iterum rimam ipsam
 in conspectum venientem alte radere oportet. Ac si qui-
 dem radendo rimam ejusmodi nigram visam exemeris et
 deleveris, collisum quidem os plus aut minus fuit, ex quo
 rimam accepit, quam scalper raforius delevit. At rima de-
 leta res minus terret minusque negotii exhibet. Ubi vero
 altius descendit, neque radendo eximi potest, in hoc casu
 ad sectionem deveniendum est. Caeterum sectione utendum
 in reliquo ad ulceris curationem intentum esse oportet, ca-
 vendumque est ne os a male curata carne aliquid vitii con-
 trahat. Os enim sectionem expertum et alioqui nudatum,
 integrum tamen aut quod a telo offensionem accepit, sed
 integrum videtur, magis periclitatur ne purulentum evadat,
 quamvis id alias futurum non sit, tum si caro os ambiens
 male curetur tum inflammationem concipiat, et constricta
 sit. Igneum enim evadit multoque ardore redundat, sane-

Ed. Chart. XII. [125. 126.] Fœf. I. 908. 909. Ed. Lind. II. (702.)
 ἐκ τῶν περιεχουσῶν σαρκέων ἐς ἐωυτὸ θέρμην τε καὶ φλο-
 γμὸν καὶ ὄραδον ἐμποιέει καὶ σφυγμὸν, καὶ ὅσα περ ἡ σὰρξ
 ἔχει κακὰ ἐν ἐωυτῇ, καὶ ἐκ τούτων ὧδε ὑπόπνον γίνεται.

|| Κακὸν δὲ καὶ ὑγρὴν τε εἶναι τὴν σάρκα ἐν τῷ ἔλκει
 καὶ μυδῶσαν καὶ ἐπὶ πολλὸν χρόνον καθαιρῆσθαι. ἀλλὰ χρὴ
 διάπνον μὲν ποιῆσαι τὸ ἔλκος ὡς τάχιστα. οὕτω γὰρ ἂν
 ἥμιστι φλεγμαῖνοι τὰ περιέχοντα τὸ ἔλκος καὶ τάχιστα κα-
 θαρίν εἴη. ἀνάγκη γὰρ ἔχει τὰς σάρκας τὰς κοπίδας [126]
 καὶ φλασθείσας ὑπὸ τοῦ βέλους ὑποπίους γενομένας ἐκτα-
 κῆται. ἐπειδὴν δὲ καθαρθῇ, ξηρότερον χρὴ γίνεσθαι τὸ ἔλ-
 κος. οὕτω γὰρ ἂν τάχιστα ὑγιὲς γένοιτο ξηρῆς σαρκὸς βλα-
 στούσης καὶ μὴ ὑγρῆς, καὶ οὕτως οὐκ ἂν ὑπερσυχίσῃ τὸ ἔλ-
 κος. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ὑπὲρ τῆς μήνιγγος τῆς περὶ τὸν
 ἐγκέφαλον. ἦν γὰρ αὐτίκα ἐκπίσας τὸ ὀστέον καὶ ἀφελὼν
 ἀπὸ τῆς μήνιγγος ψιλώσας, αὐτὴν καθαρὴν χρὴ ποιῆσαι ὡς
 τάχιστα καὶ ξηρὴν, ὡς μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐοῦσα μυδῇ
 τε καὶ ἐξαιρήται. τούτων γὰρ οὕτω γινομένων σαπῆναι αὐ-
 τὴν κίνδυνος.

que os ipsum ex superjectis carnibus calorem, incendium,
 perturbationem, pulsum, caeteraque vitia quibus caro ve-
 xatur in se inducit, ex hisque hoc modo purulentum evadit.

Vitiola autem est ulceris caro humida et nimia uligine
 marcescens, idque longo tempore repurgari. Sed quam
 celerrime quidem ulcus ad suppurationem adducere oportet.
 Hac enim ratione ulcus ambientes partes minime inflamma-
 tione vexabuntur, ipsumque purum citissime evadet. A telo
 namque tum concisas tum collisas carnes in pus verti ac
 tabescere necesse est. At ubi repurgatum ulcus fuerit, sic-
 cius evadat oportet. Sic enim citissime sanescet et caro
 sicca minimeque humida succrescet, neque hoc pacto in
 ulcere caro modum excedet. Eadem quoque est ratio mem-
 branae cerebrum ambientis. Ea enim protinus osse secto
 et exempto denudata quam citissime purgari et ficcari de-
 bet, ne si diutius madescat tum nimia uligine marcescat,
 tum in tumorem assurgat. His enim ita se habentibus peri-
 culum est ne ipsa putrescat.

Ed. Chart. XII. [126.] Foef. I. 909. 910. Ed. Lind. II. (702. 703.)

Ὅστιόν δὲ ὅ τι δὴ ἀποσπῆται δεῖ ὅτου ἄλλου ὀστέου ἔλκος ἐν κεφαλῇ (703) γενομένου, ἔδρης τε ἐούσης τοῦ βέλους ἐν τῷ ὀστέῳ ἢ ἕλλως ἐπὶ πούλῳ ψιλωθέντος τοῦ ὀστέου, ἀφίσταται ἐπὶ πούλῳ ἔξαιμον γινόμενον. ἀναξηραίνεται γὰρ τὸ αἷμα ἐκ τοῦ ὀστέου ὑπὸ τε τοῦ χρόνου καὶ ὑπὸ φαρμάκων τῶν || πλείστων. τάχιστα δ' ἂν ἀποσταίῃ, εἴ τις τὸ ἔλκος ὡς τάχιστα καθήρας ξηραίνουτο λοιπὸν τό τε ἔλκος καὶ τὸ ὀστέον, καὶ τὸ μείζον καὶ τὸ ἥσσον. τὸ γὰρ τάχιστα ἀποξηρανθὲν καὶ ἀποστρακὸς ἐν τούτῳ μάλιστα ἀφίεται ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου τοῦ ἐναίμου τε καὶ ζῶντος αὐτέου, ἔξαιμόν τε γινόμενον καὶ ξηρόν τῷ ἐναίμῳ καὶ ζῶντι μάλα ἀφίσταται.

Ὅσα δὲ τῶν ὀστέων ἐσφλᾷται ἔσω, ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἐσωτῶν καταρρέγοντα ἢ καὶ διακοπέντα πόνῳ εὐρέα, ἀκινδυνότερα τὰ τοιαῦτα γίνονται. ἐπὴν ἢ μῆτις ἐγγιγῆς ἢ, καὶ τὰ πλέοσι ῥωγμῇσιν ἐσκαταρρέγοντα καὶ εὐρυτέρησιν, εἰ ἀκινδυνότερα καὶ εὐμαρίστερα ἐς τὴν ἀφαίρεσιν γίνονται, καὶ οὐ γρήϊον πρίν τῶν τοιούτων οὐδὲν, οὐδὲ κινδυνεύειν τὰ

At vero in capitis vulnere os quod ab alio quovis offe abscellurum est, sive teli vestigium in offe relictum sit, sive alioqui os plurimum nudatum sit, plerumque abscedit ubi exangue redditum fuerit. Resiccatur enim sanguis in offe tempore, et sub plurimis medicamentis. Abscedet autem celerrime, si quis quam citissime repurgato ulcere in reliquo tum ulcus tum os siccet, idque plus aut minus. Quod enim citissime resiccatum est et in testulam abiit, ideo ab alio offe vitam et sanguinem habente potissimum absolvitur, et cum exangue et siccum reddatur, ab eo quod vitam in sanguinem habet valde abscedit.

Ossa quae a suo naturali statu recedunt et media desidunt, fracta aut late admodum praecisa, haec minus habent periculi ubi membrana integra fuerit, quaeque rimis pluribus et latioribus intus fracta sunt, minus etiam periculo sunt obnoxia et facilius eximuntur, neque horum quicquam sectione indiget, neque cum periculo ossa auferre tentan-

HIPPOCRATES TOM. III.

A a

Ed. Chart. XII. [126. 127.] Foes. I. 910. Ed. Lind. II. (703. 704.)
 ὅστιά πειρωμένον ἀφαιρείν πρὶν ἢ αὐτόματα ἐπανάη, εἰκὸς
 πρῶτον χαλάσαντος. ἐπανερχεται δὲ τῆς σαρκὸς ὑποφιομένης,
 ὑποφύεται δὲ ἐκ τῆς διπλῆς τοῦ ὀστέου καὶ ἐκ τοῦ ὑγίους,
 ἣν ἢ ἄνωθεν μοῖρα τοῦ ὀστέου μούνη σφακελίσῃ. οὕτω δ'
 ἂν τάχιστα ἢ τε σὰρξ ὑποφύοιτο καὶ βλαστάροι καὶ τὰ
 ὀστέα ἐπανόιοι, εἴ τις τὸ ἔλκος ὥς τάχιστα διάπνον ποιήσας
 καθαρὸν ποιήσῃται, καὶ ἦν διὰ παντός τοῦ ὀστέου ὕμῳ
 αἱ μοῖραι ἐσφλασθῶσιν ἔσω ἐς τὴν μήνιγγα, ἢ τε ἄνω μοῖρη
 τοῦ ὀστέου καὶ ἡ κάτω, ἡτρεύνοντι ὡσαύτως τὸ ἔλκος ὑγιὲς
 τάχιστα ἔσται, καὶ τὰ ὀστέα τάχιστα ἐπάνεισιν τὰ ἐσφλα-
 σθέντα ἔσω.

[127] (704) Τῶν δὲ παιδίων τὰ ὀστέα καὶ λεπτότερα
 ἔστι καὶ μαλθακώτερα διὰ τοῦτο, ὅτι ἐναιμύστερά ἐστι καὶ
 κοῖλα, καὶ οὔτε σθηγγώδεα καὶ οὔτε πυκνὰ οὔτε στερεά,
 καὶ ὑπὸ τῶν βελέων ἴσων τε ἐόντων καὶ ἀσθενεστέρων καὶ
 τραυθέντων ὁμοίως τε καὶ ἦσσαν, τὸ τοῦ νεωτέρου παιδίου
 καὶ μᾶλλον καὶ θᾶσσον ὑποπνύσκειται ἢ τὸ τοῦ πρεσβυτέρου
 καὶ ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ καὶ ὅσα ἂν ἄλλως μέλλῃ ἀποθανεῖ-

dum prius quam sponte sursum cedant. Sursum autem os
 educi priore laxato et carne subnascente est consentaneum,
 quae ex ossis medullis, ubi ossa inter se connectuntur, et
 ab eo quod sanum est succrescit, si superior tantum ossis
 pars corrupta sit. Hac vero ratione tum caro celerrime
 succrescet et pullulabit, tum ossa sursum educentur, si quis
 ulcus quam citissime in pus mutatum repurget. Quod si os
 totum utraque ex parte, tam superiore quam inferiore, de-
 orsum ad membranam infederit, sub eadem curatione et
 ulcus citissime sanescet, et ossa deorsum infidentia celerrime
 sursum educentur.

At puerorum ossa et tenuiora sunt et ob eam causam
 molliora, quod sanguine magis redundant et cava sunt, non
 dura, non densa, non solida, et si sub telis aequalibus et
 imbecillioribus aequale aut etiam levius vulnus acceptum
 sit, junioris pueri os magis et citius minorique spatio paru-

Ed. Chart. XII. [127.] Foes. I. 910, 911. Ed. Lind. II. (704.)
σθαι ἐκ τοῦ τρώματος, ὃ νεώτερος τοῦ πρεσβυτέρου θάσσον
ἀπόλλυται.

|| Ἀλλὰ χρὴ, ἣν ψιλωθῇ τῆς σαρκὸς τὸ ὀστέον, προσέ-
χοντα τὸν νόον πειρῆσθαι διαγινώσκειν ὅτι μὴ ἐστὶ τοῖσιν
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν καὶ γινῶναι εἰ ἐξήρωγε τὸ ὀστέον καὶ εἰ
πέπλασται ἢ μούνον πέπλασται, καὶ εἰ ἔδρηγε γενομένης τοῦ
βέλους πρόσσεσι φλάσις ἢ ῥωγμὴ ἢ ἄμφω ταῦτα, καὶ ἣν τι
τούτων πεπόνθῃ τὸ ὀστέον, ἀφεῖναι τοῦ αἵματος τρυπῶντα
τὸ ὀστέον σμικρῷ τρυπάνῳ φυλασσόμενον ἐπ' ὀλίγον. λεπτό-
τερον γάρ τὸ ὀστέον καὶ ἐπιπολαιότερον τῶν νέων ἢ τῶν
πρεσβυτέρων.

Ὅστις δὲ μέλλει ἐκ τρωμάτων ἐν κεφαλῇ ἀποθνήσκειν
καὶ μὴ δυνατόν αὐτὸν ὑγιαίνειν γενέσθαι μηδὲ σωθῆναι, ἐκ
τῶνδε τῶν σημείων χρὴ τὴν διάγνωσιν ποιεῖσθαι τοῦ μέλλον-
τος ἀποθνήσκειν καὶ προλέγειν τὸ μέλλον ἔσεσθαι. πάσχει
γάρ τάδε. ὁκόταν τις ὀστέον κατεηγός ἢ ἐξήρωγός ἢ πεπλα-
σμένον ἢ ὅτι γούνη τρώπῳ κατεηγός ἐννοήσας ἀμάστιγ καὶ
μήτε ξύσῃ μήτε πρίσῃ μήτε δεύμενον, μήτε δὲ ὡς υγιεος

lentum evadit quam senioris, ac si alioqui ex vulnere mori-
undum sit, junior seniore citius perit.

Verum ubi os carne nudatum fuerit, animi intentione
adhibita conandum est ut dignoscas, si minus id licet oculis
videre et cognoscere, num os fissum sit et collisum, an colli-
sum tantum, vel num ad teli vestigium collisio vel rima vel
utrumque accesserit. Ac si quid horum senserit, per exi-
guam terebram perforato osse sanguis detrahendus, subinde
adhibita cautione, quod os juvenum quam senum tenuius
sit et per summa magis feratur.

At ubi quis ex capitis vulneribus periturus est, neque
ulla ratione sanitatem recipere neque servari potest, hunc
ex his notis moriturum dignoscere licet et ex his quae ei
contingunt quod eventurum est praedicere. Ubi os fra-
ctum aut fissum aut collisum, aut quocunque modo fractum
esse quis intellexerit, neque per errorem raserit aut secuerit,
tanquam sectionem non postulet aut os integrum exillat

Ed. Chart. XII. [127. 128.] Foesl. I. 911. Ed. Lind. II. (704. 705.)
 ὄντος τοῦ ὀστέου, πρὸ τῶν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμερῶν πυρε-
 τὸς ἐπιλήψεται ὡς ἐπιπολὺ ἐν χειμῶνι. ἐν δὲ τῷ θέρει μετὰ
 τὰς ἐπτὰ ἡμέρας ὁ πυρετὸς ἐπιλαμβάνει, καὶ ἐπειδὴν τοῦτο
 γένηται, τὸ (705) ἔλκος ἄχροον γίνεται, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἰχθὺς
 ῥέει σμικρὸς, καὶ φλεγμαῖνον ἐκτέθνηκεν ἐξ αὐτοῦ καὶ γλι-
 σχρῶδες γίνεται καὶ φαίνεται ὥσπερ τάριχος χοιρὴν πυρρὸν,
 ὑποπέλιον, καὶ τὸ ὀστέον σφακελίζειν τηρικαῦτα ἄρχεται, καὶ
 γίνεται περικνόν, λεῖον ὅν, τελευταῖον ἔπωχρον γεγόμενον ἢ
 ἔκλευκον. ὅταν δ' ἤδη ὑπόπυον ᾖ, ἐπὶ τῇ γλώσσῃ φλυκταῖται
 γίνονται καὶ παραφρονέων τελευτᾷ, καὶ σπασμὸς ἐπιλαμβά-
 νει τοὺς πλείους τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ σώματος. ἦν μὲν ἐν
 τῷ ἐπ' ἀριστερὰ τῆς κεφαλῆς ἔχῃ τὸ ἔλκος, τὰ ἐπὶ δεξιὰ
 τοῦ σώματος ὁ σπασμὸς λαμβάνει. ἦν δ' ἐν τῷ ἐπὶ δεξιὰ
 τῆς κεφαλῆς ἔχῃ τὸ ἔλκος, τὰ ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ σώματος ὁ
 σπασμὸς ἐπιλαμβάνει. εἰσὶ δ' οὐ καὶ ἀπόπληκτοι γίνονται,
 καὶ οὕτως [128] ἀπόλλυνται πρὸ ἐπτὰ ἡμερῶν ἐν θέρει ἢ
 τεσσάρων καὶ δέκα ἐν χειμῶνι. ὁμοίως δὲ καὶ σημεῖα ταῦτα
 σημαίνει καὶ ἐν πρεσβυτέρῳ ὄντι τῷ τρώματι ἢ καὶ ἐν νεω-
 τέρῳ. ἀλλὰ χρη εἰ ἐννοίης τὸν πυρετὸν ἐπιλαμβάνοντα καὶ

ante decimum quartum diem hieme plerumque febris in-
 vadet, aestate vero post septimum. Quod ubi contigerit,
 ulcus coloris expers evadit ex eoque sanies parva effluit, et
 quod in eo inflammatum est emoritur glutinosumque fit, ac
 fassamentum refert colore fulvum et aliquantulum lividum,
 tuncque os corruptione vitari incipit et nigrescit, laeve
 existens, ad extremum autem subpallidum et exalbicans
 evadit. Cum vero jam purulentum extiterit, pustulae in
 lingua exoriuntur et cum delirio mors contingit, plerosque
 etiam altera corporis parte nervorum dissentio invadit. Si
 quidem sinistra capitis parte ulcus fuerit, dextram corporis
 partem convulsioprehendit. Sin vero dextra capitis parte
 ulcus fuerit, sinistra corporis pars convulsione corripitur.
 Quidam etiam attoniti fiunt, eoque modo aestate ante septi-
 mum diem; aut decimum quartum hieme pereunt. Idem
 quoque haec indicia significant, tum in senioris vulnere tum
 junioris. Caeterum ubi febrem occupasse, vel aliquod aliud

Ed. Chart. XII. [128.] Fœf. I. 911. 912. Ed. Lind. II. (705. 706.)
 τῶν ἄλλων τι σημεῖον τοῦτω προσγεγόμενον μὴ διατρέβειν,
 ἀλλὰ πρίσταντα τὸ ὀστέον πρὸς τὴν μήνιγγα, ἢ καταξύσαντα
 τῷ ξυστήρι. εὐπρίστον δὲ γίνεται καὶ εὐξύστον. ἔπειτα τὰ
 λοιπὰ οὕτως ἱητρεύειν ὅπως ἂν δοκῇ συμφέρειν πρὸς τὸ
 γινόμενον ὁρῶν.

|| Ὅταν δ' ἐπὶ τρώματι ἐν κεφαλῇ ἀνθρώπου ἢ πετρι-
 ωμένου ἢ ἀπριώτου, ἐπιλωμένου δὲ τοῦ ὀστέου οἰδήμα ἐπι-
 γένηται ἐρυθρόν καὶ ἐρυσιπελατῶδες ἐν τῷ προσώπῳ καὶ ἐν
 τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν ἀμφοτέροισιν ἢ τῷ ἑτέρῳ, καὶ εἰ τις
 ἄπτοιο τοῦ οἰδήματος ὀδυνῶτο, καὶ πυρετὸς ἐπιλαμβάνοι
 καὶ ῥίγος, τὸ δὲ ἔλκος αὐτὸ τὸ ἀπὸ τῆς σαρκὸς κα(706)λῶς
 ἔχοι ιδέσθαι καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὀστέου καὶ τὰ περιέχοντα τὸ
 ἔλκος ἔχῃ καλῶς, πλὴν τοῦ οἰδήματος τοῦ ἐν τῷ προσώπῳ,
 καὶ ἄλλην ἀμαρτιάδα μηδεμίαν ἔχοι τὸ οἰδήμα τῆς ἄλλης
 διαίτης, τοῦτου χρὴ τὴν κάτω κοιλίην ὑποκαθῆραι φαρμάκῳ
 ὃ τι χολὴν ἄγει. καὶ οὕτω καθαρθέντος ὃ τε πυρετὸς ἀφίη-
 σιν καὶ τὸ οἰδήμα καθίσταται καὶ ὑγιὲς γίνεται. τὸ δὲ
 φάρμακον χρὴ δίδόναι πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου
 ὁρῶν, ὥς ἂν ἔχῃ ἰσχὺς.

signum huic adesse cognoveris, minime differendum est, sed
 os ad membranam usque secandum aut scalpro eradendum,
 facile autem secatur et eraditur. Tum in reliquis ea curatio
 adhibenda quae commoda videbitur, ad id quod sit oculos
 intendendo.

At ubi in capitis vulnere, five ferra fuerit adhibita five
 non, nudato tamen osse, tumor rubicundus ad erysipelatis
 naturam accedens, in facie et oculis utrisque vel altero sub-
 ortus fuerit, quique ad contactum doleat ac febris et rigor
 corripiat, ulcus vero ipsum quod ad carnem osque attinet,
 ad aspectum recte habeat, quaeque ulcus ambiunt bene ha-
 beant excepto faciei tumore, eique nullum aliud peccatum
 in reliqua victus ratione accesserit, medicamento quod bi-
 lelem moveat homini alvus purganda est. Quo sic purgato
 tum febris remittit tum tumor subfidit, sanusque evadit.
 Medicamentum autem exhibendum pro hominis robore vi-
 rium illius habita ratione.

Ed. Chart. XII. [128, 129.] Foesl. I. 912, 915. Ed. Lind. II. (706, 707.)

Περὶ δὲ πρίσιος, ὅταν καταλάβῃ ἀνάγκη πρίσαι ἀνθρώπον, ὥδε γινώσκειν. ἢν ἐξ ἀρχῆς λαβὼν τὸ ἦμα πρίης, οὐ γὰρ χρή ἐκπρίειν τὸ ὀστέον πρὸς τὴν μήνιγγα αὐτίκα. οὐ γὰρ συμφέρει τὴν μήνιγγα ψιλὴν εἶναι τοῦ ὀστέου ἐπὶ πολὺν χρόνον κακοπαθοῦσαν, ἀλλὰ τελευταῖον σάπη καὶ διεμύδησεν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος κίνδυνος, ἢν αὐτίκα ἀφαιρέσῃ πρὸς τὴν μήνιγγα ἐκπρίσας τὸ ὀστέον, τρωῖσθαι ἐν τῷ ἔργῳ τῷ πρίοντι τὴν μήνιγγα. ἀλλὰ χρή πρίοντα, ἐπειδὴν ὀλίγου πάνυ δὲ διαπεπρίσθαι καὶ ἤδη κινῆται τὸ ὀστέον, παύσασθαι πρίοντα καὶ εἶναι ἐπὶ τὸ αἰτόματον ἀποστήναι τὸ ὀστέον. ἐν γὰρ τῷ διαπριωτῷ ὀστέῳ καὶ ἐπιλειμμένῳ τῆς πρίσιος οὐκ ἂν ἐπιγένοντο κακὸν οὐδέν. λεπτόν γὰρ τὸ λειπούμενον ἤδη γίνεται. τὰ δὲ λοιπὰ εἰσθῆαι χρή ὥς ἂν δοκῇ συμφέρειν τῷ ἔλκει.

[129] || Πρίοντα δὲ χρή πυκνὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίοντα τῆς θερμασίης εἵτεκα τοῦ ὀστέου καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποβίπτειν. θερμαινόμενος γὰρ ὑπὸ (707) τῆς περιόδου πρίων καὶ τὸ ὀστέον ἐκθερμαίνων καὶ ἀναξηραίνων κατακαίει, καὶ

At vero de sectione, ubi eam in homine usurpare necesse fuerit, sic statuendum. Si per exordia suscepta curatione ad sectionem venias, non protinus os ad membranam usque secari debet. Neque enim expedit membranam diutius esse nudatam male affici, verum demum putrescit et nimio humore marcescit. Aliud quoque periculum subest, si os ad membranam sectum protinus auferatur, ne in ipso opere terebra membranam vulneret. Verum inter secandum, ubi parum admodum abest ut os ipsum totum sectum sit, jamque os labat, ab ipsa sectione desistendum, permit-tendumque uti os sponte sua discedat. Secto enim ossi et inter secandum relicto mali nihil contingere potest. Tenue namque jam fit quod relictum est. In reliquo ea curatio instituenda, quae ulceri conferre videatur.

Inter secandum autem terebra saepius, ne os incalescat, auferenda et in aquam frigidam demergenda. Terebra enim dum circumagitur incalescens, os calefaciendo et reficcando incendit, efficitque ut plus ejus ossis quod sectionem ambit

Ed. Chart. XII. [129.] Foesl. I. 913. Ed. Lind. II. (707.)

μείζον ποιέει ἀφίστασθαι τὸ ὀστέον τὸ περιέχον τὴν πρίον
ἢ ὅσον μέλλει ἀφίστασθαι. καὶ ἦν αὐτίκα βούλη ἐκπηῦσαι τὸ
πρὸς τὴν μήνιγγα, ἔπειτα ἀφελῆεν τὸ ὀστέον, ὡσαύτως καὶ
πυκινὰ τε ἐξαιρέειν τὸν πρίονα καὶ ἐναποβάπτειν τῷ ὕδατι
τῷ ψυχρῷ. ἦν δὲ μὴ ἐξ ὀρχῆς λαμβάνης τὸ ἦμα, ἀλλὰ παρ'
ἄλλου παραδέχῃ ὑστερίζειν τῆς ἰήσεως, πρίονι καὶ κατὰ
ἐμπρίειν μὲν αὐτίκα τὸ ὀστέον πρὸς τὴν μήνιγγα. Θάμινά
δὲ ἐξαφαιρῶντα τὸν πρίονα σκοπεῖσθαι καὶ ἄλλως καὶ τῇ μῆλῃ
πέριξ καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ πρίονος, καὶ γὰρ πολὺ θάσσον
διαπρίεται τὸ ὀστέον, ἦν ὑπόπυόν τε ἐὼν ἤδη καὶ διάπυον
πρίον, καὶ πολλάκις τυγχάνει ἐπιτόλαιον ἐὼν τὸ ὀστέον.
ἄλλως τε καὶ ἦν ταύτῃ τῆς κεφαλῆς ἢ τὸ τρωμα, ἢ τυγχά-
ναι λεπτότερον ἐὼν τὸ ὀστέον ἢ παχύτερον. ἀλλὰ φυλάσσε-
σθαι καὶ ὥς μὴ λάθῃ προσβαλὼν τὸν πρίονα, ἀλλ' ὅπῃ
δοκέῃ παχύτατον εἶναι τὸ ὀστέον, ἐς τοῦτο αἰεὶ ἐνστηρίζειν
τὸν πρίονα, Θάμινά σκοπούμενος καὶ πειράσθαι ἀνακινῶν
τὸ ὀστέον ἀναβάλλειν. ἀφελὼν δὲ τὰ λοιπὰ, ἰητρούειν ὡς
ἂν δοκέῃ συμφέρειν τῷ ἔλκεϊ. καὶ ἦν ἐξ ὀρχῆς λαβὼν τὸ

abscedat quam quod abscedere debuerat. Quod si protinus
os ad membranam secare velis, ipsumque postea eximere,
eodem modo saepius terebra extrahenda est et in aquam
frigidam immergenda. At si per initia curationem non ag-
gressus fueris, sed eam ab altero tibi traditam tardius susce-
peris, terebra cava et ferrata statim os ad membranam ex-
cidendum, eaque saepius exempta cum alias tum specillo
per ambitum demisso terebrae via exploranda. Nam et
longe citius os secatur, si ubi suppuratum existit et pure
manat sectio adhibeatur, saepiusque in summo fluitans ap-
paret, idque vel maxime si ea capitis parte vulnus inflictum
sit, qua os tenue potius quam crassum existit. Quare ad-
hibenda cautio est, ne te in admovenda terebra ista lateant,
sed qua parte os crassissimum esse videbitur, in eam semper
adigenda terebra est saepius considerando, osque dimovendo
educere tentandum. Quo educto reliqua curatio prout ul-
ceri conferre videbitur adhibenda. At si per initia suscepta

Ed. Chart. XII. [129.550.] Foesl. I. 913. 914. Ed. Lind. II. (707. 708. 662.)
 ἵημα αὐτίκα βούλη ἐκπρίσας τὸ ὀστέον ἀφελεῖν ἀπὸ τῆς
 μήνιγγος, ὡσαύτως χορὴ πυκινὰ τε σκοπεῖσθαι τῇ μήλῃ καὶ
 περίοδον τοῦ πρίονος, καὶ ἐς τὸ παχύτατον αἰεὶ τοῦ ὀστέου
 τὸν πρίονα ἐνστηρίξειν καὶ ἀνακινέων βούλεσθαι ἀφελεῖν
 τὸ ὀστέον. ἦν δὲ τρυ(708)πάνῃ χορῇ, πρὸς δὲ τὴν μήνιγγα
 μὴ ἀφικνέσθαι, ἦν ἐξ ἀρχῆς λαμβάνων τὸ ἵημα τρυπαῖς,
 ἀλλ' ἐπιλιπεῖν τοῦ ὀστέου λεπτόν, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ πρίσει
 γέγραπται.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΕΓΚΑΤΑΤΟΜΗΣ
 ΕΜΒΡΥΟΥ.

[550] || (662) Περὶ δὲ τῶν μὴ κατὰ τρόπον κυῖσκει-
 νων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων οὕτως, πρῶτον μὲν ἐπὶ τὴν
 γυναῖκα σινδόνα ἐπιβάλων, κατὰζώσον ἀνωτέρω τῶν μαζῶν,
 καὶ τὴν κεφαλὴν κατακαλύψαι χορὴ τῇ σινδόνι, ὅπως μὴ
 ὀρεῶσα φοβῆται ὅ τι ἂν ποιήσῃς. ἦν οὖν ἐξίσχη τὴν χεῖρα
 τὸ ἔμβρυον, παραπλάγιον παραπέσον καὶ τῆς χειρὸς ἐπιλα-
 βόμενος προάγειν ἔξω ἐπιχείρει ὡς μάλιστα. παραδεῖραι δὲ
 καὶ τὸν βραχίονα καὶ ἀποψιλώσας αὐτοῦ τὸ ὀστέον, ἰχθύην

curatione protinus os excisum a membrana auferre velis,
 eodem modo per specillum terebrae circuitus subinde con-
 siderandus et in ossis partem crassissimam terebra semper
 adigenda, osque dimovendo educere tentandum. Ubi te-
 rebrae usus inciderit, si ab initio suscepta curatione os per-
 forandum est, non est ad membranam perveniendum, sed
 tenuis ossis pars velut in sectione scriptum est, relinquenda.

HIPPOCRATIS LIBER DE FOETVS IN
 VTERO MORTVI EXECTIONE.

De foetibus qui non convenienter in utero gestantur,
 sed intro excisi educuntur, sic statuo. Imprimis injecto in
 mulierem tenui linteo et supra mammas praecincto, caput
 etiam linteo velandum est, ne, si quod facturus es videat,
 perterreatur. Si foetus igitur in obliquum prolapsus ma-
 num eduxerit, eam apprehensam ut quam maxime foras
 educas conandum. Brachio vero excoriato ejusque osse de-

Ed. Chart. XII. [550.] Foef. I. 914. Ed. Lind. II. (662. 663.)
 περίδησον περὶ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς τοὺς δύο, ὅπως μὴ
 ἀπολισθάνοι ἢ σάρξ· μετὰ δὲ ταῦτα τὸν ὦμον περισάρκι-
 σον καὶ ἄφελε κατὰ τὸ ὕψος. ἔπειτα τὴν κεφαλὴν κατὰ
 φύσιν παρώσας ὑπάγειν ἔξω τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐμβρύου. τῷ
 δὲ δακτύλῳ τὸ ἐμβρυον εἶσω ἀπῶσαι ἢ μαχαιρίῳ διὰ τῶν
 πλευρῶν ἢ διὰ τῆς κληΐδος, ὅπως τὴν φύσιν ἀφῇ καὶ ξυμ-
 πέσῃ τὸ ἐμβρυον καὶ ἡ ἔξοδος αὐτέῳ εὐπετεστέρα ᾖ. τὴν δὲ
 κεφαλὴν, ἣν μὲν δύνασαι κατὰ φύσιν ἔξω ὥσαι. ἣν δὲ μὴ,
 ξυμφλάσαι, καὶ οὕτως ὑπεξαγαγεῖν ἔξω τὸ ἐμβρυον. ἔπειτα
 τὸ θερμῷ πολλῷ καταχέας καὶ ἀλείψας ἐλαίῳ, κατακεῖσθαι.
 *ελεῦειν ἐπαλλάξαι τὰ πόδες, καὶ μεταπίσαι οἶνον γλυκὺν
 κεράσας, εὐζωρότερον καὶ λευκόν. (663) ἀλλὰ μὴν καὶ ῥητί-
 νην, μέλιτι διατρέψας, μίξας τῷ οἴνῳ διδόναι πιεῖν. τὰ δ'
 ἄλλα θεραπεύειν ὥσπερ λέγω, κατὰ τὰ εἰρημένα. ὅταν δὲ τῇ
 τικτοῦσῃ γυναικὶ πλάγιον παραπέσῃ τὸ ἐμβρυον, γίνεται δὲ
 ὁκόταν στρέφεται τὸ τοῦτονδε, καὶ ὁ ὀμφαλὸς περὶ τὸν τρά-
 χηλον περιελίσσεται καὶ ἐπίσῃ τὴν ἔξοδον τοῦ ἐμβρύου καὶ
 ἐς τὸ ἰσχίον ἐπεμβάλλῃ τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ χεὶρ ὥς ἐπιτοπολύ

nudato, Squatinae marinae pellem aridam circum duos ma-
 nus digitos obligato, ut ne caro sua lubricitate elabatur.
 Post haec autem detracta circa humerum carne, ipsum juxta
 articulum eximito. Deinde foetus caput naturaliter pro-
 trusum foras educito. Foetum vero intro digito retrudito,
 vel scalpello per costas vel jugulum adacto, quo flatu emisso
 et concidat foetus et facilius ei exitus pateat. Caput, si qui-
 dem fieri possit secundum naturam extra protrudito, sin
 minus, in partes comminuito sicque foetum foras subducito.
 Deinde calida multa affusa oleo illitam decumbere jubeto
 pedibus alternatis. Postea vinum album dulce bene mera-
 cius infusum propinato. Quin etiam refinam cum melle
 tritam, vino ammixtam, in potu exhibeto. In reliquis vero
 curatio, velut dico, juxta ea quae relata sunt procedat. Cum
 vero parturienti mulieri transversus foetus ceciderit, quod
 fit ubi ipse vertitur et umbilicus circa collum obvolvitur,
 foetusque exitum cohibet et caput in coxendicem inferit,

Ed. Chart. XII. [550. 551.] Foesl. I. 914. 915. Ed. Lind. II. (663.)
 ἔξω γίνεται. ἢν μὲν οὖν ἤδη τεθνηχός ἔξω γένηται, τοῦτο
 προσημαίνει. ἢσι δὲ μὴ ἔξω ἢ χεῖρ τοῦ ἐμβρύου, ὡς ἐπιτο-
 πολὺ ζῇ τὸ ἔμβρυον. κίνδυνος δὲ καὶ οὕτως. ἔναι δὲ καὶ
 τὰ λάχια πρὸ τοῦ ἐμβρύου ἀφιᾶσιν. ἀναγκαῖον δὲ γινώσκειν
 εἶναι τὴν ὠδῖνα ξηρὰν καὶ ἐπίπονον. ὅσαι δὲ τὰ λάχια μὴ
 πρὸ [551] καθαίρονται, ῥᾶον ἀπαλλάττουσιν ἐν τῷ τόκῳ. ἀνα-
 σείειν δὲ δεῖ ὠδὲ σινδόνα ὑποστρέψασαν, ἀνακλίνει τὴν
 γυναῖκα, καὶ ἐτέρην ἐπιβαλεῖν ὅπως ἂν αὐτῆς τὸ αἰδοῖον
 κεκρυμμένον ἦ, καὶ περικαλῦψαι περὶ ἑκάτερον τὸ σκέλος
 τὴν σινδόνα καὶ περὶ ἑκάτερον τὸ γυῖον. || γυναῖκας δὲ δύο
 λαβέσθαι τοῦ σκέλους ἑκατέρου καὶ τῆς χειρὸς ἑκατέρης,
 ἑτέρας γυναῖκας δύο. ἔπειτα διασείειν λαβούσας ἐγκρατῶς,
 μὴ ἔλασσον ἢ δεκάκις. ἔπειτα δὲ ἐς κλίνην ἀνακλίνει τὴν
 γυναῖκα ἐπὶ κεφαλῇ. τὴ δὲ σκέλα ἄνω ἔχειν, καὶ τὰς γυ-
 ναῖκας πάσας λαβέσθαι τοῖν σκέλοιν, ἀφείσας τὰς χεῖρας.
 ἔπειτα σείειν πολλάκις ποιεῖν τὰς γυναῖκας ἐπὶ τοὺς ὦμους
 καὶ ποιεῖν ἀναβολὰς ἐπὶ τὴν κλίνην, ὅπως ἐς τὴν εὐρυχωρίην
 ἐπανασταθῇ τὸ ἔμβρυον στραφῇ καὶ δυνάται ἐπὶ γούσιν ἰε-

manusque ut plurimum foras eminet, quod quidem jam
 mortui foetus significationem praebet. At quibus manus
 extra non apparet, his ut plurimum foetus vitalis est. Peri-
 culum autem etiam hoc modo imminet. Quaedam enim
 partus purgamenta ante foetum emittunt, ex quo partionem
 ficcā et laboriosā fore necessario cognoscas. Quibus au-
 tem puerperii purgamenta non ante repurgantur, eae faci-
 liore partu defunguntur. Concutere autem hoc modo oportet.
 Super tenui linteo substrato mulier reclinanda, alio
 superinjecto, quo ejus pudendum obveletur et utrumque crus
 tenui linteo circumtegendum, et utraque manus. Duae
 autem mulieres utrumque crus apprehendant, et aliae duae
 utramque manum, deinde eam ipsam non minus quam de-
 cies valide concutiant. Postea vero mulier in lectum reclinetur,
 ita ut caput deorsum, crura autem sursum habeat, et
 mulieres omnes dimissis manibus crura apprehendant, eam-
 que crebro in lecto concutiant, facta in humeros rejectione,
 uti in ampliorem locum concussus foetus convertatur et

Ed. Chart. XII. [551, 552.] Foef. I. 915. Ed. Lind. II. (663.664.287.)
 ναι. καὶ ἣν ἔχῃς δίκταμον Κρητικόν, μεταπίσαι δύο.
 εἰ δὲ μὴ, κάστορας ἐνεψῆσαι τῷ οἴνῳ Χίῳ. ἣν δὲ αἱ ὑστέραι
 ἔξω χωρέωσι, ἕαν τε ἐκ πόνου ἕαν τε ἐκ τόκου, ἣν μὲν οὖν
 παραλάβῃς νέας, ἄξιον ἐπιχειρεῖν· εἰ δὲ μὴ, ἕαν. ἐπιχειρεῖν
 δὲ χρὴ ὥδε. ἐπιταμῶν τὸν ὑμένα τῆς ὑστέρας κατὰ φύσιν
 καὶ κατὰ πλάγιον, τρέψαι ὀθονίῳ ὡς φλεγμαίνῃ καὶ κατα-
 λείψας φώκης ἐλαίῳ ἢ πίστες καταπλάσας ἢ κυτίνοισι καὶ
 μαλθακοῦς σπόγγους ἐν οἴνῳ ῥήνας προσθεῖς ἀναδῆσαι ἐκ
 τῶν ὤμων καὶ ἀνακείσθω ὡς ἀνωτάτω τὸ σκέλεα ἔχουσα.
 ἐσθιέτω δὲ σιτία μέτρια.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΟΜΗΣ.

[552] (287) Ἀρτηρίη ἐξ ἑκατέρου φαρυγγέθρου τὴν ἐκ-
 φρυσιν ποιευσμένη ἐς ἄκρον πνεύμονος τελευτᾷ, κρείκοις ξυγ-
 κειμένη ὁμορυσμοῖς, τῶν περιηγέων ἀπτομένη κατ' ἐπίπεδον
 ἀλλήλων. αὐτὸς δὲ ὁ πνεύμων συνεξαναπληροῖ τὴν χέλυν,

naturaliter prodire possit. Quod si dictamnum Creticum ad
 manum habeas, ipsum propinato, sin minus, castoreum
 vino Chio incoctum. Si vero uteri sive ex labore sive ex
 partu foras prodierint, si quidem juvenulae tibi in manus
 venerint, aggressionem facere aequum est, alioqui sinere
 oportet. Hunc autem in modum aggressio facienda. Uteri
 tunica naturali modo et oblique incisa, linteo confricanda,
 ut inflammationem concipiat, et illito phocae oleo aut pice
 aut mali punici floribus, in cataplasmate adhibitis mollibus-
 que spongiis vino respersis, in subditio appositis et ex hu-
 mero deligatis, mulier quam maxime excitatis cruribus de-
 cumbat, et moderatis cibis vescatur.

HIPPOCRATIS LIBER DE CORPORVM RESECTIONE.

Arteria ab utraque faucium parte ortum ducens in
 summum pulmonem definit annulis inter se similibus con-
 flans rotundis, in superficie mutuo connexis. Ipse autem
 pulmo ad sinistram conversus pectus implet quinque ha-

Ed. Chart. XII. [552.] Fœf. I. 915. 916. Ed. Lind. II. (287. 288.)
 τειραμμένος ἐς τὰ ἀριστερὰ πέντε ὑπερκορυφώσας ἔχων, ἃς
 δὴ καλέουσι λοβούς, τεφρίνης χροίης τυχών, || στίγμασιν
 ὀφθοναγέσι κεκεντημένος, φύσει ἐὼν τεθρηγιώδης. μέσῳ δ'
 αὐτῷ ἢ καρδίῃ ἐγκαθίδρυσται, στρογγυλωτέρῃ καθεστεῶσα
 πάντων ζώων. ἀπὸ δὲ καρδίας ἐς ἥπαρ βρογχίη πολλή κα-
 θήκει, καὶ μετὰ βρογχίης φλέψ μεγάλη καλευμένη, δι' ἧς
 οὗλον τὸ σκῆνος τρέφεται. (288) τὸ δὲ ἥπαρ ὁμορυσμίνην
 μὲν ἔχει τοῖς ἄλλοις ἅπασιν. αἰμορροῦδέςτερον δέ ἐστι τῶν
 ἄλλων, ὑπερκορυφώσας ἔχον δύο, ὅς καλέουσι πύλας ἐν δε-
 ξιοῖς τόποις κειμένας. ἀπὸ δὲ τούτου σκαλήνῃ φλέψ ἐπὶ
 τὰ ἄνω νεφρῶν ἀποτείνουσα. νεφροὶ δὲ ὁμοιορυσμοί, τὴν
 χροίην δὲ ἐναλίγκιοι μήλοισιν. ἀπὸ δὲ τούτων ὄγχοι σκαλη-
 νοειδέες ἄκρην κορυφὴν κύστιος κεῖνται. κύστις δὲ νευρώδης
 οὐλὴ καὶ μεγάλη. ἐκάσταθε κύστιος μετοχὴ εἶσω πέφυκε, καὶ
 τὰ μὲν ἐξ ἀνὰ μέσον ἐντὸς φύσις ἐκοσμήθη. οἰσοφάγος δὲ
 ἀπὸ γλώσσης τὴν ἀρχὴν ποιούμενος ἐς κοιλίην τελευτᾷ, ὃν
 δὴ καὶ ἐπὶ σηπτικῆς κοιλίης στόμαχον καλέουσιν. πρὸς δὲ
 ἀκάνθης ὀπισθεν ἥπατος φρένες πεφύκασιν. ἐκ δὲ πλευρῆς

bens summitates, quas lobos vel fibras vocant, cinericium
 nactus colorem, notis cavernosis compunctus et natura per-
 foratus. In cujus medio cor intro situm est, rotundius
 constitutum, quam in omnibus animantibus. Ex corde
 vero ad jecur multa cartilaginosa arteria pervenit, et cum
 ipsa vena magna appellata, per quam corpus totum nutritur.
 Jecur autem cum aliis quidem cognitionem habet, sed cae-
 teris sanguine magis fluit, duos habens vertices, portas vo-
 cant, dextra parte locatas. Ab eo vena oblique deorsum
 ad renes portenditur. Renes vero inter se colore similes
 malorum speciem prae se ferunt. Ab his ductus oblique ten-
 dentes in summum vesicae verticem siti sinit. Vesica au-
 tem tota nervosa et ampla ubique intra se perceptionis
 compos a natura est condita. Et his quidem sex partibus
 in medio intus natura exornata est. Gula vero a lingua
 initium sumens, in ventriculum definit, quam sane etiam
 in concoquente ventriculo *στόμαχον*, hoc est os angustum,
 nominant. Ad spinam autem retro hepar, septum trans-

Ed. Chart. XII. [552.] Foel. I. 916. Ed. Lind. II. (288.)
 νόθης, λέγω δὲ ἀριστερῆς, σπλῆν ἀρξάμενος ἐκτίεται ὁμοιο-
 ρυσμός ἔχει ποδύς. κοιλίῃ δὲ ἥπατι παρακειμένη κατ' εὐώ-
 τυμον μέρος οὐλομένη ἐστὶ νευρώδης. ἀπὸ δὲ κοιλίης πέφυκεν
 ἔντερον, ὁμοιορυσμὸν μικρὸν πηγέων οὐκ ἔλασσον δώδεκα
 ἐλικτῶν ἐν κόλποις ἐνδιούμενον, ὃ καλέουσιν ἔνιοι κῶλον,
 δι' οὗ ἡ παραφορὰ τῆς τροφῆς γίνεται. ἀπὸ δὲ κώλου πέ-
 φυκεν ἀρχὸς λοίσθιος, σάρκα περιπληθία ἔχων ἐς ἄκρον
 δακτυλίου τελευτῶν. τὰ δὲ ἄλλα ἡ φύσις διατάξατο.

versum situm habet. Ex costa vero notha, sinistram intel-
 ligo, lien initium sumens ad humani vestigii similitudinem
 extenditur. Ventriculus jecori ad sinistram adjacens totus
 nervosus est. Ex ventriculo vero procedit intestinum sibi
 simile, parvum, cubitorum non minus duodecim, in or-
 beam per sinus convolutum, quod nonnulli colon vocant,
 per quod alimentum defertur. Colo annexum est princeps
 intestinum postremum, multam carnem habens, in sum-
 mum podicem definens. Reliqua natura ipsa ordine dis-
 posuit.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ.

Ed. Chart. IX. [6.] Fœf. I. 938. Ed. Lind. I. (653.)

[Κατάστασις πρώτη.] Ἐν Θάσῳ φθινοπώρου περὶ ἱσχυρίην καὶ ὑπὸ πληγῶν ὕδατα πολλὰ, ξυνεχέα, μαλθακά, ὡς ἐν νοτίοις, χειμῶν τότεος, μικρὰ πνεύματα βόρεια, ἀνέμοι. τὸ σύνολον εἰς γὰρ χειμῶνα ὁκοῖον ἦρ γίνεται. ἦρ δὲ τότεος ψυχρόν. μικρὰ ὕματα. θέρος ὡς τὸ πολὺ ἐπινέφελον. ἀνδραῖ, ἐτησία, ὀλίγα, μικρὰ, διεσπασμένως ἔπτεισαν.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS LIBER PRIMVS.

[*Status Primus.*] In Thaso ad autumnum circiter aequinoctium et sub vergiliarum occasum pluviae multae, continentes et leves fuerunt, non secus ac spirantibus austris. Hiems austrina quae flatus aquilonares parvos et iusto majores siccitates habuit, atque etiam in totum veri similis fuit. Ver autem austrinum, frigidum, parvas habens pluvias. Aestas ut plurimum nubila, in qua ab imbris cessatio fuit. Anniversarii venti, qui etesiae dicuntur, parum tenuiter, disjunctim segregatimque spiravere. Existente igitur toto nos ambientis aëris flatu austrino et ad magnas

Ed. Chart. IX. [6. 19.] Foes. I. 958. 959. Ed. Lind. I. (653. 654.)
 γενομένης δὲ τῆς ἀγωγῆς ὅλης ἐπὶ τὰ νύκτια καὶ μετὰ αὐ-
 χμῶν, πρῶτ' μὲν τοῦ ἥρος ἐκ τῆς πρόσθεν καταστάσεως ὑπερ-
 αντίας καὶ βορείου γενομένης, ὀλίγοις ἐγένοντο καῦσοι,
 καὶ τουτέοις πάντῃ εὐσταθεῖς, καὶ ὀλίγοις ἡμοῤῥάγεον.
 οὐδ' ἀπέθνησκον ἐκ τουτέων. ἐπάσματα δὲ κατὰ τὰ ὥτα
 πολλοῖς ἐτεροῤῥόπα, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων τοῖσι πλείστοις
 ἀπύροις ὀρθοσταθῆν. ἔστι δὲ οἷς καὶ μικρὰ (654) ἐπεθερ-
 μαίνοντο. κατέσβη πῦσιν ἀσινέως. οὐδ' ἐξέπλησεν οὐδενὶ
 ὥσπερ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων.

[19] || Ἦν δὲ ὁ τρόπος αὐτέων, χαῦτα, μεγάλα, κε-
 χυμένα, οὐ μετὰ φλεγμοῦ, ἀνώδυνα, πᾶσιν ἀσήμεως ἡφανί-
 σθη. ἐγένετο δὲ ταῦτα μεираκίοις, νέοις, ἀχμάζουσι, καὶ
 τοιῶν τοῖσι περὶ παλαιότητα καὶ γυμνάσια πλείστοις. γυ-
 ναιξὶ δὲ ὀλίγοις ἐγένετο. πλείστοις δὲ βῆχες ξηραί. βήσ-
 σουσι καὶ οὐδὲν ἀνάγουσι, καὶ φωναὶ βραγχεῖες, οὐ μετὰ
 πούλῳ. τοῖσι δὲ καὶ μετὰ χρόνον. φλεγμοναὶ μετ' ὀδίνης ἐς

siccitates vergente, ante ver quidem, quod superior status
 subcontrarius et aquilonius factus fuerit, paucis febres ar-
 dentes contigerunt, caeque valde mites et facillime confi-
 stentes, quae neque sanguinis ex naribus profusionem nisi
 paucis, neque mortem attulerunt. Multis vero aurium tu-
 mores subnascebantur, qui in alteram partem vergebant,
 plerisque etiam in utramque, iisque febre vacuis et in ere-
 ctum stantibus nec decumbentibus, etsi nonnullis paulisper
 incallescere. Omnibus absque noxa extincti sunt neque
 cuiquam, velut ii qui alias sui ortus causas habent, sup-
 purationem fecerunt.

Horum autem ea fuit natura ut molles et laxi essent,
 magni, diffusi aut sparsi, sine inflammatione et dolore, om-
 nibusque sensim et sine ulla significatione evanescerent.
 Fiebant ista quidem adolescentibus, juvenibus, aetate flo-
 rentibus, atque horum plurimis qui in palaestra et gymna-
 siis exercebantur, mulieribus vero paucis contingebant.
 Multis tussis aridae et inanes, quibus cum tussi nihil edu-
 cebatur, nec ita multo post voces raucescebant. Quibus-
 dam vero ex temporis intervallo inflammationes cum do-

Ed. Chart. IX. [19. 25.] Foss. I. 939. 940. Ed. Lind. I. (654. 655.)
 ὄργην ἐτερόρρησαι. τοῖσι δὲ ἐπ' ἀμφοτέρους πυρετοὶ, τοῖσι
 μὲν, τοῖσι δ' οὐ. ἐπιπόνως ταῦτα τοῖσι πλείστοις. τὰ δ'
 ἄλλα ὁκόσα κατ' ἰητρειὸν ἀγόσως διήγον. πρῶτ' δὲ τοῦ θέρους
 ἀρξαμένου καὶ διὰ θέρους καὶ κατὰ χειμῶνα πολλοὶ
 τῶν ἤδη πούλιν χρόνον ὑποφθειρομένων φθινώδεις κατε-
 κλίθησαν, ἐπεὶ καὶ τοῖσιν ἐνδοιασιῶς ἔχουσι πολλοῖσι ἐβε-
 βαίωσσε τότε. ἔστι δ' οἷσιν ἤρξατο πρῶτον, τουτέοισιν ἐρῶ-
 πεν ἢ φύσις ἐπὶ τὸ φθινώδες. ἀπέθανον δὲ πολλοὶ καὶ πλεί-
 στοι τουτέων, καὶ τῶν κατακλιθέντων οὐκ οἶδ' εἴ τις καὶ
 μέτριον χρόνον διεγένητο. ἀπέθνησκον δὲ ὀξύτερος ἢ ὡς εἴ-
 θισται διάγειν τὰ τοιαῦτα. ὡς τὰ γε ἄλλα καὶ μακρότερα
 ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐόντα, εὐφόρως ἤνεγκαν καὶ οὐκ ἀπέ-
 θνησκον. περὶ ὧν γεγρά(655)ψεται. μόνον γὰρ καὶ μέγιστον
 τῶν τότε γενομένων νοσημάτων τοὺς πολλοὺς τὸ φθινώδες
 ἔκτεινεν.

[25] || Ἦν δὲ τοῖσι πλείστοις ἀντέων τὰ παθήματα

lore in alterum testem erumpebant, quibusdam etiam in utrosque. Alii quidem febribus corripiebantur, nonnulli vero sine febre perfillebant. Atque adeo haec ipsa plurimis gravia et molesta fuere. De reliquo autem quod ad ea attinet, quae ad chirurgiam spectant, in his inculpatè habebant. Ante vero aestatis initium et per ipsam aestatem, atque etiam ad hiemem, eorum multi, qui jam longo intervallo consumpti erant, tabefacti decubuerunt, si quidem et multis de tabe in dubium venientibus ipsa tunc est confirmata. Est ubi etiam eos, qui natura erant ad tabem promptè comparata, tum primum occupavit. Ex his multi atque etiam plurimi interierunt. Atque haud scio si quis ex decumbentibus etiam modico tempore superfuisset. Celerius vero interierunt quam talia transigi soleant, praesertim cum alios et diuturniores et cum febribus conjunctos pertulerunt nec interierunt, de quibus paulo post scribetur. Solus namque et eorum qui tunc viguerunt maximus multos tabes ipsa peremit.

Eorum autem plurimis hujusmodi affectus aderant,

Ed. Chart. IX. [25.] Foes. II. 940. 941. Ed. Lind. I. (655.)
 τοιάδε. φρικώδεις πυρετοὶ, ξυνεχέες, ὀξέες, τὸ μὲν ὅλον οὐ
 διαλείποντες. ὁ δὲ τρόπος ἡμιτριταῖος· τὴν μὲν κουφοτέρην,
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἐπιπαροξυνόμενοι, καὶ τὸ ὅλον ἐπὶ τὸ ὀξύτερον
 ἐπιιδιδόντες. ἰδρωῖτες δὲ αἰεὶ, οὐ δι' ὅλου ψύξης ἀκρέων πολ-
 λὴ καὶ μάλιστα ἀναθερμαινόμενα. κοιλίαι ταραχώδεις, χολώ-
 δειναι, ὀλίγοισιν, ἀκρήτοις, λεπτοῖς, δακνώδεις. πυκνὰ
 ἀνίσταντο. οὐρα δ' ἦν λεπτὰ καὶ ὄχρσα καὶ ἄπεπτα καὶ
 ὀλίγα ἢ πάχος ἔχοντα καὶ μικρὴν ὑπόστασιν, οὐ καλῶς κα-
 θιστάμενα, ἀλλ' ὡμῇ τινι καὶ ἀκαίρῳ ὑποστῶσαι. ἐβησσαν
 δὲ μικρὰ καὶ πυκνὰ, πέπονα κατ' ὀλίγον μάλιστα ἀνάγοντες.
 οἷσι δὲ τὰ βιαιότατα συμπίπτει, οὐδ' ἐς ὀλίγον πεπασμὸς
 ἦν, ἀλλὰ διετέλεον ὡμὰ πτύοντες. φάρυγγες δὲ πλείστοις
 τούτων ἐξ ἀρχῆς καὶ διὰ τέλους ἐπώδυνον εἶχον, ἔχοντες
 ἐρευνθος μετὰ φλεγμονῆς, ρεύματα σμικρὰ, λεπτὰ, δριμέα,
 ταχὺ τηκόμενοι καὶ κακούμενοι, ἀπόσιτοι πάντων γευμάτων
 διὰ τέλους, ἄδιψοι καὶ παράληροι || πολλοὶ περὶ θάνατον.

febres horris sensu insignes, assiduae et acutae, in totum
 quidem non desinentes, sed quae erant ex semitertianarum
 genere uno die leviores, altero vero insuper ingravescentes,
 omninoque vehementius incrementum. Sudores autem per-
 petui, non tamen per totum corpus, diffusi extremorum re-
 frigeratio multa, quae vix quidem incalescebant. Alvi
 conturbatae biliosae, paucae, sincerae, tenuia, mordacia egel-
 ferunt crebroque assurrexerunt. Urinae tenues, crudae,
 decolores atque paucae aut crassitudinem et paucum quod
 desideret habentes, neque probe consistentes, sed in quibus
 ea quae subsidebant cruda et intempestiva erant. Tussiendo
 vero paucae, densae, concocta rejiciebant et quae paulatim
 ac non nisi aegre educerentur. Qui autem violentissime
 conflictabantur, iis ne parva quidem concoctio adfuit, sed
 perpetuo cruda expuebant. Horum etiam plurimis fauces
 statim et ad extremum usque rubore et inflammatione affe-
 ctae doluerunt, fluxionibusque parvis, tenuibus et acribus
 tentati, cito consumpti maleque vexati sunt, perpetuo cibos
 omnes averfabantur, neque siti capiebantur multique circa
 mortem delirabant. Atque ista quidem tabidis contigerunt.

HIPPOCRATES. TOM. III.

B b

Ed. Chart. IX. [25, 29.] Foesl. II. 941. Ed. Lind. I. (655, 656.)
 περὶ μὲν τὰ φθινώδεα ταῦτα. [29] κατὰ δὲ θέρος ἤδη καὶ
 φθινοπώρον πυρετοὶ πολλοὶ καὶ ξυτεγές, οὐ βίαιοι. μακρὰ
 δὲ νοσέουσιν, οὐδὲ περὶ τὰ ἄλλα δυσφόρως διάγουσιν ἐγέ-
 νοιο. κοιλίαι ταραχώδεις τοῖσι πλείστοισι πάνυ εὐφόρως
 καὶ οὐδὲν ἄξιον λόγου προσέβλα(656)πτον. οὐρὰ τε τοῖσι
 πλείστοιςιν εὐχρῶα μὲν καὶ καθαρά, λεπτά δὲ καὶ μετὰ
 χρόνον περὶ κρίσιν πεπαινώμενα. βηχώδεις οὐ λίγην. οὐδὲ τὰ
 βηχσόμενα δυσκόλως, οὐδ' ἀπόσιτοι. ἀλλὰ καὶ διδοῖται
 πάνυ ἐνεδέχεται. τὸ μὲν οὖν ὅλον ὑπενόσσειν οἱ φθινώδεις
 οὐ τὸν φθινώδεα τρόπον. πυρετοῖσι φρικώδεσι σμικρὰ ἐφι-
 δροῦντες, ἄλλοτε ἄλλοι ὡς παροξυνόμενοι πεπλανημένως. τὸ
 μὲν ὅλον οὐκ ἐκλείποντες, παροξυνόμενοι δὲ τριταιοφύεα
 τρόπον. ἐκρίνετο δὲ τουτέων, οἷσι τὰ βραχύτατα γένοιτο, περὶ
 εἰκοσὴν ἡμέρην, τοῖσι δὲ πλείστοις περὶ τεσσαρακοσὴν.
 πολλοῖσι δὲ περὶ ὀγδοηκοσὴν. ἔστι δὲ οἷσιν οὐδ' οὕτως,
 ὁλλὰ πεπλανημένως τε καὶ ἀκρίτως ἐξέλιπον. τουτέων δὲ τοῖς

Jam vero ad aetatem et autumnum febres multae, assiduae,
 neque violentae prehendebant, istaque diu laborantibus, non
 his qui caetera moleste habebant, contigerunt. Alvi pluri-
 mis valde placide conturbatae sunt, nihilque effatu dignae
 noxae attulerunt, urinaeque plurimis boni quidem coloris
 et purae aderant, sed tenues et quae tandem judicationis
 tempore concoquebantur. Hi non admodum tussiculosi
 erant, neque ea quae tussi rejiciuntur negotium exhibe-
 bant, neque cibum non averfabantur modo, verum etiam
 exhibendi illius facilem faciebant copiam. In summa igitur,
 afficiebantur qui tabescebant non quomodo caeteri ta-
 bidi solent, sed febribus cum horroris sensu correpti pa-
 rum insudabant, interdum alii vagas quodammodo et er-
 rabundas accessiones habebant, neque in totum febres de-
 sinebant, sed quae in speciem tertianarum insultus facerent.
 Inter eos autem quibus erant brevissimi morbi, ii ad vige-
 simum diem judicatione solvebantur, plerisque vero ad
 quadragesimum, nonnullis etiam ad octogesimum. Est ubi
 ne sic quidem, sed errabunde et nulla observata judica-

Ed. Chart. IX. [29. 52.] Foes. II. 941. 942. Ed. Lind. I. (656. 657.)
 πλείστοισιν οὐ πολὺν διαλείποντες χρόνον ὑπέστρεψαν οἱ
 πυρετοὶ πάλιν. ἐκ δὲ τῶν ὑποστροφῶν ἐν τῇσι αὐτῇσι περι-
 ὁδοῖσιν ἐκρίνοντο. πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἀτήγαγον, ὥστε καὶ ὑπὸ
 χειμῶνα νοσέειν. ἐκ πάντων δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων ἐν τῇ
 καταστάσει ταύτῃ μόνοις τοῖσι φθινώδεσι θανατώδεα ξυν-
 ἔπεσεν. ἐπὶ τοῖσί γε ἄλλοιςιν εὐφρόως πᾶσι καὶ θανατώδεις
 ἐν τοῖσιν ἄλλοιςιν πυρετοῖσιν οὐκ ἐγένοντο.

[32] || ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. [Κατάστασις δευτέρα.]

Ἐν Θάσῳ πρῶτὸ τοῦ φθινοπώρου χειμῶνες οὐ κατὰ καιρὸν,
 ἀλλ' ἐξαίφνης ἐν βορείοις καὶ νοτίοις πολλοῖς, ὕγροι καὶ
 προσεκηγνύμενοι. ταῦτα δὴ ἐγένετο τοιαῦτα μέχρι πληϊάδος
 δύσεως καὶ ὑπὸ πληϊάδα. χειμῶν δὲ βόρειος. ὕδατα πολλὰ,
 λαῦρα, μεγάλα, χιόνες. μιξαίθρια τὰ πλείστα. ταῦτα (657)
 δὲ ἐγένοντο μὲν πάντα, οὐ λίην δὲ ἀκαίρως τὰ τῶν ψυχῶν.
 ἥδη δὲ μεθ' ἡλίου τροπᾶς χειμερινὰς καὶ ἡνίκα Ζέφυρος
 πνέειν ἄρχεται, ὀπισθοχειμῶνες μεγάλοι, βόρεια πουλλὰ,

tionem quibusdam definerent. Horum quoque plurimis quae
 non longo post intervallo remiserant febres reversiones fe-
 cerunt, iisdemque dierum ambitibus post ipsas reversiones
 judicabantur, earumque nonnullae aegros ita produxerunt,
 ut sub hiemem affligerentur. Ex his autem omnibus qui
 in hac status conditione descripti sunt, solis tabidis lethalia
 contigerunt, in aliis vero febribus nequaquam obvenere.

SECTIO SECVNDA. [*Status secundus.*] Ante au-
 tumnum in Thaso tempestates non tempestivae, sed cum
 multis austris et aquilonibus repentinae et humidae prorup-
 pere. Taliaque ad vergiliarum occasum usque et sub ver-
 giliis ipsas extitere. Hiems autem aquilonea aquae multae,
 vehementes, magnae, nives, hisque intermixta ut pluri-
 mum aëris serenitas. Atque ista omnia contingebant, nec
 certe admodum inopportuna erant frigora. Jam vero post
 brumale solstitium eoque tempore quo spirare incipit favo-
 nius, extremae hiemis frigora magna fuere, aquilones
 multi, nives et pluviae continenter multae, coelumque cum
 ventorum turbine nimbofum et nubilum, eaque ipsa non

Bb 2

Ed. Chart. IX. [32. 56.] Foes. II. 942. 943. Ed. Lind. I. (657.)
 χιῶν καὶ ὕδατα ξυτεχῶς πουλλὰ, καὶ οὐρανὸς λαίλαπώδης
 καὶ ἐπινέφελος. ταῦτα δὲ ξυνέειπε καὶ οὐκ ἀνίει μέχρις ἰση-
 μερίης. ἦρ δὲ ψυχρὸν, βύρρειον, ὑδατῶδες, ἐπινέφελον, θέρος
 οὐ λίην καυματῶδες ἐγένετο. ἐτησίαι ξυτεχῶς ἐπνευσαν. ταχὺ
 δὲ περὶ ὀρκιοῦρον. ἐν βορείοισι πολλὰ πάλιν ὕδατα. γενο-
 μένου δὲ τοῦ ἔτους ὅλου ὑγροῦ καὶ ψυχροῦ καὶ βορείου,
 κατὰ χειμῶνα μὲν ὑγιοῦς εἶχον τὰ πλεῖστα. πρῶτὸ δὲ τοῦ
 ἔτους πολλοὶ τινες καὶ οἱ πλείστοι διῆγον ἐπινόσως.

[36] || Ἡρξαντο μὲν οὖν τὸ πρῶτον ὀφθαλμίαι ῥοώδεις,
 ἰδυνώδεις, ὑγραὶ, ἀπεπτοί, σμικραὶ λημίαι πολλοῖσι δυσκό-
 λως ἐρῶν γνύμεναι, τοῖσι πλείστοισιν ὑπέστρεφον. ἀπέλιπον
 ὅψις πρὸς τὸ φθινόπωρον. κατὰ δὲ θέρος ἤδη καὶ τὸ φθι-
 νόπωρον δυσεντεριῶδεις καὶ τεινεσμοὶ καὶ λειεντεριῶδεις,
 καὶ διάρροιαὶ χολώδεις, λεπτοῖσι, πολλοῖσιν, ὡμοῖσι καὶ
 διακνέουσιν. ἔστι δ' οἷσι καὶ ὑδατῶδεις. πολλοῖσι δὲ καὶ
 περιέρχονται μετὰ πόρου χολώδεις, ὑδατῶδεις, ξυσματῶδεις,

remiserunt, sed se ad aequinoctium extenderunt. Ver au-
 tem frigidum, aquilonium, pluviosum nubilumque neque
 admodum aestuans aestas fuit. Venti anniversarii conti-
 nenter spiravere, statimque ad arcturum perflantibus aquil-
 onibus aquae admodum multae. Existente igitur anno toto
 humido, frigido et aquilonio ad hiemem quidem ut pluri-
 mum bene valuerunt, ante ver autem plerique omnes mor-
 lesse et graviter vitam traduxerunt.

Primum itaque lippitudines fluentes cum dolore, hu-
 mantes et crudae obortae sunt, sordes in oculis concreatæ,
 quas lemmas vocant, parvae, nec sine difficultate multis
 erumpebant, quae cum plurimis revertissent, tandem ad
 autumnum reliquerunt. Jam vero per aestatem et autum-
 num, ex intestinorum laevitate et torminibus, continuaque
 et inani egerendi cupiditate laborarunt alvique fluidae, bi-
 liosa, tenuia multa, cruda et mordacia, nonnunquam etiam
 aquosa defecerunt. Plerisque etiam circumflui non sine
 dolore humorum affluxus contingere, biliosi, aquosi, strig-
 mentosi, purulenti et qui urinae difficultatem facerent, non

Ed. Chart. IX. [56. 42.] Foesl. II. 943. 944. Ed. Lind. I. (657. 658.)
 πυώδεις, στραγγουριώδεις, οὐ τερητικά, ἀλλὰ τουτέοισιν
 ἀντ' ἄλλων ἄλλα. ἔμετοι χαλῶδεις, ηλεγματιώδεις, καὶ σιτίων
 ἀπέπτων ἀναγωγαί. ἰδρωῖτες πᾶσι πάντοθεν πολὺς ὁ πλάθος.
 ἐγένετο δὲ ταῦτα πουλλοῖσιν, ὁρθοσιάνην ἀπύροισιν. πολ-
 λοῖσι δὲ πυρέττουσι περὶ ὧν γεγράφεται, ἐνίοισι τε ἐπεραί-
 νοντο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα. μετὰ πότου (658) φθινώ-
 δεις. ἥδη δὲ φθινοπώρου καὶ ὑπὸ χειμῶνα πυρετοὶ ξυνεχεῖς,
 καὶ τοῖσι αὐτέων ὀλίγοισι καυσώδεις, ἡμερινοὶ, νυκτερινοὶ,
 ἡμιτριταῖοι, ἀκριβέες, τεταρταῖοι, πλάνητες.

[42] || Ἐκαστοὶ δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων πυρετῶν πολ-
 λοῖσιν ἐγένοντο. οἱ μὲν οὖν καῦσοι ἐλαχίστοισί τε ἐγίνοντο
 καὶ ἥκιστα τῶν καμνόντων οὗτοι ἐπόντησαν. οὔτε γὰρ αἱμοῦ-
 ῥαγεί, εἰ μὴ πάνυ σμικρὰ καὶ ὀλίγοισιν, οὔτε οἱ παρύλη-
 ροι. τὰ τε ἄλλα πάντα εὐφύρως. ἐκρίνετο δὲ τουτέοισιν πάνυ
 εὐτόκως. τοῖσι πλείστοισι ξὺν τῇσι διαλιπούσῃσιν ἐν ἑπτα-
 καίδεκα ἡμέρῃσιν. οὐδὲ ἀποθανόντα οὐδένα οἶδα τότε ἐν

ex proprio aliquo renum vitio, sed quod istis alia in ali-
 orum vicem succederent. Vomitiones pituitosae, biliosae
 et crudorum ciborum eductiones ac sudores aderant, atque
 omnibus undiquaque difflebat humiditas multa. Multis
 autem haec fiebant, qui erecti et stantes a febribus erant
 vacui, plerisque etiam febre correptis, de quibus mox scri-
 betur. In quibus vero descripta omnia deprehendebantur,
 ii jam quidem ad autumnum et sub hiemem non sine la-
 bore tabidi evadebant. Febres erant assiduae, atque eorum
 paucis quibusdam ardentes, diurnae, nocturnae, semiter-
 tianae, tertianae exquisitae, quartanae, erraticae.

Atque enumeratarum febrium singulae multis oborie-
 bantur, ardentes vero omnino paucis, iisque ex aegrotan-
 tibus minimum laborarunt. Nam neque sanguis ex nari-
 bus nisi paucus admodum, iisque paucis profluxit, neque
 delirarunt, caeteraque omnia placide tulere. Horum plu-
 rimis bene admodum constituto et composito iudicationis
 ordine, febris ardens cum intermissione in septendecim
 diebus solvebatur, atque haud scio an quisquam tunc ex

Ed. Chart. IX. [42, 46.] Foesl. II. 944. 945. Ed. Lind. I. (658. 659.)
 καύσῳ, οὐδὲ φρενιτικὰ τότε γινόμενα. οἱ δὲ τριταῖοι πλείους
 μὲν τῶν καύσων καὶ ἐπιπονώτεροι. εὐτάκτως δὲ τοῦτοις πᾶ-
 σιν ἀπὸ τῆς πρώτης λήψιος τέσσαρας περιόδους. ἐν ἑπτὰ
 δὲ τελείῳς ἔκριναν, οὐδ' ὑπέστρεψεν οὐδενὶ τούτων. οἱ δὲ τε-
 ταρταῖοι πολλοῖσι μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐν τάξει τεταρταίου ἤρ-
 ξαντο, ἔστι δ' οἷς οὐκ ὀλίγοις ἐξ ἄλλων πυρετῶν καὶ νου-
 ρημάτων ἀποστάσεις εἰς τεταρταίους ἐγένοντο. μακρὰ δὲ καὶ,
 οἷς εἴδεται τοτέοις, καὶ ἔτι μακρότερα ξυνέπιπτεν. ἀμφη-
 μερινοὶ δὲ καὶ νυκτερινοὶ καὶ πλάνητες πολλοῖσι πολλοί, καὶ
 πούλῳ χρόνον παρέμενον, ὀρθοστάδην τε καὶ κατακειμένοις.
 τοῖσι πλείστοις τοτέων ὑπὸ πλημῖδα καὶ μέχρι χειμῶνος οἱ
 πυρετοὶ παρείποντο. πασμοὶ δὲ πολλοῖσι, μᾶλλον δὲ παι-
 δίοις ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπύρεσσαν, καὶ ἐπὶ πυρετοῖς ἐγένοντο
 σπασμοὶ, χρόνια μὲν τοῖσι πλείστοις τοτέων. ἀβλαβέα (659)
 δὲ, εἰ μὴ τοῖσι καὶ ἐκ τῶν ἄλλων πάντων ὀλεσθρίως ἔχουσιν.
 [46] || Οἱ δὲ ξυνεχές μὲν τὸ ὅλον καὶ οὐδὲν ἐκλείπον-
 τες, παροξυνόμενοι δὲ πᾶσι τριταιοφυνέα τρόπον. μίαν ὑπο-

hac ipfa interierit, aut ad phrenitum devenerit. At vero tertianae plures quidem quam ardentes et laboriosiores fuerunt, atque in his omnibus rite et ordine a primo insultu ad quaternos circuitus processere, in septem vero absolute judicabantur, neque horum cuquam reverterunt. Quartanae autem multis per initia certo et rato quartanae tenore coeperunt, quibusdam vero non paucis ex aliis febribus et morbis secessus in quartanas fiebant, longaeque his pro consuetudine, atque etiam interdum longiores contingebant. Sed et quotidianae nocturnaeque et errantes multae diuque plerisque perseveravere tum erectis tum decumbentibus, horumque plurimos febres sub vergilias et in hiemem usque comitabantur. Multos autem statim ab initio praecipueque pueros convulsiones cum febre tentabant, quae etiam febribus succedebant, erantque haec plurimis diuturna, quidem innoxia tamen, nisi si quibus caetera omnia perniciem adferrent.

At vero continue quidem omnino febres erant nihilque intermittebant, sed omnes invadebant earum febrium

Ed. Chart. IX. [46.] Foef. II. 945. Ed. Lind. I. (659.)
 κουφίζοντες καὶ μίαν παροξυνόμενοι, πάντων βιαιότατοι τῶν
 τότε γενομένων, καὶ μακρότατοι καὶ μετὰ πότων μεγίστων
 γεγόμενοι, πρηγῶς ἀρχόμενοι τὸ ὅλον ἐπιδιδόντες αἰεὶ καὶ
 παροξυνόμενοι ἐν κρίσεμοις, καὶ ἀνάγοντες ἐπὶ τὸ κίκιον
 σμικρὰ διακουφίζοντες, καὶ ταχὺ πάλιν ἐξ ἐπισχέσιος, βιαιο-
 τέως παροξυνόμενοι ἐν κρίσεμοις ὡς ἐπὶ τὸ πούλν κακού-
 μενοι. ὕγεια δὲ πᾶσι μὲν αἰάκτως καὶ πεπλατημένως ἐγί-
 τετο, ἐλάχιστα δὲ καὶ ἥκιστα τουτέοισιν. ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἄλλων
 πυρετῶν μείζω, ἰδρωῖτες πολλοὶ, τουτέοισι δὲ ἐλάχιστοι.
 κουφίζοντες οὐδὲν, ἀλλ' ὑπεραντίον βλάβας φερόντες. ψύξις
 πολλή τουτέοισιν ἀκρέων καὶ μόλις ἀναθερμαινόμενα. οὐδὲ
 ἄγρυπνοι τὸ σύνολον μάλιστα οὗτοι, καὶ πάλιν κοματώδεις.
 κοιλία πᾶσι μὲν ταραχώδεις καὶ κακαί, πολὺ δὲ τουτέοισι
 κόκισται. οὖρα δὲ τοῖσι πλείστοιςι τουτέων ἢ λεπτά καὶ
 ὠμά καὶ ἄχροα καὶ μετὰ χρόνον σμικρὰ πεπαινόμενα κρυσ-
 μως ἢ πάχος μὴ ἔχοντα. θολερά δὲ καὶ οὐδὲν καθιστάμενα,

more quae ad tertianarum naturam propius accederent, uno quidem die leviores, altero vero vehementiores, omnium quae tunc contingerent violentissimae, longissimae et laboriosissimae, per initia leves et in totum perpetuo incrementis diebus judicatoriis insultus habebant et in deterius procedebant. Quae etiam cum parvam allevassent, celeriter rursus ex intermissione vehementius invadebant, et diebus judicatoriis magna ex parte deterius affligebant. In his omnibus rigores incompofite et errabunde contingebant, paucissimique et minimi, verum in caeteris febribus majores, ut et sudores multi, his vero perpauci nihilque allevantes, sed contra noxiam afferentes. His magna extremorum perfrictio, quae vix etiam recalescerent. Neque penitus pervigiles erant, maxime vero hi etiam vicissim sopore gravabantur. Alvi omnibus quidem conturbatae erant maleque affectae, istis vero multo pessime. Horum autem plurimis urinae aut tennes erant crudaeque et decolores, aliquantoque post intervallo nonnihil concoctae, non sine judicatoriis signis aut crassitudine quidem praeditae, verum turbidae, nihil consistentes aut subfidentes,

Ed. Chart. IX. [46. 50.] Foesl. II. 945. 946. Ed. Lind. I. (659. 660.)
 οὐδ' ὑφιστάμενα, οὐδὲ πεπαινόμενα, ἢ σμικρὰ καὶ κακὰ καὶ
 ὠμὰ τὰ ὑφιστάμενα. κάκιστα δὲ ταῦτα πάντα. βῆχες μὲν
 παρείποντο τοῖσι πυρετοῖσι. γράψαι δὲ οὐκ ἔχω βλάβην οὐδ'
 ὠφελείην γενομένην διὰ βηχὸς τότε. χρόνια μὲν οὖν καὶ δυσ-
 χερεὰ καὶ πάνυ ἀτάκτως καὶ πε(660)πλανημένοις καὶ ἀκρί-
 τως τὰ πλείστα τουτέων διετέλει γινόμενα καὶ τοῖσι πάνυ
 ὀλεθρώως ἔχουσι καὶ τοῖσι μὴ. εἰ γὰρ τινες αὐτέων διαλί-
 ποιεν σμικρὸν, ταχὺ πάλιν ὑπέστρεφον. ἔστι δὲ οἷσιν ἐκρί-
 νεν αὐτέων ὀλίγοισιν οἷσι τὰ βραχύτατα γένοιτο περὶ ὀδυνη-
 κοστήν ἐοῦσι καὶ τουτέων ἐνίοις ὑπέστρεφον, ὥστε κατὰ χει-
 μῶνα τοὺς πλείους αὐτέων ἔτι νοσέειν. τοῖσι δὲ πλείστοισιν
 ἀκρίτως ἐξέλιπον. ὁμοίως δὲ ταῦτα συνέπιπτε τοῖσι περιγυο-
 μένοισι καὶ τοῖσιν οὐ.

[50] || Πολλῆς δὲ τινος γενομένης ἀκρισίης καὶ ποικί-
 λης ἐκ τῶν νοσημάτων καὶ μεγίστου μὲν σημείου καὶ κακί-
 στου διὰ τέλος παρεπομένου, τοῖσι πλείστοισιν ἀποσίτους
 εἶναι πάντων γευμάτων, μάλιστα δὲ τουτέων οἷσι καὶ τὰλλα

neque concoctae aut paucae, vitiosae, crudae, subfidentes
 et in summa pessimae omnes. Tussis quidem febres comi-
 tabantur, sed neque quam utilitatem aut noxam tunc tuf-
 sis attulerit licet scribere. Diuturna itaque et difficilia haec
 erant, valdeque incomposite et errabunde atque citra so-
 lutionem horum plurima tum his qui exitialiter valde, tum
 his qui nequaquam ita se haberent permanebant. Si qui-
 bus enim aliquantulum intermitterent, in iis celeriter re-
 versiones faciebant. Est ubi quibusdam iisque paucis, ad
 octogesium diem cum brevissime judicatione solverentur,
 nonnullis repeterent, ut etiam in hiemem eorum plurimi
 aegrotarent. Plerosque vero omnes absque judicatione de-
 ferebant. Haec autem tum his qui superstites erant, tum
 iis qui moriebantur ex aequo contigerunt.

Cumque multa eaque varia esset in morbis judicationis
 cessatio, maximum sane et pessimum signum plerosque
 omnes ad extremum usque profectum est, quod cibos
 omnes averfarentur, iique maxime qui caetera quoque ex-

Ed. Chart. IX. [50. 53.] Foef. II. 946. 947. Ed. Lind. I. (660. 661.)
 ὀλεθρίως ἔχοι, διψώδεις οὐ λίην ἀκαίρως ἦσαν ἐπὶ πυρε-
 τοῖσι τοῦτοις. γενομένων δὲ χρόνων μακρῶν καὶ πότων πολ-
 λῶν καὶ κακῆς ξυτῆξεως, ἐπὶ τοτέοισιν ἀποστάσεις ἐγέ-
 ροντο ἢ μείζους ὥστε ὑποφέρειν μὴ δύνασθαι ἢ μίους
 ὥστε μηδὲν ὠφελέειν, ἀλλὰ ταχὺ παλινδρομεῖν καὶ ξυτε-
 πείγειν ἐπὶ τὸ κακίον. ἦν δὲ τοτέοισι τὰ γινόμενα δυσεν-
 τεριώδεα καὶ τεινέσμοι καὶ λειντερίαι καὶ ὑσώδεις. ἔστι δ'
 οἷσι καὶ ὕδρωπες. μετὰ τούτων καὶ ἄνευ τούτων ἄσαι. ὅ τι
 δὲ παρὰ γένοντο τούτων βιαίως, ταχὺ ξυνήρει ἢ πάλιν ἐπὶ
 τὸ μηδὲν ὠφελέειν. ἔξανθήματα μικρὰ καὶ οὐκ ὀξέως τῆς
 περιβολῆς τῶν ροσημάτων καὶ ταχὺ πάλιν ἀφανιζόμενα, ἢ
 παρὰ τὰ ὅτι οἰδήματα μὴ λνόμενα καὶ (661) οὐδὲν ἀπορη-
 μαίνοντα. ἔστι δ' οἷσι ἐς ἄνθρα, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ἰσχίον,
 ὀλίγοις κρισίμως ἀπολιπόντα, καὶ ταχὺ πάλιν ἐπικραινεύο-
 μενα ἐπὶ τὴν ἔξ ἀρχῆς ἔξιν.

[53] || Ἐθνησκον δὲ ἐκ πάντων μὲν, πλεῖστοι δὲ ἐκ του-

itialiter haberent. In his vero febribus non admodum in-
 opportune siticulosi erant. Longo autem progressu tempō-
 ris, cum et labores multi malaque corporis extenuatio fie-
 ret, his humorum secessus aut viribus superiores, aut mi-
 nores quam ut prodesse quicquam succedebant, sed qui
 confestim intro recurrerent et in deterius contenderent.
 Atque his aderant intestinorum tormina, crebrae et inanes
 egerendi cupidines, intestinorum laevores et alvi fluentes,
 nonnullis etiam aqua inter cutem cum huiusmodi enume-
 ratis casibus, aut sine his contingebat. Ex his vero quic-
 quid violenter urgebat, aut statim e medio tollebat, aut
 prorsus nihil conferebat. Papulae parvae, quae nec satis
 pro dignitate morborum excretioni respondebant, sed con-
 tra celeriter disparebant, aut aurium tumores oborieban-
 tur, qui sensim et sine ulla significatione evanescebant. Non-
 nullis ad articulos praecipueque ad coxendicem decumbe-
 bant, paucis decretorie desinebant, sed celeriter rursus pri-
 stinum habitum assequebantur.

Ex quovis autem hominum genere interibant qui-

Ed. Chart. IX. [53.] Foss. II. 947. 948. Ed. Lind. I. (661.)
 τέων παιδία, ὅσα ἀπὸ γάλακτος ἤδη, καὶ πρεσβύτερα ὀκτα-
 ετέα καὶ δεκαετέα, καὶ ὅσα προ ἡβῆς. ἐγίνετο δὲ τούτοις
 ταῦτα οὐκ ἄνευ τῶν πρώτων γεγραμμένων. τὰ δὲ πρώτα
 πολλοῖσιν ἄνευ τούτων. μόνον δὲ χρηστὸν καὶ μέγιστον
 τῶν γινομένων σημείων, καὶ πλείστους ἐξήρυσσεν τῶν ὄντων
 ἐπὶ τοῖσι μέγιστοις κινδύνοισιν, οἷσιν ἐπὶ τὸ στραγγουριῶ-
 δες ἐτράπετο, καὶ ἐς τοῦτο ἀποστάσεις ἐγίνοντο. ξυνέπιπτε
 δὲ καὶ ἐν τοῖσι πλείστοις τὸ στραγγουριῶδες. τῇσιν ἡλικίῃσι
 ταύτης γίνεσθαι μάλιστα. || ἐγίνετο δὲ καὶ τῶν ἄλλων πολ-
 λοῖσιν ὀρθοστάδην καὶ ἐπὶ τῶν νοσημάτων. ταχὺ δὲ καὶ
 μεγάλη τις ἢ μεταβολὴ τούτοις πάντων ἐγίνετο. κοιλία τε
 γὰρ εἰ καὶ τύχοιεν ἐφυγραινόμεναι, κακοήθεα τρόπον ταχὺ
 ξυνίσταντο γεῦμασί τε πᾶσιν ἡδέως εἶχον, οἷ τε πυρετοὶ περ-
 εές μετὰ ταῦτα. χρόνια δὲ τούτοις τὰ περὶ τὴν στραγγου-
 ρίην καὶ ἐπίπονα ἦν. οὐρα δὲ τούτοις εἴη πουλλὰ, παχέα
 καὶ ποικίλα καὶ ἐρυθρὰ, μίξόπυα μετ' ὀδύνης. περιεγέροντο
 δὲ πάντες οὗτοι, καὶ οὐδένα τούτων οἶδα ἀποθανόντα.

dem, atque ex his plurimi pueri jam a lacte depulsi, ii-
 que quibus aetas paulum processerat, octennes aut decen-
 nes nec dum etiam puberes. Atque ista quidem his non
 sine superius descriptis, multis vero superiora absque his
 contingebant. Quibus autem ad urinae difficultatem res
 tota se converterat, in eamque humorum secessus fierent,
 iis hoc unum utile omniumque efficacissimum signum fuit,
 quod etiam plerosque omnes ab imminente maximo discri-
 mine vindicavit. Accidit vero plurimis urinae difficul-
 tatem potissimumque his aetatibus fieri, itemque aliis multis
 qui etiam in morbis erecti obambulabant. Hic quoque
 subita quaedam et magna omnium mutatio aderat. Alvos
 namque si contigisset fufas fuisse, eae confestim pessime
 cogebantur et ad omnes cibos alacres erant, posteaque
 placidae febres tentabant. Verum quae ad urinae difficul-
 tatem spectabant, ea his diuturna et molesta fieri urinae-
 que copiosae, crassae, evariantes et rubrae partimque cum
 dolore purulentae. Atque hi omnes superstites evasere,
 neque eorum quenquam interiisse cognovi.

Ed. Chart. IX. [53. 60.] Foef. II. 948. Ed. Lind. I. (661. 662.)

Ὅμοια δὲ ἀκινδύνως, πεπασμούς τῶν ἀπιόντων πάντας πάντοθεν ἐπικαίρους ἢ καλῶς καὶ κρισίμους ἀποστάσις, σκοπεῖσθαι. πεπασμοὶ ταχυτῆτα κρίσεως καὶ ἀσφαλὲς ὑγίην σημαίνουσιν. ὡμὰ δὲ καὶ ἄπεπτα καὶ ἐς κακὰς (662) ἀποστάσις τρεπόμενα, ἀκρισίας ἢ πόνους ἢ χρόνους ἢ θανάτους ἢ τῶν αὐτῶν ὑποστροφάς. ὅτι δὲ τούτων ἔσται μάλιστά, σκοπεῖον ἐξ ἄλλων λέγειν τὰ προγινόμενα. γινώσκειν τὰ παρόντα, προλέγειν τὰ ἐσόμενα, μελετᾶν ταῦτα, ἀσκεῖν περὶ τὰ νοσήματα δύο, ὠφελεῖν ἢ μὴ βλάπτειν. ἡ τέχνη διὰ τριῶν, τὸ νόσημα, ὁ νοσέων καὶ ὁ ἰητρός, ὁ ἰητρός ὑπηρετῆς τῆς τέχνης. ὑπεναντιοῦσθαι τῷ νοσήματι τὸν νοσούντα μετὰ τοῦ ἰητροῦ χοή. τὰ περὶ κεφαλὴν καὶ τραχήλον ἀλγῆματα καὶ βαρέα μετ' ὀδύνης, ἄνευ πυρετῶν καὶ σὺν πυρετοῖσι. φρενιτικοῖσι μὲν σπασμοί, [60] καὶ ἰώδεια ἐπαγεμύουσιν, ἔνιοι ταχυθάνατοι τούτων. ἐν καύσοις δὲ καὶ τοῖσιν ἄλλοις πυρετοῖσιν οἷσι μὲν τραχήλου πόνος, καὶ κροτάφων

In quibus vero casibus nullum periculum suspectum est, eorum quae exeunturationes omnes num undique tempestive procedant, considerandae sunt. In quibus etiam num abscessus bono sint, aut cum judicatione fiant videndum est. Concoctiones judicationem brevi fore et certam salubritatem portendunt. Cruda vero et incocta, quaeque in malos abscessus vertunt, aut judicationis cessationem aut dolorem aut diuturnitatem aut mortem aut eorundem reversiones significant. Horum autem quodcumque maxime futurum sit, ex aliis considerandum. Summa cura anniti oportet ut praeterita enarres, praesentia cognoscas et futura praedicas. Duoque ista elaboranda sunt, ut in morbis commodos aut ne quid offendas. Artem tria ista circumscribunt, morbus, aeger et medicus, qui artis est administer, aegrumque oportet una cum medico morbo reluctari. Capitis et cervicis dolores et gravitates si febres comitentur, aut sine iis accidunt, phrenitide quidem laborantibus ad convulsiones desinunt, praesertim ubi aeruginosa vomitione refuderint: sed et eorum nonnulli celeriter intereunt. Qui febribus ardentibus aliisque conflictantur

Ed. Chart. IX. [60, 62.] Foesl. II. 948—950. Ed. Lind. I. (662, 663.)
 βάρος, καὶ σκοτιώδεα περὶ τὰς ὀψίας ἢ καὶ ὑποχονδρίου ξύν-
 ταισις μετ' ὀδύνης γίνεται, τουτέοισιν αἰμορροῦσθαι διὰ ῥι-
 νῶν. οἷσι δὲ βαρέα μὲν ὅλης τῆς κεφαλῆς, || καρδιογμοὶ δὲ
 καὶ ἀσπιδεές εἰσιν, ἐπανεμέουσι χολώδεα καὶ φλεγματοῦδεα,
 τὸ πολὺ δὲ παιδίοισιν. ἐν τουτέοισι γὰρ οἱ σπασμοὶ μάλι-
 στα. γυναιξὶ δὲ καὶ ταῦτα καὶ ἀπὸ ὑστερέων πόνοι. πρεσβυ-
 τέροισι δὲ καὶ ὅσοισιν ἤδη τὸ θερμὸν κρατέεται, παραπλη-
 κικὰ ἢ μανικὰ ἢ στενήσεις ὀφθαλμῶν.

[62] || [Κατάστασις τρίτη.] Ἐν Θάσῳ πρὸ ἀρκτού-
 ρου ὀλίγον καὶ ἐπ' ἀρκτούρου ὕδατα πολλὰ μεγάλα ἐν βο-
 ρείοισι, περὶ δὲ ἰσημερίην καὶ μέχρι πληϊάδος νότια ὕσματα
 ὀλίγα. χειμῶν βόρειος, αὐχμοὶ, ψυχρὰ πνεύματα μεγάλα,
 χιό(663)ρες. περὶ δὲ ἰσημερίην χειμῶνες μέγιστοι. ἢ βόρειον,
 αὐχμοὶ, ὕσματα ὀλίγα, ψύχρα. περὶ δὲ ἡλίου τροπὰς θερινὰς
 ὕδατα ὀλίγα, μεγάλα ψύχρα μέχρι κυνός. μετὰ δὲ κύνα μέ-
 χρις ἀρκτούρου θέρος θερμόν. καύματα μεγάλα οὐκ ἐκ πρὸς-

cum cervicis dolore et temporum gravitate, si tenebricosa
 caligo oculis obverfatur praecordiorumque contentio sine
 doloris sensu affuerit, iis sanguis e naribus profunditur.
 Qui vero toto capite gravitatem sentiunt, cum oris ven-
 triculi morfu et stomachi fastidio, ii biliosa et pituitosa
 vomitione rejiciant. Quibus in casibus plerumque pueris
 convulsionones maxime fiunt. Eadem etiam mulieribus con-
 tingunt, praetereaque obfcoenorum locorum dolores. Gran-
 dioribus autem natu et quos jam calor defecit, partium
 resolutiones aut insaniae aut caecitates.

[Status Tertius.] Paulo ante arcturum sub ipsoque
 arcturo imbres copiosi et magni spirantibus aquilonibus in
 Thaso fuerunt. Circa aequinoctium autem et ad vergilias
 usque parvae et modicae pluviae austrinae. Hiems aqui-
 lonibus perflata iusto majores siccitates, frigidos ventos et
 magnas nives habuit. Ad aequinoctium autem maxima
 frigora. Ver aquilonium, exuperantes siccitates, modicae
 pluviae et frigidae. Circa aestivum solstitium aquae paucae,
 frigora magna ad canem usque. Post canem vero ad ar-
 cturum usque, per calidam aestatem aeflus magni, qui non

Ed. Chart. IX. [62, 64.] Foef. II. 950. 951. Ed. Lind. I. (663.)
 αγωγῆς, ἀλλὰ συνεχεὰ καὶ βίαια. ὕδωρ οὐκ ἐγένετο. ἐτησίαι
 ἐπνευσαν. περὶ ἀρκτοῦρον. ὕσματα νότια μέχρις ἰσημερίας.
 ἐν τῇ κατωστάσει ταύτῃ κατὰ χειμῶνα μὲν ἤρξαντο παρα-
 πληγίαι καὶ πολλοῖσιν ἐγίνοντο, καὶ τινὲς αὐτέων ἐθνησκον
 διὰ ταχέων, καὶ γὰρ ἄλλος τὸ νόσημα ἐπίδημον ἦν. τὰ τ'
 ἄλλα διετέλεον ἄνθρωποι, [64] πρῶτ' δὲ τοῦ ἤρος ἤρξαντο
 καῦσοι καὶ διετέλεον μέχρις ἰσημερίας καὶ πρὸς τὸ θέρους. ||
 ὅσοι μὲν οὖν ἤρος καὶ θέρους ἀρξαμένου αὐτίκα νοσέειν ἤρ-
 ξαντο, οἱ πλείστοι διεσώζοντο, ὀλίγοι δὲ τινες ἐθνησκον.
 ἤδη δὲ τοῦ φθινοπώρου καὶ τῶν ὕμάτων γενομένων θανα-
 τώδεις ἦσαν καὶ πλείους ἀπώλλυντο.

Ἦν δὲ τὰ παθήματα τῶν καύσων οἷσι μὲν καλῶς καὶ
 δαψιλῶς ἐκ ῥινῶν αἰμορροῦσθαι, διὰ τοῦτον μάλιστα σώζε-
 σθαι, καὶ οὐδένα οἶδα εἰ καλῶς αἰμορροῦσθαι ἐν τῇ κατα-
 στάσει ταύτῃ ἀποθανόντα. Φιλίσκος γὰρ καὶ Ἐπαμίνων καὶ
 Σιλῆος τεταρταίῳ καὶ πεμπταίῳ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν

per intervalla aut sensim fierent, sed tum perpetui tum
 vehementes, non pluebat, anniversarii venti spiravere. Ad
 arcturum autem pluviae austrinae ad aequinoctium usque.
 In hac temporis conditione ad hiemem partium resolutiones
 coeperunt multosque invaserunt, ex quibus nonnulli
 celeriter interierunt, mire quippe vulgariter grassabatur hic
 morbus, caetera vero integre degebant. Febres autem ar-
 dentes ante ver coeperunt, et ad aequinoctium usque et
 ad aestatem perseveraverunt. Quos itaque statim sub ipsa
 veris et aestatis primordia morbus invasit, plerique omnes
 superflites evaserunt paucique interierunt. Cum vero au-
 tumnus esset pluviaeque impeterent, lethales erant plures-
 que peribant.

Inerant vero in febribus ardentibus affectiones hujus-
 modi, ut qui bene et largiter sanguinem e natibus profu-
 dissent, ii vel ex eo maxime servati viderentur, neque
 ullum cui modo sanguis bene profluxisset hoc in statu
 mortuum videre licuit. Philiscus si quidem et Epaminon
 ac Silenus, quod his quarto die et quinto de naribus pa-

Ed. Chart. IX. [64.66.] Foesl. II. 951. Ed. Lind. I. (663. 664.)
 καὶ ἀπέθανον. οἱ μὲν οὖν πλείστοι τῶν νοσησάντων περὶ
 κρίσιν ἐπεθρήγεον καὶ μάλιστα οἷσι μὴ αἰμορροῦν. ἐπεθ-
 ρήγουν δὲ καὶ οὗτοι καὶ ἐφίδρουν. [66] ἔστι δ' οἷον (664)
 ἑκτέροι ἐκταίοισι, ἀλλὰ τούτοις ἢ κατὰ κύστιν κάθαρσις ἢ
 κοιλίῃ ἐκταραχθεῖσα ὠφελήσαιεν, ἢ δαυιλῆς αἰμορροαγῇ, οἷον
 Ἡρακλείδης, ὃς κατέκειτο παρὰ Ἀμιστοκύδῃ, καίτοι τούτῳ
 καὶ ἐκ ῥινῶν αἰμορροῦν καὶ ἡ κοιλίῃ ἐπεταραχθῇ, καὶ τὰ
 κατὰ κύστιν ἐκαθήρκετο. ἐκρίθη εἰκοσταῖος. οὐχ οἷον ὁ Φανα-
 γόρεω οἰκίτης, ὃ οὐδὲν τούτων ἐγένετο, ἀπέθανεν. αἰμορρο-
 γαίαι δὲ τοῖσι μείστοισι, μάλιστα δὲ μειρακίοισι καὶ ἀκμά-
 ζουσιν, καὶ ἔθνησκον πλείστοι τοιούτων, οἷσι μὴ αἰμορροῦν
 σαί ἐγένετο. πρεσβυτέροις δὲ ἐξ ἑκτέρου, ἢ κοιλίῃ ταραχώ-
 δεες ἢ δυσεντεριώδεις, οἷον Βίωνι τῷ παρὰ Σιληνὸν κατα-
 κειμένῳ. ἐπέδημψαν δὲ καὶ δυσεντερίαι κατὰ θέρους, καὶ
 τισὶ καὶ τῶν νοσησάντων, οἷσι καὶ αἰμορρογαίαι ἐγένοντο,

rum stillaverit, mortem obierunt. Plerique igitur omnes
 aegri appetente judicatione rigore corripiebantur, iique po-
 tissimum qui sanguinem e naribus non profudissent, atque
 hi insuper novo suborto rigore exudarunt. Quosdam etiam
 sexto die morbus regius prehendit, verum istos per veli-
 cam expurgatio aut commota alvus, aut larga sanguinis e
 naribus profusio sublevavit, quale quid Heraclidæ, qui
 apud Aristocyden decumbebat, contigit, quippe qui largum
 e naribus sanguinem profudit, et alvum conturbatam ha-
 buit et per velicam perpurgatus est. Vigesimo autem die
 judicatione est liberatus, non quomodo Phanagoræ famu-
 lus, qui, cum ipsi nihil horum quicquam evenisset, periit.
 Plurimis sanguis e naribus erumpebat, præcipue tamen
 adolescentibus et ætate florentibus, atque eorum bona pars
 periit qui sanguinem e naribus non profuderunt. Ætate
 autem provectoribus, res sese in morbum arquatam vertebat,
 aut iis alvi commotæ, aut intestinorum difficultates ad-
 erant, quale quid Bioni qui ad Silenum decumbebat, con-
 tigit. Æstate etiam intestinorum difficultates populariter
 vagatæ sunt, et quidam eorum qui morbis conflictabantur,
 quibus etiam sanguis e naribus eruperat, hunc exitum ha-

Ed. Chart. XII. [66. 67.] Foesl. II. 951—953. Ed. Lind. I. (664. 665.)
 ἐς δυσεντεριώδεα ἐτελεύτησαν, οἷον τοῦ Ἐράτωνος τῷ παιδὶ
 καὶ μύλλῳ, πολλῆς αἰμορροαγῆς γενομένης, ἐς δυσεντεριώδεα
 κατὰστασιν περιέγοντο.

[67] || Πολλοὶς μὲν οὖν μάλιστα ὁ χυμὸς οὗτος ἐπεπό-
 λασεν, ἐπεὶ καὶ οἷσι περὶ κρίσιν οὐχ ἡμορροάγησεν, ἀλλὰ
 παρὰ τὰ ὦτα || ἐπαναστάτω ἠφανίσθη. τούτων δὲ ἀφανι-
 σθέντων παρὰ τὸν κετεῶνα βάρος τὸν ὀριστερόν καὶ ἐς
 ἄκρον ἰσχίον. ἀλγέματος δὲ μετὰ κρίσιν γενομένου καὶ οὖρων
 λεπτῶν διεξιόντων, αἰμορροαγῆς σμικρὰ ἤρξαντο. περὶ δὲ
 εἰκοστὴν τετάρτην ἐγένοντο ἐς αἰμορροαγῆν ἀποστάσεις Ἀντι-
 φῶντι τῷ Κριτοβούλου. ἐπεπαύσατο καὶ (665) ἐκρίθη τελείως
 περὶ τεσσαρακοστὴν. γυναῖκες δὲ ἐνόσησαν μὲν πολλαί, ἐλάσ-
 σους δὲ ἢ ἄνδρες, καὶ ἔθνησκον ἥσους. ἐδυσιόκεον δὲ πλεί-
 σται, καὶ μετὰ τοὺς τόκους ἐπενόσησαν, καὶ ἔθνησκον αὖται
 μάλιστα, οἷον Τελεβόλου θυγάτηρ ἀπέθανεν ἐκταίῃ τόκου.
 τῆσι μὲν οὖν πλείεσθιν ἐν τοῖσιν πυρετοῖσιν γυναικεῖα ἐπε-

buerunt ut in difficultatem intestinorum inciderent, quale
 quid Eratonis puero Myllo accidit, qui post multam san-
 guinis e naribus profusionem in difficultatem intestinorum
 delapsi sunt et periculo exempti.

Copiosus igitur praecipueque hic humor fluitabat. Si
 quidem nonnullis impendente judicatione sanguis e naribus
 non profluxit, sed ad aures enati tumores disparuerunt.
 Quibus evanescentibus ad sinistri lateris inanitatem sum-
 mamque coxendicem gravitas decubuit, doloribusque post
 judicationem obortis, atque urinis tenuibus prodeuntibus,
 paucum e naribus sanguinem profundere coeperunt. Ac
 circiter quartum et vigesimum diem Antiphonti Critobuli
 filio, humores in sanguinis e naribus profluvium secesserunt,
 quod nbi defuit integre circa quadragesimum diem judicio
 est absolutus. Mulieres praeterea multae aegrotarunt, minus
 tamen quam viri nec ita multae obierunt. Plurimae autem
 difficulter partum ediderunt, atque a partu insuper labo-
 rarunt ipsaeque potissimum obierunt, non secus ac Telebuli
 filia, quae sexto a partu die interiit. In febribus itaque
 plurimis menses apparuerunt, nonnullis etiam sanguis ex

Ed. Chart. IX. [67.] Forf. II. 953. Ed. Lind. I. (665.)
 φαίνεται. ἔστι δὲ ἥσιν ἐκ ῥινῶν ῥινορραγία, καὶ παρθε-
 τοῖσι πολλῇσι τότε πρῶτον ἐγένετο. ἔστι δ' ἥσι καὶ ἐκ ῥινῶν
 καὶ τὰ γυναικῶν τισὶν ἐπεφαίετο, ὅσον τῇ Δαΐδαρσείας
 θυγατρὶ παρθένῳ ἐπεφάνη τότε πρῶτον καὶ ἐκ ῥινῶν λαΐ-
 ρον ἐρρύη, καὶ οὐδεμίην οἶδα ἀποθανοῦσαν, ἥσι τοῦτον
 τι καλῶς γένοιτο. ἥσι δὲ συνεκέρησεν ἐν γαστρὶ ἐχούσῃσι
 γαστήρι, πᾶσαι ἀπέφθιραν. ὅς καὶ ἐγὼ οἶδα. οὐρα δὲ τοῖσι
 πλείστοις εὐχρῶς μὲν, λεπτὰ δὲ καὶ ὑποστάσιος ὀλίγας
 ἔχοντα, διαχωρήμασι λεπτοῖσι καὶ χολώδεσι. πολλοῖσι δὲ
 τῶν ἄλλων κεκοιμένων ἐς δυσεντερίαν ἐτελεύτα, ὅσον Ξενο-
 φάνει καὶ Κριτίᾳ οὐρα ὑδατώδης πολλή, καθαρά καὶ λεπτή
 καὶ μετὰ κρίσιν καὶ ὑποστάσιος καλῆς γινόμενης καὶ τῶν
 ἄλλων καλῶς κεκοιμένων, ἀναμνήσομαι οἷσιν ἐγένετο. Βίῳ
 ὅς κατέκειτο παρὰ Σιληνόν. Κρατίῃ τῇ παρὰ Ξενοφάνους.
 Ἀρέτωνος παιδί, Μησιστράτου γυναικί. μετὰ δὲ ταῦτα
 δυσεντεριώδεις ἐγένοντο οἱ πάντες. ἥρᾳ γε ὅτι οὐρησαν
 ὑδατώδης σκεπτέον.

naribus profluxit, multisque virginibus id tam primum
 contigit. Est ubi etiam sanguis e naribus, quibusdam vero
 menstruae purgationes erumperent, quale quid in Daitharlis
 filia virgine tum primum apparuit, cum larga sanguinis e
 naribus profusione. Atque haud scio, quibus horum quic-
 quam rite evenerit, an ex iis quaequam perierit. In quas
 vero praegnantibus morbus forte incidit, hae omnes, quod
 sciam abortionibus periclitatae sunt. Plurimis vero urinae
 bene quidem coloratae, tenues autem et paucae habentes sub-
 sidentia, cum dejectionibus tenuibus et biliosis. Plerisque
 vero alioqui judicatis, morbus in intestinorum termina-
 dit, quale quid Xenophani et Critiae accidit. Urinae etiam
 quibusdam dilutae, multae, liquidae, tenues post judicatio-
 nem fuerunt, in quibus cum reliqua etiam probe judicata
 forent, multa subsedere. Atque hoc quidem recensere ae-
 quum videtur, in quibus fuere Bion, qui apud Silenum de-
 cumbebat, Cratia quae cum Xenophane versabatur, Aretonis
 puer et Mnesistrati uxor. Qui omnes postea in difficultatem
 intestinorum delapsi sunt. An vero iccirco id contigerit
 quod urinae dilutae prodierint, animadversione dignum est.

Ed. Chart. IX. [68.] Fœf. II. 954. Ed. Lind. I. (665. 666.)

[68] || Περὶ δὲ ἀρκτοῦρον ἐνδεκαταίῳσι πολλοῖσιν ἔκρινε καὶ τουτέοισιν οὐθ' αἱ κατὰ λόγον γεγόμεναι ὑποστροφὰὶ ὑπέστρεφον. (666) ἦσαν δὲ κωματώδεις περὶ τὸν χρόνον τούτον. πλείω δὲ παῖδια καὶ ἔθνησκον ἥμισυ οὗτοι πᾶσι. περὶ δὲ ἰσημερίην καὶ μέχρι πλειᾶδος καὶ ὑπὸ χειμῶνα παρείποντο μὲν οἱ καῦσοι. ἀτὰρ καὶ φρενιτικοὶ πλεῖστοι τηλικαῦτα ἐγένοντο καὶ ἔθνησκον τούτων οἱ πλεῖστοι, ἐγένοντο δὲ καὶ κατὰ θέρος ὀλίγοι. τοῖσι μὲν οὖν καυσώδεις ἀγχομένοις ἐπεσήμαιεν, οἷσι τὰ ὀλέθρια ξυνέπιπτεν. αὐτίκα γὰρ ἀρχομένοις πυρετὸς δῆς, ἐπερὶγόντων σμικρὰ, ἄγρυπτοι, διψώδεις, ἀσώδεις, σμικρὰ ἐφίδρουν περὶ τὸ μέτωπον καὶ κληῖδας, οὐδεὶς δὲ ὄλον. πολλὰ παρίλεγον, φόβοι, δυσθυμίαι, ἄκρα ὑπόψυχα, πόδες ἄκροι, μάλιστα δὲ καὶ τὰ περὶ χεῖρας. οἱ παροξυσμοὶ ἐν ἀρτίῃσι, τοῖσι δὲ πλείστοις τετραταίῳσιν οἱ πόνοι μέγιστοι, καὶ ἰδρὼς ἐπὶ

Multi circa arcturum undecimo die judicatione absoluti sunt neque his quae ob justam causam fieri solent morborum reversiones recurrerunt. Sub hoc tempus autem fopore opprimebantur, atque inter hos plures pueri, qui omnium vel maxime morte exempti sunt. Ad aequinoctium vero et ad vergilias usque et sub hiemem febres ardentes accidebant. Quin etiam tunc plurimi perpetuo cum febribus delirio corripiebantur, atque ex his plerique omnes moriebantur, aestate autem pauci tales evadebant. Invadentes itaque febres ardentes, quibus praefens immineret perniciēs, satis indicabant. Nempe statim ab initio febris acuta cum modico insuper rigore prehendebat, vigiles erant, impotentes animi, sitibundi, aestuatione et corporis incontinenti jactatione conflictabantur, cum parvo tenuique sudore circa frontem et claviculas oborto, nullo tamen per totum corpus diffuso, multum deliri erant, timore et omni moerore confecti ac velut animum despondentes, extrema paulatim frigus concipiebant, pedes summi, maximeque manuum summitates, diebus paribus accessiones contingebant. Plerisque vero omnibus maximi labores die quarto aderant, su-

HIPPOCRATES TOM. III.

Cc

Ed. Chart. IX. [68, 72.] Foes. II. 954, 955. Ed. Lind. I. (666, 667.)
 πλείστον ὑπόψυχρος, καὶ ὄκρεα οὐκ ἔτι ἐθερμαίνοντο, ἀλλ'
 ἦσαν πελιδνά καὶ ψυχρά καὶ οὐδ' ἐδίψων ἐπὶ τούτοις. οὔρα
 τούτοις μελανὰ, ὀλίγα, λεπτά, καὶ κοιλίαι ἐφίσταντο. οὐδ'
 ἡμορροῶσαν ἐκ ῥινῶν οὐδενὶ οἷσι ταῦτα ξυμπίπτει, ἀλλὰ
 σμικρὰ ἔσταξεν οὐδ' ἐς ὑποστροφὴν οὐδενὶ τούτων ἦλθεν,
 ἀλλ' ἐκταῖοι ἀπέθνησκον ξὺν ἰδρωτί. τοῖσι δὲ φρενιτικοῖσι
 ξυνέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα πάντα, ἐκρίνετο δὲ
 τουτέοισιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνδεκαταίοισιν. ἔστι δ' οἷσι καὶ
 εἰκοσταίοισι. οἷσιν εὐθὺς οὐκ ἐξ ἀρχῆς ἢ φρενίτις ἤρξατο
 περὶ τρίτην ἢ τετάρτην ἡμέραν, ἀλλὰ μετρίως ἔχουσιν ἐν τῷ
 πρώτῳ χρόνῳ, περὶ τὴν ἐβδόμην εἰς ὀξύτητα τὸ νόσημα
 μετέπεσεν.

[72] || Πλῆθος μὲν οὖν τῶν νο(667)σημάτων ἐγένετο.
 ἐκ δὲ τῶν καμνόντων ἀπέθνησκον μάλιστα μειράκια, νέοι,
 ἀκμάζοντες, λεῖοι, ὑπολευκοχρῶτες, ἰσχυροί, μελανότριχες,
 μελανόφθαλμοι, οἱ εἰκῇ καὶ ἐπὶ τὸ ῥέθυμον βεβιωκότες,
 ὑπόφωνοι, ἰσχνόφωνοι, τρηχύφωνοι, τραυλοὶ, ὀργίλοι. γυναῖ-
 κες δὲ πλείσται ἐκ τουτέου τοῦ εἶδους ἀπέθνησκον. ἐν δὲ τῇ

doresque longissime subfrigidi, nec extrema amplius recal-
 lescebant, sed livida et frigida permanebant, neque amplius
 flitebant. Urinae his erant nigrae, tenues et paucae, alvique
 refliterant, ac ne his quidem quibus haec acciderent sanguis
 e naribus profluxit, sed paucus stillavit, neque horum cui-
 quam res ad recidivam devenit, verum sexto die cum sudore
 perierunt. Phreniticis autem contigerunt quidem descripta
 non omnia, sed his fere undecimo die, quibusdam etiam
 vigesimo judicatione solvebantur. Quos statim ab initio
 circa tertium aut quartum diem phrenitis non prehenderat,
 sed primo tempore moderate se habebant, iis circa septi-
 mum diem morbus ad vehementiam devenit.

Magnus itaque fuit morborum numerus, atque ex ae-
 gris praecipue interibant adolescentes, juvenes, aetate flo-
 rentes, quique erant glabro corpore, cute subalbida, extenso
 et nigro capillitio et nigris oculis, otiose et segniter vitam
 degentes, voce alta, exili, aspera, balbi, irae praecipitis et
 acerbae, plurimaeque hujusce generis mulieres peribant.

Ed. Chart. IX. [72. 75.] Foesl. II. 955. 956. Ed. Lind. I. (667.)
 καταστάσει ταύτη ἐπὶ σημείων μάλιστα τεσσάρων διεσώζοντο.
 οἷσι γὰρ ἦν ἡ διὰ ῥινῶν αἰμορροῖα γῆσαι ἢ κατὰ κύστιν οὖρα
 πολλά καὶ πολλὴν ὑπόστασιν καὶ καλὴν ἔχοντα ἔλθοι, ἢ
 κατὰ κοιλίην ταραχώδεα χλωδέα ἐπικαίρως, ἢ δυσεντερικοί
 γένοιτο. πολλοῖσι δὲ ξυνέπιπτε μὲν ἐφ' ἐνὸς κρίνεσθαι τῶν
 ὑπογεγραμμένων σημείων, ἀλλὰ διεξιέναι διὰ πάντων τοῖσι
 πλείστοις, καὶ δοκέειν μὲν ἔχειν ὀχληροτέρως. διεσώζοντο δὲ
 πάντες οἷσι ταῦτα ξυνέπιπτε. γυναιξὶ δὲ καὶ παρθένοισι,
 ξυνέπιπτε μὲν καὶ τὰ ὑπογεγραμμένα σημεία πάντα. ἦσι δὲ
 ἢ τούτων τι καλῶς γένοιτο ἢ τὰ γυναικεῖα θαυσιλῶς ἐπιφα-
 τεῖη, διὰ τούτων ἐσώζοντο καὶ ἔκριτε, καὶ οὐδεμίαν οἶδα
 ἀπολουμένην, ἥσι τούτων τι καλῶς γένοιτο. Φίλωνος γὰρ τῇ
 θυγατρὶ ἐκ ῥινῶν λαῦρον ἰρρήνη, ἑβδομαίῃ δὲ οἷσα ἐδείκνυ-
 σεν ἀκαιροτέρως, ἀπέθανεν.

[75] || Οἷσιν ἐν πυρετοῖσιν ὀξέσι μᾶλλον καυσώδεσιν
 ἀκοῖσια δάκρυα παραρρεῖ, τούτοις ἀπὸ ῥινῶν αἰμορροαγίην
 προσδέχεσθαι, ἦν καὶ τᾶλλα μὴ ὀλεθρίως ἔχωσιν, ἐπὶ τοῖς

At vero hoc in statu ex quatuor maxime signis servabantur
 ii, quibus aut ex naribus bene sanguis profluisset, aut urina
 multa, in qua quod defidebat copiosum et laudabile erat,
 per velicam processisset; quique aut per alvum turbulenta,
 biliosa, tempestive demitterent; aut in difficultatem inte-
 stinorum delaberentur. Multisque usu venit ut non ab uno
 ex descriptis signis judicarentur, sed ut plurimi per omnia
 percurrerent et gravius habere viderentur. Sed hi omnes,
 quibus ista contingerent, incolumes evaserunt. Mulieribus
 item et virgunculis evenerunt paulo ante memorata signa
 omnia. Decernebat autem si quibus aut horum quippiam
 optime fieret, aut liberaliter muliebria apparerent, nullaue,
 quod sciam, ex his quibus horum quid optime factum esset
 interiiit. Philonis namque filia, cum liberaliter ex naribus
 sanguis effluxisset, quod septimo die intempestivius coe-
 nasset, mortem obiit.

Quibus invitis per febres acutas atque adeo ardentes
 lacrimae effluunt, in his, dum caetera exitialiter non se
 habeant, sanguinis ex naribus profluvium expectandum est.

C c 2

Ed. Chart. IX. [75.] Foëf. II. 956. Ed. Lind. I. (667 668.)
 γε φλαύρως ἔχουσιν οὐχ αἰμορροαγίην, ἀλλὰ θάνατον σημαί-
 νει. τὰ παρὰ (668) τὰ ὦτα ἐν πυρεττοῦσιν ἐπαιρόμενα μετ'
 ἐδύτης ἔστιν οἷσιν ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ κρισίμως οὔτε
 καθίστατο οὔτε ἔξεπύει, τουτέοισι διάρρηξια χολώδεων, ἢ
 δυσπεριερίη, ἢ παχέων οὖρων ὑπόστασις γενομένη λύει, οἷον
 Ἑρμίππῳ τῷ Κλαζομενίῳ. τὰ δὲ περὶ τὴν κρίσιαν ἐξ ὧν καὶ
 διαγιγνώσκωμεν ἢ ὅμοια ἢ ἀνόμοια, οἷον οἱ δύο ἀδελφοί.
 ἤρξαντο ὁμοῦ τὴν αὐτὴν ὥρην, κατέκειντο παρὰ τὸ θέατρον
 Ἐπιγένεος ἀδελφοί, τουτέων τῷ πρεσβυτέρῳ ἔκρινεν ἕκτη,
 τῷ δὲ νεωτέρῳ ἑβδόμη. ὑπέστρεψεν ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ τὴν
 αὐτὴν ὥρην, καὶ διέλιπεν ἡμέρας πέντε. ἐκ δὲ τῆς ὑποστρο-
 φῆς ἐκρίθη ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ τὸ ξύμπαν ἐπτακαιδεκαταί-
 οισιν. ἔκρινε δὲ τοῖσι πλείστοισι πέμπτη. διέλιπεν ἑβδόμη.
 ἐκ δὲ τῶν ὑποστροφῶν ἔκρινε πεμπταίοισιν. οἷσι δὲ ἔκρι-
 νεν ἑβδομαίοισι, διέλιπεν ἑβδόμη. ἐκ δὲ τῆς ὑποστροφῆς
 ἔκρινε τρίτη. οἷσι δὲ ἔκρινεν ἑβδομαίοισι, διαλιπόντας τὴν

In his si quidem qui male habent non sanguinis eruptionem, verum mortem portendunt. Quibus febre judicatorie definente, tumores ad aures in febris cum dolore suborti, neque conquiescunt neque suppurantur, eos, biliosum alvi profluvium aut intestinorum difficultas, aut quod in urinis crassus subsidet, liberat, quale quid Hermippo Clazomenio evenit. Quod vero ad judicia attinet, ea, ut satis perspicere licet, aut sunt inter se similia aut dissimilia. Velut in duobus fratribus apparuit, qui ad theatrum Epigenis habitabant, quibus, cum eadem simul hora morbus coepisset, aetate proveciori sexto die, juniore vero septimo decrevit, reversus utrique eadem simul hora, dies quinque intermisit, atque ex reversione uterque simul in totum die decimosextimo est judicatione liberatus. Plurimis autem quinto die decrevit, septem intermisit et post reditum die quinto judicatio facta est. Quibusdam etiam septimo die decrevit, diebus septem intermisit et ex recidiva die tertio judicatio facta est. Nonnullis quoque morbus die septimo judicatus est, cumque diebus tribus intermisisset, septimo decrevit. Ali-

Ed. Chart. IX [75 76. 78.] Foes. II. 956-958. Ed. Lind. I. (668, 669.)
 τρίτην ἔκρινεν ἐβδόμη. οἷσι δὲ ἔκρινεν ἐκταίοισιν, διαλιπόν-
 τας ἔκτιν ἐλάμβανε τρίτη. οἷσι δὲ ἔλιπε πρώτη, [76] ||
 ἐλόμβανε καὶ ἔκρινε πρώτη, οἷον Εὐάγοντι τῷ Δαϊθάροσους.
 οἷσι δὲ ἔκρινεν σί, διέλιπεν ζ', ἐκ δὲ τῆς ὑποστροφῆς
 ἔκρινε τετάρτη. οἷον τῇ Ἀγλαΐδου θυγατρὶ. οἱ μὲν οὖν πλεῖ-
 στοι τῶν νοσησάντων ἐν (669) τῇ καταστάσει ταύτῃ τούτῳ
 τῷ τρόπῳ διενόσησαν, καὶ οὐδένα οἶδα τῶν περιγενομένων
 ὅτινα οὐχ ὑπέστρεψαν κατὰ λόγον αἱ ὑποστροφαὶ γενο-
 μέναι, καὶ διεσώζοντο πάντες οὓς ἐγὼ οἶδα, οἷσιν ἂν ὑπο-
 στροφαὶ διὰ τοῦ εἶδους τούτου γενοίαιτο. οὐδὲ τῶν διανοση-
 σάντων διὰ τούτου τοῦ τρόπου οὐδεὶς οἶδα ὑποστροφὴν γε-
 νομένην πάλιν. ἔθνησκον δὲ ἐν τοῖσι νοσήμασιν τούτοιςιν
 οἱ πλεῖστοι ἐκταῖοι, οἷον Ἐπαμινώιδας καὶ Σιληνός καὶ
 Φιλίσκος ὁ Ἀνταγόρου.

[78] || Οἷσι δὲ τὰ παρὰ τὰ ὥτα γενοίαιτο ἔκρινε μὲν
 εἰκοσταίοισι, κατέσβη δὲ πᾶσι καὶ οὐκ ἐξεπύησεν, ἀλλ' ἐπὶ
 κύστιν ἐτράπετο. Κρατιστιώνακτι, ὃς παρὰ Ἡρακλεῖ ὤκει, καὶ

quibus die sexto morbus decrevit, atque ubi dies sex inter-
 misisset, tribus diebusprehendit, quos etiam ubi uno die re-
 liquisset, altero rursusprehendit et judicatus est, quem-
 admodum Euagonti Daipharris filio contigit. Aliis sexto die
 decrevit, septem intermisit et ex repetitione die quarto ju-
 dicatus est, quale quid Aglaidae filiae usuenit. Plurimi
 igitur eorum qui tunc aegrotarunt hunc habuerunt morbi
 tenorem, atque hand scio an eorum cuiquam qui superfue-
 runt rite factae morborum reversiones non recurrerint, om-
 nesque, quod sciam, servabantur quibus hoc recidivae ge-
 nus contigit, neque hoc modo aegrotantium cuiquam mor-
 bum rursus repetivisse memini. Moriebantur autem plurimi
 ex his morbis sexto die, velut Epaminondas, Silenus et Phi-
 liscus Antagorae filius.

Quibus tubercula ad aures enascebantur, ea die vige-
 simo decernebant. Sedata autem sunt iis omnibus quibus
 non suppurarunt, ad vesicam tamen sese converterunt. Cra-
 tisthonactae qui ad Heraclium decumbebat, et Scymni ful-

Ed. Chart. IX. [78. 79.] Foef. II. 958. Ed. Lind. I. (669. 670.)
 Σκύρου τοῦ γραφέως θεραπεύτη ἐξεπύησεν, ἀπέθανον.
 οἷσι δ' ἔκρινεν ἐβδομαίοισι, διέλιπεν, ἐνάτη ὑπέστρεψεν.
 ἔκρινεν ἐκ τῆς ὑποτροφῆς. ἔκρινεν ἐβδόμη Φαιόκρίτω, ὃς
 κατέκειτο παρὰ Γνάθωνι τῷ γραφεῖ. ὑπὸ δὲ χειμῶνα περὶ
 ἡλίου τροπᾶς χειμερινῶς καὶ μέχρις ἰσημερίης παρέμετον
 μὲν οἱ καῦσοι καὶ τὰ φρενιτικά, καὶ ἔθνησκον πολλοί. αἱ
 μέντοι κρίσεις μετέπεσον, καὶ ἐκρίνετο τοῖσι πλείστοισιν ἐξ
 ἀρχῆς πεμπταίοισι. διέλιπε τεταρταίοισι, ὑπέστρεψεν, ἐκ δὲ
 τῆς ὑποτροφῆς ἔκρινε πεμπταίοισι. τὸ δὲ ξύμπαν τεσσα-
 ρεσκαυδεκαταίοισι. ἔκρινε δὲ παιδίοισιν οὕτω τοῖσι πλείστοι-
 σιν, ἅτις καὶ πρεσβυτέροισιν. ἔστι δ' οἷσιν ἔκρι(670)νεν
 ἐνδεκαταίοισι, ὑπέστρεψε τεσσαρεσκαυδεκάτῃ. ἔκρινε τελείως
 εἰκοσὴν. εἰ δὲ τινες ἐπερῶν γίνονται περὶ τὴν εἰκοσὴν, τουτίοισιν
 ἔκρινε τεσσαρακοσιῇ. ἐπερῶν γίνονται δ' οἱ πλείστοι περὶ κρίσιν
 τὴν ἐξ ἀρχῆς. οἱ δ' ἐπιρῶν γινώσκοντες ἐξ ἀρχῆς περὶ κρίσιν, καὶ
 ἐν τῇσιν ὑποτροφῇσιν ἅμα κρίσει. [79] ἐπερῶν γίνονται δ' ἐλά-

lonis ancillae suppurarunt, et perierunt. Nonnullis vero morbus die septimo decrevit, novem intermisit diebus, reversus est et ex recidiva quarto die judicatus est. Phano- critus qui apud Gnathonem pictorem decumbebat, septimo die judicatione est absolutus. Sub hiemem vero circa brumale solstitium ad aequinoctium usque, febres ardentes et phrenitides perdurabunt, multique peribant. Judicationes tamen varie ceciderunt, plurimisque quinto ab initio die morbus decrevit, quarto intermisit, repetiit et ex recidiva quinto die judicatio facta est, omnino diebus quatuordecim. Atque hunc in modum pueris plurimis, quin etiam natu grandioribus judicatio facta est. Nonnullis vero undecimo die morbus decrevit, decimo quarto repetiit, perfecteque vigesimo judicatus est. Quod si qui vigesimo novo insuper rigore corripentur, iis quadragesimo die morbus decrevit. Ple- rique autem omnes sub primam judicationem denuo rigeabant. Quin etiam quidam per exordia sub iudicium ipsum novo rigore correpti, adhuc in ipsis morborum reversionibus una cum judicatione riguerunt. Vere autem rigeabant omnino

Ed. Chart. IX. [79. 80.] Foëf. II. 958. 959. Ed. Lind. I. (670.)
 χιστοι μὲν τοῦ ἥρος, θέρους πλείους, φθινοπώρου ἔτι πλεί-
 ους. ὑπὸ δὲ χειμῶνα πολὺ πλείστοι. αἱ δ' αἰμορροαῖαι ὑπέ-
 ληγον.

[80] [Τμήμα τρίτον.] Τὰ δὲ περὶ τὰ νοσήματα ἐξ
 ὧν διεγινώσκωμεν μαθόντες ἐκ τῆς κοινῆς φύσεως ἀπάντων
 καὶ τῆς || ἰδίης ἐκάστου, ἐκ τοῦ νοσήματος, ἐκ τοῦ νοσέον-
 τος, ἐκ τῶν προσφερομένων, ἐκ τοῦ προσφέροντος. ἐπὶ τὸ
 ῥᾶον γὰρ καὶ χαλεπώτερον ἐκ τούτων. ἐκ τῆς καταστάσεως
 ὅλης, καὶ κατὰ μέρη τῶν οὐρανίων καὶ γῆρας ἐκείτης. ἐκ
 τοῦ ἔθους, ἐκ τῆς διαίτης, ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἐκ τῆς
 ἡλικίης ἐκάστου, λόγοισι, τρόποισι, σιγῇ, διανοήμασι,
 ὕπνοις, οὐχ ὕπνοις, ἐμπνύοις, καὶ ὅτε τι μοῖσι,
 κνημοῖσι, δακρυόεισι, ἐκ τῶν παροξυσμῶν διαχωρήμασι,
 οὖροις, πτυάλοις, ἐμέτοις, καὶ ὅσαι ἐξ οἷων εἰς οἷα δια-
 δοχαὶ νοσημάτων καὶ ἀποστάσεις ἐπὶ τὸ ὀλεθριον καὶ κρίσι-
 μον, ἰδρώς, ψύξις, ῥίγος, βῆξις, πταρμοὶ, λυγμοὶ, πνευματα,

pauci, aestate plures, per autumnum adhuc plures, sub hie-
 mem longe plurimi. At sanguinis e naribus profluvia cessarunt.

[Sectio Tertia.] Quenam in his quae ad morbos spectant dignotio facienda sit, facile discemus ex communi omnium et cuiusque propria natura, ex morbo et aegrotō, ex his quae offeruntur et eo qui offert. Nam et ex his melius vel gravius se habent. Praeterea ex universali ac particulari aeris conditione et regionis cuiusque, ex consuetudine, victus ratione, vitae genere, ex cuiusque aetate, aegri sermonibus, moribus, silentio, imaginationibus, somnis, vigiliis, ex infomniis, quae qualia et quando obveniant videndum est, vellicationibus, pruritibus, lacrimis, ex accensionibus, dejectionibus, urinis, spntis, vomitionibus. Videndae sunt etiam quaecunque sunt morborum vicissitudines, et ex quibus in quos succedant, et quinam abscessus perniciem aut solutionem portendant. Sed et sudor, rigor, perfrictio, tussis, sternutationes, singultus, spiritus, eructationes, flatus filentes, strepitum cientes, sanguinis eruptiones, ora venarum ex ano sanguinem fundere solita, Graeci

Ed. Chart. IX. [80. 86.] Foef. II. 959. 961. Ed. Lind. I. (670. 671.)
 ξεύξεις, φῦσαι, σιγώδες, ψοφώδες, αἰμορῥαγίαι, αἰμορ-
 ροῖδες. ἐκ τούτων καὶ ὅσα διὰ τούτων σκεπτέον.

[86] || Πυρετοὶ, οἱ μὲν ξυτεχέες, οἱ δὲ ἡμέρην ἔχουσι,
 νύκτα διαλείπουσι. νύκτα ἔχουσιν, ἡμέ(671)ραν διαλείπουσιν,
 ἡμιτριταῖοι, τριταῖοι, τεταρταῖοι, πεμπταῖοι, ἐβδομαῖοι, ἐνα-
 ταῖοι. εἰσὶ δὲ ὀξύταται μὲν καὶ μέγισται καὶ χαλεπώταται
 τοῦτοι καὶ θανατωδέσταται ἐν τῷ ξυτεχεῖ πυρετῷ. ἀσφαλέ-
 στατος δὲ πάντων καὶ ῥῆϊστος καὶ μακρότατος ὁ τεταρταῖος.
 οὐ γὰρ μόνον αὐτὸς ἀφ' ἑωυτοῦ τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ
 νοσημάτων μεγάλων ἄλλων ῥύεται. ἐν δὲ τῷ ἡμιτριταίῳ κα-
 λεομένῳ ξυμπίπτει μὲν καὶ ὀξεία νοσήματα γίνεσθαι, καὶ
 ἔστι τῶν λοιπῶν οὗτος θανατωδέστατος. ἀτὰρ καὶ φθινώδες
 καὶ ὅσα ἄλλα μακρότερα νοσήματα νοσέουσιν, ἐπὶ τούτῳ
 μάλιστα νοσέουσι. νυκτερινὸς οὐ λίην θανατώδης. μακρὸς δὲ
 ἡμερινὸς μακρότερος. ἔστι δὲ οἷσι ῥέπει καὶ ἐπὶ τὸ φθινώ-
 δες. ἐβδομαῖος μακρὸς οὐ θανατώδης. ἐναταῖος μακρότερος
 καὶ οὐ θανατώδης.

haemorrhoidas dicunt. Atque ex his quae per haec contin-
 gunt consideranda sunt.

Febrium hae quidem sunt continuae, hae vero inter-
 diuprehendunt, noctu intermittunt, aut noctuprehendunt,
 interdiu intermittunt. Sunt et semitertianae, tertianae,
 quartanae, quintanae, septimanae et nonanae. In febre
 autem continua morbi sunt valde praecipites, maximi et
 gravissimi praecipueque lethales. At omnium est tutissima
 quartana, placidissima et longissima. Non enim solum per
 se ipsa talis est, verum etiam ab aliis magnis morbis vindicat.
 In ea vero quae semitertiana dicitur, tum morbi acuti acci-
 dunt, tum etiam praeter caeteras ista praecipue letalis est.
 Quin etiam tabes et quicumque alii morbi longi affligunt, in
 hac potissimum detinent. Nocturna non admodum letalis
 est, longa tamen. Diurna longior, nonnullis autem ad ta-
 bem vergit. Septimana longa est, non tamen letalis. No-
 nana hac adhuc longior, sed non letalis.

Ed. Chart. IX. [95.] Foes. II. 963. 964. Ed. Lind. I. (671. 672.)

[95] || Τριταῖος ἀκριβὴς ταχυκρίσιμος καὶ οὐ θανατωδής. ὁ δὲ γε πεμπταῖος πάντων μὲν κάκιστος, καὶ γὰρ πρὸ φθίσιος καὶ ἤδη φθίνουσιν ἐπιγινόμετος κτείνει. εἰσὶ δὲ τρύποι καὶ καταστάσεις καὶ παροξυσμοὶ τούτων ἐκάστου τῶν πυρετῶν, ὁμοίως ξυνεχῶν διαλειπόντων. αὐτίκα γὰρ ξυγῆς ἐστὶν οἷσιν ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα καὶ ἀνάγει ἐπὶ τὸ χαλεπώτερον. περὶ δὲ κρίσιν καὶ ἅμα κρίσει ἀπολεπτύνεται. ἔστι δὲ οἷσιν ἀρχεται, μαλακῶς καὶ ὑποβρύχιος. ἐπαναθιδοὶ δὲ καὶ παροξύνεται καθ' ἡμέρην ἐκάστην. περὶ δὲ κρίσιν καὶ ἅμα κρίσει ἄλλος ἐξέλαμψεν, ἔστιν οἷσιν ἀρχόμενος πρηέως ἐπιθιδοὶ καὶ παροξύνεται καὶ μέχρι τινὸς ἀκμάσας, πάλιν ὑφίσιν μέχρι κρίσιος || καὶ (672) περὶ κρίσιν. ξυμπέπτει δὲ ταῦτα γίνεσθαι ἐπὶ παντὸς πυρετοῦ καὶ παντὸς νοσήματος. δεῖ δὲ τὰ διαιτήματα σκοπεῖμενον ἐκ τούτων προσφέρειν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα σημεῖα τούτοις ἐστὶν ἠδελφισμένα, περὶ ὧν τὰ μὲν πού γέγρα-

Tertiana exacta celerem habet judicationem, neque letalis est. Quintana autem omnium est pessima. Haec nempe ante tabem, aut jam contabescentibus ubi supervenerit, perimit. Infant autem in singulis hisce febribus, tum continuis tum intermittentibus, formae, constitutiones et accessiones hujusmodi. Videlicet quidem continua quibusdam ubi incoepit floret et viget maxime et in gravius tendit, circa judicium vero in ipsoque judicio extenuatur. Nonnullis vero leniter ac latenter incipit, increfcit autem in dies exacerbatunque, sed sub judicium in ipsoque judicio abunde emicat. Est ubi ex moderatis initiis angescit et exacerbat, et simulatque aliquantisper vigorem acceperit, ad judicium usque sub ipsamque judicium rursus se remittit. Atque haec in omnem febrem omnemque morbum cadere solent. Ex his autem bene subducta ratione victum offerre necesse est. Jam quoque multa alia praecipua signa his sunt cognata, de quibus partim aliquando scriptum est, partim vero scribetur. Quae tecum animo reputans, perpendendum considerandumque quodnam praeceptum periculum et

Ed. Chart. IX. [95.] Foesl. II. 964. 965. Ed. Lind. I. (672.)
 πται, τὰ δὲ γεγράφεται. πρὸς ἃ δεῖ διαλογιζόμενον δοκι-
 μάζειν καὶ σκοπεῖσθαι τίνι τουτέων ὁξὺ καὶ θανατιῶδες ἢ
 περιεστικόν, καὶ τίνι προσεκτέον ἢ οὐ, καὶ πότε καὶ πόσον,
 καὶ τί τὸ προσφερόμενον ἔσται. τὰ δὲ παροξυνόμενα ἐν ἁρ-
 τή κρίνεται ἐν ἀρτίῃσιν. ὧν δὲ οἱ παροξυσμοὶ ἐν περισῶσι,
 κρίνεται ἐν περισῶσιν.

|| Ἔστι δὲ πρώτη κρίσιμος τῶν περιόδων ἐν τῇσιν ἁρ-
 τήσιν κρινόντων, δ', στ', η', ι', ιδ', κη', λ', λδ', μη', ξ',
 π', ρ', τῶν δὲ ἐν τῇσι περισῶσι κρινόντων περιόδων, α',
 γ', ε', ζ', θ', ια', ιζ', κα', κζ', λα'. εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι
 ἢν ἄλλως κριθῇ ἔξω τῶν ὑπογεγραμμένων ἔσομένης ὑποστρο-
 φᾶς σημαίνοιτο καὶ γένοιτο ἂν ὀλέθρια. δεῖ δὲ προσέχειν
 τὸν νοῦν καὶ εἰδέναι ἐν τοῖσι χρόνοις τούτοις τὰς κρίσεις
 ἔσομένης ἐπὶ σωτηρίῃ ἢ ὀλέθριον ἢ ῥοπᾶς ἐπὶ τὸ ἄμεινον
 ἢ τὸ χεῖρον. πλάγητες δὲ πυρετοὶ καὶ τεταρταῖοι καὶ πεμ-

mortem portendat, aut quodnam superflitem aegrum fore
 indicet, et cuinam admovendus cibus necne et quando et
 quantus, et quinam cibus futurus sit. Quae diebus impa-
 ribus invasiones habent, ea diebus paribus decernunt. Quo-
 rum vero accessiones imparibus diebus fiant, ea imparibus
 judicantur.

Circuituum autem qui diebus paribus judicant primus
 est decretorius quartus, sextus, octavus, decimus, decimus
 quartus, vigesimus octavus, trigesimus, quadragesimus octa-
 vus, sexagesimus, octogesimus et centesimus. Circuituum
 vero qui diebus imparibus judicant, primus est tertius,
 quintus, septimus, nonus, undecimus, decimus septimus,
 primus et vigesimus, septimus et vigesimus, et trigesimus
 primus. Considerandum autem est, quod si quid aliter ex-
 tra hos praescriptos dies decernat, recidivas fore perni-
 ciemque portendi. Animumque advertere et nosse oportet,
 his in temporibus futuras judicationes ad salutem aut per-
 niciem tendere, vel momenta in melius aut deterius facere.
 Praetereaque videndum est quibusnam circuitibus febres

Ed. Chart. IX. [95. 99.] Fœd. II. 965. 966. Ed. Lind. I. (672. 673.)
 πταῖοι καὶ ἐβδομαῖοι καὶ ἐναταῖοι, ἐν ᾗσι περιόδοις κρι-
 νονται σκεπτέον.

[99] || *APPΩΣΤΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣΚΑΙΔΕΚΑ.* [Πρῶ-
 τος.] Φιλίσκος ὥκει παρὰ τὸ τεῖχος, κατεκλίθη τῇ πρώτῃ,
 πυρετός ὄξυς. ἰδρῶσεν ἐν νύκτι ἐπιπόνως δευτέρῃ, πάντα
 παρωξύνθη. ὁψὲ δὲ ἀπὸ (673) κλυσματίου καλῶς διήλθε,
 νύκτα δὲ ἡσυχίης. τρίτῃ πρωὶ καὶ μέχρι μέσου ἡμέρης ἔδοξε
 γενέσθαι ἀπύρετος. πρὸς δελήν δὲ πυρετός ὄξυς, μετὰ ἰδρῶ-
 τος, διψώδης, γλῶσσα δὲ ἐπεξηραίνετο. μέλανα οὖρησεν,
 νύκτα δυσφόρος, οὐκ ἐκοιμήθη, πάντα παρέκρουσε. τετάρτῃ
 πάντα παρωξύνθη, οὖρα μέλανα, νύκτα εὐφορούτερήν. οὖρα
 εὐχρόστερα. πέμπτῃ περὶ μέσον ἡμέρας, μικρὸν ἀπὸ ὕπνου
 ἔσταξεν ἄκρητον. οὖρα δὲ ποικίλα, ἔχοντα ἐναιωνήματα
 στρογγύλα, γονοειδέα, διεσπαρμένα. οὐχ ἰδρῶτο, προσθεμέτωρ
 δὲ βάλανον φυσώδεα σμικρὰ διήλθε. νύκτα ἐπιπόνως, ὕπνοι
 σμικροὶ, λόγοι, λῆρος, ἄκρα πάντοθεν ψυχρὰ καὶ οὐκ ἔτι
 ἐπαναθερμαινόμενα, οὖρησε μέλανα. ἐκοιμήθη σμικρὰ πρὸς

errantes, quartanae, quintanae, septimanae judicationes
 subeant.

ÆGROTI QVATVORDECIM. [Primus.] Philiscus
 qui propter moenia habitabat, primo die decubuit,
 eumque febris acuta praeheudit cum sudoribus et nocte
 laboriosa. Postridie ingravescentibus omnibus ex alvi
 dilutione melius habuit cum nocte quieta. Die
 tertio mane et ad meridiem usque liber a febre esse
 visus est, ad vesperam vero febris acuta invasit cum
 sudore et siti, lingua inaruit, nigrum lotium reddidit, nox
 gravis et molesta fuit, non dormivit prorsusque deliravit.
 Quarto graviora evaserunt omnia, urinae nigrae, nox faci-
 lior fuit et urinae melius coloratae. Quinto circa meridiem
 parum idque sincerum e naribus stillavit, urinae variae,
 in quibus sublimia quaedam innatantia rotunda, genitali
 femini similia, dispersa inerant, neque residebant. Huic
 supposita glande flatuosa pauca prodierunt, nox gravis fuit,
 somni parvi, verba cum delirio, extrema undique frigida,
 quae nec etiam ad calorem amplius revocari poterant, uri-

Ed. Chart. IX. [99. 101.] Foef. II. 966. 969. Ed. Lind. I. (673. 674.)
 ἡμέρην, ἄφρωνος, ἰδρωσε ψυχρὸν, ἄκρεα πελιδνά. περὶ δὲ μέ-
 σον ἡμέρης ἐκταῖος ἀπέθανε. τουτέω πνεῦμα διὰ τέλεος
 ὥσπερ ἀνακαλουμένω ἄραιόν μέγα σπλὴν ἐπήρθη περιγερεῖ
 κυριώματι, ἰδρῶτες ψυχροὶ διὰ τέλεος. οἱ παροξυσμοὶ ἐν
 ἀσπίσιν.

[101] || [Ἀρρώστος δεύτερος.] Σιληνὸς ὅκει ἐπὶ τοῦ
 Πλάταμωνος πλησίον τῶν Εὐαλκίδου, ἐκ κύπων καὶ ποιῶν
 καὶ γυμνασίων ἀκαίρων πῦρ ἔλαβε. ἤρξατο δὲ πονεῖν, καὶ
 ἰσφῦν καὶ κεφαλὴν εἶχε βάρος, καὶ τραχήλου ἦν ξύντασις.
 ἀπὸ δὲ κοιλίης τῇ πρώτῃ χολώδεα, ἄκρητα, ἔπαφρα, κατα-
 κορέα, πολλὰ διήλθεν. οὖρα μέλανα, μέλαιναν τὴν ὑπόστασιν
 ἔχοντα, διψώδης, γλῶσσα ἐπίξηρος, νυκτὸς οὐδὲν ἐκοιμήθη.
 δευτέρῃ πυρετὸς ὀξύς, (674) διαχωρήματα πλείω, λεπτότερα,
 ἔπαφρα, οὖρα μέλανα, νύκτα δυσφύρος, μικρὰ παρέκρουσε
 τρίτῃ πάντα παρωξύνθη. ὑποχονδρίου ξύντασις ἐξ ἀμφοῖν
 παραμήκης, πρὸς ὀμφαλὸν ὑπολάπαρος. διαχωρήματα λεπτά,

nam nigram reddidit, aliquantulum dormivit, sub diem vox
 defecit, sudor frigidus obortus est, summitates livescebant.
 Die sexto circa meridiem obiit. Spiratio huic perpetuo
 quasi intro revocanti et ingeminanti rara et magna fuit,
 lien in gibbositatem rotundam sublatus est, et ad finem us-
 que sudores frigidi perseverarunt. Accessiones diebus pari-
 bus invaserunt.

[*Aeger secundus.*] Silenum, qui in Platamone habita-
 bat juxta Eualcidis aedes, ex laboribus, computationibus et
 exercitationibus intempestivis, ignis, hoc est febris vehe-
 mentissima,prehendit. Coepit autem ex lumbis laborare et
 capitis gravitate teneri, cum cervicis distensione. Primo
 die ex alvo biliola, sincera, spumantia, abunde saturata
 et affatim colorata multa prodire. Urinae nigrae, in quibus
 nigra subsidebant sitibundus erat, lingua insuper arida,
 nocte nihil dormivit. Altero die febris acuta fuit, dejection-
 es plures, tenuiores, spumantes, urinae nigrae, nox in-
 quies et gravis, aliquantulum deliravit. Tertio omnia gra-
 viora evasere, praecordiorum contentio utrimque ad umbi-
 licum promissa, submollis, dejectiones tennes, nigrificantes,

Ed. Chart. IX. [101.] Foesl. II. 969. 970. Ed. Lind. I. (674.)
 ὑπομέλαινα, οὖρα θολερὰ, ὑπομέλαινα, νυκτὸς οὐδὲν ἐκοι-
 μήθη, λόγοι πολλοὶ, γέλως, αἰδὴ, κατέχειν οὐκ ἠδύνατο. τε-
 τάρτη διὰ τῶν || αὐτῶν. πέμπτη διαχωρήματα ἄκρατα, χολώ-
 δεα, λεῖα, λιπαρά, οὖρα λεπτά, διαφανέα, σμικρὰ κατενόει.
 ἕκτη περὶ κεφαλὴν σμικρὰ ἐφίδρωσεν, ἄκρα ψυχρά, πελι-
 δνά, πολὺς βληστρισμός, ἀπὸ κοιλίης οὐδὲν διήλθεν, οὖρα
 ἐπέστη, πυρετὸς ὀξύς. ἑβδόμη ἄφρωνος, ἄκρα οὐκ ἔτι ἀνε-
 θερμαίνεται, οὖρησεν οὐδὲν, ὀγδὴ ἵδρωσε δι' ὅλου ψυχρόν.
 ἕξανθήματα μετὰ ἰδρώτος ἐρυθρά, στρογγύλα, σμικρὰ οἶον
 ἰονθοὶ παρέμενεν, οὐκ ἀφίστατο. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῶ
 σμικρῶ κόπρανα λεπτὰ οἷα ἄπεπτα, πολλὰ διήει μετὰ πό-
 νου. οὖρει μετὰ ὀδύνης δακνώδεα. ἄκρα σμικρὰ ἀνεθερμαί-
 νεται, ὕπνοι λεπτοὶ, κωματώδεις, ἔφρωνος, οὖρα λεπτά δια-
 φανέα. ἐνάτη διὰ τῶν αὐτῶν. δεκάτη ποτὰ οὐκ ἐδέχεται
 κωματώδης, οἱ δὲ ὕπνοι λεπτοὶ. ἀπὸ δὲ κοιλίης ὅμοια, οὐ-

urinae turbidae, nigrae, nox insomnis, verba multa, risus,
 cantus, continere se non potuit. Quarto eadem affligebant
 omnia. Quinto per alvum secessere sincera, biliosa, laevia,
 pingua, urinae tennes, pellucidae, paulum ad intelligen-
 tiam rediit. Sexto circa caput tenuis et paucus sudor ob-
 ortus est cum extremorum frigore et livore, multa corporis
 incontinentia et jactatio, nihil demisit alvus, urinae resiste-
 runt, febris acuta. Septimo voce defectus est, corporis
 summa non amplius ad calorem revocari poterant, nihil
 minxit. Octavo sudor frigidus per omnia membra diffusus
 est, cum pustulis rubentibus, rotundis, parvis, varis non
 absimilibus, quae permanebant neque abscessum faciebant.
 Alvus vero parum concitata, stercora tenuia, [crudis similia
 multa non sine labore demisit, urina cum dolore mordax
 reddebatur, corporis summa paulisper ad calorem reduce-
 bantur, somni exigui erant ac veluti sopores, vox defecit,
 urinae tenues et perspicuae. Nono eadem fere omnia.
 Decimo potum non capiebat, sopore detinebatur, somni au-
 tem exigui erant. Ab alvo similia prodibant, minxit affa-
 tum suberassum in matella depositum. Quod subfederat hor-

Ed. Chart. IX. [101. 103.] Foef. II. 970. 974. Ed. Lind. I. (674. 675.)
 ῥησεν ἀθρόον ὑποπαχὺ καίμενον. ὑπόστασις κριμνώδης λευκή,
 ἄκρα πάλιν ψυχρά. ἐνδεκάτῃ ἀπέθανεν. ἐξ ἀρχῆς τούτῳ
 καὶ διὰ τέλος πνεῦμα μέγα ἄραιόν. ὑποχοιδρίου παλμός
 ξυνεχής, ἡλικίῃ ὡς περὶ ἔτεα εἴκοσι.

[103] || (675) [*Ἀρρώστος τρίτος.*] Ἡροφῶντι πυρετός
 ὄξυς, ἀπὸ κοιλίης ὀλίγα. τεινεσμώνδεα κατ' ἀρχάς. μετὰ δὲ
 ταῦτα λεπτά διήει χολώδεα, ὑπόσυχα. ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν,
 οὖρα μέλανα λεπτά. πέμπτῃ πρωὶ κώφωσις. παρωξύνθη πάν-
 τα, σπλὴν ἐπήρθη, ὑποχοιδρίου ξύντασις. ἀπὸ κοιλίης ὀλίγα
 μέλανα διήλθε, παρεφρόνησεν. ἕκτη ἐλήρσει, ἐς νύκτα ἰδρώς,
 ψύξις, λῆρος παρέμενεν. ἐβδόμῃ περιέψυκτο, διψώδης,
 παρέκρουσε νύκτα, κατενόει, κατεκοιμήθη. ὀγδόῃ ἐπύρεσε,
 σπλὴν ἐμειοῦτο, κατενόει πάντα, ἤλγησεν κατὰ βουβῶνα.
 ἔπαρμα τὸ πρῶτον σπληνός κατ' ἴξιν. ἔπειτα ἐπόνει ἐς ἀμ-
 φοτέρως κνήμας, νύκτα εὐφόρως, οὖρα εὐχρούστερα, ὑπόστα-

dei tosti non exacte moliti crassioribus frustulis simile erat,
 album, summa corporis iterum frigida. Undecimo die obiit.
 Huic per exordia ad extremum usque spiratio magna et rara
 fuit, et continens praecordiorum palpitatio. Aetatis annum
 agebat fere vigesimum.

[*Aeger Tertius.*] Herophontem febris acuta prehen-
 dit, alvus circa initia pauca et ejusmodi in crebra et inani
 egerendi voluntate solent, demisit, deinde vero tenuia, bi-
 liosa et copiosa. Somnum nullum capiebat, urinae nigrae
 et tenues erant. Quinto die mane surditas obvenit, exa-
 sperata sunt omnia, lien sublatus intumuit, cum praecordio-
 rum contentione ex alvo pauca et nigra percurrebant, deli-
 puit. Sexto delirabat, sub noctem sudor ocortus est, fri-
 gus, delirium perseverabat. Septimo corporis summa per-
 frixerunt, siticulosus fuit, deliravit, sub noctem ad mentem
 rediit, dormivit. Octavo febricitavit, lien imminuebatur,
 prorsus ad intelligentiam rediit. Ad inguen doluit, primum-
 que ei tumor subortus est qua lieni e directo respondebat,
 deinde dolor ad utramque tibiam transiit, nox facilis, urinae
 melius coloratae, in quibus quaedam alba subsidebant. Die

Ed. Chart. IX. [103. 104.] Foesl. II. 974—976. Ed. Lind. I. (675. 676.)
 σιν εἶχε σμικρὴν. ἐνάτῃ ἰδρωσεν, ἐκρίθη, διέλιπεν, πέμπτη
 ὑπέστρεψεν, αὐτίκα δὲ || σπλὴν ἐπήρθη, πυρετός ὄξυς, κώ-
 φωσις πάλιν. μετὰ δὲ τὴν ὑποστροφὴν τρίτῃ σπλὴν ἐμει-
 οὔτο. κώφωσις ἦσσαν, σκέλεα ἐπωδύνως, νύκτα ἰδρωσεν,
 ἐκρίθη ἐπικαιδεκάτῃ, οὐδὲ παρέκρουσεν ἐπὶ τῇ ὑποστροφῇ.

[104] || [Ἀρρώστος τέταρτος.] Ἐν Θάσῳ Φιλίνου γυ-
 ταῖκα θυγατέρα τεκοῦσαν κατὰ φύσιν καθάρσεως γινομένης
 καὶ ἰᾶλλα κούφως διάγουσαν, τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἐοῦσαν
 μετὰ τὸν τόκον, πῦρ ἔλαβε μετὰ ῥίγεος. ἤλγε δὲ ἀρχομένη
 καρδίην, καὶ περὶ ὑποχόνδριον δεξιόν. γυναικίων πόνοι, κά-
 θαρσις ἐπαύσατο, προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἐκουφίσθη. κε-
 φαλῆς δὲ καὶ τραχήλου καὶ ὀσφύος πόνοι παρέ(676)μενον.
 ὕπνοι οὐκ ἐνήσαν, ἄκρα ψυχρά, διψώδης, κοιλίη ξυτεκαύθη,
 σμικρὰ διήει οὖρα λεπτά, ἄχροα κατ' ἀρχάς. ἐκταίῃ ἐς νύκτα
 παρέκρουσε πολλὰ καὶ πάλιν κατενόει. ἐβδόμῃ διψώδης, δια-
 χορήματα χολώδεα κατακορέα. ὀγδόῃ ἐπερρύγωσε πυρετός

nono sudore oborto morbus decrevit, intermisit. Quinto
 post reversus est die, simulque lien in tumorem sublatus est,
 febris acuta rursusque surditas. Tertio post recidivam die
 imminuebatur lienis tumor, minorque surditas erat, dolor
 crura invasit, noctu sudore oborto ad decimum septimum
 diem judicatus est, neque in morbi reversione deliravit.

[Aeger Quartus.] Philini uxorem in Thaso quae
 filiam pepererat, cum ex naturae praescripto purgationes
 procederent, caeteraque leviter haberet, decimo quarto
 post partum die, ignis, hoc est febris vehementissima,
 cum rigore prehendit. Huic circa exordia oris ven-
 triculi dolor contigit et praecordiorum dextrorum, loco-
 rum muliebrium dolores, purgatio defecta est. Ex sub-
 dito autem pefso ista quidem allevata sunt, capitis vero
 et cervicis lumborumque dolores perseverabant, somni non
 aderant, extrema frigida, sitibunda erat, alvus adusta
 pauca demittebat. Urinae tenues et per initia decolorae.
 Sexto die ad noctem multum deliravit, rursusque ad intelli-
 gentiam rediit. Septimo siticulosa, dejectiones biliosae, in
 plenum et affatim coloratae. Octavo novo rigore suborto

Ed. Chart. IX. [104. 106.] Foesl. II. 978. 979. Ed. Lind. I. (576.)
 ὄξυς, σπασμοὶ πολλοὶ μετὰ πόνου, πολλὰ παρέλεγεν. ἐξαι-
 στατο βάλανον προσθεμένη. πολλὰ διήλθε μετὰ περιζήτου
 χολώδεος. ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν. ἐνάτη σπασμοὶ, δεκάτη σμικρὰ
 κατενόει, ἐνδεκάτη ἐκοιμήθη, πάντων ἀνεμνήσθη. ταχὺ δὲ
 πάλιν παρέκρουσεν, οὖρει δὲ μετὰ σπασμῶν, ἀθρόον πολὺν
 ὀλιγώκεις ἀναμνησκόντων παχὺ λευκόν. οἷον γίνεται ἐκ τῶν
 καθίσταμένων ὅταν ἀνὰ ταράχῃ κείμενον πολὺν χρόνον. οὐ
 καθίστατο, χροῶμα καὶ πάχος ἔκκελον οἷον γίνεται ὑποζυγίου,
 τοιαῦτα οὖρει οἷα καὶ ἐίδον. περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτην
 εὐοσμή παλμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος. λόγοι πολλοὶ, σμικρὰ
 κατενόει. διὰ ταχέων δὲ πάλιν παρέκρουσεν. περὶ δὲ ἑπτα-
 καιδεκάτην εὐῖσα ἦν ἄφωτος, εἰκοστῇ ἀπέθανε.

[106] || [Ἀρρώστος πέμπτος.] Ἐπικράτειος γυναῖκα,
 ἣ κατέκειτο παρὰ Ἀρχιγέτην, περὶ τόκον ἤδη εὐῖσαν ῥίγος
 ἔλαβε ἰσχυρῶς, οὐκ ἐθερμάνθη ὥς ἔλεγον, καὶ τῇ ὑστεραίῃ
 τοιαῦτα. τρίτῃ δὲ ἔτεκε θυγατέρα καὶ τὰλλα πάντα κατὰ

febris acuta prehendit, convulsiones multae non sine dolore,
 multum deliravit. Glande subdita ad defidendum exurrexit,
 multaque prodierunt cum bilioso affluxu. Somnum capere
 non poterat. Nono convulsiones, decimo aliquantulum
 mente constabat, undecimo dormivit, omnia in memoriam
 subierunt, sed statim rursus deliravit. Convulsa autem uri-
 nam confertim multam reddidit, raro ab iis qui affidebant
 admonita, crassam, albam, quale quid in subsidentibus
 urinis visitur, quae longo intervallo in matula depositae et
 reservatae returbantur, eaque non subsidebat, sed colore
 et crassitudine veterini generis urinas referebat. Atque isti-
 usmodi fuerunt urinae quas videre licuit. Ad decimum
 quartum diem totum corpus palpitationes occuparunt, mul-
 tum loquebatur, aliquantulum mente constabat, sed confestim
 rursus desipuit. Circa decimum septimum voce defecta est,
 vigesimo obiit.

[*Aeger Quintus.*] Epicratis uxor quae apud Archi-
 geten decumbebat, cum jam partus instaret vehementi rigore
 correpta est, nec, ut aiebant, incaluit et postridie eadem
 adfuerunt. Tertio die filiam peperit, caeteraque omnia

Ed. Chart. IX. [106.] Foef. II. 979. Ed. Lind. I. (676, 677.)
 λόγον ἤλθε. δευτέρῃ μετὰ τόκον ἔλαβε πυρετὸς ὀξύς, καρ-
 δίης πόνος καὶ γυναικείων. προσθεμένη δὲ ταῦτα μὲν ἔκου-
 σίθη. (677) κεφαλῆς δὲ καὶ τραχήλου καὶ ὀσφύος πόνος,
 ὕπνοι οὐκ ἐνήσαν. ἀπὸ δὲ κοιλίης ὀλίγα χολώδεα λεπτὰ διήει-
 ἀκρητα. οὐρα λεπτὰ ὑπομέλανα. ἀφ' ἧς δὲ ἐλάμβανε πῦρ ἐς
 νύκτα, ἑκταίῃ παρέκρουσε. ἐβδόμῃ πάντα παρωξύνθη, ἄγρου-
 πνος, παρέκρουσε, διψώδης, διαχωρήματα χολώδεα κατα-
 κορέα. ὀγδόῃ ἐπερρώγισεν, ἐκοιμήθη πλείω. ἐνάτῃ διὰ τῶν
 αὐτῶν. δεκάτῃ σκέλεα ἐπιπότως ἤλγει. καρδίης πάλιν ὀδύνη,
 καρηβαρίη, οὐ παρέκρουσεν, ἐκοιμᾶτο μᾶλλον. κοιλίῃ ἐπέστη.
 ἐνδεκάτῃ οὖρησεν εὐχρωώτερα, συχνὴν ὑπόστασιν ἔχοντα.
 διήγε κορυφότερον. τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἐπερρώγισε πυρετὸς
 ὀξύς. πεντεκαίδεκάτῃ ἡμέρας χολώδεα ξανθὰ ὑπόσχυα. ἰδρω-
 σεν ἄπυρος, ἐς νύκτα δὲ πυρετὸς ὀξύς, οὐρα πάχος ἔχοντα.
 ὑπόστασις λευκή. ἐξκαιδεκάτῃ παρωξύνθη νύκτα καὶ δυσφύ-
 ρως, οὐχ ὕπνωσε, παρέκρουσεν. ὀκτωκαιδεκάτῃ διψώδης,

rite atque ordine processerunt. Altero a partu die eam fe-
 bris acutaprehendit, cum oris ventriculi et locorum mulie-
 brium dolore. Quae quidem omnia ex subdito pello allevata
sunt, sed tum capitis tum cervicis ac lumborum dolor in-
vasit, neque fomni ulli aderant. Ex alvo pauca, biliosa,
tenuia et sincera demisit, cum urinis tenuibus et nigrican-
tibus. Sexto postquam febris corripuit die sub noctem de-
liravit. Septimo exasperata sunt omnia, cum pervigilio
desipuit, sitibunda fuit, ex alvo biliosa omnia abundeque
colorata secesserunt. Octavo rursus suborto rigore liberalius
quievit. Nono iisdem perseverantibus, decimo molestus cru-
rum rursusque oris ventriculi dolor invasit cum capitis gra-
vitate et absque delirio, aliquanto plus dormivit, alvus sub-
stitit. Undecimo melius coloratas urinas cum copioso sedi-
mento reddidit, levius habuit. Decimo quarto suborto novo
rigore febris acutaprehendit. Decimo quinto biliosa, flava,
subfrequentia vomitione refusa sunt, ex sudore febris reli-
quit. Sub noctem febris acuta, urinae crassae quae album
habebant sedimentum. Quibus decimo sexto ad noctem
ingravescentibus moleste habuit, non dormivit, deliravit.

Ed. Chart. IX. [106. 108.] Foef. II. 979. 982. Ed. Lind. I. (677. 678.)
 γλωσσοσά ἐπεκαύθη, οὐχ ὕπνωσε, παρέκρουσε πολλά. σκέλεα
 ἐπωδύνως εἶχε, περὶ δὲ εἰκοστὴν πρῶτὴν σμικρὰ ἐπεβρίγασε
 κομματιώδης, δι' ἡσυχίης ὕπνωσε, ἡμεσὲς χολώδεα ὀλίγα, μέ-
 λατα, ἐς νύκτα κώφωσις, περὶ δὲ πρῶτην καὶ εἰκοστὴν πλευ-
 ροῦ ἀριστεροῦ βόρος, δι' ὅλου μετ' ὀδύνης, σμικρὰ ἐπέβησεν,
 οὐρα δὲ πάχος ἔχοντα, θολερὰ, ὑπερνήθρα, κείμενα οὐ κα-
 θίστατο. τὰ δ' ἄλλα κουφοτέρως, οὐκ ἄπυρος, αὐτὸς ἐξ
 ἀρχῆς φάρυγγα ἐπωδύνως. ἔρευθος, κίων ἀνεσπασμένος, ῥεῖμα
 θριμύ. δακνῶδες, ἀλμυρῶδες διὰ τέλεος παρέμενε, περὶ δὲ
 εἰκοστὴν ἐβδόμην (678) ἄπυρος, οὐροισιν ὑπόστασις, πλευ-
 ρὸν ἤλγειν. περὶ δὲ πρῶτην καὶ τριακοστὴν, πῦρ ἐλάβετο.
 κοιλίῃ χολώδεσιν ὑπετιυράχθη. ἡμεσὲς τῇ τεσσαρακοστῇ ὀλίγα
 χολώδεα ἐκρίθη τέλειος ἄπυρος τῇ ὀγδοηκοστῇ.

[108] || [Ἀγρόστος ἔκτος.] Κλεονακτίδην, ὃς κατέ-
 κειτο ἐπάνω τοῦ Ἡρακλείου, πῦρ ἔλαβε πεπλανημένος, ἤλγει
 δὲ καὶ κεφαλὴν ἐξ ἀρχῆς καὶ πλευρὸν ἀριστερόν, καὶ τῶν

Decimo octavo sitibunda fuit, lingua retorrída, non dormi-
 vit, multum deliravit, crurum dolor infestavit. Ad vige-
 simum mane parvo suborto rigore sopor tenuit, placide dor-
 mivit, biliosa pauca, nigra vomuit, sub noctem surditas
 oborta est. Circiter vero vigesimum primum sinistrum latus
 undique gravitas cum dolore occupavit, parva insuper sub-
 orta tussi, urinae crassae, turbulentae, subrubrae, quae
 depositae non subsederunt. Caetera vero levius habuit, ne-
 que a febre immunis fuit. Statim per exordia faucium dolor
 et rubor adfuit, columella contracta fuit fluxio acris, mor-
 dax et salsa ad extremum perseveravit. Ad vigesimum septi-
 mum diem febre libera, urinae cum sedimento aderant, la-
 tus aliquantulum doluit. Ad trigesimum vero quartum febris
 corripuit, alvum biliosa conturbarunt. Quadragesimo pauca
 biliosa vomuit. Octogesimo judicatione prorsus est absoluta
 et febre liberata.

[Aeger sextus.] Cleonactidem qui supra Heraclium
 decumbebat, ignis hoc est febris vehemens, vago et incerto
 quodam ordineprehendit. Capitis et lateris sinistri circa

Ed. Chart. IX. [108.] Foef. II. 982. Ed. Lind. I. (678.)
 ἄλλων πόνοι κοπιώδεα τρόπον. οἱ πυρετοὶ παροξυνόμενοι,
 ἄλλοτε ἄλλοίως ἀτάκτως. ἰδρωῖτες ὅτε μὲν, ὅτε δ' οὐ, τὰ μὲν
 πλεῖστα ἐπεσήμενον οἱ παροξυσμοὶ, ἐν κρίσεμοις μᾶλλον.
 περὶ δὲ εἰκοστὴν τετάρτην χειρὰς ἄκρας ἐψύχετο, ἡμεσες χο-
 λώδεα ξανθὰ, ὑπόστυνα, μετ' ὀλίγον δὲ ἰώδεα, πάντων ἐκου-
 φίσθη. περὶ δὲ τριακοστὴν ἐόντι ἤρξατο ἀπὸ ῥινῶν αἰμορ-
 ραγεῖν ἐξ ἀμφοτέρων καὶ ταῦτα πεπλανημένως κατ' ὀλίγον
 μέχρι κρίσεως. οὐκ ἀπόσιτος δὲ οὐδὲ διψώδης παρὰ πάντα
 τὸν χρόνον, οὐδὲ ἄγρυπνος. οὖρα δὲ λευκὰ, οὐκ ὕγρως.
 περὶ δὲ τεσσαρακοστὴν ἐὼν οὖρησεν ὑπέρυθρα. ὑπόστα-
 σιν πολλήν, λίην ἐρυθρὴν ἔχοντα. ἐκουφίσθη, μετὰ δὲ
 ταῦτα ποικίλως τὰ τῶν οὖρων ὅτε μὲν ὑπόστασιν εἶχεν,
 ὅτε δὲ οὐ. ἐξηκοστῇ οὖρῳσιν ὑπόστασις πολλή καὶ λευκή
 καὶ λείη. ξυνέδωκε πάντα, πυρετοὶ διέλιπον, οὖρα λεπτά
 μὲν, εὐχρῶα δέ. ἐβδομηκοστῇ ἄπυρος διέλιπεν ἡμέρας
 δέκα. ὀγδοηκοστῇ ἐπεβίβωσε, πυρετὸς ὁξὺς ἔλαβεν.

initia dolor adfuit, caeterorumque membrorum perinde ac
 ex lassitudine labores. Februm accessiones aliae sub-
 inde absque ullo ordine, et nunc quidem sudores, nunc
 vero minime. Februm insultus ut plurimum diebus decre-
 toriis fere invadebant. Ad vigesimum [quartum diem ex-
 tremas manus frigefcebant, vomitione refusa sunt biliosa,
 flava, subfrequentia, non longe vero post, virulenta, qui-
 bus omnibus levatus est. Circiter trigesimum sanguis fluere
 ex utraque nare coepit, idque inconstanter paulatim ad ju-
 dicationem usque, sed nec cibum averfabatur, nec siticulo-
 sus toto tempore fuit, neque vero insomnia torquebatur,
 urinae tennes, non tamen decolores erant. Ad quadrage-
 simum vero subrubra minxit, cum sedimento multo rubro,
 levius habuit. Post quae varie se habuerunt urinae, ut quae
 interdum sedimentum haberent, interdum vero nequaquam.
 Sexagesimo urinis sedimentum multum, album et laeve ad-
 fuit, remissa sunt omnia, febris intermisit. Urinae vero
 iterum tennes quidem, boni coloris tamen. Die septuage-
 simo a febre liber fuit, quae dies decem intermisit. Octo-
 gesimo rigore oborto febris acuta prehendit, sudor multus,

D d 2

Ed. Chart. IX. [108—110.] Foesl. II. 982—984. Ed. Lind. I. (679.)
ἰδρωσε πολλῶ. (679) οὖροισιν ὑπόστασις ἐρυθρὴ, λεῖη. τε-
λείως ἐκρίθη.

[109] || [Ἀρρώστος ἑβδομος.] Μέτωπα πῦρ ἔλαβεν,
ὀσφύος βάρος ἐπώδυνον. δευτέρῃ ὕδωρ πίνοντι ὑπόσιχνον,
ἀπὸ κοιλίης καλῶς διήλθεν. τρίτῃ κεφαλῆς βάρος. διαχωρή-
ματα λεπτά, χολώδεα, ὑπέρυθρα. τετάρτῃ πάντα παρωξύνθη.
ἐξ ὅνῃ ἀπὸ δεξιῶν μυκτῆρος αἷμα δις ὀλίγον. νύκτα δυσφύως.
διαχωρήματα ὅμοια τῇ τρίτῃ. οὖρα ὑπομέλαινα εἶχεν. ἐναιώ-
ρημα ὑπομέλαν ἐὼν διεσπασμένον οὐχ ἰδρύετο. πέμπτῃ ἐξ ὅνῃ
λαῦρον ἐξ ἀριστεροῦ ἔκρητον. ἰδρωσεν, ἐκρίθη, μετὰ δὲ κρί-
σιν ἄγρυπτος παρέλεγεν. οὖρα λεπτά ὑπομέλαινα. λουτροῖσιν
ἐχρήσατο κατὰ κεφαλῆς, ἐκοιμήθη, κατενόει, τούτῳ οὐχ ὑπέ-
στρεψεν, ἀλλ' ἡμοῦρά γη πολλάκις καὶ μετὰ κρίσιν.

[110] || [Ἀρρώστος ὀγδοος.] Ἐρασιόν, ὃς ὥκει παρὰ
Βοώτου χαράδρην, πῦρ ἔλαβε μετὰ δεῖπνον, νύκτα ταραχώ-
δης. ἡμίρην τὴν πρώτην δι' ἡσυχίης, νύκτα ἐπιπόνως. δευ-

urinis sedimentum rubrum, laeve adfuit. Quibus perfecta
judicatio successit.

[*Aeger septimus.*] Metonem ignis, hoc est febris vehe-
mens, prehendit cum lumborum gravitate et dolore. Postri-
die ex liberaliore aquae potu alvus recte demisit. Tertio
capitis gravitas tenuit, dejectiones tenues, biliosae, aliquan-
tulum rubentes prodierunt. Quarto exasperata sunt omnia,
bis ex nare dextra sanguis paulatim effluxit, nox laboriosa,
dejectiones eadem quae die tertio, urinae nigricantes, quae
sublime quiddam in medio innatans, subnigrum divulsim
nec subliftens habebant. Quinto die ex nare sinistra libe-
raliter sanguis sincerus effluxit, sudore oborto judicatus est.
Post judicationem autem cum pervigilio praeter rationem
loquebatur, urinae tenues et nigricantes erant. Post capitis
perfusiones quievit, mente constitit. Huic morbus non re-
vertit, verum etiam post judicationem crebro sanguis e nari-
bus erupit.

[*Aeger Octavus.*] Erasimum qui ad Bootae torrentem
habitabat, febris a coena vehemens corripuit, noctem tur-
bulentam transegit. Primus dies quietus fuit, nox laboriosa.

Ed. Chart. IX. [110. 111.] Foesl. II. 984. 985. Ed. Lind. I. (679. 680.)
 τέττην πάντα παρωξύνθη, ἐς νύκτα παρέκρουσε. τρίτη ἐπιπό-
 τως, παρέκρουσε πολλά. τετάρτη δυσφορώτατα, ἐς δὲ τὴν
 νύκτα οὐδὲν ἐκοιμήθη, ἐνύπνια καὶ λογισμοί. ἔπειτα χεῖρω,
 μεγάλη καὶ ἐπίκαιρα, φόβος, δυσφορία. πέμπτη πρῶτον κατήρ-
 τητο καὶ κατενόει πάντα. πούλὸν δὲ πρὸ μέσου ἡμέρης ἐξε-
 μάνη. κατέχειν οὐκ ἠδύνατο, ἄκρα ψυχρὰ ὑποπέλια, οὐρα
 ὑπέσιη, ἀπέθανε περὶ ἡλίου δυσμῆς. τούτῳ οἱ πυρετοὶ διὰ
 τέλος ξὺν ἰδρῶτι. (680) ὑποχόνδρια μετέωρα, ζύττασις μετ'
 ὀδύνης. οὐρα δὲ μέλανα ἔχοντα ἐναιωρήματα στρογγύλα, οὐχ
 ἰδρύνετο. ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα διήει, δίψα διὰ τέλος οὐ
 λίην. σπασμοὶ δὲ πολλοὶ ξὺν ἰδρῶτι περὶ θάνατον.

[111.] || [Ἀρρώστος ἑνατος.] Κρίτων ἐν Θάσῳ, ποδὸς
 ὀδύνη ἤρξατο ἰσχυρὴ ἀπὸ δακτύλου τοῦ μεγάλου. ὀρθοστά-
 δην περιμόντι, κατεκλίθη αὐθημερόν, φρικώδης, ἀσώδης,
 μικρὰ ὑποθερμαινόμενος, νύκτα παρεφρόνησε. δευτέρῃ οἰδημα
 δὲ ὕλου τοῦ ποδὸς, καὶ περὶ σφυρὸν ὑπέρυθρον μετὰ ξυν-

Postridie ingravescentibus omnibus sub noctem deliravit.
 Tertio die laboriose habuit, multum deliravit. Quarto gra-
 vissime, per noctem vero nihil dormivit, somnia aderant
 et ratiocinationes, deinde deteriora magna et imprimis ani-
 madvertenda, timor et magna corporis incontinentia.
 Quinto mane composuit erat, omninoque ad intelligentiam
 redierat. Ad meridiem vero valde insanivit, neque se cohi-
 bere poterat, summa corporis frigida et liventia, urinae cru-
 dae, sub solis occasum defunctus est. Huic ad extremum us-
 que febres cum sudore aderant, praecordiorum tumor et
 contentio non sine dolore. Urinae vero nigrae, sublimia
 quaedam in medio innatantia rotunda habebant, neque sub-
 sidebant, et ex alvo stercora demissa sunt. Sitis continua non
 magna tamen. Convulsiones cum sudore sub mortem multae.

[Aeger nonus.] In Thaso Critoni erecto et obambulanti
 pes vehementer dolere ex pollice coepit, eodem die decu-
 buit cum horrore et stomachi fastidio aliquantulum incate-
 scens, sub noctem desipuit. Postridie per totum pedem et
 ad talum tumor subruber et contentus, pustulae parvae ni-

Ed. Chart. IX. [111. 112.] Foef. II. 985. 986. Ed. Lind. I. (680. 681.)
 τάσιος. φλυκταινίδια μέλανα, πυρετός ὀξύς, ἐξεμάτη. ἀπὸ δὲ
 κοιλῆς, ἄκρητα, χολώδεα, ὑπόσυχνα διήλθεν. ἀπέθανεν ἀπὸ
 τῆς ἀρχῆς δευτεραίος.

[112] [Ἀῤῥώστος δέκατος.] Τὸν Κλαζομένιον, ὃς κατέ-
 κειτο παρὰ τὸ Φρυγίδεω φρέαρ, πῦρ ἔλαβεν. ἤλγει δὲ κε-
 φαλήν, τράχηλον, ὅσφιν ἐξ ἀρχῆς, αὐτίκα δὲ κώφωσις, ὕπνοι
 οὐκ ἐνῆσαν, πυρετός ὀξύς ἔλαβεν, ὑποχόνδριον ἐπῆρτο μετ'
 ὄγκου, || οὐ λίην σύντασις, γλῶσσα ξηρή. τετάρτῃ ἐς νύκτα
 παρεφρόνησε. πέμπτῃ ἐπιπόνως καὶ πάντα παρωξύνθη. περὶ
 δὲ ἐνδεκάτῃν σμικρὰ ἐτέδωκεν. ἀπὸ δὲ κοιλῆς ἐξ ἀρχῆς
 καὶ μέχρι τεσσαρεσκαίδεκάτῃν λεπτά, πολλὰ, ὑδατόχροα διήει.
 εὐφύως τὰ περὶ διαχώρησιν διήγεν. ἔπειτα κοιλὴ ἐπέστη,
 οὖρα διὰ τέλος λεπτά μὲν, εὐχροα δὲ καὶ πολλὰ εἶχεν ἐναι-
 ωρήματα ὑποδιεσπασμένον οὐχ ἰδρύνετο. περὶ δὲ ἑκτὴν καὶ
 δεκάτῃν οὖρησεν ὀλίγω παχύτε(681)ρα. εἶχε σμικρὴν ὑπό-

grae, febris acuta, infania correptus est. Ex alvo mere bi-
 liosa plurima procefferunt. Postridie ex quo laborare coe-
 perat mortuus est.

[*Aeger decimus.*] Clazomenius, qui ad Phrynichidae
 puteum decumbebat, igne h. e. vehementissima febre cor-
 reptus, per exordia ex capite, cervice et lumbis dolere coe-
 pit. Confestim surditas invasit, neque somni aderant, febris
 acutaprehendit, praecordium in tumorem sublatum fuit,
 neque valde contentum, lingua arida. Die quarto sub noctem
 deliravit. Quinto cum molellia exasperata sunt omnia, ad
 undecimum vero aliquantulum remiserunt, alvus ab initio
 ad decimum quartum usque multa, tenuia, aquae similia
 transmiltebat. Quod ad dejectiones attinet, commode ha-
 bebat, deinde alvus suppressa est. Urinae per totum morbum
 tenues quidem, boni tamen coloris erant et sublimis quiddam
 in medio innatans multum, nonnihil dispersum habebant
 neque subsidebant. Ad decimum sextum paulo crassiores
 urinas reddidit, quibus paulum inerat sedimenti, nonnihil
 allevatus est, meliusque sibi constabat. Decimo septimo
 rursus tenues profluxerunt, secundum utramque aurem tumor

Ed. Chart. IX. [112. 113.] Fœf. II. 986. 987. Ed. Lind. I. (681.)
 στασιν, ἐκρύψισεν ὀλίγω, κατενόει μᾶλλον. ιζ' δὲ πάλιν
 λεπτά, παρὰ δὲ τὰ οὐατα ἀμφοτέρω ἐπὶ ῥῥῃ ξὺν ὀδύνῃ.
 ὕπνοι οὐκ ἐνήσαν, παρελήρει, περὶ δὲ τὰ σκέλεα ἐποιδύνως
 εἶχε. κ' ἄπυρος ἐκρίθη, οὐχ ὕδρωσε, πάντα κατενόει. περὶ
 δὲ κζ' ἰσχύου ὀδύνῃ δεξιῷ ἰσχυρῶς. διὰ ταχέων ἐπαύσατο.
 τὰ δὲ παρὰ τὰ οὐατα οὔτε καθίστατο οὔτε ἐξεπύει, ἤλγεε
 δὲ περὶ δὲ τὴν λὰ διάφροια πολλοῖσιν ὑδαιώδεσι μετὰ δυσ-
 επεριωδέων. οὔρα παχέα οὔρει, κατέστη παρὰ τὰ ὦτα. περὶ
 δὲ τὴν μ' ὀφθαλμὸν δεξιὸν ἤλγει. ἀμβλύτερα ἑώρα, κα-
 τέστη.

[113] || [Ἀγέωστος ἐνδέκατος.] Τὴν Δρομεάδεω γυ-
 ναῖκα, θυγατέρα τεκοῦσαν καὶ τῶν ἄλλων πάντων γενομένων
 κατὰ λόγον δευτεραίην ἐοῦσαν ῥίγος ἔλαβε, πυρετὸς ὀξύς.
 ἤρξατο δὲ πονεῖν τὴν πρώτην περὶ ὑποχόνδριον, ἀσώδης,
 σρικώδης, ἀλύουσα, καὶ τὰς ἐχομένας οὐχ ὕπνωσε. πνεῦμα
 ἀραιὸν, μέγα, αὐτίκα ἀνεσπασμένον. β', ἀφ' ἧς ἐρύγιωσεν

cum dolore subortus est, somni non aderant, delirabat,
 crurum dolore vexabatur. Vigesimo judicatione a febre
 vindicatus est, non sudavit, omninoque ad intelligentiam
 rediit. Circa vigesimum septimum vehemens coxendicis
 dolor obortus statimque sedatus est. Quae autem ad aures
 erant tubercula neque conquiescebant, neque suppurabant,
 verum dolebant. Ad trigesimum primum ex alvi profluvio,
 aquosa excrementa multa et cujusmodi in difficultate inte-
 stinorum esse solent, prodierunt, crassas urinas reddidit,
 tubercula circa aures conquieverunt. Circa quadragesimum
 vero oculi dextri dolor subortus est, hebetior visus fuit,
 constitit.

[Ager undecimus.] Dromeadae conjugem, postquam
 filiam peperisset, caeteraque omnia rite atque ordine pro-
 cederent, postridie rigor cum febre acutaprehendit. Primo
 statim die praecordii dolor invasit, non sine stomachi fasti-
 dio, horrore, magnaue corporis incontinentia, neque iis
 qui post consecuti sunt diebus somnum capere potuit. Spi-
 ratio rara, magna subitoque revulsa ac velut retracta fuit.

Ed. Chart. IX. [113.] Foesl. II. 987. Ed. Lind. I. (681. 682.)
 ἀπὲ κοιλῆς καλῶς κόπρανα διήλθεν. οἶρα παχέα, λευκά,
 θολερὰ, οἷα γίνεται ἐκ τῶν καθισταμένων, ὅταν ἀτατα-
 ρχθῇ κείμενα χρόνον πολὺν. οὐ καθίστατο, νύκτα οὐκ ἐκοι-
 μήθη. τρίτῃ περὶ μέσον ἡμέρης ἐπερῆίωσε, πυρετός ὤξυς,
 οὔρα ὅμοια. ὑποχονδρίου πόνος, ἀσώδης, νύκτα δυσφόρος
 οὐκ ἐκοιμήθη. ἴδρωσε δι' ὅλου ὑπόψυχα, ταχὺ δὲ πάλιν
 ἀνεθερμάνθη. (682) δ' περὶ μὲν ὑποχόνδρια μικρὰ ἐκου-
 φίσθη. κεφαλῆς δὲ βάρος μετ' ὀδύνης ὑπεκαρώθη, ἔσταξε
 μικρὰ ἀπὸ ῥινῶν. γλῶσσαι ἐπιξηρός, διψώδης, οὔρα λεπτά
 ἐλαιώδεα, σμικρὰ ἐκοιμήθη. ε' διψώδης, ἀσώδης, οὔρα
 ὅμοια, ἀπὸ κοιλῆς οὐδέν, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης πολλὰ παρ-
 ἔκρουσε, καὶ πάλιν ταχὺ σμικρὰ κατενόει. ἀνισταμένη ὑπε-
 καρώθη, ψύξις μικρὰ, νυκτός ἐκοιμήθη, παρἔκρουσε. σ'
 πρωὶ ἐπερῆίωσε. ταχὺ δὲ διεθερμάνθη, ἴδρωσε δι' ὅλου
 ἄκρα ψυχρά, παρἔκρουσε, πνεῦμα μέγα ἀραιὸν, μετ' ὀλίγον
 σπασμοὶ ἀπὸ κεφαλῆς ἤρξαντο, ταχὺ ἀπέθανεν.

Postridie ejus diei quo rigor cepit, ex alvo commode stercora processerunt, urinae crassae, albae, turbulentae, cujusmodi esse solent quae subfederunt, ubi in matella multo tempore depositae returbantur, neque subfidebant, noctu nihil dormivit. Tertio ad meridiem novo suborto rigore febris acataprehendit, urinae similes, praecordii dolor, stomachi fastidium et nausea aderant, nox difficilis fuit, neque dormivit, sudor per totum corpus frigidus diffusus est, statim tamen rursus ad calorem rediit. Quarto praecordii dolor aliquantum remisit, sed una cum dolore capitis gravitas adfuit, sopore nonnihil detenta est, nares paucum stillarunt sanguinem, lingua valde resiccata, sitibunda fuit, urinae tenues, oleosae, parum dormivit. Quinto siticulosa, nauseabunda, urinae eadem, ex alvo nihil secessit, circa meridiem valde deliravit, confestimque rursus parum ad intelligentiam rediit, ubi surrexisset, sopore detenta est, paulum perfrixit, nocte dormivit, deliravit. Sexto die mane novus subortus est rigor celeriterque recaluit, sudor toto corpore dimanavit, extrema frigescebant, deliravit, spiratio magna et rara fuit. Paulo post convulsionibus a capite subortis celeriter defuncta est.

Ed. Chart. IX. [114.] Foss. II. 988. 989. Ed. Lind. I. (682. 683.)

[114] || [Ἀθήνωστος δωδέκατος.] Ἄνθρωπος θερμαινόμενος ἐδείπνησε καὶ ἔπει πλέον, ἤμεσε πάντα νυκτός, πυρετός ὀξύς. ὑπογοιθρίου δεξιῷ πόνος, φλεγμονή ὑπολάπαρος ἐκ τοῦ εἶσω μέρους, νύκτα δυσφόρος. οὐρα δὲ κατ' ἀρχὰς πάχος ἔχοντα, ἐρυθρὰ, κείμενα οὐ καθίσταται. γλῶσσα ἐπίξηρος, οὐ λίην διψώδης. δ' πυρετός ὀξύς. πόνοι πάντων. ε' οὐρησε λεῖον ἐλαιῶδες πολὺν. πυρετός ὀξύς. στ' δαίλης πολλὰ παρέκρουσεν. || οὐδὲ ἐς νύκτα ἐκοιμήθη. ζ' πάντα παρωξύνθη, οὐρα ὅμοια, λόγοι πολλοί, κατέχειν οὐκ ἡδύνατο. ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῶ ὕγρα ταραχώδεια διήλθε μετὰ ἐλμίνθων. νύκτα ὁμοίως ἐπιπόνως, πρωὶ δὲ ἐρρίγωσε, πυρετός ὀξύς. ἰδρωσε θερμῶ, ἄπυρος ἐδοξε γενέσθαι, οὐ πολὺ ἐκοιμήθη, ἐξ ὕπνου ψύξις. πτεταλισμός, δαίλης πολλὰ παρ(683)κρουσε, μετ' ὀλίγον δὲ ἤμεσε μέλατα, ὀλίγα χολώδεια. θ' ψύξις, παρελήρει πολλὰ, οὐχ ὕπνωσε. δεκάτη σκέλεα ἐπωδύνως, πάντα παρωξύνθη, παρελήρει. ια' ἀπέθανεν.

[*Aeger duodecimus.*] Incallescens quidam coenavit bi-bitque largius, nocte omnibus vomitu refulis febris acutaprehendit cum praecordii dextri dolore, inflammatio subinanis ad interna vergebat, nox molesta et difficilis fuit. Urinae vero per initia crassae, rubrae, quae in matula depositae non subsidebant, lingua valde resiccata, non admodum erāt fiticulosus. Quarto die febris acuta invasit, undique dolores urgebant. Quinto minxit laeve, oleosum, multum, febris acuta detinebat. Sexto ad vesperam plurimum deliravit, neque nocte dormivit. Septimo exasperata sunt omnia, urinae similes erant, verba multa profundeabat, neque se continere poterat. Ex alvo irritata liquida et turbulenta cum lumbricis secesserunt, nox perinde laboriosa fuit. Mane vero ex rigore febris prehendit acuta, sudor calidus subsecutus est, ex quo sine febre esse visus est, non multum quievit. Ex somno perfrictio, crebra spiratio, ad vesperam multum deliravit. Paulo post vero nigrorum, paucorum biliorum vomitus est subsecutus. Nonq perfrictio, magnum delirium, neque dormivit. Decimo crurum dolor invasit, ingravescabant omnia, desipuit. Undecimo mortuus est.

Ed. Chart. IX. [115.] Foef. II. 990. Ed. Lind. I. (683.)

[115] || [Ἀρρώστος τρισκαίδεκατος.] Γυναικα, ἣ κατέκειτο ἐν ἀκτῇ, τρίμηνον πρὸς ἑωυτὴν ἔχουσα πυρ ἔλαβε. αὐτίκα τε ἤρξατο πονεῖν ὁσφύν. γ' πόνος τραχήλου, κεφαλῆς, κατὰ κληῖδα χεῖρα δεξιήν. διὰ ταχέων δὲ γλῶσσα ἠφώτει. δεξιὴν χεῖρα παρελύθη μετὰ σπασμοῦ, παραπληκτικὸν τρόπον παρέληρει πάντα. νύκτα δυσφόρως οὐκ ἐκοιμήθη. κοιλίῃ ἐταρόχθη. χολώδεσιν ἀκρήτῳσιν ὀλίγοισιν. δ' γλῶσσα φωνῆς ἐλύθη, σπασμοὶ τῶν αὐτῶν πόνοι πάντων παρέμενον. κατὰ ὑποχόνδριον ἔπαρμα ξὺν ὀδύνῃ, οὐκ ἐκοιμᾶτο. παρέκρουσε πάντα, κοιλίῃ ταραχόδης, οὔρα λευκά, οὐκ εὔχροα. ε' πυρετὸς ὀξύς, ὑποχόνδριου πόνος. παρέκρουσε πάντα, διαχωρήματα χολώδεα, ἐς νύκτα ἴδρωσεν, ὑπνός. στί κατενόει πάντων ἐκουφίσθη. περὶ δὲ κληῖδα ἀριστευὴν πόνος παρέμενε, διψώδης, οὔρα λεπτή, οὐκ ἐκοιμήθη. ζ' τρόμος, ὑπεκαρώθη, σμικρὰ παρέκρουσεν ἀλγύματα κατὰ κληῖδα καὶ

[*Aeger decimus tertius.*] Mulier quaedam, quae in litore decumbibat, trimestri foetu gravida, igne, hoc est vehemente febre correpta est, statimque ex lumbis dolor invasit. Die tertio cervicem, caput, circa jugulum manumque dextram dolor occupavit. Celeriter vero lingua voce defecta est, manus dextra non sine convulsione elanguit, quale quid in partium resolutionibus levibusque fiderationibus contingere solet, deliravit prorsus, nox difficilis et laboriosa fuit, neque dormivit, ex conturbata alvo biliosa, sincera et pauca secesserunt. Quarto linguae vox soluta, eorundem convulsiones et undique dolores perdurabant, praecordia cum tumore dolor occupavit, somnum non capiebat, prorsus deliravit, alvi perturbatio aderat, urinaeque tenues nec probati coloris reddebantur. Quinto febris acuta prehendit cum praecordiorum dolore, penitus deliravit, alvi recrementa biliosa erant, sub noctem sudor obortus est et a febre vindicata. Sexto ad mentem rediit, allevarunt omnia, ad jugulum vero sinistrum perseverabat dolor, litibunda erat, urinas tenues reddidit, neque quievit. Septimo tremor corripuit, aliquantulum soporata est, nonnihil deliravit, juguli

Ed. Chart. IX. [115. 116.] Fœf. II. 990. 991. Ed. Lind. I. (683. 684.)
 βραχίονα ἀριστερόν παρέμενε. τὰ δ' ἄλλα διεκόντισε, πάντα
 κατενόει. τρεῖς δὲ διέλιπεν ἄπυρος. καὶ ὑπέστρεψεν, ἐπερὶ-
 γωσε, πῦρ ἔλα(684)βε. περὶ δὲ ἰδ' ἡμεσε χολώδεα ξανθὰ,
 ὑπόσυγμα, ἰδρωσεν, ἄπυρος ἐκρίθη.

[116.] || [Ἀρρώστιος τεσσαρεσκαίδέκατος.] Μελιδίη, ἣ
 κατέκειτο παρὰ τὸ τῆς Ἥρης ἱερὸν, ἤρξατο κεφαλῆς καὶ
 τραχήλου καὶ στήθεος πόνος ἰσχυρός. αὐτίκα δὲ πυρετός
 ὄξυς ἔλαβε, γυναικεία δὲ σμικρὰ ἐπφαίετο. πόνοι τούτων
 πάντων ξυτεχέες. ἔκτι κωματώδης, ἀσώδης, φρικώδης, ἐρύ-
 θημα ἐπὶ γράθῳ, σμικρὰ παρόκρουσε. ζ' ἰδρωσε, πυρετός
 διέλιπεν, οἱ πόνοι παρέμενον, ὑπέστρεψεν, ὕπνοι σμικροί,
 οὖρα διὰ τέλεος εὐχροα μὲν, λεπτὰ δέ. διαχωρήματα λεπτὰ,
 χολώδεα, δακνώδεα, κάρτα ὀλίγα μέλανα, δισώδεα διηλθεν,
 οὖροισιν ὑπίστασις λευκὴ, λείη, ἰδρωσεν. ἐκρίθη τελῶς ἐν-
 δεκαταίῃ.

et brachii sinistri dolores perseveraverunt, caetera vero alle-
 varunt, ad se plane rediit. Tribus autem diebus defecit fe-
 bris ab eaque immunis visa est, undecimo rediit et novo
 insuper orto rigore febris vehemens corripuit. Ad decimum
 vero quartum diem biliosa, flava, crebra vomitione sunt
 refusa, obortoque sudore a febre judicatione est liberata.

[Aeger decimus quartus.] Melidia, quae ad Junonis
 aedem decumbebat, ex capite, cervice et pectore vehementer
 dolere coepit, confestimque febris acutaprehendit. Men-
 struae vero purgationes paucae visae sunt, horumque om-
 nium continentes erant dolores. Sexto die profundus eam
 sopor corripuit, stomachi fastidium et aestuatio, horror,
 malarum rubor, deliravit. Septimo profuso sudore febris in-
 termisit, dolores perseverabant, febris rediit, somni parvi
 aderant. Urinae per totum morbum laudabilis fuere coloris,
 caeterum tenues. Alvi recrementa tenuia, biliosa, mordacia
 admodum pauca, nigra, graveolentia prodierunt. In urinis
 subsederunt alba et laevia, sudor dimanavit, die undecimo
 judicatione integre est absoluta.

Ed. Chart. IX. [118. 119.] Fœf. II. 994—996. Ed. Lind. I. (684. 685.)

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

[118] || [ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.] Ἄνθρωποι ἐν Κρα-
τῶνι θερινοί, ὅτε ἐν καύμασιν ὕδατι λαύρῳ δι' ὅλου. ἐγέτετο
δὲ μᾶλλον νότιον, καὶ ὑπεγίνοντο μὲν ἐν τῷ δέματι ἰχῶρες.
ἐγκαταλαμβάνοντες δὲ ἐθερμαίνοντο καὶ κνησμὸν ἐνεποίεον.
εἴτα φλυκταινίδες, ὥσπερ πυρρήκυστοι διανίσταντο καὶ ὑπὸ
τὸ δέγμα καίε(685)σθαι ἐδόκειν. ἐν καύμασιν ἀνδρογῆς. οἱ
πυρετοὶ ἀνδροῦτες τὰ πλείστα. ἐν τουτέοισιν δὲ ἦν ἐπιψε-
κία, ἰδρωτικώτεροι γίνονται κατ' ἀρχάς. ταῦτα δυσκριτότερα
μένει ἢ ἄλλως. ἀτὰρ ἦσσαν, εἰ μὴ εἴη διὰ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ
τῆς νόσου τὸν τρόπον.

|| Οἱ καῦσοι ἐν τῇσι θερινῇσι μᾶλλον γίνονται καὶ ἐν
τῇσιν ἄλλῃσιν ὥρησιν. ἐπιξηραίνονται δὲ μᾶλλον θέρους.

[119] || Φθινοπώρου μάλιστα θηριώδεις καὶ ἡ καρ-
διαλγία, καίτοι καὶ αὐτὴ ἦσσαν κακουργεῖται ἂν, αὐτοῦ τοῦ

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS
LIBER SECVNDVS.

[SECTIO PRIMA.] Cranone carbunculi aestate grassa-
bantur. Per magnos aestus affatim et continenter compluit,
idque ab austro magis. Sanies quidem plurima cuti subna-
scebatur, quae intro conclusa dum incalesceret, pruriginem
excitabat. Deinde vero in pustulas erumpebat iis affines,
quae in ambustis fieri solent. Tantus inerat sub cute ardoris
sensus, ut uri viderentur. Magnis et squalidis aestibus fe-
bres, ut plurimum sine sudoribus: in quibus si levior imber
guttatim defluerit aut stillaverit, copiosiores statim sudores
in febribus fiunt. Haec diuturniorem et difficiliorem morbi
solutionem habent quam si aliter contingerent. Minus ta-
men nisi si haec ab hoc rerum statu, sed et ex morbi natura
procederent.

Aestatis temporibus plurimum oriuntur febres ardentes,
et si aliis quoque. Aestate tamen sicca et exaestnante con-
trahuntur magis et incrementum.

Autumnus sua feritate et malignitate interaneorum ani-
malia maxime gignit orisque ventriculi dolorem, qui tamen

Ed. Chart. IX. [119.] Foesl. II. 996. 997. Ed. Lind. I. (685. 686.)
 νοσηματος τουτέου έόντος. αἱ άσκάριδες δειλῆς όμοίως τούτῳ,
 καὶ ἐκεῖνα τηρικαῦτα ὀχλεύουσι τῆς ἡμέρης τὰ πλεῖστα, οὐ
 μόνον διὰ τὸ μᾶλλον πονέειν, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ διὰ σφάξεωντάς.

Ἐν φθινοπώρῳ ὀξύταται νόσοι καὶ θανατωδέσταται.
 τὸ ἐπίπαν ὅμοιον τῷ δειλῆς παροξύνεσθαι. ὥς τοῦ ἐνιαυτοῦ
 περίοδον ἔχοντος τῶν νόσων, ὅσον ἡ ἡμέρη τῆς νούσου, ὅσον
 τὸ δειλῆς παροξύνεσθαι. τοιοῦτον τῆς νόσου || καὶ ἐκάστης
 καταστάσεως πρὸς ἀλλήλας, ὅταν μὴ τι νεωτεροποιηθῇ ἐν τῷ
 αὐτῷ εἶδει. εἰ δὲ μὴ, ἄλλης ταῦτα καταστάσεως ἂν ἄρχοι.
 ὥστε καὶ τὸν ἐνιαυτὸν πρὸς ἐνωτιὸν οὕτως ἔχειν.

Ἐν τοῖσι καθεστεῶσι καιροῖσι καὶ ὥραίως τὰ ὥραῖα
 ἀποδοῦσιν ἔτιςιν εὐστάθεις καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νόσοι,
 ἐν δὲ τοῖσιν ἀκαταστάτοισιν ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι.
 ἐν γοῦν Περὶνθῳ ὅταν τι ἐκλίπῃ ἢ πλεονάσῃ ἢ πνευμάτων
 ἢ μὴ πνευμάτων ἢ ὑδάτων ἢ αἰχμῶν ἢ καυμάτων ἢ (686)

in ejusmodi morbo minus infestus est. Lumbrici tenues,
 ascarides dicti, vespere maxime, cui analogia quodammodo
 respondet autumnus, infestant. Affligunt vero ut plurimum
 hac diei parte, non solum doloris ratione, qui tunc magis
 urget, sed suapte quodam impetu.

Autumnus acutissimos morbos et maxime exitiales gignit.
 Qui in eo quod accessiones vespere moveat, eam omnino
 habet affectionem ad annum totum, morborum velut rever-
 siones et circuitus habentem, quam vespertinae accessiones
 ad eam in qua fiunt, morbi diem. Tale quid evenit, ubi
 morbus et temporis circumscriptio sibi mutuo responderint:
 dum ne quid in sublimi illa natura innovetur. Quod si acci-
 dat, ista in alium temporis statum erumpent, quo et pluri-
 mum poterunt et valebunt. Ut necesse sit, annum ipsum et
 anni partes sic se invicem habere.

Constantibus et certis temporibus et annorum tempe-
 stiva tempestivitate morbi qui facile solvantur et consistant
 gignuntur. Incertis vero et inconstantibus, qui neque facile
 solvantur neque consistant. Quale quid in Perintho accidit,
 ubi ventorum flatus aut ab his quies et cessatio aut imbres
 aut siccitates aut vehementes aestus aut algores exuperarint

Ed. Chart. IX. [119.] Foesl. II. 997. 998. Ed. Lind. I. (686.)
 ψύξεων. τὸ δὲ ἔαρ τὸ ἐπίπαν ὑγιεινότερον καὶ ἥκιστα θανατωδές.

|| Πρὸς τὰς ἀρχὰς σκεπτέον τῶν νοήσεων, εἰ αὐτὰ καὶ ἀνθεῖ. δῆλον δὲ τῇ ἐπιδόσει. τὰς δὲ ἐπιδόσεις τῇσι περιόδοις, καὶ αἱ κρίσεις ἐντεῦθεν δῆλοι, καὶ τοῖσι ἐν τῇσι περιόδοις παροξυσμοῖσιν, εἰ πρωΐαιτερον ἢ οὐ, καὶ εἰ πλείονα χρόνον ἢ οὐ, καὶ εἰ μᾶλλον ἢ οὐ. πάντων δὲ τῶν συνεχέων ἢ διαλειπόντων χρόνιων καὶ τραυμάτων καὶ πτεέλων ὀδυνοῦ, καὶ πυμάτων φλεγμοναί, καὶ ὅσα ἄλλα ἐπιφαίνονται ὕστερον, ἴσως δὲ καὶ ἄλλων πρηγμάτων κοιτῶν, τὰ μὲν θάσσον βραχύτερα, τὰ δὲ βραχύτερον μακρότερα, καὶ ἐν περιόδοις τὸ ἐπιπρωΐαιτερον, καὶ ἄλλης ἐπιδόσιος ἀπανδρώσης τῆς νόσου. καὶ γὰρ τῶν παραχορῆμα ἀπολλυμένων ταχύτεραι αἱ κρίσεις, ὅτι ταχέες οἱ πόνοι καὶ ξυνεχέες καὶ ἰσχυροί. τὰ δὲ κρίνοντα ἐπὶ τὸ βέλτιον μὴ αὐτὰ ἐπιφανέσθω.

aut defecerint. Ver vero saluberrimum omnium est, et minime exitiale.

Ad dignoscenda morborum principia considerandum an confestim consistendi vigorem habeant. Quod ex incremento manifestum fiet. Incrementa autem ex ipsis morborum circuituionibus et ambitibus. Ex quibus judicationes etiam ipsae cognoscuntur, atque ex accessionum, quae in circuituionibus fiunt, inter se commissione, num maturius aut diutius aut magis affligant, necne. Ex omnibus autem continuis, aut intermittentibus aut diurnis vulneribus et spatis cum dolore affligentibus, orientium tuberculorum inflammationes et quaecunque successu quodam in morbis apparent, atque adeo ex his quae vulgo in morbis fiunt, quae celerius quidem, brevior, quae vero tardius, diurniorem solutionem indicant: morbo ipso plerumque eas quae in morborum reversionibus fiunt accessionum anticipationes atque alia incrementa denegante. Eorum enim qui confestim intereunt velociore aliquanto sunt judicationes, quod et celeres sint dolores et continentes et validi. Quae autem in melius decernunt et judicant, non statim apparere debent.

Ed. Chart. IX. [120.] Foesl. II. 999. 1002. Ed. Lind. I. (686. 687.)

[120] || Τὰ κρίσιμα μὴ κρίνεται τὰ μὲν θανατώδεα, τὰ δὲ δύσκριτα. τὰ προκρινόμενα ἢ ὥμῳς κριθῇ, ὑποστρώσαι, ἢ δὲ μὴ, ἀκρισίαι, γένοιτο δ' ἂν καὶ ὀλέθρια τὰ μὴ σμικρὰ. ὅσα κρίσιμα σημεία γινόμενα, τὰ αὐτὰ ταῦτα μὴ γινόμενα δύσκριτα. τὰ ἐναντία δὲ σημαίνοντα κακόν, οὐ μόνον ἢ παλινδρομή, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχαίας φύσιος (687) τὰ ἐναντία ῥέποντα, ὥσπερ καὶ τῶν κακῶν σημείων ἐπὶ τὰν-αντία ῥέποντα. θεωρεῖν δὲ οὕτω δεῖ, βρωμάτων, συμπτώσεων φλεβῶν, ὄγκων ὑποκριθίων, ἀναρρόπιων, καταρρόπιων. πολλὰ δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ὅσον, ἀποφθειρουσέων οἱ τιθεοὶ προσισχυρίζονται, οὐδὲ γὰρ ἐναντίον οὐδὲ βῆχες χρόναι ὅτι ὄρχιος οὐδὲ σποντος παύονται. ὄρχιος οὐδὲ σποντος ἀπὸ βηχέων ὑπόμνημα κοινωτέος, σπηθέων, μαζῶν, γοιῆς, φωνῆς. || Ἀποστασίαις ἢ διὰ φλεβῶν ἢ δι' ἐστέων ἢ νεύρων ἢ δέματος ἢ ἐκτροπέων ἐτέρων. χρησται δὲ αἱ κάτω τῆς νόσου,

Signa judicatoria quae nihil decernunt, partim mortem, partim difficilem morbi solutionem significant. Quae vero praematuram judicationem, dum adhuc cruda sunt, omnia occupant, morborum recidivas convehunt et solutionem omnino malam aut prope nullam portendunt. Perniciosa quoque evadunt si modum excedant. Eorum quae decernere nata sunt, si quae judicatoria non fiant, difficilem solutionem, si quae vero contraria significant, malum indicant. Non ideo tantum quod recurrunt, verum etiam quod priscam naturam exuunt et ad contraria vergunt, non secus ac ea mala sunt quae in contraria transeunt. Id quoque videndum est in cibis, venarum subidentiis, hypochondriorum tumoribus et his quae sursum aut deorsum feruntur momentis. Multa vero ejusce sunt generis. Velut si in abortiones facturis emacuerint mammae, neque enim hic contrarietas apparet, ut nec si diuturnae tusses in testium tumores delinunt et cessant. Unde fit ut testis ex tussi intumescens nos consensionis quae est geniturae et voci cum pectore et mammis commones faciat.

Quae abscedere nata sunt ea per venas, ossa, nervos, cutim, aut alia hujusmodi diverticula abscedunt, bonaque

Ed. Chart. IX. [120.] Foesl. II. 1002. 1004. Ed. Lind. I. (687. 688.)
 οἷον κισσοί, ὁσφύος βόρρα ἐκ τῶν ἄνω. ἄριστα δὲ μάλιστα
 αἱ κάτω καὶ αἱ κατωτάτω κοιλίης καὶ προσωτάτω ἀπὸ τῆς
 νόσου καὶ αἱ κατ' ἔκρουν. οἷον αἷμα ἐκ ρινέων, πῦον ἐξ ὠτῶν,
 πτύαλον, οὖρον, κατ' ἔκρουν. οἷσι μὴ ταῦτα ἀποστάσεις, οἷον
 ἰδόντες, ὀφθαλμοί, ῥίς, ἰδρώς. ἀτὰρ καὶ τὰ ὑπὸ δέρμα ἀφ-
 στάμενα ἐς τὸ ἔξω φύματα, οἷον ταγγαὶ καὶ τὰ ἐκφυῶντα
 ἢ ἔλκος καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξανθήματα, ἢ λοποὶ καὶ μάδισις
 τριχῶν, ἄλφοι, λέπραι, ἢ τὰ τοιαῦτα ὅσα ἀποστάσεις μὲν
 εἰσιν ἀθρόως ῥεύσασαι, καὶ μὴ ἡμιῤῥόπως, καὶ ὅσα ἄλλα εἴ-
 ρηται, καὶ ἢν μὴ ἀταξίως τῆς περιβολῆς τῆς νόσου, οἷον τῇ
 Τημενέω ἀδελφιδῇ ἐκ νόσου ἰσχυρῆς, ἐς δάκτυλον ἀπεστή-
 ριξεν, οὐκ ἱκανὸν δὲ δέξασθαι τὴν νοῦσον, ἐπαλινδρομήσεν,
 ἀπέθανεν.

|| Ἀποστάσεις (688) ἢ διὰ φλεβῶν ἢ διὰ κοιλίης ἢ διὰ
 νεύρων ἢ διὰ δέρματος ἢ κατὰ ὅστέα ἢ κατὰ τὸν ρωτιαῖον

sunt, si infra morbum fiant. Qualia sunt varices et lum-
 borum gravitates, si ex superioribus partibus ad infernas
 demittantur. Praesertim vero optima sunt quae ad inferna
 et infra ventrem maxime et quam remotissime a morbo abs-
 cedunt, ac ea quae per emissaria quaedam effluunt aut per
 emissionem fiunt, quemadmodum sanguis ex naribus aut pus
 ex aure, sputum et urina per emissionem effluunt. Quibus-
 dam non eodem modo abscedit, velut dentes, oculi, nasus
 et sudor. Quin etiam quae in cutem abscedunt, foras erum-
 pentia tubercula: velut putrescentes et purulenti quidam
 tumores, aut ulcus aut reliquae huiusce generis in cute ef-
 florescentes pustulae, desquamatio, glabratio et capillorum
 defluvium, vitilignes, scabies, aliaque huiuscemodi, quae
 conferto et repentino quodam confluxu, non autem dimi-
 diato et semirepente abscedunt, et quaecumque alia dicta sunt,
 etsi non indigne morbi excretioni respondeant. Quemadmo-
 dum Temenei nepti ex valido morbo quiddam in digitum
 firmatum est, qui cum morbo suscipiendo non esset, ex in-
 terno recurso obiit.

Quae per venas, alvum, nervos aut cutem abscedunt,
 ad ossa, medullam dorsalem aut alia quaedam emissaria

Ed. Chart. IX. [120. 121.] Fœf. II. 1004—1006. Ed. Lind. I. (688.)
 ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐκροὰς στόμα, αἰδοῖον, ὠτα, ῥίνας, ἐξ
 ὑστερης ὀκταμήνην τὰ τῶν κρίσεων, τῇ ὑστεραίῃ ὡς ἂν ἐς τὴν
 ὀσφύν ἢ ἐς τὸν μηρόν καὶ ἐς ὀρχας ἐστι. ὅτε δ' ἐκ βηχίων
 καὶ ὀρχας αὐτὸς || ἐφ' ἑωυτοῦ. βηχῶδες ἀποστάσεις. αἱ μὲν
 ἀνωτέρω τῆς κοιλίας οὐχ ὁμοίως τελείως ῥύονται. αἱμοῦρά-
 γιαι λαῦροι ἐκ ῥινῶν. ῥύονται πολλὰ, οἷον τὸ Ἡραγόρεω οὐκ
 ἐγίνωσκον οἱ ἰητροί.

[121] || Τὰς φωνὰς οἱ τρηχέας φύσει ἔχοντες καὶ αἱ
 γλωσσαι ὑποτρηχέες, καὶ ὅσαι τραχύτητες ὑπὸ τοῦτων ὡσαύ-
 τως. αἱ οὖν εἶναι σκληραὶ τῇ φύσει καὶ ἄγροισι τοῦτ' ἔχου-
 σιν. αἱ δὲ μαλθακαὶ καὶ βραδυτέραι ἐς ἀμαρτωλίην ἢ χυ-
 σιὸν ἢ ἀρχαίην φύσις. σκεπτεόν καὶ τὰ ἀπὸ τῶν διαίτων
 τὰ μακροκέφαλα καὶ μακροίχεννα ἀπὸ τῶν ἐπικυψίων, καὶ
 τῶν φλέβων ἢ εὐρίτης καὶ παχύτης ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καὶ
 στενότητες καὶ πλατύτητες καὶ βραχύτητες καὶ λεπτότητες,
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐναντίων, ὧν αἱ φλέβες εὐρεῖαι καὶ αἱ κοιλίαι

effluunt, qualia sunt os, pudendum, aures, nares. Uteri
 affectus octavo mense judicationem subeuntēs polfridie
 velut in lumbos aut femur decumbunt. Interdum vero ex
 tussi in testes et in tellem per se solum. Quae in tussi
 abscedere nata sunt, si in superiore corporis parte, quae
 supra ventrem est, fiant, non aequē perfecte levant. San-
 guinis ex naribus eruptiones, quae liberales sunt et lar-
 gae, ut plurimum morbos solvunt. Quod in Heragora
 non satis reputarunt medici.

Quibus voces natura sunt asperae, iis linguae sunt
 subasperae. Quod idem usu venire solet in iis aspredini-
 bus, quae ex morbis contingunt. Hoc igitur habent, quae
 natura, non autem ex morbo durae sunt. Molles vero ad
 noxam et utilitatem tardius quam prior illa natura trans-
 eunt. Videnda quoque veniunt quae ex vivendi ratione
 oblonga sunt capita, et cervices quae ex his quae in pro-
 num fiunt inflexionibus longae sunt. Venarum etiam ca-
 pacitas et crassitudo, quae ex eadem causa fit, consideran-
 da est, et coarctationes et latitudines, brevitates et exilita-
 tes. Et quibus contrariis ex causis venae latae, iis ven-

Ed. Chart. IX. [121.] Foesl. II. 1006. 1008. Ed. Lind. I. (688. 689.)
 καὶ τὰ ὀστέα εὐρέα. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ λεπτοὶ, οἱ δὲ πλείους
 τὰναντία τούτων, καὶ ἐν τοῖσι λιμαγγοῖσιν αἱ μετριότῃες
 ἀπὸ τούτων σκεπτεται, αἱ προαυξήσεις ἐκάστῃ ἢ μειοῦσι,
 καὶ αἱ μειώσεις ἢ προαυξοῦσι, καὶ τοῖσι προαύξεσιν, ὅποια
 συμπροαύξεται καὶ ὅποια συγκρατύνεται καὶ διασφάζεις ποῖαι
 κοινὰ τῶν φλεβῶν.

|| Αἱ τῶν ἥττων ῥήξεις αἱ μὲν περὶ ἥβην τὰ πλείστα
 (689) αἰνέες τοπαρυνίκα, αἱ δὲ σμικρὸν ἄνωθεν τοῦ ὀμ-
 φαλοῦ ἐν δεξιᾷ. ὀδυνώδεις αὐταὶ καὶ ἀσώδεις καὶ κοπιή-
 μετοι, ὅσον καὶ τὸ Πιττακοῦ. γίνονται δὲ αὐταὶ ἢ ἀπὸ πλη-
 γῆς ἢ σπασίος ἢ ἐμπηδῆσιος ἐτέρου. οἷσι τὸ μεταξὺ τοῦ
 ἥτρου καὶ τοῦ δέρματος ἐμφυσᾶται καὶ οὐ καθίσταται τὸ
 τῶν χοιρῶν, ὅσον τὸ πολυχλώριον, τὸ τε ἐκ λευκοχοροῦ, ὅτι
 ἀπὸ τοῦ ἥπατος πᾶν τὸ τοιοῦτον, καὶ ἀπὸ τούτου ἥπατικὰ
 ὑσθήματα ἐν τούτοις, καὶ ἑτεροὶ οἱ ἀπὸ ἥπατος ἐς τὸ
 ὑπόλευκον καὶ ὑδαταιόμενοι καὶ οἱ λευκοφλέγματοι. οἱ δὲ

tres et ossa lata quoque sunt gracilesque existunt, quibus
 repugnant obesi et pingues. Ex his quoque videndi sunt,
 quoniam ad inediam moderate se habeant et quae sunt
 adauctiones, quidnam cuique detrahant et quidnam dimi-
 nutiones adaugeant, et quoniam cum his quae augentur
 simul incrementum aut firmitudinem et robur capiant. Vi-
 dendae etiam quoniam sint venarum inter se distantiae et
 intercapedines.

Quae ad imum ventrem rupta sunt si circa pubem
 accedunt, ut plurimum statim sunt indolentia. Quod si
 dextram umbilici superiorem partem attingat, dolorem et
 corporis jactationem afferunt et stercoris per vomitum edu-
 ctionem, velut etiam Pittaco accidit. Fiunt autem rupta ex
 plaga aut diruptione, aut alterius assultu. Quibus quod
 imum ventrem et cutem intercedit, inflatur nec quiescit,
 iis color pallido multo suffunditur, ac velut ex albido
 pallefcit, quod eorum omnium in hepate causa sit, atque
 hepaticis morbis conflictentur. Quin etiam morbi regii,
 qui ex hepate fiunt, colorem subalbidum habent non secus
 quam qui ex aquoso hydrope aut pituita alba periclitantur.

Ed. Chart. IX. [121, 122.] Foesl. II. 1008. 1009. Ed. Lind. I. (689.)
 ἀπὸ σπληνὸς μελάντεροι καὶ ὑδρωπεῖς καὶ οἱ ἑκτεροὶ καὶ αἱ
 δυσσελκίαι τῶν ἐκλεύκων, τῶν ὑποφακωδίων καὶ τὸ δέριμα
 καταρρόγηνται καὶ τὰ χεῖλεα, οἷος Ἀντιλοχὸς καὶ Ἀλεῦας,
 τὸ ἀπὸ τῶν χυμῶν τῶν ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἀλμώδους. ὅτι
 ὑπὸ τὸ δέριμα μάλιστα καὶ ἀπὸ κεφαλῆς ὅταν ἀπὸ τοῦ πλεί-
 μονος διαθερμαίνεται.

[122] || Τὰς ἀφορμὰς ὁπίθην ἤρξατο κάμνειν, σκε-
 πτέον, εἴτε κεφαλῆς ὑδυνή εἴτε ὠτὸς εἴτε πλευροῦ. σημεῖον
 δὲ ἐφ' οἷσιν ὀδόντες καὶ ἐφ' οἷσι βοιβῶνες. τὰ γενόμενα
 ἔλκεα καὶ κρῖνοντα πυρετοὺς καὶ φύματα. οἷσι ταῦτα μὴ
 παραγίνεται ἀκρισία. οἷσιν ἐγκαταλείπεται βεβαιόταται ὑπο-
 στροφαὶ καὶ τάχιστα. τὰ ὡμὰ διαχωρήματα καὶ ὑγρὰ. κέ-
 χρος στερεὸς ἐν ἐλαίῳ ἐφθόξ ἴσισιν, ὅλον τὸ ναυτοπαῖδιον
 καὶ ἡ Μυριοχαῦνη.

Qui vero ex splene fiunt tum morbi regii tum hydropes
 nigricantiores sunt. Sed et in subalbidis lenticoloribus ul-
 cera peraeque ad cicatricem veniunt, ac cutis et labia dif-
 finduntur, quod Antilocho et Aleuae accidit. Id autem
 oritur ex saluginosi corporis humoribus, cum in cutem a
 capite maxime ex pulmone concalesfacto, deciderit.

Videndae sunt causae ex quibus quis laborare coepe-
 rit, sive morbus ex capitis et auris, aut etiam lateris do-
 lore initium sumpserit. Quibusdam vero dentes, quibus-
 dam etiam glandularum tumores, morborum significationem
 afferunt. Quae erumpere et febres decernere nata sunt
 ulcera ac tubercula, si non affuerint, judicationem ipsam
 tollunt. Quibus vero intro subsistunt, certissimas et celer-
 rimas morborum recidivas afferunt. Milium solidum oleo
 incoctum, liquidas et crudas dejectiones sistit, ut exemplo
 est nautae puer et Myriochaune.

Ee 2

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
ΤΟΥΤ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

[123] || (690) [Τμήμα δεύτερον.] Γυνή ἐκαρδιάλγει καὶ οὐδὲν καθίστατο. πάλιν ἐς ῥοιῆς χυλὸν ἀλφίτων ἐπιπάσσουσα καὶ μονοσιτίῃ ἤρκεσε καὶ οὐκ ἀνήμει, οἷα τὰ Χαρίωνος. αἱ μεταβολαὶ ὠφελέουσιν. ἢν μὴ ἐς ποτηρὰ μεταβάλλῃ, οἷον ἀπὸ φαρμάκων ἐμέουσι πυρετῶν ἕνεκα. αἱ ἐς ἀκρητέστερα τελευταὶ σῆψιν σημαίνουσιν, οἷον Δεξιππῳ. ἡ Σεράπιδες ἐξ ὑγρῆς κοιλίης ᾧδησε κηισμοὶ δ' οὐκ οἶδα ποσαίη οὐ πρόσω. ἔσχε δέ τι καὶ ἀπόστημα ἐν κερεῶνι, ὅπερ μελανθὲν ἀπέκτεινε. καὶ ἡ Στυμαργίῳ ἐκ ταραχῆς ὀλιγήμερου πολλὰ στήρασα, καὶ παιδίου μετὰστασιν θήλειως ἀπὸ φθορῆς τετραμήνον ὑγιήσασα ᾧδησε. Μόσχῳ λιθῶντι ἰσχυρῶς ἐπὶ τῷ βλεφάρῳ τῷ ἄνω κρίθῃ ἐγένετο πρὸς τοῦ ὠτός μᾶλλον, ἔπειτα ἐξεκλώθη ἔσω. πέμπτη καὶ ἕκτη ἔσωθεν πῦον

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGARIBVS LIBRI SECVNDI

[*Sectio secunda.*] Mulier oris ventriculi dolore conflictabatur, qui non conquiescebat. Haec tenuissimo farinae hordeaceae polline mali punici succo macerato semel die in cibatu contenta, non revomebat, velut Charioni contigit. Mutationes si non in deteriora mutantur, bono sunt, quod in iis vomitibus accidit, qui sumpto medicamento in febribus fiunt. In quorum extremo quae sincera et meraciora vomitu rejecta sunt, putredinem significant, quemadmodum Dexippo contigit. Serapis ex liquida et humente alvo intumuit. Pruritus autem hand scio quoto die non ulterius progressi sint. Ex abscessu vero in lateris inanitate orto et nigrefacto mortua est. Stymargi uxor ubi ventris perturbatio, quae per paucos dies duraverat, plurimum constitisset et ex abortione quadrimestris foetus foeminei convaluisset, intumuit. Molcho ex calculo graviter laboranti in superiori palpebra hordeolum innatum est, quod ad aurem magis vergebat et intro exulceratum fuit. Quinta aut sexta die pus ex internis erupit, atque inde inferiorum partium affectiones solutae sunt. Glandularum

Ed. Chart. IX. [123, 128.] Foesl. II. 1010, 1012. Ed. Lind. I. (690 691.)
 ἐξάγει. τὰ κάτωθεν ἔλυσσε, βομβῶν παρ' οὗς ἦν, καὶ αὐτὸς
 ἐπὶ τῇ τραχήλῳ κατ' ἔξιν τοῦ ἄνω βομβῶτος.

[128] | Ὁ τῆς Ἀρισταίου γυναικὸς ἀδελφὸς χλιαρό-
 μενος ἐταλαιπώρει ἰδῶν, κῆπειτα ἐν κνήμῃ τέρμινοιδοι ἐγένοντο.
 ἔπειτα συνεχῆς πυρετὸς ἐγένετο, καὶ τῇ ὑστεραίῃ ἰδρῶς ἐγέ-
 ρετο, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἡμέρας ἐγένετο ἰδέ. εἰ δὲ ὁ πυρε-
 τὸς εἶχεν, ἦν δὲ ὑπόσπληρις. αἵμορ' (691) ῥάγει ἐξ ἁριστεροῦ
 πυκνὰ καὶ κατ' ὀλίγον ἐκρίθη, τῇ ὑστεραίῃ ἁριστερόν παρ'
 οὗς οὐδέμα. τῇ δὲ ὑστέρῃ καὶ παρὰ δεξιὸν, ἥσσοι δὲ τοῦτο
 καὶ ἐπεχλιαίνετο. ταῦτα κατεμολύθη καὶ οὐκ ἀπεπύησεν. ὁ
 περὶ Ἀλκιβιάδου ἐλθὼν ἐκ πυρετῶν ὀλίγων πρὸ κρίσεως.
 ὅρχις ἁριστερὸς ᾤδησεν. ἦν δὲ σπλῆνις μέγαν ἔχων, καὶ δὴ
 τότε ἐκρίθη ὁ πυρετὸς εἰκοσταῖς. κῆπειτα ὑπεχλιαίνετο ἄλ-
 λοτε καὶ ἄλλοτε καὶ ἔπιπεν ὑπανθηρόν. ἢ ἡ χεὶρ ἢ δεξιή,
 σκέλος δὲ ἁριστερόν ἐκ τῶν βηχιδέων βραχὺ οὐκ ἄξιον λό-
 γου βηξάσῃ παρελύθη παραπληγικῶς. ἄλλο δὲ οὐδὲν ἡλλοι-
 ώθη οὔτε πρόσωπον οὔτε γνάμην, οὐ μὲν ἰσχυρῶς ταύτη.

ad aures tumor aderat et earum quae collo subjacent in-
 flammatio, superiori tumori e directo respondens.

Aristaei uxoris frater ex via delassatus incaluit, eique
 postea terminthi in tibia coorti sunt. Adfuit febris con-
 tinua et postridie sudor, qui et reliquis diebus paribus cum
 febre semper subortus est. Praebeat autem suspicionem
 lienis aliquantulum male affecti. Sanguis ex nare sinistra
 crebro fluxit, atque ita subinde judicatus est. Postridie
 secundum aurem sinistram tumor, sequentique die etiam
 secundum dextram subortus est, qui tamen minor erat et
 inepescebat. Hi omnes sensim conquieverunt aut evanue-
 runt, nec suppurarunt. Ex moderatis febribus ei qui ab
 Alcibiade venerat et lienem magnum habebat, ante judi-
 cationem testis sinister intumuit. Et sane tunc illi febris
 die vigesimo judicata est. Deinde aliquando subincale-
 scebat et aliquatenus floridum conspuebat. Quae ex tussi
 paucum et nihil effatu dignum rejiciebat, haec manus dex-
 tra et crus sinistrum siderata et resoluta sunt. Nulla autem
 alia pars immutata est, non facies, non mens ipsa, ac ne

Ed. Chart. IX. [128. 130.] Foesl. II. 1012. 1013. Ed. Lind. I. (691. 692.)
 ἐπὶ τὸ βέλτιον ἤρξατο χωρεῖν περὶ εἰκοστὴν ἡμέρην. σχεδὸν
 ἐγένετο οἱ περὶ γυναικείων κατάδηξιν καὶ ἴσως τότε πρῶτα
 γινόμενα. παρθένος γὰρ ἦν. Ἀπήμαντος καὶ ὁ τοῦ τέκτονος
 πατὴρ τοῦ τὴν κεφαλὴν καταγέτος καὶ Νικόστρατος οὐκ
 ἐξέβησαν. ἦν δὲ ἐτέρωθεν κατὰ νεφροὺς ἀλγήματα, ἐρωτή-
 ματα. ἤρεον γὰρ αὐτοὺς αἰεὶ πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ σίτου.

[130.] || Ὅδυναις τὰς ἰσχυροτάτας, ὅτῳ τρόπῳ διαγνοίη
 ἂν τις ἰδὼν ὁ φόβος, αἱ εὐφορίαι, αἱ ἐμπειρίαι καὶ αἱ δει-
 λιαί. ὕδωρ τὸ ταχέως θερμαίνόμενον καὶ ταχέως ψυχόμενον
 αἰεὶ κορυφότερον. τὰ βρώματα καὶ τὰ πόματα πείρης δεῖ, εἰ
 ἐπὶ τὸ ἴσον μένει. ῥητέον ὅτι αἵματος ῥυέντος ἐκχλοοῦνται
 καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ὅτι πρὸς τὸ ὑγραίνειν καὶ ξηραίνειν
 καὶ θερμαίνειν καὶ ψύχειν πολλὰ ἂν τις τοιαῦτα εὔροι. τὸ
 ἐξηκονθήμερον ἀπόφθα(692)μα ἄρσεν τόκον ἐν ἐπισχέσεσιν
 ὑγιηρόν. Ἡράκλεις ὥδε τοῦ κακοῦ ὀγδοαίου. δυσεντεριαίδης
 μᾶλλον ὅστις ἄρα καὶ τεινεσμοῖδης. θηλάζουσα εἰτα ἐκθύματα

illis quidem partibus valide admodum. Ad vigesimum diem
 in melius processit. Quod fere circa mensium eruptionem
 contigit, qui jam primum illi, quod illibatae esset virgi-
 nitatis, forte apparuerunt. Apemantus et fabri illius qui
 caput fregit pater et Nicostratus tussi nihil rejecerunt.
 Decumbebant autem alioqui ad renes dolores. Ad inter-
 rogata dicebant, eos semper potu aut cibo impleri.

Vehementissimos dolores conspicatus aliquis, quonam
 modo dignoscat, terror, tolerandi facilitas, experientia,
 ipsaque timiditas et ignavia indicant. Aqua quo citius ca-
 lefit aut frigescit, eo semper levior est. Cibi et potus
 num aequales moras faciant, ut iudices, experientia opus
 est. Dicendum etiam, quod in sanguinis profluvio ex pal-
 lido virescunt. Et quaecumque alia huiusce generis: nempe
 quod ad humectandum, siccandum, calefaciendum, et re-
 frigerandum talia multa inveniri queunt. Ejectus abortu
 foetus masculus sexaginta dierum in partuum suppressio-
 nibus salubris. Hercules mali octavo die intumuit. Quis-
 quis tinesmo aut inani egerendi voluntateprehenditur, is

Ed. Chart. IX. [130. 139.] Fœf. II. 1013. 1014. Ed. Lind. I. (692.)
 ἀνὰ τὸ σῶμα πάντῃ εἶχεν, ἐπεὶ ἐπαύσατο θηλάζουσα, καθέ-
 στη θέρεος τῇ τοῦ σπυτίως, ὅς τὰ σκύτινα ἐποίησε τεκούσῃ
 καὶ ἀπαλυθείσῃ τελέως, ἐδόκει τοῦ μὲν χωρίου τι τὸ ὑμενοει-
 δὲς ἀπέσχευ, ἀπῆλθεν τεταρατὴ κακῶς. στραγγουριώδης γὰρ
 ἐγένετο. αὐτίκα συλλαμβάνουσα ἔτεκεν ἄρσεν. πολλὰ δὲ ἔτεκε
 ἥδη εἶχε, τὰ ὕστατα καὶ οἷδ' ἐπιμήνια εἶη. ὅτε τέκοι, διέ-
 λπεν ἐπ' ὀλίγον ἢ στραγγουρίῃ.

[139.] || Ἰσχίον δὲ τις ἤλγει, πρὶν ἶσχειν. ἐπεὶ δὲ ἔσχειν,
 οὐκ ἔτι ἤλγει. ἐπεὶ δὲ ἔτεκεν, εἰκοσταίῃ ἐοῦσα, αὐτίς ἤλγη-
 σεν. ἔτεκεν οὖν ἄρσεν. ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἐν κνήμῃ κάτω δε-
 ξιῇ ἢ τρίτῃ ἢ τετάρτῃ μηνί ἐξανθήματα πρὸς ἅ τῃ μάντῃ
 χροόμεθα καὶ ἐν χειρὶ δεξιῇ παρὰ μέγαν δάκτυλον, οὐκ οἷδ'
 ὅτι ἔτεκε, κατέλιπον γὰρ ἑξάμηνον. ὥκει δὲ ὡς ἐγὼ οἶμαι τὰ
 Ἀρχελάου πρὸς τῶ κορινθῶ ἢ Ἀντιγενέος ἢ περὶ Νικόμαχον,
 τέκεν παιδίον σαρκώδες μὲν, ἔχον δὲ τὰ μέγιστα διακεκρι-

profecto plerumque ex torminibus laborat. Lactanti pu-
 sculae per totum corpus eruperunt, quae ad aetatem con-
 federunt, ubi lactare desisset. Coriarii illius, qui coriariam
 faciebat, uxori, ubi peperisset atque omnino absoluta esset,
 ex locellis membranofum quiddam subsistere visum est,
 quod quarto die demissum est, non sine pernicie tamen,
 cum difficultate urinae premeretur. Quae ubi non multo
 post concepisset, marem peperit. Per multos autem annos
 jam id ipsum duraverat, et ad extremum menses non
 prodibant. Ubi autem peperisset, sensim urinae difficultas
 intermisit.

Cuidam ante conceptum coxendicis dolor commotus
 a conceptu cessavit. Vigesimo autem a partu die rursus
 doluit. Marem igitur peperit. In inferiori tibia dextra,
 itemque in manu dextra ad pollicem, praegnantem tertio
 aut quarto mense pustulae eruperunt, ad quas thuris mi-
 cas concussu elisas, mannam vocant, adhibere solemus.
 Quae an pepererit nescio; eam enim reliqui semestrem.
 Habebat autem, ni fallor, in Archelai aedibus, ad ru-
 pem. Antigenis uxor, quae ad Nicomachum habitabat, car-
 nosum puerum peperit, membris quidem et praecipuis

Ed. Chart. IX. [139, 142.] Foef. II. 1014. 1015. Ed. Lind. I. (692. 693.)
 μέγα. μέγεθος δὲ ὡς τετραδάκτυλον ἀνύσσειον. ὕστερον δὲ παχὺ
 στρογγύλον, αὕτη δὲ ἀσθματώδης ἐγένετο πρὸ τοῦ τόκου.
 ἔπειτα ὅμα τῷ τόκῳ πῦον ἀνήμεσεν (693) ὀλίγον, ὅσον ἐκ
 δοθιῆτος. θυγατέρας τεκούσης διδύμους καὶ δυστοκησάσης
 καὶ οὐ πάντῃ καθαρθείσης, ἐξώδησεν ὅλη. ἔπειτα ἡ γαστήρ
 μεγάλη ἐγένετο. τὰ δ' ἄλλα ἐταπεινώθη, καὶ ἐρυθρὰ εἶη
 μέγχι τοῦ ἔκτου μηνός. ἔπειτα λευκὰ κόρτα πάντα ἦδη τὸν
 χοοῖον. πρὸς δὲ τὰ φροδίσια οἱ ῥόοι ἐβλαπτον καὶ οἱ ἄκρη-
 τα ἐρυθρὰ ἐκτείνετο ἴα.

[142] || Τῇαι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη γενομένη,
 πρόσθεν μηδέποτε γενομένη σημείον χρηστόν, ὅσον Δημαι-
 νίτῃ ἐγένετο. ἴσως δ' ἔστι καὶ τεχνήσασθαι, καὶ γὰρ αἱ τα-
 ρακαὶ αἱ τοιαῦται ὀλλοιοῦσιν. ἴσως δὲ καὶ ὀξυρεγμίαι λει-
 εντερίην λύνουσιν. ἡ δὲ ἑλλεβορόν πόσει Λυκίῃ, τὰ ὕστατα
 σπλῆν μέγας καὶ ὀδύναι καὶ πυρετός καὶ ἐς ὦμον ὀδύναι,
 καὶ τῇ γλίσῃ ἢ κατὰ σπλῆνα ἐπ' ἀγκῶνι ἐτίτατο καὶ ἐσφυῖς

corporis partibus distinctum, magnitudinem vero quatuor
 digitorum qui non excederet, totusque esset exollis, tan-
 dem etiam crassus et rotundus. Ipsa autem ante partum
 suspiciosa erat, simulque cum partu pus paucum vomitione
 rejecit, quale ex surunculo. Ei quae ex difficili partu
 gemellas edidit, nec admodum perpurgata est, venter totus
 intumuit tandemque in magnitudinem excrevit, reliqua
 vero depressa sunt et subsederunt. Ad sextum mensem ru-
 bra, deinde reliquo toto tempore alba admodum profluxe-
 runt. Hae vero fluxiones veneri officiebant, illique mere
 rubicunda prodibant.

Diuturnis et trahentibus intestinorum laevitatibus ru-
 ctus acidus bono est qui prius non adsuit, qualis Demae-
 netae contingit. Quem et arte parare forte licet. Nam et
 hujuscemodi perturbationes prioris status immutationes af-
 ferunt, forte etiam intestinorum laevitatem acidi ructus
 solvunt. Lyciae, quae veratri potione sanata fuit, ad ex-
 tremum splen magnus fuit cum dolore et febris. Dolores
 vero ad humorum pertinebant. Vena quae ad splenem
 est in cubito distendebatur, et plerumque quidem pulsare

Ed. Chart. IX. [142. 145.] Foesl. II. 1015, 1016. Ed. Lind. I. (693. 694.)
 μὲν πολλάκις, ἔστι δ' ὅτε καὶ οὐκ ἐτμήθη, ἀλλ' ἅμα ἰδρωτὶ
 διήλθεν ἢ αὐτόματον. ἐξ οὗ δὲ ἰόντων ὁ σπλὴν τὰ δεξιὰ
 ἐντείνεται, πνεῦμα ἐνεδιπλασιάζεται, οὐ μὴν μέγα παρεφέρετο,
 περιστέλλετο. φῦσα ἐπιούσα, οὐ διήκει κάτω οὐδὲν οἰδὲ οὔρει.
 ἀπέθανε πρὸ τοῦ τόκου. τὰ ἀμφὶ φάρυγγα ἐτερόρροπα, ὁρμή-
 σαντα οὐκ ἐφειλκώθη, ἐπὶ τὰ ὑριστερὰ μετήλθεν. ἐς σπλὴνα
 ὀδύνη ἦλθεν ὀκρίτως. Ἰέρωνι ἐκρίθη πεντεκαίδεκαταίω.
 τῇ Κώου ἀδελφαίῃ ἡπαρ ἐπήρ(694)θη σπληνικὸν τρόπον.
 ἀπέθανε δευτεραίῃ, βίων ἅμα τε οὔρει ὑπέροπλον ἀνυπόστα-
 τον καὶ αἷμα ἐξ ὑριστεροῦ. ἦν γὰρ καὶ ὁ σπλὴν κυρτὸς καὶ
 σκληρὸς καὶ ἄνω περιεγέμετο ὑποστροφῇ.

[145] || Ἦν δὲ τῶν κυρταγκιῶν τὰ παθήματα τάδε τοῦ
 τραχήλου οἱ σπίνδυλοι ἕω ἐρρέπον, τοῖσι μὲν πλέον, τοῖσι
 δὲ πέναι καὶ ἔσωνθεν ἐνδηλος ἐγκοιλὸν ἔχων ὁ τραχήλος, καὶ
 ἤλγει ταύτῃ ψαυόμενος. ἦν δὲ καὶ κατωτέρω τιτὶ τοῦ ὀδόν-
 τος καλεομένου ὀστοῦ, ὃ οὐχ ὁμοίως ὁξύ ἐστιν. ἔστι δ' οἷον

videbatur. Interdum vero neque secta est, sed simul cum
 sudore aut sponte sua confidebat. Quibus procedentibus
 splen ad dextra pertendebat, spiritus ex internis duplicem
 elidebat sonum, neque tamen magna erat respiratio, levi-
 ter mente movebatur, cooperiebatur et flatus intro suberat,
 nec quicquam infra subibat neque mejebat. Obiit ante
 partum. Quae sua irruptione ad alterutram faucium par-
 tem vergebant, exulcerata non sunt, in sinistram partem
 transierunt, lienem dolor invasit, idque sine judicatione.
 Hieroni ad decimum quintum judicatio facta est. Coi so-
 ror ad instar splenis jecur intumuit, et die secunda obiit.
 Bioni cum ex larga urina nihil subsideret, sanguis ex nare
 sinistra erupit: lienem enim durum et incurvum habebat.
 Cum vero sursum emerfisset, recidivam passus est.

Erant autem eorum qui ex angina laborabant affectio-
 nes hujusmodi. Cervicis vertebrae modo plurimum, modo
 vero prope erant, ut intro vergerent. Collumque ipsum
 qua parte cavitatis internae significationem prae se ferebat,
 contactu dolorem sentiebat. Cuidam vero affectus ipse
 paulo infra os, cui dentis nomen est, pertingebat, nec ita

Ed. Chart. IX. [145.] Foesl. II. 1016. 1017. Ed. Lind. I. (694. 695.)
 καὶ πᾶν περιφερές, μέζον περιφερείῃ. εἰ μὴ ξὺν τῷ ὀδόντι
 καλεομένην φάρυγγα οὐ φλεγμαίνουσα. κειμένη δὲ τὰ ὑπὸ γνά-
 θους ὀγκηρά, οὐ φλεγμαίνουσιν ἱκελα οὐδὲ βουβῶνες οὐδενὶ
 ᾤδησαν. ἀλλὰ φύσει μὲν καὶ γλῶσσαν οὐ ῥηϊδίως στρέφον-
 τες. ἀλλὰ μείζων τε αὐτέοις ἐδόκει εἶναι καὶ προπετεστέρα,
 καὶ ὑπὸ γλώσση φλέβες ἐμφανέες. καταπίνειν οὐκ ἡδύναντο,
 ἢ πᾶν χαλεπῶς. ἀλλ' εἰς τὸς ῥίνας ἔφευγεν εἰ πᾶν ἐβία-
 ζον, καὶ διὰ τῶν ῥινῶν διαλέγοντο. πνεῦμα δὲ τουτέοισιν
 οὐ πᾶν || μετέωρον. ἔστι δ' οἷσι φλέβες αἱ ἐν κροτάφοις
 καὶ ἐν κεφαλῇ καὶ ἐπ' αὐχένι ἐπηρμέναι· βραχὺ δέ τι του-
 τέων τοῖσι παλιγκοτάτοις. κροτάφοι θερμοὶ, καὶ τᾶλλα
 μὴ πυρεταίνουσιν, οὐ πνιγόμενοι οἱ πλείστοι, εἰ μὴ καταπίνειν
 προσθυμείοντο ἢ πτύαλον ἢ ἄλλο τι. οὐδ' οἱ ὀφθαλμοὶ ἐγκα-
 θήμενοι. οἷσι μὲν οὖν ἦν ἐς ὀρθὸν ἐξόγκωμα, μήτε ἐτερόθ-
 ῦσπον, οὗτοι οὔτε παραπληκτικοὶ ἐγένον (695) το. ἀπολλύμενον

praeceps erat, quibusdam etiam majori ambitu circumscri-
 bebatur. Qui si secundam vertebrae dentem appellatam
 non attingeret, fauces nulla inflammatione tentabantur,
 sed subsidebant. Partes quae sub malis intumescebant, non
 erant inflammatis affines, neque ulli glandularum inflam-
 matio adfuit. Sed cum haec secundum naturam se habe-
 rent, linguam non facile convolvebant; major enim et
 prominentior ipsis esse videbatur. Quae sub lingua sunt
 venae, erant conspicuae nec devorare aliquid poterant, nisi
 admodum moleste. Quod si vi cogerentur, in nares erum-
 pebat. Sermo etiam ipsis per nares efferebatur. Respira-
 tio his non admodum elata neque sublimis. Quibusdam
 vero temporum, capitis et cervicis venae intumescebant.
 Atque horum quibusdam paululum dolores exasperabantur,
 quibus tempora incalecebant, etsi alias non febricitarent.
 Multis non praecludebatur spiritus, nisi si salivam aut aliud
 quiddam deglutire cuperent. Neque intro desigebantur oculi.
 Quibus igitur neutram in partem deflectebat tumor, sed
 recta procedebat, iis ne membrorum quidem resolutio ac-
 cidit. Quod si quem horum periisse mihi conspiceret, eum
 recensere non gravabor. Sed ii omnes, quos videre licuit

Ed. Chart. IX. [145. 148.] Foesl. II. 1017. Ed. Lind. I. (695.)
 δὲ εἴ τινα εἶδον, ἀναμνήσομαι. οὐς δὲ οἶδα νῦν, πε-[148]
 ριεγένοντο. ἦν δὲ τὰ μὲν τάχιστα ῥηϊζόντα, τὰ δὲ πλεῖστα
 καὶ ἐς τεσσαράκοντα ἡμέρας περιήει. τοῦτο δὲ οἱ πλεῖστοι
 καὶ ἄπυροι. πολλοὶ δὲ καὶ πάνυ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχοντες
 τι μέρος τοῦ ἐξογκώματος καὶ κατάποσις καὶ φωνὴ ἐνσημαί-
 τουσα. κίονές τε τηκόμενοι μινύθησιν τινα παρῆγον, ποτη-
 ρὸν οὐδὲν δοκέοντες κακὸν ἔχειν. οἱ δὲ ἐτερόρροπα ἔχοντες
 οὗτοι ὁπόθεν ἂν ἐγκλιθεῖσαν οἱ σπόνδυλοι ταύτη παρελύ-
 οντο. τὰ δ' ἐπὶ θάτερα εἴλκοντο. ἦν δὲ ταῦτα ἐν προσώπῳ
 καταφανέα μάλιστα καὶ τῷ στόματι καὶ τῷ κατὰ γαργαρεῶνα
 διαφράγματι, ἀτὰρ καὶ γνάθοι οἱ κάτω παρήλλασσον κατὰ
 λόγον, αἱ δὲ παραπληγαὶ οὐ διὰ παντός τοῦ σώματος ἐγί-
 στοντο οἷον ἐξ ἄλλων, ἀλλὰ μέχρι χειρός. τὰ ὑπὸ τοῦ κυναγ-
 χικοῦ. οὗτοι καὶ πέποινα ἀναπτύοντες καὶ βραγχώδεις ἦσαν.
 οἷσι δ' ἐς ὀρθὸν καὶ ἀπέπτυνον, οἷσι δὲ καὶ ξὺν πυρετῷ,
 οἷτοι πολλῷ μᾶλλον καὶ δύσπνοοι καὶ διαλεγόμενοισιν ἄλλο-

superflites permanferunt. Atque horum quidam quam ce-
 lerrime allevabantur, plurimi vero quadraginta dies per-
 currebant, idque non paucis sine febre contigit. Multis
 etiam in longum valde temporis intervallum, tumoris ali-
 quid protrahabatur, cujus rei indicium deglutitio et vox
 quoque ipsa praebebant. Ipsae quoque columellae eliqua-
 tae imminutionis pravam quandam significationem prae se
 ferebant, etfi nihilo deterius habere videbantur. Quibus
 vero in alterutrum partem tumores decumbebant, ii ea ex
 parte, unde vertebrarum inclinationes fiebant, nervorum
 resolutione tentabantur, atque inde versus alteram traher-
 bantur. Apparebant autem haec maxime in facie, ore et
 eo, quod ad gurgulionem est intersepto. Quin etiam ge-
 nae inferiores non temere immutabantur. Caeterum quae
 ab angina fiebant leves membrorum resolutiones, non to-
 tum corpus perreptabant, quod in aliis fieri solet, sed ad
 manus usque pertingebant. Atque ii concocta quidem, sed
 pauca, nec sine molestia expuebant. Quin et ii quibus in
 rectum tumor decumbebat, expuere quoque poterant. Quos
 vero febris infestabat, hi multo graviori difficultate spi-

Ed. Chart. IX. [148, 152.] Foes. II. 1019. 1020. Ed. Lind. I. (695, 696.)
 χόοι καὶ φλέβες τουτέοισι μᾶλλον ἐπηρμέναι καὶ πόδες πάν-
 των μὲν ψυχρότατοι. τούτων δὲ μάλιστα, καὶ ὀρθοσταταῖν
 οὔτοι ἀδυνατώτεροι, καὶ οὔτινες μὴ αὐτίκα ἐθνησκον. οὓς δὲ
 ἐγὼ οἶδα, πάντες ἐθνησκον.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
 ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

[152] || (696) [ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.] Ἐς Πέρινθον
 περὶ ἡλίου τροπᾶς ὀλίγον τὰς θερινὰς ἤλθομεν. ἐγεγόνει
 δὲ ὁ χειμὼν εὐθιός, νότιος. τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος πάν-
 ἄνυδρον μέχρι πληυῶδων δύσιος. εἰ γάρ τι καὶ ἐγένετο, ἦν
 ὅσον ψεκῶς, καὶ ἐτησία οὐ κάρτα ἔπνευσαν, καὶ οἱ πνεύ-
 σαντες διεσπασμένως. τοῦ θέρος καυσοὶ ἐπεδήμησαν πολλοί.
 ἦσαν δὲ || ἀνήμετοι, καὶ κοιλίαι ταραχώδεις, λεπτοῖσιν, ἰθα-
 τώδεσιν, ἀγρόλοις, ἐπ' ἀφροδί πολλοῖσιν, ἰσχυρὰ ἔσιν ὅτε
 καὶ ὑπόστασιν τεθέντα, ἐξ οἷων δὴ καὶ ἐξαιθριάζοντο τὸ

randi conflictabantur, et inter loquendum alieniores vide-
 bantur, ipsis quoque venae magis intumescebant, atque
 horum omnium pedes erant frigidissimi. Ex quibus isti
 praecipue, si qui non illico mortui sunt, erigere haud
 quaquam se poterant. Verum omnes, quos videre licuit,
 mortui sunt.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGA-
 RIBVS LIBRI SECVNDI

[SECTIO TERTIA.] Perinthum venimus ad solstitium
 pene aestivum, ubi hiems placida et australis fuit. Ver
 autem atque aestas valde sicca ad vergiliarum occasum.
 Quod si quae pluvia decidisset, guttatim defluebat, eratque
 rori simillima. Etesiae non multum spirarant, idque dis-
 persim et contractim. Aestate febres ardentes plurimae
 populariter grassatae sunt: in quibus nulli aderant vomit-
 us, sed alvi perturbationes ex tenuibus, aquosis, non bi-
 liosis et spumantibus multis, quae interdum deposita subu-
 debant. Quibus sane simile erat quod aeri exponebatur.
 Alique secessus eandem perpetuo speciem referentes malo

Ed. Chart. IX. [152.] Foes. II. 1020. Ed. Lind. I. (696, 697.)
 ἴκελον. ἴσα τῷ εἶδει διαχωρήματα διὰ παντός κακόν. ἐν
 τοιούτοις πολλοὶ κοιμητῶδες ἦσαν καὶ παράφοροι. οἱ δὲ ἐξ
 ὕπνων τοιοῦτοι ἐγίνοντο. ὅτε δὲ ἐγερθεῖεν, καιενοῦν πάντα.
 πνεύματα μετέωρα, οὐ μὴν πύον. οὐρα λεπτὰ μὲν τοῖσι πλεί-
 στοις καὶ ὀλίγα, ἄλλως δὲ οὐκ ἄχροα. αἰμορροαίαι ἐκ ῥινῶν
 οὐκ ἐγένοντο, εἰ μὴ ὀλίγοις. οὐδὲ παρωτίδες περὶ ὧν
 ὕστερον γράψω, οὐδὲ σπληνὲς ἐπύοντο οὐδὲ δεξιὸν ὑπο-
 χόνδριον, οὐδ' ἐπώδυναν κάρτα οὐδ' ἐντετομένον ἰσχυρῶς.
 ἦν δὲ τι ἐνοσημαῖνον, καὶ μάλιστα ἐκρίετο πάντα τὰ πολλὰ
 περὶ τεσσαρεσκαίδεκα, ὀλίγα σὺν ἰδρωτί, ὀλίγα σὺν ῥίγι καὶ
 πύον. ὀλίγοις ὑποστροφαὶ ἐγίνοντο. ὑπὸ δὲ τὰς ψεκάδας
 τὰς γενομένας ἐν τῷ θέρει ἐπεφαίνετο ἰδρώς. ἐν τοῖσι (697)
 πυρετοῖσι, καὶ τινες αὐτὰ ἰδρωτές ἐπ' ἀρχῆς ἐγίνοντο, οὐ
 μὴν κακοήθως, καὶ τοῖσιν ὑπὸ τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἐκρίθη
 σὺν ἰδρωτί. ἐγένοντο καὶ ἐν τοῖσι θέρει τοῖσι πυρετοῖσι περὶ
 ζ' καὶ ἧ καὶ θ' τρηγίσματα ἐν τῷ χρόνῳ κεγχρωδεα, τοῖσιν
 ὑπὸ κωνώπων γινόμενοις μάλιστα ἵκελα ἀναδήμασιν, οὐ

erant. In his multi soporati leviterque mente emoti, prae-
 cipueque ex somno tales evadebant, cum vero expurgisce-
 rentur, de omnibus recte sentiebant. Respiratio non ad-
 modum elata. Urinae multis quidem tenues et paucae,
 nec aliqui decolores. Sanguinis ex naribus fluxus non
 nisi paucis contingebant, atque sub auribus tumores, paro-
 tides dicti: de quibus postea scribam. Neque vero lienis
 tumor aderat, aut praecordii dextri magnus dolor aut va-
 lida contentio: etsi quiddam erat, quod levem praeberet
 significationem. Judicabantur vero maxime omnia ut plu-
 rimum ad decimum quartum diem, partim cum sudore,
 partim vero cum rigore, nec nisi admodum paucis recidi-
 vae contingebant. At vero dum guttatim roris modo sub
 aestatem decidebant pluviae, sudor apparebat. Quin etiam
 febrium initio quidam sudores statim fiebant, neque tamen
 maligne, et quibusdam sub hoc tempus judicatio cum su-
 dore facta est. In febribus autem aestivis circa septimum,
 octavum et nonum diem aspredines quaedam miliaceae,
 culicum morsibus fere similes, quae tamen non admodum

Ed. Chart. IX. [152, 156.] Foef. II. 1020. Ed. Lind. I. (697.)
 πάνυ κνησμώδεα. ταῦτα διειλεῖ μέγχι κρίσιος. ἄρσενι δὲ
 οὐδενὶ εἶδον τοιαῦτα ἐξανθήσαντα. γυνὴ δὲ οὐδεμία ἀπέθα-
 νεν, ἢ ταῦτα ἐγένετο, βαρυήκοι τε ἦσαν καὶ κωματώδεις.
 πρόσθεν δὲ οὐ κῶρτα ἦσαν κωματώδεις ἦσιν ἐμέλλε ταῦτα
 ἔσεσθαι. οὐ μὲν τὸ σύμπαν διειλεον. κωματώδεις δὲ καὶ
 ὑπνώδεις τὸ θέρος καὶ μέγχι πληῖδων δύσιος. ἔπειτα μὲν
 ἀγρυπνίαι μᾶλλον. ἀτὰρ οὐδὲ τὸ σύμπαν ὑπὸ τῆς καταστά-
 σιος ταύτης ἐθνήσκον. [156] κοιλίην μὲν οὖν οὐκ ἐνεδέχετο,
 οὐδὲ τοῖσι γέμμασι ἐστάναι, ἀλλὰ παρὰ λόγον ᾤετο ἂν τις
 ἰῆσασθαι ξυμφέρειν. καίτοι ὑπερπολλὰ ἔστιν οἷσι τὰδ'
 ἰόντα ἦν, τῷ ἐν ψύχει κείσθαι ὑποβεβλημένον. ὥς ἔλκοι μὲν
 τὸ ψυχρόν, φύλλει δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκ προσαγωγῆς ἐστὶ
 μᾶλλον καὶ τὸ μηδὲν τῇ φύσει πάθει γίνεσθαι, ἐφ' οἷσι τε
 καὶ ὅκοιτα τὰ σημεῖα καὶ πλείω ἢ μείω γινόμενα, χάσμη,
 βῆξ, πταρμός, σκορδίνημα, ἐρευξίς, φῦσα, πάντα τὰ τοιαῦτα
 διαφθεύουσιν. ἦσιν ἐν πυρετοῖσι ἀσώδεσι, φρικώδεσιν, ἐρεῖ-

pruriebant, in summa cute subnascebantur, et ad judica-
 tionem usque perdurabant. Ac ne eae quidem masculorum
 ulli eruperunt. Mulier vero cui talia fierent, nulla mortua
 est. Hebetiori tamen erant auditu et soporosae, quamvis
 antea non admodum soporosae essent, quibus ista evenire
 debebant. Neque tamen in totum perseverabant. Aestate
 vero etiam ad vergiliarum occasum in soporem et somnum
 pronae erant, post ea quippe insomnia magis urgebantur.
 Verum neque prorsus ob istam temporis constitutionem mor-
 riebantur. Alvum igitur non licebat, ne per ea quidem
 quae assumebantur, sistere: sed eam, quae praeter ratio-
 nem fieret, medelam conferre posse, facile quis existima-
 set: quamvis permulta quibusdam procederet, ex eo qui
 in cubili frigido substrato fiebat decubitu. Frigidum quippe
 exulcerat. Calido vero quicquid hujusce est generis, sen-
 sim magis procedit. Et quamvis nullus natura affectus in-
 erat, quibus hujusmodi signa aut majora aut minora ade-
 rant, oscitatio, tussis, sternutamentum, pandiculatio, eructatio,
 flatus, reliquaque ejusce generis perniciem afferebant. Qui-
 bus in febribus quae cum corporis jactatione et horrore

Ed. Chart. IX. [156.158.] Foes. II. 1020. 1022, Ed. Lind. I. (697. 698.)
 θονται πρόσωπα, κοπιώδεις, ὀδυνώδεις καρηβαρίαι.
 παραπληγίαι καὶ γυναικεία, ἣν ἐπι(698)φαίνεται· μάλιστα δὲ
 ἥσι προῶτον, αὐτὰρ καὶ παρθένοις καὶ γυναῖξιν ἥσι διὰ
 χρόνον, αὐτὰρ καὶ ἥσι μὴ ἐν ᾧ εἴθισται χρόνος ἢ ὥς δεῖ
 ἐπιφαίνονται. ἔπειτα ἔξωχοι γίνονται, μέγα δ' ἐν ᾧ πασι
 τὸ καὶ ἐξῆς καὶ ἐν ᾧ χρόνος καὶ ἐφ' οἷσι. τοῖσι πάνυ χολώ-
 δεσιν ἐν πυρετοῖσι μάλιστα. ὅλως οἷσιν ἐπὶ σκέλεα ἢ κά-
 θαρσις.

[158] || Φαρμάκων τε τρόπους ἴσμεν, ἐξ ὧν γίνεται
 ὁποῖα ἄσχα, οὐ γὰρ πάντες, ἀλλ' ἄλλοι ἄλλως εὖ κείνται,
 καὶ ἄλλοιτε πρωῒτερον ἢ ὀψίτερον, ληφθέντα διαχειρισμοῖ-
 σιν. οἷον ἢ ξηραίνει ἢ κόψαι ἢ ἐψῆσαι, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐῶ
 τὰ πλείστα ὁκόσα ἐκίστω καὶ ἐφ' οἷσι νοσήμασι καὶ ὁπότῃ
 τοῦ νοσήματος, ἡλικίην, εἰδέαν, διαίταν, ὁποῖη ὥρη ἔτεος
 καὶ ἥτις καὶ ὁκοῖωσ' ἀγομένη καὶ τὰ τοιαῦτα.

accidunt, vultus rubet, lassitudines, oculorum dolores, ca-
 pitis gravitates, aut leves membrorum resolutiones adsunt.
 In quibus videndum si menstrua appareant, praecipue vero
 quibus primum erumpunt. Quin et virgunculis et mulie-
 ribus quibus ex longo intervallo, sed et quibus non con-
 sueto tempore aut ut decet, apparent et si succedente tem-
 pore plurimum pallidae fiant. Plurimi autem refert videre
 in omnibus, quod et postea consequitur et quo tempore
 et in quibus, velut biliosis admodum in febribus maxime
 quibusdam prorsus in crura purgatio fecedit.

Medicamentorum vero naturas esse scimus, ex quibus
 ut talia et huiusmodi sint, habent. Neque enim omnes
 uno et eodem modo, sed aliae aliter se habent. Quin
 alias quoque tardius aut maturius sumpta differunt et prae-
 parationes ipsae, quale est ficcare, tundere, incoquere et
 caetera huiusmodi. Plurima vero praetereo, quae huc
 considerata veniunt, quatenam cuique conveniunt et in
 quibus morbis et quo morbi tempore. Aetas etiam cujus-
 que, forma, victus ratio, anni quoque tempus quodnam
 sit et qualiter circumscribatur, aliaque id genus in specu-
 lationem veniunt.

Ed. Chart. IX. [159. 160.] Foesf. II. 1023. Ed. Lind. I. (698. 699.)

|| Ζωίλω τῷ παρὰ τὸ τεῖχος ἐκ βηχὸς πεπείσθης πυρε-
τὸς ὄξυς καὶ προσώπου ἔρρευθος καὶ κοιλίη ἀπολελαμμένη,
πλήν πρὸς ἀνάγκην. πλευροῦ ὀδύνη ἀριστεροῦ, καὶ οὗς κατ'
ἔξιν ὀδυνῶδες πᾶν καὶ κεφαλὴ οὐ τοσοῦτο, πτύων διὰ
παντός ὑπόπυον ἐνόσει, ἀλλὰ τὰ ἄλλα ἐκρίθη, καὶ κατὰ
οὗς ἐρράγει πῶν πολὺ περὶ ὀγδόην ἢ ἐνάτην. αἱ δ' ἀρχαὶ
τῆς ἐνάτης, ἰδύτης τοῦ αὐτοῦ. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄνευ ὀρίεος ἢ
κρίσεως. ἰδρώσε κεφαλὴν κάρτα, καὶ οὗτος ἐμπεδοσίμη ξύγ-
κανσις καὶ ἀριστεροῦ πλευροῦ. αἶμα ἅμα ὡπὶ, ἀνωδύνη μά-
λιστα [160] κατ' ὠμοπλάτην, αἶμα καὶ ἐμπροσθεν πτύαλα
πολλὰ, κατ' ἀρχὸς (699) πτυέντα ἀνθηρὰ καὶ ἀμφὶ ἐβδόμην
ἢ ὀγδόην. ἔπειτα ἐπίπονα. κοιλίη ἐστήκει μέχρ' ἀμφὶ ἐνάτην
καὶ δεκάτην. ἢ ὀδύνη ἀπέσβη. οἴδημα ἀτίει καὶ ἰδρώτια
ἐγένετο. οὐ μὴν ἔκρινε. δῆλα δὲ ἦν καὶ ἄλλοισι καὶ τῇ ἐξο-
δῳ. περὶ γὰρ ἀρχομένην τὴν τοῦ αὐτοῦ ὀδύνην καὶ ἢ γαστήρ
ἐπεταράχθη. ἐρράγει δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐνάτη καὶ ἐκρίθη τεσ-

Zoilo, qui ad murum habitabat, ex matura tulli febris
acuta suborta est et faciei rubor, alvusque intercepta nil
nisi coacte reddebat. Lateris sinistri et auris quae e dire-
cto erat, magnus dolor. Caput vero non ita dolebat.
Purulentum quodammodo expuebat semperque aegrotabat,
alioqui caetera iudicata sunt, et ad octavum aut nonum
diem ex aure pus multum erupit, ad noni diei initia auris
dolor cessavit, atque haud scio quomodo sine rigore judi-
catio consecuta est. Caput valde sudavit, aurisque et late-
ris sinistri stabilis erat quidam ardor. Superne una cum
aure ad scapulas praecipue dolor sedatus est. Sed et prius
sputa multa rejecta sunt, quae ad expuitionis initia et
circa septimum aut octavum diem florida erant, deinde
vero laboriosa. Alvus substitit ad nonum et decimum diem,
dolor extinctus est et tumor remittebat, sudoresque parvi
fiebant, qui neque tamen decernebant, ut ex secessibus
ipsis aliisque satis manifestum fuit. Incipiente enim auris
dolore, alvus perturbata est. Nono autem die ex aure
pus erupit, iudicatusque est morbus absque rigore decimo-

Ed. Chart. IX. [160.] Foell. II. 1023—1025. Ed. Lind. I. (699.)
 σαρσκαυδεκάτη ἔνευ ῥίγος ἢ νοῦσος τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ. αἰὰρ
 καὶ τὸ πτύελον λαυρότερον εἶη, ἐπεὶ τὸ οὖς ἐρύγαι καὶ
 || πειρότερον. ἰδρωῖτες δὲ καὶ ἔρπητα ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς
 κεφαλῆς ἐγίνοντο, ἐξηράνθη ὡς τρίτη. ὅποσα ἀσήμεως ἀφανί-
 ζεται δύσκριτα καὶ οἷον τῇ τοῦ Πολεμάρχου παιδίσκῃ ἐρουσί-
 πελας.

|| Οἱ ἐπὶ βουβῶσι πυρετοὶ κακὸν πλὴν τῶν ἐφημέρων,
 καὶ οἱ ἐπὶ πυρετοῖσι βουβῶνες κακίονες ἐν τοῖσιν ἐξέσιν
 ἐξ ἀρχῆς παρακμάσαντες. τὰ πνεύματα ὑποχονδρίοισιν ἐπαρ-
 σις μαλθακὴ καὶ ἔντασις οὐδετέρῃ. ἐπ' αὐτῶν ἄνω στρογγύ-
 λον, ἐν τοῖσι δεξιοῖσι οἷον περιφέρεια ἀποπνητική· ἄλλο μα-
 κρότερον ἐπὶ πλέον. ἄλλο κεχυμένον, ἄλλο κῆτω θέπον καὶ
 ἐνθεν καὶ ἐνθεν ξύντασις μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ. ἐν πάσῃ τῇ
 ἄνω ἔξει, ἣν ἐπανάληται καὶ ἐπίληπται ἐς τὸ περιφερές, ἣν
 μὲν πνεῦμα ἦ, ἀκρίτως λεπτύνεται θέρμῃ. ἣν δὲ τοῦτο δια-
 φύγῃ, ἐς ἐμπύησιν ὁρμᾷ. πυκνὰ πνεύματα, σμικρὰ, μεγάλα,

quarto eodemque ipso die. Quin et sputum copiosius et
 coctum magis procedebat, ubi pus ex aure liberius effluxit.
 Sudores autem et serpentina ulcera longo postea intervallo
 in capite fiebant, quae tertio die exiccata sunt. Quaecun-
 que absque judicationis significatione disparent, male de-
 cernunt velut in erysipellate, quod Polemarchi ancillae con-
 tigit, videre satis licuit.

Febres ex glandularum tumoribus, ortae praeter diarias
 malae. Sed et glandularum tumores, qui in febribus acci-
 dunt, deteriores sunt, si in acutis statim quidem remiserint.
 Qui flatibus conflictatur cum molli praecordiorum tumore
 et neutrius lateris contentione, iis superne in dextris ro-
 tundum quiddam ac veluti circumferentia aliqua pure plena.
 Quod modo valde extensum est, modo vero diffusum, inter-
 dum etiam deorsum vergit, et utrimque ad umbilicum con-
 tensionem facit. Si flatus in ea quae sursum fit in directum
 latione, in rotundum quiddam concludatur, et velut com-
 prehendatur, absque judicatione calore attenuatur. Quod si
 illud effugerit, ad suppurationem fertur. Spiratio frequens,

HIPPOCRATES TOM. III.

Ff

Ed. Chart. IX. [160, 165.] Foesl. II. 1025, 1027. Ed. Lind. I. (699, 700.)
 ἀραιά. ἔξεισιν, ἔξω μέγα, ἔσω σμικρόν. τὸ (700) μὲν ἐκ-
 τεῖνον, τὸ δὲ κατεπείγον. διπλῇ ἔσω ἐπανάκλησις, οἷον ἐπεισ-
 πνέουσιν ἐν θερμῷ ψυχρόν. λητήριον συνεχῶν χασμέων,
 μακρόπνους. τοῖσιν ἀπότοις καὶ μόγισ μικρόπνους.

[165] || Κατ' ἔξιν, καὶ πλευρῶν ἔντασις ὀδυνώδης καὶ
 ἐντάσις ὑποχοιδρίων καὶ σπληνός ἐπάρσις, ἐκ ὁινῶν ὥξεις.
 τὰ ἐγκαταλιπαρόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. τὰ γοῦν
 πρῶτον σπληνῶν ἐπάρσις, ἢν μὴ ἐς ἄρθρα τελευτήσῃ, αἱ-
 μορῥαγίη γίνεται. ὑποχοιδρίου δεξιῶν ἔντασις, ἢν μὴ διεξο-
 δέσῃ οὕρα, αὕτη γὰρ ἢ κατάληψις ἀμφοῖν καὶ ὑποστροφῆς.
 ἀποστάσις οὖν ποιέσθαι αὐτὸν ἡγεύμενον. τὰς δὲ παρα-
 κλίειν ἤδη γινόμενας ἀποδέχεσθαι, ἢν ἴωσιν ἤδη, καὶ ὅποια
 δεῖ, καὶ ὅποια μὴ ξυνοῦν δέ. τὰς δ' ἀποτρέπειν, ἢν πάντῃ
 ὑσφόροι ἔωσι. μάλιστα δὲ ταύτας μελλούσας. εἰ δὲ μὴ,

parva, magna, rara: foras magna procedit, intro parva.
 Haec quidem protensa, illa vero urgens. Duplicata intro
 revocatio, qualis superspirantibus: calida item et frigida.
 Oscitationes assiduas longa spiratio sanat. Iis qui non
 bibunt aut ne vix quidem, brevis spiratio plurimum confert.
 Secundam directionem laterum et praecordiorum con-
 tensiones laboriosae, tum vero lienis tumores et sanguinis
 e naribus eruptiones fieri debent. Quae post judicationem
 relinquuntur, recidivas facere solent. Primum igitur in
 lienum tumoribus, nisi in articulos definant vel sanguinis e
 naribus eruptio, vel praecordii dextri contentio fiet, nisi si
 urinae irruerint et viam quodammodo sibi fecerint. Sunt
 enim velut utrorumque interceptio. Atque sic quidem me-
 rito horum recidivae fient. Haec igitur perpendentem abs-
 cessus procurare conveniet, si non fiant: quosdam vero qui
 jam fiunt, declinare: quosdam etiam qui qua et qualiter
 oportet prodierint, recipere. Qui vero ne abunde quidem
 prodeunt, coadjuvandi sunt: quidam etiam qui prorsus sunt
 incommodi, avertendi, utque eo maxime si nullam adhuc
 sui significationem edidere, sed futuri sint, alioqui vero cum
 adhuc rude habuerint initium. Sanguinis e naribus eru-

Ed. Chart. IX. [165. 169.] Foesl. II. 1027. 1028. Ed. Lind. I. (700. 701.)
 ἀρι ἀρχομένης αἱ τεταταῖαι αἱμορροαγαί δύσκριτοι. οἱ
 διαλείποντες μίαν τῇ ἐτέρῃ ἐπιζήγιουσιν ἅμα κρίσει ἐς ἐβδό-
 μην.

[169] || Σκόπων ἐκ κορυζοδένων, γολωδένων καὶ φάρυγγος
 φλεγμονῆς φλαύρως διαιτηθέντι, ἡ κοιλίη ἀπελήφθη καὶ
 πυρετός συνεχῆς ἐγένετο καὶ γλωσσοὶς εὐανθής καὶ ἄρτυρος.
 ἥτρου ἔντασι, ἰσχυρῶς ὁμαλῶς κατὰ σμικρὸν ἐς τὸ κάτω ἐν
 τοῖσι δεξιόσι πνεῦμα ὑπόπυκνον, ὑποχόνδρια ἤλγει καὶ ἀνα-
 πνέων καὶ στρεφόμενος. ἄνευ δὲ βηχὸς ἀνεχόμεναιτο. ὑπὸ
 παχέος πέπλου δοθεῖσα, (701) ἀπὸ τοῦ ὑποχονδρίου μὲν
 ἀπώσεν. ἐπεραιώθη δὲ οὐδέν. τῇ δὲ ὑστεραίῃ βάλαναι δύο
 προστεθεῖσαι οὐκ ἐφάνησαν. οὖρον δὲ παχὺ καὶ θολερὸν,
 λεῖον καὶ ὁμαλὸν, καὶ ἔστι κοιλίῃ ἐν θολερότητι, ἢ τε γαστήρ
 μυλακωτέρῃ ἢν καὶ σπλὴν ἐπηρμένος καὶ κατόρθωτος ἐγένετο.
 ποτὶ ἐχρήτο ἐξυγλύνει. δεκάτῃ, αἷμα ἐξ ἀριστεροῦ ὕδαρες
 ὀλίγον ἤλθεν. οὐ πάνυ δὲ τι ἄρρώστος αὐτὸ τοῦτο, καὶ οὐ-

ptiones, quae quarto die fiunt, difficilem faciunt judicio-
 nem. Febres quae uno die intermissionem, altero vero per-
 frictionem habent, iudicium ad septimum circuitum susten-
 tant.

Scopo post mucosorum et biliosorum exitum et faucium
 inflammationem, ex improba victus ratione alvus restitit et
 febris continuaprehendit, lingua erat florulenta et insomnia
 conflictabatur. Partium quae ad pubem sunt, valida con-
 tensio et aequalis, paulatim ad imum dextrae partis vergens.
 Respiratio erat subfrequens cum praecordiorum dolore in-
 ter respirandum, et cum loco dimoveretur aut sese con-
 verteret, absque tussi subcrassa excreabat. Peplos exhibita
 praecordium quidem allevavit, nihil autem transmisit. Postri-
 die glandes duae immiffae, nullo modo apparuere. Urina
 crassa erat et turbulenta, subsidencia vero aequabilis et lae-
 vis. Alvus etsi turbata erat, restitit tamen venterque con-
 tractatu aliquanto mollior erat. Lien intumescibat et sub-
 levabatur, suoque momento deorsum librabatur. In potu
 erat acetum mulfum. Decima sanguis ex nare sinistra aquo-
 sus et paucus prodiit, quod aegro non magnum adjumentum

Ed. Chart. IX. [169. 171.] Foesl. II. 1028. 1029. Ed. Lind. I. (701.)
 ρον ὑπόστασιν ἔχον. ἐν δὲ τῇ ὑποστάσει ὑπόλευκόν τι προσ-
 εχόμενον πρὸς τῷ ἀγγεῖῳ λεπτόν. οὔτε οἷον γονοειδὲς οὔτε
 ἀνόμοιον ἐξήνθη τοῦτο βραχύ. τῇ δὲ ὑστεραίῃ κριθαίς,
 ἀπύρετος. καὶ ὑπῆλθεν ὑπόγλισχρον τῇ ἐνδεκάτῃ. τὸ δὲ
 τι περὶ ῥοῦν χολῶδες. οὗρου δὲ καθαρῶς πολλὴ καὶ
 πλήθει καὶ ὑποστάσει, καὶ πρὶν μὲν οἰνοποιεῖν ἤρξατο
 μικροῦ λίπης ὁμοίῃ. διῆλθε δὲ τῇ ἐνδεκάτῃ ὡς ἔλ-
 γον ἐόντων. γλίσχρα δὲ καὶ κοπρῶδεα θολερά. τὸ τοιοῦτον
 εἰ κρισίμως οἷτι καὶ τὸ Ἀντιγένεος ἐν Περίνθῳ. τὰ περὶ
 τὰς γλώσσας αἰρόμενα συστρίμματα καὶ ταπεινὰ ἔντα λιθί-
 δια, καὶ τὰ τοῖσι ποδαγρικοῖσι. τὰ ἀσθενέα παρ' ὄρθρα
 ἐκείνων ἐστὶ, καὶ γὰρ ἡ ὀστέων φύσις καὶ τοῦ σκληρύνεσθαι
 τοῦτο αἴτιον καὶ τοῦ συντείνεσθαι.

[171] || Τὸ τῆς Ἱπποστράτιου ἐκ τεταρταίου ἐνιαυσίου
 ἀπεκορύφου, ὑπόψυχρος φανερώς δοκίονσα. ἔφοδος ἐπὶ πᾶν
 τὸ σῶμα καὶ ἰδρώς ἐκρίθη ταύτῃ, καὶ μετὰ ταῦτα γυναικίᾳ

attulit. Urina subfidentiam habebat, in qua subalbidum
 quiddam inerat tenue matulae adhaerens, quod neque erat
 geniturae omnino simile, neque vero dissimile. Effluxerat
 autem brevi intervallo. Postridie ex judicatione a febre
 omnino liber. Undecima vero, viscidum aliquantulum sub-
 iit. Cum profluvio autem biliosum quid effluxit. Multae
 urinae perpurgatio cum copia tum etiam subfidentia, quae
 ante vini usum tenui pituitae fere erat similis. Undecima
 prodierunt alvi faeces, paucae quidem, viscosae tamen et
 conturbatae. Quod an judicationem haberet, non secus ac
 Antigene in Perintho decidit, dubitari poterat. Podagricis
 humorum coitus et tubercula dura in lingua sublevantur, et
 humiles calculi concrefcunt, imbecillitatesque illis circa ar-
 ticulos fiunt. Ossium enim natura quod indurentur aut con-
 tendantur in causa est.

Hippostrati uxori praecordii sinistri tumor, ex quar-
 tana annua in fastigium sublatus est, cum palam frigidula
 esse videretur, oborto frigoris impetu et sudore per totum
 corpus pervadente, judicata est. Ad haec menses, qui tunc

Ed. Chart. IX. [171.] Foel. II. 1029—1031. Ed. Lind. I. (701, 702.)
 πλείω πλήθει καὶ χρόνῳ. (702) τότε γὰρ ἀπείχε. μὴ ἐστάναι
 ἔδοξεν ἀπόστασις. ἐν τοῖσιν σφύζουσιν αἰμορροαίαι σχήμα
 εὐρύ τε ὄν καὶ τὸ ξύμπαν, εἰ ἐκ τοῦ πάντη κατάντεος
 ἄνθρωποι ποιοῦτο. διὸ καὶ αἱ ἀποδέσεις αἱ ἐν τῇσι φλεβοτο-
 μίῃσιν ὀρμῶσι. αἱ δὲ ἰσχυραὶ κωλύουσιν αἷμα. τὸ ἐναιμον
 καὶ τὸ ὑπόχολον ὀξυρεγμιῶδες. ἴσως δὲ ἐς μέλαιναν τούτοις
 τελευτᾷ. ῥίγη ὕρχεται γυναιξὶ μὲν μᾶλλον ἀπὸ ὁσφύος διὰ
 τούτου ἐς κεφαλὴν. ἀνὴρ καὶ ἀνδράσιν ὀπισθεν μᾶλλον ἢ τὰ
 ἔξωθεν τοῦ σώματος. ὅσον πηχέων, μηρῶν, αἰἄρ καὶ τὸ
 δέρμα ἄραιόν. δηλοῖ δὲ ἡ θριξὶ τῶν ζώων.

|| Ἦσιν οὐδὲν ἔσω τοῦ τεταγμένου χρόνου, ἐκίστησι
 τὰ νικτούμενα ἀπόγονα γίνεται. τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν οἷσι μῆσι
 γίνεται. || οἱ πόνοι ἐν περιόδῳσιν, ὅτι ἐν ἑβδομήκοντα
 κινείται, ἐν τριπλασίῳσιν τελειοῦται. ὅτι μετὰ γυναικεία δε-
 ξιά. τὰ δὲ ἀριστερὰ χάσκων ὑγρότης. διὰ τῶν ἀπιόντων διαί-

resliterant, magna copia, et per longum intervallum erupe-
 runt: neque aliqua in parte subsistere abscessus visus est.
 In his quae pullant et sanguinem fundunt, positus figuram
 amplam et laxam esse oportet, idque omnino si ex prorsus
 declivi acclivis fiat. Quare quae in venarum sectionibus
 deligationes fiunt, sanguinis impetum promovent, validae
 vero inhihent. Qui natura sunt sanguinei et aliquantulum
 biliosi, acidis ructibus conflictantur atque adeo verendum,
 ne in atrae bilis morbum desinant. Rigores mulieribus a
 lumbis inchoant magis, et per dorsum ad caput feruntur.
 Quin et viris posteriore magis quam anteriore corporis parte,
 ut cubito et foemore. Id autem comprobatur cutis ipsius ra-
 ritas, cujus indicium est pilorum in animantibus generatio.

Quibus intra praefinitum tempus nulla fit noxa, eae
 vitales partus edunt. Quod si quid gestationis tempore ap-
 pareat, in quos menses incidat, videndum est. Labores cer-
 tis temporum circuitibus fiunt, et foetus qui septuaginta
 diebus moventur, ter iisdem in sese ductis perfecti fiunt.
 Ad purgationis mensurae extremum, ubi sinistra et dextra
 dehiscunt, humidi quod tunc procedit copia, quae per ea
 quae prodeunt satis indicatur, siccissimam victus rationem

Ed. Chart. IX. [171.] Foesl. II. 1031. Ed. Lind. I. (702. 703.)
 της ξηροτάτης, ὅτι θάσσον κινηθὲν διακριθὲν αὐθις αὐξέ-
 ται καὶ βραδύτερον. ἐπὶ πλείονα χρόνον οἱ πόνοι περὶ τρί-
 την ἡμέραν πρὸς τῇσι πενήκοντα καὶ ἑκτὴν πρὸς τῇσι
 ἑκατόν. μηνιαῖοι, δευτεραῖοι καὶ τεταρταῖοι. ἃ δὲ εἰδέναι
 εἰς τὸν ἐπιμήνην ἢ ἀπὸ γυναικείων ἀριθμητέοι οἱ ἐννέα
 μῆνες ἢ ἀπὸ τῆς ξυλλήψιος καὶ εἰς ἑβδομήκοντα καὶ διακο-
 σίησιν οἱ ἑλληνικοὶ μῆνες γίνονται, καὶ εἴ τι προσέτι τούτοις
 καὶ ἦτοι τοῖς ἄρσεσιν ἢ καὶ τῇσι θηλείησι ταῦτα ποιεῖται ἢ
 τὰναντία. τῶν βρωμάτων καὶ πομάτων οἱ ὦμοι καὶ οἱ μα-
 στοὶ ἐμφυσῶνται, καὶ (703) ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ ἀκροησῖαι καὶ
 τὰ ἐμφυσηματα ποίουσιν αὐξήσις, ἐστ' ἂν τὰ ὁστέα στε-
 ρεωθῇ. τῶν ἐπιμηνίων περίοδος, τὰ πρὸ τούτων βαρέα ἀδελ-
 φὰ τῶν ὀκταμήνων πόρων. πρωτοτόκων τὰ γάλακτα τῆς μὲν
 τροφῆς μεταβαλλούσης, τῆς δὲ ὀκταμήνου ἀπαρτιζούσης. διὸ
 τὰ ἐπιμήνια ἀδελφὰ τῶν ὀκταμήνων πρὸς δεκάμηνον τει-
 νόντων γεγόμενα κακόν.

desiderat. Efformatus foetus, quo velocius movetur, eo
 tardius incrementum habet. Labores ut plurimum tertio
 supra quinquagesimum die et sexto supra centesimum con-
 tingunt. Quod si menstruam rationem ineas, secundo et
 quarto mense. Quae ad septimestrem partum necessario
 consideranda veniunt, aut certe a profluvio menstruo aut
 conceptu, menses novem supputandi sunt, dum ex ducen-
 tis septuaginta diebus, ex Graecorum ratione menses prod-
 eant. Videndum etiam si quid ad hoc accedat. Quin etiam
 num ista in maribus et foeminis fiant, num vero contra
 eveniat. Ex eduliis et potibus humeri ac mammae intume-
 scunt, quin et victus intemperantia et flatus incrementum
 capiti addunt quoad ossa firmitatem acceperunt. Menstrua-
 rum purgationum certus quidam est circuitus. Quae igitur
 ante has fiunt gravitates, laboribus qui ab octimestribus foe-
 tibus accidunt, affines sunt. Primipararum lac ab alimento
 mutationem, octavo vero mense complementum et absolu-
 tionem adeptum est. Quocirca menstruae purgationes, si in
 his quae ad decimum mensem tendunt, octimestribus non
 absimiles fiant, perniciosae sunt.

Ed. Chart. IX. [181, 184.] Foesl. II. 1034. Ed. Lind. I. (703.)

[181] || Τρωμάτων ἢν ἰσχυρῶν ἐόντων οἰδημα μὴ φαίνεται, μέγα κακόν. τὰ χαῦνα χρησιόν, τὰ ἄνω τεμόμενα κακίον. οἷσιν οἰδήματα ἐφ' ἔλκεσιν, οὐ μάλα σπῶνται οὐδὲ μαίνονται. τούτων δὲ ἀφανισθέντων ἐξαίφνης, οἷσι μὲν τὰ ὀπισθεν, σπασμοὶ μετὰ πόνοι. οἷσι δὲ ἐς τοῦμπροσθεν, ἢ ματαίαι ἢ ὀδύναι πλευροῦ ἰζέαι, καὶ δυσπνευρία ἐρυνθρή. τὰ οἰδήματα παραλόγως ὑψίζοντα κίβδηλον, οἷον τῷ τοῦ Ἀνδρονίκου παιδὶ τὸ ἐρυσίπελας ἐπαλινδρομήσεν, ἢν μὴ ἐς τὸ αὐτὸ ἐλθόν χρησιόν τι σημαίνει. τοῦτο ἔκ τε γενέσιος περὶ τὸ οὗς περὶ ἥβην διεδόθη. εἰτέρω τριταίῳ ἐκ γενετῆς γενομένῳ ἀπεπύησεν ἐναταίῳ γίνεται οὗτος ἐβδομαῖος ὑγίης. κακοηθέστερα τὰ ἀφανιζόμενα ἐξαίφνης.

Ι Π Η Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν
Τ Ο Υ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Υ

[184] [Τμήμα τέταρτον, περὶ φλέβων.] Ἡπατὶς ἐν ὁσφύϊ μέχει τοῦ μεγάλου σπονδύλου κάτωθεν καὶ σπονδύ-

Magnis et profundis vulneribus tumores nisi apparuerint, ingens fubeft malum. Qui si laxi et molles fuerint, bono sunt, si vero sursum serpant, damno. Tumores in ulceribus a convulsione et insania vindicant. Qui si derrepente disparent, his quidem quibus a tergo fuerant convulsionem cum dolore: illis vero quibus a fronte, insaniam aut acutos laterum dolores, aut sanguineam intestinorum difficultatem convehunt. Nam et tumores temere praeterque rationem allevantes, imposturam significant, quale quid in Andronici filio intro recurrens, erysipelas portendit: nisi si quid bonae existimationis ad eundem locum recursus attulit. Hoc circa ortum ad aurem erat, postea ad pubem distributum est. Quod alteri tertio ab ortu die eruperat, suppuratum est nono et septimo sanus evasit. Longe tamen maligniora sunt quae derrepente evanescunt.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGARIBVS LIBRI SECVNDI

[Sectio quarta, de venis.] Jecoraria per lumbos ad magnam usque vertebram deorsum fertur, indeque aliquid

Ed. Chart. IX. [184.] Foesl. II. 1034, 1035. Ed. Lind. I. (703, 704.)
 λοισι προσδιδοὶ ἐντεῦθεν. μετέωρος δὲ ἡ ἥπατος καὶ διὰ φρε-
 τῶν ἐς καρδίην, καὶ ἡ μὲν ἐνθεῖα εἰς κληΐδας, ἐντεῦθεν δὲ
 αὖ μὲν ἐς τράχηλον, αὖ δὲ ἐπ' ὠμοπλά(704)τας. αὖ δὲ ἀπο-
 καμφθεῖσαι κάτω παρὰ σπονδύλους καὶ πλευρὰς ἀποκλί-
 νουσι, καὶ ἐξ ἀριστερῶν μὲν μία ἐγγὺς κληΐδων, ἐκ δεξιῶν
 δὲ ἐπὶ τῇ αὐτῇ χωρίων ἄλλη. ἡ δὲ σμικρὸν κατωτέρω ἀποκαμ-
 φθεῖσα, ὅθεν μὲν ἐκείνη ἀπέλιπε, προσέδωκε τῇσι πλευρῇσι.
 τῇσιν ἐπιλοίπησιν ἀπάσαις ἡ ἐνθεν καὶ ἐκθεν. ἀποσχίδας
 παρ' ἐκλάστιν διδυμία εἶδουσα. ἀπὸ μὲν τῆς καρδίας ἐπὶ τῇ
 χωρίων ἐν τοῖσι ἀριστεροῖσι μᾶλλον εἶδουσα ἐπὶ τὰ ὑποκάτω
 τῆς ἀρτηρίας, ἔστ' ἂν καταναλωθῇ καὶ ἔλθῃ. ὅθεν ἡ ἥπα-
 τίς ἐμειωρίσθη. πρότερον δὲ πρὶν ἢ ἐνταῦθα ἐλθεῖν,
 παρὰ τὰς ἐσχάτας δύο πλευρὰς ἐδιαιρέθη, καὶ ἡ μὲν ἐνθα,
 ἡ δὲ ἐκθα τῶν σπονδύλων ἐλθοῦσα καταναλώθη. ἐνθεῖα δὲ
 ἀπὸ καρδίας πρὸς κληΐδα τείνουσα ἄνωθεν τῆς ἀρτηρίας
 ἐστὶ καὶ ἀπὸ ταύτης, ὥσπερ καὶ παρ' ὀσφύϊν κάτωθεν τῆς
 ἀρτηρίας, αἰῶσει ἐς τὸ ἥπαρ, ἡ μὲν ἐπὶ πύλας καὶ λοβόν,

ex sese verticulis adjicit. Ex hepate sublata per septum
 transversum cor recta, deinde jugula adit. Hinc vero par-
 tim ad cervicem, partim ad humeros, quaedam etiam infe-
 rius paulo reflexae, ad vertebrae et costas declinant. Ex
 sinistris quidem una ad claviculas tendit, ex dextris etiam
 in aliquem illa parte locum. Alia vero paulo inferius desce-
 ndit, ubi illa definit sese costas adjungens, dum eam quae in
 corde est attigerit, ad sinistra se flectens. Deorsum vero
 demissa secundum vertebrae descendit, donec eo perveniat
 unde se sublimem erigit, reliquis omnibus costas adhaerens,
 utrumque singulis per sese sola propagines mittens, a corde
 aliquatenus idque ad sinistra magis porrecta, postea arteriae
 se submittens quousque consumpta fuerit, eoque pervenerit
 unde jecoraria sublimis emerfit. Quo priusquam perveniat,
 ad extremas duas costas scinditur, et in utranque verticu-
 lorum partem progressa ibi conditur. Quae vero recta a
 corde jugula petit, supra arteriam evadit indeque non secus
 ac dum ad lumbos est, arteriae subtenfa in jecur infilit, mo-

Ed. Chart. IX. [184. 185.] Foesl. II. 1035. Ed. Lind. I. (704. 705.)
 ἡ δὲ ἄλλο ἐξ ἧς ἀφορμήκει, μικρὸν κάτωθεν φρενῶν. φρένες
 δὲ προσπεφύκασιν τῷ ἥπατι, ὥς οὐ ῥᾶδιον χωρῆσαι. διισαὶ
 δὲ ἀπὸ κληΐδων, αἱ μὲν ἐνθεν, αἱ δὲ ἐνθεν ὑπὸ σιγῆτος
 ἐς ἥτρον. ὅπη δὲ ἐντεῦθεν οὕτω οἶδα. φρένες δὲ κάτω κατὰ
 τὸν σπόνδυλον τὸν κάτω τῶν πλευρῶν, ἡ νεφρὸς ἐξ ἀρ-
 [185]τηρίης ταύτης ἀμφιβέβηκει. αἷς ἀρτηρίαι μὲν ἐκ τοῦ τέ-
 νοιτος ἐκπεφύκασιν ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἀρτηρίης τόιον ἔχουσαι.
 ταύτη δὲ πη παλινδρομήσασα (705) ἀπὸ καρδίας ἡ ἥπατις
 ἔλθει. ἀπὸ δὲ τῆς ἥπατιδος διὰ τῶν νεφρῶν αἱ μέγισται
 δύο, ἡ μὲν ἐνθεν, ἡ δὲ ἐνθεν φέρονται μετέωροι, πολυσχι-
 δεῖς τε διὰ τῶν φρενῶν εἰσιν ἀμφὶ ταύταις. τῆς πεφύκασιν
 ἄνωθεν δὴ φρενῶν. αὗται δὲ μᾶλλον τι ἐμφανέες. δύο δὲ
 τόιοι ἀπ' ἐγκεφάλου ὑπὸ τὸ ὀστέον τοῦ μεγάλου σπονδύλου
 ἄνωθεν καὶ πρὸς τοῦ στομάχου μᾶλλον ἐκατέρωθεν τῆς ὀρ-
 τηρίης παρελθόν, ἐκάτερος ἐς ἑαυτὸν ἦλθεν, ἵκελος ἐνί.
 ἔπειτα οἱ σπόνδυλοι καὶ αἱ φρένες πεφύκασιν, ἐνταῦθα ἐτε-
 λεύων. καὶ τινες ἐνδοιαστοὶ πρὸς ἥπαρ καὶ σπλῆνα ἀπὸ

doque ad portas et fibram, modo vero in id quod est reli-
 quum deinceps excurrit, paulo infra septum transversum,
 quod ita hepatis incumbit ut facile separari non possit. Bi-
 partito autem ad claviculas scinduntur, et hinc et inde sub
 pectus ad imum ventrem pertingunt. Quonam vero inde
 ferantur, mihi nondam constat. At septum transversum
 infra ad vertebrae quae sub costis est positum habet, atque
 ea in parte qua renes ex arteria utrimque eminent. Ex qui-
 bus arteriae enascuntur, quae utraque ex parte cum arteria
 nervum habent. Atque huc quadamtenus ex corde remeans
 jecoraria definit. Ab jecoraria vero per septum transversum
 duae maximae venae hinc et inde sublevantur quae multifi-
 dam ramorum propaginem per septum emittunt, eique com-
 plexu adhaerent. In superna autem illius parte magis con-
 spicuae extant. Duo vero nervi a cerebro infra magnae ver-
 tebrae os a superiore parte perreptant, et ad gulam magis ab
 utraque arteriae parte utraque pertingens, in sese velut in unum
 coit, dein ubi septum et vertebrae existunt, ibi desinunt. Et si
 quidam ambigunt, et ab hac communione ad jecur et lienem

Ed. Chart. IX. [185.] Fœf. II. 1035. 1037. Ed. Lind. I. (705.)
 τούτου τοῦ κοινωνήματος, ἐδόκεον τείνειν. ἄλλος τόνος ἐκ
 τῶν ἐκατέρωθεν σπονδύλων παρὰ ῥάχιν παρέτεινεν ἐκ πλα-
 γίου σπονδύλων καὶ τῇσι πλειρῇσι ἀπένεμον. ὥσπερ αἱ
 φλέβες οὕτως οὗτοι διὰ φρενῶν ἐς μεσεντέριόν μοι δοκέου-
 σιν τείνειν. ἐν δὲ τουτέοισιν ἐξέλιπον. αὐτὶς δ' ὅθεν φρένες
 ἐξεπεφύκεισαν, ἀπὸ τούτου ξυνεχές εἶντες κατὰ μέσον κάτω-
 θεν ἀρτηρίας τὸ ἐπίλοιπον παρὰ σπονδύλους ἀπεδίδουν
 ὥσπερ αἱ φλέβες, μέχρι καταναλώθησαν διελθούσαι ἐς τὸ
 ἱερὸν ὁστέον.

|| Ἐν Αἴνῳ ὁσπριοφαγεῦντες ξυνεχῶς θήλειαι ἄρσενες
 σκελέων ἀκρατεῖς ἐγένοντο καὶ διετέλεον. ἀτὰρ καὶ ὀροβο-
 φαγεόντες γουναλγείες, ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμίην ἐμποίειν καὶ
 χρώματος ἀναλήψιος ἔτεκα καὶ ἐγγυμώσιος καὶ εὐθυμίας καὶ
 φόβους καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἦν μὲν τὸ ἄλλο σῶμα συννοσή, *ἔ*
ξυνησθαι. εἰ δὲ μὴ, τοῦτο. ἡ Στυμάργω οἰκίτις ἡ Ἰδου-
 μαῖα ἐγένετο, ὥς ἔτεκε θυγατέρα ἐπέστραπτο τὸ στόμα τοῦ

ferri videntur. Alius nervus utrimque ex vertebratis orbi-
 culatim ossibus secundum spinam, per obliquam vertebra-
 tum partem extenditur, et costis distribuitur. Atque hi non
 secus ac venae ipsae per septum transversum ad lactes per-
 tendere mihi videntur, in quibus etiam desinunt. Rursus
 autem ab eo loco unde septum exoritur, continuitate qua-
 dam per medium infra arteriam quod est reliquum ad ver-
 tebras quemadmodum et venae ipsae emittunt, quoad in os
 sacrum procurrentes consumpti condantur.

In Aeno qui continenter leguminibus vesciebantur, tum
 mares tum foeminae crurum impotentia conflictabantur, cum
 qua vitam tolerabant. Et vero qui ervo in cibum utebantur
 ex genuum dolore laborabant. Adhibenda diligentia est,
 ut praeceps acerbaque iracundia inducatur, cum coloris re-
 ficiendi, tum etiam succorum in corporis habitum effunden-
 dorum gratia. Quod etiam in laetitia et motu caeterisque
 id genus videndum est. Unaque totius corporis curatio, si
 id male habeat, procuranda est: sin secus, in id ipsum
 animi vires intendendae. Stymargi ancilla Idumaea ex filiae
 partu uteri osculum convolutum habuit, et in coxendicem

Ed. Chart. IX. [185. 186.] Foss. II. 1037. 1040. Ed. Lind. I. (706.)
αἰ(706)δοίου καὶ ἐς ἰσχίον καὶ σκέλος ὀδύνη, παρὰ σφυρὸν
τμηθεῖσα ἐρρήϊσεν. καίτοι καὶ τρόμοι κατὰ σῶμα πᾶν κα-
τεῖχον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν προφασιν διελθεῖν καὶ τῆς προφάσιος
τὴν ἀρχήν.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν
Τ Ο Τ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Υ

[186] || [Τμήμα πέμπτον. φυσιογνωμοσίη.] Ὀκόσοι
πυρροί, ὀξύριες, ὀφθαλμοὶ μικροί, ποτηροί. ὀκόσοι πυρ-
ροί, σιμνοί, ὀφθαλμοὶ μεγάλοι, ἐσθλοί. ὑδροπιώδες χαροποί,
φαλακροὶ ἔωσιν. ἰσχυροσφινὴν κιστὸς λύνει, ἐς τὸν ἀριστερόν
καὶ τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἄνευ τουτίου τοῦ ἐτέρου οἷχ οἷόν τε
λύνεσθαι. μεγάλοι, φαλακροί, τραυλοί, ἰσχυρόφωνοι, ἐσθλοί.
ιοσήματα δὲ ἔχουσι, τραυλὸς ἢ φαλακρὸς ἢ ἰσχυρόφωνος ἢ
δασύς, ἰσχυρῶς μελαγχολικά. ιοσήματα δ' ἔχουσιν ὅσοι τῇ
γλώσση παφλάζουσιν, χειλῶν μὴ ἐγκρατέες εἴσιν, ἀνάγκη
λυομένων ἐμπύους γίνεσθαι. ὀδύνην ἐν τοῖσι κάτω χωρίοισιν,

et tibiam dolor firmatus est. Secta ad malleolum vena con-
valuit, etsi totum corpus tremores occupabant. Verum ad
causam ipsam et causae occasionem aut primordia deve-
niendum fuit.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGA-
RIBVS LIBRI SECVNDI

[Sectio quinta. Animi per naturales notas cognitio.]
Qui fulvo sunt colore, aduncis naribus et parvos habent
oculos, ii maligni sunt. Qui vero fulvi, limi et grandioribus
sunt oculis, boni. Aqua inter cutem laborantes caefios ha-
bent oculos, et capillorum defluvium patiuntur. Ex lin-
guae haesitantia liberat varix ad dextrum aut sinistrum testem
enatus, et absque horum altero solvi non potest. Qui magni
sunt, calvi, balbi et lingua haesitantes, boni. Balbus vero
calvus, et qui inter loquendum haeret aut corpus hispidum
habet, morbis conflictantur admodum melancholicis. Mor-
bos quoque habent, quicunque inter loquendum haesitant
et balbutiunt, ut nec labris moderari queant. Eos necesse

Ed. Chart. IX. [186, 187.] Foesl. II. 1040. 1046. Ed. Lind. I. (706, 707.)
 ἰσχυρὴ κωφότης λύει, καὶ αἷμα πολλὸν ἐκ τῶν ῥινῶν, ἢ μανίην ἢν λέχοις σπασμὸς ἐπιγένηται, πῦρ ποιεῖ, καὶ ἐς κύστιν κηρωτὴν ἐγγέας πολλὴν χλιαρὴν, κλύζειν. ἢν τῆς κεφαλῆς τὸ ὀστέον καταγῇ, διδόναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν, ἴσον ἴσῳ. ἢν δὲ ἔλκος ἦ, φλεβοτομέειν τὰς εἵσας, ἢν μὴ πυρεταίνῃ. ἢν δὲ παραφρονέῃ, τὴν κεφαλὴν καταβρέχειν, ἢν μὴ τὰ ὑποχόνδρια ἐπηρμένα ἦ. ἢν τὴν κεφαλὴν ἀλγέῃ, ἐς σιῆθος ἐρχεται. ἔπειτα ἐς τὸ ὑποχόνδριον. ἔπειτα ἐς τὸ ἰσχίον. πάντα δὲ οὐχ οἷόν τε ἀλγέειν, [187] ἀνέμειν, (707) φλεβοτομή, τῷ φαρμάκῳ τὸν ῥόον ἴσχειν ἐπαλείφω. ὅδε γὰρ ὁ ῥόος ἐκ τῆς μεγάλης φλεβός. ἢν δὲ αὐτόματον ῥέῃ πολλόν, ρηστεινέτω, ἢ γάλα δύο ὕδατος, τέσσαρας γάλακτος, τὺς ἀγόνους πυρρῇ καὶ φαρμακεύειν.

|| Ὅσοι ἐξαπίνης ἄφωνοι ἀπύρετοι ἔωσιν, φλεβοτομέειν. φλέγματος κατὰ ῥόους ἐκ τῶν μαζῶν ἔλκουσιν οἱ ἐφθαλμοὶ

est illis definentibus purulentos fieri. Validum, inferiorum partium dolorum surditas allevat, et sanguis ex naribus profluens. Furor magnum morbum, sic enim comitalem vocant, solvit, sed eum praecipue qui ex invadendi consuetudine pene familiaris factus est. Puerperas si convulsio prehenderit, febrem excitare convenit immissoque in vesicam cerato multo tepido alvum infuso colluere. Si capitis os fractum fuerit, lac et vinum aequali aquae mixtura dilutum propinandum. Quod si ab ulcere contigerit, interiores venas secare oportet, nisi si febris prehenderit. At vero si delirium accesserit, caput perfundendum est dum ne praecordiorum tumor adsit. Si caput doluerit, ad pectus, deinde ad praecordia, tum demum ad coxam procedit. Omnia autem simul dolere nequeunt. Subventaneos flatus incisa vena, fluxum vero medicamentum illitum sistit: fluxus enim ab insigni et magna vena impetum habet. Quod si ex sese multus profluat, jejunium confert aut lac cum duabus aquae partibus, lactis quatuor temperatae propinentur. Fomentum et medicamentum restibilem foecunditatem affert.

Qui derepente sine febre voce deficiunt, iis venam secare oportet. Pituitae defluxionibus dum tentantur oculi,

Ed. Chart. IX. [187.] Foef. II. 1046. Ed. Lind. I. (707.)

καὶ ἐξερεύγεται κατὰ τὰς ῥίνας ἐς τὸν πνεύμονα. οἷσι βήξ
ξηρῇ, οὐ λύεται, ἢν μὴ ὀδύνη ἰσχυρὴ ἐς τὰ ἰσχία, ἢ ἐς τὰ
σκέλεα ἢ ἐς τὴν ὀρχιν, ἢν ὑδροπιῶντα βήξ ἔχη, ἢν μὲν αὐ-
τίκα λειποθυμῇ, θερμοῖσι πᾶσι διαχρήσθω. ἢν δὲ μή, θω-
ρῆσαι καὶ σιτίων ἐμπλῆσαι. τάμνειν δὲ τὰς εἴσω. τοῦ ροσθή-
μιτος τοῦ μεγάλου ἐν τάσει γινομένου λύσις ἰσχίων ὀδύνη,
ὀφθαλμῶν διαστροφαί, τυφλώσεις, ὀρχίων οἰδησις, μαζῶν
ὄρσις, ἢν πυρετοῦ ἔχοντος τὰ περὶ τὸ πρόσωπον ἰσχνὰ ἢ,
ἐν ἡμέρῃ γονίμῳ τὴν ἐπιούσαν λύσει, ὑδρωψ ἢν οἰδημα
ἔχων ἐν τοῖσι σκέλεσι, βήσση. ἢν τὸ οὖς ἀλγέη, τῷ γάλακτι
διαχρήσθω. ἢν μὴ ἐν τῇ γονίμῃ μεθ' ἧς ὁ πυρετός, ὑποτρο-
πιάζειν ἀνάγκη. οὗ ἂν ἡ φλέψ ἢ ἐν τῷ ἀγκῶνι σφύζῃ, μα-
τικός καὶ ὀξύθυμος. ὧ δ' ἂν ἀτρεμέη, τυφώδης. τραῦμα ἢν
αἱμορροήσῃ, μὴ βρέχειν τὸ ἔλκος. τὴν κεφαλὴν δὲ βρέχειν
θερμῷ. ἢν καρδιώσῃ, θερμὸν ἄρτον μετ' οἴτου ἀκρήτου
διδόναι. ἐμέτου λύσις, ὑδωρ θερμὸν διδόναι πίνειν καὶ

ex mammis trahunt et pituita, quae ad nares regurgitat, in
pulmones redundat. Quibus tussis nihil elidit et ficca est,
eam non nili valido coxendicum dolore et crurum, aut tes-
tium solvitur. Aqua intercutem laborantem dum tussis
prehenderit, si quidem protinus animo deficiat, calida om-
nia adhibeat necesse est. Sin minus, vinum et cibos inge-
rere convenit. Venas vero interiores secare oportet, dum
magni morbi, quem comitalem dicimus, vehementia in-
tenditur, quem solvit coxendicum dolor, oculorum perversio-
nes, occaecatio, testium tumor et mammarum elevatio.
Febris si apprehenderit et facies, die impari subsidat, in se-
quentem diem solutio expectanda est. Tussis in hydropse
cum crurum tumoribus malo est. Ad aurium dolorem lacte
utendum est. Febris, nisi impari die remiserit, recidivam
timere necesse est. Qui venae in cubito conspicuum pulsus
habet, is furibundus in acerbam iracundiam facile praeceps
est. Cui vero quiescit, lentus est et quodammodo torpet.
In vulnere sanguinem profundente, ulcus aqua ne asper-
feris, caput vero calida perfundito. Oris ventriculi mor-
sum merum in pane calido adhibitum sanat. Vomitus

Ed. Chart. IX. [187—189.] Fœf. II. 1946, 1050. Ed. Lind. I. (707. 708.)
 ἐμείτω. ὅσα σφακελίζει ἀπολαβόντα τὴν φλέβα ἐλκᾶσαι καὶ
 ὑγιᾶσαι. σπασμοῦ χειρὸς δακτύλων ἄνευ πυρετοῦ σχά-
 σαι, ἢν μὴ τὴν κεφαλὴν ἀλγέει, εἰ δὲ μὴ, ὕδωρ θερμὸν κα-
 ταχεῖν, [188] ὀφθαλμῶν σποδίου δωδέκατον, κρόκου πέμ-
 πτον, πυρῆτος ἓν. ψιμυθίου ἓν, σμύρνης. τὸ ὕδωρ κατὰ τῆς
 κεφαλῆς ψυχρόν καταχεῖν καὶ διδόναι σκόροδα σὺν μάζῃ.
 κίρσοι δὲ φαλακρῶν ἢν μὴ μεγάλοι ἔωσι, μανιώδεις. ἄλφου
 καὶ λέπρης, τιτανῇ ἐν ὕδατι ὡς μὴ ἐλκώσης. χορίων κάθαρ-
 σις ἢν ὑπερέχη πρὸς τὰς ῥίνας προστιθένται. ὥστε πιαρνυ-
 σθαι καὶ ἐπιλαμβάνειν τὰς ῥίνας τῆς πιαρνυμένης καὶ τὸ
 στόμα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
 ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ

[189] || ΤΜΗΜΑ ΕΚΤΟΝ. [Φυσιογνωμονικόν.] Ἦν
 κεφαλὴ μεγάλη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μικροὶ, τραυλοὶ, ὀξύθυ-
 μοι. οἱ μακροὶ βιοὶ πλείους ὀδόντας ἔχουσιν, οἱ τραυλοὶ, τα-

sedat calida in potu adhibita et vomitione reddita. Quae
 sideratione periclitantur, ea vena intercepta ulcerare et cu-
 rare convenit. In convulsione digitorum manus, sine febre,
 scarificatione opus est, dum capitis dolor non adfit: sin mi-
 nus, calidam affundito. Ad oculos: spodii partes duodecim,
 croci quinque, nuclei olivae unam, cerussae, myrrhae, sin-
 gulorum tantundem, frigida caput aspergito et alia cum maza
 apponito. Varices qui in calvis apparent, nisi magni fue-
 rint, furorem in iis portendunt. Ad alphos et lepram cal-
 cem elotam adhibeto ut ne ulceres, ut secundae quae supe-
 raverunt excidant, sternutatorio ad nares apposito sternutan-
 tis nares et os comprime.

HIPPOCRATIS COI DE MORBIS VULGA-
 RIBVS LIBRI SECVNDI

SECTIO SEXTA. [Animi cognitionem per naturales
 notas faciens.] Quibus caput magnum, oculi parvi, si bal-
 butiant, ii in iracundiam sunt praecipites. Quibus longa
 vita promittitur, plures dentes habent. Balbutientes et vo-

Ed. Chart. IX. [189. 190.] Foesl. II. 1050. Ed. Lind. I. (708. 709.)
 χύγλωσσοι, μελαγχολικοὶ, κατακορέες, ἀσκαρδαμύκται, ὀξύ-
 θυμοι. μεγάλη κεφαλὴ, ὀφθαλμοὶ μέλανες καὶ μεγάλοι, ῥίνα
 παχέην καὶ σιμὴν, ἐσθλοὶ χαροποί, μεγάλοι, κεφαλὴ σμικρὴ,
 αὐχὴν λεπτὸς, σιήθεα στενὰ, εὐάρμοστοι. κεφαλὴ σμικρὴ,
 οὐδ' ἂν εἴη τραυλὸς, οὐδὲ φαλακρὸς, ἢ μὴ γλαυκὸς εἴη.
 σπασμῶν φωνὴ ἐν γονίμῳ λύεται, ἀπὴλλακται τοῦ μεγάλου
 τοσσηματος. λεχοὶ δὲ πυρεταινούσῃ καὶ ἀλγεούσῃ ὕδωρ κατα-
 χεῖν καὶ πτισάνην παχεῖν διδόναι τοῖς τῆς ἡμέρας, θερ-
 μὴν. παιδίον τρέφεται, ἐβδομῷ μηνὶ ἢ ἐνάτῳ ἢ δεκάτῳ καὶ
 ἴσταιται τῇ φωνῇ καὶ ἰσχὺς ἔπεται, καὶ τῶν χειρῶν κρατεῖ.
 τῆς φωνῆς λυομένης πάντα λύεται, ἢ γὰρ λύσις τῇ φθέγγει
 (709) ὁμοίῃ. λύεται δὲ ἐν γονίμῳ. [190] ἢν αἱ φλέβες σφύ-
 ζωσιν ἐν τῇσι χερσὶ καὶ τὸ πρόσωπον ἐρυθρόμενον καὶ ὑπο-
 χόνδρια μὴ λαπαρὰ ᾗ, χρονίη ἢ νοῦσος γίνεται. ἄνευ σπα-
 σμοῦ οὐ λύεται ἢ αἵματος πολλοῦ ἐκ τῶν ῥινῶν ἢ ὀδύνης

lubilitate linguae praediti, ii melancholici et plurimum bi-
 liosi sunt. Qui in conniventibus oculis intuentur, irae sunt
 admodum praecipites. Quibus caput magnum, oculi gran-
 diores et nigri, nares crassae et simae, ii boni sunt. Qui
 oculos grandiores et rivos habent, caput parvum, cervicem
 tenuem, pectus angustum, ii a natura concinnam partium
 proportionem acceperunt. Qui capite est parvo, neque
 balbutiet neque calvescet, nisi si caecos habuerit oculos.
 Convulsis, si vox die impari libera restituitur, a magno
 morbo immunitatem praestat. Febricitantem vero puerpe-
 ram et ex dolore laborantem aqua perfundito, eique ptisa-
 nam crassam calidam ter die apponito. Puer mense septimo,
 nono aut decimo nutritionem accipit, voce pollet, inva-
 lescit et manuum compos est. Vox ubi absoluta fuerit et
 libera reddita, omnia etiam liberantur, ipsa quippe natura
 liberae vocis emissioni quodammodo respondet. Solutio
 autem ista die impari contingit. Venarum in manibus con-
 spicua pulsatio et facies bene habita, cum praecordiorum
 contensione et tumore, diuturnum morbum significat, qui
 fere non sine convulsione aut liberali sanguinis ex naribus

Ed. Chart. IX. [190.] Foss. II. 1050. 1053. Ed. Lind. I. (709.)
 ἐς τὰ ἰσχία. τοῦ λαιμοῦ ὕδωρ θερμὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς κα-
 ταχεῖν. ἢν μὴ ψυχρὸς ᾖ, ἢν δὲ μὴ, ἄλλητον ὥς θερμότατον
 διδόναι καὶ οἶνον ἄκρητον.

|| Ταραχῆς γαστρὸς κύμους ἐφθούς διδόναι, ἢν μὴ τὰ
 ἄνω κατακορέα ᾖ, ἢ κύμινον διδόναι τρώγειν, μετὰ τῶν κύ-
 μων· ἀπόληψις δὲ τοῦ νοσήματος οὐκ ἂν γένοιτο, εἰ μὴ ἐν
 γονίμῃ ἡμέρῃ. οὐδὲ ἂν ἀρχὴ γένοιτο, ἢν μὴ ἀγόνῃ ἡμέρῃ
 καὶ μηνί, ἔπει δὲ γονίμῃ. λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίαντον καὶ
 κύμινον τρίβοντα σὺν αἰλείφατι συναιλείφειν. ὥσα θνήσκει
 ἀνάγκη γονίμῃ ἡμέρῃ καὶ γονίμῃ μηνί καὶ γονίμῃ ἔτει. προ-
 λέγειν δὲ ὁρθῶς ἂν ἔχοι θάνατον ἢ ὀδύνας ἰσχυράς. ὧν τὰ
 ὅμματα μὴ ἐξέζωται, ὁ θάνατος ἐν τάχει. ἢν δὲ ἐν γονίμῃ
 ἔτει γίνηται, ἀπ' ἀμφοτέρων γονίμους ἀνάγκη γενέσθαι. ἢν
 δὲ ἀγόνῃ ἔτει καὶ ἀγόνῃ ἡμέρῃ, θνήσκειν ἀνάγκη γονίμῃ
 ἡμέρῃ. τοῦ ἀριθμοῦ τρίτη ἰσχυροτάτη. κυνάγχην καὶ ὀφθαλ-
 μίην, φλεβοτομίῃ. τρωθέντος ἐντέρου ἢ ἀναπνοῇ ἐργεταί

profusione, aut coxendicum dolore solvitur. Gula affecta
 calida caput perfundendum est, dum ne frigus adsit. Sin
 minus, farinam quam calidissimam et merum apponito.

In alvi perturbatione fabas coctas apponito, nisi si par-
 tes corporis superiores admodum biliolae fuerint, aut cu-
 minum cum fabis in cibum dato. Morbus vero ipse non
 nisi die impari intercipi poterit. Cujus neque principium
 futurum sit nisi die pari, mense quoque et anno pari. Ni-
 trum Aegyptium coriandrumque et cuminum tritum cum
 unguine illinito. Qui in morbis pereunt, in diem imparem,
 mensem et annum quoque imparem incidant necesse est.
 Pulchrum autem et ex medici dignitate fuerit, mortem ipsam
 aut vehementes dolores praedicere. Oculorum vis nisi va-
 leat et constet, mortem in propinquo esse significat. Quod
 si anno impari fieri contingat, imparitatem in utrisque con-
 sentire necesse est. Sin vero anno et die pari fiat, mors
 in diem imparem ex necessitate incidit. Quod ad numero-
 rum rationem attinet, dies tertius summam habet potentiam.
 Anginam et lippitudinem venae sectio sanat. Intestino vul-

Ed. Chart. IX. [170. 177.] Foef. II. 1053. Ed. Lind. I. (709. 710.)
 κάτω ἀφανής κατὰ τὸ τραῦμα καὶ κενοῦται τὰ στήθεα. δι-
 δόται οὖν γάλα καὶ οἶνον ἴσον ἴσθρ. ὧν κατακορέα τὰ στή-
 θεα, ψελλοὶ, μανιώδεις καὶ θαλακροὶ. τουτέων ὅσοι ἐκ γε-
 νεῆς καὶ στρεβλοὶ, ἀσύνετοι ἢ (710) λιθιῶντες ἢ μαινόμε-
 νοι, οἷσι δὲ μὴ ἑτέρου κακοῦ λύσεις περὶ φύσιος. [177]
 δύναμιν πλείστην ἔχει τιτθός, ὁφθαλμός δεξιός, ταῦτα τῶν
 κάτω καὶ ὅτι ἐμπέφυκε τοῖσι δεξιοῖσι τὰ ἄρσενα. γυναιξὶν
 ἐπιμήνια ὥστε ἴσχειν, σικύην μεγίστην παρὰ τὸν τιτθὸν
 προσβάλλειν. τρίμηνον παιδίον πάντα δηλοῖ καὶ μέγα τότε
 ἔχει. ἦν πολλὸν ῥέη γάλα, ἀνάγκη ἀσθενέειν τὸ ἐν γαστρὶ.
 ἦν στερεώτεροι ἔωσιν οἱ τιτθοὶ, ὑγιεινότερον τὸ ἐμβρυον.
 φλέψ ἔχει παχίη ἐν ἑκατέρῳ τιτθῷ. ταῦτα μέγιστον ἔχει
 μόριον συνέσιος. στραγγουρήν λυεὶ φλεβοτομή. ἦν τὰ ἄνω
 χωρία σπαργᾶ, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐλκείων κάθαρσις, ἔμετος,
 ὕδρωψ.

nerato spiritus infra ad vulnus procedit sine manifesto sensu,
 et pectus vacuatur. Lac igitur cum vino, pari aquae mix-
 tura temperato exhibeto. Qui pectus admodum biliosum
 habent, ii balbutiunt, furibundi sunt et calvi. Ex his qui
 etiam ab ortu distortum corpus habent, hebetes fiunt et
 stolidi aut calculo obnoxii, aut insanientes. Quibus vero
 id non accidit, ii naturae benignitate ab aliis malis vindi-
 cantur. Plurimum habent dignitatis et praestantiae mamma
 et oculus dexter, eademque rectitudo in inferioribus par-
 tibus. Nam et mares in dextris innasci solent. Purgationes
 menstruas in mulieribus si sistere voles, cucurbitulam maxi-
 mam juxta mammam defigito. Trimestris foetus de omni-
 bus certitudinem facit, quippe tunc perfectionem accipit.
 Si lac magna copia profluat, foetum imbecillum esse ne-
 cesse est. Quod si mammae solidiores fuerint, foetum esse
 saniores indicant. Utraque mamma venam crassam habet.
 Qua in re maxima prudentiae pars inest. Lotium substillum
 aut urinae difficultatem venae sectio solvit. Locis superio-
 ribus, qui ad caput sunt, ad humorum excretionem tur-
 gentibus et suapte sponte motis, ulcerum purgatio, vomitus
 et sudor conferunt.

Ed. Chart. IX. [177.] Foef. II. 1056. Ed. Lind. I. (710. 711.)

|| Ἀπὸ γαστρὸς ταραχῆς ἢ ἀπὸ βηχὸς καρκίνου γενομένου τὸ στόμα πικραίνεται. δίδοναι δὲ πίνειν ἐλατήριον δις ἢ τρίς, ἢν μὴ ψελλὸς ᾖ. ἐπιθεῖν δεῦτε χαλκοῦ ἄνθος καύσας, ἕως ἂν πυρρόν ᾖ, καὶ σπογγίην ἢν μὴ ψελλὸς ᾖ, ἀλύκης, φοίκης, χάσμης, οἶνος ἴσος ἴσῃ ἢ γάλα, ὥτως περιουδίην σικυῖν προσβάλλειν. ὅτι ἂν τῶν ἄνω πονέη, ὁδύνη ἐς τὰ ἱσχία ἢ ἐς τὰ γούνατα καὶ ἄσθμα λύει πάντα τουτέων γινόμενον. εἰλεοῦ λαπάρου ψυχρὸν οἶνον πολλὸν ἄκρητον κατὰ λόγον δίδοναι, ἕστ' ἂν ὕπνος ἢ σκελέων ὁδύνη γένηται. λύει δὲ καὶ πυρετὸς καὶ δυσεντερία ἀνευ ὁδύνης. ἢν ὑποχόνδριον τεταμένον ᾖ, πιέζειν τῇ χειρὶ καὶ λούειν. παρωνυχίης κικίς μέλαινα (711) ἐν μέλιτι, ὕδατος ἐπιεμένου γάλακτος ἐκτὼ κοτύλῃς δοῦναι πιεῖν ἢν δὲ ἐμέη καὶ μὴ πίνη, μυτιωτὸν δριμύν. ὥστε ἔχειν γυναῖκα ἐν γαστρὶ. πολύπια ὑπὲρ φλογὸς ὀπιῶντα ὡς θερμώτατα καὶ πλεῖστα ἡμίφλεκτα δίδοναι τρώ-

Ex alvi perturbatione aut tussi cancro oborto os amarum redditur. In potu dandum elaterium bis aut ter, dum ne balbus fuerit: florem aeris ustum dum rufescat apponere oportet et spongiam, nisi si balbus fuerit. Auxietudinis et molestiae corporis jactationis incontinentiaeve, horroris et oscitationis remedium est vinum pari aquae mixtura temperatum aut lac. Gravissimos aurium dolores affixa cucurbitula tollit. Superiorum partium dolorem genuum aut coxendicum dolor, aut anhelatio oborta haec omnia solvit. In tenuioris intestini morbo, eoque non intenso sed levi, frigidum vinum multum et meracum quantum convenit dandum, quoad somnus aut crurum dolor obortus fuerit. Quem febris quoque et intestinorum difficultas sine dolore solvunt. In praecordiorum contensione manus compressio et balneum prodest. Ad reduviam galla nigra cum melle facit. Aqua invadente et imminente lactis cotylas octo in potum exhibeto. Quod si vomat neque bibat, pulmentarium raris acre, quod ex intrito allio et cepa fit, myrtoton vocant, apponito. Ad conceptum: polypos parvos in prunis affatos quam calidissimos et prope semiustulatos esui dato, pa-

Ed. Chart. IX. [177. 178. 193.] Foesl. II. 1056. 1059. Ed. Lind. I. (711. 712.)
 γειν καὶ τρέψαντα λίτρον Αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμι-
 νον κόλλικας ποιοῦντα προστιθέναι τῷ αἰδοίῳ. [178] ἦν ἐκ
 κραπίλης κεφαλὴν ἀλγέη, οἶνου ἀκρήτου κοτύλην πιεῖν. ἦν
 δὲ ἄλλως κεφαλὴν ἀλγέη, ὕρτον ὡς θερμότατον σὺν οἶνῳ
 ἀκρήτῳ ἐσθίειν, ἦν ἄνθρωπον θερμὴν ἔχει μὴ ἀπὸ χολῆς, μηδὲ
 ἀπὸ φλέγματος, ἀλλ' ἢ ἀπὸ κόπου ἢ ἄλλως πυρεταίνῃ, ὕδωρ
 θερμῆναι πολλόν. ἔπειτα ὑπερχέων τὴν κεφαλὴν βρέχειν,
 μέχρις ἂν τοὺς πόδας ἰδρώσῃ, καὶ ἄλητον ἔψουσθαι ὡς πα-
 χύτατον, ἐπὶ δὲ ἰδρώσῃ τοὺς πόδας, ἄλητον ὡς πλείστον
 καὶ θερμότατον ἐσθίων καὶ οἶνον ἀκρήτον ἐπιπίνων, περι-
 στειλόμενος ἱματίοις ἀναπνέουσθαι εὐκόπως, ἢ μὴν ναρκίσσου
 δύο ἢ τρεῖς κεφαλὰς ἐπὶ τῷ δεύπνῳ ἐσθιέτω. τῷ μέλλοντι
 μαινεσθαι τόδε προσσημαίνει τὸ σημεῖον, αἷμα συλλέγεται
 αὐτῷ ἐπὶ τοὺς τιτθούς.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
 ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ.

[193] || (712) ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ. [Ἀρῶστος
 πρώτος.] Πυθίων, ὃς ὕκει παρὰ Γῆς ἱερὸν ἤρξατο τρόμος.

stillosque ex nitro Aegyptio trito, coriandro et cumino, na-
 turalibus subdito. In capitis dolore ex crapula, mericotyla
 potui danda. Quod si aliter dolor contingat, panis quam ca-
 lidissimus cum mero in escam exhibendus. Si quem calor
 aut febrisprehendat, neque ex bile neque ex pituita, sed
 aut ex lassitudine aliave de causa febricitet, calida multa
 affusa caput irrigato, quoad in pedibus sudor excitetur, fa-
 rinamque quam crassissimam coquito. Excitato vero in pe-
 dibus sudore farinam plurimam et calidissimam edat super-
 ebibito mero et stragulis coopertus placide quiescat. Aut
 certe narcissi duo aut tria capita in coena edat. Ventarum
 furorem praenunciat cui in mammis sanguis colligitur.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBUS
 LIBER TERTIVS.

SECTIO PRIMA. [Aeger primus.] Pythio ad Telluris
 aedem habitabat. Huic statim primo die tremor ex manibus,

Ed. Chart. IX. [193, 210.] Foes. II. 1059. 1062. Ed. Lind. I. (712.)
 ἀπὸ χειρῶν, τῇ πρώτῃ πυρετὸς ὀξύς, λῆρος. δευτέρῃ πάντα
 παρωξύνθη. τρίτῃ τὰ αὐτά. τετάρτῃ ἀπὸ κοιλῆς ὀλίγα,
 ἄκρατα, χολώδεα διήλθε. πέμπτῃ πάντα παρωξύνθη. ὕπνοι
 λεπτοί, κοιλίη ἔστη. ἕκτῃ πτύελα ποικίλα, ὑπέρυθρα. ἑβδόμῃ
 σιόμα παρειρύνθη. ὀγδόῃ πάντα παρωξύνθη. τρόμοι παρέ-
 μενον. οὖρα δὲ καταρχὰς μὲν καὶ μέχρι τῆς ὀγδοῆς λεπτά,
 ἄχροα. ἐναιώρημα εἶχον ἐπινέφελον. δεκάτῃ ἵδρωσε, πτύελα
 ὑποπέποντα. ἐκρίθη, καὶ οὖρα ὀπόλευκα περὶ κρίσιν, μετὰ
 δὲ κρίσιν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν ὕστερον ἐμπύημα περὶ
 ἔδρην, καὶ στραγγουριώδης ἐγένετο ἀπόστασις. $\frac{\circ}{\Delta\Lambda}$. Π. ΟΥ.
 Μ. Υ.

[210] || [Ἀσθένος δεύτερος.] Ἑρμοκράτην, ὃς κατέκειτο
 παρὰ τὸ καινὸν τεῖχος, πῦρ ἔλαβεν. ἤρξατο δὲ ἀλγέειν κεφα-
 λὴν, ὀσφύν. ὑποχονδρίου ἔντασις λαπαρῶς. γλωσσοὶ δὲ ἀρχο-
 μένῳ ἐπεκαύθη. κόφωσις αὐτίκα. ὕπνοι οὐκ ἐνήσαν, διψώ-

febris acuta et mentis vacillatio coepit. Quae omnia posttri-
 die exasperata sunt et tertio eadem perseveravere. Quarto
 ex alvo pauca, sincera, biliola transmissa sunt. Quinto
 invaluerunt omnia, tremores perseverarunt, somni exigui
 aderant, alvus confluit. Sexto sputa fuerunt varia, ali-
 quantulum rubra. Septimo os perperam distractum est.
 Octavo ingravescantibus omnibus etiamnum tremores per-
 manebant. Urinae vero a principio quidem et ad octavum
 usque diem tennes, decolores, sublime quiddam in medio
 innatans nubilum habebant. Decimo sudoribus provocatis
 paulumque maturioribus redditis sputis iudicatus est, et sub
 iudicium ipsum urinae aliquantisper tennes visae sunt. Post
 iudicationem vero quadragesimo tandem die circa sedem
 suppuratio facta est, et in stranguriam abscessus transiit.

[Aeger secundus.] Hermocrates, qui secundum novum
 murum decumbebat, igne, hoc est vehementissima febre
 correptus est. Coepit ex capite lumbisque dolere, prae-
 cordia molliter contendebantur. Lingua vero per exordia
 densa fuit, confestimque surditas obnata est, somni non ad-
 erant, sed nec admodum sitibundus erat. Urinas crassas,

Ed. Chart. IX. [210.] Foesl. II. 1062. 1063. Ed. Lind. I. (713.)
(713)δης οὐ λίαν. οὐρα παχέα ἐρυθρὰ, κείμενα οὐ καθί-
σταντο. ἀπὸ δὲ κοιλίης οὐκ ὀλίγα ξυγκεκαυμένα διήει. πέμ-
πη οὐρησες λεπτά, εἶχεν ἐναιώρημα, οὐχ ἰδρυντο, ἐς κύκτα
παρέκρουσε. ἔκτη ἰκτεριώδης, πάντα παρωξύνθη, οὐ κατε-
νόει. ἐβδόμη δυσ||φόρος, οὐρα λεπτά, ὅμοια, ταῖς ἐπομέναις
παραπλησίως. περὶ δὲ ἑνδεκάτην ἐόντι, πάντα ἔθοξε κουφι-
σθῆναι. κῶμα ἤρξατο, οὐρα παχέα, ὑπέρυθρα, κάτω λεπτά,
οὐ καθίσταντο. ἡσυχῇ κατενόει. τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἄπυρος,
οὐχ ἰδρωσεν, ἐκοιμήθη, κατενόει πάντα, οὐρα παραπλησία.
περὶ ἑπτακαίδεκάτην ἐόντι ὑπέστρεψεν. ἐθερμάνθη, τὰς ἐπο-
μένας πυρετός ὄξυς, οὐρα λεπτά. πάλιν δὲ εἰκοστῇ ἐκρίθη
ἄπυρος, οὐχ ἰδρωσεν. ἀπόσιτος παρὰ πάντα τὸν χρόνον
κατενόει, διαλέγεσθαι οὐκ ἠδύνατο. γλῶσσα ἐπίξηρος, οὐκ
ἐδίψει. κατεκοιμάτο κωματώδης. περὶ δὲ εἰκοστὴν καὶ τετάρ-
την ἐπεθερμάνθη, κοιλίῃ ὑγρῇ, πολλοῖσι λεπτοῖσι ῥέουσα,
καὶ τὰς ἐπομένας πυρετός ὄξυς, γλῶσσα ξυρεκαύθη. ἐβδόμη

rubras, quae in matella depositae non subsidebant, reddidit.
Ex alvo vero exusta non pauca demissa sunt. Quinto die
urinas minxit tenues, suspensum quid in medio habentes,
neque subsidentes. Sub noctem desipuit. Sexto aurigine
tentatus est, ingravescabant omnia, neque sibi satis constabat.
Septimo moleste habuit, urinae tenues similes erant, iden-
tidem subsequenter diebus se gessit. Ad undecimum autem
diem allevari omnia visa sunt. Sopor coepit, urinae crassio-
res, subrubrae, deorsum tenues erant neque subsidebant.
Paulisper ad intelligentiam rediit. Decimo quarto a febre
immunis fuit, non sudavit, dormivit, prorsus mente consta-
bat, urinae eadem. Ad decimum septimum revertit morbus,
incaluit, deinceps febris erat acuta, urinae tenues. Rursus
autem vigesimo die judicatus est, a febre immunis fuit ne-
que sudavit. Hoc toto tempore cibum averfabatur, mente
constabat, loqui non valebat, lingua resiccabatur, non sitie-
bat, sopore tentatus aliquantulum dormivit. Circiter vero
quartum et vigesimum denuo incaluit, alvus fluida, liquida
et tenuia multa demisit et proximis deinceps diebus febris
acutaprehendit, lingua exusta est. Septimo et vigesimo

Ed. Chart. IX. [210, 222.] Fœf. II. 1063, 1066. Ed. Lind. I. (713, 714.)
καὶ εἰκοσιτῇ, ἀπέθανε. τούτῳ κώφωσις διὰ τέλους παρέμενεν.
οὖρα παχέα καὶ ἐρυθρὰ, οὐ καθιστάμενα, ἢ λευκὰ καὶ ἄχροα
καὶ ἐναιώρημα ἔχοντα, γέυσθαι δὲ οὐκ ἠδύνατο. Δ. $\frac{\sigma}{\Lambda}$. E.
Δ. KZ. Θ.

[222] || [Ἀρρώστος τρίτος.] Ὁ κατὰ (714) κείμενος ἐν
τῷ Δεάλκῳ κήπῳ κεφαλῆς βάρος καὶ κρόταφον δεξιὸν
ἐπώδυνον εἶχε χρόνον πολὺν. μετὰ δὲ προφάσιος πῦρ ἔλαβε,
κατεκλίθη. δευτέρῃ ἐξ ἀριστεροῦ ὀλίγον ἄκρητον ἐρῶν αἷμα.
ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα καλῶς διήλθεν, οὖρα λεπτὰ ποικίλα,
ἐναιώρημα ἔχοντα, κατὰ μικρὰ, ὅσον κρίνα γοροειδέα. τρίτῃ
πυρετός ὄξυς, διαχωρήματα, μέλανα, λεπτὰ, ἔπαφρα, ὑπό-
στασις πελιδνὴ διαχωρήμασιν. ὑπεκαροῦτο, ἐδυσφόρει περὶ
τὰς ἀναστάσεις. οὖροις ὑπόστασις πελιδνὴ, ὑπόγλισχος.
τετάρτῃ ἤμισε χολώδεα, ξανθὰ, ὀλίγα. διαλιπὼν ὀλίγον
ιώδεα, ἐξ ἀριστεροῦ ὀλίγον ἄκρητον ἐρῶν. διαχωρήματα
ὅμοια, οὖρα ὅμοια. ἐφίδρωσε περὶ κεφαλὴν καὶ κληῖδα,

obiit. Huic per totum morbum surditas permanfit, urinae
crassae et rubrae non subsidebant, aut tennes et decolores,
et suspensum quid in medio innatans habebant. Cibum
vero capere non valebat.

[Aeger tertius.] Quidam in Dealcis hortis decumbens,
ex longo intervallo capitis gravitate et temporis dextri do-
lore conflictatus, ex levi vero occasione, igne, hoc est ve-
hementi febre correptus decubuit. Postridie ex sinistra nare
paucus sincerus sanguis effluxit. Alvus autem stercora
probe demisit. Urinae tennes, in quibus varia inerant sus-
pensa quaedam in medio innatantia, hordei tosti non exacte
moliti crassioribus frustulis fere similia, genitaleque semen
referentia. Tertio die febris acutaprehendit, dejectiones
nigrae, tennes, spumantes procellere et quae in iis secessibus
subsidebant, livida erant, sopore aliquantulum premebatur,
cum desurgeret, moleste habebat. Quae in urinis subsidebant,
livida et aliquantisper glutinosa erant. Quarto biliosa, flava,
pauca vomitione rejecit, paulumque intermittens, virulenta.
Ex nare sinistra paucus sincerus sanguis defluxit, dejection-
es eadem urinaeque erant, paucus tenuisque sudor circa

Ed. Chart. IX. [222. 224.] Foesl. II. 1066. Ed. Lind. I. (714. 715.)
 σπλήν ἐπήρθη, μηροῦ ὀδύνη κατ' ἔξιν. ὑποχονδρίου δεξιῶ
 ἔντασις ὑπολάπαρος. νυκτὸς οὐκ ἐκοιμήθη, παρέκρυσσε
 σμικρά. πέμπτη διαχωρήματα πλείω, μέλανα, ἑπαφρα. ὑπό-
 στας μελαινα διαχωρήμασι, νύκτα οὐχ ὕπνωσε, παρέκρυσσε,
 ἕκτη διαχωρήματα μέλανα, λιπαρά, γλίτχρα, δυσώδεα. ὕπνωσε,
 κατενόει μᾶλλον. [224] ἑβδόμη γλώσσα ἐπίξηρος, διψώδης,
 οὐκ ἐκοιμήθη, παρέκρυσσεν, οὖρα λεπτά, οὐκ εὐχροα. ὀγδὴ
 διαχωρήματα μέλανα ὀλίγα, συνεστηκότε, ὕπνωσε, κατενόει,
 διψώδης οὐ λίγη. ἐνάτη ἐπερρίγωσε πυρετὸς ὀξύς, ἰδρώσε,
 ψύξις, παρέκρυσσε, δεξιῶ ἰλλαινε, γλώσσα ἐπίξηρος, διψώ-
 δης, ἄγρυπνος. δεκάτη περὶ τὰ αὐτά. ἐνδεκάτη κατενόει δι'
 ὅλου πάντα, (715) ἄπυρος, ὕπνωσεν, οὖρα λεπτά περὶ κρί-
 σιν. δίο διέλιπεν ἄπυρος, ὑπέστρεψεν τεσσαρεσκαίδεκάτη,
 αὐτίκα δὲ νύκτα οὐκ ἐκοιμήθη, διενόει, πάντα παρέκρυσσε.
 πεντεκαίδεκάτη οὖρον θολερὸν, οἷον ἐκ τῶν καθεστηκόντων
 γίνεται ὅταν ἀναταραχθῇ, πυρετὸς ὀξύς, πάντα παρέκρυσσεν,

caput et jugulum obortus est, lien sublatu intumuit, femur
 e directo respondens dolor prehendit. Praecordiorum dex-
 trorum contentio submollis fuit, nocte non dormivit, ali-
 quantulum deliravit. Quinto dejectiones fuere copiosiores,
 nigrae, spumantes, in quibus subsidebant nigra, nocte nihil
 dormivit, desipuit. Sexto dejectiones nigrae, pingues, glu-
 tinosae, foetidae erant, dormivit, meliusque mente con-
 stabat. Septimo lingua valde reficcata, sitibundus erat, non
 dormivit, deliravit, urinas tennes neque probe coloratas
 reddidit. Octavo alvi recrementa nigra, pauca, coacta,
 quievit, ad sese rediit, neque valde siticulofus fuit. Nono
 oborto rigore febris acuta invasit, insudavit, perfrixit, de-
 liravit, dexter oculus perversus est, lingua reficcata, siti-
 culofus erat et infomnis. Decimo in iisdem versabatur.
 Undecimo prorsus per omnia mente constabat, febre liber,
 insudavit, urinae tennes ad judicationem visae sunt. Duos
 dies a febre integer remansit, quae decimo quarto repetiit,
 mox vero nocte non quievit, omnino desipuit. Decimo
 quinto urinam turbidam reddidit, cujusmodi sit ex his, quae
 ubi subsederunt, commoventur, febris acuta prehendit,

Ed. Chart. IX. [224. 227.] Foesl. II. 1066. 1067. Ed. Lind. I. (715.)
 οὐκ ἐκοιμήθη, γούνατα καὶ κνήμας ἐπώδυνα εἶχεν. ἀπὸ δὲ
 κοιλίης βύλανον προσθεμένῳ μέλανα κόπρανα διήλθεν.
 ἑξακαιδέκατῃ οὖρα λεπτά, εἶχε δὲ ἐναιώρημα ἐπινέφελον, πα-
 ρέκρουσεν, ἑπτακαιδέκατῃ πρῶν ἄκρεα ψυχρὰ περιεστέλλετο,
 πυρετός οἷος, ἰδρώσει δι' ὅλου, ἐκουφίσθη, || κατενόει μάλ-
 λον, οὐκ ἄπυρος, διψώδης, ἡμεσε χολώδεα, ξανθὰ, [227]
 ὀλίγα. ἀπὸ δὲ κοιλίης κόπρανα διήλθε, μετ' ὀλίγον δὲ μέ-
 λανα, ὀλίγα, λεπτά. οὖρα λεπτά, οὐκ εὐχρεα. ὀκτωκαιδέκατῃ
 οὐ κατενόει, κωματώδης. ἑννεακαιδέκατῃ διὰ τῶν αὐτῶν,
 οἶρα λεπτά. εἰκοστῇ ὑπῴωσε, κατενόει πάντα, ἰδρώσεν ἄπυ-
 ρος, οὐκ ἐδίψα, οὖρα δὲ λεπτά. εἰκοστῇ πρώτῃ σμικρὰ πα-
 ρέκρουσεν, ὑπεδίψα, ὑποχονδρίου πόνος, καὶ περὶ ὀμφαλὸν
 παλμός διὰ τέλους. εἰκοστῇ τετάρτῃ οὖροισιν ὑπόστασις κα-
 τενόει πάντα. εἰκοστῇ ἑβδόμῃ ἰσχίου δεξιῶν ὁδύνῃ. οὖρα
 λεπτά καὶ εἶχον ὑπόστασιν, τὰ δ' ἄλλα εἶχεν ἐπιεικέστατα.

penitus desipuit, non quievit, genua et tibias dolor occu-
 pavit. Ab alvo autem ex glande supposita, stercora nigra
 exierunt. Decimo sexto urinae tennes sunt redditae, quae
 suspensum quiddam in medio innatans nubilosum habebant,
 deliravit. Decimo septimo mane extrema frigescebant, te-
 gumentis convolutus est, graviter febricitavit, sudore per
 totum corpus dimanante allevatus est, paulo plus intellige-
 bat, neque febre liber, sitibundus erat. Vomitione refusa
 sunt biliosa, flava, pauca. Ex alvo vero stercora prodie-
 runt ac mox paulo nigra, pauca, tenuia. Urinae tennes
 neque laudabilis erant coloris. Decimo octavo sopore de-
 tentus est neque ad intelligentiam redierat. Decimo nono
 eadem perseveraverunt, urinae tennes erant. Vigesimo
 dormivit, in totum mente constabat, sudore correptus a
 febre immunis fuit nec sitivit. Urinae vero tennes erant.
 Altero et vigesimo paululum desipuit, nonnihil sitivit, prae-
 cordiorum dolor et continens ad umbilicum palpitatio occu-
 pavit. Quarto et vigesimo in urinis subsidentia inerant,
 penitus mente constabat. Vigesimo septimo coxendicis dex-
 tri dolor cepit, urinas tennes reddidit, in quibus subsidentia
 inerant, de reliquo vero placidissime habuit. Ad vigesimum

Ed. Chart. IX. [227, 229.] Foëf. II. 1067. 1070. Ed. Lind. I. (715, 716.)
 περὶ δὲ εἰκοστὴν ἐνάτην ὀφθαλμοῦ δεξιῦ ὀδύνῃ, οὐρα λε-
 πτιά. τεσσαρακοστῇ διεχώρησε φλεγματώδεα, λευκά, ὑπόσυ-
 γνα, ἴδρωσε πολλῶ δι' ἔλου, τελέως ἐκρίθη.

[229] || (716) ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ. [Ἀρρώστος
 τέταρτος.] Ἐν Θάσῳ Φιλίστης κεφαλὴν ἐπότες χρόνον
 πολὺν. καὶ ποτε καὶ ὑποκαρωθεὶς κατεκλίθη, ἐκ δὲ πότων
 πυρετῶν ξυνεχέων γενομένων, ὁ πότος παρωξύνθη. νυκτὸς
 ἐπεθερμάνθη τὸ πρῶτον, τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ χολώδεα, ὀλίγα,
 ξανθὰ τὸ πρῶτον· μετὰ δὲ ταῦτα ἰώδεα πλείον. ἀπὸ
 δὲ κοιλῆς κόπρανα διήλθεν. νύκτα δυσφύρου, δευτέρῃ
 κώφωσις, πυρετὸς ὀξύς. ὑποχόνδριον δεξιὸν συνειάθη,
 ἔρρεπεν εἰς τὰ ἔσω. οὐρα λεπτία, διαφανέα, εἶχεν ἐναιώρημα
 γονοειδές, σμικρὸν ἐξεμάνη περὶ μέσον ἡμέρης. τρίτῃ δυσ-
 φύρου. τετάρτῃ σπασμοὶ, παρωξύνθη πάντα. πέμπτῃ πρῶτῃ
 ἀπέθανεν.

nonum oculus dexter doluit, urinae tennes redditae sunt.
 Quadragesimo pituitosa, alba, copiosa alvus deiecit, sudore
 multo ex toto corpore diffluente, perfecta judicatione est
 absolutus.

SECTIO SECVNDA. [*Aeger quartus.*] Philistes in
 Thaso ex longo intervallo capite dolebat, tandemque etiam
 altissimo sopore aliquantulum correptus decubuit. Obortis
 autem ex comestationibus febribus assiduis, ingravescebat
 dolor, nocte primum incaluit. Primo die biliosa, pauca
 vomitione refudit, flava primum, deinde vero aeruginosa
 plurima. Ab alvo autem stercorea exierunt, nox implacida
 fuit. Postridie surditas obvenit, febris acuta cum praecor-
 diorum dextrorum contensione, quae intro vergebant. Uri-
 nas tennes et perspicuas reddidit, in quibus suspensum quid-
 dam in medio innatans paucum, semini genitali simile ine-
 rat. Circa meridiem vehementer insanivit. Die tertio
 permoleste habuit. Quarto convulsionibus exagitatus est,
 exasperata sunt omnia. Quinto sub tempus matutinum de-
 functus est.

Ed. Chart. IX. [233.] Foef. II. 1072. Ed. Lind. I. (716. 717.)

[233] || [Ἀρρώστος πέμπτος.] Χαιρίωνα, ὃς κατέκειτο παρὰ Δημαινέτω, ἐκ ποτοῦ πῦρ ἔλαβεν. αὐτίκα δὲ κεφαλῆς βάρος ἐπώδυνον οἶκ ἐκοιμήτο. κοιλίη ταραχώδης, λεπτοῖσιν ὑποχολώδεσι. τρίτη πυρετός ὀξύς, κεφαλῆς τρόμος, μάλιστα δὲ χεῖλος τοῦ κάτω, μετ' ὀλίγον δὲ ῥίγος, σπασμοί, πάντα παρέκρουσε, νύκτα δυσφόρος. τετάρτη δι' ἡσυχίης, μικρὰ ἐκοιμήθη, παρέλεγε. πέμπτη ἐπιπότως πάντα παρωξύνθη, λῆρος, νύκτα δυσφόρος, οὐκ ἐκοιμήθη. ἕκτη διὰ τῶν αὐτῶν. ἑβδόμη ἐπερῥίγωσε, πυρετός ὀξύς, ἴδρωσε, δι' ὅλου ἐκριθῆ. τοῦτω διατελέως ἀπὸ κοιλίης διαχωρήματα (717) χολώδεα, ὀλίγα, ἄκρητα. οὖρα λεπτά, εὐχροα, ἐναιώρημα ἐπινέφελον ἔχοντα. περὶ ὀγδόην οὖρησεν εὐχρωώτερα, ἔχοντα ὑπόστασιν λευκὴν ὀλίγην, κατενόει, ἀπύρετος διέλιπεν. ἐνάτη ὑπέστρεψεν. περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτην πυρετός ὀξύς, ἴδρωσεν. ἑξκαιδεκάτῃ ἤμεσε χολώδεα, ξανθὰ, ὑπόσυχνα. ἑπτακαιδε-

[*Aeger quintus.*] Chaerion, qui apud Demaenetum decumbebat, ex potu igne, hoc est febre vehementissima, correptus est, statimque capitis gravitas cum dolore occupavit, non dormivit, alvus perturbata secessus tennes et aliquantulum biliosos demisit. Tertio die febris acuta invasit et capitis tremor, praecipue vero labri inferioris, pauloque post rigor, convulsionem, omnino desipuit, nox molesta fuit. Quarto quievit, paulisper dormivit, deliravit. Quinto laboriose habuit, exasperata sunt omnia, delirium, nox molesta, non dormivit. Sexto eadem perseverare. Septimo novo suborto rigore febris acutaprehendit, et per omnia membra diffusio sudore iudicatus est. Huic per totum morbum ex alvo dejectiones biliosae, paucae, sincere prodierunt. Urinae tennes erant, boni coloris, quae sublimine quiddam in medio innatans nubilosum habebant. Ad octavum urinas melioris coloris, in quibus subsidencia inerant candida et pauca, reddidit, ad intelligentiam rediit, a febre immunis fuit, quae nono repetiit. Ad decimumquartum autem graviter febricitavit, insudavit. Decimosexto biliosa, flava, copiosa vomitione rejecit. Decimoseptimo

Ed. Chart. IX. [233. 234.] Foesl. II. 1072. 1073. Ed. Lind. I. (717.)
 κάτω ἐπερρίγωσε, πυρετός ὀξύς, ἰδρωσεν, ἄπυρος ἐκρίθη,
 οὐρα μετὰ ὑποστροφὴν καὶ κρίσιν εὐχρωώτερα, ὑπόστασιν
 ἔχοντα, οὐδὲ παρέκρουσεν ἐν τῇ ὑποστροφῇ. ἡ ἐθερμαίνεται
 μικρά. ἐπεδίψα, οὐρα λεπτά, ἐναιώρημα ἐπινέφελον, σμι-
 κρὰ παρέκρουσε. περὶ ἰθ' ἄπυρος, τράχηλον ἐπωδύνως εἶχεν,
 οὐροισιν ὑπόστασις. τελέως ἐκρίθη εἰκοστῇ. $\frac{\circ}{\lambda\lambda}$. X. II. A.
 OT. K. T.

[334] || [Ἀρρώστος ἕκτος.] Τὴν Εὐρυάναντος θυγα-
 τέρα παρθένον πῦρ ἔλαβεν. ἦν δὲ ἄδιψος διατελέως, γεί-
 ματα οὐ προσεδέχετο. ἀπὸ δὲ κοιλίης μικρὰ διήει, οὐρα
 λεπτά. ὀλίγα, οὐκ εὐχρσα. ἀρρομένου δὲ τοῦ πυρετοῦ περὶ
 ἔδρην ἐπίνεσε. στ' δὲ ἐοῦσα ἄπυρος, οὐχ ἰδρωσεν, ἐκρίθη,
 τὸ δὲ περὶ τὴν ἔδρην μικρὰ ἐξεπύησεν. ἐρράγη ἅμα κρίσει,
 μετὰ δὲ κρίσιν ζ' ἐοῦσα ἐρρίγωσε, μικρὰ ἐπεθερμάνθη,
 ἰδρωσεν. μετὰ δὲ κρίσιν ὀγδοαίῃ ἐοῦσα ἐρρίγωσεν οὐ πολ-

novo desuper orto rigore febris acuta invalit, et sudore di-
 manante a febre judicatione absolutus est. Urinae post morbi
 reversionem et judicationem melioris erant coloris, atque
 in his subsidientia inerant, neque per recidivam mentis alie-
 natio adfuit. Decimooctavo paulum incaluit, atque insuper
 sitibundus, urinae tennes, sublime quiddam in medio in-
 natans nubilosum habebant, aliquantulum deliravit. Ad
 decimum nonum a febre immunis fuit, cervicis dolor occu-
 pavit, urinis subsidientia inerant. Vigesimo perfecta judica-
 tione absolutus est.

[*Aeger sextus.*] Euryanactis filiam virginem ignis,
 hoc est febris vehementissima, prehendit. Sine siti autem
 perpetuo permanfit, neque cibos ullos admittebat. Alvus
 pauca demisit, urinae tennes, paucae, neque probi coloris
 erant. Incipiente autem febre, ad sedem dolor erat. Sexto
 vero die a febre immunis fuit, non sudavit, judicata est.
 Quod ad sedem enatum erat paululum suppuravit, simulque
 judicatione disruptum est. Ab judicatione septimo die,
 rigore correpta aliquantulum incaluit, sudavit. Octavo vero
 post judicationem die non admodum rigit, posteaque ex-

Ed. Chart. IX. [234.235.] Foëf. II. 1073-1075. Ed. Lind. I. (717. 718.)
 λά. ὕστερον δὲ ἄκρα ψυχρὰ αἰεί. περὶ ἡ μετὰ τὸν ἰδρωτὰ
 τὸν γενό(718)μενον παρέκρουσε, καὶ πάλιν ταχὺ κατενόε.
 ἔλεγον δὲ γευσασμένην βότρυος ταῦτα παθεῖν. διαλιποῦσα
 δὲ ἰβ || πάλιν πολλὰ παρελήρει, κοιλίῃ ἐταρόχθη, χολώδεσιν,
 ὀλίγοισιν καὶ ἀκρότοις, λεπτοῖσι, δακνώδεσι, πυκνὰ ἀνί-
 στατο. ἀφ' ἧς δὲ παρέκρουσε τὸ ὕστερον ἀπέθανε ἑβδόμη.
 αὕτη ἀρχομένου τοῦ νοσήματος ἦλγε φάρυγγα καὶ διατέλεος
 ἔρυσθος εἶχε, καὶ γαργαρεῶν ἀνεσπασμένος. ῥεύματα πολλὰ,
 σμικρὰ, θριμεία ἐβησσε, πέποιτα, οὐδὲν ἀνῆγε. ἀπόσιτος
 πάντων παρὰ πάντα τὸν χρόνον οὐδ' ἐπεθύμησεν οὐδενός,
 ἄδιψος, οὐδ' ἐπινεν οὐδὲν ἄξιον λόγου, σιγῶσα οὐδὲν διε-
 λέγετο. δυσθυμὴ ἀνέλπιστος αὐτὴς εἶχεν. ἦν δέ τι καὶ ξυ-
 γενικὸν φθινώδες.

[235] || [Ἀρχήστος ἑβδόμος.] Κυναγχική ἡ παρὰ τὰ
 Ἀριστίωνος, ἥ πρῶτον ἀπὸ γλώσσης ἤρξατο. ἀσαφής ἡ
 φωνή, γλώσσα ἐρυθρή. ἐπεξηράνθη, τῇ πρώτῃ φρικώδης

tremorum frigus semper adfuit. Ad decimum, post eum
 quem habuerat sudorem, deliravit, rursusque statim ad
 mentem rediit. Illa autem, ut ferebant, ex degustata uva
 huic contigerant. Ubi autem duodecimum diem intermisisset,
 plurimum rursus delirabat. Alvus conturbata, hiliola,
 pauca et sincera, tenuia, mordacia reddidit, crebro defur-
 gebat. Septimo vero die, ex quo postremum delirasset, mor-
 tua est. Haec ab ipso morbi exordio ex faucibus doluit, et
 continuum ruborem habuit gurgulioque retractus est, de-
 stillationes multae, parvae, tenuēs, acres, aderant. Tuf-
 fiebat, neque concoctum quicquam educebat. Toto morbi
 tempore omnis generis cibos averfata est, neque quicquam
 appetivit, non sitiit, neque quicquam effatu dignum bibit,
 taciturna erat, nihil loquebatur, moeror et animi desperatio
 iuerat. Erat autem nativa quaedam ac congenita ad tabem
 propensio.

[Aeger septimus.] Quae apud Aristionem erat et an-
 gina conflictabatur, primum ex lingua laborare coepit. Vox
 obscure se prodebat, lingua rubens et resiccata erat. Primo

Ed. Chart. IX. [235.242.] Foesl. II. 1075—1077. Ed. Lind. I. (718. 719.)
 ἐπεθερμάθη. γ ῥίγος, πυρετός ὀξύς, οἴδημα ὑπέρνυδρον,
 σκληρόν. τραχήλου καὶ ἐπὶ στῆθος ἐξ ἀμφοτέρων, ἄκρα
 ψυχρά, πελιδία, πνεῦμα μετέωρον, ποτὸν διὰ ῥινῶν ἐχέιτο.
 καταπίνειν οὐκ ἠδύνατο, τὰ διαχωρήματα καὶ οὖρα ἐπέστη.
 δ πάντα παρωξύνθη. ε ἀπέθανε κυναγχική. $\overset{\circ}{\Lambda}$. Δ. Ε. Ε. Θ.

[242] || [Ἀθήσιος ὀγδοός.] Τὸ μειράκιον, ὃ κατέκειτο
 ἐπὶ ψευδέων ἄγουρῃ, πῦρ ἔλαβεν ἐκ κόπων καὶ πόνων καὶ
 θρόμων παρὰ τὸ ἔθος. τῇ α κοιλίῃ ταραχώδης, 70(719)λώ-
 δεσι, λεπτοῖσιν, πολλοῖσιν, οὖρα λεπτά, ὑπομέλανα, οὐχ
 ἕπρωσε, διψώδης. β πάντα παρωξύνθη, διαχωρήματα πλείω
 ἀκαιρότερα. οὐχ ἕπρωσε, τὰ τῆς γνώμης ταραχώδεα, σμικρὰ
 ὑφιδρώσε. γ δυσφύρως, διψώδης, ἀσώδης, πούλις βληστρε-
 σμός, ἀπορίη, παρέκρουσεν, ἄκρα πελιδία καὶ ψυχρά,
 || ὑποχονδρίου ἐντασις ὑπολάπαρος ἐξ ἀμφοτέρων. δ οὐχ
 ἕπρωσεν, ἐπὶ τὸ χεῖρον. ζ ἀπέθανεν, ἡλικίαν περὶ ἑτα. κ
 $\overset{\circ}{\Lambda}$. Ξ. Ζ. Θ.

die horruit, incaluit. Tertio rigor, febris acuta prehendit,
 colli tumor subruber, durus et in pectus utraque ex parte
 imminebat, extrema frigida, livida, spiratio sublimis, potus
 per nares refluebat neque devorare quicquam poterat, deje-
 ctiones et urinae restiterunt. Quarto exasperata sunt omnia.
 Quinto angina periit.

[*Aeger octavus.*] Qui ad mendacium forum decumbe-
 bat adolescens, ex lassitudinibus, laboribus ac cursibus prae-
 ter consuetudinem igne, hoc est febre vehementissima, cor-
 reptus est. Primo die conturbata alvus, biliosa, tenuia
 multa reddidit. Urinae tenues et nigricantes erant, somnum
 non cepit, sitibundus fuit. Postridie exasperata sunt omnia,
 dejectiones plures erant et importuniores, neque dormivit,
 mens perturbata fuit, aliquantulum insudavit. Tertio in-
 quiete habuit, sitibundus, nauseabundus, multa corporis ja-
 ctatio et angustia, extrema livida et frigida, praecordiorum
 contentio submollis utrinque. Quarto somnum non cepit,
 pejus habuit, septimo obiit. Aetas erat annorum prope
 viginti.

Ed. Chart. IX. [247. 248.] Fœf. II. 1077. 1078. Ed. Lind. I. (719.)

[247] [Ἀρρώστος ἑνατος.] Ἡ παρὰ Τισαμένου γυνὴ κατέκειτο, ἣ τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὤρμησεν. ἔμετοι πολλοὶ, τὸ ποτὸν κατέχειν οὐκ ἠδύνατο. πόνοι περὶ ὑποχόνδρια, καὶ ἐν τοῖσι κάτω κατὰ κοιλίην πόνοι. σιρόφοι ξυνεχές, οὐ διψώδης, ἐπεθερμαίνεται, ἄκρεα ψυχρά διὰ τέλος. ἀσώδης, ἄγρυπνος, οὐρα ὀλίγα, λεπτά. διαχωρήματα ὡμὰ, λεπτά, ὀλίγα. ὠφελεῖν οὐκ ἔτι ἠδύνατο, ἀπέθανεν.

[248] || [Ἀρρώστος δέκατος.] Γυναῖκα ἐξ ἀποφθορῆς τηπίου τῶν περὶ Παντιμίδην τῇ α πῦρ ἔλαβεν. ἡ γλῶσσα ἐπίξηρος, διψώδης, ἄγρυπνος. κοιλίη ταραχώδης λεπτοῖσι, πολλοῖσι, ὡμοῖσι. β ἐπεβρίγωσε, πυρετός ὅξυς ἀπὸ κοιλίης, οὐκ ὕπνωσε πολλά. τρίτῃ μείζους οἱ πόνοι· τετάρτῃ παρέκρουσεν· ἐβδόμῃ ἀπέθανεν. ἡ κοιλία διὰ παντός ὑγρή, διαχωρήμασι πολλοῖσι, λεπτοῖσιν, ὡμοῖσιν, οὐρα ὀλίγα λεπτά, πυρετός καῦσος.

[*Aeger nonus.*] Mulier ad Tifamenum molestis volvuli casibus appetita fuit, multis vomitionibus conflictabatur, potum continere non poterat. Dolores circa praecordia aderant, qui in inferioribus secundum ventrem locis cum torminibus assiduis urgebant. Non sitiebat, incalefcebat, extrema perpetuo frigefcebant, stomachi fastidio laborabat, vigil erat. Urinas paucas, tenues reddidit. Alvi recrementa cruda, tenuia, pauca. Nil amplius juvare poterat, defuncta est.

[*Aeger decimus.*] Ex his quae circa Pantimiden erant, mulier quaedam ex infantuli foetus abortione, primo die igne, hoc est febre vehementissima, correpta est. Lingua reficcata, siticulosa erat, aestuabunda cum insomnia. Alvus conturbata ex multis tenuibus et crudis. Postridie novo oborto rigore febris acutaprehendit, venter multa reddidit, non dormivit. Tertio die inaugebantur dolores: quarto deliravit, septimo defuncta est. Alvus per totum morbum recrementis multis tenuibus, crudis fluxit, urinae paucae, tenues erant. Febris ardens.

Ed. Chart. IX. [250, 252.] Fœf. II. 1079, 1080. Ed. Lind. I. (720.)

[250] || (720) [Ἀβρῶστος ἐνδέκατος.] Ἐτέρην ἐξ ἀποφθορῆς περὶ πεντάμηνον πῦρ ἔλαβεν. ἀρχομένη δὲ κοματώδης ἦν, καὶ ἄγρυπνος πάλιν, ὁσφύος ὀδύνη, κεφαλῆς βάρος. β' κοιλίῃ ἐπεταράχθη, ὀλίγοισι, λεπτοῖσιν, ἀκρήτοισι τὸ πρῶτον. τρίτῃ πλείω, χεῖρω, νυκτὸς οὐκ ἐκοιμήθη. τετάρτῃ παρέκρουσε, φόβοι, δυσθυμία, δεξιῶ ἤλλαινε, ἴδρωσε περὶ κεφαλὴν ὀλίγω ψυχρῶ, ἄκρεα ψυχρά. παρωξύνθη, πολλὰ παρήλεγε, καὶ πάλιν ταχὺ κατενόει. ἄδιψος, ἄγρυπνος, κοιλίῃ πουλλοῖσιν ἀκαίροισι διὰ τέλος. οὖρα ὀλίγα, λεπτά, ὑπομέλανα, ἄκρεα ψυχρά ὑποπέλιθνα. ἕκτῃ διὰ τῶν αὐτῶν. ἐβδόμῃ ἀπέθανε φρενιταῖα.

[252] || [Ἀβρῶστος δωδέκατος.] Γυναικα, ἥτις κατέκειτο ἐπὶ ψευδέων ἀγορῇ, τότε τεκοῦσαν πρῶτον ἐπιπόνως ἔρσεν, πῦρ ἔλαβεν. αὐτίκα ἀρχομένη διψώδης, ἀσώδης, καρδίῃ ὑπήλγει. γλῶσσα ἐπίξηρος, κοιλίῃ ἐπεταράχθη λεπτοῖσιν

[*Aeger undecimus.*] Alteram ex abortivo foetu circiter quintum mensem ignis, hoc est febris vehementissima,prehendit. Per exordia vero sopore rursusque infomnia detinebatur cum lumborum dolore et capitis gravitate. Secundo die alvus turbata est, primumque pauca, tenuia et sincera dejecit. Tertio plura et pejora, nocte nihil dormivit. Quarto mens emota fuit, metus atque animi aegritudo inerat, dexter oculus perversus est, sudor paucus et frigidus circa caput dimanavit, extremitates frigidae. Quinto exasperata sunt omnia, multum deliravit confestimque rursus ad intelligentiam rediit, sticculosa erat, infomnis. Alvus per totum morbum multis et intempestivis fluxit. Urinae paucae, tennes, nigrescentes erant: extrema frigida, sublivida. Sexto eadem perseverarunt. Septimo phrenitide extincta est.

[*Aeger duodecimus.*] Quae in mendacium foro decumbebat, tum primum laboriose masculum enixa, igne, hoc est febre vehementissima, correpta est. Statim per exordia sitibunda, ex stomachi fastidio et oris ventriculi dolore laborabat, lingua reficcata erat, alvus tenuibus, paucis perturbata fuit, neque somnum cepit. Postridie novo ali-

Ed. Chart. IX. [252.] Fœf. II. 1080. Ed. Lind. I. (720, 721.)
 ἰλίγοισιν, οὐχ ὕπνωσε. β' σμικρὰ ἐπερρώγωσε, πυρετός ἐξὺς,
 μικρὰ περὶ κεφαλὴν ἵδρωσε ψυχρῶ. γ' ἐπιπόνως ἀπὸ κοιλίας
 ὤμια, λεπτά, πολλὰ διήει. δ' ἐπερρώγωσε, πάντα παρωξύνθη,
 ἄγρυπνος. ε' ἐπιπόνως. στ' διὰ τῶν αὐτῶν. ἀπὸ κοιλίας δὲ
 ἤλθε ὑγρὰ πολλά. ζ' ἐπερρώγωσε, πυρετός ἐξὺς, δίψα πολυ-
 λή, βληστρισμός, περὶ δεξιὴν ἵδρωσε δι' ὅλου ψυχρῶ. ψίξις,
 ἄκρεα ψυχρὰ, οὐκ ἔτι ἀνεθερμαίνεται, καὶ πάλιν εἰς νύκτα
 ἐπερρώγωσεν. (721) ἄκρεα οὐκ ἀνεθερμαίνοντο, οὐχ ὕπνωσε,
 σμικρὰ παρέρχουσε, καὶ πάλιν ταχὺ κατενόει. ἡ περὶ μέσον
 ἡμέρης ἀνεθερμάνθη, διψώδης, κοματώδης, ἀσώδης, ἡμεσε
 χολώδεια, μικρὰ ὑπόξανθα. νύκτα δυσφόρως, οὐκ ἐκοιμήθη,
 οὐρησε πολὺν ἀθρόον οὐκ εἰδυῖα. θ' ξυνέδωκε πάντα κομα-
 τώδης. πρὸς δεξιὴν σμικρὰ ἐπερρώγωσεν, ἡμεσε μικρὰ χολώ-
 δεα. ι' ῥίγος, πυρετός παρωξύνθη, οὐχ ὕπνωσεν οὐδὲν, πρῶτ'
 οὐρησε πολὺν ὑπόστασιν ἔχον, ἄκρεα ἀνεθερμάνθη. ια' ἡμε-

quantulum suborto rigore febris acuta prehendit, modicus
 circa caput sudor frigidus dimanavit. Tertio non sine do-
 lore ab alvo cruda, tenuia, multa demissa sunt. Quarto
 novus obortus est rigor, exasperata sunt omnia, pervigil fuit.
 Quinto moleste habuit. Sexto eadem perseverarunt. Ex
 alvo vero liquida multa secessere. Septimo novo suborto
 rigore febris acuta corripuit, sitis multa aderat et incon-
 tinens corporis jactatio. Ad vesperam frigidus toto corpore
 diffusus est sudor, perfrixit, extremorum frigus, quae nec
 jam ad calorem revocari poterant. Iterumque sub noctem
 oborto rigore extrema non recalescebant, neque dormivit,
 aliquantulum deliravit, confestimque rursus ad intelligentiam
 rediit. Octavo circa meridiem recaluit, sitivit, sopore
 oppressa fuit, nauseabunda. Biliosa, pauca, nonnihil flava
 vomitione refudit, nox inquietas, non dormivit, multum
 confertas urinas reddidit, idque non sentiens. Nono remissa
 sunt omnia, sopore detenta est, ad occasum suborto ali-
 quantulum rigore, pauca, biliosa vomuit. Decimo rigor,
 febrilis insultus, neque quicquam quievit. Mane urinam
 multam, in qua nulla subsidencia inerant, reddidit, extrema

Ed. Chart. IX. [252—254.] Foes. II. 1080—1082. Ed. Lind. I. 721. 722.)
 σεν ἰώδεα, χολώδεα. ἐπεξήγειωσεν οὐ μετὰ πολὺν, καὶ πύλιν
 ἄκρεα ψυχρά, ἐς δειλὴν ἰδρώς, ῥίγος, ἥμεσε [253] πολλὰ,
 νύκτα ἐπιπύτως. ἰβ' ἥμεσε πολλὰ μέλανα, δυσώδεα, λυγμὸς
 πονύς, δίψος ἐπιπύτως. ιγ' μέλανα, δυσώδεα, πολλὰ
 ἥμεσε. ῥίγος, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης ἄφρωνος. ιδ' αἷμα διὰ
 ῥινῶν, ἀπέθανε. ταύτη διὰ τέλους κοιλίη ὑγρή, φρικώδης.
 ἡλικίη περὶ εἴα ις.

[254] || ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ. [Κατάστασις λοιμώδης.]
 "Εἶος τότιον ἔπομβρον. ἄπνοια διὰ τέλους. ἀνγμῶν δὲ γετο-
 μένων, τοὺς ὑπόπροσθεν χρόνους ἐπ' ἐνιαυτόν. ἐν τοιούτοις
 περὶ ἀρκτοῦρον, ὕδατα πολλὰ. || φθινόπωρον, σκιῶδες, ἐπι-
 νέφελον, ὑδάτων πλήθια. χειμῶν τότιος, ὑγρὸς, μαλακός,
 μετὰ δὲ ἡλίου τροπᾶς, ὕστερον πολλῶν πλησίον ἰσημερίης
 ὀπισθοχειμῶνες, καὶ ἤδη περὶ ἰσημερίην βόρεια, χιονώδεα,
 (722) οὐ πολὺν χρόνον. ἦρ' ἄλιν' τότιον ἄπνοον. ὕδατα

recaluerunt. Undecimo vomuit virulenta, biliosa, non ita
 multo post rigore correpta est, rursusque extrema frigefce-
 bant. Sub occasum sudor, rigor, vomuit multum, noctem
 moleste tulit. Duodecimo multa, nigra, foetida vomuit,
 singultus multus adfuit et sitis molesta. Decimo tertio ri-
 gore correpta, nigra, graveolentia, multa vomitu effudit.
 Circa meridiem vero voce defecta est. Decimo quarto san-
 guis per nares effluxit, defuncta est. Huic per totum mor-
 bum alvus lubrica et horroris sensus adfuit. Aetas erat
 annorum fere septendecim.

SECTIO TERTIA. [Status Pestilens.] Annus austri-
 nus, imbris abundans, atque in totum a ventis tranquil-
 lus fuit. Quam autem paulo superioribus anni tempori-
 bus, iusto majores siccitates vignerent, sub arcturum spi-
 rantibus austris multum pluit. Autumnus obscurus, nebu-
 losus, cum aquarum abundantia, hiems austrina, humida
 et levis. Longo vero post solis convesionem intervallo,
 juxta aequinoctium, extrema hiemis frigora adsuerunt, jam-
 que sub aequinoctium ipsum aquilonares venti cum nivibus
 non ita diu spiravere. Ver rursus austrinum, a flatibus
 quietum, aquae multae et continentes ad canem usque. Ae-

HIPPOCRATES. TOM. III.

Hh.

Ed. Chart. IX. [254. 266.] Foesl. II. 1082. 1083. Ed. Lind. I. (722.)
 πολλά διὰ τέλους μέχρι κυνός, θίρος αἴθριον, θερμόν, πνί-
 γεα μεγάλη. ἐτήσιά γε σμικρὰ διεσπασμένως ἐπνευσαν. πάλιν
 δὲ περὶ ἀρκτοῦρον ἐν βορείοισιν ὕδατα πολλά. γενομένου δὲ
 τοῦ ἔτεος νοτίου καὶ ὑγροῦ καὶ μαλθακοῦ, κατὰ μὲν τὸν
 χειμῶνα διήγον ὑγιεῶς, πλὴν τῶν φθινοδέων, περὶ ὧν
 γεγράφεται.

[260] || Πρωτὶ δὲ τοῦ ἔρος ἅμα τοῖσι γενομένοισι ψύ-
 χεσιν ἐρυσσιπέλατα πολλά, τοῖσι καὶ μετὰ προφάσιος, τοῖσι
 δ' οὐ κακοήθεια πολλοὺς ἔκτειναν. πολλοὶ φάρυγγας ἐπότη-
 σαν. φωναὶ κακούμεναι, καῦσοι φρενιτικοί, στόματα ἀφθώ-
 δεα, αἰδοίοις φύματα, ὀφθαλμοί, ὀνθρακες, κοιλία ταρα-
 χώδεις, ἀπόσιτοι, διψώδεις, οἱ μὲν, οἱ δ' οὐ. οὐρα ταρα-
 χώδεα, πούλλα κακὰ. κοιμαιώδεις, ἐπὶ πούλν καὶ πάλιν
 ἄγρυπνοι. ἀκρασίαι πούλλα, δύσκριτα, ὕδρωπες, φθινοδεις
 πούλλοι. τὰ μὲν ἐπιδημήσαντα νοσήματα ταῦτα. ἐκάστου
 δὲ τῶν ὑπογεγραμμένων εἰδῶν ἦσαν οἱ κάμνοντες καὶ ἐθνη-
 σκον πολλοί. ξυνέπιπτε δὲ ἐφ' ἐκάστοισι τουτέων ὥδε. πού-

llas serena, calida, aestus praefocantes magni. Anniver-
 sarii venti, etefias vocant, pauci disjunctim spiravere.
 Sub arcturum rursus spirantibus aquilonibus aquae mul-
 tae. Existente igitur anno austrino, humido et leni, hie-
 me quidem salubriter agebant praeter tabidos, de quibus
 mox scribetur.

Ante ver autem una cum frigoribus consecutis ignes
 sacri plurimi, partim quidem aliqua de causa, partim qui-
 dem sine ea contingebant, atque hi maligni quidem multos
 sustulerunt. Multi ex faucibus laborabant, voces vitiatæ
 erant, febres ardentes una cum phrenitide, serpentina oris
 ulcera, pudendorum tubercula, lippitudines, carbunculi.
 Alvi perturbatae, cibos averfabantur et hi quidem partim
 siticulosi, partim sine siti erant. Urinae turbulentæ, mul-
 tæ, malæ reddebantur. Sopore ut plurimum delineban-
 tur, rursusque pervigiles. Morborum solutiones prorsus
 nullæ partimque difficiles, aquae inter cutem, tabidi multi.
 Atque hi quidem morbi populariter vulgabantur. Ex enu-
 meratorum autem generum unoquoque laborabant multi et

Ed. Chart. IX. [260. 265.] Foesl. II. 1083. Ed. Lind. I. (722. 723.)
 λοῖσι μὲν τὸ ἐρυσίπελως μετὰ προφάσιος ἐπὶ τοῖσι τυχοῦσι
 καὶ πάνι ἐπὶ σμικροῖσι τραυματίοισιν, ἐφ' ὅλην τῷ σώματι.
 μάλιστα δὲ τοῖσι περὶ ξ' ἔτα. περὶ κεφαλὴν, εἰ καὶ σμικρὸν
 ἀμεληθεῖη. πολλοῖσι δὲ καὶ ἐν θεραπείῃ ἐοῦσι μεγάλοι
 φλεγμοναὶ ἐγίνοντο, καὶ τὸ ἐρυσίπελως πολλὸν, ταχὺ πάντο-
 θεν ἐπενέμετο. [265] τοῖσιν μὲν οὖν πλείστοισιν αὐτῶν
 ἀποστάσεις ἐς ἐμπυήματα συνέπιπτον. σαρκῶν καὶ τεύρων
 καὶ ὀστέων (723) ἐκπτώσεις μεγάλοι. ἦν δὲ καὶ τὸ ῥεῖμα
 τὸ ξυριστάμενον οὐ πύρρον ἵκελον, ἀλλὰ σηπεδῶν τις ἄλλη
 καὶ ῥεῖμα πολὺ καὶ ποικίλον. οἷσι μὲν οὖν περὶ κεφαλὴν
 τούτων τι ξυμπέπτει γίνεσθαι, μαδίσις τε ὅλης τῆς κεφα-
 λῆς ἐγίνοντο καὶ τοῦ γαστέρου, καὶ ὀστέων ψιλώματα καὶ
 ἐκπτώσεις, καὶ πολλὰ ῥεύματα. ἐν πυρετοῖσι τε ταῦτα καὶ
 αἰεὶ πυρετῶν. ἦν δὲ ταῦτα φοβερώτερα ἢ κακίω. οἷσι γὰρ
 ἐς ἐμπύημα ὁ τῶν τοιούτων ἀφίκοιτο πεπασμός, οἱ πλείστοι
 τούτων ἐσώζοντο. αἷσι δὲ ἢ μὲν φλεγμονὴ καὶ τὸ ἐρυσίπελως

moriebantur plurimi, eorumque singulis hunc in modum
 accidit. Multis certe ignis sacri occasio ex contempnendis
 valdeque parvis ulcusculis toto corpore oblata est, praeci-
 pue vero sexagenariis circum caput, vel si quid paululum
 negligetur. Nonnullis autem etiam inter curationes ipsas
 magnae inflammationes contingebant, multusque ignis facer
 celeriter ubique populabatur. Horum igitur plurimis abs-
 cessus ad suppurationes vertebant, carnumque et ossium
 ac nervorum ex decidentia mutilationes magnae fiebant.
 Neque vero contracta fluxio puri erat affinis, sed aliud
 quoddam putredinis et fluxionis multae ac variae genus.
 Quibus itaque circa caput hujusmodi aliquid contigit, to-
 tius capitis et menti glabrationes, ossiumque denudationes
 et prolapsus acciderunt, multaeque fluxiones fiebant ista-
 que partim in febribus, partim sine his aderant. Atque
 haec terrorem potius quam periculum denunciabant. Qui-
 bus namque talium maturatione res ad suppurationem de-
 venit, eorum plerique superstites evadebant. At vero quos
 inflammatio quidem facerque ignis reliquerat, nullumque

Hh 2

Ed. Chart. IX. [265. 266.] Foëf. II. 1083. Ed. Lind. I. (723. 724.) ἀπὸ λήθου, τοιαύτην δὲ ἀπόστασιν μηδεμίαν ποιήσαιο, τούτων ἀπόλλοιτο πολλοί. ὁμοίως δὲ καὶ ὅποι ἄλλη τοῦ σώματος πληγὴ θῇ, ξυνέπιπτε ταῦτα. πολλοῖσι μὲν γὰρ βραχίων καὶ πήχυς ὅλος περιεῤῥύθη. οἷσι δ' ἐπὶ τὰ πλευρὰ ταῦτα ἑκακοῦτο ἢ τῶν ἐμπροσθέν τι ἢ τῶν ὀπισθεν. οἷσι δὲ ὅλος ὁ μηρός ἢ τὰ περικνήμια ἐπιλούτο καὶ πούς ὅλος. [266] ἦν δὲ πάντων χυλεπώτατον τῶν τοιούτων, ὅτε περὶ ἥβην καὶ αἰδοῖα γετοῖατο, καὶ τὰ μὲν περὶ ἔλκεα καὶ μετὰ προσφάσιος τοιαῦτα. πολλοῖσι δὲ ἐν πυρετοῖσι καὶ πρὸ πυρετοῦ καὶ ἐπὶ πυρετοῖσι ξυνέπιπτεν. ἦν δὲ καὶ τούτων ὅσα μὲν ἀπόστασιν ποιήσαιο διὰ τοῦ ἐκπυῆσαι ἢ κατὰ κοιλίην ταραχὴ τις ἐπικαιρος ἢ χρηστῶν οὖρων διάδοσις γένοιτο, διὰ τούτων λελύσθαι. οἷσι δὲ μηδὲν τούτων ξυμπέτοι, ἀσήμεως δὲ ἀφανίζόμενων θανατώδεα γίνεσθαι. πολὺ μὲν οὖν τοῖσι πλείστοισι ξυνέπιπτε τὰ περὶ τὸ ἐρυσίπελας τοῦ ἥρος. παρείπετο δὲ καὶ διὰ τοῦ θέρους καὶ ὑπὸ φθινόπω(724)ρον. πολλὴ δὲ ταραχὴ

Injussmodi abscessum creaverat, ii frequentes periere. Similiter quoque et quacunque corporis parte oberrarunt, ista contigerunt. Multis si quidem brachium ac cubitus totus defluebat. Nonnullis vero ista latera male vexabant, aut anteriorum aut posteriorum aliquid. Est ubi etiam foemur integrum, aut tibia, aut pes totus denudabantur. Horum autem omnium gravissime urgebant quae circum pubem pudendaque contingebant. Atque ea quidem fuit eorum, quae cum ulcere aut occasione aliqua externa contigerunt, conditio. Multis autem una cum febribus ipsis aut ante febrem, atque etiam post febres ipsas inciderunt. Illud vero ipsis inerat, ut quaecunque per suppurationem abscederent, si vel insignis aliqua alvi perturbatio, aut probarum urinarum transmissio extitisset, per ea ipsa solutio procederet: sin quibusdam nihil horum contigisset, temereque et sine ulla solutionis significatione evanescerent, ea mortem inferebant. Longe igitur plurimos facer ignis vere appetivit, qui et per aestatem et sub autumnum conseqnebatur. Magna vero perturbatio quibusdam inerat et ad

Ed. Chart. IX. [266. 270.] Foes. II. 1083. 1085. Ed. Lind. I. (724.)
 τισι καὶ τὰ περὶ τὸν φάρυγγα φύματα, καὶ φλεγμοναὶ γλώσ-
 σης, καὶ τὰ παρ' ὀδόντας ἀποστήματα. φωναὶ τε πολλοῖσιν
 ἐπεσήμενον κακούμεναι καὶ κατατίλλουσαι, πρῶτον μὲν
 φθινώδεις ἀρχομένοισιν, αὐτὰρ καὶ τοῖσι καυσώδεσι καὶ
 τοῖσι φρενιτικοῖσιν.

[270] || Ἦρξαντο μὲν οὖν οἱ καύσοι πρῶτ' τοῦ ἥρος
 καὶ τὰ φρενιτικὰ μετὰ τὰ γενόμενα ψύχει, καὶ πλείστοι
 τηρικαῦτα διεσώθησαν. ὅξεια δὲ τούτοις καὶ θανατώδεια ξυν-
 έπιπτεν. ἦν δὲ ἡ κατάστασις τῶν γενομένων καύσων ὥδε.
 ἀρχόμενοι κοματώδεις, ἀσώδεις, φρικώδεις, πυρετός ἔξυς,
 οὐ διψώδεις λίην. οὐ παράλητοι. ἀπὸ ὧν ἔσταξε μικρά,
 οἱ παροξισμοὶ τοῖσιν πλείστοισιν ἐν ἀσπίδι. περὶ δὲ τοὺς
 παροξισμοὺς λήθη καὶ ἄφεςις καὶ ἀφωνία. ἄκρεά τε τού-
 ταισι καὶ μὲν ψυχρότεροι ποδῶν καὶ χειρῶν, πούλιν δὲ περὶ
 τοὺς παροξισμοὺς μάλιστα. πάλιν τε βραδείως καὶ οὐ καλῶς
 ἀνεθερμαίνοντο, καὶ πάλιν κατερόουν καὶ διελέγοντο. κατεῖχε
 δὲ ἡ τὸ κῶμα συνεχής, οὐχ ὑπνώδης, ἢ μετὰ πόνων ἄγρυ-

fauces tubercula, linguaeque inflammationes et quae secun-
 dum dentes abscederent. Multisque vocis vitatae et prae-
 peditae facta est significatio, potissime quidem his qui ta-
 hescere coepissent, atque etiam febre ardente detentis et
 phreniticis.

Coeperunt itaque febres ardentes et phrenitides ante
 ver, post ea quae praecesserunt frigora, plurimique tunc
 diu aegrotarunt, gravibusque et lethalibus calibus conflictati
 sunt. Erat autem febrium ardentium quae obvenerant
 constitutio huiusmodi. Per initia sopore detinebantur cum
 stomachi fastidio et horroris sensu, febris acuta, neque ma-
 gnopere sitiebant aut delirabant. Ex naribus paucus stilla-
 vit sanguis. Plurimos accessiones diebus paribus invade-
 bant. Atque sub ipsas accessiones oblivio, membrorum
 exolutio et vocis defectio contingebant. His quidem pedes
 summi et manus frigidiores evadebant, multoque maxime
 circa accessiones, deinde vero lente nec probe recalefce-
 bant, rursusque ad intelligentiam redibant et loquebantur.
 Eos autem aut perpetuus sopor non somnolentus detine-

Ed. Chart. IX. [274, 277.] Foef. II, 1085. Ed. Lind. I. (724, 725.)
 πνοι. [274] κοιλίαι ταραχώδεις τοῖσι πλείστοις τούτων, δια-
 χωρήμασιν ὁμοῖσι, λεπτοῖσι, πολλοῖσι. οὐρα πολλά, λεπτά.
 κρίσιμον οὐδὲ χρησιτὸν οὐδὲν ἔχοντα. οὐδὲ ἄλλο κρίσιμον
 οὐδὲν τοῖσι οὕτως ἔχουσιν ἐγίνετο, οὔτε γὰρ ἡμορροῖται κα-
 λῶς οὔτε τις ἄλλη τῶν εἰδισμένων ἀπόστασις ἐγίνετο κρίσι-
 μος. ἐθνησκόν τε ἕκαστος, ὡς τύχοι πεπλανημένος τὰ πολλὰ,
 περὶ τὰς κρίσεις, ἐκ πολλοῦ (725) δὲ τινες ἄφωνοι. ἰδρῶν-
 τες πολλοί. τοῖσι μὲν ὀλεθρίως ἔχουσι ξυνέπιπτε ταῦτα.
 παραπλήσια δὲ καὶ τοῖσι φρενιτικοῖσιν. ἄδιοι δὲ πάνυ οὔτοι
 ἦσαν. οὐδ' ἐξεμάνη τῶν φρενιτικῶν οὐδεὶς, ὥσπερ ἐπ' ἄλ-
 λοισιν. ὁλλ' ἄλλη τινὶ καταφορῇ κακῇ νωθρῇ, βαρέως ἀπώλ-
 λοντο. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι πυρετοὶ περὶ ὧν γεγράφεται. σιό-
 ματα πολλοῖσιν ἀφθώδεα, ἐλκώδεα. φέύματα περὶ τὰ αἰδοῖα
 πολλὰ. ἐλκώματα, φύματα, ἔσωθεν, ἔσωθεν. τὰ περὶ βο-
 βῶνας. [277] ὀφθαλμοὶ ὑγροὶ, μακροὶ, χρόνιοι μετὰ πότων.
 ἐπιφύσεις βλεφάρων ἔσωθεν, ἔσωθεν. πολλῶν φθείροντες

bat, aut vigiliae cum laboribus. Horum plerisque alvus
 retrimentis crudis, tenuibus, multis turbabatur. Urinae
 multae, tenues, neque judicatorii neque boni quicquam
 habebant. Neque aliud quicquam in ita affectis decerne-
 bat, neque enim rite sanguis e naribus profluebat, neque
 aliud quicquam eorum quae abscedere nata sunt judica-
 tione tentabatur, moriebaturque unusquisque, uti fors fere-
 bat, vago et incerto ordine, plerumque circa judicationes,
 quidam vero longius producti cum vocis defectione, non-
 nulli etiam cum sudoribus. Quae quidem his qui perni-
 ciosae haberent contingebant. Quin et similia phreneticis
 fiebant. Atque hi omnino sine siti erant. Neque phreni-
 ticorum quispiam vehementer insanivit, sicut in caeteris
 ulavenire solet, sed ex mala alia quadam et languida in
 somnum degravatione graviter peribant. Aliae insuper etiam
 febres viguerunt, de quibus mox scribetur. Multis os ser-
 pentibus ulceribus affectum ulcerosumve fuit, fluxiones ad
 pudenda multae, exulcerationes, tubercula intus et extra
 circum inguina. Lippitudines humentes, longae, diuturnae,
 non sine doloribus, palpebris foris et intus adnascebantur

Ed. Chart. IX. [277, 280.] Foef. II. 1085. 1086. Ed. Lind. I. (725, 726.)
 τὰς ὕψους, ἃ σὺν ἐπονομάζουσιν. ἐφύετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν
 ἄλλων ἐλκῶν πολλὰ καὶ αἰδοίοισιν. ἀνθρώποις πολλοὶ κατὰ
 θέρος, καὶ ἄλλα ἃ σὴν καλεῖται. ἐκθύματα μεγάλα. ἐρη-
 γες πολλοῖσιν μεγάλοι, τὰ δὲ κατὰ κοιλίην || πολλοῖσι πολλὰ
 καὶ βλαβερά συνέβαινε. πρῶτον μὲν τεινεσμοὶ πολλοῖσιν ἐπι-
 πόνοι. πλείστοι δὲ παιδίοισι, καὶ παισὶν ὅσοι πρὸ ἥβης,
 καὶ ἀπώλλυντο τὰ πλείστα τούτων. λειεντερικοὶ πολλοὶ, δυσ-
 εντερικοί. οὐδ' οὗτοι λίην ἐπιπόνοι, τὰ δὲ χολώδεα καὶ
 λιπαρά καὶ λεπτιὰ καὶ ὑδατώδεα, πολλοῖσι μὲν αὐτὸ τὸ νό-
 σημα ἐς τοῦτο κατέσκηπεν, ἅτεν τε πυρετῶν καὶ ἐν πυρετοῖσι,
 μετὰ πόνων στρόφοι καὶ ἀτειλήσιες κακοήθειες. τῶν πολλῶν
 ἐόντων τε καὶ ἐπισχόντων διεξοδοί. τὰ τε διεξιόντα, πόρους
 οὐ λύνοντα. [280] τοῖσι δὲ προσφερομένοισι δυσκόλως ὑπα-
 κούοντα, καὶ γὰρ αἱ καθάρσιες τοὺς πλείστον (726) προσ-
 ἐβλάπιον. τῶν δὲ οὕτως ἐχόντων πολλοὶ μὲν ὀξέως ἀπώλ-
 λοντο. πολλοῖσι δὲ καὶ μακρότερα διήγεν, ὥς δ' ἐν κεφα-

quaedam quae multorum aciem perderent, ficos nominant.
 Enafcebantur vero cum aliis in ulceribus multa, tum in
 pudendis. Carbunculi aestate multi atque alia quae putre-
 dinis nomine donantur. Pustulae item magnae. Serpentina
 ulcera plerisque magna. Quantum autem ad alvum specta-
 bat, plerisque circa eam multa et noxia evenere. Primum
 quidem crebrae et inanes egerendi voluntates multis mo-
 lestae, imprimis vero pueris atque iis omnibus qui puber-
 tatem nondum attigerant, eorumque plurimi peribant. Multi
 intestinorum laevitate vexabantur, quidam difficultate inte-
 stinorum, neque hi admodum moleste. Alvus autem bili-
 osa et pinguis et tenuis et liquida demittebat, ac multis
 quidem eo morbus ipse decubuit, tum circa febres tum in
 febribus. Tormina cum doloribus aderant, itemque con-
 volutiones malignae. Multis in corpore existentibus ac sup-
 pressis exitus. At neque exeuntia dolores tollebant, mul-
 taeque corporis partes affectae erant. Atque ad ea quae
 adhibebantur non facile habebant. Purgationes nempe plu-
 rimos magis offendeant. Eorum vero qui ita habebant
 plerique quidem subito moriebantur, multi etiam diutius

Ed. Chart. IX. [280, 282.] Foesl. II. 1086. Ed. Lind. I. (726.)
 λαίφρ εἰρησθαι, πάντες καὶ οἱ τὰ μακρὰ νοσέοντες καὶ οἱ τὰ
 ὀξεία, ἐκ τῶν κατὰ κοιλίην ἀπέθνησκον μάλιστα. πάντας γὰρ
 κοιλίην συναπήμεγεν. ἀπόσιτοι δὲ πάντες μὲν ἐγένοντο καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τοῖσι προγεγραμμένοιςιν, οἷς ἐγὼ οὐδέπω ποτὲ
 ἐνέτυχον. πολλοὶ δὲ μάλιστα αὐτοὶ καὶ οἱ ἐκ τοιούτων, καὶ
 ἐκ τῶν ὕλλων δὲ οἱ καὶ ὀλεθρίως ἔχουσιν, διψώδεις, οἱ μὲν,
 οἱ δὲ οὐ· τῶν ἐν πυρετοῖσι καὶ τοῖσι ἄλλοιςιν οὐδεὶς ἀκαί-
 ρως, ἀλλ' ἦν κατὰ ποτὸν διαίτην ὡς ἠθέλεις. [282] οὐρα
 δὲ πολλὰ μὲν τὰ διεξιόντα ἦν, οὐκ ἐκ τῶν προσγερομένων
 ποτῶν, ἀλλὰ πολλὸν ὑπερβάλλοντα. πολλὴ δὲ τις καὶ τῶν
 οὐρῶν κακότης ἦν τῶν ἀπιόντων. οὔτε γὰρ πᾶχος οὔτε πε-
 πτισμὸς οὔτε καθάρσις χρηστὰς εἶχεν. ἐπὶ πολλοῖσι γὰρ
 αἱ κατὰ κύστιν καθάρσεις χρησταὶ γινόμεναι ἀγαθόν. ἐση-
 μαιτον δὲ τοῖσι πλείστοιςιν σύντηξιν καὶ ταραχὴν καὶ πίτους
 καὶ ἀκρίσιος. κωματώδεις δὲ μάλιστα οἱ φρενιτικοὶ καὶ οἱ
 καυσώδεις ἦσαν. αἰτὰρ καὶ ἐπὶ τοῖσι ἄλλοιςιν νοσήμασι πᾶσι

perdurabant. Atque ut semel absolvam, tum qui diuturnis
 tum qui acutis tentabantur morbis, ex ventris vitio omnes
 fere periere. Omnes namque venter pariter sustulit. Omnes
 autem in quos sane incidi, praeter praescriptos omnes
 morbos quibus vexabantur, cibos equidem averfabantur.
 Plerique vero praecipueque hi ipsi et qui eodem modo af-
 fecti erant, sed et ex aliis qui etiam peniciose haberent.
 Situlosi partim quidem erant, partim vero siti vacui. Ex
 his quos febres aliaque vexabant, nullus intempestive po-
 tum sumpsit, sed quoad potionem licebat eam instituire
 vivendi rationem quam velles. Urinae autem copiosae
 prodibant, neque potioni ingestae respondebant, verum
 plurimum superabant, multumque etiam vitiosae erant uri-
 nae redditae. Nam neque crassitudinem, neque concoctio-
 nem habebant, neque probe expurgabantur. In multis
 namque probae per velicam expurgationes bono sunt. Pla-
 rimis vero colliquationem perturbationemque, et dolores et
 moram et judicationis cessationem portendebant. Sopore
 autem detinebantur, imprimis quidem phrenitici et qui fe-
 bre ardente laborabant, quin etiam caeteris in omnibus

Ed. Chart. IX. [282—284.] Foesl. II. 1086. 1089. Ed. Lind. I. (726. 727.)
 τοῖσι μεγίστοισιν, ὅτι μετὰ πυρετοῦ γίνονται. διὰ πάντος δὲ
 τοῖσι πλείστοισιν ἢ βάρυν κῶμα παρείπεται ἢ μικροῦς καὶ λε-
 πτοῦς ὕπνους κοιμᾶσθαι.

[283] || Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πυρετῶν ἐπεδήμησαν εἶδεα
 τριταίων, τεταρταίων, νυκτεριῶν, ξυγεγμένων, μακρῶν, πε-
 πλατημένων, ἀσωδῶν, ἀκα(727)ταστάτων. ἅπαντες δὲ οὗτοι
 μετὰ πολλῆς ἐγίνοντο ταραχῆς. κοιλία τε γὰρ τοῖσι πλεί-
 στοισι ταραχώδεις, πρικοῦδεις. ἰδρωῖτες οὐ κρῖσιμοι, καὶ τὰ
 τῶν οὖρων ὡς ὑπογέγραπται. μακρὰ δὲ τοῖσι πλείστοισι του-
 τέων, οὐδὲ γὰρ αἱ γινόμεται τουτέοισιν ἀποστάσεις, ἐκρίναν
 ὥσπερ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοισι. δύσκριτα μὲν πᾶσι πάντα ἐγίνετο
 καὶ ἀκρισίαι καὶ χρόνια. πολὺ δὲ μάλιστα τοῖτοισι. ἐκρίναν
 δὲ τουτέων ὀλίγοις περὶ ὀγδοήκοντα. τοῖσι δὲ πλείστοισι
 ὡς ἔτυχεν ἐξέλιπεν. ἐθνήσκον δὲ τουτέων ὀλίγοι ὑπὸ ὕδρω-
 πος ἀρθροστιάδην. πολλοῖσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῖσιν ἄλλοισι του-
 σήμασι οἰδήματα παρῳχλει, πολὺ δὲ μάλιστα τοῖσι φθινώ-
 δεσι. [284] μέγιστον δὲ καὶ χυλεπώτατον καὶ πλείστους

maximis morbis, quod cum febre contingerent. Omnino
 vero plerosque aut gravis sopor comitabatur, aut tennes
 et parvi somni.

Multa alia praeterea passim vulgata sunt febrium ge-
 nera, tertianae, quaternae, nocturnae, assiduae, diurnae,
 incertae et vagae, implacidae, inconstantes. Atque hae
 omnes non sine multa perturbatione contingebant. Pleris-
 que etenim alvus cum horroris sensu turbabatur, sudores
 nihil decernebant, urinaeque quales supra descripsimus.
 Eorum vero plerisque haec erant diurna. Neque enim
 decernebant quae iis ipsis abscedebant, quod caeteris usu
 venire solet. Omnino quidem omnibus difficiles erant ju-
 dicationes, aut nullae aut diurnae, his vero quam ma-
 xime. Atque horum pauci circa octogesimum diem judi-
 catione absoluebantur, magna autem ex parte iis temere
 defecerunt. Horum etiam pauci ex aqua inter cutem mo-
 riebantur erecti et stantes. Plerosque vero etiam praeter
 alios morbos tumores exagitabant, ac prae caeteris tabidos.
 Maxime autem et gravissime afflixit tabes plurimosque in-

Ed. Chart. IX. [284.] Foss. II. 1089. Ed. Lind. I. (727. 728.)
 ἔκτεινε τὸ φθινῶδες. πολλοὶ γάρ τινες ἀνξάνενοι κατὰ χει-
 μῶνα, πολλοὶ μὲν κατεκλίθησαν, οἱ δὲ αὐτίων ὀρθοσιάνην
 ὑπέφερον. τὸ πρῶν δὲ τοῦ ἥρος ἐθνήσκον οἱ πλείστοι τῶν
 κατεκλιθέντων. τῶν δὲ ἄλλων ἐξέλιπον μὲν αἱ βῆχες οὐδενί,
 ὑτίεσαν δὲ κατὰ θέρος. ὑπὸ δὲ τὸ φθινόπωρον κατεκλί-
 θησαν πάντες καὶ πολλοὶ ἐθνήσκον. μακρὰ δὲ τούτων οἱ
 πλείστοι διενόσσειν. ἤρξατο μὲν οὖν τοῖσι πλείστοισι τούτων
 ἐξαίφνης ἐκ τούτων κακοῦσθαι. φρικῶδες πυκνά. πολλὰς
 πυρετοὶ ξυνεχῆς, ὀξείες, ἰδρωδῆς τε ἀκαιροί. πολλοὶ πνευμοὶ
 διὰ τέλους. πολλὴ ψίξις, καὶ μάλιστα πύλιν ἀναθερμαινόμενοι.
 κακίαι ποικίλως ἐφιστάμεναι καὶ πάλιν ταχὺ καθυγραινόμε-
 ναι καὶ τῶν περὶ πλεῦμονα πάντων διάδοσις κάτω. πλήθος
 αὔρων οὐ χρηστῶν. ξυνηχῆς κακίαι. αἱ (728) δὲ βῆχες ἐνῆ-
 σαν μὲν διὰ τέλους πολλαὶ καὶ πολλὰ ἀνύγουσαι πέποιτα
 καὶ ὑγρά, μετὰ πότων δὲ οὐ λίην. ἀλλ' εἰ καὶ ὑπεπότειν,
 πάνυ προήως πᾶσιν ἢ καθάρσις ἢ ἀπὸ πλεῦμονος ἐγίγνετο.
 φάρυγγες οὐ λίην δακνώδεις, οὐδὲ ἀλμυρῶδες οὐδὲν ἠνώχλειον.

teremit. Nempe cum multis ad hiemem coepisset, hi ma-
 gna ex parte decubuerunt, partim vero erecti et stantes
 pertulerunt. Incunte autem vere eorum qui decubuerant
 plerique perierunt, reliquorum vero nullam tussis relique-
 runt, verum aestate remiserunt. At sub autumnum omnes
 decubuerunt, multique interierunt, eorum vero plerique
 diu traxerunt. Horum itaque plurimi, ex his derepente
 pessime affligi coeperunt, crebri erant horrores, plerumque
 febres assiduae, acutae, sudores etiam intempestivi, multi,
 continenter frigidi, refrigeratio multa, vixque recalescebant.
 Alvi variis modis subsistentes, rursusque illico lubricae, at-
 que eorum quae pulmones offendebant per inferna trans-
 missio. Urinarum illaudatarum abundantia, corporis ex-
 tennationes malae. Tussis autem omnino quidem multae
 aderant, multae cocta et liquida educebant, neque vero
 admodum laboriose. Quod si etiam quadantenus labora-
 rent, rursus tamen valde placide et molliter omnes ex
 pulmone purgatio procedebat, fauces non admodum mor-

Ed. Chart. IX. [284, 285, 288.] Foesl. II. 1089. 1090. Ed. Lind. I. (728.)
 τὰ μέντοι γλίσχρα καὶ λευκὰ καὶ ὑγρὰ καὶ ἀφρώδεια πολλά
 ἀπὸ κεφαλῆς κατῆει. πολὺ δὲ μέγιστον κακὸν παρείπετο καὶ
 τούτοις καὶ τοῖσι ἄλλοις τὰ περὶ τὴν ὀποσιτήν, καθάπερ
 ὑπογέγραπται. οὐδὲ γὰρ πότων μετὰ τροφῆς ἡδέως εἶχον,
 ἀλλὰ πάνυ διήγον ἀδίψως [285]. βάρος σώματος. κομματώ-
 δεες, τοῖσι πλείστοισιν αὐτῶν οἴδημα καὶ ἐς ὕδρωπι περιί-
 στατο. φρικώδεις, παράληροι περὶ θάνατον.

|| Εἶδος δὲ τῶν φθιτωδῶν ἦν τὸ λεῖον, τὸ ὑπόλευ-
 κον, τὸ φακῶδες τὸ ὑπέρυθρον, τὸ χαροπόν. λευκογλεγμα-
 τία, πτερυγώδεις, καὶ γυνταῖνες οὕτω τὸ μελαγχολικὸν τε
 καὶ ὕφαιμον. οἱ καῖσοι καὶ τὰ φρενιτικὰ καὶ τὰ δυσεντεριώ-
 δεα τούτων ἤπιετο, τεινεσμοὶ νέουσι. φλεγματοῦδεσιν αἱ μα-
 κρὰε διάρρῳιαι καὶ τὰ δομέα διαχωρήματα καὶ λιπαρὰ πι-
 κρογόλοιςιν. [288] ἦν δὲ πᾶσι τοῖσιν ὑπογεγραμμένοις χα-
 λειώτατον μὲν τὸ ἔαρ καὶ πλείστους ἀπέκτεινε. τὸ δὲ θέρος

debantur neque falfugines quicquam infestabant. Viscida
 pihilominus et alba, liquidaque et spumosa multa ex capite
 descendebant. Longe vero maximum malum tum hos tum
 etiam caeteros comitabatur, ciborum fastidium, uti paulo
 ante scriptum est. Nam neque ad potionem neque ad ci-
 bum alacriter habebant, sed valde siti vacui degebant.
 Corporis gravitas inerat et sopore detinebantur. Ac fere
 omnes tumoribus corripiebantur et in aquam inter cutem
 evadebant. Horrore concutiebantur et sub mortem delirabant.

Erat autem tabidorum species ex iis qui glabri erant,
 subalbidi, lentis colorem referentes, subrubri, caecis oculis,
 pituita alba redundantes, et quibus scoptula operta ala-
 rum instar a tergo extabant atque prominebant, mulie-
 resque eodem modo se habebant. Itidem et qui ad atram
 bilem generandam essent idonei et subfanguinei. Atque
 hos febres ardentes et phrenitides, et intestinorum diffi-
 cultates tentabant. Juvenes crebrae et inanes egerendi cu-
 piditates, pituitosos, longa alvi profluvia, acria et pinguis
 ventris recrementa biliosos vexabant. Omnibus autem, quos
 paulo supra descripsimus, ver quidem erat molestissimum
 plurimosque sustulit. Aestas vero placidissima, minimeque

Ed. Chart. IX. [288.] Fœf. II. 1090, 1091. Ed. Lind. I. (728, 729.)
 ὁ ἥϊστον καὶ ἐλάχιστοι ἀπώλλοντο. τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ
 ὑπὸ πληϊάδα πάλιν ἐθιγσκον οἱ πολλοὶ τετραταῖοι. δοκεῖ
 δέ μοι προσωφελέσθαι καὶ λόγον τὸ γεινόμενον θίρος. τὰς
 γὰρ θειρινὰς νόσους χυμῶν ἐπιγειόμενος λῖει καὶ τὰς χειμε-
 ρινὰς θίρος ἐπιγεόμενον μεθίστησι. (729) καίτοι αὐτὸ γὰρ
 ἐπὶ ἐωυτοῦ τὸ γεινόμενον θίρος οὐκ εὐσταθὲς ἐγέτετο, ἀλλ'
 ἐξαίφνης θερμὸν καὶ τῶτιον καὶ ἄπνοον. ἀλλ' ὅμως πρὸς
 τὴν ἄλλην κατὰστασιν μεταλλάξαν ὥς ἐλθεν. μέγα δὲ μέρος
 ἡγεῖσθαι τῆς τέχνης εἶναι τὸ δύνασθαι σκοπεῖν καὶ περὶ τῶν
 γεγραμμένων ὀρθῶς. ὁ γὰρ γινούς καὶ χρεόμενος τούτοις, οὐκ
 ἔν μοι δοκῇ μέγα σφύλλεσθαι ἐν τῇ τέχνῃ. δεῖ δὲ κατα-
 μαθάνειν ἀκριβῶς τὴν κατὰστασιν, τῶν ὥριων ἐκαστήν, καὶ
 τὸ νόσημα ἀγαθόν, ὃ τι κοινόν ἐν τῇ κατὰστάσει ἢ ἐν τῇ
 νόσῳ, μακρόν ὃ τι νόσημα καὶ θανάσιμον. μακρόν ὃ τι
 καὶ περιεσθηκός, ὅξυ ὃ τι θανάσιμον, ὅξυ ὃ τι περιεσθη-
 κός. τὰς τῶν κρισίμων ἐκ τούτων σκοπεῖσθαι καὶ προλέ-

multi perierunt. Per autumpum rursus et sub vergiliis,
 multi interierunt quartana febre detenti. Mihi porro vide-
 tur aestas illa merito multum profuisse. Aestivos namque
 morbos succedens bruma solvit, et brumales adveniens
 aestas dimovet. Quamquam quae tunc fuit aestas ex sese
 non satis suae naturae constabat, verum derepente calida,
 austrina, et a ventis silens fuit, nihilominus tamen ad
 aliam temporis conditionem mutata profuit. Per vero
 magni in arte aestimo, posse de iis quae scripsimus cogi-
 tationem recte suscipere. Eorum namque usum qui callue-
 rit, is mihi non magnopere videtur in arte aberrare posse.
 Exacte autem tenere oportet propriam cuiusque temporum
 anni conditionem et statum, morbumque ipsum et quidnam
 boni commune sit constitutioni cum morbo, quidnam et
 mali constitutio, aut morbus inter se commune habeant.
 Et quisnam morbus diuturnus sit et exitium afferat, aut
 quisnam diuturnus et ex quo aegri evadant. Et quisnam
 praeceps et exitialis, aut quisnam praeceps et salutaris.
 Atque ex his ipsis tum judicatoriorum dierum series obser-
 vanda est, tum etiam praedicendi facultas suppetit. Ac

Ed. Chart. IX. [288. 291.] Foesl. II. 1091. 1095. Ed. Lind. I. (729. 730.)
 γειν, ἐκ τούτων εὐπορεῖται. εἰδότε περὶ τούτων ἐστὶν εἰδέναι
 οὓς καὶ ὅτε καὶ ὡς δεῖ διαίταν.

[291] || [Ἐκκαίδεκα ὄρεσι. Πρῶτος.] Ἐν Θάσῳ
 τὸν τοῦ Παρίωνος, ὃς κατέκειτο ὑπὲρ Ἀρτεμισίου, πυρετὸς
 ἔλαβεν ὀξείας. κατ' ἀρχὰς δὲ ξυτεχῆς, καυσώδης, διψώδης.
 ἀρχόμενος κωματώδης, καὶ ἀνδρὶς ἄγρυπνος. κοιλίη ταραχώ-
 δης ἐν ἀρχῇσιν, οὖρα λευκά. σι οὖρησεν ἐλαιώδες, παρέκρου-
 σεν. ἔ παρωξύνθη πάντα, οὐδὲν ἐκοιμήθη, ἀλλ' οὐρά τε
 ὅμοια καὶ τὰ τῆς γνάμης ταραχώδεια. ἀπὸ δὲ κοιλίης χολώ-
 δεια λιπαρά διήλθε. εἴτα τῇ (730) ἡ σμικρὸν ἀπὸ ῥινῶν
 ἔσταξεν. ἤμισεν ἰώδεια ὀλίγα, σμικρὰ ἐκοιμήθη. ὅθ' διὰ τῶν
 αὐτῶν. ἡ πάντα ξυνέδωκεν. ἡ ἰδρωσεν οὐ δι' ὅλου. περιέ-
 ψυξε μὲν, ταχὺ δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη. ἰβ' πυρετὸς ὀξείας,
 διαχωρήματα χολώδεια, λεπτά, πολλὰ, οὖροισιν ἐναιώρημα,
 παρέκρουσεν. ιζ' ἐπιπότως, οὕτε γὰρ ὕπνοι οὕτε πυρετὸς ἐπέ-
 ταιεν. κ' ἰδρωσε δι' ὅλου ἄγρυπνος, διαχωρήματα χολώδεια,

in his exercitatio proclive est instituendae victus rationis
 tempus et modum cognoscere, et quibusnam ea praescri-
 benda sit.

[*Aegroti sexdecim. Primus.*] Parius quidam in Thaso,
 qui supra Dianae sanum decumbibat, febre acuta correptus
 est statim quidem assidua, ardente, siticulosa. Per exordia
 sopore detinebatur, rursusque vigiliis vexabatur. Alvus
 inter initia turbulenta, urinae albae. Die sexto oleosam
 urinam reddidit, deliravit. Septimo exacerbata sunt omnia,
 non dormivit. Quin et urinae similes et mens perturbata.
 Ex alvo vero biliosa et pinguis prodire. Octavo deinceps
 parum ex naribus stillavit, vomitione refusa sunt virulenta,
 pauca, aliquantulum quievit. Nono eadem perseverare.
 Decimo cuncta remiserunt. Undecimo sudor, sed non toto
 corpore dimanavit. Corporis quidem summa perfrixerunt,
 sed mox recaluit. Duodecimo graviter febricitavit, alvi
 recrementa biliosa, tenuia, copiosa. In urinis suspensum
 quid in medio innatans inerat, deliravit. Decimoseptimo
 permolestie habuit. Nam neque somni aderant, neque ta-
 men febris intendebatur. Vigesimo sudor undique profluxit,

Ed. Chart. IX. [291, 294.] Foss. II. 1093, 1096. Ed. Lind. I. (730, 731.)
 ἀπόσιτος, κοματώδης. καὶ ὑπέστρεψε. καὶ ἄπυρος, κοιλίη οὐ
 συνίστατο, καὶ πάλιν ἀνεθερμάνθη. μὲν ἄπυρος, κοιλίη ξυ-
 στη χρόνον οὐ συγχρόν. ἀπόσιτος, σμικρὰ πάλιν ἐπέβρεξε, καὶ
 διὰ παντός πεπλανημένως. ἄπυρος, τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ· εἰ
 γὰρ τοι διαλείποι καὶ διακουφίσαιεν, πάλιν ὑπέστρεψε. σι-
 ταρίοισί τε πολλοῖσι καὶ φώλησι προσεχρῆτο. ὕπνοι κακοὶ
 περὶ τὰς ὑποστροφάς. παρέκρουσεν, οὐρα πάχος μὲν ἔχοντα
 οὐρεὶ τηρικαῦτα. παραχῶδεα δὲ καὶ ποτηρὰ καὶ κατὰ κοιλίην
 συνιστάμενα, καὶ πάλιν διαλυόμενα, πυρέτεια ξυνεχέα. δια-
 χωρήματα πολλὰ, λεπτά, ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἀπέθανε. τοῦτο
 κοιλίη ξυνεχῶς ἀπὸ τῆς πρώτης ὕγρῃ χολώδεσιν, ὕγροισι
 πολλοῖσιν ἦν. ἡ ξυνισταμένη ἐν ζέουσι καὶ ἀπέπτισιν. οὐρα
 διὰ τέλεος κακὰ, κοματώδεα τὰ πλείιστα μετὰ πόων, ἄγρυ-
 πτος, ἀπόσιτος, συνεχῶς καῦσος.

[294] || [Ἀρρώστος δεύτερος.] Ἐν Θα(731)σῳ τὴν κα-
 τακειμένην παρὰ τὸ ψυχρόν ἐκ τοῦ τόκου θυγατέρα τεκοῦ-

pervigil fuit, dejectiones biliosae, cibum averfabatur, so-
 pore detentus est. Vigesimo quarto recidiva contigit. Tri-
 gesimo quarto a febre immunis fuit, alvus non substitit,
 moxque recaluit. Quadragesimo sine febre, alvus non diu
 substitit, cibum averfabatur, rursus aliquantulum febricitavit,
 idque perpetuo inordinate, partim quidem a febre li-
 ber, partim vero non. Nam si quando intermitteret, alle-
 varetque, statim repetebat. Cibariis etiam multis vilibus
 et vitiosis utebatur. Circa recidivas somni mali, deliravit.
 Urinas tunc reddebat crassas quidem, verum turbulenta
 et pravas. Ex alvo coacta moxque disfluentia demitteban-
 tur. Febriculae assiduae aderant, dejectiones multae te-
 nues. Centesimo et vigesimo die defunctus est. Huic alvus
 ab initio continenter biliosis, liquidis multis disfluebat, aut
 si confisteret, fervida et cruda dejiciebat. Urinae per to-
 tum morbum malae. Sopore vero detinebatur, nec sine
 doloribus, eratque infomnis, cibos averfabatur, assidueque
 febris ardens vexabat.

[Aeger secundus.] Quae in Thaso ad frigidam de-
 cumbebat, ubi filiam enixa est, nec purgationes irent, eam

Ed. Chart. IX. [294.] Foef. II. 1096. Ed. Lind. I. (731.)

σαν καὶ καθάρσιος μὴ γινομένης, πυρετὸς ὀξὺς φρικώδης τριταίην ἔλαβεν. ἐκ χρότου δὲ πολλοῦ πρὸ τοῦ τόκου πυρετώδης ἦν κατωκλινὴς ἀπόσιτος. μετὰ δὲ τὸ γετόμενον ῥίγος ξυτεχέες, ὀξέες, φρικώδεις οἱ πυρετοί. ἡ πολλὰ παρήκουσα καὶ τὰς ἐχμέτας, καὶ ταχὺ πόλιν κατενόει. κοιλίη ταραχώδης, πολλοῖσι, λεπτοῖσι, ὑδατοχόλοις, ἄδιπρος. ἡ κατενόει, κοματοώδης δὲ ἦν, οὖρα πολλὰ, λεπτὰ καὶ μέλανα, ἄγρυπτος. καὶ σμικρὰ περιένυξε, καὶ ταχὺ πάλιν ἀνεθέρμανθη. σμικρὰ παρέλεγεν, ἄγρυπτος, τὰ κάτω κοιλίης, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. οὖρα ὑδατώδεια πολλὰ. καὶ ἄπυρος, κοιλίη ξυνέστη, οὐ πολλὰ δὲ χρότῳ ὕστερον ἰσχύου δεξιῶν ὀδύνη ἰσχυρὴ χρότον πούλυν. πυρετοὶ πάλιν παρείποντο, καὶ οὖρα ὑδατώδεια. μὲν περὶ τὸ ἰσχίον ἐπεκούφισε, βῆχες δὲ ξυτεχέες ὑγραί, πολλαί, κοιλίη ξυνέστη, ἀπόσιτος, οὖρα ἐπὶ τῶν αὐτῶν. οἱ δὲ πυρετοὶ τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἐκλείποντες, πεπλατημένως δὲ παροξυνόμενοι, τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ. ξ' αἱ μὲν βῆχες ἀσώμως

tertio die febris acuta cum horroris sensu corripuit. Ex longo tamen ante partum intervallo ex febre decumbebat, cibumque fastidiebat. Post rigorem autem febres fuerunt assiduae, acutae, cum horrore. Octavo proximisque diebus multum deliravit, statimque ad intelligentiam rediit. Alvus perturbata, multa, tenuia, aquosa, bile permixta demisit, absque siti erat. Undecimo mente constabat, sopore tamen detinebatur, urinas multas, tenues et nigras reddidit, pervigil erat. Vigesimo corporis summa paulum perfrixerunt, moxque calor rediit, nonnihil mente mota est, pervigilavit. Alvi dejectiones eadem perseverarunt, urinae dilutae, multae. Vigesimoseptimo a febre immunis fuit, alvus substitit. Non longe vero post ad coxendicem dextram vehemens enatus dolor diu tenuit, febres rursus subsecutae et urinae aquosae. Quadragesimo circa coxendicem dolores allevarunt, sed tussis assiduae humidae, multae tenebant, alvus suppressa est, cibum fastidiebat, urinae eadem. Febres vero in totum quidem non desinebant, sed errabundas et incertas habebant accessiones et partim quidem sic, partim vero non prehendebant. Sexagesimo tussis abs-

Ed. Chart. IX. [294, 296.] Foef. II. 1096, 1098. Ed. Lind. I. (731, 732) ἐξέλιπον· οὔτε γὰρ τις πτυάλων πεπασμὸς ἐγένετο, οὔτε ἄλλη τῶν εἰθισμένων ἀπόστασις. σιαγὼν δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐπὶ δεξιᾷ κατεσπασθῆ. κωμαιοῦδης, παρέλεγε πάλιν καὶ ταχὺ κατειόει. πρὸς δὲ τὰ γεύματα ἀπονενομημένως εἶχεν, ἡ σιαγὼν μὲν ἐπανῆκεν, ἡ κοιλίη δὲ χολώδεα μικρὰ διέδωκεν. ἐπύρεσεν ὀξυτέρως, (732) φρικώδης, καὶ τὰς ἐχομένας ἄφωτος, καὶ πάλιν κατειόει καὶ διελέγετο, καὶ ὀγδοηκοστῇ ὤπεθατε. ταύτῃ τὰ τῶν οὖρων διὰ τέλος ἦν μέλαινα καὶ λεπτὰ καὶ ὑδατώδεα, καὶ κῶμα παρείπετο. αἵσιτος, ἀθυμος, ἀγροπνος, ὀργαί. δυσφορίαί, τὰ περὶ τὴν γνῶμην μελαγχολικά.

[296] || [Ἀφώσιτος τρίτος.] Ἐν Θασῷ Πυθίωνα, ὃς κατέκειτο ὑπεράνω τοῦ Ἡρακλείου, ἐκ πόνων καὶ κόπων καὶ διαίτης γενομένης ἀμελοῦς ῥίγος μέγα καὶ πυρετὸς ὀξὺς ἔλαβε. γλωσσο ἐπίξηρος, διψώδης, χολώδης, οὐχ ὑπνωσεν, οὐρα ὑπομέλαινα. ἐναιώρημα μετέωρον, οὐχ ἴδρυτο. β' περὶ μέσον ἡμέρης ψύξις ἀκρέων, τὰ περὶ χεῖρας καὶ κεφαλῆν

que ulla judicationis significatione defecerant. Neque enim ulla sputorum concoctio extitit, neque aliud quicquam eorum quae abscedere solent. Maxilla dextra convulsa est, sopore detinebatur, rursus deliravit, statimque ad mentem rediit. Caeterum a cibis averso erat animo, maxilla quidem loco rellituta est, alvus autem biliola pauca transmissit, febris intensior fuit, nec sine horrore, proximisque diebus voce defecta est, rursusque ad intelligentiam rediit et sermocinata est, octogesimoque expiravit. Urinae huic perpetuo nigrae, tennes et dilutae fuerunt, soporque comitabatur, cibos non sumebat, animum despondebat, pervigil, iracunda, implacida, mens atra bile tentabatur.

[Aeger tertius.] Pythionem in Thaso, qui supra Herculis sanum decumbebat, ex laboribus et lassitudinibus negligenterque subducta victus ratione, rigor vehemens et febris acuta prehendit. Lingua resiccata erat, siticulosus, bile abundans, somnum non cepit. Urinae nigricantes, sublimis quid in medio suspensum habebant, neque subsidebant. Altero sub meridiem die corporis extremorum frigus cepit, praecipueque circa manus et caput, sermone

Ed. Chart. IX. [296.] Foesl. II. 1098. Ed. Lind. I. (752, 733.)
 μᾶλλον, ἀναυδος, ἄφωνος, βραχύπνοος. ἐπὶ χρόνον πολὺν
 ἀνεθερμάνθη, δίψα, νύκτα δι' ἡσυχίης, ἴδρωσε περὶ κεφα-
 λὴν σμικρὰ. γ' ἡμέρῃ δι' ἡσυχίης, ὅψις περὶ ἡλίου δυσμὰς
 ὑπειπύχθη σμικρὰ, ταραχὴ νυκτὸς ἐπιπόνως, οὐδὲν ὕπνωσεν,
 ἀπὸ δὲ κοιλῆς μικρὰ ξυνοσσηκῆτα κόπρανα διήλθε. δ' πρωὶ
 δι' ἡσυχίης, περὶ δὲ μέσον ἡμέρης πάντα παρωξύνθη, ψύ-
 ξις, ἀναυδος, ἄφωνος, ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀνεθερμάνθη. μετὶ
 χρόνον οὖρησε μέλανα ἐναιώρημα ἔχοντα, νύκτα δι' ἡσυχίης
 ἐκοιμήθη. πέμπτῃ ἔδοξε κουφισθῆναι, κατὰ δὲ κοιλὴν βάρος
 μετὰ πόνου, διψώδης, νύκτα ἐπιπόνως. ἕκτῃ πρωὶ μὲν δι'
 ἡσυχίης, δαίλης δὲ οἱ πόνοι μείζους, παρωξύνθη, ἀπὸ δὲ
 κοιλῆς ὅψις κλυσματίῳ καλῶς διήλθε, νυκτὸς ἐκοιμήθη. ζ'
 ἡμέρῃ ἀσώδης, ὑπε(733)δυσφόρει, οὖρησεν ἐλαιῶδες, νυκτὸς
 ταραχὴ πολλή, παρελέγεν, οὐδὲν ἐκοιμᾶτο. ὀγδόῃ πρωὶ μὲν
 ἐκοιμήθη σμικρὰ, ταχὺ δὲ ψύξις, ἄφωνή, λεπτὸν πνεῦμα

et voce defectus est, longo intervallo brevem spiritum tra-
 xit, revocatus est calor, sitiit, noctem quietam duxit, su-
 dor circa caput parum motus est. Tertio die quiete habuit,
 ad vesperam vero sub solis occasum aliquantulum perfri-
 xit, perturbatio cum nocte laboriosa, nihil dormivit. Ex
 alvo vero pauca stercora coacta transmissa sunt. Quarto
 mane quievit, sub meridiem autem exasperata sunt omnia,
 perfrixit, sermone et voce destitutus est, deterius habuit,
 tandem recaluit. Urinas reddidit nigras suspensum quid-
 dam in medio innatans habentes, noctu placide habuit et
 somnum cepit. Quinto allevari visus est, caeterum in ven-
 tre gravitas cum dolore tenuit, sitibundus fuit, nox mo-
 lesta. Sexto mane quidem placide se gessit, sub occasum
 vero dolores intenderunt, gravius habuit. Vesperae autem
 ex parvo per alvum infuso venter probe reddidit, noctu
 somnum cepit. Septimo die magna corporis aestuatione et
 stomachi fastidio conflictabatur et quadam corporis impla-
 ciditate tentabatur, oleosam urinam reddidit, noctu turba-
 tio multa, delirabat, somnum nullum capiebat. Octavo
 mane quidem aliquantulum dormivit, confestimque perfri-

Ed. Chart. IX. [296. 298.] Foef. II. 1098 1100. Ed. Lind. I. (733.)
 καὶ μινυθώδες, ὅψε δὲ πάλιν ἀνεθερμάνθη, παρέκρουσεν,
 ἥδη δὲ πρὸς ἡμέρην σμικρὰ ἐκουφίσθη, διαχωρήματα ἄκρητα
 σμικρὰ χολώδεα. ἐνάτη κοιματώδης, ἀσώδης, ὅτε διεγείροιο
 οὐ λίην διψώδης, περὶ δὲ ἡλίου δυσμὰς ἐδυσφόρει, παρέ-
 λεγε, νύκτα κακὴν. ι' πρωὶ ἄφωτος, πολλὴ ψύξις, πυρετός
 ὤξυς, πολὺς ἰδρῶς, ἔθανεν, ἐν ἀρτίῃσιν οἱ πόνοι τούτοι.

[298] || [Ἀρρώστος τέταρτος.] Ὁ φρενιτικὸς τῇ πρώτῃ
 κατακλιθεὶς ἤμεσεν ἰώδεα, πολλὰ, λεπτά, πυρετός φοικώ-
 δης. πολὺς ἰδρῶς, ξυνεχής. δι' ὅλου κεφαλῆς καὶ τραχήλου
 βάρος μετ' ὀδύνης, οὖρα λεπτά, ἐταιωρήματα σμικρὰ, διε-
 σπασμένα, οὐχ ἰδρωσεν. ἀπὸ δὲ κοιλίας ἐξεκόπρισεν ἀθρόα,
 πολλὰ παρέκρουσεν, οὐδὲν ὑπνωσε. β' πρωὶ ἄφωτος, πυρετός
 ὤξυς, ἰδρωσεν, οὐ διέλειπεν, παλμοὶ δι' ὅλου τοῦ σώματος,
 νυκτός σπασμοί. γ' παρωξύνθη πάντα. δ' ἀπέθανεν.

ctio cepit et vocis defectio, spiratio exilis et imminuta,
 ad vesperam autem calor rursus rediit, deliravit. Jam
 vero appetente die paulo levius habuit, alvi recrementa
 sincera, pauca, biliosa. Nono sopore detinebatur, aestua-
 tione et stomachi fastidio tentabatur cum excitaretur, ne-
 que valde sitibundus erat. Sub solis autem occasum magna
 corporis inquiete tenebatur, deliravit, nox prava. Decimo
 mane vox defecit, frigus multum, febris acuta, magna su-
 doris copia, defunctus est. Hic diebus paribus gravius
 habebat.

[Aeger quartus.] Qui ex phrenitide laborans primo
 die decubuit, aeruginosa et virulenta, multa, tenuia vom-
 itione refudit, febris horroris sensu insignisprehendit, su-
 dor copiosus, assiduus, toto corpore dimanavit, capitis et
 cervicis gravitas non sine dolore. Urinae tenues, in qui-
 bus sublimia quaedam in medio suspensa, parva, disperse-
 rant, neque subsistebant. Ex alvo stercorea assatim prod-
 ierunt, multum deliravit, nihil dormivit. Postridie mane
 vox defecit, febris acuta invalit, sudavit, non intermisit.
 Totum corpus palpitantes occuparunt, nocte convulsiones.
 Tertio die graviora evaserunt omnia. Quarto mortuus est.

Ed. Chart. IX. [299, 301.] Foes. II. 1101, 1102. Ed. Lind. I. (733, 734.)

[299] || [Ἀρρώστος πέμπτος.] Ἐν Λαρίσῃ φαλακρός, μηρόν δεξιόν ἐπόνησεν ἐξαίφνης. τῶν δὲ προσφερομένων οὐδὲν ὠφέλει, τῇ πρώτῃ πυρετός ὄξυς, καυσώδης, ἀτρεμέως εἶχεν, οἱ δὲ πότοι παρείποντο. β τοῦ μηροῦ μὲν ὑψίσαν οἱ πότοι, ὃ δὲ πυρετός ἐπέτεινεν, ὑπεδυσφόρει, οὐκ ἐκοιμάτο, ἄκρεα ψυχρά, οὐ(734)ρων πλήθος διήει οὐ χρησιῶν. γ τοῦ μηροῦ μὲν ὁ πότος ἐπαύσατο, παρακοπή δὲ τῆς γνώμης καὶ ταραχὴ καὶ πολὺς βληστρισμός. δ περὶ μέσον ἡμέρης ἔθανεν ὀξυτάτως.

[301] || [Ἀρρώστος ἕκτος.] Ἐν Ἀβδήροισι Περικλίας νοῦσος ἔλαβεν ὄξυς, ξυτεχὴς μετὰ πόνου, δίψα πολλή, ἄση, ποτὸν κατέχειν οὐκ ἠδύνατο. ἦν δὲ ὑπόσπληνός τε καὶ καρβυρικός. τῇ πρώτῃ ἡμορροάγησεν ἐξ ἀριστεροῦ. πολὺς μέντοι ὁ πυρετός ἐπέτεινεν, οὖρησε πολὺ θολερόν λευκόν, κείμενον οὐ καθίστατο. β πάντα παρωξύνθη, τὰ μέντοι οὖρα παχέα μὲν ἦν, ἰδρυμένα δὲ μᾶλλον. καὶ τὰ περὶ τὴν ἄσσην

[*Aeger quintus.*] Calvum in Larissa ex femore dextro dolor derepente occupavit, nihilque adhibitis remediis est profectum. Primo die febris acuta, ardens, sensimprehendit, comitabanturque dolores. Postridie femoris quidem dolores remiserunt, febris autem intensa est, implacitate quadam corporis tenebatur, somnum non capiebat, corporis summa frigebant, urinarum copia profluxit, sed nec eae laudabiles erant. Tertio die femoris quidem dolor cessavit, verum mentis alienatio perturbatioque adfuit, et multa corporis incontinentia jactatioque. Quarto sub meridiem celerrime periit.

[*Aeger sextus.*] Abderae Periclem febris acuta, continua, cum doloreprehendit, sitis multa, aestuatio et stomachi fastidium aderat, potum continere non valebat. Aliquantulum autem tum ex liene tum ex capitis gravitate laborabat. Primo die sanguis multus ex nare sinistra profluxit. Febris tamen intensior erat, urinas reddidit multas, turbulentas, albas, quae nec depositae subsidebant. Postridie graviora evaserunt omnia. Ac certe urinae quidem crassae erant, verum quae magis subsiderent, stomachi fastidium

Ed. Chart. IX. [301.] Foesl. II. 1102. 1103. Ed. Lind. I. (734. 735.)
 ἐκούφισεν, ἐκοιμήθη. γ πυρετός ἐμαλάχθη, οὖρων πληθός,
 πέποινα, πολλὴν ὑπόστασιν ἔχοντα, νύκτι δὲ ἡσυχίης. περὶ
 μέσον ἡμέρης ἰδρώσει πολλῷ θερμῷ τετάρτη δι' ὅλου, ἄπυ-
 ρος ἐκρίθη, οὐχ ὑπέστρεψεν. ὁξύ.

|| [Ἀφρόσιος ἑβδομος.] Ἐν Ἀβδηροῖσι τὴν παρθένον,
 ἣ κατέκειτο ἐπὶ τῆς ἱερῆς ὁδοῦ, πυρετός καυσώδης ἔλαβε.
 ἦν δὲ διψώδης καὶ ἄγρυπτος, κατέβη δὲ τὰ γυναικεία προ-
 τον αὐτῇ. σι ἄση πολλή, ἔρευνθος, σμικρῶδης, ἀλίουσα. ζ
 διὰ τῶν αὐτῶν, οὖρα λεπτά μὲν, εὐχρῶα δὲ, τὰ περὶ τὴν
 κοιλίην οὐκ ἠνώχλει. ἡ κώφωσις, πυρετός ὁξύς, ἄγρυπτος,
 ἀσώδης, σμικρῶδης, κατενόει, οὖρα ὅμοια. ἐνάτη διὰ τῶν
 αὐτῶν καὶ τὰς ἐπομένας, οὕτω ἡ κώφωσις παρέμενε. ἰδ τὰ
 τῆς γνώ(735)μης παραγώδεα, ὁ πυρετός ξυνέδωκε. ιζ διὰ τῶν
 ῥινῶν ἐρῆύη πουλὺ, ἡ κώφωσις σμικρὰ ξυνέδωκε, καὶ τὸς
 ἐπομένας ἄση, κωφότης ἐνῆν, καὶ παράληρος. κ ποδῶν ὀδύνη,

et aestuatio allevata est, dormivit. Tertio die febris remissa
 est, urinae copiosae, concoctae, in quibus multum subli-
 debat, profluxerunt, noctem quietam habuit. Quarto sub
 meridiem sudor multus, calidus toto corpore dimanavit, a
 febre judicatione est absolutus, nec recidivam passus est.
 Morbus erat acutus.

[*Aeger septimus.*] Abderae virginem, quae ad viam
 sacram decumbebat, febris ardensprehendit. Sitibunda
 autem erat et pervigil, eique tum primum muliebria pro-
 fluxerunt. Sexto die vehemens stomachi fastidium adfuit,
 rubor, horror, cum molesta corporis jactatione. Septimo
 eadem perseveraverunt. Urinae tenues quidem, verum
 probati coloris erant, alvus commode habebat. Octavo
 surditas, febris acuta cepit, insomnis, aestuabunda, cum
 horrore sensu, mentis erat compos, urinae eadem. Nono
 ac proximis diebus eadem perseverarunt, atque adeo per-
 mansit surditas. Decimoquarto mentis perturbatio, febris
 remissio. Decimoseptimo multum ex naribus profluxit, sur-
 ditas nonnihil est levata, proximisque diebus stomachi fasti-
 dium et surditas aderat, et delira erat. Vigesimo pedum

Ed. Chart. IX. [302, 305.] Foesl. II. 1103. 1104. Ed. Lind. I. (735.)
 κωφότης παρὰ [302] ληρος, ἀπέλιπεν, ἤμορξάγησεν μικρὰ δια
 ῥινῶν, ἰδρώσεν ἄπυρος. καὶ ὁ πυρετός ἐπέστρεψεν, κώφους
 πάλιν, ποδῶν ὀδύνῃ, παρέμεινε παρακοπή. καὶ ἰδρώσε πολλά,
 ἄπυρος, ἡ κώφους ἐξέλιπεν, ἡ τῶν ποδῶν ὑπέμενεν ὀδύνῃ,
 τὰ δ' ἄλλα τελέως ἐκρίθη.

[302] || [Ἀδύωστος ὁγδοος.] Ἐν Ἀβδηροῖσιν Ἀναξίωνα,
 ὃς κατέκειτο παρὰ τὰς Θρηκίας πύλας, πυρετός ὄξυς ἔλαβεν,
 πλευροῦ ὀδύνῃ δεξιῶν συνεχής. ἔβησσε ξηρὰ, οὐδ' ἔπειθε τὰς
 πρώτας. διψώδης, ἄγρυπνος, οὐρα εὐχρῶα πολλά λεπτά. σπ
 παράληρος. πρὸς δὲ τὰ θερμάσματα οὐδὲν ἐνεδίδου. ἔπι
 πόνως, ὃ γὰρ πυρετός ἐπέτεινεν, οἱ τε πόνοι οὐ ξυνεδίδουσιν,
 αἱ τε βῆχες ἠνώχλουν, δύσπνοός τε ἦν. ὁγδοῇ ἀγκῶνι ἔτεμον.
 ἐξήλει πολλὸν οἶον δεῖ, ξυνέδωκαν μὲν οἱ πόνοι, αἱ μέντοι
 βῆχες ξηραὶ παρέϊποντο. ἡ ξυνέδωκαν οἱ πυρετοὶ, σμικρὰ
 περὶ κεφαλὴν ἰδρώσεν. ἔτι βῆχες καὶ τὰ ἀπὸ πνεύμονος
 ἰγρότερα. ἡ ἤρξατο σμικρὰ πέποννα πτύειν, ἐκουφίσθη, διψώ-

dolor cepit, surditas et delirium intermisit, paucus ex na-
 ribus sanguis prorupit, sudoribus a febre liberata est. Quarto
 et vigesimo febris repetiit, rursusque surditas, pedum dolor
 perseveravit, mens emota est. Septimo et vigesimo copiosis
 obortis sudoribus a febre immunis fuit, surditas reliquit,
 pedum dolor aliquantulum tenuit. In reliquo vero perfecta
 judicatione absoluta est.

[Aeger octavus.] Abderae Anaxionem ad Threicias
 portas decumbentem febris acuta prehendit, lateris dextri
 dolor continens tenebat, tussis erat sicca, neque quicquam
 primis diebus expuebat. Siti cruciabatur atque insomnia,
 urinae probe coloratae erant, copiosae et tenues. Sexto
 die deliravit. Potus vero nihil profecerunt. Septimo mo-
 lesse labuit. Nam et febris intendebatur, neque dolores
 remiferant et tussis infestabant, et difficilis spiratio inerat.
 Octavo secta in cubito vena, multus sanguis prout debuit
 effluxit, dolores certe remiferunt, verum tussis siccae per-
 severarunt. Undecimo leniores fuerunt febres, paucus su-
 dor circa caput prodiit, etiamnum tussis tenebant, et quae
 ex pulmone prodibant liquidiora erant. Decimo septimo

Ed. Chart. IX. [302.303.] Foef. II. 1104. 1106. Ed. Lind. I. (735. 736.)
 δὴς δὲ ἦν, καὶ τῶν ἀπὸ πλεύμονος οὐ χρησταὶ αἱ καθόρσεις.
 καὶ ἰδρῶσεν ἄπυρος, μετὰ δὲ κρίσιν ἐκουφίσθη. καὶ ὁ πυρετός
 ὑπέστρεψεν, ἔβησεν, ἀνῆγε πέποινα πολλὰ, οὐροισιν ὑπό-
 (736)στασις πολλὴ λευκὴ, αἰδιψος ἐγένετο, ὕπνοι. ἅδ' ἰδρῶσε
 δι' ὅλου, ἄπυρος ἐκρίθη πάντα.

[303] || [Ἀρρώστος ἑνατός.] Ἐν Ἀβδήροις Ἡρόπυθος
 κεφαλὴν ὀρθοστιάδην ἐπιτόνως εἶχεν, οὐ πολλῶν δὲ χρόνων
 ὕστερον κατεκλίθη. ὥκει πλησίον τῆς ἀνω ἀγωγῆς, πυρετός
 ἔλαβε καυσώδης ὀξύς. ἔμετοι τὸ κατ' ἀρχὰς πολλῶν χολώ-
 δων, διψώδης, πολλὴ δυσφορίη. οὐρα λεπτὰ μέλανα, ἐνα-
 ὠρημα μετέωρον ὅτε μὲν, ὅτε δ' οὐ· νύκτα ἐπιτόνως, πυρε-
 τὸς ἄλλοτε ἄλλοιως παροξυνόμενος, τὰ πλεῖστα αἰτιάτως,
 περὶ δὲ ἰδ' κώφωσις, οἱ πυρετοὶ ἐξέτεινον, οἶρα διὰ τῶν
 αὐτῶν. καὶ πολλὰ παρέκρουσε καὶ τὰς ἐπομένας. μὲν διὰ ὧν
 ἡμοῦρῳ γῆσε πούλιν, καὶ κατενόει μᾶλλον, ἢ κώφωσις ἐνῆν

coepit pauca et concocta expuere, allevatus est. Vigesimo
 sudore oborto febre liber fuit, a judicatione vero melius
 habuit. Sitis autem vexabat, nec probae pulmonis expur-
 gationes erant. Septimo et vigesimo rediit febris, tussivit,
 concocta plurima eduxit, in urinis alba multa subsidebant,
 sitis defuit, somnum cepit. Trigesimo quarto sudore per to-
 tum corpus diffuso, febre liberatus et prorsus est judicatione
 absolutus.

[Aeger nonus.] Abderae Heropythus rectus et obam-
 bulans ex capite doluit, neque vero multo post decubuit.
 Is habitabat ad superiorem tractum, febris erat ardens, acula.
 Statim initio plurima biliosa vomitione refusa sunt, sitis
 aderat et magna corporis jactatio et incontinentia. Urinae
 tenues, nigrae, in quibus interdum quidem suspensum quid-
 dam in medio innatans sublimis erat, interdum vero non.
 Nox laboriosa, febrium accessiones subinde variae ac ple-
 rumque inordinatae. Sub decimum vero quartum diem ob-
 surdavit, febres intendebantur, urinae eadem. Vigesimo
 itemque proximis diebus permultum deliravit. Quadragesimo
 multus e naribus sanguis erupit, magisque ad sese rediit.

Ed. Chart. IX. [303.304.] Foef. II. 1106.—1108. Ed. Lind. I. (736. 737.)
 μὲν, ἦσσαν δὲ, οἱ πυρετοὶ ξυνέδωκαν. || ἡμοῦράγει τὰς ἐπο-
 μένας, πυκνὰ καὶ κατ' ὀλίγον. περὶ δὲ τὴν ξ αἰ μὲν αἰμορ-
 ραγίαι ἀπεπαύσαντο. ἰσχύου δὲ δεξιῶν ὀδύνη ἰσχυρὴ καὶ οἱ
 πυρετοὶ ἐπέτεινον. οὐ πολλῶν δὲ χρότων ὕστερον πόνοι τῶν
 κάτω πάντων, ξυνέπιπτε δὲ ἢ τοῖς πυρετοῦς εἶναι μείζους
 καὶ τὴν κώφωσιν πολλήν, ἢ ταῦτα μὲν ὑφιέναι καὶ κουφί-
 ζειν, τῶν δὲ κάτω περὶ ἰσχία μείζους εἶναι τοῖς πόνους.
 ἥδη δὲ περὶ τὴν ὀγδοηκοστήν ξυνέδωκε μὲν πάντα, ξυνέλιπε
 δὲ οὐδέν. οὐρά τε γὰρ εὐχρῶα καὶ πλείους ὑποστάσις ἔχοντα
 κατέβανεν, οἱ παρὰ ληροὶ τε μείους ἦσαν. περὶ δὲ ἑκατοστὴν
 κοιλίῃ πολλοῖσι χολώδεσιν ἐπεταράχθη, (737) καὶ ἦει χρόνον
 οὐκ ὀλίγον πολλὰ τοιαῦτα, καὶ πάλιν δυσεντεριώδεα μετὰ
 πόνου, τῶν δὲ ἄλλων ῥαστώνη. τὸ δὲ σύνολον οἷς τε πυρε-
 τοὶ ἐξέλιπον καὶ ἡ κώφωσις ἐπαύσατο. ἐν ἑκατοστῇ τέλει
 ἐκρίθη. καῦσος.

[304] || [Ἀρῶστος δέκατος.] Ἐν Ἀβδήροις Νικόδημον

surditas inerat quidem, verum minus vexabat, remiserunt
 febres. Consequentibus diebus crebro et paulatim sanguis
 e naribus profluxit. Ad sexagesimum vero diem desierunt
 quidem sanguinis e naribus eruptiones, verum coxendicis
 dextrae vehemens dolor tenuit, ac febres intendebantur.
 Neque vero multo post inferiorum omnium partium dolores
 exorti sunt. Contigit autem ut aut febres majores essent,
 surditasque juncta, aut ista quidem remitterent et allevarent,
 verum inferiorum ad coxendices partium graviores fierent
 dolores. Jam vero ad octogesimum remiserunt quidem
 omnia, verum nihil dereliquit. Nam et urinae probati
 coloris, in quibus plura subsidebant, prodierunt et deliria
 sunt imminuta. Circiter centesimum alvus biliosis multis
 perturbata est, nec paucio tempore talia multa procedebant,
 tandemque intestinorum difficultas cum dolore vexavit, cae-
 tera commodè habebant. In totum autem, tum febres reli-
 querunt, tum surditas desit. Centesimo prorsus est judica-
 tione absolutus. Febris erat ardens.

[Aeger decimus.] Abderae Nicodemus ex venere et

Ed. Chart. IX. [504.] Foesl. II. 1108. Ed. Lind. I. (757.)

ἐξ ἀφροδισίων καὶ ποτῶν πῦρ ἔλαβεν. ἀρχόμενος δὲ ἦν
 ἀσώδης, καὶ καρδιαλγικός, διψώδης, γλῶσσα ἐπεκαύθη, οὖρα
 λεπτὰ μέλαινα. β ὁ πυρετός παρωξύνθη, σφικνώδης, ἀσώδης,
 οὐδὲν ἐκοιμήθη, ἡμέσας χολώδεα ξανθὰ, οὖρα ὅμοια, νύκτα
 δὲ ἡσυχίης, ὑπνωσε. γ ὑφῆκε πάντα, ῥαστώνη δὲ ἦν, περὶ
 ἡλίου δυσμᾶς πάλιν ὑπεδυσφόρει, νύκτα ἐπιπόινως. τετάρτη
 ῥίγος, πυρετός πουλὺς, πόνοι πάντων, οὖρα λεπτὰ, ἐναιώ-
 ρημα, παρέκρυσσε πολλά. ζ ῥαστώνη. ἡ τὰ ἄλλα ξυνέδωκε
 πάντα. ι καὶ τὰς ἐπομένας ἐνήσαν μὲν οἱ πόνοι, ἥσσαν δὲ
 πάντες, οἱ δὲ παροξυσμοὶ καὶ οἱ πόνοι τούτῳ διὰ τέλεως ἐν
 ἀρτίῃσιν ἦσαν μᾶλλον. εἰκοστῇ οὖρησε λευκὸν, πάχος εἶχε,
 κείμενον οὐ καθίστατο. ἰδρωσε πολλά, ἔδοξεν ἄπυρος γενέ-
 σθαι. δείλης δὲ πάλιν ἐθερμάνθη, καὶ οἱ αὐτοὶ πόνοι,
 φρίκη, δίψα, σμικρὰ παρέκρυσσε. κδ οὖρησε πολὺ λευ-

potu febre correptus est. Per initia autem stomachi fastidio
 et oris ventriculi dolore cum siti conflictabatur. Lingua ex-
 usta est, urinae tenues ac nigrae. Postridie febris invalit
 cum horroris sensu et stomachi fastidio, nihil dormivit, bi-
 liosa, flava, vomitione sunt refusa, urinae eadem perse-
 verabant, noctem quietam transegit, somnum cepit. Tertio
 die imminuta sunt omnia et tranquillitas adfuit. Sub solis
 occasum rursus corporis implaciditate aliquantulum tentatus
 est, noctem permolestie tulit. Quarto rigor cepit, febris
 magna, omnium dolores aderant, urinae tenues erant, ac
 suspensum quiddam in medio innatans habebant, multum
 deliravit. Septimo allevatio fuit. Octavo caetera remise-
 runt omnia. Decimo sequentibusque diebus dolores quidem
 tenuerunt, verum leviores erant. Accessiones vero et dolo-
 res hunc perpetuo diebus fere paribus invaserunt. Vigesimo
 urinam reddidit albam, cui crassitudo inerat, nec deposita
 subsidebat, copioso sudore profuso visus a febre liber esse.
 Sub vesperam autem rursus incaluit, fidemque dolores ve-
 xarunt, horror adfuit, sitis, nonnihil deliravit. Quarto
 et vigesimo copiosam urinam albam reddidit, in qua multa

Ed. Chart. IX. [304.305.] Foes. II. 1108. 1109. Ed. Lind. I. (737. 738.)
 κόν, πολλήν ὑπόστασιν ἔχον. ἰδρωσε πολλῶ θερμοῦ δι' ὅλου,
 ἄπυρος ἐκρίθη.

[305] (738) [Ἀρρώστος ἐνδέκατος.] Ἐν Θάσῳ γυνή
 δυσάνιος, ἐκ λύπης μιτὰ προφάσιος ὁρθοσιάδην ἐγένετο ἄγρυ-
 πτός τε καὶ ἄσιτος, καὶ διψώδης || ἦν καὶ ἀσώδης. ὥκει
 δὲ πλησίον τοῦ Πυλάδου ἐπὶ τοῦ λείων. τῇ πρώτῃ ἄρχο-
 μένης τυκτὸς φόβοι, λόγοι πολλοὶ, δυσθυμία, πυρετίον
 λεπτόν. πρωὶ σπασμοὶ πολλοὶ, οἷε δὲ διαλύποιεν οἱ σπασμοὶ
 οἱ πολλοὶ, παρέλεγεν, ἤσχρομύθει, πολλοὶ πόνοι, μεγάλοι,
 ξινηγίες. δευτέρῃ διὰ τῶν αὐτῶν, οὐδὲν ἐκοιμᾶτο, πυρετὸς
 ὀξύτερος. τρίτῃ οἱ μὲν σπασμοὶ ἀπέλιπον. κῶμα δὲ καὶ κα-
 ταφορὴ καὶ πάλιν ἐγερσις. ἀνήσσε, κατέχειν οὐκ ἠδύνατο,
 παρέλεγε πολλά. πυρετὸς ὀξύς, ἐς νύκτα δὲ ταύτην ἰδρωσε
 πολλῶ θερμοῦ δι' ὅλου. ἄπυρος, ὑπνωσε, πάντα κατενόει,
 ἐκρίθη. περὶ δὲ τὴν τρίτην ἡμέρην οὐρα μέλανα λεπτά.

subsidebant. Sudore calido copioso per totum corpus dif-
 fuso, a febre judicatione est absolutus.

[*Aeger undecimus.*] Mulier quaedam in Thaso austera
 et aspera, ex moerore manifesto recta adhuc et obambulans,
 insomnia et ciborum fastidio tentata est, siti et magna cor-
 poris aestuatione premebatur. Habitabat autem ad Pyladis
 aedes in Plano. Primo die appetente nocte, metus, ser-
 mones multi, animi aegritudo, febricula levis cepit, mane
 convulsionες multae vexarunt. Ac sicubi convulsionες illae
 multae intermitterent, delirabat, obscena loquebatur, do-
 lores multi, vehementes et continentes aderant. Postridie
 eadem perseverarunt, somnum non cepit, febris ingrave-
 scebat. Tertio convulsionες certe cessarunt, sopor vero atque
 in somnum degravatio tenuit, rursumque expergefata est,
 exiliit, neque sese continere poterat, multum delirabat, fe-
 bris erat acuta. Eadem autem nocte sudor copiosus, calidus,
 toto corpore dimanavit, a febre immunis fuit, somnum ce-
 pit, omnino ad sese rediit, judicatione est absoluta. Ad
 tertium vero diem urinae nigrae, tenues erant, habebantque
 in medio suspensum quiddam innatans, rotundum admodum,

Ed. Chart. IX. [305.306.] Foëf. II. 1109. 1110. Ed. Lind. I. (738. 739.)
 ἐναιώρημα δὲ ἐπὶ πολὺ στρογγύλον, οὐχ ἰδρυτο, περὶ δὲ
 κρίειν γυναικεῖα πολλὰ κατέβη.

[306] || [Ἀγρόστος δωδέκατος.] Ἐν Λαρίσση παρθέ-
 νον πυρετὸς ἔλαβεν, καυσώδης, ὕψος, ἀγριπτος, διψώδης,
 γλώσσα λιγνυώδης, ξηρή. οὖρα εὐχρσα μὲν, λεπτά δέ. δευ-
 τέρῃ ἐπιπόνως, οὐχ ὑπνώσε. τρίτῃ πολλὰ διήλθεν ἀπὸ κοι-
 λῆς, ὑδατόχροα, καὶ τὰς ἐπομένας διήει τοιαῦτα εὐφρόως.
 τετάρτῃ οὖρος λεπτόν ὀλίγον, εἶχεν ἐναιώρημα μετέωρον,
 οὐχ ἰδρυτο, παρέκρουσεν (739) ἐς νύκτα. σὺ δὲ διὰ ὡνών λαύ-
 ρον ἐρρύη πολὺν, φριξάσα, ἰδρῶσε πολλὰ θερμοῦ δι' ὅλου.
 ἄπυρος ἐκρίθη, ἐν δὲ τοῖσι πυρετοῖσι καὶ ἤδη κεκοιμένῳ,
 γυναικεῖα κατέβη τότε πρῶτον, παρθένος γὰρ ἦν. ἦν δὲ διὰ
 παντός ἀσώδης, φρικώδης, ἔρευνθος προσώπου, ὁμμάτων
 ὀδύνη, καρηβαρική. ταύτῃ οὐχ ὑπέστρεψεν, ἀλλ' ἐκρίθη.
 οἱ πόνοι ἐν ἀρτίῃσι.

neque subsidebat. Sub iudicium autem muliebria copiosa
 proflaxerunt.

[*Aeger duodecimus.*] Larissae virginem quandam fe-
 bris ardens et acutaprehendit, pervigil erat, sitibunda, lin-
 gua fuliginosa, arida. Urinas probati quidem coloris red-
 didit, tenues tamen. Postridie moleste habuit, non dormi-
 vit. Tertio die alvus aquosa multa transmissit, proximisque
 diebus talia commodè prodierunt. Quarto urinam tenuem,
 paucam reddidit, quae suspensum quid in medio innatans
 sublime habebat, neque subsidebat, sub noctem deliravit.
 Sexto ex naribus sanguis abunde multis effluxit, atque ubi
 inhorruisset, sudore copioso calido per totum corpus dif-
 fluente, ex febre immunis iudicatione liberata est. In fe-
 bribus autem, jamque peracta iudicatione, tum primam
 muliebria descenderunt, quod illibatae virginitatis esset.
 Prorsus vero stomachi fastidio laborabat, horrebat, faciei
 rubor aderat, oculorum dolor et capitis gravitas. Huic
 morbus non repetiit, sed iudicatione est absoluta. Dolores
 diebus paribus invadebant.

Ed. Chart. IX. [507.] Foesl. II. 1111. 1112. Ed. Lind. I. (759.)

[307] || [Ἀρρώστιος τρισκαίδεκατος.] Ἀπολλώνιος ἐν Ἀβδηροῖσιν ὀρθοστάδην ὑπεφέρετο χρόνον πολὺν. ἦν δὲ μεγάλοςπλαγχνος, καὶ περὶ ἥπαρ ξυτήθης ὀδύνη χρόνον πολὺν παρείπετο, καὶ δὴ τότε καὶ ἰκτερόδης ἐγένετο. φνυσώδης χοροῖς τῆς ὑπολεύκου. φαγὼν δὲ καὶ πίων ἀκαιρότερον βόειον, ἐθερμάνθη σμικρὰ τὸ πρῶτον, κατεκλίθη. γάλαξι δὲ χορησάμενος ἐφθοῖσι καὶ ὁμοῖσι, πολλοῖσιν, αἰγείοισι καὶ μηλείοισι καὶ διαίτη κακῇ, πάντων αἱ βλάβαι μεγάλαι. οἳ τε γὰρ πυρετοὶ παρωξύνθησαν. κοιλίῃ τε τῶν προσενεχθέντων οὐδὲν διέδωκεν ἄξιον λόγου. οὐρά τε λεπτά καὶ ὀλίγα δίχει, ὕπνοι οὐκ ἐνῆσαν. ἐμφύσημα κακόν, || πολὺν δίψος, κωματοώδης, ὑποχονδρίου δεξιῶν ἔπαρμα ξὺν ὀδύνῃ, ἄκρεα πάντοθεν ὑπόψυχρα, σμικρὰ παρέλεγε, λήθη πάντων ὅτι λέγοι, παρεφέρετο. περὶ δὲ τεσσαρεσκαίδεκάτην, ἀφ' ἧς ὑγρώσας ἀπεθερμάνθη κατεκλίθη, καὶ ἐξεμάνη, βοή, ταραχή, λόγοι πολλοί, καὶ πάλιν ἰδρῦσις, καὶ τὸ κῶμα τηρικαῦτα προσῆλθε. μετὰ δὲ ταῦτα κοιλίῃ ταραχώδης, πολλοῖσι, χολώδε-

[*Aeger decimus tertius.*] Abderae Apollonius diu rectus et obambulans morbum sustinuit. In tumorem autem ei elata erant viscera, et consuetus hepatis dolor longo tempore perseveravit, ac tunc sane etiam auriginosus factus est, flatibus abundabat et colore erat subalbido. Ex intemperativiore vero potu et bubulae esu, aliquantulum primum incaluit, decubuit. Deinde cum lacte usus esset copioso crudo et cocto, caprillo et ovillo, vitiosaque victus ratione, insignes omnium offensiones factae sunt. Nam et febres exasperatae sunt, neque memorabile aliquid ex ingestis alvus reddidit, urinae tenues et paucae, neque somnum capiebat, mala inflammatio aderat, sitis multa, sopore detinebatur, praecordia dextra cum dolore intumuerant, extrema undique frigescebant, aliquantulum delirabat, omnium quae dixisset capiebat oblivio, mente emovebatur. Ad decimum quartum diem, ex quo suborto rigore incaluit, decubuit, vehementer insanivit, clamor, perturbatio, sermo multus, mox contra repressus est, atque tum sopor invasit. Deinde vero alvus perturbata, copiosa, biliola, sincera et cruda

Ed. Chart. IX. [307.308.] Foesl. II. 1112. 1114. Ed. Lind. I. (739. 740.)
 σιν, ἀκρήτοισι, ὁμοῖσιν, οὖρα μέλανα, σμικρὰ καὶ λεπτά, πολλή
 δυσφορία, τὰ τῶν διαχωρημάτων ποικίλως, ἢ γὰρ
 μέλανα καὶ σμικρὰ καὶ ἰώδεια, ἢ λεπτὰ καὶ ὠμαὶ καὶ δα-
 κτυόδεια. κατὰ δὲ χρόνους ἐδόκει καὶ γαλακτώδεια διδόναι.
 περὶ δὲ εἰκοστὴν τετάρτην διὰ παρηγορίης, τὰ μὲν ἄλλα ἐπὶ
 τῶν αὐτῶν, σμικρὰ δὲ κατετόησεν. ἐξ οὗ δὲ κατεκλίθη οὐδε-
 νὸς ἐμνήσθη. πάλιν δὲ ταχὺ παρενόει, ὥρμητο πάντα ἐπὶ τὸ
 χεῖρον. περὶ δὲ τριηκοστὴν πυρετὸς ὄξυς. διαχωρήματα πολλὰ
 λεπτά, παράληρος, ἄκρα ψυχρὰ, ἄφωτος. τριηκοστῇ τετάρτῃ
 ἀπέθανε, τουτέω διὰ τέλους ἐξ οὗ καὶ ἐγὼ οἶδα κοιλίη τα-
 ραχνοῦς, οὖρα λεπτά μέλανα, κοματώδης, ἄγρυπτος, ἄκρα
 ψυχρὰ, παράληρος διὰ τέλους, φρενιτικός.

[308] || [Ἀφώστος τεσσαρεσκαίδεκατος.] Ἐν Κυζίκῳ
 γυναικὶ θυγατέρας τεκούσῃ διδύμους καὶ δυστοκησάσῃ καὶ
 οὐ πᾶν καθαρθείσῃ, τὸ μὲν πρῶτον ἐπῆλθε πυρετὸς φρε-
 νώδης ὄξυς, κεφαλῆς καὶ τραχήλου βάρος μετ' ἀδόνης. ἄγρυ-

demisit, urinae nigrae, paucae, tennes erant, magna cor-
 poris implacitas, alvi recrementa varia. Nempe vel nigra,
 pauca et virulenta, vel pingua, cruda et mordacia dejecit,
 ac tandem etiam lacti similia reddere visa est. Sub vigesi-
 mum quartum diem allevatio fuit, in reliquo quidem eadem
 perseverare, verum aliquantulum ad intelligentiam rediit,
 ex quo namque decubnerat, nihil meminit, statimque rursus
 desipiebat, atque in deterius omnia tendebant. Circa tri-
 gesimum vero diem febris acuta invasit, alvi recrementa
 copiosa et tenuia, delirus fuit, extrema perfrixerunt, vox
 defecit. Quarto et trigesimo vita defunctus est. Ex quo
 eum vidi, huic perpetuo alvus turbulenta fuit, urinae tennes,
 nigrae, sopore detentus et infomnis, extremitates frigidae,
 per totum morbum deliravit. Phrenitide periit.

[Aeger decimus quartus.] Mulierem in Cyzico gemel-
 las laboriose enixam, cum non admodum partus purgamenta
 processissent, primum quidem febris corripuit horroris sensu
 insignis et acuta, capitis et cervicis gravitas non sine dolore
 tenuit. Inter exordia insomnia vexata est, taciturna autem

Ed. Chart. IX. [508. 509.] Fœf. II. 1114. 1115. Ed. Lind. I. (740. 741.)
 πτος ἐξ ἀρχῆς, σιγῶσα δὲ καὶ σκυθρωπὴ καὶ οὐ πειθομένη.
 οὖρα λεπτὰ καὶ ἄχροα, διψώδης, ὁσώδης τὸ πούλν, κοιλίη
 πεπλανημένως παραχώδης, καὶ πάλιν ξυπισταμένη. ἔκτι ἐς
 νύκτα πολλὰ παρέλεγε, οὐδὲν ἐκοιμήθη. περὶ δὲ ἐνδεκάτην
 εἰς οὖρα ἐξεμάτη καὶ πάλιν κατενόει. οὖρα μέλανα, λεπτὰ καὶ
 πάλιν διαλείποντα, ἐλαιώδεα, καὶ κοιλίη πολλοῖσι, λεπτοῖσι,
 παραχώδεσι. ἰδ' σπασμοὶ πολλοί, ἄχροα ψυχρὰ, οὐδὲν ἔτι
 κατενόει, οὖρα ἀπέστη. ἰστ' ἄφρωνος. ἰξ' ἀπέθανε. φρενίτις.

[309] (741) [Ἀθήσιος πεντεκαίδεκατος.] Ἐν Θάσῳ
 Δεῶλκους γυναῖκα, ἣ κατέκειτο ἐπὶ τοῦ λείου, πυρετὸς φοι-
 κώδης, ὁξὺς, ἐκ λύπης ἔλαβεν. ἐξ ἀρχῆς δὲ || περιστέλλετο,
 καὶ διὰ τέλους αἰὲ σιγῶσα ἐψηλάφα, ἐτίλλεν, ἐγλυφεν, ἐτρι-
 χολόγει, δάκρυα, καὶ πάλιν γέλως, οὐκ ἐκοιμάτο. ἀπὸ κοι-
 λῆς ἐρεθισμοὶ, οὐδὲν διήει, μικρὰ ὑπομνησκόντων ἔπιεν.
 οὖρα λεπτὰ σμικρὰ, πυρετοὶ πρὸς χεῖρα λεπτοὶ, ἀκρόων

erat, tetrico et supercilioso vultu, et quae nullis perfrasio-
 nibus flecti poterat. Urinas tenues et decolores reddidit,
 siti premebatur, ac ut plurimum stomachi fastidio laborabat,
 alvus inordinate quidem et inconstanter perturbabatur, rur-
 susque confiscebatur. Sexto die sub noctem multum deliravit,
 somnum non cepit, circaque undecimum vehementer insa-
 niit, ac rursus ad intelligentiam rediit. Urinas nigras, te-
 nues, moxque ubi aliquantulum intermisissent, oleosas red-
 didit et ab alvo multa, tenuia et turbulenta prodire. De-
 cimoquarto convulsionibus multis appetita est, extrema erant
 frigida, neque amplius ad mentem rediit. Urinae resistere-
 runt. Decimo sexto voce defecta est. Decimo septimo pleu-
 ritide periit.

[Aeger decimus quintus.] Dealcis uxorem in Thaso,
 quae in Plano decumbebat, febris horroris sensu insignis
 et acuta ex moerore prehendit. Ab initio autem pannis con-
 tegebatur, et ad finem usque semper taciturna fuit, manibus
 palpabat, evellebat, scalpebat, floccos legebat, lacrimas
 fundebat, moxque ridebat, somnum non capiebat, alvus
 irritata nihil demittebat, parum nec nisi commonesfacta bibe-
 bat. Urinae tenues et paucae erant, febres ad manus con-

Ed. Chart. IX. [309, 310.] Foef. II. 1115. 1117. Ed. Lind. I. (741. 742.)
 πύξις. ἐνύτη πολλά παρέλεγε, καὶ πάλιν ἰδρύνθη σιγῶσα.
 τισσαφισκαιδεκάτη πνεῦμα ἀραιὸν μέγα διὰ χρόνου καὶ πάλιν
 βραχύπνοος. ἐπτακαιδεκάτη ἀπὸ κοιλῆς ἐρεθισμὸς ταρ-
 χόδης. ἔπειτα αὐτὰ τὰ ποτὰ διήει, οὐδὲν συνίστατο. ἀναι-
 σθήτως εἶχε πάντων, δέματος περίτασις καρφαλίου, εἰκοστῇ
 λόγοι πολλοὶ, καὶ πάλιν ἰδρύνθη ἄφωνος, βραχύπνοος. κα-
 ἀπέθανεν, ἣν ταύτη διὰ τέλος πνεῦμα ἀραιὸν μέγα. ἀναι-
 σθήτως πάντων εἶχεν, ἀεὶ περισετέλλετο, ἢ λόγοι πολλοὶ ἢ
 σιγῶσα διὰ τέλος. φρενίτις.

[310] || [Ἀθήσιος ἑξκαιδέκατος.] Ἐν Μελίβοιῃ νε-
 νίσκος ἐκ ποτῶν καὶ ἀφροδισίων πολλῶν πούλιν χρόνον
 θεγμάνθεις κατεκλιθῆ. φρενιῶδης δὲ καὶ ἀσώδης ἦν, ἀγρυ-
 πνος, καὶ ἄδιψος. ἀπὸ δὲ κοιλῆς τῇ πρώτῃ πολλὰ κόπρανα
 διήλθε σὺν περιζύθῳ πολλῷ, καὶ τὰς ἐπομένας ὑδατόχλου
 πολλὰ διήει. οὖρα λεπτὰ, ὀλίγα, ἄχρου, πνεῦμα ἀραιὸν, μέγα,
 διὰ χρόνου. ὑποχονδρίου ἔντασις ὑπολάπαρος, παραμῆ-(742)

tactum leves apparebant, summa corporis frigescabant. Nono
 die multum deliravit, ac mox composita fuit et taciturna.
 Decimo quarto spiratio rara, magna, longo tempore tenuit,
 rursusque brevis. Decimo septimo irritatione turbulenta
 commota est alvus, deinde potus ipsi pertransibant, neque
 confiscebant, omnium sensum perdiderat, cutis erat distenta
 et arida. Vigesimo multum obloquebatur, ac mox compo-
 sita fuit, vox defecit et brevem spiritum trahebat. Primo
 et vigesimo defuncta est. Hunc perpetuo ad finem usque
 spiratio rara et magna aderat, nihil omnino sentiebat, sem-
 per pannis contegebatur, aut sermones multos fundebat aut
 fere usque taciturna erat. Phrenitide laboravit.

[Ager decimus sextus.] Meliboeae adolescens quidam
 ex comestationibus, liberaliore potu ac venere longo tem-
 pore incaluit et decubuit. Horrorem autem sentiebat et ae-
 fluabundus erat, pervigil, neque siti premebatur. Alvus
 primo die stercora multa demisit cum magno humorum af-
 fluxu, proximisque diebus aquae similia plurima prodire.
 Urinas reddidit tennes, paucas, decolores. Spiratio erat
 rara, magna, ex longis intervallis. Praecordiorum con-

Ed. Chart. IX. [310, 312.] Foesl. II. 1117. 1120. Ed. Lind. I. (742.)
 κης ἐξ ὀμφοτέρων. καρδίης παλμός, διὰ τέλος ξυτεχής. οὐ-
 ρησεν ἐλαιῶδες, παρέκρουσεν ἀτρεμίως, κόσμιός τε καὶ
 ἥσυχος, δέρμα καρφαλέον καὶ περιτεταμένον. διαχωρήματα
 πολλὰ καὶ λεπτὰ ἢ χολώδεα, λιπαρά. ἰδὲ πάντα παρωξύνθη,
 παρεκρούσθη, πολλὰ παρέλεγεν. καὶ ἐξεμάτη βληστισμός,
 οὐδὲν οὔρει, μικρὰ ποτὰ κατείχeto. τῇ καὶ ἀπέθανε,
 φρενίτις.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν
 Τ Ο Τ Ε Τ Α Ρ Τ Ο Ν .

[312] || Μετ' ἰσημερινήν καὶ μετὰ πληγιάδα, οἷα τὰ
 ἀναισθησιόμενα καὶ βλεννώδεα, ἃ τὴν κεφαλὴν ὥς, ἀπῆλθεν
 ὑπὲρ τοῦ ὠτός. τῷ παρὰ Λεωκύδεος ἐν ποδί, Φανοδικῷ οἱ
 δάκτυλοι οἱ ἐν τῷ ποδί, ἐπὶ τοῦ σιῆθους. ὁ τμηθεὶς τὴν
 κνήμην ταύτη μὲν καὶ ἐμελάνθη. ἢ τὸ μέγα ἔλκος, ἐν τῷ
 ἔξω τῆς κνήμης καὶ ἐκ τοῦπισθεν ἦν. ἐπεὶ καθαρὸν ἐγίνετο,

tenfio submollis aderat, utrimque promiffa, perpetua et con-
 tinens cordis palpitatio, urinam minxit oleofam, paulatim
 mente motus est, compofitusque erat et taciturnus, cutis
 reficcata et diftenta, alvi recrementa vel multa et tenuia,
 vel biliofa et pingua. Decimo quarto exafperata funt
 omnia, mente motus est, valde deliravit. Vigefimo vehe-
 menter inflamavit, corporis incontinentia et jactatio aderat,
 nihil minxit, potionem vix continebat. Quarto et vigefimo
 ex phrenitide periit.

ΗΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
 ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Post aequinoctium et vergilias, velut excedentia et
 mucosa quaedam, quae caput perruperunt, supra autem se-
 cesserunt et ei qui apud Leocydem erat, in pedem decu-
 buerunt, Phanodico in pedum digitos, ad imam pedis plan-
 tam, quod Graecis σιῆθος dicitur. Qua parte cuidam in
 tibia sectio fuit, ea quidem illi denigrata est. Ulcus erat
 magnum et externam tibiae partem ac posteriorem perva-

Ed. Chart. IX. [312. 313.] Foesl. II. 1120. Ed. Lind. I. (742. 743.)
 πλευροῦ ὀδύνῃ καὶ στήθεος κατ' ἕξιν ἀριστεροῦ, καὶ πυρε-
 τοί. ἀπέθανεν ἀπὸ τοῦ πυρετοῦ. [313] τὸ χολώδες τῷ σχοι-
 τοπλόκῳ κατακορὲς, καὶ τὰ καυστικά καταφερομένη περὶ
 ἰσημερίην, κάτω αἷμα πολὺ διήλθε. γέροντι πάνυ σφόδρα
 ἀπεγένετο, οὐ πρόσω τεσσαρεσκαίδεκα ἡμερῶν. τῷ δὲ σι-
 γματίῃ παρ' Ἀντιφίλου καυστικῶν κριθέντων ἐβ' (743) δόμη
 χολώδεϊ τυφώδεϊ. τρίτῃ μετὰ κρίσιν ἢ οὕτως αἷμα ἐπίτυσε.
 περιεγένετο, καὶ ὑποστροφῇ ἴσπερον ἐγένετο. ἐκρίθη, ὡς εἰ-
 κός, περὶ πληϊάδων δύσιν τὸ πρῶτον· μετὰ δὲ πληϊάδων
 δύσιν, χολώδης εἰς μηνίην. κρίσις περιεγένετο περὶ ἐνάτην
 αἴτην ἰδυῶτος. περὶ ἰσημερίην ὁ Χαλκιδόνιος, ὁπὸ πυλίων
 μετακομισθεὶς παρ' ἀγορῆν. ῥήγματος περὶ μαζῶν δεξιὸν ὀδυ-
 νώμενος, ἐπίτυεν ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὑπόγλωσσον, γαστήρ. ἰδρώς
 ἀρξάμενος ἐβδόμῃ εἶχε τὰ πολλὰ ἄχρις ὀγδόης, ἐκρίθη τεσ-
 σαρεσκαιδεκάτῃ. περὶ δὲ τεσσαρακοστὴν ἤρθη περὶ τὰ ὠτὰ
 οἱ ἀμφότερα. οὐκ ἀπεικός ἐδόκει ἔμπυος ἔσσεσθαι, οὐκ ἐγέ-

debat, quod ubi perpurgabatur, pectoris et lateris sinistri e
 directo dolor et febres corripiebant, unde interiit. Spar-
 tario exquisitè biliosum decubuit, eique caustica admoventi
 circa aequinoctium sanguis deorsum afflatim prodiit. Seni
 mirum in modum decessit, non ultra quatuordecim dies.
 Notis ab Antiphilo compuncto, inusto, die septimo judicatio
 contigit, bilioso moto. Tertio post judicationem die aut
 non longe postea, sanguinem sputo rejecit, superstes extitit,
 tandemque in morbum recidit. Ad vergiliarum occasum
 primum judicatione, ut par erat, absolutus est. Ab occasu
 autem vergiliarum biliosus et ad infaniam adactus, judica-
 tione circa nonum diem absque sudoribus facta, superstes
 evasit. Sub aequinoctium Chalcidonius, qui a portis in
 forum delatus, ex ruptione ad mammam dextram dolebat,
 subinde aliquantulum ex virore pallescens spuebat, alvus
 bene habuit. Sudor cum septimo die coepisset, fere ad
 octavum usque tenuit, decimoquarto judicatione absolutus
 est. Sub quadragesimum vero ei tubercula ad utramque
 aurem sublata sunt. Non abs re credebatur purulentus fore,

Ed. Chart. IX. [313, 314.] Foss. II, 1120, 1121. Ed. Lind. I. (743, 744.)
 νετο. στήθος Ἀριστοδήμῳ ἐκαύθη. τῷ Φιλίδος οἱ ὥς ἀπέβη
 ἐκ πτώματος καὶ τούτῳ. προὔπηρχε δὲ ὀδύνη τις ἀτωτέρω.
 μετ' ἰσημερίους φθινοπωρινὰς ὑποστροφαί, καὶ ἄλλως μέγρι
 τροπέων χειμερινῶν. μεθ' ἡλίου τοῦ θερινοῦ ἡ Ἀχελώου
 ἐκταίη ἀπέφθειρεν αἱματώδης ἐοῦσα καὶ φρικώδης, καὶ
 ἰδρωτὲς. κρίσις τεσσαρεσκαίδεκάτη. ὀποσάμνηνον οὐκ οἶδα.
 ἄρσεν δὲ καὶ ἄλλο πρὸς τὰς εἰκοσιν ἔφη, εἰ ἀληθέα, οὐκ
 οἶδα.

|| Περὶ ἡλίου τροπὰς χειμερινὰς βόρεια ἦν. ἰκτεριώδεις
 ἐγένοντο κατακορέως, καὶ οἱ μὲν φρικώδεις, οἱ δὲ οὐ· γλωσ-
 σαι ξυγκεκασμένα τρίτη, καὶ ὄγλοι περὶ (744) ἕκτην καὶ
 ἑβδόμην, καὶ οὗτοι μακρὰν ἀποτείνοντες. ἰδ γαστρες ἀντε-
 χόμεναι, καὶ ἐν τῇσι φαρμακείῃσιν οὐχ ὑπακούσαι. κατὰ
 λόγον [314] τῶν πυρετῶν καὶ ἀνιδρωτῶν. σιληνὲς ἐστὶν οἷσι
 μικροί, πρὸς ὑποχόνδρια δεξιὰ ἐκτεταμένοι, καὶ πρὸς χεῖρα
 ὑποβορβορύζοντες. αἰμόδροοι, καὶ οὖροισιν ἡ κάθαρσις καὶ
 ἡ κρίσις. πολλῶν δὲ μᾶλλον εἶχοντο κάτω· καὶ γὰρ τοῦτο

quod non extitit. Aristodemo ustio in pectore facta est.
 Philidis filio, cui quod aliquid ex casu abscessit, etiam ei
 pectus inustum est, supra dolor aliquis prius extiterat, post
 aequinoctium autumnale morbi reversiones factae sunt, et
 alias ad brumam usque perseverarunt. Post solstitium Ache-
 loi uxor sexto die abortionem fecit, cum sanguine abundaret,
 horrores sentiret ac sudores tenerent. Decimo quarto die
 judicatio contingit. Quot mensium foetus fuerit nescio.
 Ea alium masculum foetum vigesimo post die abortu red-
 didisse dixit. Atque haud scio an vera dixerit.

Sub brumam aquilonii flatas erant, aurigine abunde
 foedati quidam, atque hi quidem cum horroris sensu, alii
 vero minime. Tertio die linguae adusta. Circa sextum
 et septimum perturbationes, quae etiam diu perseverarunt.
 Decimo quarto alvi renitentes nec medicamentis cedentes,
 nec pro ratione februm ulli sudores. Quibusdam lienes
 parvi, ad praecordia dextra extensi et ad manus tactum
 murmur aliquod edentes. Sanguinis profluvia, ac per uri-
 nas purgatio et judicatio. Multo vero magis deorsum ten-

Ed. Chart. IX. [314.] Foef. II. 1121. Ed. Lind. I. (744.)
 ἐπελαμβάνετο ὑπὸ τὸν χρόνον τοῦτον. οἷσι μὴ οὕτως ἦν,
 σπληνες δὲ ἐπηρμένοι. αἰμορραγίῃ ἐξ ἀριστεροῦ, ἥλιος ἐτρί-
 πετο, τὰ χειμερινὰ χειμερίως ἐν βορείοισι. μετὰ δὲ ὀλίγον
 γότια ἦν, ἐφ' ἡμέρας πεντεκαίδεκα. μετὰ δὲ ταῦτα πυρετὸς
 ἰδ' ἡμέρησιν. ἀμφὶ ταῦτα τοῦ εἴους ἰκτεριώδεις κατακορίες.
 οὐ κρινόμενοι εἰλικρινέως, φιλυποστροφώδεα. μετὰ δὲ χιότας
 γότια ὑπεγένετο καὶ ὑέτια. κόρυζαι κατερράγησαν καὶ ξὺν
 πυρετοῖσι καὶ ἄνευ πυρετῶν. ἐνὶ δέ τινι καὶ ἐς ὀδόντας ἐκ
 τοῦ ἀπὸ μέσου προηληγκότι ἐπὶ δεξιὰ καὶ ὀφρὺν καὶ ὄμμα.
 ἦσαν δὲ καὶ βραγχώδεις, καὶ φύρυγγες φλεγμαινόμεναι, καὶ
 οἱ σπύργοι καλεόμενοι ἀνείχον, καὶ τὰ παρὰ τὰ ὦτα καὶ
 γνάθον ἐπάσματα μαλθακὰ καὶ ξὺν πυρετῷ καθίστατο.
 ἀρχομένοισι πυρεταίνειν ἐγένετο ἐπάτω καὶ ἐπὶ θάτερα τὰ
 πολλὰ τουτέων, καὶ οἱ σπύργοι εἶσιν οἷσιν ὑπὸ τὸ μετόπω-
 ρον καὶ χειμῶνα, αἰτάρ καὶ τὰ πιτυρώδεα, καὶ ἀπέφθειραν
 πολλὰ παντοίως καὶ ἐδυστόκεον, ἕκτη τῇ παρθέτῳ κριθέντα.

debant. Nam et hoc tunc contigit. Atqui non isto modo
 se haberent, lienes vero etiam intumescebant, ii sanguinem
 ex nare sinistra profundebant. Exacto solstitio bruma cum
 hibernis algoribus et flatibus aquilonis, paulo vero postea
 australis tempestas ad quindecim dies erat. Post haec vero
 nives confertae diebus quatuordecim. Sub hoc anni tempus
 aurigine abunde colorati quidam, neque sincere iudicati, in
 morbum reciderunt. Post nives austrini imbres successerunt,
 gravedines cum febribus et sine his eruperunt. Cuidam vero
 in dentes decubuit, cum antea media corporis parte dolor
 esset, in dextra, superciliumque et oculum occupavit. Erant
 autem raucedines et faucium inflammationes, earumque
 adenae, spongiae dictae, sustollebantur et ad aures ac malas
 tumores molles, qui etiam cum febre sedabantur. Febrici-
 tare incipientibus horum pleraque superne et ad utramque
 partem enascebantur, et quibusdam tonsillarum tumores sub
 autumnum et hiemem, quin etiam et porrigines aderant.
 Multaeque ejusque modi abortu et partus difficultate peri-
 clitabantur. Virgini sexto die cum iudicatio obvenisset, sex-

Ed. Chart. IX. [314.315.] Foesl. II. 1121. Ed. Lind. I. (744.745.)
 ἔκτι ὑπετροπίασεν, ἐκρίθη δὲ δι' ἑκτῆς. (745) πάντα ἐν
 τούτοις τοῖς χρόνοις ἐκταῖα, ὁδοαῖα ἐκρίνετο. περὶ
 πληθύνον δύσας ἡ Μεανδρίου τοῦ τυφλοῦ ἀντίκα γλωρὸν
 καὶ ἀντίκα πτυῶδες ἔπτυσσε περὶ ἑκτὴν, καὶ ἥπατος ζύμωσις,
 καὶ κάτω ὑποχώρησις ὀλίγη. σαρκοπυῶδες ἄνω, ὀλίγα, λευκά,
 πλατέα ἀνέπτυσεν, ἀπόσιτος, ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοστῇ.
 ἐκ τῶν γειτόνων Θεστορος οἰκέτις, ἐκ καυστικῶν ὑποχωρή-
 σιος χολώδους, συγνῆς, ὑποχονδρίου ἐντεταμένου. τῇ ἑκτῇ ἐξ
 ἐπισχεσίως οἱ κοιλίῃ λεπτά συγνὰ ἐς ἅπαξ διήλθε, καὶ εὐ-
 θὺς ἴδρωσε, καὶ ἐκρίθη, καὶ ἡ κοιλίῃ ἔστη. ἐς δὲ τὴν αὐ-
 τὴν ὥρην ῥιγώσασα ἐπυρέταινε, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν πάλιν
 ὥρην. ἡ Θερσάνδρου, λευκοφλεγματοῦ οὐ πάνυ ξοῦσα θῆ-
 λαζουσα, ἐπυρέταινε ὀξύ. ταύτῃ ἡ γλῶσσα ξυγκαύθη τῶν
 ἄλλων ξυγκαυμένων. ὑπὸ τὸν χρόνον τοῦτον γλῶσσά τε ἐρη-
 χύνετο ὥσπερ χαλαζώδει πυκνῷ [315] καὶ ἐλμίνθια κατὰ
 στόμα. περὶ δὲ τὴν κ' οὐ τελείως ἐκρίθη.

to in morbum recidit. Judicata vero est per sextum diem.
 Hisce temporibus omnia sexto et octavo die judicabantur.
 Sub vergiliarum occasum Meandri caeci uxor, statim ex
 virore pallescens, statimque purulentum circa sextum diem
 expuit, jecur in tumorem sublatum est, deorsum pauca de-
 misit, carniū purulentarum instar sputa pauca, alba, lata
 ore rejecit, cibos averfata est, mortem obiit circa vigesimum.
 Ex vicinia Thestoris famulae ex uestione alvi dejectio biliosa,
 copiosa et praecordiorum distensio adfuit. Ipsi sexto die
 post suppressionem ex alvo tenuia, copiosa semel prodire,
 statimque sudoribus judicata est, alvus rellitit. Sub eandem
 autem horam rigore correpta febricitavit, et rursus sub idem
 tempus sudoribus judicata. Therfandri uxor aquae inter-
 cutis specie quae pituita alba dicitur, non admodum labo-
 rans, cum lactaret graviter febricitavit. Huic ex reliquo-
 rum incendio lingua succensa est. Sub hoc tempus lingua
 etiam vel densa grandine exasperabatur, et lumbrici ore re-
 jecti. Ad vigesimum vero diem non est absolute judicata.

K L

Ed. Chart. IX. [315.] Foes. II. 1122. Ed. Lind. I. (745, 746.)

|| Περὶ δὲ πληϊάδων δύσιος ὁ Μητροφάντου τὴν κεφαλὴν πληγείς ὑπὸ ἑτέρου παιδὸς ὀστράκῳ καὶ ἀπογενόμενος δωδεκαετὴς, ἐπύρεσε. προφάσιος δὲ ὅτι σμήγων ἔτριψε τὰ περὶ τὸ ἔλκος καὶ μετεπύχθη, καὶ ἐξήρθη τὰ χεῖλεα αὐτίκα, διελεπτύνθη τὸ δέσμα πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἔλκος πρόσω. πρὶςθέντι δὲ οὐ βραδέως οὔτε πῦον ἐρύη οὔτε ἐκουφίσθη. παρὰ δὲ τὸ οὗς ἐδόκει παραπύσκειν, ἐπὶ τῇ γένει ἐπὶ τὰ ἀριστερά. ταύτῃ γὰρ καὶ τὸ ἔλκος. ἔπειτα τοῦτο (746) τε οὐκ ἀπεπύει, καὶ ὁ ὥμος ὁ δεξιὸς ἐνέπυσε ταχέως. ἀπέθανε περὶ αὐτὸ. μετὰ πληϊάδων δύσιος ὁ τὸ οὗς ἀλγίστως περὶ εἴκοσιν ἕσπερον ἄφρονος, τὰ ἐπὶ δεξιὰ τε ἀκρατῆς. ἀπύρετος ἴδρωσε. δεξιὸν οὗς, δεξιὸς ὀφθαλμὸς ἐστήκει οὐ κάρτα, καὶ ἐφείλετό τι ἐκ τοῦ κάτω μέρους. ἀριστερὰ δὲ ἤλαινεν αἰνῶς ὁ ὀφθαλμὸς ὀδυνώμενος. τράχηλος σκληρὸς ἀπεγένετο. τρίτην ὥρην ἴσως ὠδυνήθη ἕσπερον. μετὰ πληϊάδων δύσιν ὁ θεράπων ὁ τοῦ Ἀττικοῦ, ὑπὸ τέταρταίου ἀμ-

Sub vergiliarum occasum Metrophanti puer ab altero testa in caput ictus, cum ad duodecimum diem devenisset, febricitavit. In causa autem fuit quod cum ulcus abstergeret, partes ambientes perfricuit et perfrigeratus est, statimque ulceris labra intumuerunt, ultra ulcus undique cutis est extenusta. Cum vero non cunctanter sectus fuisset, neque pus effluxit, neque levamentum adfuit: sed secundum aurem ad maxillam sinistram videbatur pus colligi, hac enim parte ulcus extitit. Tandem neque hoc etiam suppuravit, et in humerum dextrum pus subito collectum est. Extinctus est circiter vigesimum quartum. Post vergiliarum occasum cui auris dolebat, is circiter vigesimum ac postea voce destitutus est, et dextra corporis parte ad motionem impotens, absque febre sudoribus correptus est. Auris dextra dexterque oculus non valde constiterunt, et quiddam ex inferiore parte attrahere videbatur. Ex sinistra autem parte oculus cum gravi dolore distortus est. Cervix ad duritiem devenit, et tertia postea hora aequaliter doluit. Post vergiliarum occasum Attici famulus quartana correptus stupidus permanfit.

Ed. Chart. IX. [315.316.] Foss. II. 1122. 1123. Ed. Lind. I. (746. 747.)
 σκύμενος τυφώδης ἰδρύνθη· ἕτερος τὴν αὐτὴν ὥρην ἀληθεύ-
 τυφωμανίῃ· ἐξ ἰσχίου καὶ σκέλεα ἦλθεν ὀδύνη, ἐπαύετο· πο-
 σταῖος, οὐ γινώσκω· ταύτην τὴν ὥρην φρικώδεις, ἐμετώδεις,
 καὶ μετὰ κρίσιν ἀπόσιτοι, καὶ χολώδεις, καὶ σπληνὲς μεγά-
 λοι, σκληροί, ὀδυνώδεις καὶ αἱμορροαγικοί. || τοῖσι δὲ τὴν
 αὐτὴν ὥρην μετὰ πληγῶν δύσας ἐκ ῥινῶν αἷμα χλοῶδες
 ἐπὶ σπληνίοισιν. [316] ἐν Κρανῶνι τῇ Νικοστράτου ληφθεί-
 σῃ, τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἔφθασεν αὐτίκα ἀκράτεια τραχήλου
 καὶ τῶν ἄλλων καὶ σίτος ἐγκατελείσθη μέχρι δεκάτης· πνεῦ-
 μα πυκνόν, σμικρόν, ἀκρασίη, ψηλαφῶσα δακτύλους, παρα-
 λέγουσα, ἰδρῶτες· εἰλκύνθη ἐπὶ τὰ δεξιὰ τραχήλος, στόμα,
 ὄμμα, ὤς· οὖρων ὑπόστασις λευκὴ, ὀροβώδης, ἐτέρῃ λευκὴ,
 ξυσματώδης ἄλλη, ὑπόχλωρος, λευκωδής· ταύτη ἔστιν ὅτε
 ὡς πριμελῶδες (747) ἐφίστατο τοῦτο ἀθρόον, οὐκ ἐπιπολὺ
 διεσκεδασμένον, οἷον τὸ ἐναιώρημα διεσκηγός· οἷον ἔξω ἐξ

Sub idem tempus alter vera typhomania, qui affectus ex
 phrenitide et lethargo mixtus est, correptus, ubi ad coxen-
 dicem et crura dolor venit, quievit. Quo vero id die factum
 sit nescio. Eodem tempore horrore tentati quidam et vo-
 mitionibus, post iudicationem cibos averfabantur, bile, lie-
 nis tumore, duritie, dolore et sanguinis fluore vexabantur.
 Quibusdam etiam sub idem tempus post vergiliarum occasum
 ob lienem affectum sanguis ex virore pallidus e naribus pro-
 fluxit. Cranone Nicostrati uxorem acceffione correptam,
 ad decimum quartum diem mox colli reliquarumque partium
 imbecillitas occupavit, et cibus intro conclusus fuit ad de-
 cimum usque diem. Spiratio crebra, parva et incontinentia,
 digitis palpabat, delirabat, sudores aderant. In dextram
 partem cervix, os, oculos, naris, contracta sunt. In urinis
 quod subsidebat album erat, ervi simile, aliud album, aliud
 ramenta referens, aliquantulum ex virore pallescens, len-
 tum farinae simile. Huic interdum velut adipale quiddam
 in summo extabat, idque confertum neque admodum disper-
 sum, velut quod in medio urinae suspensum innatat dispa-
 ratum, ovillo velleri non dissimile. Postea autem urina, in
 qua nihil subsidebat, reddebatur, et interdum quidem talis

Ed. Chart. IX. [516.] Foes. II. 1123. Ed. Lind. I. (747.)
 ὄϊος, οὐ τὸ ὑφιστάμενον ἔπειτα οὐρεῖται, καὶ τὸ μὲν τι τοιοῦτον, τὸ δὲ ἰδρυμένον. ἄλλο τοιοῦτον ὀλίγον, ἐπὶ πλατὺν διεσκεδασμένον, ἄλλο τεταραγμένον. ἕτερον τοιοῦτον, ἐναιώρημα τεφελίου ὑπομέλατος δοκίοντος πάχος ἔχειν. χαῦνον δὲ ἄλλο λεπτόν, ἄλλο ἐναιώρημα λεπτόν τοιοῦτον, ἄλλο οἷον ἵππου, ἄλλο οἷον τὰ ζοφώδεα. ὁ πρῶτος παρενεχθεὶς, μειράκιον, τούτῳ οἶρον καθαρὸν λεπτόν, πάντων διαχώρησις λεπτή, πολλή, ὄχλος, γλώσσα τρηχέη πάνυ, πυρετὸς περικαῆς, ἄγρυπνος, κοιλίη κυρτή. οὗτος παρέκρουσεν, οἶμαι, ὀγδόῃ, τρόπον τὸν ἀκόλαστον, ἀνίστασθαι, μάχεσθαι, αἰσχρομυθεῖν ἰσχυρῶς, οὐ τοιοῦτος ἐὼν. τούτῳ ἀθρόων οὔρων πολλῶν ἐλθόντων λεπτῶν ἐξ ἐπισχέσιος, ὕπτος ἐγένετο ξυρεχῆς καὶ ἰδρώς, κρίσιμος δοκέων ἐξ οὗ τοιοῦτος, ἴσως περὶ δεκάτην. ἔπειτα ἐξεμάνη τε αὐθις καὶ ἀπέθανε ταχέως ἐνδεκαταῖος, προφάσιος, οἶμαι, τοῦ πεινῆν ἄκρητον συχνὸν πρὶν ἐκμανῆναι. ὀλίγα ἔτεα αὐτῷ, εἴκοσι ἔγγυς.

erat, [interdum] vero in ea aliquid subfistebat. Quaedam etiam in qua paucum huiusmodi in latitudinem dispersum, quaedam returbata. Alia ejusmodi erat, ut quod in medio suspensum innatat, nubeculae aliquantulum nigrae simile, et crassitudinem quandam habere videretur. Quaedam vero mollis et tenuis, quaedam tale sublimamentum tenue habens, quaedam qualis veterini generis, quaedam velut tenebricosa continens. Qui primus mente captus est adolescens, urinam reddidit puram, tenuem, omnium dejectio tenuis, multa, sine bile fuit, lingua admodum aspera, febris perurens, pervigil, alvus intumescerebat. Hic desipuit octavo, ni fallor, die lascive admodum, exurgebat, pugnabat, valde obscena loquebatur, cum ab iis natura abhorreret. Hunc post redditas effusas ac multas tenues urinas ex suppressione, somnus continuus cepit et sudor, iccirco quod talis esset judicatorius existimatus, fere circa decimum diem. Postea et rursus vehementer insanit, et celeriter mortuus est undecimo die, ea de causa, ut arbitror, quod merum multum antequam vehementer desiperet potasset. Ei pauci erant anni, prope viginti.

Ed. Chart. IX. [516.517.] Foss. II. 1125. Ed. Lind. I. (747. 748.)

|| Τοῦ φθινοπώρου ἤμεσε χολήν μέλαιναν ἢ Εὐμενέος, καὶ αἱ ὁδμαὶ δὲ πρόδηλοι, καὶ οἱ φρικώδεις πυρετοὶ, καὶ αἱ καρδιαλγίαι. χολώδεα βραχέα ἀνεμοῦσα καὶ τὸ ἐλμίνθιον. διαχωρήματα λεπτά πάντα τὸν χρόνον πρὸ (748) πληϊάδων δίσσιος. ἔληγον περὶ αὐτὰς αἱ τε αἰμορροαγίαι καὶ βραχύντες-ροι οἱ πυρετοὶ καὶ ὑποστροφώδεις αὐτίκα, βραχέησιν ὑποστροφῇσι, καὶ ἀπόσῃσι, καὶ ἐφθοῖ, καὶ ἄσώδεις, καὶ καρ- [517] διαλγέες, καὶ θηριώδεις ἐν τῇσι κρίσεσι, καὶ ῥιγώδεις καὶ χολώδεις. μειράκιον ξέον τρίτῃ αἵμα ἐκ ῥινῶν πολλὸν, καὶ τετάρτῃ καὶ πέμπτῃ. ἕκτῃ ἴσταιτο κοσμίως, παρέκρουσεν. ἑβδομαῖος γαστήρ ἐστήκει, κομματώδης ἦν. ὑποστροφῇ τριταίῳ, ἐξέλιπε γαστήρ ἀντεχομένη. οὖρον οὐκ οἶδα, περὶ κρί-σιν οἶον ἔδει, περὶ δὲ πληϊάδων δίσσιος νότια καὶ ὑέτια ἦν. κατὰ τότε μειράκιον μυζώδεα, ὑπόχολα, πέποινα ὑπεχώρει γλίσχρα, συχνὰ διαχωρήματα. πῦρ συνεχές, γλῶσσα ξηρὴ, ἐκρίθη ἐκταῖος. ἑβδομαῖον αὐτὸς ἔλαβεν, ἀφῆκεν αὐθήμερον

Eumenis [conjux autumnno bilem atram vomitione rejecit. Quin et odores id declarabant, et febres horro- ris sensu insignes vexabant, et oris ventriculi dolores. Biliofa pauca vomuit et lumbricum. Dejectiones tenues erant per totum tempus ante vergiliarum occasum et circum eas cessabant, sanguinisque profluvia et breves febres brevibusque reversionibus statim revertentes aderant. In quibus aegri cibum averfabantur ac velut excocci erant, corporis incontinencia et oris ventriculi dolore vexabantur. Lumbricis conflictabantur circa judicationes, rigoreque erant affecti ac biliosi. Peregrino adolescenti tertio die et quarto et quinto multus e naribus sanguis profluxit, sexto modeste se gessit, desipuit. Septimo die alvus restitit, sopore detinebatur, tertio die morbi reversio facta est, alvus reniti desit. Urinam non vidi. Sub judicationem prout debebat se gessit. Sub vergiliarum autem occasum austrini flatus et pluviae aderant, tuncque adolescens mucosa, aliquantum biliosa, cocta, glutinosa et crebra alvi recrementa demisit, febris assidua aderat, lingua arida. Sexto die judicatione est absolutus. Septimo rursusprehendit eodemque die dimisit cum tre-

Ed. Chart. IX. [317.] Foef. II. 1125. 1126. Ed. Lind. I. (748. 749.)
 τρόμφ, ὡτὸς ῥεῦμα κατ' ἀριστερόν. γλίσχρον, παχὺ ἔκτε, τῷ παιδίῳ τῷ φαγεδαينوθέντι ὀδόντες οἱ ὑποκάτω, καὶ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω οἱ ἐμπρόσθιοι ἀνέπλεον. ἔγκοilon εἶχον, ὁστέον ὃν μὲν ἐκ τῆς ὑπερώης ἀπέρχεται, μέση ἵκει ἢ ῥίς ὃν δὲ οἱ ἄνω ὀδόντες οἱ ἐμπρόσθεν, πλατεῖα ἄκρη. ἀρι-
 θμούμενος ὁ πεμπταῖος ἀπὸ τῶν ἐμπρόσθεν, τέσσαρας ῥί-
 ζας κατὰ δύο συνεζευγμένας, ὡς πρὸς ἑκάτερον τῶν γειτό-
 νων ὀδόντων, ἄκρας ἀποκεκαμμένας εἰς τὸ εἶσω μέρος πά-
 σας. παρὰ τὸν τρίτον ὀδόντα ἀποπυήματα πλείω ἢ παρὰ τοὺς ἄλλους πάντας, καὶ τὰ ἐκ ῥινῶν παχέα ῥεύματα, καὶ ἀπὸ (749) κροτιάων ὀδύναι ἐκ τούτου μάλιστα γίνονται. ἐσθίεται οὗτος, μάλιστα ὁ πέμπτος. ἐκ μέσου μὲν κον-
 δυλον εἶχεν. δύο δὲ ἐμπρόσθεν ὁ μικρὸς, πρῶτος, ἐνδοθεν κατὰ τοὺς δύο ἐβέβρωτο. ῥίζαν μίαν παχέην ὀξέην εἶχεν ὁ ἑβδομος.

|| Τῷ Ἀθηναίῳ δὲ παιδίῳ ἄρσενι ὀδὼν ἐπ' ἀριστερὰ κάτω, ἄνω ὁ ἐπὶ δεξιᾷ. τούτου οὗς δεξιὸν ἐνεπύησεν, οὐκ

more. Sexto in aurem sinistram fluxio glutinosa, crassa decubuit. Puero ulcere exedente, phagedaenas vocant, affecto, inferiores dentes et ex superioribus ac inferioribus primores exundarunt et cavitatem reliquerunt. Quibus quidem os a palato discedit, iis medius defidet nasus. At quibus superiores primores dentes, iis summus nasus latus est. Qui quintus ab anterioribus numerabatur, quatuor habuit radices, quarum duae fere ad vicinum utrumque dentem connexae erant, suis extremis omnes ad interiora inflexas. Ad tertium dentem plures suppurationes quam ad caeteros omnes, et ex naribus crassae fluxiones, et ex temporibus dolores inde maxime contingunt. Exeditur iste praecipue quintus, et ex medio quidem tuberculum habebat. Ex duobus autem primoribus minor primus interna parte juxta duos erodebatur. Septimus radicem unam, crassam, acutam habebat.

Athenaeo autem puero masculo sinistra parte dens inferior, dextra superior doluit. Hujus auris dextra pus col-

Ed. Chart. IX. [517, 518.] Foesl. II. 1126. 1127. Ed. Lind. I. (749. 750.)
 ἔτι ἀλγέοντος. μετὰ δὲ πληϊάδα εὐδίαί ἐπινέφελοι καὶ ὁμί-
 λαι. κρίσιες πεμπταῖαι καὶ ἑκταῖαι καὶ ἐβδομαῖαι, ἔτι δὲ
 μακρότεραι. ὑποστροφώδες οἱ πυρετοὶ, καὶ ἐς τὸ πλανώ-
 δες, καὶ ἀπόσιτοι, καὶ χολώδες, καὶ δυσεντερίαὶ ἀπόσιτοι,
 πυρῶδες. [518] περὶ πληϊάδων δύσιος || τότια ἰσχυρῶς ἦν.
 αἰμορροαγία, καὶ τριταιοφνέες, καὶ ἡπιαλῶδες. ὁ ἐν τῷ
 σκυτιῷ ἡμορροάγησε κατακορῆς, διαχώρησις ὀλίγη. ἐκρίθη
 ἐβδομαῖος ῥίγι. ὁ παῖς ὁ παρὰ τὸ ἔσχατον καπηλεῖον
 ἡμορροάγησε τεταρταῖος. πολλὸν αὐτίκα ἐφλυήρει. γαστήρ
 ἀντίσχετο, ὑποχόνδριον ὀδυνῶδες σκληρόν. πρὸς βάλανον
 ἑκταῖω ὑπῆλθεν κακὰ χλωρά. ἐβδόμῃ προῖ, ῥιπιασμός. πολ-
 λὴ βοή, φλεβῶν σφυγμοὶ παρ' ὀμφαλόν. ἐν τοῖσιν ὀξυτά-
 τοισι τῶν πυρετῶν οἱ σφυγμοὶ πυκνότεροι καὶ μέγιστοι, οἷον
 τὸ ἐς δειλὴν παροξύνεσθαι, τοιοῦτον ἐν πάσῃ τῇ νόσῳ.
 πρὸς τὰς ἀρχὰς δὲ καὶ οἱ παροξυσμοὶ καὶ τὸ προῖ (750) τε-

legit, cum non amplius doleret. Post vergilias tempus pla-
 cidum, nubilosum et caliginosum fuit. Judicationes quinto
 et sexto et septimo die fiebant, itemque longius procede-
 bant. Februm reversiones aderant, quae ad inerrantes
 vergebant et cibum averfabantur, ac biliosae erant, et inte-
 stinorum difficultates cum ciborum fastidio et febre urgebant.
 Sub vergiliarum occasum anstrini flatus vehementer spira-
 bant, sanguinis profluvia, febres ad tertianarum naturam
 propius accedentes et cum rigore algidae grassabantur. Qui
 in lutrina erat et bile plurimum abundabat, sanguinem na-
 ribus profudit, alvi dejectio pauca aderat, septimo die cum
 rigore judicatione est absolutus. Puer ad extremam cau-
 ponam, quarto die sanguinem ex naribus effudit, illico
 multum nugabatur, alvus resistabat, cum praecordiis duris
 et dolentibus. Sexto die glande supposita, mala ex pallido
 virentia demissa sunt. Septimo sub matutinum tempus cor-
 poris jactatio, multus clamor, venarum ad umbilicum pul-
 sationes, ac velut in gravissimis febribus, pulsus creberrimi
 et maximi erant et per omnem morbum veluti ac vesperam
 accessiones movebantur. Ad dignoscenda autem principia
 et accessiones in considerationem adhibendae sunt, et ipsa

Ed. Chart. IX. [318.] Foef. II. 1127. Ed. Lind. I. (750.)
 ρον σκεπτεόν, καὶ τὸ συνεχέον, καὶ τὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ. μετὰ
 πληϊάδων δύσιας τότια, πέμπτη κρινόμενα διαλιπόντα μίαν
 λαμβάνει. τὰ δὲ πολλικώδεα ἐπιφλυκταινούμενα, οἷα τοῦ
 Ἀκανθίου Λαπύτω. περὶ δὲ πληϊάδων δύσιας ὑποφωσώδεα
 καὶ τρηγέα τὰ κνησμώδεα οὐκ ἐπιδακνύοντα, μᾶλλον μὲν
 ταύτην τὴν ὥρην, ἀτὰρ καὶ τὰ λειχηνώδεα ἐξαιρόμενα, ταῦτα
 ἦν οἱ, τῇ Πυθοδώρου καὶ τοῦ Καπηλίου ζὺν πυρετῷ ἕμα
 ἄροχόμενῳ, σχεδὸν τῇ Πυθοδώρου ἰσχίᾳ ἀκρατία. μετὰ πλη-
 ιάδων δύσιας, φρικώδεες. αἰμοῦράγικοι ἐκ ῥινῶν. ὁ μέντοι
 σκυτεὺς ἐκρίθη ἐβδομαῖος. μίην διαλιπὼν, μίην ἐλάμβανεν.
 αὐθις τετάρτῃ ἐκρίθη. ἄλλος τῶν παρὰ Λεωνύδεος ἐκρίθη
 ἐβδόμῃ, ἄλλος τετάρτῃ. Μόσχος ἐνάτῃ λυῦρον ἐξ ἀριστεροῦ.
 βραχὺ δὲ ἐκ δεξιῶν μυκηῖρος. πρὸς τὰς ἰδὲ κρίσιν. ἣ ἔδει
 ἀρξάμενα παρωξύνετο ἀμαρτιάδες βρωμάτων ἰς ἐγένοντο. παρὰ
 τὸ οὗς ἐπὶ δεξιᾷ σμικρὸν ἔσωθεν σκληρόν. ἔξωθεν σμικρὸν

temporis tempestivitas et continuïtas et anni tempus. A
 vergiliarum occasu austrini flatus spirabant, quae quinto die
 judicabantur, uno intermissio prehendebant. Quae vero
 pustulae erumpebant adinstar foliorum molles et laxae erant,
 quale quid Acanthio Lapyto contigit. At circa vergiliarum
 occasum cutim scabies et asperitates pruriginosae quadan-
 tenus infestabant, absque humoris lacrimatione, et prae-
 cipue quidem hac anni tempestate. Quin etiam impetigines
 in tumorem sublatae aderant. Hujusmodi erant quae Pytho-
 dori conjugi et Capelio una cum febre contigerant. Sub
 ejus initia fere Pythodori uxori coxendicum impotentia
 aderat. Post vergiliarum occasum horrores aegros tenuerunt,
 et sanguinis e naribus profluvia. Sutor certe quidam septimo
 die judicatione est absolutus. Ubi unum diem intermisset,
 altero prehendisset, rursus quarto judicatus est. Quidam
 ex his, qui apud Leocydem erant, septimo judicatus est,
 quarto alius. Moscho nono die largus ex nare sinistra, pau-
 cus autem e dextra sanguis effluxit. In decimum quartum
 diem, prout debebat, judicatio ab initio commovebatur.
 Decimo septimo errata in ciborum ratione contingebant.

Ed. Chart. IX. [318, 319.] Foesl. II. 1127. 1128. Ed. Lind. I. (750. 751.)
 χαῦνον. ὀδυνώδες οὐδὲν ἐπεδίδου, ἰθὺς ἐπεγένειο νυκτός. τοῖσι
 πάνυ χολώδεσιν, ἐκπύοις μάλιστα ὀλῶ ἱκέλη ἢ κάρθαρσι.
 οἷον ὁ τὴν σικυήν προσβαλλόμενος, ἐπεὶ ἐς τὸ ἰσχυρόν ὀδύνη
 τούτῳ ἐς σκέλος κάτω ἦλθε, καὶ ἐρῆϊσεν.

[319] || Ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμείου ἱπποῦ καταπεσσὼν, ὃ οὐ
 προσεβλήθη αὐτίκα σικυή. ἐκαύθη ἔσω, καὶ κ' ἐπαλιγνό-
 (751)τησεν. αἰμορροαγικά καὶ τραυώδεα καὶ ἐσθιόμενα. ἡ
 Τερεδίη τεταρταίῃ ἀπέφθειρεν, ὥς ἔφη τριηκοστῆν ἄρῃεν,
 γαστήρ ὑγρὰ λεπτή, ξυνεκαύθη γλῶσσα, κρίσις τεταρταίῃ.
 μετὰ πληγῶν δύσας σπληνώδεα, καὶ μέχρι πέμπτης ἔρῃει.
 ἐκρίθη, ἐβδομαίῳ δὲ ἴοντι οὖρον, οἷον ὀρόβων πλύμα,
 ὅμοιον αὐτὸ ἐωυτῶ, ἔπειτα καθαρόν, ὑποστροφή. διέλιπέ τε
 καὶ τῷ Μεγάρεος, πλήν αἷμα οὐκ ἐρῃή. οὖρον οἷον τὸ
 Ἀρτιγένεος, λευκόν, παχὺ, ὅμοιον. ἡλίου χειμερινῶν τρο-
 πείων, ἄστρον οὐ σμικρόν, πέμπτη, δ' ὕστερον ἑκάστῳν σει-
 σμός. ἡ δ' ἐν Περὶνθῳ ἔμεινε ἀσθματώδης ἡ Ἀρτιγένεος,

Decimo nono noctu enatum est ad aurem dextram tubercu-
 lum parvum, intus durum, foris paulum molle dolorem in-
 ferens, nec remittens. Purgatione rejecta sunt admodum
 biliosa, purulenta, faeciae atramento maxime similia. Ne-
 que fecus ac is cui admota cucurbitula, cum dolor ad coxen-
 dicem esset, in crus descendit, allevatus est.

Qui de fornace figuli decidit, cui nec illico admota est
 cucurbitula, intus ustus est, ac vigesimo malum recruduit,
 cum sanguinis profluvio foeculenta et erodentia prodierunt.
 Mulier Tenedia quarto die masculum triginta dierum, ut
 aiebat, abortione rejecit, alvus liquida, tenuia demisit, lin-
 gua exusta est, quarto die judicatio contigit. Post vergilia-
 rum occasum lienis affectus aderant, et ad quintum usque
 diem sanguinis e naribus profluvium, judicatio obtigit. Cui-
 dam septimo die urina ervi loturae similis prodiit, sibi ipsi
 perfimilis, deinde pura, recidiva facta est. Intermitit quo-
 que et Megarensis filio, praeterquam quod sanguis non pro-
 fluxit. Urina qualis Artigeni, alba, crassa, similis. Sub
 brumam sidus insigne visum est, quinto autem post sextoque
 die terrae motus extitit. Antigenis uxor quae in Perintho

Ed. Chart. IX. [319. 320.] Foes. II. 1128. 1129. Ed. Lind. I. (751. 752.)
 ἢ οὐκ εἰδυῖα εἰ ἔχει, ἐρυθρὰ ἐπιφαίνόμενα, ἄλλοτε καὶ ἄλ-
 λοτε γαστήρ σμικρὴ, ἄλλοτε μεγάλη. βήσσουσα γὰρ, οἶμαι,
 ἐτύγγανεν, ὁδοιπορῆσαι θάσσον. μὴν ἦν ὄγδοος, ἰδυίῃ
 προπυρεταίνουσα. ἢ δὲ τοῦ Ἀπημάντου ἀδελφεοῦ γυνὴ
 ἀπέφθειρεν ἐξήκονθ' ἡμερῶν, ὡς ἔφη, ἐβδομαίῃ θήλῃ, περὶ
 δὲ ἐνάτην ἐθορυβήθη. μετὰ δὲ κρίσιν τὰ δεξιὰ ἤλγει, ὡς ἂν
 ὑπὸ ἀποστροφῆς. αὐτὴ εἶχε ταχέως καὶ ἀπέφθειρεν. ἑτέρῃ
 λευκοῖς θυγατέρα ἔτεκεν, ἑτέρῃ || ἐρυθροῖς ὡς ἔδει, [320]
 φρικώδεις, ἀσώδεις, ἀπόσιτοι, ὑποστροφώδεις, χολώδεις,
 αἱμορροϊκοὶ, ὑπόσπληνοι, ὀδυνώδεα τρόπον ἐκ τῶν ἀριστε-
 ρων οἱ πλείστοι. τῇ Ἀπημάντου, ἢ ἑστραπτο, ταύτῃ τὸν
 ὀφθαλμὸν τὸν δεξιόν, τὸν δὲ κενεῶνα ἐπὶ τὰ ἑτέρα. (752)
 ἢ Ἀριστοφῶντος θυγάτηρ τῇ τρίτῃ καὶ τῇ ε' ἐπυρέσθη.
 ξηρὴ διετέλει τὰ πλείστα. γαστήρ μέντοι παραχῶδης ταύτῃ,
 δύσκριτα, ὑπὲρ τριήκοντα ἐπαύσατο. φλύκταιναι μὲν ἐκ κύ-

erat, suspiriosa perseveravit, cui nescienti an uterum ferret,
 rubra comparuerunt, venterque interdum parvus, interdum
 magnus videbatur. Semper tussiebat ac si celeriter viam
 conficere contingeret. Mensis agebatur octavus cum consi-
 tit, febre prius tentata. Conjux fratris Apemanti septimo
 die, ut dixit, foemellam sexaginta dierum abortione rejecit,
 ad nonum vero diem perturbata est. Post judicationem
 dextra parte dolor erat, ac si ex conversione accidisset.
 Haec celeriter foetum concipiebat et perdebat. Quaedam
 cum albo fluore filiam peperit, quaedam cum rubro, ut con-
 veniebat. Horrore vexabantur aegri corporis incontinentia
 jactabantur, cibos averfabantur, morborum reversionibus
 tentabantur, biliosi sanguinis eruptionibus obnoxii, lienis
 affectibus aliquantulum vexati, sinistra parte plurimi dolo-
 rem sentientes. Apemanti uxori cum in hanc partem con-
 vertebatur, dexter oculus doluit; si in alteram, lateris in-
 anitas. Aristophontis filiam febris tertio et quinto die pre-
 hendit, sicca plurimum permansit, alvus tamen huic con-
 turbata est, difficilis judicatio fuit, supra triginta dies ces-
 savit. Pusulae quidem ex laboribus non vehementibus ad

Ed. Chart. IX. [320. 321.] Foef. II. 1129. Ed. Lind. I. (752.)
 πων οὐ κάρτα ἰσχυρῶν. ἀφικνεῦνται ἐς ἑβδόμην, ὑποπέλιοι.
 ῥίγος τῇ ὀπισθεν τοῦ Ἡρώου παιδίσκη ἐγένετο. αἱ δὲ λευ-
 καὶ μεγάλαι, οὐδ' αὐταὶ πάνυ χρησταί. τῶν κατορέων καὶ
 ὑπνωδῶν καὶ μὴ ξυμπιπτόντων καὶ χολῆς ἀντεχομένης, καὶ
 ἢν ὑγρὴ ἢ ἢ σκληρὴ, οὐ ξυμπιπτοντες. Ζωίλου τοῦ τέκτορος
 τρομώδεες σφυγμοί, πωθροί, οὐρησις καὶ κοιλία μετρίως
 ἀχρεώς. ἥτρου ἔντασις ἐκατέρωθεν ἐς ἰθὺς, μέχρις ὀμφαλου
 ζὺν ὅξεϊ, ἀπόσιτος, διπλώδης. ἡ παρὰ Τηκομαίου Ἀγορινίου
 θυγάτηρ, ἐν γαστρὶ ἀσήμεως ἀρξαμένη διμήνου ἔμετος φλε-
 γματώδης, ὅτε δὲ χολώδης ἐρρήξε. χαλεπῶς ἔτεκε, τελίως
 ἐκαθάρθη. ἔμετος ὁμοίος μέχρι τριηκοστῆς. ἔπειτα γαστήρ
 ἐταράχθη, καὶ ὁ ἔμετος ἐπαύσατο, λειπτερή, γυναικεία οὐκ
 ἐγένετο, δύο ἑτέων χειμῶνος ἔσχεν αἰμορροΐδας. οἱ δύο ἀδελ-
 φοί, οἱ τοῦ Κέκροπος οἰκεῖοι. οἷσι τὰ μέλανα κατ' ἀρχὰς
 διήει. ὑπότρυ[321]γα καρυκοειδέα, ἐκ κατακορέων ἀφρα-

diem septimum perveniunt, aliquantulum lividae. Rigor
 ancillam, quae post Heroum habitabat, corripuit. At albae
 et magnae fere improbantur in alto stupore, quem catochon
 dicunt, correptis, somniculosis et quibus corporis moles
 non concidit et bilis refultat, atque etiam ubi non confidunt,
 sive alvus lubrica sit sive dura. Zoilo fabro pulsus tremuli,
 tardj. Lotium et alvi recrementum modice decoloratum
 fuit, imi ventris contentio utrimque in directum ad umbili-
 cum pertingens cum gravi febre, cibos averfabatur, liticu-
 losus. Apud Tecomaenum praefecti annonae filiae, cum in-
 certum esset, an uterum gestare inciperet, duorum mensium
 spatio vomitus pituitosus, interdum etiam biliosus erapit,
 difficulter peperit, integre purgata est. Ad trigesimum diem
 similis vomitus perseveravit, deinde alvo conturbata vomitus
 cessavit. Laevitas intestinorum adfuit, neque menses prod-
 ierunt, duorum annorum spatio per hiemem profluvium
 per ora venarum sanguinem fundere solita, passa est. Duo
 fratres Cecropis propinqui, quibus circa initia nigra demit-
 tebantur, aliquantulum foeculenta et condimentis ex san-
 guine paratis affinia, quae ex bile saturatis et spumantibus

Ed. Chart. IX. [321.] Foef. II. 1129—1151. Ed. Lind. I. (752. 753.)
 δέων χολώδεα ἦσαν. ὅς τὸν ἔτιον ἐκ συνθήκης ἤρεν, ἐπυρέ-
 ταιεν αὐτίκα, τριταίῳ ἡμοῦράγησεν. ὃ καὶ ε' ζ' καὶ η' ἐκρίθη
 κοιλίῃ ὑγρή. (753) ὁ ἐκ μετάλλων, ὑποχόνδριον δεξιὸν ἐκ-
 τεταμένον, σπλῆν μέγας, καὶ κοιλίῃ ἐντεταμένη. ὑπόσκληρα,
 πνευματώδης, ἄχρους τοῦτο ἐς γόνυ ἀριστερόν, ὑποστροφῇ,
 δι' ὅλου ἐκρίθη. ὁ Τημένεω εἶχε τι πνεύματος ὡς χλωώδης
 εἰς τῶτα, ἐς χεῖρας χλωώδης.

|| Ὁ τῆς λεγοῦς ἀνὴρ ὁ παρὰ τὰ Σιτοδόκου, ὁ ἰκτεριώδης
 πρὸς ὃν ἐβδομαῖον ἐσηλθον, ὀγδόῃ ἀπώλετο, οὔτε οὐρῶν
 οὔτε διαχωρέων. ὑποχόνδρια μεγάλα καὶ σκληρὰ, καὶ πνεῦμα
 πυκνόν. οὗτος ἀπολλύμενος, οὐδ' ὑπὸ πόνου ἐνότισε τὸ
 μέτωπον. ἢ τοῦτου γυνή || ἐξέβαλε θῆλυ ἐβδόμῃ ἐβδόμῳ
 μηνί, ἐφάνη δὲ τετάρτη. ταύτην μὲν ἐν ὄρχῃ ποδῶν ὀδύνη
 εἶχε. λήγοντος δὲ τοῦ πυρετοῦ πνεῦμα οὐκ ἐλύθη, ἀλλ' ἐγ-
 καταλείφθη ἐς χεῖρας ὀδύνη καὶ βραχίονα. ὑποστροφῇ διὰ

cum virore pallecebant. Qui ex pacto asinum sustulit illico
 febricitavit, tertio die sanguinem e naribus profudit, et
 quarto et quinto et septimo et octavo, judicatione est abso-
 lutus cum alvo lubrica. Qui circa fodinas versabatur prae-
 cordia dextra contenta habebat, lien magnus erat et alvus
 distenta, aliquantulum indurata, inflatus fuit, decolor.
 Huic in genu sinistrum decubuit, morbi reversio facta est,
 in totum judicatione est absolutus. Temenei filius quandam
 habuit spirandi difficultatem, adeo ut ex viridi pallefceret,
 qui color ad dorsum et manus transit.

Puerperae maritus prope Sitodocum, aurigine con-
 flictatus, ad quem die septimo profectus sum, mortuus est
 octavo, neque urinam reddens, neque alvi excrementa de-
 jiciens. Praecordia magna et dura erant et spiratio crebra.
 Hic moriens ne prae dolore quidem frontem sudore made-
 fecit. Hujus uxor foemellam septimestrem septimo die ejecit,
 quarto autem die comparuit. Eam certe circa initia pedum
 dolor tennit. Desinente autem febre, spirandi difficultas
 soluta non est, sed intus relictæ. Manus et brachium dolor
 tentavit. Morbi reversio quam dintissime tennit, quibus ante

Ed. Chart. IX. [321.] Foesl. II. 1131. Ed. Lind. I. (753. 754.)
 μηκίστου ἔλαβεν οὖτος ἐπέσχητο οὖρα πρὸ κρίσιος· ἡ παρὰ
 Τιμένεω ἀδελφεῇ ξὺν ῥίγει ἐκρίθη· τοῦ χλωώδεος δὲ λήγον-
 τος ταχέως, χεῖρες καὶ ὦμοι· τούτων δὲ ληγόντων, κεφαλῆς-
 ὀφθαλμῶν τὰ ἄνω βλέφαρα ἐπλήσθη καὶ ἔδακρυρῶόει, οὐκ
 οἶδα τὰ λοιπά· ἐκρίθη περὶ ζ' τοῦ πρώτου· ὁ δὲ Μεάνδρου
 ἀμπελογόος ὡσαύτως· πλήν γαστήρ καταρχὰς λεπτὰ ἐδίδου,
 ἔπειτα ἔστη, καὶ τὸ οὖρον ἐκρίθη, οὐκ ἐρῶίγωσεν ἐβδόμῃ
 ἡμέρῃ, ὅτι ἡ γαστήρ προεταράχθη· ὁ Ποταμῶνος, τούτῳ
 (754) κοιλίῃ οὐ διήει ἐβδομαίῳ· πρὸ κρίσιος δύο ἡμέρας
 οὐκ ἐρῶίγωσεν, διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ οὖρον ἔσχετο· ὁ ἑδὼς τοῦ
 Ἡγησιστρατίου, ὅτῳ ἀποπύημα παρ' ὀφθαλμὸν καὶ ἀπεπύησε
 παρὰ τὸ ἔσχατον, καὶ αὐτῷ ἐξηίθη ὁ ὀφθαλμός, καὶ κατὰ
 ῥίνας πῦον ἤκε παχύ· παρὰ τὸ οὖλον σαρκία σμικρὰ στρογ-
 γύλα ἀπῆλθε· τούτῳ παρὰ τὸν τρίτον ἐδόκει ἀποπυῆσθαι.
 ἔπειτα ἀπειρέπετο· ἐξαίφνης δὲ ᾤδησεν ἡ γνάθος καὶ ὀφθαλ-
 μοί· οἷσιν ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποστάσεις ἐν καύσοις· ἐξέρου-

judicationem urinae refliterunt. Soror quae apud Teme-
 neum erat, cum rigore judicatione est absoluta. Statim au-
 tem deficiente colore ex viridi pallefcente, manus et humeri
 dolorem fenserunt, atque his cessantibus, caput. Oculorum
 superiores palpebrae in tumorem sublatae sunt et lachrymas
 profuderunt. Ignoro reliqua. Circa septimum diem primum,
 judicatione est absoluta. Eodem modo se gessit Meandri
 vinitor, nisi quod alvus circa initia tenuia reddidit, deinde
 subfilit, urinaque judicatione reddita. Septimo die rigor
 non adfuit, quod antea alvus conturbata fuerit. Potamonis
 filius, cui alvus septimo die non demisit, duobus ante judi-
 cationem diebus non riguit, iccirco neque urina subfillebat.
 Hegesifiltratio suppuratio ad oculum enata est et extremus
 dens suppuravit, rursusque curatus est oculus et per nares
 pus crassum descendit. Ad gingivam carunculae parvae,
 rotundae, discesserunt. Huic circiter tertium diem affore
 suppuratio videbatur, deinde retro convertebatur. Confer-
 tim autem mala et oculi intumuerunt. Quibus in febribus
 ardentibus ad oculos aliquid abscedebat, hi praerubras ma-

Ed. Chart. IX. [321. 322.] Foes. II. 1151. Ed. Lind. I. (754. 755.)
 θροὶ γνάθους, καὶ αἱμορροατικοί. ἅτῃ καὶ οἷσι παρὰ τὰ
 ὠτὰ ἔστιν. ἴσως δὲ καὶ ἀποστάσεις ἐς ἄρθρα [322] μᾶλλον,
 οὐ μὴν σάφα οἶδα. τὰ ῥίγια τρομώδεις. ὑποχονδρίου ἔντα-
 σις. γυναικεῖα ἐπεφάνη δεκάτη καὶ ἐβδόμη, ἐκρίθη διὰ τέ-
 λους. εἴ γε μὴν οὕτως ἐνέμεινεν, ἐκρίθη τρίτη, ἄλλη πέμπτη,
 ἄλλη ἐβδόμη ἐκρίθη. τῷ Ἡγησιστράτῳ οἱ δύο ὀδόντες οἱ
 ἔσχατοι τὰ πρὸς ἀλλήλους ἐβέβρωτον. ὁ ἔσχατος εἶχεν ἄνω-
 θεν τοῦ οὐλοῦ δύο κονδίλους, ἓνα μὲν κατὰ βρῶμα, ἓνα δὲ
 ἐπὶ θάτερον. ἥ δὲ οἱ δύο, ταύτη ῥίξαι πλυτεῖαι ἔκειτο ἐκ
 δύο ξυνέπιπτεν ἐπὶ τὰ ἑτέρα. μία ἡμυσία, πρὸς στοργγύλη.
 γυναικὶ ἢ ἡμορροαγῆσε δὲ καὶ σὺ ἐβδομαίῃ ἐκρίθη, ἐξέρουθος.
 γυναικὶ καρηβαρικῇ ἰσχυρῶς, ταύτη ἐκρίθη περὶ εἰκοστήν. εἰ-
 κοστῇ καυσώδης ὑποχόνδρια. ἐβδόμη οὐ κάρτα ἡμορροαγῆσε
 διαχωρήμα(755)τα λεπτά, ἐς ὀφθαλμὸν δεξιὸν περὶ ὀγδόην.
 ἀνδρὶ ταῦτά, πλήν ἐβδόμη ἐκρίθη ὑπόσπληνος ἐς τὰ ἀρι-

las habebant, et sanguinem ex naribus profundeabant. Quin
 etiam et quibus tumores ad aures sublati erant, fortassis
 autem potius ad articulos abscessus colligebantur, neque ta-
 men id pro comperto habeo. Rigores quibusdam cum tre-
 more aderant, praecordiorum distentio, muliebria decimo
 septimo compaerunt et absolutam judicationem fecerunt.
 Quae quidem si sic perseverarent, tertio die, partim etiam
 quinto, partim septimo judicatio contingebat. Hegesiftrato
 duo extremi dentes invicem erodebantur, extremus habebat
 supra gingivam duo tubercula, unum quidem juxta erosio-
 nem, alterum vero altera ex parte. Qua vero parte duo
 dentes sese contingebant, ibi radices latae, similes, binae
 sibi invicem respondebant, altera ex parte una erat medietas,
 praeterea rotunda. Mulier, cui sanguis quarto et sexto die
 e naribus profluxit, septimo judicatione est absoluta cum
 maximo rubore. Mulieri vehementi capitis gravitate labo-
 ranti, judicatio circiter vigesimum diem contigit. Vigesimo
 magno praecordiorum aestu tenebatur. Septimo non multus
 sanguis e naribus profluxit, dejectiones tenues. Ad octavum
 in oculum dextrum decubuit. Viro eadem contigerunt, nisi

Ed. Chart. IX. [322, 323.] Foesl. II. 1151, 1152. Ed. Lind. I. (755.)
 στερὰ. ὑγδοηκοσταίῳ καὶ χρονιώτερον τοῦτο τὰ τοῦ ὀφθαλ-
 μοῦ, ἴσως ὅτι ὕστερον τῆς κρίσεως καὶ ὅτι πολλά. Τημένεω
 ἀδελφῇ πνευματώδης ὑποχόνδρια καὶ ἐντεταμένα ἐφάνη διὰ
 χρόνου. εἰ δὲ καὶ εἶχε τι νήπιον, οὐκ οἶδα, γαστήρ τὰ πρῶτα
 ἐστιγχυῖα, καὶ ἐμετώδης τότε, ἔπειτα οὐκ ἔτι. γαστήρ γὰρ
 διήμι πολλά γλισχροχόλα, ὑποχόνδριον οὐκ ἐκώλυεν. ἡ ἐς
 τὸν μέγαν τῆς δεξιῆς φλεγμονή, κατὰ ῥήξιν, καὶ ἐπεχώρει
 ἀνωτέρω. τοῦτου γενομένου βελτίων ἐγένετο, καὶ γὰρ κατα-
 φορὴ ἥσσον καὶ πυρετός, καὶ τινὲ καὶ εὐπρωτέρη, ὅτι ἄνω
 ἡμεῖς ἔμετον κακόν. ἐξκαιδεκάτῃ ἰσχνὸν ἐγένετο καὶ πνεῦμα
 πυκνόν, καὶ πυρετός, ἀπέθανεν. αὕτη ἐπύρεξις πρὸ τῆς ἀπο-
 στάσεως. ἐβδόμῃ μετὰ τὴν ἀπόστασιν ἀπώλετο. ἦν καὶ αὕτη
 τοῦ ἐξερευθροῦ τρόπος.

[323] || Ὁ παῖς ὃς ἦν τῆς γυναικὸς τῆς τοῦ Ἀπημάν-
 του ἀδελφῆς, ὑποχόνδρια μεγάλα καὶ σπλὴν πνευματώδης,

quod septimo die judicatio facta est, liene in sinistris ali-
 quantulum intumefcente. Huic ad octogesimum diem, at-
 que etiam longiores oculi affectus obvenerunt, ideo for-
 tassis quod a judicatione contigissent, et quod multi essent.
 Temenei forori inflata praecordia et distenta longo ex in-
 tervallo apparuerunt. An vero etiam praegnans esset,
 non satis compertum habui. Alvus primum reslitterat,
 tuncque vomitione conflictabatur, quae postea non amplius
 aderat. Multa namque glutinosa et biliosa alvus demisit,
 neque praecordia obstabant. Undecimo die ad dextrae
 pollicem inflammatio oborta est, alvus affatim perrupit et
 superiore parte concessit, ex quo melius habuit. Etenim
 in somnum delatio et febris minuebatur et quodammodo
 etiam facilior erat spiratio, quod per superiora pravum
 quiddam vomitu rejecerat. Decimo sexto tenuis et crebra
 spiratio contigit et febris, mortua est. Ipsam febris ante
 abscessum corripuit, et septimo ab abscessu periit. Fuit et
 haec quodammodo rubicunda.

Apemanti fororis filius praecordia tumida et lienem
 habuit, crebra spiratio erat, alvi egestio glutinosa et biliosa

HIPPOCRATES TOM. III.

L1

Ed. Chart. IX. [523.] Foesl. II. 1152, 1153. Ed. Lind. I. (755, 756.)
 διαχωρησις γλισχρολόγος, ὑπόκοπος, κοπιώδης ἐξ ἔργων εὐ-
 κοσμίως ἐς πόδας, καὶ κρίσις ἥρα τοῖσι κοπιώδεσιν ἐς ὕ-
 θρα, καὶ οὐκ ἐς ὀφθαλμόν. τὰ ὑποχόνδρια δὲ ἐκτεταμένα
 ἦν, καὶ δὴ καὶ ἦν τι βηχίον ξηρόν ἡσυχῇ. τὰ ἐγκαταλιμπα-
 νόμενα μετὰ κρίσιν, ὑποστροφώδεα, καὶ τὰ ἐν αὐτῇσι τῇσι
 τοῖσιν ἀποκριτόμενα, || (756) πύαλον προπεπαινόμενον.
 ἡ γαστήρ, ἀκρασία, καὶ ταυτὰ. Ἀπῆμαντος, ὃ τὰ ἐν τῇ ἔδρῃ
 ἀλγήματα ἐν τῷ δεξιῷ κενεῶν καὶ παρὰ τὸν ὀμφαλὸν ἀ-
 τώθεν ὀλίγον, καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸ τοῦ ἀλγήματος προσοῦρει
 αἱματώδες. ἔληξε τρίτη, καὶ ὁ τέκτων ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐκ τῆς
 αὐτῆς ἰξίος, καὶ οὗτος προσοῦρει αἱματώδες. λήγοντος δὲ ἀμ-
 φότεροι ὑποστίσεις εἶχον καὶ τοῦτο τρίτη. ἐπεχλαινέτο δὲ
 πλεῖστα Ἀπῆμαντος, ὁ ἕτερος οὐκ εἶοι, εἰ μὴ ἐπὶ τὰ ἀρι-
 στερά, καὶ Νικοστράτῳ προσεγένειό τι τὰ ὕστατα ἐκ τῶν
 δεξιῶν, κατώτερον ἢ οἷσι ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι. πρόμακρα δὲ
 πρὸ τοῦ κενεῶνος, μέχρι πρὸς ὀμφαλὸν ἀμφοτέροισιν. ἡ γρηαίη

quibusdam stercorebus permixtis. Cum ex opere defatigatus
 esset, vigesimo die in pedes abscessus decubuit, idque ex
 judicatione. Ex eo fortassis quod lassitudinis sensum ha-
 bentibus abscessus articulos potius petunt quam oculum.
 Praecordia vero distenta erant, et sane etiam tussicula
 quaedam paululum sicca vexabat. Quae relinquuntur post
 judicationem recidivas adferre solent, et quae in ipsis mor-
 bis excernuntur, sputum praematurum, alvus, vita intem-
 perans et talia hujusmodi. Apemantum sedis dolores ve-
 xabant, et dextri lateris inanitatem, atque ad umbilicum
 paulo infra pertingebant. Et dextra parte ante dolorem
 urina cruenta prorupit, tertio die desit. Et faber oppo-
 sita parte ex eadem rectitudine dolorem sensit atque huic
 etiam urina cruenta prorupit. Quae ubi desisset, utrique
 in urinis quiddam subsidebat, idque tertio die. Plurimum
 autem subinde incalecebat Apemantus, quod non nisi si-
 nistra parte sentiebat alter. Nicosttrato etiam ad extremas
 partes dextras aliquid accidit, paulo infra quam quibus in
 sinistris. Oblongum vero quiddam supra lateris inanitatem
 utrisque ad umbilicum usque extendebatur. Anus apud

Ed. Chart. IX. [323. 324.] Foesl. II. 1133. Ed. Lind. I. (756. 757.)
 ἢ κατὰ Σωσιλέω λευκοφλέματος. κνήμῃσι σκληροῖσιν οἰδή-
 μασι, λευκοῖσι, φολιθώδεσι, καὶ πόδες. ἴσσον δέ, ἣν δὲ καὶ
 ἐν τοῖσι κάτω τῶν μηρῶν, τοῖσι δὲ πολλοῖσι δυσέξοδον τοῦ-
 το. αὐτὸ καὶ ὁσφύϊ καὶ λεπτόγαστρος ὑποχόνδρια ὑπολά-
 παρα, πνευματώδεις δὲ οὐ κάρτα. ἣν δὲ ληγόντων τῶν πλεί-
 στων, μελέτη καὶ ἄλλη ἦν ἐγλανκώθη ἢ ὄψις. ταύτη μὲν
 τῶν ὁμμάτων, ἥσυχώτερα δὲ τι σμικρὸν ἦν. ἰσχίου δὲ καὶ
 σκέλεος ὑστερικὴ ἦν, δοκέοντα ἀλγήματα εἶναι. προσθεμένη
 εὐώδεις ἐξ ἀλγίου καὶ μύρου. ξυνέβη ταχέως ἀναδοθῆναι καὶ
 τελευτῆσαι. χρόνος [324] τῇ ἐς ὀφθαλμοὺς ἀποστάσει ἐπι-
 αὐτός. περιουφιακώδης, ὥ καὶ τὰ ἐξανθήματα ἐξεσάκη οὐ
 τελέως. ἔστι δὲ (757) καὶ ἀπὸ τῶν συρμάτων τοιαῦτα, ἐν
 τῇ Ἰππολόχου κόμῃ παῖς ὃ ἐν τοῖσι ὑποχόνδριοις τὸ περι-
 ληβανόμενον περὶ ἀμφότερα ἦν τῶντων. σκληρὸν δὲ καὶ
 κατωθεν ἔχον ὑπόλαμψιν ἐμμερῇ τῇ τοῦ χαλκίως, τῇ ὑδρο-
 πιδεῖ, ἣ λεπτὰ ἐλθόντα μέρος τι ἐλάπαξεν. ἣν δὲ καὶ

Sofileum aquae intercutem specie, quae pituita alba dicitur,
 laborabat. Tibiae tumoribus duris, albis et mollibus ve-
 xabantur, pedesque etfi minus, qui etiam partes infra fe-
 mora pertingebant. Idque plerisque difficilem exitum mi-
 nabatur. Quin etiam lumbos pervadebant et venter tenuis
 erat, praecordia subinania, anhelosi vero non admodum.
 Cessantibus autem plurimis, etiam alia ineumbebat cura,
 ubi oculorum acies caesia reddebatur. Ac ipsa quidem
 oculorum cura paulo quidem lenior erat. Coxendicis au-
 tem et cruris doloris ex utero pendere videbantur. Quos
 supposito medicamento odorato ex farina et unguento, fla-
 tum discuti et disjicere contigit. Tempus autem ejus quod
 in oculum abscessit, annum fuit, quod undiquaque imma-
 turum erat, cui praesertim pustulae non omnino resolutae
 fuerunt. Tale quoque quiddam in desquamatis ulceribus
 contingit. Puer in Hippolochi vico, cui ad utraque prae-
 cordia aliquid continebatur quod durum erat et parte in-
 ferna aliquantulum splendescens, quale quid simile fabri
 ferrarii uxori aqua inter cutem laboranti aderat, cui te-
 nues procedentes dejectiones quadantenus mollitudinem at-

Ed. Chart. IX. [324.] Foef. II. 1133. Ed. Lind. I. (757.)
 αὐτό τοῦτο πρὸς τοῦ δεξιῦ ὀμαλὸν τι ὑπερεξημέρον, τῶν
 ὑπὸ τι περιφέρειαν ἐχόντων. τούτῳ ὁ ὀμφαλὸς ἐκ γονῆς ἐμε-
 λάνθη, καὶ ἕλκος βαθὺ ἐγένετο, καὶ ὁ ὀμφαλὸς οὐ μύλα
 οὐλὴ ἐγεγόνει, καὶ τὸ αἰδοῖον ἀκρόφυλον ἐγεγόνει, οὐ τοι-
 οῦτον αὐτίκα ἐόν, οὐδὲ ξυγγενικόν. ἐπεὶ δὲ μᾶλλον ἐγένετο,
 οὗτος ἀνήμει τὰ πλεῖστα, πυρετός, ἀποσιτίη, ὑγιάνθη. περὶ
 δὲ ζ' ἀπὸ τῆς κατακλίσιος, πρόσθεν γὰρ προέκαμινεν, ἴδωρ
 τε πολὺ πίνων καὶ ἴσως ἄλλως ὑποκατεφρόνει. ἐξήριπτάζετο
 καὶ τι ἐσπᾶτο. λήγοντος δὲ τοῦ σπασμοῦ ἔλαθεν ἀποσβεῖς,
 πρὸ δὲ τούτου οὕρησεν ἀθρόον, καὶ φῦσαι διήλθον ἐν βρό-
 μῳ, καὶ τὰ ἄνω οὐκ ἐλάπαξεν οὐδέν. ἀπογενομένου τε εὐ-
 θέως, καὶνά τε ἐλαπάχθη ἰσχυρῶς καὶ τᾶλλα διεφονίχθη,
 ὥς μάστιξι πᾶν τὸ σῶμα, πλὴν τούτου ἧ μάλιστα τὸ ἔξαρμα
 ἦν, καὶ θερμός ἐπὶ συχνόν ἦν. ᾧ δ' ἐν Ἀβδήροις ἐξήράγη
 κάτω. ᾧ δ' ἐμπροσθεν ἀνώδει ἀπυρέτω. τὸ δὲ ἔπαρμα ψαυ-
 ὄμενον ἵκελον ἐμπύον ἦν. ἀσθματώδει οἰκίτιδι, ἐνθα ὅταν

tulerunt. Erat vero etiam ad ipsum dextra parte quodam-
 modo planum, protuberans et aliqua ex parte rotundum.
 Huic ab ortu umbilicus denigratus fuit et profundum ulcus
 erat, neque umbilicus fere cicatrice obductus fuit, puden-
 dumque extrema parte denudatum erat, cum nihil hujus-
 modi statim extitisset, neque connatum esset, tandemque
 magis fieret. Hic plurima vomitione rejecit, febricitavit
 cibum averfatus est, convaleuit. At circa septimum decū-
 bitus diem, antea namque laboraverat, multa epota aqua
 et alioqui fortassis negligentius se gerens, corporis jacta-
 tionē torquebatur et nonnihil convellebatur. Ubi vero de-
 siit convulsio, inscīenter extinctus est. Antea autem affa-
 tim minxit et flatus cum strepitu prodierunt, superioresque
 partes nulla ex parte sunt emollitae. At statim ubi deces-
 sisset, et illae valenter sunt emollitae, et alioqui totum
 corpus velut scuticis caesum, rubore infectum est, praeter-
 quam qua parte praecipue tumor sublatus fuit, multoque
 tempore calor perseveravit. Abderae cuīdam per inferiora
 erupit. Quidam etiam anteriore parte intumescebat absque
 febre. Contactu vero tumor ille purulento affinis erat.

Ed. Chart. IX. [324.325.] Foesl. II. 1133. 1134. Ed. Lind. I. (757. 758.)
 ἐταγγεία ἡμοῦράγησε, τοῖσι (758) ἐπιμηνίοισιν ἐγένετο δὲ
 ἄσθματα. ἐκεῖνα ἐπαύσατο, πυρετός ἐγένετο. μαζός ἐνεπύ-
 σεν ἀριστερός ὑπερθεῖν, καὶ ἀπ' ἀρχῆς καὶ οὗς. τῇ Ὀλυμπιο-
 δώρου παιδίσκῃ αἷμα ἐκ τοῦ δεξιῦ, καὶ ἐκρίθη ὡς εἰκο-
 σταίη. οἷα καὶ τοῖσι πυρεταίνουσι, καὶ διαχωρήσεις. οἷα καὶ
 τοῦ θέρους ἐπιδήμησαν καὶ οἷα Ἰππώνακτος, καὶ Ἴλῃ οἰκέ-
 τες ἢ Ἀριστίδου ὁγδόῃ ἐν τῇ τῶν φαρμάκων καθάρσει. καίτοι
 σημεία, οἷα εὐφρόως φέρουσι, καὶ μὴ παρὰ λόγον γνιούται,
 καὶ μήτε ἔπαφρα μήτε ὑφαίμα, ἀλλ' οἷα ὡς ἐστίν, οἷα Ἡρα-
 κλείδew. ἐκαθάρθη πολλὰ, καὶ ἐηιδίως ἔφερε. [325] τῇ ἐν
 τῇ βουλαγόρῳ κόμῃ ἀποκαθαροθείσῃ || ἤρξατο πυρεταίνειν
 ἐπὶ σπληνί. ἔχουσιν δὲ καὶ δεξιὸν ὑπὸ τι, μετώρον μὲν οὐ,
 ἐντεταμένον δέ. οὗτοι καὶ ἐξέρουθροι γίνονται, μᾶλλον τι
 ἐξέρουθρος ἐοῦσα. κοιλίην ἐν ἀρχῇσι τεταραγμένην. προσεδε-
 χόμην ἐς ὀφθαλμὸν στήριξιν. ταύτῃ ἐβδόμῃ ἀλμῶδες ἐκ τῶν
 ὀφθαλμῶν ἦλθεν δάκρυον δάκρυον καὶ κατὰ μίνα καὶ κατὰ

Anhelatione laboranti famulae, cui interdum ex vasis san-
 guis profluxit, mensium vero tempore densata est spiratio.
 Quibus cessantibus febris oborta est, mamma sinistra supe-
 riore parte pus collegit, atque etiam auris per initia.
 Olympiodori famulae sanguis ex nare dextra profluxit, et
 ad vigesimum judicata est, non secus ac febricitantibus con-
 tingit. Alvi dejectiones etiam quales per aestatem grassa-
 bantur, et quales Hipponacti contigerunt. Hyle Arisfidae
 ancilla octavo die exhibitis medicamentis purgantibus per
 inferiorem alvum signa edidit, qualia facile ferentibus ac-
 cidunt, si non praeter rationem vires frangantur, neque
 spumantia neque subernenta, sed ovis similia excernantur,
 qualia Heracidae uxori, permultum purgata est et facile
 tulit. Quae in Bulagorae vico perpurgata fuit, febricitare
 coepit ex liene, cum praecipue quidem rubicunda esset
 et si qui dextra praecordia quadam ex parte, non sublata
 quidem, verum distenta habent, ii maxime rubicundi sunt.
 Alvus initio perturbata fuit, et in oculum decubitus expe-
 ctabatur. Huic die septimo ex oculis prodiit falfuginosa
 et mordicans lacrima, et per nares et fauces et aurem si-

Ed. Chart. IX. [325.] Foef. II. 1134. 1135. Ed. Lind. I. (758. 759.)
 φάρυγγα καὶ οὓς ἀριστερόν. πεντεκαιδεκάτῃ ἰδρωσε σὺν ῥί-
 γει, οὐκ ἐκρίνετο πρὸ τοῦ ῥίγος, ἐχλωρίασε κόρτα, καὶ προσ-
 αΐπου περίσσις καὶ σίμπτωσις. τὸ οὓς κατ' ἕξιν τοῦ σπλη-
 νός καὶ τοῦ πλευροῦ ἦλγει. τοῖσι παιδίοισι γαστέρες ταρα-
 χώδες καὶ βήχες ξηραί. ἐς ὅμον ἔστιν ὅτε ἀποπύει ἐν τῇσι
 βήξεσι τῆσιν ὑστέρησιν. ὁ κναφεύς, τράχηλον, κεφαλὴν.
 ἐβδόμῃ χεὶρ ναρκώδης. ἐν τῇ θ' σκέλος ναρκώδες, βήξ ἐπαύ-
 σατο (759) ἢ τὴν γνάθον ἐρυσθεῖσα ἐν πέμπτῳ μηνὶ ἐν
 γαστρὶ ἐλλυτο ἐς τὰ ἀριστερά. ἐν Κρανῶνι Λυκίῳ γραμ-
 ματικῷ ἐκ πυρετοῦ χολώδους, ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίῃ, ἐκέρχα
 κατὰ σπληνα. ἐν χεῖρεσιν ἀμφοτέροισιν ἔλκεα, ἐνδοθεν στρογ-
 γύλα σμικρά. ἔπειτά τι καὶ αἷμα ἐκ τοῦ κατ' ἕξιν σμικρόν
 ἐρύχθη.

|| Τῇ οἰκείῳ, ἣν νεώνητον ζοῦσαν κατεῖδον, ἥ τὸ σκλή-
 ρωμα ἐν τοῖσι δεξιόισι ἐνῆν μέγα, οὐ κόρτα ὀδυνώδες, καὶ
 γαστήρ μεγάλη καὶ περιεταμένη, οὐκ ἐκέλη ὕδατῶδει. καὶ
 τὰλλα λιπαρή, καὶ οὐ πᾶν δύσπνοος, ἄχρως δέ. γυναι-

nifram. Decimo quinto fudor cum rigore obortus est,
 nec ante rigorem judicatio contigit, admodum ex virore
 palluit, facies circumtenfa est et collapsa, auris e directo
 lieni et lateri respondens, doluit. Pueris alvus conturba-
 batur et tussis ficcae aderant, interdum postremis diebus
 inter tussendum pus ad humerum colligebatur. Fulloni
 cervix, caput, septimo manus obtorpuit, nono crus stupi-
 dum fuit, tussis cessavit. Quae malam diffractam habuit,
 quinto mense in utero ad sinistram tractionem sensit.
 Cranone Lycino grammatico febre biliosa correpto ex lie-
 nis vitio capitis gravitas adfuit, ad lienem asperae quae-
 dam inaequalitates sentiebantur, in labris utrisque ulcera
 interna rotunda, parva aderant, deinde etiam paulum san-
 guinis e directo profluxit.

Famulae quam nuper emptam vidi, cui durities magna
 dextra parte aderat, non admodum dolorem inferens,
 etiam venter magnus et distentus fuit, non aqua inter cu-
 tem laboranti similis. Quae et alioqui opima erat, neque
 admodum difficulter spirans, male tamen colorata. Menses

Ed. Chart. IX. [325. 326.] Foesl. II. 1135. 1136. Ed. Lind. I. (759. 760.)
 καὶ ἐπὶ ἐτέων οὐκ ἐληλύθη, ἐγένετο δυσεντεριώδης καὶ οὐ
 τεινισμώδης, καὶ ὑπὸ ταῦτα ὀδυνηθεὶς τὸ ἐν τῷ δεξιῷ ἦν,
 καὶ πυρετοὶ γλίσχροι, καὶ οὐ πρόσω ἐπὶ ἡμερῶν καὶ κοι-
 λῇ ἐταράχθη, ἡλεκτριώδης, ὑπόγλισχρος, ὑπερπολλος, ἐς
 ἡμέρας τινὰς ὑγίης, καὶ γυναικεία μετὰ ταῦτα ἐγένετο, καὶ
 κατὰ τὴν γαστέρα λαπαρά, καὶ χροῶμα εὐχροον καὶ παχὺ ἦν
 αὐτῷ. [326] ἡ Μίνως ἡ ἐκ τομῆς || πιεσάντων, ἐσφακελί-
 σθη, καθισταμένου ἐς πλεύμονα ἐπεσήμεινε βραχέως, ὅσῃσι
 περιῆν καὶ ἄλλο τι ἐς ἔνδον. τὰ ἐντεθέντα ἐς τὴν ῥίνα ἦν
 πυρετήρωσιν, ἦν μὲν λευκὴ ἡ ὀδύνη, παχέα κατὰ τὸν μυκήθηρα
 ῥεῖ. ἦν δὲ μήτε ὀδύνη μήτε ὁ πυρετός, λεπτά καὶ ἴσως πυ-
 ρώδεα. οἷον τὸ μὲν λεπτὸν Ἡγησίππῳ ἐς ῥίνα (760) προσ-
 θεμένῳ, τὸ δὲ παχὺ τῷ ἐν τῷ Κορίνθῳ εὐνουχοσιδεῖ, τῷ
 Κελευρόεος ἦν. πέπειροι αἱ ἐπὶ τῇσι ρούσοισιν ἀποστάσεις,
 εἰ κρίνουσι σημεῖον. ἦν πυρῶδεα ἕντα μὴ πυρεταίνωσι, καὶ

a septem annis non procellerant, intestinorum difficultate
 premebatur, neque tamen inanis egerendi conatus aderat.
 Tuncque quod in dextris erat dolorem inferebat, febres
 lentae tenebant, non tamen ultra septem dies. Alvus quo-
 que conturbata fuit, succino similia, glutinosa quaedam et
 plurima demittens. Diebus aliquot convaluit, posteaque
 menses profluxerunt et ad ventrem attinentes partes mol-
 les erant, corporisque quod crassum reddebatur, color
 laudabilis erat. Minois uxor, quae ex compressione inter
 secundum in fiderationem incidit, malo in pulmones in-
 cumbente, brevi significationem edidit, quibus diebus su-
 perflus erat, etiam aliud quiddam intus delituisse. Quae
 naribus imponuntur medicamenta, si tertio die febris ad-
 fuerit, aut dolor quidem solvatur, crassa per nares proflu-
 unt. Quod si neque dolor neque febris cesset, tenuia ac
 fortassis urentia. Tenuae quidem, velut Hegesippo, cum
 ad noctem appositum fuisset. Crassum vero huic aderat
 qui in Corintho spadoni similis esse videbatur, et Celenris
 filius erat. Maturi in morbis abscessus num judicatione
 decernant significatur, si, dum fervoris sensus est, non se-

Ed. Chart. IX. [526.] Foes. II. 1156. Ed. Lind. I. (760.)

δύσφορα ἔονται εὐφώρως φέρωσιν. οἷον τὰ ἐπὶ τῇ ἔδρῃ Χάρωνι. τῷ δὲ Λεαμβίῳ ἐλκώδεος ἐντέρου δοκίοντος εἶναι, ἐν δυσεντερίῃ φαρμακευθέντι ὤμος καὶ ἔδρη ἀφελκώθη ὑπερέτου ἐν ἀριστερῷ. ὁ ἀπὸ τῶν φύσεων μεταωριζόμενος ἐπῆρτο καὶ ὑπῆλγει κενεῶνι. τούτῳ γάλα πλεῖον καὶ ἀκρητέστερον πίνοντι καὶ ἐπικοιμηθέντι αὐτίκα ναυσίη καὶ θέρμη ἐγένετο. ἔπειτα ἀπτόντι καὶ ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κριμῶν ἀπομαγόντι συνέσιη ἡ γαστήρ, καὶ πυῶδες τι ἐπιδιήγεν. ἔδρης δὲ ἐπιφλεγμηνάσης ἀπύρετος καὶ ἀνώδυνος ἦν ἱκανῶς τοῦτο λέγω. ὁ ἐν τοῖσι λιθίνουσι προπύλοισι πρίσβυς ὄσφυν ἤλγησε καὶ σκέλεα ὤμφω, καὶ θύατερον κατέβαινεν ἐπὶ μηρούς, καὶ ποτὲ κνήμας καὶ ποτὲ γούνατα. ἐγχερονίζουσης μάλιστα, πολλαὶ παλινδρομαὶ ἐγένοντο. οἴδημα ἐν ποσίν, ὄσφυν, κνήμη, βραχεῖς βουβῶνες, γαστήρ σκληρὴ, καὶ ἐντασις ἥτρου ἢ πᾶσα, καὶ ὀδυώδης τὰ πλεῖστα εὐρέθῃ ἔχων καὶ κύστιν σκληρὴν καὶ ὀδυώδεα, καὶ βλαστύματα, καὶ θέρ-

bricitent et quae implaciditatem faciunt facile ferant, velut quae Charoni in sede contigerunt. At Leambio cum exulceratum esse intestinum existimaretur, medicamentis ad intestinorum difficultatem adhibitis, humerus et sedes parte sinistra exulcerata sunt, absque febre. A flatibus distento laterum inanitas cum quodam dolore in tumorem sublata est. Huic post multum lactis et meracioris vini potum, cumque superdormivisset, nausea illico et calor accessit. Deinde ubi accenso foco, prunis coctam farinam crassiore pro cibariis comedisset, subleuit alvus et purulentum aliquid insuper transmissit. At sede inflammata, febris omnino expers et doloris fuit, quod asseveranter dico. Senem qui in lapideis vestibulis degebat, lumborum dolor cepit et utriusque cruris, et utrinque ad femora et tibias interdum, et quandoque genua descendit. Quo diutissime perseverante multae reversiones aderant. Tumor pedum fuit, lumborum, tibiae et parvi inguinum tumores, venter durus, totius imi ventris tensio cum dolore. Plerumque vesica dura et dolens inventa est, et progermina quaedam et calores aderant. At certe in oculis, auribus,

Ed. Chart. IX. [326. 327.] Foesl. II. 1136. Ed. Lind. I. (760. 761.)
 μαι ὅτι τοῖσιν ὅμμασι, τοῖσιν οὐασι [327] τῇσι ῥίσι, τῇ χειρὶ
 αἱ κνίσαις καὶ τὰλλα οἷσι γινώσκωμεν. ὁ ἀσθενέων ἢ ἰδρῶν
 ἢ θιγῶν ἢ ὀσφρανθεὶς ἢ γευσάμενος, τὰ δ' (761) ἄλλα
 γνούς τρίχες, χροίη, δέσματα, φλέβες, νεῦρα, μύες, σάρκες,
 ὀστέα, μυελός, ἐγκέφαλος, καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ αἵματος σπλάγ-
 χτα, κοιλίη, χολή, οἱ ἄλλοι χυμοὶ, ἄρθρα, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἡλγήκει παρ' οὗς. ταῦτόν σύστρεμμα, ἀδένος οὐκ ἐπιψαίον-
 τες, ἰστέον οὐκ ἀποπυρῶν, καὶ τοῦτο ἐμολύνθη, καὶ τότε
 εὐθὺς ἐπυρέτηνε. σφυγμοὶ, τρόμοι, σπασμοὶ, λύγες, ἀμφί-
 πνευμα, ἄφοδοι, οἷσι γινώσκωμεν. τοῖσιν ἐμπύοισι τὰ ὅμμα-
 τα, καὶ ἐκηγνόμενα μεγάλα ἔλκεα γίνεται, καὶ ταμνόμενα
 βαθέα, ἀμφοτέρως αἱ ὕψεις ἐλκοῦντο. ὁ ἀπ' Ἀμφιλόχου
 κώμης Ἀριστεῖς τετάρτη παρέκρουσε, κοιλίη ὑπόγλωρρα
 διήει, καὶ ὑποὶ ὑγίεις, λευκόχροος. ἀρχόμενον ὄϊον ὑποτρο-
 μῶδες, καὶ δάκτυλοι καὶ χεῖλεα διαλεγόμενοι, καὶ τὰλλα
 καὶ ταχυγλωσσότεροι προπετίως. ἔρευθος ἐπὶ προσώπου μά-

naribus, manibus judicationum notae quaedam fiunt, et
 alia quaedam in considerationem adhibenda sunt. Aeger
 quoque ipse num fudet, aut tangat aut olfecerit aut gusta-
 verit, et alia quoque animadvertenda. Pili, color, cutis,
 venae, nervi, musculi, carnes, ossa, medulla, cerebrum,
 quaeque ex sanguine proveniunt, viscera, venter, bilis,
 reliqui humores, articuli. Deinde num circa aurem dolor
 subnatus sit, atque ibidem aliquid collectum fuerit, quod
 glandula non attingat, neque os purulentum sit et id ipsum
 sensim evanuerit, tumque febris statim coeperit. Pulsus,
 tremores, convulsiones, singultus, circumcirca urgens spi-
 ratio, secessus, ex quibus in cognitionem venimus. Oculis
 purulentis si rumpantur, magna ulcera fiunt, et si secantur,
 profunda, ac utroque modo pupillae ulcerantur. Aristaeas
 ex vico Amphilochoi quarto die deliravit, alvus aliquantulum
 ex virore pallescentia demisit, somni salubres aderant
 et aeger coloris erat candidi. Quibusdam circa initia vel-
 ut quidam tremor digitorum et labiorum inter loquendum
 aderat, reliquarumque partium et effrenalam linguae volu-

Ed. Chart. IX. [327.] Foesl. II. 1136, 1137. Ed. Lind. I. (761. 762.)
 λίστα τούτοιςιν ἦν. οὗτοι ἐθώρηξαν ἢ ἐμέτου χρησιῶς ἐμέ-
 σάντες ὥδεν. ὁ δὲ κατὰ Μηδουσίαν ὃ λεπία, ἄχολα, ὑδα-
 τώδεα, πούλλα διεχώρει, ὑποχόνδριον ὑπακοῦον καὶ κυρτόν,
 κοματώδης ἐγένετο. περὶ τεσσαρεσκαίδεκάτην πρὸς κρίσιν μά-
 λιστα ἐόντι. ῥίγος ἀτρομον, διάλυσις, πάρεσις, σύμπτωσις.
 τὰ τῶν ἀπιόντων, κοματώδης, παραφερόμενος ἐξ ὕπνου. οὐκ
 ἐξεμάνη, ἐκρίθη περὶ τεσσαρεσκαίδεκάτην, οὐδὲν τῶν κρινόν-
 των ἐναντίον. ὁμοίως ὁ ἕτερος ἐν ἀρχῇσιν ὑπόγλισχρα διαχω-
 ρήματα, ἐξ οἷων || τὸ παχὺ κρίσιμον. ἄφρονος, μετὰ ταύ-
 (762)τα ὑπόγλισχρα, ὑπόχολα, πέποννα, χολώδεα, μὴ λεπία.
 ἐπὶ δὲ ἄρξεται ξυνίστασθαι, παχεῖται αἱ κρίσεις. ὑποχόν-
 δριον ἐντεταμένον ἐφάνη φλεβοτόδεα τρόπον περὶ ἕκτην.
 ἔπειτα ἐκοιμήθη ἐβδόμη, ἐκρίθη περὶ ἐνάτην, λευκόχροοι,
 οὐ πυρροὶ ἀμφότεροι, διαχωρημάτων ὑδατωδῶν ἐς αἰθρίην
 τέθηπτε. λεῖον ἄνωθεν λεπτὸν, κάρτα ἔκλον ἰστωῶδει, κα-

bilitatem habebant. His praecipue facies rubescebat et in-
 ebriabantur, aut vomitione probe utentes intumescebant.
 Qui ad Medosadae vicum habitabat, tenuia, minime bilio-
 sa, aquosa, multa dejecit, praecordia cedentia et tumida
 habuit, et sopore detentus erat. Ad decimumquartum diem
 maxime cum judicatio procederet, rigor absque tremore
 adfuit, membrorum dissolutio, remissio, collapsio, alvi de-
 jectiones. Sopore detentus ex somno mente movebatur,
 non insaniit, ad decimumquartum diem judicatione est ab-
 solutus, neque quicquam eorum quae decernere solent ob-
 stitit. Eodem modo alter circa initia nonnihil glutinosa
 alvi recrementa demisit, ex quibus quod crassum erat judi-
 catorium fuit, pervigil erat, post haec nonnihil glutinosa,
 aliquantulum biliosa, matura, biliosa, non tenuia prodierunt.
 Ubi vero consistere coeperunt, celeres fuerunt judicationes.
 Circa sextum diem praecordia distendi visa sunt venarum
 agitatae in morem, deinde circa septimam dormivit, ad
 nonum judicatione est absolutus. Uterque candidi erat
 coloris, non fulvi. Excrementa aquosa sub dio aliquando
 exposita, superne laevia, tenuia, infra quod subdientiam

Ed. Chart. IX. [327, 328.] Foes. II. 1137, 1138. Ed. Lind. I. (762.)
 τωθεν γίνεται ὑπόστασιν ἔχον. [328] οἷσι κατὰ τὰ δεξιὰ
 ὑπολῆπτρος ἔκτασις φρενιτικοί, ἣν μὴ λήνται, λήγοντος τοῦ
 πυρετοῦ. οἷσι δὲ ὑπὸ λαπαρότητος κοιλίης, ἐν αὐτῷ τούτῳ
 οἷον περιλαμβανόμενον ἢ σκληρὸν ὀδυνώδες γίνεται καὶ πᾶν
 κακότηδες, οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι ἴσως ἐκ τῶν τοιούτων ἐκ-
 πνίσκονται. ἐν δὲ τοῖσι δεξιοῖσιν αἱ ἐπάρσεις. ὅσαι μὲν ἐπι-
 πολὺ καὶ μάλα καὶ μάλιστα πιέζοντι. ἣν ὑποβορβορίζη, οὐ
 πᾶν τι κακοίθεις οἶητο. τῷ ἐν τοῖσι δεξιοῖσιν ἀπ' Ἀμφι-
 λόχου καὶ τῷ κατὰ Μηδοσαδέω. οὗτοι κομωτώδες καὶ ἐν
 τοῖσιν ὕπνοισι καταφερόμενοι.

|| Αἱ καταστάσεις καὶ οἷαι ἐν ᾗσι μᾶλλον καὶ ἥσσον
 γίνονται ὥρησι, χώρησι, τὰς ἀκμὰς ὅτε τῶν τοιούτων καὶ
 πρὸς κρίσιν, καὶ τὸ καθημέρην καὶ τὸ πρωύτερον καὶ ὀψαι-
 τερον, τρίτῃ, τετάρτῃ περιόδῳ, καὶ περιόδῳ ἐν ᾗσι τὰ κρί-
 νοντα οἰδοῦντα. αἰμενόμενα καὶ μὴ, αἱ ὑποστάσεις ᾗσιν ὑπο-
 στροφαί. φλέβες κροτάφων καὶ συμπτώσεις καὶ χροίων μετα-

habuit glasto admodum simile erat. Quibus dextra parte
 aliquantulum mollis distentio fit, phrenitici evadunt, nisi
 febre deficiente solvatur. Quibus vero prae ventris molli-
 tudine in se velut quiddam collectum cum dolore dure-
 scit et valde malignum est, neque dissipari solet, fortassis
 tale quid in pus vertitur. At in dextris sublatis tumores,
 qui magna quidem ex parte molles sunt, maximeque pre-
 menti, si quid submurmuravit, non admodum maligni ex-
 istimandi sunt. Quale quid in dextris ei accidit qui ex
 Amphilocho villa venerat, et ei qui juxta Medosadae vicum
 habitabat, qui sopore detinebantur et altiore somno corri-
 piebantur.

Aëris conditiones quatenam sint et quibus temporibus
 ac regionibus magis aut minus contingant, considerandae
 sunt. Ad judicationem quoque morborum vigores inter-
 dum spectare oportet, et accessiones quae quotidie aut
 maturius aut serius, tertio quartove circircuitu invadunt.
 Videndum etiam quibus in circuitibus quae decernunt in-
 tumescant, sanguinem profundunt et contra. Quibus etiam
 in abscessibus morborum reversiones fiunt, temporum ve-

Ed. Chart. IX. [328.529.] Foesl. II. 1138. Ed. Lind. I. (762.763.)
 βολαί, πρὸ τῶν κρισίων καὶ οἷσι μὴ κρίνε(763)ται, καὶ οἱ
 ἄλυσμοί, περιτάσεις. χροῖων μεταβολαὶ ἐκ τοῦ ἐρυθροῦ εἰς
 χλωρόν. ἢ μὴ κρίνῃ, καὶ αἱ δέρματος περιτάσεις, ἄνευ κρί-
 σιος, καὶ σύμπτωσις ὅματος. τοῦ σώματος σκληρότης ξηρῆ,
 οἱ μὲν ἐκίντες θακρύνουσιν, οὐ κακόν· οἷσι δὲ ἀκούσιος πα-
 ραθροῦς, κακόν. οἷσι δ' ἐπὶ τῶν ὀδόντων περιγλισσῆμα γίνεται,
 κακόν ὑποχάσκειν. ὅς ἐν τῇ κνήμῃ ἔλκος ἔσχε καὶ τῷ Ἀττικῷ
 ἐχρήσατο, τούτῳ ἐξανθήματα ἐξαυρόμενα, ἐρυθρὰ, μεγάλα.
 τοῦτο ἀντὶ τῆς βηχὸς τῆς ὑστερόν, οὐ γὰρ ἐβήξεν, τὸ δὲ
 πρότερον. ἐν Αἰνῷ ὅσοι φρικώδεις, τραυματῖαι κεφαλῆς κα-
 κήθεις καὶ ἐμπνητικοί, ἐκ τεινέσμου ὁδοιπορήσει ὀδὴν πο-
 δῶν, καὶ ἐν τῇσι ταραχῇσιν οἱ κόποι. ὧν ἡ Κλινία ἀπόσιτος
 τηκομένη, πυῶδες ἄλλοτε σμικρὸν αἵματῶδες, πυῶδες ἐποί-
 δεον. [329] ἡ Ἰππίου ὑδρωπιώδης, ἡ καὶ ἐπὶ τρία ἔτεα ἦρος
 ἀρχομένου ἐβήσσειν, ἐπὶ πλέον διεπύσεν, εἰς χειμῶνα ἐξυδα-

nae et collapsiones, et colorum mutationes ante judicio-
 nes, et quibus judicatio minime contingit. Item corporis
 anxietates, distentiones, colorum mutationes ex rubro in
 pallidum, ubi judicatio non fit et cutis distentiones absque
 judicatione, oculi collapsio, corporis asperitas cum siccitate.
 Quibus quidem volentibus lacrimae emittuntur, nil
 mali portenditur, at quibus invitis effluunt, malum. Qui-
 bus autem dentes undiquaque lentore obducuntur, malum
 suspectare licet. Qui ulcus in tibia habuit et Attico usus
 est, huic pustulae sublatae sunt, rubrae, magnae, idque
 tussis vice quae postea vexavit, neque enim antea tussivit.
 In Aeno horrorem sentiebant quotquot ex capitis vulnere
 laborabant, maligne habebant, pus colligebant, post ina-
 nem egerendi cupiditatem ex via pedum dolor aderat, et
 cum mentis perturbationibus lassitudines. Ex quorum nu-
 mero Clinia cibos averfabatur, contabescebat, pus inter-
 dum paulo cruentum, interdum pus intumescens rejecit.
 Hippei conjux aqua inter cutem laborans, quae etiam a
 tribus annis ad veris initia tussi vexabatur, majorem au-
 tem puris copiam intro collegit, sub hiemem aquosa facta

Ed. Chart. IX. [529.] Foef. II. 1158. Ed. Lind. I. (763. 764.)
 τῷ θη. κείνων δὲ φαρμακευθεῖσα ἐρήϊσεν, ἀπέθανεν ἡ παι-
 δίσκη. τῶν βησσόντων οἱ μὲν τῇσι χερσὶ ταλαιπωρούμενοι,
 οἷον ὁ παῖς ὁ τὰ κλήματα στρέφων καὶ ὁ Ἀμύντεω, παρα-
 λυθέντες αὐτὴν μούνον τὴν δεξιὴν ἀμφοτέροι, ἐπαύσαντο.
 ἔπειτα ἔπαθον τοῦτο βήσσοντες. οἷδε ἡ ἵππευσαν ἢ ὠδοί-
 πόρησαν ἐς ὄσφυν, ἐς μηρόν, ξηραὶ δὲ αἱ πλείσται· εἰ δὲ
 μὴ, βίαιοί γε. ἡ Ἐνμύριος τρόπον οὐ νοσώδης, ἐδόκει ἄνευ
 πυρετοῦ, τυφώδης εἶναι. ἔπειτα ἐς τρύμον ἤλθε παντός
 τοῦ σώματος, καὶ τῆξιν, (764) καὶ ἀποσιτίην, καὶ δίψαν,
 καὶ ψυχρὴν ἦν. οἱ δὲ νυκτάλωπες οἱ πλείστοι οὐρήσαντες, τὸ
 ὕστερον βραχὺ τι. ἐς δὲ τὰ ὦτα βήσσοντες καὶ ἐπιπυρεταί-
 νοντες ἐκορηγνύμενα περὶ ἐβδόμην ἢ καὶ ὀγδόην. ἡ Ἐνμύριος
 παῖς ἐπυρεταίνε, καὶ ἐξ ὧτός ἐξέρχοντο πυῶδες. περὶ ὀγδόην
 οὐκ οἶδα σαφέως. ἔστι δ' οἷσι καὶ ὁδὼν ὑπὸ ἥχε βεβρωμένος,
 μάλιστα ὁ τρίτος τῶν ἄνω. ἀντὶ πάντων δὲ οὗτος εὐρίσκεται
 βεβρωμένος. ἐς τοῦτον ὁδύνη, καὶ ἔστιν οἷσι καὶ περιπύημα,

est. Ab illis vero medicamentis repurgata melius habuit.
 Ancilla mortua est. In tussinetibus, iis quidem qui mani-
 bus laborabant, velut puero qui sarmenta contorquebat et
 Amyntae filio, ubi utrisque solius dextrae resolutio conti-
 gisset, cessabat, deinde tussientes ea affecti sunt. Qui vero
 aut equitarunt, aut pedibus iter fecerunt, in lumbis et fe-
 moribus eam senferunt. Magna autem ex parte siccae tuf-
 fes erant, aut certe quidem violentae. Enmyris uxor ae-
 grorum in morem minime affecta, absque febre stupida est
 reddita, deinde in totius corporis tremorem res vertit, et
 colliquationem et cibi fastidium ac sitim, frigidaque erat.
 Qui nocturna coecitudine laborabant, nyctalopes dicuntur,
 plurimam urinam reddebant, postea paulum quiddam emit-
 tebant. Iis vero tussi atque insuper febre divexatis tuber-
 cula ad aures circa septimum aut etiam octavum diem
 erumpebant. Enmyris filia febre laboravit et ex aure pus
 effluxit, haud certo scio an circa octavum diem. Quibus-
 dam vero dens praecipue tertius inter superiores exesus
 fuit, et hic prae omnibus exesus reperiebatur. In hunc

Ed. Chart. IX. [329.530.] Foesl. II. 1138. 1159. Ed. Lind. I. (764. 765.)
οἷσι δὲ ἐς ὥτα ἰσχυρῶς βήσσοντες μῖλλον ἢ ἐκεῖνος. οἷσι δὲ
καὶ ἐς ἐμπύησιν σὺν πυρετοῖσι καὶ ἀπαλλάσσει ἐβδόμη. ἐπεὶ
παρωξύνθη ὑποχόνδριον, οὐκ ἐλύθη. μαλαχθείσης ἐνὶ τὰ
σμικρὰ ὑπόγλίστρα, || ξυστρέμματα οὐ χρηστὰ, οὖρον αἰμο-
χροῶδες. ἔπτυσε δὲ ἀφρώδες, πρὸς ὃν κυνικὸς εἰσῆγάγέ με,
ἐβδόμη παρωξύνθη. περὶ δὲ ἰὸ ἐκρίθη, μωλυόμενα κακά.
[330] καθαρὸς φάρυγγα, ὀλίγα, πλατέα, πέποινα ἀναπτύσσας
ἐκ ὤτων μικρὸν ἔσταξεν, ἐκαρρηβάρει. χειρῶν καὶ σκελῶν
καταλύσις, κοιλίῃ λυθεῖσα ὤνησε, πόδες αἰεὶ θερμοί. ὕπνοι
ἦσαν οἱ, καὶ παρ' οὓς οὐ γενέσθαι ὅτι πέποινα ἔπτυσεν.
ἢ Δημαράτου γυνή, πόδες καὶ ἐν τῇσι φρίκησι θερμοί. εἴτε
ἐς τὸ ἔμπυον, εἰ μὴ, ἀπολεῖται. (765) εἴχστο πρεσβύτης, ὃ
ἀπογενόμενος ἄμα ἀσθένει τῇ ἑωυτοῦ, τῇ κεκοιμημένον μανι-
κόν τι ἐνῆν. ἐπεὶ δὲ ἐλθούσης ἑλμινθος ὑποπαχέης καὶ οἴου
ὀλίγον, αὐτίκα ἐπαύσατο, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὑγιής ἦν ὃ

dolor et quibusdam etiam circum pus colligebatur. Inter-
dum vero vehementia ad aures tubercula exoriebantur, et
hi magis tussiebant quam illi, interdum etiam suppuratione
siebat cum febribus, et liberabantur septimo die. Ex in-
gravescente praecordiorum tumore solutio nulla contigit,
alvo emollita inerant pauca aliquantum glutinosa, concreta
quaedam minime bona. Lotium cruentum et sputum spu-
mans reddebat. Is ad quem me deduxit Cynicus, septimo
die ingravescibat, ad decimum vero quartum diem judi-
catione est absolutus. Sed quae sensim disparuerant malum
portendebant. Fauces puras habebat, pauca lata et matura
expuebat, paucus e naribus sanguis stillavit, capitis gra-
vitas aderat et manuum ac crurum dissolutio, alvus soluta
profuit, pedes semper caluerunt, somni aderant, nihilque
ad aures sublatum est, quod concocta expuisset. Demarati
conjux etiam inter horrendum pedes calidos habuit, sive
ad suppurationem devenit, nec ne, periit. Senex qui de-
cessit, una cum uxore sua aegrotabat, cui furiosum quid-
dam latens inerat. At ubi prodiiisset lumbricus aliquantu-
lum crassus, et paucum cibi recrementum, statim conquie-

Ed. Chart. IX. [530.] Foesl. II. 1139. Ed. Lind. I. (765.)
 πρεσβύτερος οὗτος, καὶ τοῦ σώματος περιττασίς τοῦ δέξιματος.
 ἄκρα ψυχρά, λαπαρὸς, τρομώδης, ἐν ἀρχῇσι καὶ χεῖλεα καὶ
 χεῖρες, καὶ φωνήν, παρηνέχθη κοσμίως. ἔχασκεν, οὐ πάνυ
 δύσπνοος ἦν. ἡμέρῃσιν οὐκ οἶδα πρόσω εἴκοσιν ἀπέθαιεν.
 οἷσιν ὑπογόνθρια καὶ κοιλίῃ ὑποχωρεῖ πιεζόμενα ἀλέα, οὐ
 βορβορυγμῶ ὥς ἐν Ἀβδήροις κολοτοσιδέα, ὅτι ἐστὶ πρῶτον
 κρίσιμον ἡμερῶν τῇ προτεραίῃ, καὶ τὰ κακὰ, καὶ τὰγαθὰ
 σημεῖα, γίνεται τὰς ἡμέρας ἥσιν ἐπιπαροξυνόμενοι χρονίζουσι
 καὶ ἥσι λήγοντες βραδύνουσι, καὶ τὰ ἄπιστα τῶν ὑψηλόντων
 καὶ τὰ δι' αὐτῶν παροιζύνοντο. πτύαλον τοῖσι περι-
 πνευμονικοῖσιν, οἷσι χολώδεα, ὅταν μέλλῃ λήγειν, τὰ πάνυ
 ξανθὰ βραχέα γίνεται, οἷα τὰ ἐν ἀρχῇσι εἶναι τοιαῦτα ἐπι-
 φαίνεται, οὐ πάνυ δοκέω ταῦτα ἐκπαινεσθαι. ἀλλὰ κρίνειν
 οἷον τῷ παρὰ τῷ διδασκάλῳ καὶ ἄλλοτε οἷον εἶδον. Νικίπ-
 πος ἐν πυρετοῖσι ἐξωνείρωσε, καὶ οὐδὲν ἐπέδωκεν ἐπὶ τὸ
 χεῖρον, καὶ τὸ αὐτὸ οἱ τοῦτο πλεονάμης ἐγένετο καὶ οὐδὲν

vit et dormivit ac convaluit senex iste, cutis corporis cir-
 cumtenfa, extrema frigida, mollis erat, ab initio tremula
 habebat labra, manus et vocem, moderate mente motus
 est, ore erat hianti, neque admodum difficulter spirabat:
 diebus haud procul viginti mortuus est. Quibusdam prae-
 cordia ac alvus compressa ac conferta demiserunt absque
 murmure, interdum, ut Abderis, stellionum tunicis similia.
 Id vero animadvertendum quod primum contingit pridie
 judicatoriorum dierum, quodque bona et mala signa his
 diebus eveniunt, quibus diutius ingravescent, aut quibus
 definendo tardius occupant. Tum quae perfide allevant,
 tum ea per quae se ipsis morbi graviores sunt. Sputa pul-
 monum inflammatione laborantibus interdum biliosa, brevi
 cessaturum morbum, quae valde flava, brevem fore indi-
 cant. Si qualia sunt per initia, talia tandem se osten-
 dant, ea non admodum concoqui existimare oportet, sed
 judicationem facere, qualis ei qui apud praeceptorem erat
 contigit, et qualem alias interdum vidi. Nicippus in fe-
 bribus per somnum veneris imagines habuit, nihiloque ei
 deterius fuit, quod et ipsi saepius absque noxa contigit.

Ed. Chart. IX. [330. 331.] Foel. II. 1159. Ed. Lind. I. (765. 766.)
 ἐβλαψε. προεῖρήθη ὅτι παύσεται ὅταν οἱ πυρετοὶ [331]
 κριθῶσι, καὶ ἐγένετο οὕτως. (766) Κριτίας ἐν πυρετοῖς ὑπὸ
 ἐνυπνίων ὥχλειτο ὑφ' οἷων οἷδαμεν ἐπαύσατο καὶ αὐτὸς ἅμα
 κρίσει. Ἀλκιππος ἔχων αἰμορροΐδας, ἐκώλυετο θεραπευθῆναι.
 θεραπευθεὶς ἐμάνη, πυρετοῦ ὀξέος ἐπιγενομένου ἐπαύσατο.
 ἐν τοῖσιν ὀξέσι πυρετοῖσι διαψώδες ὑπὸ ἰητρῶν πεπιεσμένοι
 τῷ ποτῷ ἢ καὶ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, δοκέουσι πολὺ ἂν ἐκπί-
 νειν. ὕδωρ ψυχρὸν δοθὲν ἵνα ἀπεμέσῃ, ὠφελεῖ, χολώδεια γὰρ
 πάρεσται, ὅτι τὰ νεῦρα αὐτὰ ἐφ' ἑωυτὰ ἔλκει σημεῖον. ἦν
 μὲν τὰ ἐν τοῖσιν ἄνω τῆς χειρὸς τρωθῆναι νεῦρα, ἐς τὸ κάτω
 νεύσει ἡ χεὶρ ὑπὸ τῶν κάτω νευρῶν ἐλκομένη· ἦν δὲ τὰναν-
 τία, ἄλλως, βήσσουσι ξηρὰ οἱ τοὺς ὄρχας καὶ ἐκ τῶν
 βηχέων ἐς ὄρχιν λύεται φλεβοτομηθέντα, καὶ φλεγμονώτερες
 βήσσουσιν, οἱ ἐν τοῖς ἐπὶ βουβῶσι πυρετοῖς ἐπιβήσσουσι.

Id illi cessaturum praedictum fuit, cum febres judicatione solutae fuissent, quod et ita evenit. Critias febribus detentus, infomniis, ut novimus, vexabatur, quibus etiam ipse una cum judicatione est liberatus. Alcippus per ora venarum quae in ano sunt sanguinem fundere solitus, curari verebatur, curatus insania correptus est, quae febre acuta succedente cessavit. In febribus acutis siti oppressi a medicis, aut sua sponte potu interdicto vexati, multum bibere posse videntur. lis frigida exhibita, ut vomitio provocetur, conducit. Sic namque biliosa aderunt. Nervos in sese contrahi id indicat. Si quidem manus nervi superiores vulnerati fuerint, manus ab inferioribus nervis tracta deorsum inclinabit, contra vero aliter continget. Quibus testes intumescunt, tussi sicca vexantur et tussis vena secta in testium tumores definit, et inflammatione tentati tussunt. Quin etiam febribus ex inguinum tumoribus obortis tusses succedunt.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν
Τ Ο Π Ε Μ Π Τ Ο Ν.

[332] || Ἐν Ἡλίδι ἡ τοῦ κηπωροῦ γυνή, πυρετός εἶχε αὐτὴν ξυνεχῆς, καὶ φάρμακα πίνουσα οὐδὲν ὠφελεῖτο. ἐν δὲ τῇ γαστρὶ κάτωθεν τοῦ ὀμφαλοῦ ἦν σκληρόν καὶ ὑψηλότερον τοῦ ἐτέρου καὶ ὀδύνας παρέσχεν ἰσχυράς. τοῦτο ἐβλή- (767) μάσθη ἰσχυρῶς τῇσι χερσὶ σὺν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο ἐχώρησεν αἷμα οἱ σιγνὸν κάτω, καὶ ἐγένετο ὑγίης καὶ ἐβίω. [333] ἐν Ἡλίδι Τιμοκράτης ἔπινε πλῆρον. μαινόμενος δὲ ὑπὸ χολῆς μελαίτης ἔπινε τὸ φάρμακον. οὗτος ἐκαθάρθη, τὸ κάθαρμα πολὺν φλέγμα καὶ χολὴν μέλαιναν διῆει δι' ἡμέρας καὶ πρὸς δεῖλην ἐπαύσατο τῆς καθάρσεως, καὶ πόρον ἐποίησεν ἐν τῇ καθάρσει πουλὺν, καὶ πῶν ὑλφίτον ὕπνος ἔλαβεν αὐτὸν καὶ εἶχε τὴν νύκτα, μέχρις ἥλιος ἐγένετο. ἐν δὲ τῷ ὕπνῳ οὐκ ἐδόκεε τοῖς παρούσιν ἀναπνεῖν οὐδὲν, ἀλλὰ τεθνάναι, οὐδ' ᾗσθάνετο οὐθενός οὔτε λόγου οὔτε ἔργου. ἐτάθη δὲ τὸ σῶμα καὶ ἐπάγη, ἐβίω δὲ καὶ ἐξήγετο. Σκόμφορ ἐν Οἰνιάδῃσι πλευρίτιδι ἐχόμενος ἀπέθανεν ἐβδομαίως

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS
LIBER QVINTVS.

Olitoris uxorem in Helide febris assidua detinuit, neque epota medicamenta quicquam profuerunt. Infra vero umbilicum in ventre quiddam durum erat et intumescens ac vehementes dolores faciens, quod cum manibus oleo inunctis valide est expressum et emollitum, ac deinde plurimus ei sanguis deorsum profluxit, ac convaluit et vixit. Timocrates in Helide post longam potationem ab atra bile infania correptus, epoto medicamento perpurgatus est, eaque purgatione multam pituitam et atram bilem tota die demisit, quae sub vespere cessavit, ubi multum laboris in purgatione pertulisset: hunc epota polenta somnus corripuit, et totam noctem tenuit ad solis ortum. In somno vero iis qui aderant nihil respirare, sed mortuus esse videbatur et nihil, neque quid diceretur neque quid fieret, sentiebat. Corpore autem distento erat et rigido, vixit tamen et excitatus est. In Oeniadis Scomphus lateris dolore detentus septimo die

Ed. Chart. IX. [335] Foes. II. 1142. Ed. Lind. I. (767. 768)
 παρακόπτων. φάρμακον δὲ ἐπὶ κατωτερικόν, ταύτῃ τῇ ἡμέρῃ
 τῇ πρόσθεν κατανοίων, καὶ ἐκαθάρθη οὐ πολλά. καθαιρόμε-
 νος δὲ παρέκοψεν. Φοίνικι ἐν Οἰνιάδῃσι καὶ Ἀνδρῆι ἀδελφεοῖς
 ἡ γνάθος ὥδησεν ἡ εἰσέρη, καὶ τὸ χεῖλος τὸ πρὸς τῆς γνά-
 θου καὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ οὔτε ἐνδοθεν σκοπέοντι οὐδὲν ἐφαί-
 νετο οὔτε θύραθεν ἀπεπύει, ἀλλ' οἰδέουσα σαπρὴ ἐγένετο
 ξηρὴ σηπεδόνι καὶ ἀπέθανε, καὶ θάτερος τὰ αὐτὰ. ἀπέθανε
 δὲ ὁ μὲν ἐβδομαῖος, καὶ ἐπὶ φάρμακον καὶ οὐδὲν ὠφελήθη·
 τῷ δὲ Φοίνικι ἐξεμύθη κύκλος σαπρὸς, καὶ τὸ ἔλκος ἐκα-
 θάρισθη μὲν τὸ πλεον, πρὶν αὐτὸν ἀποθανεῖν, ἀπέθανε
 (768) δὲ καὶ οὗτος πλείονα χρόνον βιούς. Πυριδάμος ἐν
 Οἰνιάδῃσιν ἐν περιπλευμονίῃ δεκαταῖος ἤυχετο παρακόπτειν.
 ἡτρενόμενος δὲ κατενόησέ τε καὶ πτύαλα ἐγένετο καθαρὰ-
 τερα, καὶ προχωρεύουσα ἡ νοῦσος ἐπὶ τὸ βέλτιον. ὕπνος τε
 αὐτῷ κατεχύθη πολὺς, καὶ τὰ ὄμματα ἱκτερώδεα ἐγένετο,
 καὶ ἀπέθανε πρὸς τὰς κ' ἡμέρας. ἐν Οἰνιάδῃσιν ἀνὴρ τοῖσφ
 εἴχετο, ὁκότε ἄσιτος εἶη. ἔμυσεν αὐτοῦ ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρῶς

mortuus est cum delirio. Medicamentum autem deorsum
 purgans ebibit, cum ipso ante purgationem die mente con-
 flaret, neque multum purgatus est. In purgatione vero ipsa
 deliravit. In Oeniadis Phoenici et Andreae fratribus mala
 altera intumuit, et labrum quod ex anteriore parte malae
 et oculo respondet, neque quicquam intro spectanti com-
 parebat, neque foris ullam puris significationem edebat, sed
 arida putredine intumescens marcescebat et mortuus est.
 Eadem quoque alteri contigerunt. Mortuus est autem hic
 quidem septimo die, neque epotum medicamentum quic-
 quam profuit. Phoenici vero putredo in circulum execta
 est, et ulcus ante mortem magna ex parte repurgatum fuit.
 Sed et hic mortuus est cum diu traxisset. In Oeniadis Py-
 ridamus pulmonis inflammatione laborans decimo die de-
 lirare coepit, curatus vero tum ad sese rediit, tum sputa
 puriora reddebantur, et morbus in melius tendebat. Somno
 ei multo offuso oculi aurigine tentati sunt, et circa vige-
 simum diem mortuus est. Quidam in Oeniadis morbo deten-
 tus, cum sine cibo perseveraret, strepitum in ven

Ed. Chart. IX. [333. 334.] Foef. II. 1142. 1143. Ed. Lind. I. (768)
καὶ ὠδυνᾷτο, καὶ ὅτε φαγόντι || τὰ σιτία τριφθεῖη καὶ χρόνος
ἐπιγένοιτο μετὰ τὴν βρωσιν τοῦ σιτίου, μετ' οὐ πολὺ ταῦτο
τοῦτο ἔπασχε, καὶ ἔφθινε τὸ σῶμα καὶ ἐτήκετο. [334] τροφή
οὐκ ἐγένετό οἱ ἀπὸ τῶν σιτίων ἐσθίωντι, καὶ ὑπεχώρεεν ὁ
σῆτος ποτηρὸς καὶ συγκεκαυμένος. ὁκότε δὲ τεωστὶ βεβρω-
κὼς εἶη, αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον ἥκιστα ἔμυζε, καὶ τὸ
ἄλγος εἶχεν αὐτόν. οὗτος φάρμακα πίνων παντοδαπὰ καὶ ἄνω
καὶ κάτω οὐδὲν ὠφελέετο. φλεβοτομούμενος δὲ ἐν μέρεσι
ἐκατέρῃν τὴν χεῖρα ἕως ἑξαίματος ἐγένετο, ἔπειτα ὠφελήθη
καὶ ἀπηλλάγη τοῦ κακοῦ.

Εὐπόλεμος ἐν Οἰτιάδῃσιν ὠδυνᾷτο ἰσχίον τὸ δεξιὸν καὶ
τὸν βουβῶνα καὶ τὴν πλησίον συμβολὴν πρὸς τοῦ ἰσχίου
ἀπὸ τοῦ βουβῶνος καὶ τοῦ ἰσχίου τὸ πρόσθεν. τοῦτω αἷμα
ἀφηρεῖτο ἀπὸ τοῦ σφυροῦ πολὺ πάνυ καὶ μέλαν καὶ παχὺ,
καὶ φάρμακον ἐπιεν ἐλατήριον, καὶ ἐκαθάριθη πολλὰ, καὶ
ῥήτων μὲν τι ἐγένετο, αἱ δὲ ὀδύναι οὐκ ἐξέλιπον, ἀλλ' ἔμ-
πυον ἔσχε τότε ἰσχίον καὶ τὴν κοιλίαν καὶ τὸ ἀμφὶ τὸν

mentem et dolorem percipiebat, ciboque assumpto et com-
minuto, ubi post cibi sumptionem tempus aliquod interces-
sisset, non longe postea idem sentiebat, corpusque conta-
bescebat et paulatim absumebatur, neque alimentum ex cibis
sumptis percipiebatur, et per alvum demittebantur ciborum
reliquiae pravae et exulsae. At cum cibum recens devoraf-
set, tum minime strepitum sentiebat, neque dolor detinebat.
Hic sumtis omne genus medicamentis, tum sursum tum de-
orsum purgantibus, nihil allevabatur. Secta vero per vices
utriusque manus vena donec exanguis fieret, tum demum
allevationem et mali liberationem sensit.

In Oeniadis Eupolemus coxendicis dextrae dolore con-
flictabatur, ac inguinis et propinquae coxendicis juncturae,
quae est ab inguine et anteriore coxendicis parte. Huic san-
guis ex malleolo detractus est admodum multus, niger et
crassus, epotoque medicamento alvum deorsum purgante,
multum purgatus est et melius quidem ei aliqua ex parte fuit.
Dolores vero non cessabant, sed tum coxendicem, tum illius
juncturam ad sedem, quae κοιλίη dicitur, tum etiam ingui-

Ed. Chart. IX. [334.] Foes. II. 1143. 1144. Ed. Lind. I. (769.)
 βουβῶνα, (769) ἄπερ ὠδυῖατο δὲ ἐπὶ πλέον. τὸ δὲ πῦον
 ἐγένετο πρὸς ὀστέον μᾶλλον ἢ πρὸς τὸ τῆς σαρκὸς κατὰ
 βάθος, καὶ ἐλελήθη χρότον οὕτως ἔχων, ἕως πάνυ ἀσθενῆς
 ἐγένετο. ἔπειτα ἐκαύθη ἐσχάραις πάνυ πολλαῖς, καὶ μεγάλαι
 ἐγένοντο καὶ πλησίαι ἀλλήλων, καὶ πῦον ἐρρύη πολὺ καὶ
 παχὺ, καὶ ἔθατεν ὀλίγησιν ἡμέρησι μετὰ ταῦτα καὶ ὑπὸ
 μεγέθεος τῶν ἐλκίων καὶ πλήθεος καὶ ἀσθενείας τοῦ σώμα-
 τος. οὗτος ἐδόκεεν ἂν εἰ ἐτιμήθη εὐροον μίην τομήν καὶ
 πρὸς τόμον ἀφίκετο τὸ || πῦον καὶ εἰ προσέθει τομῆς ἐτέρης
 ταμεῖν εὐροον. ταῦτα παθὼν ἐν τῇ ὥρῃ ἐδόκεεν ἂν ὑγιῆς
 γενέσθαι. Λύκων ἐν Οἰτιάδῃσι τὰ μὲν ἄλλα ταῦτά ἔπασχεν,
 αἱ δὲ ὀδύναι καὶ ἐς τὸ σκέλος οὐ πάνυ διεφοίτων, καὶ οὐκ
 ἐγένετο ἔμπυος, ὑγιῆς δὲ πολλῷ χρότῳ. φάρμακα δὲ ἔπιτε
 καὶ σικύας προσεβάλλετο, καὶ ἐφλεβοτομεῖτο, καὶ ἐδόκεε
 ῥῶν γενέσθαι ταῦτα πάσχοντι. Ἀθηνησιν ἄνθρωπος ξυσμῇ
 εἶχετο πᾶν τὸ σῶμα, μάλιστα δὲ τοὺς ὀρχίους καὶ τὸ μέτω-
 πον· εἶχετο δὲ πάνυ σφόδρα, καὶ τὸ δέμμα παχὺ ἦν, καθ'
 ἅπαν τὸ σῶμα καὶ οἶόν περ λείρη τὴν πρόσσωπον, καὶ οἷκ

nis loca suppuratio occupabat, ibique dolor erat intensior.
 Pus autem os potius quam carnem alte pervadebat, et ali-
 quamdiu sic se habere ignoratus est, donec admodum debilis
 extitit. Tandem crustis valde multis iisque magnis et den-
 sis inustus est, pusque multum et crassum efluxit, ac non
 paucis post diebus interiit tum ex ulcerum magnitudine et
 multitudine, tum ex corporis debilitate. Hic videbatur
 liberari posse, si unica ampla sectione sectus fuisset, ac per
 eam pus demissum esset, aut si altera sectione opus erat, eam
 amplam admoveere, atque haec in tempore facta oportuit.
 Lyconi in Oeniadis in reliquis quidem eadem contigerunt,
 dolores tamen ad crus non admodum pervadebant, neque
 purulentus extitit, verum sanus longo intervallo. Medica-
 menta autem ebibebat et cucurbitulas admovebat, sanguis
 mittebatur, atque interea melius habere videbatur. Athenis
 quidam pruritu totius corporis, praecipue tamen testium
 et frontis, detinebatur ac vehementer admodum vexabatur.
 Cutis toto corpore crassa erat, ac qualis in lepra videri af-

Ed. Chart. IX. [334.335.] Foef. II. 1144. Ed. Lind. I. (769. 770.)
 ἂν ἀπέλαβεν οὐδαμόθεν τοῦ δέρματος, ὑπὸ τῆς παχύτητος.
 τοῦτον οὐδεὶς ἠδύνατο ὠφελῆσαι. διελθὼν δὲ εἰς Μῆλον, ἣ
 τὰ θέγμα λουτρὰ, τοῦ μὲν κνησμοῦ ἐπαύσατο καὶ τῆς πα-
 χυδερείης, ὑδροπιήσας δὲ ἔθανεν. Ἀθήνησιν ἄνδρα χολέρη
 ἔλαβεν, ἥμει τε καὶ κάτω διήει, καὶ ὀδυνᾶτο, καὶ στῆ-(770)
 ται οὐκ ἠδύνατο οὔτε ὁ ἔμετος οὔτε ἡ ὑποχώρησις, καὶ ἡ τε
 [335] φωνὴ ὑπολειοίπει, καὶ κινέσθαι ἐκ τῆς κλίνης οὐκ
 ἠδύνατο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἀγλυνώδεις καὶ ἐγκοίλοι ἦσαν, καὶ
 σπασμοὶ εἶχον ὑπὸ τῆς κοιλίης ἀπὸ τοῦ ἐντέρου, λυγρῶς. ἡ δ'
 ὑποχώρησις πολλὰ πλείων ἦν τοῦ ἐμέτου. οὗτος ἔπιεν ἑλλέ-
 βορον ἐπὶ φακῶν χυλῶ, καὶ ἐπέπιεν φακῶν χυλὸν ἕτερον,
 ὅσον ἠδύνατο, καὶ ἔπειτα ἐπήμεσε καὶ προσηναγκάσθη καὶ
 ἔστη αὐτοῦ ἄμφω, ψυχρὸς δὲ ἐγένετο. ἐλούετο δὲ μέχρι τῶν
 αἰδοίων κάτω πάνυ πολλῶ, ἕως καὶ τὰ ἄνω διεθερμάνθη
 καὶ ἐβίω. τῇ δ' ὑστεραίῃ ἄλφιστα ἔπιε λεπτὰ ἐφ' ὕδατι. ἐν
 Λαρίσση γυναικὶ Γοργίου τὰ ἐπιμήνια διὰ ὃ ἐτέων ἴσχετο,
 πλὴν ὀλίγων πάνυ. ἐν δὲ τῇ μήτρῃ ἐφ' ὁκότερα ἂν κλισθῇ

folet, neque ulla ex parte prae crassitudine apprehendi poterat. Hic nullis remediis juvari potuit. In Melum autem ad balneas calidas profectus, prurigne et cutis crassitudine liberatus est, hydropem tamen periit. Quidam Athenis cholera correptus tum vomebat tum infra demittebat et doloribus conflictabatur, ac neque vomitio neque alvi dejectio filii poterat, voxque defecerat, nec lecto moveri poterat, oculi caligine obducti et cavi, convulsionem detinebant, quae ab intestinis profectae ventriculum occupabant, et singultus. Quod ex alvo secedebat, vomitione longe copiosius erat. Hic epoto veratro cum lenticulae succo, etiam insuper alterum lenticulae succum pro viribus ebibit, ac tandem post vomitum ei ambo coacta sunt et suppressa, verum perfrigescebat. At calida admodum multa lotus est a pudendis deorsum, in tantum ut etiam superiora incallescere, et vixit. Postridie vero polentam sumpsit. Gorgiae uxori in Larissa menstruae purgationes quatuor annis suppressae erant, praeter valde paucas. Utero autem,

Ed. Chart. IX. [335.] Foesl. II. 1144, 1145. Ed. Lind. I. (770, 771.)
 σφυγμὸν παρείχε καὶ βύρος. αὕτη ἡ γυνὴ ἐκύνθη, καὶ ἀπε-
 κύνθη, καὶ ἀπελύθη τὸ παιδίον ἐνάτῳ μηνὶ ζῶον θῆλυ ἔλκος
 ἔχον ἐν τῷ ἰσχύῳ, καὶ τὰ ὑστερα ἐπόμετα καὶ αἵματος ῥεῖμα
 πολὺ πάνυ ἐπεγέγετο καὶ τῇ ὑστεραίῃ καὶ τῇ γ' καὶ τῇ δ'
 καὶ θρόμβοι πεπηγότες, καὶ πυρετός εἶχε μέχρι ἡμερέων
 δέκα τῶν πρώτων. ὑπεχώρεον τὸ λοιπὸν αὐτῇ αἷμα ἐρυθρὸν
 καὶ ᾧδε τὸ πρόσωπον ἰσχυρῶς, καὶ τὰς κνήμας, καὶ τὰ
 πόδε, καὶ τὸν ἕτερον μηρὸν, καὶ σιτία οὐ προσίετο. δίψος δὲ
 εἶχε ἰσχυρὸν, καὶ τὸ ψυχρότατον ὕδωρ ξυνέφερεν, οἷτος δὲ
 οὐδ' αὖτως. ἡ δὲ γαστήρ μετὰ τὸ πρῶτον παιδίον ὀλίγῳ μὲν
 τι ἐλαπύχθη, πάνυ δὲ οὐ ξυνέπεσεν, ἀλλὰ σκληροτέρη ἦν,
 ὀδύνη (771) δὲ οὐ προσῆν. τεσσαρακοστῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς
 πρώτης ἐξέπεσε τὸ ἐπικύημα σάρος, καὶ ἡ γαστήρ ξυνέπεσε
 καὶ τὰ οἰδήματα πάντα καὶ τὸ ῥεῖμα λεπτὸν καὶ τὸ αἷμα
 τὸ ὄζον, καὶ ὑγιὲς ἐγένετο.

|| Γυνὴ ἐν Φαίρῃσι περιώδυνε κεφαλὴν πολὺν χρόνον,
 καὶ οὐδεὶς οὐδὲν ἠδύνατο ὠφελῆσαι οὔτε καθαιρομένη κεφα-

quamcunque in partem se inclinasset, pulsus atque gravitatis
 sensum praebebant. Foetum concepit haec mulier et pro-
 duxit, emissaque est in lucem nono mense puella viva in
 coxendice ulcus habens, ac secundarum exitus consecutus
 est, et copiosus admodum sanguinis fluxus successit, postri-
 dieque et tertio et quarto etiam sanguinis grumi concreti.
 Febris eam decem primis diebus detinuit, ac in posterum
 ei sanguis ruber prodijt. Facies, tibiae, pedes ambo et fe-
 mur alterum vehementer tumescebant. Cibos averfatur,
 siti vero vehementi torquebatur, ac maxime frigida confe-
 rebat, vinum autem nullo modo. Venter excluso primo
 foetu exiguo quidem momento remollitus est, plane autem
 non concidit, sed durior perseverabat, verum citra dolorem.
 Quadragesimo vero a primo die, quod praepostere conce-
 ptum fuit excidit, caro quaedam et venter concidit tumo-
 resque omnes, fluxusque tenuis et sanguis olens prodijt, ac
 convaluit.

Phaeris mulierem ingens capitis dolor diu tenuit, quem
 neque purgato capite quisquam allevare poterat. Melius

Ed. Chart. IX. [335. 336.] Foesl. II. 1145. Ed. Lind. I. (771. 772.)
 λήν. ῥηϊστή δὲ ἐγένετο ὅκοις τὰ ἐπιμήνια εὐχερῶς οἱ ᾗει.
 αὕτη ὅκοις περιωδύνει τὴν κεφαλὴν, προστιθέμενα προσθετὰ
 εὐώδεα πρὸς τὴν μήτρην ὠφέλει καὶ ἀπεκαθάρθη ὀλίγον
 τι, καὶ ὅκοις ἐκύθησεν ἐξέλιπον αἱ ὀδύναι τὴν κεφαλὴν. γυνὴ
 ἐν Λαρίσση κύουσα τῷ δεκάτῳ μηνὶ αἷμα ἐχώρεεν αὐτῇ
 πολὺν ἰδὴ ἡμέρας. πλείστον δὲ τὰς γ' τὰς πρὸ τοῦ παιδίου
 τῆς ἀπολύσεως. τῇ ἰδὴ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς γαστρὸς τὸ παιδίον
 τεθνεὺς, ἔχον τὸν δεξιὸν βραχίονα προσπεφυκῶτα τῇ πλευρῇ,
 καὶ τὸ χωρίον τρίτῃ ἡμέρῃ τῆς νυκτὸς τὴν αὐτὴν ὥρην, ὥς
 ὅτε τὸ παιδίον καὶ τὰ λευκὰ. ἔπειτα μετὰ ταῦτα ἐχώρεεν
 τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας μετρίως τι πολλόν. μετὰ δὲ τοῦτο
 πυρετὸς ἔλαβε δύο ἡμέρας καὶ δύο νύκτας, καὶ ὀδυνᾶτο
 τὴν γαστέρα πᾶσαν καὶ τὰ ἱσχία, τὸ δὲ ἥτορον μάλιστα.
 [336] ἐν Λαρίσση Ἰπποσθένους περιπλευμονίῃ ἐδόκεε τοῖσιν
 ἰητροῖσιν ἔχεσθαι, ἣν δὲ οὐδαμῶς. ἀρχὴ μὲν παλαιῶν ἔπεσε
 σκληρῶν χωρίων ὑπτιος, καὶ ἐπενέπεσεν αὐτῷ, καὶ ἐλούσατο
 ψυχρῶ, καὶ ἐδείπνησε, καὶ ἐδόκεε βαρύτερος γίνεσθαι. τῇ
 δ' ὕστεραίῃ ἐπύρεξε καὶ βῆξ ἔσχε (772) ξηροτέρῃ καὶ τὸ

autem habebat, cum ei menstrua expedite prodibant. Haec
 in intenso capitis dolore pellis odoratis ad uterum apposis
 allevabatur et aliqua ex parte purgata est, cumque conce-
 pillat, caput doloribus levatum est. Larissaea mulier prae-
 gnans decimo mense copiosum sanguinem quatuordecim
 diebus demisit, plurimum tamen tribus potissimum diebus,
 antequam puer in lucem ederetur. Decimoquarto puer mor-
 tuus utero excidit, cujus brachium dextrum lateri adhaere-
 scebat. Tertio die noctu eadem hora cum puer prodiit,
 secundae et purgamenta alba deciderunt, ac deinceps tribus
 diebus et noctibus multa quodammodo prodierunt. Post-
 haec febris duobus diebus ac totidem noctibus tenuit, dolor-
 que totum ventrem et coxendices fereque imum ventrem
 vexavit. Larissae Hippothesenes pulmonis inflammatione me-
 dicis detineri, falso tamen, videbatur. Principio quidem
 lucta se exercens duro in loco supinus cecidit, superinci-
 dente ei adversario, et lavit frigida, coenam sumpsit et gra-
 vior sibi videbatur. Postridie vero febris et tussis siccior

Ed. Chart. IX. [336.] Foef. II. 1145. 1146. Ed. Lind. I. (772.)
 πνεῦμα πυκνόν. πεμπταῖος δὲ αἱματώδες ἐχρέμηματο οὐ πολὺ,
 καὶ παρὰκόπτειν ἤρχετο. ὅκότε βήσσοι, τότε ὠδυνᾷτο τὰ στη-
 θεα καὶ τὸν τῶτον. ἐκταίῳ δὲ αἷμα ἐρύθει ἐκ τῶν ῥιγῶν
 παρέρει, ὅσον τέσσαρες κοτύλαι. πρὸς τὴν ἐσπέρην οὔτε
 ἐγδέρχεται οὔτε ἡσθάνετο οὔτε ἔργου οὔτε λόγου. ἐνδεκαταῖος
 δὲ ἔθανε. τὰς δὲ πέντε ἡμέρας τότε μὲν εὐφρων ἦν, τότε
 δὲ οὐ, ἐγένετο καὶ ἀπύρετος. σίαλον δὲ οὐδὲν ἀπεχώρεεν
 οἷδὲ ῥέγχος εἶχει· οὐ γὰρ ἦν σίαλον. Σκάμανδρος ἐν Λαρίσση
 καὶ ἰσχίον ἐσφακέλισε, καὶ ὑστέον ἀφαστηγὸς χρόνιον. ὁ δὲ
 ἐπιμήθη τομὴν μεγάλην καὶ πρὸς τοῦ ὑστέου, καὶ ἔπειτα
 ἐκάη. τότε ἡμέρῃ δωδεκάτῃ ἤρξατο μετὰ τὴν τομὴν σπασμός
 καὶ εἶχε μᾶλλον. ἐσπύσατο δὲ τὸ σκέλος τοῦτο μέχρι τῶν
 πλευρῶν, διεχοίτα δὲ καὶ ἐπὶ θάτερα ὁ σπασμός. || συνε-
 κίμπητο δὲ τὸ σκέλος καὶ ἐξετείνετο, καὶ τὰλλα μέλη
 ἐκίτει καὶ αἱ γράδοι ἐπάγησαν. οὗτος ἔθανε σπῶμενος ὀγδόῃ
 μετὰ τὴν τοῦ σπασμοῦ ἐπίληψιν. ἐθεραπεύετο δὲ χλιῶσμα-
 σιν ἀσπίοισι καὶ πυρίῃσιν ὀρόβων ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ὑπε-

ac spiratio crebra tenuit. Quinto autem die cruentam pau-
 cum screavit et delirare coepit. Cum tussis urgeret, tum
 dolor pectus et dorsum infestabat. Sexto postquam sternu-
 tasset sanguis ex naribus effluxit ad quatuor fere heminas.
 Sub vesperam neque loquebatur, neque quid fieret aut quid
 diceretur sentiebat. Undecimo mortuus est. Quinque au-
 tem diebus quandoque bene sentiebat, quandoque vero mi-
 nime, febre liber erat. Sputum vero nullum excernebatur,
 neque stertor detinuit, quoniam sputum non aderat. Larif-
 sae Scamander coxendicem sinderatam habuit, et os diu dis-
 paratum. Hic post magnam sectionem etiam ad os ipsum,
 denique inultus est, ac tum duodecimo post sectionem die
 convulsio coepit ac magis detinuit. Convulsione autem
 tentabatur crus ipsum ad latera usque, quae ad alteram etiam
 partem perveniebat. Crus autem contrahabatur et exten-
 debatur, caeteraque membra movebat et maxillae rignerunt.
 Hic octavo post convulsioneis insultum die, convulsione periit.
 Utriculis vero concassatis ex ervo ad curationem totum

Ed. Chart. IX. [356.337.] Foesl. II. 1146. Ed. Lind. I. (772.773.)
 κλύσθη, καὶ ὑπῆλθε πάλαι ἢ κύπρος ὀλίγη, καὶ τὸ κατα-
 κορὲς φάρμακον ἐπὶ καὶ προσκατέπιε, καὶ ἐπῆλθε μὲν; οὐ-
 δὲν δὲ ἀπὸ τοῦ καταπότου ὠφελήθη, καὶ ὕπνος ὀλίγος
 ἦλθε, καὶ αὐτὸς πινὼν τὸ κατακορὲς ἰσχυρὸν ἐσπεριτὸς
 ἡλίου ἀνιόντος ἔθανεν. ἐδό(773)κει δ' ἂν πλείονα χρόνον
 διετεγκεῖν, εἰ μὴ κατὰ τοῦ φαρμάκου τὴν ἰσχύιν.

Ἰπποκόμος Παλαμήδεος ἐν Λαρίσση ἐνδεκαετὴς ἐπλήρη
 κατὰ τοῦ μετώπου ὑπὲρ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν ὑφ' ὕπ-
 που, καὶ ἐδόκεε τὸ ὀστέον οὐχ ὑγιὲς εἶναι, καὶ ἐπήδα ἐξ
 αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα. [337] οὗτος ἐπρόσθη μέγα μέχρι τῆς
 διπλῆς, καὶ ἡτρενέτο οὕτως ἔχον τὸ ὀστέον, ὃ καὶ πρό-
 σθεν αὐτίκα τὸ ὀστέον ἔκνευ. ἐπὶ εἴκοσιν οἰδῆμα παρὰ τὸ
 οὖς ἤρξατο, καὶ πυρετὸς καὶ ῥίγος, καὶ ἡμέρη μᾶλλον ὠδί-
 σκετο καὶ ὠδυνᾶτο τὸ οἰδῆμα, καὶ ἐπύρεσεν ἀρχόμενος ἐκ
 ῥίγος, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ὠδήσαν καὶ τὸ μέτωπον καὶ ἅπαν
 τὸ πρόσωπον. ἔπασχε δὲ ταῦτα ἐπὶ δεξιὰ μᾶλλον τῆς κεφα-
 λῆς. παρῆλθε καὶ ἐς τὰ ἀριστερὰ τὸ οἰδῆμα. οὐδὲν οὖν

corpus fovebatur, et ex infuso per clysterem tandem non-
 nihil stercoreis subit. Medicamentum affatim sinceram bilem
 deturbans ebibit, et insuper aliud devoravit. Ac secessit
 quidem, nihil autem ex devorato medicamento levamenti
 sensit. Somnus parvus venit. Rursusque epoto sub vespere
 valido medicamento affatim sinceram bilem deturbante,
 sub ortum solis mortuus est. Atque diutius morbum sufferre
 potuisset, ni vis medicamenti obstitisset.

Larissæ Palamedis equiso undecim annos natus ab
 equo in fronte supra oculum dextrum vulnus accepit, et ad
 os vitium pervenisse videbatur, ex eoque modicus sanguis
 profiliebat. Hic magnam sectionem ad os duplex usque
 pertulit, et eo statu os curationem accipiebat, quod etiam
 antea illico os utero gestabat. Sub vigesimum diem circum
 aurem tumor exortus est. Febris coepit et rigor, ideoque
 potius angebatur tumor et dolor. Sub initia febris ex rigore
 cepit et oculi, frons ac tota facies intumuit. Haec autem
 dextra capitis parte fere contigerunt, pervasit tamen tumor
 etiam ad sinistram, sed hic nullam noxiam attulit. Ad ex-

Ed. Chart. IX. [537.] Foes. II. 1146. 1147. Ed. Lind. I. (773. 774.)
 τοῦτο ἐβλαπτεν. τελευτιῶν δὲ πυρετός ξυτελής ἔσχεν, ἥσπον
 ταῦτα ἦν μέχρι ἡμερῶν ὀκτώ. ἐβίω δὲ καυθεῖς, καὶ καθη-
 ράμενος διὰ καταπότου καὶ περιπλάσσόμενος τὸ οἰδημα.
 τὸ δὲ ἔλκος τῶν κακῶν οὐδὲν αἴτιον ἦν. ἐν Λαρίσση Θεο-
 φόρου παῖς ἐλέπρα τὴν κύστιν, καὶ διούρει γλίσχρον, καὶ
 ὠδυνᾷτο καὶ ἀρχόμενος καὶ τελευτιῶν τῆς οὐρήσιος καὶ ἔτριβε
 τὸ πρόσθιον. οὗτος πίων τὸ διουρητικὸν δομὴν ἐς μὲν τὴν
 κύστιν οὐδὲν ἐχώρησεν, ἐξήμεσε δὲ συγχρὸν πυώδες καὶ χολήν,
 καὶ κάτω ἕτερα τοιαῦτα διεχώμεε, καὶ ὠδυνᾷτο τὴν γαστέρα.
 ἐκίετο ἐνδοθεν, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ψυχρὸν ἐγένετο, καὶ
 παρελίθη ὅλος, καὶ προσδέχεσθαι (774) οὐδὲν ἠθέλει. τοῦτο
 ἤλκωθη κοιλίῃ ἰσχυρῶς, ὑπὸ ἰσχύος τοῦ φαρμάκου ἄγαν.
 ἀποθνήσκει δὲ μετὰ τὴν πένθινον τριταῖος. γυνὴ Ἀντιμάχου ἐν
 Λαρίσση ἐκνίσκετο ἡμέρας ὡσεὶ π, καὶ ἥσιέετο τὸν ἄλλον
 χρόνον καὶ ἡμέρας ζ ἤλγει τὰς ὑστέρας, καὶ ὠδυνᾷτο τὴν
 καρδίην. || καὶ πυρετός ὑπὸ λήμβανεν. οὐχ ὑπεκχωρήκει τοῦ

tremum vero febris continua prehendit. Atque ista minus affligebant ad octavum diem usque. Post inuersionem autem et medicamenti devorati purgationem, illito tumori medicamento superstes fuit. At vero malorum causa nullo modo ad ulcus referenda erat. Theophorbi filio Larissae vesica foeda scabie, lepram dicunt, laboravit et glutinosam urinam reddebat, in eaque reddenda circa initium et finem dolore divexabatur, et mentulam confricabat. Hic epoto acri medicamento urinam promovente ad vesicam nihil quidem secessit, sed vomitione pus multum et bilem reddidit, caeteraque ejusdem generis per alvum demittebat. Venter dolore conflictabatur, et intus ardoris sensus percipiebatur. Reliquo vero toto corpore perfrixit et exolutionem sensit, neque quicquam assumere voluit. Huic medicamenti vis nimia ventriculum vehementer admodum exulceravit, quo epoto tertio postea die extinctus est. Larissae Antimachi uxor fere quinquaginta diebus uterum gestabat, et reliquo tempore cibos fastidiebat, septemque diebus uteri et oris ventriculi dolore conflictabatur, et febris prehendebat. Ex

Ed. Chart. IX. [357. 338.] Foesl. II. 1148. Ed. Lind. I. (774.)
 χρόνου τούτου. ταύτη ἐδόθη ἐλατήριον κατάποτον ἰσχυρότε-
 ρον τοῦ δέοντος, καὶ ἀπήμεσε χολὴν ξυγκεκαυμένην, ὑπὸ τῆς
 τῆς αἰτίας καὶ τοῦ πυρετοῦ, καὶ γὰρ οὐδὲ ποτὶ ἐχρήτο
 οὐδενί. ὀλίγην δὲ καὶ ἀπήμεσε βιαίως καὶ θρομβώδεια. κἄπειτ'
 ἀήσατο καὶ ἤφειν αὐτήν, καὶ ἐδόκεεν ἀσθενεῖν, καὶ οὐκ
 ἤθελε πίνουσα ὕδωρ ἐξεμεῖν. μετὰ δὲ τοῦτο ὁδύνη ἴσχεα
 ἰσχυρὴ τὴν κάτω κοιλίην. εἴλκωτο γὰρ ὑπὸ τοῦ φαρμάκου
 καὶ ἐχώρεεν αὐτῇ μετὰ τὴν κόπρον αὐτίκα ὕφαιμον ξυσμα-
 τώδες. αἰεὶ δὲ πλέον ἐγίνετο καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ ἡ ἄσχη,
 καὶ τοῦ καθάρματος ἦσαν εἰς κοτύλαι. ἔστη δὲ ἡ κοιλίη ὕδα-
 τος καταγεομένου πολλοῦ κατὰ τῆς γαστρός. ἄλλο δὲ οὐδὲν
 ἡδυνήθη προσδέξασθαι. ἔθανε περὶ μέσας νύκτας. ἐδόκεα
 δ' ἂν βιώσαι, εἰ ἡδύνατο πίνειν τὸ ὕδωρ καὶ ἐμεῖν αὐτίκα
 πρὶν ἢ πίνειν. [338] οἰκέτις Ὀνησιδῆμου ἐν Λαρίσση ἠλκώθη
 κοιλίην καὶ τὸ ἔντερον ὑπὸ χολῆς αὐτομάτης κινηθείσης, καὶ
 ἐξεχώρεε καὶ ἄνω καὶ κάτω χολὴν καὶ αἷμα, καὶ πυρετὸς εἶχε.
 ταύτη ἐδόθη ἀσθενεοῦση ἐλατήριον ἀσθερές ποτὶν ὕδαρές καὶ

quo tempore nihil per alvum secessit. Huic medicamentum
 deorsum purgans valentius quam par erat deglutiendum est
 exhibitum, et bilem prae inedia et febre exustam vomitione
 rejecit. Neque enim ullo potu utebatur. Paucam vero vi
 quadam evomuit et in grumos contractam. Deinde ubi
 commota fuit, eam demittebat et debilitari visa est, aquaque
 epota vomere renuit. Post haec autem dolor vehemens in-
 feriores alvum detinebat, quae a medicamento exulcerata
 erat, eique statim post stercus ramentum subcruentum ex
 alvo secessit. Perpetuo vero increfcebat imbecillitas et in-
 continens corporis jactatio, et purgatio ad quinque heminas
 procefferat. Aqua multa ventri affusa restitit alvus, aliud
 quippe nihil assumere poterat. Circa mediam noctem mor-
 tua est. Videbatur autem superstes esse posse, si aquam bi-
 bere, aut statim ante potionem vomere potuisset. Larissae
 Onesidemi ancillae exulcerata est alvus et intestinum a bile
 per se commota, ac sursum et deorsum bilis et sanguis prod-
 ibant, febrisque detinuit. Huic imbecillae in potu est ex-
 hibitum medicamentum deorsum purgans imbecillum, aquo-

Ed. Chart. IX. [538.] Foesl. II. 1147. Ed. Lind. I. (774. 775.)
 ὀλίγον, καὶ ἡμεσὲς τε ὑπ' (775) αὐτοῦ πολὺν, καὶ κάτω
 ὑπῆλθε πλείον, καὶ τῆς ἐσπέρας ἐπανῆλθε. τῇ δ' ὕστεραίῃ
 πυρετός ἦν, ἀσθενής δέ. ἡ δὲ κοιλίη ἤλκωτό τε καὶ ἔτι
 ὑπεχώρει ταῦτα. τρίτῃ δὲ ἔθανε δειλῆς, πυρετοῦ ἐπιλαβόν-
 τος πάνυ ἰσχυροῦ. αὕτη δὲ ἐδόκεεν ἀποθανεῖσθαι πάντως.
 ἥκιστα δ' ἂν ὕδωρ πίνουσα ψυχρόν, ἕως ἔμετος εἶχεν. ἐπεὶ
 δὲ ἐψύχθη ἡ ἄνω κοιλίη ἀποκαθαρθεῖσα τῷ ὕδατι, χυλὸν
 μεταπιούσα ψυχρόν οὕτω μετακλύσθη. Εὐθὺς ἐν Λαρίσση
 αἰμορροΐδας ἔχων ἰσχυράς πάνυ καὶ χρόνισας ἔξαιμος ὢν,
 χολὴ ἐκινήθη, ἀλλ' ἠπίωσε τῷ σώματι καὶ ἡ κοιλίη ἐταράχθη
 κάτω, ὑπεχώρει χολώδεα καὶ αἰμορροΐδες ἀνεῖχον. φάρμακον
 κατωτερικόν πίων ἀπεκαθάρθη καλῶς, καὶ αὐθις μετέπειν
 χυλόν, καὶ ἔτι ἐτετάρακτο, καὶ ὁδύνη πρὸς τὰ ὑποχόνδρια
 προσίστατο. τούτῳ ἐπεχειρίσθη τῇσιν αἰμορροΐδῃσι τὴν κοιλίην
 οὐ καλῶς πως ἔχοντι, ἀλλὰ δεομένῳ θεραπείης ἔτι καὶ ἀπή-
 μεσεν. ἔπειτα δὲ ἐπαλειφθέντος τοῦ καρκίνου πυρετός ἐπέ-

sum et paucum, ex quo copiosa vomitione sunt reddita et
 amplius per inferna subierunt, ac sub vesperam repetitive-
 runt. Postero vero die febris aderat, verum debilis. Alvus
 etiam exulcerabatur, et eadem adhuc dejectiones erant.
 Tertio autem die vehementi admodum febre correpta sub
 vesperum obiit. Haec prorsus peritura fuisse exstimata est,
 minime vero quamdiu epota frigida vomitus tenuit. Ubi
 vero perfixit alvus superior, aqua perpurgata, post epotum
 ptisanæ succum frigidum, sic ex infuso subluta est. Larif-
 sae Eudemus valde magnum et diuturnum patiebatur san-
 guinis profluvium per ora venarum quae sunt in ano, Graeci
 haemorrhoidas dicunt, adeo ut exanguis esset et bilis com-
 mota. Leniter tamen habebat toto corpore et alvus deor-
 sum conturbata biliosa demittebat et haemorrhoides remit-
 tebant. Post epotum medicamentum deorsum purgans probe
 repurgatus est, ac insuper ptisanæ succum ebibit et amplius
 alvus turbabatur, dolorque ad praecordia aderat. In hoc
 haemorrhoidibus manus est admota, cum male quodammodo
 affectus esset venter et amplius curatione opus esset, ac vo-
 mitus afflixit. Tandem vero ex irritato medicamentis can-

Ed. Chart. IX. [338 339.] Foesl. II. 1147. 1148. Ed. Lind. I. (775. 776.)
 βάλλε καὶ οὐκ ἀφῆκεν πρὶν ἀπέκτεινεν. ὅτε δὲ καὶ ἀφῆκε
 ῥίγος ὑπολαβὼν, ἦκεν ὁ πυρετός καὶ ὑπεχώρησεν αὐτῷ χολή,
 καὶ φῦσα ἡ μὲν διεξίει, ἡ δὲ ἐνῆν, καὶ ὀδύνη ἐν τῇ κοιλίᾳ.
 αἱ δὲ αἱμορροΐδες ἔξω ἦσαν τοῦ ἀρχοῦ, ἀπὸ τῶν ἀποκαθα-
 σίων ἀρξάμεναι τὸν ἄλλον χρόνον, καὶ ἡ φῦσα διὰ ταύτας
 ἐπεγίνετο, καὶ πρὸς πταρμόν ἐπεγίνετο ἡ ἀρχή.

|| Ἐν Λαρίσσει ἀνὴρ ἐτρώ(76)θη ἐκ χειρὸς λόγχῃ πλα-
 τεῖη ὀπισθεν, καὶ τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ
 πेलὸν ἀποίδεον, καὶ διήλθε χωρίον πολὺ. ἐπεὶ δὲ ἐτρώθη,
 ἔπειτα ὀδύνη ἔσχε τὰ πρῶτα ἰσχυρή, καὶ ἐπωδίσκετο ἡ γασ-
 τήρ. τούτῳ ἐδόθη τῇ ὑστεραίᾳ κατωτερικόν, καὶ διεχώρη-
 σεν ὀλίγον ὑφαίμον καὶ ἔθανεν. ἐδόκεσεν τούτου τὰ ἔντερα
 εἶναι οὐχ ὑγία καὶ αἱματός ἡ κοιλία πλήρῃ τυγχάνειν. [339]
 Ἀπελλὰτος Λαρίσσατος εἶχε μὲν ἡλικίην, ὥσπερ ἐτίων τριη-
 κοτία ἢ ὀλίγον ἀπέλιπεν, εἶχετο δὲ τῇ νούσῳ. ἐλαμβάνετο
 δὲ τὰς νύκτας μᾶλλον τῶν ἡμερῶν ἐν τῷ ὕπνῳ. ἐνόσει δὲ
 ὡς δύο ἔτεα πρὸ τοῦ θανάτου. ἡμεῖς δὲ χολὴν πυρρὴν ἐνόιστε,

cro febris adorta est, nec ante mortem demisit. Interdum
 quoque cum rigor subiens dimississet, febris adfuit, ipsique
 ex alvo bilis secessit, flatus partim prodibat, partim intus
 remanebat, dolorque ventrem affligebat. Haemorrhoides
 vero deinceps a purgationibus extra anum eminere coepe-
 runt et per eas flatus exissebat, qui a sternutatione ortum
 ducebat.

Larissae quidam hasta lata percussus a tergo vulnus
 accepit, cujus acies infra umbilicum penetravit, et cum
 livore ac tumore amplum spatium pervasit. Post acceptum
 vulnus deinceps dolor primo vehemens tenebat et venter
 intumescibat. Postridie exhibito medicamento deorsum pur-
 gante quiddam subcruentum dejecit et mortuus est. Hujus
 intestina non esse sana, venterque sanguine redundare vi-
 debatur. Apellaeus Larissaeus annos attingens propemo-
 dum triginta aut paulo minus, morbo detinebatur, quo
 noctu magis inter dormiendum quam interdiu corripiebatur,
 et duobus fere annis laborabat ante mortem. Bilem autem
 flavam interdum vomitione rejiciebat ubi excitabatur, quan-

Ed. Chart. IX. [339.] Foesl. II. 1148. 1149. Ed. Lind. I. (776. 777.)
 ἐπεὶ διεγείρετο, ἡμεῖς δὲ καὶ μέλαιναν. οὗτος ἀπὸ τῆς κεφα-
 λῆς καθάρσιος ἰσχυρῆς πᾶν καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον καθα-
 ρόμενος καὶ φάρμακον δις πιὼν, ἕξ μηνῶν αὐτὸν διέσχεν.
 ἦν δὲ πολυφάγος, ἔχων δὲ τὸ σῶμα ἐπίχολον, παλαιὰς πολλὰ
 μάλα ἐξήρίωσε, καὶ πυρετὸς ἐπέλαβε, καὶ ἡ νοῦσος ἐς νύκτα.
 αἷ δ' ὑστεραίῃ ἐδόκειεν ὑγιῆς εἶναι καὶ αὐτῇ ἐτέρῃ· τῇ δὲ
 ἐπιούσῃ νυκτὶ ἡ νοῦσος ἐπέλαβε δεδιπνηκότα ἀπὸ || πρώτου
 ὕπνου, καὶ εἶχε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν, καὶ μέχρι δορ-
 πηστοῦ, ἔθανε πρὶν ἐμφρονῆσαι. ἐσπᾶτο περὶ τὰ δεξιὰ πρῶ-
 τον τὸ τε πρόσωπον καὶ τὸ ἄλλο σῶμα, ἔπειτα ἐπὶ τὰ
 ἀριστερά, καὶ ὅτε δοκίει διαπεπαῦσθαι, κῶμα εἶχε καὶ ἔρεγγε,
 καὶ αὐθις ἐξεδέχετο ἡ νοῦσος. Εὐμήλος Λαμισσαῖος ἐπάγη
 τὰ σκέλεα καὶ χεῖρας καὶ (777) γνάθους, καὶ οὐκ ἠδύνατο
 οὔτε ἐκτείνειν οὔτε ξυγκάμπειν, εἰ μὴ ἕτερος ξυγκάμπτοι καὶ
 ἐκτεῖνοι, οὔτε τὰς γνάθους διαίρειν, εἰ μὴ ἕτερος διαίροι.
 ἄλλο δὲ οὐδὲν οὔτε ὠδυνᾶτο οὔτε ἡσθιεν, εἰ μὴ μῦζαν καὶ
 μελίκρητον ἔπινεν. εἰκοστιαῖος ἕπτις πίπτει καθήμενος, καὶ

doque etiam atram. Hic vehementi admodum capitis pur-
 gatione et longo intervallo usus, atque etiam bis epoto me-
 dicamento, sex menses transegit. Edax autem erat et cor-
 pore bilioso, ac post multam luctam vehementi rigore cor-
 reptus est et febris invasit, morbusque noctu afflixit. Postri-
 die vero rursusque altero die sanus esse videbatur. Sub-
 sequente autem nocte, ubi coenasset, a primo somno morbus
 corripuit, qui noctu et interdum ad coenae tempus usque
 tenebat. Mortuus est antequam ad se rediret. Primum cor-
 poris dextra ac facies reliquumque corpus convulsione
 tentabantur, deinde sinistra pervadebat, cumque quietus
 esse videretur, sopore et stertore detinebatur, rursusque
 morbus excipiebat. Enmelo Larissaeo crura, manus et ma-
 xillae riguerunt, neque extendere neque flectere poterat,
 nisi quis extenderet aut flecteret, ut nec maxillas diducere,
 nisi quis diduceret. Neque vero alia corporis parte dolorem
 sentiebat, neque quicquam comedebat praeter mazam, et
 mullam potabat. Vigesimo die sedens supinus decedit, et

Ed. Chart. IX. [339. 340.] Foef. II. 1149. Ed. Lind. I. (777.)
τύπτει τὴν κεφαλὴν πρὸς λίθον σφόδρα, καὶ αὐτοῦ σκότος
κατεχύνθη, καὶ ὀλίγον ὕστερον ὀρασιὰς ὑγιᾶς ἦν, καὶ ἐλέλυτο
πάντα πλὴν μετὰ τὸν ὕπνον, ὅτε ἐξέγροίτο, ὀλίγον τι συνε-
δεδετο τὰ ἄρθρα. ἔπειτα δὲ ἦν ἡδὴ ιβ' ἢ ιγ'. ἔκαμνε δὲ μῆνας
γ' ἢ δ'. ἐν Λαρίσση παρθένος αἷμα ἐμέσασα οὐ πολλόν, ἐμπυος
γενομένη πυρετῶν ἐπιλαβόντων, οὐκ ἀπηλλάσσεται πρὶν τε-
λευτῶσα ἀπέθαιε τρίτῳ μηνί. πρὸ δὲ τοῦ θανάτου ἐκω-
φώθη τὰ οὐατα, καὶ οὐκ εἰσήκουεν, εἰ μὴ τις πάνυ μέγα
βοήσῃ, πρὸ δὲ τοῦ ἐμέτου τοῦ αἵματος προσησθένει. [340]
Ἀμφίπολος ἐν Λαρίσση Λυσήριδος νέη εὐῦσα, ὅκότε λαγνεύ-
οιτο, περιωδύνει ἰσχυρῶς, ἄλλως δὲ ἀνώδυνος ἦν, ἐκύνσε
δὲ οὐδέποτε. ἐξηκονταέτης δὲ γενομένη ὠδυαῖο ἀπὸ μέσου
ἡμέρης ὡς ὠδίνουσα ἰσχυρῶς. πρὸ δὲ μέσου ἡμέρης αὐτὴ
πράσα τρογόνουσα πολλὰ, ἐπειδὴ ὀδύνη αὐτὴν ἔλαβεν ἰσχυρο-
τάτη τῶν πρόσθεν, ἀναστὰσα ἐπέψασέ τινας τροχίους ἐν
τῷ στόματι τῆς ἡμέρης. ἔπειτα ἡδὴ λειποψυχούσης αὐτῆς

a lapide vehementer in caput percussus est, eique oculorum
caligo offusa est, neque longe postea sanus surrexit et omni-
bus erat liberatus, nisi quod e somno cum excitaretur, arti-
culi aliquantulum colligati esse videbantur. Aetatis autem
erat jam duodecim annorum aut tredecim. Mensibus vero
tribus aut quatuor laboravit. Larissae virgo post paucum
sanguinem vomitione rejectum purulenta evasit, febribus-
que correpta non ante liberata est quam vitam cum morte
commutasset, quae tertio mense contigit. Ante mortem
autem aures obsurduerunt, neque exaudiebat, nisi quis valde
acclamaret. Ante vero quam sanguinem vomitione rejiceret,
jam debilis erat. Larissae Dyseridis ancilla juvencula, cum
venere uteretur, vehementer affligebatur doloribus, alias
vero dolorem non sentiebat, neque concepit unquam. At
cum annum sexagesimum attigisset, post meridiem vehemen-
tibus velut partus doloribus conflictabatur. Post multum
vero ante meridiem porri esum, ubi dolore correpta est,
omnium qui antea tenuerunt vehementissimo, exurgens aspe-
rum quiddam in ore uteri contrectavit. Deinde cum jam

Ed. Chart. IX. [340.] Foes. II. 1149. Ed. Lind. I. (777. 778.)

ἐτέρη γυνή καθείσα τὴν χεῖρα ἐξέπises λίθου ὕσον σπόνδυλον (778) ἀτράκτου τρηχύν, καὶ ὑγιῆς τότε αὐτίκα καὶ ἔπειτα ἦν. ὁ Μαλιεύς, ἀμαξα αὐτῷ ἐπῆλθε ἄχθος ἔχουσα ἐπὶ τὰς πλευράς, καὶ κατῆξε τῶν πλευρέων. καὶ χρόνον αὐτῷ ὑπέστη πῦον κίτωθεν τῶν πλευρέων. ὑπὸ τὸν σπλῆνα καυθεῖς ἔμμοτος ὧν ἀφίκετο εἰς δέκα μῆνας. ἀναμνηθὲν τὸ δέρμα ὑπὲρ ἐφάνη ἐς τὸ δέστρον ἐπὶ θάτερα ἀφίκουσα, καὶ πρὸς τὸν νεφρὸν καὶ πρὸς τὰ ὀστέα ἐπῆλθε σαρκά. τούτου ἢ τε σχέσις τοῦ σώματος παρέλαθεν ἐπίχολος οὔσα, καὶ ἐν τῷ σώματι ἢ σπηδεῶν ξηρὴ τοῦ δέστρον πολλὴ καὶ ἄλλων σαρκῶν ἃς ἔδει αὐτίκα ἐμβάλλειν, εἴ τις ἐδύνάτο ξηρῶ φαρμάκῳ, ἕως ἰσχύν τινα εἶχεν ὁ ἄνθρωπος. ἀπὸ γὰρ τῶν ὑγρῶν οὐδὲν ἐπεδίδου, ἀλλ' ἐσήπετο. ἀπὸ δὲ τῶν μοτῶν ἰσχυμέτου τοῦ ὑγροῦ ὕγιος ἐλάμβανε καὶ πυρετὸς καὶ ἐσήπετο μᾶλλον. ἐπέρρει δ' αὐτοῦ σαρκὸν τι ὑπομέλαν δυσώδες, πρὶν δὲ ἐπιχειρεῖν ἡτρεῦεσθαι οἷον ἐκάστης ἡμέρης συγχρὺν διεπέρι ἕξω, ἣν δ' οὐκ εὔροον. ἐγνώσθη τὸ εἶναι πορρωτέρω

animo linqueretur, ab alia muliere manu immissa expressus est calculus asper, fusi verticillum propemodum aequans. Ac tunc statim sanitati est restituta, et deinceps perseveravit. Maliensem planstrum onustum, qua parte costae sunt, calcavit, easque confregit et ei aliquanto tempore pus infra costas substitit. Subter lienem inultus et curatione per linamenta conceperpta adhibita ad decem menses pervenit. Secta cute in omento foramen visum est utrimque penetrans, et ad renem ossaque putredo perveniebat. Fefellit nos huius corporis habitus biliosus, et quae in corpore inerat multa omenti putredo sicca, aliarumque carnum, quas statim oportuerat, quoad ejus fieri potuisset, medicamento sicco invadere, dum vir aliquid habebat virium. Humidis namque nihil proficiebatur, sed putredo invalescebat. Sub linamentis vero subsistente humore, rigor corripiebat et febris, putredoque augebatur. Istuc autem putridum quiddam, subnigrum et graveolens affluebat. Antequam vero ad curationem aggredieremur, fere quotidie multum foras trajiciebat, quod nec

Ed. Chart. IX. [540.541.] Fœf. II. 1149. 1150. Ed. Lind. I. (778. 779.)
 τὴν φύσιν τοῦ νοσήματος ἢ ὑπὸ τὸ δέσμα. πάντα ἂν θυθῶς
 πάσχων ὁμοῦς οὐκ ἂν ἐδόκεε σωθῆναι, καὶ διάρῳιαι καὶ
 ἐπέλαβεν.

|| Ἀυτόνομος ἐν Ὀμίλῳ ἐκ κεφαλῆς τραώματος ἐθανεν
 ἰστὴν ἡμέρη, θέρους μέσου λίθῳ ἐκ χειρὸς βληθεὶς κατὰ τὰς
 ῥαφὰς ἐν μέσῳ τῷ βρέγματι. τοῦτο παρέλαθέ με θεόμενον
 πρὶς θῆναι. ἔκλειψαν δέ μου τὴν γνώμην αἱ ῥαφαί, [341]
 (779) ἔχουσιν ἐν σφίσιν ἐωυτῇσι τοῦ βέλους τὸ σῆτος ὥστε-
 ρον γὰρ καταφανὲς γίνεται. πρῶτον μὲν ἐς τὴν κληῖδα, ὕστε-
 ρον δὲ ἐς τὴν πλευρὴν ὀδύνη ἰσχυρὴ πᾶν, καὶ σπασμὸς ἐς
 ὅμφῳ τῷ χεῖρὲς ἤλθεν. ἐν μέσῳ γὰρ εἶχε τῆς κεφαλῆς καὶ
 τοῦ βρέγματος τὸ ἔλκος. ἐπρίσθη δὲ ἰς, καὶ πῦον ὑπῆλθεν
 οὐ πολὺ. ἡ δὲ μῆνις ἀσαπὴς ἐφαίνετο. παιδίσκη ἐν Ὀμίλῳ
 ἐκ τραώματος κεφαλῆς ὥς δωδεκαέτης θνήσκει ἐν μέσῳ θέρει
 ἰδὴ ἡμέρη, θύρην τις αὐτῇ ἐνέβαλε καὶ τὸ ὀστέον φλῆ καὶ
 ῥήγνυσιν. αἱ δὲ ῥαφαί ἐν τῷ ἔλκει ἦσαν. τοῦτο ἐγνώσθη ὁ-
 θῶς πρίσσεως θεόμενον. ἐπρίσθη δὲ οὐκ εἰς τὸ θέον, ἀλλ'

facile fluebat. Cognita est morbi natura altius defixa esse
 quam subter cutem. Adeo ut omnibus rite administratis, fer-
 vari tamen non posse videretur, etiam si ventris profluvium
 invasisset.

Autonomus in Omilo ex capitis vulnere obiit decimo
 sexto die, aestate media lapide ad futuras in medium sin-
 ciput cominus immisso. In quo non animadverti eum sectione
 indigere. Opinionem vero meam fefellerunt futurae in se-
 teli noxam continentes: postea namque et conspicuum ex-
 titit. Primum certe ad claviculam, deinde vero ad latus
 dolor admodum vehemens ortus est et convulsio ad utram-
 que manum pervenit. Ulcus enim medium caput et sin-
 ciput occupabat. Ad sectionem ventum est decimo quinto die,
 neque pus multum prodiit. Cerebri vero membrana sine
 putredine apparebat. In Omilo famula duodecim fere annos
 nata, ex capitis vulnere moritur decimo quarto die aestate
 media, ubi impacta a quodam janua os collisum et fissum
 fuit. Ad futuras vero vulnus erat, quod certe sectione egere
 est animadvertum. Sectum est autem non quantum oportuit,

Ed. Chart. IX. [341.] Foesl. II. 1150. 1151. Ed. Lind. I. (779. 780.)
 ὅσον ὑπελείφθη πῦον ἐν αὐτῷ ἐγένετο. ὁ γὰρ ὁ ἴσος, πυρετός
 ἐπέλαβεν. εἶχε δὲ οὐκ εἰς τὸ δέον, ἀλλ' ὅσον καὶ τῶν πρό-
 σθεν ἡμερῶν ὅτε πυρετός οὐκ εἶχεν. ἐνάτη δὲ τὸ λοιπὸν
 ἐξεπρίσθη καὶ ὑπεφάνη ὀλίγον πάνυ πῦον ξὺν αἵματι, καὶ
 ἡ μὲν καὶ καθαρή ἦν, καὶ ὕπνος μὲν ἐπέλαβεν. ὁ δὲ πυρετός
 αὐτῷ οὐκ ἤφει. σπασμός δὲ χεῖρα τὴν ἀριστερὴν ὑπελύμ-
 βανεν. ἐν γὰρ τοῖσι δεξιόσι μᾶλλον εἶχε τὸ ἔλκος. Κυρήνιος
 ἐν Ὀμίλῳ ἔμπυος γενόμενος || τὴν κάτω κοιλίην ἐκαύθη
 ὕστερον ἐν ἡμέρῃσι τριάκοντα τοῦ δέοντος, καὶ ἔσχεν ἐπιει-
 κίως, καὶ ἐξηράνθη τὸ πῦον ἐν τῇ κοιλίᾳ. ἐν δὲ τῇ θερμο-
 τάτῃ ὥρη ἐσθίων ὀπώρην καὶ ἄλλα σιτία ἀξύνφορα, πυρετός
 ἐπέλαβε καὶ διάρρόια καὶ ἔθανεν. Ἐκάσων ἐν Ὀμίλῳ ὥσπερ
 (780) καὶ ὅγε ἕτερος ὕστερον ἐκαύθη. ὅμως δὲ ἐξηράνθη
 πλὴν ὀλίγου ἡ κοιλία. δυσεντερική δὲ ὑπέλαβε, καὶ αὐτὴν
 αἰοφυγῶν ἡσθίετο πᾶν ἕως ὅλος ᾤδησε, καὶ ἐρύαγή αὐτῷ
 πῦον κάτω καὶ διάρρόια ἔθανεν. Ἐκάσων ἐν Ὀμίλῳ ἀπὸ
 ἀκαθαρσίας καὶ πονηρῆς καθάρσεως ἐς τὸ ἰσχίον ἐπέστη

verum quod in ipso relictum est, in pus versum fuit. Octavo
 die rigor, febrisprehendit. Habebat vero non commode,
 sed quantum etiam prioribus diebus cum febre vacabat.
 Nono autem die quod reliquum erat exectum est, et pus
 valde exiguum cum sanguine subesse visum est, membrana-
 que pura erat, ac somnus quidem cepit, febris vero posthac
 non dimittebat. Convulsio autem manum sinistram occupa-
 bat, quod dextra potius parte ulcus haberet. In Omilo Cy-
 renius ubi pus intro collegisset, triginta diebus serius quam
 oportuit inferiori ventri unctionem adhibuit et moderate ha-
 bebat, reficcatumque pus in ventre fuit. Calidissimo vero
 anni tempore ex pomorum aliorumque inutilium edulio-
 rum esu febrisprehendit alvique profluvium, ac mortuus
 est. Hecason in Omilo perinde ac alter serius inustus est,
 sere tamen totus venter reficcatus est. Difficultate autem
 intestinorum correptus, ubi eam evasisset, quidvis edebat,
 donec totus intumuit, eique pus per inferiora erupit et alvi
 profluvio sublatus est. Hecasoni in Omilo ex corporis im-
 puritate et prava purgatione gravis in coxendicem dolor

Ed. Chart. IX. [341. 342.] Foef. II. 1151. Ed. Lind. I. (780. 781.)
 αὐτῷ ὁδίνῃ ὀξείῃ, καὶ αὐτὴ μὲν ἀπηλλάγη, πυρετοὶ δὲ αὐτὸν
 ὑπέλαβον, καὶ χρόνον πολὺν κλινοπετῆς ὢν, οὔτε πίνων
 οὐδὲν οὔτε διψῶν. ἀσθενεὲς τε ὢν καὶ φρικώδης. τοῦτο
 ἀφῆρέθη μὲν τὸ νόσημα χρηστῶς ὥς ἔδει, ὠφελείτο δὲ τὸ
 σῶμα ἀπὸ τῶν προσφερομένων. τελευτῶντι διεβράβη τὸ νό-
 σημα κάτω καὶ ἐχώρεε πᾶν ὑπὸ πολλῇ χολῇ, καὶ παρέκοψε
 καὶ ἔθατε. ἐδόκεε δ' ἂν ἐκφυγεῖν τὸ νόσημα. [342] ἐν
 Σαλαμῖνι ὁ περὶ τὴν ἀγκύρην περιπεσὼν ἐπὶ γαστέρα διε-
 τρώθη. πεμωδύνες δὲ, φάρμακον δὲ ἔπιε καὶ οὐ διεχώρησε
 κάτω, οὐδ' ἀνήμεσεν. ἡ γυνή, ἣ ἀπέσφαξεν αὐτήν, ἐπνίγετο,
 καὶ ἐδόθη αὐτῇ ὕστερον πολλῶν καταπότιον ἐλατήριον καὶ
 ἐξεχώρησεν αὐτῇ. ὁ ἐξ Εὐβοίης ἐλθὼν ρηνίσκος, πολὺ κάτω
 κκαθαρέντος διαλιπὼν, πεπαυμένος ἐπύρεσεν. εἴτα δοκῶν
 αὐτῷ δέεσθαι, ἔπιεν ἀσθενὲς ῥίζην ἐλατήριον, καὶ μετὰ τὴν
 πόσιν τετραταῖος ἔθανεν, ἐκκαταρθεὶς οὐδέν. ἀλλ' ὕπνος
 εἶχε, καὶ οὐκ ἠδύνατο παύσασθαι ἢ δίψα. (781) ἡ δούλη ἡ

incubuit. Quo quidem dimittente, febribus correptus est,
 diuque lectulo decumbens, neque bibebat quicquam neque
 sitiebat, debilis autem erat et crebro horrores sentiebat.
 Huic probe quidem, ut conveniebat, morbus sublatus est,
 corpus vero ab oblatione opem sentiebat. Sub extremum
 morbus per inferiora erupit ac omnis cum multa bile se-
 cessit, et mente motus mortuus est. Videbatur autem mor-
 bum evasisse. Salamine qui in anchoram delapsus est, in
 ventre vulnus accepit, et vehementissimis doloribus con-
 flitabatur. Epotum autem medicamentum neque deorsum
 demisit, neque vomitione rejecit. Quae se ipsa jugulayerat,
 suffocabatur. Cui longe postea medicamentum deorsum pur-
 gans devorandum exhibitum, per alvum demissum est.
 Adolescens Euboea veniens, ubi post multas infernas pur-
 gationes intermisisset ac quievisset, febre correptus est.
 Deinde cum sibi videretur per superiora purgandus, medi-
 camentum deorsum purgans imbecillum, nempe radicem
 ebibit et quarto post potionem demortuus est, cum nihil
 perpurgatus esset, sed somnus tenuisset neque sitis sedari
 potuisset. Serva quaedam barbara, cui ex deglutito medi-

Ed. Chart. IX. [342.] Foel. II. 1151—1153. Ed. Lind. I. (781.)
 ἀπὸ καταπότου ἄνω μὲν ἐχώρησεν ὀλίγα καὶ ἐπνιγε, κάτω
 δὲ πολλά, τῆς νυκτὸς δὲ ἔθανε, βάρβαρος δὲ ἦν. ὁ Εὐβίου
 ἄνθρωπος πιών ἐλατήριον τρεῖς ἡμέρας ἐκαθαίρετο καὶ
 ἔθανε, τὴν δὲ χεῖρα ἔμπυον εἶχε μέχρι τοῦ ἀγκῶνος. ὁ Συμ-
 μάχου παῖς ὑπὸ χολῆς ἀπεπνίγη. νύκτωρ καταδαρθῶν καὶ
 πυρετοῦ ἐπέγοντος. φάρμακον δὲ πιών οὐ κατέσχευ οἷδὲ
 καθήρατο ἡμερῶν καὶ πρὶν ἀποθανεῖν ἔξ. ὁ παρὰ τὸν δρό-
 μον οἰκίαν τῆς νυκτὸς αἷμα ἐμέσας, τῇ ὑστεραίῃ ἔθανε,
 αἷμα ἐμέων πολλὸν καὶ πνιγόμενος. ἐς σπλήνα δὲ καὶ κάτω
 αἱματώδες αὐτῷ ἐχώρεε πούλυ. παιδίον ὑπὸ ὀρέος πληγὴν
 τὴν γαστέραν καὶ τὸ ἥπαρ ἀπέθανε τῇ τετάρτῃ. τὸ δὲ
 πνεῦμα πυκινὸν εἶχε, καὶ οὐ κατενόει, καὶ πυρετὸς
 εἶχεν.

|| Ὁ Ἑρμοφίλου υἱὸς ἔκαμεν ἡμέρας ἑνδεκά. πυρετὸς
 δὲ εἶχε καὶ οὐχ ὑπῆει τὰ σιτία. καὶ πρῶτον μὲν παρενόησε,
 || τῆς δὲ νυκτὸς ἐπαύσατο, τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρῃ ἄφρων
 ἔκειτο ῥέγγων, διεστραμμένα ἔχων τὰ ὄμματα, πυρετὸς.

camento pauca quaedam per superiora prodierunt, quae suf-
 focabant, per inferiora vero multa, nocte mortua est. Eu-
 bienlis quidam medicamento deorsum purgante ebibito tribus
 diebus purgabatur ac mortuus est. Manum autem purulen-
 tam ad cubitum usque habebat. Symmachi puer a bile prae-
 focabatur, noctu inter dormiendum, et cum febris eum de-
 tineret. Epotum autem medicamentum non continuit neque
 purgatus est sex etiam ante mortem diebus. Qui prope
 curriculum habitabat, ubi noctu sanguinem vomitione refu-
 disse, postridie cum multa sanguinis vomitione et suffoca-
 tione mortuus est. Ad lienem vero et infra copiosus ei san-
 guis secedebat. Puer in ventrem et jecur a mulo ictus obiit
 quarto die. Spirationem autem crebram habebat, neque in-
 telligentia valebat et febris detinebat.

Hermophili filius diebus undecim laboravit. Febris
 autem detinebat, neque ciborum reliquiae subierant. Ac
 imprimis quidem delirio correptus est, quod noctu desit.
 Postero vero die voce defectus jacuit cum stertore, distortis
 oculis, febricitans. In os autem immissa penna bilem atque

Ed. Chart. IX. [342, 343.] Foes. II. 1153. Ed. Lind. I. (781, 782.)
 πτεροῦ δὲ καθιεμένου ἤμεσε χολὴν μέλαιναν, καὶ κλυσθέντος
 κόπρος [343] ὑπῆλθε πολλή. Ἀριστίωνος δούλης αὐτόματος
 ὁ πούς ἐσφακέλισε, κατὰ μέσον τοῦ ποδὸς ἐνδοθεν ἐκ πλα-
 γίου, καὶ τὰ (782) ὀστέα σαπρὰ γινόμενα ἀπέσπη, καὶ ἐξῆει
 κατὰ μικρὸν συριγγώδεα, καὶ διάβροια ἐπεγένετο, καὶ ἔθα-
 τε. γυνὴ ὑγιαίνουσα, παχῆα, κυήσιος ἕνεκεν ἀπὸ καταπότου
 ὀδύνη εἶχετο τὴν γαστέρα, καὶ στρόφος ἐς τὸ ἔντερον, καὶ
 ὥδησε. πνεῦμα δὲ προΐστατο, καὶ ἀπορίη ξὺν ὀδύνῃ, καὶ
 αἷμα ἤμεσεν οὐ πολὺ, καὶ ἐξέθανε πεντάκις ὡς τεθνήσκει
 δοκέειν, καὶ οὔτε ἐμέσασα ἀπὸ ὕδατος ψυχροῦ ἐχάλα, οὔτε
 τῆς ὀδύνης ἐπιούσης οὔτε τὴν προήν. ὕδατος δὲ κατεχύθησαν
 ψυχροῦ ἀμφορές ὡς τριάκοντα κατὰ τοῦ σώματος, καὶ
 ἐδόκεε ἄρα τοῦτο μόνον ὠφελεῖν, καὶ ὕστερον κάτω ἐχώρη-
 σεν χολὴν συχνήν. ὅτε δὲ ἡ ὀδύνη εἶχεν, οὐδὲν ἐδύνατο χωρη-
 σαι καὶ ἐβίω. Ἀντιανδρος ἀπὸ καταπότου ἐξαντῆς ἐὼν τάλλα,
 περὶ δὲ τὴν κύστιν ἐδόκεεν ἄλγος ἔχειν. ἐκαθήρατο αὐτὴν
 ἐξέως πολὺν κάθαγμα, καὶ ἀπὸ μέσης ἡμέρης ὀδύνη ἔσχεν.

vomitione rejecit, et ex infuso per clysterem stercus multum
 prodiit. Aristionis servae pes. supapte sponte fideratione ten-
 tatus est, juxta pedis medium interna parte ex obliquo, et
 ossa putrilagine concepta discessionem fecerunt, ac paulatim
 fistulosa prodibant, alvique proflavio succedente mortua est.
 Mulier sana et obesa ex medicamento conceptus gratia de-
 glutito ventris dolore et intestinorum torminibus conflicta-
 batur ac intumuit. Spirandi difficultas instabat et animi
 consternatio cum dolore. Sanguinem paucum vomitione
 rejecit et quinquies emortua est, uti expirasse videretur, ac
 neque vomitu ex aqua frigida dolor urgens ac spiratio re-
 mittebat. Frigidæ vero fere amphoræ triginta corpori af-
 fusæ sunt, quod sane unicum opem ferre videbatur, ac
 postea bilis copiosa infra demissa est. Urgente vero dolore
 nihil secedere poterat, vixit tamen. Antander ex deglutito
 medicamento alioqui nullam noxam sensit, at circa vesicam
 dolor tenere visus est, quæ statim multo recremento repur-
 gata est. Post meridiem dolor vehemens valde tenebat, ac

Ed. Chart. IX. [343.344.] Foesl. II. 1153. Ed. Lind. I. (782.783.)
 ἰσχυρὴ πᾶν καὶ εἰς τὴν ὑστέραν πύγμα καὶ ἀπορίη, καὶ
 ὀπίσθας, καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐχώρεεν οὐδέν, καὶ τὴν νύκτα
 ἔπασχε, καὶ ὕπνος οὐκ ἐπῆει. τῇ δ' ὑστεραίῃ ἐχώρεε πολλόν,
 ὕστερον αἷμα καὶ ἔθανεν. τῷ Ἀθηναίῳ παιδί ἄρρενι τῷ
 φαγεδαίνωθέντι ὁδὸν ὃ ἐν ἀριστερᾷ κάτω, αἷμα δὲ τὸ ἐν
 δεξιᾷ οὐς τὸ δεξιὸν ἐπεπύησεν, οὐκ ἔτι ἀλγέοντος. ὁ σκυτεὺς
 κάσσυμα κεντῶν ὃ ἐπὶ τοῖς πυγῶν ἐκέντησεν αὐτὸν ἐπάνω
 τοῦ γόνατος εἰς τὸν μηρόν καὶ ἔβαψεν ὡς δά(783)κυτλον.
 τοῦτω αἷμα μὲν οὐδέν ἐρῶν, τὸ δὲ τραῦμα ταχὺ ἔμυσεν.
 ὁ δὲ μηρός ὅλος ἐμετεωρίζετο καὶ διέτεινεν ὁ μετεωρισμός
 εἰς τε τὸν βουβῶνα καὶ τὸν κενεῶνα. οὗτος τῇ τρίτῃ ἀπέθαν-
 εν. τίς παρὰ τὸν βουβῶνα πληγὴς τοξεύματι, ὃν ἡμεῖς
 [344] ἐωράκαμεν, παραδοξότατα ἐσώθη. οὔτε γὰρ αἰκὶς ἐξη-
 ρέθη, ἣν γὰρ ἐν βάθει λίην, οὔτε αἰμορραγίῃ οὐδεμίᾳ ἐέ-
 νετο ἀξίῃ λόγου, οὔτε φλεγμονή, οὔτε ἐχώλευσεν. τὴν δὲ
 ὁκίδα εὐρίσκοντες ἡμεῖς, ἀπηλλατόμεθα ἐτέων ἐόντων ἐξ
 ἀφ' οὗπερ ἐτρώθη. ὑπενοεῖτο δὲ τοῦτο μεσηγνῶ τῶν νεύρων

in posterum diem suffocatio, animi consternatio et corporis
 disjectio. Vomebat etiam ac nihil per alvum demittebatur;
 noctu male habebat neque somnus invasit. Postridie vero
 multum ex alvo prodiit, ac demum sanguis, et periit. Athe-
 nadae puero masculo ulcere exedente, phagedaenam vocant,
 laboranti, dens ex sinistra parte inferior, ex dextra vero
 superior doluit. In aure dextra pus collectum est, non am-
 plius urgente dolore. Cerdo qui in Pityo erat calceum af-
 fluens, sese supra genu in femur pupugit, et fere ad digiti
 longitudinem subulam adegit. Huic ne sanguis quidem ullus
 effluxit, et vulnus celeriter coit. Totum autem femur in-
 tumescebat, et tumor ad inguen et lateris inanitatem exten-
 debatur. Hic tertio die mortuus est. Quidam accepto in
 inguine a sagitta vulnere, quem nos vidimus, praeter omnem
 fere expectationem servatus est. Neque enim spiculum, quod
 nimis alte descenderat, eductum fuit, neque ulla memoratu
 digna sanguinis eruptio, aut inflammatio aderat neque clau-
 dicavit. Inventum autem spiculum sexto demum anno ex
 quo vulneratus erat eduximus. Injecta autem erat suspicio

Ed. Chart. IX. [344.] Foef. II. 1153. Ed. Lind. I. (783. 784.)
 κεκρύφθαι καὶ τὴν ἀκίδα, φλέβα τε καὶ ἀρτηρίαν οὐδεμίαν
 διαρρηθῆναι. ὁ πληγεὶς ὅξεϊ βέλει ἐς τοῦπισθεν μικρὸν κάτω
 τοῦ τραχήλου, τὸ μὲν τραῦμα ἔλαβεν οὐκ ἄξιον λόγου εἰσι-
 δεῖν, οὐ γὰρ ἐν βιάθει ἐγένετο. μετὰ δὲ οὐ πολλὸν χρόνον
 ἐξαιρεθέντος τοῦ βέλους ἐτιταίνετο ἐς τοῦπισθεν ἐρυσθεὶς
 ὡς οἱ ὀπισθοτονικοὶ, καὶ αἱ γένυες ἐδέθεντο, καὶ εἴ τι ὑγρὸν
 ἐς τὸ στόμα λόβοι καὶ τοῦτο ἐγχειροίη καταπίειν, πάλιν
 ἀνέκυπτεν ἐς τὰς ῥίνας καὶ τὰ λοιπὰ αὐτίκα ἐκακοῦτο, καὶ
 δευτέρῃ ἡμέρῃ ἐθανεν. νεηνίσκος ὁδὸν τρηχεῖαν τροχάσας
 ἤλγεε τὴν πτέρνην, μάλιστα τὸ κάτω μέρος. ἀπόστασιν δὲ ὁ
 τόπος οὐκ ἐλάμβανεν οὐδεμίαν, ὡς ξυνάγων ὑγρὸν, ἀλλὰ
 τεταρταίῳ τε ἔσντι αὐτῷ ἐμελαίνετο πᾶς ὁ τό(784)πος ἄχρι
 τοῦ ἀστραγάλου καλεσμένου καὶ τοῦ κοίλου τοῦ κατὰ τὸ
 στήθος τοῦ ποδός, καὶ τὸ μελανθῆν οὐ περιεῖράγη, ἀλλὰ
 πρότερον ἐτελεύτα. τὰς πάσας δὲ ἐβίου ἡμέρας ἀπὸ τοῦ
 δρόμου εἴκοσιν. ὁ δὲ ἐς τὸν ὀφθαλμὸν πληγεὶς, ἐπλήγη

illud inter medios nervos latuisse, venamque nullam aut ar-
 teriam divisam fuisse. Qui jaculo acuto in posteriorem par-
 tem paulo infra cervicem fauciatu est, vulnus quidem acce-
 pit aspectu minime effatu dignum. Neque enim alte pene-
 trabat. Non longe autem postea sublato jaculo distende-
 batur in posteriora contractus, velut qui in scapulas rige-
 scunt et posteriorum partium distentione tentantur, maxil-
 laeque constrictae erant. Si quid etiam humidi ore contine-
 ret et devorare tentaret, in nares regerebatur, ac in reliquis
 statim deterius habebat, alteroque die mortuus est. Ado-
 lescentem per asperam viam maturato cursu calcis dolor
 cepit, inferiore praecipue parte. Quo loco abscessus nullus
 factus est, qui humorem cogeret. Quarto tamen die locus
 universus nigricabat ad talum usque, qui astragalus dicitur,
 et cavitatem illam quae est ad planum pedis, quod στή-
 θος vocatur. Quod denigratum fuit non disruptum erat,
 verum prius e medio sublatus est. In totum vero post car-
 sum vixit viginti diebus. Qui ad oculum fauciatu fuit,
 vulnus quidem in palpebra accepit, cuspis vero abunde

Ed. Chart. IX. [344.345.] Foesl. II. 1153—1155. Ed. Lind. I. (784. 785.)
 μὲν κατὰ τοῦ βλεφάρου. ἔδυν δὲ ἡ αἰὼς ἱκανῶς, ὁ δὲ αἰθήρ
 προσυπερείχε. || τμηθέντος βλεφάρου ἤρθη πάντα, οὐδὲν
 φλαῦρον. ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς διέμεινε καὶ ὑγιὲς ἐγένετο ξυσιό-
 μως. αἷμα δὲ ἐξῆλύη λαῦρον, ἱκανὸν τῷ πλήθει.

Ἡ παρθένος ἡ καλὴ ἡ τοῦ Νερίου ἦν μὲν εἰκοσαετής,
 ὑπὸ δὲ γυναιίου φίλης παιζούσης πλατέη τῇ χειρὶ ἐπλήγη τὸ
 κατὰ τὸ βρέγμα, καὶ τότε μὲν ἐσκοτώθη, καὶ ἄπνοος ἐγένε-
 ται, καὶ ὅτε ἐς οἶκον ἦλθε, αὐτίκα τὸ πῦρ εἶχε, καὶ ἤλγει
 τὴν κεφαλὴν, καὶ ἔρευθος ἀμφὶ τὸ πρόσωπον ἦν. ἐβδομαίη
 δὲ εὐίσθη ἀμφὶ τὸ οὖς τὸ δεξιὸν πῦρον ἐχώρησε δυσῶδες.
 ὑπέμυθρον, πλεῖον κνύθου, καὶ ἔδοξεν ἄμεινον ἔχειν, καὶ
 ἐκουφίσθη. πάλιν ἐπεισίνεται τῷ πυρετῷ, καὶ κατεσφέρετο,
 καὶ ἄναυδος ἦν καὶ τοῦ προσώπου τὸ δεξιὸν μέρος εἴλκετο,
 καὶ δύσπνοος ἦν, καὶ σπασμὸς, καὶ τρομώδης ἦν καὶ γλῶσσα
 κατείχεται, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς καταπλήξ, ἐνάτη ἔθανεν. [345]
 || ὁ Κλεομένης παῖς χειμῶνος ἀρξάμενος ἀπόσιτος, ἀνευ
 πυρετοῦ ἐρούχεται, καὶ ἤμισε τὰ σιτία καὶ γλέγμα, δύο μῆνας
 ἀσιτίῃ παρέρπειτο. (785) τῷ μαγείῳ ἐν ἀκάνθῳ τὸ κύφωμα

demerfa fuit, spiculum autem extremum ulterius extabat.
 Recisa palpebra cuncta exempta sunt, nullumque detri-
 mentum adfuit. Oculus namque remansit et cito convaluit.
 Sanguis autem liberaliter et abunde profluxit.

Pulchra erat virgo Nerii filia et fere annos nata viginti,
 cui a muliercula amica ludente lata manu sinciput pertusum
 est, ac tunc quidem oculorum caligo corripuit et sine respi-
 ratione erat, cumque domum pervenisset, illico febris ve-
 hemens cepit et capitis dolore tentata est, cum faciei rubore.
 Septimo autem die, ad aurem dextram pus graveolens, ali-
 quantulum rubrum cyatho amplius prodiit, meliusque habere
 et allevari visa est. Rursus invalescente febre in somnum
 propensa erat, neque loqui poterat, faciei pars dextra con-
 trahebatur, difficultas spirandi ac convulsio cum tremore
 aderat et lingua impediabatur, oculusque stupefactus est,
 nono mortua est. Cleomenis puerum hieme cibi fastidium
 cepit, a quo sine febre extenuabatur, cibosque ac pituitam
 vomitione rejiciebat, duobusque mensibus inappetentia con-

Ed. Chart. IX. [345.] Foef. II. 1155. Ed. Lind. I. (785.)

ἐκ φρενίτιδος ἐγένετο. τούτῳ φαρμακοποσίῃ οὐδεμίῃ συνήνεγκεν, οἷτος δὲ μέλας καὶ ὀρτοσιτή, λουτρῶν ἀπέχεσθαι καὶ ἀνατρίβεσθαι λείως θάλλεσθαι τε μήτε πολλῷ πυρήματι, ἀλλὰ πρηέως. τῇ κατὰ τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίης ἀπόφθαρμα πιούση ξυμβέη πότος, ἔμετος χολωδῶν πολλῶν, ὠχρῶν καὶ πρασοειδέων, ὅτε πίνῃ, σπασμὸς εἶχε, γλῶσσαν κατεμασῶτο, πρὸς τετραταίην εἰσῆλθον, καὶ αὐτῇ ἦν ἡ γλῶσσα μεγάλη, μέλαινα. τοῖν ὀφθαλμοῖν δὲ τὰ λευκὰ ἐρυθρὰ ἦν, ἄγρυπνος. τῇ τετάρτῃ δὲ ἔθανεν ἐς νύκτα. ὁ ὀρίγανος ὀφθαλμοῖσι κακὸν γιγόμενος καὶ ὀδοῦσιν. ἡ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ κόρη πεσοῦσα ἄφρων. ῥιπτασμός εἶχε, καὶ ἤμεσεν ἐς νύκτα αἷμα πολὺν, κατὰ ἀριστερὰ πεσοῦσης, συχύτερον ἐρῶν, μελίκεριον χαλεπῶς κατέπινεν, ῥέγκος, πνεῦμα πυκνὸν ὡς τῶν θνησκόντων, φλέβες ἀμφὶ τὸ πρόσωπον τεταμέναι, κλίσις ὑπέρη, πόδες χληροὶ, πυρετὸς βληχρὸς, ἀφωινή. ἐβδομαίῃ φωνὴν ἐρῶν, αἱ θέρμαι λεπτότερον ἔσχον, περιεγένετο. Πυθολῆς τοῖς

fecunda est. Coquo ex phrenitide gibbosa spina facta est, neque huic medicamentum purgans epotum opem ullam attulit, sed vinum nigrum et panis in cibo, balneis abstinuisse et leviter confricari, neque multis fomentis calefieri, sed blande. Cuidam circa vigesimum aetatis annum post epotum abortivum dolor contigit et multorum biliosorum, pallidorum, porraceorum vomitus. Ubi bibisset convulsio prehendebat, et linguam commanducabat. Quarto die ad eam ingressus sum et erat ei lingua magna, nigra, oculorum album rubecebat et pervigil erat. Quarto die sub noctem mortua est. Origanum oculis et dentibus potu exhibitum nocet. Puellam, quae ex abrupto loco decidit, vox defecerat, corporis jactatio prehendit et sub noctem copiosum sanguinem vomitione rejecit, qui copiosior sinistra parte, in quam impegerat, effluxit. Mullam non sine negotio absorbebat, stertor et crebra spiratio velut moribundis aderat. Venae quae sunt in facie distendebantur et decumbebat supina, pedes incallescabant, leviter febricitabat, vox defecerat. Septimo die vox erupit, paulatim incallescere et servata est. Pythocles

Ed. Chart. IX. [345.346.] Foes. II. 1155. Ed. Lind. I. (785. 786.)
 κάμνουσιν γάλα πολλῷ ὕδατι μιγνύς ἐδίδου. χιμέτων κατα-
 σπῶν ἀλκαίνειν τοὺς πόδας ὧδε. μάλιστα ἐκθερμαίνειν πυρὶ
 καὶ ὕδατι. ὁφθαλμοῖς ὡς ἢ ποτηρόν ἢ φακὴ ὁπώρη τὰ γλυ-
 κέα καὶ λάχανα. τοῖσι δὲ περὶ ὀσφύν καὶ σκέλα καὶ ἰσχίον
 ἀλγήμασιν ἐκ (786) πότων θαλάσσης, ὕξει, θερμοῖσι καταιο-
 νεῖν, καὶ σπόγγους βάπτοντι πυρρῇ. ἐπικαταθεῖν δὲ εἰρίοι-
 σιν οἰσυνηροῖσι καὶ ῥηνικοῖσι. [346] τῶν γναφῶν οἱ βοι-
 βῶτες ἐφυματοῦντο σκληροὶ καὶ ἀνώδυνοι, καὶ περὶ ἥβην
 καὶ ἐν τραχήλῳ ὅμοια μεγάλα. πυρετός πρόσθεν μὲν βηχώ-
 δης. τρίτῃ μὲν τετάρτῳ γαστῆρ ξυνετάκη, θέρμαι ἐπεγέ-
 νοτο, γλώσσα ξηρὴ, δίψα, ὑποχωρήσεις αἱ κάτω χαλεπαί,
 ἔθانون. ὁ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ Μακεδόνης λίθῳ πληγείς ἔπεσε.
 τρίτῃ ἄφωνος ἦν, ἀλυσμός, πυρετός λεπτός, οὐ πᾶν σφυ-
 γμός ἐν κροτάφοις. ἤκουεν οὐδὲν οὐδ' ὄλως, οὐδὰ ἐφρόνει οὐκ
 ἀτρεμέας. ἀλλὰ τῇ τετάρτῃ ἐκινέτο, νοτὶς περὶ μέτωπόν τε
 καὶ ὑπὸ ῥίνα, καὶ ἄχρις ἀνθρεσῶνος καὶ ἔθανεν. ὁ Ἐνιήτης
 ἐν Δίλῳ ἀκοντίῳ πληγείς ὀπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ

lac multa aqua permixtum aegrotantibus exhibebat. Per-
 nionibus medebris scarificando et pedes calefaciendo, sic
 ut maxime igne et aqua excalfacias. Oculis noxam adse-
 rant lens, poma dulcia et olera. Lumborum, crurum et
 coxendicis dolores ex laboribus obortus, aqua marina calida
 et aceto perfundere oportet, vel intincta spongia fovere.
 Lanis vero succidis deligare et pellibus agninis. Fullonibus
 in inguinibus tubercula exoriebantur dura et sine dolore,
 circaque pubem et in collo magnitudine similia erant. Antea
 quidem febris tussiculosa tenuerat. Tertio mense aut quarto
 venter contabuit, calores accefferunt, lingua arida, sitis
 aderat et alvi dejectiones molestae, mortui sunt. A Mace-
 done quidam lapide in caput percussus decedit. Tertio die
 vox defecerat, et corporis incontinens jactatio erat, febris
 parva, tempora non admodum pulsabant. Nihil omnino
 audiebat aut sapiebat, neque quiescebat, sed quarto die
 movebatur. Mador tum circa frontem tum sub naso ad
 mentum usque erumpebat et mortuus est. In Delo Eniates
 quidam retro in latus sinistrum jaculo percussus ulcus sine

Ed. Chart. IX. [346.] Foes. II. 1155. 1156. Ed. Lind. I. (786. 787.)
 ἀριστερόν μέρος, τὸ μὲν ἔλκος ἄπονος, τρίτῃ δὲ γαστρὸς
 ὁδὸν δεινὴ, οὐχ ὑπεχώρει. κλυσθέντι δὲ κόπος ἐς νύκτα,
 οὐ κόπος διαλιπὼν, ἔδρη εἰς τοὺς ὄρχιας. τετάρτῃ καὶ ἑβρὴν
 καὶ κοιλίην πότος κατεῖχε, ζῶν ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύναιτο, χο-
 λώδεια ἡμεῖς κατακορέα. ὀφθαλμοὶ οἷοι τῶν λιποθυμεόντων,
 μετὰ τὰς πέντε δὲ ἐτελεύτησε. Θέρμη λεπτή τις παρῆν.

|| Τῷ δὲ καθ' ἥπαρ πληγέντι ἀκοντίῳ εὐθύς τὸ χροῶμα
 κατεχύθη νεκρῶδες, τὰ ὄμματα (787) κοῖλα, ἀλυσμός, δυσ-
 φορίη. ἔθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι, ἅμ' ἡμέρῃ πληγείς. τῇ
 Πολεμάρχου χειμῶτος κυναγικῇ, οἰδημα ὑπὸ τὸν βρόγχον,
 πολὺς πυρετός, ἐφλεβοτομήθη, ἔληξεν ὁ πνιγμός. ἐκ τῆς
 φάρυγγος, ὁ πυρετός παρείπετο. περὶ πέμπτην γούνατος
 ἀλγῆμα, οἰδημα τοῦ ἀριστεροῦ, καὶ κατὰ τὴν καρδίην ἐδόκει
 τι συλλέγεσθαι αὐτῇ, καὶ ἀνέπνεεν ὡς ἐκ τοῦ βεβραπίσθαι
 ἀναπνέουσι, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφεν ὥσπερ αἱ ἐγγα-

dolore quidem habuit, tertio vero die gravis dolor ventris
 prehendit, nihil ex alvo secedebat, verum sub noctem ex
 infusu per clysterem stercus prodiit, neque dolor intermit-
 tebat, sedes ad testes eminebat. Quarto die dolor ad pubem
 et ventrem detinebat, neque quiescere poterat, biliosa assa-
 tim sincera vomitione rejecit, oculi quales animo deficienti-
 bus. Post quintum diem mortuus est. Calor quidam tenuis
 aderat.

Jaculo in jecur percusso illico cadaverosus color affusus
 est, oculi concavi extiterunt, corporis incontinens jactatio
 et implaciditas aderat. Mortuus est antequam concio dimit-
 teretur, cum prima luce vulneratus fuisset. Polemarchi
 conjugī per liemem angina laboranti guttur intumuit cum
 multa febre, et sanguis missus est, faucium suffocatio desit,
 febris perseverabat. Sub quintum diem tumor ad laevum
 genu cum dolore subortus est, eique ad cordis regionem
 quiddam coacervari videbatur, ac respirabat velut qui in
 aquam demersi sunt respirare solent, ex pectore strepitus
 quidam edebatur, idemque contingebat quod vaticis mulie-
 ribus, quae Pythone afflatae, quod ventre oracula fundunt,

Ed. Chart. IX. [346.347.] Foef. II. 1156. 1157. Ed. Lind. I. (787. 788.)
 στρίμνυθι λεγόμεναι, τοιοῦτό τι ξυνέβαινε. περὶ δὲ τὰς ἐπὶ
 ἡ ἐντὲα ἐς νύκτα κοιλίῃ κατεβήσθη, ὕγρα πολλὰ κατὰ νομι-
 ζόμενα, ἥδ' ὁφονίῃ ἐτελεύτησεν. ὑποκαθαίρειν τὰς κοιλίας
 χρὴ ἐν τοῖσιν νοσήμασιν, ἐπὶν πέποναι ἦ, τὰς μὲν κάτω,
 ἐπὶν ἰδρυνέμετα ἰδῆς. σημείον, ἢν μὴ ἀσώδεις ἢ καρηβαρικοὶ
 ἔωσι, καὶ ὅταν αἱ θέρμαι [347] πρηταται ἢ ὅταν λήγῃσι
 μετὰ τοὺς παροξυσμούς. τὰς δὲ ἄνω ἐν τοῖσιν παροξυσμοῖσι.
 οὔτε γὰρ καὶ αὐτόματα μετεωρίζεται ἐπὶν ἀσώδεις καὶ καρη-
 βαρές καὶ ἀλύοντες ὦσιν. || ἐκ πτώματος τρωθέντος πήχους
 ἐπὶ σφακελισμῷ, πυοῦται πῆχυς. πεπαινομένου δὲ ἤδη γλί-
 σχος ἰχώρ ἐκθλίβεται, ὥς καὶ Λεογενίσκου καὶ Δημόρχου
 τοῦ Ἀγλευτέλεος. ὁμοίως δὲ καὶ πάνυ ἐκ τῶν αὐτῶν πῶον
 οὐδὲν, οἷον τῷ Αἰσχύλου παιδί ξυνέβη. πυομένοισι δὲ τοῖσι
 πλείστοις (788)σι φοίκη καὶ πυρετός ἐπεγίνετο. τῷ Παρμενί-
 σκου παιδί κωφότης συνήνεγκε μὴ κλύζειν. διακαθαίρειν δὲ
 εἰρώ μούρον, καὶ ἐγγεῖν ἔλαιον ἢ νέτωπον. κελεῖν δὲ

engastrimythi, hoc est ventriloquae, dicuntur. Circiter
 septimum aut nonum diem sub noctem alvus affatim prorupit,
 et liquida multa quae prava existimabantur demisit. Ipsa
 vero tandem voce defecta mortua est. Ventres in morbis
 medicamento purgante subducere convenit, inferiores qui-
 dem ubi materiam concoctam et consistentem videris, cujus
 rei signum est, si neque anxietate, neque capitis gravitate
 divexati aegri fuerint, aut ubi calores mitissimi fuerint, aut
 ubi finita accessione desierint: superiores vero in ipsis acces-
 sionibus. Tunc namque etiam per se humores in sublime
 efferuntur, cum anxietate et capitis gravitate, aut incon-
 tinenti corporis jactatione aegri conflictantur. Cuidam ex
 casu in cubitum vulnerato, ob fiderationem cubitus pus
 colligit, quo jam maturescente glutinosa sanies exprimitur,
 qualis etiam Leogenisco et Demarcho Agleutelis filio. Eo-
 dem vero modo neque admodum ex iisdem pus ullum ef-
 fluxit, quale quid Aeschyli filio contigit. Plerisque autem
 pus colligentibus horror et febris accedebat. Parmenisci
 puero surditas obtigit, cui contulit aurem non eluere, sed
 sola lana expurgare et oleum aut netopum infundere. Deam-

Ed. Chart. IX. [547.] Foef. II. 1157. Ed. Lind. I. (788.)
 περιπατέειν, ἐγείρεσθαι πρωὶ, οἶνον πίνειν λευκόν. τῇ Ασπα-
 σίου ὀδόντος δεινὸν ἄλγημα καὶ γιάθοι ἐπὶ ῥηθησαν. καστό-
 ριον δὲ καὶ πέπερι διακλυζομένη ὠφέλειτο. τῷ Καλλιμέδον-
 τος ξυνήνεγκε πρὸς τὸ φῦμα τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ σκληρόν
 ἐὸν καὶ μέγα καὶ ἄπεπτον καὶ ἐπώδυνον. ἀπόσχασις βρα-
 χίονος λίγον καταπλάσσειν πεφυρημένον ἐν οἶνῳ λευκῷ καὶ
 ἐλαίῳ δεύοντα. ἐπιδέειν δὲ ἐφ' ὅν ἕγαν, ἢ ξὺν μελικρήτῳ
 ἐψεῖν καὶ ἀλεύρω τήλιος ἢ κριθῶν ἢ πυρῶν. Μελισσάνδρῳ
 τοῦ οὔλου ἐπιλαβόντος καὶ ὄντος ἐπωδύνου σφόδρα ξυνο-
 δέοντος, ἀπόσχασις βραχίονος, στυπτηρίῃ ἐν ἀρχῇ παραστέλ-
 λει. ὕδρωπιώδσα δεὸν τάλαιπωρεῖν, ἰδροῦν, ἄρτον ἐσθίειν
 θερμὸν ἐν ἐλαίῳ, πίνειν μὴ πολὺν, λούεσθαι καὶ κεφαλὴν
 χλιερῶς. οἶνος δὲ λευκὸς καὶ λεπτὸς, καὶ ὕψος ἀρήγει.
 Βίαντι τῷ πύκτῃ, φύσει πολυβόρῳ ἐόντι, ξυνέβη ἐμπνεῖν
 ἐς πάθει χολερικὰ ἐκ κρηφαγίης. μάλιστα δὲ ἐκ χοιρείων
 ἐναιμοτέρων καὶ μέθης εὐώδους καὶ περμμάτων καὶ μελιττω-
 μάτων, καὶ σικύου πέπονος, καὶ γάλακτος, καὶ ἀλφίτων νέων.

bulationes quoque imperare, mane surgere et vinum album
 bibere. Aspasii uxori ex vehementi dentis dolore malae in-
 tumorem sublatae sunt. At ubi ex castorio et pipere os
 colluisset, allevamentum sentiebat. Callimedontis filio ad
 tuberculum in collo enatum, durum, magnum, immaturum
 et dolorem excitans, contulit vena secta in brachio, aut
 lini semen vino albo subactum et oleo maceratum cataplas-
 mate impositum et deligatum, valdeque coctum, aut in aqua
 mulsa decoctum cum foenigraeci, hordei aut tritici farina.
 Melissandro magno gingivae dolore et tumore oppresso, vena
 in brachio secta est. Alumen per initia adhibitum cursum
 cohibet. Aqua inter cutem laboranti utile est corpus labori-
 bus exercere, sudores movere, pane calido oleo intincto et
 paucis potu uti, caput tepida lavare. Vinum quoque album
 et tenue ac somnus auxilio est. Bias pugil suapte natura
 vorax, in choleram morbum incidit ex carniū esu prae-
 cipueque suillarum crudiorum et vini suavis ebrietate, ex
 bellariis ac dulciariis, cucumere, pepone, lacte et polenta

Ed. Chart. IX. [347.348.] Fœf. II. 1157. Ed. Lind. I. (788. 789.)
 ἐν θέρει δὲ τὰ (789) χολερικά καὶ οἱ διαλείποντες πυρετοί.
 Τιμοχάρει χειμῶνος κατὰρῶνς μάλιστα ἐς τὰς ῥίνας ἀφρο-
 δισιάσαντι ἐξηράνθη πάντα, κόπος, θέρμη ἐπεγένετο, κε-
 φαλὴ βαρεῖα, ἰδρῶς ἀπὸ κεφαλῆς πουλύς. ἦν δὲ καὶ ὑγίαι-
 των ἰδρῶδης, τριταῖος ὑγίης. [348] μετὰ κύνα οἱ πυρετοὶ
 ἐγένοντο ἰδρῶδες, καὶ οὐ περιεψύχοντο παντάπασι μετὰ τὸν
 ἰδρῶτα. πάλιν δὲ ἐπεθερμαίνοντο, καὶ μακροὶ, καὶ ἐπιεικέως
 ἄκρητοι, καὶ οὐ πᾶν διψῶδες. ὀλίγοισιν ἐν ἑπτὰ καὶ ἐννέα
 ἐπαύοντο. ἐνδεκαταῖοι καὶ τεσσαρεσκαίδεκαταῖοι, καὶ ἑπτα-
 καιδεκαταῖοι, καὶ εἰκοσταῖοι ἐκρίνοντο. Πολυκράτει πυρετός
 ἐλήπει, καὶ τὰ τοῦ ἰδρῶτος οἷα γέγραπται. ἀπὸ φαρμάκου κά-
 θαρσις κάτω ἐγένετο, καὶ τὰ τοῦ πυρετοῦ ἦπια. πόλιν ἐν
 κροισαῖσι ἰδρῶτια καὶ περὶ τράχηλον ἐς δείλην. εἴτα ἐς ὄλον,
 καὶ πόλιν ἐπεθερμάνθη. περὶ δὲ τὰς δώδεκα καὶ τεσσαρεσ-
 καιδεκα ἐπέτεινεν ὁ πυρετός, καὶ ὑποχωρήματα βραχέα, ῥο-
 φήμασι μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐχορήσατο. περὶ δὲ τὰς πεντεκαί-
 δεκα γαστρὸς ἄλγῆμα κατὰ σπλήνα καὶ κατὰ νεφῶν ἀρι-

recenti. Aestate vero cholera morbus et febres intermit-
 tentes vigent. Timochari hieme defillatione in nares praeci-
 pue vexato post veneris usum cuncta reficcata sunt, lassitudo,
 calor et capitis gravitas successit, sudor ex capite
 multus manabat. Erat autem etiam per sanitatem sudoribus
 obnoxius. Tertio die convaleuit. Post caniculam febres vi-
 gebant, in quibus aegri sudoribus diffluebant, neque a su-
 dore penitus perfrigescabant, sed rursus incalescebant, lon-
 gaeque ac fere sine iudicatione erant, neque admodum sitim
 adferebant, paucis septimo aut nono desinebant, undecimo,
 decimo quarto, decimo septimo et vigesimo iudicatione sol-
 vebantur. Polycratem febris invadebat, et quod ad sudorem
 attinet, quae scripta sunt ei contigerunt. A medicamento
 alvus purgata est, et febris mitis erat. Denuo sub vespere
 circa tempora et collum parvi sudores, deinde etiam toto
 corpore dimanabant, rursusque incaluit. Ad duodecimum
 et decimum quartum diem febris intendebatur, et alvi re-
 crementa pauca erant. A purgatione post forbitionum usum,
 circa decimum quintum diem ventris dolor ad lienem et

Ed. Chart. IX. [348.] Fœl. II. 1157. 1159. Ed. Lind. I. (789. 790.)
 στερόν. θερμῶν προσθέσεις ἦσσαν ἢ ψυχρῶν προσωφέλεον,
 κλίσμιτι δὲ μαλθακῷ χρησαμένῳ ἔληξεν ἡ ὀδύνη.

|| Τῷ ἐκ τοῦ μεγάλου πλοίου διόπῳ ἡ ἄγκυρα λιχανὸν
 δακτύλον καὶ τὸ κάτω ἰστέον ξυνέφλασε δεξιῆς χειρός. φλε-
 γμασίῃ ἐπεγένετο καὶ σφάκελος καὶ πύρετός. ὑπε(790)κα-
 θάρθη μετρίως, θερμαί ἤπιοι, καὶ ὀδύνη, δακτύλου τι
 ἀπέπεσε. μετὰ τὰς ἐπτὰ ἔξῃς ἰχὼρ ἐπιεικῆς. μετὰ ταῦτα
 γλώσση οὐ πάντα ἔφη δύνασθαι ἐρμητεύειν. προῤῥήσις ὅτι
 ὀπισθότοτος ἦξει, ξυνεφέροντο αἱ γνάθοι συνερειδόμεναι.
 εἶτα ἐς τραχήλον. τριταῖος δὲ ὅλος ἐσπᾶτο ἐς τοῦπίσω ξὺν
 ἰδρωτί. ἑκταῖος ἀπὸ τῆς προῤῥήσεως ἔθανεν. ὁ δὲ Ἀρπάλου
 ἐκ τῆς ἀπελευθέρης Τηλεφάνης στρέμμα κάτω μεγάλου δα-
 κτύλου ἔλαβεν, ἐφλέγμῃτε καὶ ἐπώδυνος ἦν, καὶ ἐπεὶ ἀνῆκεν,
 ὤχετο ἐς ἀγρόν. ἀναχωρῶν ὀσφύν ἤλγησεν, ἐλούσατο, αἱ γέ-
 νυες ξυνήπτοντο ἐς νύκτα, καὶ ὀπισθότοτος παρῆν. τὸ σίε-
 λον ἀφρώδες μόλις διὰ τῶν ὀδόντων ἔξω διήει, τριταῖος

lateris sinistri inanitatemprehendit, qui cum calidis admo-
 tis, minusque frigidis juvaretur, ex molli per clysterem in-
 fuso defuit.

Magnae navis praefecto anchora manus dextrae indi-
 cem et os infernum collisit, ex quo inflammatio, fideratio
 et febris successit. Quo modice per alvum repurgato, calores
 et dolores leves fuerunt, ex digito aliquid decidit. Post
 septimum diem sanies laudabilis exibat, ac deinde se non
 posse omnia lingua explicare dixit. Praedictio facta est par-
 tium posteriorum distentionem, opisthotonum dicunt, ad-
 ventare et ad id conferebant maxillae cohaerentes, deinde
 ad collum affixae. Tertio vero die totius corporis in poste-
 riora convulsione cum sudore tentabatur. Sexto post prae-
 dictionem die mortuus est. Telephanes Harpali ex liberta
 filius luxationem in pollice deorsum accepit, unde inflam-
 matio et vehemens dolor insecutus est. Quo remisso in agrum
 profectus est, unde rediens ex lumbis doluit, lavit, sub
 noctem maxillae cohaerebant et in posteriora distentio, opi-
 sthotonum vocant, aderat. Sputum spumans aegre dentes
 pertransibat, tertio die mortuus est. Thrinon Damonis filius

Ed. Chart. IX. [348, 349.] Foesl. II. 1159. Ed. Lind. I. (790. 791.)
 ἔθανεν. Θρίων ὁ τοῦ Δάμωνος περὶ κνήμης σφυρόν ἔλκος,
 κατὰ νεῦρον δὴ καθαρὸν τούτῳ δηχθέντι ὑπὸ φαρμάκου,
 ξυτέβη ὀπισθοτόνῳ θανεῖν. [349] ἡρά γε ἐν πᾶσι ἐμπυή-
 μασι καὶ τοῖσι περὶ ὀφθαλμὸν ἐς νύκτα οἱ πόνοι. αἱ βῆχες
 χειμῶνος. μάλιστα δ' ἐν τοίοισι παχέα καὶ πολλὰ λευκά,
 καὶ χρεμπτομένοισι πυρετοὶ ἐπεγίνοντο ἐπεικώς καὶ πεμ-
 πταῖοι ἐπαύοντο. αἱ δὲ βῆχες περὶ τὰς τεσσαράκοντα, οἷον
 Ἡγησιπόλει. Εὐτυχίδης ἐκ χολερικών ἐπὶ τῶν σκελέων ἐς
 τετανώδεια ἔληξεν, ἅμα τῇ κάτω ὑποχωρήσει κατακορέα χολήν
 πολλήν ἤμεσεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας καὶ λίην ἐρυθρὴν,
 καὶ ἀκρα(791)τῆς ἦν καὶ ἀσώδης. οὐδὲν δὲ κατέχειν ἡδύνατο
 οὔτε ἐκ τῶν ποτῶν οὔτε ἐκ τῶν σιτίων, καὶ τοῦ οὔρου πολλὴ
 σκέσις, καὶ τῆς κάτω διόδου. διὰ τοῦ ἐμέτου τριζὶ μαλθακὴ
 ἦλθε καὶ κατέβριψε κάτω. Ἀνδροφάνη ἀφωγὴν, λήρησις, λυ-
 θέντων δὲ τούτων περιῆν ἔτη συχνά, καὶ ὑποστροφαὶ ἐγί-
 νοντο. ἡ δὲ γλῶσσα διετέλει πάντα τὸν χρόνον ξηρὴ, καὶ

ex tibiae ulcere juxta malleolum cum ad nervum sane purum
 medicamentum erodens fuisset adhibitum distentione in
 posteriora, quam opisthotonum dicunt, mortuus est. Ani-
 madvertendum sane est num in omnibus internis puris col-
 lectionibus et oculorum laboribus ad noctem dolores fiant.
 Tusles per hiemem vigent, praecipue vero austrino coeli
 statu, crassa multa albaque screantibus febres fere succede-
 bant, et quinto die desinebant. Tusles vero sub quadra-
 gesimum, quale quid Hegeſipoli contigit. Eutychides ex
 cholera morbo in cruribus nervorum distentionem sensit
 cum inferna alvi defectione. Bilem abunde saturatam mul-
 tam et vehementer rubram ad tres (dies) noctesque vom-
 itione rejecit, cum corporis imbecillitate et incontinenti
 jactatione. Nihil vero continere poterat, neque cibi neque
 potionis quicquam. Urinae quoque multa suppressio, ejus-
 que transitus qui ad inferiora tendit. Vomitione sex mollis
 prodiit, et deorsum quoque projecta est. Androphani vocis
 defectio et delirium aderat, quibus solutis multis annis super-
 fuit, et in morbum relabebatur. Lingua vero toto tempore

Ed. Chart. IX. [349.] Fœf. II. 1159. 1160. Ed. Lind. I. (791. 792.)
 εἰ μὴ διακλύζοιτο, διαλέγεσθαι οὐχ οἷός τε ἦν, καὶ πικρὴ
 λίην ἦν τὰ πολλά. ἔστι δ' ὅτε καὶ πρὸς καρδίην ὀδύνη, ἣν
 φλεβοτομίη ἔλυσε. ταύτῃ ὑδρωποσίῃ ἢ μελίκρητον συνήνεγκεν.
 ἐλλέβορον ἔπιε μέλανα, οὐδὲ τὸ χολῶδες διήει, ἀλλ' ὀλίγον,
 τέλος δὲ χειμῶνος κατακλιθεὶς ἔξω ἐγένετο, καὶ τὰ τῆς γλώτ-
 τῃς παθήματα ὅμοια, θέρμη λεπτὴ, ἄπορος. γλῶσσαι ἄχροος,
 φωνὴ περιπλευμονικὴ, ἀπὸ σιτήδεος εἶμα ἀπεδύετο, καὶ ἐξά-
 γειν ἐκέλευεν, οὐδὲν δὲ ἡδύνατο σάφα εἰπεῖν, ἐς νύκτα ἐτε-
 λεύτα. τὸ Νικάνορος πάθος, ὅποτε ἐς ποτὸν ὤρμητο, φόβος
 τῆς αὐλήτριδος, ὅκοτε φωνῆς αὐλοῦ ἀρχομένης ἀκούσειεν,
 αὐλεῖν ἐν συμποσίῳ ὑπὸ δειμάτων ὄχλοι. μόλις ὑπομένειν
 ἔφη ὅτε εἴη νύξ. ἡμέρης δὲ ἀκούων, οὐδὲν διειρέπετο· τοι-
 αῦτα παρείπετό οἱ συχνὸν χρόνον. || Δημοκλῆς ὁ μετ' ἐκεί-
 του ἀμβλυώσσειν καὶ λυσισωματεῖν ἐδόκεε, καὶ οὐκ ἂν πα-
 ρῆλθε παρὰ κρημνόν, οὐδ' ἐπὶ γεφύρῃς. οὐδὲ τοῦλάχιστον
 βάρους τάφρου διαπορεύεσθαι. (792) ἀλλὰ δι' αὐτῆς τῆς

arida perseverabat, neque loqui poterat nisi collueretur,
 magnaue ex parte admodum amara erat. Interdum quo-
 que cordis dolor affligebat, quem venae sectio solvit. Huic
 aqua aut mulsa in potu exhibita contulit. Veratrum ni-
 grum ebibit, neque biliosum nisi paucum prodiit. Demum
 per hiemem decumbens mente abalienata erat, et lingua
 similiter vitiis afficiebatur, calor tenuis erat sine dolo-
 re, lingua decolor, vox qualis pulmonia laborantibus, e
 pectore vestem exuebat, seque educi jubebat, nihil vero
 aperte proloqui poterat, sub noctem mortuus est. Nicanor
 cum ad convivium prodiret tibicinae metu afficiebatur, adeo
 ut cum tibia inflaret eamque in convivio tibia canentem
 audiret, prae timore turbaretur, neque suslinere posse di-
 ceret, si nox esset, de die vero nihil commoveretur.
 Quae quidem eum diu comitabantur. Democles, qui cum
 illo erat, caligine tentari et exoluto esse corpore sibi vi-
 debatur, neque per praeruptum locum iter facere, neque
 pontem, ac ne minime quidem profundam scrobem trans-
 mittere, verum per ipsam scrobem adire poterat. Quod

HIPPOCRATES TOM. III.

O o

Ed. Chart. IX. [350.] Foel. II. 1160. Ed. Lind. I. (792.)

τάφρου [350] οἷον ἦν, χρόνον τινά ξυνέβη αὐτῷ. τὸ Φοίνικος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ δεξιοῦ τοιοῦτόν τι ἦν. τὰ πολλὰ ὥσπερ ἀστραπὴν ἐδόκεε λάμπειν. οὐ πολὺ δὲ ἐπισχόντι ἰδύνη ἐς τὸν κρόταφον τὸν δεξιὸν ἐνεστήκει ἢ ὀπισθεν τῶν σποιδύλων καὶ ξύντασις, καὶ σκληρότης ἀμφὶ τοὺς ὀδόντας, καὶ διάγειν ἐπειρᾶτο ξυντεινόμενος. ἔμετοι ὅποτε γενοίαιτο, ἀπέτρεπον τὰς εἰρημένας ὀδύνas καὶ ἡπιωτέρας ἐποίησεν. ἀλλὰ μὴν καὶ φλεβοτομήν ὠφέλεε, καὶ ἑλλεβοροποσίη ἀνῆγε πυντοδαπὰ, οὐχ ἥμιστι δὲ πρασοειδέα. Παρμενίσκῳ καὶ πρότερον ἐνέπιπτον ἀθυμίαι, καὶ ἀπαλλαγῆς βίου ἐπιθυμία, ὅτε δὲ πάλιν εὐθυμία. ἡ δὲ Κόνωνος θεραπείαινα ἐκ κεφαλῆς ὀδύνης ἀρξαμένης ἐκτοσθεν ἐγένετο, βοή, κλαυθμοὶ πολλοὶ, ὀλγῶν ἡσυχία. περὶ δὲ τὰς τεσσαράκοντα ἐτελεύτησε. τὰς ὅτε δὲ ἔθνησε δέκα ἡμέρας ἄφωνος καὶ σπασμώδης ἐγένετο. νεανίσκος δὲ τις πολὺν ἄκρητον πεπωκῶς ὕπτιος ἐκάθευθεν ἐν τινι σκηνῇ. τούτῳ ὅφρις ἐς τὸ στόμα παρεισεδύετο ὀργῆς, καὶ δὴ ὅτε ᾗσθετο οὐ δυνάμενος φράσασθαι, ἐβρυξέ τοὺς ὀδόντας καὶ παρέτρως τοῦ ὄφριος, καὶ ἀλγυδόνι μεγάλῃ

eum aliquamdiu tenuit. Phoenicis hic erat affectus. Ex oculo dextro plerumque velut fulgur coruscare videbatur, parvoque postea temporis intervallo dolor in tempore dextro insisteret, et posteriorum colli vertebrarum contentio aderat, ac circum dentes durities, quos distentus diducere conabatur. Vomitiones ubi consecutae erant commemoratos dolores submovebant et lenibant. Quin etiam sanguinis missio auxilio erat, et veratri potio cujusquemodi humores eduxit, porraceos vero maxime. Parmenisco etiam antea animi desperatio accidebat, et vita defungi cupiebat, interdum vero rursus securo erat animo. Cononis famula ex praegresso capitis dolore mente erat abalienata, clamor aderat, ejulatio multa, parum quiescebat. Sub quadragesimum diem mortua est. Decem sub mortem diebus voce defecta fuit et convulsione tentata. Adolescens post multum meri potum quodam in tentorio supinus dormiebat, cujus in os serpens arges dictus subiit. Quod sane cum sensisset, neque loqui posset, stridere dentibus coepit et

Ed. Chart. IX. [350. 351.] Foef. II. 1160, 1161. Ed. Lind. I. (795.)
 εἶχετο, καὶ τὰς χεῖρας προσέφερεν ὡς ἀγγόμετος, καὶ ἐρρί-
 πτει ἐωυτὸν, καὶ σπασθεὶς ἐθυεν. καὶ ὁ τοῦ Τιμοχάρους
 θεράπων ἐκ μελαγχολικῶν δοκιῶν εἶναι καὶ τοιοῦτων καὶ
 τοσούτων ἐθυεν ὁμοίως περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας.

|| Τῷ Νικολάου παιδί περὶ ἡλίου τροπῆς ἐκ ποιῶν
 ἐφρίξεν ἐς νύκτα. πυρετοὶ τῇ ὑστεραίῃ, ἔμετος χολώδης ἀκη-
 τος, ἐλίγος. τῇ τρίτῃ ἀγορῆς ἐτι πλήρους ἐούσης ἰδρῶς
 ὅλου τοῦ σώματος ἔληξεν. τῇ Διοπίθεος ἀδελφῇ ἐν ἡμι-
 τριταίῳ, καὶ ἡ καρδίη περὶ τὴν λήψιν δεινὴ, καὶ ξυμπαρεί-
 πετο ὅλη τῇ ἡμέρῃ. καὶ ἡ τοιαύτη καρδιαλγία καὶ τῆσαν
 ἄλλῃσι παραπλησίως, πλὴν ἄλλ' ὑπό. Πληϊάδος δύνειν ἀν-
 δράσι σπανιώτερον ἐγίνετο τὰ τοιαῦτα. τῇ Ἐπιχάρμου πρὸ
 τοῦ τεκεῖν δυσεντερίῃ ἦν ὁ πόνος σφοδρὸς. ὑποχωρήματα
 ὕφαιμα, μυξώδεα, τεκούσα παραχρῆμα ἰόθη. τῇ Πολεμάρχου
 ἐν ἀρθροεικοῖς ἰσχύου ἄλγημά τι δεινόν, ἐξ αὐτῆς γυναικείων
 μὴ γινομένων. ἡ φωνή [351] ἴσχετο νύκτα, ὅλην μέχρις μέ-

serpentem devoravit, summoque dolore detentus, velut
 strangulatus, manus praetendebat, seseque jactabat et con-
 vulsione mortuus est. Eodem quoque modo circa eosdem
 dies mortuus est Timocharis famulus, melancholicis affe-
 ctibus iisdem ac tantis, ut videbatur, tentatus.

Nicolai filio circa brumam ex computationibus horror
 obortus est, sub noctem febris, postero die vomitus bilio-
 sus, sincernus, paucus. Tertio die frequenti adhuc concione
 sudore per totam corpus oborto, desit. Diopithis forori
 semitertiana affectae, sub accessionis tempus vehemens oris
 ventriculi dolor contigit, totoque etiam die perseverabat.
 Ejusmodique oris ventriculi dolor reliquis mulieribus simi-
 liter contingebat. Attamen sub vergiliarum occasum talia
 viris rarius contingebant. Uxor Epicharmi ante partum
 intestinorum difficultate laborabat, dolor vehemens aderat,
 alvi recrementa aliquantulum cruenta, mucosa. Ubi pepe-
 risset, confestim sanitati est restituta. Polemarchi uxori
 articularibus doloribus vexatae vehemens quidam coxen-
 dicis dolor contigit, cujus causa finire minime profluentes
 menses. Per noctem totam ad meridiem usque vox inter-

Ed. Chart. IX. [351.] Fœf. II. 1161. 1162. Ed. Lind. I. (793. 794.)
 σον ἡμέρης. ἤκουε δὲ καὶ ἐφρόνεε καὶ ἐσήμαινε τῇ χειρὶ, ὅτι
 περὶ τὸ ἰσχίον εἴη τὸ ἄλγος. Ἐπιχάρμου περὶ Πληιάδος δύ-
 σιν ὁμοῦ ἰδύνῃ καὶ βάρος ἐς βραχίονα, νάρκη, ἔμετοι συγχοί,
 ὑδροποσίη. τῷ Εὐφράνορος παιδὶ τὰ ἐξανθήματα οἶα τὰ
 τῶν κωνώπων δῆγματα, ὀλίγον δὲ χρόνον, τῇ ὑστεραίῃ ἐπυ-
 ρεΐτηνεν. αὐχοὶ πολλοὶ μετὰ ζέφυρον ἐγένοντο, μέχρ' ἰση-
 μερίης φθινοπωρινῆς. ὑπὸ κύνα πνίγεα μέγ' αὖ θερμά, πυρε-
 τοὶ ἰδρωδεες, φύματα παρ' οὓς συγχοίς ἐγένοντο. Τύχων ἐν
 τῇ πολιορ(794)κίῃ περὶ Δάτον ἐπλήγη ὑπὸ καταπέλτου ἐς
 τὸ στήθος, καὶ μετ' ὀλίγον γέλως ἦν περὶ αὐτὸν θορυβώδης.
 ἐδόκεε δέ μοι ὁ ἰητρός ἐξαίρετον τὸ ξύλον ἐγκαταλιπεῖν τι
 τοῦ δόρατος κατὰ τὸ διάφραγμα. δοκέοντος δὲ αὐτοῦ πρὸς
 τὴν ἐσπέραν ἐκκλυσέ τε καὶ ἐφαρμάκευσε κάτω. νύκτι διή-
 γαγε τὴν πρώτην δυσφόρος. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ ἐδόκεε καὶ τῷ
 ἰητρῷ καὶ τοῖσιν ἄλλοισι βέλτιον ἔχειν. προῤῥήσις ὅτι σπα-
 σμοῦ || γενομένου ταχέως ἀπολείται. τῇ γοῦν ἐπιούσῃ νυκτὶ

cepta fuit, audiebat tamen et mentis compos erat, manu-
 que indicabat ad coxendicem dolorem adesse. Epicharmo
 sub vergiliarum occasum humeri dolor et ad brachium gra-
 vitas contigit, stupor aderat, crebrae vomitiones et aquae
 potio. Euphranoris filio pustulae culicum moribus non
 ablimiles eruperunt, verum paucis tempore duraverunt,
 postridie febris invasit. Post favonium ad autumnale aequi-
 noctium squallores multi contingebant. Sub canem aellus
 magni, venti calidi, febres in quibus aegri sudoribus dif-
 fluebant, aurium tubercula multis aderant. In oppugna-
 tione circa Datum Tychon catapultae in pectus vulnus ac-
 cepit, parvoque post intervallo risus ei aderat cum per-
 turbatione. Videbatur autem medicus cum lignum exime-
 ret, circa septum transversum haerens partem aliquam reli-
 quisse. Cumque sub vesperam ei dolor commotus esset,
 infusum per clysterem et medicamentum alvum dejiciens
 exhibuit. Primam noctem implacide transegit. Sub dilu-
 culum vero et medico et reliquis melius habere visus est.
 Praedictum est convulsione accedente celeriter periturum.

Ed. Chart. IX. [551.352.] Foesl. II. 1162. Ed. Lind. I. (794.795.)
 δίσφορος, ἄγρυπνος, ἐπὶ γαστέρα τὰ πούλλα κλινόμενος.
 τῇ τρίτῃ ἡμέρῃ ἐσπᾶτο, καὶ τηνικαῦτα ἐτελεύτησεν. τῷ
 Βίλλῳ πληγέντι ἐς τὸν νῶτον τὸ πνεῦμα πούλν κατὰ τὸ
 τραῦμα μετὰ ψόφου ἐχώρεεν. ἡμοῤῥάγει, τῷ δὲ ἐναίμῳ κατα-
 δεθεὶς ἰάθη. τῷ τῆς Φίλης παιδί, ψιλώματος ἐν μετώπῳ
 γενομένου, ἐναταίῳ πυρετός ἔσχεν. ἐπελιάνθη τὸ ὀστέον,
 ἐτελεύτησεν. καὶ τῷ Φανίου καὶ τῷ Εὐεργέτου, πελαιονομένων
 τῶν ὀστέων καὶ πυρεταινόντων, ἀφίσταται τὸ δέρμα ἀπὸ
 τοῦ ὀστέου καὶ πῦον οὐ φαίνεται. Ἀρίστιππος ἐς τὴν κοιλίην
 ἐτοξενύθη ἄνω βίῃ χαλεπῶς. ἄλγος κοιλίης δεινόν, καὶ ἐπίμ-
 πηματο ταχέως, κάτω δὲ οὐ διεχώρεεν. ὀσώδης ἦν, χολώδεα
 κατακορέα, καὶ ὅτε ἐπῆμεσεν, ἐδόκει ῥῆϊον εἶναι. μετ' ὀλίγον
 δὲ πάλιν τὰ ἀλγῆματα δεινὰ, καὶ ἡ κοιλίη ὥς ἐν εἰλεοῖσι.
 [352] Θέρ(795)μαι, δίψαι, καὶ ἐν τῇσιν ἐπὶ ἡμέρησιν ἐτε-
 λεύτησεν. ὁ δὲ Νεάπολις πληγὴς ὁμοίως ταῦτ' ἐπασχεν.
 κλυσθέντι δ' ἐν θυμῷ κοιλίη κατεῤῥύγη. χρώμα κατεχύθη

Postera ergo nocte implacidus, infomnis, in ventrem ple-
 rumque recumbens, sub tertii diei exortum convulsione
 tentatus, tum temporis mortuus est. Billo in dorsum vul-
 nerato spiritus multus cum strepitu ex vulnere prodiit, et
 sanguis multus prorupit. Deligato vero medicamento quod
 cruentis vulneribus adhibetur, sanatus est. Philes puerum
 ex osse denudato in fronte nono die febris detinuit, os
 livorem contraxit, mortuus est. Et Phaniae et Evergetae
 liberis, livore contractis ossibus febreque detentis, cutis ab
 osse discessit, neque pus comparuit. Aristippo sagitta in
 ventriculum magna vi et graviter impacta, vehemens ven-
 tris dolor celeriterque ardor aderat, nihil deorsum demit-
 tebat, incontineniter corpus jactabat, biliosa abunde colo-
 rata vomitione rejiciebat, posteaque melius habere vide-
 batur, rursusque parvo interjecto tempore dolores vehe-
 menter corripuerunt, venterque velut in intestini tenuioris
 morbis affectus erat, calor, sitis aderat et intra septem dies
 vitam cum morte commutavit. Neapolis vero ex simili
 vulnere eodem modo affectus fuit. Ex acri autem per
 clysterem infuso alvus assatim prorupit, colore tenui, pal-

Ed. Chart. IX. [352.] Foel. II. 1162. Ed. Lind. I. (795.)
 λεπτόν ὤχρον, μέλαν ἔδον, ὄμματα ἀνχηρόα, καθαρώδεα,
 ἐνδεδινημένα, ἀτενίζοντα τῷ Μητροδώρου παιδί ἐξ ὀδόντος
 ὀδύνης σφακελισμός τῆς γνάθου, καὶ οὐλῶν ὑπερσάρκωσις,
 μετρίως ἐξεπύησεν. ἐξέπεσον οἱ γόμφοι καὶ ἡ σιαγών. γυναικὶ
 ἐν Ἀβδηρήροισι καρκίνωμα ἐγένετο περὶ τὸ στήθος, καὶ διὰ
 τῆς θηλῆς ἐρῆεν ἰχώρ ὕψαιμος. ἐπιλειφθείσης δὲ τῆς ῥύσεως
 ἔθανεν. ἐκ κατάρροου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόμεον
 καὶ κατὰ ῥίνας ὕγρου χωρέοντος, ἐπυρέταινον ἐπιεικώς. ἐν
 τῇσι πέντε ἡμέρησι περιεψύχοντο. τῇ ἐν τόκῳ σεισθείσῃ
 ἀλγῆμα περὶ στήθος ἐγένετο καὶ πλευρόν. ἀποχρέμψεις πυώ-
 δεις, φθίσις κατέστη, ἐξ ἡμέρας οἱ πυρετοὶ, πάλιν διαβήρῃα,
 παῦσις, πυρετοὶ, κοιλίη ἔσθη, καὶ περὶ ἡμέρας ἑπτὰ ἔθανεν.
 ἡ κυναγική χεῖρα δεξιῇ καὶ σκέλος ἤλγησε. πυρετός ἐπέχε-
 βληχρός, ὃ δὲ πνιγμός τρικαίῃ ἐχάλασεν. τετάρτη σπασμώδης,
 ἄφωνος, ῥέγγος, ὀδόντων σύντριψις, γνάθων ἔρευνθος, ἔθανε
 πεμπταίῃ ἢ ἑκταίῃ, σημεῖον περὶ χεῖρα ὑποπέλιον. καὶ ἐτέρη
 ἐπὶ τοῦ ὑπερώου ῥεγχώδης, γλῶσσα ξηρή, περιπλευμογίη,

lido, nigricante suffusus est, oculis erat squalidis, splen-
 didis, intus revolutis et defixis. Metrodori pueri ex den-
 tis dolore maxillae fideratio, et supercrefens in gingivis
 caro ac moderata suppuratione contigit, tum molares tum
 maxilla ipsa deciderunt. Abderae mulieri cuidam carcinoma
 in pectore extitit, et ex papilla sanies subcruenta effluebat,
 intercepta autem fluxione mortua est. Ex fluxione quae
 ex dimidia capitis parte contingit, quidam dolebant et per
 nares humore secedente, moderate febris citabant, tandem-
 que quinta die perfrigerabantur. In partu concussae circa
 pectus et latera dolor obortus erat, excreatio purulenta,
 tabes substitit, sex dies febris detinuit, dehinc rursus alvi
 profluvia, cessatio, febres, alvi conspiciatio accidit, tandem-
 que septima die mortua est. Anginosae manus dextra et
 crura doluit, levis febris delinebat, suffocatio tertio die re-
 misit, quarto convulsione tentata et voce capta fuit, ster-
 tebat, dentes conterebat, malarum rubor aderat, quinto
 aut sexto die mortua est. Signum ad manum sublividum
 apparuit. Et alia quaedam ex palato stertorem emittebat,

Ed. Chart. IX. [352, 353, 364.] Foesl. II. 1162, 1164. Ed. Lind. I. (795, 796.)
 ἔμφρων ἔθανεν. (796) καὶ ἐν Ὀλύνθῳ ὑδρωπικός ἐξαίφνης
 ἀφωτος, ἔκφρων νύκτα καὶ ἡμέραν, ἔθανεν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΔΗΜΙΩΝ
 ΤΟ ΕΚΤΟΝ.

[353] || [ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.] Ὁκόσησιν ἐξ ἀπο-
 φθορῆς περὶ ἰστέραν καὶ οἰδημάτων ἐς καρηβαρίην τρέπεται,
 κατὰ τὸ βρέγμα ὀδύναί μάλιστα, καὶ ὅσαι ἄλλαι ἀπὸ ὑστε-
 ρέων, ταύτησιν ἐν ὧν ἢ δέκα μηνῶν ἐς ἰσχίον τελειῖται.

Οἱ φοβοὶ οἱ μὲν καρτεραύχες, ἰσχυροὶ καὶ τᾶλλα καὶ
 ὀστέοισιν, οἱ δὲ κεφαλαλγές καὶ ὠτόρρυποι, τούτοις ὑπερῶναι
 κοῖλαι καὶ ὀδόντες παρηλλαγμένοι.

[364] Ὅσοις ὀστέον ἀπὸ ὑπερώης ἀπῆλθε, τούτοις
 μέση ἔξει ἢ ῥίς. οἷσιν δὲ ὕθεν οἱ ὀδόντες, ἄκρη σιμουῖται.

lingua resiccabatur, pulmonis inflammatio aderat, mente
 constans mortua est. Olynthi quoque quidam aqua inter
 cutem laborans repente voce captus est, per diem ac
 noctem mente captus mortuus est.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS
 LIBER SEXTVS.

[SECTIO PRIMA.] Qui ex foetus corruptione et uteri
 tumoribus ad capitis gravitatem deveniunt, iis ad sinciput
 dolores maxime fiunt et in reliquis uteri doloribus, iis
 octo aut decem mensibus in coxendicem morbus definit.

Eorum qui acuminato sunt capite, partim quidem
 valida sunt cervice, qui cum caeterorum membrorum, tum
 etiam ossium robore praestant, partim vero capitis dolori-
 bus et aurium fluxionibus tentantur, quibus oris palatum
 cavum est et dentes permutatim variant.

Quibus ex palato os discessit, iis medius defidit nasus.
 Quibusdam vero, qua ex parte dentes procedant, summus
 nasus finis efficitur.

Ed. Chart. IX. [364, 372.] Foesl. II. 1164. Ed. Lind. I. (796, 797.)

Αἱ τῶν νηπίων ἐκλάμψεις ἅμα ἤβῃ ἔστιν οἷσι μεταβολὰς ἴσχουσι καὶ ἄλλας.

Ἐς νεφρὸν ὀδύνη βαρεῖα, ὅταν πληροῶνται σίτου, ἐμέουσι γε φλέγμα, ὅταν δὲ πλεονάζουσιν αἱ ὀδύναι, ἰώδεα, καὶ ῥέουσιν μὲν γίνονται, λύονται δὲ ὅταν σίτου κενωθῶσι. ψαμμία τε πυρρὰ ὑφίστανται, αἱμωτῶδές τε ῥέουσι, γάρκη μῆροῦ τοῦ κατ' ἱξίν. ἐλινύειν οὐ συμφέρει, ἀλλὰ γυμνάσια μὴ ἐμ- (797)πίπλασθαι, τοὺς νέους ἐλλεβορίζειν, ἰγνύην τάμνειν, οὐρητικοῖσι καθαίρειν, λεπτύναι καὶ ἀπαλύναι.

Γυναικεῖα τῇσιν ὑδαταινούσῃσιν ἐπιπολὺ παραμένει. ὅταν δὲ μὴ ταχὺ ἴη, ἐποιδέει.

Ἐν Κρανῶνι αἱ παλαιαὶ ὀδύναι ψυχραὶ, αἱ δὲ νεαρὰὶ θερμαὶ, αἱματῖαι αἱ πλεῖσταί, καὶ τὰ ἀπὸ ἰσχυοῦ ψυχρά.

[372] Τὰ ἐς ῥίγχα ἰσχυρὰ ἔόντα οὐ πάνυ τι περύνεται, ἀλλ' ἐγγὺς τῆς ἀκμῆς.

Puerorum fulgores cum pubertate in quibusdam mutationes habent, atque etiam alias.

Ad renem doloris gravitas urget cum cibo implentur, pituitamque vomitione rejiciunt, ubi vero dolores plurimum exercuerint, aeruginosa, et levius quidem habent, liberantur autem doloribus ubi cibi vacuati fuerint, arenaeque fulvae subsident et cruentam urinam reddunt, femoris quod e directo respondet, stupor sentitur. Quietem agere non conducit, sed exercitationes, non repleri. Juvenibus veratrum exhibere oportet, poplitem caedere, urinam cientibus vacuare, attenuare ac emollire.

Menstruae purgationes aquosis mulieribus longo tempore perleverant. Quod si non celeriter prodeunt, tumoribus conflictantur.

Cranone dolores inveterati frigidi, recentes vero calidi, eorumque plerique a sanguine fiebant. Qui etiam ex coxendice frigidi.

Affectus qui ad vehementes rigores tendunt, fere non nisi prope vigorem mitescunt.

Ed. Chart. IX. [372.] Foesl. II. 1164. 1165. Ed. Lind. I. (797.)

Πρὸ ῥίγους αἱ ἐπισχέσεις τῶν οὐρῶν, ἣν ἐκ χρηστῶν ἴωσιν καὶ κοιλήν ἣν ὑποδιέλθῃ καὶ ὕπνοι ἐνέωσιν. ἴσως δὲ καὶ ὁ τρόπος τοῦ πυρετοῦ, ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐκ κόπων.

|| Ἀποστάσεις οὐ μάλ᾽ οἷσι ῥίγεια.

Αἱ τῶν σκελέων ἐκδηλύνσεις, οἷον ἢ πρὸ ῥόσου ὁδοιπορήσαντι ἢ ἐκ ῥόσου αὐτίκα διότι ἴσως τὸ ἐκ κόπων, εἰς ἄρθρα ἀπέστη, διὸ καὶ τῶν σκελέων ἐκδηλύνσεις.

Φύματα ἔξω ἐξοιδέοντα καὶ τὰ ἀποξέα καὶ κορυφώδεα καὶ τὰ ὀμαλῶς ξυμπεινιόμενα καὶ μὴ περίσκληρα καὶ κατόρθοπα καὶ μὴ δίκραια ἀμείνω. τὰ δὲ ἐναντία κακὰ, καὶ ὅσα πλείστα ἐναντία κάκιστα.

Τὸ θηριῶδες φθινοπώρου καὶ αἱ καρδιαλγίαι καὶ τὸ φρικῶδες καὶ μελαγχολικόν.

Πρὸς τὰς ἀρχὰς τοὺς παροξυσμοὺς σκέπτεσθαι καὶ ἐν

Rigorem urinarum suppressiones praecedere solent, si cum bonis signis procefferint et alvus permeet, somnique affuerint. Quin etiam febris genus, ac forsitan etiam quae ex lassitudinibus contingunt in considerationem adhibenda sunt.

Quibus rigores fiunt, nil fere abscedere solet.

Crurum effoeminationes, veluti ante morbum aut statim ex morbo iter facienti fiunt, atque ideo fortassis quod ex lassitudinibus aliquid in articulos abscessit, ex quo etiam crurum effoeminationes.

Tubercula meliora aestimanda sunt, quae foras protuberant et in acutum sublata sunt ac fastigiata aequabiliterque maturescentia, neque in ambitu dura et deorsum tendentia neque bifida: contraria vero mala, quaeque plurimum distant, ea pessima.

Autumnus sua feritate et malignitate interraneorum animalia gignit et oris ventriculi dolorem ac febres horrore sensu insignes atque bilem.

Ad dignoscenda principia accessionis in considerationem adhibere oportet, ac in omni morbo quale est sub

Ed. Chart. IX. [372.380.] Fosl. II. 1165. Ed. Lind. I. (797.798.)
 ἀπάσῃ τῇ νούσῳ, οἷον τὸ ἐς δειλὴν παροξύνεσθαι, καὶ ὁ
 ἐνιαυτός ἐς δειλὴν καὶ αἱ ἀσκαρίδες.

Νηπίοισι βηχίον ξὺν γαστρός ταραχῇ καὶ πυρετῷ ξυνε-
 χεῖ, σημαίνει μετὰ κρίσιν διμηναίῳ τὸ ξύμπαν εἰκοσταίῳ καὶ
 οἰδήματα ἐς ἄρθρα, καὶ ἦν μὲν κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ καταστῇ,
 τὰ ἄνω ἐν τοῖσι κάτω ἄρθροισιν ἀγαθόν. ἦν δὲ ἄνω, εὖχ
 ὁμοίως λύει τὴν νοῦσον, ἦν μὴ ἐκ(798)πυήσῃ. τὰ δὲ ἐν
 ὤμοισιν ἐκπνεῦντα τοῖσι τηλικούτοισι γαλιάνκωνας ποιεῖ.
 λύσεις δ' ἂν καὶ ἐλκυσθῶν κάτω ἐκθυσίς, ἦν μὴ στρογγύλα
 καὶ βαθεία ᾗ. τὰ δὲ τοιαῦτα ὀλέθρια καὶ ἄλλως παιδίοισι.
 καὶ αἷμα λύσειεν ἂν ῥαγὲν, μᾶλλον δὲ τοῖσι τελειοτέροισιν
 ἐπιφαίνεται.

[380] Λάκρυον ἐν τοῖσιν ὀξέσι τῶν φλαύρως ἐχόντων.
 ἐκόντων μὲν χρηστόν, ἐκόντων δὲ παραρρέον κακόν, καὶ οἷσι
 περιτείνεται βλέφαρα, κακόν. κακόν δὲ καὶ τὸ ἐπιξηραίνον-

vesperam accessiones moveri, et numi annus in vesperam
 vergat, ac lumbrici tenues, ascarides dicti, tum moveantur.

Tullicula infantes si prehenderit cum ventris pertur-
 batione et febre assidua, indicat post judicationem bimestri,
 in totum vigesimo die, ad articulos etiam tumores fore.
 Qui quidem si e superioribus partibus infra umbilicum in
 inferioribus articularis constiterint, probari debent. Si vero
 in superioribus partibus, non aequè morbum tollunt, nisi
 pus collegerint. Quod si in humeris suppurationes faciant,
 tum tantula aetate iusto breviora et tenuiora brachia effi-
 ciunt, Graeci galianconas quasi mustelae cubito praeditos
 vocant. A morbo quoque liberabit ulcusculorum in infe-
 riores partes eruptio, dum rotunda non sint, neque alte
 infederint. Hujusmodi namque tum maxime pueris perni-
 ciosa sunt. Solvet etiam morbum et sanguinis profluvium,
 quod potius in natu grandioribus apparet.

In morbis praecipitibus, ubi male habent aegri, ultro
 quidem profluens lacrima bono est, invitis vero malum
 denunciat. Quibus etiam palpebrae circumtenduntur, ma-
 lum significatur. Malum quoque quod in oculis inarescit,
 tenuissimae lanugini aut aquarum aspergini simile, quae

Ed. Chart. IX. [380.] Foesl. II. 1165. Ed. Lind. I. (798.)
 μενον οἷον ἄγχη, καὶ τὸ ἀμαυρὸν καὶ ἀνχηρὸν κακόν, καὶ
 οἱ ὑπτιδόμενοι ἐνδοθαι, καὶ οἱ πεπηγότες, καὶ οἱ μόλις
 σπινόμενοι, καὶ οἱ ἐνδεδινημένοι καὶ τᾶλλα ὅσα παρέρται.

Πυρετοὶ οἱ μὲν δακνώδεις τῇ χειρὶ, οἱ δὲ πρηεῖς, οἱ δ'
 οὐ δακνώδεις μὲν, ἐπαναδιδόντες δέ. οἱ δ' ὀξείες μὲν, ἡσσώ-
 μενοι δὲ τῆς χειρός, οἱ δὲ περικαεῖς εὐθίως, οἱ δὲ
 διὰ παντὸς βληχροὶ, ξηροὶ, οἱ δὲ ἀλμυρώδεις, οἱ δὲ
 πεμφιγώδεις ἰδεῖν δεινοί, οἱ δὲ πρὸς τὴν χεῖρα νοτιώδεις,
 οἱ δὲ ἐξέρυθροι, οἱ πελιοί, οἱ δὲ ἐξωχροὶ, καὶ τᾶλλα τοι-
 ουτότροπα.

Αἱ ξυτᾶσιες τοῦ σώματος καὶ οἱ σκληροσμοὶ τῶν ἄρ-
 θρων κακόν, καὶ αὐτὸς διαλελυμένος κακός, καὶ αἱ κατα-
 κλάσιες τῶν ὀφθαλμῶν κακαί.

Ὁμματος θράσος παρακρουστικόν, καὶ ἐξήνις καὶ κα-
 τὰ κλάσις κακόν.

*ἄγχη dicitur. Oculorum denique hebetatio ac retusio et
 squallor malum denunciat, quique intro corrugantur, qui
 concreti sunt ac aegre vertuntur et intro sunt convoluti,
 quaeque alia praetermittuntur.*

*Febrium partim quaedam manui mordaces apparent,
 quaedam vero mites. Partim vero quaedam minime mor-
 daces apparent, increscentes tamen. Aliae autem acutae
 quidem, at quae tamen manui cedant. Partim vero con-
 festim exardescunt, aliae autem in totum debiles apparent
 et aridae. Quaedam etiam falsae, nonnullae vero flatulen-
 tae, aspectu horrendo, aliae tactui madentes. Aliae quo-
 que praerubrae, quaedam etiam lividae, quaedam praepal-
 lidae, aliaeque id genus.*

*Corporis dissentio et articulorum duritas malo est,
 ipseque aeger exolutus et artuum perfrictiones malum
 portendunt.*

*Oculus ferox et truculentus delirium portendit, cre-
 bra quoque ejusdem ac inordinata projectio ac perfractio
 mala est.*

Ed. Chart. IX. [391.] Foesl. II. 1168. Ed. Lind. I. (798. 799.)

[391] || [Τμήμα δεύτερον.] Εὐρύναι, στενυγρῶσαι, τὰ μὲν ταῖ, τὰ δὲ μή.

Χυμούς, τοὺς μὲν ἐξῶσαι, τοὺς δὲ ξηραίνει, (799) τοὺς δὲ ἐνθεῖναι, καὶ τῇ μὲν, τῇ δὲ μή.

Λεπτύναι, παχύναι, τεύχος, δέρμα, σάρκα, καὶ τὰλλα, καὶ τὰ μὲν, τὰ δὲ μή.

Λειῆναι, τραχύναι, σκληρύναι, μαλθαῖσαι, τὰ μὲν, τὰ δὲ μή. ἐπεγείραι, παρῶσαι, καὶ τὰλλα ὅσα τοιαῦτα.

Παροχετεύειν, ὑπεῖξαντα ἀντισπᾶν αὐτίκα, ἀντιτείνοντα ὑπεῖξαι.

Ἄλλον χυμὸν μὴ τὸν ἰόντα ἄγειν, τὸν δὲ ἰόντα συνεκχυμοῖν, ἐργάσασθαι τὸ ὅμοιον, οἷον ὀδύνη ὀδύνην παύει, τὰ ἀνόμοια, ἣν ῥέπει ἄνωθεν ἀρθρῆντα, κάτωθεν λύνει, καὶ τὰ ἐναντία ταῦτα. οἷον κεφαλῆς κάθαρσις, φλεβοτομία, ὅτε οὐχ ἥκει, ἀφαιρέται.

Αἱ ἀποστάσιες οἷον βουβῶνες, σημεῖον μὲν τῶν τὰ

[Sectio secunda.] Dilatare, coarctare, hoc quidem certe, illa vero minime.

Succi hi quidem expellendi, illi vero exiccandi, alii autem inferendi, idque interdum quidem, interdum vero minime.

Corpus, cutem, carnes extenuare, incrassare oportet, atque alia, ac partim quidem, partim vero minime.

Lenire, exasperare, indurare, emollire et haec quidem, illa vero minime. Excitare, torporem inducere, aliaque quaecunque id genus.

Derivatione uti oportet, ubi revulsioni confestim aliquid concesseris, et renitentia emollire.

Humorem alium nec prodeuntem educere oportet, eum vero qui prodit una ex valis effundere, simile quoddam opus facere, velut si dolor dolore sedatur. Dissimilia si sursum sublata tendant, per inferiora solvere convenit, atque his contraria facere, velut capitis purgatio, venae sectio, si quando non inconsulto detrahatur.

Abscessus, veluti glandularum tumores, eorum quidem

Ed. Chart. IX. [391.401.] Foes. II. 1168, 1169. Ed. Lind. I. (799.800.)
βλαστήματα ἐχόντων, ἀτὰρ καὶ ἄλλων, μάλιστα δὲ περὶ τὰ
σπλάγχνα κακοήθεις δὲ οὗτοι.

|| Πνεύματα σμικρὰ πυκνὰ, μεγάλα, ἀραιὰ, σμικρὰ
ἀραιὰ, πυκνὰ, μεγάλα, εἶσω μεγάλα, εἶσω σμικρὰ, εἶσω με-
γάλα, εἶσω σμικρὰ, τὸ μὲν ἐκτεῖνον, τὸ δὲ κατεπεῖγον. διπλῇ
εἶσω ἐπανάκλις οἷον ἐπιπνέουσι, θερμὸν, ψυχρόν.

Ἰητήριον ξυνεχέων χασμέων μακρόπνους, ἐν τοῖσιν ἀπό-
τοις καὶ μόγῃς βραχύπνους.

[401] Κατ' ἔξιν καὶ πλευρῶν ὁδύνην, καὶ ξυντάσεις
ὑποχονδρίων, καὶ σπληνός ἐπάρσεις, καὶ ἐκ ῥινῶν ῥήξεις,
καὶ ὥτα κατ' ἔξιν. τούτων τὰ πλεῖστα ταῦτα καὶ ἐν ὀφθαλ-
μοῖσι. πότερον ἦρα πάντα, ἢ τὰ μὲν κάτωθεν ἄνω κατ' ἔξιν,
οἷα τὰ παρὰ γνάθους, ἢ παρ' ὀφθαλμὸν καὶ οὖς, τὰ δὲ
ἄνωθεν κάτω οὐ κατ' ἔξιν. καὶ (800) τοὶ καὶ τὰ συναγχαλὰ
ἐρυθήματα καὶ πλευρῶν ἀλγήματα κατ' ἔξιν, ἢ καὶ τὰ κατὰ

locorum unde propagines ducunt, atque etiam aliorum,
specimen exhibent, ac praecipue viscerum, ac tum certe
ii maligni sunt.

Spiratio parva frequens, magna rara, parva rara,
frequens magna, foras magna procedens, intro parva, in-
tro magna, foras parva. Haec quidem protensa, illa vero
urgens. Duplicata intro revocatio qualis superspirantibus.
Calida item et frigida.

Affiduarum oscitationum longa spiratio medela est.
At eorum qui non bibunt, aut vix quidem, brevis spiratio.

In directum laterum dolor, praecordiorum distentiones,
lien's tumores et ex naribus eruptiones fieri debent.
In auribus item directio, et magna ex parte talia in oculis
spectanda sunt. Videndum sane utrum omnia, an ea
quidem ab infernis sursum in rectum ferantur, qualia quae
juxta maxillas, aut oculum aut aurem fiunt, an vero quae
a superioribus deorsum non in directum tendant? Quamvis
anginae tumores rubicundi, et laterum dolores secundum
directionem fiunt. An quae ex superioribus partibus
infra jecur distribuuntur, qualia quae in testes et varices

Ed. Chart. IX. [401, 408.] Foef. II. 1169. Ed. Lind. I. 800.)
 ἥπατος ἄνωθεν διαδιδόντα, οἷον τὰ ἐς ὄρχιας καὶ κισσοῦς.
 σκεπτέα ταῦτα, ὅπη καὶ ὅθεν καὶ διότι.

Φλίβες κροτάφων οὐχ ἰδρυμέναι, οὐδὲ γλώρρασμα λαμ-
 πρόν. ἢν πνεῦμα ἐγκαταλείπεται, ἢ βῆξ ξηρὴ μὴ θηριώδης,
 ἐς ἄρθρα στήριζιν προσδέχεσθαι δεῖ κατ' ἕξιν, τῶν ἐντασίων
 τῶν κατὰ κοιλίην ὡς ἐπιτοπουλὺ. ἔχουσι δὲ οὗτοι οἱ πλεῖ-
 στοὶ καὶ ἐξερυνθρά, καὶ τῇ φύσει τοῦ λευκοχροωτέρου τρό-
 που, καὶ οὐχ αἰμορροῦσιν ὄντες ἢ σμικρὰ αἰμορροῦσιν,
 καὶ ἢν μὲν ὀνέντιον ἐγκαταλείπεται, ἔτοιμον. [408] δίψα
 ἐγκαταληφθεῖσα καὶ στόματος ἐπιξηραυή καὶ ἀηδὴ καὶ ἀπο-
 σιτή τοῦτον τὸν τρόπον. πυρετοὶ δὲ οὐκ ὀξέες οἱ τοιοῦδε,
 ὑποστροφώδεις δέ.

Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. τὸ
 γοῦν πρῶτον σπληνῶν ἐπάψεις, ἢν μὴ ἐς ἄρθρα τελευτήσῃ
 ἢ αἰμορροῦσιν γένηται ἢ δεξιῷ ὑποχονδρίῳ ἐντασίς. ἢν μὴ
 ἐξοδεύῃ οὖρα, αὐτὴ γὰρ ἢ ἐγκατάληψις ἀμφοτέρων αἱ ὑπο-
 στροφῶν εἰκότως. ἀπόστασιν οὖν ποιέσθαι αὐτῶν

decumbunt. Haec in considerationem adhibenda sunt,
 quemnam ad locum ferantur et ex quo et quamobrem.

Temporum venae non confluentes, neque splendidus
 color, si spiratio intus deficit, aut tussis sicca, non maligna
 adfuerit, in articulos decubitum fore denunciant, idque ut
 plurimum secundum distentionum rectitudinem quae in
 ventre sunt. Horum vero plerisque qui natura candidio-
 ris sunt habitus, etiam facies impense rubet, neque san-
 guis ex naribus aut paucus profluit. Et quidem si quid
 ex his quae effluunt intus relinquitur, ad abscessum mor-
 bus est accommodatus. Eodem modo si sitis remanet, oris-
 que ficitas et insuavitas ac cibi fastidium. Tales sunt
 autem febres non acutae, sed quae reversiones faciunt.

Quae post judicationem relinquuntur, recidivas facere
 solent. Primum igitur lienis tumor accedit, nisi in articu-
 los definant, vel sanguis ex naribus profluat, aut prae-
 cordiorum dextrorum contentio, nisi urinae exeant et viam
 quodammodo sibi faciant. Ipsa enim utrorumque inter-

Ed. Chart. IX. [408, 411.] Foef. II. 1169. Ed. Lind. I. (800, 801.)
 μὴ γινομένης, τὰς δὲ ἐκκλίνειν γινομένης, τὰς δὲ ἀποδέχε-
 σθαι ἢν ἴωσιν, οἷαι δεῖ καὶ ἢ δεῖ. ὁκόσαι δὲ μὴ σφόδρα, ξυν-
 δρᾶν, τὰς δὲ ἀποτρέπειν, ἢν πάντῃ ἀξύμφοροι ὦσι, μάλιστα
 δὲ ταύτας μελλούσας· εἰ δὲ μὴ, ἀρχομένης ἄρτι.

Αἱ τεταρταῖαι αἰμορροαγαίαι δύο(801)κρίτοι.

Αἱ διαλιπόντες μίην, τῇ ἑτέρῃ ἐπιρροίεουσιν ἅμα κρί-
 σει ἐκ τῶν πέντε εἰς τὰ ἑπτὰ.

Ὅσοι τριταιοφυέες, τουτέοισιν ἢ νῦν δύσφορος ἢ πρὸ
 τοῦ παροξυσμοῦ. ἢ δὲ ἐπιοῦσα εὐφορωτέρη ὥς ἐπιτοπουλύ.

[411] Βῆχες ξηραὶ βραχὺ ἐρεθίζουσιν ἀπὸ πυρετοῦ
 περικαέος, οὐ κατὰ λόγον διψώδες, οὐδὲ γλῶσσαι καταπε-
 φρυγμέναι. οὐ τῷ θήριώδει, ἀλλὰ τῷ πνεύματι, δῆλον δέ.
 ὅταν γὰρ διαλέγονται ἢ χασμῶσι, τότε βήσσουν, ὅταν δὲ
 μὴ, οὐ. τοῦτο ἐν τοῖσι κοπιώδεσι μάλιστα πυρετοῖσι γίνεται.

ceptio, horum jure quodam recidivas faciet. In his igitur
 abscessus procurare convenit, si non fiant, qui vero jam
 fiunt declinare, eos autem, qui quales et qua oportet prod-
 ierunt, recipere. Qui vero non admodum prodeunt, coad-
 juvandi sunt, quidam etiam, qui prorsus sunt incommodi,
 avertendi, maxime si futuri sunt, alioqui cum recens coe-
 perint.

Sanguinis e naribus eruptiones, quae quarto die fiunt,
 difficilem faciunt judicationem.

Febres quae die uno intermittunt et subinde rigore
 corripuntur, judicationem a quinto ad septimum circuitum
 deducant.

In his quae ad tertianarum naturam propius acce-
 dunt, nox accessionem praecedens molesta est, quae vero
 subsequitur plerumque levior existit.

Tussis siccae parum irritantes per febrem ardentem,
 pro ratione fiticulosae non sunt, neque linguas exiccant,
 si quidem non a malignitate, sed a vento accidunt, quod
 et inde manifestum fit. Cum enim loquuntur, vel ore sunt
 adaperto, tum tussunt, alioqui vero minime. Hoc autem
 in febribus ex labore abortis maxime fieri adsolet.

Ed. Chart. IX. [411. 416.] Fœf. II. 1169. 1170. Ed. Lind. I. (801.)

*Μηδὲν εἰκῆ, μηδὲν ὑπερορᾶν.**Ἐκ προσαγωγῆς τὰναντία, ἃ προσάγειν καὶ διαναπαύειν.**Τῷ ὅπισθεν κεφαλῆς ὀδυνώμετον ἢ ἐν μετώπῳ ὀρθῇ φλέψι τμηθεῖσα ὠφέλησεν.**|| Αἱ διαδέξεις τῶν ὑποχονδρίων, ἐξ οἷων οἷα ἄλλοισι καὶ τῶν σπλάγχνων τῶν φλεγμονῶν, οἷα δύναται, εἴτ' ἐξ ἥπατος σπληνὶ καὶ τὰναντία καὶ ὅσα τοιαῦτα.**Ἀντισπᾶν ἢν μὴ ᾗ δεῖ ῥέπει, ἢν δὲ ὅπῃ δεῖ, τουτέοισι δεῖ στομοῦν οἷως ἕκαστα ῥέπει.**Τὰ πλατεῖα ἐξανθήματα οὐ πάντι κνησμώδεα, οἷα Σίμων εἶχε χειμῶνος. ὅς ὅτε πρὸς πύρ ἀλείφαιτο ἢ θερμῷ λούσαιτο, ἀνίνατο. ἔμετοι οὐκ ὠφέλεον, οἶομαι, εἴ τις ἐξσπυρία, ἀνιέναι ἄν.**[416] Ὅσα πεπαίνεσθαι δεῖ κατακεκλεισθαι δεῖ, τὰναντία δὲ ξηραίνειν καὶ ἀγεῶχθαι.**Οἷον ὁμμάτων ῥοωδέων, ἢν ἄλλως φαίνεται ξυμφέρειν,**Nil temere assentiendum, neque quicquam negligendum.**Contraria paulatim inducere oportet et interquiescere.**Capitis posteriore parte dolenti lecta in fronte vena recta profuit.**Praecordiorum successiones ex quibus et quales fiant spectandae sunt, atque etiam aliae et in viscerum inflammationibus quantum valeant, sive ex jecore in lienem, sive contra ferantur et quaecunque sunt ejusmodi.**Revellenda ea sunt quae quo non oportet vergunt, fin autem quonam convenit, iis tum viam frueri decet, quamnam in partem singula tendunt.**Ad pustulas latas, quae fere non pruriant, quales Simon per hiemem habuit, qui ubi ad ignem inungeretur aut calida lavaretur, juvabatur, vomitus non conducebant. At certe fomentis calidis adhibitis juvari potuisse existimo.**Quae maturationem desiderant, ea occludi convenit, contraria vero exiccare et aperta esse.**In oculis fluxione tentatis revulsionem ad fauces*

Ed. Chart. IX. [416.422.] Foss. II. 1170. Ed. Lind. I. (801. 892.)
 ἀντισπᾶν ἐς φάρυγγα καὶ ὅπη ἐρετξίς (802) λυσιτελέει καὶ
 ἄλλα τοιαῦτα.

Τὰς ἐξόδους ἀεστομοῦσθαι, οἷον ῥίνας καὶ τὸς ἄλλας,
 ὧν δεῖ καὶ ὡς δεῖ, καὶ οἷα καὶ ὅπη καὶ ὅτε καὶ ὅσον δεῖ,
 οἷον ἰδρῶτας καὶ τῦλλα δὴ πάντα.

Ἐπὶ τοῖσι μεγάλοισι κακοῖσι πρόσωπον ἦν ἢ χρηστόν,
 σημεῖον χρηστόν. ἐπὶ δὲ τοῖσι μικροῖσι τὰναντία σημαῖον
 ἢ εὖ, σημεῖον κακόν.

Παρά τὸ μέγα οὗ ἡ γυνὴ ὕπισθεν τοῦ ἡρώου ἰκτερώ-
 δεος ἐπιγενομένου, παρέμενον αὐτῇ. [422] ὁ παρὰ Τιμένει
 ἀδελφιδῇ, οὗτος μελάγχρους.

Ἐν Περίνθῳ τὸ γονοιδὲς τὸ τοιοῦτον ὅτι κρίσιμον,
 καὶ τῶν ἡτῶν τὰ τοιαῦτα, ὅτε αἱ οὐρήσιες ῥύονται, ὅτι
 οὔτε φύσης πολλῆς οὔτε κόπρου πολλῆς, γλίσχρης δὲ διελ-
 θούσης ἐλαπάσσετο, οὐ γὰρ δὴ μέγα ἦν τὸ ὑποχόνδριον.
 κράμβην ἐβδομαῖος ἔφαγεν, ἔτι δύσπρους ἐὼν ἐπὶ τὸ ἡτῶν
 ἐλαπάσσετο, εὐθύπρους ἐγένετο, ἡ κοιλὴ αὐτῷ ἐξετίναξεν.

facere convenit, si modo conferre videatur. Atque ubi
 eructatio conducit, et alia quaecunque id genus.

Meatus recludendi sunt, ut nares, atque alii quibus
 opus est et ut convenit, et qualia et quam via et quando
 et quantum oportet, velut sudores aliaque sane omnia.

Magnis in malis facies bona si fuerit, bono est. In
 parvis vero bonae significationi contraria denunciens ma-
 lum significat.

Mulier, quae apud magnum theatrum post heroum
 habitabat, morbus arquatus supervenit. Qui apud Time-
 nae neptim decumbebat, colore atro suffusus est.

In Perintho urina genitali semini similis est reddita,
 eaque eorum quae circa abdomen erant affectuum judica-
 tionem attulit. Taliaque urinae liberabant, cum neque
 flatu copioso, neque glutinoso stercore multo egresso emol-
 lirentur. Neque enim sane magna erant praecordia. Qui
 septimo die brassicam comedit, cum adhuc difficulter spi-
 raret, circa abdomen emolliebatur, recte spirans effectus
 est, eique alvus est exagitata.

HIPPOCRATES TOM. III.

Pp

Ed. Chart. IX. [422, 426.] Foesl. II. 1170. Ed. Lind. I. (802, 803.)

Περὶ δὲ τοῦ αἵματος τοῦ ἰχωροειδέος, ὅτι ἐν τοῖσι πτυώδεσσι τὸ τοιοῦτον καὶ τοῖσιν ἡγρυπνηκόσι καὶ εἴτε φλαῦρον εἴτε χρηστόν.

Οἷσιν ὁ σπλὴν ἐστι κατάρχης, πόδες καὶ γούνατα καὶ χεῖρες θερμαί, ῥίς καὶ ὦτα αἰεὶ ψυχρά. ἤρα διὰ τοῦτο λεπτόν τὸ αἷμα, ἤρα καὶ φύσει τοιοῦτον οὗτοι ἔχουσιν.

[426] Ἐν τοῖσιν ἐμπυήμασιν ὀμφαλὸς ὄρος, οἷσι μέλουσιν ἐμπνεῖν, αἱ κοιλίαι ἐκταράσσονται.

Σπλὴν σκληρὸς οὐ τὰ ἄνω, κάτω στρογγύλος, πλατὺς, παχύς, λεπτός, μακρός. ἤσσον τοῖς ἀπὸ κεφαλῆς κορυζώδουσιν.

Ἡ περὶ τὸν νοσέοντα οἰκονομία, καὶ ἐς τὴν νοῦσον ἐρώτησις, ἃ διηγέται, οἷα ὡς ἀποδεκτέον οἱ λό(803)γοι, τὰ πρὸς τὸν νοσέοντα, τὰ πρὸς τοὺς παρόντας, καὶ τὰ ἔξωθεν.

Ὅτι ἐν θερμότερῳ τὸ ἐν τοῖσι δεξιόσι, καὶ μέλανες διὰ τοῦτο καὶ ἔξω αἱ φλέβες, καὶ χολωδέστεροι μᾶλλον.

De sanguinis humore aquoso ita est existimandum, quod pavidos et pervigiles facit, sive malus sive bonus fuerit.

Quibus lien deorsum propendit, his pedes, genua et manus calent, nares et aures semper frigent. Videndum igitur num iccirco tenuis illis sanguis inest, num vero et natura talem habent.

Suppurationibus umbilicus terminus, quae si in pus verti debeant, his alvi perturbantur.

Lien non superiore, verum inferiore parte durus, rotundus, latus, crassus, longus, tenuis. Minus autem his qui gravedine ex capite laborant.

Ad diligentem aegrorum procurationem medico videndum est, quatenam de morbo interrogationes fieri debeant, quae narrat aeger qualia haberi debeant, ut accipiendi sermones, quae ad aegrum, quae ad affidentes et quae ad ea quae extra spectantur attinent.

Quoniam in calidiore solidioreque, dextra scilicet uteri parte, mares concipiuntur, ideoque nigri sunt et venae extra prominent longeque biliosiores existunt.

Ed. Chart. IX. [426, 433.] Foesl. II. 1170. 1174. Ed. Lind. I. (803.)

Ξυρεκρίθη, συνέστη, ὁξύτερον κινηθὲν ἐμολύνθη, καὶ βραδύτερον αὐξεται καὶ ἐπὶ πλείω χρόνον.

Ὅτι ἐστερεώθη, καὶ χολωδέστερόν τε καὶ ἐναιμότερον ἢ τοῦτο θερμότερόν ἐστι τὸ χροῖον τῶν ζώων.

[433] || [Τμήμα τρίτον.] Ἡ δέριματος ἀραιότης, ἡ κοιλίης πυκνότης, ἡ δέριματος ξύνδεσις, ἡ σαρκῶν αὐξήσις, ἡ κοιλίης τάρκωσις, ἡ τῶν ἄλλων ξυγγυσις, ἡ τῶν ἀγγείων ἀκαθορσίη, ἡ ἐγκεφάλου ἀνάλωσις, διὸ καὶ φαλακρότης, ἡ τῶν ὀργάνων κατέτριψις.

Ἡ καθάρσεις, δρόμοισιν, ἡσυχίῃσιν, πάλῃσι, πολλοῖσι περιπάτοισι, τάχουσιν. οἷσιν ἐφθῇ μᾶζα τὸ πλείστον, ἄριστος ὀλίγος.

Καθαρίσιος σημεῖον τὴν αὐτὴν ὥρην τῆς ἡμέρας φυλάσσειν. ἐξαπίνης γὰρ εἰρύεται. ἢ ὑφίεναι τῶν ποτίων ἢ ἐύεται. ὁμοίως γὰρ ὅλον ξυμπίπτει. ὅταν δὲ δὴ ξυμπέσωσιν, προσάγειν ὕεα ὀπτά. ὅταν δὲ πληρῶνται, σημεῖον αὐθις, τὸ σῶμα ἀνθηρόν γίνεταί.

Mas concrevit coaluitque citius, ubi motus est conquiescit et tardius augetur longioreque tempore.

Quod solidior et biliosior evadit et sanguine copiosiore sit praeditus, in causa est locus hic animalis calidior.

[Sectio tertia.] Cutis raritas alvi densitatem efficit, cutis coarctatio carniū aucionem, ventris torpor omnium conturbationem et vasorum impuritatem, cerebri consumptio, unde et calvitium, instrumentorum attritionem.

Corporis evacuatio cursu fit, quiete, palaestra, multis obambulationibus velocibus. Quibus maza cocta ut plurimum, panis autem modicus convenit.

Extenuationis signum eadem diei hora observare oportet. Statim namque corporis moles contrahitur et concidit. De laboribus aliquid remittendum, alioqui desluet. Uno enim et eodem modo totum corpus concidit. Tunc autem cum jam collapsi fuerint, suillas affas offerre convenit. Cum vero reficiantur, id indicat, quod rursus floridum corpus efficitur.

Ed. Chart. IX. [439.] Foesl. II. 1174. 1175. Ed. Lind. I. (803. 804.)

[439] Ἐν γυμνασίοις σημεῖον ὃ ἰδρῶς ὃ ῥέων σταγδῆ, ὃς ἔξερσιν ὥσπερ ἐξ ὀχετῶν, ἢ σύμπτωσις ἐξ ἐπάρσιος.

Ἡ γυνή, ἣν πρῶτον ἐθεράπευσεν ἐν Κρανῶνι, σπλήν || οἱ φύσει μέγας, πυρετός, καυσώδης, ἐξέρνθρος, πνεῦμα δεκάτη, ἰδρῶς τὰ πολλὰ ἄνω, ἀτάρτι καὶ κάτω τεσσαρεσκαδεκάτη.

Ἦσσαν τοῖσιν ἀπὸ κεφαλῆς κορυζώδεσιν ἐπιπυρετήναι, ὡς οἶμαι, (804) ὑποστροφαί.

Πᾶν τὸ ἐκπύον ἀνυπόστροφον. οὗτος γὰρ πεπασμός καὶ κρίσις ἅμα καὶ ἀπόστασις ἐστίν.

Οἷσιν, ὅταν ἀφροδισιάξωσι, φυσᾷται ἡ γαστήρ, ὡς Δαμναγόρα. οἷσι δ' ἐν τούτῳ ψόφος, ὡς Ἀρκεσίλαος.

Τὸ φυσιώδες ξυναίτιον τοῖσι πτερυγώδεσι, καὶ γὰρ εἰσι φυσιώδες.

Τὸ ψυχρόν πάνυ φλεβῶν ῥηκτικόν καὶ βηχῶδες, οἷον

Exercitationis modum indicat sudor guttatim effluens, qui velut ex aquae ductibus emanat, aut ex tumore compressio.

Mulierem, quam primum Cranone curavi, cui lien natura magnus erat, febris ardensprehendit, praerubra erat cum difficultate spirandi. Decimo die sudor ut plurimum ex superioribus partibus profluxit, quin etiam et ex inferioribus decimo quarto die.

Ex capitis gravedine et raucedine laborantibus, ubi febre corripuntur, iis fere morborum reversiones non fiunt.

Quod in pus vertitur, id morbi reversionem non facit. Ipsa namque maturatio simul et judicationis et excretionis rationem habet.

Quibusdam, cum venerem exercent, venter inflatur, quod Damnagorae accidit. Quibusdam vero tum crepitus fit, ut Arcefilao.

In his qui alarum instar prominentes habent scapulas, flatus simul causa est. Sunt enim flatulenti.

Valde frigidum, velut nix et glacies, venas rumpere et tussis excitare solet. Humor vero collectiones facit, quales sunt oblongae circa aures eminentiae, a Satyrorum

Ed. Chart. IX. [439, 446, 452.] Foesl. II. 1175. Ed. Lind. I. (804.)
 χιών, κρύσταλλος, συστρεπτικόν δὲ, οἷον τὰ φηρεῖα καὶ αἱ
 γογγυῶνται. συνάειον καὶ αἱ σκληρότητες.

[446] Τὸ μετ' οὐρησιν σύναγμα παιδίοις μᾶλλον. ἢ
 ὅτι θερμότερα;

Τὰ σχήματα τὰ ῥηίζοντα μᾶλλον, οἷον ὁ τὰ κλήματα
 τῇ χειρὶ πλέκων ἢ στρέφων, ὑπὲρ ἑδυνέων κατακείμετος,
 λαβόμενος πασσάλου ἄκρου ὑπερπεπηγότες εἶχeto, καὶ ἐρηί-
 σεν.

Ὅν ἐξ ὀρειτυπίας παρὰ τὴν γέφυραν εἶδον ἐγὼ, ῥι-
 πτεῦντα σκέλεα, κνήμην ἑτέραν ἥμισυ ἐλεπτύνετο, μηροὺς
 δὲ κάρτα. οὐρα καὶ γονὴ οὐκ ἔχeto.

Ὅσαι πτερυγώδεις φύσεις πλευρέων δι' ἀδυναμίην τῆς
 ἀφορμῆς, ἐπὶ τοῖσι κατὰβόοις τοῖσι κακοήθεσιν ἢ ἐκκροῖς
 εἴη, κῆν μὴ εἴη, κακόν.

[452] Πίγεα ἄρχεται γυναῖξιν μὲν μᾶλλον ἀπ' ὀσφύος
 καὶ διὰ τῶτον, καὶ τότε ἐς κεφαλὴν. ἀτὰρ καὶ ἀνδράσιν

similitudine Pherea dictae aut rotundae, arborum quarun-
 dam tuberculis similes, quae gongronae vocantur. Quin
 etiam et corporis durities simul causa exiit.

Post mictionem coitio, num ideo pueris potius contin-
 git quod sint calidiores?

Figuras quasdam corporum magis allevare, ex eo per-
 spicuum, qui cum sarmenta manu flecteret aut intorqueret
 ac prae doloribus decumberet, arrepta summa defixi paxilli
 parte inhaesit et allevamentum sensit.

Quem ex montano labore juxta pontem vidi crura
 hinc inde jactantem, huic altera tibia minimum extenua-
 batur, femora autem plurimum. Urina vero et genitale
 semen non retinebantur.

Quicumque alata latera natura habere dicuntur, quod
 a tergo scoptula operta alarum instar emineant, idque ex
 causae imbecillitate accidit, ii in malignis destillationibus,
 sive excretio fiat sive non fiat, male habent.

Rigores quidem mulieribus a lumbis incloant magis,
 et per dorsum deinceps ad caput feruntur. Quin et viris

Ed. Chart. IX. [452.454.] Foesl. II. 1175. Ed. Lind. I. (804. 805.) ὑπισθεν μᾶλλον ἢ ἐμπροσθεν. φρίσσομεν γὰρ τὰ ἔξωθεν μᾶλλον ἢ τὰ ἐνδοθεν τοῦ σώματος, οἷον πῆχυν, (805) μηρῶν. αἰτὰρ καὶ τὸ δέσμα ἀραιότερον. δηλοῖ δὲ ἡ θρίξ. ὅφ' ὧν δὲ ἄλλων ῥιγέουσιν ἴσως ἐλκέων, ὕρχεται ἀπὸ τῶν ἀγχείων.

Κεφάλαιον ἐκ τῆς γενέσεως καὶ ἀφορμῆς καὶ πλείστον λόγον καὶ κατὰ μικρὰ γινωσκομένων. συνάγοντα καὶ καταμανθάνοντα εἰ ὁμοία ἐστὶν ἀλλήλοισι, καὶ εἰ μὴ ὁμοία ἀλλήλοισι εἰσὶν, ὥς ἐκ τῶν ἀνομοιοτήτων ὁμοιότης γένηται μία. οὕτως ἂν ἡ ὁδὸς, οὕτω καὶ τῶν ὑρθῶς ἐχόντων δοκιμασίη καὶ τῶν μὴ ἔλεγχος.

[254] Αἰμορροαγία ἐκ ῥινῶν ἢ τοῖσιν ὑποχλωρομέλαισιν ἢ τοῖσιν ἐρυθροχολοῖσιν ἢ τοῖσιν ὑποχλωροῖσι, βραχεία ἰφέντα παχύναι ξηρῶς. τοῖσι δὲ ἐτέροισι παχυσμοῖς ἥσσον ξηρῶ δὲ δεῖ λευκῶ, οἷον κηκίς, στυπτηρία.

Ἐπὴν ἀφροδισιάζειν ἄρξονται ἢ τραγίζειν, αἰμορροαγέουσιν.

posteriore magis quam anteriore corporis parte. Horremus si quidem exterioribus magis quam interioribus corporis partibus, veluti cubitis, femoribus. Sed et cutis raritas id indicat, cujus indicium est pilus. Si vero aliunde rigent, forteque ex ulceribus, ex vasis rigor inchoat.

Curationis summa ex primo ortu, causa, plurimis aegri sermonibus, iisque quae sensim in cognitionem veniunt, colligenda est, ac perdiscendum num inter se sint similia, an dissimilia, ut ex dissimilitudinibus una similitudo fiat. Haec utique via est, hacque ratione quae recte se habent explorantur, quae vero secus, deprehenduntur.

Sanguinis e naribus profluvium accedit aut his, qui aliquantulum pallefcentes nigricant, aut ex rubro pallefcent, aut aliquantulum pallent. In quibus ubi paulum concesseris, sicco aliquo medicamento incrassare oportet. In aliis vero minus incrassandum. Sicco autem albo medicamento ad ea uti oportet, quale est galla aut alumen.

Ubi venerem exercere aut hircire incipiunt, tum sanguinis profluvio tentantur.

Ed. Chart. IX. [454. 459.] Foesl. II. 1175. 1176. Ed. Lind. I. (805. 806.)

Ἐν τοῖσι δὲ προσόδοισιν ἔστιν οἱ ἀποψοφίουσιν, οἷον Ἀρκεσίλαος, οἱ δὲ μέλλοντες ῥιγώσειν ῥικνώδεις, οἱ δ' ἐπὶ πρὸς ἐλθούσι, φυσῶνται κοιλίην, οἷον Δαμναγόρας.

Αἱ μεταβολαὶ φυλακταί, ὀλιγοσιτή, ἄκοπον, ἄδιψον πίνοσι.

[459] || Πᾶς λεπτυσμός χαλᾷ τὸ δέρμα. ἔπειτα περιτείνεται, ἀνάθρεψις τάναντία χρωτὸς ῥικνώσις ξυμπύπτουτος, ἔκτασις ἀναισθησμένου, τὸ ῥικνώδες τὸ λεῖον ἐκατέρου σημείον, τὸ ὑπόχολον, τὸ ὑπέρυθρον. οὕτω τὸ κατασπᾶσθαι μαζοὺς, ἰσχνοὺς δὲ ἀνεσπᾶσθαι καὶ περιτεῖσθαι, καίτοι οὐκ ἂν τις οἴοιτο διὰ τοῦτο, ἀλλὰ σαρκωθέντος τοῦτο γένεσθαι.

Κλεῖς περιφανέες, φλέβες διαφανέες.

Πρόδικος τοὺς πυρεταίνοντας ἔκτεινεν, περιόδοισι, πάλησι πολλοῖσι, πυ(806)ρίη, κακὸν, τὸ πυρετῶδες πολέμιον πύλησι, περιόδοισι, δρόμοισιν, ἀνατρίψει, αὐτοῖσι. πόνος πύ-

In mulierum congressibus quidam crepitum edunt, ut Arcefilans. Sunt qui, ubi congressuri sunt, corpore horrent ac corrugantur. Quibusdam vero, ubi congressi fuerint, venter inflatur, ut Damnagorae.

Mutationes cavere oportet, in eoque observanda est cibi parcitas et quod lassitudinem adimit, et quod bibenti fitim arcet.

Quaevis extenuatio cutem laxat, deinde distenditur, reffectio contra. Cutis collabentis corrugatio, renutritae extensio, horridum, laeve, alteram alterius signum exiit, itemque subbiliosum et subrubrum. Eadem ratione mammae demittuntur, graciles vero revellantur et distenduntur: etsi id non eam ob causam fieri quis existimaverit, sed quia corpus carne repleatur.

Jugula conspicua in quibusdam videntur et venae apparentes.

Herodicus febricitantes tum multis obambulationibus, tum multa lucta et fomentis conficiebat, idque male. Febris enim fami, luctae, obambulationibus, cursibus, frictioni, iis utique omnibus est inimica. Laborem igitur labore carabat.

Ed. Chart. IX. [459. 468.] Foes. II. 1176. Ed. Lind. I. (806.)
 τον φλεβῶν ἔρευνθος, πελῖωσις, χλωρότης, πλευρέων ὀδύνη
 λαπαραί.

Ἄδιψον συνέχειν στόμα, σιγᾶν, ἄνεμον ξὺν τῷ ποτῷ
 ψυχρὸν εἰσάγειν.

[468] Τὰς ἀφορμὰς ὁκόθεν ἤρξαντο κάμνειν εἴτε κε-
 φαλῆς ὀδύνη εἴτε ὠτὸς εἴτε πλευροῦ, σημείον οἱ ὀδότες,
 καὶ ἐν οἷσι βουβῶνες.

Τὰ γινόμενα ἔλκεα καὶ φύματα κρίνοντα πυρετοὺς, οἷσι
 ταῦτα μὴ παραγίγνηται, ἀκρασίη. οἷσιν ἐγκαταλείπεται, βεβαι-
 όιται καὶ τάχιστα ὑποστροφαί.

Τὰ στρογγυλόμενα πτύαλα παρακρουστικά, οἷα ἐν
 Πληγῷ.

Οἱ αἰμορροΐδας ἔχοντες οὔτε πλευρίτιδι οὔτε περιπλευ-
 μονίη οὔτε φαγεδαίη οὔτε δοθιῆσιν οὔτε τερμίνθοισι ἀλί-
 σκονται, ἴσως δὲ οὐδὲ λέπραις, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλησιν. ἰη-
 τρευνθέντες γε μὴν ἀκαίρως συγχοί, τοῖσι τοιούτοιςιν οὐ

Inde venarum rubor, livor, pallor aut laterum dolores
 molles contingebant.

Sitim prohibet os claudere, tacere, auram cum potu
 frigidam intro ducere.

Videndae sunt causae ex quibus morbi coeperint, sive
 capitis dolor sive auris sive lateris prehenderit. Cujus rei
 dentes et in quibusdam glandularum tumores significationem
 afferunt.

Quae suboriuntur ulcera et tubercula, ac febres decer-
 nere nata sunt, si non affuerint, judicationem ipsam tol-
 lunt. Quibus vero aliquid intus relinquitur, iis certissimae
 et celerrimae morborum reversiones fiunt.

Rotunda sputa, qualia in Pleno visa sunt, delirium por-
 tendunt.

Qui sanguinem per ora venarum quae in ano sunt pro-
 fundere solent, neque morbo laterali neque pulmonis in-
 flammatione neque ulcere exedente, phagedaenam dicunt,
 neque furunculis corripuntur, neque tuberculis, quae a ci-
 cerum similitudine terminthi dicuntur, ac fortassis ne lepra
 quidem, forteque neque aliis id genus. Intempestive tamen

Ed. Chart. IX. [468.471.474.] Foesl. II. 1176. 1179. Ed. Lind. I. (806.807.)
βραδείως ἐάλωσαν, καὶ ὀλέθρια οὕτω καὶ ὅσαι ἄλλαι ὑπο-
στάσεις, οἷον σύριγγες ἢ ἑτεροι ἀποσκήψεις· ἐφ' οἷσι γινόμε-
να ῥύεται, τούτων προγεγόμενα κωλύει.

Ἀλλ' οὐδὲ τόποι οὗτοι οἱ δεξάμενοι ἢ πόνοι ἢ βάρει
ἢ ἄλλῳ τινὶ ῥύονται, ἀλλ' οἷσιν αἱ κοινωνοίαι.

[471] Διὰ τὴν ῥοπὴν οὐκ ἔτι αἷμα ἐρχεται, ἀλλὰ κατὰ
τοῦ χυμοῦ τὴν ξυγγένειαν τοιαῦτ' ἀποπτύουσιν.

Ἔστιν οἷσιν αἷμα ἀφίεσθαι ἐν καιρῷ ἐπὶ τοῖτοισιν. ἐπ'
ἄλλοις (807) δὲ ὥσπερ ἐπὶ τούτοις, τοῦτο οὐκ εἰκός.

Κώλυσις ἐπὶ τοῖσιν αἱματώδεα πτύουσιν, ὥρη, πλευ-
ρίτις, χολή.

[474] || [Τμήμα τέταρτον.] Τὰ παρ' οὓς οἷσιν ἀμφὶ
κρίσιν γινόμενα μὴ ἐκπύση, τουτέων λαπασσομένων ὑπο-
στροφὴ γίνεται. κατὰ λόγον τῶν ὑποστροφῶν τῆς ὑποστρο-
φῆς γενομένης, αὐτὴς αἴρεται καὶ παραμένει, ὥσπερ αἱ τῶν

curati multi, brevi huiusmodi morbis correpti sunt, eamque
ob causam perniciose habuerunt. Quod et in reliquis abs-
cessibus, velut fistulis, contingit, qui aliorum medela sunt.
Et in his quidem videndum est, quibus in morbis quae
facta sunt liberant, eosdem si ante fiant prohibere.

Loci alterius noxios humores loca quaedam excipiunt,
aut ob dolorem aut gravitatem aut aliud quippiam, aut quod
cum aliis communitatem habeant, liberant.

Quod alio sanguis inclinet, ideo non amplius exit, sed
juxta humoris cognationem ejusmodi sputa excreantur. At-
que interdum horum quibusdam opportune sanguinem de-
trahere convenit, in aliis vero perinde atque his, id non
aeque consentaneum.

In cruenta sputentibus sanguinis detractionem prohibet
anni tempus, lateris dolor, bilis.

[Sectio quarta.] Quibus judicationis tempore exorta
ad aures tubercula non suppuraverint, iis evanescentibus
morbi reversio contingit, factaque pro recidivarum ratione
morbi reversione, rursus attolluntur et permanent, non

Ed. Chart. IX. [474, 476.] Foef. II. 1179. 1180. Ed. Lind. I. (807.)
 πυρετῶν ὑποστροφῶν, ἐν ὁμοίᾳ περιόδῳ. ἐπὶ τούτοις ἐλπίς
 εἰς ἀρεθρὰ ἀφίστασθαι.

Οὖρον παχὺ, λευκόν, οἷον τὸ τοῦ Ἀμφιγένεος ἐπὶ τοῖσι
 κοπιώδεσι τεταρταίοις· ἔστιν ὅτε ἔρχεται καὶ ῥύεται τῆς
 ἀποστάσεως. ἦν δὲ πρὸς τοῦτο αἰμορροαγὴ ἀπὸ ῥινῶν ἐκα-
 νῶς, καὶ πάνν.

Ὡς τὸ ἔντερον ἐπὶ δεξιᾷ ἀρθριτικὸς ἐγένετο, ἦν ἥσυ-
 χώτερος· ἐπεὶ δὲ τούτῳ ἠγρεύθη, ἐπιπονώτερος.

[476] Ἡ Ἀγάσιος κόρη μὲν εὐῶσα πυκνοπνεύματος ἦν.
 γυνὴ δὲ γινομένη ἐκ τόκου οὐ πάλαι ἐπίτοκος εὐῶσα, || ἐπι-
 πολαίως ἤρεν ἄχθος μέγα, αὐτίκα μὲν προῆσαι τι ἐδόκει
 καὶ τὸ στήθος· τῇ ὑστεραίᾳ ἀσθμά τε εἶχε καὶ ἤλγει ἰσχίον
 τὸ δεξιόν. ὅποτε τοῦτο πόνει, ἐπόνει τότε καὶ τὸ ἀσθμα
 εἶχε. πνυσαμένου δὲ ἐπαύσατο, ἐπύσεν ἀφρώδεα, ἀρχομένη
 δὲ ἀνθρᾶ. κατασταθὲν δὲ ἐμέσματι χολῶδαι ἐώκει λεπτιῶ,
 οἱ πόνοι μάλιστα μὲν ὅποτε ποιοίῃ τῇ χειρί. ταύτην εἶργε-

fecus ac febrium reversiones, eodem circuitu. In his ad
 articulos aliquid abscedere posse sperandum est.

Urina crassa, alba, qualis Archigenis puero aderat, in-
 terdum in febribus, quae sunt cum lassitudinis sensu, quarto
 die prodit et ab abscessu vindicat. Quod si praeter haec
 sanguis e naribus abunde profluat, etiam profus liberat.

Qui articulari morbo detentus, intestini dolore dextra
 parte vexabatur, levius habebat. Ubi vero hic curatus fuit,
 magis dolebat.

Agasii filia adhuc puella, crebra spiratione vexabatur,
 mulier vero effecta, non ita pridem a partu, levi dolore
 correpta est. Cumque grave pondus sustulisset, protinus
 quidem in pectore aliquid concrepasse visum est. Postridie
 tum creber anhelitus, asthima vocant, tenuit, tum coxen-
 dix dextra indoluit. Quumque haec doleret, tum etiam
 creber anhelitus fatigabat, qui dolore desinente cessabat.
 Sputum spumofum rejecit, per initia vero floridum, quod
 ubi confluerat, vomitionem biliosam et tenuem referebat.
 Dolores autem potissimum aderant cum manu laboraret.

Ed. Chart. IX. [476. 479.] Foesl. II. 1180. Ed. Lind. I. (807. 808.)
σθαι σκορόδου, χοιρείου, ὄϊος, βοός· ἐν δὲ τοῖσι πνευμένοισι
βοῆς, ὀξυθυμίας.

Ἐν (808) τῇ κεφαλῇ ἐνέμετο ἔπαρμα, πρῶτον ἢ στυ-
πηρίῃ ἢ κεκαυμένη ἐνήρμοσεν. εἶχεν ἄλλην ἀπόστασιν, ἵσως
ὅτι ὁστέον ἐμελλεν ἀποστήσασθαι, ἀπέστη ἐξηκοσταῖον, ὑπὲρ
τοῦ ὠτός ἄνω πρὸς κορυφὴν τὸ τρωμα ἦν.

Τὰ κῶλα ἔχει οἷα κυνός, μείζω δέ. ἤσχηται ἐκ τῶν με-
σοκόλων. ταῦτα δὲ ἐκ νεύρων ἀπὸ τῆς χάμμος ὑπὸ τὴν γα-
στέρα.

[479] Αἱ τοῖσι κίμνουσι χάριτες, οἷον τὸ καθαρίως
δραῖν ἢ ποιᾶν ἢ βρωτὰ ἢ ἅ ἂν ὁρᾷ μαλακῶς ὅσα ψαῦν.
ἄλλαι, ἃ μὴ μεγάλα βλάπτει ἢ μὴ εὐανάληπτα, οἷον ψυχρὸν
ὄκον τοῦτο. δεῖ ἄλλαι, εἰσόδοι, λόγοι, σχῆμα, ἐσθής. τὰ
ροσέονται, κουρή, ὄνυχες, ὀδμαί.

Hinc alio, suilla, ovilla et bubula interdicere visum fuit.
Difficultate autem spirandi laborantibus clamore atque prae-
cipiti iracundia abstinendum.

Cui in capite tumor ad aures depascendo proferpebat,
ei primum alumen ustum ademptum profuit. Is alium abs-
cessum habuit ea ratione fortassis quod os abscedere oport-
tebat, quod sexagesimo die supra aurem discessionem fecit,
cum in summo vertice vulnus esset.

Homo crassiora intestina ad instar canis habet, majora
tamen. Appendent autem ex medianis membranis, quae
mesocola dicantur. Hae vero ex nervis a spina sub ventre
procedentibus.

In quibusdam aegrotis est gratificandum, velut est, ut
monde tum potus tum cibus parentur, tum etiam quaecun-
que videt et attingit mollia sint. In aliis quoque gratificari
oportet quae non magnam noxam asserunt, aut quae facile
sarciri queat, velut frigida, ubi ea opus est. In his etiam
medicum aegroto se gratum praebere convenit, qualia sunt
ingressus, sermones, corporis habitus, vestitus, tonsura,
ungues et odores.

Ed. Chart. IX. [479, 491.] Foef. II. 1180. Ed. Lind. I. (808.)

Ἰδωρ ἀφειρηθὲν, τὸ μὲν ὡς δέχεται τὸν ἥερα, τὸ δὲ μὴ ἔμπλεον εἶναι καὶ ἐπίθημα ἔχειν.

Ὅτι ἐξ αἰμορραγιῶν ἐξυδεροῦνται.

Ἦν οἷα δεῖ καθαίρωνται καὶ εὐφρόως φέρουσιν.

Ἐν Αἴνῳ ὁσπριοφαγόντες ξυνεχῶς θήλεια, ἀρῶνα σκελῶν ἀκρατεῖς ἐγένοντο καὶ διετέλεον. αἰτὰρ καὶ ὀροβοφαγόντες γονυαλγές.

Ἐμφανῶς ἐρηγορῶς θερμότερος τὰ ἔσω, τὰ ἔσω δὲ ψυχρότερος. καθεύδων τάναντία.

[491] Ἐν θερμῷ φύσει ψύξις, ποιὸν ὕδωρ, ἐλινύειν.

Ἵπνος ἐν ψύχει ἐπιβεβλημένῳ.

Ἵπμος ἐδραῖος ὀρθῷ νυσταγμός.

Αἱ ἀσθενεῖς δίαται ψυχραὶ, αἱ δὲ ἰσχυραὶ θερμαί.

Aquam ubi decoxeris, partim quidem ut aërem recipiat efficies, partim vero ut vas plenum non sit, et operculum habeat.

Quod multi ex immodico sanguinis profluvio aqua intercutem corripuntur animadvertendum est.

Si qualia opus est purgentur, tum facile tolerant.

In Aeno qui continenter leguminibus vescebantur, tum mares tum feminae, crurum impotentia conflictabantur, in eaque perseverabant. Et vero qui ervo in cibum utebantur, ex genuum dolore laborabant.

Vigilantem externis partibus calidiorem esse, internis autem frigidiorē, apparet. Dormienti vero vice versa contingere.

Calidae naturae refrigeratio, aquae potio et quietem agere convenit.

Somnus in loco frigido, stragulis corporis injectis, capiendus est.

Quae stanti adest somnolentorum nictatio, somnum profundum facit.

Imbecilla victus ratio frigida, valida vero calida.

Ed. Chart. IX. [491, 501.] Foell. II. 1180. Ed. Lind. I. (808, 809.)

Ἰδαίων ἀτεχνέων τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀποκριθὲν, βρογτιαῖον, (809) ὠρεῖον, τὸ δὲ λαίλαπῶδες κακόν.

Ἰδωρ βορὸν, καὶ ὀρυπνίη βορὸν.

Ἐν θερμῷ φύσει καὶ θερμῇ ὥρῃ κοίτη ἐν ψύχει παχύνει, ἐν δὲ θερμῷ λεπτύνει.

Ἀσκησις ὑγιής, ἀκορίη τροφῆς, ἀσκήνη πόνων.

Ἐν τῷ ἐργηγορέναι διάρῃς ἐπιπολαίου ὕπνος ἄκος, τῆς δὲ ἐξ ὕπνου διέγερσις.

[501] Οἷσι πλεῖστον τὸ θερμόν, μεγαλοφωνότατοι, καὶ γὰρ ψυχρός ἀῆρ πλεῖστος. δύο δὲ μέγαν μεγάλα καὶ τὰ ἔγχοι γίνεται.

Οἱ θερμοκοίλιοι ψυχρόσαρκοι καὶ λεπτοί. οὗτοι ἐπίφλεβοι καὶ ὀξυθυμότεροι.

Ἀνχμοῦ ἐπὶ γῆς οἰωνῶν γένος εὐθυεῖ.

Τράγος ὁκότερος ἂν φανῇ ἔξω, ὄρχις δεξιός, ὄρσεν· εἰ δὲ εὐώνυμος, θῆλυ.

Aquarum quae arte carent, partim quidem ab aethere excreta, cum tonitru aut media aestate demittitur, partim vero nimbofa et mala est.

Tum aqua tum vigilia voraces homines efficiunt.

Percalidam naturam calido anni tempore cubile in aëre frigido crassam efficit, in calido vero extenuat.

Valetudinem excolunt citra satietatem cibis vesci, et impigrum esse ad laborem.

Levem inter vigilandum sitim somnus sedat, eam vero quae ex somno orta est, vigilia interdum.

Qui plurimo calore abundant, ii magna sunt voce praediti. Plurimus etenim aër frigidus inspiratur. Duorum vero magnorum magna quoque soboles existit.

Qui calido sunt ventriculo, frigidas habent carnes et graciles existunt. In iis venae prominentes apparent, et ad iram sunt proniores.

Per exuperantes terrae siccitates v. ucrum genus probe valet.

Videndum uter testis extra promineat, quod τράγος Graecis dicitur. Quod si dexter, mas, si vero sinister, femina portenditur.

Ed. Chart. IX. [505.509.] Fœl. II. 1181. 1184. Ed. Lind. I. (809. 810.)

[505] || Ὀφθαλμοὶ ὡς ἂν ἰσχύωσιν, οὕτω καὶ γυῖον, καὶ χροὴ ἐπὶ τὸ κάκιον ἢ ὑμεινον ἐπιδιδόει. δίκαιον δὲ ὡς ἂν ἔχη ἡ τροφή, οὕτω καὶ τὸ ἔξω ἔπεσθαι.

Σημεῖα θανατώδη, ἀνὰ δέρμα, ῥίνα θερμὸς ἀτμός, πρότερον δὲ ῥίς ψυχρόν πνεῦμα ἀφίησιν. τὰ ζωτικά ἐναντία.

Πόνοι σιτίων ἡγείσθωσαν.

[509] || [Τμήμα πέμπτον.] Νούσων φύσεις ἰητροί.

Διευρίσκει ἡ φύσις αὐτῇ ἐωντῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίης, τὰ μὲν οἷον τὸ σκαρδαμύσσειν, τὰ δὲ καὶ ἡ γλώσσα ὑπουργεῖ, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. ἀπαίδευτος ἡ φύσις ἐοῦσα καὶ μαθοῦσα τὰ δέοντα ποιεῖν.

Δάκρυα, ῥινῶν ὑγρότης, πταρμοί, ὠτὸς ῥύπος, στόματος, σιάλου ἀναγωγή, πνεύματος εἴσοδος, ἔξοδος, (810) χάσμη, βήξ, λυγξ, οὗ τοῦ αὐτέου παντάπασιν τρόπου.

Οὖρον ἄφοδος καὶ φύσης καὶ ταύτης τῆς ἐτέρης τροφῆς καὶ πνοῆς, καὶ τοῖσι θήλεσιν ἂ τούτοις καὶ κατὰ

Oculi ut valuerint, ita et totum corpus. Color quoque ad deterius aut melius confert. Aequum est autem, prout se habuerit alimentum, ita etiam externas corporis partes affectas esse.

Inter lethalia signa numeratur calidus vapor per cutem emanans, si prius nares spiritum frigidum emisierint. Vitalia vero contra se habent.

Cibos labores praecedere oportet.

[Sectio quinta.] Morbis naturae medentur.

Natura ipsa sibi per se, non ex consilio motiones ad actiones obeundas invenit, partim quidem, ut nictare, partim vero etiam quibus lingua subservit, et quaecumque alia id genus. A nullo quidem edocta natura, citraque disciplinam ea quae conveniunt efficit.

Lacrimae, narium humor, sternutationes, aurium fordes, oris salivatio, sputi eductio, spiritus ingressus, exitus, oscitatio, tussis, singultus non eodem prorsus modo fiunt.

Consideranda quoque sunt urinae secessus et flatus, huiusque alterius excretio, alimenti et transpirationis actio:

Ed. Chart. IX. [509 519.] Foes. II. 1184. Ed. Lind. I. (810)
τὸ ἄλλο σῶμα, ἰδρωῖτες, κνησμοὶ, σκροδιτισμοὶ, καὶ ὅσα
τοιαῦτα.

Ἀνθρώπου ψυχὴ αἰεὶ φέεται μέχρι θανάτου. ἣν δὲ ἐκ-
πυρωθῇ ἅμα τῇ νόσῳ καὶ ἡ ψυχὴ, τὸ σῶμα φέρεται.

[519] Νούσοι ξυτρυφοὶ ἐν γήραϊ, καὶ διὰ πεπασμὸν
λείπουσι, καὶ διὰ λύσιν, καὶ δι' ἀραιώσιν.

Ἰησις ἀντίρρουν μὴ ὁμοσεῖν τῷ πάθει, τὸ ψυχρὸν καὶ
ἐπικουρέει καὶ κτείνει ὅκῳσα ἐκ θερμοῦ.

Ὀξυθυμίῃ ἀνασπᾷ καρδίην καὶ πνεύμονα εἰς ἐσωτὰ,
καὶ ἐς κεφαλὴν τὰ θερμὰ καὶ τὸ ὑγρὸν. ἣ δ' εὐθυμίῃ ἀφίει
καρδίην.

Πόνος τοῖσιν ὀρθροῖσι καὶ σαρκὶ, σίτος, ὕπνος σπλάγ-
χνοις.

Ψυχῆς περίπατος φροντὶς ἀνθρώποισιν.

Ἐν τοῖσι τρώμασι τὸ αἷμα ξυτρέχει, βοηθητέον ὥς τὸ
κενὸν πληρωθῆναι.

et mulieribus, quae iis insunt, quaeque in toto corpore ac-
cidunt, sudores, pruritus, pandiculationes et quaecunque
id genus.

Humanus animus ad mortem usque perpetuo producitur.
Quod si una cum morbo incensus fuerit, tum etiam ipse
corpus depascitur.

Morbi una nobiscum educati in senectute et matura-
tione et solutione et rarefactione definunt.

Medicatio est obluctantem esse neque consentientem af-
fectui. Sic frigidum et auxilio est, et quae a calido sunt,
tollit.

Praeceptis atque acerba iracundia cor et pulmonem in-
fese et ad caput calorem et humorem attrahit. Animi au-
tem tranquillitas cor relaxat.

Labor articulis et carnibus confert, visceribus vero ci-
bus et somnus.

Cura ac meditatio hominibus pro animi exercitatione
est.

Ad vulnera sanguinis concurrat, succurrendum igitur
ut vacuum expleatur.

Ed. Chart. IX. [524.] Foesl. II. 1184. 1185. Ed. Lind. I. (810. 811.)

[524] Ἦν οὖν ἀλγέει, εἰρίον περὶ τὸν δάκτυλον ἐλίσσας ἐγγεῖν ἄλειψα θερμόν, ἔπειτα ἐπιθείς εἴσω ἐν τῷ θέναντι τὸ εἰρίον τὸ οὖν ὑπερθεῖναι ὡς δοκέη τί οἱ ἐξίεναι. ἔπειτα ἐπὶ πῦρ ἐπιβάλλειν ἀπάτη.

|| Γλῶσσα οὖρον σημαίνει, χλωραὶ γλῶσσαι χολώδεις, τὸ δὲ χολώδες ἀπὸ πόνος. ἐρυθραὶ δὲ ἀφ' αἵματος, μέλαιναι δὲ ἀπὸ μελαίνης χολῆς, αὗται δὲ ἀπὸ ἐκκαύσεως λιγνυώδους καὶ μητρῶου μορίου, λευκαὶ δὲ ἀπὸ φλέγματος.

Οὖρον ὁμόχρουν βρώματι καὶ πόματι καὶ ὡς ἔσωθεν ἐόν, ὑπὸ τοῦ ὕγρου ξύντηξις.

Γλῶσσα (811) ὁμόχρους τῇσι προστάσσει, διὸ ταύτην γινώσκωμεν τοὺς χυμούς.

Ἦν ἀλμυραὶ σάρκες γενομένην, περισσώσιος σημείον.

Ἦν τῶν μαζῶν αἱ θηλαὶ καὶ τὸ ἐρυθρὸν χλωρόν ἢ, νοσῶδες τὸ ἄγος.

Ἀνθρώποις ὃ ἐν τοῖσιν ὡσὶ ῥύπος ὃ μὲν γλυκὺς θανάσιμος, ὃ δὲ πικρὸς οὐ.

In auris dolore, lana digito circumvoluta, unguen calidum inflilla, deinde interiori manus volae lana imposita, auri supponito, ut aliquid ipsi exire videatur, deinceps in ignem immittito. In quo tibi aeger ipse fallendus est.

Lingua humorum serum quale sit indicat. Pallidae quidem linguae ex bilis redundantia fiunt, biliosum autem a pingui. Rubicundae vero a sanguine, nigrae ab atra bile, valde reficcatae ex succensa fuligine et utero, albae autem ex pituita.

Urina cibi et potus colorem refert, estque veluti humoris in corpore colliquatio.

Lingua humorum praestantiam colorem refert, ideoque per hanc ad humorum dignotionem pervenimus.

Carnes gustanti falsae supervacaneam quandam copiam indicant.

Si mammarum papillae et rubra circa eas circumferentia pallida fuerit, morbosum esse uteri conceptaculum significatur.

Aurium fordes hominibus dulcis quidem letalis, amara vero minime.

Ed. Chart. IX. [524. 550.] Foef. II. 1185. Ed. Lind. I. (811.)

Γῆν μεταμείβειν σύμφορον ἐπὶ τοῖσι μακροῖσι νοσήμασιν.

Τὰ ἀσθενέστερα σιτία ὀλιγοχρονίαν βιοτήν ἔχει.

[530] Κεδμάτων τὸς ἐν τοῖσιν ὡσὶν ὀπισθεν φλέβας σχάζειν.

Λαγνείῃ τῶν ἀπὸ φλέγματος νόσων ἀφέλιμον.

Θερμοκοιλίοισιν ἰσχυρὰ ποτὰ ἢ βρωτὰ, ταρακτικά.

Μελαινῆς χολῆς, ὡς ὅμοιον αἰμορροΐδι.

Τὰς ἐπανξίας νόσους, μίξις.

Ψίξις τὰ κατὰ κοιλίην σκληρύνει, μίξις τὰ κατὰ τὴν γαστέρα σκληρύνει.

Ἐλλέβορον πίνοντα θάσσον καθαίρειν ἢν θέλης, λούειν ἢ φαγεῖν.

Τὸ αἷμα ἐν ὕπνῳ εἶσθαι μᾶλλον φεύγει.

Ῥίγος ἀπὸ τῆς ἄνω κοιλίης, πῦρ δὲ ἀπὸ τῆς κάτω μᾶλλον.

In longis morbis solum vertere conducit.

Imbecilles cibi brevem vitam praestant.

In diuturnis circa articulos praecipueque coxendicem defluxionibus, quae κέδματα Graecis dicuntur, venas in auribus posteriores pertundere oportet.

Veneris usus morbis a pituita confert.

Valentes cibi aut potus eos qui calido sunt ventriculo perturbant.

In profluvio quod fit per ora venarum in ano sanguinem fundere solita, Graeci haemorrhoida dicunt, velut quidam atrae bili affine effluit.

Morbos qui temporis successu augentur et deteriores fiunt, coitus laedit.

Refrigeratio quae in ventre continentur indurat. Coitus quae ventre continentur indurat.

Veratrum epotum si celerius purgare voles, lavare aut cibum sumere oportet.

Per somnum sanguis ad interiora magis se recipit.

Ex superioribus ventris partibus rigor, febris vero ex inferioribus fere ortum ducit.

HIPPOCRATES TOM. III.

Q q

Ed. Chart. IX. [530, 537, 540.] Foesl. II. 1185, 1190. Ed. Lind. I. (811, 812.)

Ἐπισπασμός ἦν πνεύμων ξηρός ἢ ὑγρὸν καῦμα, ὑπέρ-
νον ξηραίνει καὶ ὑπνος πολὺς.

Ψυχρότατον βρώμα φακοὶ, κίγχοι, κολοκύνται.

[537] Ἐλκεα ἐκφύουσιν ἢ ἀκάθαρτος ἐὼν πονήσῃ.

Γυνή, αἰξ, ἐλατήριον ἢ σίκυον ἄγριον βεβρωπύαι καὶ
παιδίοισι καθάρσις.

Ἐνθέριον βρωθὲν ἔσωθεν ψύξις, ἔξωθεν πόνος, ἥλιος,
πυρὶ, ἐσθῆτι ἐν ὥρῃ θερινῇ. τῷ δὲ ἐναντίῳ ὡς ἐναντίως.

Βρώματα τὰ μὲν ταχέως κρατεῖται, τὰ δ' ἐναντίως.

[540] || [Τμήμα ἕκτον.] Σάρκες ὅλη καὶ ἐκ κοιλῆς
καὶ (812) ἔξωθεν ὅλον ἢ αἰσθησις ὡς ἐκπνοὴ καὶ εἴσπνοον
ὅλον τὸ σῶμα.

Ἐνθερμότερον φλέβιον αἵματος πλήθει ἀνίσχει τὸ καυ-
σῶδες, καὶ εὐθὺς ἀποκρίνει.

Aëris per inspirationem attractio fit ubi pulmo siccus
fuerit aut aestum conceperit. Immodice evacuatum etiam
somnus multus exiecat.

In frigidis cibis annumerantur lentes, milium, cucur-
bitae.

Ulcera erumpunt ubi quis non purgatus exercitatione
utatur.

Si mulier aut capra cucumeris agrestis succum, elate-
rium dicunt, aut cucumim silvestrem devorarint, etiam
pueri purgantur.

Impense calido corpori cibo interna refrigeratio com-
paratur, sole, igne, vestitu, aestivo tempore, externa noxa.
Contrario vero sic contraria conveniunt.

Ex cibis hi quidem celeriter superantur, illi vero con-
tra.

[Sectio sexta.] Carnes et ex ventre et extrinsecus at-
trahunt. Indicat autem sensus ipse corpus totum tam foras
quam intro spirabile esse.

Venula sanguinis multitudine calidior effecta aestuo-
sum quiddam producit, confestimque excernit.

Ed. Chart. IX. [540. 549.] Foesl. II. 1190. Ed. Lind. I. (812.)

Καὶ οἷσι τὸ μὲν πῖον, χολὴ ξανθὴ, τὸ δ' αἷμα μέλαινα.
Γνώμης, μνήμης, ὀσμῆς, τῶν ἄλλων καὶ πείνης, ὀργάτων
ἄσκησις.

Πόντοι, σιλία, ποτὰ, ὕπνος, ἀφροδίσια μέτρια.

Ὁ ἐνψυχρότερος ἐν ψυχρῇ ὥρῃ καὶ χόρῃ ἐνθερμότερος
ἔσται.

Ὅδυνέων τὴν ἐγγύτατα κοιλίην καθαίρειν, αἵματος δὲ
κοιλίην διαρεῖν. καῦσις, τομή, θάλαψις, ψύξις, παρμαί,
φυτῶν χυμοὶ ἐφ' ὧν τὴν δύναμιν ἔχουσι καὶ κυκίων. κακοίρ-
γων, γάλα, σκόροδον, οἶνος ἀπεξεσμένος, ὄξος, ἄλς.

[549] Ἄνθρωπος ἐκ κόπων, ἐξ ὁδοῦ, ἀδυναμίῃ, βάρος,
ἀνέπτυνεν, ἔβησσε γὰρ ἐκ κορυφῆς. πυρετός ὁξὺς ὑποδάκνων
πρὸς χεῖρα, δευτεραίῃ δὲ καρηβαρίῃ, γλωσσοῖ ἐπεκαύθη, ἕως
ἐνυχογραφηθεῖσα. οὐχ ἡμορροῖά γησεν. ἀριστερὸς σπλὴν μέγας
καὶ σκληρὸς ὠδυνᾷτο.

Et quibus quidem pingue abundat, bilis flava gignitur,
quibus vero sanguis, atra.

Mentis, memoriae, odoris, aliorumque et famis ac in-
strumentorum medico cura esse debet.

In labore, cibo, potu, somno, rebus venereis, modus
adhibendus est.

Qui frigidior est, frigido anni tempore ac regione ca-
lidior erit.

In doloribus leniendis proximam ventrem purgare,
sanguinis vero ventrem secare oportet. Allevamentum quo-
que afferunt ustio, sectio, calefactio, perfrigeratio, sternu-
tamenta, plantarum succi, prout ipsorum facultas convenit
et varia cyceonis mixtura, cinnum latini vocant. Maligno-
rum remedia sunt, lac, allium, vinum servefactum, sal,
acetum.

Quidam ex via delassatus imbecillitate et gravitate
corruptus expuit. Tussis enim ex capitis vertice aderat,
febris acuta ad manum aliquantulum mordens erat. Se-
cundo vero die capitis gravitas erat, lingua exusta est, na-
res unguibus sculptae sanguinem non profuderunt. Lien
parte laeva tum magnus tum durus dolore tentabatur.

Ed. Chart. IX. [549] Foss. II. 1190. Ed. Lind. I. (812. 813.)

Οἱ ὑπὸ τεταρταίῳ ἀλισκόμενοι ὑπὸ τινος μεγάλης νόσου οὐχ ἀλίσκονται. ἢν δ' ἀλίσκονται πρότερον, ἐπιγένηται δὲ τεταρταῖος, παύονται.

Ἄνθ' οἶων αἱ τοῦτοι.

Ἡ χολή, οἶον εἶπον περὶ τῶν ὀρνέθων ὅτι χολώδεις, ἢ θερμότης δριμύτης σημείον.

Οἱ ὄγλοι, αἱ δίοδοι, ὅτι τοῖσι παρακρούουσι λήγουσιν ὀδύναι πλευρέων, ἔστι δ' οἷσι πυρετοὶ, ἔστι δ' οἷσιν οὐ· ἀλλὰ ξὺν ἰδρωσιν, ἔστι δ' οἷσι σὶν ὄγλῳ. ἔστι δ' οἷσι καρφαλέον καὶ περιτεταμένον τὸ δέρμα καὶ ἀλμυρῶδες.

Αἱ νερκώσιες οἶαι (813) ἐξ οἶων, καὶ οἶαι ᾧ τὸ ἰσχίον.

Αἱ οὐάτων, ἐξ οὐάτων τὰ πολλὰ θνήσκει τριταῖα.

Οἷσι μὲν δέρματα περιτείνεται καρφαλέα καὶ σκληρὰ ἀνευ ἰδρώτος, οἷσι δὲ καὶ χαλαρὰ ξὺν ἰδρωτι θνήσκουσιν.

Ἐν τοῖσι παλιμβόλοιςιν αἱ μεταβολαὶ ὠφελέουσι.

Qui quartana vexantur non ullo magno aliquo morbo corripuntur. Quod si antea corripiantur, quartana succedente liberantur.

Pro quibus, quinam morbi succedant, considerandum.

Bilis fit, velut de avibus dixi, quae et biliosae sunt. Calor acrimoniam indicat.

Perturbationes ac morborum transitus videndi sunt, nempe cum delirantibus laterum dolores cessent, quibusdam etiam febres, quibusdam vero minime, sed una cum sudoribus, nonnullis quoque cum perturbatione. Est ubi quibusdam cutis reficcata circumtenfa et fuliginosa evadit.

Torpores quinam et ex quibusnam fiant videndum et quales sint ei cui coxa doluit.

Inflammationes quae circa aures fiunt, et ipsarum quoque aurium inflammationes plerumque tertio die occidunt.

Quibus cutis arida et dura obtenditur, ii sine sudore, quibus vero etiam laxa, ii cum sudore moriuntur.

In morbis vagis et facile mutabilibus, mutationes ju-

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1190. Ed. Lind. I. (813.)
 ταῦτοις μεταβάλλειν πρὶν κακοῦσθαι ἐς τὰ πρόποια, οἷον
 Χερῶνι.

Τὰ ἐρεθιζόμενα ἐξ οἶων τὰ κερχώδεα ὄριον.

Οἷσι μὲν ὑγιὲς καταλείπεται, κάτω ὑγιεινῆς τῆς προ-
 φάσιος ἢ καθαίρων ἢ ἀποδέων ἢ ἐκβάλλων ἢ ἀποτμήτων
 ἢ ἀποκαίων ἔσω. οἷσι δὲ μὴ, οὐ.

Οἷσιν αἷμα ῥεῖ πολὺ ἐκ ῥινῶν, οἷσι μὲν ἄχροαι ἄκρη-
 τοι, τοῦτοις ὀλίγα ἀρήγουσιν· οἷσι δὲ ἐξέρυθροι χροῖτες,
 οὐχ ὁμοίως, καὶ οἷσι κεφαλαὶ εὐφοροὶ, ἀρήγει. οἷσι δὲ μὴ,
 οὐ.

Οἷσι ῥῖνες ὑγρόταται φέσει καὶ ἡ γοιή ὑγροτέρη καὶ
 πλείων, ὑγιαίνουν οὗτοι τοσηλότερον. τοῖσι πλείστοις δὲ
 οἷσιν ὑπὸ νόσου τάναντία.

Τὰ στρογγυλόμενα πτύαλα παραχρυστικά, οἷον τῷ
 ἐν Πλινθίῳ, τούτῳ ἡμοῤῥήγησεν ἐξ ἀριστεροῦ καὶ ἐλύθη
 πεμπταίῳ.

vant. Sed mutationes ad loca convenientia fieri oportet
 prius quam vitium aliquod contrahatur, quale quid Cherioni
 accidit.

Considerandae veniunt irritantes fluxiones, ex quibus
 in vocem stridulam ex faucium asperitate definant.

Quibus quidem quod sanum est relinquitur, causa per
 inferiora subducta aut purgare aut deligare aut ejicere aut
 fecare aut urere oportet. Quibus vero nihil tale fit, nil
 moliri opus est.

Quibus sanguis multus ex naribus profluit, si quidem
 immoderatae decolorationes adfunt, iis parum conferunt.
 Qui vero praerubro sunt colore non eodem modo afficiuntur.
 Et quibus caput facile tolerat, prodest, quibus vero secus,
 minime.

Quibus nares natura humidiores, et semen genitale
 humidius ac copiosius, ii minus salubriter degunt. Plurimi
 autem, quibus ex morbo istud accidit, contra se habent.

Sputa rotunda delirium portendunt, qualia visa sunt
 ei qui in Plinthio decumbebat, cui postquam sanguis e nare
 sinistra profluxit, die quinto absolutus est.

Ed. Chart. IX. [549.] Foes. II. 1191. Ed. Lind. I. (813. 814.)

|| Οὐρον πολλὴν ὑπόστασιν ἔχον ῥύεται τὰς παρυκρούσας, οἷον καὶ τὸ τοῦ Δεξιππου μετὰ μύδησιν.

Οὐ πρόσω ἐνιαυτοῦ τεταρταῖος.

Ἦτα τοῦ θέρους ῥήξεις πεμπταίοισιν. ἔστι δ' ὅτε καὶ μακρότερα τὰ παρὰ τὰ οὖλα καὶ αἱ κατὰ ῥίνας ἐμπυήσεις.

Οἷσιν ἐπὶ ὀδόντων ὀδύνης ἀπὸ ὀφρύος λεπτὰ ἔρχεται, τούτοις ἀπὸ πεπέρσεως εὐ ἐνεργασθέντος πα(814)χύτερον τῇ ὑστεραίῃ ἔρχεται, ἣν καὶ τὰ ἄλλα μὴ κρατήσῃ. Ἡγησίππου γὰρ τὸ ὑπνικὸν ἐντεῦθεν οὐκ ἐκράτησεν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ προσεκυλίσθη βιαϊότερον.

Τὴν ἀπὸ κεφαλῆς ὀστέων φύσιν, ἔπειτα νεύρων καὶ φλεβῶν καὶ σαρκῶν καὶ τῶν ἄλλων χυμῶν καὶ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω κοιλῶν καὶ γνώμης καὶ τρόπων καὶ τῶν κατ' ἐνιαυτὸν γινομένων. ὥρη τινὶ τότ' ἐπὶ πρῶτον τοῦ ἔτους, οἷον ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιαῦτα ὅμοιον τοῖσι καθ' ἡμέραν πρῶτον λαμβανομένοις ἢ ὀψότερον.

Urina multum habens sedimentum deliria tollit, qualis etiam Dexippi fuit post capillorum defluvium.

Non ante annum quartana definit.

Aestate in aurium inflammationibus quinto die eruptiones fiunt, est ubi etiam longius perdurant. Sic et quae circa gingivas et nares suppurationes contingunt.

Quibus ex dentium dolore tenuia a supercilliorum parte procedunt, iis a pipere probe infixo crassiora postridie prod-eunt, si praesertim alia non eviderint. Hinc namque medicamentum soporiferum Hegesippo non obtinuit, quin potius etiam vehementius accersivit.

Ex capite ossium natura aestimanda est, tum etiam nervorum, venarum, carniū, reliquorumque humorum, ac superiorum et inferiorum ventriculorum, mentisque et morum. Ex his etiam quae per annum fiunt, videndum quod quadam anni parte tum etiam maturius contingunt, veluti pustulae et quae sunt ejusmodi, baud aliter quam in iis quae quotidie citius aut tardius corripuntur.

Ed. Chart. IX. [549.] Foes. II. 1191. 1193. Ed. Lind. I. (814.)

Ἐσάντως τὸ ἐπίχολον καὶ ἔναιμον σῶμα μελαγχολικόν, μὴ ἔχον ἐξεῤῥώσιν.

Λυκίῳ τὰ ὕστατα σπλὴν μέλας ὀδυνώδης, ἐν τῇ τετάρτῃ ἢ τῇ πέμπτῃ.

[| Τμημα ἑβδομον.] Βῆχες ἤρξαντο περὶ ἡλίου τροπῆς τὰς χειμερινὰς ἢ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ ἢ εἰκοστῇ ἡμέρῃ ἐκ μεταβολῆς πυκνῆς τοτίων καὶ βορείων καὶ χιονωδέων. ἐκ τούτων τὰ μὲν βραχύτερα, τὰ δὲ μακρότερα ἐγένετο, καὶ περιπνευμονικά συχνὰ μετὰ ταῦτα. πρὸ ἡμετέρας αὐθις ὑπέστρεψε τοὺς πλείους ὡς ἐπιτοπολὺ τεσσαρακοσταίους ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, καὶ τοῖσι μὲν βραχεῖα πάνυ καὶ εὐκρητα ἐγένετο, τοῖσι δὲ φάρυγγες ἐφλέγησαν, τοῖσι δὲ κυνάγχαι, τοῖσι δὲ παραπληγικά, τοῖσι δὲ νυκτάλωπες, μᾶλλον δὲ παιδίοισι. περιπνευμονικά δὲ πάνυ βραχεῖα ἐγένετο. φάρυγγες δὲ βήξαι τὸ ὕστερον, ἢ πάνυ βραχὺ ὥστε τῆς βηχὸς ἐγένοντο. φάρυγ-

Ididem considerandum corpus biliosum et sanguine praeditum atram bilem plurimam gignere, nisi effluvia habeat.

Lycino tandem lien intumuit cum dolore die quarto aut quinto.

[Sectio septima.] Circa brumam decimo quinto aut vigesimo die ex crebra australium ac borealium ventorum nivisforumque temporum mutatione tussis ceperunt, quae quidem partim breviores, partim vero longiores extiterunt. Postea quoque crebrae pulmonum inflammationes contigerunt. Rursus ante aequinoctium plerisque reversiones fiebant, quadagesimo ut plurimum ab initio die. Et nonnullis quidem breves admodum ac indicatu faciles extiterunt, quibusdam vero faucium inflammationes aderant, aliis anginae, quibusdam etiam partium fiderationes, aliis quoque, praecipue vero pueris, nocturnae coecitudines, quas nyctalopas vocant, eveniebant. Pulmonis autem inflammationes breves admodum fuerunt. Faucium quoque inflammationes tandem tussientibus, aut omnino parum pro tussi fiebant, eaeque breves erant, praecipue vero noctur-

Ed. Chart. IX. [549.] Foes. II. 1193. 1194. Ed. Lind. I. (814. 815.)
 γες δὲ βραχέαι, μᾶλλον δὲ νυκτάλωπες. κυνάγλαι δὲ καὶ
 παραπληγικά ἢ σκληρὰ καὶ (815) ξηρὰ ἢ σμικρὰ καὶ ὀλιγά-
 κες ἀναγούσαι πέποιτα. ἔστι δ' οἷσι καὶ κύρτα. οἱ μὲν οὖν
 ἢ φωνῇσι πλεόν ταλαιπωρήσαντες ἢ ὀιγώσαντες εἰς κυνά-
 γλαι μᾶλλον ἐτελεύτων. οἱ δὲ τῇ χειρὶ πονήσαντες ἐς χεῖρας
 μόνον παραπληγικοί, οἱ δ' ἰππεύσαντες ἢ πλείω ὁδοιπορή-
 σαντες ἢ ἄλλο τι τοῖσι σκέλεσι ταλαιπωρήσαντες, τουτέοισι
 δὲ ἐς ὀσφύν ἢ σκέλεα ἀκρασίαι παραπληγικά, καὶ ἐς μη-
 ροὺς καὶ κνήμας κόπος καὶ πόνος. σκληρόταται δὲ καὶ βιαι-
 όταται αὖ ἐς τὰ παραπληγικά ἄγουσαι. πάντα δὲ ταῦτα
 ἐπὶ τῇσιν ὑποστροφῇσιν ἐγένετο, ἐν ἀρχῇσι δὲ οὐ μᾶλα.
 πολλοῖσι δὲ τούτων ἀνῆκαν μὲν αἱ βῆχες ἐν τῷ μέσῳ, ἐξέ-
 λιπον δὲ τελείως οὐ. ἀλλὰ συνῆσαν τῇ ὑποστροφῇ, οἷσι φω-
 ναὶ ἀπεθόγγυντο ἐς τὸ βηχῶδες τούτων οἱ πλείστοι οὐδὲ
 ἐπιτρέταινον, οἱ δὲ τινες βραχέα. αὐτὰρ οὐδὲ περιπνευμονικά
 ἐγένετο || τούτων οὐδενὶ οὐδὲ παραπληγικά οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν
 ἐσημάνθη, ἀλλ' ἐν τῇ φωνῇ μόνῃ ἐκρίετο. τὰ δὲ νυκτάλω-

nae coecitudines. Anginae autem et partium fiderationes
 aut durae et siccae erant aut parvae et raro matura educen-
 tes. Nonnullis vero multum etiam educebatur. Qui igitur
 plus voce laborabant aut rigore corripiebantur, iis tussis in
 anginas potissimum definebant. Qui vero manu laborabant,
 manuum tantum resolutiones habuerunt. Qui autem equi-
 tarunt aut plurimum viae confecerunt aut alioqui cruribus
 laborarunt, iis lumborum aut crurum impotentiae ex re-
 solutione obortae sunt, et femorum ac tibiarum lassitudo et
 dolor. Durissimae autem et vehementissimae tussis erant,
 quae ad partium fiderationes deducebant. Ista quidem
 omnia in reversionibus fiebant, per initia vero non admo-
 dum. Atque horum plerisque tussis in medio remiserunt,
 penitus autem non reliquerunt, sed cum reversione adfue-
 runt. Quibus vox tussi abrumpebatur, eorum plurimi non
 febricitarunt, quidam vero brevi intervallo. Sed neque
 pulmonis inflammationes neque partium fiderationes ho-
 rum cuiquam contingebant, neque aliud quicquam de se si-
 gnificationem edidit, verum in voce sola iudicio decerne-

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1194. Ed. Lind. I. (815, 816.)
 πικὰ ἰδρύνετο, ὥς καὶ τὰ ἐξ ἄλλων προφασίων γινόμενα.
 ἐγίνετο δὲ νυκταλωπικὰ τοῖσι παιδίοισι μάλιστα. ὁμμάτων δὲ
 τὰ μέλανα ὑποποίκιλα ὅσα τὰς μὲν κόρας σμικρὰς ἔχει,
 τὸ δὲ ξύμπαν μέλαν ὥς ἐπιτοπολύ. μεγαλόφθαλμοι δὲ μάλ-
 λον, καὶ οὐ σμικρόφθαλμοι, καὶ ἰδυότριχες οἱ πλεῖστοι καὶ
 μελανότριχες.

Γυναικες δὲ οὐχ ὁμοίως ἐπόνθησαν ὑπὸ τῆς βηχὸς, ἀλλ'
 ὀλίγαι τε ἐπυρέτην, καὶ τούτων πάντ' ὀλίγαι ἐς τὸ περι-
 πνευμονικὸν ἦλθον καὶ (816) αὗται πρεσβύτεραι, καὶ πᾶσαι
 περιεγένοντο. ἡτιώμην καὶ τοῦτο καὶ τὸ μὴ ἐξίεται ὁμοίως
 ἀνδράσι καὶ οὐκ οὐδαμῶς ὁμοίως ἀνδράσιν ἀλίσκονται. κυνάγ-
 χαι δὲ ἐγίνοντο μὲν καὶ ἐλευθέρησι δισσχί, καὶ αὗται τοῦ
 εὐηθεστάτου τρόπου. περισσοτέρως δὲ δούλῃσι, ὅσῃσι τε
 ἐγίνοντο βιαίως, καὶ ταχύτατοι ἀπώλλυντο. ἀνδράσι δὲ
 πολλοῖσιν ἐγίνοντο, καὶ οἱ μὲν διέφυγον, οἱ δὲ ἀπώλλυντο.
 τὸ δὲ ξύμπαν οἱ μὲν δυναμένοι καταπίπειν μόνον πάντ'

batur. Nocturnae autem coecitudines ac nyctalopicae affe-
 ctiones firmæ et stabiles erant, velut quæ aliis ex causis
 ortum habebant eaeque pueris maxime fiebant. Oculorum
 vero nigra aliquantulum varia erant, eorum quidem qui
 pupillas parvas habebant. Atque in totum niger ut pluri-
 mum oculus erat. Magnos vero potius quam parvos oculos
 habebant, et plurimi capillis pallis et nigris erant.

Caeterum mulieres non aequè ac viri tussi conflictaban-
 tur, sed paucae etiam febricitarunt, earumque valde paucae
 ad pulmonis inflammationem devenerunt, eaeque grandes
 natu et omnes evadebant. Cujus rei causam esse existima-
 bam, quod non perinde atque viri in publicum prodirent,
 et quod nequaquam pariter ac viri morbis tentantur. An-
 ginae autem liberis quidem duabus obortae sunt, eaeque
 mitissimæ, servis vero exuberabant, et quibus vehementissi-
 mae contingebant, eae etiam celerrime peribant. Viris
 quoque pluribus obtigerunt, atque hi partim quidem eva-
 serunt, partim vero perierunt. In summa iis quidem, qui
 deglutire solum non poterant, mites admodum ac toleratu
 faciles erant. Qui vero praeter haec etiam obscurius lo-

Ed. Chart. IX. [549.] Gœf. II. 1194. Ed. Lind. I. (816.817.)
 εὐήθη καὶ εὐφορα, οἱ δὲ καὶ διαλεγόμενοι πρὸς τοῦτοιςιν
 ἀσαφείως καὶ ὀχλωδέστερα καὶ χροσιώτερα. οἷσι δὲ καὶ φλέ-
 βες αἱ περὶ κρόταφον καὶ αὐχένα ἐπαίροντο ὑποπύνηρα,
 οἷσι δὲ καὶ πνεῦμα ξυνεμετεωρίζετο κάκιστον, οὗτοι γὰρ καὶ
 ἐπεχλαινόντο. ὥς γὰρ γέγραπται, οὕτως αἱ ξυγκλήρῳιαι τῶν
 παθημάτων ἦσαν. τὰ μὲν πρῶτα γεγραμμένα καὶ ἄνευ τῶν
 ὑστέρων γεγραμμένων ἐγένετο, τὰ δ' ὕστερον οὐκ ἄνευ τῶν
 προτέρων. τάχιστα ἐθνησκον, ὅτ' ἐπερὶ γλώσσειαν πυρετώδεις
 εἶγει. τοῦτους οὐδὲ ἀναστάσει πιεζομένους οὐδὲν ἄξιον λόγου
 ὠφέλει, οὔτε γαστρός ταραχὴ οὔτε φλεβοτομή, ὅσα ἐπειρά-
 θην. ἔταμον δὲ καὶ ὑπὸ γλώσσαν, οὓς δὲ καὶ ἄνω ἐφαρμά-
 κευσα. ταῦτα μὲν οὖν καὶ διὰ παντός ἐν τῷ θέρει, ὥς δὲ
 καὶ τὰ ἐπιρὶ γνῆμενα πάμπολλα. πρῶτον μὲν ἐν τοῖσιν αὐ-
 χμοῖσιν ὀφθαλμῖαι ἐπεδήμησαν ὀδυνώδεις.

Αἷματος φλεβῶν στάσεις, λειποθυμία, σχῆμα, ἄλλη ἀπό-
 λη(817)ψις, μοιῶματος ξυστροφὴ, πρόσθεσις, ἐπίδεσις.

quebantur, iis tum molestiores, tum diuturniores fuerunt. Aliquantum etiam malae erant, quibus venae circa tempora et cervicem in tumorem attollebantur. Pessimae vero quibus etiam una spiratio sublimis erat, hi namque etiam incallescabant. Ac veluti scriptum est, ita affectum commercia se habebant. Qui quidem primum descripti sunt, etiam sine posterioribus contingebant: qui vero posterius, non sine prioribus. Celerrime interibant ubi cum febre subinde rigore correpti essent. His neque per medicamenta quae humores suis sedibus submovent, compressis, ullum essatu dignum auxilium allatum est, neque alvi perturbatio neque venae sectio juvit, quae ipse tentavi. Incidi etiam venam sub lingua, et quosdam ex superioribus partibus purgavi. Atque haec quidem etiam omnino aestate contigerunt, veluti quoque quae proruperunt plurima. Ac primum quidem per squalores, lippitudines cum dolore populariter grassatae sunt.

Sanguinem e venis profluentem sistunt, animi deliquium, figura aliorum tendens, venae interceptio, linamentum contortum, appositio, deligatio.

Ed. Chart. IX. [549.] Foes. II. 1194. Ed. Lind. I. (817.)

Ἐβουβωνοῦτο τὰ πλεῖστα, διότι ἡπατίτις. ἦν δὲ καὶ ἀπὸ ἀσθητικῆς κακωθείσης κακὸν σημεῖον, οἷως Ποσειδωνίη.

Οἱ αἱμορραγοῦντες τελευτῶντες οὐκ ἐφίδρωσαν μέτωπον, ἀλλ' οἷα ξυμπετωκότες, καὶ οἱ πνευμαῖαι, καὶ οἱ ὑπὸ ἰδρώτων ὀλλύμενοι ποτηρόν.

Τῶν γαστέρων αἱ εὐφορίαι ταραχὴν φέρουσιν οἷον Ποσειδωνίη, καὶ τὰ θηρία οἷα ἐνεποίει. ἐν τῷ λεπτυσμῷ ἢ περιτάσις πρὸ τῆς τελευτῆς, καὶ ὁ ὀμφαλὸς πρόσμικτος εἰλκυσθῆ αὐτῇ, καὶ οὐλῶν ἐφελκώσιες τῶν ἐπιόντων ἐπὶ ὁδόντι.

Ὅτι πολλὰ περὶ ἐκάστου ἔστιν ὁρθῶς ἐντελεσθαι, τὰ μὲν ταῦτα δυνάμενα, τὰ δὲ οὐ· οἷον ἐστὶ τὰ τοιάδε, διαχυθῆναι, ἐπιλυθῆναι καὶ ἔξαχθῆναι καὶ σκληρυνθῆναι καὶ πεπανθῆναι, καὶ ὅπου κλίνειν διώσασθαι. τοὺς ἀτολμέοντας δέον μεταβολῇ ἀνεγείρειν κατανεναρκωμένους, ἃ ὑστεραίουσιν.

Glandularum tumores maxima ex parte suboriebantur, quod jecoraria vena affecta esset. Quod si ab arteria male affecta fierent, malum signum erat, quale quid Posidoniae contigit.

Qui sanguinis profluvio vitam cum morte commutabant, tenuem circa frontem sudorem non habuerunt, sed similia iis, quibus moles corporis concidit, passi sunt. Quin et anhelatores et qui cum sudoribus peribant, male habuerunt.

Considerandum est ventres quosdam perturbationem facile ferre, quale quid in Posidonia visum est. Quin etiam videnda fuerant quatenus interaneorum animalia inducerent. In extenuatione circumtentio ante obitum facta est, et umbilicus prominens ipsi est exulceratus, et gingivarum dentibus instantium exulcerationes affuerunt.

Videndum quoque est multa de unoquoque recte praecipere posse, partim quidem eadem facultate, partim vero minime, qualia sunt ejusmodi, diffundi, dissolvi, educi et indurari ac maturari. Considerandum etiam ubi opus est timidos a lecto protrudere et mutatione excitare, torpentes, ad ea quae cunctanter agunt.

Ed. Chart. IX. [549.] Foss. II. 1195. Ed. Lind. I. (817. 818.)

|| Ὑδατώδεις θῦσσον τάμνειν, φθίνοντας καίειν αὐτίκα, πρίειν κεφαλὴν, τα τοιαῦτα τῶν ὑδατουμένων μὴ ψάσειν ἥτρου μηδὲ τῶν ἔσω, ὅμοιον γὰρ τοῖσι πολλοῖσι γούνασι.

Τὰ παρὰ καρδίην Ξειάρχω, καὶ θερμὸν ἄλλες εὐπνεῖν, καὶ τὸ ἔλκος ἀντὶ τῆς κενώσεως θάλλπειν ἀρχῇθεν.

Φωνὴ οἷη γίνεται ὀργιζομένοισιν ἢν τοιαύτη ἢ μὴ ὀργιζομένη φύσει ἢ, καὶ ὕμματα οἷα ἂν ἢ φύσει ταραχόμενα οἷα ὅταν ὀργίζονται οὐ μὴ τοιοῦτοι, καὶ τᾶλλα κατὰ λόγον τῶν νόσων, οἷον τὸ φθινώδες ποιεῖ τὸ εἶδος, ἢν (818) τοιοῦτος φύσει ὑπάρξῃ, ἐς τοιοῦτον νόσημα παρέσται, καὶ τᾶλλα οὕτως.

Αἱ βῆχες κοπιώδεις καὶ ἄπτονται τῶν σιναιρῶν, ἀτὰρ καὶ μάλιστα ἄρθρων. ἀτὰρ καὶ ἐν τοῖσι κοπιώδεσι πυρετοῖσι βῆχες ξηραὶ γίνονται, αἱ ξηραὶ βῆχες ἄρθρα στηρίζουσι ξὺν πυρετῷ, ἢν ἐγκαταλίπονται.

Τὰ πνεύματα τοῖσι φθινώδεσι τὰ ὄσμημα κακὸν, καὶ

Aqua inter cutem laborantes cito incidere oportet, tabescentes confestim urere, caput secare. At ista in aqua intercute suffulsi animadvertenda sunt, ne cujus venter aut interiora ferro contingantur. Perinde enim ac in multis genibus accidit.

In affectibus circa os ventriculi, perinde ac Xenarcho contigit, sufficienter calidum inspirare convenit, et evacuationis loco ulcus ab initio calidis fovere.

Considerandum qualis vox est iratis, num talis non irato a natura fuerit. Atque oculi quales a natura fuerint, num turbulenti, quales habent cum irascuntur, qui tales non sunt, caeteraque id genus pro morborum ratione, velut si quis tabificam formam inducit, num talis a natura aeger fuerit, ut in hunc morbum incurrat, caeteraque huiusmodi.

Tussis quae lassitudinis sensum inducant, etiam partes laesas, sed et praecipue articulos contingunt. Quin etiam in febribus cum lassitudinis sensu tussis siccae sunt, quae si intus relinquuntur, una cum febre in articulos firmanter.

Tabescentibus ac non parientibus spiratio obscura mala

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1195. 1199. Ed. Lind. I. (818.)
τῇσι ἀτόκοις, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα ἀπὸ τῆς αὐτῆς κατα-
στάσεως.

Τοῖσι φθίνουσι τὸ φθινόπωρον κακὸν, κακὸν δὲ καὶ
τὸ ἔαρ, ὅταν τὰ τῆς συνῆς φύλλα κορώτης ποσὶν ἴκελα ᾖ.

Ἐν Περίθῳ ἦρος οἱ πλεῖστοι, ξυναίτιον βῆξ χειμερινὴν
ἐπιδημήσασα καὶ τοῖσιν ἄλλοις ὅσα χρόνια. καὶ γὰρ τοῖσιν
ἐνδοιαστοῖσιν ἐβεβαίωσαν. ἔστι δ' οἷσι τῶν χρονίων οὐκ
ἐγένοντο, οἷον τοῖσι τὰς νεφρτικὰς ὁδύνας ἔχουσιν. ἀτὰρ
καὶ τοῖσιν ἄλλοις, οἷον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος πρὸς ὃν ὁ
κυνίσκος ἤγαγέ με.

Τῶν ὁδυνῶν καὶ ἐν πλευρῇσι καὶ στήθει, καὶ τοῖσιν
ἄλλοις τὰς ὥρας εἰ μέγα διαφέρουσι καταμαθητέον, ὅτι
ὅταν βέλτιον ἴσχωσιν, αὐτὶς κάκιον ἴσχωσιν οὐκ ἀμαρτάν-
οντες.

|| [Τμήμα ὀγδοόν.] Ἐν τῇσι μακροῖσι δυσεντερήσιν
αἱ ἀποσιτίαι κακὸν, ἄλλως τε καὶ ἡν ἐπιπυρετήσωσιν.

et quaecunque alia ejus est generis ex eadem constitutione
proveniens.

Autumnus tabidis malus. Ver quoque etiam malum,
cum ficus folia cornicis pedibus similia fuerint.

In Perintho vere plurimi tabe laborarunt. Cujus rei
simul in causa fuit tussis per hiemem populariter grassata,
ac in quibusdam morbi qui diutius traxerunt. In his enim
qui ambigue se habebant, tabem confirmarunt. Interdum
quoque in quibusdam diuturnis morbis tabes non fiebant,
velut in his qui renum doloribus conflictabantur. Quin et
quibusdam aliis idem contigit. In quorum numero ille ex-
titit, ad quem me Cyniscus deduxit.

In doloribus laterum, pectoris, aliarumque partium,
tempora num multum inter se differant, animadvertendum,
quando nimirum melius aut rursus peius habeant, nihil in
hoc delinquentes.

[Sectio octavo.] In diuturnis intestinorum difficul-
tibus ciborum fastidia mala, idque maxime si febris acces-
serit.

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1199. Ed. Lind. I. (818, 819.)

Τὰ περιμάθαρα ἔλκεα κακοήθια.

Ὅσῳ ἄλγουντι ἀναδρομή ἐς τὸ πλευρὸν, καὶ ἐκφύματα ἃ σήψ καλεῖται.

Τὰ νεφριτικά οὐκ εἶδον ὑγιασθέντα ὑπὲρ πενήκοντα ἔτια.

Τὰ ἐν τοῖσιν ὕπνοις παροξυνόμενα, καὶ ὅσοις ἄρρεα περιψύχεται, καὶ ἡ γνώμη ταράσσεται, καὶ τὰλλα ὅσα περὶ ὕπνον τοιαῦτα καὶ οἷσι (819) τὰναντία.

Ὅσῳ μὲν οὐδὲν εἶσω τοῦ τεταγμένου χρόνου ἐκάστης, τὰ τιττόμενα ἀπόγονα γίνεται.

Τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν οἷσι μῆσὶ γίνεται.

Ἐπόνοια ἐν περιόδοισιν ὅτι ἐν ἐπὶ κινεῖται, ἐν τριπλασίῃ τελειοῦται, καὶ ὅτι ἐν ἐννέα κινεῖται, ἐν τριπλασίῃ τελειοῦται.

Καὶ ὅτι μετὰ γυναικεία τὰ δεξιὰ, τὰ δ' ἀριστερὰ γάσκων, ὑγρότης διὰ τῶν ἀπιδόντων διαίτης ἔτηρῃ.

Ulcera undiquaque glabra, maligna.

Lumborum doloris ad latus recursatio, et tubercula putrida, quae σήψ dicuntur, malo sunt.

Renum vitia supra quinquagesimum annum sanata non vidi.

Animadvertenda sunt quae per somnos ingravescent, et quibus extrema perfrigescent, mensque perturbatur, caeteraque id genus quae per somnos eveniunt, et quibus contra accidit.

Quibus certe nihil intra statutum pariendi tempus accidit, iis singulis vitales partus existunt.

Quae gestationis tempore apparent in quos menses incidant videndum.

Labores certis temporum circuitibus fiunt, et quicquid septuaginta diebus movetur, ter iisdem in sese ductis perficitur, et quicquid nonaginta diebus movetur, ter iisdem in sese ductis perficitur.

Animadvertendum etiam quod post menstruas purgationes uteri tum dextra tum sinistra dehiscunt, quodque humiditas, quae per ea quae prodeunt satis indicatur, siccissimam victus rationem desiderat.

Ed. Chart. IX. [549.] Fœf. II. 1199. Ed. Lind. I. (819.)

Ὅτι δὲ τὸ θαῦσον διακριθὲν κνηθὲν αὐθις αὔξειται
βραδύτερον.

Ἐπὶ πλείονα δὲ χρόνον οἱ πόνοι τρίτῳ, πέμπτῳ, ἐβδό-
μῳ, ἐνάτῳ μηνί, δευτέρῳ, τετάρτῳ, ἕκτῳ.

Τὰ ἐκ μικροῦ πινακιδίου σκεπτέα.

Διατα γίνεται πλησμονῇ, κενώσει, βρωμάτων, πομά-
των, μεταβολαὶ τούτων οἷα ἐξ οἶων ὥς ἔχει.

Ὅδμαι τέρπουσαι, λυποῦσαι, πμπλῶσαι, πειθόμεναι,
μεταβολαὶ ἐξ οἶων οἷως ἔχουσι.

Τὰ ἐσπίπτοντα, εἰσιόντα ἢ ἐξιόντα πνεύματα ἢ καὶ
σώματα.

Ἀκοαὶ κρείσσονες, αἱ δὲ λυποῦσαι.

Καὶ γλώσσης ἐξ οἶων οἷα προσκαλέται.

Πνεῦμα τσαύτη θερμότης, ψυχρότης, παχύτης,
λεπτότης, ξηρότης, ὑγρότης, πεπληρωμένον, μείον τε

Quodque qui celerius efformatur foetus ac movetur,
rursus tardius incrementum accipit.

Labores ut plurimum uterum gerentibus tertio, quinto,
septimo et nono mense contingunt. Item secundo, quarto
et sexto.

Quae ex parva tabella desumpta consideranda sunt.

Victus ratio ciborum ac potuum repletionem ac vacua-
tionem constat, eorumque mutationes, dum ex aliis in alia
fiunt, prout se habeant, considerandae.

Odores partim oblectantes, partim offendentes, quidam
etiam implentes et obsequentes, eorumque mutationes ex
quibus contingant et qualiter se habeant animadvertendum.

Eos qui irruunt, intrant aut egrediuntur spiritus, aut
etiam corpora contemplari oportet.

Eorum quae sub auditionem cadunt quaedam meliora
esse, quaedam vero offendere, videndum.

In lingua quoque ex quibus quatenam alliciantur vi-
denda sunt.

In aëre considerandum quanta infit caliditas, frigiditas,
crassitudo, tenuitas, siccitas, humiditas, an plenior, an
vero minor et copiosior. In quibus quatenam mutationes et

Ed. Chart. IX. [549.] Foes. II. 1199. 1200. Ed. Lind. I. (819. 820.)
καὶ τὸ πλεῖον, ἀφ' ὧν αἱ μεταβολαὶ οἶαι ἐξ οἷων ὡς
ἔχουσι.

Τὰ ἴσχυοντα ἢ ὁμοῶντα ἢ ἐκσχόμενα σώματα.

Λόγοις, σιγῇ, εἰπεῖν ἃ βούλεται, λόγοις οἷσι λέγει ἢ
μέγα ἢ πολλοὶ ἀνρεκίης ἢ πλαστοί.

|| Τὰ ἀπίοντα εἶδέναι ὅθεν ἤρξατο ἢ ὅπῃ ἐπαύσατο ἢ
ὅσον διεσπᾶτο. χρώματά τε οἷσιν ἢ θερμότητα ἢ ἀλμυρό-
τητα ἢ γλυκύτητα ἢ λεπτότητα ἢ παχύτητα, ὁμαλῶς ἢ
ἀνωμάλως, τὸ (820) σῶμα, τὸν χρόνον, αἱ μεταβολαὶ οἶαι
ἐξ οἷων ἔχουσιν.

ἤρξατο ἔρξιν, οὐκ ἐκράτησε.

Δάκρυα ἐκόντι, ἀέκοντι, πολλὰ, ὀλίγα, θερμὰ, ψυχρά,
πάχος, γεῦσις.

Πύλαον αὐτόθι ἀναχρεμπτόμενον ἢ ἀναβήσσοντα,
ἔμετος.

ex quibus fiunt, quomodoque se habeant animadvertere
oportet.

Quae continent corpora, aut intus continentur, aut
in nobis cum impetu moventur, contemplanda sunt.

Sermonis quoque et silentii habenda est ratio, et dicere
oportet quae velit aeger, videndumque quibus utitur ser-
monibus, sintne magni, an multi, an veri aut ficti.

Quae e corpore prodeunt nosse oportet unde initium
ceperunt, aut ubi cessarunt, quamque sunt divulsa. Colo-
res quoque ex quibus aut caliditatem aut salsuginem aut
dulcedinem vel tenuitatem vel crassitudinem inspicere con-
venit, num vero aequaliter aut inaequaliter in corpore,
quoque tempore eveniant. In quibus omnibus quales muta-
tiones et ex quibus existunt, considerandum.

Contemplandum num eructationem inchoaverit natura,
nec obtinuerit.

Lacrimae considerandae num volenti aut invito vel
multae vel paucae aut calidae aut frigidae emanent. In
quibus etiam crassitudinem et gustum inspicere oportet.

Sputum videndum num ex ore aeger excreet, num
vero tussi aut vomitione rejiciat.

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1200. Ed. Lind. I. (820.)

Ἡλίου θάλλπος, ψυχός, τέγξις, ξηρότης, μεταβολή διὰ
οἷα, ἐξ οἷων, ἐς οἷα ἔχει.

Πόντοι, ἀργαίαι, ὕπνοι, ἀγρυπνίαι.

Τὰ ἐν ὕπνῳ ἐνύπνια, κοῖται, καὶ ἐφ' οἷσι καὶ ὑφ' οἷων.

Καὶ τῆς γνώμης ξύννοια αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, χωρὶς τῶν
δεγάνων καὶ τῶν περηγμάτων, ἄχθεται καὶ ἥδεται καὶ φο-
βεῖται καὶ θαρσέει καὶ ἐλπίζει καὶ ἀδοξέει. ὅλον ἢ ἱππο-
θόου ἢ κοῦρος, τῆς γνώμης αὐτῆς καθ' ἑωυτήν, ἐπίστικμος
ἐοῦσα τῶν ἐν τῇ νοήσῃ ἐπιγενομένων.

Ἡλικίην μὲν ἡλικίης, καὶ ἢ πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ
δέοντος. ὅλον εἰ παρελύθη ἐν χειμῶνι καὶ γέροντι τὴν ἡλικίην
ἢ νηπίῳ, καὶ θερίης ἢ πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ δέοντος
ἀδύοντων ἐκβολαί. τριγῶν φύσεις, γόνος τὸ μᾶλλον καὶ ἥσσον,
τριγῶν αὐξήσεις, παχυσμός, κρατυσμός, μινύθησις.

Solis aestus, frigus, humectatio, siccitas consideranda
sunt. Mutatio quoque per quae, ex quibus et ad quāenam
se habeat.

Labores etiam, otia, somnos, vigilias in consideratio-
nem adhibere oportet.

Quin etiam quae in somno fiunt et in somnia videnda
sunt, deinde cubilia quoque, in quibus decumbunt et ex
quibus transferuntur.

Mentis quoque intelligentia videnda est, ut per se ipsa
constat, citra instrumenta et res externas, an tristitia aut
gaudio, an metu aut confidentia, an spe aut animi abje-
ctione tentetur. Velut Hippothoi puella, quae mente per
se constabat et eorum quae in morbo contingebant optime
gnara erat.

Aetatem quidem ab aetate distinguere oportet et num
prius aut posterius quam convenit quid contingat. Velut
si quid hieme resolutione tentatum sit et aetate senili aut
puerili et aestate aut prius aut posterius quam conveniat.
Dentium eruptiones, capillorum exortus, feminis ejectio
major aut minor, pilorum incrementum, crassitudo, robur,
imminutio.

HIPPOCRATES TOM. III.

Rr

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1200. Ed. Lind. I. (820. 821.)

Τὸ ξυγγενές, καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ, ὅσῳ μᾶλλον καὶ ἧσσον.

Τοῦ ἔτεος ἡ ὥρη ἐν ᾗ τε καὶ πρωΐτερον ἢ ὀψίτερον, ἡ ὥρη ἐν ᾗ ἐγγύιται ἐπομβρος ἢ ἀρχμηρὴ, ψυχρὴ ἢ θερμὴ, νήνεμος ἢ ἐπάνεμος, καὶ οἷων ἀνέμων. τῆς ὥρης ἐν ὁρχῇ ἢ μέσῃ ἢ ἐσχάτῃ, ἢ διὰ παντός, παροισχόμενης ἢ παρεούσης.

Ὡρὴ τῆς νόσου, ὁ χρόνος, τὰ ἐπιγινόμενα, αἱ περίοδοι καὶ τῶν περιόδων αἱ μείζονες, καὶ αἱ διὰ πλείονος, αἱ ἐπιδόσεις, καὶ ἡ τῆς ἄλλης νόσου ἐπίδοσις. ἡ (821) γάλασις, ἡ ἀκμή, καὶ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧσσον ἀποτελέουσα, καὶ ὅτε, καὶ ὁποῖως καὶ ἐν οἷῳ ὥρῃ καὶ ἡλικίῃ.

Τῶν ἐπιδημιουσέων νόσων οἱ τρόποι καὶ εἴ τις τῶν ὁρχομένων ἄρξαιτο ἀνήμετος, οἷον ἢ πύοντες τι κατισχύοντες ἢ βραχὺ καθαιρόμενοι.

Quod cognatum est et quod per sese constat, et quo major aut minor inest cognatio, contemplari oportet.

Anni quoque tempestas consideranda est, quae maturior aut serior contingit, et quae assiduis imbris madens aut impense licca extitit, frigida aut calida, ventis carens, aut quibus ventis perlata. Videndum quoque, num ista temporis initio aut medio aut fine aut assidue aut jam praeterito aut adhuc praesente contingant.

Morbi etiam horam et tempus contemplari oportet, et quae in morbis accidunt, circuitus, ex hisque quinam majores et quinam longiores et incrementa. Totius quoque morbi incrementum aut remissio aut vigor et quod magis quodque minus confecerit, et quando et quam ratione et quam hora et aetate in considerationem adhiberi a sunt.

Populariter grassantium morborum inspicienda natura est, ac si quis eorum sine vomitu initium sumpserit, veluti an post epotum medicamentum alvus quibusdam fistatur, an parum purgetur.

Ed. Chart. IX. [549] Foes. II. 1200. 1201. Ed. Lind. I. (821.)

Πυρετώδεις ἴσως οἱ ἐκλευκοί, ὧν καὶ χεῖλεα, οἷος ὁ τρώπος, οἱ χρόνοι.

Τὸ σῶμα, ἔργον, ἐς τὴν σκέψιν ἄγειν, ὅψις, ἀκοή, ῥίς, ἀφή, γλῶσσα, λογισμός.

Καταμανθάνειν τὰ ἐν τοῖσι βλεφάροισι τοῖς ἄνω καταλειπόμενα οἰδήματα, τῶν ἄλλων περισσυναινομένων ὑποστροφαι. ἐν δ' ἄκρῳ ὑπέρυθρα σκληρὰ, καὶ πάνυ τούτοις γλίσχρα, καὶ ἀνιστάμενα, καὶ ἐνεχόμενα ἐν τούτοις, οἷον Φαρσάῳ Πολυμήδα.

Τὰ καταφθηνύμενα οἰδήματα ἢ πελιώματα ἢ ἐπ' ὀφθαλμiais ἢ ἔλκεσιν. ἀλλὰ γὰρ τὰ ἐκ τῶν φυημάτων καὶ ἐμψημάτων καταφερόμενα.

|| Ὅτι σημεῖον ἀμφίδμητον στρόφοι περὶ τὸν ὀμφαλόν, καὶ ὀδύναί ἐστιν ὅτ' ἀπὸ πράσων, αἰτᾶρ καὶ ἀπὸ σκορόδων τούτοιςιν ὕστερον.

Ἐρυσίπελᾶς τ' ἐστὶν οἷσιν ἀπὸ τραχήλου, καὶ περὶ

Forte etiam considerandi sunt exacte albescentes si febricitent, quorum etiam labra inspicere oportet, quale quoque febris genus et tempora.

Corpus quoque et actio in considerationem adhibeatur, tum visio, auditio, tactio, nasus, lingua et ratiocinatio

Tumores in superioribus palpebris relictos considerare oportet. Aliis namque circum gracilescentibus morborum reversiones denunciantur. Videndae quoque sunt palpebrae, quae in extremitate aliquantulum rubescunt et indurantur, atque inter eas maxime glutinosae, extumescences, quaeque in his continentur, quale quid Pharsalo Polymedae contigit.

Tumores prorumpentes aut livores, in lippitudinibus aut ulceribus considerandi sunt. Quin etiam quae ex tuberculis aut suppurationibus deferuntur inspicere oportet.

Uteros affectos indicabunt tormina circa umbilicum et dolores, qui interdum a porro, quin etiam et ab alio his postea contingebant.

Nonnullis etiam erysipelas a cervice ortum duxit, eo-

Ed. Chart. IX. [549.] Fœf. II. 1201. Ed. Lind. I. (821. 822.)
ταῦτα ἐν προσώπῳ ἐκρίνεται, τὰ μέλανα καὶ οἷσι τραχήλοι
κακὰ, καὶ εἰ φλύκταιται κακὰ, καὶ οἷσι ταρακτικά.

Ὁ μελαγχολικὸς ὁ ἀδάμαντος ἀπὸ πεπλίων πλειόνων
ἡμεσέ ποτε μέλανα, ἄλλοτε ἀπὸ κρομμύων.

Οἱ πυρετοὶ, ἐν οἷσιν ἐφελκοῦται χεῖλεα ὥσως διαλιπόντες,
καὶ τριταίοισι ψύξεις, οἱ δὲ περικαεὲς αὐτίκα πρὸς τὴν χεῖρα
λυόμενοι αἰεὶ.

Οἷον ἔρεστιν ἐν τοῖσιν ἄρθροισι σκεπτέον, ἥρα οὐκ
ἐμπνοῦνται.

Ἔθος δὲ ἐξ οἷων ὑγιαίνομεν, διαίτησι, σκέπησι, πό-
(822)νοισιν, ὕπνοισι, ἀφροδισίοισι, γνώμῃ.

Ὅπως τὰς νόσους, ἀπὸ τινων τινὰ σχήματα, ἐφ' οὓς
τόπους ἐγράποντο, ἤρχοντο, παρῆσαν, ἐπαύσαντο.

Ἐν οἷσιν ἀκρατὴς φοβερὸς.

Τὰ ἐναντία ἐν τῇ νόσῳ διαιτήματα.

demque fere tempore in facie judicabatur. Nigra quoque
quibus in collo erant, mala, tum etiam si pustulae erum-
pebant, aut quibus alvus perturbabatur.

Atra bile vexatus Adamantus, multo sumpto peplio
interdum nigra vomitione rejecit, quod aliquando etiam a
cepis contigit.

Febres in quibus labra exulcerantur fere intermit-
tunt et tertianis perfrigerationes adfunt. Denrentes vero
statim ad manus contactum semper solutae apparent.

In articulis quale quid inest considerandum, num etiam
suppurationem faciant.

In valetudinis autem ratione consuetudo spectanda est,
in victu, tegumentis, laboribus, somnis, rebus venereis et
animi affectibus.

Considerare morbos oportet, qualiter, ex quibus, quas-
nam formas habeant, ad quos locos conversi sunt, quo
tempore coeperunt, affuerunt, cessarunt.

Videndum in quibusnam in continenti metum injicere
oporteat.

In morbo contraria victus ratio adhibenda.

Ed. Chart. IX. [549.] Foesl. II. 1201. Ed. Lind. I. (822.)

Τὸ εἴφορον, τὸ δύσφορον.

Αἱ διαίται ὅσον γινῶται, μὴ ἐξειδῆσαι, συμφοραὶ γὰρ
πολλαί.

Ἀγαθοῖσιν δὲ ἱητροῖσιν αἱ ὁμοιότητες πλάναι καὶ ἀπο-
ρίας. ἀλλὰ τὰναντία ἢ πρόφασιν οἶη, ὅτι χαλεπὸν ἐστὶν ἐκ-
λογίσασθαι εἰδότες τὰς ὁδοὺς, οἷον εἰ φοξὸς, εἰ σιμὸς, εἰ
ὑπόξηρος, εἰ χολώδης, δυσήμετος, χολώδης μέλας, νέος, εἰκῇ
βεβιωκώς, ἅμα ταῦτα πρὸς ἄλληλα ξυνομολογήσασθαι χα-
λεπόν.

Ὡς τὸ σπύγγιον ἐπανέδηγνυτο, βηχία ἐκώλυε διαμένειν.

Ὡς ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη διέσεισα, ἐξαίφνης
ὁ πόνος ἐπαύσατο.

Σάτυρος ἐν Θάσῳ παρωνόμιον ἐκαλεῖτο γρουπαλὸν ἡξ,
περὶ ἔτεα ἑὸν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐξωνείρωσσε πλεονάκις.
πρόγῃ δ' αὐτῷ καὶ δι' ἡμέρας πλεονάκις. γενόμενος δὲ
περὶ ἔτεα τριάκοντα φθινώδης ἐγένετο καὶ ἀπέθανεν.

Videndum etiam quod facile et quod aegre aut cum
molestia fertur.

Victus ratio, quoad ejus fieri potest, dignoscenda est.
Hanc enim non penitus perspectam habere calamitatis
plena res est.

Optimis vero medicis similitudines imponunt et diffi-
cultates pariunt. Contraria vero causa efficit, quae qualis
sit consideranda venit. Et sane difficile est curandi viam
ratiocinatione assequi, veluti num acuminato sit capite,
si refinis naribus, si aduncis si biliosus et aegre vomat, si
bile atra praeditus, si juvenis, si negligenter et temere vixe-
rit, de hisque simul inter se convenire est difficile.

Quendam, cui parva fistula rursus rumpebatur, tussi-
culae quiescere non sinebant.

Quendam, cui jecoris fibra in sinus contracta fuit, con-
cussi, et continuo dolor cessavit.

Satyrus in Thaso cognomento Grypalopex, cum vi-
ginti quinque annorum esset, saepius inter dormiendum
feminis profluvium expertus est, eique semen interdum
frequenter promanabat. Cum autem trigessimum annum
fere attigisset, tabe correptus mortuus est.

Ed. Chart. IX. [549.] Foef. II. 1201. Ed. Lind. I. (822, 823.)

Ἐν δὲ Ἀβδήροις ὁ παλαιστροφύλαξ ὁ καὶ Σθενεὺς λεγόμενος, παλαίσας πλείω πρὸς ἰσχυρότερον, καὶ πεσὼν ἐπὶ κεφαλὴν, ἀπελθὼν ἔπειε ψυχρὸν ὕδωρ πολλὸν, μετὰ δὲ ταῦτα ἐκείνης τῆς νυκτὸς ἀγρυπνίῃ, δυσφορίῃ, ἄκρα ψυχρά. τῇ δὲ ὑστεραίῃ εἰσῆλθεν εἰς οἶκον, καὶ τῇ (823) κοιλίῃ βαλάνου προστεθείσης οὐχ ὑπῆλθεν. οὐρῆσε δὲ σμικρὸν, πρότερον οὐδὲν οὐρήκει. ἐς νύκτα ἐλούσατο, οὐδὲν ἦσσαν ἀγρυπνίῃ καὶ δυσφορίῃ, παρέκρουσεν. ἐόντι δὲ τριταίῳ κατὰψυξις ἀκρέων, ἐκθερμανθεὶς ἔδρωσε, πίων δὲ μελίρρητον ἀπέθανε τριταῖος.

Οἱ μελαγχολικοὶ καὶ ἐπιληπτικοὶ εἰώθασιν γίνεσθαι ὥς ἐπιτοπολὺν, καὶ οἱ ἐπιληπτοὶ μελαγχολικοί. τούτων δὲ ἑκάτερον μᾶλλον γίνεται ἐφ' ὁπότερα ἂν ῥεύσῃ τοῦτο τὸ ἀσθένισιμα. ἦν μὲν ἐς τὸ σῶμα, ἐπιληπτοὶ, εἰ δὲ ἐπὶ τὴν διάνοιαν, μελαγχολικοί.

Ἐν Ἀβδήροις Φαέθουσα ἡ Πυθίου γυνὴ ἢ καὶ ἄλλος ἐπιτοκος ἐοῦσα τοῦ ἐμπροσθεν χρόνου, τοῦ δὲ ἀνδρός αὐτῆς

Abderis palaestrae custos quidam Stheneus nomine, cum valentiore multum luctatus et in caput lapsus, digressus, frigidam copiose hausit. Post haec vero nocte illa insomnia, corporis incontinentia et jactatio, ac extremorum frigiditas contigit. Postridie domum ingressus, glande alvo apposita, nihil demisit, paucam autem urinam reddidit, cum antea nullam reddidisset. Sub noctem lotus, nihilominus insania et corporis incontinentia vexatus, deliravit. Tertio vero die extremorum perfrictio adfuit, excalfactus sudavit. Epota autem mulsa tertio die mortuus est.

Atra bile vexati morbo quoque comitali corripī magna ex parte consuevere, et morbo comitali laborantes atra bile divexari. At horum utrumque magis accidit, prout ad alterutram partem morbus inclinavit. Etenim si in corpus, morbo comitali laborant, si vero in mentem, atra bile vexantur.

Abderis Phaëtusa Pythēi conjunx antea per juventam foecunda erat, viro autem ejus exulante diu menses defe-

Ed. Chart. IX. [549.552.] Foesl. II. 1201. 1202. 1206. Ed. Lind. I. (823.824.)
 φυγαδευόντος τὰ γυναικεία ἀπελήφθη χρόνον πολὺν, μετὰ
 δὲ ἐς ἄρθρα πόνοι καὶ ἐρυθρήματα. τούτων δὲ ξυμβάντων,
 τό τε σῶμα || ἠδυνώθη καὶ ἐδασύνθη πάντα, καὶ πόγωνα
 ἔφυσε, καὶ φωνὴ τρηχεὴ ἐγενήθη, καὶ πάντα πραγματευσα-
 μένων ἡμῶν ὅσα ἦν πρὸς τὸ τὰ γυναικεία κατασπᾶσαι οὐκ
 ἤλθεν, ἀλλ' ἀπέθανεν οὐ πολὺν μετέπειτα χρόνον βιώσασα.

Ξυέβη δὲ καὶ Ναμυσίη τῇ Γοργίππου γυναικὶ ἐν Θάσῳ
 τὸ αὐτό. ἐδόκει δὲ πᾶσι τοῖσιν ἡγεροῖσιν, οἷσι μάγῳ ἐνέτυχον,
 μία ἐλπίς εἶναι, ὥς γυναικωθῆναι, εἰ τὰ κατὰ φύσιν ἔλθοι.
 ἀλλὰ καὶ ταύτῃ οὐκ ἡδυνήθη πάντα ποιούντων ἐπελθεῖν,
 ἀλλ' ἐτελεύτησεν οὐ βραδέως.

Ι Π Π Ο Κ Ρ Α Τ Ο Τ Σ Ε Π Ι Δ Η Μ Ι Ω Ν
 Τ Ο Ε Β Δ Ο Μ Ο Ν.

[552] || (824) Μετὰ κῦνα οἱ πυρετοὶ ἐγένοντο ἰδρωδεις,
 καὶ οὐ περιεψύχοντο παντάπασι μετὰ τὸν ἰδρῶτα, πάλιν δὲ
 ἐπεθερμαίνοντο, καὶ μακροὶ ἐπεικῶς, καὶ δύσκριτοι, καὶ οὐ

cerunt, ex quo postea dolores et rubores ad articulos ex-
 orti sunt. Quae ubi contigerunt, tum corpus virile tum
 universum hirsutum est redditum, barbaeque est enata et
 vox aspera reddita. Sed cum omnia quae ad menses de-
 ducendos facerent tentassemus, non profluxerunt, verum
 haud ita multo post vita functa est.

Idem quoque in Thaso Namysiae Gorgippi conjugi
 contigit. Omnibus autem medicis, cum quibus etiam collo-
 cutus sum, unica spes adesse visa est, ad muliebrem natu-
 ram reduci posse, si menses secundum naturam procede-
 rent. Verum etsi omnia moliremur, huic prodire nequi-
 verunt, sed paulo post mortua est.

HIPPOCRATIS DE MORBIS VULGARIBVS
 LIBER SEPTIMVS.

Post caniculam febres vigeant, in quibus aegri sudo-
 ribus disfluebant, nec penitus a sudore perfrigescebant, sed
 rursus incalescebant, fereque longae erant et difficilem

Ed. Chart. IX. [552, 553.] Foesl. II. 1206, 1207. Ed. Lind. I. (824.)
 πάντ' διψῶδες. ὀλίγοισιν ἐν ἐπτά καὶ ἐννέα ἐπαύοντο, ἄλ-
 λους ια καὶ ιβ καὶ ιδ καὶ ιζ. Πολυκράτει πυρετός καὶ τὰ
 τοῦ ιδρώτος οἷα γέγραπται. ἀπὸ φαρμάκου κάθαρσις κύτω
 σφόδρα καὶ ἐγένετο κατὰ τοῦ πυρετοῦ οὕτως ἥπια, ὥς ἄδη-
 λα καταστῆσαι πλὴν ἐν κροτάφοισι, καὶ τὰ ιδρώτια πρὸς
 δεξιὴν, περὶ κεφαλὴν, τράχηλον, στήθεα. εἴτ' αὐθις καὶ ἐς
 ὕλην κοιλίην, καὶ πάλιν ἐπεθερμαίνεται. περὶ δὲ τὰς ιβ καὶ
 τὰς ιδ ἐπέτεινεν ὁ πυρετός, καὶ ὑποχωρήσεις βραχέαι, ἐμφή-
 μαι δὲ μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐχρήσατο. περὶ δὲ τὰς ιε ἀλγή-
 ματα γαστροῦ κατὰ σπλῆνα καὶ κενεῶνα ἀριστερόν. Θερμῶν
 πρόσθεσις ἦρσεν ἢ ψυχρῶν ξυνέφερον κλύσματι μαλθακῷ
 χρησαμένῳ, ἔληξεν ἡ ἐδύνη. [553] τὸ αὐτὸ δὲ καὶ Κλεοκύ-
 δεϊ ξυνήνεγκε πρὸς ἐδύνην ὁμοίως ἔχουσαν καὶ πυρετόν.
 || περὶ δὲ ιστ ἡπιώτεραι αἱ θέρμαι ἐδόκουν εἶναι, καὶ ὑπο-
 χωρήσεις ἀκρότου χολῆς, καὶ ἡ διάνοια θρασυτέρη. πνεῦμα
 δὲ μέτριον, ἔστι δ' ὅτε καὶ ἄλλες ἐλκύσας πάλιν ἀθρόον

habebant judicationem, neque admodum sitim adferebant.
 Paucis vero septimo et nono die desinebant, quibusdam
 etiam undecimo, decimoquarto et decimoseptimo. Poly-
 cratem febris et sudor qualis descriptus est invasit. Ex
 medicamento purgatio per alvum multa et febris adeo le-
 vis erat, ut obscure praeterquam in temporibus consiste-
 ret. Sub vesperam parvi sudores circa caput, cervicem,
 pectus, deinde statim etiam per totum ventrem exorti sunt,
 rursusque incaluit. Ad duodecimum vero et decimum
 quartum diem febris intendebatur, et paucae erant alvi
 ejectiones. Post purgationem forbitionibus usus, sub deci-
 mum quintum diem ventris dolores ad lienem et lateris
 sinistri inanitatem prehenderunt, qui postquam calida ad-
 mota minus quam frigida conferrent, molli per clysterem
 infuso cessaverunt. Idem vero etiam Cleocydi ex dolori-
 bus et febre eodem modo laboranti contulit. Circa autem
 decimum sextum calores remissiores visi sunt, et alvi de-
 jectiones sinceram bilem demittere, mensque ferocior. Spi-
 ratio autem moderata, interdum vero ubi abunde attraxif-

Ed. Chart. IX. [553.] Fœf. II. 1207. Ed. Lind. I. (824, 825.)
 ἔξεπναι, ὥσπερ ὑπ' ἀπνυχίης ἢ ὡς ἂν διὰ (825) πνίγους
 πορευθεὶς ἐν σκιῇ καθεζόμενος ὅστις ἀναπνεύσας. τῇ δὲ οὖν
 εἰς ἐσπέρας καθεζόμενος ἐς δίδρον ἠψύχῃσιν, καὶ ὕψωτος
 πούλιν χρόνον, καὶ ἀναίσθητος ἔκειτο. μελικρήτου μόγιν
 κατεδέξατο. ξυττεῖων τὰς ἐν τῷ τραχήλῳ ἴσας, ὡς κατεξ-
 ραμένης τῆς φάρυγγος καὶ τῆς πάσης ἀδυναμίας παρεούσης.
 μόγιν γοῦν ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο καὶ θέρμαι ἠπιοτέραι. μετὰ
 ταῦτα ἐπαύσατο δευτέρῃ καὶ εἰκοστῇ. Πυθοδώρῳ περὶ τὸν
 αὐτὸν χρόνον πυρετὸς ξυνεχής. ὀγδοαίῳ ἰδρώς ἐγένετο, καὶ
 πάλιν ἐπεθέσθη. ἡ πάλιν ἰδρώς. ἡβ' ἐρύσθησιν χυλὸν καὶ
 μέχρι ἰδ' ὀδῆλος ἦν. ἐν κροτάφοισι δὲ ἦν, ἄδιψος δὲ, καὶ
 αὐτὸς ἑωυτῷ ὑγίης ἐδόκει εἶναι, ἰδρωτὲς ἐγίνοντο ἐκάστης
 ἡμέρας. ἐν δὲ τῇ ιε ζωμίων νεοσσῷ ἑυφῶν ἡμεσε χολήν, καὶ
 κοιλίῃ κάτω ἐξεταράχθη, καὶ ὁ πυρετὸς παρωξύνθη. πάλιν
 ἔληξε, καὶ ἰδρωτὲς ἐγίνοντο πολλοὶ, καὶ τὸ σῶμα πᾶν περι-
 εφυγμένον πλὴν κροτάφων, σφυγμὸς οὐκ ἔλιπεν. ἐδόκει δὲ

set, rursus confertum expirabat, tanquam animo deficiens
 aut velut qui per aellum iter confecit in umbra defidens
 respirare solet. Sub decimumseptimum igitur diem ad ve-
 speram in sella residens in animi deliquium incidit, diu-
 que sine voce ac sensu jacuit, et paucam aquam mullam
 vix sumpsit velut resiccatis faucibus colli fibras distendens,
 et prorsus viribus exolutis, vix tandem ad se rediit et
 calores remissiores erant. Demum secundo et vigesimo die
 morbus desit. Circa idem fere tempus Pythodorum febris
 assidua prehendit, octavo sudor exortus, rursusque inca-
 luit. Decimo iterum sudor, duodecimo forbitiunculam ex
 hordeo sumpsit. Ad decimumquartum usque diem febris
 obscura fuit, in temporibus tamen aderat, sine siti erat et
 sanus sibi esse videbatur. Quotidie sudores effluebant.
 Decimoquinto vero die post forbitionem ex pulli jure,
 bilem vomitione rejecit et alvus deorsum est commota, fe-
 bris exasperata, rursus desit, sudores multi disfluebant,
 totumque corpus praeter tempora perfrigeratum sentieba-
 tur, pulsus non deficiebat. Videbatur autem modico tem-

Ed. Chart. IX. [555.554.] Foes. II. 1207. Ed. Lind. I. (825.826.)
 κοπᾶσαι ὀλίγον χρόνον, ὥς δόξα ἐπιθερμαίνειν. καὶ ἤδη ἀπο-
 γενομένη σιτίων συχνὸς ἡμέρας καὶ ἀριστήσαντι πολὺς ἦν
 ὁ πυρετός, καὶ πρὸς τὴν ἐσπέρην παραλήρησις προσιόντι
 ἅμα καὶ ὕπνῳ. εἶχε γοῦν ἤδη ξυνεχῆς καὶ ἰσχυρὸς, ὅτε μὲν
 μίαν, ὅτε δὲ δύο τίκτας ἄγρυπτος, τὸν δὲ λοιπὸν ἅπαντα
 χρόνον κατακορῆς ὕπτος ἐγείρειν ἔργον, καὶ παραλήρησις ἐν
 τῷ ὕπνῳ, καὶ εἴποτε ἐξ ὕπνου ἐγερθείη, μόγις αὐ(826)τὸς
 ἑωυτοῦ. ἄδιψος, καὶ τὸ πνεῦμα μέτριον. τοιοῦτον δὲ εἶότε
 οἷον Πολυκράτει. γλῶσσαι οὐκ ἄχρως, μετὰ δὲ ἐβδόμην τῆς
 ὑποστροφῆς χυλοὶ προσεφέροντο. μετὰ δὲ τῷ σιτίῳ περὶ τὰς
 πρώτας ἔξερύγμει καὶ ἀπῆμει. ἔστιν ὅτε μετὰ ποτοῦ ὑπόχο-
 λον ἀνευ ἄσης ἕως κάτω ἐλύθη ἡ κοιλία. ἰδρωτές ἐξ οὗ
 ὑπέστρεψεν ἐξέλιπον, εἰ μὴ τις ὅσον ὡς ση[554]μεῖον περὶ
 μέτωπον. γλῶσσαι ἐκ τοῦ ὕπνου, εἰ μὴ διακλύσαιτο, ὑπότρου-
 λος ὑπὸ ξηρότητος καὶ ῥήγματα περὶ αὐτὴν ἐλκείων καὶ ἐν
 χεῖλει τῷ κάτω καὶ παρ' ὀδόντας μικραὶ ὑποχωρήσεις. περὶ

pore quieviffe, ita ut sibi incalescere videretur. Vigesimo quarto die, ubi jam per multos dies cibos gustasset et prandus esset, febris erat multa et sub vesperum una cum somno delirium. Jam igitur febris detinebat assidua et vehemens, interdum quidem unam, interdum vero duas noctes pervigil erat. Omni vero deinceps tempore tam abunde somnus suppetebat, ut aegre excitaretur, in somno delirium aderat et si quando ex somno excitaretur, vix sibi constabat, non sitiebat, spiratio moderata, atque interdum qualis Polycrati, lingua colore tincta erat. Post septimum vero recidivae diem ptisanæ succus exhibebatur, post decimumquartum cibus, primis septem diebus eructabat ac revomebat interdum cum potu biliosum quiddam citra nauseam, donec alvus deorsum soluta est. Ex quo recidivam passus est, sudores defecerunt, nisi si quis adeo paucus circa frontem erupit, vix ut ullam de se significationem ederet. Lingua ex somno nisi collueretur, prae siccitate aliquantulum balbutiebat, in eaque ulcera rumpebantur, et in labro inferiore ac gingivis dejectiones pau-

Ed. Chart. IX. [554.] Foesl. II. 1207. 1208. Ed. Lind. I. (826. 827.)
 ιε ὡς ὑπέστρεψε πυκνότεραι καὶ γλωσσοειδές, τὸ ἀπὸ τῶν σι-
 δίων ἔπαυσεν αὐτὰς, οἷμα οἷα τὰ πολυχρόνια, ὑπὸ δὲ τὸν
 τελευταῖον χρόνον ἄλγῃμα στήθεος καταπίνουν τὸ ποτόν,
 καὶ ἡ χεὶρ ἐπὶ τῷ στήθει, κύμιον καὶ ὥς ἐν ὑφαιμένοι κα-
 τέστη, ἡ γλωσσο δὲ τὸ μακρὸν ἐκνήγε. ἡ ἀπὸ τῆς α περὶ
 ἀρκιότρον ἰδρώτια κατ' ὄσφυν καὶ στήθεα βραχέα, καὶ τὸ
 σῶμα περιεψύχετο πλὴν κροτάφων ὀλίγον χρόνον πάνυ. πρώτη
 καὶ ἡ ἐλάσσε, καὶ β οὐκ ἔλαβεν. ὁ Ἐρατολίου περὶ φθι-
 νοπωρίην ἰσημερίην δυσεντερικὸς ἐγένετο, καὶ πυρετὸς εἶχε.
 τὰ ὑποχωρήματα ἦν χολώδεια, λεπτά, πολλὰ καὶ ὑφαίμα με-
 τρώς. ἡ δὲ ὀδύνη τῆς γαστρὸς σφοδρὴ, ὀρθόποτέσαντι δὲ
 καὶ γαλακτοποιήσαντι ἐν γάλακτι πεπυρωμένῳ μειωώτερα
 ἐγένετο τὰ ἄλγῃματα καὶ ὑφαίμα. τὰ δὲ χολώδεια παρηκολού-
 θει, καὶ ἀναστάσεις πυκναὶ καὶ ἀπο(827)νότεραι, τὸ δὲ
 πυρετὸν ἐδόκει ἀρρώστέοντι καὶ τοῖσι πολλοῖσιν || ὅλως μὴ
 εἶναι διὰ παντός τοῦ χρόνου μετὰ τὴν πρώτην ἐξ ἡμέρας.

cae erant, ad decimumquintum a recidiva diem crebriores
 et glutinosae, quae ex malicorii decocto sedatae sunt, uri-
 nae quales quae morbi diurnitatem prae se ferunt. Ad
 extremum dum potum deglutiret, pectoris dolor aderat,
 id quod manus pectori admota indicabat, qui cuminum ex
 ovo sorbenti sedatus est, lingua vero laxitatem pertulit.
 Quinquagesimo die a primo, circa arcturum, sudores pauci
 circa lumbos et pectus exorti sunt et corpus totum prae-
 ter tempora, exiguo admodum tempore perfrigescerebat.
 Primo et quinquagesimo remisit, neque de integro prehen-
 dit. Ad aequinoctium autumnale Eratolai puer intestino-
 rum difficultate cum febre correptus est. Alvi recrementa
 biliosa erant, tenuia, multa et aliquantulum ac modice
 cruenta, ventris vero dolor vehemens. Epoto autem sero
 et lacte candentibus calculis immixtis incenso, dolores mo-
 deratiores evadebant et dejectiones subcruentae, verum bi-
 liosae comitabantur, crebrae erant ad desidendum exurre-
 ctiones, minore tamen cum dolore. Post primos autem
 sex dies febricula neque aegrotó neque multis toto morbi
 tempore prorsus adesse videbatur, adeo obscura erat. In

Ed. Chart. IX. [554.] Foesl. II. 1208. Ed. Lind. I. (827.)
 οὕτως ἄθλος ἦν. κατὰ κροτάφους δὲ σφυγμός ἦν, καὶ
 γλώσσα ὑπὸ ξηρότητος ὑπότραυλος καὶ διψώδης μετρίως
 καὶ ἄγρυπνος, ῥυφήμασι δὲ ἤδη ἐχρήτο καὶ οἶνοισι. περὶ τὸ
 εὐνίας ἡμέρας ἤδη ἐγένετο τὰ παρ' οὗς ἐν μέρει καὶ παρ'
 ἑκάτερον σκληρὰ καὶ ἄπεπτα. πάντα ἐμολύνθη, ἰδυνώδεια
 δὲ μετρίως, οὐκ ἀποληγόντων δὲ τῶν ὑποχωρημάτων κατα-
 χόλων τε διὰ παντός εὐνίας, τὴν ἐν τῷ ἀλεύρω βοτάνην
 ῥυφέντι, μετριώτερα τὰ χολώδεια καὶ τὰ ἀλγύμαα ἐγένοντο,
 μέχρι τινός χρόνου. ὕγρὰ δὲ πολλὰ πολλάκις, καὶ ἀπόσιτος
 σφόδρα, καὶ μετὰ πάσης ἀνάγκης προσδεχόμενος. τὰ δὲ τῆς
 θερμῆς καὶ γλώσσης καὶ δίψης τοιαῦτα παρηκολούθει οἷα
 εἴρηται, καὶ ἰδρωτὲς οὐδέν. λήθη δὲ τις τοιαύτη. ἐρωτήσας
 οἱ πύθοιτο σμικρὸν, καὶ διαλιπὼν πάλιν ἠρώτα, καὶ ἔλεγεν
 αὐτοῖς, ὥς οὐκ εἴη εἰρηκώς. καθ' ἑξόμενός τε ἐπελανθάνετο,
 εἰ μή τις ὑπομιμνήσχοι αὐτόν, καὶ αὐτὸς ἑωυτῷ ξυνήδει τὸ
 πάθος, οὐδ' ἠγνόει. πνεῦμα ὅποιον ὑγιάινοντι. ὑπὲρ δὲ τὰς

temporibus tamen pullatio aderat et lingua prae siccitate
 aliquantulum balbutiebat, sitisque moderata erat et infom-
 nia. Sorbitiones vero jam fumebat et vinum. Cum jam
 fere decimumquartum diem attigisset, tumores ad aurem
 utramque sigillatim oborti, duri et crudi omnes sensim
 evanuerunt, moderatos vero dolores afferebant. Non de-
 finentibus autem dejectionibus, sed biliosis usque perseve-
 rantibus, herbam pollinis in modum sorbenti mitiores ad
 aliquod tempus biliosae dejectiones et dolores evaserunt,
 sed liquida multa crebro demittebat, cibos admodum
 averfabatur, neque nisi modis omnibus coactus assimebat.
 Quod ad calorem, linguam et sitim attinet, qualia dicta
 sunt perseverabant, neque sudores ulli apparebant. Ea
 autem erat oblivio, ut ubi de eo quod paulo ante intelle-
 xisset, interrogasset, aliquo post intervallo iterum interro-
 garet, ac velut non prius dictum repeteret. Neque si de-
 sideret recordabatur, nisi a quoquam admonitus, ejusque
 affectionis sibi ipse conficius erat, neque ignorabat. Spira-
 tio qualis per sanitatem. Supra trigesimum vero ad qua-

Ed. Chart. IX. [554. 555.] Fœf. II. 1208. Ed. Lind. I. (327. 828.)
 ἄ μὲχρι τῶν μ ἢ τε ὀδύνη πολὺ ἐπεδίδου τῆς γαστρὸς,
 ὑπὶός τε κατέκειτο, καὶ ἐπιστρέφασθαι οὐδ' ἐπὶ πρὸς ἡδύ-
 νατο. τὸ δὲ εἶναι τὸ ἄλγημα δεινόν, ψωμίζειν ἄλλον δεῖ.
 ἡ δὲ ὑποχώρησις πολὺ(328)λὴ καὶ διακεκομμένη λεπτή, καὶ
 χρώματα οἰνωπὰ ὅσαπερ προσδέ[555]χοιτο, καὶ ὕψαιμα ἔστιν
 ὅτε, καὶ ὁ τόνος τοῦ σώματος ἔκτεξιν ἐσχάτη καὶ ἀδυνα-
 μίᾳ, οὐδ' ἀνίστασθαι ἄλλου ἐπαίροντος ἔτι δυνατός ἦν.
 μέσον δὲ ὀμφαλοῦ καὶ χόνδρου κατὰ ταύτην τὴν καταγωγὴν
 ἀπτομένοι τῇ χειρὶ τοιοῦτος παλμός ἦν, ὅλος οὐδὲ ὑπὸ δρό-
 μου οὔτε ὑπὸ δειμάτος περὶ καρδίην γενηθείη. πίνοντι ὑπε-
 ρφθον, ὡς ἐννέα Ἀττικὰς κοτύλας, ὅνειον ἐπὶ δύο ἡμέρας, χο-
 λωδὴς ἐγένετο σφοδρὴ ἡ κἀθαρσις καὶ ἔληξαν αἱ ἐδύναι,
 καὶ σιτίων ἐπιθυμίᾳ ἐγένετο. μετὰ δὲ ταῦτα βοείου γάλακτος
 ὡς τέσσαρας κοτύλας Ἀττικὰς ὁμοῦ ἔπιεν, κατὰ δύο κνᾶ-
 θους δι' ἡμέρης. πρῶτον ὕδατος τὸ ἔκτον μίγων καὶ μέλα-
 νος οἴνου, καὶ ἀνστήρου μικρὸν, ἐμονοσίτει δέ. ἐσπέσῃν ἄρ-
 τος ὡς ἡμιχοίνικος ἐγκρυφίης καὶ ἰχθυῖδιον πετραῖον ἀπλοῦν,

dragesimum diem usque et ventris dolor multum incref-
 cebat et supinus decumbebat, neque se tantillum convertere
 poterat. Quod autem dolor gravis esset, aliis qui cibum
 in os inderent, egebat. Alvi recrementum multum erat,
 disparatum et tenue, coloris vinosi erant quaecunque assu-
 mebat, interdumque aliquantulum cruenta, corporis vigor
 ad extremam colliquationem et imbecillitatem conversus
 est neque alio sublevante surgere amplius poterat. Quod
 si quis medium umbilicum attigisset, et manum ad cartila-
 ginem illam in pectoris cavo, sub qua os ventriculi delite-
 scit, deduxisset, tanta illic palpitatio inerat, quanta neque
 ex cursu neque ex timore circa cor suscitari queat. Epoto
 per duos dies lacte asinino cocto ad novem heminas Atti-
 cas, biliosa purgatio vehemens extitit, doloresque cessarunt
 et ciborum appetentia oborta est. Postea autem lactis bu-
 buli quatuor circiter heminas Atticas simul ebibit, in dies
 singulos duos cyathos, primum aquae sextam partem, vi-
 nique nigri et austeri modicum immiscens, semel vero ci-
 bum sumebat, sub vesperam panis subcineritii choeniciis

Ed. Chart. IX. [555, 556.] Foef. II. 1208. 1210. Ed. Lind. I. (828, 829)
 ἢ κρεάδιον αἰγός ἢ προβάτου, ἢ δὲ πύσις τοῦ γάλακτος
 ἐπὶ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἄνευ ὕδατος, μετὰ τὰς πρώτας
 δέκα ἡμέρας, οἴνου δὲ ὡς μικρὸν μέλατος μέρος. ἰδρώτιον
 δὲ ἐγένετο μετὰ τὰς ἐβδομήκοντα ἡδὴ ἀπὸ τῆς πρώτης μετὰ
 λουτρον ἐς νύκτα. ὀλιγοποσίῃ δὲ ἐχρητο, καὶ μετὰ τὸ σιτίον
 τῷ ποτῷ ἢ αὐστηροτέρῳ τῆς ἀλωσίμου.

|| Κτησικράτει δὲ τῷ ἐν τῷ ἀλείφῳ μᾶλλον τοῦ αἰγείου
 ὀρόρου ξυνηνεγκεν, ὁδύτης ἐούσης περὶ ὕλην τὴν κοιλίην, καὶ
 πότων, καὶ ἀνασιτάσιος πολλῆς καὶ ὑφαίμου, καὶ ἐπάρματος
 περὶ τοὺς πόδας σχεδὸν ἡδὴ περὶ πέντε καὶ εἴκοσιν ἡμέρας,
 ἐόντα καὶ Ἀδριατῷ ταῦτα. τῷ δὲ Καυεῖου τὸ ὄνειον ἐφθόν.
 (829) [556] τῷ Κύδιος περὶ χειμερινᾶς ἡλίου τροπᾶς ἥγρος
 καὶ πυρετός καὶ ὥτός δεξιῷ ἄλγῃ καὶ κεφαλῆς ὁδύτη.
 τὸ δὲ τοιοῦτον ἄλγῃμα εὐθύς ἐκ μικροῦ παιδίου παρηκολού-
 θει ῥευματώδες, καὶ συριγγώδες, καὶ ἐνοδμον. ἔχον δὲ οὕτω
 τὰ πολλὰ ἀνώδυτον ἦν, τότε δὲ ἡ ὁδύτη ἦν δεινὴ, καὶ ἡ
 κεφαλαλγία δευτεράτῃ ἢ τριταίῃ ἐόντι, χολῆς ἔμετος, ἀνακα-
 θίζόμενῳ ἐγένετο ὑπόχολον γλίσχρον, ὡς ἐξ ὧοῦ ὑπωχρον.

dimidium et pisciculum faxatilem tenuem, aut capri carnis
 et ovillae frustulum. Lactis potus erat ad quadraginta dies,
 post primos decem dies absque aqua, ex vini vero nigri
 modica portione. Post septuagesimum jam a primo diem,
 a balneo sub noctem sudor parvus obortus est. Modico
 potu utebatur, eoque post cibum aut austeriore.

Ctesicrati dolore cum laboribus totum ventrem occu-
 panti, crebraque exurrectione et dejectione aliquantulum
 cruenta, cum pedum tumore, farina lacte subacta magis
 quam serum caprinum contulit. Eadem quoque Adriano
 fere jam per viginti quinque dies contulerunt. At Cae-
 naeae filio lac asininum coctum. Circa brumam Cydis fi-
 lium rigor prehendit et febris, aurisque dextrae et capitis
 dolor. Hic autem auris dolor statim a puero comitabatur
 cum destillatione, fistula et gravi odore. Cumque ita se
 haberet, fere doloris expers erat, sed tunc dolor gravis ad-
 erat et capitis dolor urgebat. Secundo aut tertio die bilis
 vomitione rejecta est, desidenti subbiliosa dejectio extitit,

Ed. Chart. IX. [556.] Foef. II. 1210. Ed. Lind. I. (829.)
 τετάρτη καὶ πέμπτη ἐς νύκτα ὑποπαρελήρει, καὶ ἡ ὀδύνη
 τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ ὠτός δεινὴ, καὶ ὁ πυρετός. ἕκτη ὑπο-
 χύρσις ἀπὸ λινοζώστιος, καὶ ἡ θερμὴ λῆξαι ἐδόκει καὶ ἡ
 ὀδύνη. τῇ ἑβδόμῃ ὡς ὑγιῆς, κροτάφῳ δὲ σφυγμός οὐκ ἔλι-
 πεν, ἰδρωτός οὐδὲν ἐγένετο. ὀγδόῃ χυλοῦ ἐξύφθησεν. ἐς δὲ τὴν
 ἐσπέρην σεύτιλον, καὶ τὴν νύκτα ὕπνος, καὶ σφόδρα ἀνώδυ-
 νος, καὶ τὴν ἐνάτην ἤσθετο πρὸς ἡλίου δυσμός. ἐς δὲ νύκτα
 τῆς κεφαλῆς δεινὴ ὀδύνη καὶ τοῦ ὠτός. ξυνέβαινε δὲ καὶ
 πυρετός. τὸ οὖν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν, ὅποτε μάλιστα
 ποιοίη εὐθὺς ἀπὸ ἀρχῆς. ὅλην δὲ τὴν νύκτα τὴν ἐνάτην καὶ
 τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέρην καὶ τῆς νυκτός τὸ πλεῖον οὐκ ἐπερί-
 τωσκεν οὐθέν, στένων δὲ διετέλει, ἡμέρην δὲ ἐντός ἑωυτοῦ
 ἐγένετο, καὶ αἱ ὀδύναι ἔληξαν καὶ τὰ τῆς θερμῆς μειωώτερα,
 ῥυψήσαντι δὲ λινοζώστιν, τῇ ἐνδεκάτῃ ὑπεχώρησε φλεγματοῦ-
 δα, μυζώδα, κάκοδμα, δυοκαιδεκάτῃ καὶ τρισκαιδεκάτῃ με-
 τρώς. τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ὑπεζόμενος ὑπὸ ἑωθινοῦ μέχρι ἐς
 μέσον ἡμέρης, ἵδρου ὅλον τὸ σῶμα. μετὰ ὕπνου καὶ κώματος

glutinosa velut ovi subpallidum. Quarto et quinto sub
 noctem aliquantulum delirabat, et auris capitisque dolor
 vehemens erat et febris. Sexto ex mercuriali alvus deje-
 cit, et calor et dolor cessasse visus est. Septimo velut fa-
 nus, verum circa tempora pulsatio non deservit, neque
 ullus sudor erupit. Octavo sorbitiunculam ex hordeo sum-
 psit, sub vespertum vero betae succum et noctu somnum
 cepit ac magnopere doloris expers fuit. Nono sub solis
 occasum laeto erat animo, ac sub noctem capitis et auris
 dolor graviter urgebat. Per hoc tempus autem cum valde
 laboraret, statim ab initio aurum pure manare contigit.
 Nocte vero tota noni diei, posteraque die ac noctis ma-
 gnā partem, meminē agnoscebat, perpetuoque ingemi-
 scebat. Die autem ad sese redierat, et dolores cessarant,
 calorque levior erat. Ubi vero sorbitionem ex mercuriali
 sumpsisset, undecimo die alvo rejecta sunt pituitosa, mu-
 cosa, graveolentia. Duodecimo et decimo tertio moderate
 habuit. Decimoquarto die ducto initio a matutino tempore
 ad meridiem usque, toto corpore sudor effluxit, ac somno

Ed. Chart. IX. [556.] Fœf. II. 1210. 1211. Ed. Lind. I. (830.) πολλοῦ, ἐγεῖραι (830) ἔργον ἦν. πρὸς ἐσπέρην δὲ διηγέρεθαι, καὶ τὸ μὲν σῶμα μετρίως κατεψύχθη, ἐν κροτάφοισι δὲ σφυγμός διέτλει. πεντεκαιδεκάτῃ καὶ ἑκκαιδεκάτῃ χυλοῖσιν ἐχρήσατο. ἐν δὲ τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ ἤκε πάλιν ἐς νύκτα ὁδύν τῶν αὐτῶν, καὶ παραλήρησις, καὶ ἐπυροῖόει. ιη καὶ ιθ καὶ εἰκοστῇ μανικῶς. ἦν δὲ κεκραγὼς ἐπαίρειν ἑωυτὸν πειρώμενος, οὐ δυνάμενος δὲ κρατεῖν τῆς κεφαλῆς τῇσι χερσὶν ἐπορεγόμενος, καὶ αἰεὶ τι διακενῆς θηρεύων. πρώτη καὶ εἰκοστῇ καὶ ἰδρωτίον περὶ πλευρὸν δεξιὸν καὶ στήθεα καὶ κεφαλὴν. κβ ἰδρωτίον περὶ τὸ πρόσωπον ὑλεῖστον ἦν. τῇ δὲ φωνῇ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, εἰ μὲν σφόδρα ἀπεβιάσατο, εἶπεν ἃ ἐβούλετο τελέως. εἰ δ' οὖν προχείρως ἡμιτελέα, καὶ τὸ στόμα λελυμένον, καὶ αἱ γένυες καὶ χεῖρα αἰ ἐν κινήσει ὥστε θέλοντος λέγειν, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν πυκνὴ κίνησις καὶ ἐμβλεψις, καὶ χροῶμα ἐπ' ὀφθαλμοῦ δεξιοῦ, ὅσον εἴρηται τὸ ἵφαιμον, καὶ βλέφαρον τὸ ἐπάνω ἐπ' ὀδῆσε, καὶ κατὰ γνάθον ἐρευνθὸς ἐπὶ τελευτῆς, καὶ φλέβες πᾶσαι αἱ ἐν τῷ

toporeque multo gravatus, non nisi aegre excitabatur. Sub vesperum vero experrectus et corpus quidem moderate perfrixit, at in temporibus pulsus perduravit. Decimoquinto et decimosexto forbitionibus ex hordeo usus est. Decimoseptimo vero sub noctem rursus eorundem dolor rediit ac delirium, et pus effluebat. Decimooctavo, decimo nono et vigesimo furiose habebat, vociferans sese attollere conabatur, sed caput continere non poterat, et manibus exporrectis semper aliquid frustra captabat. Primo et vigesimo sudor modicus circa latus dextrum, pectus et caput et vigesimo secundo plurimus circa faciem extitit. Per hoc tempus autem, si quidem plurimum voce contenderet, quae volebat perfecte efferebat. Sine conatu vero, semipfecta loquebatur, et os solutum, ac maxillae et labra semper in motu erant, tanquam qui loqui cuperet, oculorum creber motus et intuitus, oculique dextri color qualis dictus est, aliquantulum cruentus palpebra superior intumuerat, et circa genae extremum rubor erat, venae omnes

Ed. Chart. IX. [556, 557.] Foef. II. 1211. Ed. Lind. I. (830. 831.)
 προσώπῳ φανεραὶ οὕτω ξυνεσταλμέναι, καὶ τοῖσιν ὀφθαλ-
 μοῖσιν οὐκ ἔτι ξυμμύων ἦν, ἀλλ' ἀτελὲς ἐνορῶν καὶ διαίρων
 τὰ βλέφαρα ἐς τὸ ἄνω μέρος, ὥς ἐπὶν τι ἐμπέσῃ ἐς τὸ
 ὄμμα, καὶ ὅποτε πίει κατιόντος ἐς τὰ στήθεα καὶ τὴν [557]
 κοιλίην ψόφος οἷος καὶ Χαγτάδει. πνεῦμα δὲ ἐπεικῶς διὰ
 παντός μέτριον. γλῶσσαι οἷη ἐστὶ τοῖσι περιπλευμονικοῖσιν,
 ὠχρολέυκος ἀπ' ἀρχῆς, καὶ διὰ παντός κεφαλαλγίῃ τραχήλος
 διὰ παντός ἀκίνητος ξυμπεριά(831)γειν τῇ κεφαλῇ ἐδεῖτο,
 καὶ τὸ κατὰ ῥάχιν ἐκ τραχήλου ἰθὺν καὶ ἀκαμπτον, καὶ
 κλίσεις ὅποῖαι εἴρηται, καὶ οὐκ ὅει ὕπιος. τὸ δὲ πῦον
 ἤδη ὀρρώδες λευκόν. πολὺ ἔργον ὑποσπογγίσαι. ὁδμὴ ὑπερ-
 βεβλημένη κατὰ τὸν τελευταῖον χρόνον. ποδῶν ἄψιος οὐ
 πάνυ καταισθανόμενος. τῇ Ἀρπαλίδεω ἀδελγῇ περὶ τέταρτον
 μῆτα ἢ πέμπτον κυύσῃ οἰδήματα περὶ τοὺς πόδας ἰδατώ-
 δεα ἐγένετο, καὶ τὰ κύκλα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπώδει, καὶ ἅπαν
 τὸ χρῶμα μετέωρον οἷον τῇσι φλεγματίησι, βῆξ ξηρὴ. ὀρθο-
 πνοίη δὲ καὶ ἀσθμα τοιοῦτον, καὶ πνιγμοὶ ἔστιν ὅτε ὑπὸ

faciei adeo contractae erant, ut conspicuae essent, neque
 amplius oculis nictabat, verum intente intuebatur, palpe-
 brasque ad superiorem partem extollebat, quasi aliquid in
 oculum incidisset. Cum biberet, in pectus et ventriculum
 descendens potus strepitus percipiebatur, quale quid Char-
 tadi adfuit. Spiratio fere semper moderata fuit, lingua
 qualis pulmonum inflammatione laborantibus, ab initio ex
 pallido albicans, et perseverans capitis dolor. Cervix per-
 petuo immota, non nisi cum capite circumagebatur, et
 pars, quae ex cervice ad spinam descendit, recta et infle-
 xibilis erat, decubitus qualis dictus est, neque semper su-
 pinus erat. Pus vero jam serosum, album effluebat, nec
 nisi magno negotio spongia detergebatur, odoreque modum
 excedebat. Ad extremum pedum contactum non percipie-
 bat. Harpalidae sorori quatuor aut quinque mensium ute-
 rum gestanti, pedum tumores aquosi exorti sunt et oculi
 in orbem intumescabant, totumque corpus veluti pituita
 alba suffusus in tumorem sublevabatur. Tussis sicca, ere-
 ctæ cervicis spiratio ejusmodique anhelatio, interdumque

Ed. Chart. IX. [557.] Foef. II. 1211. Ed. Lind. I. (831, 832.)
 τοῦ πνεύματος, ὥστε καθημένη διετέλει κατὰ κλίνην. κατα-
 κείσθαι δὲ οὐχ οἷα τε ἦν, ἀλλ' εἴ τις καὶ ὕπνου δόξα γένοιτο,
 καθημένη ἦν. ἄπυρος δὲ ἐπεικῶς, καὶ τὸ κύημα ἐπὶ πλεί-
 σιον χρόνον ἀκίνητον ἦν ὥς διεφθαρμένον καὶ μετέπιπτε.
 παρηκολούθησε δὲ τὸ ἄσθμα σχεδὸν δύο μῆνας. κυάμοισι
 δὲ χρωμένη μελιχροῖσι καὶ μετὰ μέλιτος ἐλίξει καὶ τοῦ Αἰ-
 θιοπικοῦ κυμίνου πιούσα ἐν οἴνῳ ἐραίῃσε. μετὰ ταῦτα δὲ
 ἀνῆγε βήσσουσα πολλά, πέποινα, φλεγματώδεα, λευκά καὶ
 τὸ πνεῦμα ἔληξεν, ἔτεκε δὲ γόνυ θῆλυ. τῇ Πολυκράτους
 θέρους περὶ τὸ ἄστρον πυρετὸς πνεῦμα τὸ ἐσθινὸν ἤσπον.
 ἀπὸ μέσου ἡμέρης μᾶλλον τὸ πνεῦμα, πυκνότερον μικροῦ.
 βῆξ καὶ ἀπόχρεμψις εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς, ὁμοίῃ πυώδεσιν. ἔσω
 περὶ ἀρτηρίην καὶ φάρυγγα ὑπεσύριζε κερχαλέον. πρόσωπον
 εὐχροον, (832) ἐπὶ γνάθοισιν ἐρύθημα οὐ κατακορές, ἀλλ'
 ἐπεικῶς ἀνθηρόν. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ ἡ φωνὴ
 βραγχώδης, καὶ τοῦ σώματος ξύντηξις, καὶ περὶ ὀσφύν ἐκ-
 ρήγματα, καὶ ἡ κοιλία κατὰ τὸν τελευταῖον χρόνον ὑγρότερη.

a spiritu suffocabatur, adeo ut perpetuo sedere in lecto
 cogeretur, neque decumbere posset, sed si qua somni inci-
 deret opinio, eum desidendo caperet. Fere sine febre
 erat, foetusque ex longo intervallo non movebatur ac
 veluti ad corruptionem tendebat. Creber autem anhelitus
 fere ad duos menses perseveravit. Fabis vero melle con-
 ditis et mellis linctu usa, Aethiopicoque cumino ex vino
 epoto, melius habuit. Deinde etiam multa matura, pitui-
 tosa et alba tussii rejecit, spirandi difficultas desit et pro-
 lem edidit foemellam. Polycratis conjugem per aestatem
 circa caniculam febris prehendit, difficultas spirandi mane
 minor aderat, post meridiem vero major et paulo crebrior,
 statim ab initio tussis et excreatio qualis purulentis. In-
 tus ad arteriam et fauces stridula quaedam inerat asperitas,
 facies bene colorata, malarum rubor non in plenum, sed
 leviter florulentus. Procedente vero tempore vox rauca
 extitit, et corporis colliquatio et circa lumbos eruptiones,
 ad extremumque alvus liquidior. Septuagesimo die febris

Ed. Chart. IX. [557. 558.] Foesl. II. 1211. Ed. Lind. I. (832.)
 ἐβδομηκοστῇ ὁ πυρετός ἔξωθεν σφόδρα ἐψυχεν, ἐν δὲ τοῖσι
 κροτάφοισιν ἡσυχίη, τὸ δὲ πνεῦμα πυκνότερον ἐγένετο. μετὰ
 δὲ τὴν παῦσιν ταύτην τὸ πνεῦμα πυκνότερον οὕτως, ὥστε
 καθήμενῃ διετέλεσεν ὥστε ἀπέθανεν, ἐν δὲ τῇ ἀρτηρίῃ [558]
 ψόφος πούλυς ἐνῆν, καὶ ἰδρώτες πονηροὶ, καὶ ἐμβλέψεις
 ἐμφρονώδεις σφόδρα, μέχρι τοῦ ἑσχάτου χρόνου. ἡμέραι δ'
 ἐπεγίνοντο αὐτῇ κατεψυγμένη πλείους ἢ πέντε. μετὰ δὲ τὰς
 πρώτας διετέλει πυῶδες ἀποχρεμπτομένη. τῇ ἄνω τῶν πυλέων
 οἰκρούση ἤδη οὕση πρεσβυτέρῃ πυρετίον ἐγένετο, καὶ ἤδη
 ἀπολήγοντος τοῦ τραχήλου ἄλγημα μέχρις ἐς ῥάχιν καὶ ὀσφύν,
 καὶ οὐ πᾶν ἐγκρατὴς τούτων. γένυες δὲ ξυνηγμέναι καὶ ἐων-
 τοὺς ὀδόντας πλέον ἢ μήλην παρῆναι. ἢ τε φωνὴ ψελλὴ
 διὰ τὸ παραλελυμένον καὶ ἀκίνητον καὶ ἀσθενὲς εἶναι τὸ
 σῶμα. ἐμφρων δὲ χλιάσμασι καὶ μηλικρήτω χλιερῶ. ἐχάλασε
 τριταίῃ σκέδον, καὶ μετὰ ταῦτα χυλοῖσι καὶ ζωμοῖσιν ὑγιὲς
 ἐγένετο. ξυνέβη δὲ τελευτώντος τοῦ μετοπωρινοῦ καιροῦ.
 ὁ παρὰ Ἀρπαλίδι ἀλείπτῃς, ἀκρατέστερος σκελέων καὶ χειρῶν
 περὶ φθινόπωρον γενόμενος, ἐπιεν ἐκεῖ φάρμακον ἄνω καὶ

prehendit cum vehementi frigore externo, ac in temporibus quies erat. Spiratio autem crescebat. Post hanc vero quietam spiratio crebrior extitit, adeo ut quoad vixerit sedens permanferit. In arteria strepitus multus inerat, sudores maligni, intuitus valde compositus ad extremum usque. Ipsa diebus pluribus quam quinque perfrigerata est. Post primos autem dies foeculentum assidue excreavit. Mulierem supra portas habitantem jam propecta aetate febricula prehendit, qua jam desinente, cervicis dolor ad spinam et lumbos protendebatur, neque admodum his partibus valebat. Maxillae vero et dentes in sese adeo cohaerebant, specillum ut non immitteretur, vox etiam balbutiebat, quod corpus resolutum, immobile ac imbecillum esset, mentis tamen compos erat. Excalefacientium autem et aquae mullae tepidae usu tertio fere die remisit, posteaque sorbitionibus et jusculis convaluit. Id quod sub autumnii finem contigit. Unctor apud Harpalidem circa autumnum cruribus et manibus imbecillior factus, medicamentum sur-

Ed. Chart. IX. [558.] Fœf. II. 1211. 1212. Ed. Lind. I. (832. 833.)
 κάτω. ἐκ δὲ τῆς καθάρσεως πυρετός, καὶ ἐς τὴν ἀντηρίην
 κατεβύθη τὸ τοιοῦτον. οἷον ἐπισχεῖν διαλεγόμενον, καὶ
 ἀσθμαίνειν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, ὁμοίως (833) κυναγχνῶ
 βραγχῶδει. πτιγμός || καταπίνομι καὶ ἄλλα κυναγχνά. οἷ-
 δημα δὲ οὐκ ἦν, ὁ δὲ πυρετός ἐπέτεινε καὶ ἡ βῆξις, καὶ
 ἀπὸ χρεμψις ὑγροῦ καὶ πολλοῦ φλέγματος. προϊόντος δὲ καὶ
 ὀδύνη κατὰ στήθος καὶ μαζὸν ἀριστερόν. ὅποτε δὲ ἐξατα-
 σταίη ἡ μετακινήθει ἄσθμα πολὺ καὶ ἰδρώς ἀπὸ μετώπου
 καὶ κεφαλῆς καὶ τὰ περὶ τὴν φάρυγγα κατεῖχε, μαλακώτερον
 δὲ ἐς τὸ στήθος τῆς ὀδύνης ἀπελθοῦσης. ἀπ' ἀρχῆς μὲν
 οὐκ ἀνάμοισι μελιχροῖσιν ἐχρήτο, ἐπεὶ δὲ οἱ πυρετοὶ ἐπέιχον,
 μᾶλλον ὀξυμέλιτι θερμῷ καὶ μέλιτος ἐλίξει πολλῇ. παρελ-
 θουσίων τεσσάρων καὶ δέκα ἡμερῶν ἅπαντα ἔληξε, καὶ
 τῶν περὶ χεῖρας καὶ σκέλεα οὐ πολὺ ὑστερον ἐγκρατὴς ἐγέ-
 ρετο. Χαρτάδει πυρετός καὶ σπασμός, ἔμετος χολῆς πολλὸς, καὶ
 κάτω ὑποχώρησις. ἄγρυπνος, καὶ κατὰ σπλήνα ἔπαρσις
 στρογγύλον. ἐν αὐτῇ πρώτῃ ἐξανέστη ψόφου περὶ τὴν κοιλίην

sum ac deorsum purgans temere ebibit, ex quo febris invasit
 et ad arteriam tale quiddam defluxit, ut loquentem impe-
 diret et inter loquendum crebriorem anhelitum redderet,
 non secus ac angina cum raucedine laboranti. Cum deglu-
 taret, prae-focabatur, caeteraque patiebatur quae qui angina
 laborant, tumor tamen non aderat. Febris vero incre-
 scibat et tussis, multamque ac liquidam pituitam excreabat.
 Progressu autem temporis dolor circa pectus et mammam
 sinistram obortus est, cumque exurgeret aut commoveretur,
 crebra anhelatio multum vexabat, sudor ex fronte et capite
 manabat et faucium affectio detinebat remissius tamen dolore
 ad pectus secedente. Per exordia igitur fabis melle conditis
 utebatur, ubi vero febres detinebant, potius aceto mulso
 calido et mellis delinctu copioso. Quatuordecim autem die-
 bus elapsis omnia cessarunt et manibus ac cruribus non
 multo post valuit. Chartadae febris ardens adsuit, bilis per
 vomitionem multa rejectio et per alvum egestio, insomnia
 et ad lienem tumor rotundus. Ipso die mane ad desidendum
 surrexit, strepitu circa ventrem absque dolore oborto. Cum

Ed. Chart. IX. [558. 559.] Foesl. II. 1212. Ed. Lind. I. (833. 834.)
 ἄνευ ὀδύνης γενομένου. ὡς ἀφοδεύων δὲ ἦν, ὑπῆλθεν αἵμα-
 τος πλέον ἢ χροὺς προσπαίτου, καὶ μικρὸν ἐπισχόντι καὶ
 τρίτον πεπηγότες θρόμβ[559]οι. ἄσῃ δὲ περὶ τὴν καρδίην
 καὶ ἰδρώτιον σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, καὶ τὸ πυρετικόν.
 κατὰ ψυχὴν ἐδόκει, καὶ ἔμφρων τὸ πρῶτον. προϊούσης δὲ
 τῆς ἡμέρας ἢ τε ἄσῃ πλείων καὶ ἀλυσμός, καὶ πνεῦμα σμικρὸν
 πυκνότερον, καὶ θρασύτερον καὶ φιλοφρονώτερον τοῦ καιροῦ
 προσηγόρευε καὶ ἐδεξιόυτο, καὶ τινες λειποψυχίαι ἐδόκειον
 ἐπιγίνεσθαι. προσφερόντων δὲ τιῶν χυλοῦς καὶ τὸ ἀπὸ κρι-
 μῶν ὕδωρ οὐκ ἔληγεν, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν ἐσπέρην
 ὑπέροχον ἦν, καὶ ῥίπτα(834)σμός πολὺς καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ
 καὶ ἐπὶ τὰ ἀριστερά, μεταρῥίπτων ἑωυτὸν οὐδένα χρόνον
 ἀτρεμίζειν δυνατός ἦν. πόδες ψυχροὶ, ἐν κροτάφοις, καὶ
 κεφαλῇς θέρμη μᾶλλον ὑπογούου τῆς τελευτῆς, καὶ ἰδρώτια
 πολλὰ, καὶ πίνοντι τὰ τοῦ ψόφου περὶ τε στήθεα καὶ κοι-
 λήν κατιόντος τοῦ πόματος, οἷον δὲ κάκιστον. φάμενος δὲ
 θέλειν τι ἑωυτῷ ὑπελθεῖν καὶ ἀτενίσας τοῖς ὕμνασιν, οὐ

vero ventrem exoneraret, sanguinis recentis plus quam con-
 gii mensura per alvum subiit, et pauca interposita mora
 etiam tertio sanguinis grumi concreti. Oris autem ventriculi
 anxietas erat, et fere toto corpore parvus sudor et febricula.
 Primum etiam mentis compos esse videbatur, procedente
 vero die anxietas et corporis iniquies jactatio major et spi-
 ratio paulo crebrior erat, confidentius et perhumanius quam
 occasio ferret homines alloquebatur et excipiebat, et quaedam
 animi deliquia accedere videbantur. Quibusdam autem for-
 bitiones ex hordeo et aquam in qua farina crassior macerata
 erat offerentibus, non defuit, verum difficultas spirandi sub
 vesperam admodum magna erat et corporis jactatio vehe-
 mens ac in dextrum et sinistrum sese disjiciens, nullo tem-
 pore quiescebat, pedes frigidi, tempora et caput magis inca-
 lescebant instante jam morte multisque sudoribus parvis
 diffiluebant. Cum biberet, circa pectus et ventriculum demissi
 potus strepitus percipiebatur, quod sane mirum in modum
 perniciosum erat. Ubi vero sibi aliquid infra demitti velle
 dixisset, defixis oculis non longa interposita mora vitam

Ed. Chart. IX. [559.] Foef. II. 1212. Ed. Lind. I. (834.)
πολὺ ἐπισχὼν ἐτελεύτησεν. τῇ Ἑρμοπτολέμου χειμῶνος ὥρη
πυρετός, καὶ κεφαλῆς ἀλγήματα, καὶ ὁπότε πίοι, ὡς χαλεπῶς
καταπιούσα ἐξανέστη, καὶ τὴν καρδίην ὑγιαῖσθαι ἔφη. γλῶσσα
πελιδνὴ ἀπ' ἀρχῆς, ἥ δὲ πρόφασις ἐδόκει ἐκ φρίκης μετὰ
λουτρον γενέσθαι. ἀγρυπνός καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. μετὰ τὸς
πρώτας ἡμέρας ἐρωτωμένη οὐκ ἔτι μόνην κεφαλὴν, ἀλλὰ καὶ
ὅλον τὸ σῶμα πονέειν ἔφη. δίδωμι, ὅτε μὲν κατακορῆς, ὅτε
δὲ μετρίῃ. πέμπτη καὶ ἕκτη καὶ μέχρι τῆς ἐνάτης σχεδὸν
παραλήρησις καὶ αὐθις πρὸς ἑαυτὴν ἐλάλει μετὰ κόωματος
ἡμιτελεία, καὶ τῇ χειρὶ ἔστιν ὅτε ἐπορέγετο πρὸς τὸ κονίημα,
καὶ προσκέφαλόν τι ψυχρὸν ἐνεὸν τῇ κεφαλῇ, καὶ τοῖσι
στήθεσι προσεῖχε, καὶ τὸ ἰμάτιον ἔστιν ὅτε ἀπερῶνιπτει, καὶ
ἐπ' ὀφθαλμοῦ τοῦ δεξιοῦ τὸ ὕφαιμον ἦν καὶ δάκρυον ἦν.
οὐρον δὲ ὃ τοῖσι παισὶ πονηρὸν ἔστιν ἀέβ. ὑπεχώρει δὲ ἀπ'
ἀρχῆς μὲν ὑπόκιρρα, ὕστερον δὲ ὑδατώδεα σφόδρα καὶ τοι-
ουτόχροα. ἵα ἐδόκει μετριώτερον θερμὴ εἶναι καὶ ἄδιψος
ἔστιν ὅτε ἐγένετο, οὕτως ὡς εἰ μή τις διδοίη οὐκ ἔτι.

finivit. Hermoptolemi uxorem hiemis tempore febris et
capitis dolores prehenderunt, cumque bibisset, tanquam dif-
ficulter deglutiens exurrexit et cor valere dixit, lingua ab
initio livida fuit. Morbi autem occasio ex horrore post bal-
neum nata visa est, nocte et die infomnis erat. Post primos
dies interrogata se jam non solum capite, sed etiam toto
corpore laborare dixit. Sitis interdum quidem summe in-
tensa, interdum etiam moderata erat. Quinto, sexto et ad
nonum usque diem vere delirium, rursusque secum semi-
perfecta loquebatur cum sopore. Interdum etiam manum ad
parietis tectorium extendebat, et pulvinum quendam frigi-
dum qui capiti suberat etiam pectori admovebat, interdum
etiam vestem stragulam rejiciebat, et in oculo dextro sub-
cruentum quiddam et lacrima inerat. Urina vero erat qui
in pueris semper mala censetur. Circa initia quidem per
alvum aliquantulum fulva demittebat, postea vero aquosa
multum, atque ejusmodi coloris. Undecimo die mediocri-
ter calere videbatur, ac interdum sitis expers in tantum

Ed. Chart. IX. [559, 560.] Foes. II. 1212, 1213. Ed. Lind. I. (834, 835.)
 ὕπνοι μετὰ τὸν πρῶτον χρόνον ἐγένοντο (835) ἐπεικῶς
 ἡμέρης. ἐς δὲ νύκτα ἄγρυπνος, καὶ ἐπόνει μᾶλλον ἐς νύκτα.
 ἐν αὐτῇ ἡ γαστήρ ἐξεταράχθη, ὑδατῶδες διαχωρήσασα. ὡσαύτως
 δὲ καὶ ἐνδεκάτῃ, τὰς δὲ ἐπιούσας ἐπεικῶς. πολλὴ ἡ διανύ-
 στασις καὶ τοιαύτη. ἦσαν δὲ ἐν τῇσι πρόσθεν ἡμέρησιν
 ἀκρηχολίαι καὶ κλανθμοὶ οἷον παιδαρίου, καὶ βοή καὶ δει-
 ματα καὶ περιβλήψεις ὅποτε δὴ ἐκ τοῦ κώματος ἐγείρατο.
 τῇ δὲ || τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἔργον κατέχειν ἦν, ἀναπηδῶσαν
 καὶ βοῶσαν ἐξαίφνης καὶ συντόνως, ὥσπερ ἂν ἐκ πληγῆς
 καὶ δεινῆς ὀδύνης καὶ φόβου, [560] ὥς καταλαβὼν τις αὐ-
 τὴν κατὰσχοι χρόνον ὀλίγον. εἴτα πάλιν ἡσυχίην τε εἶχεν,
 καὶ κοματισμένη ὑπνοῦσα διτελεῖ οὐχ ὀρθῶσα ὅλως, ἐστὶ δ'
 ὅτε οὐδὲ ἀκούουσα, μετέβαλλε δὲ ἐς ἀμφοτέρω, θόρυβόν τε
 καὶ ἡσυχίην, πυκνὰ, σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέρην ταύτην. ἐς νύκτα
 δὲ τὴν ἐπομένην ὑπῆλθέ τι καὶ ὕψαιμον οἷον μυξῶδες, καὶ
 πάλιν οἷον ἰλυῶδες. μετὰ δὲ πρᾶσοειδέα σφόδρα καὶ μέλανα.
 τῇ δὲ ιε' ὅξεις ῥιπτασμοὶ καὶ οἱ φόβοι, καὶ ἡ βοή ἐγένετο

erat, ut nisi quis daret non peteret. Post primum tempus
 de die somnus moderate contingebat, noctu vero pervigil erat
 et ad noctem magis laborabat. Nono alvus emota est aquosa
 deiciens, eodemque etiam modo undecimo. Sequentibus
 vero diebus fere crebra ad desidendum exurrectio erat,
 eademque dejectio. Primis autem diebus excandefcebat et
 ejulabat, instar puelli clamabat et terrebatur, et ubi ex sopore
 excitaretur, circumspiciebat. Decimo quarto autem die eam
 derepente exilientem acriterque vociferantem, velut plaga
 aliqua accepta aut ex gravi dolore et metu, continere diffi-
 cile erat, adeo ut quis eam apprehensam pauco tempore
 detineret. Deinde rursus quietem agebat et sopore oppressa
 perpetuo dormiebat, nihil in totum videns, interdum vero
 neque audiens, per totumque diem istum, tum ad tumultum
 tum ad perturbationem, crebro commutabatur. Nocte au-
 tem sequente subcruentum quiddam per alvum subiit, vel-
 uti mucosum, rursusque tanquam limosum, postea vero
 porracea admodum et nigra. Decimoquinto die vehementes

Ed. Chart. IX. [560.] Foef. II. 1215. Ed. Lind. I. (835. 836.)
 ἥπιος· παρηκολούθει δὲ τὸ ἀγριοῦσθαι, καὶ τὸ θυμᾶναι,
 καὶ κλαίειν εἰ μὴ οἱ ταχέως ὅ τι βούλοιτο ὀρεχθεῖν, καὶ
 ἐπεγίνωσκεν μὲν πάντας, καὶ πάντα ἤδη μετὰ πρῶτας εὐθὺς
 ἡμέρας, καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ κατέστη· ἡ δὲ μανίη παρὰ
 καιρὸν, καὶ ἡ βαῖ, καὶ ἡ μεταβολὴ ἡ εἰρημένη παρηκολούθει
 εἰς τὸ κῶμα. ἤκουεν ἀνωμάλως, τὰ μὲν σφόδρα καὶ εἰ σμι-
 κρόν τι λέγοι, ἐπ' ἐνίων δὲ μείζον ἐδόκει διαλέγεσθαι. πόδες
 αἰεὶ ὁμαλῶς τῷ ἄλλῳ σώματι θερμοὶ ἐς τε τὰς τε(836)λευ-
 τὰς ἡμέρας. τῇ δὲ ἰστ' ἦσσαν. ἰς μετριώτερον τῶν ἄλλων
 ἡμερῶν, ἔχουσα ἐς νύκτα ὡς φρίκης αὐτῇ γενομένης ξυνά-
 γουσα ἐπυρέτητε μᾶλλον, καὶ ἡ δίψα πολλὴ ἦν, τὰ δ' ἄλλα
 ὅμοια παρηκολούθει. τρόμοι δὲ περὶ τὰς χεῖρας ἐγένοντο,
 καὶ κεφαλὴν ὑπέσειεν, καὶ αἱ ἐμβλέψεις τῶν ὀφθαλμῶν πο-
 νηραὶ, καὶ ἡ δίψα ἰσχυρὴ. πῖευσσα πάλιν ἤτει καὶ ἤρπαζε,
 καὶ λαύρως ἔπιεν. ἀποσπάσαι δὲ οὐκ ἠδύναντο, γλῶσσα ξηρὴ
 ἐρυθρὴ σφόδρα, καὶ τὸ στόμα ὅλον καὶ χεῖλεα κατηλωμένα
 καὶ ξηρά, καὶ τὰς χεῖρας ἀμφοτέρως ἐπὶ τὸ στόμα φέρουσα

corporis jactationes et metus et clamor remissus erat. Con-
 sequebatur autem efferatio et excandescencia et ejulatus, nisi
 ipsi cito quod vellet exhibitum esset. Statim quidem a pri-
 mis diebus omnes et omnia cognoscebat et quod in oculo
 erat conquievit, furor vero praeter temporis occasionem et
 vociferatio, praedictaque mutatio ad soporem consequebatur.
 Inaequalis erat auditio, partim quidem vehemens, etiam si
 quid summissem diceretur, in quibusdam vero altius loqui
 videbatur. Pedes semper aequaliter cum reliquo corpore
 calidi ad extremos usque dies, verum decimosexto die mi-
 nus. Decimosextimo cum moderatius quam caeteris diebus
 haberet, sub noctem velut horrore suborto se contrahens,
 magis febricitabat, plurimumque sitiebat et reliqua similia
 consequebantur. Manuum tremores fiebant et caput succu-
 tiebat, oculorum intuitus pravus et sitis vehemens, ubi bi-
 bisset, rursus expofcebat et arripiebat et abunde bibebat,
 neque avellere poterant. Lingua sicca valdeque rubra erat,
 totumque os ac labra exulcerata et sicca, manum utramque

Ed. Chart. IX. [560.] Foes. II. 1215, 1215. Ed. Lind. I. (836, 837.)
 ἐμασᾶτο τρομώδης ἐοῦσα, καὶ εἴ τι προσήνεγκέ τις μασή-
 σασθαι ἢ ῥυφήσασθαι, λαύρως καὶ μανικῶς κατέπινεν καὶ
 ἐρόφανεν, καὶ τὰ περὶ τὴν ὄψιν πονηρά. ἡμέρησι δὲ τρισὶν
 ἢ τέτταρσι πρὸ τῆς τελευτῆς φρενὶ καὶ αὐτῇ ἐστὶν ὅτε ἐνέ-
 πιπτον, ὥστε ξυνάγειν τὸ σῶμα, καὶ συγκαλύπτεσθαι τε καὶ
 πτευστιᾶν. τέτανοι τε τὰ σκέλεα καὶ ψύξις ποδῶν. ἡ δὲ ψυ-
 χὰ δὲ ὁμοίη, καὶ τὰ περὶ τὴν διάνοιαν ὁμοία, καὶ ἐξαναστάσεις
 ἢ διὰ κενῆς ἢ σμικρᾶ καὶ λεπτᾶ, μετὰ τινος βραχέος τόπου.
 τῇ δὲ τελευταίῃ τῇ τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τὸ ὄμμα μέγα τὸ πρῶτον
 ἦν, καὶ περιβλεψὶς βραχεῖν, καὶ ἡσυχίαν ἔσχεν, ἐστὶν ὅτε
 καὶ ἄνευ τοῦ συγκαλύφθαι τε καὶ κοματῖσθαι. πρὸς δὲ
 τὴν ἐσπέρην τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κίνησις οἷα ὁρεούσης ἢ τινος
 βουλῆσιος, ἐκ τοῦ ἔξω κανθοῦ πρὸς ῥῖνα. ἐπερίνωσκέ τε καὶ
 πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀπεκρίνετο. φωνὴ μετὰ πολλὰ ὑπότρου-
 λος καὶ ὑπὸ τῆς βοῆς ἀπερρώγνυα καὶ βραγχώδης.

|| (837) Τῷ Ἀμφιφράδεος θέρους πλενροῦ ἀριστεροῦ
 ὀδύνη καὶ βήξ, καὶ ὑποχωρήματα πολλὰ ὑδατώδεα καὶ ὑπό-

tremulam ori admovebat cum manducaret, et si quid man-
 ducandum aut sorbendum porrigeretur, avide ac furiose
 deglutiebat et sorbebat, oculorum obtutus pravus erat. Ante
 mortem autem tribus aut quatuor diebus tantus interdum
 horror incidebat, ut corpus contraheret et contegeret anhe-
 lansque respiraret, crurum distentiones et pedum frigus
 aderat. Sitis vero et mentis affectiones eadem persevera-
 bant, et ad desidendum exurrectiones aut inanes erant, aut
 pauca et tenuia cum modico quodam conatu demittebantur.
 Ad extremum tertio et vigesimo die oculus mane magnus
 erat, brevisque circumscriptio et quietem agebat interdum
 absque integumentis et sopore, sub vesperum autem oculus
 dexter, tanquam cerneret aut quid vellet, ab externo angulo
 ad nasum movebatur, cognoscebatque et ad interrogata re-
 spondebat. Vox post multa aliquantulum balbutiens, ac
 prae clamore fracta et rauca.

Amphiphradis puerum aestate lateris sinistri dolor et
 tussisprehendit. Multa aquosa et aliquantulum biliosa per

Ed. Chart. IX. [560, 561.] Foes. II. 1215. Ed. Lind. I. (857.)
 χολα, καὶ ὁ πυρετὸς ἐδόκει λῆξαι περὶ ἐβδόμην, ἢ βῆξ ἐνι,
 χρωμα ὑπόλευκον καὶ ὑποχρον. περὶ δὲ τὰς ιβ' ὑπόχλωρον
 ἔπτυνεν, τὸ πνεῦμα προΐόντος τοῦ τοσήματος αἰεὶ πυκνότε-
 ρον, καὶ [561] ἄσθμα καὶ ὑποκερχαλέον περὶ στήθεα καὶ
 ἀρτηρίας, ὑψήμασιν ἐχρῆτο, ἔμφρων ἅπαντα τὸν χρόνον.
 περὶ δὲ κη' ἐτελείτησεν, ἰδρῶτες ἔστιν ὅτε ἐγίνοντο ἔξω.
 κάπηλος ὁ περιπνευμονικὸς, κοιλίῃ εὐθὺς ὑπῆει. περὶ δ'
 ἰδρῶς πουλὺς, ἐδόκει λῆξαι τὸ πυρέτιον, τὸ βηχίον οὐδὲν
 ὡς εἰπεῖν. ε' καὶ στ' καὶ ζ' ἐπεῖχεν ὁ πυρετός. ἰδῶς η', ἡ ἀπε-
 χέμψατο ὠχρόν. δεκάτῃ ἦει ἄλγες οὐ πολλάκις. περὶ ια' ἡπι-
 ώτερος. ἐν τῇ ιδ' ὑγιής. Ἑρμοπτολέμῳ μετὰ πληϊάδος δύσιν
 πυρετὸς ἐπῆλθε, βῆξ οὐ πάνυ, γλῶσσα δὲ περιπνευμονική.
 ἐνάτῃ ἐξιδρωσεν, ὅλος κατεψύχθη ὡς ἐδόκει. προσήνεγκαν
 αὐτῷ χυλόν, περὶ μέσον ἡμέρης ἐθερμαίνετο. ια' ἰδρῶς καὶ
 κοιλίῃ ἐξηραίνετο, κατὰ χολα ὑποχωρήματα, τὸ βηχίον ἐπεγέ-

alvum dejiciebantur, et circa septimum febris defuisse vide-
 batur. Tussis aderat et color subalbidus et aliquantulum
 pallidus. Ad duodecimum aliquantulum ex virore palle-
 scens expuebat. Procedente morbo spiratio densior semper
 fuit et creber anhelitus, cum stridula quadam ad pectus et
 arteriam asperitate, forbitionibus utebatur, toto tempore
 mente constabat. Ad octavum et vigesimum diem extinctus
 est, sudoribus interdum foras erumpentibus. Canponi peri-
 pneumonia laboranti alvus statim subiit, ad quartum diem
 sudor multus obortus est, febricula cessasse videbatur, tussic-
 ula prope nulla erat. Quinto, sexto et septimo die febris
 detinebat, octavo sudor, nono pallidum excrevit. Decimo
 abunde alvus demittebat, non saepe, ad undecimum laevius
 habuit, decimoquarto convaluit. Hermoptolemo post ver-
 giliarum occasum febris accessit, tussis non admodum infe-
 stabat, lingua vero qualis pulmonum inflammatione labo-
 rantibus, nono die exudavit, totus, uti visum est, perfrixit,
 oblata ei forbitionicula ex hordeo circa meridiem incalefce-
 bat, undecimo sudor et alvus reficcata sunt, biliosa erant
 alvi excrementa, tussicula suborta est. Decimoquarto palli-

Ed. Chart. IX. [561, 562.] Foes. II. 1215. Ed. Lind. I. (837. 838.)
 ιετο. ιθ' ἀχρόν ἀπεχρέμψατο, καὶ ῥεγγῶδες ἦν καὶ τῇ ιε,
 ἔμφρων δὲ πάντα τὸν χρόνον ἑὼν ἐτελεύτησεν. ἕτερός τις
 ἐπὶ τοῦ ὑπερώου ῥεγγῶδης, γλῶσσα ξηρὴ περιπλευμονικὴ,
 ἔμφρων ἐτελεύτησεν. καὶ Ποσειδώνιος ἐτι τοῦ θ' (838) ῥεος
 ἐπισταμένου κατὰ σιῆθος καὶ ὑποχόνδρια καὶ πλευρὸν ἐπό-
 νει χρόνον πούλυν, ἄνευ πυρετῶν. πολλοῖσι δὲ ἔτεσιν ἔμ-
 προσθεν ἔμπυος ἐγένετο. τοῦ δὲ χειμῶνος φρίζαντι ἐπέτεινε
 ἡ ὀδύνη, καὶ τὸ πυρέτιον λεπτόν, καὶ ἀπόχρεμψις πυώδης.
 βήξ κερχαλή περὶ φά[562]ρυγγα, καὶ ῥεγγῶδης, ἔμφρων
 δὲ ἑὼν ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Βάλεως ἐκ τοῦ ὄρεος πάντα ἡμαρ-
 τηκώς. ιθ' γλῶσσα πονηρὴ, ὑτέρυθρος, καὶ κατὰ φωνὴν ἦ
 ἐν τῇ ῥεμβίῃ. ὑφθαλμοὶ κεχρωσμένοι, πλείοντες ὥσπερ τῶν
 τυσταζόντων, χροῶμα καὶ τοῦ ἄλλου σώματος οὐκ ἰκτεριῶδες
 σφόδρα, ἀλλ' ὑπωχρον πελιδιόν, φωνὴ πονηρὴ, ἀσαφής,
 γλῶσσα περιπλευμονικὴ, οὐκ ἔμφρων. πνεῦμα πρὸς χεῖρα
 πονηρόν, οὐ πυκνὸν οὐδὲ μέγα, πόδες ψυχροὶ, λιθιώδεις,
 περὶ ἐνάτην ἐτελεύτησε. κυναγχικὴ ἡ παρὰ Μέτρωνι, χεῖρα

dum excreavit, stertor aderat. Decimoquinto, cum toto
 tempore mente constitisset, mortuus est. Alter quidam in
 palato stertorem sentiens, lingua arida qualis pulmonum
 inflammatione laborantibus, mentis compos mortuus est.
 Posidonius etiam cum adhuc aestas impenderet, pectoris,
 praecordiorum et lateris dolore citra febrem diu conflictatus
 est. Multis vero annis antea pus thoracis cavo collegerat.
 At per hiemem cum horrore correptus fuisset, dolor inten-
 debatur et tenuis febricula, excreatio purulenta erat et tuf-
 sis cum stridula asperitate ad fauces et stertore, mentis au-
 tem compos mortuus est. Balis filio, cum mente penitus
 aberrasset, sexto lingua prava et aliquantulum rubra extitit,
 et voce vacillabat, oculi colorati, natantes quales nictantium,
 reliqui etiam corporis color non admodum auriginosus,
 verum aliquantulum pallidus, lividus, vox depravata, ob-
 scura lingua qualis pulmonum inflammatione laborantibus,
 mens non sibi constans, respiratio quae ad manum est prava,
 non crebra neque magna, pedes frigidi, lapidei, circa
 nonum diem mortuus est. Anginosae apud Metronem manus

Ed. Chart. IX. [562, 563.] Foesl. II. 1215. Ed. Lind. I. (838, 839.)
 δεξιὴν σκέλος ἤλγησε, πυρέτιον ἐπέχε, βηχίον, πνίγμα, τρίτη
 ἐχόλασεν. ἐβδόμη σπαραγμώδης, ἄφρων, ῥόγχος, ὀδόντων
 ξυνέρεσις. γνάθων ἔρευσος, οὗτος οὐ πολὺ διαζήσας τῇ
 πέμπτῃ ἢ ἕκτῃ ἐτελεύτησε. σημεῖον περὶ χεῖρα τὸ ὑποπέλιον.
 Βίον ἐξ ὑδρωπικοῦ πολυχρονίου ἀπόσιτος ἐγένετο πολλὰς
 ἡμέρας καὶ στραγγουριώδης. ἐπὶ γούτατος ὀριστικοῦ ἀπό-
 σιτημα ἐγένετο, ἐξεπύησεν, ἐτελεύτησεν. Κτησιγῶν ὑδρωπικός
 ἐκ καύσου πολλοῦ, καὶ πρότερον ὑδρωπικός καὶ σπληνώδης
 σφόδρα συνεπληρώθη καὶ ὄσχεον, καὶ σκέλεα καὶ (839) πε-
 ριόταται ἐπὶ τῇ τελευτῇ βήξ καὶ πνιγμοὶ ἐγίνοντο ἐς νύκτα,
 μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πλεόμενος ὥσπερ τοῖς πνευμονώδεσι. [563]
 πρὸ δὲ ἡμέρης τῆς τελευτῆς τρισὶν ἢ τετράσι ἡμέραις, πυρετός.
 κατὰ μηρὸν δεξιόν, ἔσω κατὰ φλέβα μέσσην τὴν ἀπὸ τοῦ
 βομφῶνος, ὡς πυρὸς ἀγρίου σύστημα ὑποπέλιον ἔχον ἔρευ-
 σος. ἐς νύκτα καρδίας ἄλγος, καὶ οὐ πολὺ ὕστερον ἀφρονία.
 πνιγμὸς μετὰ ῥέγχους, καὶ ἐτελεύτησεν. καὶ ἐν Ὀλύνθῳ ||

dextra crusque doluit, febricula detinebat, tussicula, suffo-
 catio, tertio die relaxavit. Quarto convulsione tentata, voce
 capta est, stertor, dentium connexio, malarum rubor aderat.
 Haec non longe vitam protrahens, quinto aut sexto mortua
 est. Signum ad manum sublividum apparuit. Bion cum
 multo tempore aqua inter cutem laborasset, multis diebus
 cibum averlabatur, et urinae stillicidio vexabatur. Ad genu
 sinistrum oborto abscessu, et suppuratione facta mortuus est.
 Ctesiphon post magnam febrem ardentem aqua inter cutem
 correptus est, et antea cum hydrope et lienis tumore labo-
 rasset, valde oppletum est scrotum, crura et abdomen. Sub
 finem tussis et suffocationes ad noctem contingebant, ex
 pulmone magis, velut pulmonis vitio laborantibus. Tribus
 aut quatuor ante mortem diebus rigor, febris corripuerunt,
 ad femur dextrum parte interna juxta venam mediam quae
 ab inguine fertur, collectio velut ex igne agresti aborta est
 cum rubore aliquantulum livido. Ad noctem oris ventriculi
 dolor, neque multo post vox defecit, suffocatio cum ster-
 tore et mortuus est. In Olyntho quoque qui aqua inter cu-

Ed. Chart. IX. [565.] Foef. II. 1216. Ed. Lind. I. (839. 840.)
 ἰδρωπικός, ἐξαίφνης ἄφρων, ἔκφρων νύκτα καὶ ἡμέραν ἐτε-
 λεύησεν. ὁ δὲ Προδρόμου θέρους ὑπότρυλος, καυσώδης ἡ
 γλώσσά οἱ ὑπόξηρος, ἀσαφής, κάτω πολλή ἄφοδος περιεγέ-
 νετο. Λεωφορβείδῃ πυρετός ὄξυς μετὰ χειμερινὰς τροπὰς,
 ἱπογονθίων καὶ κατὰ κοιλίην ἀλγῆμα. ὑποχωρήματα ὑγρὰ
 χολώδεα πολλὰ, καὶ μεθ' ἡμέρην κοματώδης. γλώσσα περι-
 πνευμονική, βῆξ οὐκ ἐνῆν. ιβ' μέλανα σμικρὰ καὶ πρασοειδέα
 ὑπεχώρησε. ιδ' λῆξαι πυρέτιον ἐδόκει, μετὰ δὲ ὀφθήμασιν
 ἐχρήσατο. ιστ' στόμα σφόδρα ἀλμῶδες ξηρὸν ἐγένετο. ἀκρέ-
 σπερον δὲ φοίκη, πυρετός, μῆν καὶ εἰκοσὶν περὶ μέσον ἡμέρης
 ὄϊγος καὶ ἰδρώς, τὸ πυρέτιον ἔληξε, θέρμη δὲ ὑπὲρ λεπτὴ,
 ἐς νύκτα πάλιν ἰδρώς, καὶ κβ' ἐς νύκτα ἰδρώς, καὶ ἡ θέρμη
 ἐχύλασεν, τῇσι δὲ ἔμπροσθεν πάσῃσιν ἀνίδρωτος ἦν, ἡ δὲ
 κοιλίη ἰγρᾶνθη καὶ ἐν τῇ ὕστερον δοκούσῃ ὑποστρωφῇ. ἡ
 ἄνω οἰκοῦσα ἡ τῶ (840) Θεώκλῃ προσήκουσα ὑπὸ πλητιάδα
 πυρετός ὄξυς. στ' ἐδόκει λῆξαι, ἐλούσατο ὡς πεπανμένη,

tem laborabat, ἰderepente voce defectus, per diem et no-
 ctem mente captus mortuus est. Prodromi puer per aetatem
 aliquantulum balbus, febre ardente correptus est, lingua
 ipsi subarida, obscura, alvi multa dejectio, superstes fuit.
 Leophorbidæ post brumam febris acuta adfuit, praecordiorum
 et ventris dolor, dejectiones liquidæ, biliosæ, multæ
 interdum sopore detinebatur, lingua qualis pulmonum in-
 flammatione laborantibus, tussis non aderat. Duodecimo
 nigra, pauca et porracea alvo dejecit. Decimoquarto fe-
 bricula defuisse videbatur, postea vero sorbitionibus utebatur.
 Decimosexto os admodum salsum cum siccitate extitit. In-
 eunte autem vespere horror et febris. Primo et vigesimo
 die ad meridiem rigor et sudor corripuit, febricula defuit,
 calor tamen suberat exiguus, et sub noctem iterum sudor,
 et vigesimo secundo die sudor adfuit calorque remisit. Prio-
 ribus autem diebus omnibus sine sudore fuit, et alvus humida
 extitit etiam in ea quæ postea adfuisse visa est morbi re-
 versione. Theoclis affinem, quæ superne habitabat, sub
 vergilias febris acuta apprehendit, sexto defuisse visa est, lavit

Ed. Chart. IX. [563.564.] Foel. II. 1216. Ed. Lind. I. (840.)
 ἑβδόμη πρῶτῃ γνάθος σφόδρα ἐρυθρῇ, ὅποτέρῃ οὐ μέμνηται.
 ἐν τῇ ἑσπέρῃ ὁ πυ[564]ρετός ἦλθε πούλῳς, καὶ λιποψυχῇ
 καὶ ἀφωνίῃ ἦν, οὐ πολὺ δὲ ὕστερον ἰδρώς, καὶ παῦσις ἑβδο-
 μαίῃ. καὶ ἡ Θεοδώρου σφόδρα ἐν πυρετῷ αἰμοῦρῳ γένο-
 μένης χειμῶνος. λήξαντος δὲ τοῦ πυρετοῦ περὶ θ' οὐ πολὺ
 ὕστερον πλευροῦ δεξιῷ ὡς ἀπὸ ὕστερων βύρος, καὶ πρῶτον
 δὲ ἐγγόναι καὶ τὰς ἐχομένας ἡ ὁδὴν κατὰ στήθος δεινῇ,
 καὶ πλευρὸν δεξιὸν πυριωμένη ἐχάλασεν τεταρταίῃ τὰ ὑλγέ-
 ματα. τὸ πνεῦμα πυκνότερον, ἢ ὀρεγίῃ μόλις ἀναπνεοῖσιν
 ὑπεσφύριζε, καὶ ὑπὲρ ἐπιστρέφασθαι χαλεπῶς. ἐς νύκτα ὀξυ-
 τερος ὁ πυρετός καὶ λῆρος βραχὺς ἐγένετο. πέμπτῃ πρῶτῃ
 ἐδόκει ἡπιώτερος εἶναι, ἰδρώτιον ἀπὸ μετώπου κατεχύθη
 ὀλίγον πρῶτον. ἔπειτα πολλὴν χροῖον ἐς ὅλον τὸ σῶμα καὶ
 πόδας. μετὰ δὲ ταῦτα ἐδόκει αὐτῇ κεχαλακέναι τὸ πῦρ. ἦν
 δὲ πρὸς χεῖρα ψυχρότερον τὸ σῶμα ταῖς ὀρεγίαις, αἱ δὲ ἐν
 κροτάφοις καὶ μᾶλλον ἐπὶ ἰσθμῶν, καὶ πνεῦμα πυκνότερον, καὶ

tanquam deflisset, septimo gena valde rubuit, utra non me-
 mini. Sub vesperam febris multa contigit, et animi ac vocis
 defectio aderat, neque vero multo post sudor ac cessatio
 a morbo septimo die. Theodori conjugii febricitanti magna
 sanguinis e naribus profusio hieme contigit. Ubi vero febris
 ad secundum diem cessasset, non longe postea lateris dextri
 velut ex locis laborantibus gravitas adfuit, ac tum primum
 et sequentibus diebus gravis dolor ad pectus subortus est,
 fomentoque ad latus dextrum adhibito, quarto die dolores
 remiserunt. Spiratio crebrior adfuit, eique vix respiranti
 arteria sibilum quendam edebat, et cum supina jaceret, non
 nisi cum negotio convertebatur. Sub noctem febris vehe-
 mentior et brevis desipientia extitit. Quinto die matutino
 tempore mitior esse videbatur, parvus sudor e fronte pri-
 mum modice diffusus est, deinde longo tempore per totum
 corpus et pedes. Post haec autem ipsi videbatur febris re-
 misisse. Arteriarum quippe corpus ad manus contactum
 frigidius sentiebatur, temporum vero arteriae etiam magis
 saliebant, spiratio crebrior erat, subindeque delirabat et

Ed. Chart. IX. [564.] Foesl. II. 1216. Ed. Lind. I. (840. 841.)
 ἐπελήρει ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, καὶ πάντα ἐπὶ τὸ χεῖρον. γλῶσσα
 διὰ τέλος λευκὴ λίην, ἢ τε βῆξ οὐκ ἐνῆν, ὅτι μὴ τριταίῃ
 καὶ πεμπταίῃ ὀλίγον χρόνον, δίψα οὐκ ἐνῆν, πτυσμός δὲ
 ἦν. ὑποχόνδριον δεξιὸν σφόδρα ἐπῆρτο περὶ τὸν ε, μετὰ δὲ
 μαλθακώτερον, ὑποχώρησις τριταίῃ ἀπὸ βαλάνου κόπρου
 ὀλίγης. πέμπτη πάλιν ὑγρὸν ὀλίγον, κοιλίῃ δὲ λαπαρὴ, οὖρα
 στρυφνὰ, ὅπου (841) δέα, ὄμματα ὥς κοπιώσης, χαλεπῶς
 ἀνέβλεπε καὶ περιέφερε. πέμπτη ἐς νύκτα χαλεπῶς καὶ λῆρος
 εἵπετο. σὺ πάλιν τὴν αὐτὴν ὥρην περὶ πληθουσιν ἀγορὴν
 ἰδρῶς πούλιν κατείχετο, ἀπὸ μετώπου ἤρχετο εἰς ὅλον τὸ
 σῶμα, πούλιν χρόνον ἐμφρόνως διετίθετο τὰ ἐναυῆς, πρὸς
 μέσον δὲ ἡμέρης σφόδρα ἐλήρει, καὶ τὰ τῆς καταψύξης
 ὅμοια. βαρύτερα δὲ τὰ κατὰ τὸν χρόνῳ πάντα, πρὸς δὲ τὴν
 ἐσπερὴν ἢ κνήμην αὐτῆς ἐκ τῆς κοιλίης κατερῶύη, καὶ τῷ
 παιδί παραλόγως ἠπειλῆσέ τε καὶ πάλιν ἐσιώπησε καὶ ἐς
 ἡσυχίαν μετέβαλε. περὶ δὲ τὸν πρῶτον ὕπνον δίψα πούλῃ
 καὶ μανίῃ, καὶ ἀνεκάθισε καὶ τοῖσι παροῦσιν ἐλοιδορεῖτο,

cuncta deteriora evadebant. Lingua perpetuo admodum
 alba, neque tussis aderat, praeterquam tertio et quinto die
 exiguo tempore, sitis nulla, verum sputatio aderat. Ad
 quintum diem praecordia dextra plurimum intumescabant,
 postea vero molliora reddebantur, tertio glande subdita ster-
 cus paucum dejecit, quinto rursus liquidum, parum, venter
 autem mollis fuit, urinae acerbae, succum specie referentes,
 oculi tanquam delassatae, non nisi cum negotio suspiciebat,
 et oculos circumferebat. Quinto sub noctem gravius habe-
 bat et delirium sequebatur. Sexto rursus, qua hora plenum
 esse forum solet, sudor multus detinebat, a fronte ortum
 sumens in totum corpus diffundebatur, multo tempore com-
 posite sua negotia tractabat. Circa meridiem vero plurimum
 delirabat, et perfrictio similis perseverabat, graviora autem
 circa corpus extiterunt omnia. Sub vespere tibia ipsius
 ex cubili delapsa est, et puero tum praeter rationem inter-
 minata est, tum rursus filuit et ad quietem se convertit.
 Circa primum somnum autem sitis multa et insania aderat,
 residebat et iis qui aderant convitia ingerebat rursusque con-

Ed. Chart. IX. [564, 565.] Foes. II. 1216, 1217. Ed. Lind. I. (841, 842.)
καὶ πάλιν ἀπεσιώπησεν καὶ ἐν ἡσυχίῃ ἦν, καὶ ἐδόκει τὴν
ἐπίλοιπον νύκτα κεκοιμητῆσθαι, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς || οὐ
ξυνηγεν. ἐπὶ δ' ἡμέρην ὑπεκρίνετο τὰ πλεῖστα τεύμασιν
ἀτρεμίζουσα τὸ σῶμα, καὶ κατανοοῦσα ἐπεικῶς. πάλιν δὲ
ιδρῶς τὴν αὐτὴν ὥρην. ὁμοίως οἱ ὀφθαλμοὶ κατηφέες, ἐς
τὸ κάτω βλέφαρον μᾶλλον ἐγκείμενοι. ἀτενίζοντες κεκαρωμένοι,
τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὥχρὰ καὶ νεκρώδεα, καὶ τὸ πᾶν
χρῶμα ὥχρον καὶ μέλαν ἐόν, τῇ χειρὶ τὰ πούλλα πρὸς τοῖ-
χον ἢ πρὸς ἱμάτιον, οἱ πόφοι δὲ πινοῦσιν [565] μεγάλοι
ἐγίνοντο. ἀποπύτιζε καὶ ἄνω ἐς τὴν ῥίτα, ἀφώρει καὶ ἐκρο-
κυδολόγει, καὶ ξυτεκόλυπτε τὸ πρόσωπον. μετὰ δὲ τὸν ιδρῶ-
τα χεῖρες ὥσπερ κρυστάλλιναι, ὁ ιδρῶς παρηκολούθει ψυ-
χρός, σῶμα πρὸς χεῖρα ψυχρόν, ἀνεπήδα, ἀνεκκράγει, ἐμαί-
νετο. πνεῦμα πούλν, τρομώδεες αἱ χεῖρες ἐγίνοντο, ὑπὸ δὲ
(842) τὸν θάνατον ἐλθούσῃ σπασμώδεες. ἐβδομαίῃ ἐτελεύ-
τησεν, ἐνούρησε τῇ ἑκτῇ ἐν νυκτὶ ὀλίγον, τὸ οὐρούμενον τῷ
κόρφει εἴλκετο γλίσχρον γονοειδές, ἀγρυπνος ἀπάσας μετὰ
τὴν στ' οὔρον ὑφαίμων. τῷ Ἀντιφάνους χειμῶνος ἄλγῃμα

ticuit et quievit, et vifa est ad reliquam noctem sopore pressa
fuisse, oculos tamen non clausit. Per diem vero plurimum
nutibus respondebat, corpore quiescens et moderate intelli-
gens. Eadem rursus hora sudor, similiter oculi demissi,
ad inferiorem palpebram magis incumbentes, intenti, ri-
gidi, eorumque alba pallida et mortuis similia et tota cutis
pallida et nigra, manum plerumque ad parietem aut
vestem stragulam admovebat, cum biberet, sonitus ingen-
tes edebantur, respuebat et sursum in nares regerebat,
floccosque vellebat et vultum tegebat. A sudore autem ma-
nus velut congelatae, sudor frigidus consecutus est, corpus
ad manus tactum frigidum, exiliebat, vociferabatur, insa-
niebat, spiratio multa, manus tremulae exisiebant, sub
mortem autem convulsione tentatae. Septimo die mortua
est. Sexto noctu paucam urinam reddidit, glutinosam, fe-
mini genitali similem et quae festuca trahebatur, omnibus
diebus insomnia vexata fuit. Post sextum diem urina ali-
quantulum cruenta visa est. Antiphanis filium per hiemem

Ed. Chart. IX. [565.] Foss. II. 1217. Ed. Lind. I. (842.)
 πλευροῦ δεξιῦ, βήξ, πυρετός, ἥσθιεν, ἐπορεύετο ὑποπυρε-
 ταίων, ἐδόκεε ῥηγματώδης εἶναι. ἐνάτῃ ἀφίητο ὁ πυρετός
 οὐκ ἔλιπεν, ἡ βήξ πολλή καὶ παχεῖα, ἀφρώδεια, τὸ πλευρόν
 ἐπόνει. περὶ τὴν ἰδὴ καὶ πάλιν τὴν κ' ἐδόκεον ἀπολήγειν οἱ
 πυρετοὶ, καὶ πάλιν ἐπελάμβανον. ἦν δὲ λεπτή καὶ θερμή,
 βραχὺ τι ἐξέλιπεν, ἡ δὲ βήξ ὅτε μὲν ἐξέλιπε, ὅτε δὲ κατα-
 κορῆς ἦν μετὰ πνίγματος πολλοῦ. τότε δὲ ἐχάλα, καὶ ἀπό-
 χρεμνις μετὰ ταύτας τὰς ἡμέρας πολλή μετὰ πνιγμώδους
 βηχός, καὶ πύωδες ζέοντα ὑπὲρ τοῦ ἀγγείου καὶ ἰσφρόντα,
 καὶ ἐν τῇ φάρυγγι τὰ πολλὰ κερχαλῆα ὑπεσφύριζεν. ὁσθμα
 αἰ κατεῖχε καὶ πνεῦμα πυκνότερον, ὀλιγάκις εὐπνοος. ὑπὲρ
 δὲ τὰς μ' ἐγγὺς οἶμαι τῶν ἐξήκοντα ὀφθαλμὸς ἀριστερός
 ἐτυφλώθη μετὰ οὐδήματος ἀνευ ὀδύνης, οὐ πολὺ δ' ὕστερον
 καὶ ὁ δεξιός, καὶ σφόδρα αἱ κόραι λευκαὶ καὶ ξηραὶ ἐγέν-
 οντο, καὶ ἐτελεύτησε μετὰ τὴν τυφλώσιν οὐ πολὺ, ὑπὲρ ζ'
 ἡμέρας μετὰ ῥέγγου καὶ πολλῆς ληρήσιος. ὅμοια δὲ καὶ ἐξ

lateris dextri dolor, tussis, febris corripuit, edebat, deam-
 bulabat aliquantulum febricitans: ruptis laborare videbatur,
 nono die remisit febris, non reliquit, tussis plurimum ve-
 xavit et crassa spumosaque rejecit, lateris dolor detinebat.
 Ad decimumquartum rursusque vigesimum diem febris cessare
 videbatur, et rursus corripiebat. Calor autem tenuis erat,
 et per breve aliquod temporis spatium relinquebat. Tussis
 vero interdum quidem relinquebat, interdum etiam inten-
 debatur cum multa suffocatione. Tum vero relaxabat, et
 post hos dies excreatio multa suffocante tussi aderat, et puru-
 lenta supra vas ferventia et spumantia educebantur, et in
 faucibus stridula multa asperitas sibilum quendam edebat,
 creber anhelitus semper detinebat et densior spiratio, raro-
 que facile spirabat. Supra quadragesimum autem diem, prope
 sexagesimum, ut opinor, oculus sinister cum tumore sine
 dolore occoecatus est, neque vero longe postea etiam dexter,
 pupillaeque vehementer candidae et siccae exillebant, neque
 multo post hanc excoecationem mortuus est, non ultra se-
 ptem dies, cum stertore et multa desipientia. Eodem quo-

HIPPOCRATES TOM. III.

Tt

Ed. Chart. IX. [565, 566.] Forf. II. 1217. Ed. Lind. I. (842, 843.)
 ὁμοίων τὴν ὥρην τὴν αὐτὴν ξυνέβη Θεσσαλίῳ, τὰ ζέοντα,
 καὶ ἀφρόοντα, καὶ πνώδεια, καὶ βήχες, καὶ οἱ κερχμοί. [566]
 ἡ Πολεμάρχου χειμῶ(843)νος κυναγχική, οἰδημα ὑπὸ τὸν
 βρογχον, πούλῳς πυρετός, φλέβα ἐτιμήθη. ἔληξεν ὁ πνιγμός
 ἐκ τῆς φάρυγγος, ὁ πυρετός παρείπετο. περὶ πέμπτην γού-
 νατος ἀλγῆμα καὶ οἰδημα ἀριστεροῦ καὶ κατὰ τὴν καρδίην
 ἔτη δοκεῖν τι ξυνάγεσθαι ἐσωτῇ καὶ ἀνέπνει οἷον ἐκ τοῦ
 βεβαπτίσθαι ἀναπνεύσει, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφει ὡς
 αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. τοιοῦτόν τι ξυνέβαινε. περὶ τὴν
 η' ἢ θ' ἐς νύκτα κοιλίη κατεβράγη, ὑγρὰ πολλὰ ὕδα καὶ
 κάκοδια, ἀφωνίη ἔσχεν, ἐτελεύτησεν. Ἀρίστιππος ἐς τὴν κοι-
 λίην τοξευθεὶς ἄνω βίη χαλεπῶς, ἄλγος κοιλίης δεινόν, ἐμ-
 πίπρατο ταχέως, κάτω δὲ οὐδὲν διεχώρεεν. ἀσώδης ἦν, ἥμετε
 χολώδεια κατακορέα, ὅποτε δὴ ἀπέμεσεν, ἐδόκει ῥάων εἶναι.
 μετ' ὀλίγον δὲ τὰ ἀλγῆματα πάλιν δεινὰ, καὶ ἡ κοιλίη

que tempore Thessalioni similia similibus ex causis contige-
 runt, ferventia, spumantia, purulenta educebantur, tussis
 aderant et fancium stridulae exasperationes. Polemarchi
 uxorem hieme angina vexavit, guttur intumuit cum multa
 febre, vena secta est, faucium suffocatio cessavit, febris
 perseveravit. Ad quintum diem laevum genu dolor et tumor
 occupavit, sibi que videri quiddam ad cordis regionem co-
 cervari dixit, et respirabat qualiter in aquam demersi re-
 spirare solent, ac strepitus quidam ex pectore edebatur,
 idemque contingebat quod mulieribus fatidicis, quae Pythone
 afflatae, quod ventre oracula fundunt, engastrimythi, hoc
 est ventriloquae, dicuntur. Ad octavum aut nonum diem
 sub noctem alvus affatim prorupit, liquida, multa, conferta
 et graveolentia demisit, vocis defectio tenuit, mortua est.
 Aristippus superiorem in ventrem magna vi et graviter sagitta
 percussus, vehementi ventris dolore detentus est, celeriter
 intendebatur, deorsum nihil demittebat, incontinenti cor-
 poris jactatione torquebatur, biliosa abunde colorata vom-
 itione rejiciebat. Ubi vero vomuisset, melius habere vide-
 batur, parvo interjecto temporis intervallo rursus dolores
 vehementes corripuerunt, venterque velut in intestini tenui-

Ed. Chart. IX. [566, 567.] Foesl. II. 1217. 1218. Ed. Lind. I. (843, 844) ὁμοίως ἐμπιπρᾶτο ὡς ἐν εἰλεοῖς, θέρμαι καὶ δίψαι. ἐν ἐπὶ ταῖς ἡμέραις ἐτελεύτησεν. ὁ δὲ Νεόπολις πληγῆς ὁμοίως ταῦτά ἐπασχε, κλυσθέντι δὲ θριμείῃ κοιλίῃ κατεβράγχη, χοῶμα καταχύθη λεπτόν, ὠχρόν, μέλαν ἐόν, ὅμματα ἀνχητρά. καρῶδεα ἐνδεδιημένα, ἀτενίζοντα. [567] τῷ δὲ καθ' ἥπαρ ἐγγὺς πληγέντι ἀκοντίῳ εὐθὺς τὸ χοῶμα κατεχύθη νεκρῶδες. τὰ ὅμματα κοῖλλα, ἀλυσμός, δυσφορίη, ἀπέθανε πρὶν ἀγορὴν λυθῆναι, ἐν ἧπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη. ὁ τὴν κεφαλὴν ἀπὸ Μακεδότος λίθου πληγῆς, ὑπὲρ κρο(844)τάφου ἀριστεροῦ ὄσσην ἀμυγλὴν διεκόπη, ἐσκοτώθη πληγῆς καὶ ἔπεσε, τριταῖος ἄφοτος ἦν, ἀλυσμός, πυρετός ὁ πᾶν σφοδρός, σφυγμός ἐν κροτάφοισιν ὡς λεπτῆς θέρμης. ἤκουεν οὐδέν, οὐδὲ ἐφρόνεεν, οὐ δ' ἠτρέμιζεν, νοτίς περὶ μέτωπον καὶ ὑπὸ ῥῖνα ἄχρως ἀνδρεῶντος, πεμπταῖος ἐτελεύτησεν. ὁ Αἰνιήτης ἐν Δήλῳ ἀκοντίῳ πληγῆς ἐς τοῦπισθεν τοῦ πλευροῦ κατὰ τὸ ἀριστερόν μέρος, τὸ μὲν ἕλκος ἄπονον. τριταίῳ δὲ γαστρός

oris morbis incendebatur, calor et sitis aderat, ac intra septem dies vitam cum morte commutavit. Neopolis vero ex simili vulnere eodem modo affectus fuit, ex acri autem per clysterem infuso alvus affatim prorupit, colore tenui, pallido, nigricante suffusus est, oculi squalidi erant, rigidi, intus revoluti, intenti. Jaculo in jecur cominus percussio, illico cadaverofus color affusus est, oculi concavi, corporis incontinens jactatio et implaciditas aderat. Mortuus est antequam concio dimitteretur eodem quo percussus est die. Qui a Macedone lapide in caput ictus est, supra tempus sinistrum non magis quam cutis scarificatione quadam dissectus, ex vulnere vertigine affectus est et cecidit, tertio die vocis defectio et corporis incontinens jactatio erat, febris non admodum vehemens, temporum pulsatio velut ex tenui calore, nihil audiebat, neque mentis compos erat, neque quiescebat. Mador circa frontem, tum sub naso ad mentum usque erumpebat, quinto die mortuus est. Aeniates quidam in Delo retro in latus sinistrum jaculo percussus, ulcus quidem sine dolore habuit. Tertio vero die ventris dolor par-

Ed. Chart. IX. [567, 568.] Foef. II. 1218. Ed. Lind. I. (844, 845.)
 ὀδυνη σμικρὴ, οὐχ ὑπεχώρει. κλυσθέντι δὲ ἐς νύκτα κόπρος
 ἦν, καὶ ὁ πόνος διέλιπεν. ἔδρη ἔξω ἐς τὰς ὀρχιας τεταρταίω
 καὶ ἐς ἥβην, καὶ κοιλίην ὅλην δεινῶς ὁ πόνος καταιγίζων.
 ἀτρεμέειν οὐκ ἠδύνατο, χολώδεα ἔμεσεν κατακορέα. χολώδες
 ὀφθαλμοὶ, καὶ οἶοι τῶν λιποθυμούντων. μετὰ εἰς ἐτελεύτησεν,
 πλὴν θέρη λεπτὴ τις ἐνῆν αὐτῷ. Ἀνδέλλω πληγέντι ἐς
 τὸν γῶτον πνεῦμα πολὺ κατὰ τὸ τραῦμα μετὰ φόβου ἐχώ-
 ρει καὶ ἡμορρᾶγει. τῷ ἐναίμῳ δὲ καταθεθεὶς ὑγίης ἐγένετο.
 [568] συνέβη δὲ καὶ τῷ δυσχυτάτῳ Φιλίας παιδίῳ, ψιλώ-
 ματος ἐν τῷ μετώπῳ γενομένου, ἐναταίῳ πυρετός. εἴτα ἐπε-
 λιάσθη τὸ ὅστέον, ἐτελεύτησεν, καὶ τῷ Φανίου καὶ τῷ Εὐέρ-
 γου, πελαιομένων δὲ τῶν ὀστέων καὶ πυρεταινόντων ἀφί-
 σταιτο τὸ δέρμα ἀπὸ τοῦ ὀστέου, καὶ πύου ὑπερέμετο. τοῦ-
 τοισι τρυπουμένοις ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀστέου ἀνήρχετο ἰχώρ
 λεπτὸς, ὀβρώδης ὑπώχρος, καὶ (845) κοδμος, θανάσιμος. ξυμ-
 βαίνει δὲ τοῖσι τοιούτοις καὶ ἐμέτους ἐπιγίνεσθαι, καὶ τὰ
 σπασμώδεα ἐπὶ τελευτῇ καὶ ἐνίους κληγγώδεας εἶναι, καὶ

vus aderat, nil ex alvo secedebat, verum sub noctem ex
 infuso per clysterem stercus prodiit et dolor intermisit, sedes
 extra in scrotum prolapsa est. Quarto die in pubem et to-
 tum ventrem dolor vehementer irruerat, neque quiescere
 poterat, biliosa assatim sincera vomitione rejecit, oculi ex
 viridi pallescentes et quales animo deficientibus. Post quin-
 tum diem mortuus est, praeterquam quod calor quidam
 tenuis ipsi inerat. Andello in dorsum vulnere accepto spi-
 ritus multus cum strepitu ex vulnere prodibat, et sanguis
 multus prorupit. Deligato vero medicamento quod cruentis
 vulneribus imponitur, sanitati est restitutus. Contigit autem
 etiam miserrimo Philiae puero ex ossis denudatione in fronte
 nono die febris, deinde os livorem contraxit, mortuus est.
 Phaniae quoque et Evergi liberis, livore occupatis ossibus,
 febreque detentis, cutis ab ossibus discessit et pus intus depa-
 scabatur. His terebro perforatis, ex ipso ossibus tenuis sanies,
 serosa, aliquantulum pallida, graveolens et letalis emerge-
 bat. His quoque accedebat vomitus, et ad extremum con-
 vulsiones et quandoque stridulam vocem edebant, interdum

Ed. Chart. IX. [568. 569.] Foss. II. 1118. 1120. Ed. Lind. I. (845.)
 ἐνίους ἀκράτεας· καὶ ἦν ἐν τοῖσι δεξιόισι τὸ τραῦμα ἢ, τὰ
 ἀριστερά, ἦν δ' ἐν τοῖσιν ὀριστεροῖσι, τὰ δεξιὰ. τῷ Θεο-
 δώρου ἐναταίῳ ἡλιωθέντι πυρετός ἐπῆει δεκαταίῳ ἐκ ψιλοί-
 ματος οὐδενός ἄξιός εἰπείν κατὰ τὸ ὁστέον. ἐν δὲ τῷ πυρετῷ
 ἐμελάνθη, ἀπέσιγῃ τὸ δέσμα, ἐπιπολὺν κλαγγώδης. δευτέρῃ
 καὶ εἰκοστῇ ἢ γαστῆρ ἐπέρθη, μάλιστα δὲ κατὰ τὰ ὑποχόν-
 δρια, καὶ ἐτελεύτησεν.

|| Οἷσι δ' ἂν ὁστέα καταγῇ, τούτοισιν ἐβδομαίοισιν οἱ
 πυρετοί. ἦν δὲ θερμότερη ἢ ὥρη, καὶ θάσσον. ἦν δὲ μᾶλλον
 κλασθῇ, καὶ παραχρῆμα. [569] καὶ ὁ Ἐξαρχμόδου παιδίσκος,
 παραπλησίως καὶ ἄλγημα ἐς μηρόν οὐ κατ' ἕξιν τοῦ τραύμα-
 τος, καὶ ἐγεγόνει κλαγγώδης, καὶ τραχήλου ὀδύνη. καὶ ὁ
 Πουσιδοκρέων τρίτῃ σπασμός, θέρμη οὐκ ἔλιπεν, ἐτελεύ-
 τησεν ὀκτωκαιδεκαταίος. ὁ τοῦ Ἰσαγόρου ὀπισθεν ἐπλήγη τῆς
 κεφαλῆς, φλασθέντιος τοῦ ὁστέου καὶ μελανθέντιος, πεμπταίῳ
 περυσγένετο. ὁστέον δὲ οὐκ ἀπέσιγῃ. τῷ ἐκ τοῦ μεγάλου πλοίου
 διόπῳ ἢ ἄγκυρα τὸν λιγανὸν δάκτυλον καὶ τὸ ὁστέον συν-

etiam impotentes erant. Quod si vulnus dextram partem
 occuparet, sinistra laborabant, si vero sinistra, dextra. The-
 odori puerum nono die insolatu utentem, decimo die febris
 invadit ex ossis denudatione nullius pene momenti. In febre
 autem os est denigratum, cutis discessionem fecit, admodum
 stridulam vocem edidit. Secundo et vigesimo die venter
 intumuit, praesertim vero ad praecordia, tertio et vigesimo
 vitam cum morte commutavit.

Quibus ossa fracta fuerint, eos septimo die febris in-
 vadit, tempore vero calidiore etiam citius. Quod si magis
 confracta fuerint, etiam illico. Exarmodi etiam puerulus
 similiter quoque dolorem ad femur sensit, non ea parte qua
 vulnus erat, et stridulam vocem edidit, et cervicis dolor ad-
 fuit. Posidocreon quoque tertio die convulsione correptus
 est, calor non relinquebat, decimo octavo mortuus est. Isa-
 gorae filius posteriore capitis parte vulneratus, colliso osse
 et denigrato, quinto die superstes extitit. Os autem discel-
 sionem non fecerat. Magnae navis praefecto anchora manus
 dextrae indicem et os collisit, ex quo inflammatio, fideratio

Ed. Chart. IX. [569. 570.] Foesl. II. 1220. Ed. Lind. I. (845. 846.)
 έφλασε τῆς δεξιῆς χειρὸς, φλεγμασίῃ επεγένετο, καὶ σφάκε-
 λος, καὶ πυρετός. υπεκαθάρθη πέμπτῃ, μετρίως αὖ θέρμαι
 ἀνῆκαν καὶ αὖ ὀδύναι, τοῦ δακτύλου τι ἀπέπεσεν. μετὰ δὲ
 τὴν ἑξῆς ἰχώρ επεικῶς, μετὰ ταῦτα τῇ γλώσση οὐ πάντα
 ἔφη δύνασθαι ερμηνεύειν. τὸ πρόρ(846)ήσις, ὀπισθοτόνος
 εἰ ἔξει, ξυνέφερόν τε αὖ γινάσθαι ξυτεριδόμεναι. ἔπειτα ἐς
 τράχηλον τριταῖος ὅλος ἐσπᾶτο ἐς τοῦπίσω ξὺν ἰδρωτί.
 ἑκταῖος ἀπὸ τῆς προσρήσιος ἀπέθανεν. [570] ὁ δὲ ἐκ τῆς
 Ἀρπύλου ἀπελευθέρης Τελεφάνης, τύμμα κάτωθεν μεγάλου
 δακτύλου ἔλαβεν. επεφλέγμηνε, καὶ σφόδρα επώδυνος ἦν,
 καὶ επεὶ ἀνῆκεν, ὤχετο εἰς ἀγρόν, ὅσπῃν ἤλγησεν, ἐλούσατο,
 αὖ γέννες ξυνήγοντο ἐς νύκτα, καὶ ὀπισθοτόνος παρῆν, τὸ
 σίαλον ἀφρωδες μόλις ἔξω διὰ τῶν ἰδόντων διήει, τριταῖος
 ἀπέθανεν. Ζήνων ὁ τοῦ Δάμωνος περὶ κνήμην ἢ σφυρὸν,
 ἔλκος κατὰ νεῦρον ἤδη καθαρόν. τούτῳ δηχθέντι ὑπὸ φαρ-
 μάκου ξυνέβη ὀπισθοτόνῳ ἀποθαιεῖν. Μείωνι ὑπ' ἀρκιού-
 ρον καὶ πρότερον, ἐκ πυρετοῦ θερεινοῦ καὶ διαφύοις ἀσθε-

et febris successit, aliquantulum purgato quinto die calores
 et dolores modice remiserunt, ex digito aliquid decidit.
 Post septimum diem sanies moderate exibat, deinde se non
 posse omnia lingua explicare dixit. Praedictione denun-
 ciatum est periculum, si posteriorum partium distentio, opi-
 sthotonum dicunt, corripere, et ad id contulerunt maxillae
 cohaerentes, deinde ad collum affixae. Tertio die totius
 corporis in posteriora convulsione cum sudore tentabatur.
 Sexto a praedictione die mortuus est. Telephanes ex Harpali
 liberta filius plagam deorsum in pedis pollice accepit, ex
 qua inflammatio et vehemens dolor consecutus est. Quo
 remisso in agrum profectus ex lumbis doluit, lavit, sub
 noctem maxillae cohaerebant, et posteriorum partium dis-
 tentio, opisthotonos dicitur, aderat. Sputum spumans
 aegre dentes pertransibat, tertio die mortuus est. Zeno
 Damonis filius circa tibiam aut malleolum juxta nervum jam
 purum accepto ulcere et a medicamento eroso, distensione
 in posteriore, quam opisthotonum dicunt, mortuus est. Me-
 nonem sub arcturi exortum et antea ex febre aestiva et alvi

Ed. Chart. IX. [570.] Foesl. II. 1220. 1221. Ed. Lind. I. (846. 847.)
 τῶς διατεθέντι. ἐκ πορείης κοπιῶσάντι καὶ πλευροῦ ὀδύνη
 ἀριστεροῦ, καὶ βῆξ ἔχουσα μὲν ἐκ κατόρθου καὶ πρότερον,
 τότε δὲ ἦν κατακορῆς, καὶ ἄγρυπτος, καὶ δυσφόρος φέρων
 τὸν πυρετὸν εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς καὶ ἀνακαθίζων τριταῖος ἔπτυσ-
 σεν ὥχρὸν, ἀριτηρίῃ ὑπεσπρίζε ῥεγγῶδες. περὶ τὴν ε πνεῦμα
 ἐπεικῶς πυκνὸν, πόδες, αἱ κνήμαι, ἄκρα τὰ πλεῖστα ψυχρὰ
 καὶ ἔξω τοῦ ἱματίου, ὑποχώρησις ἀπ' ἀρχῆς ἐπεγένετο χο-
 λώδης οὔτε λίην ὀλίγη οὔτε πολλή. ζ καὶ η καὶ θ ῥᾶον
 ἰδῶκε || φέρειν, καὶ τινες ὕπνοι ἐγένοντο, καὶ ἀποχρεμπτό-
 μενα ἀπεπτότερα. δεκάτῃ καὶ μέχρι ιγ σφόδρα (847) λευκὰ
 καὶ καθαρά, καὶ ὑποχόνδριον λαπαρώτερον ἐγένετο, τὸ δὲ
 ἀριστερὸν ξυντεταμένον καὶ εὐπνότερον, πρὸς δὲ βάλανον
 ὑπῆλθε μετρίως. ιγ πάλιν ἔπτυσεν ὥχρὸν. ιδ δὲ μᾶλλον. ιε
 πραιοειδὲς, κοιλίῃ δὲ κακώδεα, χολώδεα, ὑγρὰ συχνὰ ὑπῆλ-
 θεν, ἀριστερὸν ὑποχόνδριον ἐπῆρσε. ιστ δὲ καὶ σφόδρα
 ἐπώδησεν, καὶ τὸ πνεῦμα ἤδη ῥεγγῶδες, ἰδρὼς περὶ μέτω-
 πον καὶ αὐχένα. ὀλιγάκις ἐπὶ τὸ στήθος, ἄκρα καὶ μέτω-

profluvio imbecillum, ex via delassatum etiam lateris sinistri
 dolor et tussis detinnit, quae quidem etiam prius ex destil-
 latione aderat, tunc vero valde intensa erat. Pervigil erat
 et febrem statim ab initio implacide ferebat, residens tertio
 die expuebat pallidum, arteria sibilum quendum cum ster-
 tore edebat. Sub quintum diem fere densa spiratio aderat,
 pedes, tibiae, extrema plerumque frigida et extra stragula
 erant. Ab exordio quod per alvum secedebat biliosum exi-
 flebat, neque valde paucum neque multum. Septimo, octavo
 et nono lenius ferre videbatur et somni quidam aderant,
 crudiora erant quae excreabantur, decimo et ad decimum
 tertium usque alba admodum et pura. Praecordia molliora
 exislebant, sinistra autem contenta, faciliusque spirabat.
 Glande subdita alvus moderate demisit, decimo tertio rursus
 pallidum spuit, decimoquarto vero magis, decimoquinto
 quod coloris erat porracei. Alvus vero maleolentia, biliosa,
 liquida, crebro demisit, praecordia sinistra attollebantur,
 decimosexto vero etiam valde intumuerant et spiratio jam
 cum stertore erat, sudor circa frontem et cervicem, raro

Ed. Chart. IX. [570. 571.] Foes. II. 1221. Ed. Lind. I. (847. 848.)
 πον ἐπιεικῶς διετέλει ψυχρά. πηδηθμὸς δὲ φλεβῶν περὶ
 κροτάφους κατέσχεν, ὕπνοι κοματώδεις καὶ ἡμέρην καὶ νύκτα
 τοὺς τελευταίους χρόνους. οὖρον ἀπ' [571] ἀρχῆς ὡμὸν σπο-
 δοειδές. περὶ ἰ καὶ μέχρι ἰγ λεπτά καὶ οὐκ ὕγροα, ἀπὸ δὲ
 τῆς ἰγ οἶά περ ἀπ' ἀρχῆς. τῷ Κλεόγῳ πλευροῦ ἄλγῃ καὶ
 πυρετὸς, ἀνῆκεν ὁ πυρετὸς, ἰδρώσει τὸ σῶμα ὅλον. ἐν τῷ
 οὖρῳ πολλὰ τὰ ἐκφερόμενα ἦν, ἐθρουβήθη μετὰ ταῦτα.
 Πληϊάδων περὶ δύσιν τὴν Ὀλυμπιάδῃ, ὀκτάμηνον ἔχουσαν
 ἐκ πτώματος πυρετὸς ὁξὺς ἔλαβε. γλῶσσα καυσώδης, ξηρὴ,
 τραχεῖη, ὠχρὴ, ὀφθαλμοὶ ὠχροὶ, καὶ τὸ σῶμα τεκνώδης.
 διέφθιρος πεμπταίη, ῥηϊδίως ἀπῆλλαξε, καὶ ὕπνος ὡς ἐδόκει
 καννιτώδης. δείλης διεγειρότων οὐκ ᾔσθαιετο, πταρμικῶ
 ὑπήκουσε, πόμα κατεδέξατο καὶ χυλοῦ. ὑπέβησσε καταπίνουσα
 τὸ πόμα, ἡ φωνὴ οὐκ ἐλύετο, οὐδὲ αὐτὴ τι ἀνέφερε, τὰ
 ὄμματα κατηφέα. πνεῦ(848)μα μειώρον κατὰ ὄνα σπώμε-
 τον, χροῶμα πονηρόν, ἰδρώς περὶ τοὺς πόδας καὶ σκέλευ

pectus occupabat, frons et extrema fere frigida persevera-
 bant, venae temporum saliebant, somni cum sopore diem
 et noctem postremo tempore detinebant, urina ab initio
 cruda, cinerem colore referens. Ad decimum et decimum-
 tertium usque tennes et non decolores. A decimotertio au-
 tem quales ab initio. Cleochum lateris dolor et febris cor-
 ripuit, remisit febris, toto corpore sudor dimanavit, per
 urinam multa efferebantur, quae postea returbida facta est.
 Ad vergiliarum occasum Olympiadae uxorem octo mensibus
 utero gerentem, ex casu febris acuta corripuit, lingua ae-
 fluans, sicca, aspera, pallida, oculi pallidi, corpus mortuo
 simile, abortu quinto die sine labore est liberata et somnus,
 ut videbatur, cum sopore adfuit, sub vespere cum exci-
 taretur non sentiebat, sternutamentum cienti medicamento
 cessit, potionem recepit et succi ptisanæ nonnihil, potionem
 deglutiens aliquantum tussivit, vox soluta non erat, neque
 ipsa quicquam convalescebat, oculi demissi erant, spiratio
 sublimis, quae naribus trahebatur, color praeus, sudor pe-
 des et crura, cum morti esset proxima, occupabat, mortua

Ed. Chart. IX. [571. 572.] Foesf. II. 1221. Ed. Lind. I. (848.)
 περὶ θάνατον εὐύση, ἐτελεύτησεν. τῇ Νικολάου εὐνέτιδι ἐκ
 καύσου τὰ παρ' οὐς ἐγένετο ἐπ' ἀμφοτέρω. ὀλίγον ὕστερον
 τὸ ἕτερον ἤδη δοκίοντος χαλῶν τοῦ πυρετοῦ ὡς οἶδημα περὶ
 τὸ μεγάλα ἀσήμεως κατέστη. ὑπέστρεψε, χροῖμα νεκρῶδες.
 γλῶσσαι τρηχεῖν, δασέη σφόδρα, ὑπόλευκος, διψώδης. ὑποχώ-
 ρησις κάτω πολλή ὑγρὴ κακώδης παρὰ πάντα τὸν χρόνον.
 πρὸ τῆς τελευτῆς ἐφθάρη τὸ σῶμα τῷ πλήθει. ἐτελεύτησε
 περὶ τὰς κ [572] Ἀνδρέαν πρὸ Πληιάδεος φρίκη, πυρετός,
 ἔμετος, ἀπ' ἀρχῆς ἡμιτριταῖος ἐφαίνετο. τριταῖος δ' οὖν
 ἐὼν, πάλιν ἀγοράζων ἐφρίξε, πυρετός ὀξύς, ἔμετος χολῆς
 ἀκρότου, παραλήρησις ἐς νύκτα, ῥέων πάλιν. πέμπτη χαλε-
 πῶς, ἔκτε ἀπὸ λινοζώστιος εὐ ὑπῆλθε. ζ' χαλεπώτερον, καὶ
 τὰς ἐφεξῆς συνεχέστερος ἦδη καὶ ἀνίδρωτος ἀπ' ἀρχῆς καὶ
 διψώδης. μάλιστα δὲ στόμα ὑπεξηραίνετο καὶ πόμα οὐδὲν
 ἡδέως προσεδέχετο. ἀηδὴς πολλῆς εὐύσης περὶ τὸ στόμα,
 γλῶσσαι ξηρὴ, ἄκροσις, τρηχύτης ἐπὶ νύκτι ὡχρόλευκος, ἄγρυ-

est. Nicolai uxori ex febre ardente ad utramque aurem tu-
 bercula suborta sunt, paulo post alterum, cum jam febris
 remittere videretur, velut tumor laxus decimoquarto die
 valde citra ullam significationem conquieuit, morbi reversio
 facta est, color cadaverosus erat, lingua aspera, densa ad-
 modum, subalbicans, siticulosa. Alvi egestio copiosa, liqui-
 da, omni tempore maleolens. Ante obitum corpus egestio-
 nis copia consumptum est, ad vigesimum diem mortua est.
 Ante vergiliarum occasum Andrean horror, febris, vomitus
 corripuit, ab initio semitertiana apparebat. Tertio vero die
 cum rursus in foro negotiaretur, horrore correptus est, cum
 febre acuta, bilem sinceram vomitione rejecit, deliravit, sub
 noctem meliuscule habuit. Quinto rursus graviter habuit,
 sexto ex mercuriali alvus probe dejecit. Septimo gravior
 habebat, caeterisque deinceps diebus jam magis continenter
 febris detinebat et ab initio sine sudore erat, sitique torque-
 batur. Praecipue vero os resiccabatur, nullumque potum
 non averfabatur, cum os admodum ingratum esset, lingua
 resiccata, inarticulata erat, asperitas existerat cum pallore
 albicans, pervigilio, anxietate torquebatur, exolutus, fra-

Ed. Chart. IX. [572.] Foesl. II. 1221, 1222. Ed. Lind. I. (848. 849) πτος, ἀσώδης, ἐκλελυμένος, κεκλασμένος, γλῶσσα ὑπὸ ξηρότητος ἐνίοτε ὑπόττανλος ἕως διαβρέξειε, χυλὸν μάλιστα προσεδέχετο. ἑνταῖω ἢ δεκαταίω παρ' οὗς ἀριστερόν καὶ περὶ τὸ ἕτερον ἐπάρματα μικρὰ (849) ἀσήμεως ἐφάνη. οὐρα διὰ παντός οὐκ ἄχροα, ἄνευ δὲ ὑποστάσιος. τεσσαρεσκαίδεκαταίω ἰδρωτότιον περὶ τὰ ἄνω οὐ πολὺ μετριώτερον. ἡ θέρμη περὶ τὰς ἰς ἐμώλυνθη. κοιλίη μετὰ τὰς ἰ ξηρή, οὐκ ἄνευ βαλατειῶν ὑποχωρούσα. περὶ δὲ τὰς κε ἐξανθήματα δι' ὀλίγου κνησμώδεα θερμὰ, ὥσπερ πυρίκαν[στα]. ὀδύνη δὲ ἦν περὶ τὰς μασχάλας καὶ τὰ πλευρά. ἐς σκέλευ διηλθεν ἀσήμεως καὶ ἔληξε. λουτρόν ὠφέλει καὶ χρίσμα τὸ ἐν τῷ ὄξει. μηνὶ δὲ δευτέρῳ ἴσως ἢ τρίτῳ ἐς νεφρούς ἡ ὀδύνη καὶ πρότερόν ποτε γενομένη κατέστη. Ἀριστοκράτει περὶ ἡλίου τροπᾶς χειμερινᾶς κόπος καὶ φρίκη καὶ θέρμη, μετὰ δὲ ἤρξατο τριταίω πλευροῦ ὀδύνη καὶ ὀσφύος, καὶ οἰδημα ἐκ τῆς μασχάλης ἀρξάμενον παρ' ἕλκον τὸ δεξιὸν πλευρὸν σκληρόν κατὰ ταύτην τὴν πλευρὴν ἐκ μασχάλης ἀρξάμενον ἐρυθρόν, πελι-

ctus, lingua interdum prae siccitate nonnihil balbutiens, donec eam perfunderet, sorbitiunculam ex hordeo praecipue fumebat. Nono aut decimo ad sinistram aurem atque alteram parva tubercula sine ulla judicationis significatione apparuerunt. Urinae per totum morbum non decolores, verum sine sedimento fuerunt. Decimoquarto circa superiores partes sudor non admodum moderatus obortus est. Ad decimumseptimum calor conquievit. Post decimum alvus sicca, nihilque nisi subditis glandibus dejiciens. Ad vigesimumquintum pustulae pruriginosae, calidae, velut ambusta cute, sensim exortae sunt. Dolor autem axillas et latera occupabat, in crura citra ullam significationem transiit et desit. Balneum proderat et illitus cum aceto. Mense vero secundo fere aut tertio dolor ad renes, qui quandoque tennerat, constitit. Aristocratem sub brumam lassitudo, horror et calor invasit. Postea vero tertio die lateris et lumborum dolor coepit, et tumor ab axilla initium sumens totum latus occupabat, ad ipsam costam durus, cum rubore qui ab axilla initium ducebat et livore, non secus quam si ab igne

Ed. Chart. IX. [572.573.] Foef. II. 1222. Ed. Lind. I. (849. 850.)
 δὲν ὡς ὑπὸ πυρός θαλφθέν καὶ ἐκκεκαυμένον, ἀσώδης,
 δυσφύως ἔχων, σφόδρα διψώδης, γλῶσσα ὑπόλευκος. οὐρα
 οὐκ ἐχώρει, σκέλεα ὑπόψυχρα, ὑποχώρησις ἀπὸ λινοζώστιος
 ὀλίγη, ὑγρὰ, ὑπόλευκα, ἀφρώδεια. ἐς νύκτα πνεῦμα ἐμετω-
 ρίζετο, ἰδρώτιον περὶ [573] μέτωπον κάτω ψυχρὰ, ἀσώδης,
 τράχηλος ἐνεφυσᾶτο, βήξ οὐκ ἐνῆν, ἐτελεύτησεν ἔμφρων.
 Ὀνησιάντακι περὶ φθινόπωρον ὀφθαλμίη, μετὰ δὲ τεταρταίως
 πυρετός. ἀρχομένου τοῦ τεταρταίου, σφόδρα ἀπόσιτος. προσ-
 ιόντος δὲ ἡδέως πρὸς σιτίον. καὶ Πολυχάρι δὲ ἐν τεταρταίῳ
 ὁμοία τὰ περὶ τὴν πίτισιν. (850) συνέβη δὲ καὶ τῷ Μνη-
 σιάντακι ὑποχώρησις ἔμπροσθεν τοῦ πυρετοῦ, καὶ μετὰ τὸν
 πολὺν χρόνον παρηκολούθει πολλῶν λευκῶν, μυξοποιῶν,
 καὶ ἔστιν ὅτε σμικρὸν αἷμα ἄνευ πόρων καὶ ὀδύνης, ψόφου
 δὲ ἐν γαστρί. μετὰ τὸν πυρετὸν ἀπέστη παρὰ τὴν ἔδρην
 φῦμα σκληρὸν πολὺν χρόνον παρηκολούθει ἄπεπτον. ἐρρόγη
 ἐς τὸ ἔντερον, καὶ ἔξω συριγγῶδες ἐγένετο. περιπατοῦντι δ'
 αὐτῷ ἐν τῇ ἀγορᾷ μαρμαρυγαὶ ὥρῳτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν,

calesfactus et ustulatus fuisset, anxie et moleste habebat, ad-
 modum siticulosus erat, lingua subalbicans. Urinae non
 prodibant, crura aliquantulum frigida, alvus ex mercurialis
 succo pauca deiciebat, liquida, subalbicantia, spumosa.
 Sub noctem respiratio sublimis extitit, parvus sudor circa
 frontem erupit, partes inferiores frigidae, anxietate vexa-
 batur, cervix intumescebat, tussis non aderat, mentis
 compos mortuus est. Onesianactem ad autumnum lippitudo,
 postea vero febris quartana detinuit. Per quartanae exordia
 a cibis alieno admodum erat animo, progressu vero temporis
 ad cibum alacriter habebat. Quin etiam Polychari in febre
 quartana eadem circa cibos contigerunt. Mnesianacti quo-
 que etiam contigit alvi dejectio ante febrem, posteaque
 multo tempore comitabatur, multis albis, mucosis prodenn-
 tibus. Quandoque etiam paucum sanguinem citra laborem
 et dolorem demittebat, ventris autem strepitus aderant. Post
 febrem tuberculum durum ad sedem abscessum fecit, diu in-
 coctum perseveravit, ad intestinum ruptum est et foris fistu-
 losum evadebat. Cum autem in foro deambularet, ei ante

Ed. Chart. IX. [573. 574.] Foesl. II. 1222. Ed. Lind. I. (850. 851.)
 καὶ τὸν ἥλιον οὐ πᾶν καθεώρα. ἀποχωρήσας δὲ μικρὸν
 ἐξ ἑωυτοῦ ἦν καὶ τράχηλον σπασμώδης. ἐπεὶ δὲ ἐκομίσθη
 εἰς οἶκον μόγῃς ἀνέβλεψε, καὶ αὐτὸς ἑωυτοῦ μόγῃς ἐγένετο.
 τὸ πρῶτον δὲ περιέβλεπε τοὺς περιεστῶτας, καὶ τὸ σῶμα
 κατεψύχθη. μόγῃς δὲ ἀνεθερμόνθη ἀσκίοισι καὶ πυρὶ ὑπὸ
 τῇ καινῇ, ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ ἐντός ἦν καὶ ἐξανίστατο, οὐκ ἐξέ-
 ναι ἤθελεν, ἀλλὰ δεδιέναι ἔλεγεν. εἰ δὲ τις περὶ νοσημά-
 των χαλεπῶν διελέγετο, ὑπέξήρχετο φόβῳ. ἔστιν ὅτε προσπί-
 πτειν αὐτῷ πρὸς τὰ ὑποχόνδρια θερμασίην ἔφη καὶ τῶν
 ὀφθαλμῶν μαρμαρυγὰς παρακολουθεῖν, καὶ ἡ ὑποχώρησις
 πουλλή, καὶ πολλάκις καὶ ὁμοίᾳ χειμῶνος ξυνέβη. φλεβοτομή
 γέγονε, ἐλλέβοροι, γαλακτοποσίαι βοσίου. πρότερον δὲ ὄρειον
 ξυνήνεγκε καὶ τὰς ὑποχωρήσιας ἔπαυσεν. ὑδροποσίῃ ἀπ' ἀρ-
 χῆς, περίπατοί τε καὶ κεφαλῆς καθάρσεις. [574] τῷ Ἀνεχέ-
 του ταῦτά. χειμῶνος ἐν βαλανείῳ πρὸς πυρὶ χριόμενος ἐθερ-
 μάθη, καὶ παραχρῆμα περιέπεσεν ἐν ἐπιληπτικοῖς σπασμοῖς.
 ἐπειδὴν δὲ ἱκανοὶ σπα(851)σμοὶ, περιέβλεπεν, οὐ παρὰ ἑωυ-

oculos fulgores obverfabantur, neque plane solem intueri poterat. Ubi vero paulum secessisset, extra se fuit et cervicis convulsione tentatus est. Postquam autem domum relatus est, aegre visum recepit, vixque ad sese rediit. Primum vero circumstantes oculis collustrabat, corpus adeo perfrixit, ut vix utriculis et novis subinde adhibitis fomentis recalesceret. Posteaquam autem sui compos fuit et surrexit, prodire noluit, sed timere dicebat. Quod si quis de gravibus morbis verba faceret, prae timore se subducebat. Interdum sibi ad praecordia calorem occurrere dicebat, et oculis obversantes fulgores comitari. Alvi dejectio multa fuit, et saepe et similis hieme contigit. Venae sectio facta est, veratrum exhibitum, lactis vaccini potione usus est, ac primum alinini, quod contulit et alvi egestionem sedavit. Aquae potio ab initio fuit, deambulationesque et capitis purgationes. Anecheti filio ista contigerunt. Per hiemem in balneo ad ignem cum inungeretur calefactus est, et confestim in comitialibus similes convulsiones incidit. Ubi vero satis multae convulsiones fuissent, circumspexit, non erat

Ed. Chart. IX. [574.] Foef. II. 1222. 1123. Ed. Lind. I. (851.)
 τῷ ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο, πάλιν τῇ ὑστεραίᾳ πρῶτῃ
 ἐλήθη σπασμῶδης· ἀφρὸς δὲ οὐ πᾶν, καὶ τρίτῃ ἄκροσις,
 καὶ τετάρτῃ ἐπεσήμευε τῇ γλώττῃ, πεμπταῖος οὐχ οἷός τε
 ἦν λέγειν, ἀλλ' ἴσχετο ἐν τῇσιν ὀρχῇσι τῶν ὀνομάτων, καὶ τῇ
 γλῶσσᾳ σφοδρὰ καὶ ὁ σπασμὸς ἐξεγένετο, καὶ ἐντὸς ἑω-
 τοῦ ἐγένετο. ὅτε δὲ ἦν ταῦτα ἡ γλῶσσα μέγιστος ἀπεκαθί-
 στατο εἰς ταῦτό. ἐκταίῳ ἀποσχομέτο πάντων καὶ ῥοφήματος,
 καὶ ποτοῦ καὶ οὐκ ἔτι οὐδαμὸς ἐλάμβανεν. Κλεόχορ ἐκ κόπων
 καὶ γυμνασίων, μέλιτι τὰς ἡμέρας διαχωμέτο οἶδημα ἐς
 γόνυ δεξιόν. μᾶλλον δὲ ἐς τὸ κάτω περὶ τοὺς τελλόντας
 τοὺς ὑπὸ τῷ γόνυτι. περιήει ὑποχολαίων, καὶ ἡ γαστρο-
 κτηνὴ ᾧδει καὶ σκληρὴ ἦν καὶ ἐς τὸν πόδα καὶ ἐς τὸν
 σφυρὸν τὸν δεξιόν καὶ ἐς τὰ οὖλα παρ' ὀδόντας, μεγάλα
 ὡς ῥᾶγες πελιδνὰ μεμελανώμενα ἀνάδυνα ὅποτε μὴ ἐσθίῃ,
 καὶ τὰ σκέλεα εἰ μὴ ἐξανασταίῃ. ἤλθε γὰρ ἐς τὸ ἀριστερόν
 τὸ οἶδημα. ἥσσον δὲ καὶ ἀπολαίνετο, ἐν τοῖσιν οἰδήμασι
 τοῖσι περὶ γούνατα, καὶ πόδας ὥσπερ ὑπόπνα. τέλος δὲ οὐχ

apud se. Ubi autem ad se rediit, postridie mane iterum
 convulsionibus correptus est, spuma non admodum apparuit.
 Tertio die linguam inarticulatam habuit, et quarto loqui
 velle lingua prae se ferebat. Quinto loqui non poterat, verum
 in nominum principiis haerebat, eodemque die lingua ad-
 modum haesitabat et convulsione vexabatur, ac extra se
 erat. Ubi vero ista remitterent, lingua aegre ad pristinum
 statum redibat. Sexto die cum omnibus abstinuisset et for-
 bitione et potu, nil etiam amplius sumpsit. Cleocho post
 lassitudines et exercitationes, cum per aliquot dies melle
 usus esset, tumor ad genu dextrum subortus est, magis
 vero ad infernam partem, circa tendines qui sub genu sunt,
 tendebat, obambulabat aliquantulum claudicans, surae tu-
 mor cum duritie aderat, et ad pedem ac malleolum dextrum
 pertingebat. Ad gingivas circa dentes tubercula magna velut
 uvae acini, livida, nigra, sine dolore erant, ubi cibum non
 caperet. Quin etiam crura nisi exurgeret doloris expertia
 erant. Tumor enim in sinistram patem venit, minus vero
 etiam livefcebat. In tumoribus ad genua et pedes quaedam

Ed. Chart. IX. [574.575.] Foesl. II. 1225. Ed. Lind. I. (851.852.)
 αἰὼς τε ἦν ἵστασθαι, οὐδ' ἐπὶ τὰς πτέρνας ἐπιβαίνειν,
 ἀλλὰ κλινοπετὴς ἦν, θέρματι δῆλοι, ἐνίοτε ἀπόσιτος, οὐ πάνυ
 διψώδης, οὐδὲ ἐπὶ θάκον ἀνίστατο, ἀσώδης, καὶ ἔστιν ὅτε
 καὶ ὀλιγοψυχὴ ἴσχετο. ἑλλέβοροι προσήχθησαν κεφαλῆς κα-
 θάρσεις, πρὸς τὸ στόμα μακρῶδες ξὺν τοῖσιν ἄλλοισι μισγο-
 μένοισι ξυνή(852)τεκεν. πρὸς τὰ ἐν τῷ στόματι ἔλκεα ῥό-
 φημα φακῆς ἐπιτήδειον. περὶ δὲ ἐξηκοστὴν κατέστη τὰ οἰδή-
 ματα πρὸς τοῦ δευτέρου ἑλλεβόρου. μόνον ὀδύνη ἐς τὰ
 γούνατα κατακειμένῳ ἦλθον. ὕψος δὲ καὶ χολὴ ἀπέστη ἐς
 γούνατα καὶ πλείους ἡμέρας πρὸ τοῦ ἑλλεβόρου. [575] Πει-
 σιστράτῳ ὤμου ἄλγημα καὶ βάρος πολὺ χρόνιον περιπα-
 τοῦντι, καὶ τὰλλα ὑγιαίνουντι. χειμῶνος δὲ ἐπέπεσε πολλὴ
 ὀδύνη πλευροῦ, καὶ θέρμη, καὶ βήξ, ἀπόχρεμψις τε αἵματος
 ἀφρώδεις. τοῦτο καὶ ῥεγῶδες ἐν τῇ φάρυγγι, εὐφορος δὲ
 καὶ παρ' ἐωυτῷ, καὶ ἡ θέρμη ἐγάλασεν. ἅμα δὲ καὶ ἡ ἀπό-
 χρεμψις καὶ τὸ κέρχον, καὶ περὶ τετάρτην ἢ πέμπτην ἡμέραν
 ὕγις. τῇ Σιμῷ ἐν τόκῳ σεισθείση ἄλγημα περὶ στήθος καὶ

veluti suppurationes inerant. Tandem autem stare non pot-
 erat, nec calcibus incedere, sed lecto decumbebat. Calores
 erant manifesti, interdum cibum averfabatur, non admodum
 siticulofus, neque ad sedile exurgebat, anxietate vexabatur,
 interdumque parvo animi deliquio tenebatur, veratrum ad
 capitis purgationes est exhibitum. Ad os medicamentum ex
 thuris polline caeteris quibusdam admixtis contulit. Ad
 oris ulcera lenticulae sorbitio accommodata erat. Circa se-
 xagesimum vero diem tumores ad exhibitum iterum vera-
 trum subsederunt, tantum dolores ad genua decumbentem
 vexarunt. Humor autem et bilis abscessum ad genua fecit,
 pluribus etiam ante sumptum veratrum diebus. Pifiltratum
 deambulans et caetera sanum humeri dolor et gravitas
 longo tempore detinuit. Per hiemem vero incidit multas
 lateris dolor et calor et tussis, sanguinem spumofum exfcrea-
 bat, qui et stertorem in faucibus excitabat, leviter autem
 ferebat et mentis compos erat, calorque relaxavit, unaque
 et excretio fridulaque faucium asperitas, et ad quartum
 aut quintum diem convaluit. Simi conjugii in partu con-

Ed. Chart. IX. [575.] Foef. II. 1223—1225. Ed. Lind. I. (852. 853.)
 πλεονόν, βήξ, πυρετοί, ἀποχρέμψεις πυώδεις, φθίσις, καὶ
 κατίστη, καὶ ἔξ μηνος οἱ πυρετοί, καὶ διάρροιαί αἰ. ἐπὶ
 τέλει παύσις πυρετῶν. κοιλίη ἔσθι μετὰ τὴν παύσιν, ἡμέρας
 μεθ' ἐπὶ ἐτελεύτησεν.

|| Καὶ ἡ Εὐξένου ἐκ πυρετῶν ἐδόκει, θέρμαι οὐκ ἔλι-
 πον οὐδένα χρόνον, μᾶλλον πρὸς ἐσπέρην ἐπετείνοντο, ἰδρῶ-
 τες ἐγίνοντο ἐς ὅλον τὸ σῶμα. μέλλοντος ἐπιτείνειν τοῦ πυ-
 ρετοῦ ψύξις τῶν ποδῶν, ὅτε δὲ καὶ κνημίων καὶ γουνάτων
 ἐγίνοντο, βηχίον ξηρόν, ὀλίγον χρόνον ὀρχομένου τοῦ πυρε-
 τοῦ παροξύνεσθαι, εἶτα ἔληγε, διὰ δὲ χρόνου πολλοῦ καὶ
 ὅλου τοῦ σώματος ὄϊος ἐγένετο, ἀδιψος διὰ παντός. φάρ-
 μακον πιούσα καὶ ὀξὺν ἐβλάβη μᾶλλον, ἀπ' ἀρχῆς πάντων
 ἀνώ||δυνος καὶ εὐπνοος. (853) μεσοῦντος δὲ τοῦ χρόνου
 πλευροῦ δεξιῦ ἐγένετο ἄλγημα, καὶ ἡ βήξ ἐκινήθη, καὶ
 ἰσθμία καὶ ἀποχρέμψεις σμικραί, λευκαὶ καὶ ὑπόλεπτοι, καὶ
 ἡ φρένη οὐκ ἔτι ἐκ ποδῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τραχήλου καὶ γάστρου,
 καὶ κοιλίῃ ὑγροτέρη. ἐχάλασεν ὁ πυρετός μετὰ πολλοῦ ἰδρῶ-

cussae pectoris et lateris dolor obortus est, tussis, febris te-
 nuis, excreationes purulentae aderant, tabes, quae etiam
 constitit. Febris quoque sex mensibus detinuit, et alvi pro-
 fluvia semper. Ad extremum febris cessatio, ex qua alvus
 sublitit, post septimum diem mortua est.

Euxeni quoque uxor ex fœtu laborare visa est, calores
 numquam reliquerunt, magis sub vesperam increfcebant,
 sudores toto corpore oboriebantur. Ubi febris augetur,
 pedum frigus, interdum vero et tibiaram et genuum exis-
 tebat, tussicula sicca pauco tempore delinebat, ubi febris
 ingravescere inciperet, deinde cessabat, multo autem tem-
 pore toto corpore rigor excitatus est, perpetuo sine siti fuit.
 Medicamento et sero epoto magis laesa est. Per exordia
 prorsus doloris expers erat et facile spirabat. Medio autem
 tempore dextri lateris dolor obortus est et tussis commota,
 creber anhelitus erat et excreationes parvae, albicantes et
 aliquantulum tenues, neque amplius horror ex pedibus, sed
 cervice et dorso ortum ducebat et alvus liquidior erat, fe-

Ed. Chart. IX. [575, 576.] Foef. II. 1225. Ed. Lind. I. (853)
 τος καὶ κατεψύχθη. ἄσθμα δὲ ἦν ποικίλον, ἐτελεύτησε μετὰ
 τὴν ἄφεσιν ἐβδύμη ἔμφρων. [576] ἡ Πολεμάρχου θάψας
 ἤρξατο πυρεταίνειν, ἀφῆκε δὲ αὐτὴν ἐκταίην. μετὰ δὲ ὑπε-
 φέρετο, ἐς νύκτα θέρμα. πάλιν δὲ διαλιπὼν ἔλαβεν ὁ πυρε-
 τὴς, καὶ οὐκ ἀνῆκε σχεδὸν τριῶν μηνῶν, βῆξ πολλή, ἀπό-
 χρεμψις φλέγματος. ἐπεὶ περὶ δὲ τὰς εἴκοσιν ἐγένετο, πνεῦμα
 αἰεὶ πυκνὸν, ἐν τῷ στήθει ψόφοι, ἰδρώτης τὰ πολλὰ, πρῶ-
 τος ἡπιώτερος ὁ πυρετός, καὶ φρεσὶς ἔστιν ὅτε ἐλάμβανον, ὕπνοι
 ἐγίνοντο, καὶ κοιλίη ἔστιν ὅτε καθυγραίνεται καὶ πάλιν ξυ-
 στατο. ἐγένετο ἐπιεικὲς. μεσοῦντος δὲ χρόνου ἐς γούνατα
 καὶ κνήμας ἄλγημα, καὶ ξυγκάμπειν καὶ ἐκτείνειν ἄλλου
 ἐδεῖτο. διτελεῖ τὰ τῶν σκελέων μέχρι τελευτῆς. ὑπόγυον δὲ,
 καὶ ἐπώδησαν οἱ πόδες μέχρι κνήμων, καὶ ἐφρηπτομένων
 ἤλγει, καὶ οἱ ἰδρώτες ἔληξαν καὶ τὰ ῥίγια. ὁ δὲ πυρετός
 αἰεὶ ἐπέτεινεν. πρὸ δὲ τῆς τελευτῆς κοιλίη κατεβρύγη, ἔμφρων
 διτελεῖ. πρὸ τριῶν ἡμερῶν τῆς τελευτῆς ὀρχώδης ἐν φά-

bris cum sudore copioso relaxavit et perfrigerata est. Varia
 autem erat crebra spiratio, septimo post remissionem die
 mortua est mentis compos. Polemarchi uxor aestate febricitare
 coepit, eam autem dimisit sexto die, postea vero morbum
 trahebat, ad noctem calores tenuerunt. Rursus ubi
 intermisisset,prehendit febris, neque tribus prope mensibus
 dimisit, tussis multa aderat, pituitae excreatio. Ubi vero
 ad vigesimum diem pervenisset, spiratio perpetuo crebra
 erat, in pectore strepitus, plerumque sudoribus disfluebat,
 mane febris remissior. Interdum etiam horrores prehende-
 bant, somnus aderat et interdum alvus humecta erat, rur-
 susque siccabatur, ad gustum moderate habebat. Medio vero
 interposito tempore ad genna et tibias dolor erat, et si fle-
 ctere aut extendere cuperet, alterius indigebat opera. Cru-
 rum dolores perseverarunt ad finem usque, qui jam prope
 instabat et pedes intumuerunt ad tibias usque, ad conta-
 ctum dolebat, sudoresque et rigores cessarunt, febris autem
 semper increvit. Ante obitum autem alvus effusa est, men-
 tis compos perseverabat. Tribus ante obitum diebus stertor

Ed. Chart. IX. [576. 577.] Foesl. II. 1225. Ed. Lind. I. (853. 854.)
 ρυγγι καὶ πάλιν ἐπανήρχετο, ἐτελεύτησεν Ἡγησιπόλιος παι-
 διον σχεδὸν τέσσαρας μῆνας ἄλγῃμα περὶ ὀμφαλὸν βρωτικὸν
 εἶχεν. (854) προϊόντος δὲ ἐπέτεινεν ἡ ὀδύνη, ἔκοπτε τὴν
 γαστέρα, ἐτίλλετο, θέρμαι ἐπελάμβανον, ἐτήκετο, ὅστέα ἐλή-
 φθη, τὼ πόδε ἐπώδει, ὄρχιες, γαστρός τὰ περὶ ὀμφαλὸν πε-
 φνημένον ἀραιὸν, οἷσι μέλλουσι κοιλία ἐκταράσσεσθαι ἀπό-
 σιτος ἐγένετο, γάλα μόνον προσεδέχετο ὑπόγονον, καὶ ἡ κοι-
 λία καθυγράνθη, καὶ ὕφαιμος ἰχὼρ ὑπὲρ κάκοδμος, κοιλία
 ἐμπύρατο, ἐτελεύτησεν ἐμέσας μικρὸν βραχὺ φλεγματώδεις,
 ὥστε δόξαι ὅσον γονήν. [577] τῆς Πλατεῖης τελευτήσαντι δὴ
 ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς σφόδρα ἐκοιλάνθη, ἀρῶστων δ' αἰὲ τῇ
 χειρὶ κατῆγε κατὰ τοῦ βρέγματος, μάλιστα δ' ὑπόγονον, οὐκ
 ἤλγει δὲ τὴν κεφαλὴν. καὶ ἐν μηρῶ ἀριστερῶ ὑπὸ βουβῶνα
 τὰ κάτω πελιδνὸν ἴσως τῇ προτεραίῃ. ὄρχιες κατισγράνθησαν.
 ὁμοία δὲ καὶ τῷ Ἡγητορίδῳ παιδίῳ, ἀπέθανε, πλὴν ὅτι ἐμέ-
 τοι προσεγένοντο ὑπὸ τὴν τελευτὴν πλείους. ἡ Ἰππίου

in fancibus audiebatur, rursusque repetebat, mortua est.
 Hegesipolis filiolum quatuor prope menses circa umbilicum
 dolor erodens detinuit, processu vero temporis intendeba-
 tur dolor. Ventrem caedebat, vellicabat, calores prehende-
 bant, contabescebat, ossa restabant, pedes intumescebant. Te-
 stes, ventris partes ad umbilicum inflatae erant, perinde ac
 quibus alvis conturbari velle videtur cibum averfabatur.
 Lac recens solum assumēbat et alvus effusa est, aliquantum-
 que cruenta sanies et graveolens subiit, venter intendebatur,
 ubi exiguum et paucum pituitae vomitione rejecisset, ita
 ut genitale semen esse videretur, mortuus est. Plateae puero
 sub ipsum sane exitum capitis futura valde excavata est.
 Cum autem aegrotaret, manu perpetuo sinciput contingebat,
 praecipue vero ubi mors instaret, neque tamen caput dole-
 bat, et in femore sinistro sub inguine in partibus inferiori-
 bus lividum quid fortasse pridie quam moreretur visum est,
 testes extenuati sunt. Eadem quoque Hegetoridae filio con-
 tingerunt, eodemque modo mortuus est, nisi quod sub obi-
 tum vomitiones plures adfuerunt. Hippiae soror per hie-

HIPPOCRATES TOM. III.

V v

Ed. Chart. IX. [577. 578.] Foesl. II. 1225. 1226. Ed. Lind. I. (854. 855.)
 ἀδελφεή χειμῶνος φρενιτικῇ, ἀμαρτάνουσα τῇσι χερσὶ πρᾶ-
 γματενομένη, ἀμύσσουσα ἐωντήν. πέμπτη, ἕκτη, ἐς νύκτα ἄφω-
 νος, κωματώδης ἐμφυσῶσα ἐς γνάθους, καὶ χεῖλα ὥς οἱ κα-
 θεύδοντες, ἐτελεύτησεν ἐβδομαῖα. Ἀσανδρος φριξας πλευροῦ
 ὀδύνῃ, ἄλγος ἐς γούνατα καὶ μηρόν, φάγων παρῑφρόνει, ἐτε-
 λεύτησε ταχέως. τῷ Κλεοτίμῳ σκυτεῖ κοιλίης ὑγρᾶνθείσης
 πολὺν χρόνον καὶ θέρμης γινομένης καθ' ἥπαρ ἔπαρμα φν-
 [578]ματώδεις ἐς ὑπογάστριον κατέβη, καὶ κοιλίῃ ὑγραίνετο,
 καὶ ἕτερον αὐτῷ καθ' ἥπαρ ἄνω πρὸς ὑποχόνδριον φῦμα
 ἐτελεύτησεν. οἷσι κεφαλῆς ὀδύνῃ δεινῇ (855) ξὺν θέρμῃ. οἷσι
 μὲν ἐς τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς καὶ κατὰ ῥίνας τι ὑγρὸν ἀπο-
 χωρεῖ λεπτόν, ἢ πέπον, ἢ ἐς ὦτα, ἢ ἐς φάρυγγα ἐκ κεφα-
 λῆς ἀσφαλέστερον, οἷσι δὲ ξηρὰ ταῦτα. ὁ δὲ σφάκελος δει-
 τὸς || ἐπικίνδυνα. ἦν δὲ προσῆ ἁσώδης ἢ χυλώδης ἔμετος ἢ
 καταπληξίς ὁμμάτων ἢ ἀφωνία καὶ σπᾶνιόν τι φθέγγεται ἢ
 λῆρός τις, θανάσιμα καὶ σπασμώδεια. ὅποσοι δ' ἂν ἐκ κα-
 τὰρῶν τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς πονέοντες καὶ κατὰ ῥίνας

mem phrenitide detenta hallucinata est, manibus labora-
 bat, se ipsa lancinabat. Quinto et sexto die sub noctem vox
 defecit, sopore correpta est, buccas et labia velut dormien-
 tes inflabat, septimo die mortua est. Afandrum ex horrore
 lateris dolor corripuit, qui ad genua et femur pervenit,
 ubi comedisset, delirabat, brevique mortuus est. Cleotimo
 futuri cum alvus multo tempore fusa et calor exortus fuisset,
 circa jecoris regionem tumor tuberculo similis enatus
 ad imum ventrem descendit et alvus fluida erat, eique al-
 terum tuberculum juxta jecur, supra ad praecordia obor-
 tum exitum attulit. Quidam capitis dolore gravi cum ca-
 lore tenebantur. Quibusdam quidem ad dimidiam capitis
 partem et juxta nares humor quidam tenuis aut maturus
 aut ad aures aut ad fauces ex capite tutius secedit, qui-
 busdam vero sicco ista adfunt. At sideratio gravis periculo
 non vacat. Quod si vomitio biliosa aut cum anxietate ad-
 fuerit aut oculorum stupor, vocis defectio aut rarus sermo
 aut deliratio quaedam, mortem et convulsionem metuere
 oportet. Atqui ex destillatione dimidia capitis parte dolen-

Ed. Chart. IX. [578. 579.] Foesl. II. 1226. Ed. Lind. I. (855. 856.)
 ὑγροῦ ὑποχωρέοντος ἐπιπυρετήνων ἐπιεικῶς ἐν τῇ πέμπτῃ
 ἢ ἑκτῇ περιψύχονται. Ἐκκρατεῖ τῷ τυφλῷ κεφαλῇ ὀδύνη
 δεινὴ μᾶλλον εἰς τοῦπισθεν καὶ τραχήλου, ὅπου ἢ πρόσφυ-
 σις, καὶ ἐς κορυφὴν ἔχῳρει, προΐοντος δὲ καὶ ἐς οὖς ἀρι-
 στερόν, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπώδυνον, μὲν ὡς αἰ-
 ἔχῳρει ἐπιεικῶς ξυγκεκαυμένα, καὶ θερμὴ παρηκολούθει λε-
 πτή, καὶ ἀπόσιτος, τὴν ἡμέρην ῥάων, ἐς νύκτα δὲ ὠδυνᾷτο.
 ἐπεὶ δὲ τὸ κατὰ τὸ οὖς ἐρύαγη πῦον, ἔληξε πάντα, ἐρύαγη
 δὲ περὶ χειμῶνα, ἥρᾳ γε ἐν πᾶσι τοῖς ἐμπνύμασι, καὶ τοῖσι
 περὶ ὀφθαλμὸν ἐς νύκτα οἱ πόνοι. [579] εἰς βῆχες χειμῶνος,
 μάλιστα δὲ νότοις παχέα καὶ πολλὰ χρεμπτομένοις πυρε-
 τοὶ ἐπιγίνονται, ἐπιεικῶς δὲ πεμπταῖοι παύονται. αἱ βῆχες
 δὲ περὶ μ' οἷον Ἠγισπόλει. οἷσι θέρμαι πολλὰ ἔστιν ὅτε
 πανομένων οὐχ ὅλον τὸ σῶμα, ἀλλ' ἢ περὶ ἀνθέντα καὶ ὑπὸ
 μασγάλας ἢ κεφαλὴν ἀφιδρώοντες παύονται. (856) Χάρτι
 χειμῶνος ἐκ βηχίου ἐπιδημίου προσγετόμενος πυρετὸς ἐπέλα-

tes et humore per nares secedente, insuper moderate febricitarunt, quinto aut sexto die perfrigerantur. Echecratem caecum capitis vehemens dolor vexabat, posteriore praecipue parte qua cervix capiti connectitur, et ad verticem progrediebatur, progressu vero temporis et ad aurem finistram et dimidia pars capitis dolore tentabatur, mucosa semper prodibant fere ambusta et calor tenuis comitabatur, ciborum fastidium aderat, per diem melius habebat, sub noctem vero dolore vexabatur. Postea quam autem pus per aurem erupit, cuncta cessarunt, erupit vero ad hiemem. Animadvertendum sane est num in omnibus internis puris collectionibus et oculorum vitiis ad noctem dolores contingant. Tussis hieme fiunt, maxime vero austrino coeli statu, crassa et copiosa secreantibus febres succedunt, saepeque quinto die cessant. Tussis autem sub quadragesimum, quale quid Hegesipoli contigit. Quibus calores multi interdum cessant, iis non toto corpore, sed vel circa cervicem, aut sub alis aut ex capite tenui dimanante sudore desinunt. Charitem per hiemem ex tussicula populariter grassante febris acuta corripuit, vestem stragulam abjiciebat, sopor cum

Ed. Chart. IX. [579.] Foesl. II. 1226. Ed. Lind. I. (856.)
 βεν ὀξύς. τὰ ἱμάτια ἀπέβαλλεν, κῶμα μετὰ πόνου, οὐρα ἐγέ-
 νετο ἐρυθρὰ οἷον ὀρόβων πλύμα, ὑπόστασις εὐθὺς ἀπὸ ἀρ-
 χῆς πολλὴ λευκὴ. ὕστερον δὲ καὶ ὑπέρυθρος, ἐβδόμη ἀπὸ
 βαλάνου μικρὰ ὑπῆλθε, τὸ κῶμα κατεῖχεν ἄλυπον, νοτίς
 ἐπὶ μετώπῳ, ὕπνος ἐς νύκτα, καὶ θέρμη ἡπιωτέρη, ὀγδόη χυ-
 λὸν προσεδέξατο, κωματώδης διετέλει μέχρις ἑνδεκάτης. ταύτη
 δὲ καὶ ἡ θέρμη μάλιστα ἔληξεν. ἐπὴν δὲ ἦν βίξ, ἀποχρεμῖς
 διετέλει αἰ πολλή, ῥηϊδίως, πρῶτον γλίσχρη, λευκὴ, παχὴ,
 ἐπεὶ δὲ ξυνεπεπαίνετο, ὁμοίῃ πυώδεσιν. οὐρα ἀπὸ ἑνδεκάτης
 καθαρώτερα, ὑπόστασις τρηχεὴ, τρισκαιδεκάτῃ ἄλγημα ἐπὶ
 δεξιᾷ μέχρι κενεῶνος ἐς ὑπογάστριον. οὐρον ἔσχετο πόμα τὸ
 ἀπὸ τοῦ καλλιφύλλου, ξυνήνεγκε πεντεκαιδεκάτῃ. πάλιν τὸ
 ἄλγημα ἰστ, ἐς νύκτα μᾶλλον τὸ ἄλγημα ὑποχονδρίου ἤρ-
 χετο ἐς κοιλίην, λινοζώστιος ὕδωρ ἐπήγαγεν, ἡ θέρμη ἐντὸς
 τῶν κ' ἐμολύνθη καὶ ἀποχρεμῖς παρηκολούθουν παχεῖαι,
 ῥηϊδίως ἐς μ'. ὑποκαθαίρειν τὰς κοιλίας ἐν τοῖσι νοσήμασιν

labore aderat. Urinae rubrae existerant, ervi loturae simi-
 les, sedimentum statim ab initio copiosum, album, postea
 vero etiam aliquantum rubrum. Septimo die glande sup-
 posita exigua prodierunt, sopor minime molestus detinuit,
 mador circa frontem adfuit, somnus ad noctem et calor
 levior. Octavo sorbitionem ex hordeo sumpsit, sopor ad
 undecimum perseveravit. Eo vero die praecipue calor de-
 siit. Ubi autem tussis aderat, excreatio semper multa per-
 severabat, facilis, primum glutinosa, alba, crassa, deinde ubi
 concocta fuit purulentis similis. Urinae ab undecimo die
 puriores, sedimentum asperum, decimo tertio dolor dextram
 partem occupavit usque ad lateris inanitatem ad imum ven-
 trem tendens, urina detinebatur, cui decoctum adianti, quod
 calliphylum nominatur, potui exhibitum profuit. Decimo
 quinto rursus doluit, decimo sexto sub noctem magis prae-
 cordiorum dolor ad ventrem initium ducebat, quem mer-
 curialis jusculum subduxit. Calor intra vigesimum dispa-
 ruit et excreationes crassae comitabantur, ad quadragesimum
 melius habuit. Ventres in morbis medicamento purgante

Ed. Chart. IX. [579.580.] Foesl. II. 1226. 1227. Ed. Lind. I. (856. 857.)
 ἐπὴν πέποινα ἢ, πεμπταῖα, τὰς μὲν κάτω ἐπὴν ἰδρυμένα
 ἔδης σημεῖον ἢν μὴ ἀσώδεις μηδὲ καρηβαρικοὶ ἔωσι, καὶ ὅτε
 αἱ θέρμαι πραῦταται, καὶ ὅταν ληρώσι μετὰ τοὺς παροξυ-
 σμούς. τὰς δὲ ἄνω ἐν τοῖσι παροξυσμοῖς, τότε γὰρ καὶ αὐ-
 ται μετεωρίζονται, ἐπὴν ἀσώδεις καὶ βαρεῖς τὰ ἄνω ἔωσιν,
 διὰ (857) τοῦτο δὲ μὴ ἐν ἀρχῇσι κα[580]θαίρειν, ὅτι ἀπὸ
 τοῦ αὐτομάτου ἐν τοῖσι χρόνιοιςι τούτοιςιν ἢ χρόνια ἐπι-
 κίνδυνα. ἐπὶ ὠλεκράνου ἐκ τρώματος τρωθέντος πῆγυς ἐπι-
 σφακίλλας πνύται, πεπαινομένου δὲ γλίσχρος ἰχώρ καὶ κολ-
 λώδης ἐκθλίβεται, ταχὺ προσίσταται, ὥς καὶ Κλεογενίσκος
 καὶ Δημάρχω τῷ Ἀγλαοτέλειος. ὁμοίως δὲ καὶ πάντῃ ἐκ τῶν
 αὐτῶν πῦον οὐδὲν, ὅσον τῷ Αἰσχύλου παιδί ξυνέβη· πνυ-
 μένου δὲ τοῖσι πλείστοιςι φρεῖται καὶ πυρετοὶ ἐπιγίνονται.
 Ἀλκμᾶνι ἐκ νεφριτικῶν ἀνακομιζομένῳ κάτω καὶ αἵματος
 ἀφαιρεθέντος ἄνω καθ' ἥπαρ ἐστράφη, καὶ πρὸς καρδίην
 ἀλλῶρος δεινόν, καὶ τὸ πνεῦμα ὑπὸ τοῦ πόνου κατείχετο,

subducere convenit, quinto die ubi concocta fuerint, infe-
 riores quidem ubi materiam consistentem cognoveris, cujus
 rei signum est si neque anxietate neque capitis gravitate
 aegri divexati fuerint, cumque calores mitissimi fuerint et
 ubi post accessiones desierint. Superiores vero in ipsis ac-
 cessionibus. Tunc namque etiam ipsi in sublime elewantur,
 ubi aegri anxietatem et superiorum partium gravitatem sen-
 tiant. Iccirco vero in principiis purgandum non est, quod
 in hujusmodi temporibus per sese purgentur aut cunctatio
 periculosa. In cubiti gibbero ex casu vulnerato cubitus si-
 deratione tentatus pus colligit, quo maturescence sanies
 viscosa et glutinosa exprimitur et cito sistitur, velut etiam
 Cleogenisco et Demarcho Aglaotelis filio contigit. Eodem
 vero modo neque ex iisdem pus ullum admodum effluit,
 quale quid Aeschyli filio accidit. At ubi suppuratio fit, hor-
 ror plerisque et febres succedunt. Alcmani ex renum do-
 loribus convalescenti, detracto etiam deorsum sanguine su-
 pra ad jecur morbus se convertit et ad cor dolor ingens
 aderat, praeque dolore spiritus retinebatur et alvus non

Ed. Chart. IX. [580. 581.] Foëf. II. 1227. Ed. Lind. I. (857. 858.)
 καὶ ἡ κοιλίη χαλεπῶς ὑπεχώρει, σμικρὰ σπυραθώδια, ἄση
 οὐκ ἐνῆν, ῥίγος δ' ἔστιν ὅτε καὶ πυρετὸς ὑπελάμβανε, καὶ
 ἰδρῶς καὶ ἔμετος, καὶ ἐν τῷ ἀλγῆματι οὐ ξυνέφερον ὑποκλύ-
 σαι θαλάσση ξυνήνεγκεν ἀπὸ πιτύρων, ἥσθησεν ἡμέρας ἐπτά,
 μελικορτον ἀκρητέστερον ἔπιεν, μετὰ δὲ χυλὸν φακοῦ, ὅτε
 δὲ λεπτόν τὸ ἔντος ἐπέπιεν ὕδωρ, μετὰ δὲ σκυλακίου ἐφθοῦ,
 μάξης μικρὸν ὅτι μάλιστα πάλαι ξυγκειμένης, προϊόντος δὲ
 ἢ βόεια τραχήλια ἢ κωλῆνας ὑὸς ἀκρέων ἐφθῶν. τῇ προτι-
 ραίῃ ὑδροποσίῃ, ἡσυχίῃ, σκέπῃ, πρὸς τὸ νεφριτικὸν ἐκ τῆς
 σικυῆς κλυσμός. τῷ Παρμενίσκῳ παιδὶ κώφωσις ξυνήνεγκε
 μὴ κλύζειν, (858) διακαθαίρω δὲ εἰρίῳ, μόνον δὲ ἐκχεῖν
 ἔλαιον ἢ νέτωπον, περιπατεῖν, ἐγείρεσθαι πρωΐ, οἶνον πί-
 νειν λευκόν, λαχάνων ἀπέχεσθαι, ἄρτω τρέφεσθαι, ἰχθύσι πι-
 τταίοις. [581] τῇ Ἀσπασίου ὀδόντος δεινὸν ἄλγημα καὶ
 γνάθου, καστόριον καὶ πέπερι διακλυζομένη καὶ κατέχουσα
 ἐν τῷ στόματι ἀνῆκε, καὶ στραγγουρικὸν αὐτῇ ἀνῆκε, προσ-
 θερμαίνει τὸ ἄλευρον τὸ ξὺν ῥοδίῳ, τὰς ἀφ' ὕστερέων κ-

nisi cum molestia exigua demittebat caprinis stercorebus
 similia, incontiens corporis jactatio nulla erat ac interdum
 rigor et febris corripiebat, sudor ac vomitio, neque in do-
 lore aqua marina alvum subluere conferebat, sed fursurum
 decoctum contulit, diebus septem cibum averlatus multa
 meraciore in potu usus est, deinde vero lentis jusculo, in-
 terdumque tenui freso aquam superbibit, posteaque catuli
 cocti et mazae quam diutissime confectae exiguum sumit,
 procedente vero tempore aut cervices bubulas aut suillos
 petiolos coctos. Pridie aquae potione, quiete, tegumento
 usus ad renum dolorem cucumeris silvestris infusum per
 clysterem est exhibitum. Parmenisci filio surditate vexato
 contulit aurem non eluere, verum lana perpurgare oleum-
 que solum aut netopum infundere, deambulare, mane sur-
 gere, vinum album bibere, oleribus abstinere, pane et pi-
 scibus saxatilibus in cibo uti. Aspasi uxori dentis et ma-
 xillae dolorem ingentem castorium et piper ore collatum
 et contentum sedavit, ipsique urinae stillicidium remissit.
 Prodest et calidus farinae cum rosaceo subacta fots. Ca-

Ed. Chart. IX. [581, 582.] Foesl. II. 1227, 1228. Ed. Lind. I. (858, 859.)
 φαλάγγας καστόριον πάνει, τὰ πλεῖστα τῶν ὑστερικῶν αἰ
 φῦσαι σημεῖον, οἱ ἐρευγμοὶ, καὶ οἱ περὶ γαστέρα ψόφοι, καὶ
 ἐπάρματα ὀσφύος καὶ περὶ νεφροῦς ἀλγήματα καὶ ἰσχία, καὶ
 ἐκκελευσμένος μέλας, ἢ ἀρωμάτων τρίτον μέρος, ἀλεύρου
 δύο, ἐν οἴνῳ εὐώδει ἐψηῆσαι λευκῷ ἐπ' ὀθόνιον ἐπιχέοντα,
 ἐπαλείψαντα τῷ ὀθονίῳ καταπλάσσειν, ἢ ἐπὶ τῆς γαστρὸς
 ἀλγήματα ὑστερικά.

|| Τῷ Καλλιμέδοντος ξυνήνεγκε πρὸς τὸ φῦμα ἐν τῷ
 τραχήλῳ σκληρὸν ἐὼν καὶ μέγα καὶ ἄπειτον καὶ ἐπώδυνον
 καὶ ἀπόσχαις βραχίονος, λίου σπόρω καταπλάσσειν πεφρυ-
 γμένῳ, οἴνῳ λευκῷ καὶ ἐλαίῳ δεύοντα ἐπιθεῖν, μὴ θερμὸν,
 μηδ' ἐφθὸν ἄγαν, ἢ ξὺν μελικρήτῳ ἐψεῖν ἄλευρον τήλειος,
 ἢ κριθῶν ἢ πυρῶν. Μελισάνδρῳ τοῦ οὐλοῦ ἐπιβαλόντος,
 καὶ ὄντος ἐπώδυνου, καὶ σφόδρα οἰδέοντος ἀπόσχαις βρα-
 χίονος, στυπτηρίῃ Αἰγυπτίῃ ἐν ἀκμῇ παραστέλλειν. [582]
 Εὐτυχίδει ἐκ χολερικῶν, ἔπειτα τῶν σκελέων τετανώδεια ἔλη-
 ξεν ἅμα τῇ κάτω ὑποχωρήσει κατακορέα χολὴν (859) πολ-

florium capitis ab utero dolores sedat. Uteri affectus magna
 ex parte a flatibus originem ducunt, indicio sunt eructa-
 tiones, ventris strepitus et lumborum tumores ac renum
 coxendicumque dolores. Ad quae confert vinum quod mu-
 flum esse desit, aut aromatum tertiam partem, farinae duas
 in vino albo odorato decoquere et linteolum imbutum ca-
 taplasmatis modo illitum apponere, qua ventris parte uteri
 dolores affligunt.

Callimedontis filio ad tuberculum in cervice enatum
 durum, magnum, immaturum et dolorem excitans contulit
 vena secta in brachio, aut lini semen torrefactum vino albo
 et oleo maceratum cataplasmate impositum et deligatum,
 neque calidum neque nimis coctum aut foenigraeci farina
 aut hordei aut tritici in mulsa decocta. Melifandro cum
 magno gingivae dolore corripere et valde intumesceret,
 vena in brachio secta est. Alumine Aegyptio per initia ad-
 hibito reprimere convenit. Eutychidi cholera morbus in
 cruribus nervorum distentionem attulit cum inferna alvi
 dejectione. Bilem abunde saturatam, multam, valde ruben-

Ed. Chart. IX. [582.] Foel. II. 1228. Ed. Lind. I. (859.)
 λην ἡμεῖς, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτα σφόδρα ὑπέρουθρον.
 ὑπὸ δὲ τὸν ἔμετον ἔπινε, καὶ ἀκρατὴς ἦν καὶ ἀσώδης, οὐδὲν
 κατέχιν ἡδύνατο οὐδὲ τὸ ἐκ τῶν σιδίων, καὶ οὐρου σχέσις,
 καὶ τῆς κάτω διόδου, διὰ τὸν ἔμετον τρὺς μαλθακὴ ἦλθεν,
 καὶ κατέρηξε κάτω. ὑδρωπιώδεια ταλαιπωρεῖν, ἰδρῶν, ἄρ-
 τον ἐσθίειν, πίνειν μὴ πολὺν, λούεσθαι κατὰ κεφαλῆς πολλῶ
 καὶ θερμῶ, ἀλλὰ χλιερῶ. ὁ οἶνος λευκός, ὕπνῳ μὴ πολλῶ
 χοῆσθαι. Καλλιγέει περὶ πέντε καὶ εἴκοσιν ἔτεα γεγεννημένος
 κατὰ ῥέον. ἡ βῆξ πολλή, ἀνῆγε τὸ καταῤῥέον ὑπὸ βίης, οὐ-
 δὲν κάτω ὑπέμενε, ἔτεα τέσσαρα διετέλεσεν, θερμαὶ λητταὶ
 ἐν ἀρχῇ ἐγένοντο, ἐλλέβορος οὐκ ὠφέλησεν, ἀλλὰ ὀλιγοσιτή,
 ἀλλὰ τὸ συμπιασθῆναι, ἐσθίειν ἄρτον, οἶνον μέλανα, ὅσα
 ὅποια ἐθέλοι, ἀπέχεσθαι δριμέων, ἀλνκῶν, λιπαρῶν, ὅπου
 σιλφίον, λαχάνων ὠμῶν, περιπατεῖν πούλλα, γαλακτοποσίη
 οὐ ξυρήγεκεν, ἀλλὰ σήσαμόν πίνειν καθαρόν ὠμόν, ὅσον
 ὀξύβαφον σὺν οἶνῳ μαλθακῶ. Τιμοχάρτι χειμῶνος κατὰ ῥέ-
 ον μάλιστα ἐς τὰς ῥίνας ἀφροδισιάσαντι ἐξηράνθη πάντα,

tem ad tres dies et noctes vomitione rejecit. Postquam
 bibit, et totius corporis imbecillitate et incontinenti jacta-
 tione vexatus est. Nihil continere poterat, ne mali quidem
 punici succum. Urinae suppressio et ejus qui ad inferiora
 est pertransitus adfuit. Vomitione faex mollis prodiit et de-
 orsum erupit, Aqua inter cutem laborantem sese laboribus
 exercere convenit, sudare, panem edere, potu non multo uti,
 caput calida multa, imo potius tepida lavare. Vino albo
 neque multo somno uti prodest. Calligenem quinque et vi-
 ginti annos natum destillatio male afflixit, tussis multa, quod
 defluebat aegre educebatur, nihil infra sustinebat, quatuor
 annis perduravit. Per initia calores tenues aderant, vera-
 trum non profuit, sed modicus cibus et corpus macerare,
 pane in cibo et vino nigro in potu uti, obsonia quae vel-
 let assumere, abstinere acribus, fallis, pinguibus, laferis succo,
 oleribus crudis multum deambulare. Lactis potus non con-
 tulit, verum sesamum purum crudum acetabuli mensura ex
 vino leni bibere. Timochariti per hiemem destillatio prae-
 cipue in nares defluxit. Ubi venere usus fuisset, cuncta

Ed. Chart. IX. [582.583.] Fœf. II. 1228. 1229. Ed. Lind. I. (859.860.) κόπος, θερμὴ ἐπεγένετο, κεφαλὴ βαρὴ, ἰδρὼς ἀπὸ κεφαλῆς πούλνυς, κατέρχει δὲ καὶ κατὰ τοῦ σώματος ὅλου. ἦν δὲ καὶ ὑγίαινων ἰδρῶδης, τριταῖος ὑγιάνθη. [583] ὁ τοῦ Κλειόμενιος παῖς χιμῶνος ἀρξάμενος ἀπόσιτος ἄνευ πυρετοῦ ἐτρούχετο, καὶ ἡμεὶ τὰ σι(860)τία, καὶ φλέγμα μῆνας δὲ δύο, ἣ ἀσιτιγὴ παρηκολούθησεν. τῷ μαγείρῳ ἐν ἀκάνθῳ τὸ κύφωμα ἐκ φρενίτιδος ἐγένετο, φαρμακοποσίη || οὐδεμία ξυνήνεγκεν, οἶνος μέλας καὶ ἀποσιτιγὴ, καὶ λουτρῶν ἀπέχεσθαι, χρίεσθαι τε καὶ ἀνατρίβεσθαι χριόμενον, μὴ σφόδρα θάλπειν μὴ πολλῶ πυρὶ, ἀλλ' ἥπιῳ. οἷσι ρεύματα ἐν ὀφθαλμοῖς λεπτὰ καὶ χροῖα, ἦν πέποννα κατὰ ῥίνας χωρήσῃ, ὠφελέονται. ἦσιν ἐν κυήμασιν ἐκ πτώματος ἢ σπάσματος ἢ πληγῆς πόνοι ἐπιεικῶς ἐν τῇσι τρίτησι ὁλοῖ εἰ διαφθείρει. τῆς Τησίμου τὸ τριηκοσταῖον ἀπόφθαγμα, πίσυση τι αὐτόματον ξυνέβη πότος, ἔμετος χολωδέων πολλῶν ὀχρῶν πρασοειδέων, μελάνων οἷ ἐπιε. τριταίῃ σπασμὸς, τὴν γλῶσσαν κατεμασᾶτο, πρὸς τεταρταῖον εἰσῆλθον. ἣ γλῶσσα μέλαινα μεγάλη, τῶν ὀφθαλ-

reficcata sunt, lassitudo, calor et capitis gravitas successit, fudor ex capite multus, qui etiam ex toto corpore defluxit. Erat autem etiam per sanitatem fudoribus obnoxius. Tertio die convaluit. Cleomenis puer per hiemem ciborum fastidio sine febre confici coepit, cibosque ac pituitam vomitione rejiciebat, duobusque mensibus inappetentia perseveravit. Cocco ex phrenitide gibbus in spina exortus est, neque ullum medicamentum purgans epotum profuit, sed vinum nigrum et panis in cibo, balneis abstinere, ungi et unctum confricari, non admodum fovere neque multo igne, sed moderato. Quos fluxiones in oculos tenues et diuturnae vexant, si maturae per nares prodierint juvantur. Quibus praegnantibus ex casu aut convulsione aut ictu labores contingunt, fere intra triduum apparet num abortum facturae sint. Tesimi conjugi post epotum trigesimo die ultro medicamentum abortum faciens dolor contigit, vomitus multorum bilioforum, pallidorum, poraceorum, nigrorum. Ubi bibisset tertio die convulsioprehendit, linguam commanducabat. Quarto die ad eam ingressus sum, lingua erat nigra,

Ed. Chart. IX. [583, 584.] Foëf. II. 1229. Ed. Lind. I. (860, 861.)
 μῶν τὰ λευκὰ ἐρυθρὰ, ἄγρυπνος, τεταρταίῃ ἀπέθανεν ἐς
 νύκτα. [584] Πυθοκλῆς τοῖσι κάμνουσιν ὕδωρ, γάλα πολλῶ
 τοῦ ὕδατι μίγνυς ἐδίδου, καὶ ἀνέτρεφε. χειμέτων κατασχῆν,
 ἀλειφαίνειν, τοὺς πόδας ὡς μάλιστα ἐκθερμαίνειν πυρὶ καὶ
 ὕδατι. ὀφθαλμοῖσι πονηρὸν φακὴ. τοῖσι γε οὕτως ἔχουσιν
 ἢ γλυκίῃ ὀπώρῃ καὶ λάχανα. τοῖσι περὶ ὀσφῦν ἢ ἰσχίον ἢ
 σκέλεα ἀλγήμεσιν ἐκ πόνων θαλάσση, ὅξει, θερμοῖσι κατα-
 ονῶν καὶ σπόγγους βάπτοντα πυρρῇ, ἐπικαταθεῖν δὲ εἰ-(861)
 ρίοισιν. ὀρίγανος ὀφθαλμῶσι κακὸν πινομένη καὶ ὀδοῦσιν.
 ἢ ἀπὸ τοῦ κρηνοῦ κόρη πεσοῦσα ἄφρωνος, ῥιπτασμός αὐτὴν
 εἶχεν, ἤμεσεν ἐς νύκτα, αἷμα συγχὼν ἐρῶν κατὰ τὸ οὗς τὸ
 ἀριστερὸν πεσοῦσης, καὶ μελίκρητον χαλεπῶς κατέπιπεν, ῥέγ-
 χος εἶχε, πνεῦμα πυκνὸν ὥσπερ τῶν ἀποθνησκόντων, φλέβες
 αἱ περὶ τὸ μέτωπον τεταμέναι, κλίσις ὑπὲρ, πόδες χλιροί,
 πυρετός πολὺς, ποτὲ ὅξυς, μάλιστα κατεπλήσσετο, ἐβδόμῃ
 φωνὴν ἐρῶν, αἱ θέρμαι λεπτότεραι, περιμέγετο. Ὀνισαντί-
 δης τοῦ ὤμου τὸ ἄλγος ἔσχεν ἐν θέρει γινόμενον ἐξ ἀπο-

magna, oculorum album rubrum. Quarto sub noctem mor-
 tua est. Pythocles aquam aegrotantibus et lac multa aqua
 permixtum exhibebat et renutriebat. Pernionum medela est
 scarificatio, tepesfactio, ita ut pedes quam maxime igne et
 aqua excalfacias. Oculis nocet lens, itidemque poma dulcia
 et olera. Lumborum aut coxendicis aut crurum dolores ex
 laboribus obortos, aqua marina calida et aceto perfundere
 oportet et intincta spongia fovere et lanis deligare. Origa-
 num lippientibus et dentibus potu exhibitum nocet. Puel-
 lam, quae ex abrupto loco decidit, vox defecerat, corporis
 jactatio detinebat, vomitus sub noctem adfuit, sanguis co-
 piofus ex aure sinistra in quam impegerat effluxit. Mul-
 sam non nisi aegre absorbebat, stertor detinebat, crebra spi-
 ratio velut in morientibus aderat, venae frontis distende-
 bantur, decubitus erat supinus, pedes calidi, febris multa,
 interdum acuta, animo erat maxime consternato, septimo
 die vox erupit, leviter incallescerebat, superflus evasit. Oni-
 santidi per aestatem humeri dolore ex abscessu detento, cor-

Ed. Chart. IX. [584. 585.] Foesl. II. 1229. Ed. Lind. I. (861. 862.)
 στάσιος, ἐν τῇ θαλάσῃ βρέχειν τὸ σῶμα καὶ τὸν ὤμον,
 ὥς πλεῖστον χρόνον, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οἶνον λευκὸν ὑδαρέα
 αἶμα πίνειν ἐν τῇ θαλάσῃ κατακείμενον, καὶ οὐρέειν ἐν τῇ
 θαλάσῃ. [585] ὁ γναφεὺς ὁ ἐν Σύρῳ ὁ φρενιτικός, μετὰ
 δὲ καύσιος τρομώδης, σκελέων τὸ χρώμα, οἷον ὑπὸ κωνώ-
 πων ἐγκαταδαμάσκειν, ὁφθαλμὸς μέγας, βραχείη κίνησις, φωνὴ
 κεκλασμένη, σαφὴς δὲ, οὖρον καθαρόν, ὑπόστασιν οὐκ ἔχον,
 ἦρα διὰ τὴν τῆς θαιμῆς ὑποχώρησιν ὀκτωκαιδεκαταῖος ἀνῆκε
 μολυνθεὶς ἀνευ ἰδρώτος. ὁ ἐν Ὀλύνθῳ Νικόξενος ὁμοίως
 ἐβδομαῖος ἐδόκει χαλάσσειν μεθ' ἰδρώτος, ῥοφήματα προσε-
 φέρετο, οἶνον, βότρυν ἐξ ἡλίου, πρὸς ἐπτακαιδεκαταῖον εἰς-
 ἦλθον, καυστικός, ἡ γλῶσσα θερμὴ, ἔξωθεν οὐ πᾶν ἰσχυρὴ,
 ἐλυσίς σώματος δεινὴ, φωνὴ κεκλασμένη, ἔργον ἀκοῦσαι,
 σα(862)φὴς δὲ, κρόταφοι συμπεπτωκότες, ὁφθαλμοὶ κοῖλοι,
 πόδες μαλθακοὶ καὶ γληροὶ, κατὰ σπλῆνα ζύντασις, τὸ κλύ-
 σμα οὐ πᾶν τι ἐδέχετο, ἀλλ' ἀνεπήδα, ἐς νύκτα ἐπῆλθε
 κόπρος ξυνεστηκυῖα ὀλίγη καὶ αἷματός τι, οἶμαι ἀπὸ τοῦ

pus et humerum quam diutissime mari madefacere contu-
 lit, simul per tres dies vinum album, aquosum, in mari
 decumbentem bibere, in eoque mejere. Fullo in Syro phre-
 nitide correptus, post ultionem cruribus tremulis fuit, cor-
 pore velut a culicibus compuncto, oculus erat magnus, mo-
 tus exiguus, vox fracta, clara tamen, urina pura absque fe-
 dimento. Animadvertendum est num iccirco quod per fe-
 rulaginem alvus subducta est, decimo octavo die morbus re-
 misit et absque sudore disparuit. Eodem modo Nicoxeno
 Olynthi septimo die morbus absque sudore remittere vide-
 batur, forbitiones assumebat, vinum uvam insolatam. Ad eum
 decimo septimo die ingressus sum, lingua ardens, calor fo-
 rinsecus non admodum vehemens erat, corporis summa
 exolatio, vox fracta adeo ut non nisi aegre exaudiretur,
 clara tamen, tempora collapsa, oculi concavi, molles pedes
 et tepidi, ad lienem distentio. Infusum per clysterem non
 admodum admittebat, verum resiliebat, sub noctem stercus
 prodiit coactum, paucum et nonnihil sanguinis, opinor ex

Ed. Chart. IX. [585. 586.] Fœf. II. 1229. 1230. Ed. Lind. I. (862.)
 κλυσμοῦ, οὐρον καθαρὸν λαμπρὸν, κλίσις ὑπτίη, σκέλεα δια-
 γνύμενα διὰ τὴν ἔκλυσιν, παράπαν ἄγρυπνος, ἐντὸς τῶν εἴ-
 κοσιν ἢ θέρμη ἐμολύνθη, ἄποτον τὸ ἀπὸ κριμνοῦ. ἀλλ' ὁ γε
 ἀπὸ μῆλων ὁμοῦ, καὶ σίδης χυλὸς, καὶ φακοῦ πεφωσμένου
 ψυχρὸς, καὶ ἀλεύρου πλύμα ἐφθόν, ψυχρὸν, λεπτόν ὕψημα,
 ἐπεγένετο. τῶν κναφείων οἱ βουβῶνες ἐφνυματοῦντο σκληροὶ
 καὶ ἀνώδυνοι, καὶ περὶ ἧβην καὶ τράχηλον ὅμοια μεγάλα,
 πυρετὸς ἔμπροσθεν δέκα, βηχῶδες ἀπὸ ῥηγμάτων. τρίτῳ
 μηνὶ ἢ τετάρτῳ γαστῆρ || ξυνετάκη, θέρμαι ἐπεγένοντο,
 γλῶσσα ξηρὴ, δίψα, ὑποχώρησις ἐκάστῳ χαλεπαὶ, ἀπέθανον.
 [586] τὰ χολερικά ἐκ κρηφαγίης, μάλιστα δὲ χοιρείων ἐνω-
 μοτέρων, καὶ ἐκ ἐρεβίνθων, καὶ μέθης ἐνὶ ὁδοῦ παλαιοῦ, καὶ
 ἡλιώσιος, καὶ σπηΐης, καὶ καράβων τε καὶ ἀστακῶν καὶ λα-
 χαροφαγίης, μάλιστα δὲ πράσων καὶ κρομμύων, ἔτι δὲ θρι-
 δάκων ἐφθῶν, καὶ κράμβης καὶ λαπάθων ἐνωμοτέρων, καὶ
 ἀπὸ πεμμάτων καὶ μελιτωμάτων, καὶ ὀπώρης, καὶ σικύου
 πέπονος, καὶ οἰνολάκτος, καὶ ὀρόβων, καὶ ἀλφίτων νέων.

infuso. Urina pura erat, splendida, decubitus supinus, crura
 diducta ob exolutionem nihil prorsus dormiebat, intra vi-
 gesimum diem calor conquievit. Potus erat aqua in qua
 farina crassior macerata fuerat, sed et simul pomorum aut
 mali punici et lentis tostae succus frigidus, ac farinae lo-
 tura cocta, frigida pro tenui sorbitione est exhibita et su-
 persites evasit. Fullonibus tubercula in inguinibus dura et
 sine dolore exorta sunt, cireaue pubem et collum magni-
 tudine similia erant, febris antea per decem dies tenuerat,
 tussi ex ruptionibus conflictabantur. Tertio mense aut quarto
 venter contabuit, calores supervenerunt, lingua arida, sitis
 et alvi dejectiones molestae aderant, mortui sunt. Cholera
 morbus ex carnis esu contrahitur, praecipue vero suillae
 crudioris ex cicere, vinique odorati veteris ebrietate, info-
 latu, ex sepiae esu, locustarum et grammarorum, olerum
 maximeque porri et ceparum. Quin etiam et ex lactucis co-
 ctis, brassica, lapatho crudiore et ex bellariis, dulciariis,
 pomis, cucumere, pepone et potione quae ex vino et lacte
 mistis conficitur, οἰνολάλα vocatur, ervo, polenta recenti.

Ed. Chart. IX. [586.] Foes. II. 1250. Ed. Lind. I. (862. 863.)
 μᾶλλον ἐν θέρει τὰ χολερικά, καὶ οἱ διαλείποντες πυρετοί,
 καὶ οἷσι (863) φρεῖται ἐπιγίνονται, οὗτοι ἔστιν ὅτε κακοή-
 θεις γίνονται καὶ ἐς νοσήματα ὀξεία καθίστανται, ἀλλ' εὐ-
 λαβεῖσθαι χρὴ, μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦτα νοσήματα ἢ πέμπτῃ
 καὶ ἢ ἐβδόμῃ καὶ ἢ ἐνάτῃ δηλοῦσι, βέλτιον δὲ μέχρι τῶν
 τεσσαρεσκαίδεκα φυλάττεσθαι. Φερεκύδῃ μεθ' ἡλίου τροπὰς
 χιμερινὰς τῆς νυκτὸς πλευροῦ δεξιῶν ἄλγῃμα καὶ πρότερον
 εἰθισμένον ἔληξεν, ἠρίστησεν, ἐξελθὼν ἔφριξε, πυρετὸς ἐς
 νύκτα ἀνώδυνος βηχίον ῥέον τι ξηρόν. οὖρα οὐ πολλὰ, ὑπό-
 στασις πολλή, ξυσματώδεα μαδαρὰ διεσπασμένα ἀπ' ἀρχῆς,
 μετὰ δὲ τέσσαρας θολερὰ ὑφίστατο, καὶ τὸ οὖρον οὐκ ἄχρουν
 ὑπόστασιν ἔχον, καὶ τὸ σύστημα οὐκ ἐφαίνετο ἐν τῷ χερνι-
 βίῳ, ψνύσιος ἐούσης, τριταίῳ αὐτομάτῃ κοιλίῃ ὑπῆλθε, τε-
 τάρτῃ βαλάνου γεγονότος κοπρώδεα καὶ χολώδεα διεχώρησεν,
 ὑγρὸς, περιζήρως, ὕπνος ἐς νύκτα οὐ πάνυ, ἡμέρης δὲ τι
 κοιμᾶτο, δίψα οὐ σφοδρὴ, τεταρταίῳ μάλιστα ἐς νύκτα
 δέσμα περι μέτωπον καὶ τὸ ἄλλο μαλθακὸν ὑποφέρειν αἰεὶ,
 πυρετὸς ἐκρατεῖτο πρὸς χεῖρα καὶ ὑπερίτιζεν. ἄδηλος σφν-

Aestate magis cholera morbus et febres intermittentes vi-
 gent et quibus horrores succedunt. Hae interdum malignae
 fiunt et ad morbos acutos deveniunt. Sed et ab his cavere
 oportet. Hujusmodi autem morbos praecipue quintus dies
 et septimus et nonus indicant, praestat vero ad decimum
 quartum usque cautum esse. Pherecydae post brumam no-
 ctu lateris dextri dolor etiam antea consuetus cessavit,
 pransus est, egressus horruit, febris sub noctem invalit, do-
 loris expers fuit, tussicula quadam sicca vexabatur. Urinae
 non multae, sedimentum copiosum. Per initia ramentosa,
 laevia, divulsa, post quatuor vero dies turbida subsidebant
 et urina non decolor, sedimentum habebat neque in ma-
 tella collectio apparebat ubi refrixisset. Tertio die sponte
 alvus subiit, quarto parata glande, stercoracea et biliosa
 dejecit, liquidus erat humorum affluxus, somnus ad noctem
 non admodum, verum de die aliquantulum dormiebat, sitis
 non erat vehemens, cutis circa frontem et reliquum cor-
 pus mollis semper eminebat, febris ad manus contactum

Ed. Chart. IX. [586.587.] Foesl. II. 1230. Ed. Lind. I. (863.864.)
 γμὸς σφόδρα ἐν μετώπῳ φλεβῶν βάρος, ἐν τῇσιν ὑποστροφῇσι, καὶ ἐν τῇσιν ὑποχωρήσεισι πάσῃσιν. ὀλίγον χρόνον διὰ παντός ἀνώδυνος ἀπ' ἀρχῆς, ἀσώδης καὶ κατὰ μικρὸν ἡμὶ, ἐβδόμη παρὰ βαλάνου ὑπεχώρησε τρεῖς χολῶδες καὶ κοπρῶδες ὑγρὸν σφόδρα καὶ ὠχρὸν, καὶ ἤδη τι ὑποπαρέκρουσε, καὶ νοτὶς ἐπ' ὀλίγον ἔστιν ὅτε περὶ μέτωπον, τὸ ἱμάτιον ἐπὶ τὸ πρόσωπον. τὰ ὄμματα διὰ κενῆς ὥς εἴ τι (864) βλέπων ξυνέστρεφε, καὶ πάλιν κατέμυνεν. αὐτοῦ τὸ ἱμάτιον ἀπέβαλεν ἐναταῖος, ἰδρὼς πρωτὶ ἀρξάμενος μέχρι στήθεος διατελεῖ ἕως ἐτελεύτησε, καὶ ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε, καὶ ἡ παραλήρησις, περὶ μέτωπον πλείστος ἰδρὼς, καὶ οἷον δεινὸν μὲν ἢ ἔκλειυκον. [587] τὸ δέριμα δὲ τὸ ὑπὸ τὰς τρίχας ἐσμιγμένον. ὑποχόνδριον διεξιὸν ἐπηρμένον, ὑφῆκεν ἐφ' ἐωυτὸν χολῶδες, ὁγδόην ὥς ὑπὸ κωνώπων ἀναδήγματα, πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν, οἷον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα λευκῶ φλέγματι περιεχόμενα, ἐπεχρέμπετο δὲ καὶ ἐμπροσθεν σμικρὰ, λευκὰ, γαλακτώδεια μετὰ τὸ δι᾽ ἵπνον ἐν τῷ ὕπνῳ ἐφριξε,

cum aliquo madore superata videbatur, pulsus in fronte admodum obscurus erat. In corporis conversionibus et omnibus alvi dejectionibus venarum gravitas aderat, pauco tempore per totum morbum doloris expers fuit, ab exordio anxius, paulatimque vomebat. Septimo die ex subdita glande ter dejecit, biliosum et stercoraceum, liquidum admodum et pallidum, jamque nonnihil subdelirabat, interdumque circa frontem exiguus mador aderat. Vestem stragulam in faciem conjiciebat, oculos frustra, non secus ac si quid intueretur, convertibat, rursusque claudibat, suae stragula abjiciebat. Nono die sudor mane obortus ad pectus usque ad mortem perseverabat et febris ac delirium intendebatur, plurimus circa frontem sudor ac veluti dirus quidem, coloreque admodum albo. Cutis vero sub pilis variis notis compuncta erat, praecordia dextra in tumorem sub lata, ex sese biliosum demisit. Octavo die veluti culicum morsus apparuerunt, ante exitum tussi rejecit veluti ex muco concretos fungos, pituita alba circumvolutos. Exscreabat autem etiam antea exigua, alba, lactea. Post coenam per

Ed. Chart. IX. [587.] Foesl. II. 1250, 1251. Ed. Lind. I. (864, 865.)
 πρῶτ' ἑξανέστη καρηβαρικός, ἐφριξεν, ἀπήμισε, κεφαλὴν ἐβα-
 ρύνετο. ἐς νύκτα ἀνῆκε μέχρι μέσου ἡμέρης ἐπιεικῶς, ἐφριξε
 πάλιν, νύκτα χαλεπῶς, τὴν ἐπιούσαν δὲ ἡμέρην πυρετὸς ὄξυνε,
 κεφαλῆς σφάκιλος, ἔμετος χολῆς πολλῆς, ἡ πλείστη πραιοει-
 δής, ἔληξε πάντα, ὕπνος ἐς νύκτα, πρῶτ' περιέψυνετο, ἰδρώ-
 τιον, τοτὶς ἐπιπολὺ τοῦ σώματος κατὰ σπλήνα, τῇ χειρὶ
 ἐδείκνυν ὀλίγον χρόνον ξυστρεμμα ἀνώδυνον, παραχρῆμα
 ἐμαράνθη, ἐς νύκτα ἄγρυπνος, περὶ ἄγορην παρωξύνετο, πυ-
 ρετὸς, ἄση, σκοτόδινος, στρόφος, κεφαλῆς ὀδύνη, ἔμετος
 πραιοειδής, λιῖος, γλίσχρος ὡς φλέγμα, πρὸς δυσμάς ἔληξε
 πάντα. ἰδρὼς κεφαλῆς, τραχήλου ὑπεχώρησε μετὰ τὸν ἔμετον
 κοπρώδεια, ὕγρα, χολώδεια, οὔτε μέλανα, οὔτε ἐπεικότες,
 νύκτα μετρίως, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡμέρην, ἐς νύκτα πάλιν
 ἄγρυπνος, ἔμετος ὀρθρου ὁμοίως καὶ (865) τὴν ἐπιούσαν
 ἡμέρην ἀνευ ἄσης. τῆς δὲ κεφαλῆς μετὰ τὸν ἰδρώτα ἔληξαν
 αἱ ὀδύναι, ἐς τὴν ἐσπέρην πάντα ἐχάλασεν, ἐνάτη οὐκ ἔτι

somnum quidam horrore correptus, mane surrexit capitis
 gravitatem sentiens, horruit, vomuit, capitis gravitate labo-
 rabat, sub noctem remisit fere ad meridiem usque, rursus
 inhorruit, noctem moleste tulit. Postero vero die febris
 acuta invasit, capitis vehemens dolor, multae bilis vomitio
 quae maxima ex parte porracea erat, cessarunt omnia, sub
 noctem somnus, mane perfrigerabatur, sudor parvus et ma-
 jor plurima ex corporis parte dimanavit circa lienem exi-
 guo tempore manu indicabat duritiem doloris expertem,
 quae confesum evanuit, ad noctem pervigilio torquebatur,
 sub concionis tempus febris ingravescebat, anxietas aderat
 cum tenebrosa vertigine, intestinorum et capitis dolor, vo-
 mitus porraceus, laevis, velut pituita glutinosus, sub solis
 occasum cuncta cessarunt cum capitis et colli sudore. Post
 vomitionem stercoracea, liquida, biliosa dejecit neque nigra
 neque absurda, per noctem et posterum diem moderate ha-
 buit, sub noctem iterum pervigilio laboravit. Vomitus sub
 crepusculum coepit, similiterque postero die tenuit, absque
 anxietate fuit. Capitis autem dolores post sudorem cessa-
 runt, sub vespertinum cuncta relaxarunt. Nono die non am-

Ed. Chart. IX. [588.] Foes. II. 1231. Ed. Lind. I. (865.)
 ἤμειν, ἐθιγμάνθη μάλλον, τοῖσιν ἄλλοισιν οὐκ ἐδόκει πυρε-
 ταίνειν. αἱ ἐν κροτάφοισιν γλέβεις ἐπήδων, ἀνώδυνος πάντων,
 δίψος ἦν αἰεὶ, ἐναταῖος ἐπὶ θῶκον ἀναστάς ἐλειποψύχει σφό-
 δρα, ὑπεχώρησε πρὸς βάλανον ξυσμάτια μέλανα καὶ χολώδεια,
 χρώμα κοπρώδεις ὅσον ἀπέσταξεν ἡ φωνὴ κεκλασμένη. ἐν τῇ-
 σιν ὑποστρεφῆσι βαρὺς, ὀφθαλμοὶ κοῖλοι, δέρμα μειώπου
 περιτεταμένον. ἄλλως εὐπνῶος κόσμιος, πρὸς τοῖχον τὰ πλεί-
 στα ἀπεστραμμένος, ὕγρὸς ἐν τῇσι κλίσεσιν, ἐπικεκαμμένος,
 ἀτρεμίζων, γλῶσσα λευκὴ, λείη, περὶ δὲ τὰς δέκα καὶ μετὰ
 οὐρα ἐρυθρὰ τὰ κυκλώδεια, ἐν μέσῳ σμικρὸν λευκόν, δώδε-
 καταίῳ πρὸς βάλανον ὅμοια ἀπέσταξε χολώδεια καὶ ξυσμα-
 τώδεια, μετὰ τοῦ βαλανείου λειποψυχίη, ἔπειτα τὸ στόμα
 ἐπεξηραίνετο, διεκλύετο αἰεὶ, καὶ εἰ μὴ σφόδρα ψυχρὸν ἦν,
 θερμὸν ἔφασκεν εἶναι τῆς χιόνος ἐπιεικῶς, εἴτα δίψα οὐκ
 ἐνῆν, τὸ ἱμάτιον αἰεὶ ἀπὸ τῶν στηθεῶν ἀπεώθει, τὴν χλα-
 μίδα χλαίνειν οὐκ εἶα, τὸ πῦρ πόρρω καὶ σμικρὸν, γνάθων

plius vomuit, sed magis incaluit, reliquis febris expers vi-
 debatur, temporum venae pulsabant, omnino doloris expers
 fuit, sitis semper aderat. Nono die ubi ad sellam surre-
 xisset vehementer animo deficiebat, ex immissa glande pau-
 cula strigmenta dejecit nigra et biliosa, quicquid inde de-
 stillavit colorem stercoris habuit, vox fracta dum se con-
 verteret gravis, oculi cavi, frontis cutis circumtenfa, alio-
 qui facile spirabat, compolitus erat, ad parietem plurimum
 conversus, in decubitu mollis, incurvus, quiescens, lingua
 alba, laevis. Ad decimum diem posteaque urinae circum-
 quaque rubrae, in medio exiguum quiddam album haben-
 tes. Duodecimo ex glande subdita similia destillabant, bi-
 liofa et strigmentosa, post glandem animi defectio, postea
 os resiccabatur, colluebat semper, ac nisi admodum frigida
 esset aqua, calidam esse dicebat, quae prope frigore ad
 nivem accederet, postea sitis non aderat. Vestem semper
 a pectore repellebat, tunicam calefieri volebat, ignis pro-
 cul isque exiguus erat, maxilla utraque rubuit. Post haec

Ed. Chart. IX. [587.588.] Foesl. II. 1231, 1233. Ed. Lind. I. (865.866.) ἀμφοτέρων ἔρευθος. μετὰ ταῦ[588]τα ἄκροπις ἀνεθερμαίνεται μίαν ἢ δύο ἡμέρας, καὶ ἔληξεν.

|| Ἀνδροθαλεῖ ἀφωνίῃ, ἄγνοια, παραλήρησις. πανθέντων δὲ τουτέων περιήει ἔττα συχνά, καὶ ὑποστροφῇ ἐγίνοντο. ἡ γλῶσσα διετέλει πάντα τὸν χρόνον ξηρή, εἰ μὴ διακλύσαιτο. διαλέγεσθαι οὐχ οἷός τε ἦν, καὶ σφόδρα πικρὴ ἦν τὰ πολλὰ. (866) ἔστι δ' οἷα καὶ πρὸς καρδίην ἐδύνη, γλεβοτομή ἐρυσσε ταῦτα, ὑδρωποσίῃ, μελίκρητον, ἐλλέβορον ἔπιε μέλανα, χολῶδες οὐ διέει, ἀλλ' ὀλίγον. τέλει δὲ χειμῶνος κατακλιθεὶς ἐξ ἑωυτοῦ ἐγένετο, καὶ τὰ τῆς γλώσσης παθήματα ὅμοια. θέρμη λεπτή, γλῶσσα ὄχρως, φωνὴ περιπνευμονική, ἀπὸ τοῦ σιήθους τὸ ἰμώτιον ἀπέχρηπτε, καὶ ἐξάγειν ἑωυτὸν ὥς οὐρήσαντα ἐκέλευεν, οἷδεν δυνάμετος σάφα εἰπεῖν οὐδὲ ἑὼν παρ' ἑωυτὸν, ἐξῆγον αὐτόν. ἐς νύκτα ἐτελεύτησεν, ἧσι κατέκλιτε δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. ἐγένετο τὸ Νικάνορος πάθος ὅποτε ἐς ποτὸν ὥρμητο, φόβος τῆς αὐλητρίδος ὅτε ἀρχομένης αὐλεῖν ἀκούσειεν ἐν τῷ συμποσίῳ, ὑπὸ

linguam inarticulatam habuit, diem unum aut duos recalescebat, defecit.

Androthali vocis defectio, ignorantia et deliratio aderat, quibus sedatis multis annis superfuit, et in morbum relabebatur. Lingua toto tempore sicca permanebat, ac nisi collueretur loqui non poterat, magmaque ex parte admodum amara erat, interdumque cordis dolor affligebat, quae sanguinis missio eripuit. Aquae potu et mulla usus est. Veratrum nigrum ebibit, neque biliosum, nisi modicum, prodiit. Demum per hiemem decumbens mente abalienata erat, et lingua iisdem vitiis afficiebatur, calor tenuis erat, lingua decolor, vox qualis pulmonum inflammatione laborantibus, e pectore vellem rejiciebat, seque velut urinam redditurus educi jubebat, cum nihil aperte proloqui posset neque apud se esset, eum eduxerunt, sub noctem mortuus est, duobus aut tribus diebus quibus decubuit. Ea erat Nicanoris affectio ut cum ad convivium progredederetur, tibicinae metu afficeretur: adeo ut cum tibiae inflare in

Ed. Chart. IX. [588. 589.] Foes. II. 1233. Ed. Lind. I. (866. 867.)
 δειμάτων ὄχλοι, μέγισ ὑπομένειν, ἔφη, ὅτε νύξ εἴη. ἡμέρης
 δὲ ἀκούων οὐδὲν διετρέπετο, καὶ ταῦτα παρείπετο χρόνον
 σιγῆς. Τιμοκλῆς δὲ ὁ μετ' ἐκείνου ἀμβλυώσσειν καὶ λυσι-
 σματεῖν ἐδόκει, καὶ οὐκ ἂν παρὰ κρημνὸν ἔφη παρελθεῖν
 οὐδὲ ἐπὶ γεφύρας, οὐδὲ τοῦλάχιστον βάθος τάφρου τολμῆ-
 σαι ἂν, ὑπὸ δειμάτος μὴ πέσῃ διελθεῖν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς τῆς
 τάφρου πορεύεσθαι. τοῦτο χρόνον τινὰ αὐτῷ ξυμβῆναι.
 [589] τὸ Φοίνικος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ πολλὰ τοῦ δεξιοῦ,
 ὥσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπειν ἐδόκει, οὐ πολὺ δὲ ἐπισχόντι
 ὀδύνη ἐς κρόταφον τὸν δεξιὸν ἐγένετο δεινὴ. ἔπειτα καὶ ἐς
 ὅλην τὴν κεφαλὴν καὶ ἐς τὸν τράχηλον οἶδετο ἡ κεφαλὴ ὀπι-
 σθεν τῶν σπονδύλων, καὶ ξύντασις καὶ σκληρότης ἀμφὶ τοῖς
 τέτοις. εἰ γοῦν ἐπειρᾶτο διακινεῖν τὴν κεφαλὴν ἢ διοί-
 γαι τοὺς ὀδόντας, (867) ἡδύνατο, ὥς σφόδρα ξυρτείνόμενος
 ἔμετοι ὅπου ἂν γενοίαιτο, ἀπέτρεπον τὰς εἰρημέας ὀδύνas.
 ἡπιωτέρας ἐποίουν, καὶ φλεβοτομὴν ὠφέλησε, καὶ ἐλλέβοροι

convivio audiret, prae timore turbaretur neque sustinere
 posse diceret, si nox esset, de die vero nihil commoveretur,
 quae quidem eum multo tempore comitabantur. Timocles
 vero, qui cum illo erat, caligine tentari et exoluto esse corpore
 sibi videbatur, neque per praeruptum locum iter facere, neque
 vero pontem, ac ne minime quidem profundam scrobem trans-
 mittere audere dicebat, timens ne caderet, verum per ipsam
 scrobem adibat, idque illi aliquandiu contigit. Phoenicis
 is erat affectus, ut ex oculo dextro plerumque velut fulgor
 coruscare videretur, non multo vero interposito tempore,
 ad tempus dextrum gravis dolor exoriebatur, posteaque
 totum corpus caput atque etiam cervicem pervadebat,
 capitis pars posterior ad vertebrae intumescerebat,
 cervicis nervi majores, quos tenontas appellant,
 contendebantur et circum durescebant. Quod si caput
 commovere aut dentes aperire conaretur, non poterat,
 utpote admodum distentus. Vomitiones si quando oboriebantur,
 commemoratos dolores submovebant et lenibant. Sanguinis
 missio auxilio fuit et veratri potiones cu-

Ed. Chart. IX. [589. 590.] Fœf. II. 1233. 1234. Ed. Lind. I. (867.)
 ἦγον παντοδαπὰ οἶχ' ἥκιστα πρασοειδέα. τῷ Παρμενίσκῳ καὶ
 πρότερον ἐπέπιτον εὐθυμία || καὶ ἡμερος τῆς ἀπαλλαγῆς
 βίου, ὅτε δὲ πάλιν εὐθυμία. ἐν Ὀλύνθῳ δὲ ποτὲ φθινοπώ-
 ρου ἄφρωνος κατέκειτο, ἡσυχίην ἔχων βραχὺ τι ὅσον ἀρχεσθαι
 ἐπιχειρῶν προσειπεῖν, ἥδη δὲ τι καὶ διελέχθη, καὶ πάλιν
 ἄφρωνος, ὕπνοι ἐνῆσαν, ὅτε δὲ ἀγρυπνίη καὶ ῥιπτασμός μετὰ
 σιγῆς, καὶ ἄλυσμός, καὶ χεὶρ πρὸς ὑποχόνδρια ὡς ὀδυναμένῳ,
 ἔτε δὲ ἀποστραφεὶς ἔκειτο ἡσυχίην ἄγων, ὁ πυρετός δὲ διὰ
 τέλους καὶ εὐπνοος. ἔφη δὲ ὕστερόν ἐπιγινώσκειν τοὺς ἐσιόν-
 τας, πειν δὲ ὅτε μὲν ἡμέρης ὅλης καὶ νυκτός καὶ διδόντων
 οὐκ ἤθελεν, ὅτε δὲ ἐξαίφνης τὸν στάμνον ἀρπάσας, τοῦ
 ὕδατος παντός ἐξέπιεν. οὖρον παχὺ ὡς ὑποξύγιον. περὶ δὲ
 τὴν ἰδ' ἀνῆκεν. [590] ἡ δὲ Κόνωνος θεράπαινα ἐν κεφαλῇ
 ὀδύνης ἀρξαμένη ἐκτός ἐωυτῆς, καὶ βοή, καὶ κλαυθμός πο-
 λὺς, ὀλιγάκις δὲ ἡσυχίη. περὶ ἔτεα τεσσαράκοντα ἐτελεύτησεν,
 τὰς δὲ ἐπὶ τελευτῆς ἡμέρας ἄφρωνος καὶ σπασμώδης ἐγένετο.

jusquemodi humores eduxerunt, praecipueque porraceos.
 Parmenisco etiam antea animi desperatio accidit, adeo ut
 vita defungi cuperet, interdum vero rursus securo erat
 animo. In Olyntho autem aliquando per autumnum voce
 defectus decumbebat quiete agens, perpessillum quid vix
 dum dicere aggrediens, quin etiam si quid dixisset, rursus
 vox deficiebat, somni aderant, interdum vero pervigilium
 et tacita corporis jactatio atque anxietas, manumque prae-
 cordiis velut dolorem sentiens admovebat, nonnunquam
 vero averfus quiete decumbebat, febris autem semper per-
 severabat et facile spirabat. Tandem se ingredienti agno-
 scere dixit, interdumque tota die ac nocte cum potus illi
 exhiberetur, bibere nolebat, nonnunquam vero accepta
 repente urna, totam exhaust aquam. Urina crassa, qualis
 in veterinario genere. At circa decimumquartum diem re-
 misit. Cononis ancilla capitis dolore incipiente mente erat
 abalienata, clamor aderat et ejulatus multus, raroque qui-
 escebat. Sub quadragesimum diem mortua est. Aliquot
 vero sub mortem diebus voce defecta et convulsione ten-
 tata est. Eodem quoque modo et circa eosdem dies mor-

Ed. Chart. IX. [590.] Foesl. II. 1234. Ed. Lind. I. (867. 868.)
 καὶ ὁ τοῦ Τιμοχάρους θεράπων, ἐκ μελαγχολικῶν δοκῶν
 εἶναι καὶ τοιούτων, ἐτελεύτησεν ὁμοίως καὶ περὶ ἡμέρας τῆς
 αὐτῆς. τῷ Νικολάου περὶ ἡλίου τροπᾶς χειμερινᾶς ἐκ πότων
 ἔφριξεν, ἕς νύκτα πυρετός. τῇ ὑστεραίῃ ἔμετος χολώδης,
 (868) ἄκρητος ὀλίγος. τρίτῃ δὲ ἀγορῆς πληθούσης ἰδρώς
 δι' ὅλου τοῦ σώματος, ἔληξε, καὶ ταχὺ πάλιν ἐθερμάνθη.
 περὶ μέσας νύκτας ῥίγος, πυρετός θξύς, ἡμέρης δὲ τὴν αὐτὴν
 ὥσιν ἰδρώς, ταχὺ πάλιν ἐπεθερμάνθη, ἔμετος ὁμοίος. τῇ
 τετάρτῃ ἀπὸ ὕδατος λινοζώστιος ὑπεχώρησεν εὐκοπρῶδεα καὶ
 ὑγὰ, ὑπομύσαρα δὲ σπογγοειδέα οἷα ὕδαρ λινοζώστιος. οὐκ
 ἀνόμοια. ὑπόστασις οὐκ ἦν, οὐ δὲ πολὺ τὸ οὖρον, ἐναιωρή-
 ματα σμικρὰ, ἀλγήματα ὑποχονδρίου ἀριστεροῦ καὶ δεξιῆς.
 ὥστο ἐκ τοῦ ἔμετου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπαγέπνει. ἔστι δ' ὅτις
 διπλῶν, γλῶσσα λευκὴ, ἔχουσα ἐκ δεξιῶν οἶον θερμοῦ πρόσ-
 φυν. ἐπὶ βραχὺ ἦν διψώδης, ἄγρυπνος, ἔκφρων. ἐκταίω
 δὲ δεξιὸς ὀφθαλμὸς μείζων ἐν τῷ βλέπειν, ἐβδομαῖος ἐτελεύ-

tus est Timocharis famulus, melancholicis affectibus iis-
 dem, ut videbatur, tentatus. Nicolai filium circa brumam
 ex computationibus inhorrescentem, sub noctem febris cor-
 ripuit, postero die vomitus biliosus, sincerus, paucus ad-
 fuit. Tertio vero die frequente adhuc foro, sudore per
 totum corpus oborto, defuit, statimque rursus incaluit. Ad
 mediam noctem rigor, febris acuta, die vero eadem hora
 sudor, rursus statim recaluit, vomitus similis. Quarto die
 ex mercurialis decocto bene stercoracea et liquida per al-
 vum demisit, subolida tamen et spongiosa, mercurialis jus-
 culo non abfimilia. Urina absque sedimento, non admo-
 dum multa, pauca quaedam in medio innatantia habebat,
 praecordiorum sinistrorum et lumborum dolores aderant.
 Existimabat ex vomitione se facilius ac subinde spirare
 posse, interdumque geminata respiratione subinde respira-
 bat, lingua albicans erat, dextra parte habens connexio-
 nem lupino similem, deinde parum fiticulosus erat, per-
 vigil, prudens. Sexto vero die oculus dexter major con-
 spiciebatur, septimo mortuus est. Veruntamen ante mor-

Ed. Chart. IX. [590. 591.] Foesl. II. 1234. Ed. Lind. I. (868. 869.)
 τησε. πλήν ἡ κοιλίη πρὸ τῆς τελευτῆς ἐμπεσώσθῃ, καὶ
 ἀποθανόντι τὰ ὀπισθεν ἐφοινίχθῃ. [591] Μέτῳι μετὰ
 πλησίον δύσιν πυρετός, πλευροῦ ἀριστεροῦ ὀδύνη μέχρι
 κληΐδος, οὕτω δὲ δεινὴ, ὥστε ἀτρεμίζειν οὐχ ὅλος τε καὶ τὸ
 φλέγμα κατεῖχεν, ὑποχώρησις πολλὴ χολώδης, ἐν τρισὶν ἡμέ-
 ρῃσι σχεδὸν ἔληξεν ἡ ὀδύνη. ἡ θέρμη δὲ περὶ τὰς ζ' ἢ θ',
 βῆξ ἐνῆν. ἀποχρέμψεις ὑπόχολοι οὐδὲ ἐγένοντο, οὐδὲ πολ-
 λαί. φλεγματοειδὲς δὲ αἱ βῆχες παρηκολούθεον, σιτίων ἀπε-
 γέμετο. ἔστιν ὅτι ἐξῆν ὡς ὑγίης, ὑπελάμβανον δὲ ἐνίοτε
 θέρμαι λεπταὶ ὀλίγον χρόνον. ἰδρώται ἐγίνοντο ἐς νύκτα, τὸ
 πνεῦμα ἐν τῇ θέρμῃ πυκνότερον. γνάθων ἔρυνθος περὶ τὸ
 πλευρὸν βάρος, καὶ ὑπὸ τὴν μασχάλην, καὶ ἐς ἄμον, αἱ βῆ-
 χες ἀπέτχον. φάρμακον (869) ἄνωθεν ἤγαγε χολώδεα. τρίτῃ
 ἀπὸ τοῦ φαρμάκου ἐρράγη τὸ πῦον. ἀπὸ δὲ τῆς ἀρχῆς τοῦ
 ἀρρώστηματος τεσσαρακοστῇ, ἀποκαθῆραι δὲ περὶ πέντε καὶ
 τριήκοντα ἡμέρας ἄλλας καὶ ὑγίης. τῇ Θεοτίμου ἐν ἡμιτρι-
 ταίῳ ἄσῃ καὶ ἔμμετος καὶ φρίκη ἄμα, ἀρχομένῳ τῷ πυρετῷ

tem venter intumuit, mortuoque partes posteriores rubore
 suffusae sunt. Metonem post vergiliarum occasum febris
 prehendit, et lateris sinistri dolor ad jugulum pertingens,
 isque adeo vehemens ut quiescere nequiret, et inflammatio
 detinebat, dejectio copiosa erat, biliosa, tribus fere diebus
 dolor cessavit, calor vero sub septimum aut nonum. Tas-
 sis aderat, excreationes neque aliquantulum biliosae, ne-
 que copiosae fiebant, verum tussis pituitosae comitabantur,
 cibos sumebat, interdumque tanquam sanus exibat. Non-
 nunquam tamen tenues calores exiguo tempore detinebant,
 sub noctem parvi sudores oboriebantur. In calore spiratio
 crebrior aderat, malarum rubor, lateris gravitas sub axil-
 lam et ad humerum pertinebat, tussis aberant. Medica-
 mentum per superiora biliosa eduxit. Tertio post medica-
 mentum pns erupit, quadagesimo vero a morbi initio die.
 Per alios autem quinque et triginta dies repurgatus est, et
 convaluit. Theotimi conjugem in semitertiana febre anxie-
 tas et vomitus cepit, simulque horror per febris exordia

Ed. Chart. IX. [591, 592.] Foesl. II. 1234, 1235. Ed. Lind. I. (869.)
 καὶ δίψα. προϊόντος ἀρχομένου ἐξαίσιον τὸ θερμὸν μελέκρητον
 πιούση καὶ ἀπεμούση ἢ τε φρίκη καὶ ἡ ἄση, ἐπαύσατο καὶ
 τὸ ἀπὸ τῆς σίδης ὕστερον. τῇ Διοπευθίᾳ ἀδελφῇ ἐν ἡμιτρι-
 ταίῳ δεινὴ καρδιαλγίη || περὶ τὴν λήψιν, καὶ συμπαρείπετο
 ὅλην τὴν ἡμέρην καὶ κεφαλαλγίη καὶ τῇσιν ἄλλησιν. ὡσαύτως
 ὑπὸ πληϊάδος δύσιν, ἀνδράσιν σπανιώτερα ἐγίνετο τὰ τοι-
 αῦτα. [592] τῇ Ἀπομότου ἐν ἡμιτριταίῳ περὶ ἀρκτοῦρον
 δεινὴ καρδιαλγίη περὶ τὴν λήψιν, καὶ ἔμετοι, καὶ πνίγες
 προσίσταντο ἅμα ὕστερικαί, καὶ ἐς τὸ μετὰ φρενον ὀδύναι
 κατὰ ῥάχιν, ὅτε δὲ ἐνταῦθά οἱ ἦν, ἔληγον αἱ καρδιαλγαί.
 τῇ Τερπιδίᾳ μητρὶ τῇ ἀπὸ Δορίσκου διαφθορῆς γινομένης,
 μηνὶ πέμπτῳ διδύμων ἐκ πτώματος, τοῦ μὲν ἐτέρου ἀντίκα
 ὡς ἐν χιτῶνί τινι ἀπηλλάγη, τοῦ δὲ ἐτέρου ἢ πρότερον ἢ
 ὕστερον μὴ ἡμερέων ἀπηλλάγη, ὕστερον δὲ ἔλαβεν ἐν γαστρὶ.
 ἔπει δὲ ἐνάτῳ ὀδύναι δεινὰ κατὰ γαστέρα ἐπὶ πούλυν χρό-
 νον ἤρχοντο. ἔστι μὲν ὅτε ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ ῥάχος. κα-
 θίσταντο δὲ ἐς ὑπογάστριον καὶ βουβῶνας. ἔστι δ' ὅτε ἐκ

et litis, progressu temporis per febris initia immoderatus calor. Mulsa epota et vomitione rejecta et horror et anxietas cessavit, posteaque mali punici succum sumpsit. Diopithis sororem in semitertiana febre sub accessionem vehemens oris ventriculi dolor tenuit et tota die perseverabat, huiusmodique oris ventriculi dolor reliquis mulieribus eodem modo aderat. Talia tamen sub vergiliarum occasum viris rarius contingebant. Sub arcturum in febre semitertiana Apomoti conjugem, circa accessionis tempus, vehemens oris ventriculi dolor et vomitus tenuit, simulque uteri strangulatus male afficiebant et ad dorsum dolores iuxta spinam erant, ex eoque tempore oris ventriculi dolores cessabant. Terpidae mater a Dorisco mense quinto ex casu per abortionem gemellos enixa est, altero quidem velut tunica conclusa statim liberata, altero vero aut prius aut posterius quadraginta diebus, postea autem utero gestavit. At anno nono vehementes ventris dolores diu tenuerunt interdumque ex cervice et spina ortum fumebant, in imo autem ventre et inguinibus consistebat, quandoque

Ed. Chart. IX. [592. 593.] Foes. II. 1235. Ed. Lind. I. (870.)
 γού(870)γατος τοῦ δεξιού. καθίσταντο δὲ ἐς τὸν τοῦ, καὶ ὅτε
 μὲν κατὰ τὴν γαστέρα αἱ ὀδύναι εἶεν, ἐμετεωρίζετο ἡ κοιλία,
 ὅτε δὲ ἐπαύσατο, ξυνέπιπτεν ἡ καρδιαλγία, πνιγμοὶ οὐκ ἐνῆ-
 σαν. ψύξις δὲ τοῦ σώματος ὡς ὕδατι κειμένῳ, κατὰ τὸν
 χρότον ἤνικα ἡ ὀδύνη ἐγίνετο, ὑπέστρεψε δὲ ὅλου τὰ ἀλγί-
 ματα. ἡπιώτερα τῶν κατ' ἀρχάς, σκόροδα, σίλφιον, τὰ δρι-
 μέα ξύμπαντα οὐ ξυνέφερον, οὐδὲ τὰ γλυκέα, οὐδὲ τὰ ὀξεῖα,
 οὐδὲ οἱ λευκοὶ οἶνοι. οἱ μέλατες δὲ καὶ λουτρά ὀλιγάκις
 ἀρχομένη, καὶ ἔμετοι δεινοὶ ἐπεγίνοντο καὶ τῶν σιτίων ἀπο-
 κλείσεις καὶ περὶ τὰς ὀδύνας τὰ γυναικεῖα οὐκ ἐφαίνετο. τῇ
 Κλεομένεος περὶ ζεφύρου πνοάς, ἐκ ναυσίης καὶ κόπου πλε-
 ροῦ ἀριστεροῦ ὀδύνη, ἐκ τραχήλου ἀρξαμένη καὶ τοῦ ὅμου,
 πυρετός καὶ φρίκη καὶ ἰδρώς. ἤρξατο δὲ ὁ πυρετός καὶ
 οὐκ ἔληγεν, ἀλλ' ἐπέ[593]τεινε, καὶ ἡ ὀδύνη δεινὴ, βήξις,
 ἀπόχρεμψις ὕψαιμος ὥχρη, πολλή, γλωσσοῦ λευκή, διαχωρή-
 ματα μέτρια ὕγρα, οὖρα χολώδεα. τετάρτη ἐς νύκτα τὰ γυ-
 ναικεῖα ἤλθε πούλλα, ἔληξεν ἡ τε βήξις καὶ ἡ ἀπόχρεμψις

vero ex genu dextro exorti, in eundem locum confiscebant.
 Et cum quidem ad ventrem dolores essent, alvus intume-
 scebat, cum vero cessarent, oris ventriculi dolor continge-
 bat, strangulatus non aderant. Corpus peraeque frige-
 bat ac si in aqua jaceret. Quo tempore dolor aderat, toto
 corpore recurfabant dolores quam per exordia leviores.
 Nihil allia, laserpitium aut acria omnia conferebant, neque
 dulcia neque acida, neque vero vina alba, verum nigra et
 balnea pauca per initia. Vomitiones vehementes accede-
 bant et cibi intercludebantur, neque per dolores menses
 apparebant. Cleomenis uxorem flante favonio ex nausea
 et lassitudine lateris sinistri dolor corripuit, ex cervice et
 humero initium ducens, febris aderat et horror et sudor.
 Coeperat autem febris neque desinebat, verum intende-
 batur et vehemens dolor erat, tussis, excretio aliquantulum
 cruenta, pallida, multa, lingua albicans, dejectiones mo-
 deratae liquidae, urinae biliolae. Quarto die sub noctem
 menstrua copiosa prodierunt, tussisque desit et excretio

Ed. Chart. IX. [593, 594.] Foes. II, 1235. Ed. Lind. I. (870, 871.)
 καὶ ἡ ὀδύνη, ἥ δὲ θερμὴ λεπτή. τῇ Ἐπιχάρμου πρὸ τόκου
 δυσειτερίῃ, πόνος, ὑποχωρήματα ὕψαιμα, μυζώδεα, τεκούσῃ
 παραχωρήματα ὑγιῆς. τῇ Πολεμόρχου ἐν ἀρθριτικοῖς ἰσχίον
 ἄλγημα ἐξαίφνης γυναικείων οὐ γενομένων, τὸ ἐν τῷ τεύλει
 πιούσῃ. ἔσχετο ἡ φωνὴ πύκτα καὶ ἐς μέσον ἡμέρας, ἤκουσε
 μετὰ ταῦτα καὶ ἐφρόνει, καὶ τῇ χειρὶ ἐσήμαινεν ἅμφὶ τὸ
 ἰσχίον εἶναι τὸ ἄλγημα. (871) τῇ Λικινίου ἀδελφῇ, τῇ ἀφη-
 λικεστέρῃ ἔμετος ὅτι προσδέξατο τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρας,
 ἄνευ πυρετοῦ. αἱματωδέων τῶν ἐμεσμάτων, ἐρεγμοί, καὶ
 ξυνοσταλμένοι, ἐχώρει πρὸς καρδίην πνίγμα, καστόριον, σέ-
 σελι, πάντα ἔπαυσε, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς σίδης. ἀπέστη δὲ ἄλ-
 γημα μέτριον ἐς κενεῶτα, βολβοῦ χυλός, καὶ οἶνος γαλα-
 κτώδης αὐστηρός, καὶ ἄρτοι ὡς ἐλάχιστοι ξὺν ἐλαίῳ. τῇ Παν-
 σανίου κόρῃ μύκητα ὠμὸν φαγούσῃ ὅση ἔσχε, πνιγμός,
 ὀδύνη γαστρὸς μελίκορτον θερμὸν πίνειν καὶ [594] ἐμίειν
 ξυτήρεας καὶ λουτρόν θερμόν. ἐν τῷ λουτρῷ ἐξήμεσε τὸν

et dolor, tenuis tamen calor relictus est. Uxor Epicharmi
 ante partum intestinorum difficultate laborabat, dolor ade-
 rat, dejectiones aliquantulum cruentae, mucosae. Ubi pe-
 perisset, confestim convaleuit. Polemarchi uxorem articulo-
 rum doloribus vexatam, minime fluentibus menses, co-
 xendicis dolor derепente corripuit. Post epotum betae
 jusculum vox per noctem et ad meridiem usque intercepta
 fuit. Postea audivit et mentis compos erat, manuque in-
 dicabat dolorem circa coxendicem adesse. Licinii sororem
 quae jam florentes annos exegerat, vomitus cepit, quo
 quicquid quatuordecim diebus assumpserat, rejiciebat, febris
 expers erat, cruentarum vomitionum eructationes aderant,
 et ad os ventriculi strangulatio procedebat coarctationem
 inducens. Castorium, selseli et mali punici succus est ex-
 hibitus, cuncta sedata sunt, modicus tamen dolor in lateris
 inanitatem concessit. Bulbi succus contulit, et vinum au-
 sterum egelidum, et quam paucissimi panes oleo intincti.
 Pausaniae puellam ex fungi crudi esu anxietas corripiebat,
 suffocatio, ventris dolor. Mulsa calida epota et vomitio
 profuit, balneumque calidum. In balneo fungum vomiti-

Ed. Chart. IX. [594.] Foesl. II. 1235, 1236. Ed. Lind. I. (871. 872.)
 μύκητα, καὶ ἐπεὶ λήξειν ἐμελλεν, ἐξιδρώσεν. Ἐπιχάρμου περὶ
 πληγῶν δύσιν ὧμου ὑδύνη καὶ βάρος δεινὸν ἐς βραχίονα,
 ἄση, ἔμετοι συχνοὶ, ὑδρωποσίη. τῷ Εὐφρονοῦ παιδί ἐξανθή-
 ματα οἷα ἀπὸ κωνώπων, μετὰ ξέφυρον ἀνχοὶ ἐγένοντο
 μέχρις ἡμέρας μετοπωρινῆς. ὑπὸ κύνα δεινὰ πνίγεα, καὶ
 πνεύματα θερμὰ καὶ πυρετοὶ ιδρώδες καὶ πάλιν εὐθύς
 ὑπεθέρμαινον. φύματα δὲ παρ' οὓς πολλοῖσιν ἐγένετο. τῇ
 γράτῃ βηχικῇ περὶ ἐνάτην. τῷ μειρακίῳ τῷ σπληνώδει τῷ
 τῆς παιδίσκης, κοιλίης ὑγρανθείσης περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον.
 Κτησιφῶντι ὑπ' ἀρκτουῦρον σχεδὸν περὶ τὰς ἑπτὰ τῷ παιδί
 μούνον ἐπώθη. τῷ Ἐρατύλλου ἀπεμώλυνθη, περὶ ἀμφότερα
 ἀνδρώσεις. γλώσσης ὑπὸ ξηρότητος ψελλοὶ, οἱ ὀρνιθία
 ἐπένευσαν πολλοὶ καὶ ψυχροὶ, καὶ χιόνες ἐξ εὐθείων (872)
 ἔστιν ὅτε ἐγένοντο, καὶ μετὰ ἰσημερίην νότια διαμίσχοινα
 βορείοις, ὕδατα συχνὰ ἐπεδήμησαν. βῆχες πολλαὶ, μᾶλλον δὲ
 παιδίοισι. παρὰ ὧτα πολλοῖσιν, οἷα τοῖσι Σατύροιςιν. ὅτε δὲ

tionem rejecit et ubi ista cessatura essent, sudore detenta est.
 Epicharmo sub vergiliarum occasum humeri dolor et ad
 brachium vehemens gravitas contigit, anxietas aderat, cre-
 brae vomitiones et aquae potio. Euphranoris filio pustulae
 culicum moribus non absimiles eruperunt. Post favo-
 nium ad autumnale aequinoctium squallores multi contin-
 gebant. Sub canem aestus vehementes, venti calidi, febres
 in quibus aegri sudoribus diffluebant, statim rursus ali-
 quantulum incalescebant. Aurium vero tubercula multis
 enascebantur, ut vetulae tussiculosae sub nonum diem. Eo-
 demque tempore adolescentulo lienis tumore laboranti, an-
 cillae filio liquidior alveo. Ctesiphonti ad arcturum, fere
 circa septimum puero soli ad suppurationem pervenerunt.
 Eratylli puero ad utramque aurem exorta disparuerunt,
 sudores nulli aderant, prae linguae siccitate laevi erant.
 Ornithiae spiraverunt multi et frigidi, post tranquillitates
 interdum nives aderant, post aequinoctium austrina aqui-
 lonaribus permixtae erant frequentes pluviae, tussis multae,
 praecipue vero in pueros vulgariter grassatae sunt. Pleris-
 que circa aures qualia Satyris oborta sunt. Interdum au-

Ed. Chart. IX. [594.595.] Foesl. II. 1236. 1238. Ed. Lind. I. (872.)
ὁ πρὸ τούτου τοῦ χρόνου χειμῶν σφόδρα χειμερινὸς ἐγένετο
ἐν χιόνι καὶ ὄμβροισι βορείοισιν.

[595] || Τῷ Τιμόνακτος παιδίῳ ὡς διμηνιαίῳ ἐξανθή-
ματα ἐν σκελεσιν, καὶ ἐν ἰσχίοισι καὶ ὀσφύϊ, ὑπογαστρίῳ
καὶ οἰδήματα σφόδρα ἐνευρέθη. καταστάτων δὲ τούτων,
σπασμοὶ καὶ ἐπιληπτικά ἐγένοντο ἄνευ πυρετῶν ἡμέρας πολ-
λὰς καὶ ἐτελεύτησεν. τῷ τοῦ Πολεμάρχου ξυνέβη μὲν τῷ
ἐμπροσθεν χρόνῳ ἐμπυρῆσθαι τε καὶ ἀποχρέμψασθαι, ὥστε-
ρον δὲ θέρμαι αὐτῷ ἦσαν, καὶ ὑδρωπιδίῃς ἦν καὶ ἐπίσπλη-
τος καὶ ἀσθματώδης. πρὸς αἶπος εἴ ποτε ἴοι, ἀδύνατος καὶ
διψώδης, καὶ ἀπόσιτος ἐπεικῶς ἔστιν ὅτε, καὶ βηχία ξηρὰ
ἐπὶ πολὺν χρόνον οὕτως ἐγένετο. ὑπεφύετο καὶ εἰ μὴ τοι
εὐλύτος. κοιλίῃ κάτω πλήρης ἐγένετο, καὶ ἀσθμα καὶ πνίγμα
ἐγένετο μᾶλλον. τέλος δὲ κατὰ ῥέος, καὶ ἀπόχρεμψις ἐπι-
κατῆλθε, καὶ βήξ, ἥ δὲ ἀπόχρεμψις παχεῖα καὶ ὠχρὰ. πῦα
δὲ καὶ πυρετὸς σφοδρὸς, καὶ ἐδόκει λῆξαι, καὶ ἡ βήξ προη-
τέρη, καὶ ἡ ἀπόχρεμψις καθαρή. ὑπέστρεψε πάλιν ὁξὺς πυ-

tem quae praecefferat hiems admodum hiberna extiterat,
nivibus et imbris aquilonaribus infesta.

Timonactis infanti fere bimestri, pustulae in cruribus,
coxis, lumbis et imo ventre, tumoresque admodum rubi-
cundi extiterunt. Quibus conquiescentibus convulsiones et
comitiales exoriebantur, multis diebus sine febre fuit et
mortuus est. Polemarchi puerum, qui antea quidem pus
intro collegerat et excreaverat, tandem tamen calores cor-
ripuerunt, aqua inter cutem vexabatur, lienis tumore et
crebro anhelitu. Si quando ad locum accessu difficilem con-
tenderet, imbecillus erat et fiticulofus ac interdum cibum
fere averfabatur, itemque tussicula sicca multo tempore de-
tinebat, ac nisi sane soluta esset alvus inferior, implebatur
et creber anhelitus suffocatioque magis vexabat. Tandem
vero destillatio et excreatio supervenit et tussis. Exfrea-
tio autem crassa, pallida, purulenta, febrisque vehemens
erat, quae delisse visa est et tussis esse mitior puraque
excreatio. Rursus febris acuta repetiit, spiratio crebra, mor-
tuus est. Antea tamen pedes riguerunt, posteaque toto cor-

Ed. Chart. IX. [595. 596.] Foesl. II. 1238. Ed. Lind. I. (872. 873.)
 ρετός; πνεῦμα πυκνόν, ἐτελεύτησε, πλὴν προσεβρίωσσε πό-
 δας καὶ κατεψύχθη μετὰ ταῦτα, πνεῦμα μᾶλλον ἐγκατελή-
 φθη, ἢ οὐρησις ἔσθη, τὰ ἄκρια κατεψύχθη, ἔμφρων ἐτελεύ-
 τησε, τριταῖος δὲ ἀπὸ τῆς ὑποστροφῆς. (873) τῷ τοῦ Θύνου
 σφόδρα ἐν πυρετῷ καυσώδει ἐλιμοκτονήθη, ὑποχώρησις συ-
 χνῇ, μετὰ χολῆς δὲ ἐγένετο καὶ μετὰ ἀψυχίης καὶ ἰδρωτός
 πολλοῦ, κατεψύχθη σφόδρα, καὶ ἄφρων ἦν ἡμέρην ὅλην
 καὶ νύκτα, ἐγχεόμενος χυλὸν πτισάνης κατείχετο, ἐφρόνει,
 εἰπνοος ἦν. [596] τῷ Ἐπιχάρμου ξυνέβη ἐκ περιόδου καὶ
 ποτοῦ ἀπειψίη, τῇ ὑστεραίῃ δὲ πρῶτῃ αἵσης γενομένης πῶν
 ὕδωρ, ὅξος, αἶλας, ἐξήμεσε γλέγμα, μετὰ δὲ ῥίγος ἔλαβεν,
 ἐλούσατο πυρεταίνων καὶ στήθος ἤλγει. τῇ τρίτῃ εὐθὺς
 πρῶτῃ κῶμα, ὀλίγον χρόνον ἐπείχεν καὶ ἐπέληρει, καὶ πυρε-
 τὸς ὄξυς, βαρέως ἔφερε τὴν νόσον. τῇ τεταρτῇ ἄγρυπνος,
 ἀπέθανεν. Ἀρίστωνι δακτύλου τοῦ ποδὸς ἡλικωμένου ξὺν
 πυρετῷ ἀσάφεια, τὸ γαγγραινώδες ἀνέδραμιν ἄχρι πρὸς γόνυ,
 ἀπώλετο, ἦν δὲ μέλαν ὑπόξηρον, δυσῶδες. ὃ τὸ καρκίνωμα
 τὸ ἐν τῇ φάρυγγι καυθεῖς ὑγίης ἐγένετο ὑφ' ἡμέων. Πολύ-

pore refrixit. Spiratio magis intercepta fuit, urina suppressa
 est, extrema perfrixerunt, mentis compos mortuus est, ter-
 tio vero a recidiva die. Thyni puero in febre ardente ve-
 hementer inedia confecto, copiosa alvi dejectio cum bile
 tamen aderat et animi deliquio, multoque sudore, toto cor-
 pore admodum perfrixit dieque integro et nocte vox de-
 fecerat. Infusum ptisanæ cremorem continuit, mentis com-
 pos erat, facile spirabat. Epicharmi puero ex deambulatione
 et potu cruditas contigit. Postridie autem mane suborta an-
 xietate, epota aqua cum aceto et sale pituitam vomitione
 rejecit, posteaque rigorprehendit, in febre lavit, pectus do-
 lebat. Tertio die sub ipsum crepusculum sopor exiguo tem-
 pore detinebat, delirabat et febre acuta vexabatur, morbum
 gravate ferebat. Quarto pervigil mortuus est. Arisloni pedis
 digito ulcerato cum febre vocis obscuritas aderat, gangraena
 ad genu usque pervenit, periit. Ulcus autem erat nigrum,
 subaridum et graveolens. Qui cancrum in faucibus habe-
 bat, ultione per nos convaluit. Abderis Polyphantus capitis

Ed. Chart. IX. [596. 597.] Foesl. II. 1238. Ed. Lind. I. (873. 874.)
 φάντος ἐν Ἀβδήροις κεφαλὴν ὠδυνᾷτο, ἐν πυρετῷ σφοδρῷ,
 οὖρα λεπτὰ πολλὰ, ὑποστάσις δασεῖαι καὶ ἀνατεταραγμένα,
 οὐ πανομένου δὲ τοῦ ἀλγήματος τῆς κεφαλῆς πταρμικὰ προσ-
 ετέθη ἐόντι δεκαταίῳ, μετὰ δὲ ἐς τρέχληον ὀδύνη ἰσχυρῇ,
 οὖρον ἦλθεν ἐρυθρὸν, ἀνατεταραγμένον οἷον τὸ τοῦ ὑπο-
 ζυγίου, παρέκρουσε τρόπον φρενιτικόν, ἀπέθανεν ἐν σπασμοῖ-
 σιν ἰσχυροῖσιν. [597] παραπλησίως δὲ καὶ ἡ τοῦ Εὐαλκί-
 δου οἰκίτις, ἐνθα οἱ πολὺν χρόνον τὰ δασέα ἐχώρει οὖρα
 καὶ κεφαλαλγίαι ἐνῆσαν, φρενιτικὴ γενομένη ἀπέθανεν ὡσαύ-
 τως σπα(874)σμοῖσιν ἰσχυροῖσι, πάνν γὰρ τὰ δασέα οὖρα
 καὶ ἀνατεταραγμένα σημεῖον ἀκριβὲς κεφαλαλγίης καὶ σπα-
 σμοῦ καὶ θανάτου. ὁ δὲ Ἀλικαρνασσεὺς ὁ ἐν τῇ Ξαντίπ-
 που οἰκίῃ καταλύων οὖς ἐν χειμῶνι ὠδυνᾷτο, καὶ κεφαλὴν
 οὐ μετρίως, ἣν δὲ περὶ ἔτεα πεντήκοντα. φλέβα ἐτμήθη, κατὰ
 Μνησίμαρχον, ἐβλάβη ἡ κεφαλὴ κενωθεῖσα καὶ ψυχθεῖσα,
 οὐ γὰρ ἐξεπύρην. φρενιτικὸς ἐγένετο, ἀπέθανε, οὖρα καὶ
 τοῦτῳ δασέα. ἐν Καρδίῃ τῷ Μητροδώρου παιδί ἐξ ὀδόν-

dolore in vehementi febre vexabatur. Urinae tenues, co-
 piofae, sedimenta crassa et returbata. Cum vero capitis
 dolor minime conquiesceret, sternutamenta sunt naribus ad-
 mota decimo die. Post haec autem dolor vehemens cervi-
 cem invasit, urina rubra prodiit returbida, qualis veterini
 generis. Velut phrenitide captus mente motus est, obiit cum
 vehementibus convulsionibus. Ad eundem quoque modum
 Eualcidae famula, cum ei multo tempore urinae densae
 prodirent et capitis dolores adessent, phrenitide correpta
 et vehementibus convulsionibus similiter vexata mortua est.
 Fere enim urinae spissae et conturbatae capitis doloris, con-
 vulsionis et mortis indubitatum signum prae se ferunt. Hali-
 carnasseus quidam, qui ad Xantippi domum divertebat, per
 hiemem auris et capitis dolore non mediocri tenebatur.
 Erat autem annorum prope quinquaginta. Vena juxta Mne-
 simachum pertusa est. Caput vacuatum ac perfrigeratum no-
 xiam sensit. Neque enim pus reddidit. Phreniticus evalit,
 mortuus est. Huic quoque urinae spissae erant. In Cardia
 Metrodori puero ex dentium dolore maxillae sideratio et

Ed. Chart. IX. [597. 598.] Foesl. II. 1238, 1239. Ed. Lind. I. (874. 875.)
των ὀδύνης, σφακελισμός, σιγγόνος καὶ οὐλάων ὑπερσάρκωσις
δεινὴ, μετρίως ἐξεπύσεν, ἐξέπεσον οἱ τε γόμφοι καὶ ἡ σιαγών.
|| Ἀναξήνωρ ἐν Ἀβδήροις, ἦν μὲν σπληνώδης καὶ κακό-
χρους, ξυνέβη δὲ αὐτῷ οἰδήματος γενομένου περὶ μηρὸν τὸν
ἀριστερόν, ἐξαπίνης τοῦτο ἀφανισθῆναι. οὐ πολλῇσι δὲ ὕστε-
ρον ἡμέρησιν ἐγενήθη αὐτῷ κατὰ τὸν [598] σπλῆνα οἶον
ἐπινυκτὶς ἐξ ἀρχῆς, ἔτι δὲ οἰδήμα καὶ ἐρύθημα σκληρόν,
μετὰ δὲ ἡμέρην τετάρτην πυρετὸς ἐγένετο καυσώδης καὶ ἐπε-
λιδνώθη πάντα κύκλῳ καὶ σαπρὰ ἐδόκει, ἀπέθανεν, ὑπεκα-
θάσθη δὲ πρότερον καὶ κατενόει. Κλόνιγος ἐν Ἀβδήροις
ἦν μὲν νεφριτικός, οὖρει δὲ αἷμα κατὰ σμικρὸν κατὰ ποντὸν
χαλεπῶς, ἡνόχλει δὲ καὶ κοιλίῃ δυσεντερικῇ. τούτῳ πρώτ-
μην ἐδίδото γάλα αἷγιον, καὶ ὕδατος πέμπτη μερὶς ἀναζευ-
γμένον τὸ πᾶν κοτύλαι τρεῖς. ἐσπέ(875)ρην δὲ ἄρτος μὲν ἔξο-
πιος, ὄψα δὲ σεντλα, ἡ σίκνος, οἶνος μέλας λεπτὸς, ἐδίδото
δὲ καὶ σίκνον πέπον. οὕτω δὲ διαιωμένῳ καὶ ἡ κοιλίῃ

vehementer supererescens in gingivis caro ac moderata sup-
puratio contigit, tum molares tum maxilla ipsa deciderunt.
Abderae Anaxenor lienosus quidem erat et vitioso colore.
Contigit autem ut obortus ad femur sinistrum tumor dere-
pente evanesceret. Neque multis post diebus ad lienis re-
gionem exorta ei est per initia velut pustula noctibus in-
quietans Epinyctis dicta, insuperque tumor cum rubore et
duritie. Post diem autem quartum febris ardens suborta est
et in ambitu omnia livorem contraxerunt et computruisse
visa sunt. Mortuus est cum tamen antea aliquantulum pur-
gatus et mentis compos fuisset. Abderae Clonigus cum re-
num quidem doloribus vexaretur, sanguinem paulatim me-
jebat plerumque cum molestia et alvus intestinorum diffi-
cultate laborabat. Huic mane quidem lac caprillum cum
quinta aquae parte est exhibitum, ita ut tota mixtura he-
minarum trium esset. Ad vespertinum autem, cum pane qui-
dem exallato, pro obsonio beta aut cucumis, vinum nigrum
tenue. Exhibebatur etiam cucumeralis pepo. Hac autem vi-
ctus ratione et alvus subtilit et purae urinae prodibant.

Ed. Chart. IX. [598, 599.] Foesl. II. 1259. Ed. Lind. I. (875.)
 ξυνέστη, καὶ τὰ οὖρα καθαρὰ ἐφοίτα. ἐγαλακτοποίησε δὲ
 ἕως τὰ οὖρα ἀπεκατέστη. γυναῖκί ἐν Ἀβδήροισι καρκίνωμα
 ἐγένετο περὶ τὸ στήθος. ἦν δὲ τοιοῦτον. διὰ τῆς θηλῆς ἰχώρ
 ὕψαιμος ἔρρει, ἐπιλημφθείσης δὲ τῆς ῥύσιος ἀπέθανεν. τῷ
 Δεινίου παιδίῳ ἐν Ἀβδήροισι μετρίως ὀμφαλὸν τρωθέντι συ-
 ρίγγιον κατελείφθη, καὶ ποτε καὶ ἔλμῃς δι' ἐωυτοῦ διήλθεν
 ἄδρᾶ, καὶ ἔφη ὅτε πυρεξεῖε χολώδεα ὅτι καὶ αὐτὰ ταύτη
 διήει, προσεπεπτῶκει τούτῳ τὸ ἔντερον πρὸς τῷ συρίγγιῳ
 καὶ διαβέβρωτο ὡς τὸ συρίγγιον καὶ ἀπανιέρχηντο καὶ βη-
 χία διεκώλυε διαμένειν. [599] τῷ παιδίῳ τῷ Πυθῶνος ἐν
 Πέλῃ πυρετὸς αὐτίκα ἤρξατο πούλῃς καὶ καταφορὴ πούλλῃ
 μετὰ ἀφωνίης, ὕπνοι ἐγένοντο, καὶ κοιλίη σκληρὴ παρά πάντα
 τὸν χρόνον, προστιθεμένου δὲ τοῦ ἐκ τῆς χολῆς πολλὰ δι-
 χῶρει, καὶ αὐτίκα ἐνεδίδου, ταχὺ δὲ πάλιν ἡ κοιλίη ἐπήρετο,
 καὶ ὁ πυρετὸς παρωξύνετο, καὶ ἡ καταφορὴ διὰ τῶν αὐτῶν.
 τῆς δ' αὐτῆς ἀγωγῆς ξούσης ἐδόθη τι τῶν σὺν κνίκῳ, καὶ
 σικύνῳ, καὶ μηκωνίῳ, καὶ χολώδεα κατέβρηξε, καὶ αὐτίκα

In lactis autem potu perseveravit, tantisper dum urinae
 restitutae sunt. Abderae mulieri cuidam circa pectus car-
 cinoma exortum est. Erat autem huiusmodi, per papillam
 sanies subcruenta effluebat. Intercepta vero fluxione mor-
 tua est. Abderae Dinii puero ad umbilicum mediocriter
 pertuso, fistula parva relicta est, interdumque lumbricus
 crassus per se pervasit, cumque febricitaret, ut ajebat, bi-
 liosa, quod et ipsa hac prodibant. Huic intestinum in fistu-
 lam prolapsum est ac velut fistula corrodebatur, rursusque
 disrumpebatur, tussiculaeque intus permanere non sinebant.
 In Pela Pythonis filius confestim multum febricitare coepit
 cum magna in somnum propensione, cum vocis defectione
 somni fiebant, alvusque toto tempore dura erat. Glande
 vero ex felle supposita multa dejiciebat, statimque remitte-
 bat. Celeriter autem alvus rursus intumescebat, febris ingra-
 vescebat, eademque in somnum propensio perseverabat. Eo-
 dem autem rei statu exhibitum est aliquid medicamenti ex
 his quae carthamum et cucumerem agrestem et meconium
 recipiunt, biliosa eruperunt confestimque sopor cessavit, fe-

Ed. Chart. IX. [599.600.] Foef. II. 1239. Ed. Lind. I. (875.876.)
 τὸ σῶμα ἐπέπαυτο, καὶ ὁ πυρετὸς ἐπραυνετο, καὶ τὰ ὅλα
 ἐκουφίσθη, καὶ ἐκρίθη τεσσαρεσκαίδεκαταῖς. (876) Εὐδήμος
 σπλήνα ἐπόρει ἰσχυρῶς, προσετίττετο ὑπὸ τῶν ἰητρῶν ἐσθί-
 ειν πούλλα, πίνειν οἶνον ὀλίγον λεπτὸν, περιτατεῖν συγνὰ,
 οὐ μετέβαλλεν, ἐφλεβοτομήθη, σιτία καὶ ποτὰ πειπεισμένως,
 περιπατοῖ ἐκ προσαγωγῆς, οἶνος μέλας λεπτὸς, ὑγιάνη. Φι-
 λιστίδι τῇ Ἡρακλείδου γυναικὶ ἤρξατο πυρετὸς ὄξυς, ἔρενθος
 προσώπου ἐξ οὐδεμιᾶς προφάσεως, ὀλίγον δ' ὕστερον τῆς
 ἡμέρης ἐρρίγωσεν, οὐκ ἀναθερμανθείσης σπασμὸς ἐγένετο, ἐν
 τοῖσι δακτύλοισι τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, σμικρὸν δὲ
 μετὰ ταῦτα ἐπεθερμάνθη. οὐρῆσε τροφιώδια, νεφιλώδια διε-
 σπασμένα, νύκτα ἐκοιμήθη. δευτέρῃ ἐπερρίγωσεν, ἡμέρῃ σμι-
 κρῷ μᾶλλον ἐθερμάνθη, καὶ τὸ ἔρενθος ἥσσον, καὶ οἱ σπα-
 σμοὶ ἐπεγένοντο μετριώτεροι. οὐρα διὰ τῶν αὐ[600]τῶν. νύκτα
 ἐκοιμήθη, σμικρὰ διαγρυπνήσασα μηδεμιᾶς δυσφορίας ἐνεού-
 σης. τριταίῃ οὐρῆσεν εὐχρωώτερα σμικρὰ ὑφεστηκότα, τὴν
 δ' αὐτὴν ὥρην ἐπερρίγωσεν, πυρετὸς ὄξυς, ἰδρῶς ἐς νύκτα

bris mitescebat, cunctaque allevata sunt et decimoquarto
 die iudicio est absolutus. Eudemo lienis dolore vehementer
 conflictato a medicis est imperatum ut multa comederet,
 vinum paucum tenue biberet, frequenter deambulet, ex
 qua victus ratione nihil immutabat. Vena secta est, cibos
 et potum parce sumsit, deambulationes sensim auctae sunt,
 vinum nigrum tenue est exhibitum, convaluit. Philistidem
 Heraclidae conjugem febris acuta invasit, faciei rubor nulla
 ex evidente causa. Paulo vero post procedente die, rigore
 correpta cum non recalesceret, convulsio in magnum digi-
 tis et pedum oborta est, paulumque postea incaluit. Urinas
 reddidit compacta quaedam innatantia, nebulosa, divulla ha-
 bentes, per noctem dormivit. Secundo die insuper riguit,
 per diem paulo magis incaluit et rubor minor erat et con-
 vulsiones moderatiores succedebant, urinae eadem, noctem
 dormivit, parum pervigil fuit cum nulla aegre tolerabili
 molestia. Tertio die urinas coloratas magis reddidit, parum
 subsidentes, sub idem tempus subinde rigor prehendit, fe-

Ed. Chart. IX. [600.] Foes. II. 1239, 1240. Ed. Lind. I. (876, 877.)
 δι' ὅλου. ὁψέ δὲ τῆς ἡμέρης τὸ χροῖμα ἀντιράπη εἰς τὸν
 ἰκτερώδεα τρόπον, νύκτα ὑπνωσε δι' ὅλου. τεταρταίῃ αἷμα
 ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ἐρῶναι καλῶς, καὶ γυναικεία σμικρὰ ἐπε-
 φάνει ἐν τάξει. πάλιν δὲ τὴν αὐτὴν ὥρην τὸ πυρέτιον || πα-
 ρωξύνθη, οὖρα τροφιῶδεα σμικρὰ, κοιλίῃ δὲ φύσει μὲν
 σκληρῇ, πολὺ δὲ μᾶλλον ξυρστήκει, καὶ οὐδὲν διήει εἰ μὴ
 βάλαιον πρόσθοιτο, νύκτα ὑπνωσε. πεμπταίῃ τὸ τε (877)
 πυρέτιον πρηύτερον, καὶ πρὸς τὴν ἐσπέρην δι' ὅλου ἴδρου,
 καὶ γυναικείων χώρησις, καὶ νύκτα ὑπνωσιν. ἑκταίῃ οὖρησεν
 ἀθρόον πούλν τροφιῶδες, σμικρὴν ὑπόστασιν ἔχον ὁμόχροον,
 περὶ δὲ μέσον ἡμέρης σμικρὰ ἐξήργωσεν, ὑπεθερμάνθη, ἰδρωσε
 δι' ὅλου, οὖρα εὐχροα, ἐκρίθη πάντα. Τύχων ἐν τῇ πο-
 λιορκίῃ τῇ περὶ Λάτον ἐπλήγη καταπέλτῃ ἐς τὸ στήθος καὶ
 μετ' ὀλίγον γέλως ἦν περὶ αὐτὸν θορυβώδης, ἐδόκει δέ μοι
 ὁ ἰητρὸς ἐξαίρων τὸ ξύλον ἐγκαταλιπεῖν τὸν σίδηρον κατὰ

bris acuta, sudor per noctem toto corpore dimanavit. Sub
 vesperum autem diei color in regii morbi modum versus
 est, noctu dormivit et sudor toto corpore effluxit. Quarto
 die sanguis ex nare sinistra probe effluxit et menstrua pauca
 suo ordine comparuerunt. Rursus autem eodem tempore
 febricula ingravescebat, urinae paucae, densata quaedam in-
 natantia habentes. Alvus vero cum natura dura esset, multo
 tamen magis sublitit, nihilque nisi subdita glande demitte-
 bat, noctu dormivit. Quinto die tum febricula mitior visa
 est tum sub vesperum sudor toto corpore effusus est et
 menstrua profluxerunt noctuque dormivit. Sexto die urinam
 confertam, multam, densata quaedam innatantia et paucam
 subidentiam concolorem habentem reddidit. Circa meridiem
 autem paulum insuper rigit, aliquantum incaluit, sudor
 toto corpore diminavit, noctu dormivit. Septimo die parum
 recaluit, facile tulit, toto corpore sudavit, urinae probe co-
 loratae erant, cuncta judicatione sunt absoluta. In oppu-
 gnatione circa Datum Tychon catapulta in pectus vulnus
 accepit, parvoque post intervallo risus cum perturbatione
 ei aderat. Videbatur autem medicus cum lignum eximeret,
 ferrum circa septum transversum reliquisse. Camque sub

Ed. Chart. IX. [600. 601.] Foesl. II. 1240. Ed. Lind. I. (877. 878.)
 τὸ διάφραγμα, ἀλγόντος δὲ αὐτοῦ περὶ τὴν ἐσπέρην, ἐκλυσέ
 τε καὶ ἐφαρμάκευσε. κατὰ νύκτα διήγαγε τὴν πρώτην δυσ-
 φόρως. αἷμα δὲ τῇ ἡμέρῃ ἐδόκει καὶ τῷ ἱητρῷ καὶ τοῖσιν
 ἄλλοις βέλτιον ἔχειν, ἣν γὰρ ἡσυχέος. πρόβόησις ὅτι σπα-
 σμοῦ γενομένου οὐ βραδέως ἀπολείται. ἐς τὴν ἐπιούσαν
 νύκτα δύσφορος, ἄγρυπνος, ἐπὶ γαστέρα τὰ πολλὰ κείμενος.
 τρίτῃ πρωὶ ἐσπᾶτο, περὶ μέσον ἡμέρης ἐτελεύτησεν. ἐννοῦ-
 χος ἐκ κυνηγεσίας καὶ διαδρομῆς ὑδραγωγὸς γίνεται. [601]
 ὁ παρὰ τὴν Ἐλεαλκίους κρήνην. ὁ περὶ τὰ ἔξ ἔτεα ἵππουρίν
 τε καὶ βουβῶνα καὶ ἵξιν καὶ κέδματα. ὁ τὸν κενεῶνα φθι-
 νήσας ἐβδομαῖος ἀπέθανεν, προπιούντων ἀπεπτον, ἄλμυρά
 μετὰ μέλιτος. πορνείῃ ἄχρωμος δυσεντερίης ἄκος. (878) τῇ
 Λεωνίδει θυγατρὶ ἣ φύσις ὀρμήσασα ἀπεστράφη. ἀποστρα-
 φείσα ἐμυκτήρισεν, μυκτηρίσασα διηλλάγη. ὁ ἱητρὸς οὐ ξυν-
 εἶδεν, ἣ παῖς ἀπέθανεν. ὁ Φιλοτίμου παῖς ἐφηβος ἦλθεν

vesperam ei dolor commotus esset, infusum per clysterem
 et medicamentum alvum dejiciens exhibuit. Primam no-
 ctem implacide transegit. Sub diluculum vero et medico et
 reliquis melius habere visus est, placidus quippe erat. Prae-
 dictum est accedente convulsione celeriter periturum. Posse-
 ra nocte implacidus, pervigil, in ventrem plerumque de-
 cumbens, tertio die mane convulsione tentabatur, sub meri-
 diem mortuus est. Eunuchus ex venatu et discursatione
 in aquam inter cutem delabatur. Qui ad Elealcis fontem
 habitabat, ad sex annos hippurin habuit et inguinum tu-
 morem, varicem et diurnas defluxiones in coxendicem aut
 articulos. Quidam ad lateris inanitatem tabefactus, septimo
 die mortuus est. In his qui pus prius crudum expuunt,
 falsa cum melle exhibenda sunt. Impudens scortatio diffi-
 cultati intestinorum medetur. Leonidae filiae natura ad im-
 petum incitata sese avertit, atque ubi averfa est sanguinem
 ex naribus effudit, quo effuso permutata est, quod non vidit
 medicus, puella mortua est. Philotimi filius ubi ad puber-
 tatem pervenit, ad me venit. In quo ubi calvariae os arte

Ed. Chart. IX. 2. [1.] Fœf. H. 1242. Ed. Lind. I. (68)
 εἰς ἐμὲ, εὐρὺν κρανίον ὁστέον ἔρημον ἡτρωκῆς ἐς ἡχῖνα τὰ
 κούφημα οὐκ ὀρῶν ἐστῶτα.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ.

2. [1.] (68) [Τμήμα πρῶτον.] Ὁ βίος βραχὺς, ἡ δὲ
 τέχνη μακρὴ, ὁ δὲ καιρὸς ὀξὺς, ἡ δὲ πείρα σφαλερὴ, ἡ δὲ
 κρίσις χαλεπὴ. δεῖ δὲ οὐ μόνον ἑωυτὸν παρέχειν τὰ δέοντα
 ποιῶντα, ἀλλὰ καὶ τὸν νοσέοντα καὶ τοὺς παριόντας καὶ
 τὰ ἔξωθεν.

Ἐν τῇσι ταραχῇσι τῆς κοιλίης καὶ τοῖσιν ἐμέτοισι τοῖ-
 σιν αὐτομάτως γενομένοισιν, ἣν μὲν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι κα-
 θαίρωνται, συμφέρι τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν. ἣν δὲ μὴ, τοὺν-
 αντίον. οὕτω δὲ καὶ κενναγγεῖη, ἣν μὲν οἷα δεῖ γίγνεσθαι
 γίγνοιτο συμφέρι τε καὶ εὐφόρως ἔχουσιν, ἣν δὲ μὴ, τοὺν-
 αντίον. ἐπιβλέπειν οὖν δεῖ καὶ χώραν καὶ ὥρην καὶ ἡλικίην
 καὶ νούσους ἐν τῇσι δεῖ ἢ οὐ.

Ἐν τοῖσι γυμναστικοῖσιν αἱ ἐπ' ἄκρον ἐνέξιαι σφαλε-
 ραί, ἣν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσιν. οὐ γὰρ δύνανται μένειν ἐν τῷ

medica destitutum invenissem, occulta animi sensa ad cura-
 tionem non satis constare videbam.

HIPPOCRATIS APHORISMI.

[Sectio prima.] Vita brevis, ars longa, occasio prae-
 ceptis, experientia fallax, iudicium difficile. Neque vero satis
 est ad ea quae factis opus sunt praesto esse, sed et aegrum
 et eos qui praesentes sunt et res externas ad id probe
 comparatas esse oportet.

In alvi perturbationibus et vomitionibus quae sponte
 eveniunt, si qualia oportet purgentur, conducit et facile
 tolerant, sin minus, contra evenit. Itidem et vasorum eva-
 cuatio, si qualis debet, fiat, conducit et facile tolerant, sin
 minus, contra fit. Adhibenda igitur consideratio et loci et
 tempestatis anni et aetatis et morborum in quibus haec
 fieri debent necne.

Bene habita athletarum valetudo ad summum pro-
 gressa, ubi ad plenitudinis extremum pervenerit, lubrica est,

Ed. Chart. IX. 2. [1. 9.] Foesl. II. 1242. 1243. Ed. Bas. I. (68. 69.)
 αὐτῶν οὐδὲ ἀτρεμέειν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀτρεμέουσιν, οὐκ ἔτι δύ-
 νανται ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι, λείπεται οὖν ἐπὶ τὸ χεῖ-
 ρον. τούτων οὖν εἵνεκεν τὴν εὐεξίην λύνειν συμφέρει μὴ βρα-
 δέως, || ἵνα πάλιν ἀρχὴν λάβῃ τὸ σῶμα. μὴ δὲ τὰς συμ-
 πτώσεως ἐς τὸ ἔσχατον ἄγειν, σφαλερὸν γάρ, ἀλλ' οἰοίη ἂν
 ἢ φύσις ἢ τοῦ μέλλοντος ὑπομένειν, ἐς τοῦτο ἄγειν. ὡσαύ-
 τως δὲ καὶ αἱ κενώσεις αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἄγουσαι σφαλεραί,
 καὶ πάλιν αἱ ἀναθρέψεις (69) αἱ ἐν τῷ ἔσχατῷ ἐοῦσαι
 σφαλεραί.

2. [9] Αἱ λείπται καὶ ἀκριβέες διαίται καὶ ἐν τοῖσι
 μακροῖσιν αἰεὶ πάθεισι καὶ ἐν τοῖσιν ὀξέσιν οὐ μὴ ἐπιδέχ-
 ται σφαλεραί, καὶ πάλιν αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπτότητος ἀφι-
 γμέναι διαίται χαλεπαί, καὶ γὰρ αἱ πληρώσεις αἱ ἐς τὸ ἔσχα-
 τον ἀφιγμέναι χαλεπαί.

Ἐν τῇσι λεπτῇσι διαίτησιν ἀμαρτάνουσιν οἱ νοσέοντες,
 διὸ μᾶλλον βλέπονται· πᾶν γὰρ τὸ ἀμάρτημα ὃ ἂν γίνηται
 μέγα γίνεται μᾶλλον ἢ ἐν τῇσιν ὀλίγον ἀδυστέρησι διαίτησι.

cum non possit eodem statu permanere neque quiescere.
 Quandoquidem vero non quiescit, neque jam potest in me-
 lius progredi, reliquum est ut in deterius labatur. His igitur
 de causis pleniorum illum corporis habitum haud cun-
 ctanter solvere expedit, quo corpus alterius nutricionalis
 initium sumat. Neque tamen eo deveniendum ut vasa ex-
 tremæ concidant, periculosum enim, sed qualis fuerit ejus
 qui sustinere debet natura, eoque progrediendum. Eadem
 vero ratione evacuationes ad extremum deductæ, pericu-
 losæ contraque refectiones ad summum progressæ peri-
 culosæ.

Tenuis et exacta victus ratio cum in morbis longis
 semper tum in acutis ubi non admittitur, parum tuta est.
 Ac rursus victus qui ad summam pervenit tenuitatem gra-
 vis, si quidem ad extremum perductæ plenitudines gra-
 ves sunt.

In tenui victus ratione delinquant aegri, ob quod
 magis laeduntur. Quodcunque enim peccatum in tenui quam
 in paulo plenioris victus ratione gravius esse solet. Idcirco

Ed. Chart. IX. 2. [9. 11.] Foesl. II. 1245. Ed. Lind. I. (69. 70.)
 διὰ τοῦτο καὶ τοῖσιν ὑγιαίνουσι σφαλεραὶ αἱ πάννυ λειπταὶ
 καὶ καθιστηνύται καὶ ἀκριβέες διαίται, ὅτι τὰ ἀμαρτανόμενα
 χαλεπώτερον φέρουσι, διὰ τοῦτο οὖν αἱ λειπταὶ καὶ ἀκριβέες
 διαίται σφαλεραὶ ἐς τὰ πλεῖστα τῶν μικρὸν ἀδυνάτερον.

Ἐς δὲ τὰ ἔσχατα νοσήματα αἱ ἔσχατοι θεραπεῖαι ἐς
 ἀκριβήν κρείττιται.

2. [11] Ὅκου μὲν κάτοξιν τὸ νόσημα, αὐτίκα τοῖς
 ἐσχάτους πόνοισι ἔχει καὶ τῇ ἐσχάτῳ λεπτοτάτῃ διαίτῃ ἀνα-
 γκαῖον χρῆσθαι. Ὅκου δὲ μὴ, ἀλλ' ἐνδέχεται ἀδυνάτεως δια-
 τῆν, τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν, ὅσον ἂν ἡ νόσος μαλθα-
 κωτέρῃ τῶν ἐσχάτων ᾖ.

Ὅταν δὲ ἀκμάζῃ τὸ νόσημα, τότε λεπτοτάτῃ διαίτῃ
 ἀναγκαῖον χρῆσθαι.

Συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα εἰ ἐξαρκέσει
 τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου, καὶ πότερον ἐκεῖνος
 ἀπανθήσει πρότερον καὶ οὐκ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ ἢ ἡ νό-
 σος πρότερον ἀπανθήσει καὶ ἀμβλυνέται.

Ὅσοις μὲν οὖν αὐτίκα ἢ ἀ(70)κμή, αὐτίκα λεπτοῦς

etiam sanis parum tuta est tenuis et certo praescripta ac
 accurata victus ratio parum tuta est, quoniam errata gra-
 vius ferunt. Eam igitur ob causam tenuis et accuratus vi-
 ctus paulo pleniore maxima ex parte periculosior est.

Ad summos morbos summae ad unguem curationes
 adhibitae optime valent.

Cum ergo morbus est peracutus, extremos protinus
 obtinet labores et extreme tenuissima victus ratione neces-
 sario utendum. Cum vero non est, sed plenior victum
 adhibere concessum est, tam a tenui victu se subducere opor-
 tet, quam morbus ab extremis recesserit.

Cum morbi summa est vehementia, tum vel tenuissimo
 victu uti necesse est.

At conjectura etiam ex aegro facienda, an cum eo
 victu satis esse possit ad morbi vigorem usque, an non prius
 ille deficiat neque cum tali victu satis esse possit, vel prior
 morbus deficiat et obtundatur.

Quibus igitur statim vigor adest, iis protinus victus

Ed. Chart. IX. 2. [11. 16.] Foel. II. 1243. Ed. Lind. I. (70.)
 διατῆν. ὁκόσοισι δὲ ἐς ὕστερον ἢ ἀκμή, ἐς ἐκείνο καὶ πρὸ
 ἐκείνου μικρὸν ἀφαιρετέον, ἐμπροσθεν δὲ πτωτέως διατῆν,
 ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων.

Ἐν δὲ τοῖσιν παροξυσμοῖσιν ὑποστέλλεσθαι χρὴ, τὸ
 προστιθέναι γὰρ βλάβη, καὶ ὁκόσα κατὰ περιόδους παρο-
 ξύνεται, ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσι ὑποστέλλεσθαι χρὴ.

2. [16] Τὸν δὲ παροξυσμὸν καὶ τὰς καταστάσεις
 δηλώσουσιν αἱ νοῦσοι καὶ αἱ ὥραι τοῦ ἔτεος καὶ αἱ τῶν
 περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἀνταποδόσεις, ἣν τε καθ' ἡμέραν
 ἣν τε παρ' ἡμέραν ἣν τε καὶ διὰ πλείονος χρόνου γίνονται,
 ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ἐπιφαινομένοις, οἷον ἐν πλευριτικοῖσι πτύ-
 ελον ἢ ἀντίκα ἐπιφαίνεται ἀρχομένου βραχύνει, ἣν δ' ὕστε-
 ρον ἐπιφαίνεται μακύνει, καὶ οὔρα καὶ ὑποχωρήματα καὶ
 ἰδρώτες καὶ δύσκριτα καὶ εὐκριτα καὶ βραχέα καὶ μακρὰ τὰ
 νοσήματα ἐπιφαινόμενα δηλοῖ.

Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ
 καθιστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδια,

tenuis exhibendus. Quibus vero postea vigor futurus est,
 iis sub ipsum vigoris tempus et paulo ante cibus subtra-
 hendus. Antea vero uberius cibus exhibendus, quo aeger
 satis esse possit.

In exacerbationibus cibum refugere oportet, exhibere
 enim noxium. Et quaecunque per circuitus ingravescent,
 in ipsis accessionibus reformidare oportet.

Morbi et anni tempestates et circuituum collatae in-
 ter se vicissitudines, sive quotidie sive altero quoque die
 sive etiam per majora intervalla fiant, accessiones et mor-
 borum conditiones indicabunt. Quin etiam et per ea quae
 mox apparent eadem indicantur, quale quid in morbo la-
 terali laborantibus, sputum si statim circa initia subappa-
 reat, morbum brevem, si vero posterius videatur, longum
 futurum denunciat. Urinae quoque et alvi excrementa et
 sudores, ubi apparuerint, iudicatu faciles vel difficiles et bre-
 ves vel longos fore morbos indicant.

Senes facillime jejunium tolerant, secundum eos qui
 constantem aetatem degunt, minimum adolescentes, ex omni-

Ed. Chart. IX, 2. [16, 28.] Fœf, II, 1243, 1244. Ed. Lind. I. (70, 71.)
 τουτέων δὲ αὐτέων ἂν τὴν αὐτὰ ἐσωτῶν προθυμότερα
 ἔοντα.

Τὰ ἀνξανόμενα πλείστον ἔχει τὸ ἐμφυτον θερμόν, πλεί-
 στης οὖν δεῖται τροφῆς, εἰ δὲ μὴ, τὸ σῶμα ἀναλίσκεται. γέ-
 ρουσι δὲ ὀλίγον τὸ θερμόν, διὰ τοῦτο ἄρα ὀλίγον ὑπεκκαυ-
 μάτων δέονται. ὑπὸ πολλῶν μὲν γὰρ ἀποσβέννυνται, διὰ
 τοῦτο καὶ οἱ πυρετοὶ τοῖσι γέρουσιν οὐχ ὁμοίως ὀξέες, ψυ-
 χρόν γὰρ τὸ σῶμα.

2. [28] Αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ (71) ἥρος θερμόταται
 φύσει καὶ ὕπνοι μακρότατοι. ἐν ταύτησιν οὖν τῆσιν ὥρησι
 καὶ τὰ προσάγματα πλείω δοτέον. καὶ γὰρ τὸ ἐμφυτον θερ-
 μὸν πλείστον ἔχει, || τροφῆς οὖν πλείονος δέονται. σημεῖον
 αἱ ἡλικίαι καὶ οἱ ἀθληταί.

Αἱ ὕγραὶ δαίεται πᾶσι τοῖσι πυρεταίνουσι ξυμφέρουσι,
 μάλιστα δὲ παιδίοις καὶ τοῖσιν ἄλλοις τοῖσι οὕτως εἰθισμέ-
 νοις διαιτᾶσθαι.

Καὶ οἷσι ἅπαξ ἢ δις καὶ πλείω ἢ ἐλάσσω καὶ κατὰ

bus vero praecipue pueri, atque inter ipsos qui ad actio-
 nes obeundas promptiores existunt.

Quae crescunt plurimum calorem innatum obtinent,
 plurimo igitur indigent alimento, alioqui corpus absumitur.
 In senibus vero cum paucus calor insit, iccirco sane pau-
 cis fomitibus indigent, a multis namque extinguuntur. Ean-
 dem etiam ob causam neque senibus, quod eorum corpus
 sit frigidum, febres perinde acutae contingunt.

Per hiemem et ver ventres natura calidissimi somni-
 que longissimi. Per ea igitur tempora copiosiora cibaria
 exhibenda, siquidem plurimus est calor natus, ideoque co-
 piosiore indigent alimento. Quod indicant aetates et athletae.

Victus ratio humida cum febricitantibus omnibus tum
 pueris maxime, atque aliis qui ejusmodi victu uti consue-
 verunt, confert.

Animadvertendi sunt etiam quibus semel aut bis et
 quibus copiosior aut paucior aut per partes cibus offeren-

Ed. Chart. IX. 2. [28. 38.] Foesl. II. 1244. Ed. Lind. I. (71.)
μέρος, δοτέον δέ τι καὶ τῷ εἶδει καὶ τῇ ὥρῃ καὶ τῇ χώρῃ
καὶ τῇ ἡλικίᾳ.

Θέρος καὶ φθινοπώρου σιτία δυσφορώτατα φέρουσι,
χειμῶνος ῥήϊστα, ἥρος δεύτερον.

Τοῖσιν ἐν τῇσι περιόδοις παροξυνομένοισι μηδὲν δι-
δόναι, μηδ' ἀναγκάζειν, ἀλλ' ἀφαιρέειν τῶν προσθέσεων
πρὸ τῶν κρίσεων.

Τὰ κρινόμενα καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως μὴ κινεῖν, μη-
δὲ νεωτεροποιεῖν μήτε φαρμακίοισι μήτ' ἄλλοισιν ἐρεθισμοῖ-
σιν, ἀλλ' ἐᾶν.

2. [38.] Ἄ δεῖ ἄγειν ὅκου ἂν μάλιστα ῥέπῃ, ταύτη
ἄγειν διὰ τῶν συμφερόντων χωρίων.

Πέποινα φαρμακύνειν καὶ κινεῖν μὴ ὥμᾳ μηδὲ ἐν ἀρ-
χῇσιν ἢν μὴ ὀργᾶ, τὰ δὲ πλεῖστα οὐκ ὀργᾶ.

Τὰ χωρέοντα μὴ τῷ πλήθει τεκμαίρεσθαι, ἀλλ' ὡς ἂν
χωρήῃ, οἷα δεῖ καὶ φέρει ἐνφόρως, καὶ ὅκου δεῖ μέχρι λειπο-
θυμίας ἄγειν, καὶ τοῦτο ποιεῖν ἢν ἐξαρκέῃ ὁ νοσέων.

duis est. Aliquid autem tempori, regioni, aetati et consuetu-
dini concedendum.

Per aestatem et autumnum cibos gravissime ferunt, per
hiemem facillime. Ver post hiemem secundum locum obtinet.

Quibus per circuitus accessiones contingunt, nihil dato
neque cogito, sed de ciborum accessione ante judicationes
detrahito.

Quae judicationem subeunt aut jam perfecte subie-
runt, ea neque moveto neque medicamentis neque aliis ir-
ritamentis innovato, sed finito.

Quae educere oportet, quo maxime vergunt, eo ducito
per loca convenientia.

Cocta medicamento purgante educito ac moveto, mi-
nime cruda neque per initia, nisi suoapte impetu ad excre-
tionem ferantur, quod fere non accidit.

Quae prodeunt copia minime aestimanda, sed ut qua-
lia expedit prodeant et aeger facile ferat. Atque ubi ad
animi defectionem usque educere oportet, id etiam facien-
dum, si aeger sufficere queat.

Ed. Chart. IX. [58. 43.] Foesl. II. 1244. Ed. Lind. II. (72.)

(72) Ἐν τοῖσιν ὁξέσι πάθουσιν ὀλιγάκις καὶ ἐν ἀρχῇσι τῇσι φαρμακίῃσι χρεῖσθαι, καὶ τοῦτο προεικνυκρινήσαντας ποιεῖν.

Ἦν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρωνται, ξυμφέροι τε καὶ εὐφρόως φέρουσι, τὰ δ' ἐναντία δυσχερῶς.

2. [43] [Τμήμα δεύτερον.] Ἐν ᾧ νοσήματι ὕπνος πόρον ποιεῖ, θανάσιμον, ἢν δὲ ὕπνος ἀφελή, οὐ θανάσιμον.

Οκου παραφροσύνην ὕπνος πάνη, ἀγαθόν.

Ἵπνος ἀγρυπνίῃ ἀμφοτέρω τοῦ μετρίου μᾶλλον γινόμενα κακόν.

Οὐ πλησμονή, οὐ λιμός, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἀγαθόν, ὃ τι ἂν μᾶλλον τῆς φύσιος ᾖ.

Κόποι αὐτόματοι φράζουσι νόσους.

Ὅσοι πονέοντες τι τοῦ σώματος τὰ πολλὰ τῶν πόρων οὐκ αἰσθάνονται, τουτέοισιν ἡ γνώμη νοσέει.

Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπυνόμενα σώματα κωθρῶς ἐπανατρέφειν δεῖ, τὰ δὲ ἐν ὀλίγῳ ὀλίγως.

Ἦν ἐκ νόσου τροφήν λαμβάνων μὴ ἰσχύη, σημαίνει ὅτι

In morbis acutis raro et per initia medicamentis purgantibus utendum, idque diligenti ante adhibita circumspeditione faciendum.

Cum purgantur quae purgari decet, confert et facile tolerant, ubi contra accidit, difficulter.

[Sectio secunda.] Quae in morbo somnus laborem facit, lethale, quod si juvet somnus, minime lethale.

Ubi delirium somnus sedaverit, bonum.

Somnus, vigilia, utraque modum excedentia malum denunciant.

Neque satietas neque fames neque aliud quicquam bonum, quod supra naturae modum fuerit.

Lassitudines sponte obortae morbos praenunciant.

Quibus pars aliqua corporis dolet neque fere dolorem sentiunt, iis mens aegrotat.

Attenuata longo temporis intervallo corpora, lente reficere oportet, at quae brevi, celeriter.

Si quis ex morbo cibum capiens vires non recipiat,

Ed. Chart. IX. 2. [43. 50.] Foef. II. 1244. Ed. Lind. I. (72 73.)
 πλείονι τροφῇ τὸ σῶμα χρέεται, ἣν δὲ τροφήν μὴ λαμβάνον-
 τος τοῦτο γίγνεται, χρὴ εἰδέναι ὅτι κενώσιος δέεται.

Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου τις βούλεται καθαίρεσθαι, εὖροα
 ποιέειν.

Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων ὁκόσῳ ἂν θρέψῃς μᾶλ-
 λον βλάψεις.

2. [50] (73) Ῥᾶον πληροῦσθαι ποτοῦ ἢ σιτίου.

Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσει
 ὑποστροφὰς ποιέειν εἴωθεν.

Ὀκόσοισι κρίσις γίνηται, τρυτέοισιν ἡ νύξ δύσφορος
 ἢ πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ, ἡ δὲ ἐπιούσα εὐφορωτέρη ὥς ἐπι-
 τοπολύ.

Ἐν τῇσι τῇς κοιλίης ὕσεσιν αἱ μεταβολαὶ τῶν δια-
 χωρημάτων ὠφελέουσιν, ἣν μὴ ἐς τὰ πονηρὰ μεταβάλλει.

Ὀκου γάρνυξ νοσέει ἢ φύματα ἐν τῷ σώματι φύεται,
 τὰς ἐκκρίσιας σκέπτεσθαι. ἣν γὰρ χολώδεις ἔωσι, τὸ σῶμα
 ξυγγοσέει· ἣν δὲ ὁμοίαι τοῖσιν ὑγιαίνουσι γίγνωνται, ἀσφα-
 λές τὸ σῶμα τρέφειν.

copiosiore alimento corpus uti significat. Quod si cibum mi-
 nime capiente illud contingat, evacuatione indigere scien-
 dum est.

Cum quis corpora purgare volet, ea ad fluxum bene
 comparata faciat oportet.

Impura corpora quo plus nutrias, eo magis laedas.

Potu quam cibo refici proclivius est.

Quae per morbos post judicationem intus relinquun-
 tur, morborum reversiones facere consueverunt.

Quibus judicatio contingit, iis nox accessionem praece-
 dens gravis, quae vero sequitur, plerumque levior esse solet.

In alvi fluxionibus dejectionum mutationes, nisi ad
 pravas commutentur, juvant.

Cum fauces aegrotant aut tubercula in corpore ex-
 oriuntur, excretiones in considerationem adhibendae. Si
 namque biliosae sint, corpus simul aegrotat. At si sanorum
 similes extiterint, secure corpus nutrias.

Ed. Chart. IX. 2. [50. 62.] Foef. II. 1244. 1245. Ed. Lind. I. (73. 74.)

Ἄκου λιμὸς, οὐ δὲ πονέειν.

Ἄκου ἂν τροφή πλεῖστον παρὰ φύσιν ἐσέλθῃ, τοῦτο νόσον ποιεῖ, δηλοῖ δὲ ἡ ἵησις.

Τῶν τρεφομένων ἀθρόως καὶ ταχέως ταχῆαι καὶ διαχωρήσεις γίνονται.

Τῶν ὀξέων νοσημάτων οὐ πάμπαν ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσεις οὔτε τοῦ θανάτου οὔτε τῆς ὑγείης.

Ὀκόσοις νέοιςιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσὶ, τοτέοις ἀποξηράσκουσιν ξηραίνονται. Ὀκόσοις δὲ νέοιςιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσὶ, τοτέοις πρεσβυτέροιςιν γινόμενοιςιν ὑγραίνονται.

2. [62] Λιμὸν θώρηξις λύει.

Ἀπὸ πλησμονῆς ὀκόσα ἂν νοσήματα γένηται, κενώσις ἴηται, καὶ ὀκόσα ἀπὸ κενώσεως, πλησμονή, καὶ τῶν ἄλλων ἡ ὑπεναντίσις.

(74) Τὰ ὀξέα τῶν νοσημάτων κρίνεται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρησι.

Τῶν ἐπτα ἡ τετάρτη ἐπίδηλος, ἑτέρης ἑβδομάδος ἡ

Cum inedia premit, laborare minime convenit.

Ubi copiosior praeter naturam cibus ingestus fuerit, id morbum creat, quod etiam curatio indicat.

Eorum quae univrsim et celeriter alunt, celeres quoque excretiones esse solent.

Morborum acutorum non in totum certae sunt praenunciationes neque salutis neque mortis.

Quibus per juventutem alvi sunt humidae, iis senescentibus exsiccantur, quibus vero in juventute alvi siccae sunt, iis cum senes evadunt humectantur.

Famem vini potio solvit.

Morbos ex repletionem ut curat evacuatio, sic eos, qui ex evacuatione fiunt, repletio et in caeteris contrarietas remedio est.

Morbi acuti intra dies quatuordecim judicatione terminantur.

Quartus septenariorum index est. Octavus alterius

Ed. Chart. 2. IX. [62. 70.] Foesl. II. 1245. Ed. Lind. I. (74.)
 ὀγδόη ἀρχή, θεωρητὴ δὲ ἡ ἐνδεκάτη· αὕτη γὰρ ἐστὶ τετάρτη
 τῆς ἐτέρας ἑβδομάδος, θεωρητὴ δὲ πάλιν ἡ ἐπτακαιδέκατη·
 αὕτη γὰρ ἐστὶ τετάρτη μὲν ἀπὸ τῆς ἰδ., ἑβδόμη δὲ ἀπὸ
 τῆς ἐνδεκάτης.

Οἱ τεταρταῖοι θερινοὶ τὰ πολλὰ γίνονται βραχείες, οἱ
 δὲ φθινοπωρινοὶ μακροὶ καὶ μάλιστα οἱ πρὸς τὸν χαίμωνα
 συνάπτοντες.

Πυρετὸν ἐπὶ σπασμῶ βέλτιον γινέσθαι ἢ σπασμὸν ἐπὶ
 πυρετῶ.

Τοῖσι μὴ κατὰ λόγον κουφίζουσιν οὐ δεῖ πιστεῖν,
 οὔδὲ φοβεῖσθαι λίην τὰ μοχθηρὰ γινόμενα παραλόγως· τὰ
 γὰρ πολλὰ τῶν τοιούτων ἐστὶν ἀβέβαια, καὶ οὐ πάντῃ τοι
 διαμένειν οὔδὲ χρονίζειν εἴωθεν.

2. [70.] Τῶν πυρεσσόντων μὴ παντάπασιν ἐπιπολαίως
 τὸ διαμένειν καὶ μηθὲν ἐνδιδόναι τὸ σῶμα ἢ καὶ συντήκε-
 σθαι μᾶλλον τοῦ κατὰ λόγον μοχθηροῦ· τὸ μὲν γὰρ μῆκος
 νόσου σημαίνει, τὸ δὲ ἀσθένειαν.

septimanae principium. Undecimus etiam spectandus dies,
 siquidem alterius septimanae quartus est. Rursus quoque
 spectandus decimus septimus, iis siquidem a decimo quarto
 quartus est et ab undecimo septimus.

Quartanae aestivae fere breves existunt, autumnales
 vero longae, praesertim quae ad hiemem pertingunt.

Convulsioni febrem advenire praestat quam convul-
 sionem feбри.

Si quae non pro ratione levant, iis non oportet fi-
 dere neque admodum metuere mala quae praeter rationem
 eveniunt. Ex his enim multa incerta esse, neque multum
 perdurare, neque diutius perseverare consueverunt.

Corpus eorum qui non omnino leviter febricitant in
 eodem consistere et nihil concidere, vel etiam magis quam
 ratio postulat extenuari malum. Illud siquidem morbi diu-
 turnitatem, hoc vero imbecillitatem significat.

Ed. Chart. IX. 2. [70. 77.] Foef. II. 1245. Ed. Lind. I. (74. 75.)

Ἀρχομένων τῶν νόσων ἦν τι δοκῇ κινεῖν, κίνει, ἀκμαζουσῶν δὲ ἡσυχίην ἔχειν βέλτιόν ἐστιν.

Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη πάντα ἀσθενέστατα, περὶ δὲ τὰς ἀκμὰς ἰσχυρότατα.

Τῷ ἐξ ἀρχῆς εὐσιτεῖντι μὴδὲν ἐπιδιδόναι τὸ σῶμα μοχθηρόν.

Ὡς τὰ πολλὰ πάντες οἱ φαύλως ἔχοντες κατ' ἀρχὰς μὲν εὐσιτεῖντες καὶ μὴδὲν ἐπιδόντες πρὸς τῷ τέλει πάλιν ἀσι(75)τέουσιν, οἱ δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀσιτεῖντες ἰσχυρῶς, ὕστερον δὲ εὐσιτεῖντες βέλτιον ἀπαλλάσσουσιν.

Ἐν πάσῃ νόσῳ τὸ ἐξῆσθαι τὴν διάνοιαν καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς ἀγαθόν, τὸ δὲ ἐναντίον κακόν.

Ἐν τῇσι νόσοισιν ἥσσον κινδυνεύουσιν οἷς ἂν οἰκίῃ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἔξιος καὶ τῆς ἡλικίης καὶ τῆς ὥρης ἢ νόσος ἢ μᾶλλον ἢ οἷσιν ἂν μὴ οἰκίῃ κατὰ τι τουτέων.

2. [77] Ἐν πάσῃσι τῇσι νόσοισι τὰ περὶ τὸν ὀμφαλὸν καὶ τὸ ἥτρον πάχος ἔχει βέλτιόν ἐστι, τὸ δὲ σφόδρα

Per morborum initia, si quid movendum videtur, moveto. Cum vero vigent, quiescere praeferat.

Circa initia et fines omnia sunt levissima, at circa vires vehementissima.

Si cui ex morbo cibum probe sumentis corpus nihil proficit, malum.

Ut plurimum omnes male habentes, circa initia quidem cibum bene sumentes, neque quicquam proficientes, ii tandem rursus cibum averfantur. At qui circa initia quidem vehementer cibos fastidiunt, postea vero eos probe assumunt, in melius degunt.

Mente constare et bene habere ad ea quae offeruntur, quovis in morbo bonum, contra vero malum.

Per morbos minore sunt periculo, quorum naturae et aetati et habitui et anni tempestati morbus magis cognatus fuerit, quam quibus in horum aliquo minime cognatus fuerit.

Quovis in morbo partes quae sunt ad umbilicum et imum ventrem crassitudinem habere praeferat, valde autem

Ed. Chart. IX. 2. [77.] Fœf. II. 1245, 1246. Ed. Lind. I. (75.)
λεπτὸν καὶ ἐκτετῆκὸς μοχθηρὸν, ἐπισφαλὲς δὲ τὸ τοιοῦτον
καὶ πρὸς τὰς κάτω καθάρσεις.

Οἱ ὑγιεινῶς ἔχοντες τὰ σώματα ἐν τῇσι φαρμακίῃσι
καθαίρόμενοι ἐκλύονται ταχέως καὶ οἱ πονηρῇ τροφῇ χρεό-
μενοι.

Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες φαρμακεύεσθαι ἐργώδεις.

|| Τὸ μικρῷ χεῖρον καὶ πόμα καὶ σιτίον, ἥδιον δὲ
τῶν βελτιόρων μὲν ἀηδεστέρων δὲ μᾶλλον αἰρετέον.

Οἱ πρεσβύτεροι τῶν νέων τὰ μὲν πολλὰ νοσέουσιν ἥσ-
σον. ὅσα δ' ἂν αὐτέοις χρόνια νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ
ξυναποθνήσκει.

Βράγχοι καὶ κόρυζαι τοῖσι σφόδρα πρεσβύτησιν οὐ
πεπαίνονται.

Οἱ ἐκλύόμενοι πολλάκις καὶ ἰσχυρῶς ἄνευ φανερῆς προ-
φάσιος ἐξαπίνης τελευτῶσι.

Αὖτε ἀποπληξίην ἰσχυρὴν μὲν ἀδύνατον, ἀσθενέα δὲ
οὐ ῥηῖδιον.

tenuēs esse et tabefactas pravum. Ad inferiores autem pur-
gationes hoc etiam parum tutum.

Qui inculcata sunt corporis sanitate dum per medi-
camentum purgantia repurgantur, cito exolvuntur et qui
pravo utuntur cibo.

Qui bene habito sunt corpore ad medicationes mo-
leste habent.

Cibus et potus paulo pejor, suavior tamen melioribus
quidem, sed minus gratis anteposendus.

Ut plurimum quidem senes juvenibus aegrotant mi-
nus. At qui ipsis morbi diurni contingunt, eos fere ad
mortem comitari solent.

Rauedines et gravedines in valde senibus non co-
quantur.

Qui crebro et vehementer citra manifestam causam
animo linquntur, repente moriuntur.

Valida quidem apoplexia nullo modo sanatur, levis
vero non facile.

Ed. Chart. IX. 2. [77.84.] Foef. II. 1246. Ed. Lind. I. (75.76.)

(76) Τῶν ἀπαγχονένων καὶ καταλνομένων μηδέπω δὲ τεθνηκότων οὐκ ἀναφέρουσιν οἷσι ἂν ἀφρὸς ᾗ περὶ τὸ στόμα.

Οἱ παχείς σφόδρα κατὰ φύσιν ταχυνάνατοι γίνονται μᾶλλον τῶν ἰσχυρῶν.

2. [84] Τῶν ἐπιληπτικῶν τοῖσι νέοισιν ἀπαλλαγὴν αἱ μεταβολαὶ μάλιστα τῆς ἡλικίης καὶ τῶν χωρίων καὶ τῶν βίων ποιοῦνσι.

Αὐτοὶ πόνων ἅμα γινόμενων μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος ἀμυνεῖ τὸν ἕτερον.

Περὶ τὰς γενέσεις τοῦ πύου οἱ πόνοι καὶ οἱ πυρετοὶ συμβαίνουσι μᾶλλον ἢ γενομένου.

Ἐν πάσῃ κινήσει τοῦ σώματος ὁκόταν ἄρχηται πονεῖν, τὸ διαναπαύειν εὐθὺς ἄκοπον.

Οἱ εἰθισμένοι τοὺς συνήθεις πόνους φέρειν, καὶ ὥσιν ἀσθενεῖς ἢ γέροντες, τῶν ἀσυννηθέων ἰσχυρῶν τε καὶ νέων ὅσον φέρουσι.

Τὰ ἐκ πολλοῦ χρόνου συνήθεια, καὶ ᾗ χεῖρω τῶν

Ex strangulatis et dissolutis necdum mortuis ii minime ad vitam redeunt, quibus spuma circa os collecta fuerit.

Natura admodum crassi celerius intereunt quam graciles.

Ex comitialibus, juvenes mutatione potissimum aetatis et regionum et victuum liberationem accipiant.

Cum duo dolores simul minime eundem locum occupant, vehementer alterum obscurat.

Dolores et febres contingunt magis circa puris generationem quam eo confecto.

Quovis in corporis motu simul ac laborare coeperit, quies confestim lassitudinis est remedium.

Qui solitos labores ferre assueverunt, etiam si invalidi sunt aut senes, eos facilius ferunt quam qui non assueti, quamvis robusti et juvenes.

Quae ex longo temporis intervallo assueta sunt, quam-

Ed. Chart. IX. 2. [84, 89.] Foef. II. 1246. Ed. Lind. I. (76. 77.)
 ἀσυνήθων, ἥσσαν ἐνοχλεῖν εἴωθε. δεῖ οὖν καὶ ἐς τὰ συνήθεια
 μεταβάλλειν.

Τὸ κατὰ πολὺ καὶ ἑξαπίνης κερσοῦν ἢ πληροῦν ἢ θερ-
 μαίνειν ἢ ψύχειν ἢ ἄλλως ὀκωσοῦν τὸ σῶμα κινεῖν σφαλε-
 ρόν, καὶ πᾶν τὸ πολὺ τῇ φύσει πολέμιον, τὸ δὲ κατ' ὀλίγον
 ἀσφαλές, καὶ ἄλλως ἢν τις ἐξ ἑτέρου ἐφ' ἕτερον μεταβαίνει.

Πάντα κατὰ λόγον ποιοῦντι καὶ μὴ γινομένων τῶν
 κατὰ λόγον μὴ μεταβαίνειν ἐφ' ἑτε(77)ρον μένοντος τοῦ δό-
 ξαντος ἐξ ἀρχῆς.

2. [89] Ὅσοι τὰς κοιλίας ὑγρὰς ἔχουσιν νέοι μὲν
 ὄντες βέλτιον ἀπαλλάσσουνσι τῶν τὰς ξηρὰς ἐχόντων, ἐς δὲ
 τὸ γῆρας χεῖρον ἀπαλλάσσουνσι, ξηραίνονται γὰρ ὥς ἐπιτο-
 πολὺ τοῖσιν ἀπογρηάσκουσι.

Μεγέθει δὲ σώματος ἐννεᾶσαι μὲν ἐλευθέριον καὶ οὐκ
 αἰωδὲς, ἐγγηᾶσαι δὲ δύσχρηστον καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων.

[Τμήμα τρίτον.] Αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων μάλιστα

vis deteriora infuetis minus molesta esse solent. Quare ad
 insolita etiam facienda mutatio.

Confertim et repente vacuare vel implere vel cale-
 facere vel refrigerare vel utcunque aliter corpus movere
 periculosum. Quod siquidem nimium naturae inimicum. Ve-
 rum quod paulatim fit, securum est tum vel maxime si
 quis ab uno ad alterum transferit.

Cum quis omnia recta ratione facit, neque tamen pro
 ratione succedit, non est ad aliud progrediendum, si manet
 quod ab initio visum est.

Quicumque alvos habent humidus, ii quidem si juve-
 nes sunt melius degunt quam qui siccus habent. At in
 senectute pejus degunt, cum ipsis senescentibus fere re-
 siccantur.

Longa corporis statura in juventute quidem degenda
 liberalis nec indecora, in senectute vero inutilis et bre-
 vitate deterior.

[Sectio tertia.] Tempestatum anni mutationes potissi-

Ed. Chart. IX. 2. [89.] Foss. II. 1246. 1247. Ed. Lind. I. (77. 78.)

τίκτουσι νοσήματα, καὶ ἐν τῇσιν ὥρῃσιν αἱ μεγάλαι μεταλλά-
 γαι ἢ ψύξις ἢ θάλψις καὶ τὰλλα κατὰ λόγον οὕτως.

Τῶν φύσεων αἱ μὲν πρὸς θέρους, αἱ δὲ πρὸς χειμῶνα
 εὖ ἢ κακῶς πεφύκασιν.

Τῶν τούσων ἄλλαι πρὸς ἄλλας εὖ ἢ κακῶς πεφύκασιν,
 καὶ ἡλικίαι τινὲς πρὸς ὥρας καὶ χώρας καὶ διαίτας.

Ἐν τῇσιν ὥρῃσιν, ὅταν τῆς αὐτῆς ἡμέρης, ὅτε μὲν θάλ-
 πος, ὅτε δὲ ψύχος γένηται, φθινοπωρινὰ τὰ νοσήματα προσ-
 δέχεσθαι χρή.

|| Νότοι βαρυήκοι, ἀγλυῶδες, καρηβαρικοὶ, τωθροὶ,
 διαλυτικοὶ, ὅκοιαν οὗτος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσιν ὀρθώ-
 σι τίσουσιν. ἦν δὲ βόρειον ἦ, βῆχες, φέρυγγες, κοι-
 λίαί σκληραὶ, δυσουρίαί, φρικώδες, ὀδύνη πλευρῶν, σιγ-
 θίων. ὅκοιαν οὗτος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσιν ἀρρώσισι
 προσδέχεσθαι χρή.

(78) Ὅκοιαν θέρους γένηται ἤρη ὁμοιον, ἰδρωτας ἐν
 τοῖσι πυρετοῖσι πολλοὺς προσδέχεσθαι χρή.

*num morbos pariunt et in ipsis anni tempestatibus magnae
 mutationes frigoris et caloris, aliaque pro ratione ad hunc
 modum.*

*Naturae hae quidem ad aestatem, aliae vero ad hie-
 mem bene vel male habere consuevere.*

*Morbi alii ad alias anni tempestates bene vel male
 habere consuevere et aetates quaedam ad anni tempestates
 et loca et victus rationes.*

*Per anni tempestates, quando eodem die modo calor
 modo frigus sit, autumnales morbos expectare convenit.*

*Austri auditionis hebetudinem et visionis caliginem in-
 ducunt et capitis gravitatem, corpus torpidum et languidum
 reddunt, cum sic invaluerint, ista in morbis patiuntur. Sin
 aquilonia tempestas fuerit, tussis movet, fauces exasperat,
 alvos indurat, urinam supprimit, horrores excitat, laterum
 et pectoris dolores. Cum sic invaluerit, ejusmodi in morbis
 expectanda sunt.*

*Cum aestus veri similis fuerit, in febribus copiosos
 sudores expectare oportet.*

Ed. Chart. IX. 2. [97.] Foel. II. 1247. Ed. Lind. I. (78.)

2. [97] Ἐν τοῖσιν αἰχμοῖσι πυρετοὶ ὀξείες γίνονται, καὶ ἥν μὲν ἐπὶ πλέον ἢ τὸ ἔτος τοιοῦτέον ἔον, οἷον τὴν κατάστασιν ἐποίησεν, ὥς ἐπιτοπουλὺ καὶ τὰ νοσήματα τοιαῦτα δεῖ προσδέχεσθαι.

Ἐν τοῖσι καθεστεῶσι καιροῖσι ἥν ὥραίως τὰ ὥραῖα ἀποδίδωσιν, εὐσταθέες καὶ εὐκρινέες αἱ νοῦσοι γίνονται. ἐν δὲ τοῖσιν ἀκαταστάτοιςιν, ἀκατάστατοι καὶ δύσκριτοι.

Ἐν φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ νοῦσοι καὶ θανατωδέσταται τοῦ πᾶν. ἥρ δὲ ὑγιεινότερον καὶ ἥκιστα θανατωδές.

Τὸ φθινοπῶρον τοῖς φθίνουσι κακόν.

Περὶ δὲ τῶν ὥρέων, ἥν μὲν ὁ χειμῶν αἰχμηρὸς καὶ βόρειος γένηται, τὸ δὲ ἔαρ ἐπομβρὸν καὶ νότιον, ἀνάγκη τοῦ θέρους πυρετοὺς ὀξείας καὶ ὀφθαλμίας καὶ δυσεντερίας γίνεσθαι, μάλιστα τῇσι γυναιξὶ καὶ ἀνδρῶν τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσεις.

Ἦν δὲ νότιος ὁ χειμῶν καὶ ἐπομβρὸς καὶ εὐδαινὸς γένηται, τὸ δὲ ἔαρ αἰχμηρὸν καὶ βόρειον, αἱ μὲν γυναῖκες, ἥσιν οἱ τόκοι πρὸς τὸ ἥρ, ἐκ πάσης προφάσιος ἐκτιτρώ-

Per squalores febres acutae fiunt, et si quidem annus magna ex parte talis extiterit, qualem temporis conditionem effecerit, tales fere quoque morbos expectare oportet.

Temporibus bene et ordine constitutis et tempestivam tempestivitate servantibus morbi qui facile consistant et solvantur fiunt. In male vero constitutis, qui neque facile consistunt, neque facile solvuntur.

Per autumnum omnino morbi acutissimi et maxime exitiales. Ver autem saluberrimum et minime exitiale.

Autumnus tabidis malus.

Quod autem ad anni tempestates attinet, si quidem hiems plus aequo sicca et aquilonia fuerit, ver autem valde pluvium et austrinum, febres acutas et lippitudines, et intestinorum difficultates ad aestatem oriri necesse est, praecipue vero in mulieribus et viris natura humidioribus.

At si hiems austrina et valde pluvia et placida fuerit, ver autem plus justo siccum et aquilonium, mulieres quidem, quibus partus ad ver imminet, ex quavis causa abortiunt.

HIPPOCRATES TOM. III.

Zz

Ed. Chart. IX. 2. [97. 104.] Foef. II. 1247. Ed. Lind. I. (78. 79.)
 σκουσιν. αἱ δ' ἂν τέκωσιν, ἀκρατέα καὶ νοσώδεα τὰ παῖδια
 τίκτουσιν, ὥστε ἢ παραντία ἀπόλλυσθαι ἢ λεπτὰ καὶ νο-
 σώδεα ζῆν ἐόντα. τοῖσι δὲ ἄλλοισι βροτοῖσι δυσεντερία καὶ
 ὀφθαλμιαὶ ξηραὶ γίνονται. τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι κατὰρῶοι
 συντόμως ἀπολλύντες.

2. [104] Ἦν δὲ τὸ θέρος αὐχ(79)μηρόν καὶ βόρειον
 γένηται, τὸ δὲ φθινόπωρον ἐπομβρὸν καὶ νότιον, κεφαλαλ-
 γίαὶ ἐς τὸν χειμῶνα γίνονται καὶ βῆχες καὶ βράγχοι καὶ
 κόρυζαι, ἐνίοισι δὲ καὶ φθίσεις.

Ἦν δὲ βόρειον ἢ καὶ ἄνυδρον, τοῖσι μὲν ὑγροῖσιν ἐοῦσι
 τὰς φύσιος καὶ τῇσι γυναῖξιν ξύμφορον, τοῖσι δὲ λοιποῖσιν
 ὀφθαλμιαὶ ἔσονται ξηραὶ καὶ πυρετοὶ ὕξες καὶ κόρυζαι,
 ἐνίοισι δὲ καὶ μελαγχολία.

Τῶν δὲ καταστησίων τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ μὲν ὅλον οἱ
 αὐχοὶ τῶν ἐπομβρίων εἰσὶν ὑγιεινότεροι καὶ ἥσσον θανα-
 τώδεις.

Νοσήματα δὲ ἐν μὲν τῇσιν ἐπομβρίῃσιν ὥς τὰ πολλὰ
 γίνεται, πυρετοὶ τε μακροὶ καὶ κολίης φύσεις καὶ σπηεδόνες,

Quae vero pepererint, imbecillos et morbosos infantes edunt,
 ita ut vel statim intereant, vel tenues et valetudinarii vivant.
 Caeteris autem mortalibus difficultates intestinorum et lip-
 pitudines aridae oriuntur, senioribus vero defluxiones brevi
 interficientes.

Si vero aestas plus aequo ficca et aquilonia, autumnus
 vero admodum pluvius et austrinus fuerit, capitis dolores
 ad hiemem oriuntur et tussis et raucitates et gravedines,
 nonnullis etiam et tabes.

Si vero aquilonius sit et sine pluviis, iis quidem qui
 natura sunt humidiores et mulieribus commodus, reliquis
 autem lippitudines erunt ficcae, et febres acutae et diuturnae,
 nonnullis vero etiam melancholiae.

Ex anni autem conditionibus in totum magnae fici-
 tates assiduis imbribus sunt salubriores minusque lethales.

Per assiduos imbres morbi magna ex parte oriuntur,
 cum febres longae, tum alvi fluxiones, putredines, comi-

Ed. Chart. IX. 2. [104. 113.] Fœf. II. 1247. 1248. Ed. Lind. I. (79. 80.)
καὶ ἐπίληπτοι καὶ ἀπόπληκτοι καὶ κυνάγχει. ἐν δὲ τοῖσιν
αὐχοῖσι φθινώδεις, ὀφθαλμιαί, ἀρθρίτιδες, σιραγγοερίαι
καὶ δυσεντερίαι.

Αἱ δὲ καθ' ἡμέραν καταστάσεις αἱ μὲν βόρειοι τὰ τε
σώματα ξηρσιῶσι καὶ εὐτονα καὶ εὐκίνητα καὶ εὐχρῶ καὶ
εὐηκοώτερα ποιεῖουσιν, καὶ τὰς κοιλίας ξηραίνουσι καὶ τὰ
ὄμματα δάκνουσι, καὶ περὶ τὸν θώρακα ἄλγῃμα ἢν τι προῦ-
πάσχει, μᾶλλον ποτεῖουσιν. αἱ δὲ νότιοι διαλύουσι τὰ σώ-
ματα καὶ ὑγραίνουσιν καὶ βαρηνκοῖας καὶ καρηβαρίας καὶ
ἰλίγγους ποιεῖουσιν, ἐν δὲ τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν καὶ τοῖσι σώ-
μασι δυσκίνησιν καὶ τὰς κοιλίας ὑγραίνουσι.

2. [113] Κατὰ δὲ τὰς ὥρας, τοῦ μὲν ἥρος καὶ ἔαρος
τοῦ θέρους οἱ παῖδες καὶ οἱ τουτέων ἐχόμενοι τῆσιν (80)
ἡλικίῃσιν || ἄριστά τε διάγουσι καὶ ὑγιαίνουν μάλιστα, τοῦ
δὲ θέρους καὶ τοῦ φθινοπώρου μέχρι μὲν τινος οἱ γέροντες,
τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ φθινοπώρου καὶ τοῦ χειμῶνος οἱ μέσοι
τῆσιν ἡλικίῃσιν.

Νοσήματα δὲ πάντα μὲν ἐν πάσῃσι τῆσιν ὥρῃσι γίνε-

tiales, apoplexiae et anginae. Per magnas autem ficcitates,
tabitudines, lippitudines, articulorum dolores, urinae stilli-
cidia et intestinorum difficultates.

At status temporum quotidiani, aquilonii quidem cor-
pora denfant, valentiora, expeditiora, bene colorata et
melius audientia reddunt, alvos exsiccant, oculos mordent,
et si thoracem dolor aliquis prius habuerit, eum magis irri-
tant. Austrini autem corpora exolvunt et humectant, gra-
vem auditum et capitis gravitatem et vertigines afferunt,
oculis et corporibus difficilem motionem inducunt et alvos
humectant.

Quod autem ad anni tempora attinet, vere quidem et
prima aestate pueri et his aestate proximi optime degunt
et maxime valent, aestate vero et quadantenus autumno
senes. Reliqua autumni et hiemis parte qui inter has ae-
tates sunt medii.

In quibusvis anni temporibus omnis generis morbi ori-

Ed. Chart. IX. 2. [113.] Foesl. II. 1247. Ed. Lind. I. (80.)
 ται, μᾶλλον δ' ἐνία κατ' ἐνίας αὐτέων καὶ γίνεται καὶ πα-
 ροξύνεται.

Τοῦ μὲν γὰρ ἥρος τὰ μανικά καὶ τὰ μελαγχολικά καὶ
 τὰ ἐπιληπτικά καὶ αἵματος ῥύσιες καὶ κυνάγχαι καὶ κόρυ-
 ζαι καὶ βράγχοι καὶ λέπραι καὶ βῆχες καὶ λειχήνες καὶ
 ἄλφοι καὶ ἐξανθήσεις ἐλκώδεις πλείσται καὶ φύματα καὶ
 ἀρθριτικά.

Τοῦ δὲ θέρους ἐνία τε τουτέων καὶ πυρετοὶ ξυγχείες
 καὶ καῦσοι, καὶ τριταῖοι πυρετοὶ καὶ τεταρταῖοι, καὶ ἔμετοι
 καὶ διάρῳοι καὶ ὀφθαλμῖαι καὶ ὠτων πόνοι καὶ στο-
 μάτων ἐλκώσιες καὶ σηπεδόνες αἰδοῖαν καὶ ἵδρωα.

Τοῦ δὲ φθινοπώρου καὶ τῶν θεριῶν τὰ πολλὰ, καὶ
 πυρετοὶ τεταρταῖοι καὶ πλανῆτες, καὶ σπλῆνες καὶ ὕδρω-
 πες καὶ φθίσιες καὶ στραγγουρίαι καὶ λειεντερίαι καὶ
 δυσεντερίαι καὶ ἰσχυάδες καὶ κυνάγχαι καὶ ἄσθματα καὶ
 εἰλεοὶ καὶ ἐπιληψίαι καὶ τὰ μανικά καὶ τὰ μελαγχολικά.

Τοῦ δὲ χειμῶτος πλευρίτιδες, περιπνευμονίαι, λή-
 θαργοι, κόρυζαι, βράγχοι, βῆχες, πόνοι στηθίων,

untur, nonnulli tamen in quibusdam tum fiunt tum exci-
 tantur.

Vere quidem infania, melancholiae, comitiales, san-
 guinis profusiones, anginae, gravedines, raucitates, tussis,
 leprae, impetigines, vitiliginis et pustulae ulcerosae plurimae
 et tubercula et articulorum dolores.

Aestate autem horum nonnulli et febres assidue et
 ardentes et tertianae plurimae et quartanae, vomitiones, alvi
 profluvia, lippitudines, aurium dolores, oris exulceratio-
 nes, genitalium putredines et sudamina

Autumno vero etiam aestivi multi et quartanae febres
 atque erraticae, lienes, aquae inter cutem, tabes, urinae
 fillicidia, intestinorum levitates et difficultates, coxendicum
 dolores, anginae, crebri anhelitus, volvuli, comitiales,
 infaniae et melancholiae.

Hieme vero morbi laterales, pulmonum inflammationes,
 lethargi, gravedines, raucitates, tussis, dolores pectorum,

Ed. Chart. IX. 2. [113. 119.] Foëf. II. 1248. Ed. Lind. I. (80. 81.)
 πόνοι πλευρέων, ὀσφύος, κεφαλαλγίαι, ἱλιγγοί, ἀποπλη-
 ξίαι.

2. [119] Ἐν δὲ τῇ τῆσιν ἡλικίῃσι τοιάδε ξυμβαίνει. τοῖσι
 μὲν σμ(81)χροῖσι καὶ νεογνοῖσι παιδίοισιν ἄφθαι, ἐμετοί,
 βήχες, ἀγρυπνίαι, φόβοι, ὀμφαλοῦ φλεγμοναί, ὥτων ὑγρό-
 τητες.

Πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσάγουσιν οὖλων ὀδαξυμοί,
 πυρετοί, σπασμοί, διάρροιαί, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνάγῃσι
 τοὺς κυνόδοντας, καὶ τοῖσι παχυτάτοις τῶν παιδῶν καὶ
 τοῖσι σκληρὰς τὰς κοιλίας ἔχουσι.

Πρεσβυτέροις δὲ γενομένοις παθήσθαι, σπονδύλου
 τοῦ καὶ τὸ ἰνίον εἶναι ὥσεις, ἄσθματα, λιθιάσεις, ἔλμιν-
 θες στρογγύλαι, ἀσκαρίδες, ἀκροχορδόνες, σατυριασμοί, στραγ-
 γουρίαι, χοιράδες καὶ τὰλλα φύματα, μάλιστα δὲ τὰ προει-
 ρημένα.

Τοῖσι δὲ ἔτι πρεσβυτέροις καὶ πρὸς τὴν ἡβὴν προσά-
 γουσι τούτων τε τὰ πολλὰ, πυρετοὶ χρόνιοι μᾶλλον καὶ
 ἐκ ῥινῶν αἵματος ῥύσεις.

laterum et lumborum, capitis dolores, vertigines et apo-
 plexiae.

Per aetates haec eveniunt, parvis et recens natis pueris,
 serpentia oris ulcera, aphthae dictae, vomitiones, tussis,
 vigiliae, pavores, circa umbilicum inflammationes, aurium
 humiditates.

Ad dentitionem vero progressis gingivarum stimulant
 prurigines, febres, convulsiones, alvi profluvia, idque
 praecipue cum caninos dentes emittere coeperint, et iis qui
 maxime crassi sunt et alvos duras habent.

At iis paulum aetate progressis, tonsillarum inflamma-
 tiones, vertebrae quae ad occipitium est interiorem in partem
 impulsiones, crebrae anhelationes, calculi, lumbrici ro-
 tundi, alii tennes et minuti, in recto intestino orti, ascarí-
 des dicti, verrucae Graecis ἀκροχορδόνες dictae, satyriasmí,
 strumae et alia tubercula, praecipue vero praedicta.

Adhuc autem aetate provectoribus et ad pubertatem
 progressis, ex iis multa et febres diurnae magis et sangui-
 nis ex naribus profluvia.

Ed. Chart. IX. 2. [119. 125.] Fœf. II. 1248. Ed. Lind. I. (81. 82.)

Τὰ δὲ πλεῖστα τοῖσι παιδίοισι πάθηα κρίνεται, τὰ μὲν ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησι, τὰ δὲ ἐν ἐπὶ μῆσι, τὰ δὲ ἐν ἐπὶ ἔτεσι, τὰ δὲ πρὸς τὴν ἡβὴν προσάγουσιν. ὅσα δ' ἂν διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι καὶ μὴ ἀπολυθῇ περὶ τὸ ἡβάσκειν ἢ τῇσι θήλεσι περὶ τὰς τῶν καταμηνίων ῥήξιας, χρονίζειν εἰώθεν.

2. [125] Τοῖσι δὲ νεηρίσχοισιν αἵματος πτύσεις, φθίσεις, πυρετοὶ ὀξείες, ἐπιληψίαι, καὶ τἄλλα νουσήματα, μάλιστα δὲ τὰ προειρημένα.

Τοῖσι δὲ ὑπὲρ τὴν ἡλικίην ταύτην ἄσθματα, πλευριτίδες, περιπλευμο(82)νίαι, λήθαργοι, φρενιτίδες, καῦσοι, διώρροιαὶ χρόνιαι, χολεραὶ, δυσεντερίαι, λειεντερίαι, αἰμορροΐδες.

Τοῖσι δὲ πρεσβύτησι δύσπνοιαί, κατάρροοι βηχώδεις, σιταγγουρίαι, δυσουρίαι, ἄρθρων πόνοι, νεφριτίδες, ἰλιγγοί, ἀποπληξίαι, κακεξίαι, ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλον, ἀγρυπνίαι,

At magna ex parte pueris morbi judicatione solvuntur, partim quidem intra quadraginta dies, partim vero intra septem menses, nonnulli intra annos septem, quidam etiam ad pubertatem progressis. Qui vero pueris perseverarint, neque circa pubertatem soluti fuerint, aut foeminis circa mensium eruptionem, diu perseverare consueverunt.

Adolescentibus autem sanguinis spuitiones, tabes, febres acutae, comitiales alique morbi, praecipue tamen praedicti.

His vero qui hanc aetatem superarunt, crebri anhelitus, morbi laterales, pulmonum inflammationes, lethargi, phrenitides, febres ardentes, diuturna alvi profluvia, cholerae, intestinorum difficultates et laevitates, sanguinis per ora venarum quae in ano sunt profusio, αἰμορροΐδες Graecis dictae.

At senibus spirandi difficultates, destillationes tussim inferentes, stranguariae, urinae difficultates, articulorum et renum dolores, vertigines, apoplexiae, uali corporis habitus, totius corporis pruritus, vigiliae, alvi, oculorum et

Ed. Chart. IX. 2. [125. 130.] Foesl. II. 1148. 1249. Ed. Lind. I. (82.)
κοιλίης καὶ ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ἀμβλυοπίαι,
γλαυκώσεις, βαρηκοΐαι.

2. [130] || [Τμήμα τέταρτον.] Τὰς κυνύσας φαρμα-
κεύειν ἢ ὀργᾷ τετράμηνα καὶ ἄχρι ἑπτὰ μηνῶν, ἥσσαν
δὲ παρὰ ταύτας, τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐλαβεῖσθαι
χρὴ.

Ἐν τῇσι φαρμακίῃσι τοιαῦτα ἄγειν ἐκ τοῦ σώματος,
όκοντα καὶ αὐτόματα ἴοντα χρήσιμα, τὰ δὲ ἐναντίως ἴοντα
παύειν.

Ἦν μὲν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρονται, συμφέρει τε
καὶ εὐφρόως φέρουσι, τὰ δὲ ἐναντία δυσχερῶς.

Φαρμακεύειν θέρους μὲν μᾶλλον τὰς ἄνω, χειμῶνος δὲ
τὰς κάτω.

ὑπὸ κύνα καὶ πρὸ κυνὸς ἐργώδεις αἱ φαρμακίαι.

Τοὺς ἰσχνοὺς τοὺς εὐημέας ἄνω φαρμακεύειν, ὑποστελ-
λομένους χειμῶνα.

narium humiditates, visus hebetudines, gravedines, auditus
graves.

[Sectio quarta.] Uterum gerentibus medicamenta pur-
gantia sunt exhibenda, si humor impetu fertur ad excretio-
nem, quarto mense et ad septimum usque his tamen minus.
In minoribus autem et grandioribus foetibus subtimide se
gerere oportet.

In medicamentorum purgantium usu, qualia etiam
sponte prodeuntia utilia sunt, talia e corpore educere con-
venit, quae vero contrario modo prodeunt, cohibere.

Si quae purgari decet, purgentur, confert et leviter
ferunt, contra vero, graviter.

Aestate quidem superiores ventres potius medicamentis
repurgato, hieme vero inferiores.

Sub canis ortum et ante canis ortum molestae sunt per
medicamenta purgationes.

Graciles et facili vomitione utentes medicamento per
superiora purgare oportet, reformidantes hiemem.

Ed. Chart. IX. 2. [130. 138.] Fœf. II. 1249. Ed. Lind. I. (82. 83.)

Τοὺς δὲ δυσημέας καὶ μέσως εὐσάρκους κάτω, ὑποστελλομένους θέρους.

Τοὺς δὲ φθινώδεις ὑποστελλομένους τὰς ἄνω.

(83) Τοὺς δὲ μελαγχολικοὺς ἀδροτέρως τὰς κάτω, τῷ αὐτῷ λογισμῷ τὰναντία προστιθείς.

Φαρμακεύειν ἐν τοῖσι λίην ὀξέσιν ἢν ὀργᾷ αὐθιμερόν, χροτίζειν γὰρ ἐν τοῖσι τοιοῦτοισι κακόν.

2. [138] Ὀκόσοισι στρόφοι καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι καὶ ὀσφύος ἄλγημα μὴ λυόμενον, μήτε ὑπὸ φαρμακείης μήτ' ἄλλως, εἰς ὑδρωπῆ ξηρόν ἰδρύνεται.

Ὀκόσοισι κοιλία λειεντεριώδεις, χειμῶνος φαρμακεύειν ἄνω κακόν.

Πρὸς τοὺς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρομένοισι, πρὸ τῆς πόσιος προὔγκειν τὰ σώματα ἐν πλείονι τροφῇ καὶ ἀναπαύσει.

Ἐπὶν πίνῃ τις ἐλλέβορον, πρὸς μὲν τὰς κινήσιας τῶν

At difficili vomitione utentes et modice carnosos per inferiora, aetatem reformidantes.

Tabescentes vero, reformidantes per superiora purgationes.

Atra bile abundantes largius per inferiora, simili ratione adhibita contraria purgandi via.

In valde acutis si suoapte impetu ad excretionem humor feratur, medicamento purgante eodem die utendum, siquidem in his cunctari malum.

Quibus intestina cortorquentur, circa umbilicum labores et lumborum dolor adest, qui neque medicamento purgante, neque alia ratione solvitur, in siccum hydropem confirmatur.

Quibus alvi intestinorum laevitate infestantur, eos hierno tempore per superiora medicamento purgare malum.

Qui veratro sumpto non facile per superiora purgantur, iis ante potionem corpora copiofiore cibo et quiete praelumectato.

Ubi quis veratrum potione sumperit, corporum qui-

Ed. Chart. IX. 2. [138. 143.] Foes. II. 1249. Ed. Lind. I. (83. 84.)
 σωμάτων μᾶλλον ἄγειν, πρὸς δὲ τοὺς ὕπνους καὶ μὴ κινή-
 σιας ἥσσον. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ναυτιλίη ὅτι κινήσεις τὰ σώματα
 ταράσσει.

Ἐπὴν βούλῃ μᾶλλον ἄγειν τὸν ἐλλέβορον, κίνει τὸ
 σῶμα· ἐπὴν δὲ παῦσαι, ὕπνον ποιεῖ καὶ μὴ κίνει.

Ἐλλέβορος ἐπικίνδυνος τοῖσι τὰς σάρκας ὑγιείας ἔχουσι.
 σπασμὸν γὰρ ἐμποιεῖ.

Ἀπυρέτω ἐόντι ἀποσιτίῃ καὶ καρδιωγμός, καὶ σκο-
 τώδινος καὶ στόμα ἐκπικρούμενον, ἄνω φαρμακίης δεῖσθαι
 σημαίνει.

2. [143] Τὰ ὑπὲρ τῶν φρενῶν ὀδυνήματα ἄνω φαρ-
 μακίην σημαίνει. ὁκόσα δὲ κάτω, κάτω.

(84) Ὅκόσοι ἐν τῇσι φαρμακοποσίῃσι μὴ διψῶσι καθαι-
 ρόμενοι, οὐ παύονται πρὶν ἢ διψήσωσιν.

Ἀπυρέτοιςι ἐοῦσιν ἢν γίνεται στρόφος καὶ γυνάτων
 βύρος καὶ ὀσφύος ἄλγημα, κάτω φαρμακίης δεῖσθαι σημαί-
 νει.

dem motiones magis quam somnum et quietem inducito.
 Nam vel navigatio turbari motione corpora indicat.

Ubi veratrum magis ducere voles, corpus moveto, ubi
 vero sistere, somnum conciliato, neque moveto.

Veratrum iis qui sano sunt corpore periculosum, con-
 vulsionem enim inducit.

Si cui sine febre cibi fastidium, oris ventriculi mor-
 sus, tenebriosa vertigo contigerit et os amarulentum fuerit,
 haec necessariam esse per superiora purgationem indicant.

Dolores supra septum transversum purgatione indigen-
 tes medicamentum quod per superiora purget necessarium
 esse indicant. At qui septo transverso sunt inferiores, per
 inferiora.

Qui sumpta potione medica dum purgantur non sitiunt,
 si purgandi finem non faciunt, donec sitiverint.

Si dolor intestina torquens et genuum gravitas et lum-
 borum dolor citra febrem adfuerint, medicamento quod per
 inferiora purgat opus esse significant.

Ed. Chart. IX. 2. [143. 148.] Foesl. II. 1249. 1250. Ed. Lind. I. (84.)

ὑποχωρήματα μέλανα οἶονσι αἷμα μέλαν ἀπ' αὐτομάτου
 ἴοντα καὶ ξὺν πυρετῷ καὶ ἄνευ πυρετοῦ κάκιστα, καὶ ὁκό-
 σοισιν ἂν τὰ χρώματα ποτηρότερα ᾖ, μᾶλλον κάκιον. σὺν
 φαρμάκῳ δὲ ἄμεινον, καὶ ὁκόσω ἂν πλείω χρώματα οὐ πο-
 τηρὰ, ροσημάτων ὁκόσων ἐρχομένων χολὴ μέλαινα ἢ ἄνω ἢ
 κάτω ἐπέλθῃ, θανάσιμον.

|| Ὀκόσοισιν ἐκ ροσημάτων ὀξέων ἢ ἐκ πολυχρονίων
 ἢ ἐκ τρωμάτων ἢ ἄλλως πως λεπτυνομένων χολὴ μέλαινα
 ἢ ὁκοῖον αἷμα μέλαν ἐπέλθῃ, τῇ ὑστεραίῃ ἀποθνήσκουσι.

Δυσεντερίῃ ἢν ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἀρξῆται, θανάσιμον.

2. [148] Αἷμα ἄνω μὲν ὁκοῖον ἂν ᾖ, κακόν, κάτω δὲ
 ἀγαθόν, καὶ τὰ μέλανα ὑποχωρόντα κακόν.

Ἦν ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένῳ ὁκοῖαι ἂν σάρκες ὑποχω-
 ρήσωσι, θανάσιμον.

Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν αἰμορροῖται πλῆθος ὁκο-
 θεοῦν, ἐν τῇσιν ἀναλήψῃ, τουτέοισιν αἱ κοιλίαι καθυ-
 γραίνονται.

Nigrae dejectiones, qualis sanguis niger, sponte pro-
 cedentes et cum febre et citra febrem, pessimae, eoque
 pejores quo plures earum colores deteriores fuerint. A me-
 dicamento autem melius, quoque plures colores fuerint non
 pravi.

Per quorumvis morborum initia bilem atram supra
 vel infra prodire lethale.

Quibus per morbos acutos aut diuturnos aut vulnera
 aut alium quemvis modum extenuatis bilis atra aut veluti
 sanguis niger subierit, ii postridie moriuntur.

Intestinorum difficultas si ab atra bile ortum duxerit,
 lethalis.

Sanguis, supra quidem, qualiscunque fuerit emissus,
 malus, infra autem, si niger dejiciatur, bonus.

Intestinorum difficultate vexato si veluti carunculae
 dejiciantur, lethale.

Quibus per febres sanguinis copia undecunque proflu-
 xerit, iis cum reficiuntur alvi humidiores evadunt.

Ed. Chart. IX. 2. [148 154.] Foesl. II. 1250. Ed. Lind. I. (84, 85.)

Ὁκόσοισι χολώδεια τὰ διαχωρήματα, κωφώσιος γενομένης παύεται, καὶ ὁκόσοισι κώφωσις, χολωδέων γενομένων παύεται.

(85) Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐκταίοισιν ἐοῦσι ὀίγια γίνονται, δύσκριτα.

Ὁκόσοισι παροξυσμοὶ γίνονται, ἣν ἂν ὥρην ἀφῇ, ἐς τὴν αὐρίον τὴν αὐτὴν ὥρην ἣν λάβῃ δύσκριτα.

Τοῖσι κοπιώδεσιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἐς ἄρθρα καὶ περὶ τὰς γνάθους μάλιστα ἀποστάσεις γίνονται.

Ὁκόσοισι δὲ ἀνισταμένοισιν ἐκ τῶν νοῦσων τι πονέσει, ἐνταῦθα ἀποστάσεις γίνονται.

2. [154] Ἀτὰρ ἣν καὶ προπεπονηκός τι ἢ πρὸ τοῦ νοσείν, ἐνταῦθα στηρίζει ἡ νοῦσος.

Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῇ φάρυγγι πρὶς ἐξαίφνης ἐπιστῇ, θανάσιμον.

Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τραχήλος ἐξαίφνης ἐπιστραφῇ καὶ μὴ καταπίνειν δύνηται, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῷ τραχήλῳ, θανάσιμον.

Quibus biliosae sunt dejectiones, hae oborta surditate cessant, et quibus adest surditas, his exortis biliosis dejectionibus finitur.

In febribus si rigores contingant sexto die, difficilem habent judicationem.

Quibus accessiones fiunt, quamcumque hora febris dimiserit, si postero die eadem qua antea hora prehenderit, judicatio difficilis esse solet.

Quibus per febres lassitudinis sensus inest, iis ad articulos, potissimumque circa maxillas abscessus oriuntur.

Iis vero qui ex morbis convalescunt, si pars aliqua laboraverit, illic abscessus fiunt.

Sed et si pars quaequam ante morbum laboraverit, in eam se morbus obfirmat.

Si febre vexato, nullo existente in faucibus tumore, repentina accidat strangulatio, lethale.

In febre vexato collum repente perversum, ac vix deglutire posse, nullo existente tumore, lethale.

Ed. Chart. IX. 2. [154.] Fœf. II. 1250. Ed. Lind. I. (85, 86.)

Ἰδρωῖτες πυρεταίνουσιν ἢν ἄρξωνται, ἀγαθοὶ τριταῖοι καὶ πεμπταῖοι καὶ ἑβδομαῖοι καὶ ἐνταῖοι καὶ ἐνδεκαταῖοι καὶ τεσσαρεσκαideκαταῖοι καὶ ἑπτακαideκαταῖοι καὶ μῆ καὶ εἰκοστῇ, καὶ ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ, καὶ τριακοστῇ πρώτῃ, καὶ τριακοστῇ τετάρτῃ. οὗτοι γὰρ οἱ ἰδρωῖτες νοῖσους κρίνουσιν, οἱ δὲ μὴ οὕτως γινόμενοι πόνον σημαίνουσι καὶ μῆκος νόσου καὶ ὑποτροπιασμούς.

Οἱ ψυχροὶ ἰδρωῖτες ξὺν μὲν ὀξείᾳ πυρετῷ γινόμενοι θάνατον, ξὺν πρηϊτέρῳ δὲ μῆκος νόσου σημαίνουσι.

Καὶ ὅκου ἐν τοῦ σώματος (86) τοῦ ἰδρώος, ἐνταῦθα φράζει τὴν νοῦσον.

Καὶ ὅκου ἐν τοῦ σώματος θερμόν ἢ ψυχρόν, ἐνταῦθα ἢ νοῦσος.

Καὶ ὅκου ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ καὶ ἢν τὸ σῶμα καταψύχῃται ἢ αὐθις θερμαίνεται ἢ χροῦμα ἕτερόν ἐξ ἑτέρου γίνηται, μῆκος νόσου σημαίνει.

Ἰδρώος πολὺς ἐξ ὕπνου ἄνευ τινὸς αἰτίας φανερῆς γινόμενος, τὸ σῶμα σημαίνει ὅτι πλείονι τροφῇ χρῆσται. ἢν δὲ

Sudores febricitantibus boni, qui coeperint tertio die, quinto, septimo, nono, undecimo, decimoquarto, decimo-septimo, vicesimo primo, vicesimo septimo, tricesimo primo et tricesimo quarto, ii enim sudores morbos judicant. Qui vero tales non sunt, laborem et morbi longitudinem, ejusdemque reversionem significant.

Sudores frigidi in febre quidem acuta oborti mortem, in mitiori autem morbi prolixitatem significant.

Et ubi in corpore sudor inest, ibi morbum esse enunciat.

Et qua corporis parte calor inest aut frigus, ibi morbus est.

Et ubi toto corpore mutationes contingunt, ut si corpus refrigeretur, rursumque calefiat, vel color alius ex alio oriatur, morbi longitudinem significat.

Sudor copiosus de somno citra manifestam causam obortus, corpus copiosiore uti cibo significat. Quod si cibum

Ed. Chart. IX. 2. [154. 162.] Fœf. II. 1250. 1251. Ed. Lind. I. (86.)
τροφήν μὴ λαμβάνοντι τοῦτο γίγνηται, σημαίνει ὅτι κενώ-
σιος δέεται.

2. [162] Ἰδρὼς πολὺς ψυχρὸς ἢ θερμὸς αἰεὶ ῥέων, ὁ
ψυχρὸς μείζω, ὁ δὲ θερμὸς ἐλάσσων τοῦτον σημαίνει.

|| Οἱ πυρετοὶ ὁκόσοι μὴ διαλείποντες διὰ τρίτης ἰσχυ-
ρότεροι γίνονται, ἐπικίνδυνοι. ὅτι δ' ἂν τρόπῳ διαλείπωσι,
σημαίνει ὅτι ἀκίνδυνοι.

Ὅκόσοισι πυρετοὶ μακροὶ, τουτέοισι φύματα ἐς τὰ ἄρ-
θρα ἢ πόνοι ἐγγίνονται.

Ὅκόσοισι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα ἢ πόνοι ἐκ πυρετῶν
γίνονται, οὗτοι οἰτίοισι πλείοσι χροῶνται.

Ἦν ῥίγος ἐπιπίπτει πυρετῷ μὴ διαλείποντι, ἤδη ἀσθε-
τεῖ ἐόντι, θανάσιμον.

Αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν
αἱ πελιδναὶ καὶ αἱματώδεις καὶ δυσώδεις καὶ χολώδεις πᾶ-
σαι κακαί. ἀποχωροῦσαι δὲ καλῶς ἀγαθαὶ καὶ κατὰ τὰς δια-
χωρήσιας καὶ κατὰ τὰ ὄντα. ἦν δὲ μὴ τι τῶν συμφερόντων
ἐκκρίνηται διὰ τῶν τόπων τούτων, κακόν.

non afflument iſtud contingat, quod evacuatione opus ſit
indicat.

Sudor copioſus calidus aut frigidus ſemper fluens, fri-
gidus majorem, calidus minorem morbum ſignificat.

Febres quae tertio quoque die vehementius affligunt
neque intermittunt, periculoſiores. Quocunq; autem modo
intermiſerint, extra periculum eſſe ſignificant.

Quibus adſunt febres longae, iis tubercula, vel ad ar-
ticulos dolores innafcuntur.

Quibus tubercula aut ad articulos dolores poſt febres
longas oriuntur, ii copioſioribus cibis utuntur.

Si febre non intermittente rigor frequenter incidat,
aegro jam debili, lethale eſt.

In febribus non intermittentibus excreationes lividae,
ſanguineae, graveolentes et bilioſae, omnes malae, bene
autem ſi prodeant, bonae, tum per alvi excretiones, tum
per urinas. At ſi quid eorum quae non juvant per haec
loca excernatur, malum.

Ed. Chart. 2. IX. [162. 167.] Foss. II. 1251. Ed. Lind. I. (87.)

(87) Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπονσι πυρετοῖσιν, ἣν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἦ, τὰ δὲ ἐνδον καίηται καὶ δίψαν ἔχη, θανάσιμον. Ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ ἣν χεῖλος ἢ ὄφρυς ἢ ὀφθαλμός ἢ ῥίς διαστραφῇ, ἣν μὴ βλέπη, ἣν μὴ ἀκούῃ ἀσθενέος ἐόντος τοῦ κάμνοντος, ὅ τι ἂν τούτων γένηται, ἐγγὺς ὁ θάνατος.

2. [167] Ὁκου ἐν πυρετῷ μὴ διαλείποντι δύσπνοια γένηται καὶ παραφροσύνη, θανάσιμον.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἀποστήματα μὴ λύμενα πρὸς τὰς πρώτας κρίσις μῆκος νόσου σημαίνει.

Ὁκόσοι ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἢ ἐν τῇσιν ἄλλῃσιν ἀφρώσισι κατὰ προαίρεσιν δακρύουσιν οὐδὲν ἄτοπον, ὁκόσοι δὲ μὴ κατὰ προαίρεσιν, ἀτοπώτερον.

Ὁκόσοισι δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περιγλισχρα γίνεται, ἰσχυρότεροι γίνονται οἱ πυρετοί.

Ὁκόσοισιν ἐπὶ πολὺ βῆχες ξηραὶ βραχεὰ ἐρεθίζουσιν ἐν πυρετοῖσι καυσώδεσιν, οὐ πάνυ διψώδεις εἰσίν.

In febribus non intermittentibus, si partes externae sint frigidae, internae vero urantur et siti vexentur, lethale est.

In febre non intermittente, si labrum aut supercilium aut oculus aut nasus pervertatur, si non videat, si non audiat, imbecillo jam corpore, quicquid ex his evenerit, in propinquo mors est.

Quando in febre non intermittente difficultas spirandi et delirium contigerit, lethale.

In febribus quae abscedunt si primis judicationibus non solvantur, morbi longitudinem significant.

Quibus in febribus aut aliis morbis oculi ex voluntate illachrymant, nihil absurdi accidit. At quibus praeter voluntatem, absurdius.

Quibus per febres ad dentes glutinosus humor obnaescitur, iis vehementiores fiunt febres.

Quibus tussis siccae leviter irritantes in febribus ardentibus diu perseverant, ii non multum siti vexantur.

Ed. Chart. IX. 2. [167. 173.] Foesl. II. 1251. Ed. Lind. I. (87. 88.)

Οἱ ἐπὶ βουβάσι πυρετοὶ πάντες κακοὶ, πλὴν τῶν ἐφημέρων.

Πυρέσσοντι ἰδρῶς ἐπιγενόμενος μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ κακὸν, μὴκύνει γὰρ ἢ νοῦσος καὶ ὑγρασίην πλείω σημαίνει.

ὑπὸ σπασμοῦ ἢ τετάνου ἐνοχλουμένου πυρετὸς ἐπιγενόμενος λύει τὸ νόσημα.

ὑπὸ καύσου ἐχομένου ἐπιγενομένου ὕγρεος λύσις.

(88) Τριταῖος ἀκριβὴς κρίνεται ἐν ἑπτὰ περιόδοις τὸ μακρότατον.

2. [173] Ὀκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωθῇ, αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυέν ἢ κοιλίη ἐκταραχθεῖσα λύει τὸ νόσημα.

Πυρέσσοντι ἢν μὴ ἐν περισσῇσιν ἡμέρησιν ἀφῇ ὁ πυρετὸς, ὑποτροπιάζειν εἴωθεν.

Ὀκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἱκτεροὶ ἐπιγίνονται πρὸ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, κακὸν, ἢν μὴ ξυνδόσεις ὕγρων κατὰ τὴν κοιλίην γένωνται.

Ex glandularum inflammationibus febres omnes malae praeter diarias.

Febricitanti si sudor contingat non deficiente febre, malum. Prorogatur enim morbus multamque significat humiditatem.

Si cui convulsione aut distentione nervorum detento febris successerit, morbum solvit.

Febre ardente detento si rigor successerit, solutio contingit.

Tertiana exquisita septem circuitibus ut longissime judicatur.

Quibus per febres aures obsurduerunt, sanguis ex naribus profluens aut alvus exturbata morbum solvit.

Febricitantem nisi diebus imparibus febris dimiserit, reverti solet.

Quibus per febres morbus regius ante diem septimum abortus fuerit, malum.

Ed. Chart. IX. 2. [173.] Foesl. II. 1251, 1252. Ed. Lind. I. (88. 89.)

Οκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι, τῇ ἐβδόμῃ ἢ τῇ ἐνάτῃ ἢ τῇ τεσσαρεσκαίδεκάτῃ ἑκτεροὶ ἐπιγίνονται, ἀγαθόν, ἢν μὴ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον σκληρὸν ᾖ, ἢν δὲ μὴ, οὐκ ἀγαθόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περὶ τὴν κοιλίην καῦμα ἰσχυρὸν καὶ καρδιωγμός, κακόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσιν ὀξείσιν οἱ σπασμοὶ καὶ οἱ περὶ τὰ σπλάγχνα πόνοι ἰσχυροὶ, κακόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν οἱ ἐκ τῶν ὕπνων φόβοι ἢ σπασμοὶ, κακόν.

Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὸ πνεῦμα προσκόπτον, κακόν, σπασμὸν γὰρ σημαίνει.

Οκόσοισιν οὖρα παχέα θρομβώδεα ὀλίγα οὐκ ἀπυρέτοισι, πλήθος ἐπελθὼν ἐκ τουτέων λεπτὸν ὠφελεῖ, μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦτα ἔρχεται, οἷσιν ἐξ ἀρχῆς ἢ διὰ ταχέων ὑπόστασιν ἴσχει.

Οκόσοισι δὲ ἐν πυρετοῖσι τὰ οὖρα ἀνατεταραγμένα οἷον (89) ὑπόζυγιον, τουτέοισι κεφαλαλγίαι ἢ πᾶρεις ἢ παρέσσονται.

Quibus per febres die septimo aut nono aut undecimo aut decimo quarto morbus regius obortus fuerit, bonum, nisi praecordia dextra dura fuerint, alioqui minime bonum.

In febribus circa ventriculum aestus vehemens et oris ventriculi morsus malo est.

In febribus acutis convulsionες et circa viscera dolores vehementes malum.

In febribus per somnos pavores aut convulsionες malo sunt.

In febribus spiritus offensans malo est, convulsionem namque indicat.

Quibus non sine febre urinae sunt crassae, grumosae et paucae, si ab iis copiosae et tenues prodeant, juvant. Praecipue vero tales redduntur quibus ab initio vel non ita multo post sedimentum inest.

Quibus per febres urinae sunt returbidae, quales veterini generis, iis capitis dolor vel adest vel aderit.

Ed. Chart. IX. 2. [180.] Foef. II. 1252. Ed. Lind. I. (89.)

2. [180] Ὀκόσοισιν ἐβδομαῖα κρίνεται, τουτέοισιν ἐπινέφελον ἴσχει τὸ οὖρον τῇ τετάρτῃ ἐρυθρὸν καὶ τὰλλα κατὰ λόγον.

Ὀκόσοισιν οὖρα διαφανέα λευκά πονηρὰ, μάλιστα δὲ ἐν τοῖσι φρενιτικοῖσιν ἐπιφαίνεται.

Ὀκόσοισιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορβορῦζοντα ὁσφύος ἀλγήματος ἐπιγεγομένον, αἱ κοιλίαι τουτέοισι καθυγραίνονται, ἢν μὴ φῦσαι καταρῥαγέωσιν ἢ οὖρου πλήθος ἐπέλθῃ, ἐν πυρετοῖσι δὲ ταῦτα.

Ὀκόσοισιν ἐλπίς ἐς ἄρθρα ἀφίστασθαι, ῥύεται τῆς ἀποστάσιος οὖρον πολὺν κάρτα παχὺ καὶ λευκὸν γινόμενον οἷον ἐν τοῖσι κοπιώδεσι πυρετοῖσι τεταρταίοισιν ἄρχεται ἐνίοισι γίνεσθαι. ἢν δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν αἰμορῥαγήσῃ, καὶ πᾶν παχὺ λύεται.

Ἦν αἷμα ἢ πῦον οὖρῃ, τῶν νεφρῶν ἢ τῆς κύστιος, ἐλκῶσιν σημαίνει.

Ὀκόσοισιν ἐν τῷ οὖρῳ παχὺ ἔονται σαρκία μικρὰ ὥσπερ τριχες συνεξέρχονται, τουτέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνεται.

Quibus septimo die judicatio contingit, iis urina rubram die quarto nubeculam habet aliaque pro ratione.

Quibus urinae pellucidae, albae, malae, praecipue vero in phreniticis apparent.

Quibus sublata praecordia murmurant, lumborum succedente dolore, iis alvi humectantur, nisi flatus deorsum erumpant aut urinae copia prodeat. Atque haec in febris contingunt.

Quibus speratur aliquid ad articulos abscissurum, urina copiosa et crassa et alba reddita, abscessu liberat, qualis in febris cum lassitudinis sensu quarto die quibusdam ferri incipit. Quod si ex naribus etiam sanguis effluxerit, tum brevi admodum solutio fit.

Si sanguis aut pus cum urina redditur, renum aut vesicae exulceratio significatur.

Quibus cum urina crassa exiguae carunculae aut veluti capilli simul feruntur, iis a renibus excernuntur.

HIPPOCRATES TOM. III.

A a a

Ed. Chart. IX. 2. [180. 190.] Fœf. II. 1252. Ed. Lind. I. (89. 90.)

Ὀκόσοισιν ἐν τῷ οὐρῷ παχὺ ἔσθι πιτυρώδεα συν-
εξουρέεται, τουτέοισιν ἡ κύστις ψωριᾷ.

Ὀκόσοι ἀπὸ ταυτομάτου αἷμα οὐρέουσι, τουτέοισιν
ἀπὸ τῶν νεφρῶν φλεβίου ῥῆξιν σημαίνει.

Ὀκόσοισιν ἐν τῷ οὐρῷ ψαμμώδεα ὑφίσταται, τουτέοι-
σιν ἡ κύστις λιθιᾷ.

2. [190] Ἦν αἷμα οὐρῇ καὶ θρόμβους καὶ στρα-
γουρίην ἔχῃ καὶ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς τὸ ὑπο(90)γάστριον καὶ
ἐς τὸν περιτόναιον, τὰ περὶ τὴν κύστιν ποιεῖ.

Ἦν αἷμα καὶ πῦον οὐρῇ καὶ λεπίδας καὶ ὀσμὴ βα-
ρεῖν ἢ, τῆς κύστιος ἔλκωσιν σημαίνει.

Ὀκόσοισιν ἐν τῇ οὐρήθρῃ φύματα γύεται, τουτέοισι
διαπυήσαντος καὶ ἐκτραγέντος λύσις.

Οὐρησις ἰνύκτωρ πολλὴ γνωμένη, σμικρὴν τὴν ὑποχώ-
ρησιν σημαίνει.

[Τμήμα πέμπτον.] Σπασμὸς ἐξ ἑλλεβόρου θανάσιμον.

Ἐπὶ τρώματι σπασμὸς ἐπιγεγόμενος θανάσιμον.

Quibus cum urina crassa furfuri similia quaedam simul
exsunt, iis vesica pfora laborat.

Qui sponte sanguinem cum urina effundunt, iis in re-
nibus venulam ruptam esse significat.

Quibus in urina arenosae sunt subsidientiae, iis vesica
calculo laborat.

Si quis sanguinem et grumos cum urina fundat et
stranguriam habeat, dolorque in anum ventrem et inter-
foemineum incidat, quae ad vesicam attinent laborant.

Si quis sanguinem et pus et squamulas cum urina fun-
dat, gravisque odor adsit, vesicae exulcerationem significat.

Quibus in urinae fistula tuberculum innascitur, eo in
pus verso et rupto, solutio contingit.

Urina copiose de nocte reddita paucam alvi de-
jectionem significat.

[Sectio quinta.] Convulsio ex veratro lethalis.

Convulsio quae in vulnus incidit lethalis.

Ed. Chart. IX. 2. [190. 197.] Foesl. II. 1252. 1253. Ed. Lind. I. (90. 91.)

Αἵματος πολλοῦ ὀνέντος κάτω σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγεγόμενος κακόν.

Ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγεγόμενος κακόν.

Ἦν μεθύων ἑξαίφνης ἄφρονός τις γένηται σπασθεὶς, ἀποθνήσκει, ἢν μὴ πυρετός ἐπιλάβῃ ἢ ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν, καὶ ἢν αἱ κραυαλαὶ λύονται, φθέγγεται.

|| 2. [197] Ὀκόσοις ὑπὸ τεταγού ἀλίσκονται, ἐν τέσσαρσιν ἡμέρησιν ἀπόλλυνται, ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ὑγιεὶς γίνονται.

Τὰ ἐπιληπτικὰ Ὀκόσοις πρὸ τῆς ἥβης γίνεται, μετὰ στασιν ἴσχει, Ὀκόσοις δὲ πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτέων γίνεται, τουτέοις τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει.

Ὀκόσοι πλευριτικοὶ γεγόμενοι οὐκ ἀνακαθαίρονται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρησι, τουτέοισιν ἐς ἐμπύημα καθίσταται.

(91) Φθίσις γίνεται μάλιστα ἡλικίῃσι τῇσιν ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἐτέων μέχρι πέντε καὶ τριήκοντα ἐτέων.

Ex copioso sanguinis fluxu convulsio aut singultus contingens malum denunciat.

Ex profusa purgatione convulsio aut singultus succedens malum.

Si ebrium quempiam vox deficiat derepente, convulsus moritur, nisi eum febris prehendant aut qua hora crapula solvi solet ad vocem redeat.

Qui nervorum distentione corripuntur intra quatuor dies pereunt, quos si effugerint, sanescunt.

Comitiales quibus ante pubertatis annos contingunt, depositionem accipiunt. At quibus quintum et vigesimum annum agentibus fiunt, eos fere ad mortem usque comitantur.

Qui morbo laterali laborant, nisi intra dies quatuordecim repurgentur, iis in suppurationem deponitur.

Tabes praecipue contingit aetatibus, quae sunt ab anno decimo octavo ad trigessimum quintum.

Ed. Chart. IX. 2. [197. 202.] Foes. II. 1253. Ed. Lind. I. (91.)

Οκόσοι κυνάγην διαφεύγουσιν, ἐς τὸν πλεύμονα αὐτέοισι τρέπεται καὶ ἐν ἑπτὰ ἡμέρησιν ἀποθνήσκουσιν, ἣν δὲ ταῦτα διαφύγῃσιν, ἔμπυοι γίνονται.

Τοῖσιν ὑπὸ τῶν φθισίων ἐνοχλουμένοισιν, ἣν τὸ πτύσμα ὅπερ ἂν ἀποβήσῃσιν, βαρὺ ὄξη ἐπὶ τοὺς ἀνθρακας ἐπιγεόμενον καὶ αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θανατῶδες.

Οκόσοισι φθισιῶσιν αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσιν, οὗτοι διαρῥοίης ἐπιγενομένης ἀποθνήσκουσιν.

Οκόσοι αἷμα ἀφρῶδες ἀναπτύνουσι, τουτέοισιν ἐκ τοῦ πλεύμονος ἡ τοιαύτη ἀναγωγὴ γίνεται.

2. [202] Ὑπὸ φθισίος ἐχομένῳ διάρρροια ἐπιγενομένη, θανατῶδες.

Οκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γίνονται, ἣν ἀνακαθαρθῶσιν, ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν, ἀφ' ἧς ἂν ῥῆξις γίνηται, παύονται, ἣν δὲ μὴ, ἐς φθίσιν μεθίστανται.

Τὸ θερμὸν βλέπτει ταῦτα πλεονάκις χρεομένοισι, σαρκῶν ἐκθλήνῃσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν, αἰμορρῆγίαν, λιποθυμίαν, ταῦτα οἷσι θάνατος.

Qui anginam effugiant, iis in pulmonem vertitur et intra dies septem intereunt, quos si evaserint, suppurati fiunt.

In tabe vexatis, si sputum quod tussi rejiciunt carbonibus infusum gravem odorem emittat et capilli e capite defluant, lethale est.

In tabidis si capilli e capite defluant, ii succedente alvi profluvio moriuntur.

Qui spumantem sanguinem sputo rejiciunt, iis ex pulmone educitur.

Tabes detento succedens alvi profluvium lethale.

Qui ex morbo laterali suppurati fiunt, si intra dies quadraginta, ex quo ruptio facta est, repurgentur, liberantur, alioqui in tabem transeunt.

Calidum eo frequentius utentibus has affert noxias, carniū effoeminationem, nervorum impotentiam, mentis stuporem, sanguinis profluvia, animi defectiones, ad quae mors sequitur.

Ed. Chart. IX. 2. [202.207.] Foef. II. 1253. Ed. Lind. I. (91.92.)

Τὸ δὲ ψυχρὸν σπασμούς, τετάνους, μίλασμούς καὶ ῥίγια πυρετώδεα.

Τὸ ψυχρὸν πολέμιον ὀστέοισιν, ὀδοῦσι, νέρυοις, ἐγκεφάλῳ, νωτιαίῳ μυελῷ, τὸ δὲ θερμὸν ὠφέλιμον.

(92) Ὅκοσα κατέψυκται, ἐκθερμαίνει, πλὴν ὅκοσα αἰμοῦ ῥαγέειν μέλλει.

Ἐλκεσι τὸ μὲν ψυχρὸν δακνωδες, δέρμα περισκληρύνει, ὀδύνην ἀνεκπύητον ποιεῖ, μελαίνει, ῥίγια πυρετώδεα ποιεῖ, σπασμούς καὶ τετάνους.

Ἔστι δὲ ὅκου ἐπὶ τετάνου ἄνευ ἔλκεος νέω εὐσάρκω, θέρεος μέσον, ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσις, ἐπανάκλησιν θερμῆς ποιεῖται, θερμὴ δὲ ταῦτα ῥύεται.

2. [207] Τὸ θερμὸν ἐκπυητικὸν, οὐκ ἐπὶ παντὶ ἔλκει, μέγιστον σημεῖον ἐς ἀσφαλείην, θέρμα μαλάσσει, ἱσχναίνει, ἀνώδυνον, ῥιγέων, σπασμῶν, τετάνων, παρηγορικόν, τὴν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ καρηβαρεῖν λύει, πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων κατηγμασι, μάλιστα δὲ τοῖσιν ἐψιλωμένοισι, τούτων δὲ μά-

Frigidum vero convulsiones, nervorum distentiones, denigraiones et rigores febriles.

Frigidum ossibus adversum, dentibus, nervis, cerebro, dorsali medullae, calidum vero utile.

Perfrigerata excalefacere oportet, praeter ea quae sanguinem effundunt aut brevi effundent.

Frigidum ulcera mordet, cutem obdurat, dolorem insuppurabilem facit, denigraiones, rigores febriles, convulsiones, nervorum distentiones.

Quandoque tamen in nervorum distentione absque ulcere in juvene quadrati corporis, aestate media, frigidae copiosa perfusio caloris revocationem efficit, calor autem haec sanat.

Calidum suppurationem movens, non in omni ulcere, maximum securitatis judicium exhibet, cutem emollit, extenuat, dolorem tollit, rigores, convulsiones, nervorum distentiones mitigat, capitis gravitatem solvit, ossium vero fracturis plurimum confert, sed praecipue his quae carne

Ed. Chart. IX. 2. [207.] Foesl. II. 1253, 1254. Ed. Lind. I. (92. 93.)
 λίστα τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἔλκεα ἔχουσι, καὶ ὁκόσα ὑπὸ ψύξης
 θνήσκει ἢ ἐλκοῦται, καὶ ἐρποισιν ἐσθιομένοισιν, ἐδρη, αἰ-
 δοῖω, ὑστέρη, κύστει, τουτέοισι τὸ μὲν θερμὸν φίλιον καὶ
 κρίνον, τὸ δὲ ψυχρὸν πολέμιον καὶ κτεῖνον.

Ἐν τουτέοισι δεῖ τῷ ψυχρῷ χρεῖσθαι, ὁκόθεν αἰμορ-
 ραγέειν μέλλει μὴ ἐπ' αὐτὰ, ἀλλὰ περὶ αὐτὰ ὁκόθεν ἐπιθῆαι,
 καὶ ὁκόσαι φλεγμοναὶ ἢ ἐπιφλογίσματα ἐς τὸ ἐρυθρὸν καὶ
 ὑφαίμον ῥέποντα αἵματι νεαρῷ ἐπὶ ταῦτα, ἐπεὶ τὰ γε πα-
 λαιὰ μελαίνει, καὶ ἐρυσίπελας τὸ μὴ ἐλκούμενον, ἐπεὶ τό γε
 ἐλκούμενον βλάπτει.

|| Τὰ ψυχρὰ, ὅσων χιὼν, κρύσταλλος, τῷ στήθει πολέμια,
 (93) βηγέων κινητικὰ, αἰμορροϊκὰ, καταρροϊκὰ.

Τὰ δὲ ἐν ἄρθροισιν οἰδήματα καὶ ἀλγήματα, ἄτεο
 ἔλκος καὶ ποδαγωγικὰ καὶ σπάσματα, τουτέων τὰ πλεῖστα
 ψυχρὸν πολλὸν καταχόμενον ῥήϊζει τε καὶ ἰσχναίνει καὶ
 ὀδύνην λύνει, τάρκη δὲ μετρίῃ ὀδύνης λυτική.

nudata sunt, iisque maxime qui in capite ulcera habent.
 His etiam quae a frigore emoriuntur aut exulcerantur et
 herpetibus exedentibus, fedi, pudendo, utero, vesicae, iis
 omnibus calidum gratum et judicationem faciens, frigidum
 vero inimicum et interimens.

At frigido in his utendum unde sanguis profluit,
 aut paulo post fluxurus est, non supra ipsas partes, sed
 circa eas unde profluit adhibito. Et si quae inflammatio-
 nes, aut incendiosae quaedam ad rubrum et subcruentum
 ex recenti sanguine vergunt, ad ea admoto. Inveterata
 namque denigrat. Erysipelas etiam non ulceratum juvat,
 siquidem exulceratum laedit.

Frigida, veluti nix et glacies, pectori sunt adversa, tus-
 ses movent, sanguinis eruptiones et destillationes efficiunt.

Articulorum tumores et dolores absque ulcere et po-
 dagricas affectiones et convulsa, haec magna ex parte fri-
 gida large effusa levat et minuit, doloremque solvit. Mode-
 ratus namque torpor dolorem solvendi facultatem habet.

Ed. Chart. IX. 2. [207 213.] Foes. II. 1254. Ed. Lind. I. (94.)

Ἰδὼρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον καὶ ταχέως ψυχόμε-
νον κουφότατον.

Ὅκόσοισι δὲ πικρὴν ὀρεξίαν νύκτωρ τοῖσι πάνν διαψώ-
σιν, ἣν ἐπικοιμηθῶσιν, ἀγαθόν.

Γυναικείων ἀγωγὸν ἢ ἐν ἀρώμασι πυρίη, πολλὰ καὶ
καὶ εἰς ἄλλα χρήσιμη ἂν ᾖ, εἰ μὴ καρτερίας ἐποίει.

Τὰς κούσας φαρμακύνειν, ἣν ὀργᾶ τετράμηνα καὶ
ἄχρι ἐπὶ μηνῶν ἦσσαν, τὰ δὲ νήπια καὶ πρεσβύτερα εὐ-
λαβέεσθαι.

2. [213] Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ὑπὸ τινος τῶν
ὀξέων ρουσημάτων ληφθῆναι θανατῶδες.

Γυνὴν ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβοτομηθεῖσα ἐκτιρώσκει
καὶ μᾶλλον εἰ μείζον εἴη τὸ ἔμβρυον.

Γυναικὶ αἷμα ἐμεύσῃ τῶν καταμηνίων ῥαγέντων λύσις.

Γυναικὶ τῶν καταμηνίων ἐκλειπόντων αἷμα ἐκ τῶν
ὀνῶν ὄνῃναι ἀγαθόν.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἣν ἢ κοιλίῃ πούλλὰ ὄνῃ,
κίνδυνος ἐκτιρώσκει.

Aqua quae cito calefcit et cito refrigeratur levissima.

Quibus bibendi de nocte appetentia est, iis admodum
fitientibus, si obdormierint, bono est.

Odoramentorum suffitus muliebria educit et ad alia
plerumque utilis esset, nisi capitis gravitatem inferret.

Uterum gerentibus purgantia medicamenta exhibenda
sunt, si humor impetu feratur ad excretionem, quarto mense
et ad septimum usque, sed his minus. In maioribus autem
et grandioribus foetibus subtimide se gerere oportet.

Mulierem utero gerentem morbo quopiam acuto cor-
ripi lethale.

Mulieri uterum gerenti vena secta abortionem facit,
idque potissimum si foetus grandior fuerit.

Mulieri sanguinem vomitione rejicienti menstruis
erumpentibus solutio contingit.

Mulieri menstruis deficientibus sanguis ex naribus pro-
fluens bono est.

Mulieri utero gerenti, si alvus multum profluat, abor-
onis periculum est.

Ed. Chart. IX. 2. [213, 218.] Foesl. II. 1254. Ed. Lind. I. (93. 94.)

Γυναικὶ ὑπὸ ὑστερικῶν ἐνοχλουμένη ἢ δυστοκοῦσα
πταρμὸς ἐπιγινόμενος ἀγαθόν.

Γυναικὶ τὰ καταμήνια (94) ἄχροα καὶ μὴ κατὰ τὰ
αὐτὰ αἰεὶ γινόμενα καθάριστος δεῖσθαι σημαίνει.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἣν οἱ μασθοὶ ἐξαίφνης
ἰσγνοὶ γένωνται, ἐκτιρώσκει.

Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἣν ὁ ἕτερος μασθὸς ἰσγνὸς
γένηται, διδυμα ἐχούσῃ, θάτερον ἐκτιρώσκει, καὶ ἣν μὲν ὁ
δεξιὸς ἰσγνὸς γένηται, τὸ ἄρσεν, ἣν δὲ ὁ ἀριστερός, τὸ θῆλυ.

2. [218] Ἦν γυνὴ μὴ κύουσα, μηδὲ τετοκυῖα γάλα
ἔχῃ, ταύτῃ τὰ καταμήνια ἐκλέλοιπε.

Γυναιξὶν ὁκόσοισιν ἐς τοὺς τιτθούς αἷμα συστρέφεται
μανίην σημαίνει.

Γυναῖκα ἣν θέλῃς εἰδέναι εἰ κύνει, ἐπὶν καθεύδειν
μέλλῃ, ἀδείπνῳ ἐούσῃ μελίκρατον δίδοναι πιεῖν, κῆν περ
στρόφος αὐτὴν ἔχῃ, περὶ τὴν γαστέρα κύνει, ἣν δὲ μὴ, οὐ κύνει.

Γυνὴ ἐγκυος εἰ μὲν ἄφθον κύνει, εὐχρὸς ἐστίν, ἣν δὲ
θῆλυ, δύσχρως.

Mulieri uteri strangulatu vexatae aut difficultate par-
tus laboranti sternutatio succedens bono est.

Mulieri menses decolores, neque semper eadem periodo
procedentes, purgationem indicant esse necessariam.

Mulieri utero gerenti si mammae derepente gracile-
scant, abortionis periculum est.

Mulieri utero gemellos gerenti, si altera mamma gra-
cilis evadat, alterum abortu edit, et si quidem dextra mamma
gracilescat, marem, si vero sinistra, foeminam.

Si mulier quae neque gravida est neque peperit, lac
habet, ei menstrua defecerunt.

Mulieribus quibus ad mammas sanguis in tumorem
colligitur, furor significatur.

Si nosse velis num mulier conceperit, ei dormiturae
aquam mullam propinato, et si ventris tormina eam corri-
puerint, concepit, sin minus, non concepit.

Mulier praegnans, si marem gestat, coloratior est, si
foeminam, minus colorata.

Ed. Chart. IX. 2. [218.] Fœf. II. 1254. 1255. Ed. Lind. I. (94. 95.)

Ἦν γυναὶκὶ κυοῦση ἐρυσίπτεας ἐν τῇ ὑστέρῃ γένηται, θανατῶδες.

Ὀκόσαι παρὰ φύσιν λεπταὶ εἶναι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, ἐκτιτρώσκουσιν δίμηνα πρὶν ἢ παχυνθῆναι.

Ὀκόσαι δὲ μετρίως τὸ σῶμα ἔχουσιν ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα καὶ τρίμηνα ἄτερ προφάσιος φανερῆς, ταύτησιν αἱ κοτυληδόνες μύξης μισταὶ εἰσιν, καὶ οὐ δύνανται κρατεῖν ὑπὸ τοῦ βάρους τὸ ἔμβρυον, ἀλλ' ἀποβήγγυται.

Ὀκόσαι παρὰ φύσιν παχεῖαι εἶναι μὴ ξυλλαμβάνουσιν ἐν γαστρὶ, ταύτησι τὸ ἐπίπλοον (95) τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἀποπιέζει, καὶ πρὶν ἢ λεπυνθῆναι οὐ κύνουσιν.

Ἦν ὑστέρα ἐν τῷ ἰσχύῳ ἐγκειμένη διαπνήσῃ, ἀνάγκη ἔμμοτον γενέσθαι.

|| Ἐμβρυα τὰ μὲν ἄρσενα ἐν τοῖσι δεξιόισι, τὰ δὲ θή-
λεια ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι μάλλον.

Ἰστέρων ἐκπτώσιος πταρμικὸν προστιθείς ἐπιλαμβάνειν τοὺς μυκτῆρας καὶ τὸ στόμα.

Mulieri praegnantī erysipelas in utero lethale.

Quae praeter naturam tenues utero gerunt, abortiunt donec pleniores evadant.

Quae mediocri corporis habitu praeditae, foetus bimēstres aut trimēstres absque occasione manifesta abortione excludunt, iis uteri acetabula, Graeci κοτυληδόνας vocant, mucoris plena sunt, neque prae pondere foetum continere possunt, sed abrumpuntur.

Quae praeter naturam crassae non concipiunt, iis omentum os uteri comprimit, neque prius quam extenuentur, praegnantēs efficiuntur.

Si uterus qua parte ad coxam incumbit, suppuratus fuerit, eum per linimenta medicamento convenienti illita curari necesse est.

Mares uteri dextra parte, foeminae sinistra magis gestantur.

Ut secundae excidant, sternutatorio naribus appositae eas et os comprimito.

Ed. Chart. IX. 2. [218. 225.] Foef. II. 1255. Ed. Lind. I. (95.)

Γυναικὶ τὰ καταμήνια ἢν βούλῃ ἐπισχεῖν, σικύην ὡς
μεγίστην πρὸς τοὺς τιτθὺς πρόσβαλλε.

Ὀκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστε-
ρέων συμμέμνηκεν.

2. [225] Ἦν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ γάλα πούλν ἐκ
τῶν μαζῶν ῥυῆ, ἀσθενὲς τὸ ἔμβρυον σημαίνει· ἢν δὲ στε-
ρεοὶ οἱ μαστοὶ ἔωσιν, ὑγιεινότερον τὸ ἔμβρυον σημαίνει.

Ὀκόσαι διαφθεῖρειν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα, ταύτησιν οἱ
τιτθοὶ ἰσχυροὶ γίνονται. ἢν δὲ πάλιν σκληροὶ γένωνται, ὀδύνη
ἔσται ἢ ἐν τοῖσι τιτθοῖσιν ἢ ἐν τοῖσιν ἰσχύοισιν ἢ ἐν τοῖσιν
ὀφθαλμοῖσιν ἢ ἐν τοῖσι γούνασι, καὶ οὐ διαφθεύουσιν.

Ὀκόσῃ τὸ στόμα τῶν ὑστερέων σκληρόν ἐστι, ταύ-
τησιν ἀνάγκη τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ξυμμεῖν.

Ὀκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρετῶν λαμβάνονται
καὶ ἰσχυρῶς ἰσχυαίνονται ἀνὲν προφάσιος φανερῆς, τίκτουσι
χαλεπῶς καὶ ἐπικινδύνως, ἢ ἐκτιρώσκουσαι κινδυνεύουσιν.

Ἐπὶ ῥύφῳ γυναικίῳ σπασμὸς καὶ λιποθυμίη ἢν ἐπι-
γένηται, κακόν.

Mulieri si voles menstrua sistere, cucurbitulam quam
maximam ad nares appone.

Quae utero gerunt, iis uteri os connivet.

Mulieri uterum gerente, si lac copiosum e mam-
mis effluat, foetum imbecillum indicat. Quod si solidae mam-
mae fuerint, valentiorum foetum significant.

Quae foetus corrupturae sunt, iis mammae extenuan-
tur. Quod si contra durae evadant, dolor erit vel in mam-
mis vel in coxis vel in oculis vel in genibus, neque foe-
tum corrumpunt.

Quibus os uteri durum est, iis connivere os uteri
necesse est.

Quaecunque utero gerentes febribus detinentur et ve-
hementer extenuantur citra manifestam causam, eae difficul-
ter et cum periculo pariunt aut in abortionis periculum
incidunt.

In fluore muliebri si convulsio accedat et animi de-
fectio, malo est.

Ed. Chart. 2. IX. [225. 231.] Foesl. II. 1255. Ed. Lind. I. (96.)

(96) Καταμηνίων γινόμενων πλειόνων νοῦσοι ξυμβαίνουσι, καὶ μὴ γινόμενων ἀπὸ τῆς ὑστέρης γίνονται νοῦσοι.

Ἐπὶ ἀρχῇ φλεγμαίνοντι καὶ ὑστέρῃ φλεγμαινούσῃ στραγγουρίῃ ἐπιγίνεται, καὶ ἐπὶ νεφροῖσιν ἐμπύοισι στραγγουρίῃ ἐπιγίνεται, ἐπὶ δὲ ἥπατι φλεγμαίνοντι λυγρὴ ἐπιγίνεται.

2. [231] Γυνὴ ἣν μὴ λαμβάνῃ ἐν γαστρὶ, βούλη δὲ εἶδέναι εἰ λήψεται, περικαλύψας ἱματίοισι, θυμὸν κάτω. κῆν μὲν πορεύεσθαι σοὶ δοκῇ ἢ ὁδμὴ διὰ τοῦ σώματος ἐς τὰς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐς τὸ στόμα, γίνωσκε ὅτι αὐτὴ οὐ δι' ἐωυτὴν ἀγονὸς ἐστίν.

Ἦν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ καθάρσεις πορεύονται, ἀδύνατον τὸ ἐμβρυον ὑγιαίνειν.

Ἦν γυναικὶ καθάρσεις μὴ πορεύονται μήτε φρίκης μήτε πυρετοῦ ἐπιγινόμενον, ἄσαι δὲ αὐτῇ προσπίπτωσι, λογίζου ταύτην ἐν γαστρὶ ἔχειν.

Ὀκόσοι ψυχρὰς καὶ πυκνὰς τὰς μήτρας ἔχουσι, οὐ κύνισκουσι, καὶ ὀκόσαι καθύγρους ἔχουσι τὰς μήτρας, οὐ κύνισκουσι, ἀποσβέννεται γὰρ αὐταῖς ὁ γόνος. καὶ ὀκόσαι ξηρὰς

Menstribus copiosioribus profluentibus morbi contingunt et non prodeuntibus ab utero morbi eveniunt.

Ad recti intestini et uteri inflammationem, renesque purulentos stranguria succedit. At jecore inflammatione laborante succedit singultus.

Si mulier non concipiat, scire autem expetit num conceptura sit, vestibibus undique obvolutae per inferna suffitum apponito et si odor quidem ad nares et os usque per corpus tibi pervadere videatur, ipsam non ex sese infocundam esse scito.

Si mulieri utero gerenti purgationes eant, foetus ut bene valeat fieri non potest.

Si mulieri purgationes non prodeant, neque horrore neque febre succedente, ciborum vero fastidia ei accidunt, gravidam esse existimato.

Quae frigidos et densos habent uteros non concipiunt, neque quae praeumidos habent, siquidem in ipsis genitura extinguitur. Et quae plus aequo ficcas et adurentes, ali-

Ed. Chart. IX. 2. [251. 257.] Foesl. II. 1255. 1256. Ed. Lind. I. (96. 97.)
 μᾶλλον καὶ περικαῖς, ἐνδείη γὰρ τῆς τροφῆς φθείρεται τὸ
 σπέρμα, ὁκόσαι δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τὴν κρᾶσιν ἔχουσι σύμμε-
 τρον, αἱ τοιαῦται ἐπίτεκνοι γίνονται.

Παραπλησίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρρένων, ἡ γὰρ δι'
 ἀραιότητα τοῦ σώματος τὸ πνεῦμα ἔξω φέρεται πρὸς τὸ μὴ
 παραπέμπειν τὸ σπέρμα, ἡ δὲ διὰ τὴν πυκνότητα τὸ ὑγρὸν οὐ
 διαχωρεῖ ἔξω, ἡ δὲ διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριῖται ὥστε
 ἀθροῖσθαι πρὸς τὸν (97) τόπον τοῦτον, ἡ δὲ διὰ τὴν θερ-
 μασίην τὸ αὐτὸ τοῦτο γίνεται.

2. [237] Γάλα διδόναι κεφαλαλέουσι κακὸν, κακὸν
 δὲ καὶ πυρεταίνουσι, καὶ οἷσιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορ-
 ροῖζοντα, καὶ τοῖσι διψῶδεσι, κακὸν δὲ καὶ οἷσι χολῶδες
 αἱ ὑποχωρήσιες ἐν ὅξεσι πυρετοῖσιν ἐοῦσι, καὶ οἷσιν αἷμα-
 τος πολλοῦ διαχώρησις γέγονεν. ἀρμόζει δὲ τοῖσι κθινῶδεσι
 μὴ λίην πολλῶ πυρέσσουσι, διδόναι δὲ καὶ ἐν πυρετοῖσι μα-
 κροῖσι βληχροῖσι μηδενὸς τῶν προειρημένων σημείων παρεόν-
 τος, παρὰ λόγον δὲ ἐκτετακόσι.

|| Ὅκόσοισιν οἰδήματα ἐφ' ἑλκεσι φαίνονται, οὐ μάλα

menti namque inopia semen corrumpitur. At quae ex
 utrisque moderatam nactae sunt temperiem, eae foecundae
 evadunt.

Eadem vero ratio est in maribus; aut enim propter
 corporis raritatem spiritus foras dissipatur, ita ut ne semen
 transmittat, aut propter densitatem humor foras non excer-
 nitur aut ob frigiditatem non accenditur, ut ad eum locum
 cogatur, aut ob caliditatem hoc idem contingit.

Lac exhibere capite dolentibus malum. Malum item
 et febricitantibus et quibus praecordia sublata murmurant
 et siticulosis. Malum quoque et quibus biliosae sunt deje-
 ctiones, quique febre acuta laborant et quibus copiosa san-
 guinis dejectio facta est. At tabidis lac dare convenit, non
 valde admodum febricitantibus et in febribus longis et lan-
 guidis, dum nullum ex supra commemoratis signis adsuerit
 et praeter rationem extenuatis.

Quibus cum ulceribus tumores conspiciuntur, ii fere

Ed. Chart. IX. 2. [257.] Foef. II. 1256. Ed. Lind. I. (97.98.)
 σπῶνται οὐδὲ μαίνονται. τουτέων δὲ ἀφανισθέντων, ἐξαί-
 φνης τοῖσι μὲν ὀπισθεν σπασμοί, τέτανοι, τοῖσι δὲ ἔμπρο-
 σθεν μανίαι, ὀδύνη πλευροῦ ὀξεῖται ἢ ἐμπύησις ἢ δυσεν-
 τερία, ἣν ἐρυθρὰ μᾶλλον ἢ τὰ οἰδήματα.

Ἦν τραυμάτων ἰσχυρῶν ἔόντων καὶ πονηρῶν οἰδήμα
 μὴ φαίνεται, κακόν.

Τὰ χαῦνα χρηστά, τὰ ἔνωμα κακά.

Τῷ τὰ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς ὀδυνωμένῳ ἢ ἐν μετώπῳ
 ὀρθίῃ φλέψι τμηθεῖσα ὠφελείη.

Ῥίγη ἀρχεται γυναῖξί μὲν ἐξ ὀσφύος μᾶλλον καὶ διὰ
 νώτου ἐς κεφαλὴν, ἀνδράσι δὲ μᾶλλον ὀπισθεν ἢ ἔμπροσθεν
 τοῦ σώματος, οἷον ἀπὸ τε πηγέων καὶ μηρῶν. ἀτὰρ καὶ τὸ
 δέρμα ἀραιὸν ἔχουσι, δηλοῖ δὲ τοῦτο ἡ θρίξ.

Οἱ ὑπὸ τεταρταίων ἀλίσκόμενοι ὑπὸ σπασμοῦ οὐ (98)
 πᾶν τι ἀλίσκονται, ἦν δὲ ἀλίσκωνται πρότερον, εἴτα ἐπι-
 γένηται τεταρταῖος, παύονται.

Ὅκοσοισι δέρματα περιτείνεται καρφαλέα καὶ σκληρά,

neque convelluntur, neque in furorem aguntur. At iis de-
 repente evanescentibus, quibus quidem id a tergo incidit,
 convulsiones et nervorum distentiones fiunt. Quibus vero
 a fronte, furores aut lateris dolores acuti aut puris colle-
 ctio aut intestinorum difficultas, si rubri tumores fuerint.

Si magnis et pravis existentibus vulneribus tumor
 non conspiciatur, ingens malum.

Molles boni, at crudi mali.

Ei, qui parte capitis posteriore dolet, recta in fronte
 incisa vena prodest.

Rigores mulieribus quidem initium ducunt ex lumbis
 magis et per dorsum ad caput perveniunt. Quin etiam viris
 parte corporis posteriore magis quam anteriore, veluti ex
 cubitis et femoribus. Quod et indicat cutis raritas, quam
 etiam pilus ostendit.

Qui quartanis corripiuntur, fere convulsione non ten-
 tantur. Quod si prius corripiantur, deinde quartana succe-
 dat, liberantur.

Quibus cutis obtenditur arida et dura, ii sine sudore

Ed. Chart. IX. 2. [237. 245.] Foëf. II. 1256. Ed. Lind. I. (98.)
 ἀνευ ἰδρωτῶν τελευτῶσιν, ὁκόσοισι δὲ χαλαρὰ καὶ ἀραιὰ,
 σὺν ἰδρωτὶ τελευτῶσιν.

Οἱ ἰκτερώδεις οὐ πᾶν τι πνευματώδεις εἰσιν.

2. [245] [Τμήμα ἕκτον.] Ἐν τῇσι χρονίῃσι λευτε-
 ρήσιν ὀξυρευγμῇ ἐπιγινόμενη μὴ γινόμενη πρότερον ση-
 μῖον ἀγαθόν.

Οἷσι ῥῖνες ὑγρότεραι φύσει καὶ ἡ γονὴ ὑγροτέρα, ὑγι-
 αίνουσι νοσηρότερον, οἷσι δὲ τὰναντία, ὑγεινότερον.

Ἐν τῇσι μακροῖσι δυσεντερίῃσιν αἱ ἀποσιταὶ κακόν,
 καὶ σὺν πυρετῷ κακίον.

Τὰ περιμάδηρα ἔλκεα κακοήθεια.

Τῶν ὀδυνέων ἐν πλευροῖσι καὶ ἐν στήθεσι καὶ ἐν τοῖ-
 σιν ἄλλοις μέρεσιν, ἣν μέγα διαφέρωσι καταμαθητέον.

Τὰ νεφριτικὰ καὶ ὁκόσα κατὰ τὴν κύστιν ἐργαζοῦ-
 ῖν γιγνέται τοῖσι πρὸς βύτησι.

Τὰ ἀλγήματα τὰ κατὰ τὴν κοιλίην γινόμενα τὰ μὲν
 μετέωρα κοῦφα, τὰ δὲ μὴ μετέωρα ἰσχυρότερα.

moriuntur. At quibus laxa et rara cum sudore vitam
 finiunt.

Qui morbo regio laborat, non multum flatulenti sunt.

[Sectio sexta.] In diuturnis intestinorum laevitatibus,
 si ructus acidus, qui antea non extitit, succedat, bonum est
 signum.

Quibus nares natura sunt humidiores et genitura hu-
 midior, ii morbosiore sunt valetudine, at quibus contraria
 sunt, salubriore.

In longis intestinorum difficultatibus cibi fastidia ma-
 lum denunciant et cum febre pejus.

Ulcera undiquaque glabra maligna.

Dolores et in lateribus et in pectore et in caeteris
 partibus, num multum differant perdiscendum.

Renum et vesicae vitia in senibus aegre curantur.

Dolores qui ad ventrem fiunt, sublimes quidem le-
 viores, non sublimes vero vehementiores.

Ed. Chart. IX. 2. [245. 254.] Foesl. II. 1256. Ed. Lind. I. (98, 99.)

Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι τὰ γινόμενα ἔλκεα ἐν τῷ σώματι οὐ ῥαδίως ὑγιάζεται.

Τὰ πλατέα ἔξανθήματα οὐ πάνυ τι κνησμώδεια.

Κεφαλὴν πονέοντι καὶ (99) περιωδυνέοντι πῦον ἢ ὑδωρ ἢ αἷμα ὅνεν κατὰ τὰς ῥίνας ἢ κατὰ τὸ στόμα ἢ κατὰ τὰ ὠτὰ, λύει τὸ νόσημα.

2. [254] Τοῖσι μελαγχολικοῖσι καὶ τοῖσι νεφριτικοῖσι αἰμορροΐδες ἐπιγινόμεναι ἀγαθόν.

Τῷ ἰηθέντι χρονίας αἰμορροΐδας, εἰ μὲν μία φυλαχθῇ, κίνδυνος ὑδρωπα ἐπιγενέσθαι ἢ φθίσιν.

Ἐπὶ λυγμοῦ ἐχομένῳ παρμοὶ ἐπιγενόμενοι λύουσι τὸν λυγμόν.

Ἐπὶ ὑδρωπὸς ἐχομένῳ τοῦ κατὰ τὰς φλέβας ἐς τὴν κοιλίην ὕδατος ὀνέντος λύσις.

Ἐπὶ διαρροΐης ἐχομένῳ μακροῦς ἀπὸ ταῦτομάτου ἔμετος ἐπιγινόμενος λύει τὴν διάρροϊαν.

Aqua inter cutem laborantibus orta in corpore ulcera non facile sanantur.

Pustulae latae raro pruriginosae.

Capite dolenti ac vehementer laboranti pus aut aqua aut sanguis per nares vel os vel aures effluens morbum tollit.

Melancholicis affectibus et renum vitiis succedentes haemorrhoides, hoc est sanguinis profluvium per ora venarum in ano sanguinem fundere solita, bono sunt.

Diuturnum sanguinis profluvium per ora venarum quae in ano sunt, haemorrhoidas dicunt, curanti, nisi una fervetur, periculum est ne aqua inter cutem aut tabes succedat.

Singultu detento, si sternutamenta accedant, singultum tollunt.

Aqua inter cutem detento, ubi aqua ex venis in ventrem confluerit, morbus solvitur.

Longo alvi profluvio detento, spontanea accedens vomitio alvi profluvium solvit.

Ed. Chart. IX. 2. [254.] Foef. II. 1257. Ed. Lind. I. (99. 100.)

|| Ὑπὸ πλευρίτιδος ἢ ὑπὸ περιπλευμονίης ἐχομένην διαρροία ἐπιγενομένη κακόν.

Ὁφθαλμῶντι ὑπὸ διαρροίης ληφθῆναι ἀγαθόν.

Κύστιν διακοπέντι ἢ ἐγκέφαλον ἢ καρδίην ἢ φρένας ἢ τῶν ἐντέρων τι τῶν λεπτῶν ἢ κοιλίην ἢ ἥπαρ, θανατῶδες.

Ἐπὴν διακοπῇ ὁστέον ἢ χονδρὸς ἢ νεῦρον ἢ γνάθου τὸ λεπτὸν ἢ ἀκροποσθίη, οὔτε ἀνέξεται οὔτε ξυμφύεται.

Ἦν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη ἐκφυθῆναι.

Τοῖσι μαινομένοισι κισσῶν ἢ αἰμοῦρροῖδων ἐπιγενομένων μανίης λύσις.

Ὀκόσα ῥήγματα ἐκ νώτου ἐς τοὺς ἀγκῶνας καταβαίνει, φλεβοτομή λύει.

(100) Ἦν φόβος ἢ δυσθυμία πούλυν χρόνον διατελέη, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον.

Ἐντέρων ἢν διακοπῇ τῶν λεπτῶν τι, οὐ ξυμφύεται.

Morbo laterali aut pulmonum inflammatione confictato succedens alvi profluvium malum.

Lippitudine laborantem alvi profluvio corripi bonum.

Cui vesica perfecta fuerit aut cerebrum aut cor aut septum transversum aut tenue quoddam intestinum aut ventriculus aut jecur, lethale est.

Os cum perfectum fuerit aut cartilago aut nervus aut genae tenuis particula aut praeputium, neque augetur neque coalescit.

Si sanguis in ventrem praeter naturam effusus fuerit, ut in pus vertatur necesse est.

Infanientibus si varices aut sanguinis profluvium per ora venarum quae in ano sunt, haemorrhoides dicuntur, accesserint, infaniae solutio.

Rupta quae ex dorso ad cubiti articulos descendunt, venae sectio soluit.

Metus et tristitia si diu perseverent, melancholiae istud indicium est.

Ex tenuioribus intestinis si quod perfectum fuerit, minime coalescit.

Ed. Chart. IX. 2. [254. 262.] Fœf. II. 1257. Ed. Lind. I. (100.)

Ἐρυσίπελας ἔξωθεν κατεχόμενον, εἴσω τρέπεσθαι οὐκ ἀγαθόν. ἔσωθεν δὲ ἔξω ἀγαθόν.

2. [262] Ὅκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρέμοι γένωνται, παρακοπή λύει.

Ὅκόσοι ἐμπυοὶ ἢ ὑδρωπικοὶ τέμνονται ἢ καίονται ἐκρύντος τοῦ πύου καὶ τοῦ ὕδατος ἀθρόου, πάντως ἀπόλλυνται.

Εὐνοῦχοι οὐ ποδαγριῶσιν, οὐδὲ φαλακροὶ γίνονται.

Γυνὴ οὐ ποδαγριᾷ, ἢν μὴ τὰ καταμήνια αὐτῇ ἐκλίπῃ.

Παῖς οὐ ποδαγριᾷ πρὸ τοῦ ἀφροδισιασμοῦ.

Ὀδύνας ὀφθαλμῶν ἀκρητοποίη, ἢ λουτρόν, ἢ πυρίην, ἢ φλεβοτομίην, ἢ φαρμακοποίη λύει.

Τραυλοὶ ὑπὸ διαρρήοις μάλιστα ἀλίσκονται μακρῆς.

Οἱ ὀξυρεγμιώδεις οὐ πάνυ τι πλευρητικοὶ γίνονται.

Ὅκόσοι φαλακροὶ εἴωσι, τουτέοισι κίρσοι μεγάλοι οὐκ

Erysipelas foras effusum intro verti, minime bonum, at ab interioribus foras, bonum.

Quibus in febribus ardentibus tremores contingunt, delirium solvit.

Qui pus thorace colligunt, aut aqua inter cutem laborant, si uruntur aut secantur et pus aut aqua confertim effluxerit, omnino intereunt.

Eunuchi neque podagra laborant, neque calvescunt.

Mulier podagra non laborat, nisi cum menstrua defecerint.

Puer podagra non tentatur ante venereorum usum.

Oculorum dolores meri potio, aut balneum aut fomentum, aut venae sectio aut medicamentum purgans exhibitum solvit.

Balbi longo alvi profluvio maxime corripuntur.

Qui acidum eructant, non admodum morbo laterali tentantur.

Qui calvi sunt, iis varices magni non sunt. At quibus

Ed. Chart. IX. 2, [262. 274.] Foesl. II. 1257. Ed. Lind. I. (100. 101.)
 ἐγγίνονται. ὁκόσοισι δ' ἂν φαλακροῖσι κηροὶ γίνονται, πάλιν
 οὗτοι γίνονται δασεές.

Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι βῆξ ἐπιγενομένη κακόν.

Δυσουρίην φλεβοτομίῃ λύει, τάμνειν δὲ τὰς εἴσω.

ὑπὸ κυάγγης ἐχομένῳ οἰδήματα γενέσθαι ἐν τῷ βρόγχῳ
 ἔξω ἀγαθόν.

(101) Ὅκόσοισι κρυπτοὶ καρκίνοι γίνονται, μὴ θερα-
 पेύειν βέλτιον. θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως, μὴ
 θεραπευόμενοι δὲ πολὺν χρόνον διατελοῦσι.

Σπασμοὶ γίνονται ἢ ὑπὸ πληρώσεως ἢ κενώσεως. οὗτοι
 δὲ καὶ λυγμοί.

2. [274] Ὅκόσοισι περὶ τὸ ὑποχόνδριον πόνοι γίνονται
 ἄτερ φλεγμονῆς, τουτέοισι πυρετὸς ἐπιγεγόμενος λύει τὸν
 πόνον.

Ὅκόσοισι διάπνόν τι ἐὼν ἐκ τοῦ σώματι μὴ διασημαίνει,
 τουτέοισι διὰ παχύτητα τοῦ πύου ἢ τοῦ τόπου, οὐκ ἀποση-
 μαίνει.

calvis existentibus varices succedunt, iis rufus capillitium
 gignitur.

Aqua inter cutem laborantibus tussis accedens malo est.

Urinae difficultatem venae sectio solvit. Secundae au-
 tem sunt interiores.

In angina detento, si tumor in cervice oriatur, bonum,
 foras enim morbus vertitur.

Quibus canceri occulti oriuntur, eos non curare praestat.
 Curati namque cito pereunt, non curati vero diutius per-
 durant.

Convulsio ex repletionem aut vacuatione oritur, ita vero
 etiam singultus.

Quibus ad praecordia dolores citra inflammationem ori-
 untur, iis febris succedens dolorem solvit.

Quibus suppuratum aliquod in corpore existit, neque
 de se significationem edit, iis ob puris aut loci crassitudinem
 sui indicium non exhibet.

Ed. Chart. IX. 2. [274. 281.] Fœf. II. 1257. 1258. Ed. Lind. I. (101. 102.)

Ἐν τοῖσιν ἰκτερικοῖσιν τὸ ἥπαρ σκληρὸν γενέσθαι πο-
τηρόν.

Ὅκοσοι σπληνώδεις ὑπὸ δυσεντερίης ἀλίσκονται, τουτέ-
οισιν ἐπιγενομένης μακρῆς τῆς δυσεντερίης, ὕδρωϊ ἐπιγίνε-
ται ἢ λειεντερίῃ καὶ ἀπόλλυνται.

|| Ὅκοσοισιν ἐκ στραγγουρίης εἰλεοὶ γίνονται, ἐν ἑπτὰ
ἡμέρησιν ἀπόλλυνται, ἢν μὴ πυρετοῦ ἐπιγενομένου ἄλλως τὸ
ἕδωρ ᾖ.

Ἐλασα ὁκόσα ἐνιαύσια γίνεται ἢ μακρότερον χρόνον
ἴσχουσιν, ἀνάγκη ὁστέον ἀφίστασθαι καὶ τὰς οὐλὰς κοίλας
γίνεσθαι.

Ὅκοσοι ὕβοι ἐξ ἁσθματος ἢ βηχὸς γίνονται, πρὸ τῆς
ἥβης ἀπόλλυνται.

Ὅκοσοισι φλεβοτομίη ξυμφέρει, τουτέους προσῆκον τοῦ
ἥρος φλεβοτομεῖν ἢ φαρμακεύειν.

2. [281] Τοῖσι σπληνώδεσι δυσεντερίῃ ἐπιγενομένη ἀγα-
θόν.

Ὅκόσα ποδαγρικὰ νοσήματα γίνονται, ταῦτα ἀπο (102)
φλεγμῆγαντα ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρησιν ἀποκαθίστανται.

Morbo regio laborantibus jecur durum fieri malum.

Lienosi qui difficultate intestinorum corripuntur, iis
post longam succedentem intestinorum difficultatem, aqua
inter cutem aut laevis intestinorum accidit, et moriuntur.

Quibus ex stranguria volvulus succedit, intra diem
septimum moriuntur, nisi febre accedente copiosa urina
effluat.

Ulcera annua quaecunque fuerint, aut longius tempus
habuerint, os abscedere est necesse et cicatrices cavas fieri.

Qui gibbosi ex anhelatione et tussi fiunt, ante puber-
tatem moriuntur.

Quibus venae sectio et medicamentum purgans confert,
iis vere venam secare aut medicamentum purgans exhibere
convenit.

Lienosis accedens intestinorum difficultas bono est.

Podagrici morbi intra diem quadragesimum deposita
inflammatione subsistunt.

Ed. Chart. IX. 2. [281.] Foesl. II. 1258. Ed. Lind. I. (102.)

Οκόσοισιν ὃν ὁ ἐγκέφαλος διακοπῇ, τουτέοισιν ἀνάγκη πυρετὸν καὶ χολῆς ἔμετον ἐπιγίνεσθαι.

Οκόσοισιν ὑγιαίνουσιν ὀδύνη γίνεται ἐξαίφνης ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ παραχρῆμα ἄφωνοι κεῖνται καὶ ῥέγκουσιν, ἀπέλ-
λυνται ἐν ἑπτὰ ἡμέρησιν, ἢν μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ.

Σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ τὰς ὑποφάσις τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν. ἢν γάρ τι ὑποφαίνεται ξυμβαλλομένων τῶν βλεφάρων τοῦ λευκοῦ μὴ ἐκ διαβρώσεως εἶναι ἢ ἐκ φαρμακο-
ποσίας, φλαῦρον τὸ σημεῖον καὶ θανατῶδες σφόδρα.

Αἱ παραφροσύναι αἱ μὲν μετὰ γέλωτος γινόμεναι ἀσφα-
λέστεραι, αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς ἐπισφαλέστεραι.

Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετοῦ αἱ κλανθ-
μώδες ἀναπνοαὶ κακαί.

Τὰ ποδαγωγικά τοῦ ἥρος καὶ τοῦ φθινοπώρου κινέεται
ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ.

Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νοσήμασιν, ἐς τὰς ἐπικίνδυναι
αἱ ἀποσκήψεις ἢ ἀπόπληξιν τοῦ σώματος ἢ σπασμὸν, ἢ
ματίνην ἢ τύφλωσιν σημαίνουσι.

Quibus perfectum fuerit cerebrum, iis febrem et bilis
vomitionem succedere necesse est.

Quibus bene valentibus capitis dolores derepente con-
tingunt, statimque voce deficiunt et stertunt, intra dies se-
ptem pereunt, nisi febris eos prehenderit.

Spectare vero oportet quae etiam ex oculis per somnum
subapparent. Etenim si quid ex albo non commissis pal-
pebris subappareat, neque id ex alvi profluvio, aut medica-
menti potione contingat, pravum signum est et letale ad-
modum.

Deliria quae cum rifu fiunt tutiora. At quae studio
adhibito, periculosiora.

In morbis acutis cum febre gemebundae spirationes
malae.

Podagrae vitia vere et autumno fere moventur.

Morbis melancholicorum periculosi decubitus, aut
corporis siderationem aut convulsionem, aut furorem aut
caecitatem denunciant.

Ed. Chart. IX. 2. [281. 291.] Foesl. II. 1258. Ed. Lind. I. (102, 103.)

Ἀπόπληκτοι δὲ μάλιστα γίνονται ἡλικίῃ τῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτέων ἄχρῃς ἐξήκοντα.

Ἦν ἐπίπλους ἐκπέση, ἀνάγκη ἀποσαπῆναι.

Ὀκύσοισιν ὑπὸ ἰσχυάδος ἐνοχλουμένοισιν ἐξίσταται τὸ ἰσχίον, καὶ πάλιν ἐμπίπτει, τουτέοισι μύξαι ἐπιγίνονται.

(103) Ὀκύσοισιν ὑπὸ ἰσχυάδος ἐνοχλουμένοισι χροτὴς τὸ ἰσχίον ἐξίσταται, τουτέοισι τήκεται τὸ σκέλος καὶ χολοῦνται ἢ μὴ καυθῶσιν.

2. [291] [Τμήμα ἑβδομον.] Ἐν τοῖσιν ὀξέσι νοσήμασι ψύξις ἀκρωτηρίων κακόν.

Ἐπὶ ὀστέῳ νοσοῦντι σάβξ πελιδνὴ κακόν.

Ἐπὶ ἐμέτῳ λυγξ καὶ ὀφθαλμοὶ ἐρυθροὶ κακόν.

Ἐπὶ ἰδρωτί φρίκη οὐ χρηστόν.

Ἐπὶ μανίῃ δυσεντερὴν ἢ ὕδρωψ ἢ ἔκστασις ἀγαθόν.

Ἐπὶ νούσῳ πολυχρονίῃ αἰσιτή καὶ χολαῶδεις ὑποχωρήσεις κακόν.

Ἐκ πολυποσίης ὄϊγος καὶ παραφροσύνη κακόν.

At corporis fiderationes contingunt ea aetate maxime quae est a quadragesimo ad sexagesimum.

Ubi omentum exciderit, computrescere necesse est.

Quibus coxendicis dolore conflictatis coxendicis articulus suo loco excidit, ac rursus recipitur, iis mucrores innaſcuntur.

Quibus diurno coxendicis dolore conflictatis femoris caput suo loco excidit, iis crus tabefcit et claudicant, nisi urantur.

[Sectio septima.] In acutis morbis extremorum refrigeratio mala.

Caro livida ex offe aegrotante malum denunciat.

Ex vomitione singultus et oculi rubentes malo sunt.

Ex sudore horror minime bonus.

Ex furore intestinorum difficultas, aut hydrops, aut vehemens mentis emotio, ἔκστασις dicitur, bono est.

In morbo diurno ciborum fastidium et sincerae dejectiones malum denunciant.

Ex multo potu rigor et delirium malum.

Ed. Chart. IX. 2. [291. 299.] Fœl. II. 1258. 1259. Ed. Lind. I. (103. 104.)

Ἐπὶ φύματος εἶσω ῥήξις ἐκλυσίς, ἔμετος καὶ λειποψυχία γίνεται.

Ἐπὶ αἵματος ῥύσει παραφροσύνη ἢ καὶ σπασμὸς κακόν.

Ἐπὶ εἰλεῶ ἔμετος ἢ λῦγξ ἢ σπασμὸς ἢ παραφροσύνη κακόν.

|| Ἐπὶ πλευρίτιδι περιπλευμονίῃ ἐπιγινόμενη κακόν.

Ἐπὶ περιπλευμονίῃ φρενίτις κακόν.

Ἐπὶ καύμασιν ἰσχυροῖσι σπασμὸς ἢ τέτανος κακόν.

Ἐπὶ πληγῇ ἐς τὴν κεφαλὴν ἐκπληξίς ἢ παραφροσύνη κακόν.

2. [299] Ἐπὶ αἵματος πτύσει πύου πτύσις κακόν.

Ἐπὶ πύου πτύσει φθίσις καὶ ῥύσις κακόν.

Ἐπὴν δὲ τὸ σίελον ἴσχηται, ἀποθνήσκουσιν.

(104) Ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος λῦγξ κακόν.

Ἐπὶ ἀγρυπνίῃ σπασμὸς καὶ παραφροσύνη, κακόν.

Ἐπὶ ὀστέου ψιλώσει ἐρυσίπελας.

Ἐπὶ ἐρυσιπέλει σηπεδὼν ἢ ἐκπύσεις.

Ex rupto intro tuberculo exolutio, vomitio et animi defectio contingit.

Ex sanguinis profluvio deliratio aut etiam convulsio malo est.

Ex morbo tenuioris ieteflini, ileum dicunt, vomitio aut singultus aut convulsio aut delirium malum.

Ex morbo laterali pulmonis inflammatio malo est.

Ex pulmonis inflammatione phrenitis malum denunciat.

Ex vehementibus ardoribus convulsio, aut nervorum distentio, malo est.

Ex ictu in capite accepto stupor aut desipientia malo est.

Ex sanguinis sputo puris sputum malum.

Ex puris sputo tabes et fluxus, ubi vero sputum sistitur, moriuntur.

Ex jecoris inflammatione singultus malo est.

Ex vigilia convulsio vel delirium malum.

Ex ossis nudatione erysipelas.

Ex erysipellate putredo aut suppuratio.

Ed. Chart. IX. 2. [299. 306.] Fœf. II. 1259. Ed. Lind. I. (103.)

Ἐπὶ ἰσχυρῶν σφυγμῶν ἐν τοῖσιν ἔλκεσιν αἰμορροαίη.

Ἐπὶ ὁδίνῃ πολυχρονίῃ τῶν περὶ τὴν κοιλίην ἐκπύησις.

Ἐπὶ ἀκρότῳ ὑποχωρήσει δυσεντερία.

Ἐπὶ ὀστέου διακοπῇ παραφροσύνη, ἣν κενὸν λάβη.

Ἐκ φαρμακοποιήσεως σπασμὸς θανατωδὲς.

Ἐπὶ ἰδύνῃ ἰσχυρῇ τῶν περὶ τὴν κοιλίην ὀκρωτηρίων ψύξις κακόν.

Ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ τετασμός ἐπιγενόμενος ἐκτρέψαι ποιεῖ.

Ὅτι ἂν ὀστέον ἢ χόνδρος ἢ νεῦρον ἀποκοπῇ ἐν τῷ σώματι, οὔτε αὖξεται οὔτε συμφύεται.

Ἦν ὑπὸ λευκοῦ φλέγματος ἐχομένῳ διάρροια ἐπιγένηται ἰσχυρῇ, λύει τὴν τοῦσον.

2. [306] Ὀκώσοισιν ἀφρώδεα τὰ διαχωρήματα ἐν τῇσι διαρροαῖσι, τουτέοισιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ταῦτα καταρρέει.

Ex vehementi et conspicuo in ulceribus arteriarum percussu sanguinis eruptio.

Ex diuturno partium quae ad ventrem attinent dolore suppuratio.

Ex sincera alvi egestione intestinorum difficultas.

Ex osse perfecto delirium, si ad vacuum usque penetravit.

Ex medicamenti purgantis potione convulsio letalis.

Ex vehementi partium quae ad ventrem attinent dolore, extremorum refrigeratio mala.

Mulierī utero gerenti si crebra et inanis delidēdi voluntas, tinesmum dicunt, accefferit, abortum facit.

Os quodcunque vel cartilago vel nervus in corpore praecisus fuerit, neque augetur neque coalescit.

Alba pituita vexato, si vehemens alvi profluvium succedat, morbum solvit.

Quibus per alvi profluvia spumosa sunt alvi excrementa, iis ea ex capite desluunt.

Ed. Chart. IX. 2. [306.] Foesl. II. 1259. Ed. Lind. I. (104. 105.)

Ὀκόσοις πυρέτουσιν ἐν τοῖσι οὖροις κριμνώδες αἱ ὑποστάσεις γίνονται, μακρὴν τὴν ἀρρώστίην σημαίνουν.

Ὀκόσοις δὲ χολώδες αἱ ὑποστάσεις, αἰωθεν δὲ λεπταὶ, ὀξείην ἀρρώστίην σημαίνει.

(105) Ὀκόσοις δὲ διεσθηκότα τὰ οὖρα γίνεται, τουτέοις ταχυὴ ἰσχυρὴ ἐν τῷ σώματι ἐστίν.

Ὀκόσοις δὲ ἐπὶ τοῖσι οὖροις ἐφίστανται πομφόλυγες, νεφριτικὰ σημαίνουν καὶ μακρὴν ἀρρώστίην ἔσεσθαι.

Ὀκόσοις δὲ λιπαρὴ ἢ ὑπόστασις καὶ ἀθρόη, τουτέοις νεφριτικὰ καὶ ὀξεία σημαίνει.

Ὀκόσοις δὲ νεφριτικοῖς ἐοῦσι τὰ προσεξημένα συμβαίνει σημήια, πότοι τε περὶ τοὺς μύας τοὺς ὑαχμαίους γίνονται. καὶ μὲν περὶ τοὺς ἔξω τόπους γένονται, ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον ἔξω. ἢν δὲ μᾶλλον οἱ πότοι πρὸς τοὺς εἴσω τόπους γίνονται καὶ τὸ ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον μᾶλλον εἶσω.

Ὀκόσοι αἷμα ἐμέουσιν, ἢν μὲν αἷτις πυρετοῦ, σωτήριον.

Quibus per febres sedimenta hordei tolli non exacte moliti crassioribus frustulis similia in urinis contingunt, longam fore aegritudinem denunciant.

At quibus biliosa sedimenta, supra vero tenuia fuerint, acutum morbum significant.

Quibus disparatae sunt urinae, iis vehemens est in corpore turbatio.

Quibus in urinarum summo bullae consistunt, renum morbum eumque longum fore significant.

At quibus summa urina pinguis est et conferta, iis renum morbum eumque acutum significat.

Quibus vero renum vitio affectis praedicta signa contingunt, doloresque circa spinae musculos fiunt, si quidem ad loca exteriora ferantur, abscessum extra fore expecta. Quod si dolores ad loca interna magis vergant, abscessum quoque interius potius futurum sperandum.

Qui sanguinem vomitione refundunt, si quidem citra

Ed. Chart. IX. 2. [306. 312.] Fœf. II. 1259. 1260. Ed. Lind. I. (105. 106.)
 εἰ δὲ ξὺν πυρετῷ κακόν, θεραπεύειν δὲ τοῖσι ψυκτικοῖσι
 καὶ τοῖσι στυπτικοῖσι.

Κατὰ ῥόου ἐς τὴν ἄνω κοιλίην ἐκπυοῦνται ἐν ἡμέραις
 εἴκοσιν.

2. [312] Ἦν οὐρέη αἷμα καὶ θρόμβους καὶ στραγγουρή
 ἔχη καὶ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς περιναίον καὶ τὸν κτένα, τὰ περὶ
 τὴν κύστιν νοσέειν σημαίνει.

Ἦν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκρατὴς γένηται ἢ ἀπόπληκτόν
 τι τοῦ σώματος, μελαγχολικόν τὸ τοιοῦτο γίνεται.

|| Ἦν ὑπερκαθαιρομένων τῶν πρεσβυτέρων λίγξ ἐπιγέ-
 νηται, οὐκ ἀγαθόν.

Ἦν πυρετός μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχη, ὕδατος πολλοῦ καὶ
 θερμοῦ καταχεομένου κατὰ τῆς κεφαλῆς λύσις τοῦ πυρετοῦ
 γίνεται.

(106) Γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται.

Ὅκοσοι ἔμπυοι καίονται, ἣν μὲν τὸ πῦον καθαρόν ῥυῆ
 καὶ λευκόν, περιγίνονται ἣν δὲ ὕφαιμον καὶ βορβορώδες καὶ
 δυσώδες, ἀπόλλυνται.

febrem contingat, salutare, cum febre vero malum. Cu-
 randum vero refrigerandi et adstringendi vim habentibus.

Destillationes in superiorem ventrem intra vigesimum
 diem in pus vertuntur.

Si quis sanguinem et grumos meiat et stranguria labo-
 ret, dolorque ad interfoemineum, imum ventrem et pecti-
 nem pertingat, partes ad vesicam pertinentes male affici
 significat.

Si lingua derepente incontinens, aut aliqua corporis
 pars fiderata evadat, id atram bilem indicat.

Si senioribus supra modum purgatis singultus accidat,
 non bonum.

Si febris non ex bile orta prehenderit, aqua calida et
 copiosa capiti affusa, fit febris solutio.

Mulier ambidextra non fit.

Suppurati cum uruntur aut secantur, si pus purum et
 album effluat, evadunt. Quod si subcruentum et coenosum
 et graveolens fuerit, pereunt.

Ed. Chart. IX. 2. [312. 318.] Foes. II. 1260. Ed. Lind. I. (106.)

Ὀκόσοι τὸ ἥπαρ διάπυον καίονται, ἣν τὸ μὲν πῦον καθαρὸν ῥυῆ καὶ λευκὸν, περιγίγνεται. ἐν χιτῶνι γὰρ τὸ πῦον τουτέοισιν ἐστίν. ἐὰν δὲ οἶον ἀμόργη ῥυῆ, ἀπόλλυται.

Ὀδύνας ὀφθαλμῶν ἀκρητον ποτίσας καὶ λούσας πολλῶ θερμοῦ φλεβοτόμει.

Τῶρωπιῶνια ἐὰν βῆξ ἔχῃ, ἀνέλπιστός ἐστιν.

2. [318] Στραγγουρίην καὶ δυσουρίην θώρηξις καὶ φλεβοτομή λύει. τάμνειν δὲ τὰς εἴσω.

Τὸ κυνάγχης ἐχομένῳ οἰδημα καὶ ἐρύθημα ἐν τῇ σιῇθι ἐπιγενόμενον, ἀγαθόν, ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νοσήμα.

Ὀκόσοισι σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶν ἡμέρησιν ἀπόλλυται. ἣν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ὑγίαις γίνονται.

Πταρμός γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς διαθερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου ἢ διυγραιομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ. ὑπερχειται οὖν ὁ ἀήρ ὁ ἐνερῶν ἔξω. προφαί δὲ ὅτι διὰ στενοῦ ἢ διεξόδου αὐτοῦ ἐστίν.

Qui ex purulento jecore aduruntur, ii ubi pus purum fluxerit et album, superfluit, quod pus in tunica ipsis conclusum sit. Sin vero qualis amurca fluat, pereunt.

Oculorum dolores exhibita meri potione et copiofiae aquae calentis balneo venae sectione curato.

Aqua inter cutem laborantem si tussis detineat, desperatus est.

Urinae stillicidium, stranguriam vocant, et meiendi difficultatem, vini meri potio et venae sectio solvit. At fecandae sunt interiores.

In angina detento, si tumor et rubor in pectore coningat, bonum, foras si quidem morbus vertitur.

Quibus cerebrum sideratione tentatum est, intra tres dies intereunt. Quod si hos effugerint, sani evadunt.

Sternutatio ex capite fit concalesfacto cerebro, aut perhumectata capitis inanitate. Aër enim intus contentus extra effunditur. Strepitum autem edit, quod ei per angustum sit transitus.

Ed. Chart. IX. 2. [318, 325.] Fœf. II. 1260. Ed. Lind. I. (106, 107.)

Ἐκείνοις ἡπαρ περιωδυνᾷται τουτέοις πυρετός ἐπιγ-
τόμενος λύει τὴν ὀδύνην.

Ἐκείνοις συμφέροι αἷμα ἀφαιρῆναι ἀπὸ τῶν φλεβῶν,
τουτέοις συμφέροι ἔσθαι φλεβοτομεῖσθαι.

Ἐκείνοις μεταξὺ τῶν φρενῶν καὶ τῆς γαστρὸς φλέγμα
(107) ἀποκλείεται καὶ ὀδύνην παρέχει οὐκ ἔχον διέξοδον
οὐδὲ εἰς ἑτέραν τῶν κοιλιῶν, τουτέοις κατὰ τὰς φλέβας
εἰς τὴν κύστιν τραπέντος τοῦ φλέγματος λύσις γίνεται τῆς
νόσου.

Ἐκείνοις δὲ τὸ ἥπαρ ὕδατος πλησθὲν εἰς τὸν ἐπί-
πλουν ῥαγῇ, τουτέοις ἡ κοιλίη ὕδατος ἐμπιπλᾷται καὶ
ἀποθνήσκουσιν.

Ἀλύκην, χάσμην, φρίκην, οἷτος ἴσος ἴσῳ πινόμενος
λύει.

2. [325] Ἐκείνοις ἐν τῇ οὐρήθρῃ φύματα γίνονται,
τουτέοις διαπυήσαντος καὶ ἐκτραγέντος λυεῖται ὁ πόνος.

Ἐκείνοις δ' ἂν ὁ ἐγκέφαλος σεισθῇ ὑπὸ τινος προφά-
σιος, ἀνάγκη ἀφώνους γενέσθαι παραχρῆμα.

Quibus jecur vehementer dolet, iis succedens febris do-
lorem solvit.

Quibus sanguinem ex venis detrahare convenit, iis vere
vena secanda est.

Quibus inter septum transversum et ventriculum pituita
concluditur et dolorem exhibet, neque in alterutrum ven-
trem viam habet, iis per venas in vesicam pituita versa,
morbi fit solutio.

Quibus jecur aqua plenum in omentum eruperit, iis
venter aqua impletur et moriuntur.

Anxietudinem, oscitationem, horrorem, vinum aequali
aqua temperatum epotum solvit.

Quibus in urinaria fistula tuberculum innascitur, eo in
pus verso et rupto dolor solvitur.

Quibus ex occasione aliqua cerebrum concussum fuerit,
eos protinus voce deficere necesse est.

Ed. Chart. IX. 2. [325.] Foëf. II. 1260, 1261. Ed. Lind. I. (107. 108.)

Ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τραχὺς ἐπιστραφῆ καὶ καταπίνειν μὴ δύνηται, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῷ τραχὺ θανάσιμον.

Τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι δεῖ λιμὸν ἐμποίειν, λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα.

Ὅκου ἂν ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ καὶ τὸ σῶμα καταψύχῃται καὶ πάλιν θερμαίνεται ἢ χροῶμα ἕτερον ἐξ ἐτέρου μεταβάλλῃ, μῆκος νόσου σημαίνει.

Ἰδρὼς πολὺς θερμὸς ἢ ψυχρὸς ῥέων αἰεὶ σημαίνει ἔχειν πλησμονὴν ὑγροῦ. ἀπάγειν οὖν χρὴ τῷ μὲν ἰσχυρῷ ἄνωθεν, τῷ δὲ ἀσθενεῖ κάτωθεν.

Οἱ πυρετοὶ οἱ μὴ διαλείποντες ἢ ἰσχυρότεροι διὰ τρίτης γίνονται, ἐπικίνδυνοι. ὅτῳ δ' ἂν τρόπῳ διαλείπων, σημαίνει ὅτι ἀκίνδυνος.

|| Ὅκοσοισι πυρετοὶ (108) μακροὶ, τουτέοισιν ἢ φύματα ἢ ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐγγίνονται.

Ὅκοσοισι φύματα μακρὰ ἢ ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐκ πυρετῶν γίνονται, οὗτοι σιτίοισι πλείοσι χρέονται.

Corporibus humida carne praeditis famem inducere convenit, fames si quidem corpora exsiccat.

Si febre detento, nullo existente in faucibus tumore, derepente suffocatio succedat, nec nisi aegre devorare queat, letale.

Si febre detento cervix pervertatur, neque devorare queat, nullo in cervice tumore existente, letale.

Ubi toto corpore mutationes et corpus universum perfrigeratur, rursusque incalescit, nec subinde calorem commutat, morbi longitudo denunciatur.

Sudor multus calidus aut frigidus semper fluens, humoris copiam inesse significat. Haec igitur robusto quidem superne, debili vero inferne deducenda.

Febres non intermittentes si tertio die vehementiores evadunt, periculo obnoxiae. Quoquo autem modo intermiserint, periculum abesse indicat.

Quos febres longae exercent, iis tubercula, vel in articulis dolores innascuntur.

Ed. Chart. IX. 2. [325, 333.] Fœf. II. 1261. Ed. Lind. I. (108.)

Ἦν τις πυρέσσοντι τροφήν διδῶν, ἣν ὑγιεῖ, τῷ μὲν ὑγιαίνει νοτι ἰσχύς, τῷ δὲ κάμνοντι νοῦσος.

Τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρόντα ὁρᾶν δεῖ, εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσιν ὑποχωρεῖται.

Τὰ ἥκιστα οὖν ὅμοια τουτέοισι, ταῦτα νοσώδεστερα, τὰ δ' ὅμοια τοῖς ὑγιαίνουσιν ἥκιστα νοσερά.

Καὶ οἷσι τὰ ὑποχωρήματα, ἣν ἐάσης σιῆσαι καὶ μὴ κινήσης ὑφίσταται οἷοι ξύσματα, καὶ ἣν ὀλίγα ἢ ὀλίγη ἢ νοῦσος γίνεται ἣν δὲ πολλὰ, πολλή, τουτέοισι ξυμφέρει ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην. ἣν δὲ μὴ καθαρὴν ποιήσας διδῶς τὰ ὑσφήματα, ὁκόσῳ ἂν πλείω διδῶς, μᾶλλον βλάπτει.

2. [333] Ὀκόσοισιν ἣν κάτω ὡμὰ διαχωρεῖ, ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἐστίν, ἣν πλείονα, πλείονος, ἣν ἐλάσσω, ἐλάσσονος.

Αἱ ἀποχρέμψεις αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσι μὴ διαλείπουσι πελιδναὶ καὶ αἱματώδεις καὶ θυσώδεις, πᾶσαι κακαί. ἀποχωρεύουσαι δὲ καλῶς ἀγαθαί, καὶ κατὰ κοιλίην καὶ κύστιν, καὶ ὅκου ἂν τι ἀποχωρεῖ σιτῇ μὴ κεκαθαμένῳ κακόν.

Quibus longa tubercula aut in articulis dolores ex febre fiunt, ii copiosioribus cibis utuntur.

Si febricitanti quis cibum exhibuerit, sano quidem robur et aegrotanti morbus.

Quae per vesicam excernuntur spectare oportet, an qualia sanis fubeunt. Nam quae his minime sunt similia, ea morbosiora. Quae vero sanis similia, minime morbosa.

Et quibus dejectiones, si refidere permiseris neque moveris, veluti strigentes subfident, et si paucae sunt, parvus est morbus, sin vero multae, magnus, iis alvum infra purgari conducit. Quod si minime purgata alvo sorbitiones exhibueris, quo plures dederis, eo magis nocebis.

Quae cruda deorsum secedunt, ab atra bile sunt, si plura, major; si pauciora, minor est morbus.

In febribus non intermittentibus excreationes lividae, cruentae, biliosae et graveolentes omnes malae. Cum vero probe secedunt, bonae. Per alvum etiam et vesicam, et ubicunque quod secedit subliterit minime purgatum, malum.

Ed. Chart. IX. 2. [333. 337.] Foss II. 1261. Ed. Lind. I. (108. 109.)

Τὰ σώματα χρηὸν τις βούλεται καθαιρεσθαι, εὔροα ποιεῖν. κἢν μὲν ἄνω βούλῃ εὔροα ποιεῖν, στήσαι τὴν κοιλίην, ἣν δὲ κάτω εὔροα ποιεῖν, ὑγρῆναι τὴν κοιλίην.

Ἵππος, ἀγρυπνίῃ, ἀμφοτέρω μᾶλλον τοῦ μετρίου γινόμενα κακόν.

(109) Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσι, ἣν τὰ μὲν ἔξω ψυχρὰ ἦ, τὰ δὲ ἔσω καίηται καὶ δίψα ἔχῃ, θανάσιμον.

Ἐν μὴ διαλείπουσι πυρετῶ, ἣν χεῖλος ἢ ῥίς ἢ ὀφθαλμός διαστροφῇ ἢ μὴ βλέπῃ ἢ μὴ ἀκούῃ, ἥδη ἀσθενὴς ἐὼν ὅ τι ἂν ἢ τουτέων τῶν σημείων θανάσιμον.

Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι, ἰδρῶς ἐπιγίνεται.

Ἐπὶ διαβροίῃ δυσεντερίῃ.

Ἐπὶ δυσεντερίῃ λειεντερίῃ.

Ἐπὶ σφακέλῳ ἀπόστασις ὀστέου.

2. [337] Ἐπὶ αἵματος ἐμέτῳ, φθόγῃ καὶ πύου κάθαρσις ἄνω, ἐπὶ φθόγῃ ῥεύμα ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τῷ ῥεύματι διαβροία, ἐπὶ διαβροίῃ σχέσις τῆς ἄνω καθάρσις, ἐπὶ τῇ σχέσει θάνατος.

Corpora cum quis repurgare volet, fluxilia reddere oportet. Quod si supra fluxilia reddere voles, alvus sistenda est, si vero infra, humectanda.

Somnus, vigilia, utraque si modum exceßerint, morbus.

In febribus non intermittentibus, si externa frigeant, interna vero urantur et sitis detineat, letale.

In febre non intermittente, si labrum aut nasus aut oculus, aut supercilium pervertatur, si neque videat neque audiat et jam debilis sit, horum quicquid acciderit, letale.

Albae pituitae aqua inter cutem succedit.

Ex alvi profluvio intestinorum difficultas.

Intestinorum difficultati laevis intestinum succedit.

Ex sideratione os abscedit.

Ex sanguinis vomitione tabes et puris per superiora purgatio. Ex tabe fluxio e capite, ex fluxione alvi profluvium, ex alvi profluvio purgationis per superiora retentio, ex qua mors.

Ed. Chart. IX. 2. [337.] Fœf. II. 1261. Ed. Lind. I. (109. 110.)

Ἐπὶ αἵματος πτύσει πύον πτύσις καὶ ῥύσις, ἐπὴν δὲ σάλον ἴσχηται, ἀποθνήσκουσιν.

Ὅκοια καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κύστιν καὶ τοῖσι κατὰ τὴν κοιλίην ὑποχωρήμασι καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας, καὶ ἣν που ἄλλη τῆς φύσεως ἐκβαίνει τὸ σῶμα, ἣν ὀλίγον, ὀλίγη νοῦσος γίνεται· ἣν δὲ πολὺν, πολλή, θανάσιμον τὸ τοιοῦτον.

Ὅκόσοι ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτα φρενιτικοὶ γίνονται, οὐ πάντι υἱιάζονται, ἥσπον γὰρ κινδυνεύουσιν οἷσιν ἂν οἰκείῃ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἡλικίης ἢ νοῦσος ᾗ.

(110) Ὅκόσοισιν ἐν τῇσιν ἀρρώστίησιν οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ προαίρεσιν δακρύουσιν, ἀγαθόν, ὁκόσοισι δὲ ἄνευ προαίρεσιν κακόν.

Ὅκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταρταίοισιν ἐοῦσιν αἷμα ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυῖ, ποτηρόν.

Ἰδρωῖτες ἐν τῇσι κρίσιμοισιν ἡμέρησι γινόμενοι σφοδροὶ καὶ ταχέες, ἐπικίνδυνοι οἱ ὠθεύμενοι ἐκ τοῦ μετώπου ὥσπερ σταλαγμοὶ καὶ κρουνοὶ καὶ ψυχροὶ σφόδρα καὶ πολλοί.

Ex sanguinis sputo puris sputum et fluor, ubi autem sputum retinetur, moriuntur.

Qualia etiam quae per vesicam et alvum et carnes excernuntur, et sicubi alias corpus a natura recesserit, inspiciere oportet. Si parum, parvus est morbus, si multum, magnus, si admodum multum, letale istud est.

[*Aphorismi spurii et notii.*] Qui supra quadragessimum annum phrenitici evadunt, ii vero minime convalescunt. Minori namque periculo sunt obnoxii, quorum naturae et aetati morbus familiaris fuerit.

Quibus oculi in morbis sponte illacrimant, bonum, quibus vero non sponte, malum.

Quibus per febres quartanas sanguis ex naribus fluxerit malo est.

Sudores diebus judicatoriis vehementer et velociter suborti, periculosi et qui ex fronte guttarum et scaturiginum instar propelluntur, quique copiosi sunt et valde frigidi. Ejus-

Ed. Chart. IX. 2. [337.] Foesl. II. 1261. 1262. Ed. Lind. I. (110.)
 ἀνάγκη γὰρ τὸν τοιοῦτον ἰδρῶτα πορεύεσθαι μετὰ βίης καὶ
 πόνου ὑπερβολῆς καὶ ἐκθλίψιος πολυχρονίου

|| Ἐπὶ χρονίῳ νοσήματι κοιλίης καταφορὴ κακόν.

Ὅσα φάρμακα οὐκ ἴηται σίδηρος ἴηται, ὅσα σίδηρος
 οὐκ ἴηται πῦρ ἴηται, ὅσα δὲ πῦρ οὐκ ἴηται, ταῦτα χρὴ
 νομίζειν ἀνίατα.

modi namque sudorem cum vi et summo dolore, expressio-
 neque diuturna prodire necesse est.

Ex morbo diuturno alvi deductio mala est.

Quae medicamenta non sanant, ea ferrum sanat. Quae
 ferrum non sanat, ea ignis sanat. Quae vero ignis non sa-
 nat, ea infanabilia reputare oportet.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Ed. Chart. I. [9.] Foesf. II. 1271. Ed. Lind. II. (896.)

[9] || (896) [Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Παίτω χαίρειν.] Νοῦσος προσεπέλασεν ἡ καλουμένη λοιμικὴ τοῖς στρατεύμασιν ἡμῶν, καὶ πολλὰ πολλάκις ποιησάντων ἡμῶν, ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκεν. ὅθεν ἀξιῶ παντοίως καὶ πάσαις ταῖς παρ' ἐμοῦ διδόμεναις δωρεαῖς ἢ τι τῶν ἐκ φύσεώς σου ἐπινοημάτων ἢ τι τῶν ἐκ τέχνης προήξεων, ἢ τινος ἐτέρου ἀνδρὸς ἐρμηνείην δυναμένου ἰήσασθαι, πέμπε τάχος, μάστιγον, ἀξιῶ, τὸ πάθος, ἄλωκε γὰρ κατὰ τὸν ὄχλον καὶ πολὺς ἄλυσ πνεῦμα μέγα καὶ πυκνὸν ἔχων. οὐ πολεμοῦντες πολεμούμεθα, ἐχθρὸν ἔχοντες τὸν θῆρα λυμαινόμενον τὰ ποίμνια,

HIPPOCRATIS EPISTOLAE.

[*Magnus Artaxerxes rex regum Paeto S.*] Morbus pestilens dictus nostris exercitibus se applicuit, nobisque crebro multa molientibus nihil dum remisit. Quare proprus te pro meis in te collatis beneficiis oro ut quamprimum ali quod ex ingenio tuo excogitatum praesidium aut aliquod ex arte remedium aut alicujus qui mederi queat consilium ad nos mittas. Propulsa, oro, hanc affectionem. Publice enim nostras copias magna invasit anxietas, easque multum et saepe suo afflatu inficit. Non oppugnantes oppugnamur, cum hostem habeamus feram istam gregem nostrum de-

HIPPOCRATES TOM. III.

C c c

Ed. Chart. I. (9. 10.) Foes. II. 1271. Ed. Lind. II. (896. 897.) τίτρωκε πολ(897)λούς, δυσιάτους ἐποίησε, πικρὰ βέλη βέλων καταπέμπει, οὐ φέρω γνώμην, οὐκ ἔτι ἔχω μετ' ἀνδρῶν γονίμων βουλευσασθαι. λῦε ταῦτα πάντα μὴ διαλείψας ἀγαθῇ συνειδῆσει. ἔρῳωσο.

[10] [Παῖτος βασιλεῖ βασιλέων τῷ μεγάλῳ Ἀρταξέρξῃ χαίρειν.] Τὰ φυσικὰ βοηθήματα οὐ λύει τὴν ἐπιδημίαν λοιμοῦ πάθους, ἃ δὲ ἐκ φύσεως γίνονται νοσήματα αὕτη ἡ φύσις ἰάται κρίνουσα· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιδημίας τέχνη τεχνικῶς κρίνουσα τὴν τροπὴν τῶν σωμάτων. Ἱπποκράτης δὲ ἱητρός ἴηται τοῦτο τὸ πάθος. τῷ γένει μὲν οὖν ἐστὶ Δωρικὺς, πόλει δὲ Κῶ, πατὴρ δὲ Ἡρακλίδας τοῦ Ἱπποκράτους τοῦ Γνωσιδίου τοῦ Νέβρου τοῦ Σωστράτου τοῦ Θεοδώρου τοῦ Κλεομυττάδα τοῦ Κρισάμιδος. οὗτος θεία φύσει κέχρηται καὶ ἐκ μικρῶν καὶ ἰδιωτικῶν εἰς μεγάλα καὶ τεχνικὰ προήγαγε τὴν ἱητρικὴν. γίνεται μὲν οὖν ὁ θεὸς Ἱπποκράτης, ἑνατὸς μὲν ἀπὸ Κρισάμιδος τοῦ βασιλέως, ὀκτωκαιδέκατος δὲ ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ, εἰκοστὸς δὲ ἀπὸ Διὸς, μητρός δὲ Πραξιθέας τῆς Φαιναρέτης ἐκ τῆς οἰκίας τῶν Ἡρακλειδῶν. ὥστε

vaſtantem, quae multos acerbis jaculis immiſſis ſauciavit et immedicabiles reddidit. Angor animo neque habeo, quid jam conſilii cum familiaribus capiam. Solve omnia, neque nos tuo optimo conſilio deſtitue. Vale.

[*Paetus Regi regum magno Artaxerxi.*] Quae a natura praeſidia petuntur, morbum peſtilentem populariter graſſantem non ſolvunt. Morbos autem ex natura ortos natura ipſa per judicationem curat. Qui vero populariter graſſantur, eos ars ex artificio corporum mutationem diſcernens curat. At Hippocrates medicus hunc morbum ſanat, a Dorienſibus oriundus, et civitate Co, patre vero Heraclide Hippocratis filio, ex Gnoſidico, Nebro, Soſtrate, Theodoro, Cleomyttada, Criſamida. Hic divina natura praeditus, ex parvis ac vulgaribus initiis in magnam artem medicinam provexit. Ortu igitur divinus eſt Hippocrates, nonus quidem a Criſamide rege, ab Aeſculapio vero decimus octavus, a Jove vigefimus, matre vero Praxithea Phaenaretis filia, ex Heraclidarum familia. Quare ex utroque

Ed. Chart. I. [10.] Foef. II. 1271. 1272. Ed. Lind. II. (897 898.)
κατ' ἀμφοτέρω τὰ σπέρματα θεῶν ἀπόγονός ἐστιν ὁ θεῖος
Ἴπποκράτης, πρὸς μὲν πατρός Ἀσκληπιάδης ὦν, πρὸς δὲ
μητρός Ἡρακλείδης. ἔμαθε δὲ τὴν τέχνην παρὰ τε τῷ πα-
τρὶ Ἡρακλείδῃ καὶ παρὰ τῷ πάππῳ Ἴπποκράτει· ἀλλὰ
παρὰ μὲν τούτοις, ὡς εἰκὸς, τὰ πρῶ(898)τα ἐμυήθη τῆς
ἱητρικῆς ὅσα πιθανὸν ἦν καὶ τούτους εἰδέναι, τὴν δὲ σύμ-
πασαν τέχνην αὐτὸς ἑαυτὸν ἐδίδαξεν θεῖα φύσει μελε-
μέτος, καὶ τοσοῦτον ὑπερβεβηκὼς τῇ τῆς ψυχῆς εὐφυΐᾳ τοὺς
προγόνους, ὅσον διενήνοχεν αὐτῶν καὶ τῇ τῆς τέ||χνης ἀρετῇ.
καθαίρει δὲ οὐ θηρίων μὲν γένος, θηριωδῶν δὲ τοσημάτων
καὶ ἀγρίων πολλὴν γῆν καὶ θάλατταν διασπείρων παντα-
χόθεν, ὥσπερ ὁ Τριπτόλεμος τὰ τῆς Δήμητρος σπέρματα
τὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ βοηθήματα. τοιγαροῦν ἐνδικώτατα καὶ
αὐτὸς ἀνιέρωται πολλὰ τοῦ τῆς γῆς, ἡξιώται τε τῶν αὐτῶν
Ἡρακλεῖ τε καὶ Ἀσκληπιῷ ὑπὸ Ἀθηναίων δωρεῶν. αὐτὸν
μεταπέμψαι κτελέων ἀργύριον καὶ χρυσίον ὅσον ἂν βούλη-
ται ὁρᾷ αὐτῷ. οὗτος γὰρ ἐπίσταται οὐχ ἓνα τρόπον τῆς
ἱήσιος τοῦ πάθους, οὗτος πατὴρ ὑγείας, οὗτος σωτήρ, οὗ-

femine a diis oriundus divinus Hippocrates, ex patre qui-
dem Asclepiadarum familiam attingens, ex matre vero He-
raclidarum. Artem vero tum ex patre Heraclide, tum ex
avo Hippocrate didicit. Verum ab his quidem, ut par est,
primum artis mysteriis initiatus, quae eos tenuisse credi-
bile est, ipse deinde divino ingenio praeditus universam
artem didicit, tanto ingenii dexteritate majores suos su-
perans, quanto etiam iis artis excellentia praestitit. Expel-
lit autem non ferarum quidem, sed ferorum et agrestium
morborum genus et per magnos terrae et maris tractus
Aesculapii auxilia non secus ac Triptolemus Cereris femina
dispergit. Quamobrem iustissimis de causis in multis terra-
rum locis etiam ipse divinis honoribus affectus est et ab
Atheniensibus iisdem quibus Hercules et Aesculapius mu-
neribus cohonestatus est. Hunc accersiri jube, aurique et
argenti quantum volet dato. Hic enim non unum hujus
mali sanandi modum tenet. Hic est sanitatis pater ac con-

Ed. Chart. I. [10. 11.] Foes. II. 1272. Ed. Lind. II. (898. 900.)
 τος ἀκισώδυνος, οὗτος ἀπλῶς ἡγεμὼν τῆς θεοπρεπούς ἐπι-
 στήμης. ἐρῶωσο.

[Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Ὑστάνει Ἐλλησ-
 πόντου ὑπάρχῳ.] Ἱπποκράτους ἱητροῦ Κῶου ἀπὸ Ἀσκλη-
 πιοῦ γεγονότος καὶ ἐς ἐμὲ κλέος ἀφίεται τῆς τέχνης. δὸς
 οὖν αὐτῷ χρυσὸν ὁκόσον ἂν βούληται, καὶ τὰ ἄλλα χυδῆν
 ὧν σπανίζει, καὶ πέμπε ἐς ἡμέας. ἔσται γὰρ ἰσότιμος Περ-
 σέων τοῖς ἀρίστοις, καὶ εἴ τις ἐστὶν ἄλλος ἀνὴρ καὶ Εὐρώ-
 πην ἀγαθός, φίλον οἴκῳ βασιλέως τίθισο μὴ φειδόμενος
 ὄλβου, ἀνδρας γὰρ εὐρεῖν δυναμένους τι κατὰ συμβουλήν
 οὐ ῥηϊδίον. ἐρῶωσο.

[11] (900) [Ὑστάνης ὑπαρχος Ἐλλησπόντου Ἱπο-
 κράτει Ἀσκληπιαδῶν ὄντι ἀπογόνῳ χαίρειν.] Βασιλεὺς μέ-
 γας Ἀρταξέρξης σοῦ χρηζῶν ἐπέμψε πρὸς ἡμέας ὑπάρχους,
 κεύων σοι ἀργύριον καὶ χρυσὸν καὶ τὰ ἄλλα χυδῆν ὧν
 σπανίζεις καὶ ὅσα βούλει δίδοναι, καὶ πέμπειν πρὸς ἐμεῖς
 ἐν τάχει. ἔσσεσθαι γὰρ Περσέων τοῖς ἀρίστοις ἰσότιμον. σὺ
 οὖν παραγίνου ξυντόμως. ἐρῶωσο.

servator, hic dolores curat et, ut breviter dicam, hic di-
 vinae scientiae princeps est. Vale.

[Rex regum magnus Artaxerxes Hystani Hellepontii
 praefecto.] Hippocratis medici Coi, ab Aesculapio oriundi,
 artis etiam gloria ad me pervenit. Auri igitur quantum
 volet, reliquaue quibus indiget effuse ei exhibeto et ad nos
 mittito. Cum Persarum enim optimatibus eodem erit ho-
 nore. Et si quis alius in Europa prudentia excellit, eum
 in familiam regiam nihil divitiis parcens asciscito. Neque
 enim viros qui consilio valeant invenire est facile. Vale.

Hystanes Hellepontii praefectus Hippocrati ex Ascle-
 piadarum familia oriundo S.] Rex magnus Artaxerxes tua
 praesentia opus habet et ad nos praefectos misit imperans
 ut tibi argentum et aurum caeteraque quibus opus habes
 et quaecunque voles abunde exhibeamus teque ad se brevi
 mittamus. Te enim Persarum optimatibus honore aequalem
 fore. Tu igitur facito ut quam primum advenias. Vale.

Ed. Chart. I. [11.] Foesl. II. 1272. Ed. Lind. II. (900, 901, 899.)

[Ἱπποκράτης ἱητρός Ἰστάνει Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ χαίρειν.] Πρὸς τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἐπέμψας φάμενος παρὰ βασιλέως ἀφῆχθαι, πέμπε βασιλεῖ ἃ λέγω γράφων ὅτι τάχος, ὅτι καὶ προσφορῇ καὶ ἐοδῇτι καὶ οἰκῇσι καὶ πάσῃ τῇ ἐς βίον ἀρκούσῃ οὐσίῃ χρεόμεθα. Περσέων δὲ ὄλβου οὐ μοι θέμις ἐπαύρασθαι, οὐδὲ βαρβάρους ἄνδρας νούσων παντεῖν, ἐχθροὺς ὑπάρχοντας Ἑλλήνων. ἔρῳωσο.

(901) [Ἱπποκράτης Δημητρίῳ ὑγιαίνειν.] Βασιλεὺς Περσέων ἡμέας μεταπέμπεται, οὐκ εἰδὼς ὅτι λόγος ἐμοὶ σοφίης χρυσὸν πλέον δύναται. ἔρῳωσο.

(899) [Βασιλεῖ βασιλέων τῷ ἐμῷ μεγάλῳ δεσπότῃ Ἀρταξέρξῃ Ἰστάνης Ἑλλησπόντου ὑπάρχῳ χαίρειν.] Ἦν ἐπέμψας ἐπιστολὴν, λέγων πέμψαι Ἱπποκράτῃ Κῳῳ ἀπὸ Ἀσκληπιάδων γερονότι, ἐπέμψα, καὶ παρ' αὐτοῦ δὲ ἐκομισάμην ἀπόκρισιν, ἣν γράψας ἔδωκε καὶ ἐκέλευσεν εἰς τὸν οἶκον πέμπειν. φέροντα οὖν ἀπέστειλά σοι φάναι Τυμνάσβην Διευτύχῃ. ἔρῳωσο.

[Βασιλεὺς βασιλέων μέγας Ἀρταξέρξης Κῳοῖς τάδε

[*Hippocrates medicus Hyflani Hellepontii praefecto S.*] Ad epistolam, quam misisti et a rege venisse asseris, regi quae respondeo quam celerrime rescribe, nos victu, vestitu, domo, omnique re ad vitam necessaria cumulate frui, Persarum autem opibus uti neque mihi aequum est, neque barbaros morbis liberare, cum sint Graecorum hostes. Vale.

[*Hippocrates Demetrio S.*] Rex Persarum nos ad se vocavit, nescius mihi potiore esse sapientiae quam auri rationem. Vale.

[*Regi regum magno meo domino Artaxerxi Hyflanes Hellepontii praefectus S.*] Quam ad me misisti epistolam, jubens ut ad Hippocratem Coum et ex Asclepiadarum familia oriundum mitterem, mihi et ab eo responsum accepi, quod scriptis traditum ut domum tuam mitterem iussit. Gymnasben igitur Diutychen qui hoc perferat ad te mihi. Vale.

[*Rex regum magnus Artaxerxes haec Cois denunciavit.*]

Ed. Chart. I. [11. 12.] Foëf. II. 1272. 1273. Ed. Lind. II. (899. 900.) λέγει.] Δότε ἑμοῖς ἀγγέλοις Ἰπποκράτην ἡττόν κακούς τρόπους ἔχοντα καὶ εἰς ἑμὲ καὶ εἰς Πέρσας ἀσελγαίοντα. εἰ δὲ μὴ, γνώσεσθε καὶ τῆς πρώτης ἁμαρτίας τιμωρίαν τίσοντες. δηϊώσας γὰρ τὴν ὑμετέραν πόλιν καὶ νῆσον κατασπάσας εἰς πέλαγος ποιήσω μηδὲ εἰς τὸν ἐπίλοιπον χρόνον γίνωμαι, εἰ ἤν ἐπὶ τούτῳ τῷ τόπῳ νῆσος ἢ ἡ πόλις Κῶ.

[12] [Ἀποκρίσις Κῶν.] Ἐδοξε τῷ δάμῳ ἀποκριῖσθαι τοῖς παρὰ Ἀρταξέρξου ἀγγέλοις ὅτι Κῶρι οὐδὲν ἀνάξιον πράξουσιν οὔτε Μέρπος οὔτε Ἡρακλέους οὔτε Ἀσκληπιοῦ, ὃν ἔνεκεν πάντες οἱ πολῖται οὔτε δώσουσιν Ἰπποκράτην, οὐδὲ εἰ μέλλοιεν ὀλέθρῳ τῷ κακίστῳ ἀπολέσθαι. καὶ γὰρ Λαρείου καὶ Ξέρ(900)ξου ἀπὸ πατέρων ἐπιστολὰς γραψάντων γαῖαν καὶ ὕδωρ αἰτεόντων οὐκ ἔδωκεν ὁ δαίμων, ὁρῶν αὐτοὺς ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις θνητοὺς ὄντας ἐπ' αὐτοὺς ἴοντας. καὶ νῦν τὰν αὐτὰν ἀποκρίσιν διδοῖ, ἀπὸ Κῶν ἀναχωρεῖτε, ὅτι Ἰπποκράτην οὐ δίδοντι ἔκδοτον. ἀπαγγέλλετε οὖν αὐτῷ οἱ ἄγγελοι ὅτι οὐδ' οἱ θεοὶ ἀμείψουσιν ἁμέων.

Hippocratem medicum maligno erga nos animo et in me et Perfas proterve injurium nunciis meis reddite. Alioqui noscetis vos etiam primae culpa poenas perfoluturos. Vestram enim urbem ferro et igni devastatam et insulam demolitam pelagus efficiam, ut ne in posterum dignoscatur, an eo loco insula aut urbs Cos fuerit.

[Coorum responsum.] Artaxerxis nunciis populo respondere visum est, Coos nihil Merope neque Hercule neque Aesculapio indignum facturos. Ideoque cives omnes Hippocratem minime reddituros, etiamsi pessimam mortem oppetere debeant. Dario enim et Xerxi per literas terram et aquam a majoribus nostris petentibus, populus recusavit, cum eos videret, si se hostiliter persequerentur, aequae ac alios homines mortales esse. Atque etiam nunc idem respondet, ut a Cois recedatis, cum Hippocratem vobis non sint tradituri. Hoc igitur illi nuncium perferte, quod et dii ipsi nostri sunt curam habituri.

Ed. Chart. I. [12.] Fœf. II. 1273. Ed. Lind. II. (901.)

(901) [Ἀβδηριτῶν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δᾶμος Ἱπποκράτει χαίρειν.] Κινδυνεύεται τὰ μέγιστα τῇ πόλει νῦν, Ἱπποκράτες, ἀνὴρ ἡμετέρων, ὃς καὶ παρόντι χρόνῳ καὶ τῷ μέλλοντι αἰεὶ κλέος ἡλπίζετο τῇ πόλει. μηδὲ νῦν δὲ ὧ πάντες θεοὶ φθορηθεῖν. οὗτος ὑπὸ πολλῆς τῆς κατεχούσης αὐτὸν σοφίης νεύσκειν, ὥστε φόβος οὐχ ὁ τυχῶν, ἀν φθαρῇ τὸν λογισμὸν Δημοκρίτος, ὄντως δὲ τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀβδηριτῶν καταλειφθήσεσθαι. ἐκλαθόμενος γὰρ ἀπάντων καὶ ἑωυτοῦ πρότερον ἐρηγορῶς καὶ νύκτα καὶ ἡμέρην γελῶν ἕκαστα μικρὰ καὶ μεγάλα καὶ μηδὲν οἰόμενος εἶναι τὸν βίον ὅλον διατελεῖ. γαμῖ τις, ὃ δὲ ἐμπορεύεται, ὃ δὲ δημηγορεῖ, ἄλλος ἄρχει, πριεβέει, χειροτονεῖται, ἀποχειροτονεῖται, νοσιῖ, τιτρώσκειται, τέθνηκεν, ὃ δὲ γελᾷ πάντα, τοὺς μὲν κατηφιῖς τε καὶ σκυθρωπούς, τοὺς δὲ χαίροντας ὁρῶν. ξητεῖ δὲ ὁ ἀνὴρ καὶ περὶ τῶν ἐν Αἰδου καὶ γράφει ταῦτα, καὶ εἰδῶλων φησὶ πλήρη τὸν ἥρα εἶναι καὶ ὁρνέων φωνὰς ὠτακουστέϊν, καὶ πολλάκις νύκτωρ ἐξαναστὰς μόνος ἡσυχῇ ὥδᾳς ἄδοντι ἔοικε, καὶ

[*Senatus Populusque Abderitanus Hippocrati S.*]

In rem urbis nostrae nunc maxime periclitatur vir ille, o Hippocrates, qui etiam nunc et olim huic semper ornamento fore sperabatur. Ac verendum est ne nunc, o dii omnes, invidia laboremus, cum hic ob multam sapientiam, quam consecutus est, adeo aegrotet, ut non mediocriter verendum sit ne, si Democritus mente captus fuerit, urbs nostra Abderitana penitus pro deserta habeatur. Omnium enim imprimisque sui oblitus, vigilans noctu et interdiu, singulaque parva et magna deridens ac pro nihilo reputans totam vitam traducit. Ducit aliquis uxorem, hic mercaturam exercet, hic concionem habet, alius magistratum gerit, legationem obit, populi suffragio magistratus declaratur, abrogatur, aegrotat, vulneratur, moritur, hic autem ridet omnia, cum hos quidem demisso et tetrico vultu, illos vero hilares videat. Quin et ea inquit quae apud inferos fiunt, et de his scribit, et imaginum plenum aërem esse dicit, seque avium voces intelligere, et saepe de nocte surgens, solus placide canere videtur, seseque quandoque

Ed. Chart. I. [12.] Foel. II. 1275. Ed. Lind. II. (901, 902.)
 ἀποδημεῖν ἐνίοτε λέγει εἰς τὴν ἀπειρίην καὶ Δημοκρίτους
 εἶναι ὁμοίως ἔων(902)τῷ ἀναριθμήτους, καὶ συνδιεσθορῶς
 τῇ γνώμῃ τὸ χῶμα ζῇ. ταῦτα φοβούμεθα, Ἰππόκρατες, ταῦτα
 ταραττόμεθα, ἀλλὰ σῶζε, καὶ ταχὺς ἐλθὼν νοουθετήσων τὴν
 πατρίδα, μὴδὲ ἡμᾶς ἀποβάλῃς· καὶ γὰρ οὐδὲ ἀπόβλητοὶ ἐσμεν
 καὶ ἐν ἡμῖν μαρτυρία κεῖται. οὐκ ἂν ἁμάρτοις οὔτε δόξης
 τῆς ἐπ' αὐτῷ περισωθέντι οὔτε χορημάτων οὔτε παιδείας,
 καίτοι τὰ παιδεῖας πολλῶ σοι βελτίω τῶν τῆς τύχης. ἀλλ'
 οὐν καὶ ταῦτα συχνὰ παρ' ἡμῶν καὶ ἄφθορα γενήσεται. τῆς
 γὰρ Δημοκρίτειω ψυχῆς, ἀλλ' οὐδ' εἰ χρυσὸς ἦν ἡ πόλις, ἀν-
 τάξια βουλήσις, οὐδ' ὅτι οὐν ἀφυστερήσαντα τοὺς νόμους
 ἡμῶν δοκοῦμεν νοσεῖν, Ἰππόκρατες, τοὺς νόμους παρακόπτειν.
 ἴθι Θεραπύσων, ἀνδρῶν φέριστε, ἄνδρα ἀρίσημον, οὐκ ἰα-
 τρὸς, ἀλλὰ κτίστης ἔων ὅλης τῆς Ἰωνίης, περιβάλλων ἡμῖν
 ἱερῶτερον τεῖχος. πόλιν, οὐκ ἄνδρα Θεραπεύσεις, βουλὴν δὲ
 νοσοῦσαν καὶ κινδυνεύουσαν ἀποκλεισθῆναι, μέλλοις ἀνοι-
 γνῆναι αὐτὸς νομοθέτης, αὐτὸς δικαστής, αὐτὸς ἄρχων, αὐ-
 τὸς σωτήρ, καὶ τούτων τεχνίτης ἀφίξι. ταῦτά σε προσδο-

in infinitionem peregrinari dicit, et innumerabiles sui si-
 miles esse Democritos, unaque cum mente corpore per-
 ditus vivit. Haec metuimus, o Hippocrates, his de rebus
 perturbati sumus. Verum tuo consilio patriam nostram ser-
 vaturus cito advenito, neque nos despexeris. Neque enim
 despiciendi sumus, et nos testimonii autoritate valemus,
 et de eo servato neque gloria tua, neque pecuniis, neque
 eruditionis fama frustraberis. Et quamquam plus apud te
 valeat doctrinae quam fortunae ratio, haec tamen tibi a no-
 bis et copiosa et larga offerentur. Etenim pro Democriti
 salute, non si urbs aurea sit, voluntati nostrae respondeat,
 neque si quicquam ei desit. Leges nostras, Hippocrates, ae-
 grotare et delirare existimamus. Adsis vir optime, virum
 eximium curaturus. Venies non tanquam medicus, sed velut
 totius Ioniae fundator, nos sacratione muro circumdabis.
 Urbem, non virum curabis, senatum aegrotantem et ne clau-
 datur periclitantem aperies, ipse legum conditor, iudex, ma-
 gistratus, servator et horum artifex advenies. Hanc in rem

Ed. Chart. I. [12.] Foesl. II. 1273, 1274. Ed. Lind. II. (902. 903.)
 καὶ μὲν, Ἱπποκράτες, ταῦτα καὶ γένοιτο ἔλθων, μία πόλειον,
 οὐκ ἄσημος, μᾶλλον δὲ ἢ Ἑλλὰς ὅλη δέῖται σου φυλάξαι
 σῶμα σοφίης. αὐτὴν δὲ δόκει παιδείαν πρεσβεῖν πρὸς σέ
 τῆς παρακοπῆς ταύτης ἀπαλλαγῆναι δεομένην. || ξυγγενὲς
 μὲν οὖν, ὡς ἔοικε, πᾶσιν σοφία, τοῖς δ' ἐγγυτέρω κειωρη-
 κόσιν αὐτῆς ὥσπερ ἡμῖν καὶ μάλα πλέον. εὖ ἴσθι, (903)
 χαρὶ καὶ τῷ μέλλοντι αἰῶνι μὴ προεκλιπὼν Δημοκρίτου ἥς
 ἐλπίζει προτερήσιν ἀληθείης. σὺ γὰρ Ἀσκληπιῶ προσπέ-
 πτεται γένος καὶ τέχνην, ὃ δὲ Ἡρακλέους ἔστιν ἀδελφιδούς,
 ἀφ' οὗ Ἀβδηρος, ὡς πον πυνθάνη πάντως, ᾧ ἐπώνυμος ἢ
 πόλις ὥστε καὶ κείνῳ χάρις ἢ Δημοκρίτου γένοιτ' ἂν ἴσθις.
 ὁρῶν οὖν ὧ Ἱπποκράτες εἰς ἀναισθησίαν ἀπορρέοντα καὶ
 δῆμον καὶ ἄνδρα ἀρίστημον σπεῦδε πρὸς ἡμέας, δεόμεθα, φεῖ,
 ὡς καὶ τὰ ἀγαθὰ περιττεύσαντα νόσοι τυγχάνουσιν. ὁ Δη-
 μόκριτος γὰρ ὅσον ἐξήλώσθη πρὸς ἄκρα σοφίης, ἴσα κινδυ-
 νεῖν νῦν ἀποπληξίᾳ διανοίας καὶ ἡλιθιότητι κακὰ κῶσθαι, οἱ
 δ' ἄλλοι ὅσοι, πολλοὶ δ' εἰσὶν Ἀβδηριτῶν μέιναντες ἐν ἀπαι-

te expectamus Hippocrates, haec nobis eris ubi veneris. Ci-
 vilitatum una non obscura, imo potius Graecia te orat, ut
 sapientiae corpus conserves. Ipsam vero doctrinam apud te
 legationem obire putato, ut se hac calamitate liberes ro-
 gantem. Sapientia certe, ut nobis videtur, omnibus cognata
 est et nobis, qui ad eam propius accessimus, multo magis.
 Certo scito te a futuro saeculo magnam initurum gratiam,
 si Democritum veritate, qua eum omnibus praestare posse
 sperat, non destitueris. Tu enim Aesculapio genere et arte
 conjunctus es, hic vero Herculis ex fratre nepos, ex quo
 Abderus, ut profecto aliquando audisti, cujus nomen civitas
 habet. Quare illi etiam grata futura est Democriti curatio.
 Cum igitur videas, Hippocrates, populum et virum egregium
 ad sensuum stupiditatem delabi, ad nos ut festines rogamus.
 Mirum quod etiam exuberantia bona morbi existunt. De-
 mocritus enim quantum sapientiae acumine valuit, in tan-
 tum nunc periclitatur, ne mentis stupore et dementia male
 afficiatur. At reliquum Abderitanum vulgus ineruditum

Ed. Chart. I. [12, 13.] Foef. II. 1274. Ed. Lind. II. (903, 904.)
 δευσίη τόν γε κοινόν κατέχουσιν νοῖν, ἀλλὰ νῦν γε φρονι-
 μώτεροι νόσον σοφοῦ κρίνειν, οἱ πρὶν ἄφρονες. ἴθι οὖν μετὰ
 Ἀσκληπιοῦ πατρὸς, ἴθι μετὰ Ἡρακλέους θυγατρὸς Ἠπιώνης,
 ἴθι μετὰ παιδῶν τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσαμένων, ἴθι νῦν Παι-
 ῶνια νόσον φέρων ἄκη. εὐχαρπίσει δὲ γῆ ὄϊας καὶ βοτά-
 νας ἀλεξιφάρμακα μανίης ἀνθη, σχεδὸν οὖν οὐδέποτε φονι-
 μώτερον εὐφορήσουσιν οὔτε γῆ οὔτε ὄρων ἀκρόωραι ἢ νῦν
 Δημοκρίτῳ τὰ πρὸς ὑγίαν. ἐξῴωσο.

[13] (904) [Ἰπποκράτης Ἀβδηριτῶν τῇ βουλῇ καὶ
 τῷ δήμῳ χαίρειν.] Ὁ πολίτης ὑμέων Ἀμελησαγόρης ἦλθεν
 εἰς Κῶ καὶ εἵνυχε τότ' εὐῶσα τῆς ὑάβδου ἢ ἀνάληψις ἐν
 ἐκείνῃ τῇ ἡμέρῃ καὶ εἰρήσιος ἐορτῇ, ὥς ἵσται, πανήγυρις ἡμῶν
 καὶ πομπὴ πολυτελής ἐς κυπάρισσον, ἣν ἔθος ἀνάγειν τοῖς
 τῷ θεῷ προσήκουσιν. ἐπεὶ δὲ σπουδάζειν ἐόκει καὶ ἐκ τῶν
 λόγων καὶ ἐκ τῆς προσόψιος ὁ Ἀμελησαγόρας, πεισθεὶς ὅπερ
 ἦν ἐπιίγειν τὸ πρήγμα, ἀνέγνων τε ὑμέων τὴν ἐπιστολὴν καὶ
 ἐθώμασα ὅτι περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου ὥς εἰς ἀνθρώπος ἢ πῶ-

sensu quidem communi fruitur. Quin etiam qui antea im-
 prudentes habebantur, ad sapientis morbum discernendum
 nunc quidem perspicaciores sunt. Adesto igitur cum Aescu-
 lapio patre, cum Herculis filia Epione, cum filiis qui ad
 Ilium in expeditionem profecti sunt, adesto nunc Paeonia
 tecum morbi remedia afferens. Terra uberibus fructibus,
 radicibus, herbis et floribus ad depellendam ipsaniam ferax
 est, neque fere unquam foecundius producent neque terra
 neque montium juga quam quae nunc ad Democriti salu-
 tem. Vale.

[Hippocrates senatui populoque Abderitarum S.] Ci-
 vis vester Amelesagoras eo die Co appulit, in quem forte
 inciderat virgae assumptio, anniversaria, ut scitis, nobis fe-
 stivitas et publicus conventus, pompaque ad cupressum ce-
 lebris, quam pro more deducunt qui deo dicati sunt. Cum
 autem et ex verbis et ex aspectu ipso festinare videretur
 Amelesagoras, credens re vera urgere negotium, epistolam
 vestram legi et miratus sum quod de unius hominis salute,

Ed. Chart. I. [13.] Foef. II. 1274. Ed. Lind. II. (905, 906.)
 λῆς θορυβεῖσθε. καὶ μακάριοί γε δῆμοι ὁκόσοι ἴσασι τοὺς
 ἀγαθούς ἀνδρας, ἐρύματα ἐωνιῶν καὶ οὐ τοὺς πύργους οὐδὲ
 τὰ τείχεα, ἀλλὰ σοφῶν ἀνδρῶν σοφὰς γνώμας. ἐγὼ δὲ πει-
 θόμενος τέχνας μὲν εἶναι θεῶν χάριτας, ἀνθρώπους δὲ ἔργα
 φύσις, καὶ μὴ νημεσήσετε, ἄνδρες Ἀβδηρίται, οὐχ ἡμᾶς δοκέω,
 ἀλλὰ φύσιν αὐτέην καλέειν με ἀνασώσασθαι ποίημα ἐωνιῆς,
 κινδυνεύον ὑπὸ νόσου διαπεσεῖν. ὥστε πρὸς ὑμέων ἐγὼ τὴν
 φύσιν καὶ θεοῖς ὑπακούων σπεύδω νοσέοντα Δημόκριτον ἰή-
 σασθαι, εἴπερ δὴ καὶ τοῦτο νοῦσος ἐστίν, ἀλλὰ μὴ ἀπάτη
 συσκιάζεσθε, ὅπερ εὐχομαι καὶ γένοιτο πλέον τῆς ἐν ἡμῖν
 εὐνοίας τεκμήριον καὶ πρὸς ὑπόνοιαν ταραχθῆναι. ἀργύριον
 δέ μοι ἐρχομένῳ οὔτ' ἂν φύσις οὔτ' ἂν θεὸς ὑπόσχοιτο, ὥστε
 μηδ' ὑμεῖς, ἄνδρες Ἀβδηρίται, βιάζεσθε, ἀλλ' ἔατε ἐλευθέρης
 τέχνης ἐλευθέρα (906) καὶ τὰ ἔργα. οἱ δὲ μισθαργνεῦντες
 δουλένειν ἀναγκάζουσι τὰς ἐπιστήμας, ὥσπερ ἐξανδραποδίζον-
 τες αὐτὰς ἐκ τῆς προτέρης παῦρηοίης. εἶθ' ὥς εἰκὸς καὶ ψεύ-
 σαιντο ἂν, ὥς περὶ μεγάλης νόσου, καὶ ἀρνηθεῖν ἂν ὥς

non fecus ac si unus esset in civitate conturbati essetis. Et
 certe beati sunt populi, qui viros bonos sua esse propu-
 gnacula intelligunt, non turres, non moenia, sed pruden-
 tium virorum prudentia consilia. At vero artes deorum esse
 munera cum mihi persuadeam, viros autem naturae opera,
 ne indignemini, viri Abderitae, si naturam, non vos me
 vocare existimem ad opus suum conservandum, quod peri-
 clitatur ne morbo corruat. Quare naturae et diis potius
 quam vobis auscultans, festino Democritum aegrotantem sa-
 naturus, si sane hic morbus est, ac non potius, quod exopto,
 errore hallucinamini. Ac certe majus fuerit benevolentiae
 vestrae testimonium, si vos ad hanc suspicionem conturbati
 fueritis. Mihi vero ad vos venienti non natura, neque deus
 argentum promiserit. Ac neque vos, viri Abderitae, per
 vim obtrudite, sed liberae artis libera esse finite opera. Qui
 autem mercede operam suam locant, hi scientias tanquam
 ex priore libertate mancipio dantes servire cogunt. Deinde
 probabile est eos mentiri posse velut in magno morbo, et

Ed. Chart. I. [13.] Fœf. II. 1274, 1275. Ed. Lind. II. (306.)
 περὶ μικρῆς, καὶ οὐκ ἂν ἔλθοιεν ὑποσχόμενοι, καὶ πάλιν ἔλ-
 θοιεν μὴ κληθέντες. οἰκτρός γε ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, ὅτι
 δι' ὅλου αὐτοῦ ὡς πνεῦμα χειμέριον ἢ ἀφόρητος φιλαργυ-
 ρίη διαδεδυκέν, ἐφ' ἣν εἶθε μᾶλλον ἅπαντες ἰητροὶ ξυνήσαν
 ἔλθόντες ἀποθεραπεῦσαι χαλεπωτέραν μανίης νοῦσον, ὅτι
 καὶ μακαρίζεται νοῦσος ἐοῦσα καὶ κακοῦσα. οἶμαι δὲ ἔγωγε
 καὶ τὰ ψυχῆς νοσήματα πάντα || μανίας εἶναι σφοδρὰς
 ἐμποιούσας δόξας τινὰς καὶ φαντασίας τῷ λογισμῷ, ὧν ὁ
 δι' ἀρετῆς ἀποκαθαρθεὶς ὑγιάζεται. ἐγὼ δὲ εἰ πλουτέειν ἐξ
 ἅπαντος ἐβουλόμην, ὃ ἄνδρες Ἀβδηρίται, οὐκ ἂν εἴνεκα δέκα
 ταλάντων διέβαινον πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἐπὶ τὸν μέγαν ἡγεμό-
 νην Περσέων βασιλέα, ἔνθα πόλεις ὅλαι προσέεισαν τῆς ἐξ
 ἀνθρώπων εὐδαιμονίης γεγεμισμέναι. ἰώμην δ' ἂν τὸν ἐκείσε
 λοιμὸν αὐτῶν, ἀλλ' ἀπρηνησάμην ἐχθρὴν Ἑλλάδι χώραν ἐλευ-
 θεῶσαι κακῆς νόσου. καὶ γὰρ τό γε ἐπ' ἐμοὶ κατεναυμάχουν
 τοὺς βαρβάρους, εἶχον δ' ἂν αἰσχύνην τὸν παρὰ βασιλέως
 πλοῦτον καὶ πατρίδος ἐχθρὴν περιουσίην, περιεκείμην δ' ἂν

negare ut in parvo, aut ubi promiserint, non venire, rur-
 susque non vocatos venire. Miserabilis sane est humana
 vita, quod ad eam totam intolerabilis argenti cupiditas velut
 hibernus flatus pervaserit, ad quem morbum infania gra-
 viorem curandum utinam medici omnes potius concurre-
 rent, quae tamen beata censetur, cum morbus sit et male
 affligat. Equidem omnes animi morbos vehementes infanias
 reputo, cum opiniones quasdam et visa rationi suscitant,
 ex quibus sanescit qui per virtutem repurgatur. Ego vero
 si omnibus modis ditescere voluisssem, viri Abderitae, ne de-
 cem quidem talentorum gratia ad vos venirem, sed ad ma-
 gnum Persarum regem proficiscerer, ubi urbes totae opibus
 humanis refertissimae occurrissent, illorum autem pestilen-
 tem morbum curassem. Sed regionem Graeciae inimicam
 malo morbo liberare recusavi. Et ego his quidem totis meis
 viribus barbaros navali proelio superavi. Regias autem opes
 ignominiae mihi futuras et opulentiam patriae inimicam
 reportassem, quibus circum affluens urbium Graeciae de-

Ed. Chart. IX. [13. 14.] Foss. II. 1275. Ed. Lind. II. (906.)
αὐτὰ, ὡς ἐλέπολις τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχων. οὐκ ἔστι πλούτος
τὸ πανταχοθεν χρηματίζεσθαι, μεγάλα γὰρ ἱερὰ τῆς ἀρετῆς
ἐστὶν ὑπὸ δικαιοσύνης οὐ κρυπτόμενα, ἀλλ' ἐμφανέα ὄντα,
ἢ οὐκ οἶσθε ἴσον ἁμάρτημα εἰ(906)ναι σώζειν πολέμιους
καὶ φίλους ἰᾶσθαι μισθοῦ. ἀλλ' οὐχ ὥδε ἔχει τὰ ἡμετέρα,
ὦ δῆμε, οὐ καρποῦμαι δὲ νοῦσους, οὐδὲ δι' εὐχῆς ἤκουσα
τὴν Δημοκρίτῳ παράκρουσιν, ὃς εἴτε ὑγιαίνει, φίλος ἔσται,
εἴτε νοσέει θεραπευθεὶς, πλέον ὑπάρξει. πυρθάνομαι δὲ αὐ-
τὸν ἐμβριθέα καὶ στεγρὸν τὰ ἥθεα, καὶ τῆς ὑμετέρης πό-
λιος εὐντα κόσμον. ἐρῶσθε.

[14] [Ἱπποκράτης Φιλοποίμενι χαίρειν.] Οἱ τὴν τῆς
πόλιος ἐπιστολὴν ἀναδόντες μοι πρέσβεις καὶ τὴν ἀπέδοσαν,
ἥσθην τε κάρτα καὶ ξενίην ὑπισχνόμενον σεο καὶ τὴν ἐτέ-
ρην διαίτην. ἔλθοιμεν δ' ἂν αἰσία τύχη καὶ ἀφιζόμεθα ὡς
ὑπολαμβάνομεν χρηστοτέρῃσιν ἐλπίσιν ὡς ἐν τῇ γραφῇ πα-
ραδεικνύεται, οὐ μανίην, ἀλλὰ ψυχῆς τινὰ ῥῶσιν ὑπερβάλ-
λουσαν διασαφηνέοντες τοῦ ἀνδρός μήτε παίδων μήτε γυναι-
κὸς μήτε ξυγγενῶν μήτε οὐσίης μήτε τινὸς ὅλως ἐν φρον-

structor existerem. Divitiae non sunt pecuniae undecunque
comparatae. Magna enim sunt virtutis sacra, quae a iusti-
tia non teguntur, sed in apertum se proferunt. An non
reputatis aequale peccatum esse, hostes servare et amicos
mercede curare. At non ita se habent res nostrae. Ex mor-
bis quaestum non facio, neque ex animo Democriti demen-
tiam audiui, qui sive sanus sit, amicus est, sive aegrotet, cu-
ratus magis amicus futurus est. Enim autem gravibus et fir-
mis moribus esse praeditum intelligo et urbi vestrae esse
ornamento. Valet.

[Hippocrates Philopoemeni S.] Legati qui cum urbis
vestrae epistola etiam tuam mihi reddiderunt, quodque
tuum hospitium et reliqua vitae commoda promitteres, valde
laetatus sum. Auspicato autem veniemus et ut conijcimus,
meliore spe accedemus, cum velut ex literis accepimus non
insaniam, sed eximium quoddam animi robur vir hic de-
monstret, qui neque liberorum neque uxoris neque cognat-
orum neque rei familiaris neque cujusquam omnino curam

Ed. Chart. I. [14.] Fœf. II. 1275. Ed. Lind. II. (906, 907.)
 τίδι λόγος, ἡμέρην δὲ καὶ εὐφρόνην πρὸς ἑωυτῷ καθεστῆ-
 τος καὶ ἰδιάζοντος, τὰ μὲν πολλὰ ἐν ἄντροισι καὶ ἐρημί-
 σιν ἢ ὑποσκιάσει δεινδρέων, ἢ ἐν μαλθακῇσι ποίησιν ἢ παρὰ
 συγχοῖσιν ὑδάτων ρείθροις. συμβαίνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ τοῖς
 μελαγχολικοῖς τὰ τοιαῦτα· σιγηροὶ τε γὰρ ἐνίοτε εἰσὶ καὶ
 μονήρεις καὶ φιλήρημοι τυγχάνουσιν. ἀπανθρωπέονται τε
 ξύμφυλον ὅψιν ἄλλοτρίην νομίζοντες. οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ
 τοῖσι περὶ παιδείην ἐσπουδακόσι τὰς ἄλλας φροντίδας ὑπὸ
 μιῆς τῆς ἐν σοφίᾳ διαθέσεως (907) σεσοβῆσθαι. ὥσπερ γὰρ
 δμῶες τε καὶ δμῶιδες ἐν τῇσιν οἰκίῃσι θορυβέοντες καὶ στα-
 σιάζοντες, ὁπόταν ἐξαπιναιῶς αὐτοῖς ἡ δέσποινα ἐπιστῇ, πτοη-
 θέντες ἀφρηγάζουσι, παραπλησίως καὶ αἱ λοιπαὶ κατὰ ψυ-
 χὴν ἐπιθυμίαι ἀνθρώποις κακῶν ὑπηρέτιδες. ἐπὴν δὲ σοφίης
 ὄψις ἑωυτέην ἐπιστήσῃ, ὥς δοῦλα τὰ λοιπὰ πάθεα ἐκκεχώ-
 ρηκεν, ποθέουσιν ἄντρα καὶ ἡσυχίην οὐ πάντες οἱ μανέν-
 τες, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ὑπερφρονή-
 σαντες ἀταραξίης ἐπιθυμίᾳ. ὁπόταν γὰρ ὁ νοῦς ὑπὸ τῶν ἔξω
 φροντίδων κοπτόμενος ἀναπαῦσαι θελήσῃ τὸ σῶμα, τότε
 ταχέως εἰς ἡσυχίην μετήλλαξε, εἴτα ἀναστάς ὀρθίος ἐν ἑωυτῷ

habeat, sed dies et noctes solus privatam vitam degat, in
 antris plerumque et solitudinibus aut in arborum umbra-
 culis aut in mollibus herbis aut juxta crebra aquarum
 fluenta. Haec igitur plerumque melancholicis accidunt.
 Quandoque enim taciturni sunt, solitarii, desertorum aman-
 tes, familiarium conspectum tanquam alienum fugiunt. Ne-
 que etiam absurdum est in his, qui ad disciplinas studiose
 contendunt, omnes alias curas ab uno sapientiae affectu
 excuti. Non aliter enim ac ministri et ministrae in domibus
 tumultuantes ac concertantes, si quando derepente eis hera
 adfuerit, attoniti conquiescunt, similiter etiam reliquae animi
 cupiditates malorum hominibus sunt ministrae, at ubi sa-
 pientia in conspectum se dederit, tanquam mancipia reliqui
 affectus discedunt. Non omnes amentes speluncas et quie-
 tem expetunt, verum etiam qui res humanas negligunt, ob
 tranquillitatis desiderium. Cum enim mens curis externis
 fracta corpus recreare voluerit, tunc cito in quietem tradit,

Ed. Chart. I. [14, 15.] Foef. II. 1275, 1276. Ed. Lind. II. (907-908, 910.)
 περιεσκόπει κύκλῳ χωρίον ἀληθείης, ἐν ᾧ οὐ πατήρ, οὐ μή-
 τηρ, οὐ γυνή, οὐ τέκνα, οὐ κασίγνητος, οὐ συγγενές, οὐ
 δμῶες, οὐ τύχη, οὐχ ὅλως οὐδὲν τὸν θόρυβον ἐμποιησάν-
 των, πάντα δ' ἀποκεκλεισμένα τὰ ταρασσόντα ἔσθην ἐπὶ
 φόβῳ, οὐδὲ πλησιάσαι τολμέοντα ὑπ' εὐλαβείης τῶν αὐτόθι
 ἐνοικούντων, οἰκέουσι δὲ τὸ χωρίον ἐκεῖνο καὶ τέχναι καὶ
 ἀρεταὶ παντοῖαι καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ βουλαὶ καὶ γνῶ-
 μαι. || καὶ ὁ μέγας πόλος ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ τοὺς πολυ-
 κινήτους ἀστέρας κατέστειπται, εἰς ὃ ταχὰ καὶ Δημόκριτος
 ἐπὶ σοφίης μετώκισται. εἴτ' οὐκ ἔτι ὁρέων τοὺς ἐν τῇ πό-
 λει ἅτε τηλοῦ ἐκδεδημηκὸς δοξάζεται μανίης νοῦσον, διὰ τὸ
 φιλέρημον, σπεύδουσι δὲ Ἀβδηρίται ἀργυρίου ἐξιλεγχθῆναι
 οἳ οὐ ξυνίασι Δημόκρι(908)τον. ἀλλὰ σὺ γε ἡμῖν κατάρτυε
 τὴν ξενίην, ᾧ ἑταῖρε Φιλοποίμην. οὐ γὰρ ἐθέλω τεταραγμένην
 τῇ πόλει παρασχεῖν ὄχλησιν ἐκ παλαιοῦ ἰδίων ἔχων ξένονσε
 ὡς οἶσθα. ἔρῳ σο.

[15] (910) [Ἱπποκράτης Διονυσίῳ χαίρειν.] Ἡ περίμει-

deinde erecta et stans circum sese veritatis locum circum-
 spicit, in quo non pater, non mater, non uxor, non liberi,
 non frater, non cognati, non ministri, non fortuna neque
 prorsus quicquam tumultum excitat, sed perturbantia omnia
 rejecta praeter timore subsistunt, neque appropinquare audent,
 pro eorum reverentia qui illic inhabitant. Illum autem
 locum inhabitant artes, virtutum omne genus, dii, daemo-
 nes, consilia et sententiae. In illaque regione magnus polus
 stellis plurimum se moventibus tanquam corona cinctus est,
 in quam fortassis Democritus ob sapientiam commigravit.
 Deinde cum eos qui in urbe sunt non videat, ut qui pro-
 cul a domo agat, ob solitudinis amorem insanire creditur.
 Cum vero Abderitae Democritum non intelligant, de argento
 periculum facere student. Tu vero, amice Philopoemen, ho-
 spitium nobis praeparato. Neque enim perturbatae urbi
 molestus esse volo cum te, ut nos, veterem et proprium
 hospitem habeam. Vale.

[Hippocrates Dionysio S.] Aut me Halicarnassi ex-

Ed. Chart. I. [15.] Foesl. II. 1276. Ed. Lind. II. (910.)
 νόν με ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἢ φθάσον αὐτὸς ἐλθεῖν, ὃ ἐταῖρε.
 κατὰ πᾶσαν γὰρ ἀνάγκην ἀπιτέον εἰς Ἀβδηράν μοι Δημο-
 κρίτεω χάριν, ἐφ' ὃν νοσέοντα μετεπέμψατό με ἡ πόλις,
 ἀλλ' ἔκτοπός τις ἢ συμπαθείη τῶν ἀνθρώπων, Διονύσιε, ὡς
 μιᾷ ψυχῇ συννοσέει τῷ πολίτῃ. ὥστε μοι δοκέουσι καὶ αὐτοὶ
 θεραπείης δεέσθαι. ἐγὼ δὲ οἶμαι οὐδὲ νόσον αὐτὴν εἶναι,
 ἀλλ' ἀμετρίην παιδείης, οὐκ οὐσάν γε τῷ ὄντι ἀμετρίην, ἀλλὰ
 νομιζομένην τοῖσιν ιδιώτησιν, ἐπεὶ οὐδέποτε βλαβερόν τὸ
 ἀρετῆς ἀμετρον. δοῖα δὲ νόσον γίνεται τὸ ὑπερβάλλον διὰ
 τὴν τῶν κρινόντων ἀπαιδευσίην, δοκιμάζει δὲ ἕκαστος ἐξ ὧν
 αὐτὸς οὐκ ἔχει τὸ ἐν ἄλλῳ πλεονάζον περισσεύειν, ὡς πον
 καὶ ὁ δειλὸς ἀμετρίην τὴν ἀνδρείην ὑπέβληψε, καὶ ὁ φιλόρ-
 γυρος τὴν μεγαλοψυχίην, καὶ πᾶσα ἔλλειψις ὑπερβάλλειν δο-
 κέει τὸ ἀρετῆς ἑὺμετρον. ἐκείνων μὲν οὖν αὐτὸν ἰδόντες
 μετὰ τῆς ἐνθένης προγνώσιος καὶ ἀκούσαντες τῶν λόγων
 αὐτοῦ ἀμεινον εἰσόμεθα. σὺ δὲ ἔπεισον, ὦ Διονύσιε, αὐτὸς
 παραγενέσθαι, βούλομαι γὰρ ἐνδιατροῦπαί σε τῇ πατρίδι μου

pecta, aut me, o amice, anteverte. Necessario enim mihi
 Democriti gratia in Abderam abeundum, ad quem aegro-
 tantem urbs me accersivit. At mirabilis Dionysii quaedam
 est morum hominum naturae convenientia et consensio, qui
 velut unus animus una cum cive suo aegrotat, ut proinde
 mihi curatione indigere videatur. Equidem non ipsum mor-
 bum esse puto, sed nimis exuperantem doctrinam, quae re-
 vera modum superare non potest, sed ita vulgo existima-
 tur, cum neque modum exuperans virtus unquam sit noxia.
 Quod vero exuperat, propter eorum qui judicant infcitiam
 morbi opinionem praebet. Quisque autem ex his quae non
 habet, quod in alio abundat, modum excedere opinatur.
 Ita sane timidus fortitudinem et avarus animi magnitudi-
 nem modum excedere sentit, omnisque defectus virtutis
 moderationem excessum esse putat. Illum igitur ubi videri-
 mus cum ea, quae nobis inde suppetet praenotione, ejus-
 que sermonem audiverimus, melius cognoscemus. Tu vero,
 Dionysii, accedere festina. Volo enim te, quoad rediero, in

Ed. Chart. I. [15.] Foef. II. 1276. Ed. Lind. II. (910, 911.)
 μέχρις ἂν ἐπανέλθω, ὅπως τῶν τε ἡμετέρων φρονιῆς καὶ
 πρῶτον ἡμέων τῆς πόλιος, ἐπειδὴ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκ συντυ-
 χῆς ὑγιεινὸν τὸ ἔτος ἐστὶ καὶ τὴν ἀρχαίην φύσιν ἔχον. ὥστε
 οὐδὲ πολλαὶ παρενοχλήσουσι νοῦσοι, πλὴν ὅμως πάριθι.
 οἰκήσεις δὲ τὴν ἐμὴν οἰκίαν ὑπερευκαιρέου(911)σαν, ἅτε
 καὶ τοῦ γυναιίου μένοντος πρὸς τοὺς γονέας διὰ τὴν ἐμὴν
 ἐκδημίην. ἐπισκόπει δὲ ὅμως καὶ τὰ ἐκείνης, ὅπως διάγῃ
 σωφρότως καὶ μὴ τῇ ἀνδρὸς ἀπουσίῃ ἄλλους ἀνδρας νομίση.
 κόσμιον μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἦν καὶ γονέας ἀστειούς εἶχεν, τὸν
 δὲ πατέρα ἐκτόπως ἀνδρικόν τε καὶ μάλα μισοπόντηρον ὑπερ-
 φυῶς γερόντιον. ἀλλ' ὅμως αἰεὶ χρηζέει γυνὴ σωφρονίζοντος,
 ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἐωυτῇ, ὕπερ εἰ μὴ καθ'
 ἡμέρας ἐπικύπτειτο, ὥς τὰ δένδρα καθυλομανέει. ἐγὼ δὲ
 φίλον οἶομαι ἀκριβέστερον γονέων εἰς φιλικὴν γυναικός, οὐ
 γὰρ ὥς ἐκείνοις καὶ τούτῳ ξυνοικέει πάθος εὐνοίης, δι' οὗ
 πολλάκις ἐπισκιάζονται τὴν νοσήσιν. φρονιμώτερον δὲ ἐν

patria nostra commorari, ut rerum nostrarum imprimisque
 urbis nostrae curam habeas, quandoquidem nescio quo casu
 salubris annus est et pristinam naturam retinet, quare neque
 multi morbi molesti erunt, verumtamen adesto. Domum
 meam valde peropportunam inhabitabis, cum mea uxor
 propter meam profectionem apud parentes maneat, illius
 tamen vitam observa, quo pudice degat et ne ob viri ab-
 sentiam alios viros usurpet. Modesta ab initio fuit et pro-
 bos habuit parentes, patrem autem mirum in modum viri-
 lem et vehementer malos odio prosequentem, ac egregie
 senem. Semper tamen eo qui modeste coerceat mulier opus
 habet. Natura enim instam intemperantiam habet, quae
 nisi quotidie refecetur, velut arbores supervacuis frondibus
 et inutili fruticatione luxuriat. At ego amicum parentibus
 diligentiore in muliere custodienda existimo. Neque enim
 hic, velut illi, benevolentiae affectu cum ea conjunctus est,
 quo plerumque admonitioni tenebras offendunt. In omni

Ed. Chart. I. [16.] Foesl. II. 1276. 1277. Ed. Lind. II. (911. 912.)
παντὶ τὸ ἀπαθέστερον, ἅτε μὴ ἐπικλόμενον ἐπ' εὐνοίης.
ἔρῳσο.

[16] [Ἰπποκράτης Δαμαγήτῳ χαίρειν.] Οἶδα παρὰ σοὶ
γενόμενος ἐν Ῥόδῳ Δαμάγητε τὴν ναὺν ἐκείνην, ὅλιος ἐπι-
γραφή ἦν αὐτῇ, πάγκαλόν τινα καὶ εὐπρυμνον, ἱκανῶς τε
τετροπισμένην, καὶ διόβασιν εἶχε πολλήν. ἐπὶ ἤνεις δὲ καὶ τὸ
ναυτικὸν αὐτῆς ὥς ὅξυ καὶ ἀσφαλές καὶ εὐτεχρον ὑπουργή-
σαι, καὶ τοῦ πλοῦ τὴν εὐδρομίην. ταύτην ἐκπεμψον ἡμῖν,
ἀλλ' εἰ οἶόν τε, μὴ κώπαις, ἀλλὰ πτεροῖς ἐρετμώσας αὐτήν.
|| ἐπεὶ γὰρ τὸ πρῆγμα καὶ φιλότις, μάλα εἰς Ἀβδήρα
δια(912)πλευῦσαι πάνυ ταχέως. βούλομαι γὰρ νοσέουσιν ἰῆσα-
σθαι πόλιν διὰ νοσέοντα ἓνα Δημόκριτον. ἀκούεις ποῦ
ἀνδρὸς τὸ κλέος, τοῦτον ἢ πατρὶς ῥιτίηται μανίῃ κεκακώ-
σθαι. ἐγὼ δὲ βούλομαι, μᾶλλον δὲ εὐχομαι, μὴ ὅτως αὐτὸν
παρακόπτειν, ἀλλ' ἐκείνοισι δόξαν εἶναι. γελῇ φασὶν αἰεὶ καὶ
οὐ παύεται γελῶν ἐπὶ παντὶ πρῆγματι, καὶ σημεῖον αὐτοῖσι
μανίης τοῦτο δοκέει. ὅθεν λέγε τοῖσιν ἐν Ῥόδῳ φίλοισι με-
τριάξιν αἰεὶ, καὶ μὴ πολλὰ γελῇ μηδὲ πολλὰ σκυθρωπά-

antem re quod sine affectu prudentius est, quod nimirum
benevolentia frangi non possit.

[Hippocrates] [Damageto S.] Cum apud te Rhodi essem,
Damagete, navem illam vidi cui solis inscriptio inerat, quae
mili perpulchra, puppi probe et idonea carina instructa,
multaque transstra habere visa est. Tu vero eam commen-
dabas, quod ad navigandum velox esset, tuta, ad regen-
dum bene fabricata, facilemque navigationis cursum haberet.
Eam ad nos mittito, sed si fieri possit, non remis, sed ala-
rum remigio instructam. Res enim et amicitia urget ut
quam citissime in Abderam trajiciam. Aegrotantem enim
urbem propter unum Democritum morbo affectum curare
volo. Si quando de hujus viri fama accepisti, hunc patria
dementiae infumat. At ego volo, imo vero exopto, illum
re vera non delirare, sed eos ita opinari. Ridet semper,
inquiunt, neque in quovis negotio ridere cessat, hocque illis
infantiae signum videtur. Quare nostros qui Rhodi sunt ami-
cos moneto, ut semper modum teneant neque multum ri-

Ed. Chart. I. [16.] Foesl. II. 1277. Ed. Lind. II. (912, 913.)
 ζειν, ἀλλὰ τούτων ἀμφοῖν τὸ μέτριον κτήσασθαι, ἵνα τοῖς
 μὲν χαριέστατος εἶναι δόξῃ, τοῖς δὲ φροντιστῆς περὶ ἀρε-
 τῆς μερμηρίζων. ἐνί μέντοι τι Δαμάγητε κακόν, παρ' ἑκάστον
 αὐτοῦ γελῶντος. εἰ γὰρ ἡ ἀμετρίη φλαῦρον, τὸ διὰ παντός
 φλαυρότερον, καὶ εὔποιμ' ἂν αὐτῷ Δημόκριτε καὶ νοσέοντος
 καὶ κτεινομένου καὶ τεθνεώτος καὶ πολιορκουμένου καὶ παν-
 τὸς ἐμπύπτοντος κακοῦ, ἑκάστον τῶν προσησομένων ὕλη σοι
 γέλωτος ὑπόκειται. οὐ θεομαχεῖς δὲ εἰ δύο ἐόντων ἐν κόσμῳ,
 χαρὸς καὶ λύπη, σὺ θάτερον αὐτῶν ἐκβέβληκας. μακάριός τ'
 ἂν ἦς, ἀλλ' ἀδύνατον, εἰ μήτε μήτηρ σοι γενόσκηκεν μήτε
 πατήρ, μήτε τὰ ὕστερον τέκνα ἢ γυνή ἢ φίλος, ἀλλὰ διὰ
 τὸν σὸν γέλωτα ἵνα διασώζῃται εὐτυχεῖς πάντα. ἀλλὰ νοσε-
 όντων γέλως, ἀποθνησκόντων χαίρεις, εἰ τί που πύθοιο κακόν,
 εὐφραίνῃ, ὡς ποιηρότατος εἶ ὃ Δημόκριτε, καὶ πόρρω γε
 σοφίης, ἣν νόμίζεις αὐτὰ μηδὲ κακὰ εἶναι. μελαγχολᾷς οὖν
 Δημόκριτε, κινδυεύων καὶ αὐτός (913) Ἀβδηρίτης εἶναι,
 φρονημωτέρη δὲ ἡ πόλις. ἀλλὰ περὶ μὲν δὴ τούτων ἀκρι-

deant neque multum tetrici sint, sed inter haec modum te-
 neant, uti his quidem gratissimus esse videaris, illis vero
 commendationi deditus, de virtute anxie cogitans. Inest
 certe Damagete vitii aliquid, quod ad singula rideat. Si
 enim immoderantia vitiosa est, quae perpetua vitiosior. Eum
 autem sic alloquar, Democrite, si quis aegrotet, si quis in-
 terficatur, moritur et obsidetur, et si quid mali incidit et quic-
 quid fit, materiam tibi risus praebet. An non bellum diis
 indicare videris, si cum duo sint in mundo, gaudium et tri-
 stitia, alterum a te rejeceris? Beatus certe mihi videaris,
 verum id fieri nequit, si neque mater tibi aegrotet, neque
 pater neque tandem liberi aut uxor aut amicus, sed ut pro-
 pter tuum risum conserventur, omnia certe tibi prospere
 cedunt. Sed quod cum aegrotant rides, cum moriuntur
 gaudes, si quod malum andieris, exhilararis, maxime im-
 probus es, Democrite, longeque a sapientia aberras, si haec
 vitia non existimas. Atra igitur bile vexaris Democrite, et
 periclitaris ne ipse Abderitanus habearis, prudentior autem
 sit civitas. Verum de his quidem Damagete illic exactius

D d d 2

Ed. Chart. I. [16. 17.] Fösf. II. 1277. Ed. Lind. II. (913. 908.)
βέστερον ἐκεῖ λέξομεν Δαμάγητε. ἡ δὲ ναῖς καὶ τὸν χρόνον
ὃν ἐπιστέλλω σοι χρονίζει. ἐρύωσο.

[17] (908) [Ἱπποκράτης Φιλοποίμενι χαίρειν.] Σύννοος
καὶ πεφροντικῶς ὑπὲρ Δημοκρίτω, αὐτὴν ἐκείνη τῇ νυκτὶ
καταδαρθὼν, πρὸς ἀρχομένην τὴν ἑω ὅταν ἐφαντάσθην. ἐξ
οὗ νομίζω κάρτα μηδὲν ἐπιφαλὲς γενήσεσθαι. ἐκπύγλως γὰρ
διηγήσθην. ἐδόκειον γὰρ αὐτὸν τὸν Ἀσκληπιὸν ὁρῆν φαίνε-
σθαι αὐτέου πλησίον. ἤδη δὲ πρὸς ταῖς τῶν Ἀβδηριτῶν
πύλαις ἐτυγχάνομεν. ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς οὐχ ὥς εἰώθεσαν αὐ-
τίου αἱ εἰκόνες, μείλιχόν τε καὶ πρᾶον ιδέσθαι κατεφαίνετο,
ἀλλὰ διεγχευμένος τῇ σχέσει καὶ ιδέσθαι φοβερώτερος.
εἶποντο δὲ αὐτῷ δράκοντες, χορημὰ τι ἐρπετῶν ὑπερφύς.
ἐπειγόμενοι δὲ καὶ αὐτῷ μακρῷ τῷ ἐπισύρματι, καὶ τι φρι-
κῶδες ὥς ἐν ἐρημίῃσι καὶ νάπησι κοίλῃσιν ὑποσυρίζοντες.
οἱ δὲ κατόπιν ἐταῖροι κίστας φαρμάκων εὖ μάλα περιεσφην-
κωμένας ἔχοντες ἦσαν. ἔπειτα ὥρεξέ μοι τὴν χεῖρα ὁ θεός·
καὶ γὰρ λαβόμενος ἀσμένως ἐλπάρεον ξυνέρχεσθαι, καὶ μὴ κα-
θυστερεῖν μου τῆς θεραπείης. ὁ δὲ, οὐδὲν τι, ἔφη, ἐν τῷ

differemus. Navis autem etiam hoc tempore quo ad te scribo
moratur. Vale.

[Hippocrates Philopoemeni S.] Cum cogitabundus et
folicitus de Democriti salute essem, illaque ipsa nocte dor-
mirem, sub aurorae initium somnium mihi visum est, ex
quo nihil admodum periculosi eventurum existimo. Miran-
dum enim in modum excitatus sum. Ipsum enim Aescula-
pium coram praesentem mihi videre videbar, cum jam ad
Abderitanas portas pervenissemus. At Aesculapius non ea
lenitate ac facilitate, qua illius imagines conspici solent, vi-
debatur, sed habitus erat commoto similis et aspectus magis
horrendus. Sequebantur autem eum dracones inter reptilia
eximii, longoque tractu festinantes, horrendum quiddam
velut in solitudinibus et cavis vallibus subsibilantes. Pone
ibant comites medicamentorum cistas probe obturatas ha-
bentes. Deinde mihi manum deus porrexit, qua lubenter
arrepta rogabam mecum uti veniret, neque me in curatione
defereret. Ille vero, nihil, inquit, mea opera in praesentia

Ed. Chart. I. [17.] Foëf. II. 1277. 1278. Ed. Lind. II. (908. 909.)
 παρόντι ἐμεῦ χρεῖς, ἀλλὰ σε αὐτὴ τὰ νῦν ξεναγήσει θεός,
 κοινὴ ἀθανάτων τε καὶ θνητῶν. ἐγὼ δὲ ἐπιστραφεὶς ὄρω
 γυναῖκα καλὴν τε καὶ μεγάλην ἀφελὲς πεπλοκισμένην, λαμ-
 πρόμονα. διέλαμπον (909) δ' αὐτῆς οἱ τῶν ὀμμάτων κύ-
 κλοι, καθαρὸν τι φῶς, ὅσον ἀστέρων μαρμαρυγὰς δοκέειν.
 καὶ ὁ μὲν δαίμων ἐχωρίσθη, κείνη δὲ ἡ γυνὴ πῖσασά με
 τοῦ καρποῦ μαλθακῇ τινι εὐτονίῃ, διὰ τοῦ ἄστεος ἤγε φιλο-
 φρονομένη. ὥς δὲ πλησίον τῆς οἰκίης ἤμεν, ἵνα τὴν ξενίην
 ἐδόκειον εὐτρεπεῖσθαι, ἀπῆει ὥς φάσμα, ὅσον εἰποῦσα, αὐριόν
 σε παρὰ Δημοκρίτου καταλήψομαι. || ἤδη δὲ αὐτῆς μετα-
 στρεφομένης, δέομαι, φημί, ἀρίστη, τίς εἰ καὶ τίνα σε καλέο-
 μεν, ἢ δὲ, Ἀλήθεια, ἔφη. αὕτη δὲ ἦν προσιεῦσαν, ὄρης καὶ
 ἐξαίφνης ἐτέρη τις κατεφαίνετό μοι, οὐ κακὴ μὲν οὐδ' αὐτῇ,
 θρασυτέρη δὲ ἰδέσθαι καὶ σεσοβημένη, Λόξα, ἔφη, καλέεται.
 κατοικεῖ δὲ παρὰ τοῖσιν Ἀβδηρίταισιν. ἐγὼ μὲν οὖν ἀνα-
 στάς ὑπεκρινάμην ἑμαυτῷ τὸ ὄναρ, ὅτι οὐ δέοιτο ἰητροῦ
 Δημοκρίτος, ὅπου γε αὐτὸς ὁ θεραπεύων θεὸς ἀπέστη, ὥς
 οὐκ ἔχων ὕλην θεραπείης, ἀλλὰ ἡ μὲν ἀλήθεια τοῦ ὑγιαίνειν

indiges, verum haec communis tum immortalium tum mor-
 talium dea te nunc hospitem deducet. At ego conversus
 mulierem tum pulchram tum magnam aspicio, simplici capil-
 lorum ornatu, splendido cultu, cujus oculorum orbes claro
 lumine pellucebant, uti stellarum fulgores viderentur. Et
 deus quidem discessit, mulier vero illa oppressa manu me
 levi quodam passu per urbem perhumaniter complexa de-
 duxit. Ubi vero ad domum venimus, ubi mihi hospitium
 paratum putabam, velut spectrum discessit, dicere visa, cras
 te apud Democritum offendam. Qua jam discedente, quaeso
 optima, inquam, quanam es et quod tibi nomen est. Ve-
 ritas, inquit. Quam vero accedentem vides, Opinio est, in-
 quit, confestimque altera quaedam mihi visa est, neque mala
 haec quidem, ferociore tamen et fastuoso aspectu et apud
 Abderitanos habitat. Experrectus igitur mihi ipsi somnium
 explicavi, quod ex quo ipse deus medendi auctor discessisset,
 tanquam nullam curandi habeat materiam, Democritus me-
 dico non indigeat, sed veritas ipsa, quod sanus sit, apud

Ed. Chârt. I. [17. 18.] Fœf. II. 1278. Ed. Lind. II. (909. 928. 929.)
 παρὰ Δημοκρίτου μένει, ἣ δὲ τοῦ ροσίου ἀντὶν δόξα παρὰ
 Ἀβδηρίταις ὄντως κατώκηκε. ταῦτα πιστεύω ἀληθῆ εἶναι,
 Φιλοποίμην, καὶ ἐστίν, καὶ οὐκ ἀπογινώσκω τὰ ὀνείρατα,
 μάλιστα δὲ ὁκόταν καὶ τάξιν διαφυλάττει. ἱητρικὴ δὲ καὶ
 μαντικὴ καὶ πάνυ ξυγγενεῖς εἰσιν, ἐπειδὴ καὶ τῶν δύο τε-
 χνέων πατὴρ εἰς Ἀπόλλων, ὁ καὶ πρόγονος ἡμέων, εἰόσας
 καὶ ἐσομένας νόσους προαγορεύων καὶ ροσιόντας καὶ ροσή-
 στοντας ἰώμενος. ἐρῶσον.

[18] (928) [Ἱπποκράτης Κρατεύᾳ χαίρειν.] Ἐπίσταμαί
 σε ὑψιτόμόν ἄριστον, ὃ ἐταῖρε, καὶ διὰ τὴν ἄσκησιν καὶ διὰ
 προγόνων κλῆος, ὥς μηδὲν ἀποδεῖν σε δυνάμει τοῦ προπά-
 τορος Κρατεύα. νῦν οὖν εἰ καὶ (929) ποτε ἄλλοτε βοτανολό-
 γησον ὅκοσα τε καὶ ὅκοῖα δύνασαι. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει,
 καὶ διάπεμψαί μοι ταῦτα, ἐπ' ἄνδρα ὅλη πόλει ἰσοστάσιον,
 Ἀβδηρίτην μὲν, ἀλλὰ Δημοκρίτον. ροσίειν γὰρ φασιν αὐτὸν
 καὶ καθάρσιος μάλα χρήζεν ἐντὺς μανίης ἔοντα. μὴ χρησαί-
 μεθα μὲν οὖν τοῖς φαρμάκοις, ὥσπερ καὶ πέπεισμαι, ἀλλ'
 ὅμως εὐτρεπεῖσθαι χρή πανταχόθεν. τὸ δὲ χρῆμα τῶν βοτα-

Democritum manet, opinio vero quod aegrotet re vera
 apud Abderitanos habitat. Haec vera esse, ut sunt, credo,
 Philopoemen, neque somnia rejicio, praesertim quae ordinem
 conservant. Medicina autem et divinatio magnam inter se
 cognationem habent, quandoquidem duarum artium pater
 est unus Apollo, progenitor noster, qui et praesentes et fu-
 turos morbos praedicebat et aegrotantes et aegrotaturos
 curabat. Vale.

[Hippocrates Crateuae S.] Scio te, o amice, prae-
 stantissimum esse herbarium, teque propter studium et ma-
 jorum gloriam nihil facultate Crateuae proavo tuo cedere.
 Nunc igitur si unquam alias quantas et quascunque pot-
 eris herbas lege, cum necessitas urgeat, easque ad nos trans-
 mitte, ad virum curandum, Abderitam quidem, verum De-
 mocritum, toti civitati aequi parandum. Eum enim aegro-
 tare ajunt, et insania detentum purgatione valde indigere.
 Ac ut ne medicamentis quidem, ut spero, utamur, sed
 tamen undiquaque instructum esse oportet. Rem autem

Ed. Chart. I. [18.] Foef. II. 1278. Ed. Lind. II. (929.)
 τῶν παρὰ σοὶ πολλάκις ἐθώμασα, ὥς καὶ τὴν τῶν ὕλων
 γε φύσιν τε καὶ διάταξιν καὶ τὸ ἱερώτατον γῆς ὕδρυμα, ἐξ
 ἧς ζῶα καὶ φυτὰ καὶ τροφαὶ καὶ φάρμακα καὶ τύχη καὶ ὁ
 πλοῦτος αὐτὸς ἀναφέρεται. οὐδὲ γὰρ ἂν εἶχεν οἷ ἐπιβῆ ἡ
 φιλαργυρία, οὐδ' ἂν Ἀβδηρίται με νῦν δέκα ταλάντοις
 ἐδελέαζον, ἀντὶ ἱητροῦ μισθωτὸν ἐλέγχοντες. εἰ δ' ἐδύνασθαι,
 Κράτευνα, τῆς φιλαργυρίας τὴν πικρὰν ῥίζαν ἐκκόψαι, ὥς
 μηδὲν λείψανον αὐτῆς ἀφεῖναι, εὖ ἴσθι ὥς ἐκαθήραμεν ἂν
 τῶν ἀνθρώπων μετὰ τῶν σωμάτων καὶ τὰς ψυχὰς νοσηρού-
 σας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐχαί, σὺ δ' ἡμῖν τὸ παρὸν μάλιστα
 τὴν ὀρεϊνὰς καὶ ὑψηλόφους βοτάνας ῥιζοτόμει. σιερσιώτεραι
 γὰρ τῶν ὑδρηλοτέρων εἰσὶν καὶ δριμύτεραι μᾶλλον διὰ τὴν
 τῆς γῆς πυκνότητα καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ ἡέρος. ὃ τι γὰρ
 ἔλκουσιν ἐμψυχότερόν ἐστι. πειρηθήτω δ' ὅμως καὶ τὴν παρὰ
 λίμναις ἐλίους πεφυκνίαν ἀνθολογῆσαι, καὶ τὰς ποταμίους
 ἢ κρηνίδας ἢ πιδανίδας παρ' ἡμῖν καλεομένας, ὥς δὴ
 ἀσθενείας καὶ ἀτόνους καὶ γλυκνυχίλους εἶναι πέπεισμαι.

herbariam apud te semper miratus sum, ut et rerum uni-
 versarum naturam et ordinem, sanctissimumque terrae fo-
 lum, ex qua animantia, plantae, alimenta, medicamenta,
 fortuna, divitiaeque ipsae promanant. Neque enim aliqui
 pecuniae cupiditas haberet ubi confisteret, neque me nunc
 Abderitae decem talentis illectassent, et pro medico mer-
 cede conductum deprehendissent. Quod si, Crateua, amaram
 pecuniae cupiditatis radicem excindere possis, ut ne ullae
 ejus reliquiae resistent, hoc probe teneto, quod una cum ho-
 minum corporibus etiam male affectos purgaremus. Sed
 haec quidem in votis habenda. Tu vero nobis, quod prae-
 sens est, montanas et ex summis collibus herbas legito. Nam
 ob soli densitatem et aeris tenuitatem aquosioribus sunt
 solidiores et vehementiores. Quod enim attrahunt, magis est
 animatum. Tenta tamen ut etiam ex his quae circa stagna
 aut paludes nascuntur flores colligas, et eas quae apud nos
 fluviales aut fontanae aut ex aquis salientibus scatentes vo-
 cantur, quas sane imbecillas et remissas ac dulcis succi esse

Ed. Chart. I, [18.] Foesl. II. 1278. 1279. Ed. Lind. II. (929. 930.)
 πάντα δὲ ὁκόσα (930) γυλοὶ τε καὶ ὅποιοι ῥέοντες ἐν ὑαλί-
 νοῖσιν ἀγγείοισιν φερέσθωσαν. ὁκόσα δ' αὖ φύλλα ἢ ἄνθεια
 ἢ ῥίζαι ἐν κώθωσι καινοῖσι περιεσφηνκόμενοις. ὅπως μὴ διαυ-
 γάζόμενα τῇσι πνοῇσι ἐκλείπῃ τὸν τόνον τῆς φαρμακείας,
 ὥσπερ λειποψυχήσαντα, ἀλλ' εὐθὺς ἡμῖν ταῦτα πέμψον. καὶ
 γὰρ ἡ ὥρη τοῦ ἔτεος ἀρμόδιος, καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς λεγομένης
 μανίης ἐπιίγει. τέχνης μὲν γὰρ πάσης ἀλλότριον ἀναβολή,
 ἡττοικῆς δὲ καὶ πανν, ἐν ᾗ ψυχῆς κίνδυνος ἢ ὑπέρθεις.
 ψυχαὶ δὲ τῶν θεραπειῶν οἱ καιροί, ὧν ἡ παραφυλακὴ τὸ τέ-
 λος. ἔλπομαι μὲν οὖν ὑγίαι εἶναι τὸν Δημόκριτον καὶ δίχα
 ἰήσιος. εἰ δ' ἄρα τι σφάλμα φύσεως ἢ καιροῦ ἢ ἄλλης τι-
 νὸς αἰτίας γένοιτο, πολλὰ γὰρ ἡμέας θνητοὺς ἰόντας λάθοι,
 || ἅτε μὴ πάγχυ δι' ἀτρεκίης εὐτονέοντας, ἐπὶ τὸ ἀδῆλον
 πᾶσαν χρέος δύναμιν ἡθροῦσθαι. οὐ γὰρ ἀρκέεται ὁ κινδυ-
 νέων οἷς δυνάμεθα, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ καὶ ἃ μὴ δυνάμεθα, καὶ
 σχεδὸν πρὸς δύο στρατευόμεθα τέλεα, τὸ μὲν ἀνθρώπου, τὸ
 δὲ τέχνης, ὧν τὸ μὲν ἀδῆλον, τὸ δὲ τῇ ἐπιστήμῃ ὥριστα.

mihī persuadeo. Succi autem omnes et fluidi liquores in vitreis vasis adferantur, ac rursus folia, flores et radices in fictilibus novis probe obturatis, ut ne ventis difflata vim medicam tanquam animo deficientes deferant, verum haec ad nos confestim mitte. Anni enim tempestas commoda est, et dictae infaniae necessitas urget. Cum enim ab omni arte aliena sit procrastinatio, tum vero maxime in medicina, in qua dilatio vitae periculum adfert. Temporum autem opportunitates curationum sunt animi, earumque observatio finis. Democritum sane quidem etiam citra medelam convalesciturum spero. Si vero aliquod naturae aut occasionis aut alterius alicujus causae erratum contingat, multa namque nos mortales latent, cum non admodum veritate praestemus, ad id quod obscurum est facultatem omnem congregatam esse opus est. Neque enim ei, qui periculo constitutus est, satis sunt quae possumus, verum etiam quae non possumus expetit, fereque ad duos fines bellum inferimus, unum quidem hominis, alterum vero artis. Horum alter quidem obscurus est, alter vero arte circumscriptus est et in his ambobus

Ed. Chart. I. [18.19.] Foesl. II. 1279. Ed. Lind. II. (930. 931. 913.)
 δεῖ δὲ ἐν ἀμφοτέροισι τουτέοισι καὶ τύχης. τὸ γὰρ ἀτέ-
 κμαστον ἐν ταῖς καθάρσεσι δι' εὐλαβείης ἰόντων, καὶ γὰρ
 καὶ στομάχου κάκωσιν ὑφορώμεθα, καὶ ἑυμετρίην φαρμα-
 κείης πρὸς ἀγνοουμένην φύσιν στομαζόμεθα. οὐ γὰρ ἡ αὐτὴ
 καὶ μία φύσις ἀπάντων. [19] ἕτερον δ' αἰεὶ καὶ πρὸς ἐσω-
 τὴν ὀρίζουσα οἰκίῃ. ἐνίοτε δὲ τὸ πᾶν ἀπώλε(931)σε καὶ ταῖς
 βοτάναις πολλὰ τῶν ἐρπετῶν ἐνιοβόλησε καὶ περιχανόντα τῇ
 ἐντὸς αὐρῇ κάκωσιν ἀπὸ ἀλεξήσιος αὐτοῖς προσέπνευσεν,
 καὶ τούτου ἄγνοια ἔσται, εἰ μὴ τις ἄρα κηλὶς ἢ σπίλος ἢ
 ὁδμὴ θηριώδης καὶ ἀπηγὴς τοῦ γενομένου ἑμβολον φανείη.
 εἰδ' ἡ τέχνη διὰ τὸ ἑμπύημα τῆς τύχης τῆς κατορθώσεως
 ἀφήμαρτε. βεβαιότεραι δ' ἂν αἰεὶ αἱ δι' ἐλλεβορων καθάρσεις
 εἰσὶ, αἷς καὶ Μελάμπους ἐπὶ τῶν Προίτου θυγατέρων καὶ
 Ἀντικυρεὺς ἐφ' Ἡρακλέους ἱστοροῦνται κεχρῆσθαι. μὴ χρη-
 σαίμεθα δὲ ἡμεῖς ἐπὶ Δημοκρίτῳ μηδενὶ τούτων, ἀλλὰ
 γένοιτο ἐκείνῳ τῶν δραστηκωτάτων καὶ ἡττικωτάτων φαρ-
 μάκων σοφίῃ τέλος. ἐξήρῳσο.

(913) [Ἱπποκράτης Δαμαγήτῳ χαίρειν.] Τοῦτ' ἐκείνο,

fortuna opus est. Nulla enim conjectura eorum quae ad
 purgationem cum cautione feruntur. Nam et stomachum
 male affectum suspectamus, et medicationis convenientem
 modum ex ignota natura conijcimus. Neque enim eadem et
 una est omnium natura, alterum autem semper etiam sibi
 circumscribens assimilat, interdum vero totum perdit. Quin
 etiam reptilia multa herbas suo veneno inficiunt, et suo cir-
 cum hiatu cum interiore aura malignitatem pro auxilio
 ipsis inspirant. Idque ignorabitur, nisi certe macula quae-
 dam aut inquinamentum aut ferinus et injucundus odor ejus
 rei quae accidit notam dederit. Deinde ars ipsa propter
 fortunae lapsum a via recta aberrat. Certiores autem sunt
 per veratrum purgationes, quibus etiam Melampus ad Proeti
 filias et Anticyreus in Hercule usi fuisse traduntur. Ac
 optandum nobis ut nullum ex his in Democrito usurpemus,
 sed sapientia efficacissimum et praestantissimum medicamen-
 tum illi contingat, et finem imponat. Vale.

[Hippocrates Damageto S.] Hoc ipsum conijciebamus,

Ed. Chart. I. [19.] Foel. II. 1279. Ed. Lind. II. (913. 914.)
*Δαμάγητε, ὅπερ εἰκάζομεν, οὐ παρέκοπτε Δημόκριτος, ἀλλὰ
 πάντα ὑπερφρόνει καὶ ἡμᾶς ἐσωφρόνιζε καὶ δι' ἡμέων πάν-
 τας ἀνθρώπους. ἔξεπεμψα δέ σοι, φίλοτῃς, ὡς ἀληθέως τὴν
 Ἀσκληπιάδα νῆα, ἣ πρόσθες μετὰ τοῦ ἀλίου ἐπίσημον καὶ
 ὑγιήν, ἐπεὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι ἰστιοδρόμηκε, καὶ ἐκείνῃ
 τῇ ἡμέρῃ κατέπλευσεν εἰς Ἀβδηρά, ἥπερ αὐτέοις ἐπιστάλειν
 ἀφίξεισθαι. πάντας οὖν ἀολλέας πρὸ τῶν πυλῶν εὐρομεν, ὡς
 εἰκός, ἡμέας περιμένοντας, οὐκ ἄνδρας μόνους, ἀλλὰ καὶ γυ-
 ναῖκας, ἔτι δὲ καὶ πρεσβύτας καὶ παιδία νῆ θεοὺς κατηφέα
 καὶ τὰ νήπια. οὗτοι μέντοι ὥδε εἶχον, ὡς ἐπὶ μαινομένῳ
 τῷ Δημοκρίτῳ, ὁ δὲ μετ' ἀκριβείης τότε ὑπερφιλοσόφειν.
 ἐπεὶ δὲ με εἶδον, ἐνδοξάν που σμικρὸν ἐφ' ἐκωτῶν γεγενῆαι
 καὶ χρηστὰς ἐλπίδας ἐποιοῦντο. ὁ δὲ Φιλοποίμην ἄγειν ἐπὶ
 τὴν ξείνην με ὤρμητο, καὶ κείνοις ξυνεδόκεε τοῦτο. ἐγὼ δὲ, ὡ
 ἄνδρες, ἔφην, Ἀβδηρίται, οὐδὲν ἔστι μοι προὔργον ἢ Δημό-
 κριτον θεήσασθαι. οἱ δ' ἐπήνον ἀκούσαντες καὶ ἥσθησαν,
 ἡγόν τέ με ξυντόμως διὰ τῆς ἀγορῆς, οἱ μὲν ἐπόμενοι, οἱ δὲ
 προθέοντες ἐτέρωθεν ἑτέροι, σῶζε λέγον(914)τες, βοήθει, θε-*

Damagete, non delirat Democritus, sed in omnibus sapit nosque et per nos omnes homines sapientiores reddit. Remissi autem ad te, amice, revera Aesculapii navem, cui cum solis signo etiam sanitatem apponito, cum revera prospero numine vela fecerit, eoque die Abderam navigarit, quo me perventurum scripseram. Omnes igitur pro portis congregatos offendimus, nos, ut est verisimile, expectantes, non viros solum, verum etiam mulieres, atque etiam senes et pueros, per deos, tristes itemque infantes. Hi sane sic affecti erant, quod Democritus insaniret, at ille tunc exacta quadam diligentia philosophiae incumberebat. Ubi autem me viderunt, paulum ad se rediisse et bene sperare visi sunt. Philopoemen vero me ad hospitium ducere properabat, quod et communiter illis placebat. At ego, viri Abderitae, inquam, nihil mihi prius faciendum existimo, quam ut Democritum videam. Quo audito collaudarunt et laetati sunt, meque continuo per forum deduxerunt, alii quidem sequentes, alii praecurrentes, aliaque ex parte alii clamantes ut ser-

Ed. Chart. I. [19. 20.] Foesl. II. 1279. 1280. Ed. Lind. II. (914.)
 ράπεισον. καὶ γὰρ παρήγεον θαυμάειν, ὡς τάχα μὲν οὐδενὸς
 ἔοντος κακοῦ πίσυνος ἐτησίαις ὥραις, εἰ δ' ἄρα καὶ τιнос
 βραχέος, εὐδιορθώτου, καὶ ἅμα ταῦτα λέγων ἦεν, οὐδὲ γὰρ
 πόρῳ ἦν ἡ οἰκίη, μᾶλλον δ' οὐδ' ἡ πόλις ὅλη. παρήμεν
 οὖν, πλησίον γὰρ τοῦ τείχους ἐτύγγανεν, καὶ ἀνάγουσί με
 ἡσυχῇ, ἔπειτα κατόπιν τοῦ πύργου βουρὸς ἦν τις ὑψηλὸς,
 μακροῦσι καὶ δασείησιν αἰγείροισιν ἐπίσκιος, ἐνθεν τε ἐθεω-
 ρεῖτο τὰ τοῦ Δημοκρίτου καταγώγια, καὶ αὐτὸς ὁ Δημοκρί-
 τος καθήστο ὑπὸ τινι ἀμφιλαφεῖ καὶ χθαμαλωτάτῃ πλατα-
 νίστῳ, ἐν ἑξωμίδι παχείῃ μόνος ἀνήνυτος ἐπὶ λιθίνῳ θώκῳ,
 ὠχρηκῶς πᾶν καὶ λιπόσαρκος, κουρεῶν τὰ γένηα, παρ'
 αὐτὸν δ' ἐπὶ δεξιῇ λεπτόχρῳτον ὕδωρ κατὰ πρηνοῦς τοῦ
 λόφου θεὸν ἡριμέως ἐκελάρυνεν. || ἦν δέ τι τέμενος ὑπὲρ
 ἐκείνον τὸν λόφον, ὡς ἐν ὑπονοίῃ κατεμάζοντι, Νυμφέων
 ἰδρυμένον, αὐτοφύτοις ἐπιθήρεδες ἀμπέλους. ὃ δ' εἶχεν ἐν εὐ-
 κοσμίῃ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γυνάτιον βιβλίον, καὶ ἕτερα δέ τινα
 ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν αὐτέῳ παρεβέβλητο, σισώρουντο δὲ
 καὶ ζῶα συχνὰ ἀνατετμημένα δι' ὅλων. [20] ὁ δὲ ὅτε μὲν

varem, adjuvarem, medelam adhiberem. At ego bono
 animo esse jubebam, quod etesiarum tempestate fretus, nul-
 lum quidem malum aut certe brevi et facile corrigi posse
 sperarem. Simulque haec dicens pergebam, neque enim
 procul domus erat, imo neque tota civitas. Audivimus
 igitur, cum juxta moenia esset, illucque me placide dedu-
 cunt. Deinde post turrim collis erat altus, longis et densis
 populis nigris opacus, unde Democriti domicilium conspi-
 ciebatur. Ipseque Democritus sub umbrosa et humillima
 platano sedebat, in brevi et substricta tunica crassa citra
 humeros desinente, exomide dicta, solus, squalidus, in la-
 pidea sella, pallidus admodum et macilentus, barba promissa.
 Juxta eum ad dextram tenuis aquula per declivem tumulum
 decurrens placide resonabat. Erat autem delubrum quod-
 dam super tumulum illum, Nymphis quidem, quantum con-
 jicere licet, dedicatum, sponte enatis vitibus circumdatum.
 Hic vero composite admodum librum super genua habebat,
 et alii quidam utraque ex parte ei adjacebant, crebra autem

Ed. Chart. I. [20.] Foëf. II. 1280. Ed. Lind. II. (914, 915.)
 ξυντόνως ἔγραφεν ἐγκείμενος, ὅτε δὲ ἡρέμει πάμπολύ τι
 ἐπέων καὶ ἐν ἑωυτῷ μερμηρίζων, εἴτα μετ' οὐ πολὺ του-
 τέων ἐρδομένων ἐξαναστὰς περιεπάτει, καὶ τὰ σπλάγχνα
 τῶν ζώων ἐπισκόπει, καὶ καταθεὶς αὐτὰ μετελθὼν πάλιν
 ἐκαθέζετο, οἱ δὲ Ἀβδηρίται περιεστώτες με κατηφές καὶ οὐ
 πόρῳ τὰς ὄψεις δακρυόντων ἔχοντες φασίν, (915) ὁρῆς μέν-
 τοι τὸν Δημοκρίτου βίον, ὃ Ἰππόκρατες, ὥς μέμνην καὶ οὐ-
 τε ὅ τι θέλει οἶδεν οὔτε ὅ τι ἔρδει. καὶ τις αὐτέων ἐτι
 μᾶλλον ἐνδείξασθαι βουλόμενος τὴν μαρίην αὐτοῦ, ὃς ἀνε-
 κώκυσεν εἰκλον γυναῖκα ἐπὶ θανάτῳ τέκνον ὀδυρομένη, εἴ-
 ἀνῶμωξεν πάλιν ὑποκρινόμενος παροδίτην ἀπολέσαντά τι ὦν
 διεκόμεν, καὶ ὁ Δημοκρίτος ὑπακούων τὰ μὲν ἐμειδία, τὰ
 δὲ ἐξεγέλα, καὶ οὐκ ἔτι οὐδὲν ἔγραφεν, τὴν δὲ κεφαλὴν θα-
 μινὰ ἐπέσεισεν. ἐγὼ δὲ, ὑμεῖς μὲν, ἔφην, ὃ Ἀβδηρίται, αὐ-
 τόθι μίμνετε, ἐγγυτέρω δ' αὐτὸς καὶ λόγων καὶ σώματος
 τάνδρως γενηθεὶς, ἰδὼν τε καὶ ἀκούσας εἶσομαι τοῦ πάθους
 τὴν ἀλήθειαν, καὶ ταῦτ' εἰπὼν κατέβαινον ἡσυχῇ. ἦν δὲ ὅξυ

animalium cadavera, per totum dissecta, accumulata erant.
 Hic autem interdum contento studio scriptioni incumbibat,
 interdum multum subsistens et apud se anxie cogitans quie-
 scebat. Deinde non multo post his peractis, exurgens de-
 ambulabat et animalium viscera attente inspiciebat, hisque
 depositis reversus rursus desidebat. At vero Abderitae mihi
 tristes, nec procul a lacrimantibus oculis assistentes. Vides
 certe, inquit, Hippocrates, Democriti vitam, quam in-
 saniat neque quid velit aut quid faciat novit. Et ex his ali-
 quis cum adhuc ejus insaniam mihi magis demonstrare vellet,
 altos ejulatus ad instar mulieris liberorum mortem lamen-
 tantis edidit, deinde rursus ingemuit, viatoris personam
 gerens, qui quod ferebat perdidit. Quibus auditis Demo-
 critus partim risit, partim subfannavit nihilque amplius scri-
 bebat, caput vero crebro concutiebat. At ego, vos quidem,
 inquam, viri Abderitae, hic manete, ubi autem ipse propius
 accessero et viri verba audiero, corpusque videro, affectus
 veritatem cognoscam, hisque dictis placide descendi. Erat
 autem praeceptus locus ille et pronus, vix igitur gressum re-

Ed. Chart. I. [20.] Foell. II. 1280. Ed. Lind. II. (915, 916.)
 καὶ ἐπίφορον ἐκεῖνο τὸ χωρίον, μόλις δ' οὖν διαστηριζό-
 μενος διήλθον. ἐπεὶ δὲ ἐπλησίαζον, ἔτυχεν, ὅτε ἐπῆλθον αὐ-
 τέφ, ὃ τι δὴ ποτὲ γράφων ἐνθουσιωδῶς καὶ μεθ' ὀρμῆς.
 εἰσῆλθον οὖν αὐτόθι περιμένων αὐτέου τὸν καιρὸν τῆς ἀνα-
 παύσεως, ὃ δὲ μετὰ μικρὸν τῆς φορῆς λήξας τοῦ γραφίου
 ἀνέβλεψέ τε εἰς ἐμὲ προσιόντα καὶ φησὶ, χαῖρε ξένη. κἀγὼ,
 πολλὰ γε καὶ σὺ, Δημόκριτε, ἀνδρῶν σοφώτατε. ὃ δὲ αἰδέ-
 σθεις, οἶμαι, ὅτι οὐκ ὀνομαστὶ προσεῖπέ με, σὲ δὲ, ἔφη, τί κα-
 λέομεν, ἀγνοία γὰρ τοῦ σοῦ ὀνόματος ἦν πρόφασις τῆς τοῦ
 ξένου προσηγορίας. Ἰπποκράτης, ἔφη, ἔμοιγε τοῦνομα ὃ ἰη-
 τρός. ὃ δὲ εἶπεν, ἡ τῶν Ἀσκληπιαδῶν ἐγγένεια πολὺ τέ σου
 τὸ κλέος τῆς ἐν ἰητρικῇ σοφίης πεφοίτη(916)κεν καὶ ἐς ἡμέας
 ἀφίκται. τί δὲ χρέος, ἔταῖρε, δεῦρό σε ἦγαγε; μᾶλλον δὲ πρὸ
 πάντων κάθισο. ὀρῆς δὲ ὡς ἔστιν οὗτος οὐκ ἀγῆς φύλλον
 θῶκος, ἔτι χλωρός καὶ μαλθακὸς ἐγκαθίσαι προσσηνέστερος
 τῶν τῆς τύχης ἐπιφθόνων θώκων. καθίσαντος δὲ μου πάλιν
 φησὶν, ἴδιον οὖν ἢ ἐπιδήμιον πρᾶγμα διζήμενος δεῦρο

permeavi. Ubi vero propius accessi, forte in eum incidi
 cum sane quid divino furore actus et concitatus scriberet.
 Illic igitur confiti, tempus opportunum dum ipse cessaret
 expectans. At ille non multo post, deposito impetu et stilo
 scriptorio, me accedentem aspexit et, salve, inquit, hospes.
 Et ego, tu quoque plurimum, inquam, Democrite, hominum
 sapientissime. Ille vero pudore suffusus, opinor, quod me
 nomine non compellasset, te vero, inquit, quonam nomine
 vocavero? Tui enim nominis ignoratio occasio fuit cur te
 hospitem appellarem. Hippocrates, inquam, medicus vocor.
 At ille, Asclepiadarum, inquit, nobilitas, tuaeque in arte
 medica sapientiae gloria crebris admodum hominum ser-
 monibus ad nos pervenit. Quodnam vero te negotium, o
 amice, huc adduxit? Quin potius omiſſis omnibus confideto.
 Cernis enim quam non sit injucunda haec foliis instrata sedes,
 viridis ad haec et mollis, et ad infidendum blandior invidia
 obnoxiiſ fortunae fellis. Cum vero confedissem, rursus in-
 quit, privatum igitur an publicum animo agitans negotium

Ed. Chart. I. [20.] Foesl. II. 1280, 1281. Ed. Lind. II. (916.)
 ἀφίξει, φράζω σαφῶς· καὶ γὰρ ἡμεῖς ὅ τι δυναίμεθα συνε-
 γοίμεν ἄν. καὶ γὰρ τὸ μὲν κατ' ἀλήθειαν, ἔφη, αἴτιον, διὸ
 σὺ χάριν ἤκω ξυντυχεῖν σοφῷ ἀνδρὶ. ἔχει δὲ πρόφασιν ἡ
 πατρὶς ἣς πρεσβεῖαν τιλῶ. ὁ δὲ, ξενίῃ τοίνυν, φησί, τὰ πρῶτα
 κέκρησο ἡμετέρῃ. πειρευόμενος δὲ καὶ γὰρ κατὰ πάντα τὰνδρὸς,
 καίπερ ἤδη μοι καταδήλου μὴ παρακόπτειν ἐόντος, Φίλο-
 ποιμένα οἶσθα, ἔφη, πολίτην ἐόντα ὑμέτερον; ὁ δὲ, καὶ μάλα,
 εἶπεν, τὸν Λάμωνος λέγεις υἱόν, τὸν οἰκοῦντα παρὰ τὴν
 Ἑρμαῖδα κρήνην. τοῦτον εἶπον, οὐ καὶ τυγχάνω ἐκ πατέ-
 ρων ἴδιος ξένος. ἀλλὰ σὺ, Δημόκριτε, τῇ κρείσσει με ξενίῃ
 δέχου, καὶ πρῶτόν γε τί τοῦτο τυγχάνεις γράφον φράζε.
 ὁ δ' ἐπισχὼν ὀλίγον, περὶ μανίης, ἔφη. καὶ γὰρ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ,
 φημί, εὐκαίρως γε ἀντιγράφεις πρὸς τὴν πόλιν. ὁ δὲ, ποίην,
 φησί, πόλιν Ἰππόκρατες; ἐγὼ δὲ, οὐδὲν, ἔφη, ὦ Δημόκριτε,
 ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως προσέπεισεν. ἀλλὰ τί περὶ μανίης γρά-
 φεις; τί γὰρ, εἶπεν, ἄλλο, πλὴν ἥτις τε εἴη, ὅπως ἀνθρώποις
 ἐγγίνεται, καὶ τίνα τρόπον ἀπολοφείτο. || τὰ τε γὰρ ζῶα

huc venisti? eloquere aperte. Ad id enim te pro viribus
 adjuvabimus. Ego vero, ista sane vera causa est, huc tui
 gratia venio, ut te virum sapientem conveniam. Occasio-
 nem autem patria dedit, cujus legationem otheo. At ille,
 hospitio igitur primum nostro utere. Ego vero pertentato
 per omnia viro, etsi eum minime delirare jam mihi con-
 staret, Philopoemenem, inquam, nosti, civem vestrum?
 Ille vero, maxime, inquit, Damonis filium dicis, cujus ae-
 des sunt juxta fontem Hermaida? Illum ipsum, inquam, cu-
 jus antiquus sum et peculiaris hospes. Tu vero, Democrite,
 potiore me hospitio excipito, imprimisque quidnam scribas
 eloquere. Ille vero paulum moratus, de infania, inquit.
 Tum ego, Iuppiter rex, inquam, peropportune sane con-
 tra civitatem scribis. At ille, quam civitatem Hippocrates?
 Nihil inquam, o Democrite, sed nescio quo modo mi-
 hi excidit. Sed quid de infania scribis? Quidnam
 vero, inquit, aliud quam quid sit, et quomodo ho-
 minibus innascatur, et quanam ratione allevetur. Haec

Ed. Chart. I. [20. 21.] Foesf. II. 1281. Ed. Lind. II. (916. 917.)
 ταῦτα ὁκόσα, ἔφη, (917) ὁρῆς, τουτέου μέντοι γε ἀνατέμνω
 εἶναι, οὐ μισέων θεοῦ ἔργα, χολῆς δὲ διζήμενος φύσιν καὶ
 θέειν. οἶσθα γὰρ ἀνθρώπων παρακοπῆς ὡς αἰτὶ ἐπιπολὺν
 αὕτη πλεονάσασα [21] ἐπὶ πάσῃ μὲν φύσει ἐνυπάρχει, ἀλλὰ
 παρ' οἷς μὲν ἔλαττον, παρ' οἷς δὲ τι πλεον. ἡ δ' ἀμετρίῃ αὐτέης
 νοῦσοι τυγχάνουσιν, ὡς ὕλης ὅτε μὲν ἀγαθῆς, ὅτε δὲ φανύ-
 λης ὑποκειμένης. καὶ γὰρ, νῆ Δία, ἔφη, ὦ Δημόκριτε, ἀληθέως
 γε καὶ φρονίμως λέγεις, ὅθεν εὐδαίμονά σε κρίνω τοςαύτης
 ἀπολαύοντα ἡσυχίης, ἡμῶν δὲ μετέχειν ταύτης οὐκ ἐπιτέτρα-
 πται. ἐρεομένου δὲ διὰ τί, ὦ Ἱππόκρατες, οὐκ ἐπιτέτραπται;
 ὅτι, ἔφη, ἡ ἀγροὶ ἡ οἰκίῃ ἡ τέκνῃ ἡ δάνειᾳ ἡ νοῦσοι ἡ θά-
 νατοι ἡ δμῶες ἡ γάμος ἡ τοιαῦτά τινα τὴν ἐνκαιρίην ἡμῶν
 ὑποτέμνεται. ἐνταῦθα δὲ ὁ ἀνὴρ εἰς τὸ εἰωθὸς πάθος κα-
 τηρέχθη, καὶ μάλα ἀθρόον τι ἀνεκάγχασε, καὶ ἐπετώθασε,
 καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίην ἤγε. καὶ γὰρ, τί μέντοι, Δημόκριτε, ἔφη,
 γελᾷς; πότερον τὰ ἀγαθὰ ὢν εἶπον ἢ τὰ κακά; ὃ δὲ ἔτι
 μᾶλλον ἐγέλα, καὶ ἀποθεν ὀρεῦντες οἱ Ἀβδηρίται, οἱ μὲν

enim, inquit, quae vides animantia hujus certe rei gra-
 tia refeco, minime dei opera odio prosequens, sed bilis
 naturam et sedem inquirens. Nosti enim quod haec, ubi
 redundarit, ut plurimum hominum infaniae causa est. In
 omni quidem natura inest, sed in aliis quidem minus, in
 aliis vero copiosius. Hujus autem immoderantia morbi
 existunt, velut materia, partim quidem bona, partim vero
 mala subjecta. Tum ego, per Jovem, inquam, o Democrite,
 vere et sapienter ais. Perinde te beatum judico, qui tanta
 quiete frueris, cujus participes esse nobis non liceat. At eo
 interrogante, cur Hippocrates non liceat? Quod, inquam,
 aut agri aut res familiaris aut liberi aut aes alienum
 aut morbi aut mortes aut servi aut nuptiae aut ejusmodi
 quaedam hujus opportunitatem nobis rescindant. Tum sane
 vir ille in solitam affectionem delapsus et abunde in risum
 effusus est et vehementius irrisit, ac de caetero quievit. At
 ego, quid sane Democrite, inquam, rides? num de bonis
 aut malis quae dixi? Ille vero adhuc magis ridebat. Quod

Ed. Chart. I. [21.] Foesl. II. 1281. Ed. Lind. II. (917. 918.)
 τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἔπαιον, οἱ δὲ τὰ μέτωπα, οἱ δὲ τὰς τρί-
 χας ἔτιλλον. καὶ γὰρ, ὥς ὕστερον ἔφησαν, πλεονάζοντι παρὰ
 τὸ εἰωθὸς τῷ γέλῳτι ἐχρήσατο. ὑποτυχὼν δ' ἐγὼ, ἀλλὰ
 μὲν, ἔφην, σοφῶν ἄριστε Δημόκριτε, ποθέω γὰρ αἰτίην τοῦ
 περὶ σὲ πάθους καταλαβέσθαι, τίνος ἄξιος ἐφάνην ἐγὼ γέ-
 λωτος ἢ τὰ λεχθέντα, ὅπως μαθὼν πυνθῶμαι τῆς αἰτίας
 ἢ σὺν ἐλεγχθεὶς (918) διακρούσῃ τοὺς ἀκαίρους γέλῳτας. ὁ
 δὲ, Ἡράκλειε, ἔφη, εἰ γὰρ δυνήσῃ με ἐλέγξαι, θεραπείην θερα-
 πείσεις, οἷον οὐδένα οὐδεπώποτε, ὦ Ἱππόκράτε, καὶ πῶς
 οὐκ ἐλεγχθείης, ἔφην, ὦ ἄριστε; ἢ οὐκ οἷα ἄτοπός γε εἶναι
 γέλῳν ἀνθρώπου θάνατον ἢ νοῦσον ἢ παρακοπήν ἢ μα-
 νίην ἢ μελαγχολίην ἢ σφαγὴν ἢ ἄλλο τι χεῖρον; ἢ τοῦμπα-
 λιν γάμους ἢ πανηγύρεις ἢ τεκνογονίην ἢ μυστήρια ἢ ἀρχάς
 ἢ καὶ τιμὰς ἢ ἄλλο τι ὅλως ἀγαθόν; καὶ γὰρ ἂν δεόν οἰ-
 κτεῖται γελᾶς, καὶ ἐφ' οἷς ἥδεσθαι χορῇ, καταγελάς τουτέων,
 ὥστε μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν παρὰ σοὶ διακρίνεται. ὁ δὲ

procul videntes Abderitae partim quidem capita, partim
 vero frontem caedebant, quidam etiam capillos evellebant.
 Nam quemadmodum postea narrarunt, copiosiore quam
 solitus esset risu usus fuerat. Tum ego, At vero sapientum
 optime Democrite, hujus enim tui affectus causam depre-
 hendere cupio, quonam tibi risu dignus visus sum, aut ea
 quae dicta sunt, ut hoc cognito, causa defissem, vel tu re-
 prehensus importunos hos risus summoveas. Tum ille, si,
 me hercule, inquit, redarguere me poteris, curationem Hip-
 pocrates qualem nullus unquam feceris. Et quomodo, in-
 quam, optime, reprehensione dignus non videaris, aut te
 absurdum non esse putas, si hominum mortem rides aut
 morbum aut dementiam aut insaniam aut melancholiam
 aut caedem aut quid pejus? aut contra nuptias aut
 conventuum celebritates aut liberorum natales aut myste-
 ria aut magistratus aut honores aut aliud quid prorsus
 bonum? Quae enim commiseratione digna sunt rides, et de
 quibus laetari oporteat, ea etiam derides, adeo uti apud te
 neque boni neque mali ullum sit discrimen. At ille, recte

Ed. Chart. I. [21.] Foëf. II. 1281. Ed. Lind. II. (918, 919.)
 ταῦτα μὲν ἔφη, ἐν λέγεις, ὦ Ἱπποκράτης, ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἅ πο-
 τοῦ ἡμετέρου γέλωτος αἰτίην, μαθὼν δ' ἐν οἷδ' ὅτι κρέσσονα
 τῆς πρεσβείης ἀντιφορτισάμενος ἀποίσεις θεραπείην τὸν ἐμὸν
 γέλωτα τῇ πατρίδι καὶ ἐωυτέῳ καὶ τοὺς ἄλλους δυνήσῃ σω-
 φρονίξειν. ἀνθ' ὧν ἴσως καὶ μετὰ διδάξεις ἰατρικὴν ἀμοιβηδὸν,
 γνοὺς ὅση σπουδῇ περὶ τὰ ἀσπούδαστα φιλοτιμύμενοι προήσ-
 σειν τὰ μηδενὸς ἄξια πάντες ἄνθρωποι τὸν βίον ἐναλίσκουσι
 γελώτων ἄξια διοικεῦντες. ἐγὼ δέ φημι, λέγε πρὸς θεῶν, μή-
 ποτε γὰρ διαλανθάνει ἅπας ὁ κόσμος νοσέων, καὶ οὐκ ἔχει
 ὅκον διαπέμψῃται πρεσβείην πρὸς θεραπείην. τί γὰρ ἂν εἴη
 ἔξω αὐτέον; ὁ δ' ὑπολαβὼν, πολλάί γε, φησὶν, ἀπειρίαι κό-
 σμων εἰσὶν, Ἱπποκράτης, καὶ μηδαμῶς ἑταῖρε κατασμικρολόγει
 πλουσίην τὴν φύ(919)σιν ἐοῦσαν. ἀλλὰ ταῦτα, ἔφη, Δημό-
 κριτε, διδάξεις ἐν ἰδίῳ καιρῷ, ἐνλαβοῦμαι γὰρ μή πως καὶ τὴν
 ἀπειρίην διξιῶν γελᾷν ἄρξῃ. ἴσθι δὲ νῦν περὶ τοῦ σέο γέ-
 λωτος τῷ βίῳ λόγον δώσω. ὁ δὲ μάλα τρατὸν ἀπιδὼν με,
 δύο, φησὶ, τοῦ ἐμοῦ γέλωτος αἰτίας δοκέεις, ἀγαθὰ καὶ φαῦλα.

quidem dicis, Hippocrates, verum risus nostri causam non-
 dam nosse, quam cum didiceris, certus sum quod meum
 risum meliorem curationem pro tua legatione patriae tibi que
 ipsi vicissim reportabis, qua etiam alios prudentiores red-
 dere poteris. Pro quibus fortasse me etiam medicinam mu-
 tuo docueris, ubi cognoveris quanto studio omnes homines
 ad ea, quae negligenda sunt et nullius pretii facienda, con-
 tendunt, et in his, quae risu digna sunt, consectandis vitam
 consumunt. Tum ego, dic per deos, inquam, nunquid om-
 nis mundus se aegrotare ignorat, neque habet unde sui
 curationem legatione accersat? Quid enim extra eum esse
 potest? Quo audito, multae, inquit, sunt Hippocrates mu-
 ndorum infinitates, nolique, amice, naturam divitem ut
 parvam existimare. Sed haec, Democrite, inquam, suo tem-
 pore docebis. Vereor enim, ne si quando infinitatem percen-
 seris, ridere incipias. Nunc vero de tuo risu in vita red-
 dendam esse tibi rationem puta. At ille admodum perspicue
 in me intuens, duas, inquit, mei risus causas existimas,
 HIPPOCRATES TOM. III.

E e e

Ed. Chart. I. [21, 22.] Foes. II. 1281, 1282. Ed. Lind. II. (919, 920.)
 ἐγὼ δὲ ἓνα γελῶ τὸν ἄνθρωπον, ἀνοίης μὲν γέμοντα, κενεὸν
 δὲ πρηγμάτων ὀρθῶν πάσαις ἐπιβουλαῖς νηπιᾶζοντα, καὶ
 μηδεμιῆς ἐνεκεν ὀφειλείας ἀλγέοντα τοὺς ἀνηνύτους μόχθους,
 πείρατα γῆς καὶ ἀορίστους μυχοὺς ἀμέτροισιν ἐπιθυμίῃσιν
 ὀδεύοντα. || ἄργυρον κτίζοντα καὶ χρυσόν, καὶ μὴ πανομί-
 νον τῆς κτήσεως ταύτης, αἰεὶ δὲ θορυβευόμενον περὶ τὸ πλεόν,
 ὅπως αὐτὸς ἐλάσσων μὴ γένηται, καὶ οὐδὲ αἰσχύνεται μὴ λε-
 γόμενος εὐδαίμων. ὅτι χάσμα τῆς γῆς ὀρύσσει διζήμενος χει-
 ρσίν, [22] ὧν οἱ μὲν ὑπὸ σομφῆς ἐπιπιπτούσης τῆς γῆς
 ἐφθάρασαν, οἱ δὲ πολυχρονίως ταύτην ἔχοντες τὴν ἀνάγκην
 ὥς ἐν πατρίδι τῇ κολάσει παραμένουσιν, ἄργυριον καὶ χρυ-
 σίον μαστεύοντες, ἔχνη κόνεως καὶ ψήγματα ἐρευνῶντες, ψάμ-
 μον ἄλλην ἀλλαχόθεν ἐγείροντες καὶ τῆς γῆς φλέβας ἐκτέ-
 μνοντες, ἐς περιουσίην αἰεὶ βωλοποιέοντες ἐκ γῆς τῆς μητρὸς
 πολεμίην γῆν καὶ τὴν αὐτὴν ἐοῦσαν καὶ θαυμάζοντες πα-
 τοῦσιν. ὅσος γέλως ἐπὶ μόχθου καὶ κρυφίης γῆς ἐρῶσι τὴν
 φανερὴν ὑβρί(920)ζοντες. κύνας ὠνεῦνται, οἱ δ' ἵππους, οἱ

bona et mala. At ego unum hominem rideo, amentia quidem refertum, recte factis vacuum, in omnibus consiliis pueriliter agentem, nullius utilitatis gratia immensos labores tolerantem, terrae fines et infinitos recessus argenti et auri comparandi gratia immoderatis cupiditatibus peragrantem et nunquam ab his comparandis cessantem, semper vero ad copiam tumultuantem, ne si ea defluatur pudore suffundatur, quod felix non dicatur. Quod in terrae hiatus inquirens, eorum manibus effodiat, qui partim quidem a terra inani intereunt, partim vero diutius hac necessitate detenti in supplicio tanquam in patria permanent, aurum et argentum perquirentes, pulveris vestigia et ramenta pervestigantes, arenam aliam aliunde excitantes, et terrae venas excindentes, ad opulentiam semper terram matrem tanquam hostilem in glebas proscindunt, quam eandem etiam cum admiratione calcant. Quantum vero rideri debet, quod terram latentem cum labore amant, apertam contumelia afficiunt. Canes emunt, quidam etiam equos, quidam vero

Ed. Chart. I. [22.] Foef. II. 1282. Ed. Lind. II. (920.)

δὲ χώραν πολλὴν περιορίζοντες ἰδίην ἐπιγράφουσιν, καὶ πολλῇ; ἐθέλοντες δεσπόζειν οὐδὲ αὐτέων δύνανται. γαμῖν σπεύδουσιν, ἃς μετ' ὀλίγον ἐκβάλλουσιν, ἐρῶσιν, εἴτα μισοῦσι, μετ' ἐπιθυμίας γεννῶσιν, εἴτ' ἐκβάλλουσι τελείους. τίς ἡ κενὴ σπουδὴ καὶ ἀλόγιστος, μὴδὲν μανίης διαφέρουσα; πολεμοῦσιν ἔμφυλον, ἡρεμίην οὐχ αἰρετιζόντες. ἀντενεδρεύουσι βασιλέας, ἀνδροφονοῦσι, γῆν δρύσσοντες ἀργύριον ζητοῦσιν, ἀργύριον εὐρόντες γῆν ἐθέλουσι πρίσθαι, ὠνησάμενοι γῆν καρποὺς πιπράσκουσι, καρποὺς ἀποδόμενοι πάλιν ἀργύριον λαμβάνουσιν. ἐν ὅσαις μεταβολαῖς εἰσιν, ἐν ὅσῃ κακίῃ. οὐσίην μὴ ἔχοντες οὐσίην ποθέουσιν, ἔχοντες κορύπτουσιν, ἀφανίζουσιν. καταγελῶ ἐφ' οἷς κακοπραγέουσιν, ἐπιτείνω τὸν γέλωτα ἐφ' οἷς δυστυγέουσι, θεσμούς γὰρ ἀληθείας παραβέβηκασι, φιλονεικέοντες ἔχθρην πρὸς ἀλλήλους δῆρην ἔχουσι. μετὰ δὲ ἀδελφῶν καὶ τοκῶν καὶ πολιτῶν, καὶ ταῦτα ὑπὲρ τοιούτων κτημάτων ὧν οὐδεὶς θανάων δεσπότης ἐστίν, ἀλλήλοκτονεύουσιν, ἀθεσμόβια φρονεῦντες φίλων καὶ πατρῶων

multa circumscripta regione eam sibi adscribunt, et cum multis dominari velint, sibi ipsis imperare nequeunt. Uxores ducere cupiunt, quas paulo post repudiant, amant, deinde odio prosequuntur, cum cupiditate liberos suscipiunt, deinde eos adultos abdicant. Quodnam hoc inane studium et rationis expers nihilque ab infania discrepans? Bellum inter finum gerunt, quietem optabilem non ducunt, regibus vicissim infidias tendunt, homines necant, defossa terra argentum investigant, argento reperto terram emere cupiunt, terra empta fructum divendunt, fructibus distributis rursus argentum capiunt. Quibus mutationibus et quantis vitiis obnoxii? Cum opes non habeant, eas expetunt, si habent, abscondunt, dissipant. Eorem res adversas derideo, eorum infortunia intento risu excipio. Veritatis enim instituta violant, contentionis studio hostiles inter se rixas habent. Cum fratribus vero, parentibus et civibus mutuas caedes exercent, idque pro iis possessionibus quarum nemo post mortem dominus esse potest. Injustam vitam confectantes, amicorum

Ed. Chart. I. [22.] Foesl. II. 1282. Ed. Lind. II. (920. 921.)
 ἀπορίην ὑπερορῶσι, πλουτίζουσι τὰ ἀνάξια καὶ τὰ ἀψυχα,
 ὅλης τῆς οὐσίας ἀνδριάντα ὠνέονται, ὅτι δοκεῖ λαλεῖν τὸ
 ἄγαλμα. τοὺς δὲ ἀληθέως λαλέοντας μισεῦσι· τῶν γὰρ μὴ
 ῥηϊδίων ἐφίενται. καὶ γὰρ ἥπει(921)ρον οἰκεῦντες θάλασσαν
 ποθέουσι, καὶ πάλιν ἐν νήσοις ἐόντες ἥπειρον γλίσχονται,
 καὶ πάντα διαστρέφουσιν ἐς ἰδίην ἐπιθυμίην. καὶ δοκέουσι
 μὲν ἐν πολέμῳ ἀνδρείην ἐπαινεῖσθαι, νικᾷνται δὲ καθ' ἡμέ-
 ρην ὑπὸ τῆς ἀσελγείας, ὑπὸ φιλαργυρίας, ὑπὸ τῶν παθῶν
 πάντων νοσέουσι. Θεροῖται δ' εἰς τοῦ βίου πάντες. τί δὲ
 τὸν ἐμὸν, Ἰππόκρατες, ἐμέμψω γέλωτα; οὐ γὰρ αὐτὸς τῆς
 ἰδίας ἀνοίης, ἀλλὰ ἄλλος ἄλλον καταγέλλεται, οἱ μὲν τῶν
 μεθύνοντων, ὅταν αὐτοὶ δοκέουσι νῆφειν, οἱ δὲ τῶν ἐρώντων,
 χαλεπωτέραν νόσον νοσεῦντες αὐτοὶ, οἱ δὲ τῶν πλεόντων,
 ἄλλοι δὲ τῶν περὶ γεωργίην ἀσχοληθέντων. οὐ συμφωνέουσι
 γὰρ οὔτε ταῖς τέχναις οὔτε τοῖς ἔργοις. ἐγὼ δὲ, ταῦτα μὲν,
 ἔφην, κρήννα, Δημόκριτε, οὐδ' ἄλλος τις ἂν εἴη λόγος ἀρ-
 μοδιώτερος ἐξαγγέλλων ταλαιπωρίην θνητῶν. ἀλλ' αἱ προή-

et patriae inopiam despiciunt, indigna et inanimata divitiarum loco habent, pro universis facultatibus statuam mercantur, quod simulacrum loqui videatur, eos vero, qui vere loquuntur, odio habent. Res non faciles amore prosequuntur, in continente habitantes maritima expetunt, rursusque infulas tenentes continentem affectant, cunctaque in suam cupiditatem pervertunt. Et in bello quidem fortitudinem laudare videntur, at in dies a libidinum indulgentia et avaritia vincuntur et affectibus omnibus tenentur. Therapitae autem vitam omnes referunt. Qua vero in re risum meum Hippocrates reprehendisti? Neque enim quisquam suam, sed alter alterius amentiam deridet, hi quidem ebrios, cum ipsi sibi sobrii videantur, alii amantes, cum ipsi graviore morbo laborent, hi vero navigantes, alii agriculturae deditos. Neque enim artibus, neque operibus inter se consentiunt. Tum ego, haec quidem, inquam, vera sunt, Democrite, neque alia quaequam oratio ad convincendam mortalium miseriam commodior esse possit, verum ipsae

Ed. Chart. I. [22. 23.] Foesl. II. 1282, 1283. Ed. Lind. II. (921. 922.)
 ξιες νομοθετοῦσι τὴν ἀναγκαίην, οἰκονομίης τε εἵνεκα καὶ
 ναυπηγίης καὶ τῆς ἑτέρης πολιτείας, ἐν ᾗ χρεὼν εἶναι τὸν
 ἄνθρωπον. οὐ γὰρ εἰς ἀργίην αὐτὸν ἡ φύσις ἐγέννα. ἐκ
 τούτων δὲ πάλιν φιλοδοξίᾳ γυνθεῖσα ἐσφηλε πολλῶν ὀρθο-
 γνώμονα ψυχῇ, σπουδαζόντων μὲν ἅπαντα ὡς ἐπὶ ἀδια-
 πτωσίᾳ, μὴ κατ' εὐτοनोंντων δὲ τὴν ἀδελότητα προορῆσθαι.
 εἴ που γὰρ τις, ὃ Δημόκριτε, γαμέων ἢ χωρισμὸν ἢ θάνατον
 προσεδόκησεν. || τίς δ' ὁμοίως παιδοτροφέων ἀπώλειαν; ἀλλ'
 οὐδ' ἐν γεωργίᾳ καὶ πλοίῳ καὶ βασιλείᾳ καὶ (922) ἡγε-
 μονίᾳ καὶ πάνθ' ὅς ὑπάρχει κατὰ τὸν αἰῶνα· οὐδεὶς γὰρ
 προῦλαβεν πταῖσαι, ἀλλ' ἀγαθοῖσιν ἕκαστος τούτων ἐλπίζει
 φέρεται, τῶν δὲ χειρόνων οὐδὲ μέμνηται. μή ποτ' οὖν ὁ
 σὸς γέλως τούτοις ἀνάσμοστος. ὁ δὲ Δημόκριτος, μάλα, ἔφη,
 πωθῆς τὸν νόον ὑπάρχεις καὶ μακρὰν γε τῆς ἐμῆς γνώμης
 ἀπόδημος, Ἰππόκρατες, [23] ἀταραξίης καὶ ταραχῆς μέτρα
 μὴ ἐπισκοπέων, δι' ἄγνοιαν. ταῦτα γὰρ αὐτὰ διανοίᾳ φρε-
 νήρει διοικέοντες, αὐτοὶ τε ῥηϊδίως ἀπῆλλασσον καὶ τὸν ἐμὸν

actiones hanc necessitatem veluti decreto quodam impo-
 nunt, ad rei domesticae dispensationem, navium fabrica-
 tionem et reliquam reipublicae administrationem, in qua
 versari hominem oportet. Neque enim ad inertiam eum
 natura procreavit. Ex his rursus late sparfa ambitio
 multorum recte sentientem animum aberrare coegit, qui
 ad omnia velut sine lapsu summo studio contendunt, non
 tamen obscuritatem praevidere possunt. Quis enim, o De-
 mocrite, uxorem ducens divortium aut mortem cogitat? aut
 liberos educans, interitum? sed neque in agricultura
 et navigatione, regno, imperio et omnibus, quae sunt in
 vita. Nemo enim se aberraturum animo ante percepit, sed
 quisque horum bona spe pascitur, deteriora vero ne memi-
 nit quidem. Num igitur tuus hic risus his minime conve-
 nit? Tum Democritus, tardo, inquit, es admodum ingenio
 proculque a mea sententia peregrinarius, Hippocrates, neque
 tranquillitatis et perturbationis modum propter ignorantiam
 prospicis. Qui enim haec ipsa prudenti cogitatione dispo-
 nunt, ii et facile liberantur et meum risum sublevant. Nunc

Ed. Chart. I. [23.] Foef. II. 1283. Ed. Lind. II. (922. 923.)
 ἐλώφειον γέλωτα. νῦν δ' ὥς ἐπ' ἀρηρόσι τοῖς ἐν τῷ βίῳ
 φρενοβλαβείς τετύφλωνται ἀσυλλογίστῳ διανοίῃ τῆς ἀτάκτου
 φορῆς δυσδίδακτοι. νοουθεσίῃ γὰρ αὐτάρκεις ὑπῆρχεν ἡ τῶν
 ξυμπάντων μεταβολή, ὅξείῃσι τροπῇσιν ἐμπίπτουσα, αἰφρί-
 διον τροχῆλασιν παντοίην ἐννοέουσα. οἱ δ' ὥς ἐπ' ἀρηρόνῃ
 καὶ βεβαίῃ ἐκλελησμένοι παθέων κατὰ τὸ ξυνεχὲς ἐμπίπτον-
 των, ἄλλοτε ἄλλος ποθεῖντες τὰ λυπέοντα, διζήμενοι τὰ μὴ
 ξυμφέροντα, ἐγκαλινθεῖνται πολλῇσι ξυμφορῇσιν. εἰ δέ τις
 ἐμερμήριζεν κατὰ δυνάμιν ἰδίην τὰ ξυμπάντα ἔρδειν, ἀδιά-
 πτωτον ἐφρούρει ζώην, ἑωυτὸν ἐξεπιστάμενος, καὶ ξυγκρίσιν
 ἰδίην σαφῶς κατανοήσας καὶ μὴ τῆς ἐπιθυμίας τὴν σπου-
 δὴν, ἀόριστον ἐκτείνων, τὴν δὲ πλουσίην φύσιν καὶ πάντων
 τιθηνόν, δι' αὐταρκείας ὁδοιπορέων. καθάπερ δὲ τῶν πα-
 θέων εὐεξίη κίνδυνος πρόδηλος, οὕτω τὸ μέγεθος τῶν ἐν-
 τυχημάτων σφαλερόν ἐστιν. ἀρίστημοι (923) δ' ἐν τῇσι κα-
 κοδαιμονίῃσι ξυνθεωρεῖνται. ἄλλοι δὲ τὰ τῶν παλαιῶν μὴ
 ἱστορόοντες ὑπὸ τῆς ἰδίας κακοπραγίης ἀπώλονται, τὰ δὲ ἅλα

vero 'velut in rebus vitae convenientibus mente capti cae-
 cutiunt, neque mente ratiocinationis experte inordinatum
 impetum facile addiscunt. Satis enim fuerit haec admonitio
 rerum omnium commutatio, quae subditis conversionibus
 incidens, repentinam et omnimodam rerum velut rotarum
 agitationem in mentis notione reponit. Illi vero tanquam
 haec adaptata sit et firma, affectionum continenter inci-
 dentium obliti, aliter alius quae tristitiam adferunt expeten-
 tes, quae sunt in commoda inquirentes, in multis calami-
 tatibus assidue versantur. Quod si quis omnia quae facit pro
 virum mente versaret, vitiam ab omni casu immunem ser-
 varet, seipse probe noscens et suam ipsius concretionem
 aperte intelligens, cupiditatis studium in infinitum non ex-
 tenderet, sed naturam divitem et omnium alumnam per
 ea, quae abunde suppetunt, sequeretur. Quemadmodum autem
 optimus corporis habitus affectionum periculum denunciat,
 sic magnus rerum successus lubricus est. Rebus autem in
 adversis insignes conspiciuntur. Alii vero antiquorum res
 minime oculis subjicientes, pravis suis affectionibus pereunt,

Ed. Chart. I. [23.] Fosl. II. 1283. Ed. Lind. II. (923.)
καθάπερ ἄδηλα μὴ προθεωρεῦντες, ὑπόδειγμα τὸν μακρὸν
βίον ἔχοντες, γενομένων καὶ μὴ γινομένων, ἐξ ὧν καὶ τὸ
ἐσόμενον ἐχρῶν κατανοῆσαι. ταῦθ' ὁ ἐμὸς γέλως, ἄφρονες
ἄνθρωποι, πονηρίης δίκας ἐκτίνοντες, φιλαργυρίας, ἀπλη-
στίας, ἐχθρῆς, ἐνεδρίας, ἐπιβουλίας, βασκανίας, ἀργαλέον ἐξει-
πῆν πολυμηχανίην κακῶν. ἀπειρίη γὰρ τις ἐστὶ καὶ του-
τέοις δολοπλοκίησιν, ἀνθομιλεῦντες, σχολιόφρονες. ἀρετῆς δὲ
παρ' αὐτέοις τρόπος ἐστὶ τὸ χέριον, φιλοψευδίην γὰρ ἀσκέ-
ουσι, φιληδονίην κοσμέουσι, νόμοις ἀπειθεῦντες. ὁ δὲ αὐ-
τέων κατακρίνει τὴν ἀπροαιρεσίην, μήτε ὀρήσεως μήτε ἀκοῆς
μετέχοντας, μούνη δ' αἰσθησις ἀνθρώπου ἀτρεκέι διανοίῃ
τηλαυγῆς, τό τε ὅν καὶ τὸ ἐσόμενον προορεομένη. δυσαρ-
στεῦνται πᾶσι καὶ πάλιν τοῖς αὐτέοις ἐμπελάζονται, ἀρνη-
σάμενοι πλοῶν πλέουσι, γεωργίην ἀπωσάμενοι αὐθις γεωρ-
γοῦσιν, ἐκβάλλοντες γαμήτην ἐτέραν εἰσάγονται, γεννήσαντες
ἔθαψαν, θάψαντες ἐγέννησαν, πάλιν τρέφουσι, γῆρας ἠϋξάντο,

manifesta velut obscura non providentes, cum tamen lon-
gam vitam exemplum habeant, eorum quae fiunt et non
fiunt, ex quibus quod futurum est cognoscere oportebat.
Haec est mei risus materia, homines imprudentes improbi-
tatis suae poenas dantes, avaritiae, inexplibilis cupiditatis,
inimicitiarum, insidiarum, subdolorum consiliorum, inviden-
tiae. Difficile est multorum malorum machinatricem soler-
tiam verbis exprimere, cum eorum sit infinitas quaedam
et in his cum dolosis commentis prava mente inter se con-
versentur. Apud eos autem virtutis modus habetur, quod
est deterius. Mendacia enim amant et in his se exercent,
voluptatis studium extollunt, legibus minime parentes. Hic
autem meus risus quae ab his nullo proposito consilio fiunt
condemnat, cum neque visionis, neque auditionis participes
sint. At solus hominis sensus recta intelligentia eminus
splendescens, quod praesens et futurum est praevidet. Omnia
detestantur ac rursus ad eadem se adjungunt, navigationem
aversantes navigant, agricultura propulsata rursus agrum
colunt, abdicata uxore aliam inducunt, susceptos liberos se-
peliunt et his sepultis alios procreant et rursus educant,

Ed. Chart. I. [23.] Foes. II. 1283, 1284. Ed. Lind. II. (923, 924.)
 ες αὐτὸ δ' ἀφικόμενοι στενάζουσιν, ἐν οὐδεμιᾷ καταστάσει
 βέβαιον ἔχοντες τὴν γνώμην, ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς μακαρί-
 ζουσι τὸν ιδιώτην. ὁ δὲ ιδιώτης ὀρέγεται βασιλείᾳς. ὁ πο-
 λιτευόμενος τὸν χειροτεχνεῦν (924) τα ὡς ἀκίνδυνον, ὁ δὲ
 χειροτέχνης ἐκείνον ὡς εὐτονεύτα κατὰ πάντων. τὴν γὰρ
 ὀρθὴν κέλευθον τῆς ἀρετῆς οὐ θεωροῦσι καθαρὴν καὶ λείην
 καὶ ἀπρόσπταιστον, εἰς ἣν οὐδεὶς τετόλμηκεν ἐμβαίνειν. φέ-
 ρονται δὲ ἐπὶ τὴν ἀπειθὴ καὶ σχολίην τρηχυβατέοντες κατα-
 φερόμενοι καὶ προσκόπτοντες, οἱ δὲ πλείστοι ἐκπίπτοντες,
 ἀσθμαίνοντες ὡς διωκόμενοι, ἐρῖζοντες, ὑστερέοντες, προη-
 γνύμενοι. || καὶ οὗς μὲν αὐτέων ἔρωτες ἀτάσθαλοι ὑποπε-
 πρήκασιν ἀλλοτρίᾳ εὐνῇς φθορῇ, ἀναιδείᾳ πιάγνους, οὓς
 δὲ τῇ φιλαργυρίᾳ νοῦσος ἀόριστος, οἱ δ' ἀλλήλοις ἀντε-
 πιτίθενται. οἱ δ' ὑπὸ φιλοδοξίᾳ εἰς ἡέρα ἀνεκχθέντες βρί-
 θει κακίᾳ εἰς βυθὸν ἀπωλείας καταφέρονται, κατασκάπτου-
 σιν, εἴτα ἐποικοδομοῦσι, χαρίζονται, εἴτα μετανοοῦσιν καὶ
 ἀφαιρεῦνται τὰ φιλίας δίκαια, κακοπραγεῦντες εἰς ἔχθρην τὰ

senectutem exoptant cumque eo pervenerint gemunt, nul-
 loque in statu firma mente persistunt. Principes ac reges
 privatum beatum praedicant, privatus regium imperium af-
 fectat. Qui rempublicam regit, artificem tanquam periculi
 expertem laudat, artifex vero illum velut in omnia poten-
 tiam exercentem. Rectam enim virtutis viam puram mi-
 nimeque asperam ac inoffensam non cernunt, per quam
 nullus incedere sustinet. Per inaccessam autem et tortuo-
 sam feruntur et per aspera delati incedunt et offendunt,
 plerique etiam decidunt, velut si quis persequatur anhelan-
 tes, partim sequentes partim praecedentes contendunt. Et
 eorum quosdam impudentia fretos nefandi alieni cubilis cor-
 rumpendi amores succendunt, quosdam etiam inordinatus
 avaritiae morbus tabefacit, alii mutuas insidias struunt. Alii
 vero ambitionis studio in aëra subvecti sceleris gravitate in
 exitii profundum praecipites deferuntur, diruunt, deinde ae-
 dificant, beneficium conferendo gratiam demerentur, deinde
 poenitentia ducti amicitiae jura violant maleque afficiendo

Ed. Chart. I. [23.24] Foef. II. 1284. Ed. Lind. II. (924.925.)
 ξυγγενίης πολεμοποιεῦντες, καὶ τουτέων πάντων αἰτία φι-
 λαργυρίη. τί νηπίων ἀθυρόντων διαφέρουσι; παρ' οἷς ἀκρι-
 τος μὲν ἡ γνώμη, τὸ δὲ προσπεσὸν τερνόν, ἐν δὲ τοῖς θυ-
 μοῖς τί περισσὸν ζώοις ἀλόγοις παραλελοίπασιν; [24] πλὴν
 ὅτι ἐν αὐταρκείᾳ μένουσιν οἱ θῆρες. τίς γὰρ λέων ἐς γῆν
 κατέκρυψε χύσόν; τίς ταῦρος πλεονέξιν ἐκορύξατο; τίς
 πάρδαλις ἀπληστίην κεχώρηκε; διψῇ μὲν ἄγριος σῦς, ὅσον
 ὕδατος ὀρεχθῇ. λύ(925)κος δὲ θαρδάρως τὸ προσπεσὸν τῆς
 ἀναγκαίας τροφῆς ἀναπέπνυται, ἡμέρησι δὲ καὶ νυξὶ ξυνα-
 πτομένησιν οὐκ ἔχει θοίνης κόρον ἄνθρωπος, καὶ χρόνων
 μὲν ἐνιαυσίων τάξις ὀχείης ἀλόγων τέμα ἐστίν, ὃ δὲ τὸ
 διηγεκὲς οἰστρομανίην ἔχει τῆς ἀσελγείης. Ἰππόκράτες, μὴ
 γέλασω τὸν κλαίοντα δι' ἔρωτα ὅτι ξυμφερόντως ἀποκέλει-
 σται, μάλιστα δ' ἣν ῥιψοκίνδυνος ἦ, καὶ φέρεται κατὰ κρη-
 μῶν ἢ βυθῶν πελάγους, ἐπιτενῶ τὸν γέλωτα; μὴ γέλασω
 τὸν τὴν νῆα πολλοῖσι φορτίοις βαπτίσαντα, εἴτα μισφόμε-

ad inimicitias deveniunt et cognationis jura bello appetunt,
 horumque omnium avaritia causa est. Quanam in re ab
 infantibus ludibundis discrepant? quos, cum mens judicio
 careat, quicquid sese forte obtulit delectat. Quod ad cupi-
 ditates attinet, non multum a brutis animantibus differunt,
 nisi quod ferae in eo quod satis est se continent. Quinam
 enim leo aurum defossum in terram abdidit? Quinam tau-
 rus alienum usurpandi cupiditate ad proelium impetu
 quodam delatus est? Quae pardalis inexplibilem aviditatem
 admisit? Sitit quidem aper, sed quantum aquae appetit.
 Lupus vero dilaniato, quod sese obtulit, necessario alimento
 quiescit. At si dies jungantur noctibus, hominem non capit
 comessandi satietas. Et anniverfariorum temporum ordo,
 brutis quidem animantibus coitus finem adfert, hic vero
 infano libidinis stimulo continenter agitur. Quomodo, Hip-
 pocrates, ejulantem ob amorem quod suo commodo prive-
 tur non derideam? praecipueque si quis nullo habito peri-
 culorum delectu per praecipitia et alta maria feratur, in-
 tenso risu non excipiam? Non ridebo eum, qui navem mul-
 tis mercibus onustam demersit, deinde mare incusantem,

Ed. Chart. I. [24.] Foesl. II. 1284. Ed. Lind. II. (925, 926.)
 νον τῇ θαλάττῃ ὅτι κατεβύθισεν αὐτὴν πλήρη; ἐγὼ μὲν
 οὐδαμῶς δοκέω γελῆν, ἐξευρεῖν δὲ κατ' αὐτέων ἡθελόν τι
 λυπηρόν. ἀλλ' οὐδὲ ἡτρικὴν ὑπὲρ τουτέων ἐχρῆν εἶναι, μήτε
 τεχνώμενον παιήονα φάρμακα. ὁ σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς
 νοουθεσίῃ σοι γενέσθω, σώζων ἀνθρώπους κεραννοῖς ἡγχα-
 ρίστηται. οὐχ ὁρῆς ὅτι καὶ γὰρ τῆς κακίης μοῖρα εἰμι, μανίης
 διζήμενος αἰτίην, ζῶα κατακτείνω καὶ ἀνατέμνω. ἐχρῆν δὲ ἐξ
 ἀνθρώπου τὴν αἰτίην ἐρευνῆσαι. οὐχ ὁρῆς ὅτι καὶ ὁ κόσμος
 μισανθρωπίης πεπλήρωται; ἅπειρα κατ' αὐτέου πάθια ξυν-
 ἤθροικεν, ὅλος ἀνθρώπος ἐκ γενετῆς νοῦσος ἐστίν, τρεφό-
 μένος ἄχρηστος ἱκέτης βοηθείης, ἀνξανόμενος, ἀτάσθαλος,
 ἄφρων, ἐνδεὴς παιδαγωγίης, θρασὺς, ἀκμάζων, (926) παρα-
 κμάζων, οἰκτρὸς, τοὺς ἰδίους πόνοὺς ἀλόγιστῃ γεωργήσας.
 ἐκ μητρῶων γὰρ λύθρων ἐξέθρε τοιοῦτος, διὰ τοῦτο οἱ
 μὲν θυμικοὶ καὶ ὀργῆς ἀμέτρον γέμοντες, ἐν ξυμφορῇσι καὶ
 μάχησι, οἱ δ' ἐν φθορῇσι καὶ μοιχείῃσι διὰ παντός, οἱ δ'

quod eam plenam submerferit? Equidem haec minime ridi-
 cula duco, verum in eos aliquid molesti excogitare cuperem.
 Sed neque pro his medicinam esse oportuit, neque aliquem
 qui Paonia medicamenta conficeret. Cujus rei te admonere
 debeat tuus ille progenitor Aesculapius, qui pro servatis
 hominibus gratam beneficii recordationem fulminis ictus
 reportavit. Non vides me quoque hujus vitii participem
 esse, dum in infaniae causam inquirens animantia macto
 ac refeco, quam in hominibus perscrutari oportuit? Nonne
 vides mundum ipsum inhumanitate redundare et infinitas
 adversus hominem affectiones cumulare? Totus homo ab
 ipso ortu morbus est. Dum educatur inutilis, auxilium sup-
 plex implorat, dum increfcit, improbus et demens est, in-
 stitutione puerili indigens, in aetatis vigore constitutus, au-
 dax, aetate marcescens miserabilis, suos labores per impru-
 dentiam excolens. Talis enim ex materno cruore sanie per-
 mixto promicuit. Proptereaque hi quidem indignabundi et
 immodica ira referti in calamitatibus et pugnis, alii in adul-
 teriis et stupris perpetuo versantur, alii in ebrietatibus, alii

Ed. Chart. I. [24.] Foef. II. 1284, 1285. Ed. Lind. II. (926.)
 ἐν μέθῃσιν, οἱ δ' ἐν ἐπιθυμίῃσι τῶν ἄλλοτριῶν, οἱ δ' ἐν
 ἀπολείψει τῶν σφετέρων. ὅφελον δύναμις ὑπῆρχε τὰς ἀπάν-
 των οἰκίσεις ἀνακαλύψαντα μηδὲν ἀφίῃναι τῶν ἐντὸς πα-
 ρακάλυμμα, εἴθ' οὕτως ὄρῃν τὰ πρησσομένα ἔνδον. εἰδωμεν
 ἂν οὓς μὲν ἐσθίοντας, οὓς δὲ ἐμέοντας, ἑτέρους δ' αἰκίῃσι
 στρεβλίζοντας, τοὺς δὲ φάρμακα κυκλῶντας, τοὺς δὲ ξυγγο-
 ῖοντας ἐπιβουλίην, τοὺς δὲ ψηφίζοντας, ἄλλους χαίροντας,
 τοὺς δὲ κλαίοντας, τοὺς δὲ ἐπὶ κατηγορίῃν φίλων συγγρά-
 φοντας, τοὺς δὲ διὰ φιλοδοξίην ἔκφροντας. καὶ γε τινὲς βα-
 θύτεραι πρήξεις τῶν κατὰ ψυχὴν κενθομένων, καὶ τουτέων
 ὁκόσοι μὲν νέοι, ὁκόσοι δὲ πρεσβῦται, αἰτεῦντες, ἀρνεόμενοι,
 πεινόμενοι, περιουσιάζοντες, λιμῶ θλιβόμενοι, οἱ δὲ ἀσωτὴ
 βεβαρυνμένοι, ὑπῶντες, δέσμιοι, οἱ δὲ τρυφῇσι γαυριῶντες,
 τρέφοντες, ἄλλοι σφάζοντες, ἄλλοι θάπτοντες, ὑπορέοντες
 ἂ ἔχουσι, || πρὸς τὰς ἐλπιζόμενας κτήσιας ὥρμημένοι, οἱ
 μὲν ἀναίσχυντοι, οἱ δὲ φειδωλοὶ, οἱ δὲ ἄπληστοι, οἱ μὲν
 φονεῦντες, οἱ δὲ τυπτόμενοι, οἱ δὲ ὑπερηφανεῦντες, οἱ δὲ
 ἐπτοημένοι κερδοζή. καὶ οἱ μὲν ἵπποισι παρεστῶτες, οἱ

in rerum alienarum cupiditatibus, alii in suis perdendis.
 Quod si possemus nullo intus relicto velamento omnium
 habitationes detegere, deinde ita quae intus aguntur inspi-
 cere, hos quidem edere videremus, illos vero vomere, alios
 indignis verberibus torquere, alios venena miscere, alios
 infidias struere, alios rationibus studere, hos gaudere, illos
 plorare, hos amicorum accusationem meditari, illos vero
 nimia ambitione desipere. Et certe quaedam sunt in animis
 altius reconditae actiones. Et in his partim quidem juve-
 nes, partim vero senes, petentes, denegantes, pauperes, re-
 bus affluentes, fame oppressi. Hi luxu gravati, sordidi, vin-
 cti, illi vero deliciis gestientes, multos alentes. Alii jugu-
 lantes, alii sepelientes, ea quae habent pro nihilo habentes,
 speratas possessiones captantes, alii quidem impudentes, alii
 parci, alii inexplebiles, alii quidem interficientes, alii ver-
 beribus afflicti, alii superbe se jactantes, alii inani gloria
 attoniti. Et hi quidem equis addicti sunt, alii hominibus,

Ed. Chart. I. [24. 25.] Foell. II. 1285. Ed. Lind. II. (926. 927.)
 δὲ ἀνδράσιν, οἱ δὲ κυσίν, οἱ δὲ λίθοις ἢ ξύλοις, οἱ δὲ χαλ-
 κῷ, οἱ δὲ γραφῇσι. καὶ οἱ μὲν (927) πρεσβείαις, οἱ δὲ στρα-
 τηγίαις, οἱ δὲ ἱερωσύνησιν, οἱ δὲ στεφανοφορέοντες, οἱ δὲ
 ἔργοπλοι, οἱ δ' ἀποκτεινόμενοι. φέρονται δὲ τούτων ἕκαστοι,
 οἱ μὲν ἐπὶ ναυμαχίην, οἱ δὲ ἐπὶ στρατείην, οἱ δὲ ὑπ' ἀγροί-
 κην, ἕτεροι δὲ ἐπὶ φορτίδας ναῦς, οἱ δὲ εἰς ἀγορὴν, ἕτεροι
 δ' ἐπ' ἐκκλησίην, οἱ δὲ ἐπὶ θέητρον, οἱ δὲ ἐς φυγὴν, ἄλλοι
 δὲ ἀλλαγόσει. καὶ οἱ μὲν ἐς φιληδονίην καὶ ἡδυπαθείην καὶ
 ἀκρασίην, οἱ δὲ ἐς ἀργίην καὶ ῥαθυμίην. τὰς ἀναξίους οὖν
 καὶ δυστήνους ψυχὰς ὀρεῦντες καὶ τοσάντας, πῶς μὴ χλευ-
 άσωμεν τὸν τοιήνδε ἀκρασίην ἔχοντα βίον αὐτέων; [25]
 κάρτα γὰρ ἔλπομαι μηδὲ τὴν σὴν ἡγεμνίην ἀνδάνειν αὐτέ-
 οισιν, δυσαρεστέοντα γὰρ ὑπ' ἀκρασίης ἅπασι, καὶ μανίην
 τὴν σοφίην νομίζουσιν. ἦπον γὰρ ὑπονοέω ὥς σαφῶς λω-
 βᾶσθαί σου τὰ πολλὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ διὰ φθόρον ἢ δι'
 ἀχαριστίην. οἳ τε γὰρ νοσέοντες ἅμα τῷ σώζεσθαι τὴν αἰτίην
 θεοῖς ἢ τύχῃ προσνέμουσι. πολλοὶ δὲ τῇ ἰδίᾳ φύσει προσά-

alii navibus, alii lapidibus aut lignis, alii statuis ex aere,
 alii picturis. Et alii quidem legationibus, alii rei militaris
 administrationibus, alii rebus sacris. Alii coronas gestant,
 alii armati sunt, alii interficiuntur. Et horum singuli par-
 tim quidem in pugna navali versantur, partim in militari
 officio, partim vero in agricultura. Alii vero in navibus
 onerariis, alii in foro, alii in concionibus, alii in theatro,
 alii in fuga, alii vero aliis quibusdam rebus. Et alii qui-
 dem ad voluptatis studium, molliem et intemperantiam
 feruntur, alii ad otium ac desidiam. Cum igitur tot indige-
 nas et miseras animas videamus, quomodo eorum vitam
 ejusmodi intemperantiae debitam ludibrio non habeamus?
 Valde quoque metuo, ne artem tuam medicam ipsi non pro-
 bent. Propter intemperantiam enim implacide se habent
 ad omnia et sapientiam insaniam existimant. Et certe su-
 spicor pleraque in arte tua aut per invidiam aut per in-
 gratitudinem palam contumelia affici. Aegrotantes enim
 simul ac servati sunt, causam diis vel fortunae attribuunt.
 Plerique vero hoc suae naturae assignantes bene meren-

Ed. Chart. I. [25.] Foesl. II. 1285. Ed. Lind. II. (927. 928.)
 πάντες, ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα, μικροῦ δὲ προσ-
 γαγκατεῦντες, εἰ νομίζονται χρεοφειλέται, οἳ τε πολλοὶ τὸ
 τῆς ἀτεχνῆς ἐφ' ἑωυτέοις ἔχοντες, αἰδοῖες ἔοντες, καθαίρουσι
 τὸ κρέσσον. ἐν ἀναισθήτοις γὰρ εἰσιν αἱ ψῆφοι, οὔτε δ' οἱ
 πάσχοντες συνόμιλοι εἶναι θέλουσιν, οὔτε οἱ ὁμοτεχνεῦντες
 μαρτυρεῖν. φθόνος γὰρ ἐνίσταται. οὐκ ἄπειρος σὺ τῶν τοι-
 ουτέων λεισχημάτων, σαφέως δὲ εἰδὼς ταῦτα ἐν ἀξιοπαθείῃσι
 σὲ πολλάκις γενηθέντα καὶ οὐδὲ αἰ(928)τὴν ἢ βασκανίην
 φιλοτωθάσσοντα. ἀτρεκέως γὰρ οὐδεμία οὔτε γνῶσις οὔτε
 μαρτυρίη. ἐπεμεΐδια δὲ λέγων ταῦτα, καὶ μοι, Δαμάγητε, θεο-
 ειδῆς τις κατεφαίνετο καὶ τὴν προτέραν αὐτέου μορφὴν ἐκλε-
 λησμένος, καὶ φημί, ὦ Δημόκριτε μεγαλόδοξε, μεγάλας γε τῶν
 σῶν ξενίων δωρεὰς εἰς Κῶ ἀποίσομαι, πολλοῦ γάρ με τῆς
 σοφίης θαυμασμοῦ πεπλήρωκας, ἀπονοστέω γάρ σου κῆρυξ
 ἀληθείης ἀνθρωπίνης φύσιν ἐξιχνεύσαντος, καὶ νοήσαντος.
 θεραπείην δὲ λαβὼν τῆς ἐμῆς διανοίης, παρὰ σεῦ ἀπαλλάσ-
 σομαι τῆς ὥρης τοῦτο ἀπαιτούσης καὶ τῆς τοῦ σώματος

tem adio prosequuntur, parumque abest quin indignantur,
 si eis operam debeant. Multi etiam artis imperitiam prae-
 ferentes, cum sint ignorantes, quod melius est damnant.
 Calculorum enim suffragia stupidis attribuuntur, neque
 aegrotantes simul approbare volunt, neque ejusdem artis
 socii testimonio confirmare, cum invidia obftet. Neque tu
 hujusmodi contumelias non expertus es, cum probe sciam
 haec, quae in memorabilibus affectionibus fiunt, te per cau-
 sam aut invidiam nunquam lubenter convitiis infectatum.
 Veritatis enim nulla est cognitio, neque testimonii confir-
 matio. Quae cum diceret, subridebat mihique, Damagete,
 divina quadam specie prioremque formam oblitus esse vi-
 debatur. Tum ego, Democrite praestantissime, magna ho-
 spitalitatis tuae munera mecum in Co reportabo, cum multa
 me sapientiae tuae admonitione compleveris. Praeco enim
 tuarum laudum revertor, quod naturae humanae veritatem
 investigasti et mente complexus es. Accepta autem a te
 mentis curatione discedo, cum id tempus postulet, ut cor-

Ed. Chart. I. [25.] Foesl. II. 1285. 1286. Ed. Lind. II. (928. 931.)
 επιμελείης, αὐριον δὲ καὶ κατὰ τὸ ἔξης ἐν ταυτῷ γενησό-
 μεθα. ἀνιστάμην ταῦτα εἰπὼν, καὶ ὃς ἦν ἑτοιμος ἀκολου-
 θεῖν, προσελθόντι δέ τιμι, οὐκ οἶδ' ὁκόθεν, ἀπεδίδου τὰ βι-
 βλία. καὶ γὰρ ξυντονώτερον ἤπειξα καὶ πρὸς τοὺς ὄντας Ἀβδη-
 ρίτας ἐπὶ τῇ σκοπιῇ ἀναμένοντάς με, ἄνδρες, ἔφην, τῆς πρὸς
 ἐμὲ πρεσβείης χάρις ὑμῖν πολλή. Δημόκριτον γὰρ εἶδον, ἄν-
 δρα σοφώτατον, σωφρονίζειν ἀνθρώπους μόνον δυνατώτα-
 τον. ταῦτ' ἔχω σοι περὶ Δημοκρίτου, Δαμάγητε, φράζειν γη-
 θοσύνης πάνν. ἔρῳσο.

(931) [Δημόκριτος Ἱπποκράτει εὖ πράττειν.] Ἐπῆλ-
 θες ἡμῖν ὡς μεμνηόσιν, ὦ Ἱπποκράτες, ἐλλέβορον δώσω,
 πεισθεὶς ἀνοήτοις ἀνδράσι, παρ' οἷς ὁ πόνος τῆς ἀρετῆς
 μανίη κρίνεται. ἐτυγχάνομεν δὲ τότε περὶ κόσμου διαθέσεως
 καὶ πολογραφίης, ἔτι δὲ ἀστρῶν οὐρανίων ξυγγραφόντες.
 γνῶσας δὲ τὴν ἐπὶ τούτοις φύσιν, ὡς εὐκαίρως κάρτα εἶη
 ἐπιδεδημιουργημένα καὶ ὡς τηλοῦ μανίης καὶ παραφρονή-
 σιος καθέστηκεν, ἐμοῦ μὲν φύσιν ἐπῆνεσας, || ἀφρονας δὲ

pori consulatur. Cras vero ac deinceps ad eundem locum
 revertemur. Quae cum dixissem surrexi, ille vero me co-
 mitari paratus erat. Cumque quidam, haud scio unde, ac-
 cederet, libros tradidit. Et ego ad Abderitas, qui me spe-
 culantes expectabant, concitatiores gressu redii. Viri, inquam,
 Abderitae, pro vestra ad me legatione magnas habeo gratias.
 Democritum enim virum sapientissimum vidi, qui solus ho-
 mines ad sanam mentem reducere potest. Haec habui, Da-
 magete, quae de Democrito tibi laeto admodum animo narra-
 rem. Vale.

[Democritus Hippocrati S.] Ad nos venisti, Hippo-
 crates, ut tanquam insanis veratrum exhiberes, a stultis
 hominibus persuasus, quibus virtutis labor insania repu-
 tatur. Tum autem forte de orbis ornatu, polorum ac in-
 super de astrorum coelestium descriptione scribebamur. Cum
 autem horum naturam cognovisses, quam valde apte essent
 fabricata et quam procul ab insania ac dementia essent
 posita, naturam quidem meam laudasti, illos vero amentes,

Ed. Chart. I. [25.26.] Fœf. II. 1286. Ed. Lind. II. (931. 932.)
καὶ ἀπηνέας καὶ μεμνηνότες κείνους ἐκρίνας. ὁκόσα γὰρ ἰν-
δαλμοῖς διαλλάττοντα ἀνὰ τὸν ἥερα πλάζει ἡμέας, αὐτὰ δὲ κό-
σμος ξυνορᾶται καὶ ἀμείβοντα τέτυχε, ταῦτα νόος ἐμὸς φύ-
σιν ἐρευνήσας ἀτρεκέως, εἰς φῶς ἤγαγεν. μάρτυρες δὲ του-
τέων βί(932)βλοι ὑπὲρ ἐμοῦ γραφεῖσιν. χρὴ οὖν καὶ σὲ, ὦ
Ἱπποκράτες, μὴ τοιουτοτρόποις ἀνδράσιν ξυνέρχεσθαι καὶ
ξυνομιλεῖν, ὧν νόος ἀκρόπλοος καὶ ἀβέβαιος καθέστηκεν.
εἰ γὰρ τοι πεισθεὶς ὡς μεμνηνότες με ἐπότισας ἐν ἑλλεβόρῳ, ἢ
πυνυτὴ μανίῃ ἂν ἐγεγόνει, καὶ σέο τέχνην κατεμύψατο, ὥσπερ
αἰτὴν παρακοπῆς γεγενημένην. ἑλλέβορος γὰρ ὑγιαίνουσι μὲν
δοθεὶς ἐπισκοτεῖ διάνοιαν, μεμνηνότες δὲ κάρτα ὠφελὲν εἴω-
θεν. ὥθην γὰρ εἰ μὴ κατελήφεις με γρά[26]φοντα, ἀνα-
κείμενον δὲ ἢ σχεδὸν περιπατοῦντα καὶ προσομιλόντα ἐμαυ-
τῷ, ὅτε μὲν δυσχεραίνοντα, ὅτε δὲ μειδιῶντα ἐπὶ τοῖς ἐν-
νοουμένοις ὑπὲρ ἐμοῦ, καὶ τοῖς προσομιλέουσιν τῶν γνωρίμων,
οὐ προσέγοντα, ἐπιστάντα δὲ τὴν διάνοιαν καὶ σκεπτόμενον
ἐκπάγλως, ὥθης ἂν Δημόκριτον, κατὰ γε ὅψιος κρίσιν ἐκ

immites et insanos iudicasti. Quae enim permutata per
inane feruntur et simulacris nos decipiunt, quae sane
mundus esse conspiciuntur et vicissitudine quadam sibi suc-
cedentia fabricata sunt, ea mens nostra, dum naturae veri-
tatem indagatur, in lucem produxit. Harum rerum testes
sunt libri a me conscripti. Minime igitur Hippocrates cum
huiusmodi viris, quorum mens in summo fluctuat et incon-
stans est, te congrēdi aut conversari oportet. Nam si ab his
persuafus mihi tanquam infano veratrum propinasses, pru-
dentia in insaniam evasisset artemque tuam velut demen-
tiae causam increpavissent. Veratrum enim sanis exhibi-
tum, menti tenebras offundit, insanis vero multum prod-
esse consuevit. Existimo enim quod si non me scribentem,
sed recumbentem aut forte deambulanti offendisses et
mecum cogitantem, modo quidem ea, quae animo agitare, im-
placide ferentem, modo etiam ridentem et me conveni-
entibus familiaribus mentem non adhibentem, sed stupen-
dum in modum mente et contemplatione in rem aliquam
incumbentem, ex his sane, quae vidisses, Democritum in-

Ed. Chart. I. [16.] Poel. II. 1286. Ed. Lind. II. (932, 345.)
 τῶν ὀρεομένων, μανίης εἰκόνι εἰκέναι. χρὴ οὖν τὸν ἡτρὸν
 μὴ μόνον ὄψαι τὰ πάθη κρίνειν, ἀλλὰ καὶ πρῆγματι. τοῖς
 τε ῥυθμοῖς ἀνακρίνειν ὥς ἐπιτοπλεῖστον, καὶ πότερον ἀρχοῖτο
 τὸ πάθος ἢ μεσάζοι ἢ λήγοι, καὶ διαφορὴν καὶ ὥρην καὶ
 ἡλικίην παρατηροῦντα ἡτρεῖναι τὸ πάθος, οὐλομένην τε τοῦ
 σκήνεος. ἐκ γὰρ τουτέων ἀπάντων εὐχερῶς τὴν νοῦσον εὐρή-
 σεις, ἀπέσταλκα δὲ σοὶ τὸν περὶ μανίης λόγον. ἐρῶωσο.

(345) [Ὁ περὶ μανίης λόγος.] Μαινομένῳ δὲ, ὡς
 ἔφην ἐν τῷ περὶ ἱερῆς νοῦσου, ὑπὸ ὑγρότητος τοῦ ἐγκε-
 φάλου, ἐν ᾧ ἐστὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα. ὅταν ὑγρότερος τῆς
 φύσιος ᾖ, ἀνάγκη κινεῖσθαι, κινουμένου δὲ μῆτε τὴν ὄψιν
 ἀτρεμίζειν μῆτε τὴν ἀκοήν, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλοῖα ὁρᾶν τε καὶ
 ἀκούειν, τὴν τε γλῶσσαν τοιαῦτα διαλέγεσθαι, οἷα ἂν βλέπῃ
 τε καὶ ἀκούῃ ἐκάστοτε. ὅσον δὲ ἂν ἀτρεμίσῃ ὁ ἐγκεφαλος,
 τοσοῦτον καὶ φρονεῖ χρόνον ὁ ἄνθρωπος. γίνεται δὲ ἡ δια-
 φθορὰ τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ φλέγματος καὶ χολῆς, γνώσῃ δὲ
 ἐκάτερα ὧδε. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ φλέγματος μαινόμενοι ἥσου-

saniae imaginem prae se ferre oculis tuis judicasses. Medicum
 igitur non solum ex aspectu, sed ex re ipsa affectus judi-
 care decet et modulos ut plurimum, et num morbus inci-
 piat aut in medio sit aut in fine, discernere et conside-
 rata temporis et aetatis differentia ac universa totius cor-
 poris natura affectus curare. Ex his enim omnibus facile
 morbum deprehendas. Tuum autem de infania scriptum
 ad te remisi. Vale.

[De infania tractatio.] Infanienti ob humiditatem ce-
 rebri, in quo animi sunt officia, cum humidius quam pro
 natura fuerit, moveri necesse est, velut dixi in libello de
 morbo sacro. Quod cum movetur, neque visionem neque
 auditionem quiescere, verum alias varia tum videre tum
 audire linguamque ea, quae figillatim viderit et audierit,
 differere. Eo autem tempore homo sapit, quo cerebrum
 quiescit. Cerebri vero corruptio ex pituita et bile oritur.
 Utrumque hoc modo dignosces. Qui enim ex pituita in-
 saniant, quieti sunt neque clamosi neque tumultuantes.

Ed. Chart. I. [26.] Foes. II. 1286. Ed. Lind. II. (345. 346.)
 χοί τε εἰσὶ καὶ οὐ βοηταὶ οὐδὲ θορυβώδεις. οἱ δὲ ὑπὸ χολῆς,
 πληκται καὶ κακοῦργοι καὶ οὐκ ἡρεμαῖοι. ἣν μὲν συνεχῶς
 μαίνονται, αὐταὶ αἱ προσφύσεις εἰσὶν· ἣν δὲ δαίματα καὶ φό-
 βοι, ὑπὸ μεταστάσιος γίνεται τοῦ ἐγκεφάλου θερμαινομένου
 ὑπὸ χολῆς ὁρμώσης ἐπ' αὐτὸν κατὰ φλέβας τὰς αἱματίτι-
 δας. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ ἡ χολὴ πάλιν ἐς τὰς φλέβας καὶ τὸ
 σῶμα πέπνυται, (346) ἀνιῇται δὲ καὶ ἀσθῇται καὶ ἐπιλήθε-
 ται παρὰ καιρὸν, ψυχόμενου τοῦ ἐγκεφάλου ὑπὸ φλέγματος
 καὶ ξυνισταμένου παρὰ τὸ ἔθος. ὅταν δὲ ἐξαπίνης ὁ ἐγκέ-
 φαλος διαθερμαίνεται ὑπὸ χολῆς κατὰ τὰς φλέβας τὰς εἰρη-
 μένας ἐπιζέσαντος τοῦ αἵματος ἐνύπνια ὁρεῦσι φοβερά, καὶ
 ὡς ἐρηγορότος τὸ πρόσωπον φλογίῃ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐρυ-
 θραίνονται, καὶ ἡ γνώμη ἐπινοεῖ τι κακὸν ἐργάζεσθαι. τοῦτο
 καὶ ἐν τῷ ὕπνῳ πάσχει. ὅταν δὲ καὶ αἷμα σκεδυσθῇ πάλιν
 ἐς τὰς φλέβας, πέπνυται. ἐν δὲ τῷ πέμπτῳ τῶν ἐπιδημιῶν
 ἱστορήσας ὡς ἐγένετο ἀφωτίη, ἄγροια, παραληρήσεις συχναὶ
 καὶ ὑποστροφαί. ἡ δὲ γλῶσσα σκληρὴ, καὶ εἰ μὴ διακλύ-
 σαιτο, λαλεῖν οὐχ οἶόν τε ἦν, καὶ σφόδρα πικρὴ, τὰ πολλὰ
 φλεβοτομίῃ ἔλυσεν, ὑδροποσίῃ, μελίκερτον, ἑλλεβόρων πόσεις.

Qui vero ex bile, hi verberant, malefici sunt, neque quie-
 scunt. Et si quidem continenter insaniant, eae causae sunt.
 Terrores vero et metus ex transmutatione fiunt, calefacto
 cerebro a bile, in ipsum per venas sanguine plenas irrudente.
 Ubi vero bilis rursus in venas et corpus discessit, quiescit.
 Tristatur vero et aestuat et plus quam commodum fit obli-
 viscitur, dum cerebrum a pituita refrigeratur et praeter na-
 turam concrefcit. Cum vero derepente cerebrum a bile ca-
 lefactum fuerit, sanguine in commemoratis venis ebulliente,
 horrenda vident infomnia, ac velut evigilato facies incen-
 ditur, oculi rubent, mensque aliquid mali agitat. Idque
 etiam in somno contingit. Ubi vero sanguis rursus in venas
 sparsus fuerit, quiescit. Libro quinto de morbis vulgaribus
 quendam recensui, in quo vocis defectio contingebat, igno-
 ratio, crebra deliria et morbi reversiones. Lingua dura
 erat, ac nisi collueret, loqui non poterat, et plerumque valde
 amara. Venae sectio solutionem attulit, aquae potio, aqua

Ed. Chart. I. [26. 27.] Foes. II. 1286. 1287. Ed. Lind. II. (346. 933.)
 οὗτος ὀλίγον ἐπιζήσας χρόνον ἐτελεύτησεν. || ἄλλος ἦν ὃς
 ὅτε εἰς ποτὶν ὀρμῶν, φόβος τῆς αὐλητρίδος ἐλάμβανεν, εἰ
 ἀκούσειεν αὐλούσης, ἡμέτης δὲ ἀκούων οὐδὲν ἔπασχε.

[27] (933) [Ἰπποκράτης Δημοκρίτῳ εὐ πράττειν.] Ἰη-
 τρικῆς τέχνης, ὃ Δημοκρίτε, κατορθώματα μὲν οἱ πολλοὶ
 τῶν ἀνθρώπων οὐ παντάπασιν ἐπαινοῦσιν, θεοὶς δὲ πολ-
 λάκις προσαρτῶσιν. ἦν δὲ τι ἡ φύσις ἀντιπρῆξασα ἀπολέσῃ
 τὸν θεραπευόμενον, ἱητροὺς καταμέμφονται παρέντες τὸ
 θεῖον. καὶ ἔγωγε δοκέω πλείονα μεμψιμοιρίην ἢ τιμὴν κε-
 κληρῶσθαι τὴν τέχνην. ἐγὼ μὲν γὰρ ἱητρικῆς ἐς τέλος οὐκ
 ἀφίγμαι, καὶ περ ἤδη γηραλέος καθεστώς. οὐδὲ γὰρ ὁ τῆσδε
 εὐρετῆς Ἀσκληπιὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐν πολλοῖς διεφώνησε,
 καθάπερ ἡμῖν αἱ τῶν ξυγγραφέων βίβλοι παραδεδώκασιν.
 ἡ μὲν οὖν ὑπὸ σέο ἐπισταλείσα ἡμῖν ἐπιστολὴ κατεμέμπετο
 περὶ τῆς φαρμακείας τοῦ ἔλλεβορου. εἰσῆχθην μὲν οὖν, ὃ Δη-
 μόκρίτε, ὡς μεμηνότα ἔλλεβοριῶν, οὐ καταμαντευσάμενος ὅστις
 ποτ' εἴης. ὡς δ' ἐντυχὼν ἔγνων, οὐ μὰ Διὰ παραφρονήσεως

multa et veratri potiones. Hic cum non diu supervixisset,
 mortuus est. Erat et alius, quem, cum ad convivium pro-
 cederet, si tibi cinam tibia canentem audiret, timor invadebat,
 interdiu vero si audiret, nihil patiebatur.

[Hippocrates Democrito S.] In arte medica quae recte
 fiunt plerumque quidem hominum vulgus non admodum
 laudat, saepe vero diis attribuit. At si in aliquo repugnans
 natura cum qui curatur interemerit, numen praetermittens,
 medicos incusat. Et ego sane plus reprehensionis quam ho-
 noris ex arte mihi consecutus videor. Neque enim quan-
 tumvis jam senex, ad artis medicae summam perveni, ne-
 que etiam ipsius inventor Aesculapius, sed et ipse a sese in
 multis dissensit, velut eorum qui scripserunt libri nobis tra-
 diderunt. Tua sane quidem ad nos missa epistola per ve-
 ratrum medicationem reprehendebat. Accitus igitur sum,
 Democrite, velut insanientem veratro purgaturus, cum con-
 jicere non possem, qualis tandem esses. Postquam vero te-
 cum versatus, non per Jovem desipientiae opus, sed omni

Ed. Chart. I. [27.] Foes. II. 1287. Ed. Lind. II. (953. I. 610.)
 ἔργον, ἀλλὰ σχεδὸν ἀποδοχῆς πάσης, κάρτα σὴν φύσιν ἐπὶ-
 τεσσα. ἄριστόν τε φύσει, ἐρμηνευτήν καὶ κόσμου ἔκρινα, τοὺς
 δὲ εἰσαγαγόντας με ἐμεμψάμην ὥς μεμνηότις, φαρμακείης
 γὰρ αὐτοὶ ἔχρηζον. ἐπειδὴ τοίνυν τὸ αὐτόματον ἡμέας εἰς τὸ
 αὐτὸ συνήγαγεν, ὁρθῶς ποιήσεις ἐπιστέλλον ἡμῖν πυκνότε-
 ρον καὶ μεταδιδούς τῶν ὑπὸ σέο γραφομένων ξυνταγμάτων.
 ἀπίσταλκα δὲ σοὶ καὶ αὐτὸς τὸν περὶ τοῦ ἠλλεβορισμοῦ λό-
 γον. ἔρῳσο.

(610) [Ἱπποκράτης Δημοκρίτῳ περὶ ἠλλεβορισμοῦ.] Τοῖς
 μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρομένοις πρὸ τῆς πόσιος προὔγραίνειν
 τὰ σώματα, πλείονι τροφῇ καὶ ἀναπαύσει. ἐπὴν δὲ πῖν ἠλλέ-
 βορον, πρὸς τὰς κινήσεις τῶν σωμάτων μᾶλλον ἄγειν μὴ
 πρὸς ὕπνον. δηλοῖ δὲ ἡ ναυτιλίη ὅτι κινήσεις τὰ σώματα
 ταράσσει. ἐπὴν βούλῃ μᾶλλον ἄγειν ἠλλέβορον, κινεῖ τὰ σώ-
 ματα. ἠλλέβορος ἐπικίνδυνος τοῖς σάρκας ὑγείας ἔχουσι. ὅσοι
 ἐν ταῖς φαρμακοποισίαις μὴ διψῶσι, καθαιρόμενοι οὐ παύ-
 ονται πρὶν ἢ διψήσωσι. σπασμὸς ἐξ ἠλλεβόρου θανάσιμος.
 ἐπὶ ὑπερκαθάρσει σπασμὸς ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος κακόν.

prope favore prosequendum cognovi, magnopere ingenium
 tuum laudavi, teque praestantissimum naturae et mundi in-
 terpretem judicavi, eos vero qui me acciverunt tanquam in-
 sanos accusavi, cum ipsi medicatione indigerent. Quan-
 doquidem igitur casu contigit ut nos una conveniremus, recte
 feceris si ad nos crebriores literas dederis, et a te conscripta
 commentaria ad nos transmiseris. Misi autem etiam ad te
 de veratri usu libellum. Vale.

[*Hippocrates de veratri purgatione.*] Qui non facile
 per superiora purgantur, iis corpora copiosiore cibo et
 quiete ante potionem humectanda sunt. Post veratri po-
 tionem corpora magis ad motionem quam ad fomnos ad-
 ducenda. Quo vero motio corpora turbet, id indicat na-
 vigatio. Cum voles ut veratrum magis ducat, corpora mo-
 veto, veratrum carnes sanas habentibus periculum creat.
 Qui in medicamentorum potionibus non sitiunt, purgari
 non desinunt prius quam sitiant. Ex veratro orta con-
 vulsio lethalis. Immodicae purgationi succedens convulsio

Ed. Chart. I. [27. 28.] Foes. II. 1287. Ed. Lind. I. (610, 611.)
 ἐν ταῖς ταραχαῖς τῆς κοιλίης καὶ τοῖσι ἐμέτοις τοῖς αὐτομά-
 τοις γινομένοιςιν, ἣν μὲν οἷα δεῖ καθαίρεσθαι καθαίρονται,
 ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσιν· εἰ δὲ μὴ, τοῖναντίον.
 ὥς δὲ ἔφην ἐν τῷ προγνωστικῷ, κάθαρσις εὐθετεῖ ἢ ἄνω
 ἐπ' ἀπυρέτω. ἀσιτιγὴ ἢ καρδιωγμός ἢ σκοτόδεινος ἢ στόμα
 ἐπιπικρούμενον καθόλου ταῖς ὑπὲρ τῶν φρενῶν ὀδύναις, ἢ
 δὲ κάτω, ὅπου χωρὶς πυρετοῦ στρόφος ὀσφύος, ὀδύνη, γου-
 νάτων βάρος, καταμήνια δυσεργαῖντα, ὀδύνη ἐν τοῖς ὑπὸ
 τὸ διάφραγμα. φυλάσσεσθαι δὲ ἐν ταῖς φαρμακοποιαῖς τοὺς
 ἀσιτίους τὰ σώματα, μάλιστα δὲ τοὺς μέλανας καὶ ὑγρο-
 (611)σάρκους, καὶ τοὺς ὑποξήρους δὲ καὶ ψελλοὺς καὶ τραυ-
 λούς. ὁκόσοι δὲ τὰ φλεγμαίνοντα ἐν ἀρχῇ τῆς νόσου, ὥς
 ἔφην ἐν τῷ περὶ πτισάνης, εὐθέως ἐπιχειροῦσιν λύειν φαρ-
 μακίῃ, τοῦ μὲν ξυντεταμένου καὶ φλεγμαίνοντος οὐδὲν ὠφε-
 λέουσιν. [28] οὐδὲ γὰρ διαδίδωσιν ὥμὸν ἐὼν τὸ πάθος, τὰ
 δὲ ἀντέχοντα τῷ νοσήματι καὶ ὑγιεινὰ ξυντήκουσι. ἀσθενέος
 δὲ τοῦ σώματος γινομένου τὸ νόσημα ἐπικρατεῖ καὶ ἀνή-

aut singultus malo est. In alvi perturbationibus et vomitionibus sponte obortis, si qualia purgari convenit purgentur, tum conducit tum facile ferunt, alioqui contra accidit. At velut in praenotionibus dictum est, per superiora purgatio accommoda est ei, qui sine febre cibi fastidio aut ventriculi morfu aut tenebricola vertigine torquetur, aut cui os amarum est et in summa omnibus supra septum transversum doloribus. Per inferiora vero, ubi citra febrem tormina detinent, lumborum dolor, genuum gravitas, menses aegre prodeunt et dolores sunt in partibus septo transverso inferioribus. In medicamentorum autem potionibus vitandi sunt qui corpore probe valent, praecipue vero nigri et humida carne praediti, subficci, balbi et blaefi. At qui per morbi initia inflammationes confestim per medicamenti potionem solvere nituntur, ii de distento quidem ac inflammato nihil auferunt, velut a me dictum est in libro de pituita. Crudus enim affectus nihil cedit, quae vero morbo resistunt et sana sunt, tabefaciunt, imbecillo autem reddito corpore morbus superior evadit, et curari nequeunt. Ve-

Ed. Chart. I. [28.] Fœf. II. 1287. 1288. Ed. Lind. I. (611. 612.)
 τως ἔχουσι. ἐλλεβορίζειν δὲ χρὴ οἷς ἀπὸ κεφαλῆς φέρεται
 ῥεῦμα, μὴ διδόναι δὲ ἐπὶ ἐμπύων, || μὴ φαρμακεύειν τοὺς
 ἀγρόους, τοὺς βραγχώδεις, τοὺς σπληνώδεις, τοὺς ἀφαίμους,
 τοὺς πνευματώδεις καὶ ξηρὰ βήσσοντας, διψώδεις, φυσώ-
 δεις, ἐντεταμένους ὑποχόνδρια καὶ πλευρὰς καὶ μετάφρενα,
 τοὺς ἀπονευρωμένους καὶ ἀμαυρὰ βλέποντας καὶ οἷς ἤχοι
 τῶν ὠτῶν καὶ τῆς οὐρῆθρας ἀκρατεῖς. μὴδὲ τοὺς ἰκτερώδεις
 ἢ κοιλίης ἀσθενέας, ἢ αἰμορρώδεις, ἢ ἐν φύμασιν. ἤν δὲ
 φαρμακεύσαι δοκεῖ, ἐλλεβόρω ἀσφαλῆς ἄνω κάθαιρε, κάτω
 δὲ μὴ. κρῆτιστον δὲ τοῦτοις διαιτῶν. ὥς δὲ ἔφη ἐν τῷ
 προῤῥήτικῳ, μὴ φαρμακεύειν μὴδὲ τοὺς ἐμανεμοῦντας μέλανα,
 ἀποσίτους καὶ παραφόρους, καθεύδειν μικρὰ ὀδυνώδεις.
 ὄμμα θρασὺ κεκλιμένον ἔχοντας, ἀποιδούντας, σκοτώ-(612)
 δεις, ἀγρόους μὴδὲ τοὺς ἐν πυρετῷ καυματοῦδεις καυκα-
 κλασμένους. ὥς δὲ ἔφη περὶ πτισάνης, σησαμοειδὲς ἄνω
 καθάιρει. ἢ πόσις ἡμισυ δραχμῆς ἐν ὄξυμέλιτι τετριμμένη.
 ζυμίζεται δὲ καὶ τοῖς ἐλλεβόροις τὸ τρίτον μέρος τῆς πό-

ratrum autem exhibendum quibus de capite fluxio fertur,
 at suppuratis minime dandum. Medicamento minime pur-
 gandi decolores, raucedinosi, lienosi, sanguine defecti, su-
 spiriosi et sicca tussi vexati, siticulosi, statulenti, quique
 praecordia distenta habent et latera et dorsum, qui stupore
 affecti hebetius cernunt, quibus aures sonant, quique urinam
 minime continent, neque qui morbo regio laborant et alvo
 sunt debili, quibus sanguis erumpit aut qui tubercula habent.
 Quod si medicamento purgandum videatur, veratro per
 superiora secure purgato, at per inferiora minime. His
 autem praeferat victus rationem praescribere. Neque vero,
 quemadmodum in praedictis dixi, medicamento purgandi sunt,
 qui nigra vomitione refundunt, cibos averfantur, delirant,
 quique dolore vexati parum dormiunt, qui aspectum fero-
 cem oblique deflexum habent, subhumidi sunt, tenebricosa
 vertigine vexantur, decolores, neque qui in febre aestuant
 et confracti sunt. Sefamoides vero, velut dixi libro de
 plisana, per superiora purgat, potum ad drachmam dimi-
 diam et in aceto mulso tritum. Admiscetur etiam veratris

Ed. Chart. I. [28.] Foesl. II. 1288. Ed. Lind. I. (612. II. 914.)
 σιος καὶ ἥσσαν πνίγει. καθαίρει δὲ καὶ τοὺς ἐν χρονίοις τε-
 ταρταίοις καὶ τοὺς ἐν λιπυριώδει πυρετῷ χρονίους, καὶ ὧν
 οὐκ ἔστι δίωρος μηδὲ ἀπόκρισις. τούτους δὲ μὴ πρότερον τῶν
 τριῶν ἐβδομάδων, ποτὲ δὲ καὶ πλευριτικούς καὶ εἰλεώδεις.
 ὡς δὲ ἔφην ἐν τῷ περὶ γυναικείων, καθαίρειν καὶ ἣν αἱ
 μήτραι καθ' ἄρσεος δέονται.

(914) [Ἱπποκράτους πρὸς τὸν υἱὸν Θεσσαλόν.] Ἱστο-
 ρίης δὲ μελέτω σοι, ὦ παῖ, γεωμετρικῆς, καὶ ἀριθμησιας.
 οὐ γὰρ μόνον σέο καὶ τὸν βίον εὐκλέα καὶ ἐπὶ πολλὰ χρη-
 σιμον ἐς ἀνθρωπίνην μοίρην ἐπιτελέσει, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν
 ὀξυτέρην τε καὶ τηλαυγετέραν κατὰ τὸ ἐν ἡτοικῇ ὀνησθαι
 πᾶν ὃ τι χρῆζει. καίτοι ἢ μὲν τῆς γεωμετρικῆς ἱστορίῃ ἐοῦσα
 πολύσχημός τε καὶ πολυειδής, καὶ πᾶν μετ' ἀποδείξεως περαι-
 τομένη ἔσται χρησίμη πρὸς τε τὰς τῶν ὀστέων θέσεις καὶ
 ἐξαρθρήσεις, καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελέων τάξιν. εἰς τὴν γὰρ
 τούτων πολυτροπίην εὐεπιγνωστότερον. ἐμβολῇ τε ἄρθρων
 καὶ τῇ τῶν ὀστέων τῶν συντριβομένων ἀναρίσει τε καὶ ἐκ-

tertia potionis parte, et minus stangulat. Diurnas etiam
 quartanas purgat, et longa febre lipyria laborantes et eos
 quibus neque sitis neque excretio adest, neque tamen ante
 tres hebdomadas. Interdum etiam morbo laterali et volvulo
 laborantes. Quin etiam purgandum est, si uteri purgatione
 opus habeant, velut dixi libro de morbis mulierum.

[Hippocrates ad Thessalum filium.] Geometriae et
 arithmetices cognitioni studium adhibeto, mi fili. Neque
 enim solum vitam tuam gloriosam et ad multa in rebus hu-
 manis utilem, verum etiam mentem acutiorem et longe
 splendidiorem ad fructum eorum omnium, quae in arte
 medica usui sunt, consequendum reddet. Quanquam quidem
 geometriae cognitio, cum multas et varias formas habeat,
 et omnia cum demonstratione ad exitum perducatur, tum ad
 ossium positus et articulos suis sedibus emotos, tum etiam
 ad reliquam membrorum compositionem utilis futura est.
 Nam ad horum affectuum variam cognitionem facilius per-
 veniet, tum etiam articulorum repositione, tum ossium con-

Ed. Chart. I. [28, 29.] Foesl. II. 1288. Ed. Lind. II. (914, I. 281.)
 τρυπήσει καὶ συνθέσει καὶ ἐξαίρει, καὶ τῇ λοιπῇ θερα-
 πείᾳ χρῆσθαι εἰδότες ὅκοιόν τε χωρίον ἔστι καὶ τὸ ἐκ τούτου
 ἐξορεῖमानον ὁστέον. ἡ δὲ τῆς ἀριθμήσιος τάξις πρὸς τε τὰς
 περιόδους καὶ ἀλόγους τῶν πυρετῶν μεταστάσις καὶ τὰς
 κρίσις τῶν νοσούντων, καὶ τῆς ἐν νοῦσις ἀσφαλείης ἀρ-
 κέουσα ἔσται. μάλα γὰρ σεμνὸν ὑπηρεσίαν ἔχειν ἐν ἱητρικῇ
 τοιῇδε, ἥτις σοι τὰ μέρη τῆς ἐπιτάσιος καὶ τῆς ἀνέσιος
 ὅταν ἄνισα ὄντα τὴν μοῖραν εὐγνώστα παρέχεται χωρὶς
 ἀμπλακίης. διὸ δὴ κάρτα ἐς δύναμιν ἀφικνέο τῆς τοιῇδε
 ἐμπειρίας. ἔρῳ σο.

[29] (281) [Δημόκριτος Ἱπποκράτει περὶ φύσιος ἀν-
 θρώπου.] Χρὴ πάντας ἀνθρώπους ἱητρικὴν τέχνην ἐπίστα-
 σθαι, ὃ Ἱπποκράτης, καλὸν γὰρ ἅμα καὶ συμφέρον ἐς τὸν
 βίον. τουτέων δὲ μάλιστα τοὺς παιδείας καὶ λόγων ἰδρίας
 γεγενημένους. ἱστορίην σοφίης γὰρ δοκέω ἱητρικῆς ἀδελφὴν
 καὶ ξύνοικον. σοφίῃ μὲν γὰρ ψυχὴν ἀναρῶνται παθῶν, ἱη-
 τρικῇ δὲ νόσους σωμάτων ἀφαιρέσθαι. αὖξεται δὲ νόος παρε-
 ούσης ὑγείης, ἣν καλὸν προνοεῖν τοὺς ἐσθλὰ φρονέοντας.

tritorum refectione et perforatione et coaptatione et sub-
 tractione, reliquaue curatione victus, qui locum et os
 quale sit ex eo emotum cognoverit. Numerorum vero fe-
 ries, tum ad ambitus tum ad eas mutationes, quae praeter
 rationem in febribus fiunt, et ad judicandos aegros et ad
 morborum securitatem satis futura est. Praeclarem enim est,
 id tibi in re medica subministrari, quod intentionis ac remis-
 sionis partium, quae ex parte inaequales sunt, facilem tibi
 absque errore notitiam praebeat. Quapropter ad hujus ex-
 perientiae facultatem valde contendito. Vale.

[*Democritus Hippocrati de natura humana.*] Omnes
 artem medicam nosse convenit, o Hippocrates, cum prae-
 clara simul res sit et ad vitam conducibilis, tum vero vel
 maxime eruditionis et eloquentiae peritis. Sapientiae enim
 cognitionem medicinae sororem et familiarem esse duco.
 Sapientia si quidem animi perturbationes exhaurit. At me-
 dicina corporum morbos pellit. Mens autem increfcit cum
 adest sanitas, cujus curam habere eos qui recte sentiunt

Ed. Chart. I. [29.] Foesl. II. 1288, 1289. Ed. Lind. I. (281, 282.)
 ἔξωθεν δὲ σωματικῆς ἀλγεούσης, || οὐδὲ προθυμίην ἄγει νόσος,
 ἐς μελέτην ἀρετῆς. νόσος γὰρ παρεῖσα, δεινῶς ψυχὴν ἀμυν-
 ροῖ, φρόνησιν ἐς συμπαθείην ἄγουσα. φύσεως δὲ ἀνθρωπί-
 νης ὑπογραφή θεωρίην ἔχει τοιήνδε. ὁ μὲν ἐγκέφαλος φρου-
 ρεῖ τὴν ἄκρην τοῦ σώματος, ὁσφάλειαν ἐμπεπιστευμένος,
 ἡμέτεροι νευρώδεσι συνεισκατοικίων, ὑπὲρ ὃν ὁστίων διπλῶν
 φύσεις ἀναγκαῖαι ἀρηρῦναι, δεσπότην φύλακα διανοίης καλύ-
 πτουςιν ἐγκέφαλον. τριῶν εὐκοσμία χρῶτα κοσμῶσαι, τὸ δὲ
 τῶν ὀμμάτων ἑρμητικὸν ἐν πολυχύτωνι φωλεῦον ὑγροῦ, ἐνστα-
 σίαις ὑπὸ μετώπων κολασίῃ συνίδρυσται, θεωρίης δὲ αἷτιον.
 ἀκριβὴς δὲ (282) κόρη φύλακα τασσὸν εὐκαιρίας ὑπομένει.
 διπλοῖ δὲ ῥινοθῶνες ὁσφρήσιος ἐπιγνώμονες, διορίζουσιν ὀφ-
 θαλμῶν γειννίην. μαλακὴ δὲ χειλέων ἀφ᾽ στόματι περιπτυσ-
 σομένη, ὀμμάτων αἰσθησὶν ἀκριβῆ τε διάρθρῳσιν παρέσχηκε
 κυβερνωμένη. γένειον δὲ ἀκροτελὲς καὶ χελύτειον γόμφους
 συνηρμοσμένον. ἐνδοχρεῖα δὲ μύθων ὥτα, δημιουργὸς ἀνέοργεν.

praeclarum est. Ubi vero corporis habitus dolet, mens ad
 virtutis exercitationem nullam adhibet diligentiam. Prae-
 ens enim morbus animum vehementer hebetat, et intelli-
 gentiam in affectus cognitionem secum adducit. Humanae
 vero naturae descriptio hanc habet speculationem. Cerebrum
 quidem in summa corporis parte praesidio locatum est, ad
 securitatem sibi concreditam, intra membranas nervosas col-
 locatum, supra quod duplicia ossa ad necessitatem adaptata,
 dominum mentis custodem cerebrum coeperint. Pilorum
 concinna ratio cutem exornat. Oculorum vero cernendi
 vis intra multas tunicas insistentibus humoribus velut in cavo
 delitescens, sub fronte ad moderationem collocata, cernendi
 causa est. Pupilla sincera palpebrae extremam oram, τασ-
 σὸν dicunt, ad opportunitatis custodiam sustinet. Nares du-
 plices odoratus arbitrae, oculorum viciniam dirimunt. La-
 bra vero os molli suo contactu circumplexa, verborum sen-
 sum et exactam articulationem regunt et efficiunt. Mentum
 autem in extremitatem definit et testudinis in modum con-
 nexum, dentium clavis coaptatur. At aures opifex ad ser-
 mones excipiendos aperuit, in quas cum sermo subit, cer-

Ed. Chart. I. [29.] Foesl. II. 1289. Ed. Lind. I. (182. 283.)
 οἱ ἐπεὶ ὁ θυμός, οὐκ ἀσφαλὴς διήκονος ἀλογιστίης γίνε-
 ται. λαλιῆς μήτηρ γλῶσσα, ψυχῆς ἄγγελος, πλωρεῦσα τὴν
 γαῖαν, ὀχυροῖς ὁδόντων θρυκοῖσι πεφρουρηται. βρόγχος δὲ
 καὶ φάρυγξ ἡρμοσμένοι ἀλλήλοις γειννῶσιν. ὁ μὲν γὰρ ἐκ
 κελυθῶν πνεύματος, ὁ δὲ εἰς βυθὸν κοιλίης τροφὴν προ-
 πέμπει. λάβρον ὠθεύμενος, κωνοειδὴς δὲ καρδίη βασιλὴς,
 ὀργῆς τιθητός, πρὸς πᾶσαν ἐπιβουλὴν ἐνδέδηκε θώρακα.
 θάμινά δὲ πνευμάτων σήραγγες ἥξει διόδόμεναι, φωνῆς αἴτιον
 πνεῦμα τίκτουσι. τὸ δὲ χορηγὸν αἵματος καὶ μεταβάλλον εἰς
 τροφὴν σὺν λοβοῖς πολλάκις κοίλῃ περίπλοος ἔσται, ἥπαρ
 ἐπιθυμίας αἴτιον. χλωρὴ δὲ χολή πρὸς ἥπατι μένουσα καὶ
 διαφθορὴ σώματος ἀνθρωπείου ὑπερβλύσασα γίνεται, βλα-
 βερῶς δὲ σώματος ἀνθρωπίνου καὶ ἀνωφελὴς ἐνοικος, σπλὴν
 ἀπέναντι εὔδει πρᾶγμα μηδὲν αἰτούμενος. μέση δὲ τουτέων
 χορηγεῖ πανδέκτειρα κοιλίη. κατεννάζεται διοικέουσα τὴν πέ-
 ψιν. ἐνόχα δὲ κοιλίης συνθέσεως δημιουργίη συνδονείμενα,
 (283) εἰλεῖται περὶ κοιλίην ἔντερα, λήψεως καὶ ἀποκρίσεως
 αἴτια. δίδυμοι δὲ νεφροὶ ἰσχύιοισιν ἐνιδρυσμένοι καὶ ἡμφιε-

tus temeritatis minister evadit. Lingua loquentiae mater,
 animi nuncia, gustus custodiae praefecta, tutis dentium se-
 pimentis munita est. Guttur ac gula juxta sese coaptata vi-
 ciniam habent. Illud enim in spiritus viam, haec vero in
 ventriculi profundum liberaliter propellendo alimentum de-
 mittit. Cor regium locum obtinens, coni formam habens,
 adversus omnes insultus thoracem induit. Crebrae autem
 spiritus cavernae, aëri perviae, spiritum vocis causam pa-
 riunt. At hepar quod sanguinem suggerit et in alimentum
 transmutat, cum fibris plerumque vena cava alluitur, cupi-
 ditatisque causa est. Bilis pallida in hepate manens, ubi
 in corpore humano redundat, ipsum corrumpit, ejusque
 noxius et inutilis est incola. Splen ex adverso jacet, nul-
 lum negotium exhibens. Horum medius ventriculus omnia
 suscipiens chorum ducit et recumbit coctionem moderans.
 Intestina vero quae ventris compositione continentur, con-
 stituta uti cum eo agitentur, per ventrem convolvuntur, eo-
 rum quae assumuntur et excernuntur causae. At gemini

Ed. Chart. I. [29. 50.] Foëf. II. 1289. Ed. Lind. I. (283.)
 σμένοι δημῷ οὖρων ἐκκρίσεως οὐκ ἄλλότριον πεφύκασιν.
 κύριος δὲ ἀπάσης κοιλίης ὁ καλούμενος ἐπίπλους γαστέρα
 πᾶσαν ἐμπεριείληφε, μόνου σπληνὸς ἄτερ. ἐξῆς νευρώδης
 κύστις ἰσχίῳ στόμα ἐκδυσμένη συμπεπλεγμένων ἀγγείων
 οὖρων ἐκκρίσεως αἰτία γίνεται. ἡ δὲ γειτνιῶσα ταύτῃ μήτηρ
 βρεφείων, ἡ δεινὸν ἄλγος τῶν ἐν γυναικὶ μόχθων μυρίων
 παραιτή, μήτηρ πεφώλευκεν. ἡ πυλωρὸς [30] μυχοῖς ἰσχίῳ
 βράσασα σὰρξ σφίγγεται νεύροισιν. ἐκ δὲ πλήθους ἐκχέουσα
 γαστρὸς φύσις, ἐκ τόκου προνοίης. ἐκ δὲ σώματος κρεμά-
 στοὶ ἐκτός, οἰκίην νέμονται ἐκγονοὶ κτίσται ὄρχεις, πούλι-
 χίτωνες ἐόντες. εὐτοσον ἥβη ἀπὸ φλεβίων τε καὶ νεύρων πλέ-
 γμα, οὖρων ἐκχυσιν ποιεύμενον συνουσίας ὑπουργὶν φύσις
 ὑποδεθμιούργηται. ὄρεξιν ἥβης πυκαζόμενον, σκέλη δὲ καὶ
 βραχίονες καὶ τὰ προσηρητημένα τουτέοις ἄκρα, διηκονίης
 πᾶσαν ἀρχὴν συνηθροισμένα ἔχοντα, νεύρων τε ἀσφαλῆ λει-
 τουργίην τελέουσιν. ἡ δὲ ἀσώματος ἐν μυχοῖς φύσις ἐξέτευξ

renes coxis insidentes et adipe circumdati, ab urinarum ex-
 cretione non alieni natura sunt comparati. Omentum vo-
 catum toti ventri dominatur, eumque solo liene excepto
 complectitur. Vesica deinceps nervosa, coxae ore per com-
 plicata vasa insidens, urinarum excretionis causa existit.
 Huic vicina infantium mater, gravis calamitas, sexcentarum
 aerumnarum mulieri auctor uterus delitescit. Cujus osculo
 caro praeficitur, quae ex imis coxarum recessibus erumpens,
 nervis adstringitur, ex plenitudine naturae ventris effun-
 dens, ex parvis providentia. Extra corpus pensiles, domum
 incolunt, ad generationem conditi testes, multiplices tuni-
 cas habentes. Pubes autem ex venis et nervis ad benevo-
 lentiam contexta, urinarum effusionem facit, ad veneris
 ministerium a natura condita pubertatis appetentiam coarctat.
 Crura et brachia hisque annexa extrema, totum officii prin-
 cipium coacervatum habent, totamque nervorum admini-
 strationem perficiunt. Incorporea autem in imis recessibus

Ed. Chart. I. [50.] Fœf. II. 1289. 1290. Ed. Lind. I. (283. 645.)
παντάμορφα σπλάγγων γένη, ἃ δὴ θάνατος ἐπισταθεὶς
ὡκίως ἐπ' αὐτοῖς λειτουργίης.

|| (615) [Ἱπποκράτους ὑγεινὸν πρὸς Δημήτριον βασι-
λέα.] Ἱπποκράτης Κῶος βασιλεῖ Δημητρίῳ χαίρειν. ἡμεῖς
καὶ πρότερον σπουδάζοντες, ὦ βασιλεῦ, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης
φύσεως ἐν κεφαλαίῳ θεωρῆσαι τὰ μέρη, ταῦτα συγγράψαν-
τες καθάπερ ἤξιωσας, ἀπεστείλαμεν. νῦν δὲ περὶ ὧν δεῖ μά-
λιστα σπουδάζειν τοὺς ἔμφρονας, ἡμεῖς τὰ μὲν καὶ παρὰ
τῶν πρότερον παρειληφότες, τὰ δὲ καὶ νῦν αὐτοὶ προσεξε-
ρίσκοντες, γεγράφαμέν σοι. οἷς σὺ τῶν προτέρων ἀρῶσθη-
μάτων σημείοις γινομένοις ἐπακολουθῶν καὶ χρώμενος πλει-
στάκις, ἄνουςος ἂν εἴης τὸν ἅπαντα χρόνον. ἔστι δὲ δύο
γένη ἀρῶσθημάτων ἀπάντων ζώων, ἥ μὲν κατὰ γένος, ἥ δὲ
κατὰ πάθος ἀνόμοιαι. τὰς δ' ἐπιθυμίας τὰς κατὰ τὴν τρο-
φήν ἐκ τῶν ὑπεραντίων ὄψει, ξηραινομένων τῶν κενομένων,
τὰ δὲ πλήρη, πληρούντων δὲ κενά. τὰς δὲ νούσους ἀπάσας
ἐξ ὑπεραντίων ὄψει καθεστηκυίας καὶ νούσους ὑπὸ νούσων
γινομένας. ὑπὸ σπασμῶν πυρετός ἐπιγινόμενος ἴσθησι τὸ

natura viscerum omne genus fabricavit, quibus sane mors
insistens ea celeriter administratione solvit.

[*Hippocratis salubre consilium ad regem Demetrium.*]

Hippocrates Cons regi Demetrio S. Nos cum antea, o rex,
operam dederimus ut naturae humanae partes in summa
consideraremus, eas ad te conscriptas velut iussisti misimus.
Nunc vero ea quibus summo studio prudentes incumbere
debent, partim quidem a maioribus excepta, partim vero
etiam nunc per nos inventa ad te scripsimus. Quae si prio-
rum morborum signis contingentibus affectus fueris, iisque
saepius usus fueris, nullum per omne vitae tempus morbum
experieris. Duo autem sunt aegrotantium genera, quae uni-
versa animantia affligunt, unum quidem genere, alterum
vero affectu inter se dissimilia. At alimentorum cupiditates
ex repugnantibus deprehendes, dum quae vacuantur eorum
quae plena sunt, et quae implent vacuorum indicationem
faciunt. Morbos autem omnes ex subcontrariis conflatos
deprehendes, et morbos ex morbis oriundos. Convulsioni-

Ed. Chart. I. [30.] Foesl. II. 1290. Ed. Lind. I. (645, 646.)
 νόσημα. κεφαλῆς πολλῆς δὲ περιωδυνίας αἷμα κατὰ τὰ ὦτα
 ῥαγὲν ἢ κατὰ τὰς ῥίνας. σπασμοὶ πᾶσι τοῖς μελαγχολικοῖς
 ἐπιγινόμενοι πᾶν οὖσι τὰς μελαγχολίας, καὶ καθόλου μὲν
 ἐστὶ καὶ ῥίξα τῶν ἀνθρωπίνων νοσημάτων ἡ κεφαλὴ, καὶ τὰ
 ἀρρώσθημα (646) τὰ μέγιστα ἐκ ταύτης παραγίνεται.
 ἐπικειμένην γὰρ αὐτὴν τῷ σώματι, ὥσπερ σικύαν τῶν εἰσφε-
 ρομένων ἀπάντων συμβαίνει αὐτὴν ἔλκειν περιττώματα, καὶ
 τοὺς λεπτομερεῖς χυμούς. δεῖ δὲ προσέχειν τὸν νοῦν, ἰδίως
 ζῆν αὐτὸν παρασκευάσαντα εἰς ταῦτα τὰ μέρη, ὅπως μηδε-
 μίαν αὐξήσιν λαμβάνοντα τὰ προσπίπτοντα τῶν ἀρρώστη-
 μάτων, διὰ τε τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς εὐταξίης τῆς παρὰ
 σοὶ γινομένης, καὶ μήτε ταῖς τῶν ἀφροδισίων ἀκρασίαις μήτε
 ταῖς τῶν διαφόρων ἐδεσμάτων μήτε τοῖς ὕπνοις τοῖς ὑπερ-
 κολαστικοῖς ἀγυμνάστου ὄντος τοῦ σώματος χρώμενος, ἀλλ'
 ἐπακολουθοῦντα τοῖς σημείοις τοῖς γινομένοις ἐν τῷ σώματι
 διατηρεῖν τὸν καιρὸν ἐκάστου σώματος, ὅπως ἂν φυλαξάμενος
 τὸ ἀρρώστημα τὸ μέλλον ἐπιφέρεισθαι ταῖς θεραπεύμασι αἷς
 ἂν ἐγὼ γράφω χρώμενος διατελῆς ἄνουςος ἐὼν.

bus succedens febris morbum compescit. Capitis magnos
 dolores, sanguis per aures aut nares copiose prorumpens.
 Convulsiones melancholicis omnibus succedentes, melanco-
 lias sedant. Et in summa quidem humanorum morborum
 radix caput est, ex eoque maximae aegrotationes adveniunt.
 Cum enim toti corpori incumbat, eorum omnium quae in-
 gerantur reliquias et tenues humores non secus ac cucur-
 bitulam attrahere contingit. Intendere autem animum opor-
 tet ut ipsi in has partes praeparatus peculiariter vivas, et
 adhibita diligentia tam bene constituto ordine omnia apud
 te fiant, ut nullum ingruentis morbi incrementum accipiat,
 et neque rerum venerearum neque diverforum eduliorum
 intemperantia neque somnis maxime noxiis minime exer-
 citato corpore utaris, sed signa quae in corpore fiunt secus-
 tus, cujusque corporis occasionem conserves, ut eo qui in-
 gruit morbo evitato, earum medelarum usu quas praefcribo
 sine ullo morbo vitam transigas.

Ed. Chart. I. [2.] Fœf. II. 1290, 1291. Ed. Lind. II. (936, 937.)

[2] (936) [Δόγμα Ἀθηναίων.] Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. ἐπειδὴ Ἱπποκράτης Κῶος λατρός ὑπάρχων καὶ γεγονώς ἀπὸ Ἀσκληπιοῦ, μεγάλην εὐνοίαν μετὰ σωτηρίας ἐνδείκνυται τοῖς Ἕλλησι, ὅτε καὶ λοιμοῦ ἰόντος ἀπὸ τῆς βαρβάρων ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τόπους ἀποστείλας τοὺς ἑαυτοῦ μαθητάς παρήγγειλε τίσι χρὴ θεραπείαις χρωμένους ἀσφαλῶς διαφεύξασθαι τὸν ἐπιόντα λοιμόν, ὅπως τε ἱητρικὴ δοθεῖσα τοῖς Ἕλλησι ἀσφαλῶς σώξει τοὺς κείμενους αὐτῶν. ἐξέδωκε δὲ καὶ συγγράμματα ἀκριβῶς τὰ περὶ τῆς ἱητρικῆς τέχνης, πολλοὺς βουλούμενός τοὺς σώζοντας ὑπάρχειν ἱητροῦς. τοῦ τε Περσῶν βασιλέως μεταπεμπομένου αὐτὸν ἐπὶ τιμαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν ἴσαις καὶ δώροις ἐφ' οἷς ἂν αὐτός Ἱπποκράτης αἰρῇται, ὑπερεῖδε τὰς ὑποσχέσεις τοῦ βαρβάρου, ὅτι πολέμιος καὶ κοινός ἐχθρὸς ὑπῆρχε τοῖς Ἕλλησι. ὅπως οὖν ὁ δῆμος Ἀθηναίων φαίνεται προαιρούμενος τὰ χρήσιμα διὰ παντός ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἵνα χάριν ἀποδῶ πρόπουσαν Ἱπποκράτει ὑπὲρ τῶν εὐεργετημάτων, δεδόκηται τῷ δήμῳ μνηστῆσαι αὐτὸν τὰ μυστήρια τὰ μεγάλα δημοσίᾳ (937) καθάπερ Ἡρακλῆα τὸν Διὸς || καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν στεφάνῳ

[*Atheniensium Senatusconsultum.*] Senatus populusque Atheniensium sic censuit. Quandoquidem Hippocrates Cōus medicus ab Aesculapio oriundus summam benevolentiam in servandis Graecis ostendit, cum peste a barbaris in Graeciam pervadente, demissis per loca suis discipulis medelas indicavit, quibus qui uterentur instantem pestem secure effugere possent quoque modo medicina Graecis tradita, eos laborantes tuto servaret. Quin et exacte a se scripta de re medica in publicum emisit, cum multos esse cuperet medicos, qui servare possent. Persarum etiam rege ipsum ad honores suos optimatibus aequales, et munera quae ipse Hippocrates optaret accersente, barbari pollicitationes, quod hostis et communis Graecorum inimicus esset, contempsit. Ut igitur constet populum Atheniensem, Graecis semper utiliter consuluisse, utque dignam pro meritis Hippocrati gratiam referat, decrevit populus, ut in magnis mysteriis non secus ac Hercules Jovis filius publice initiaretur, et corona aurea

Ed. Chart. I. [2. 9.] Foss. II. 1291. Ed. Lind. II. (937. 935.)
 χρυσῶ ἀπὸ χρυσῶν χιλίων. ἀναγορεῦσαι τε τὸν στέφανον
 Παναθηναίοις τοῖς μεγάλοις ἐν τῷ ἀγῶνι τῷ γυμνικῷ, καὶ
 ἐξεῖναι πᾶσι Κώων παισὶν ἐφηβεύειν ἐν Ἀθήναις καθάπερ
 παισὶν Ἀθηναίων, ἐπειδὴ περ ἡ πατρίς αὐτῶν ἄνδρα τοιοῦτον
 ἐγέννησεν. εἶναι δὲ Ἱπποκράτει καὶ πολιτείαν καὶ σίτησιν ἐν
 Πρυτανείῳ διὰ βίου.

[9] (935) [Επιβώμιος.] Ὡ πολλοὶ καὶ πολλῶν πολιῶν
 οἰκηταί, ἐν ἀξίῃ μεγάλη γεγονότες, κοινὸν οὖνομα Θεσσαλοῖ,
 πᾶσιν ἀνθρώποισι πικρὴ ἀνάγκη τὰ μεμοιραμένα φέρειν.
 καρτερεῖ γὰρ βιάζεσθαι ἢ βούληται, ἥ καὶ τῶν ἐγὼ εἰκὼν
 ξὺν ἐμῇ γετεῖα θαλλοῦς στείψας, ἐπ' Ἀθηναίης βωμοῦ ἱκέτης
 ἵδουμαι, τίς ἐὼν χορὴ λέγειν τοῖς ἀγνοέουσιν. Ἱπποκράτης,
 ὦ ἄνδρες, ὁ ἡγετὴς ὁμοίως οὐ διὰ σεμνῆς καὶ καλῆς αἰτίας,
 ἐμὲ ἐωυτὸν καὶ παιδας ὑμῶν ξυνίστημι γινώσκεισθαι, ὦ πλῆ-
 θος. καὶ γὰρ δὴ, ὦ ἄνδρες, οἰκεῖοι ἐν οἷς ὡς εἰπεῖν ἀληθὲς
 πολλοῖσιν ὑμῶν καὶ πολιῶν ὑμετέρων γινώσκεισθαι ὡς τύπῳ
 εἰπεῖν. οὖνομι δ' ἰδέης καὶ προσωτέρω κενώρηκε. δοκέη δὲ

mille aureorum coronaretur, coronam ipsam Quinquatri-
 bus magnis in gymnico certamine praecone proclamante. Et
 omnibus Coorum liberis liceat, non secus ac Atheniensium,
 Athenis pubertatem agere, quod eorum patria ejusmodi vi-
 rum procrearit. Hippocrates vero ut civitatis jure et victa
 in Prytaneo toto vitae tempore donetur.

[Hippocratis oratio ad aram.] Vos alloquor o multi
 et multarum urbium incolae, summaque dignitate constituti,
 communi nomine Theffali. Mortales omnes durae fati ne-
 cessitati sunt obnoxii, quae quod velit per vim extorquere
 potest. Quam etiam ob causam nunc cum prole mea fronde
 coronatus ad Minervae aram supplicanti similis fedeam, quis
 sim his qui me non norunt enarrare oportet. Hippocrates
 medicus Cous, o viri, gravi et honesta de causa me ipsum
 et liberos vestrae multitudini cognoscendos trado. Vos etiam
 mihi sane familiares estis, inter quos re vera plurimos et
 in vestris urbibus, ut paucis expediam, noti sumus. Nomen
 vero meum ulterius [quam forma processit. Id autem causae

Ed. Chart. I. [9.3.] Fœl. II. 1291. Ed. Lind. II. (935—937.)
 τοῦτο ἐκ τέχνης ἐμῆς ὑγιείης τε καὶ ζωῆς αὐτίον ἀνθρώποι-
 σιν, οὐ μόνον τοῖσι τὴν ὑμετέραν οἰκέουσιν, ἀλλὰ καὶ πολ-
 λοῖσιν Ἑλλήνων, ἐγγὺς ὑμῶν γινώσκομαι. ἤδη δὲ ὅτι ἐγὼ
 ὑπέμεινα τὸ τηλικούτον πρῆγμα, ἔργον προᾶσαι ἐρέω. Ἀθη-
 ναῖοι, ἃ ἄνδρες Θεσσαλοὶ, κακῶς ἔξουσιν χρεώμενοι μητρό-
 πολιν ἡμετέραν Κῶ, ἐν δούλης μέρει διατίθεται τὰ ἐλευ-
 θερα διὰ προγόνων κτήσιος ιδιόκτητα ποιούμενοι, οὔτε ξυγ-
 γετεῖν αἰδεσθέντες, ἢ ἔστιν αὐτέοις ἀπὸ Ἀπόλλωνός τε καὶ
 Ἡρακλέους, ἣτις ἐς Αἰνίον τε καὶ Σούνιον τοὺς κείνων παῖ-
 δας ἰκνέεται, οὐθ' Ἡρακλέους εὐεργεσιῶν εἴ(936)νεκεν περι-
 ῆος νόον βαλόμενοι, ἃς ὁ κοινὸς ὑμῖν τε καὶ ἡμῖν ὀρθῶς
 ποιεῖν θεός, ἐς ἐκείνους κατέθετο. ὑμεῖς τε ἀλλὰ πρὸς Διὸς
 ἱκεσίῳ καὶ θεῶν ὁμογνίων ἐξέλθετε. ἀμύνατε, ἐλευθερώσατε
 τῆς ἰδίας φιλοτομίας μηδὲν ἐλλείποντες.

[3] (937) [Περσβευτικὸς Θεσσαλοῦ Ἱπποκράτους υἱοῦ.]
 Προσῆκειν ἡγέομαι, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸν καθιστάμετον
 εἰς ὑμῆας καὶ μὴ γινώσκόμενον παντὶ τῷ πλήθει, πρῶτον
 δηλώσαι μὲν ὅστις καὶ ὅθεν ἐστὶ, μετὰ δὲ ταῦτα τῶν ἄλλων

ex arte mea, quae sanitatem et vitam tnetur, fuisse videtur,
 quod non solum hominibus qui vestram regionem incolunt,
 verum etiam multis Graecis vobis finitimis notus sum. Cur
 autem tantum negotium peragendum susceperim, jam refe-
 ram. Atheniensibus male vertat, viri Thessali, qui metro-
 polim nostram Co in servitutem redigentes, libertatem a
 maioribus acceptam privato sibi jure vendicant, neque
 cognationem revereri, quae illis est cum Apolline et Her-
 cule, et ad Aenium et Sunium eorum liberos pervenit, ne-
 que illis in mentem venit Herculis beneficiorum, quae vobis
 et nobis communis ille deus et benevolens in illos contulit.
 At vos per Jovem supplicum curam gerentem et per pena-
 tes deos foras prodite, et vestrae dignitatis memores in li-
 bertatem asserite.

[Thessali Hippocratis filii oratio.] Consentaneum esse
 arbitror, viri Athenienses, ut is qui apud vos dicturus venit,
 cum multitudini notus non sit, primum quidem quinam et
 unde sit demonstret, deinde vero reliquam orationem per-

Ed. Chart. I. [3.] Fœf. II. 1291. Ed. Lind. II. (937. 938.
 λόγων ἀπτεσθαι. ἐμοὶ μὲν πατὴρ Ἱπποκράτης. ὃν ὑμεῖς
 γινώσκετε ἐν ἡτρικῇ ἡλικίᾳ δύναμιν ἔχει. οὐνομα δὲ Θεσσα-
 λός. γινώσκειν δὲ καὶ ἐν δευτέροις ὑμέων, οὐδ'
 ὀλίγοις, πατρίδ' ἐμοὶ Κῶς. ἣν ὅπως ὑμῖν οἰκείη ἐστὶν ἐξ
 ἀρχαίων, ἕτεροι ἐρουσιν οἱ τινες ἱστορίᾳ ἐξηγήσασθαι δυνα-
 τώτεροι. ἦλθον δὲ πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, τέσσαρας ἔχων
 εὐεργεσίας εἰπεῖν παρ' ἡμῶν εἰς ὑμᾶς γεγενημένας. τὴν μὲν
 τινα παλαιὰν ἐπὶ τῶν προγόνων, κοινὴν ἐς ἅπαντας τοὺς
 Ἀμφικτύονας, ὧν ὑμεῖς οὐκ ἐλαχίστη μοῖρα. τὴν δὲ ἐτέραν
 ἔτι μείζω ταύτης καὶ διικνουμένην ἐς Ἑλλήνων τοὺς πλεί-
 στους. καὶ αὗται μὲν φανήσονται τῆς πόλιος καὶ τῶν προ-
 γόνων τῶν ἐμῶν ἐοῦσαι. ἡ δὲ τρίτη τοῦ πατρὸς (938) ἰδίᾳ,
 καὶ τηλικαύτη, ὅσην εἰς ἀνὴρ οὐδεὶς ὑμῖν τε καὶ πολλοῖς
 Ἑλλήνων κατέθετο. ἡ δ' ὑστάτη τῶν τεσσάρων κοινὴ τοῦ
 πατρὸς καὶ ἐμῆ, καὶ οὐκ ἔτι ἐς πλείονας, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς
 αὐτοὺς διικνεομένη. ἡ πρὸς μὲν τὰς προτέρας εὐεργεσίας
 μικρὴ ἂν φανείη, πρὸς δὲ ἐτέρων χάριτας μετρεομένη με-

sequatur. Pater certe mihi est Hippocrates, quem quantam
 habeat in arte medica facultatem, optime nostis, nomen
 vero Theſſalus, qui et inter vos non in postremis, nec in
 paucis sum cognitus. Patria mea Cos est, quae qua ratione
 vobis ab antiquo conjuncta sit, caeteri dicent qui in enar-
 randa historia plus valent. Huc autem veni a patre missus,
 quatuor in vos a nobis collata beneficia commemoraturus.
 Unum quidem vetus quoddam, majorum nostrorum memoria,
 in omnes Amphictyones commune, quorum vos non minima
 pars estis. Alterum vero hoc aliquanto majus, quod etiam
 ad plurimos Graecos permanavit. Et haec quidem ab urbe
 nostra et majoribus nostris profecta deprehenduntur. At
 tertium patris est proprium, et tantum quantum nemo un-
 quam hominum, tum apud vos tum apud multos Graecos
 posuit. Quartum et ultimum mihi cum patre commune est,
 quod nec jam in multos, sed in vos ipsos redundavit. Quod
 quanquam cum prioribus beneficiis comparatum parvum
 videri queat, ad aliorum tamen beneficia collatum, magnam

Ed. Chart. I. [3. 4.] Foesl. II. 1291. 1292. Ed. Lind. II. (938. 939.)
 γάλη. αἱ μὲν δὴ εὐεργεταὶ τοιαῦται οὕτως ἔχουσιν ὥς ἔφην
 εἶναι, ὡς συνελόντι εἰπεῖν, δεῖ δὲ μὴ μούνον φάναι, || ἀλλὰ
 καὶ ἀποδείξαι ὥς εἶσιν ἀληθεῖς. ἀρχὴν οὖν τῷ λόγῳ τὴν
 ἀρχὴν τῶν ὑπουργιῶν ποιήσομαι, τὰ δὲ ἀρχαιότατα πρῶτα
 λέξω, ἐν οἷς [4] τάχ' ἂν με καταλάβοιτε μακρότερα καὶ
 μυθωδέστερα εἰπεῖν. ποθεῖ δὲ πᾶς ἀρχαῖος λέγεσθαι. ἦν γὰρ
 ὁ χρόνος ὅτ' ἦν Κρίσαιον ἔθνος, ἐφικον μὲν περὶ τὸ Πνθι-
 κὸν ἱερὸν, γῆν δ' εἶχον ἣ γε νῦν τῷ Ἀπόλλωνι καθιέρωται.
 καλεῖται δὲ τὸ μὲν Κρίσαιον πεδίον ὃ Λοκροὶ παροικεῖν οὖσι
 καὶ ὃ Μέλαινα πρόσκεισι. τὸ δὲ Κίρφιον ὄρος, ὃ Φωκέες
 παρῴκεινται. οὗτοι δὲ οἱ Κρίσαιοι γενόμενοι τότε πολλοὶ καὶ
 ἰσχυροὶ καὶ πλούσιοι, τουτέοις τοῖς ἀγαθοῖς ἐπὶ κακῷ ἐχρή-
 σαντο. ἐξυβρίζαντες γὰρ πολλὰ δεινὰ καὶ παράνομα πρά-
 γματα εἰργάσαντο εἰς τὸν θεὸν ἀσεβοῦντες, Δελφούς κατα-
 δουλούμενοι, προσοίκους ληϊζόμενοι, γεωργούς σιλέοντες, γυ-
 ναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἄγειν ἐόντες, καὶ εἰς τὰ σώματα ἐξυ-
 βρίζοντες. ἀνθ' ὧν Ἀμφικτύονες ὀργισθέντες καὶ στρατεύμα-
 εἰς τὴν γῆν ἐμβαλόντες, αὐτέων καὶ (939) μάχῃ νικήσαντες,

est. Atque haec quidem beneficia, ut paucis comprehen-
 dam, quemadmodum dixi, ita se habent. Vera autem esse
 non solum dicere, sed etiam demonstrare convenit. Ora-
 tionis igitur nostrae exordium ab officiis nostris sumam, ac
 primum antiquissima referam, in quibus longiora fortasse
 et fabulosa narrare videbor. Quivis autem vetus dici de-
 siderat. Olim enim Crisaea gens fuit, et circa Pythicum
 templum habitabat, terram autem quae nunc Apollini dicata
 est, incolebat. Crisaeus vero campus vocatur, quem Locri
 accolunt et in quo sunt Melaena. Cirphius autem mons,
 cui Phocenses adjacent. Crisaei vero cum numerosi essent,
 potentes et divites, his bonis insolentius abutentes, multa
 gravia et injusta perpetrarunt, in deum etiam impie se ge-
 rentes, Delphos subjugantes, vicinos diripientes, colonos de-
 praedantes, uxores et liberos adducentes et in eorum cor-
 pora flagitium committentes. Ex quibus ira commoti Am-
 phictyones, immisso in eorum agros exercitu, iisque prae-
 lio superatis, regionem devastarunt et urbes expugnarunt.

HIPPOCRATES TOM. III.

G g g

Ed. Chart. I. [4.] Foef. II. 1292. Ed. Lind. II. (939.)
 τὴν χώραν ἐδήρουν καὶ τὰς πόλεις ἐπόρθουν, ἐνθα πολλὰ
 καὶ ἀνόσια ποιήσαντες σχετλίως ἀπήντησαν καὶ οὐ μίᾱ ὥν
 ἔπραξαν τίνοντες. μακάριστοι δ' ἦσαν αὐτέων οἱ ἐν χεραῖ
 τελευτήσαντες, δεύτεροι δὲ οἱ δορυάλωτοι γενομένοι, οἳ τε ἐς
 ἑτέραν χώραν καὶ πόλιν ἐπεραιώσθησαν. τὰ γὰρ σφέτερά
 κακὰ οὐκ εἶχον ἐν ὀφθαλμοῖς. οἳ δὲ αὐτοῦ μέιναντες τῶν
 αἰχμαλώτων ἀνυγέστατοι ἦσαν, ὅσοι οἰκίζοντο ἐν χώρῃ τῇ
 ἑωυτῶν ξὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἀγροῦς τε καὶ ἄστυα πύρρ
 παραδιδόμενα ἐθιῶρουν. ἔτι δὲ τουτέων κάκιον διῆγον οἱ ἐν
 τοῖς τείχεσι διαρκέοντες, ὅκοτε τῶν εἰρημέων κακῶν ἃ μὲν
 ἔβλεπον, ἃ δ' ἐπυνθάνοντο, πλέον ἀκούοντες τῶν ἀληθέων.
 οὕτω γάρ που ἔθος γίνεσθαι, καὶ δὴ κακὰς ἐλπίδας σωτη-
 ρίης εἶχον. ἦν δὲ σφι πόλις ἐγγὺς τούτου τοῦ τόπου μεγίστη,
 ὅκου νῦν ὁ ἵππικὸς ἀγὼν τίθεται, ἥς τὰ τείχη ἐπεσκευάζοντο
 καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἄλλων πόλεων διαφεύγοντας ἐδέχοντο, τὰ
 δὲ ἀρχαῖα ἐξέβαλον καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐσκευάζοντο καὶ δι-
 νοοῦντο ὑπομένειν, ἐλπίσαντες μήτε ἐφ' ὧν μάχῃ τὴν πόλιν
 αἰρεθῆναι, μήτε κατὰ μῆκος χρόνον. οἳ δ' Ἀμφικτιόνες τὰ

Ubi qui multa et nefaria perpetrarunt, in miserabiles ca-
 lamitates inciderunt, neque minores poenas quam aliis in-
 flixerant, perfolverunt. Ex quibus felicissimi fuerunt, qui
 hostium manibus perierunt. Deinde qui bello capti sunt,
 quique ad aliam regionem et urbes transmissi sunt. Neque
 enim sua mala ob oculos habuerunt. At qui captivi illic
 remanserunt, infelicissimi fuerunt, qui suam regionem inco-
 lentes cum uxoribus et liberis agros et urbes igne con-
 flagrantes aspexerunt. His autem adhuc pejus debebant
 qui intra moenia perdurabant, cum commemorata mala par-
 tim quidem videbant, partim vero sollicitando resciscabant,
 veris majora audientes, sic enim contingere solet, et sane
 suae salutis diffidebant. Erat autem illis urbs prope hunc
 locum maxima, ubi nunc equestre certamen celebratur, in
 quam moenibus exstructis aliarum urbium exules receperunt,
 inutilibus vero ejectis necessaria comportarunt et de susti-
 nendo bello cogitabant, sperantes neque hostili manu neque
 longa temporis obsidione urbem capi posse. Amphictyones

Ed. Chart. I. [4.] Fœf. II. 1292. Ed. Lind. II. (939. 940.)
 ἄλλα τε καθεῖλον, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πόλει φρούριον ποιη-
 σάμενοι καὶ ἐς πολιορκίην σκευάσαντες τὸ ἄλλο στράτευμα,
 κατὰ πόλιος ἀφῆκαν, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου καὶ λιμοῦ
 ἐς τὸ στρατόπεδον ἐμπεσόντος καὶ τῶν στρατιωτῶν νοσούν-
 των, τινῶν δὲ καὶ ἀποθνήσκόντων, τῶν δὲ καὶ ἐκλιπόντων
 (940) τὸ φρούριον διὰ τὴν νοῦσον, οἱ Ἀμφικτύονες ἐτα-
 ράσσοντο, καὶ ἄλλοι ἄλλα ἐβουλεύοντο. φιλεῖ δὲ τὰ κοινὰ
 οὕτω πως γίνεσθαι. τέλος δὲ ἀγανακτέοντες τῷ πάθει καὶ
 ἀπογνωσιμαχῆσαντες τῷ θεῷ ἐπέτρεψαν καὶ ἤροντο ὅ τι
 χεῖν ποιεῖν. ὁ δ' ἐκέλευσε πολεμεῖν καὶ ὑπισχεῖτο κρατήσιν,
 ἣν ἐς Κῶ ἐλθόντες ἐλάβον παῖδα ἐς ἐπικουρίην ἀγάγονται,
 ξὺν χρυσῷ σπεύσαντες, ὥς μὴ πρότερον οἱ Κρισαῖοι ἐν τῷ
 ἀδύτῳ τὸν τρίποδα συλήσωσιν, εἰ δὲ μὴ, τὴν πόλιν οὐχ ἀλώ-
 σασθαι. οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες καὶ ἐλθόντες ἐς Κῶ, τὰ
 μαντευθέντα ἀπήγγειλαν. ἀπορύντων δὲ τῶν Κῶων καὶ
 ἀγνοούντων τὸ ἀπομάντευμα, ἀνέστη ἀνὴρ, γένος μὲν Ἀσκλη-
 πιάδης, πρόγονος δὲ ἡμέτερος, ἱητρὸς δὲ Ἑλλήνων κράτι-
 στος ὁμολογούμενος τῶν τότε, ὄνομά οἱ ἦν Νεβρὸς, ὅστις

vero tum reliqua destruxerunt, tum praesidio urbi imposito
 et ad obfidionem comparato, reliquum exercitum per urbes
 dimiserunt. Successu vero temporis, cum pestis castra in-
 valisset, militibus aegrotantibus, quibusdam etiam morienti-
 bus, aliis quoque propter morbum praesidium deferentibus,
 Amphictyones turbati sunt et varia inter se consultabant.
 Sic autem in rebus communibus quodammodo fieri solet.
 Denum vero morbum indigne ferentes et bellum desperan-
 tes, rem deo commiserunt et quid agendum foret interro-
 gaverunt. At ille bellum gerere iussit et victoriam pollici-
 tus, si Co peterent, cervique filium cum auro in subsidium
 adducerent, idque festinabundi, prius quam Crisaei in adyto
 tripodem diriperent, alioqui urbem capi non posse. Quibus
 auditis Co profecti oraculum renunciaverunt. Haerentibus
 autem Cois et vaticinium ignorantibus, surrexit ex Ascle-
 piadarum genere quidam ex maioribus nostris medicus in-
 ter Graecos ejus temporis procul omni dubio praestantis-

Ed. Chart. I. [4. 5.] Foëf. II. 1292. 1293. Ed. Lind. II. (940. 941.)
 ὀνομάζειν ἔφη τὸ θέσφατον ἦκειν πρὸς ἑωυτόν. εἶπερ ὁ θεὸς
 οὕτως παρήγγειλεν ὑμῖν, ἐλθόντας ἐς Κῶ || ἐλάφον παῖδα ἐς
 ἐπικουρίην ἀγαγεῖν. Κῶς μὲν γὰρ αὕτη, τὰ δὲ ἐλάφων
 ἔκγονα νεβροὶ καλέονται, Νεβρὸς δέ μοι οὖνομα, ἐπικουρίη
 δ' ἂν ἄλλη τίς προτέρα γένοιτο στρατοπέδῳ νοσέοντι ἰη-
 τροῦ; καὶ μὴν τότε εὐθὺ ἐχόμενον οὐ δοκέω, ὅτι τοὺς το-
 σοῦτον Ἑλλήνων ὄλβον ὑπερέχοντας ἐς Κῶ προελθόντας ἔτα-
 ξεν ὁ θεός, νόμισμα χρυσοῦν αἰτεῖν. ἀλλὰ τοῦτο τὸ θέσφα-
 τον ἐς τὴν ἐμὴν οἰκίην ἔρχεται. Χρυσὸς γάρ μοι κεκλήσται
 ἀρξένων παιδῶν ὁ νεώτατος. ἔστι δὲ πάντῃ καὶ ἰδέη [5]
 καὶ ἐς ψυ(941)χὴν ἀρετὴ, ὥσπερ θεὸς λέγει, διὰ πάντων τῶν
 πολιτῶν. ἐγὼ μὲν οὖν, εἰ μὴ ὑμῖν ἄλλο δοκῇ, αὐτὸς τε εἰμι
 καὶ τὸν παῖδα ἄξω, πεντηκόντορον πληρώσας τοῖς ἐμοῖς τε-
 λίσμασιν, ὑπηρεσίας τε ἱητρικὰς καὶ πολεμικὰς, ἵνα εἰς
 ἀμφοτέρω βοηθῶμεν. ὁ μὲν εἶπε, τοῖς δὲ ἔδοξεν, οἱ δὲ ἀπ-
 στάλησαν. συνανέβησε δὲ ὁ Νεβρὸς οὕτως, καὶ Καλυδώνιον
 ἄνδρα παρ' ἑωυτέρω τρεφόμενον, ὑπὲρ οὗ τὸ ἀντίκα ὁ λό-

simus, ei nomen erat Nebrus, qui dixit oraculum praeci-
 pere ut ad se venirent. Siquidem deus vobis consuluit ut
 Co profecti cervi filium in subsidium adduceretis. Haec
 equidem est Cos, cervorum foetus Nebri appellantur, Nebrus
 autem mihi nomen est. Quodnam vero subsidium male ha-
 bentī exercitui potius fuerit quam medicus? Et certe recte
 consentaneum non existimo ut eos qui in tantum Graecos
 divitiis superant, deus Co venire iusserit, uti aureos num-
 mos peterent. Verum oraculum istud in familiam meam ve-
 nit. Chrysus enim mihi vocatur filiorum meorum natu-
 minimus. Hic autem omnino et specie et animi virtute, si
 patri dicere licet, omnibus civibus praececellit. Ego igitur,
 nisi quid aliud vobis videatur, navi actuaria quinquaginta
 remorum, meis sumptibus auxiliis medicis et bellicis instru-
 cta, et ipse veniam et filium meum deducam, ut utroque
 modo vobis auxilium feramus. Quae cum dixisset, his qui
 missi fuerant placuerunt. Hic vero Nebrus Calydonium apud
 se educatum, cujus statim, cum res tulerit, mentio fiet, fe-

Ed. Chart. I. [5.] Foesl. II. 1293. Ed. Lind. II. (941. 942.)
 γος δηλώσει, όταν ἡ χρῆσις ἔλθῃ. ὅτε δ' οὖν ἀφίκοντο αὐ-
 τοι οἱ ἄνδρες οὗ τὸ στρατόπεδον ἐπετελείτο, ὁ θεὸς ἔχαι-
 ρεν, οἳ τε γὰρ θάνατοι τῶν στρατιωτῶν ἔληξαν, καὶ θείῃ
 τύχῃ ἵππον τοῦ Εὐρυλόχου, ὃς ἡγεῖτο τοῦ πολέμου Θεσσα-
 λὸς ἐὼν καὶ ἄνωθεν ἔξ Ἡρακλειδῶν, κρούσαντος τὸν σωλήνα
 τῇ ὀπλῇ δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἤγετο ἐς τὸ τεῖχος, ὅκοτε διακο-
 νίσσθαι ἠθέλειν, Νεβρὸς φαρυμάκοισιν ἐμίγη τὸ ὕδωρ, ἐνθεν
 αἱ κοιλίαι τῶν Κρισαίων ἐφθάρησαν, καὶ μεγάλα δὴ τι ξυνε-
 βάλετο πρὸς τὸ ἀλῶναι τὴν πόλιν, καὶ ἐντεῦθεν αἱ γνώμαι
 ἐπὶ ῥῆσαν τῶν πολιορκιόντων, ὥς τοῦ θεοῦ ἐπικουρέοντος
 ᾗδη σαφῶς. προσβολὰς δὲ ποιημένων καὶ ἄλλα προτιθέν-
 των τοῖς πρώτοις ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀναβήσασιν, ὁ ἄγων ἦν ὁ
 καρτερώτατος, καὶ ἡ πόλις ἤρειτο. ἀνέβη γὰρ πρῶτος ἐπὶ
 τὸ τεῖχος Χρυσὸς καὶ κατέλαβε τὸν πύργον, ξυνείπιτο δὲ αὐ-
 τέω ἐκ ποδὸς ξυνασπίων ὁ ἀνὴρ ὁ Καλυδώνιος, περὶ οὗ προ-
 ἔλεξα. ὁ μὲν Χρυσὸς δόρατι πληγείς ἐπέσε καὶ ἄκρα ἐκ τοῦ
 πύργου ὑπὸ Μερμοδέω, τοῦ (942) Λύκου δὲ ἀδελφεοῦ, ὃς
 ἀπέθανεν λευσθεὶς, ὅτε ἦλθεν εἰς τὸ ἄδυτον τὸν τρίποδα

cum navem conscendere jussit. Cum igitur ad locum castro-
 rum hi pervenissent, deus laetatus est. Nam et militum mor-
 tes cessarunt, cumque divina quadam fortuna equus Eury-
 lochi, qui belli dux et Thessalus erat et originem ex He-
 raclide altius repetebat, in pulvere volutatus, canalem ex
 quo aqua in urbem deducebatur, ungula percussisset, Ne-
 brus eam venenis refecit, ex quo Crisaeorum ventres in
 exitium adducti sunt, idque multum certe ad capiendam
 urbem contulit. Indequē velut deo aperte auxilium ferente,
 obsidentium animi sublati sunt. Cum autem impetum in
 muros facerent et his qui in moenia conscendissent prae-
 mia proponerent, validissimum certamen fuit, urbsque capta
 est. Chrysus enim primus in murum conscendit et turrim
 occupavit. Eum autem e vestigio sequebatur simul dimicans
 vir ille Calydonius, de quo ante dixi. Chrysus quidem ex
 summa turri decedit, hasta percussus a Mermode Lyci fra-
 tre, qui cum tripodem direpturus in adytum venisset, la-

Ed. Chart. I. [5.] Foëf. II. 1293. Ed. Lind. II. (942.)
 συλήσων. οἱ δ' οὖν πόλιν οὕτως ἤλων, ἣ τε τοῦ Νεβροῦ
 ἐπικουρίῃ σὺν Χρυσῷ ὀρθῶς ἀπήντησεν καὶ κατὰ τὰ ἱατρικὰ
 καὶ κατὰ τὰ πολεμικὰ, ὃ τε θεὸς ἤληθευσεν, καὶ ἃ ὑπέσχετο
 ἐποίησεν. ἐφ' οἷς οἱ Ἀμφικτύονες τῷ μὲν Ἀπόλλωνι τῆν
 ἀνέθεσαν, τὸν νῦν ἔοντα ἐν Δελφοῖς. ἀγῶνά τε γυμνικὸν καὶ
 ἵππικόν προτίτερον οὐ τιθέντες νῦν τιθέασι, τὴν τε τῶν Κρι-
 σαίων χώραν ἅπασαν καθιερώσαντο, δόντι ἃ δέδωκε διδόν-
 τες καθ' ὃ τι ἔχρησε, τὸν τε τοῦ Νεβροῦ παῖδα Χρυσὸν ἔθα-
 ψαν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, καὶ ξυνέταξαν δημοσίῃ Δελφοὺς ἐγα-
 γίξιν. Ἀσκληπιάδαις δὲ τοῖς ἐν Κῷ ἐδόθη Νεβροῦ χάριτι
 προμήθεια πρὸς μαντείην, καθάπερ τοῖσιν ἱερομνήμοσι, Κα-
 λυδωνίοις δὲ ἀπ' ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἐκείνης τῆς ὑπουρ-
 γίας καὶ νῦν ἐν Δελφοῖς προμαντεῖν καὶ διασιτεῖν δέδοται.
 ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ τὰ ἡμέτερα. ὅτι γὰρ ἀληθέα λέγω τοῦ
 πατρὸς καὶ ἐμεῦ ἐπελθόντων Ἀμφικτύονες ἀνεγείωσαντο ταῦτα
 καὶ ἀπέδοσαν καὶ ἐν στήλῃ ἀναγράψαντες ἐν Δελφοῖς ἀνέ-
 θεσαν. καὶ τούτου μὲν μοι τοῦ λόγου τέλος. ἐνταῦθα κατα-

pidibus obrutus periit. Sic igitur urbem ceperunt, Nebrique
 auxilium cum Chryso, tum in medicis, tum in bellicis re-
 bus bene respondit, deusque verax fuit et quae promiserat
 praeflitit. Quibus de causis Amphictyones Apollini templum,
 quod nunc Delphis est, dicarunt, certamenque gymnicum
 et equestre, quod nunquam antea, nunc constituerunt, to-
 tamque Crisaeorum regionem consecrarunt, ea quae dede-
 rat ob editum oraculum reddentes, Chrysumque Nebri fi-
 lium in circo equestri sepelierunt et statuerunt ut ei Delphi
 publice parentarent. Aesclepiadis vero in Co in Nebri gra-
 tiam vaticinandi prudentia concessa est, quemadmodum iis
 qui sacrorum rituum memoriae praefecti sunt. Calydoniis
 autem ob illius viri et officii meritum etiam nunc apud
 Delphos primae vaticinandi partes et victus publicus con-
 ceduntur. Verum ad nostra redeo, quodque vera refero inde
 patet, quod cum pater et ego accessissemus, Amphictyones
 haec renovarunt et confirmarunt, Delphisque columnae
 inscripta legenda proposuerunt. Atque hujus quidem ora-

Ed. Chart. I. [5.6.] Foesl. II. 1293. 1294. Ed. Lind. II. (942. 943.)
 ῥῶς δεικνυσιν τοὺς ἡμετέρους προγόνους ὑμέων ευεργέτας.
 τοῦτον δὲ καθήμενος, ἄλλον αἰρήσομαι περὶ τῶν αὐτῶν, οὐ
 τὸν αὐτόν. ὅτε γὰρ βασιλεὺς ὁ μέγας ξὺν Πέρσαισι καὶ τοῖς
 ἄλλοις βαρβάροις ἐστράτευσεν ἐπὶ τοὺς μὴ δίδοντας (943)
 ὕδωρ || καὶ γῆν Ἑλλήνων, ἣ πατρίς ἣ ἡμετέρα εἴλετο μᾶλ-
 λον παιδῆμει ἀπολέσθαι, ὥς μὴ καθ' ὑμέων τε καὶ τῶν
 ταῦτα ὑμῖν γνωσκόντων ὄπλα πολέμια λάβῃ καὶ ἐν νεῦσι
 στρατείην ἀποστείλῃ, ἀλλ' ἀνένευσε κἄλόν τι καὶ ἄξιον πατέ-
 ρων μεγαλοφρονεμένων, οἳ λέγονται γηγενέες τε εἶναι καὶ
 Ἡρακλίδαι. ἔδοξεν οὖν σφιν τεσσάρων ἐόντων τειχέων ἐν τῇ
 νήσῳ, πάντ' ἐκλείπειν καὶ ἐς τὰ ὄρεα καταφυγεῖν ἀντέ-
 χεσθαι σωτηρίας. ὅθεν δὴ τί κακὸν οὐκ ἀπήντησε χώρας λεη-
 λατενομένης καὶ σωμάτων ἐλευθέρων ἀνδραποδιζομένων καὶ
 κτεινομένων ἐχθρῶ νόμῳ, τῆς δὲ πόλιος καὶ τῶν ἄλλων
 ἐρευνμάτων καὶ ἱερῶν καταιθαλουμένων. [6] ἔτι δὲ καὶ τῇ
 θυγατρὶ τοῦ Λυγδάμοιο Ἀρτεμισίῃ κατὰ πατέρων νόμος δο-
 θέντων ἐκσαγηνεῦσαι πάντα ὅσα λοιπὰ ἦν. ἀλλὰ γὰρ ὥς
 εἴκει θεοῖς οὐκ ἡμελόμεθα, χειμῶνων δὲ γενομένων ἐξαισίῳ,

tionis exitus liquido ostendit majores nostros de vobis esse
 bene meritos. Ea vero dimissa, aliam de iisdem, non tamen
 eandem assumam. Cum enim magnus ille rex cum Persis
 et barbaris in Graecos, qui eum aqua et terra arcerent,
 exercitum duceret, patria nostra maluit cum toto populo
 perire, ut ne in vos et eos qui vobiscum sentirent arma
 fumeret et expeditionem navalem mitteret, sed excelsso
 animo renuit honestum quid et majoribus suis dignum sen-
 tiens, qui terra editi et Heraclidae dicuntur. Iphis igitur
 placuit, ut quatuor quae erant in insula omnibus relictis
 urbibus, in montes confugerent et salutem viribus omnibus
 retinerent. Ex quo sane quid non mali obtigit, regione de-
 vastata, liberis corporibus in servitutem abductis et hostili
 jure interfectis, urbeque et caeteris praefidiis ac templis in
 cinerem redactis. Quin etiam Artemisiae Lygdamis filiae
 pro patrum victoria permissum erat omnia quae reliqua
 erant asportare. At enim a diis, ut res docuit, derelicti

Ed. Chart. I. [6.] Foesl. II. 1294. Ed. Lind. II. (943. 544.)
 αἵ τε νῆες τῆς Ἀρτεμισίης ἐκινδύνευσαν ἀπασαὶ ἀπολέσθαι,
 πολλαὶ δὲ ἀπώλλοντο. ἐς τε τὸ στράτευμα αὐτῆς πολλοὶ
 κερῶννοι ἐνέπεσον, σπάρτιον τι τῆς νήσου κεραινουμένης. λέ-
 γεται δὲ καὶ φάσματα ἡρώων τῇ γυναικὶ ὀφθῆναι, αἱ δὲ
 πάντα φοβηθεῖσα, ἀπέστη ἔργων ἀνηκέστων, ὁμολογίην πι-
 κρὴν ποιησαμένη, καὶ λίην πικρὴν λέγεσθαι, ὥστε ἀφείσθω.
 ἀποδώσω δὲ καὶ ἐνταῦθα προγόνοις τοῖς ἐμοῖς κυριώτατα
 οὐ ψευδέα, τοῦ μὲν ἐφ' ὑμέας μὲν ἐπὶ Λακεδαιμονίους μὲν
 ἑτέρους ἄλλους Ἑλλήνων Κῶους ἐκούσια ὄπλα λαβεῖν, καί-
 περ πολλῶν τῶν ὁμοῦ νήσους τε καὶ Ἀσίην οἰκόντων συνα-
 ψαμένων τοῖς βαρ(944)βάρους τοῦ πολέμου οὐ βίη. οἱ γὰρ
 προεστῶντες τότε τῆς πόλεως ἦσαν Κάδμος τε καὶ Ἰππόλο-
 χος, ἐπ' ἀληθείᾳ δὲ κεῖται προγόρους ἐμὸν εἶναι τὸν τε Κά-
 δμον καὶ τὸν Ἰππόλοχον. ὁ μὲν γὰρ Κάδμος, ὃς καὶ τὴν βου-
 λὴν αὐτὴν ἤρτυσεν, ἔστι τῆς ἐμῆς μητρὸς, ὁ δ' Ἰππόλοχος ἐξ
 Ἀσκληπιάδων τέταρτος ἀπὸ Νέβρον τοῦ Κρισαίου συγκα-
 θιρόντος, ἡμεῖς δ' Ἀσκληπιάδαι κατ' ἀνδρογένειαν. ὥστε καὶ
 τοῦτο τὸ καλὸν τῶν ἡμετέρων προγόνων προελέσθαι. ἐπά-

non fumus. Sed immanibus exortis tempestatibus naves
 omnes in periculum adductae sunt, pleraeque etiam perie-
 runt et in ejus exercitum crebra fulmina deciderunt, in-
 sula nostra raro fulmine appetita. Feruntur etiam heroum
 spectra mulieri esse visa, quibus omnibus perterrita, atro-
 cibus coeptis post acerbam confessionem destitit, quae quod
 dictu acerbæ sint, etiam a me dimittantur. Hoc vero loco
 majoribus etiam meis quae sint illis valde propria neque
 falsa reddam, Coos nunquam adversus vos neque Lacedae-
 monios neque alios Graecos sponte arma sumpsisse, quam-
 vis multi qui simul insulas et Asiam incolunt, bello cum
 barbaris nulla vi coacti conjuncti essent. Tunc enim urbi
 praeerant Cadmus et Hippolochus, qui re vera ex nostris
 sunt majoribus. Nam Cadmus, qui senatum etiam regebat,
 ex matris meae majoribus est. Hippolochus vero ex Afcle-
 piadum familia a Nembro, qui Crisaeos simul evertit, quar-
 tus est. Nos autem Afclepiadae ex virili stirpe sumus.
 Proinde praeclarum hoc majorum nostrorum facinus am-

Ed. Chart. I. [6.] Foëf. II. 1294. Ed. Lind. II. (944. 945.)
 νειμι δ' ἐπὶ τὸν Κάδμου. οὗτος γὰρ δὴ ὁ ἐνὴρ οὕτως ἐσπευθε
 τὰ τῶν Ἑλλήνων καλὰ, ὥστε ὁκότε ἔληξεν ἡ χώρα πολιορ-
 κισμένη ὑπὸ Ἀρτεμισίης, αὐτοῦ καταλιπὼν τὴν γυναῖκα καὶ
 γενεήν, ᾤχετο ξὺν τοῖς τὰ αὐτὰ αἰρεομένοις ἐπὶ Σικελίης,
 ὅπως Γέλωνα καὶ τοὺς ἀδελφούς κωλύσει φιλίην ξυνθέσθαι
 κατὰ Ἑλλήνων πρὸς τοὺς βαρβάρους. διεπρήξατο δὲ καὶ
 ἄλλα πολλὰ καλὰ ἔργα, ἃ μὴ δύναται οὐ πρόσκαιρον. αἱ μὲν
 δὴ δημόσιαι καὶ ἡμέων προγόνων ὑπουργίαι ἐς ὑμέας καὶ
 ἐπὶ ἄλλους Ἕλληνας, αὗται καὶ τοιαῦται. καὶ γὰρ ἐκλείπει
 ἡ δύναμις τοῦ λόγου. ἔρχομαι δ' ἤδη οὐκ εἰδόσιν, εὐεργεσίην
 Ἱπποκράτους πατρὸς ἐμέο προσέχεσθαι· λέγων δ' ἂν ἀλη-
 θεύοιμι οὕτως. ὁκότε λοιμοῦ ῥέοντος διὰ τῆς βαρβαρίας, ἡ
 ὑπέρεκται Ἰλλυρίων καὶ Παιόνων, ὁκότε δὲ ἐπὶ ταύτην τὴν
 χώραν ἦκεν τὸ κακόν, οἱ τούτων τῶν ἐθνέων βασιλεῖς κατὰ
 δόξαν ἡγετικήν, ἡ ἀληθὴς ἐοῦσα πανταχόθεν ἰσχυρὴν ἔρχε-
 σθαι καὶ κατὰ πατρός τοῦ ἐμέο πέμπουσιν ἐπὶ Θεσσαλίας.
 ἐκεῖ γὰρ δὴ ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ πρότερον καὶ νῦν οἱ(945)κη-
 σιν εἶχε, καλίωντες αὐτὸν ἐς ἐπικουρίην χρυσοῦ τε καὶ ἄρ-

plecti vos decet. Nunc autem ad Cadmum redeo. Hic certe
 ornamenti Graeciae adeo studiosus fuit, ut cum regio Ar-
 temisiae obsidione soluta esset, ut relicta isthuc uxore et fa-
 milia, cum iis qui eadem sentiebant, in Siciliam profectus
 sit, uti Gelonem ejusque fratres ab amicitia cum barbaris
 contra Graecos contrahenda diverteret, multaque alia prae-
 clara facinora perpetravit, quae verbis exaggerare tempe-
 rativum non est. Ac certe quidem haec et ejusmodi sunt
 publica nostrorum in vos et reliquos Graecos officia, ut
 me dicendi facultas deficiat. Jam vero eo devenio ut Hip-
 pocratis patris mei beneficium vobis in mentem reducam,
 quod cum recenseo, verum me dicere sic comperietis. Cum
 pestis ex barbarorum regione, quae supra Illyrios et Paeo-
 nas sita est, decurreret, cumque malum ad hanc regionem
 pervenisset, istarum nationum reges, pro rei medicae fama,
 quae re vera vires suas quocumque extenderat, ad patrem
 meum in Thessaliam mittunt, qui illic sane, ut prius, etiam
 nunc domum habet, ipsum ut auxilium ferret accersentes.

Ed. Chart. I. [6.] Foesl. II. 1294, 1295. Ed. Lind. II. (945.)
 γύρου καὶ ἄλλων κτιάνων οὐ μόνον ἔφασαν πέμπειν ἔχειν,
 ἀλλὰ καὶ ἀποίσασθαι ὅκοσα αὐτὸς ἐθέλει ἐπαμύναντα. ὁ δὲ
 ἐρώτησιν ποιησάμενος ὁκοῖαί τινες ἐν μέρει κινήσεις γίνον-
 ται, καὶ τὰ τε καύματα καὶ ἀνέμους καὶ ἀγλύας καὶ τᾶλλα
 ἃ πέφυκε τὰς ἑξίας κινεῖν παρὰ τὸ καθιεστηκός. ὁκοῖτε δὴ
 πάντων μαθήσιας ἀνέλειτο, || τοὺς μὲν χωρεῖν ἐκέλευσεν
 ὀπίσω, ἀποφηνάμενος μὴ οἷός τε εἶναι ἐς χώραν τὴν ἐκεί-
 νων ἵεναι. ὅπως δὲ εἶχε ταχέως, αὐτὸς μὲν Θεσσαλοῖς ἤρπειτο
 παραγγέλλειν ὁκοῖσις χρητὴς τρόποις κακοῦ τοῦ προσιόντος ἐν-
 λαβεῖν ποιέεσθαι, καὶ ἑυγγράφων θεραπείην ἐξετίθει περὶ
 τὰς πόλιας. ἐμὲ δὲ ἐπὶ Μακεδονίης ἐξαπέστειλε, βασιλευσὶ
 γὰρ Ἡρακλειδέων, οἱ ἐκὼ κατέχουσι, πατρικὴ ξενίη ὑπῆρχεν
 ἡμῖν. καὶ γὰρ μὲν ἦεν ἵνα με ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν, ἀπὸ Θεσ-
 σαλίας, ἀρῆξων τοῖς ἐκὼ συνενέτακτο δὲ μοι ἑυμβολεῖν ἐς
 πόλιν τὴν ὑμετέραν. ἀδελφεὸν δὲ τὸν ἐμὸν Δράκοντα ἐκ Πα-
 γασέων ὀρμηθέντα, πλοῦν ποιέεσθαι ἐφ' Ἑλλησπόντου ἐκέλευσε,
 παραπλησίην δούς ὑποθήμην ἢ αὐτὸς ἐπύρρσεν. οὐ γὰρ
 πάντες τόποι τὰ αὐτὰ φέρουσι βοήθηματα, διὰ τὸ μὴ

Neque aurum solum et argentum reliquasque opes se mis-
 suos receperunt, verum etiam si succurreret, quaecunque
 vellet reportaturum. Ille vero percontatus, quaenam apud
 eos peculiares agitationes contingerent et aestus, ventos et
 aëris perturbationes, reliquaque quae corporum habitus ex
 praesenti statu agitare queunt. Quae certe omnia edoctus,
 eos redire iussit, responso dato se non posse ad illorum re-
 gionem proficisci. Quam citissime autem potuit, ipsos qui-
 dem Thessalos admonere constituit, quibusnam modis ab in-
 gruente malo sibi caverent et conscriptam medelam per ur-
 bes proposuit. Me autem in Macedoniam misit. Cum regibus
 enim Heraclidarum, qui illic regnum obtinent, nobis pa-
 terni officii familiaritas intercedit. Et ego quidem ex Thes-
 salia, quo me pater ire iussit, discessi auxilium illis laturus.
 Mihi vero constitutum erat, ut ad vestram urbem accede-
 rem. Draconem autem fratrem meum ex Pagalis profectum,
 Hellepontum navigare iussit, consimili praeceptione instru-
 ctum quam ipse dederat. Neque enim loca omnia eadem

Ed. Chart. I. [6. 7.] Fœf. II. 1295. Ed. Lind. II. (945. 946.)
 πάντα τὰ περιέχοντα ἐξ αἰρος ὅμοια εἶναι. Πολύβιον δὲ τὴν
 θυγατέρα ἔχοντα, ἐμὴν δὲ ἀδελφεὴν καὶ ἄλλους [7] τῶν μα-
 θητῶν, διέπεμπεν ἐς ἑτέρας ἐτέρων καὶ πρὸς ἀγοράς καὶ
 ὁδοὺς πορευσομένους, ὅπως ὅτι πλείστοις ἐπαρῆται, ὥς δὲ
 δὴ τὰ κατὰ Θεσσαλίην ἡνύσατο, ἐπορεύετο τοῖς ἐχομένοις
 ἔθνεσι βοηθῶν. ἐπὶ Πύλας δὲ ἔλθων, Δωριεῦσι καὶ (946)
 τοῖς ἄλλοις ὁμοῦ Φωκίων ἐπήρκεσε, καὶ ὅποτε δὴ ἐς Δελφοὺς
 ἀφίκετο, ὑπὲρ Ἑλλήνων ἱκεσίην ἔθετο τῷ θεῷ, καὶ θύσας
 ἦνε τὴν ἐπὶ Βοιωτῶν, τοῖς δ' ἐκεῖ ἐπαμύνας ἀναλόγως, ἐν
 τῇ ὑμετέρῃ ῥεῖ, καὶ ἱκανὰ ἅ νῦν ἐγὼ ἐπαγορεύω τὰ ὑμῖν
 σωτήρια ἐκ θυμοῦ πάντως εἶπε. δοκέω δ' ὑμῶν ὅτι ἀλη-
 θεύω πολλοὺς γινώσκειν. οὐ γὰρ πάλαι, ἀλλ' ἔτος ἐστὶ
 τοῦτο ἔνατον, ἐξ οὗ διελήλυθα καὶ ἐπὶ Πελοπόννησον ἐστελ-
 λόμην, καὶ τοῖς ἐκείνην οἰκέουσι βοηθήσων. πάντοθεν δ' ἡμῖν
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀξίη τιμὴ ἀπῆντα, ὥστε μὴ μεταμελῆ-
 σθαι ὅτι οὐκ ἡλλαξάμεθα χρηματισμοῦ τοῦ ἐξ Ἰλλυριῶν καὶ
 Παιόνων, παρὰ δὲ τὰς ἄλλας πόλεις τὰ παρ' ὑμῶν δο-

ferunt auxilia, quod ex aëre ambiente similia non sint omnia.
 At Polybium, cui filiam suam sororem meam locaverat, et
 reliquos discipulos ad diversas urbes misit, ut ad fora et
 compita profecti quam plurimis subvenirent. Rebus autem
 in Thessalia confectis ad vicinas nationes, ut illis auxilio
 esset, se conferebat. In Pylas vero profectus, Dorienfibus et
 reliquis simul Phocenfibus auxilium suppeditavit. Cumque
 Delphos pervenisset, pro Graecis deo supplicavit et sacri-
 ficio peracto ad Boeotos se contulit, iisque simili modo sup-
 petias ferens, ad vos profectus, plurima quae ad salutem
 satis essent, quaeque ego nunc adjicio, penitus ex animo di-
 xit. Quae autem dico vera esse, multos ex vobis nosse ar-
 bitror. Neque enim ita pridem id contigit, sed nonus hic
 annus agitur, ex quo in Peloponnesum missus profectus
 sum, iis qui eam incolunt auxilium allaturus. Nobis autem
 undique et verbis et re dignus honor obveniebat, adeo ut
 minime nos poeniteat cum Illyriorum aut Paeonum lucro
 non commutasse. At quae a vobis sunt concessa, ad reliquas

Ed. Chart. I. [7.] Foel. II. 1295. Ed. Lind. II. (946, 947.)
 θέντα μεγάλα ἦν. ἥ τε γὰρ πολιτεία ἡ ὑμετέρεη ὑπερῆγε
 τὰς ἐτέρων. αἱ γὰρ Ἀθηναὶ ὑψηλότερόν τι τῶν ἄλλων πό-
 λεων ἐξ δόξαν, καὶ ὁ ἐν τῷ ὑμέτερῳ θεάτρῳ χρόσιος στέ-
 φανος ἐπιτεθείς ζήλου πρὸς τὸ ἄκρον ἦγεν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο
 τὸ καλὸν ὑπερβάλεσθε, μνήσαντες τὰ Δήμητρος καὶ κόρης
 μυστήρια καὶ ὄργια καὶ τὸν πατέρα καὶ ἐμὲ δημοσίᾳ. τρεῖς
 μὲν αὐταὶ μοι οἷον ἀνύοντι ἐξέλκειν τε τοὺς λόγους καὶ
 σχοινίων προέχεσθαι πόλιός τε καὶ προγόνων καὶ πατρός
 τοῦ ἐμέο χάριτας ξὺν πολλοῖς Ἑλλήνων, τετάρτην δ' ἀνα-
 λήψομαι λέγειν ὑπουργίην, ἣν ὡς ἀπεθέμην εἰς ὑμᾶς ἐγὼ
 καὶ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς κατεθέμεθα. ὅτε γὰρ Ἀλκιβιάδην ἐξέ-
 πεμπεν ἐπὶ Σικελίης πολλῇ μὲν δυνάμει, οὐχ οὕτω δὲ πολλῇ
 ὥς θαν(947)μαστῇ, εἰ γὰρ ὡς ἔργα λόγου, ἐν ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ
 ἡτροῦ προσπεσόντος ὃν δέοι ἀκολουθεῖν τῷ στρατεύματι,
 παρελθὼν ὁ πατὴρ ὑπέσχετο ἐμὲ ἐπὶ τὰ ὑμέτερα σώματα
 δώσειν, τοῖς ἰδίῳις δαπανήμασι κατεσκευασμένον καὶ ἄτερ
 μισθῶν αἰτήσιος ἕως ἂν ὁ στόλος ἀποδημῇ, ἐν ἐλάσσονι τι-

urbes collata, magna sunt. Vestra enim respublica reliquis
 praeferat. Athenae enim ad gloriam nescio quid reliquis ur-
 bibus sublimius habent. Quin etiam corona illa aurea in
 theatro vestro imposita ad summum gloriae culmen ipsum
 perduxit. Sed et bonum illud cumulastis, dum patrem me-
 que publice Cereris et Proserpinae mysteriis ac sacris ini-
 tiastis. Atque haec quidem tria sunt tum urbis, tum maio-
 rum nostrorum et patris mei in vos cum multis Graecis
 beneficia, quae quantum licuit verbis velut fune evoluto
 extensa, vobis obtendere tentavi. Quartum vero benefi-
 cium oratione mea repetam, quod, velut proposui, in vos
 ego paterque meus collocavimus. Cum enim Alcibiadem
 urbs in Siciliam cum multis copiis mitteret, neque tamen
 tam multis quam admirandis, siquidem facta spectentur,
 cumque in concione sermo de medico incidisset, quem ex-
 ercitus sequi oporteret, in medium progressus pater meus,
 me quoad classis abesset, suis sumptibus instructum, citra
 ullam mercedem ad curanda vestra corpora daturum rece-

Ed. Chart. I. [7.] Foef. II. 1295. 1296. Ed. Lind. II. (947.)
 θέμενος τὸ λυσιτελὲς ἀξιοχρεῶς ἔων τῆς ὑμῶν χρεῖης ἐσο-
 μένης. ἐγὼ γὰρ οὐχ ὅπως ἂν τὰ ὑπάρχοντα καταδαπάνων,
 ὃ ἐποίουν ὑμῖν ὑπουργέων, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις μεγάλοις
 ἔργοις ἐτετάγην. καὶ τοῦτο ἐλάχιστον τῶν μελλόντων ῥη-
 θήσεσθαι, προεῖλετο γὰρ μᾶλλον ὁ πατήρ ἐν ἐμοὶ τῷ ὑιῖ
 καὶ ἐν γῇ ὀθνεῖα σαλεύειν καὶ κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ
 κινδύνους πολεμικοῦς, καὶ κατὰ ἀρρώστιας, || αἱ τοῖς ἐν πλα-
 γώδεσι βίοις εἰθισμέναι εἰσὶ μᾶλλον προσκαθίζειν ἢ τοῖς ἐν
 τεταγμένῃ ζωῇ. ἡπίστατο γὰρ χάριτα χάριτι μετρεῖσθαι, καὶ
 μὴ οἶόν περ τι ὠνευμένοις, ἐκ χειρὸς εἰς χεῖρας συναλλάξας
 ἀπαῖς ἀπιέναι. ὁ μὲν δὲ τοιούτων ὑπῆρξεν. ἐγὼ δὲ ἅτε παῖς
 ἔων ἐκείνου, οὐδὲν ἐλλείπων φιλοτιμίας καὶ τέχνης βοηθέων
 καὶ κινδυνεύων σὺν ὑμῖν ὅκοτε πον καιρὸς εἴη, καὶ ἐς ταῦτά
 με ἀμφοτέρω οὔτε νοῦσος, οὔτε κακοπαθείη οὔτε φόβος ἐν
 θαλάσῃ καὶ ὃ ἐν χερσὶ πολεμίων εἶργει. μαρτυρῇ δὲ οὐκ
 ἐν ἄλλοις τισὶν, ἐν δ' ὑμῖν αὐτοῖς κεῖται. ὥστε εἴ τῳ ἀντι-
 λεκτέον, ἀναστήτω μηδὲν ὀκνήσας, ἀλλ' οὐ δοκέω ψευδεσθαι.
 ταῦτα δὲ πρῆξας ἐπὶ τρία ἔτεα, στεφανωθείς τε χρυσέῳ στε-

pit, parvi suam utilitatem exilimans, quod certo sciret id
 vobis usui fore. Ego enim non tantum dum vobis inservio
 facultates meas insumpsi, verum etiam aliis magnis operi-
 bus praefectus eram. Idque eorum quae dicturus sum est
 minimum. Maluit enim pater in me filio et in terra aliena
 fluctuare et maritima ac bellica morborumque pericula ex-
 periri, quae iis qui errabundam vitam degunt magis incum-
 bere solent quam iis qui certam vitae rationem sequuntur.
 Noverat enim gratiam gratia remeti et non veluti re ali-
 qua empta et ex manu in manum semel tradita discedere.
 Et haec quidem praestitit. Ego autem cum illius sim filius,
 ut vobis auxilium ferrem nihil diligentiae neque artis prae-
 termisi, meque si quando occasio tulisset vobiscum pericu-
 lis objeci, neque ad haec ambo praestanda aut morbus aut
 labor aut maris et hostilis manus metus deterruit. Cujus
 rei testimonium non ab aliis quibusdam, sed a vobis ipsis
 petendum est. Quare si qui contradicere velit, confestim
 surgat, sed me mentiri non exilimo. Haec autem per trien-

Ed. Chart. I. [7.8.] Fœf. II. 1296. Ed. Lind. II. (947.948.)
 φανω, καὶ ἔτι κάλλιον εὐφημεύμε(948)νος, ἐς τὴν ἰδίην
 ἀπὴλθον ἐπὶ γάμον, ὡς διαδόχους καταστήσασαι καὶ τέχνης
 καὶ γενεῆς ἡμετέρας. ἃ μὲν δὴ παρὰ πόλιος προγόνων, πα-
 τρός τε καὶ ἐμέο ὑμῖν ὑπάρχει, ταῦτ' ἐστίν. εἴρηται δὲ καὶ
 ὧν ἡμεῖς παρ' ὑμῶν ἐπανράμεθα, δοκέω δὲ πολλοὺς ὑμῶν
 θαναμάζειν, ὅτιων χάριν ταῦτα ἀναμεμέτρηται. ὡς οὖν καὶ
 ὑμεῖς εἰδῆτε καὶ ἔμοι γίνηται ἃ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καιρὸς λέγειν.
 ὁ πατήρ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐγὼ αἰτεόμεθα ὑμῖας. [8]
 οὕτω γὰρ εἰπεῖν ἐλευθέρους καὶ φίλους παρὰ φίλων τυχεῖν
 ἐλευθέρων, ἐκ πατρίδος τῆς ἡμετέρας ὅπλα πολέμια μὴ ἀρα-
 σθαι. εἰ δὲ δεῖ, ὥσπερ ἴσως δεῖ, τοὺς ὑπὲρ τῆς αὐτῶν προ-
 ἐληλυθότας καὶ διόμεθα μὴ ἡμέας ἐόντας ἀξιωματῶν μεγά-
 λων καὶ τοιούτων προὔπαρξαντας, ἐν δούλων μοίρῃ τιθή-
 σασθαι. ἔτι δὲ, καὶ γὰρ οὕτως ἀρμόσει λέγειν, ἵκετεύομεν μὴ
 ποιήσεσθαι τὰ ἡμέτερα ὑμῖν αὐτοῖς δουρικτήτα, πολὺν μει-
 όνων ἢ ἐπάνω γενήσεσθαι, ἀλλ' ὑπιδέσθαι καὶ τοῦτο ὅτι
 ἑτέρως ἑτέρα ἢ τύχη ταχύνει, καὶ ποτὲ μικρῶν μεγάλοι προσ-
 εδεήθησαν, καὶ οἱ καρτεροὶ δι' ἀσθενείας σωτηρίας ἔτυχον.

nium praestiti, corona vero aurea donatus et longe hono-
 rificentius acceptus, domum ad nuptias redii, ut et artis et
 generis nostri successores relinquerem. Et haec quidem a
 civitate, majoribus nostris et patre, a meque in vos pro-
 fecta sunt. Dictum etiam est quibus commodis affecti a vo-
 bis fuerimus. Multos autem ex vobis mirari arbitror, quor-
 sum haec a me recenseantur. Ut igitur et vos sciatis et
 quae cupio mihi eveniant, dicendi tempus est. Pater meus
 et ego, viri Arthenienses, a vobis petimus, hac enim ora-
 tione amici et liberi a vobis amicis et liberis impetrare
 debemus, ne contra patriam nostram arma hostilia feratis.
 Quod si deceat, quemadmodum sane eos decet, qui suae sa-
 lutis causa in medium prodierunt, etiam rogamus, ne nos,
 quos talibus ac tantis honoribus antea dignos censuistis, ser-
 vorum loco habeatis. Ad haec etiam, sic enim dicere con-
 veniet, supplicamus, ne res nostras vobis belli jure subdi-
 tas possideatis, si nobis longe inferioribus superiores fueri-
 tis, sed istud consideretis, quod alia aliter fortuna cito prae-

Ed. Chart. I. [8] Foel. II. 1296. Ed. Lind. II. (948. 949.)
 δοκέω δὲ σύνδηλον ὡς μὴ ἐνδηλότερον εἶπω ὅτι ἐφ' ἐνὶ ἀν-
 δρῶν οὐ πόλις, ἀλλὰ πολλὰ ἔθνηα ἤδη ποτὲ ὥφθη ὠφελή-
 θέντα ἐν πολεμικοῖς, καὶ ἐνθα τέχνη ἰσχύει, μηδὲ ἡμέας ἀπο-
 βαλῆσθαι. καὶ γὰρ οὐδὲ ἀπόβλητοι ἐσμεν, ὡς ἐν ὑμῶν μαρ-
 τυρίῃ κίτται, ἀλλ' ἀρχὴν μὲν οἱ θεοὶ, ἐνθεν γένος (949) εὐ-
 χόμεθ' εἶναι, Ἀσκληπιὸς καὶ Ἡρακλῆς, ἐπ' ὠφελείῃ ἀνθρώ-
 πων ἐγένοντο. καὶ τούτους δι' ἀρετῆς τῆς ἐνταῦθα ἐν θεῶν
 χάριτι ἔχουσι πάντες. πόλις δὲ ἐμὴ καὶ ἐγὼ ὁ λέγων ἐς τοι-
 ούτους ἀνερχόμεθα, ὡς ἀνθρώπων λόγοι κατέχουσιν. ὅθεν
 δὴ καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων φανεύμεθα ἀμφοτέροι ταύτῃ προί-
 σάμενοι καὶ ἐπὶ παντὶ καλλίστω. οὐ γὰρ μῦθος τὰ Τρωϊκὰ
 ἀλλ' ἔργα. ἐν οἷς ἡ Κῶς σὺν τοῖς ἐωντοῖσιν νήσοισιν οὐ
 πολλοστή, μεγίστη δ' ἐς συμμαχίην ἐστίν. οὕτως δὲ καὶ
 Ἀσκληπιοῦ παῖδες οὐ τέχνη μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπλοις ἐπὶ ἡ-
 κισαν Ἑλλήσι. Μαχάων γέ τοι ψυχὴν κατέθετο ἐν τῇ Τρωάδι,
 ὅτε, ὡς οἱ ταῦτα γράφοντες λέγουσιν, ἐξ ἵππου ἐς πόλιν τὴν

cupit et quandoque magni parvorum opem implorarunt,
 potentioresque per debiles salutem consecuti sunt. Manife-
 stum vero arbitror, ut ne clarius quidem mihi demonstnan-
 dum sit, quod in rebus bellicis ab uno homine, nec civitas
 solum, verum etiam multae nationes jam aliquando utilita-
 tem consequi visae fuerint et ubi ars valet, ne nos despi-
 ciatis. Neque enim despiciendi sumus, velut hujus rei testi-
 monium penes vos est. At principio quidem, dii illi a qui-
 bus nos oriundos gloriamur, Aesculapius et Hercules, ad
 hominum utilitatem nati sunt, eosque ob virtutem qua, cum
 isthic agerent erant praediti, deorum loco omnes habent.
 Urbs autem mea et ego qui apud vos dico, velut hominum
 sermones continent, ab ejusmodi originem repetimus. Ex
 quo sane etiam pro Graecis utrosque hac in parte et in
 praeclarissimo quoque facinore stetisse planum erit. Neque
 enim res Trojanae fabulis sed factis continentur, in quibus
 Cos non una de multis, sed maxima in auxilio ferendo
 fuit. Sic vero etiam Aesculapii filii non arte solum, verum
 etiam armis Graecis auxilium suppeditarunt. Machaon certe
 animam in Troade reliquit, velut de his scribentes tradunt,

Ed. Chart. I. [8.] Fœf. II. 1296, 1297. Ed. Lind. II. (949, 950.)
 Πριάμον εἰσῆλθε. μὴ δὴ μήτε καθότι ἐμφυλοὶ μήτε καθότι
 ἐξ ἐπαρηγότων ἐπαρηγότες γεγόναμεν Ἕλλησιν, ἀδικήσῃτε
 ἡμέας. οὐ μισνέω δὲ οὐδὲ τὰ Κρισαῖα αὐτοῖς οὔτε τὰ Περ-
 σικὰ λέγων, ὅκοτε καὶ ἀκηκόατε καὶ ἐν χερσὶν μᾶλλον τῶν
 ἀρτίως εἰρημένων ἐστίν. ἐν θυμῷ δὲ λάβετε καὶ οὕτως ἐν-
 εργέτας μὴ ὅσιον ἀδικεῖν. || ἡμέας δὲ ἐνεργέτας ὥς τὰ ἐργα-
 φησί. τίνες φανεῖσθε εἰ πατέρων γεγονότες, οἷων οἱ μυθο-
 λόγοι εἶπον τὸ ἀδικεῖν ἀντὶ τοῦ χρηστοῦ εἶναι, αἰρεῖσθε;
 οὐ γὰρ ἐθέλω πικρότερον λέγειν, καίνοι γὰρ, ὧ ἄνδρες Ἀθη-
 ναῖοι, Ἡρακλείδαις μὲν ἔτινον χάρι(950)τας, ἑτέροις δὲ πολ-
 λοῖς ἐνεργηθέντες ἐπήρκεσαν. ὑπολείποι δ' ἂν με ἡ ἡμέρη
 μακρὰ λέγοντα, εἰ διεξίοιμι ὁκόσοις ὁκόσα ἀπήντηκεν ἀγαθὰ
 οὐδὲν ἐν χρειῇ ὑμῶν ἐγγεγονόσι. περιβλέψατε δὲ ἑωυτοὺς, καὶ
 μηδὲ ἐμεῦ εἰπόντος γινώτε ὁκοῖα πρήσσεται. κακὸν ἔξουσιν,
 ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οὐ γὰρ ἐπίσταται τὰ ἑωυτῆς μέτρον
 ταμιεύεσθαι, ἀλλὰ δὴ τινὰς καὶ πόλιν καὶ ἔθνη ἐλυμή-

cum ex equo Priami urbem intraret. Ne nos sane vel ex
 eo quod contribules sumus, vel ex eo quod inter auxilia-
 res Graecis auxilium tulimus, inique opprimatis. Non pro-
 ducam longius, neque Crisaeorum res, neque Persarum re-
 petam, quandoquidem ea audivistis, magisque sunt in mani-
 bus quam nuper commemorata. Quin etiam sic in animo
 reponite, impium esse de se bene meritos contumelia affli-
 cere. Nos autem de vobis bene meritos cum facta testen-
 tur, quales vos esse constabit, si ex majoribus orti, quales
 fabularum scriptores ferunt, injuria lacessere quam benefici
 esse malueritis? Neque enim quicquam atrocius dicere volo.
 Illi enim, viri Athenienses, Heraclidis quidem gratias retu-
 lerunt, aliis autem multis, a quibus beneficia acceperant,
 auxilio subvenerunt. Dies me sane deficiat, si longa ennu-
 ratione enumerem, quanta bona iis obvenerint, qui nulla
 in re de vobis sunt bene meriti. In vosmetipfos intueamini,
 meque vel tacente cognoscite qualia perpetretis. Mala res
 est potentia, viri Athenienses, neque enim novit quae sua
 sunt intra modum in aliud tempus affervere, verum et ur-

Ed. Chart. I. [8. 9.] Foesl. II. 1297. Ed. Lind. II. (950. 951.)
 ταιο. ἐς ἑτέρους δὲ οἷον ἐς κάτοπτρον βλέψαντες ἴδετε αὐ-
 τοὶ ἃ ποιεῖτε, καὶ ἐγὼ ἀληθείᾳ λέγω. καὶ νέος δὲ νόμος
 ὅστις εὐτυχίῃ πεποιθὼς, μὴ καὶ ἐς τὰ δυσπετεῖα βλέπειν,
 οὐχ ἡμέτερον. πολλὰ γὰρ καὶ ὧδε δαίμονος πεπεῖρησθε. οὐ-
 δὲν ὑμέας ἀδικέμεν. εἰ δὲ καὶ ἀδικέμεν, μὴ ὕπλοις, ἀλλὰ
 λόγῳ κριθῶμεν. παραιτέομαι δὲ ὑμέας καὶ τοῦτο, μὴ ποι-
 ῆσαι χάριν ἑτέροις ὀφλῆσαι, ἐπικουρήσασιν ἡμῖν. ἐπικουρή-
 σουσι γάρ, ἣν ὀρθῶς πείωσιν, οἳ τε ἐντὸς Θεσσαλίας, Ἀργεος,
 Λακεδαιμόνος, Μακεδονίης βασιλεῖς, εἰκὼν ἑτέροι Ἡρα-
 κλίδαι, ἢ Ἡρακλειδῶν συγγενεῖς οἰκέουσι. κρεῖσσον ἄτερ
 βίης τὰ δίκαια ποιεῖν ἢ βιασθέντες, οὐκ εἶπον δ' ἐπανά-
 στασιν. τοῦτο δὲ φανερόν ποίω, ὅτι πολλοῖσι μελόμεθα ἢ
 μελησόμεθα, εἰ μὴ πανταχόθεν οἴχεται τὸ χρηστοὺς ἀνθρώ-
 πους εἶναι. ἐγὼ μὲν οὖν, μικρὴ γὰρ μοι δύναμις λόγου,
 αἶτε πρὸς ἑτέρων ἐπιμέλειαν ἡρμοσμένῳ, ἐν(951)ταῦθα κατα-
 παύσω. [9] ἀξιῶ δὲ πρὸς ξένους ἡμετέρους καὶ τοὺς ἡμῖν

bibus quibusdam et gentibus exitio fuit. In alios autem tan-
 quam in speculum intuentes videte quae ipsi facitis et me
 vera dicere intelligite. Et nova lex est, quae eum qui sibi
 rerum prosperum successum persuadet, vetat etiam ad dif-
 ficilia respicere. Non hoc est vestrum. Plerumque enim sic
 etiam fortunam estis experti. Nulla vos laesimus injuria,
 quod si laesimus, non armis, sed verbis iudicium experia-
 mur. Istud etiam a vobis peto, ne efficiatis ut aliis qui
 nobis auxilium ferent hoc beneficium debeamus. Auxilium
 enim ferent, si quidem recte faciant, qui intra Thessaliam,
 Argo, Lacedaemona, Macedoniam sunt reges et sicubi alii
 Heraclidae aut Heraclidis cognatione conjuncti. Praestat
 citra vim quam vi coactos jura exercere. Nihil dico de
 his qui nos ad defectionem sollicitant, verum hoc vobis ape-
 rio, nos multis curae esse aut certe fore, nisi hominum be-
 nevolentia de medio omnino sublata est. Ego igitur, cum
 mihi sit exilis dicendi facultas et me ad aliarum rerum stu-
 dium adjunxerim, hic finem dicendi faciam. Peto autem
 a vobis per hospites nostros et eos qui nobis consulere con-

HIPPOCRATES TOM. III.

H h h

Ed. Chart. I. [9. 1.] Fœf. II. 1297. Ed. Lind. II. (951.)
 συμβούλους εἰθισμένους εἶναι καὶ θεῶν καὶ ἡρώων ἔνεκα
 καὶ χαρίτων, αἱ ἀνθρώποις παρ' ἀνθρώπων γίνονται, ἐχθρας
 μὲν εἰργεῖν τὰς ἡμῶν ἐς ἡμέας, εἰς δὲ φίλα προτρέπεσθαι.
 εἰ γὰρ μὴ ἐν τῇ ὑμετέρῃ πόλει τούτων ἐπιτευξόμεθα, οὐκ
 οἶδ' ὅκου ἐλθόντες ὧν ἡμεῖς ἰμεῖομεν ἐγκυρήσομεν.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΒΙΟΣ
 ΚΑΤΑ ΣΩΡΑΝΟΝ.

[1] (951) Ἰπποκράτης γένει μὲν ἦν Κῶος, υἱὸς Ἡρα-
 κλείδου καὶ Φαιναρέτης, εἰς Ἡρακλέα καὶ Ἀσκληπιὸν τὸ
 γένος ἀναφέρων, ἀφ' οὗ μὲν εἰκοστὸς, ἀφ' οὗ δὲ ἐννεακαι-
 δέκατος. μνημονεύει δὲ τῆς γενεολογίας αὐτοῦ Ἐρατοσθένης
 καὶ Φερεκίδης καὶ Ἀπολλόδορος καὶ Ἄρειος ὁ Ταρσεύς.
 μαθητῆς δὲ γέγονεν Ἡρακλείδου τοῦ ἰδίου πατρὸς, εἴτα
 Ἡροδίκου, κατὰ δὲ τινὰς καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου ῥήτορος,
 φιλοσόφου δὲ Δημοκρίτου Ἀβδηρείτου. κατὰ δὲ τοὺς Πελο-
 ποννησιακοὺς ἤκμασε χρόνους γεννηθεὶς, ὥς φησιν Ἰστόμα-

sueverunt, decorum et heroum gratia et beneficiorum quae
 homines inter se conferunt, ut depositis inimicitiis, quas ad-
 versus nos geritis, vos ad amicitiam convertatis. Quae si in
 hac civitate vestra nobis non successerint, haud scio undenam
 quae cupimus consequamur.

HIPPOCRATIS GENVS ET VITA EX
 SORANO.

Hippocrates genere quidem Cœus fuit, Heraclidæ et
 Phaenaretæ filius, ab Hercule et Aesculapio ortum ducens,
 ab uno quidem vigesimus, ab altero vero decimusnonus,
 Ejus autem generis seriem commemorant Eratosthenes et
 Pherecydes et Apollodorus et Arius Tarsensis. Heraclidæ
 vero parentis sui discipulus extitit, deinde Herodici et ex
 quorundam opinione etiam Gorgiæ Leontini oratoris et
 Democriti philosophi Abderitani. Peloponnesiacis tempori-
 bus vixit, natus, ut tradit Istomachus in primo de Hippo-

Ed. Chart. I. [1.] Foëf. II. 1297. 1298. Ed. Lind. II. (951. 952.)
 705 ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆς Ἱπποκράτους (952) αἰρέσεως,
 κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, ὡς δὲ
 Σωρανὸς ὁ Κῶος ἐρευνήσας τὰ ἐν Κῷ γραμματοφυλακεῖα
 προστίθῃσι, μοναρχοῦντος Ἀβριάδα, μηνὸς Ἀγριανοῦ ἕκτη
 καὶ εἰκοστῇ, παρ' ὃ καὶ ἐναγίζειν ἐν αὐτῇ μέχρι νῦν Ἱππο-
 κράτει φησὶ τοὺς Κῶους. συνασκηθεῖς δὲ ἐν τῇ ἱατρικῇ καὶ
 τοῖς ἐγκυκλίαις μαθήμασι τῶν γονέων αὐτοῦ || τελευτησάν-
 των, μετέστη τῆς ἰδίας πατρίδος, ὡς μὲν κακοῦθως Ἀνδρέας
 φησὶν ἐν τῷ περὶ τῆς ἱατρικῆς γενεαλογίας, διὰ τὸ ἐμπροῆσαι
 τὸ ἐν Κνίδῳ γραμματοφυλακεῖον· ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι προ-
 θύσει τοῦ τὰ κατὰ τόπους ἀποτειλούμενα θεάσασθαι καὶ
 συγγυμνασθῆναι ποικιλιώτερον. ὡς δὲ Σωρανὸς ὁ Κῶος ἱστο-
 ρεῖ, ὄνειρος αὐτῷ παρέστη κελεύων τὴν Θεσσαλῶν γῆν κα-
 τοικεῖν. τὴν δὲ σύμπασαν Ἑλλάδα θεραπεύων ἐθανυμάσθη,
 ὥστε καὶ ὑπὸ Περδίκκα τοῦ Μακεδόνων βασιλέως φθισικοῦ
 νομισθέντος παρακληθέντα δημοσίᾳ πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν μετ'
 Εὐρυφῶντος, ὃς καθ' ἡλικίαν πρεσβύτερος ἦν αὐτοῦ, καὶ
 σημειώσασθαι ψυχῆς εἶναι τὸ πάθος. ἤρα γὰρ μετὰ τὸν τοῦ

cratis secta, primo octogesimae Olympiadis anno, ut vero
 Soranus Cous literarum monumenta in Co perscrutatus addit,
 regnante Abriada, mensis Agriani sexto et vigesimo die,
 quo etiam in hunc usque diem Coos Hippocrati parentare
 ait. Arte autem medica et vulgaribus disciplinis excultus,
 vita functis parentibus patria excessit, quod tabularium in
 Cnido incendisset, ut eum quidem contumeliose criminatur
 Andreas in suo de artis medicae origine libro. Alii vero
 id eo proposito fecisse dicunt, ut quae in pluribus locis con-
 fiebantur spectaret, et in ea varietate se magis exerceret:
 ut vero Soranus Cous narrat, per somnum admonitus ut
 Thessaliam incoheret. Per totam autem Graeciam medici-
 nam faciens admirationi fuit, adeo ut ad Perdiccam Mace-
 donum regem, qui tabe laborare existimabatur, publice
 vocatus cum Euryphonte, qui eum aetate excedebat, per-
 venerit, et animi morbum esse indicarit. Cum enim post

Ed. Chart. I. [1. 2.] Foesl. II. 1298. Ed. Lind. II. (952. 953.)
 πατρός Ἀλεξάνδρου θάνατον Φίλας τῆς παλλακίδος αὐτοῦ,
 πρὸς ἣν δηλώσαντα τὸ γεγονὸς, ἐπειδὴ παρεφύλαξεν ταύτης
 βλεπομένης παντελῶς ἐκείνον τρέπεσθαι, λῦσαι μὲν τὴν νό-
 σον, ἀνακτῆσασθαι δὲ τὸν βασιλέα. παρεκλήθη δὲ ὑπὸ τῶν
 Ἀβδηριτῶν πρὸς αὐτοὺς ἀπελ(953)θεῖν καὶ Δημόκριτον μὲν
 ὡς ἐν μανίᾳ θεραπεῦσαι, ῥύσασθαι δὲ λοιμοῦ τὴν πόλιν
 ὅλην. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἰλλυριῶν καὶ Παιόνων βαρβάρων
 γῆν λοιμοῦ κατασκήψαντος καὶ δεομένων τῶν ἐκεῖ βασιλέων
 πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν, παρὰ τῶν πρεσβέων τίνα ἦν ἐκεῖ [2]
 τὰ πολλὰ τῶν πνευμάτων μαθὼν, ἐκείνους μὲν ἀπράκτους
 ἀπέπεμψε, συλλογισάμενος δὲ τὴν νόσον ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν
 ἦξειν, προειπὼν τὸ γενησόμενον καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν
 μαθητῶν ἐπεμελήθη. τοσοῦτον δὲ φιλέλλην ὑπῆρξεν, ὥστε
 τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπτύστου γενομένης, καὶ
 διὰ τοῦτο καὶ τοῦ Ἀρταξέρξου διὰ Ἰστανίδος τοῦ Ἑλλησ-
 ποτιῶν ὑπάρχου ἐπὶ μεγάλας δωρεαῖς δεομένου πρὸς αὐτὸν
 ἐλθεῖν, διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ἀφιλάργυρον καὶ φιλοικεῖον ἀρετή-

Alexandri patris mortem, Philam ejus pellicem amore de-
 periret, ad eamque re delata, postquam ex ejus conspectu
 illum prorsus immutari animadvertit, propulsato quidem
 morbo, regem sanitati restituit. Ab Abderitanis etiam vo-
 catus est, ut eo se conferret et Democritum quidem infania
 laborantem curaret, totam vero urbem peste liberaret.
 Quin etiam cum in Illyrios, Paeonas et barbarorum regio-
 nem pestis ingrueret, earum gentium regibus rogantibus uti
 sese ad illos conferret, a legatis edoctus quinam illic venti
 ut plurimum perflarent, illos re infecta dimisit. Cum vero
 recta conjectura indicasset morbum in Atticam perventurum,
 id quod futurum erat praevidens, tum urbium tum discipu-
 lorum curam suscepit, in tantumque Graecos dilexit, ut cum
 ejus nominis gloria ad Persas fama pervenisset, eaque de
 causa Artaxerxes per Histanidem Hellepontii praefectum
 cum magnis muneribus ab eo peteret, uti ad sese veniret,
 id ob gravitatem, pecuniae contemptum et propinquorum

Ed. Chart. I. [2.] Foell. II. 1298. Ed. Lind. II. (953. 954.)
 σασθαι, ὥς καὶ τοῦτο διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῆς δη-
 λοῦται. ἐρρύσατο δὲ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα πολεμεῖσθαι μέλ-
 λουσιν ὑπὸ Ἀθηναίων, Θεσσαλῶν δεηθεὶς ἐπιβοηθήσαι.
 διὸ καὶ λαμπρῶν ἔτυχε τιμῶν παρὰ Κώοις, ἀλλὰ καὶ Θεσσα-
 λοῖς καὶ Ἀργείοις καὶ Ἀθηναίοις, οἵτινες καὶ δεύτερον αὐ-
 τὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμήσαν καὶ
 πολίτην ἔγραψαν καὶ τὴν ἐν Πρυτανείῳ σίτησιν ἔδωκαν εἰς
 ἐκγότους. ἀφθόγως δὲ τοὺς ἐπιτηδεύοντες ἐδίδασκε τὴν τέχνην
 μετὰ τοῦ προσήκοτος ὄρκου. ἐτελεύτα δὲ παρὰ Λαριτσαίοις,
 ὅτε καὶ Δημοκριτος φέρεται τελευτήσας, καὶ οἱ μὲν (954)
 ἐτενήκοντα εἰῶν, οἱ δὲ πέντε φασίν, ἄλλοι ῥδ', τινὲς ρθ'. τε-
 θάπται δὲ μετὰ τὸν Γυρτῶνος καὶ Λαρίσσης, καὶ δείκνυται
 ἔχει δεῦρο τὸ μνήμα, ἐν ᾧ μέχρι πολλοῦ σμήνος ἦν ἐργα-
 ζόμενον μέλι, ἀφ' οὗ τὰ ἀφθόγια παιδάκια χρίουσαι παρὰ
 τῷ τάφῳ ῥαδίως ἀπὸ πλάττον αἱ τίτθαι. ἐν δὲ ταῖς πολλαῖς
 εἰκόσιν ἐσκεπασμένος τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ γραφεται, ὥς μὲν

amorem recusarit, velut per epistolam ad eum scriptam
 ostenditur. Patriam etiam a bello quod ei inferre parabant
 Athenienses liberavit, Thessalis in auxilium vocatis, ideoque
 splendidos honores apud Coos consecutus est. Quin etiam
 a Thessalis, Argivis et Atheniensibus honorifice acceptus est,
 qui eum ab Hercule secundum publice sacris Eleusiniis ini-
 tiarunt, civitate donarunt, victumque ei publicum in Pry-
 taneo ejusque posteris dederunt. Candide et liberaliter stu-
 diolosos artem docuit, debito addito jurejurando. Obiit apud
 Larissaeos, quo tempore Democritus mortuus esse fertur,
 ut quidam tradunt, aetatis anno nonagesimo, ut alii vero
 octuagesimo quinto, alii centesimo quarto, quidam etiam
 centesimo nono. Inter Gyrtone et Larissam sepultus est.
 Et in hunc usque diem monumentum ostenditur, in quo
 multo tempore examen fuit, quod mel conficiebat, quo nu-
 trices infantes superficialiis oris ulceribus, aphthas dicunt,
 laborantes apud tumulum illinebant et facile liberabant. In
 multis autem ejus imaginibus capite velato pingitur, cum

Ed. Chart. I. [2.] Foel. II. 1298. 1299. Ed. Lind. II. (954. 955.)
 τινες λέγουσι, ἐν πύλῳ παράσημον εὐγενείας, καθάπερ Ὀδυσ-
 σεύς, ἄλλοι δὲ τῷ ἱματίῳ· καὶ τούτων οἱ μὲν δι' εὐπρε-
 πείην, ἐπεὶ φαλακρός ἦν, οἱ δὲ διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς κεφαλῆς,
 οἱ δὲ δὴ ἔμφασιν τοῦ δεῖν τὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ χωρίον φρου-
 ρεῖν, οἱ δὲ τοῦ φιλαποδήμου τεκμήριον, οἱ δὲ τῆς ἐν τοῖς
 συγγράμμασιν ἀσαφείας, οἱ δὲ πρὸς παράστασιν τοῦ δεῖν
 καὶ τῷ ὑγιαίνειν φυλάσσεσθαι τὰ βλάπτοντα, τινες δὲ ὅτι
 χειρίζων πρὸς τὸ τῶν χειρῶν ἀπαρὰ πύδιστον, συμπεριλαμ-
 βάνων τὸ τοῦ ἱματίου περικεχυμένον ἐπετίθει τῇ κεφαλῇ.
 || περὶ δὲ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ πολλὴ γέγονε διαφω-
 νία ἄλλων ἄλλα δοξασάντων. ὅθεν οὐκ εὐμαρὲς τὸ περὶ
 αὐτῶν ἀποφῆνασθαι, διὰ τὸ πολλὰς αἰτίας ἐπισκοτεῖν τῇ
 (955) κρίσει, πρῶτον τὴν ἐπωνυμίαν. δεύτερον τὸ δύνασθαι
 τὸν χαρακτηρὰ τῆς φράσεως τηρῆσαι, τρίτον διὰ τὸ ἓνα
 καὶ τὸν αὐτὸν ποτὲ μὲν ῥωμαλεώτερον, ὅλλοιτε ἀσθενέστερον
 διὰ τὴν ἡλικίαν συγγράφειν. καὶ ἄλλας δὲ μετὰ τούτων
 αἰτίας ἔστιν εἰπεῖν. ἀφιλόργυρος δὲ καὶ τρόποις σεμνὸς καὶ

pileo, ut quidam dicunt, velut Ulysses, quod est nobilitatis
 insigne, alii vero cum pallio; et ex his alii quidem id fieri
 propter decorum volunt, quod calvus esset, alii vero pro-
 pter capitis imbecillitatem, alii autem expressa sane signifi-
 catione, quod principis animae sedem probe munitam esse
 oporteat, alii peregrinationis amorem indicare istud di-
 cunt, alii scriptorum obscuritatem, alii vero, ut demon-
 stretur etiam sanitatis tempore quae nocent vitari oportere.
 Quidam vero, quod ne manuum administratio impediretur,
 comprehensam circumfluentem vestimenti laciniam in caput
 rejiciebat. De ipsius autem scriptis magna est dissensio, cum
 alii alia sentiant. Unde cum variae causae iudicio tenebras
 offundant, de his non est facile certum quid statuere. Pri-
 mum quidem agnominatio. Secundum dicendi stilum ser-
 vare posse. Tertium quod unus et idem quandoque robu-
 stius, alias remissius per aetatem scribat, aliasque praeter
 haec causas recensere liceat. Pecunias neglexit, morum
 gravitate excelluit, Graecos maxime dilexit, quare etiam

Ed. Chart. I. [2.] Foes. II. 1299. Ed. Lind. II. (955. I. 607.)
 φιλέλλην ὑπῆρχεν, ὅτι καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς ἐθεράπευσε συμ-
 πύση σπουδῇ, ὡς καὶ λοιμῶν ὅλας ῥύσασθαι πόλεις καθάπερ
 εἴρηται. ὅθεν καὶ λαμπρῶν ἔτυχε τιμῶν οὐ παρὰ Κώοις
 μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀργείοις καὶ Ἀθηναίοις. παῖδας δὲ κατέ-
 λιπε θανόντων δύο, Θεσσαλὸν καὶ Δράκοντα, καὶ μαθητὰς
 παμπληθεῖς. ἐπιφανεστάτους δὲ τοὺς ἐαυτοῦ παῖδας λέγεται
 καταλιπών.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΠΕΡΙ ΦΑΡΜΑΚΩΝ.

Τὰ περὶ φαρμάκων πρήγματα οὐχ οἷα νομίζεταί ἐστι.

Τῷ γὰρ αὐτῷ φαρμάκῳ καθαίρονται καὶ οὐ καθαί-
 ρονται. ἔσθ' ὅτε δὲ ἄλλα καθαίρει ἢ οἷα εἶωθε καθαίρειν,
 ἔσθ' ὅτε δὲ ὑπερκαθαίρει· ἔστι δὲ ὅτε καὶ τὰ δέοντα ἐποίη-
 σεν.

Ὡστε οὐχ οἷόν τε πεποιθότα τοῖσι φαρμάκοις εἰκὴ
 διδόναι.

Ὑπολαμβάνειν γὰρ χρὴ καὶ τὰ σιτία τὰ τρέφοντα ἡμῶς
 φάρμακα εἶναι, ἥσσον δὲ ἐκείνων.

gentiles suos omni studio coluit, adeo ut totas civitates,
 quemadmodum dictum est, pestilentia liberaverit. Ex quo
 et praeclaros honores non apud Coos tantum, sed et Ar-
 givos et Athenienses adeptus est. Mortuus duos reliquit
 filios, Thessalum et Draconem, at discipulorum magnum
 numerum. Clarissimos autem suos filios reliquisse dicitur.

HIPPOCRATIS DE PURGANTIBVS.

Medicamentorum purgantium res non ita se habet
 quemadmodum vulgo putatur.

Eodem enim medicamento purgantur et non purgantur.
 Quandoque vero alia purgat quam quae purgare solet, ali-
 quando nimium purgat: aliquando ea quae debet facit.

Quare fieri non potest ut quis medicamentis confusus
 ea temere exhibeat.

Nam et cibos nos alentes medicamenta esse putandum
 est, verum minus quem illa.

Ed. Lind. I. (607. 608.)

Οἱ γὰρ ἄνθρωποι ταῦτ' ὀρθῶς μὲν σκευόμενοι ὑγιαίνουσιν, μὴ ὀρθῶς δὲ, κάμνουσιν.

ὑπερβαλλόντως δὲ καθαίρονται μὲν ὥσπερ ἀπὸ τῶν εἰλικρινέων φαρμάκων, ἥσσον δὲ καὶ βραδύτερον τῶν εἰλικρινέων φαρμάκων.

Δῆλον οὖν ὅτι ἐστὶ καὶ ταῦτα φάρμακα.

Ὅμως δὲ ταῦτα βραδύτερα καὶ ξυνήθη δέοντα ἡμῖν, ἐκάστην ἡμέραν ἐσιόντα ἐς τὸ σῶμα, εἰκῇ (608) καὶ ἀμελῶς διδόμενα, εἰκῇ ταρασσεί τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νοσοποιεῖ πως.

Καὶ τὰ εἰλικρινέα καὶ τὰ ὀξεῖα, ἣν ἀπαθῶς καὶ ἀπερισκέπτως διδῶ τις, οὐ μέλλει διαπραξέσθαι τι σφόδρον.

Χρὴ οὖν πρῶτον δίδοναι τοῖσι μὲν χολαῖδεσιν ὅ τι χολήν καθαίρει, τοῖσι δὲ φλεγματοῖδεσιν ὅ τι φλέγμα, τοῖσι δὲ ὑδρωπῶδεσιν ὅ τι ὕδωρ, τοῖσι δὲ μελαγχολαῖδεσιν ὅ τι μέλαιναν χολήν.

Ἦν δὲ τούτων ἕξω καθαίρης, τὰ μὲν δέοντα οὐ καθαί-

Homines enim qui his recte in cibo utuntur sani sunt, qui non recte, aegrotant.

Qui vero modum excedunt purgantur quidem velut a sinceris medicamentis, verum minus et tardius quam a sinceris medicamentis.

Clarum igitur est quod et cibi medicamenta existunt.

At vero hi tardiores, qui et familiares nobis sunt, et quotidie in corpus ingrediuntur, si temere et negligenter exhibeantur, temere homines turbant, et quodammodo morbos inducunt.

Quin et sinceros et acidos cibos si quis citra delectum et inconsiderate exhibeat, nihil commodi perficient.

Oportet igitur primum biliosis dare quod bilem purgat, pituitosis quod pituitam, hydropicis quod aquam, atrabiliaris quod bilem atram.

Si vero extra haec purgaveris, quae quidem purgari

ρεῖς· τὰ δὲ μὴ δέοντα κενώσεις· ὥστ' ἐς ἀμφοτέρω ἀμεινάνειν.

Ὅταν οὖν μέλλεις τινὶ φάρμακον διδόναι, ἥν τε κάτω ἥν τε ἄνω, ἐπερωτῶν αὐτὸν χοῆ, εἰ δὴ τι ἐπιε φάρμακον, καὶ πότερον ἢ κοιλίῃ ἐν ταῖσι κατωτεροῖσι φαρμάκοισιν ὀξεῖα καὶ ὑπακούει ταχέως, ἢ σκληρῇ.

Καὶ ἥν φῃ ὀξεῖαν καὶ εὐλυτον εἶναι, μαλακωτέρον τε καὶ ἐλασσόνων τῶν φαρμάκων δεῖται· ἥν δὲ σκληρῇ ἐν, ἰσχυροτέρων.

Ὁ αὐτὸς δὲ τρόπος καὶ πρὸς τὰ ἀνωτερικά.

Ἦν δὲ μηδέποτε φῃ μήτε ἄνω μήτε κάτω κεκαθάρθαι, ἢ πεπωκέναι φάρμακον, ἐγνωκέναι χοῆ, εἰ πρὸς τὰ ἐνιόντα ὑγιαίνοντι εὐλυτος ἢ κοιλίῃ πρὸς τὰ κάτω, ἢ εὐήμετος πρὸς τὰ ἄνω, καὶ εἰ πρὸς πλησμονὴν τινα γενόμετος ἢ διόρροια ἐπεγένετο αὐτῷ.

Ταῦτα πάντα ἀνερεσθαι χοῆ, ὥς ἂν δυνηθῇς ὁρθῶς

debent, non purgabis: quae vero non debent, ea evacuabis. Quare in utramque partem peccabis.

Quum itaque pharmacum alicui dare voles, sive deorsum sive sursum purgans, interrogare ipsum oportet, an biberit medicamentum, et an alvus ex deorsum purgantibus cita fiat et celeriter obediat; si vero dura fuerit, fortioribus indiget.

Idem modus in sursum purgantibus requiritur.

At si nunquam neque sursum, neque deorsum se purgatum esse dixerit, neque medicamentum bibisse: cognoscere oportet, an ad ea quae sanus in corpus ingessit, alvus deorsum solutu facilis fuerit, aut sursum versus apposita ad vomitionem, et an ad repletionem aliquam alvi profluvium ipsi successerit.

Haec omnia interrogare oportet, quo recte consulere possis. Turpis enim est calamitas, medicamento purgante dato hominem occidere.

Quicumque igitur a febris magnis corripuntur, his

Ed. Lind. I. (608, 609.)

βουλείεσθαι. αἰσχρὰ γὰρ ξυμπορὰ φάρμακον δόντα ἀνθρώπῳ ἀποκτεῖναι.

Ὅκοσοι μὲν οὖν ὑπὸ πυρετῶν ἰσχυρῶν λαμβάνονται, οὐ χρὴ (609) τοῖτοισι φάρμακα διδόναι καθαρτήρια, ἐστὶ ἂν μεθ' ὃ πυρετός. εἰ δὲ μὴ, μὴ ἐντός τεσσάρων καὶ δέκα ἡμερῶν.

Θερμαὶ γάρ αἱ τε σάρκες ἐοῦσαι αὐτέων καὶ αἱ κοιλίαι ἀναλαμβάνουσι τὸ φάρμακον καὶ ἀποκαθαίρονται οὐδέν.

Καὶ τότε πυρετός γίνεται πλείων, καὶ τὸ χροῖμα ἐκτρέπεται, καὶ ἰκτερώδεις γίνονται. κινηθείσης γὰρ τῆς χολῆς καὶ μὴ καθαρθείσης οὔτε ὀσφείν θέλει οὔτε πίνειν, ἀλλὰ πάντα βδελύσσεται καὶ ὥς τὰ πολλὰ ἀπόλλυται.

Ἦν δὲ κατὰσχῃ τὸ φάρμακον, τὸ μὲν πρὸ μέσου ἡμέρης καθαιρόμενος, ὑπέρβρινος γίνεται, καὶ ἅμα τῇ καθάρσει μεθ' ὃ πυρετός, ὑγίης γίνεται. οὐκοῦν οὐ χρὴ τοῖς ἰσχυροῖς τῶν πυρετῶν φάρμακα καθαρτήρια προσφέρειν· ἀλλ' ἂν τινα δέη, ὑποκλύζειν χρὴ, ὅποσάκις ἂν βούλῃ· ἀκινδυνότερον γάρ. κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐν τῇ θειρίῃ ὥρα

medicamenta purgantia dare non oportet, donec remiserit febris, sin minus, saltem non intra quatuordecim dies.

Carnes enim ipsorum et ventres cum calidi sunt, medicamentum assument et nihil depurgantur.

Tunc magis incandescit, et color evertitur, et morbi regii speciem prae se ferunt. Commota enim bile et non purgata non sorbere vult aegrotus neque bibere, sed omnia abominatur, et plerumque perit.

Caeterum si pharmacum superarit, ante meridiem nulla fiet purgatio; a meridie vero nimium purgatur et perit. At si hac die superstes maneat, et una cum purgatione remittat febris, sanus fit. Quapropter in febribus vehementibus medicamenta purgatoria exhibere non oportet. Verum si alicui opus fuerit, infusum per clysterem adhibere potes, quotiescunque volueris. Hoc enim minoris periculi est. Juxta eandem rationem etiam tempore aestatis, [maxime] a canis

Ed. Lind. I. (609.)

[μάλιστα] ἀπὸ κυνὸς ἀνατολῆς ἡμέρας πεντήκοντα φυλάσσε-
σθαι χοή, καὶ μὴ διδόναι φάρμακον, ἀλλὰ κλισμοῖσι χρεῖ-
σθαι. ὁ γὰρ αὐτὸς κίνδυνος.

ortu, per dies quinquaginta vitare oportet, et non dare medicamentum, sed infusis per clysterem uti. Idem enim periculum imminet.

I N D E X.

A

ABLACTATIONEM qui facilius ferant. I. 483.

ABORTUS qui discedere non potest, expellendi ratio II. 698. frequentes post hyemem australem et pluviosam. I. 544. foemellae sexaginta dierum. III. 524. gemellorum quinto mense ex casu, altero statim prodeunte, altero prius aut posterius quadraginta diebus. III. 694. alterius gemelli contingit, si altera mamma gracilis sit. III. 744. masculi, triginta dierum. III. 523. masculus sexaginta dierum, in partum suppressionibus, salubris. III. 438. plurimi primis quadraginta diebus. I. 447. sanatio. II. 729.

Abortuum duplicatorum, et uterorum osculo incumbentium, expellendi ratio. II. 700. ex *Abortu* infantis febris. III. 478. alba derepente decurrentia, si aliquantum riguerit, et ad femur impetu, in his tremor difficilis est. I. 326.

Abortum invita facientis curatio. III. 37. facit in uterum gestantibus spiritus qui cum suspiriis extra feruntur, et colliquatio praeter rationem. I. 323.

Abortiens sexta die. III. 513.

Abortiunt quae suspiriosum spiritum in febribus efferunt. I. 326. praeter naturam tenues existentes, si uterum gestant, priusquam crassescant. III. 745.

mulieres ex omni occasione, si hyems australis, et pluviosa, ac clemens fiat, ver autem siccum et aquilonare. III. 721.

Abortit mulier uterum gerens vena secta, et magis si major fuerit foetus. III. 743.

Abortire facit, tenesmus, mulieri uterum gerenti accedens. III. 759. quacunque *Abortiunt* moderate corpus habentes, bimessires, et trimessires sine causa manifesta, his uteri acetabula muco plena sunt. III. 745.

Apocessum juxta aures. I. 181. ejus futurorum notio. I. 182. ex acutis morbis maxime in febribus ardentibus fiunt. I. 265. num quibus tales capitis dolore affecti sunt. I. 183. maximi fiunt anxiosis. I. 329. ad crura in pulmonis inflammationibus fortibus ac periculosis, omnes quidem utiles sunt. I. 109. excitant convulsorio modo exacerbata, cum stuporis detentione. I. 289. emergunt, ex egestionibus desinentibus in spumosas, meracas. I. 341. habent soporosi, anxiosi, praecordium dolentes, vomentes. I. 260. quibus circa judicationem fientes non suppurantur, his submotis recidiva fit. I. 145. in morbis diuturnis suppurati, non valde albo et inodoro pure, occidunt, et maxime mulieres.

I. 264. quibuscunque tales, aut circa infernas partes ex peripneumonia suppurantur ac fistulantur, hi superstites evadunt. I. 297. ex pulmonis inflammationi morbis. I. 108. occidit, ex praecordio diutine affecto, cum alvo graveolenti. I. 279. attollit biliosis spiritus magnus, et febris acuta, post praecordiorum tumorem. I. 279. ex surditate leniter fiunt. I. 265. attollit praecordiorum distentio cum sopore anxioso. I. 279. submovent tussiculae cum sputatione sientes. I. 184. 264. leviter fideratis mali sunt. I. 182. parvos *Abscessus* circa aures exacerbant, convulsio, tremor, anxietas, cum stuporis detentione. I. 182. et febris, inguinum inflammationem consequuntur. I. 574. maturi, in morbis an judicent. III. 535. ad oculos in febribus ardentibus. III. 527. sanguinolentissimi in tabidis, optimi. I. 200. ad articulos fiunt, quibus alvus ab initio turbatur. I. 542. ad articulos fiunt, delassatis in febribus. III. 731. dolorosus suppuratus in articulo fit, quibuscunque in febribus tremores citra judicationem cessant. I. 252. ex cruribus recurrende, febre consequente, et sputo non procedente, periculum est, ne moriatur, aut deliret aeger. I. 298. aut tumorem faciet Dysenteria sedata. II. 85. ex febribus diuturnis magis et in breviori tempore, his qui juniores triginta annis sunt, fiunt. I. 116. in febribus qui non solvantur ad primas judicationes, longitudinem morbi significant. III. 734. ad internas partes quando expectare oporteat. I. 113. ex febre ardenti juxta aurem. III. 665. in gingivis aut circa aurem significat capitis dolor moderatus. I. 259. circa gingivam factum dentis corruptio solvit. I. 270. velut glandularum tumores,

signum quidem sunt earum partium quae germina habent, sed et aliarum, maxime vero circa viscera. III. 588. hiemo magis fiunt. I. 253. lacrimosus ad oculos, alvo turbata suppressa, devenit: et velut cunicum puncturae erumpunt. I. 329. ad infernas partes hi fiunt, quibus circa praecordia inflammatio. I. 298. quibus partibus fiant, et qui boni et qui mali. III. 431. pro partium dolentium seu affectarum differentia, vel intro vel extra fieri. III. 432. resurgentibus ex febribus isthic fiunt ubi quid doluerit. III. 731. si evanescant aut recurrant, sputo non procedente, febreque permanente, horrendum est. I. 109. magis expectare oportet, his qui trigelimum annum egressi sunt. I. 253. in *Abscessibus* retro aures urinae cito et modice maturescentes, malae sunt. I. 264.

Abscessum in costis aut visceribus, aut in articulis facit dysenteria intempestive suppressa. I. 311. quibus spes est *Abscessum* fore ad articulos, eos liberat ab abscessu urina multa et crassa, et alba prodicens, qualis in febribus laboriosis quarta die quibusdam fieri incipit. III. 737. ad *Abscessum* verti morbum spes est, si quis morbum facile ferat, alio quodam signo salutaris apparente. I. 98. et dolorem significat urina cruda multo tempore manens. I. 334.

ACERBA ficcant, et contrahunt corpus. II. 423.

ACETABULA uteri muco plena, abortus causa. III. 745. de *Acetabulis* pituita plenis, signis et curatione. II. 545. et 679.

ACETUM ad corpus et articulos, simile est mari. II. 159. fordes in auribus sanat. II. 160. ejus collutio ad aures et dentes utilis. ibid. frigescit, quia colliquans, humiditatem in

corpore consumit, I. 685, mulsi exhibendi tempus ac modus II. 57. sq. faex eadem, quae acetum facit. II. 160. impetigini ad calidum solem calidum affusum prodest. ibid. item lepris ad solem calidum affusum. ibid. mulsum quibus morbis commodum. II. 57. sq. mulieribus omnino magis adversatur quam viris. II. 60. ad nigredines in pudendis utile. II. 160. ad podagram valeret, si non corpus vulneraretur. ibid. ad sanguinis grumos utile. ibid. vitiliginibus ad solem calidum affusum prodest. ibid. unguibus leprosis conducit. ibid. verrucas formicarias attenuat. ibid. ex *Aceto* aciditates amara bile abundantibus magis conferunt, quam atrabiliaris. II. 59.

ACIDA attenuant, morsum inducentia. II. 425. omnia, pituitosa. II. 147. non replent, propterea quod oscula venarum aperiunt, et expurgant. I. 693.

ACERBA I. 693.

ACRIA. I. 693.

ACTIONES diurnae per somnum occurrentes bonae sunt. II. 3. quibus, et cur a cibo obeundae. I. 664. eorum instrumenta, in chirurgia habilia esse oportet. III. 51.

ACUTI morbi quinam sunt. II. 27. iis obnoxii sunt, qui meridionalem plagam inhabitant. I. 528. maxime ferme occidunt, et laboriosissimi existunt. II. 590. alvo liquida non proveniunt. I. 528. ex iis, aquae inter cutem obortae, omnes malae sunt. I. 96. in his aquae potus. II. 60. sunt a bile ubi in hepar influxerit, et ad caput confiterit. I. 150. significant biliosae subfidentiae ab initio tenues. III. 760. in his attenuati, si atra bilis, aut velut sanguis niger subierit, postmodum moriuntur. III. 730. in his motus,

jactatio, somnus turbulentus, quibusdam convulsionem significat. I. 244. faciei bonus color et torvitas, malum est. I. 266. in quatuordecim diebus plerumque judicantur. I. 140. XX. I. 254. sitis praeter rationem soluta, malum. I. 241. quatenus sorbitiones primis diebus dandae. II. 46. mala est urina quae citra rationem maturata est. I. 332. in *Acutis* capitis doloribus, et in torpidis cum gravitate, convulsionem fieri solent. I. 258. qui in *Acutis* exudant submoleste ferentes, malum. I. 240. in *Acutis* ac turbulentis surditas consequens malum, malum etiam in longis. I. 161. et 262. tintus et sonitus in auribus, lethale. I. 262. quae in *Acutis* vomitorio modo trahuntur, mala sunt. I. 174. in *Acuto* surditas, post sanguinis eruptiones, et nigrorum egestionem, malum. I. 285. in *Acutum* morbum ex mensibus biliosis, transitus. II. 626.

Acutissimi morbi, et omnino mortiferi in autumnio sunt. III. 721. ex iis maxime in febribus ardentibus abscessus juxta aures sunt. I. 265. spumosa, circumbiliosa alvi egestio, mala est. I. 358. egestio valde aquosa, non desinens, mala. I. 340. frigiditas extremarum partium, malum. I. 249. III. 757. aestivo ac autumnali tempore, sanguinis destillatio repentina, firmitatem ac multam inflammationem circa venas significat. II. 81. venam secabis, si vehemens appareat morbus, et qui ipsam habeant in vigoris aetate fuerint, et robur ipsis affuerit. II. 66. urinae viridantis palloris, non existentes in colore, malae sunt. I. 333. medici aegrotos non recte ad victum perdunt. II. 47. si ab initio medicamentis purgare volueris, ante quintum diem id facito, si venter murmuravit. Sin mi-

nus. impurgatos finito, etc. II. 80. sq.

Acuto morbo corripit mulierem uterum gerentem, lethale. III. 743. in hoc oculorum rectitudo, et motus velox, et somnus turbulentus, et vigiliae, et quandoque sanguinis e naribus stillationes, nihil boni. I. 268. circa fauces loci dolorosi, malum. I. 158. leviter transeunt hybernae febres quartanae. I. 256.

Acutissimi et maximi ac gravissimi morbi, et maxime lethales sunt in continua febre. III. 408. horum non omnino tutae sunt praedictiones, neque mortis neque sanitatis. III. 714. signa judicatoria bona. I. 254. in valde *Acutis* morbis, si humor turget, purgare oportet eadem die, morari enim in talibus malum est. III. 728. in *Acutis* affectionibus raro etiam in principiis medicamento uti oportet, atque hoc facere diligenti prius aestimatione facta. III. 712. quae cum febre sunt luctuosae respirationes, malum. III. 756. septenario dierum judicantur. I. 443. ex talibus impetibus, per quatuor ad viginti dies, ex additione, desinunt. I. 111.

Accipitris stercus, ad impregnationem. II. 748.

ACYLI, ilicis glandes, et quercinae, et fagineae glandes, alvum sistunt crudae, et assatae: coctae vero minus. I. 690.

ADOLESCENS calidus quidem est, quia ignis impetus aquae dominatur: siccus autem, quia humidum ex puero consumptum est. I. 657.

ADSUETI consuetos labores ferre, etiam si fuerint debiles aut senes, non adfuetis, fortibus ac juvenibus facilius ferunt. III. 718.

AEDIFICATORES. I. 643.

AER mortalibus solus vitae et morborum est autor. I. 572. medium locum inter ignem,

sive aethera, et terram occupat. I. 425. membris motum ac sapientiam praestat. I. 550. igni nutrimentum praebet. I. 572. et ignis, rarissimae partes in hominis corpore commistae, sanissimum habitum constituunt. I. 653.

Aëris et locorum mutatio in morbis popularibus utilis. I. 563. ejus status Austrinus, quales in Thaso morbos generant. III. 382.

Aëris constitutionis humidae et aquiloniae in Thaso, morbi. III. 387. obscuritas, raucedinis, causa. I. 552. turbatio repentina. I. 86.

Aërem Democrito idolis esse plenum. III. 775. ab *Aëre* ambiente febres oriuntur. II. 344.

Aegera si gravis esse appareat, et reliquo corpore et manibus, et pedibus, periculosum est. I. 97.

Aegri neque de praesentibus neque de futuris sunt admonendi. I. 75. consolationes. I. 83. morborumque genera, in aegritudinem principiis diligenter consideranda. II. 352. matutinis horis considerandi et inspiciendi. I. 192. quomodo sub morborum principia adfecti. I. 12. ob doloris magnitudinem desperantes seipsos vita exuunt. I. 83.

Aeger si morbum facile fert, morbus ad abscessum vertitur. I. 316. circa *Aegrorum* curam discipulis imperitis nihil est committendum. I. 76.

Aegrorum cura, sanitatis gratia suscipitur. I. 81. eorum inobientia quomodo cognoscatur. I. 191. duplex delictum. I. 82. levia delicta cognitum difficilia. I. 191. circa *Aegrorum* victus rationem spectanda. II. 44.

Aegros, sua potius intemperantia quam ex iis quae medici praecipere consueverunt interire. I. 12.

Aegrotantis ex fistula curatio. III. 550.

Aegroti qui, et quando sint negligendi. I. 79. in imparibus diebus maxime dolent. II. 348. de aquae quantitate iudicare qui nequeant. II. 155. his quibus et quatenus gratificandum. III. 603. cum illis paciscendum, nisi morbi celeritas occasionem praeripiat. I. 79.

Aegrotanti opitulantur, omnia ex praesenti statu transmutata, sive a medicamentis sive alimentis, ac cibis. II. 146. in *Aegrorum* congressu quae observanda. II. 77. III. 594.

Aegrotum converti facile convenit, et in attollendo se levem esse. I. 316.

Aegrotorum diaeta, ex sanorum victus ratione, pro temperamentorum alimentorumque differentiis temperari debet ac potest. II. 411. peccata medico diligenter observanda. I. 74.

Aegrotantium historias et affectiones recte quidem scriptas esse, et a quovis etiam qui medicus non sit conscribi posse. II. 26. ex *Aegritudine* bene cibum capienti, nihil augescere corpus, malum est. III. 716.

AEQUINOCTIUM utrumque in exhibendis pharmacis periculofum. I. 547.

AES molliissimum ac rarissimum, plurimum temperamentum suscipit. I. 654.

AESCLAPIUS propter servatos homines, fulmine fuit ictus. III. 810.

AESTAS si biliosa fiat, et bilis aucta intus relinquatur, etiam aliquantulum splenici fiunt. I. 130. quum veri similis sit, sudores in febribus multos expectare oportet. III. 720. si sicca fiat, et aquilonaris, capitis dolores ad hiemem fiunt. I. 545.

Aestate medicamentis purgare oportet, superiores quidem partes magis, hieme vero inferiores. III. 727. et au-

tumno cibos difficillime ferunt. III. 711. sicca morti citius sedantur, pluviosa vero diuturni fiunt. I. 526. fiunt et exacerbantur quidam morbi. III. 724.

Aestatem febriculofam fieri, et lippitudines inducere necesse est, si hiems sicca et borealis. verum autem pluviosum et australe fuerit. I. 543. ad *Aestatem*, naturarum aliae bene, aut male se habent. III. 720. pluviosam, et australem, hiems morbida consequitur. I. 545. sq.

AESTU, pustulis vexantur in nive ambulantes, post coopti. I. 43.

AETATES quaedam ad tempora, et regiones, et victus, bene aut male se habent. III. 720. periculosissimae sunt ad tabem, ab anno decimo octavo, usque ad trigessimum quintum. I. 307. vigor. I. 86. consistentem habentes, secundo loco post senes, jejunium facile ferunt. III. 709.

Aetatum differentiae in morborum judicationibus magni sunt momenti. I. 86. de earum differentiis ac temperamentis. I. 655.

AFFECTIO ex consensu. I. 86. sq.

Affectionum accidentia idiotae difficulter agnoscunt. I. 25. naturae quantum corporum vires excedant, cognoscendae. I. 89. vis non ars accusanda, si medicus finem suum non consequatur. I. 15.

Affectiones tremulae cum morfu, ac capitis dolore, nigrae egestionis significant. I. 545. statim turbulentae, vigilias inducentes, et nigra compacta egerentes, partim sanguinem fundunt. I. 248. statim turbulentae, vigilias inducentes et alia mala facientes, large sanguinem fundunt, et morbos solvunt. I. 245. quibus ardentes, fatuitatem inducentes, num his turbidus Epi-

ritus, et geniturae quid simile superveniens, singultum indicat. I. 169. insuper rigentes, aliquanto urinas involuntarie emittentes, in convulsionem desinunt. I. 171. 236. plurimae pueris judicantur. III. 726. Quae vero permanferint, et non exolutae fuerint circa pubertatem, aut foemellis circa mensium eruptiones, diuturnae fieri solent. III. 726. quae quinto die sanguinem large fundunt, in his alvi male afficiuntur. I. 285. quae homini ex facultatibus et potentiis, item quae ex figuris adveniunt, cognoscendae. I. 51. soporosae, fatuitatem inducentes, stuporis detentionem inferentes, num his turbidus spiritus, et geniturae simile quid pertransiens singultum significat? I. 261.

Affectus omnes esse divinos: verum unusquisque propriam suam naturam habet, neque aliquis citra naturam accidit. I. 563. et cognitiones a consuetudine contingunt. I. 584.

AFFIRMANDUM temere nihil, neque contemnendum. III. 592.

ACINNAE pelles calidae, ad menses ciendos. I. 480. carnes leviores sunt ovillis, et hediniae caprinis. I. 679.

ALARUM tubercula unde. I. 496.

ALBA derepente ex abortu decurrentia, si aliquantum riguerit, et ad femur impetus, in his tremor difficilis est. I. 326. quibus ex partu prodeunt, his vero suppressis, cum febre furditas, et dolor acutus ad latus fit, mente moventur, et perniciose habent. I. 324.

ex *ALICA* et ptisana triticea sorbitiones fortiores. II. 412.

ALIMENTUM et alimenti species, quatenus unum et multae et quae ejus facultas. II. 17. quod ab aquatilibus animalibus sumitur. I. 681. quod aegre alteratur, aegre consumitur. II. 24. copiosiora hyeme et vere ex-

HIPPOCRATES TOM. III.

hibenda ob innatum calorem ampliorem. III. 710. ejus distributio in omnes corporis partes. II. 17. quando exile fiat, et quando destruat. II. 17. antiquius et primordiale principium per abdomen umbilicus. II. 22. humidum magis facile transmutatur, quam siccum. II. 24. homini est humor levis. II. 360. eo multo corpus uti, sudor multus ex fomno citra manifestam causam fons, significat. III. 732. de eo quod a plantis ipsis agrestibus sumitur. I. 685. plurimo opus habent qui crescunt, ob plurimum calorem innatum. III. 710. ejus potentia melior quam moles. II. 24. siccum, humido propter suam fortitudinem magis laedit. I. 29. etiam spiritus est. II. 24. de eo quod a volucris animalibus sumitur. I. 680. ejus vehiculum humiditas. II. 25. de *Alimentis* eorumque facultatibus in genere et particulatim. II. 420. sq. II. 89.

Alimentorum omnium principium unum, et finis omnium unus. II. 18. succos, coloribus et viribus, discrepare. ibid. et respirationum mutationes, periculosae in pueris. I. 456. sq.

Alimenti et humidi et ficci, os, gula, venter principium. II. 22.

ALIS sub utrinque glandulae et pili. I. 494.

ALLIA cocta et assata urinam cient. II. 422.

ALVI affectionem significat, stercoracea cum contentione egestio. I. 341. alba egestio in phreniticis, malum. I. 159. egestionum variae differentiae. I. 338. egestionibus albae, difficiles. I. 174. quibus egestionibus biliosae, lac malum est. III. 748. in egestionibus biliosis meracis, spumosa florulentia, mala. I. 160. quibus biliola egestio, his circa pectus morbus et amaritudo, malum est.

l i i

I. 239. egestio biliosa, II. 209. egestionem densari oportet morbo ad iudicationem tendente. I. 136. egestionem subfriabiles liquidae, perfrigerantes non sine febre, malae sunt. I. 174. egestionem modicam mictio noctu multa fiens significat. III. 738. egestionem, morbos aegre aut facile iudicandos, item breves aut longos ostendunt. III. 709. egestio multa cum nigris. I. 286. egestio multa in febre ardenti, inedia macerato. III. 699. egestio pura superveniens, solvit febrem acutam cum sudore. I. 347. egestio ante et post febrem, ad multum tempus. III. 667. egestio nigra, mortem significat. II. 78. egestio optima est mollis et cohaerens et secundum horam in qua etiam a sano egerebatur. I. 338. egestionem, si in idem concedere ac consistere permiseris, velut ramenta subsident. I. 143. egestionem variae, diuturniores quidem sunt nigris, et aliis lethalibus egestionibus, nihilo vero minus perniciosae. I. 142. temporis progressu male afficiuntur, quibus sanguinis eruptiones plures, si non urinae concoctae fuerint. I. 178. 285. circumfensio ad necessitatem liquida demittens, cito intumescens, habet quid convulsorium. I. 171. biliosae eruptionem labium contractum significat. I. 270. fluxus convulsiones repentinas solvit. I. 289. defluxus ex morbo diuturno malum. III. 768. fluxio quos morbos solvat. I. 280. fluxus quandoque capitis dolorem solvit. I. 258. Iq. fluxio biliosa et qualis in dysenteria fieri solet, septima aut nona aut decimaquarta die febres solvit. I. 255. fluxiones in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. humescentis signa sunt rubores circa nasum. I. 269. humiditates senibus fiunt. III. 726. in reflectio-

nibus humectantur, quibus in febribus sanguinis multitudo undecunque erumpit. III. 730. egestio sani hominis egestionem similis, salutare signum. II. 78. interceptae, sed parva nigra, velut caprarum stercora ad necessitatem coacte emittentes, natus in his erumpens, malum. I. 163. profluvia pueris maxime fiunt, cum caninos dentes edunt. III. 725. profluvia aestate fiunt. III. 724. profluvium aquosum in aqua inter cutem incipiente, citra cruditatem, morbum solvit. I. 310. profluvium vehemens, si a pituita alba occupato accedat, solutio fit. III. 759. hydropas (leucophlegmatias appellatas) sedat. I. 314. in tabidis, post capillorum defluxum, lethale. III. 740. a tabe occupato accedens, lethale. III. 740. quibus in his spumosae alvi egestionem sunt, his de capite pituita profluit. III. 759. ex fluxu. III. 766. lippienti sua sponte prodiens, utile est. I. 148. 268. III. 752. ex hoc suppressio purgationis sursum verius. III. 766. diuturna profluvia, aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726. profluvii ex partu curatio. II. 735. profluvium a pleuritide, et peripneumonia occupato, accedens malum. III. 752. profluvii, in exercitiis utentibus, et excrementis ciborum speciem eferentibus, curatio diaetetica. I. 622. Iq. profluvium quibus temperamentis sit familiaris. I. 625. qui ab hoc multo tempore detinentur una cum tussi, non liberantur, si non dolores vehementes in pedibus inciderint. I. 147. valde rubicundum, malum quidem est in omnibus morbis, non minime vero in phreniticis. I. 157. solutio praeter rationem cum voce tremula, in his moram trahentibus diuturnis, perniciosa est. I. 273. secessum, huius vo-

mitus. III. 549. turbatio, surditatem ex febribus solvit. I. 265. turbatio his infesta est, quae ex partu ac foetus corruptione multa repente concitata, supprimuntur. I. 322. exturbatio his fit, quibus ructus adsunt, et flatus, et strepitus, ac elevationes ventris. I. 253. et intestini ulceratio a bile. III. 555. ex *Alvi* dolore laborioso, febris ardens perniciofa. I. 251. in *Alvis* humectatis, praecordia elevata, alvo suppressa, malum est. I. 279. ex *Alvis* liquidis perfrigeratio cum sudore, mala. I. 547. ex iisdem, sanguis de gingivis defluens, lethalis est. I. 547. in *Alvi* perturbationibus et vomitibus sponte fientibus, si quidem qualia purgari oportet, purgentur, conserunt, et leviter ferunt: minus, contra. III. 706. profluvio, egestio valde rubicunda, mala est. I. 340. subductione ampliore, et lumborum dolore pertinaci, a veratro vomere spumosa multa, prodit. I. 282. liquida, lassato, caput dolenti, siticuloso, vigilant, obscure loquenti, impotenti, quibus talia sunt, his timor est ut mente moveantur. I. 162. ab *Alvi* profluvio dysenteria. III. 766. longo maxime corripuntur balbi. III. 753.

Alvo nigra stercoracea egerente, sopor insuper apparens, abscessum juxta aures producit. I. 183. suppressa qui sanguinem effundunt, et una cum sanguinis effusione insuper rigent, his alvum velut ex intestinorum levore lubricam haec faciunt, itemque duram, et ascaridas, aut ambo. I. 287. quibus tumefacta ad pudendum rubor devenit, mensibus albis humidis derepente progressis, in longis febribus moriuntur. I. 324. turbata suppressa, brevi velut culicum puncturae erumpunt. I. 329.

liquida, acuti morbi non proveniunt. I. 527. ex *Alvo* graveolenti, praecordio diutine afflicto, abscessus circa aurem, occidit. I. 279. liquida, sanguis de gingivis, perniciosus. I. 271. quae de *Alvo* viscosa graveolentia prodeunt, suppurationem inducunt, ad pedes et lumbos etc. I. 324.

Alvos humectant magnae in principiis sanguinis eruptiones, circa infectionem. I. 286. item uterum gestantibus ora fervido ulcere aphtha appellato affecta. I. 326.

Alvos intestinorum levitate affectos, hyeme sursum purgare, malum. III. 728.

Alvum quae vina subducant et urinam provocent. II. 418. movent iacula ex polypo et sepiæ. I. 681. quandoque liquidam quibusdam faciunt sanguis tremulae. I. 270. 546. siccant quotidianae constitutiones Aquiloniae. III. 723. maxime humectat exolutio dolorem solvens. I. 344. humectant Ausirinae tempestates. III. 723. male affectam significant pustulae serpiginosae supra inguina, ad laterum mollitudinem fientes. I. 343. subducunt, quae frigefaciunt ea, quae in ventre sunt, frigida item et humida, calida etiam in ventrem assumpta. II. 147. item quaecunque lubrica, et inciliva sunt, et quaecunque in calidis attenuantur, item saluginosa, et quaecunque ex talibus plurimum participant. II. 147. liquidam fore significat urina aquosa, aut turbata, friabili asperitate. I. 335. quae moveant et purgent. I. 689. prorumpere faciunt, circa oculos pustularum eruptiones in virium refectionibus. I. 268. sistit aqua multa super alvum affusa. III. 555. qua victus ratione siccas. II. 413. ad pueri solvendam. II. 753. dolent, una vero cum quibusdam flatibus facile tolerant, quibus

ex sanguinis eruptione larga frequenti, multa facta alvi cum nigris egestio supprimitur. I. 286. turbant juxta sedem dolorosae suppurationes. I. 344. post suppressam in tabidis pruriginola corpora mala sunt. I. 307. suppressam habentes, convulsioni obnoxii sunt. I. 259. fistunt quae flatum exhibent, et quae adstringunt, et quae a calore compacta sunt, et friabilia et sicca. II. 147. post suppressam praecordia sublevata in tumorem, mala sunt et quibus maxime. I. 281. quae per *Alvum* secedunt, succosa sunt et natura calida. II. 424.

Alvus in biliosis turbata egerens pura geniturae similia. I. 310. quibus multa aquosa, et biliosa in febre dolore lateris fiente egerit, hi allevantur. I. 242. quorum fatis fluida est ac sana, hi facile urinam ejiciunt et nihil ipsis in vesica congregatur. I. 340. Iq. si in hydropse valde fluida fuerit, citissime moritur, et sentiens et loquens. II. 380. glande subdita non obediens. II. 78. a praecordiorum doloribus paulatim subviscosa egerens pauca stercoracea effundit. I. 279. mulieri uterum gestanti multum fluens, periculum est ut abortiat. III. 743. exturbata, morbo regio in Thaso laborantibus profuit. III. 398. turbata, torpida, nigrarum egestionum, in pectoris dolore febriculoso, signa sunt. I. 275. in febribus perpetuo liquida. II. 73. turbata in haemorrhoidibus. III. 556. exturbata in febribus quibus aures obscuruerunt, morbum solvit. III. 755. inflata ex colli dolore, soporoso, sudante, si sane ad necessitatem liquida demiserit, infuso immisso sublata, ex his ea quae biliosa non sunt supprimuntur. I. 171. inferna in volvulo soluta, hominem accidit. II. 305. quibus in tumo-

rem elevata est, solvit venae sectio, et alvi fluxio. I. 280. si in febribus ardentibus eruperit, mortale est. I. 251. turbata una cum febre saluginoso modo, soporosos, torpidos non valde comitatur. I. 346. liquida, et mens perturbata in febribus. II. 74. febrienti, aut vulnerato resiccata, malum. II. 174. quibus in *Alvi* turbatione exacerbatur morbus, circa judicationem nigra inferne prodeunt. I. 345.

AMAZONES infantes masculos luxant. III. 218.

AMBUSTIONES in pedibus rubicundae quandoque exolutionem significant. I. 256. de *Ambustis*. III. 325.

AMBULANDUM hieme velocius, aestate tardius, nisi per aestum iter facias. I. 619.

AMICUS, quam parentes in custodienda uxore, diligentior. III. 785.

AMOR hominis, amor artis. I. 80.

AMYGDALAE aestuosae sunt, verum probe nutriunt. I. 690.

ANATIS carnes et reliquarum avicularum, quae in paludibus degunt, aut in aquis, omnes humidae sunt. I. 680.

ANAXYRIDAE, brachiarum genus. I. 563.

in ANCHORAM incidens ac ventrem fauciatus. III. 565.

ANDROCTINI, id est, viri effoeminati sunt, si a muliere quidem masculum, a viro autem muliebrem secretum fuerit: superante tamen semine materno. I. 650.

ANETHUM calidum est, et alvum fistit, et sternutamenta sedat olfactu. I. 686.

ANGINAE diuturniores sunt, quibuscumque fauces, et cervix simul rubuerint. I. 114. ex *Anginis* citra judicationem praecordii dolor, cum impotentia ac torpore fines occidit occulte, etiam si valde mansuete se habere putent. I. 292. ex his maxime evadunt, si et

cervix et pectus ruborem habuerit, et erysipelas ignis fieri non intro recurrerit. I. 114. in his omnia perniciofa sunt, quae non manifestum dolorem faciunt. I. 292.

Anginae, quae alioqui similiter dolorem exhibent, attolluntur autem, et in faucibus rubores faciunt, perniciofae quidem valde sunt, verum prioribus magis diuturnae, si rubor fuerit magnus. I. 115. curatio. II. 66. generatio et curatio. II. 69. in pluviarum multitudine, plerumque fiunt. III. 722. per fomenta curatio. II. 237. diuturniores. I. 290. in ea dolores ad caput, citra notas, cum febre, perniciofi. I. 292. levis, paracynanche appellata. II. 301. de ejus signis et curatione. II. 300. ejus generatio. II. 219. de signis hanc comitantibus. II. 236. quae perniciofae. I. 292. in hac ad salivam suppressam. II. 238. quibus ad phlegmonem vertuntur, partim septem diebus pereunt, partim evadentes suppurati fiunt, si non eductio pituitosa sursum ipsis fiat. I. 291. vere fiunt. III. 724. item autumno. III. 724. in hac gargarismus. II. 237. ab *Angina* detento, tumor, et rubor in pectore accedens, bonum, foras enim vertitur morbus. II. 238. III. 762. ab *Angina* detento tumorem fieri foris in collo, bonum est. III. 754.

Anginam quicumque effugiunt, his ad pulmonem vertitur, et in septem diebus moriuntur. Si vero has effugerint, suppurati fiunt. III. 740. ad *Anginam* illitio. II. 755. ex *Angina* suppurati. I. 291. hanc et lippitudinem venae sectio curat. III. 464. ex hac subarida frequentia sputa, cum tussi, lateris dolorem inducentia, perniciofa. I. 293. in his sputa gracilium subarida, malum. I. 292. in hac dolores ad crura citra notas, cum febre, per-

niciofi. I. 292. in his qui non brevi concocta exspuunt, perniciose habent. I. 292. in iis etiam ad crura dolores diuturni procedunt, et difficulter suppurantur. I. 292. ex hac sputa viscosa, crassa, et valde alba educentes, purgatio multa deorsum, levis fiderationis modo interimit. I. 293. in hac inflammationis ad pectus, aut pulmonem conversae, curatio. II. 239.

Anginosa III. 476. III. 571. III. 582. dextram manum ad crus dolens. III. 651. in *Anginosa*, hieme, tumor, sub gutture, cum febre multa. III. 658.

Anginosi in linguis tumores, citra signa disparentes, perniciofi. I. 292. ex *Anginosis* citra notas attenuatis, dolor ad pectus et ad alvum progressus concitatus, pus egerere facit. I. 292.

Anoon et inquietudo in infans accedit, dum cerebrum perfrigeratur, et praeter consuetudinem compingitur: hoc vero a pituita perpetitur, ab hac autem affectione, etiam obliviosus evadit. I. 611.

ANHELOSI fiunt pleuritici. II. 34. his febris postea acuta. I. 247. ad *Anhelitum* pueri. II. 755. sq.

ANHELATIO et coxa dolor post crepitum in pectore ex sublato onere. III. 602. siens, partium supernarum dolores solvit. III. 466.

ANHELATIONES autumno fiunt. III. 724. in mulieribus. II. 588. item pueris senioribus. III. 726.

ANICULAE siccores, et medicum sanguinem habentes. II. 765.

ANIMA corporis munia per somnum obit. II. 2. horum omnium quae hominis, generationis et corruptionis ratio, causaeque eadem. I. 352. deliquium ex tuberculi introrsum ruptione. III. 758. hominis

semper producit, usque ad mortem, dilatio est periculum. III. 607. et corpora hominum inter se differunt. I. 206. motum, gravant meatus corporis caviore redditi. I. 660. corporis passionibus obnoxia. I. 719. hanc in solo homine augeri. I. 655. deambulatio, est cura hominibus. III. 607. morbi, Infantiae Hippocrati censentur. III. 780.

Animam animae ammisceri, similitudine de carbonibus ardentibus ostendit. I. 652. de Animae sapientis aut desipientis temperatura, et earundem causis. I. 658. de iis quae in ciborum usum veniunt. I. 678.

ANIMALIUM quorum lac tenue est, et sanguis similiter, eorum etiam carnes confimiles sunt. I. 679. de eorum carnis differentiis, et primum de partibus exanguibus. I. 683. parum edacia ficiora sunt edacibus. I. 682. silvestria ficiora sunt mansuetis, et crudivora, et silvarum materie pasta. I. 682. cicurum ea quae in silvis et agris pascuntur, ficiora sunt his quae intra aedes nutriuntur. I. 682. frugivora herbivoris ficiora sunt, et frugivora non frugivoris. I. 682. quaedam ob sinus multifarios plures foetus edunt. I. 422. horum et volucrum partus eadem quae hominis ratio. I. 421. castrata non castratis ficiora. I. 683. et mascula foemineis. I. 683. item nigra albis. I. 683. item paucibiliba multibilibis. I. 682. sanguine referta exsanguibus. I. 682. sq. item, quae in vigore sunt vetustis. I. 683. et hirta nudis. I. 683.

Animi deliquia, calida frequentius ea utentibus invehit. III. 740. deliquium faciunt, sanguinis venarum suppressiones. III. 618. hoc et convulsio in fluxu muliebri, si accedant, malum. III. 746. deliquia, et dolores repentini. II. 873. et

corporum molestiae, aut per oculos aut per auditum. I. 127. sq. cum ejus deliquio oculorum obscuratio brevi convulsionem inducit. I. 268. in his frigidis extremis partibus affundere, prodest. II. 157.

Animalibus jugulatis qualis sanguis primo, secundo, et postremo profluat. I. 357.

Animantia aquatica per aquam, et ex aqua spiritum attrahunt. I. 572. horum omnium et hominis constitutio ex duobus, igne et aqua, differentibus quidem facultate, concordibus vero et commodis usu. I. 630.

ANIMO linquitur homo, cum pituita aut bilis ad cor constitit. II. 217.

ANNUS quando saluberrimus. I. 542.

Anni temporum ratio num diligenter a medico observanda. I. 523.

Anni tempora morborum incrementa, et vigoris indicant. III. 709. quatuor. III. 711. quibus ulceribus magis conveniant. III. 310. ex Anni constitutionibus, in summa ficiates pluviosis salubriores sunt, et minus lethales. III. 722.

Anno salubri, morbi minus infestant. III. 785.

ANSERINA caro humidissima. I. 680.

Anseris medulla purgatorium muliebri. II. 708. stercus ad impraegnationem. II. 748.

ANTIQUI morbi, recentibus difficilius curantur. II. 159.

ANXIETAS ex fungi crudi esu. III. 696. spiritum magnum ac densum habet. III. 769.

Anxietatem in praecordio sentientibus, tumores circa aurem aborti ipsos occidunt. I. 281. significat, pedes nudos habere, nec admodum calidos. I. 92. vinum aequali mensura aquae ammixta potum solvit. III. 466. 763.

Anxietudines in diebus judi-

catoriis si in his sine sudore perfrigerentur, male habent. I. 239. in *Anxiosis* vigilantibus, si quis in vomitu siticulosus sit, si sitis exors fiat, malum. I. 529. quibusdam vigiliis abscessus circa aures maxime fiunt. ibid. qui *Anxie* se jactantes, citra vomitum exacerbantur, male habent. I. 167.

APHTHA in pulmonis fistula. II. 265.

APII succus, cerebro bile infestato, in nares infunditur. II. 231.

Apium magis urinam ciet quam alvum movet, et radices magis quam ipsum, alvum movet. I. 686. Iq. et coctum et crudum urinam ciet, et palustre magis quam sativum. II. 422.

APOPLEXIAE generatio. I. 498. in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 723. hieme fiunt. III. 725. item senibus. III. 726.

Apoplexiam corporis significant humorum de loco in locum decubitus, in melancholicis affectionibus. III. 756. fortem curare impossibile, levem vero non facile. III. 717.

APPETITUS ciborum et potuum unde, et quando cesset. II. 538.

Appositione veloci quicunque opus habent, his humidum ad reficiendas vires medicamentum optimum. II. 25.

APPOSITIVA acria sanguinem ducentia. II. 560.

AQUA et ignis omnibus per omnia sufficientia sunt. I. 631. in pulmone quomodo cognoscatur. II. 277. congelata imminuitur. I. 539. multa calida in caput affusa, si febris non a bile habeat, febris solutio fit. III. 761. utraque laedit, calida autem magis quam frigida. II. 155. in suppuratis aut hydropicis sectis aut ulis effluens, hi omnino moriuntur. III. 753. consistens densior et

calidior. I. 411. fontana hieme quam aestate calidior. I. 411. pluvialis quare cito putrescat, et odorem malum habeat. I. 538. frige facit. I. 684. quae cito calefcit, et cito perfrigeratur, levissima est. III. 438. III. 743. frigida prodest pustulis rubicundis quales alia atque alia parte sublatae erumpunt, quales per splenia attractoria emergunt. II. 161. vorax. III. 605. multa super alvum affusa, sistit alvum. III. 555. multa debilitare ac mortem accelerare dicitur, propter eos qui se ipsos fame conficere constituerunt. II. 56. ex hac tormen circa ventrem, mulierem praegnantem arguit. III. 744. tepidae in tetano per nares infusio. II. 524. quibus in morbis acutis conveniat, et quibus non. II. 54. coctae ac crudae differentiae. II. 57. facultates. II. 54. aquosae, merracae, facultas. II. 55. de farina crassa in ipsa macerata. III. 645. potabilis, humectat et frige facit. I. 694. per nares aut os, aut aures effluens capite dolenti, et vehementer laboranti morbum solvit. III. 751. hac secedente, lactis heminas octo bibendas dato. III. 466. potabilis in officina medica optima. II. 153. marina in clystere, renibus affectis. III. 678. in ea quae spectari soleant. III. 58. potabilis et pura aegris exhibenda. I. 58. ex uteris fluens cum ulceribus. II. 751. e venis in ventrem confluens hydropes detento, solutio fit. III. 751. proximum terrae locum occupat. I. 425. putrefacta crassior fit, et alia omnia crassiora. I. 437. in uteris concepta, mulieribus verae conceptionis saepe spem facit. I. 534. vomitum plerumque ciet. II. 297. venter his impletur, quibus hepar aqua repletum ad omentum eruperit. III. 763. de *Aqua* et atra bile, quando, et cur copiosior in

corpore fiat, et quando splen eam in se ipsum trahat. Item splenis dolor unde, et quatione sedetur. II. 333.

Aqua intercus ex sanguinis eruptionibus. III. 604. ab hepate nata. II. 471. in hanc ex pituita transitus fit. II. 467. generatur plerumque, cum quis diu ex longo morbo impurgatus manet. II. 399. ac subter carne, hominem interimit. I. 168. autumnio fit. III. 724. in hac totum corpus calidum esse. ac molle, optimum est. I. 97. et intestinorum levitates, a concepta in ventriculis humiditate. I. 545. ex hac tumor in scroto et tibiis. II. 468. in ea laborantibus si caput et manus frigida sunt, malum est. I. 97. in incipiente, alvi profluvium aquosum fiens, citra cruditatem, morbum solvit. I. 310. aestatis tempore ex aquae potu nata. II. 469. 474. curatio. II. 472. quomodo ex rupturis fiat. I. 581. de hac laborante muliere, splene magno et aquoso existente. II. 685. a splene nata. II. 473. uterorum. II. 847. pleraque a laterum mollitudine et a lumbis, incipiunt. I. 97. praenotio. I. 134. ex morbis acutis abortae omnes male sunt. I. 97. hae ab hepate oriuntur, his tussis, tussien-dique promptitudo accedit, et nihil memorabile exspuunt. I. 97. hujus periculum impendit diurnas curanti haemorrhoidas, nisi una quaequam serve-tur III. 751. in hanc ex lien-teria, et pituita alba, transi-tus fit. II. 169. cum spirandi difficultate, urinae purulentae significant. I. 334. etiam a tu-berculis fieri. II. 469. quibus ad hanc ex aliqua aegritudine res devenit, his alvi liccae ex-crementa caprini stercoreis pi-lulis similia egerunt. I. 314. quaecunque optimae cocti sunt ac facillime liquefcunt, eas par est ventrem maxime exol-

vere ac eliquare. I. 536. et muci per nares vel aures eru-ptio, capitis torporem solvit. I. 625. quae hauritur in puteo spiritum semper movet. I. 411. saliae, crudae, durae, non omnibus naturis conveniunt. I. 536. crassissimae, naturam frigidam et humidam consti-tuunt. I. 655. palustres ad om-nem rem improbae. I. 532. pluviales ad vitandam cornu-ptionem, sunt coquendae, et excolandae. I. 539. pessimae quae ad austrum et inter aesti-vum ortum et occasum scatu-riunt. I. 535. palustres, edaces, ac siticulosos faciunt. I. 533. de hujus in cerebro signis, et curatione. II. 227. investitiae pravae. I. 540. orientalium, omnes splendidae, odoratae, molles et amabiles. I. 530. coelestis in febribus, potio. II. 321. ad ejus fluxum ex pudendis, subdititium et in-fusile. II. 861. sq. tam calidae, quam frigidae paucitas, debile quiddam est, multitudo vero forte. II. 155. frigidae in febriliosa potus. II. 248. potus in morbis acutis. II. 60. et atrae biles de splene purgatio non fit per supernas regiones. II. 333. decoctae perfrigerandae ratio. III. 604. potus quatenus sputum educat. II. 60. crudae et coctu minime bonae, hae ventres constringunt et resic-cant. I. 536. calidae in articu-lorum laesionibus. III. 82. fri-gidae superfluo in tetano. II. 504. civitatum meridionalium. I. 526. et vini potus, incom-moda. II. 45. saliae alvum (ut vulgo putatur) non solvunt. I. 536. dura sunt, ubicunque calidae aquae aut metalla exi-stunt. I. 534. optimae sunt, quae ex sublimibus locis, ac terreis collibus fluunt. I. 534. e ventre hydropicorum per sectionem emissio. II. 470. po-tus calidus attenuat, similiter et frigidus. I. 697. durae ac crudae in meridionali plus

sterilitatem inducant. I. 529. potus quibus potissimum noxius, et qua ratione. II. 60. aut grandinis per somnum imaginatio, secretionem in corpore humidam ac pituitosam factam significat. II. 5. marinae et fontes, cur hieme auctiores et calidiores. I. 408. fontes suos ad orientem habentes, omnium optimae sunt. I. 535. fons est, splen. II. 525.

Aquam aquae haud esse similem. I. 540. in terra non consistere, sed semper in declive procedere. I. 409. non olfacimus, quod ipsa cerebro sit humidior. I. 457. neque *Aquam* ab igne, neque ignem ab aqua superari penitus posse. I. 630.

Aquarum omnigenarum, et de magnis fluminibus, et stagnorum qui morbi familiares. I. 540. ratio a medico observanda. I. 523. duritia et cruditas lac extinguunt. I. 529. de differentiis in genere. I. 532. arte non praeparatarum, quae quidem ab aethere excreta est, aut cum tonitru, aestiva: procellosa vero, mala. III. 605. discrimina sanis non observanda. I. 535. sq. de *Aquis* pluvialibus. I. 537. ab lacustribus, hydropes plurimi, ac lethalissimi, item dysenteriae multae, ac alvi profluvia. I. 532. his ventorum differentiae robur exhibent. I. 540. de quibusdam morbis, et naturis commodis. I. 535. fontanis. I. 534. ex nive et glacie generatis. I. 539.

Aquas illustrat, ac castigat sol. I. 530.

Aquosa ante partus erumpentia, mala. I. 525.

Aquosus humor quando in febriculis exhalet, illisque sit infestissimus. II. 354. hic febris infestissimus biliosus contra alimentum illi suppetat. II. 354. potissimum circa ossa et nervos consistit. II. 363.

Aquilo, ventorum omnium saluberrimus. I. 608. ab *Aquilone* ubi cava loca urbibus adjacent, ab aestivis ventis calida et morbosa haec regio existit. I. 668.

Aquilone flante, qui morbi expectandi. III. 720.

Arbores ex superna et inferna parte nutrir. I. 406. plantandi ratio et modus. I. 405.

Arbori neque duo calida neque duo frigida simul accedere debere. I. 412.

Arboribus per tempus solidis factis, et radicibus firmatis augefcere desinunt. I. 413. in his inoculationis ratio, et cur arborum rami, aliis arboribus infiti, diversos fructus producere soleant. I. 415.

Arborum sterilitas per somnum occurrens, feminis humani corruptionem indicat. II. 11.

ARBYLE lutigrada quid. III. 259.

ARCANA per medicum non effutienda. I. 2.

ARDOR quibus sit, et ad egressas egestionem alvi insuper exsudent, his febris exacerbatur. I. 546. ex *Ardoribus* vehementibus convulsio aut distentio, malum. III. 758.

ARENOSUM quid in tonsillarum ulceribus, non bonum. I. 484.

Arenosorum per urinam excretio unde. II. 375.

AROMATUM suffitus menses ducit. III. 745.

ARQUATO morbo laborans. III. 526.

ARS medica methodo quaefita, invenitur. I. 51.

Artes deorum sunt donaria, homines vero naturae sunt opera. III. 779. aliae robore, aliae artificii operantur. III. 66. omnes existunt. I. 6. omnes, licet diversas ac discordes, cum natura humana communicare. I. 640.

Artem medicam tempus facilem efficit. I. 69. rectum et non rectum constituunt. I. 10.

ARTERIA, aut vena aliqua, ex his quae ad pulmonem tendunt, lancinata aut convulsa. II. 432. magna ventrem depalcitur. I. 490. hanc sanguine, quem nos videmus, non nutrivit. I. 490. asperae structura et positio. III. 379. harum cor fons est. I. 503. cartilagineae structura et positio. III. 380. ex rene. III. 457. earum radicata cor. II. 22. vulneratae signis. II. 267. ulceratio, et pulmonis ardor. II. 71.

ARTHRITIDES in siccitatibus plerumque fiunt. III. 723.

ARTICULATIO carnis unde contingat. I. 390. in *Articulatione* corporis, similia semper ad similia transeunt. I. 390.

Articulationis dies purgationi a partu pares. I. 392. de *ARTICULARI* morbo, arthridideve. II. 406. hic vere fit. III. 724. intestini dextri dolori superveniens, morbum quietiorem reddit. III. 602. in hoc coxae dolor. III. 696. huic morbo raphani folia profunt. I. 686.

ARTICULUS femoris, ex nativitate aut dum corpus augefit, elapsus. III. 231. qui est ad poplitem, sine illo qui est ad inguen, in sanis etiam extendi nequit. III. 226. elapsus non repositus. III. 214. digiti, decimaquarta die restituitur. III. 267. supra cubiti os transgressus. III. 127.

Articuli ante repositionem, praemolliendi. III. 264. multi in manibus et pedibus. II. 111. circa pedem eminentes, tibiae ossibus luxatis, ac ulcere inducto. III. 240. excarnibus sunt mucosiores quam carnosae. III. 146. circa gibbum cubiti. III. 244. in *Articulis* tumores, frigida multa affusa, levat. III. 742. abscessum facit dysenteria intempestive suppressa. I. 311. abscessus suppurati quibus ex

febris fiant. I. 252. ex his periculo maxime obnoxii sunt magni digiti, et praesertim pedum. I. 205. ex iisdem homini fit humiditas. III. 144.

Articulis et carnibus labor prodest. III. 114. sq. ab iis sanguinis fluxus, a partu aut a labore corruptae. II. 769. ad hos abscessus fiunt. I. 342.

Articulorum magna inter se differentia. III. 236. repositiones quaedam, in palaestris tantum usitatae. III. 140. *ligamenta*, sunt venae, ac nervi non in carne sublimes, sed ad ossa protenti. I. 17. ab eorum abscessu liberat urina multa et crassa, et alba prodians, qualis in febribus laboriosis quarta die quibusdam fieri incipit. III. 737. dolores senibus fiunt. III. 726. ante febres exolutio quare contingat. I. 577. generatio. I. 433. durities malum. III. 587. per utrem repositio. III. 260. repositio quomodo sit lethalis. III. 243. circa malleolos luxatio. III. 268.

Articulos induratos, operae precium est sanare aqua calida in utriculum infusa. II. 162. circa *Articulos* dolorem aliquem, aut tumorem significat, urina crassa albam subidentiam habens. I. 196. ad hos quidem dolores, aut tubercula diutina, ex febribus fiunt, hi cibis pluribus utuntur. III. 764. sq. ad eosdem abscessus fiunt, delassatis in febribus. III. 731. item dolores fiunt quibus sunt febres longae. III. 764. hos tumores in infantibus. III. 586. qui circa eos rubicundas in superficie pustulas habent circa ventrem in inguina rubescunt, velut ex plagis dolorosis, et moriuntur. I. 315. partes circa *Articulos* tumefaciunt, in intestinorum levitatibus, cum animalculis, dolores, tormine soluti. I. 311.

ARTIS opera libera esse debent. III. 779. medicinae faci-

litas ac promptitudo quibus constant. II. 177. universae principium. II. 177. medicae licet certitudo exacta sit difficilis, haudquaquam tamen ars ipsa, veluti non existens, neque probe investigata, est rejicienda. I. 56. magna pars est, iudicium rectum de iis quae recte scripta sunt. I. 149.

ARTIFICUM differentia. I. 25.

ARTIBUS nomina ex speciebus imponi: non autem rerum species ex nominibus provenire. I. 7.

Artium ignotarum calumnia, proditio est infcitiae. I. 6. contra *Artium* ineptos calumniatores. I. 5.

ASCARIDES. III. 429. pueris grandiusculis fiunt. III. 725. in pudendo muliebri, aut intestino recto. II. 855. qui *Ascaridas* habent cum capitis dolore, his surditas et sopor consequens, abscessus circa aurem exulscit. I. 257.

ASTA habet pulcherrimos minimeque differentes homines. I. 548.

Asiam ab Europa, plurimum differre. I. 547. ad naturam regionis optime temperatae proxime accedere. I. 549.

ASIANI an multum ipse inter se differant. I. 549. imbelles, propter ipsa anni tempora quae non magnas mutationes faciunt. I. 553.

ASINI sterco confert praegnanti, menses profluos habenti. I. 481.

ASININAE carnes, alvo secedunt, et pullorum adhuc magis. I. 679. ex ASINORUM pedibus derafa terra. II. 597. sq.

ASPARAGUS ficcus est et album sistit. I. 687. huius semen in vivo potum conceptionem juvat. II. 715.

ASPERTUDINES in cute miliaeae. III. 445.

ASPHODELI radices in morbo regio nigro. II. 246.

ASSIMILATIO alimenti quando contingat. II. 17.

ASTHMATA autumno fiunt. III. 724. aetatem constantem degentibus accidunt. III. 725. ex *Asthmate* aut tussi gibbosi, ante pubertatem moriuntur. III. 755.

ASTRA quae ex circumferentia excidere videntur, suntque pura ac splendida, et ultra ac prorsum ferri videntur, sanitatem significant. II. 8. pura et candida in coelo videre, sanum esse significat. II. 8. nigra et obscura et ad occasum ferri videre, magis morbos significat. II. 9. serenitate existente premi et debilia videri, et prae siccitate a circuitu suo impediri, periculum significat delabendi in morbum. II. 6.

ASTRORUM fuga ac mutatio, praesentem statum in fugam verti significant. II. 6. observatio ad morborum iudicacionem necessaria. I. 547. ortus et occasus observatio et cognitio de diaeta praecipientibus, necessaria. I. 628. solis, lunae, cum partibus humani corporis cognatio, et quid horum passio per somnum occurrens significet. II. 4. de eorum significationibus quomodo iudicandum. ibid.

Astronomiae cum medicina cognatio. I. 525.

Atra bilis quibusvis morbis incipientibus si supra infrave exierit, perniciosum. III. 730. in dysenteriae principio, lethalis. III. 730. si febrienti in principio, sursum aut deorsum prodierit, lethale est. I. 243.

Atrae bilis velut similis est haemorrhoids. III. 609. ejus in uteris signa. II. 851. vomitus in vulnere, lethalis. II. 136. *Atrae* biles quibusdam fiunt, si autumnus aquilonaris et pluviarum exors fuerit. III. 722. ab *Atra* bile quibus mente motis, tremores fiunt, malum est. I. 246. qui ab hac, mente moti, tremuli fiunt, ac fa-

livam fundant, nam sane phrenitici sunt? ibid. qui cum relatis ab hac, mente moti, tremuli fiunt, maligne habent. I. 245.

ATRABILIARIUM signum quando fit. III. 752.

Atrabiliaria mentis emotiones, incommoedae. I. 202.

Atrabiliarii, etiam comitiali morbo corripiti plerumque solent, et vicissim. III. 630.

Atrabiliarius putatitius. III. 692.

Atrabiliariis cum phrenitide occupatis, si haemorrhoides oboriantur, bonum est. I. 146. et phreniticis, haemorrhoides accidentes, bonum. III. 751. morbis periculosis humorum a loco ad locum decubitus. III. 756.

Atrabiliarios purgare oportet plenius inferiores, eadem ratione contraria apponentes. III. 728.

Atrabiliarium existit, si lingua derepente impotens fiat, aut aliqua pars corporis siderata. III. 761. sit biliosum et sanguineum corpus, si non habet evacuationes. III. 615.

ATRAMENTUM est Spodium Cyprium. II. 665.

ATTENUATIO, articulorum repositionem praecedat. III. 265. circa articulorum repositionem quousque progredi debeat. III. 267. omnis laxa cutem, deinde circumtenditur. III. 599.

Attenuata multo tempore corpora, lente reficere oportet: quae vero brevi, brevi. III. 712.

Attenuati, quibus atra bilis, aut niger sanguis subierit, postridie moriuntur. III. 750.

Attenuari hominem quandoque etiam, ubi cibus jucundus est. II. 345. sq. quae foris *Attenuant*, intra corpus assumpta, tumefactionem inducunt. II. 147.

ATTRACTIO, pulmo, sicus ardor; supervacuata siccat et somnus multus. III. 610.

ATRIPLEX humida est, non tamen alvum movet. I. 687.

AVARITIA. III. 811. malorum omnium causa. III. 809. ejus radix. III.

AUCTIO et nutritio partium corporis ex diaeta. I. 635.

si non *Audit* aeger in febre non intermittente, mortem in propinquo esse significat. III. 754.

Auditus ratio. I. 436. II. 105. gravitates senibus fiunt. III. 727. et oculi mutilantur a pituita obfirmata. II. 169.

Auditum hebetant Austrinae tempestates. III. 720. III. 723.

Avena comesta humectat ac perfrigerat, itemque in forbitione accepta. I. 677.

AUGESCIT homo in tertium annorum septenarium, in quo adolescens fit, usque ad quartum et quintum septenarium. I. 436.

AURIFICES. I. 644.

AURIS dolor pertinax cum febre acuta, cur juvenes septima die occidat. I. 262. fracta nullam admittit deligationem. III. 185. sinistrae fluxio, viscosa, crassa, post febrem continuam. III. 520. incisae curatio. III. 187. pellicula omnium pellicularum siccissima. I. 436. suppuratio post dentium dolorem. III. 520. sq. si cui doleat, lacte utatur. III. 461. ad ejus dolorem cucurbitam affligito. III. 466. acutus cum febre continua et forti, horrendus est. I. 113. si doleat, lana digito obvoluta, oleum calidum instillato. III. 608. cum dextrae, et capitis dolore rigor et febris. III. 638. ex *Auris* dolore acuto cum febre continua ac forti, juniores homines septimo die, et adhuc citius, moriuntur. I. 113. circa *Aurem* abscessus, ex peripneumonia. I. 297. excitatur, quando capitis dolorem cum alcaridibus surditas, et sopor consequuntur. I. 257. quibus circa judicationem oborientes non suppurantur, his

submotis recidiva sit. I. 145. in morbis diuturnis suppurati, non valde albo et inodoro pure occidunt, et maxime mulieres. I. 264. attollit praecordiorum distentio, cum sopore anxio in caput dolente. I. 279. attollit biliosis spiritus magnus. I. 279. juxta *Aurem* abscessus fiunt ex acutis morbis maxime in febribus. I. 265. ex febre ardenti. III. 665. emergunt ex egestionibus definentibus in spumosas meracas. I. 341. magis faciunt viscosae biliosae egestionis. I. 343. excitant convulsorio modo exacerbata, cum stuporis detentione. I. 289. maxime fiunt anxiosis. I. 329. circa *Aurem* quae dolorose excitantur, perniciose sunt. I. 263. rubores, ex praegresso dolore in febribus. I. 263. tubercula, vide Tubercula circa aurem. III. 601. tumor magnus cum praecordio intento perfrigeratis. I. 247. tumores leniter erumpunt, quibus circa fauces sunt irritamenta. I. 274. habent soporosa, anxiosa, dolorosa praecordia, frequenter parum spuentia. I. 260. in longis morbis non suppurantes, lethales. I. 264. oborti anxietatem in praecordio sentientibus, ipsos occidunt. I. 281. ex plurimis graveolentibus cum febre acuta, et praecordio intento tardius excitati, occidunt. I. 264. supra *Aurem* quibus rubor, hi vigesima ac quadragesima die periclitantur. I. 295. juxta *Aurem* tumores, in morbis longis parvi sunt. I. 247. parvi tumores tremulis anxiosis convulsionem significant. I. 289. tumorem faciunt, ad alvum biliosam, mollem, stercoreacea egerentem, ardores comparentes. I. 343. *Aures* quibus in febribus obsurduerunt, his sanguis e naribus effusus, aut alvus exturbata, morbum solvit. III. 735. quibus in febribus obsur-

duerunt, his non soluta febre, insanire necesse est. I. 147. in has pituitae fluxiones, et quomodo curandae. II. 117. per has fluxiones capitis. I. 497. frigidae, et pellucidae, et contractae, perniciosae. I. 262. frigidae ac contractae, quales aegrum morti proximum esse significant. I. 90. per has ex auribus, plerumque tertia die moriuntur. III. 612. ex hac male olet, in splenis morbo. II. 486. ad eas resicandas medicamentum. II. 226. juxta eadem tubercula in febriculis cum dolore. III. 404. per has aut per nares si pus fluxerit, caput circumcirca dolenti ac aegrotanti, solvit morbum. I. 148. in *Aure* denigratis, calida convenit. II. 163. circa *Aures* tumores, et aliae suppurationes ex praecordiorum doloribus emergentes, maligni sunt. I. 278. abscessus, ex inflammato pulmonis morbo. I. 108. exurgunt, ex purgationibus, meracis definentibus. I. 173. qui occidunt. I. 279. juxta *Aures* abscessus ex sordiditate leviter fiunt. I. 265. habentibus, urinae cito et modice concoctae, malae sunt. I. 181. *Aurium* abscessus dolorosi, citra judicationem dissipati, mali sunt. I. 184. collutio. II. 294. eruptiones, aestate quinta die fiunt, quandoque vero etiam diutius durant. III. 614. doloris a pituita generatio et curatio. II. 382. sq. dolores aestate fiunt. III. 724. fluxiones quomodo curandae. II. 117. humiditates parvis ac recens natis puerulis accidunt. III. 725. sonitus, et capitis concussionis, sanguinem effundunt. I. 258. sonitum facientia sanguinem profundunt, aut menses deducunt. I. 179. sonitus unde. II. 215. et capitis gravitas in tabidis, postquam locum acclivem confecerint. II. 265. cum visus hebetudine si in febribus ardentibus acce-

dant, mente moventur. I. 251. sonitibus accedentibus cum visus hebetudine, et gravitate in naribus accedente in febre ardenti, melancholico modo mente moventur. I. 159. ulcerum pharmacum. III. 316.

AUSTER aërem compactum liquat ac diffundit. I. 608. natura humidus, plantarum ac hominum corpora in Libya reficcat. I. 670.

AUSTRI auditum gravantes, caliginosi, caput gravantes, torpidi, dissolventes. III. 720.

AUSTERA non repleht. I. 693. vina ad robur et siccitatem commoda sunt. II. 423.

AUSTERUM vinum et album et nigrum, frigidum, ad ulcera commodum est. II. 160.

AUTUMNI Borealis et sicci constitutio natura pituitosis confert. I. 545. sq.

AUTUMNO et aestate cibos difficillime ferunt, hieme facillime. III. 711. morbi fiunt, et ex aestivis multi. III. 724. in hoc morbi acutissimi, et omnino mortiferi. III. 721.

AUTUMNUS tabidis malus. III. 721. III. 621.

AUTUMNALES morbos expectare oportet, cum eadem die modo calor, modo frigus sit. III. 719. sq.

B.

BALBI, celeri lingua praediti, atrae bilis humori obnoxii, biliosique sunt. III. 462. sq. ab alvi profluvio longo maxime corripuntur. III. 753.

de *Balneis*. I. 694. ab his abstinendum, si febris habeat. II. 657. moderati usus, non moderati incommoda. II. 421. calida jejunum attenuant, ac frigefaciunt. I. 694. eorum commoda ac incommoda, et eorum utendi modus. II. 62. naturae (quomodo ad universos homines se habeant) ignoratae, medicis erroris causas praebent. I. 51. frigidorum facultas. I. 694.

Balneum oculorum dolores solvit. III. 753. cur peripneumoniciis magis conveniat quam febribus ardentibus. II. 63.

BETAE succus alvum movet. I. 687.

Betarum et bechii folia, quibus ulceribus conveniant. III. 241.

BIBENDI appetentia quibus noctu valde sitientibus, si obdormierint, bonum est. III. 743.

BILIS, dolorum in ventre errantium causa est. II. 393. furoris causa hominibus. III. 799. sanguine aliquanto frigidior est. II. 200. lq. in superficie consistit, et est levissima. II. 358. sanguis, hydrops, et pituita, quomodo copiosiora et pauciora fiant a cibis et potibus. II. 325. fluxus seu diarrhoeae curatio. II. 403. quantum in ventriculo et in vesica inest. II. 208. fluxio periculosa, si icterus in oculis accedat. II. 125. fluxus spontaneus, difficulter sedatur. II. 137. in vesicam confluens, urinam crassam efficit. II. 209. multa superius aut inferius pueris majoribus prodiens quando periculosum. I. 483. in tempore foras dispersa febrienti ac bilioso, bonum est, et contra malum. II. 174. si derepente multa fiat, homo hepar dolet, et de ventre copiosior fit. II. 331. et pituita humores in corpore permixti sanguinem ipsum congelant. II. 201. fit, velut de avibus dixi, quod sunt biliosae. III. 612. per superiora aut inferiora, in febre forti purgatio. II. 390. vomitum iis accidere est necesse quibus cerebrum fuerit dissectum. III. 756. vomitus cum capitis dolore et urinae difficultate. II. 225. combustas vomitus. III. 555. atra autumnoplerima et fortissima existit. I. 559. ejus vomitus. III. 519. in egestione subsidens. I. 143. omnium humorum viscosissima

ac tenacissima. I. 370. ejus generatio post autumnum siccum et Borealem. I. 545. sq. aeruginosae facultas. I. 48. flava per aestatem in corpore usque ad autumnum elevatur, dominante adhuc sanguine. I. 558. fulvae, et nigrae vomitus. III. 557. nigrae vomitus doloribus in humeris confert. I. 229. pallidae in morbo hepatico vomitus. II. 481. ab ejus fluxione infestati, cur lassitudine vexentur. II. 114. ex illius in thoracem fluxione, tabidi, et suppurati. II. 115.

Bilem purgantia. II. 561. 759. et pituitam purgantia pharmaca, periculosa. II. 408. ex utero. II. 737. solam ad folliculum in hepate a cibis et potibus secerni. II. 338. et pituitam trahentes, collutiones. II. 738. *Bile suffocatus.* III. 564. haec quomodo et cur copiosior in corpore fiat. II. 333.

Bilioforum ac pituitosorum in uteros confluxus. II. 639. sub *Bilioforum* vomitus in mulieribus gravidis, dum jejunaesunt. I. 222.

Biliofae mulieris et pituitosae, ex menstruis purgationibus, cognitio. II. 741. quibus sunt egestionis, surditate sientecessant. III. 731. in urinis subfidentiae superne tenues, acutum morbum significant. III. 760.

Biliofi supernis partibus, famem minus tolerant, pituitosi contra. II. 43.

Biliofis valde, in febribus maxime, omnino quibusdam ad crura purgatio. III. 447. in *Biliofis* alvus turbata, egerens parva geniturae similia, ex talibus in hydropem desinunt. I. 310. spiritus magnus, et febris acuta, cum praecordii intensione, juxta aurem abscessum facit. I. 250. urinae interceptio, brevi occidit. I. 336.

BLITUM calidum est, non movens alvum. I. 687.

BONI sunt, quicunque fulvi, sinii, oculis magnis. III. 459.

BOTRI uvarum, calidi sunt ac humidi, ac alvum movent, maxime albi. I. 689. sq.

BOS quare pedem magis, quam alia animalia, trahit. III. 146.

BOVES quo tempore fiant tenuissimi. III. 145. cur brevem herbam depasci nequeant. III. 145. cur luxationi maxime obnoxii. III. 146. in Scythia cornibus quare careant. I. 556.

BOREAS sive Aquilo, cur frigidus ac humidus. I. 669.

BRACHII luxati cognitio. III. 149. fracti justissima extensio et compositio. III. 78. os fractum quadraginta diebus corroboratur. III. 80. ossis incurvatio quomodo praecavenda. III. 80. de *Brachio* seu cubito. III. 273.

Brachium in anteriorem partem rarissime luxatur. III. 128. in posteriorem partem luxatum. III. 130.

BRASSICA acrimoniam quandam habet ad secessum, simul boni succi est. II. 423. calcacit ac alvum movet, et biliosa ducit. I. 687. in spirationis difficultate. III. 593.

BULLA sublivida in lingua pleuriticorum, qui denotet. I. 294. II. 313.

Bullae quibus in urinis superstant, renum affectiones significant, et morbum fore longum. III. 760.

BUTYRUM lene est, et in superficie consistit. II. 358.

BUBULAE carnis pessus, in pudendorum ulceribus. II. 750.

BUPHTHALMI folia quibus ulceribus serviant. III. 245.

C.

CAECITAS, febrem ardentem solvit. I. 146.

Caecitatem significant, humorum de loco in locum decubitus. III. 756.

CAECUTIENTEM et corpore exolutum sibi videri. III. 577.

CAECUTIRE et corpore exoluto sibi videri. III. 600.

CALAMINTHA calfacit et purgat. I. 687.

CALCANEUS denigratus. III. 269.

Calcanei summi, in tibiae et femoris fracturis, cura habenda. III. 101. ex saltu vehementer laesi, curatio. III. 85. contusio. III. 268. os unum. III. 271.

CALCEUS plumbeus. III. 259.

CALCULI signa quinque. II. 372. pueris grandisculis sunt. III. 725. pueris ob vesicae ac totius corporis caliditatem sunt, viris vero propter eandem partium frigiditatem minime. I. 567. ex *Calculi* morbo in superna palpebra ordeolum. III. 436.

Calculosae virgini cataplasmata. II. 597.

Calculosorum urina, quare splendidissima. I. 541.

Calculorum aut urinarum crassarum mictionem, quae nam significant. I. 556.

Calculos fortasse per urinam aegris ejiciunt tremores, qui comparentes senioribus in febre sunt. I. 556.

Calculosi ita figurati ut lapis ad uriparium meatum non illabitur, facile mingunt. I. 512.

Calculus pueris generat, lac calidum ac biliolum. I. 542. II. 569.

CALIDA suppuratoria est et grata variis affectibus. II. 163. III. 741. aut frigida, quae corporis partes gaudeant. II. 156. oculis, doloribus, suppuracionibus, lacrimis mordacibus, siccis omnibus convenit. II. 162. frequenter ea utentibus, varias noxas inducit. III. 740.

Calidae usus tandiu prodest, quandiu corpus ejus exhibitionem superat. II. 144. lavacrum, siti medetur. I. 473. aspersione, cutis superne exulceratur. II. 154.

Calidissima venula sanguinis multitudine, id quod fulgi-

nosum est exerit, et statim fecernit. III. 610.

Calidi, est diffundere: frigidum, congelare. I. 427.

CALIDITAS aut frigiditas ubicunque in corpore, hic morbus est. I. 143. III. 752. acrimoniae signum est. III. 612. quomodo ad ulcera perveniat. II. 552.

Calidum omne moderato frigido nutrir. I. 584.

Calido corpori, id quod comedit, intrinsecus frigiditas est: forinsecus autem dolor a sole, igne, vestitu, in tempore aestivo. III. 610.

Calidum, frigidum, humidum, siccum, nihil in seipso purum ac impermixtum inventum. I. 41. et frigidum quid permutent, et quid non. I. 48. non simpliciter, febrium aut affectionum homini causa. I. 45. assumere, non potest aegrotis imperari. I. 41. vocatum Hippocrati immortale videtur, et cuncta intelligere, videre, audire, et scire omnia, tum praesentia tum futura. I. 425.

CALFACERE aut frigefacere multum aut repente, periculosum est. III. 719.

Calfaciendi aut refrigerandi corporum per balnea aut alia exteriora, modus. I. 43.

Calficientia corpus, et alimentum non praebentia, frigiditatem exhibent. I. 697.

CALIGINES et nubeculae, levigantur ac delentur, si non vulnus aliquod in eo loco acceperit. I. 215.

CALIGO oculorum, bonum non est. I. 267.

CALIGINES mensibus multis comparentibus, solvuntur. I. 528.

CALLORUM ex uteris expulsio. III. 58.

CALLOSARUM duritierum in pulmone causa. I. 515.

CALLYPHYLLI potus. III. 676.

CALOR quibus plurimus est, maxima voce praediti sunt.

III. 605. innatus hiemo et vere amplior est. III. 710. ejus revocationem, quando frigidae usus faciat. III. 741.

Calores quibus multi quandoque sedantur, hi non per totum corpus, sed aut circa cervicem, aut sub alis, aut capite sudantes liberantur. III. 675. ex fomentis. III. 671.

Calori neque a bile, neque a pituita, sed a lassitudine aut febre oborto, quomodo medendum. III. 467.

CALVARIAE os medicina destitutum. III. 706.

CALVI ut plurimum sunt pituitosi. I. 399. sq. quicunque sunt, his varices magnae non sunt. III. 753. non sunt Eunuchi. III. 753. his ad pilos producendos. II. 854.

CALVITIES instrumentorum attritio. III. 595.

ex *CAMMARO* in febrientibus potio. II. 133.

CANALES cruribus impositi. III. 93.

CANCER si a ventris turbatione, aut tussi fiat, os amarescit. III. 466. in haemorrhoidibus. III. 556. sq.

CANCRI fluviales vino suffocati, in fluxu muliebri. II. 592. occulti difficulter submoveri possunt. I. 207. occulti submersi. I. 204. occulti quibuscunque fiunt, eos non curare, melius est. III. 754. occultorum signa. II. 795.

sub *CANEM*, et ante canem, operosae sunt medicamentorum purgationes. III. 727.

CANI ex nativitate parte aliqua, partem illam albiorem habent. I. 460.

CANITIES quare contingat. I. 460.

CANINAE carnes calfaciunt et seccant et robur inducunt, non tamen alvo secedunt. I. 680.

CANTHARIDES in pello ad purgandum. I. 479.

CAPILLI in tabidis de capite defluentes, lethale. I. 307. III. 740.

CAPILLORUM in capite ob

cerebri multitudinem major est copia. I. 497. defluvium. II. 854. in morbis crassiss defluvium. II. 511. generatio. I. 436.

CAPITONUM et anguillarum piscium pinguedo, pessima. II. 437.

CAPRAE Scyriae, casei ad lac augendum maxime commodi sunt. II. 670. pilorum fordes circa sedem. II. 860. propter cerebrum humidum, et sudore refertum, plerumque comitiales. I. 606.

CAPRINAE carnes bubulis sunt leviores, et magis alvo secedunt. I. 679. et omnia quae in bubulis insunt, habent mala. II. 91.

CAPUT dolenti, et circumcirca dolenti, pus aut aqua, aut sanguis fluens per nares, aut os, aut nares, solvit morbum. I. 148. III. 751. dolentes convulsioni obnoxii sunt. I. 259. in febribus exudantes, alvo suppressa, convulsi sunt. I. 255. perniciose habent. I. 259. opisthotono corripuntur. I. 169. siticulosi, aliquatenus vigilantes, obscuri cogniti, impotentes, ex alvo liquida delassati, num mente moventur? I. 259. dolentibus lac dare, malum. III. 748. ex posteriore parte, ossa rupta habentibus, fluxio e nare larga, crassa, mala est. I. 261. et mente perculsis, non lac sed aquam Hippocrates propinandam censet. II. 688. dolent quibus abscessus sunt juxta aures. I. 264. et oculos purgantia medicamenta. II. 119. qui dolent, et aures fluentes habent, his palatum cavum est, et dentes non e directo inter se respondentes. III. 583. circumcirca dolenti ac aegrotanti, si pus per aures aut per nares fluxerit, solvit morbum. I. 148. in diuturno dolore purgatum magis affligitur. II. 141. si doluerit, ad pectus descendit, deinde ad praecordia, postea ad coxam. III. 460.

Kkk

HIPPOCRATES TOM. III.

circumcirca dolenti, quicumque ex supernis locus doluerit, cucurbitam affige. I. 148. si doluerit, et ex hoc febris accedat, et hinc non sedetur, dolore non cessante, febris non iudicatur. I. 140. sq. cui in febre non lethali doluerit, ei biliofus vomitus aderit. I. 117. qui dolent, stupore correpti, delirantes, alvo suppressa, oculo ferociente, florulenti, hi in posteriorem partem convelluntur. I. 257. hi stupore detenti, dolorosi, oculum rubicundum habentes, sanguinem effundunt. I. 258. quomodo in balneis haberi debeat. II. 62. humores a corpore attractos, quando retineant. I. 495. per hoc torpores et puncturae pruriginosae, velut ab urtica, per caput discurrentes. I. 224. acutum habentes, qui quidem validam habent cervicem, robusti sunt, tum alias, tum ossibus. III. 583. pituitae fons est. II. 325. et splen partes maxime cavae. II. 325. sq. gravant austrum. III. 723. lapide percussus. III. 570. 659. splen cur morbis maxime obnoxia. II. 339. velut cucurbita corpori incumbit. II. 329. humiditatem ex reliquo corpore complectitur. I. 495. parvum habens, neque balbus esse poterit, neque calvus, nisi fuerit glaucus. III. 463. suppuratis quomodo purgandum. II. 127. et manus in aqua in cutem laborantibus, si frigida sunt, malum est. I. 97. sanissimum qui foetus, et qui morbosum habeant? I. 597. humore repletum quae significant. II. 221. et pedes, et manus perfrigerari, alvo et lateribus calidis, malum est. I. 516. magnum, oculi parvi, balbi iracundi sunt. III. 462. magnum, oculi nigri et magni, nasum crassum et sinum habentes, boni. III. 463. praegnantis pituitosum, febrem inducit. II. 645. quae concu-

tiunt, ea sanguinem per nares effundere spes est. I. 179. ab hoc defluxus in ventrem procedens, profluvia alvi generat. I. 599. ad *Caput* dolores in angina citra notas cum febre, perniciosi. I. 292. et thoracem, ac pulmonem procedentia partus purgamenta. II. 667. refrigerandum, terra sigulina. II. 293. recursus ex lumborum dolore. I. 282. et collum ex lumbis transeuntes affectiones, levis siderationis modo resolventes, convulsoriae, mentis emotoriae sunt; etc. I. 282. sq. circa *Caput* dolores. I. 223. exudantes in morbis acutis et moleste ferentes, malum. I. 162. in *Caput* vapores omnis generis, a corpore retruduntur. I. 495. editi, cur securius discedant, iis qui in pedes. I. 455. lapsus. III. 630. retro percussus, contuso osse ac nigrefacto. III. 661.

Capitis cutis crassa ac rubicunda in morbis crassis. II. 512. concussiones sanguinem effundunt. I. 258. dolores soporosi, cum gravitate sientes ac convulsione, plerumque mali sunt, uterum gestantibus. I. 322. aut adesse, aut adfuturos, urinae conturbatae in febribus significant. III. 736. fortes et continui cum febre, si quidem lethalium signorum quid accesserit, perniciosi valde sunt. I. 113. sanguinis eruptiones solvunt. I. 181. uterum gerentibus, soporosi, cum gravitate sientes, mali sunt. I. 172. ad hiemem sunt, si aestus sicca et aquilonaris fiat. III. 722. III. 725. ex utero et urinae stillicidium. III. 678. sq. et pulsus temporum, ante febres quare fiant. I. 578. post aestatem siccam et borealem. I. 545. quibus sunt, et sonitus aurium, citra febrem, eos aut sideratos, aut comitiales, aut obliviosos fore expecta. I. 257. dolor moderatus, cum sui cibum capiente, aut cum

fudore non solvente febrem, abscessus in gingivis, aut circa aurem significat, alvo non exturbata. I. 259. in lippientibus periculum facit caecitatis. I. 268. soporofus cum gravitate, convulsorium quid facit. I. 259. convulsorium quiddam habet. I. 172. prae nimia sanguinis caliditate fit. II. 216. in muliere. II. 592. in morbo acuto, praecordium revulsus, non profluente ex naribus sanguine, ad phrenitidem devenit. I. 249. si pertinax cum febre acuta circa frontem ac tempora fuerit, fluxiones significat. I. 256. num affecti sunt, quibus juxta aures abscessus. I. 183. cum sedis et pudendorum dolore, et torporem et impotentiam inducit. I. 257. repentinus, cum vocis interceptione, ac sui impotentia, hominem septimo die interimit, si non febris invaserit. II. 217. quibus fortis, et venarum pulsus, his sanguinis fluxio plerumque contingit. I. 253. doloris in utero conceptio, solutio est. I. 467. ejus per utrem coriaceum, aqua calidissima plenum, curatio. I. 222. dolorem solvit pus per nares, aut sputa crassa, et non olentia. I. 258. dolor quibus in febre non lethali, et alia signa, in his bilis dominatur. I. 137. ad *Capitis* dolorem et crapulam, jejuniū, malum. II. 89. doloris a pituita, seu causa frigida aut aliis causis curatio. II. 381. dolori diuturno, venarum perussio utilis est. II. 141. universi dolorem, quae solvant. I. 148. partem posteriorem dolenti vena in fronte recta secta, prodest. III. 749. III. 592. dolorem ut sedes, sanguinem de venis detrahito. II. 141. significat urina alba velat jumentorum. I. 334. in hujus dolore, quae ante faciem feruntur, frustra venari, lethale. I. 93. ex ejus diu-

turno dolore et potationibus; febris. III. 473. dimidii dolor, ex defillatione. III. 582. in foetu mortuo extrahendi ratio. III. 377. fluxiones septem. II. 114. fluxiones secundum naturam tres sunt, praeter naturam quatuor. I. 497. per aures fluxiones. I. 497. 499. fluxio pituitosa per palatum in ventrem. I. 499. dimidiam partem dolens. III. 674. glandulae sunt ipsi cerebro similes. I. 497. gravitas et aurium sonitus in tabidis, postquam locum acclivem conscenderint. II. 265. gravedine quoniam minus laborant. III. 594. gravitas quare contingat. II. 216. gravitatem solvit calida. II. 163. III. 741. inducit eam aromatum suffitus. III. 743. gravitas et stridor secundum pulmonem. III. 534. os spongiae simile, et habet in seipso carunculas. III. 348. os si contractum fuerit, lac et vinum, ammixta aquae pari mensura, bibenda dato. III. 460. juxta medium; os duplex. III. 348. prominentia, quid. III. 346. ex tetragono medicamento purgatio in vulvo arcuato. II. 509. per tetragonum in morbo crasso purgatio. II. 517. purgatio si in cerebro non contingat, necesse est, foetus pituitolos esse. I. 597. secandi ratio in fluxu mucoso ad oculos. II. 120. succussiones, oculi rubicundi, mentem manifeste emoventes, perniciosae sunt. I. 257. futura valde cavata. III. 673. torpor, repletum significat. II. 221. torporem solvit muci per nares vel aures eruptio. I. 625. venae totius corporis crassissimae existunt. I. 397. unguentum ex variis. II. 224. ulcera qua parte secanda. III. 363. vulnera, quae lethalissima. I. 208. posteriore parte vulnerati, cur serius moriantur. III. 350. alia parte vulnerati, ulcus et os carne denudatum habentes. III. 355. ac colli dolor quibus

Kkk 2

est, sed et totius corporis tremula quaedam impotentia, sanguinis eruptio solvit. I. 258.
 a *Capitis* fluxione ad vertebrae et carnes, hydrops. II. 115.
 de *Capitis* fluxionibus. I. 497.
 fluxione ante coxendicum dolorem. II. 129. fluxione in thoracem. II. 121. fracturis earumque curatione. II. 136.
 dolore acuto, cum vocis interceptione, ab ebrietate. II. 299. cum bilis vomitu et urinae difficultate. II. 225. repentino cum vocis interceptione. II. 233. gravi, nunc ad collum, nunc ad alias partes transeunte, ex venarum super-vomitu. II. 229. sq. morbis. II. 213. ossium perforationis ac terebrationis usu. III. 374.
 ex *Capitis* fluxionibus per venas in spinalem medullam, morbus. I. 500. dolore vocis interceptiones si sint, cum sudoribus febriculosi laxantur in seiplos, fiuntque morbi revertentes diutius durantes. I. 170. 272. gravitate, et temporis dextri dolore febris. III. 470. ulcere febris. III. 372. ulcere conxulso. III. 372. vulneribus moriturorum signa. III. 371. lethalissima sunt, quae ad cerebrum pertingunt. I. 208. in *Capitis* dolore, frontis secandi ratio. II. 230. sopor et surditas, circa aurem abscessum aliquem eructat. I. 184. qui ascarides habent, his surditas et sopor consequens, abscessus circa aurem exulscitat. I. 257. doloribus cur vinum non exhibendum. II. 382. vomitus aeruginosi cum surditate vigilantibus, cito insaniam excitant. I. 158. 258. morbis, venae circa aures urendae sunt. II. 223. morbis lenticulae decoetum. II. 228. osse, tumor rubicundus. III. 373. vulnere febris, si incipiat quarta aut septima die, valde lethale est. I. 209. interdum nervi aut ossis aut amborum corruptio confert. I. 207. post

Capitis dolorem, febris ardens acuta. III. 502. lumborum, ac colli dolores, febris. III. 422. ad *Capitis* dolorem ex crapula, aut alias. III. 467. ulcera, pharmaca. III. 316. cum *Capitis* dolore febris, hiemis tempore. III. 646. gravitate surditas, sanguinem profundit. I. 263.

in *Capite* quibuscunque sanis derepente dolores fiunt, et statim voce intercepta jacent, ac stertunt, in septem diebus pereunt, si non febris apprehendat. I. 148. III. 756. cui tumor depascendo proferpebat, ei primum alumen usum profuit. III. 603.

circa *Capitis* vulnera quae consideranda. I. 208.

Capite incalescente quomodo urinae multae emittantur. II. 212. gravati juxta sinciput dolentes, vigiliis infestati sanguinem effundunt. I. 258. gravatis, horrorem habentibus, lassitudine affectis, menles erumpunt. I. 326. vulnerati. III. 545. 561. vulnerati hieme diutius vivunt. III. 350. a *Capite* fluxionibus, veratrum convenit. II. 87. ex *Capite* gravata mulier. III. 528. in *Capite* ulcus. III. 460. et reliquo corpore, qua ratione ulcera enascantur. II. 213.

Capita humana dissimilia, neque futurae capitis omnes eodem loco consistunt. III. 546. qui debilia habuerint, non fuerint boni potiores. I. 526. humida ac pituitosa homines habere par est, hieme frigida. I. 526.

CARRUNCULI aetivi. III. 428.
 CARCINOMA circa pectus. III. 582. 702. in faucibus usum. III. 699.

CARIES ossis capitis. II. 218.
Cariei seu teredinis in osse signa. II. 235.

CARDIOMYUS solus in fella folliculo innascitur. II. 359.

CARO, genitura prodeunte rarefcit. I. 398. os ambiens

negligenter curata. III. 367. si convulsa fuerit aut contusa, sanguinem ex venis sibi ipsi propinquis trahit, atque hic putrescit ac suppuratur. II. 187. livida, ex osse aegrotante, malum. III. 757. ovilla trita. II. 474.

Carnis generatio in genitura, e sanguine descendente a matre, eoque congelato fit. I. 590. eadem quae renum generatio. I. 432. post ejus colliquationem, a laboribus comoda est vocis exercitatio. I. 728. ex telo contusae, ac dissectae, curatio. III. 509. substantiae usus. I. 512.

Carnes attractrices, et ex ventre, et extrinsecus. III. 610. humidas corporibus habentibus, famem inducere oportet. III. 764. bubulae robustae sunt, et alvum sistunt, et aegre in ventre coquuntur. I. 678. conditae ac asservatae in vino, siccant et alunt. I. 690. in aceto asservatae calfaciunt quidem, verum minus propter acetum: multum autem nutriunt. I. 690. Iq. sale et aceto inveteratae, quibus exhibendae. I. 729. percoctae et exalatae, ad robur debiles, ad secessum vero percoctae comoda. II. 418. ferinae mansuetis ob diversum victum sunt leviores. II. 421. jumentorum, qua ratione, differant. II. 421. pingues aestuosae sunt, sed alvum movent. I. 690. porcinae pravae sunt, quum fuerint crudiores aut ambusae. II. 92. ex animalibus fortiores sunt quae optime exercentur. I. 682. falsae si gustanti, redundantiae humorum signum. III. 608. sale servatae minus quidem alunt, attenuant autem et siccant, et sufficienter alvum movent. I. 691. alvum turbantes. I. 589. vulneratas, suppuratas fieri, ac consumi oportet. III. 368. caninae quibus exhibendae. I. 729. porcina cholerae generant. II. 92.

Carnium imminutiones in iis quibus femur non est repositum. III. 229. de earum differentiis secundum varios praeparationis modos, et quomodo vires earum coctura augendae aut minuendae. I. 690. effoeminationem calidae, frequenter ex utentibus invenit. III. 740. ab earum esu magis laeduntur qui densam carnem, quam qui raram habent. I. 623. partes levissimae sunt capitales. I. 683.

CARNOSI gracilibus citius ambulant. I. 619. hos moderate et difficulter vomentes deorsum purgare oportet, vitantes aetatem. III. 728.

CARUNCULAE parvae aut velut pili cum urina crassa exeuntes, de renibus excernuntur. I. 369. III. 737.

CARTILAGO dissecta, neque augetur neque coalescit. III. 752.

CASEUS, et sesamum, et uva passa, rescium, et pituitosa sunt. II. 423. ejus facultas. II. 90. caprinus assatus in uteris ulceratis. II. 691. non toti naturae humanae est contrarius, alioqui omnes ex aequo laederet. I. 50. robustus est, et aestuosus, et alit. I. 683. gracilibus prodest. I. 50.

CASU ac sponte in morbis contingentia. II. 174.

Casus non est spontaneus. I. 11.

CATAPLASMA in anginis. II. 240.

Cataplasmata frigefacientia ad inflammata vulnera. II. 410. discentientia, maturantia. II. 408. tumorum et inflammationis, in circumscitis partibus. III. 314.

Cataplasmate si in ulceribus opus esse visum fuerit, quomodo applicandum. III. 308.

Cataplasmatum formandorum ratio, eorumque usus. I. 64.

CATABRHI perniciem brevi allaturi, senibus sunt, si hiems australis et pluviosa ac clemens fiat. III. 722.

CATULI fomentum, si menses multi prodierint ac praeterierint. III. 25.

Catulinae carnes humectant. I. 680.

Catulorum et **polyporum** in vino dulci coctorum usus ad uteri conceptionem. I. 473.

CATAPULTA in pectus percussus. III. 580.

CAUSA qua sine nihil fit. I. 11.

Cavarum partium generatio ac ratio. I. 426.

CELERITAS in medicina commendatur. I. 121.

CEPA visui commoda est, corpori vero mala. I. 686.

Cepae decorticae in vocis ex ebrietate privatione in nares induntur. II. 234. ad urinas commodae sunt. II. 422.

CEREBRUM. III. 824. quare primum sentiat. I. 614. intelligentiae ac prudentiae internuntius. I. 612. morbi sacri, velut etiam aliorum maximorum morborum, autor et causa. I. 595. ob sui magnitudinem, morbos majores et minores aliis partibus facit. I. 497. sedes ac metropolis glutinosi ac frigidi. I. 427. propter sui humiditatem, et membranam ejus humidam, sonum non edit. I. 437. ubi plurimum de seipso liquefecerit, in pulmonem et fauces, et palatum, et reliquum corpus destillat. I. 438. purgatur et florescit. I. 597. et medulla, exanguium partium robustissimae sunt. I. 683. hominis ut aliorum animalium duplex. I. 595. quibus dissectum fuerit, his necesse est febrem et bilis vomitum accedere. III. 756. quibus concussus fuerit ex aliqua causa, eos statim voce privari necesse est. III. 763. si concussus fuerit ac doluerit ejus qui percussus sit, necesse est, e vestigio motum fieri, et neque videre, neque audire. I. 518. II. 170.

Cerebri affectiones esse plures. I. 500. corruptiones post aestatem siccam et borealem.

I. 545. membranae duae. II. 104. plurima copia, qua capitis parte fit. III. 349. signa inflammationem quae committuntur. II. 292. tumor. II. 292. corruptio a bile et pituita. I. 610. corrupti signa. II. 232. a bile infestati signa, et curatio. II. 231. substantia glandularum substantiae perfumilis. I. 497. in ejus corruptione saepe sanguinis vomitus. II. 216.

Cerebro corrupto, alii in tribus diebus, alii in septem moriuntur. I. 261. III. 762. frigida inimica. III. 741. dissecto lethale est. III. 752. percalescente, aut vacuo quod est in capite, perhumescente, sternutatio fit. III. 762. fauciatu moritur. II. 168. a **Cerebro** in venas defluxus. I. 599. non sano quae patiamur. I. 610. ex hoc voluptates, laetitiae, risus et lusus, moerores, anxietates contingunt. I. 609.

CERIA ulcera ad modum favi concreta. I. 204.

CAEVI caro siccatur, minus autem secedit, magisque urinam prolicit. I. 680. medulla. II. 564.

Cervicis articulus repandus est. III. 272.

circa **Cervicem** et tempora venae elevatae. III. 618.

CHIRURGIA quatenas tractanda. I. 2. ejus error turpis, quando ab arte quod velis non consequeris. I. 61.

Chirurgus aereis instrumentis non utatur. I. 58. hunc militare oportet. I. 65.

Chirurgicorum instrumentorum, ad peregrinationem, instructio. I. 72.

CHOLERA laborans. III. 549. siccae generatio, signa, et curatio. II. 91. 92. hae, aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726.

Cholerica affectio, ex carnis esu. III. 573.

Cholericae bilis eruptiones sursum ac deorsum ex carnis esu. III. 684. affectiones, et

febres intermittentes, quando magis fiant. III. 685.

ex *Cholericiis* affectionibus nervorum distentio. III. 576.

CIBARIA, opus, ac obsonia quatenus levissima sint. II. 416. et potus, et obsonia (exceptis paucis) tenues ac debiles utilitates exhibent ad augmentum, et ad robur, et ad sanitatem. II. 426.

Cibus et potus parum deterior. III. 717. modicus, non delassari, non sitire. III. 599. frigidissimus quis. III. 610. quibusnam liquidus, et inconcoctus per alvum secedat. I. 728. ubi praeter naturam copiosior ingressus fuerit, morbum facit. III. 714.

Cibi fastidium. III. 590. citra febrem per duos menses. III. 568. 681. in morbo diuturno, malum. III. 757. non febricitanti, purgatione per superna opus esse significat. III. 729. *Cibi* fastidia quos ex lateris dolore sequuntur, ii oris ventriculi dolore, et sudore aliquantum vexantur. I. 304. in dysenteris longis mala sunt. III. 621. purgationibus non prodeuntibus, neque horrore, neque febre accedente, mulierem in utero habere arguunt. III. 747. quibus sunt, his vomitus fit. I. 253. *Cibi* et labores, vires habent contrarias, verum inter se mixti conferunt ad sanitatem. I. 628. ac potus alii, aliis medicamenta esse solent. II. 332. otiosis cur injucundi. II. 345. offerendi qualitas et quantitas. III. 710. potus vel forbitiones, si consequenter se habent, periculo carent. II. 408. partim celeriter superantur, partim tarde. III. 610. stabiles ac alvum sistentes et calefcunt, et calfacti cito reficantur ac compinguntur. II. 424. ad voluptatem comparati, qua ratione laedant. I. 40. calidi, sicci quidem sistunt. Si vero humidi sunt, alvum subdu-

cunt. II. 422. aut potus, perperam oblatis, medici arguunt ignorantiam. II. 49. intercepti in sudoribus, num singultum indicant? I. 169. Iq. non deorsum prodeuntes potusque in tetano ex vulnere quandoque per nares redeunt. I. 152. et potus corpori commodissimi, nisi tempestive exhibeantur, morbos generant. II. 418. et potus quinam ad sanitatem optimi sint. II. 417. potus, aut obsonia, quaecunque aegri concupiscunt, si non damnum consequatur, exhibeto. II. 414. quomodo et cur non possunt eadem die ventrem exire. II. 343. difficillime feruntur aestate et autumno: hieme, facillime. III. 711.

Cibos aut potus plus solito ingestos, optimum est si non conficias, revomere. II. 425. etiam id quod morbosum est, de corpore deferre. II. 342. revomere consuetorum curatio. I. 621. quinam facile ferant. II. 44. qui averlantur, medicamentis purgare non oportet. I. 166.

Cibum bene capientes ab initio, plerumque omnes male habentes et nihil augefcientes, ad finem rursus cibos fastidiunt. III. 716. dare his qui circuitibus exacerbantur, non oportet. III. 711. cum quis capiens a morbo, non corroboratur, pluri alimento corpus uti significat. III. 712. postridie eructantes, quomodo curantur. I. 624. semel aut bis assumere consueti, cur laedantur si a consuetudine recesserint. I. 35. II. 41. ex aegritudine bene accipienti, nihil augefcere corpus, malum est. III. 716. ac potum quando homo appetat, et quando cesset appetentia. II. 338. semel in die capere, attenuat, et seccat, et alvum sistit. I. 697. crudum postridie eructantes citra ructum acidum. I. 724. qui in die semel

eapiunt, hi et impotentes sunt, et calidam urinam mingunt. II. 89. sq. bis in die assumentes, nec adfueti, qua ratione laedantur, et quomodo curandi. II. 41. dans febricitanti, sano quidem robur exhibet, aegroti vero morbus est. III. 765.

Cibo prave utentes dum medicamentis purgantur, cito exolvuntur. III. 717. a *Cibo* actiones quibus, et cur obeundae. I. 664. in exacerbationibus abstinere oportet, et quibus per circuitus exacerbationes fiunt, in exacerbationibus abstinere oportet. III. 709.

Cibis ac potibus omnibus quatuor humores permixtos inesse. II. 326. mollioribus, et potibus aquosioribus ac alboribus vere utendum. I. 712. in his offerendis quid considerandum. III. 710. sq. quibus neque magnopere juveris, neque laedaris. II. 419. pluribus utantur, quibus tubercula ad articulos, aut dolores ex febris longis fiunt. III. 733. ex his, si ampliore tempore in ventriculo morentur, incommoda. II. 344. ab iis et potibus humeri ac mammae inflantur. III. 454. ex his superatis neque morbi, neque contrarietas fit ex his quae offeruntur. II. 145. sq.

Ciborum mensura inventa, sanitatis exacta inventio est. II. 628. balneorum exercitiorumque, quomodo ad universos homines se habent. I. 51. facultas ex his conjectanda est quae vim manifestam faciunt. II. 415. debiliū ac levium, item fortium in corpore humano facultas. II. 420. ac potuum singulorum vim, quomodo cognoscere oporteat. I. 672. ac potuum facultas de diaeta scripturo necessario cognoscenda. I. 627. ad horum et potuum additionem minime procedendum. II. 46. ex ho-

rum ac potuum copia, morbos fieri. II. 335.

Cicatrices cavas fieri necesse est, et os abscedere ulceribus annuis. III. 755.

Cicera, flatum, tum crudum, tum frictum, et dolorem inducit. II. 91. album per alvum secedit, et per urinam ejicitur, et alit. I. 677.

Circuituum inter se collata incrementa, sive quotidie, sive alternis diebus, sive per amplius temporis intervallum fiant, morborum augmenta et constitutiones indicant. III. 709.

Civitates quaedam salubriores. I. 550.

in *Civitatibus* orientalibus morbi pauciores ac debiliores. I. 551.

Civitatum septentrionalium situs et accidentia. I. 527. meridionalium situs earandem ventus, aquae, et morbi singulis aetatibus atque anni temporibus vernaculi. I. 525. ad occasum sitarum consideratio. I. 551.

Clamores nocturni in infanientibus, a bile tantum. I. 611.

Claudae ex uteris ad medium lumborum progressis. II. 542.

Claudi ex coxendicium morbo a sole nato. II. 519. quando plerumque fiant. I. 319. II. 167. a coxendicium morbo fiunt. II. 169.

Claudian, et crus contabescit illis, quibus coxendicium morbo diuturno vexatis, coxa excidit. III. 757.

Claudicatio quomodo a muco in articulis contingat. II. 112.

Clavicula contrario modo fracta. III. 165. fracta quatuordecim diebus sanatur. III. 165. fracta ad pristinam naturam residens. III. 164. in obliquum fracta. III. 163. quomodo plerumque frangatur. III. 161. duobus modis fracta.

III. 157. earum venae I. 505.
natura. III. 273.

Claviculae. II. 109. ex hujus fractura, neque humero, neque reliquo corpori detrimentum ullum. III. 158. attenuatae, ex aquis palustribus. I. 535. deligandae modi varii. III. 159. ad hanc dolores mordaces acuti, aut fursum transcurrentes, perniciosi. I. 243.

Clyster in febre acuta secunda die. III. 411. ejus ad impraegnationem usus, et descriptio. II. 713. hi febris etiam vehementibus et quocumque tempore volucris adhiberi possunt, *de purg. sub finem*.

Cnestri potiones. II. 732. 741.

Cnicus alvum monet. I. 678.

Coactorii instrumenti fabrica. III. 200.

Coacervata difficilius curantur diductis. II. 140. sq.

Coagulum hoedi influxu ex partu. II. 583.

Coctura omnia dulcia fiunt. I. 538.

Cocus. I. 643.

Coena liberior sine exercitio. I. 195.

Coelum quomodo morborum principium ac causa. II. 357.

quomodo ea quae ex *Coelo* nobis obveniunt, morbos pariant. II. 362.

Coelestium ac subterraneorum rerum scientia, incerta. I. 24.

Coenum foetidissimum in suffimento. II. 866.

Coeundum quando potissimum, prolis causa. II. 632.

Coitus voluptas ex venis et nervis universo corpore in pudendum definentibus, tritis calfactis et impletis, toto corpori accidit. I. 371. ea quae in ventre sunt, indurat. III. 609. tempus, et coiturorum diata. I. 475. III. 12. morbis ex pituita commodus. III. 609.

modicus, aut frequens. I. 194. attenuat, humectat et calfacit. I. 695. frequens, mulieribus ob uterorum humectationem expedit. I. 376. multus venem magis inducit. I. 403. ab hoc ventris imi dolor et sanguis apparens. III. 39.

Coitus mulier tantisper delectatur, quantisper vir semen emiserit. I. 375. multo minus et breviori etiam tempore quam vir, mulier delectatur. I. 375. sq.

Coli structura et positio. III. 581.

Color qui saepe in calore transmutatur, utilis est. I. 250. si alius ex alio fiat, morbi longitudinem significat. III. 732. horum in vultu mutationes quomodo fiant. I. 522.

Colores corporum pro temporum mutatione variant. I. 134. quibus pravi ad multum tempus, dum juvenes sunt. I. 225.

Coloris corporis in typho nigri causa. II. 505. permutatio, mala. I. 267.

Columbarum caro minus sicca quam palumborum. I. 680.

Columella in pudendis. II. 879. ejus quae nova dicitur, causa et curatio. II. 583.

Colliquatio si amplior a toto cerebro facta fuerit, morbosum caput augescens foetus habebit. I. 597. cum raucedine in hepatico malum. I. 308.

Colliquationem significat urina, aranei telis similis. I. 101. 334.

Collum, et caput torpida. III. 554. dolentes perniciose habent. I. 259. dolorosum in quibus sanguinis eruptionem inducat. I. 170. durum et dolorosum, perniciosum. I. 274. si repente obversum fuerit a febre occupato, lethale est. III. 751. infra *Collum* spiculo retrorsum percussus. III. 567. ad *Collum* dolores, quibus mali. I. 303.

Colli dolores, sanguinis eru-

ptionem significant. I. 178. dolores, sanguinis eruptiones solvunt. I. 181. dolor malum omni febre. I. 167. 275. et cutibitorum dolores, convulsorii. I. 275. ac dorsi dolores convulsiones efficiunt. I. 275. et aliarum partium impotentia. III. 517. ac dorsi frigiditates apparentes, sed et totius corporis, convulsoria. I. 173. 274. ex *Colli* dolore alvus inflata. I. 171. post *Colli*, capitis ac lumborum dolorem febris. III. 422.

in *Collo* tumorem foris fieri ab angina detento, bonum. III. 754. tuberculum durum, magnum, crudum, ac dolorosum. III. 575. 679. vulnera magis lethalia. I. 205.

COLLUTIO corroborans, si ulcera pura fuerint. II. 733. ad uteros ulceratos et urinae fillicidium. II. 750.

COLLUTIONES bilem, et pituitam trahentes. II. 739. uteros purgantes. II. 731. purgatoriae. II. 739. quae infunduntur, ad vetera ulcera. II. 735. ad fluxus. II. 858. uterorum. II. 598.

COMITALIS morbi affectio quare magis sacra sit appellata. I. 590. morbi mortem quænam inducant. I. 287. morbi causa sunt ventorum mutationes. I. 607. morbus quare si senioribus accedat, neque occidat neque distorqueat. I. 602. antiquissimis accedens, eos occidit aut leviter sideratos facit. I. 603. morbi affectiones hydropicis accedentes, perniciosae sunt. I. 310.

Comitali morbo laborantibus, urinae tenues et crudae, praeter morem, sine repletionem, morbi invasionem significant. I. 337. etiam morbo corripiti solent atrabiliarii. III. 630. morbo quando quis crebrius corripiatur. I. 599. a *Comitali* morbo, cur viginti annos nati, tuti sint. I. 605. ex hoc nota corporis partibus impref-

sa, eos reddit debiliores, nec amplius morbo apprehenduntur. I. 602.

Comitiales morbi quibusdam ex mensibus suppressis fiunt. I. 323. in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. sq. morbi et semisiderati. II. 69. morbi etiam autumnino fiunt. III. 724. vere fiunt. III. 724. juvenibus fiunt. III. 726. convulsiones post unctionem in balneo. III. 668. muti ac desipientes fiunt. I. 600. pedibus calcitrant. I. 601. morbi quibuscunque ante pubertatem fiunt, transmutationem habent. III. 756.

Comitalibus juvenibus, liberationem faciunt mutationes maxime aetatis, et regionum, et victum. III. 718. in *Comitalibus* cur manus impotentes fiant, ac convellantur, oculi distorqueantur, et spuma ex ore prodeat. I. 600. morbis quando venae sectio purgationibus praemittenda. II. 69.

COMMOTIONES et allevationes, carnem quidem minime excofaciunt, corpus autem et animum irritant, et spiritu evacuant. I. 701.

COMPLUI se videri eamenti coelo, et aqua molli, et contra, quid significet. II. 9.

CONCEPTUS falsi signa. I. 222. abortus, et partus tempus, idem quod morborum, sanitatis, et mortis tempus. I. 450. foemellae, mensibus, annis quatuor impeditis. III. 549. sq. faciles a mensium purgatione, ob uteros hiantes, et ad pudendum conversos. I. 418.

Conceptionis ab impositis in vulvam experimentum. I. 467. verae spem, aqua in uteris concepta, saepe facit. I. 534.

Conceptui aptum est ver. I. 475.

ad *Conceptionem* prodest sanguinis vomitus in sterilibus et non parientibus. I. 327.

Conceptum juvenia. II. 643. impediencia. I. 221. II. 596.

ad *Conceptionem* quanam praestantiores sunt. I. 219. curationes. III. 8.

ad *Conceptum* medicamentum. II. 711. sq.

Conceptorium summum. III. 29.

quae *Conceperunt*, de quibus interrogandae. I. 222.

Conceptio in utero, coxendicis, capitis, manuum, aut aliarum partium doloris solutio est. I. 467.

Conceptioni quanam ineptae sint. I. 466. sq.

de earum quae *Concipiunt* (alioqui natura steriles) affectionibus et curatione. II. 545.

Concipiunt quando citius mulieres. II. 640.

non *Concipientium* signa. I. 219. affectiones et curatio. II. 528.

diu non *Concipientis*, suppressis mensibus, curatio. II. 641.

de *Concipientibus* quidem facile, foetum autem tertio aut quarto mense corruptentibus. II. 642.

CONCHYLIA, ipsa quidem sicca sunt: succi autem ipsorum alvum movent. I. 681.

CONCOCTA medicamentis agredi oportet, et movere non cruda. III. 711.

Concoctionis ratio ex temperatura mutua et quasi coctura. I. 46. humorum species variae. I. 48.

Concoctiones, celeritatem iudicationis, et securitatem sanitatis significant. III. 395.

Concoqui quaecunque oportet, conclusa esse convenit. III. 591.

CONCRETUM est, compactum est citius. III. 595.

CONCUSSIONIS scalae in gibbosis modus. III. 192.

CONFORMATIO qualis esse debeat quae ad homines perventura sit: de septimestri liber spurius.

CONFRACTIONES articulorum, malum. III. 587.

CONSUETA ex multo tempore, etiam si deteriora fuerint, inconluetis minus molestare solent. III. 718.

ex *Consuetis* ac familiaribus quaecunque homo se videre putat, ea animae concupiscentiam significant. II. 15.

Consuetudinis macrocephalorum initium. I. 550.

praeter *Consuetudinem* quid facere, malum est, et mentis emotioni proximum. I. 240.

CONSTITUTIONES quotidianae, aquilonares corpora compingunt. III. 723. australes corpora dissolvunt, et humectant. III. 723.

CONTRARIA, paulatim facta accessione adhibenda sunt, et interquiescendum. III. 592. contrariorum medicamina. I. 570.

Contrariorum exacta cognitio, vel sola, morborum est solutio. I. 361.

CONTUSIONES, capitis vulnera consequuntur. III. 351. et fissurae in osse, ex vulnerati responsione cognoscendae. III. 357.

Contusionis species plures. III. 352.

CONVERTI facile convenit aegrotum, et in attollendo se, levem esse. I. 97.

CONVULSIO et animi deliquium in fluxu muliebri si accedat, malum. III. 746. in febre fiens, eadem die desinens, bona est. I. 255. ex ardoribus vehementibus, malum. III. 758. in febre contingens, perniciofa est. I. 289. in febre, manuum et pedum dolores, maligni sunt. I. 238. in febre fiens sedat febrem eodem die, aut postera, aut tertia. I. 256. ex medicamento potione, lethale. III. 759. si puerperis fiat, febrem excitato. III. 460. furori accedens dissipationem facit. I. 314. fit aut a repletionem, aut evacuationem. III. 754. fit si spiritus multus e naribus feratur. II. 78. ex su-

perflua purgatione, malum. III. 740. ex contrariis lectioni partibus oboritur, quibus tempora secantur. I. 518. ex veratro, lethalis est. III. 738. III. 819. in meracis vomitibus et purgationibus ex medicamentis, mala. I. 329. sanguino multo effuso, lethalis. III. 736. ex vigilia, malum. III. 758. aut singultus, in sanguinis fluxione multa, malum. I. 287. III. 758. ex ulcere. III. 372. ex vulnere accedens, mala. I. 289. 319. eos corripit, quibus manus contrahuntur aut tremulae fiunt, etc. II. 78.

in *Convulsione* digitorum manus citra febrim, venam secato, si non caput doleat. III. 462.

Convelluntur non valde quibus tumores in ulceribus apparent. III. 748.

Convulsionis futurae signa. I. 175. sq. curatio. II. 139. solutio quando fiat. I. 525.

Convulsi quinam obnoxii sint. I. 259.

Convulsionem significant juxta aurem tumores tremulis, anxiosis. I. 289. significant, humorum de loco in locum decubitus in melancholicis affectionibus. III. 756. quandoque provocant fluxiones ex naribus largae per vim suppressae. I. 286. solvit febris superveniens acuta, quae prius non fuit. I. 289. significat urina pelliculosa. I. 335. faciunt humores difficiles in praegnantibus circa tenue intestinum. I. 326. significat spiritus in febribus offendens. III. 736. inducit veratrum. III. 729. in morbis acutis quae significant. I. 244. facit nervi dissectio. II. 169. inducit oculorum obsecratio cum animi deliquio. I. 268. citra *Convulsionem*, non liberantur, quibus praecordia non mollia, facies sana fuerit. I. 280. in *Convulsionem* deficiunt, affectiones insuper rigentes, et quae ad noctem ali-

quanto magis exacerbantur. I. 236.

in *Convulsione* ante et retro sine ulcere, juveni carnosio, media aestate, multae aquae frigidae affusio, caloris revocationem facit. II. 163. febrim fieri melius est, quam convulsionem in febre. III. 715. de *Convulsione* tertia. II. 525. a *Convulsione* aut distentione nervorum occupato, febris accedens, solvit morbum. I. 148. III. 735. pressae ex parte, febrim supervenire, bonum. II. 174. sq. febris sedatur eodem die, aut sequenti, aut omnino tertia. II. 140.

Convulsiones ac anhelationes pueris familiares in civitatibus meridionalibus. I. 526. sq. a laboribus, et variis aliis incommodis. II. 194. et tumores circa aurem, dolores fortes circa fauces efficiunt. I. 275. pueris fiunt ad dentitionem accedentibus. I. 482. III. 725. et tetanicas distentiones febris accedens solvit. I. 289. quando pueris fiunt. I. 118. in febribus acutis, malum. I. 275. III. 736. quibus accidunt. III. 749. omnes molestae sunt. I. 305. fieri solent in acutis capitis doloribus, et in torpidis cum gravitate. I. 258. repentinis solvit febris, alvi fluxus. I. 289. ex utero affecto, sine febre, faciles sunt. I. 175. 328. cum vocis interceptione ac exolutione ex quibus fiunt. I. 265. antea non cognitae in strangulatis ab utero, faciles. I. 288. frigida multa affusa levat. II. 162. frigidae frequentius adfert. III. 741. ad *Convulsiones* aliquando adducunt, quae larga, violenta, multa ex naribus fluxerint. I. 180.

Convulsionibus seniores pueri et viri, non amplius in febribus corripiuntur. I. 118. in *Convulsionibus*, si vox in die impari solvitur, a magno morbo liberat. III. 463. vocis interceptio diu durans, mala

est. I. 289. sq. sine *Convulsio-*
nibus pleuritides graviores
sunt his quae cum convulsi-
onibus fiunt. I. 294. a *Convul-*
sionibus non ita valde corri-
piuntur, qui a quartanis corri-
piuntur. III. 749. quando
suppurati fiunt. II. 186.

Convulsoria sine sudore sputa
defluentia in febriente, levia
sunt. I. 288.

Convulsoriae et mentis emo-
toriae affectiones quatenus sint.
I. 282. sq. sunt frequentes in
phreniticis permutationes. I.
161. sunt urinae pelliculosae,
et cum horrore subsidentes. I.
335.

Convulsorium quid habet ve-
fica intercepta, tum alias, tum
cum capitis dolore. I. 336.
quid significat capitis dolor so-
porosus cum gravitate. I. 259.

Convulsio modo quae exa-
cerbantur, cum stuporis de-
tentione, abscessus juxta au-
res producunt. I. 182. 247. 289.

Convulsorii sunt colli et cu-
bitorum dolores. I. 275.

Convulsus ex ebrietate cum
vocis privatione moritur. III.
756.

quibus *Convulsis*, oculi in-
tente relucet, neque apud
seipsum sunt, et diutius aegro-
tant. I. 176. 288.

COR. III. 825. sanguini fons
est. II. 325. quomodo fatuum
reddatur. II. 527. ex toto ven-
tilari, aures vero privatim,
tum inflari, tum confidere ac
contrahi. I. 488. sq. calor
institi fons, et principium. I.
487. pertusum, dissectumve
habere, lethale est. III. 752.
humorem per arteriam ad
pulmonem illapsum cum aëro
ad se trahit. I. 486. musculus
est valde fortis. I. 486. quia
solidum ac densum est, ab
humore non aegrotat. II. 339.
arteriarum radicata. II. 22.
membrorum omnium calidissi-
mum est. I. 429. sq. pellicula
est involutum. I. 503. folliculus
simile quid habet. I. 488.

Cordis situs, forma et posi-
tio. I. 428. sinister ventricu-
lus, quare intus crassior, ac
asperior. I. 487. sq. orificia
quatuor. I. 488. fontes refic-
cati, mortis causa existunt. I.
488. aures quae vocentur, ea-
rum utilitas, et substantia. I.
488. osculis singulis tres pelli-
culae sunt subornatae. I. 489.
ventriculorum pelliculae, nervi
et vasorum aortae principia
esse videntur. I. 489. dolor
post renum affectionem. III.
677. ventriculi duo. I. 486. sq.
dolor in semitertiana circa ac-
cessionem. III. 694. dolor non
febricitanti, purgatione per
superna opus esse significat.
III. 729. humoris tanta est co-
pia, quanta in medellam est
latis. I. 485. humor a pulmo-
nis potu. I. 485. humoris, et
spiritus attracti, vacuatio. I.
486. pelliculae, quare sint pro-
ductae. I. 491. sinister ventri-
culus, ob majorem calorem
plus aëris attrahit. I. 489. pel-
liculae aliae in ipsius cordis
pelliculis. I. 489. strangulatio.
II. 865. in *Cordis* sinistro ven-
triculo, mentis sedes. I. 490.

Cordi dolor non oboritur.
II. 534.

in *Corde* de venis plurimum
calidi inesse. I. 429. *Corde*
vulneratus moritur. II. 168.

CORIANDRUM stomacho gra-
tum est, et per alvum secedit.
II. 422. ejus vires. I. 686.

CORIUM Carthaginense. III.
175.

CORNU oviculae aut caprae.
II. 597.

CORPUS squalidum alvum
male affectam significat. I. 343.
vapores omnis generis in ca-
put retrudit. I. 495. humanum
ex quatuor constare humori-
bus. I. 359. et ventriculus
consentiunt. II. 370. transmu-
tatum, parum efficax ac po-
tens est. II. 145. sanum nec
ab aliis perturbatum, animi
sapientis causa est. I. 663. sibi
ipsum esse simile ac, ex iisdem

componi. II. 102. aequaliter molle ac calidum esse, bonum, inaequaliter autem a febre teneri, malum. I. 104. totum aequaliter calefcere ac molle esse, tum in phrenitide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296. Iq. post calidam frigescit: post frigidam vero recalescit magis. II. 159. si perfrigeretur aut rursus calefiat, morbi longitudinem significat. III. 732. velut aviculis pungi videri in morbo siccatorio. II. 282. velut a pustulis rubescit: quibus sputa saluginosa, ac tussis supprimuntur. I. 271.

Corporis attenuatio in tibia-rum ossibus fractis. III. 90. partes exercitatae augescunt, et sanae sunt. III. 231. totius aut alicujus partis dolor citra causam manifestam, repletionis signum. I. 719. debilitas a ciborum copia vel inopia aut alia transmutatione quomodo contingat. II. 144. quicumque aliqua parte dolentes plerumque dolores non sentiunt, his mens aegrotat. III. 712. totius dolor post veneris usum. III. 559. gravitas, ubi febrilis calor apprehenderit ac dimiserit. II. 391. totius gravitas, mala est. I. 316. magnitudo in pueris, ex temporis multitudine contingit. I. 450. magnitudo in juventute liberale est et non indecorum. III. 719. quibus totius tremula quaedam impotentia est, cum capitis ac colli dolore, sanguinis eruptio solvit. I. 258. minima aliqua parte affecta, cur totum corpus affici contingat. II. 102. principium nullum, sed omnia similiter principium, et omnia finis. II. 101. partes universae, unde alimentum capiant. I. 435. totius impotentiam sanguinis eruptiones solvunt. I. 181. partes quae calida, et quae frigida gaudeant. II. 156. partes soli expositae, non exu-

dant. I. 537. aliqua pars stupida, melancholicum. III. 761.

Corpora quaecunque quis purgare voluerit, fluida facere oportet. III. 713. 766. quaecunque formae peregrinae in somnis apparent, et hominem perterrent, quatenam praeter morbum periculosum significant. II. 14. sicciora morbos magis recipere, ac magis dolere a natura. II. 101. exercitata ac densa citius a pleuriticis et peripneumoniacis morbis pereunt, quam inexercitata. I. 299. cogunt quotidianae constitutiones Aquiloniae. III. 723. humectant ac solvunt Austrinae tempestates. III. 723. densam carnem habentia, iis quae raram habent, a carnium esu magis laeduntur. I. 623. 726. quae in vigore sunt, et aetate foecunda, augeri possunt. I. 647. ignis fortissimi, et aquae durissimae temperamentum sortita, fortia quidem et robusta sunt, sed multa opus habent custodia. I. 654. quatenam fortiora sint. I. 684. non pura quanto plus nutries, tanto magis laedas. III. 715. nulla perire, neque fieri quae prius non erant, verum permixta ac discreta alterari. I. 631. Iq. animalium ex calido, frigido, humido et secco constant: de san-tuend. ad Maecen. et pili nigri a bile copiosiore. I. 566. cur hieme tarde et modice exerceri debeant. I. 711. tum hominum tum animantium reliquorum triplici nutrimento sustentari. I. 571.

Corpori hiemem ferre melius est, quam exerceri matutino tempore. I. 710.

Corporum structuras in affectibus multum inter se differere. I. 205.

Corporibus siccis neque glandula, neque pilus inest. I. 493. tarditatem et languorem adferunt Austrinae tempestates. III. 723.

CORROSIVUM. II. 754.
CORRUGARI intrinsecus, malum. III. 587.

CORRUPTA quaecunque torpescunt, evulsa vena ulcerato, ac sanato. III. 462.

CORRUPTIO omnibus mutua inter se est. I. 633. ex hac abscessus ossis. III. 766.

CORRUPTIONES carniū. III. 246.

CORYZAE seu gravedinis causa et curatio. I. 45.

COSTA viginti diebus corroboratur. III. 209.

COSTAE a curru onusto fractae. III. 560. septum. II. 108. circa *Costam* spuriam dolores graves solvit venae sectio, et purgatio deorsum. I. 147.

Costarum processus de verticulis. III. 195. fractura. III. 208. coarticulationis consideratio. III. 272. inflammationes post aestatem pluviolam et autralem. I. 545.

in *Costis* abscessum facit dysenteria intempestive suppressa. I. 511.

circa *Costas* carni contusae, quando ustio conveniat. III. 212.

COXA. III. 271. ad internam partem eluxata, a nativitate aut adhuc infanti. III. 221. in hac doloris curatio. III. 525.

COXAE dolor ante conceptionem. III. 439. femoris, et tibiae extenuatio. III. 90. dolor acutus ab immunditia non purgata et a prava purgatione. III. 562. dolor in morbo articulari. III. 696. inguinis, et commissurarum dolor. III. 547. gibboforum infra septum transversum magis excarnes. III. 190. et ossis marcor. III. 552. dolor in morbo articulari, mensibus non prodeuntibus. III. 579.

ad *Coxam* abscessum et dolorem, et in febre, et sine febre quatenam significant. I. 334. in *Coxam* incumbens uterus. III. 745.

ad *Coxas* dolor fortis, tussim siccam solvit. III. 461. do-

lores una cum febre ardente, in doloribus ad praecordium, sine voce. I. 169. dolor, partium supernarum dolores solvit. III. 466.

in *Coxis* dolor erit, si mammae ex gracilibus, fiant durae.

Coxarum dolor fortis. I. 280. dolor febrem ardentem solvit. I. 146.

ad **COXENDICES** dolores quibus fiant. I. 280. dolores fiunt, et una cum febre ardente alvus deorsum erumpit, quibus dolores in febre ad praecordia exilientes, sine sudore solvuntur. I. 281.

Coxendicis cartilago intus concreta, et articuli conglutinati, claudicationis causae. II. 522. sq. doloris, in utero conceptio solutio est. I. 467. sq. articuli, qui acetabula dicuntur. II. 110.

de *Coxendice* a pituita exercitato. II. 522. a sanguineo humore creato. II. 522. a bile contracto. II. 521.

Coxendicum morbi consideratio. I. 229. morbus quibus fortasse continget. I. 315. dolores etiam autumnio fiunt. III. 724. tabes. I. 254. et articulorum ex fluxionibus affectiones. II. 116. citra *Coxendicum* morbum, quinam non liberentur. I. 280. a *Coxendicum* morbo diuturno quibuscunque vexatis, coxa accedit, his crus tabescit, et claudicant si non usi fuerint. III. 757. quibuscunque a *Coxendicum* morbo vexatis coxa excidit, et rursus incidit, his muci accedunt. III. 757. in *Coxendicum* morbo humores in articulis resiccati, condensantur. II. 519. ex *Coxendicum* morbo a sole nato, claudicant. II. 519. de *Coxendicum* dolore a fluxione. II. 129.

ad **CRAPULAM** et capitis dolorem jejunium malum. II. 89. sq.

CRASSAE quaecunque praecordium

ter naturam existentes, nisi attenuantur, non concipiunt in utero. III. 745.

CRASSI admodum secundum naturam magis cito moriuntur quam graciles. III. 718. morbi qui. II. 510.

de *Crasso* altero morbo. II. 513. morbo alio a pituita putrefacta. II. 516. morbo quarto. II. 518.

Crassos ac graciles quomodo ad vomitum praepares. I. 620.

CRATERAS radicifeca. III. 814.

qui CRESCUNT, plurimum habent calorem innatum: plurimo igitur opus habent alimento. III. 710.

CRETICUS calceamentorum modus. III. 239.

CRETHMUM in vino tacedeo, in mensibus occultatis. II. 616.

CRUDA quibuscunque deorsum lecedunt, ex atra bile sunt. III. 765.

CRUDITAS ex via et potu. III. 699.

CRUENTA ac cruda qui saepe per alvum egerunt, plurimum in febre somniculosi sunt. I. 483.

CRUS totum quando brevius appareat. III. 222. laesum, luxationi minus obnoxium. III. 222. claudum ex partu ab uteris. II. 736. quibus contabescat. III. 757.

Crura et maxillae rigidae. III. 558. per somnum laesa habentibus, vomitibus revelandum est. II. 11. tumida velut ab aqua inter cutem ei cui spinalis medulla reficcata. II. 452. supini jacentis valde incurvata esse ac complicata, lethale. I. 92. in febribus tuberculosa. II. 80. ad *Crura* abscessus in periculosis pulmonis inflammationibus, omnes commodi sunt. I. 109. purgatio, biliosis valde in febribus maxime. III. 447. dolores in angina, citra notas, cum febre, perniciosi, I. 292. dolor fortis

tussim siccam solvit. III. 461. circa *Crura* ac infernas partes quibus dolor, solvit venae sectio, et alvi fluxio. I. 280.

Cruris luxatio iis qui adhuc sunt in ventre, vel auctione. III. 223. fracti decubitus. III. 94.

Crurum et brachiorum usus. III. 826. dolor in febre acuta. III. 425. dolor fortis. I. 280. amborum articuli statim a natiuitate aut prae morbo elapsi. III. 225. ac genium dolor ex assiduo leguminum esu. III. 458. 604. effoeminationes, velut si aut ante morbum iter fecisset, aut statim ex morbo. III. 585. ac manuum, impotentia. III. 643.

in *Cruribus*, pustulae. III. 698. hydropici tumor, cum tussi, malum. III. 461.

CRUSTARUM circa umbilicum et in ipso usurarum usus in splene florescente. II. 130. in capitis morbis inusitio, quibus partibus facienda. II. 223.

CUBITUS processus ex casu lauciati. III. 677. et manus cur non ejusdem cum coxa laxata, calamitatis sint participes. III. 220.

Cubiti gibbus quibus recrudescat. III. 166. ossa circa manus articulum, cum ulcere. III. 242. gibbi articuli in lateris aut exteriorem partem dimoti aut subluxati repositio et curatio. III. 279. in anteriora lapsi curatio et repositio. III. 280. in posteriora elapsi, repositio, curatio et signa. III. 280. qualis inde carnum imminutio. III. 281. in interiorem aut exteriorem partem elapsi, repositio et curatio. III. 281. gibbus luxatus aut emotus. III. 165. in *Cubiti* gibbis dissectiones, ad suppurationem perveniunt. I. 211.

Cubito vulneratus. III. 572. de *Cubito* seu manu. II. 110.

Cubitorum ac colli dolores convulsarii sunt. I. 273.

CUCUMIS pepo, et urinam

cit, et alvo secedit, ac levis est. II. 423.

Cucumeris semen per lotium magis abit quam secessum. I. 678.

Cucumeres crudi, frigidi sunt, et aegre concoctiles: maturi autem et pepones, minguntur et per alvum secedunt: verum flatuosi sunt. I. 689.

CUCURBITA, per humiditatem secedit. II. 423. frige facit et humectat. I. 687.

Cucurbitas magnas in verticulis intro obliquatorum attractione nullam vim habere. III. 207.

CULICUM velut puncturae, alvo turbata suppressa, brevi erumpunt, et ad oculos lacrimosos abscessus devenit. I. 329.

CUPIDITATES malorum ministras. III. 782.

CURAE morbi difficilis signa et curationes. II. 288.

Curatio a morborum causis inchoanda. II. 630.

Curandi gratis qui, et quando. I. 80.

in *Curandis* morbis et morborum causae tollendae. II. 102.

de *Curationibus* ad conceptionem. III. 8.

CUSPIS ex inguine sexto tandem anno exempta postquam esset infixata. III. 566.

CURSUS per funem attenuant. I. 709. longi ac curvi, in veste, recti revertentes, et circulares, quam singuli vim habeant, quibusque conveniant. I. 699.

CUTIS quibus circumtenditur arida ac dura, hi sine sudore moriuntur. III. 749. 612. circa frontem dura, et circumtenta ac arida cum aliis signis aegrum morti proximum esse significant. I. 90. ab ossibus citra pus discedens, color plumbiformis in ileo. II. 506. ipsa superne exulceratur calidae asperione. II. 154. confidentis corrugatio, renuitae extensio. III. 599. substantiae usus. I. 512. de *Cutis*

HIPPOCRATES TOM. III.

summae asperitudinibus, et scabiei speciebus. II. 409.

Cutem mollit et attenuat calida. III. 741. obdurat frigida. III. 741.

in *Cute* asperitudines miliarum. III. 445.

Cyceon solum in aqua quidem frige facit et nutrit, in vino vero calfacit ac nutrit, et alvum fistit. I. 674. in melle calfacit quidem minus ac nutrit, per alvum vero magis secedit, si non meracum mel fuerit. I. 674. in pulmonem, aut ejus fistulam perveniens, hominem enecat. II. 375.

CYCEONES, hoc est farinae omnes in lacte bene alunt. I. 674. sq.

CYDONIA astringunt, et non movent alvum. I. 689.

CYNANCHES generatio. II. 219.

D.

DEAMBULATIO a coena, et alvum, et corpus, et ventrem siccat, ipsumque amarum fieri non sinit. I. 698.

Deambulationes matutinae quid faciant. I. 699. a coena humidioribus naturis conveniunt. I. 660. matutinae humidior temperamento praeditis quare conveniant. I. 660. post exercitia corpora pura reddunt et attenuant. I. 699.

DEBILIORES cibi brevem vitam habent. III. 609.

Debilitatem quae significant. III. 715.

Debilibus, nec tamen tabescentibus, aut ex febribus longis laborantibus lac convenit. III. 748. sorbitiones post cibum dandae. II. 415.

DECIMESTRES maxime educantur quod fortissimi sunt. I. 450.

Decoctum malicorii in recidivis. III. 635.

in his qui *DECOLORS*, usque ad septem annos vires colligunt, et spiritus in viis acervatus, et terrae concupiscentia, sanguinis corruptio-

nem et exolutionem significat. I. 287.

DECRETUM Atheniense. III. 829.

DECRETORIUM dierum eadem quae in utero gerentibus ratio. I. 452.

DECUBITUS optimus est, velut quis sanus solitus fuit. I. 317. aegrotorum consideratio, ex anni tempore, et juxta genera. I. 75. pronus si fiat, et de lecto ad pedes delabatur, horrendum est. I. 92.

a *Decubitu* notae. I. 91.

ex DEFATIGATIONE itineris per aestatem, aqua subter cutem. II. 474. tibiæ tumores, cum calore. III. 437.

DEFLUXIONES inducunt frigida, velut nix et glacies. III. 742. in ventrem supernum in viginti diebus suppurantur. III. 761. in valde senibus propter raritatem ac eliquationem venarum contingunt. I. 544.

DEFLUXUS si a cerebro in venas defluxum fecerit, mutus fit et suffocatur. I. 599. si densiores, ac crebriores fuerint, crebrius morbo comitiali corripitur homo. I. 599. si a capite in ventrem processerit, profluvia alvi apprehendunt. I. 599.

a *Defluxu* de capite tabes periculosissima sunt. I. 307.

DEFECTUS aliqui opificibus, alii ipsis operibus sunt imputandi. I. 15.

DEFORMITAS omnibus detestabilis. III. 182.

DEGLUTITIO violenta, mala est. I. 293.

neque *Deglutire*, neque colum convertere posse, ut plurimum lethale est. I. 276.

DEJECTIONES, non multitudine aestimare oportet, sed quamdiu prodeant qualia oportet, et facile aeger ferat. III. 711.

DELAASSATI, in strangulis ac vestimentis dolorosi. I. 173.

Delassatis in febribus, ad articulos, et circa maxillas

maxime, abscessus fiunt. III. 751.

DELIGAMENTA qualia esse debeant. III. 55. horum multitudo, longitudo, latitudo. III. 57.

DELIGATIO medicinae propria est, quum aeger opem lentit. I. 59. omnis ad declivia et acuminata fugit. III. 53. quomodo fieri debeat. III. 53. III. 60.

Deligationis duae species. III. 52. initium. III. 56. claviculae modus. III. 159. ratio, diligenter consideranda. I. 59. pulchrae species. III. 52.

Deligatione qui curari nequeant. III. 112.

Deligationes etiam in venarum sectionibus impetum faciunt, fortes vero sanguinem impediunt. III. 453.

DELIRUS si dentibus strideat, cui non familiare a puero fuit, perniciosum valde existit. I. 92.

in *Deliris*, oculi sunt intuenti. I. 94. sq.

Delirantem dentes collidere aut stridere, penitus lethale est. I. 270.

Deliraturi non diu latere possunt. I. 187.

Deliria cum sopore, convulsoria. I. 245. praedebilitatorum pessima sunt. I. 247. circa necessaria, pessima. I. 246. delirii metus quando sit. I. 119. signum est, oculi audacia. III. 587. futuri signa. II. 78. significationem, noctes plus quam dies praebent. II. 80.

Delirio solvuntur tremores, qui in febribus ardentibus fiunt. III. 753.

Delirium ex plaga in caput, malum. III. 758. si in febrium principiis accesserit, perituum hominem sciendum est. I. 209. ex sanguinis fluxu, malum. III. 758. ex potu multo, malum. III. 757. in febre non intermittente, lethale. III. 754. aut turbationem significat pulsus in praecordio. I. 94. significat, spiritus magnus, et qui

per multum temporis intervallum expiratur. I. 93. 273. in febre significat, egestio valde rubicunda. I. 341. significant sputa rotunda. III. 600. et torporem cordis inducens sanguis, quare tarde ad seipsum refluat. II. 527. in spiritu, et sudore, lethale est. I. 245. ex volvulo, malum. III. 758. unde. II. 214. et febris vehemens, ex dentis corruptione, lethale est. I. 270. inducit tumor et rubor in erysipellate ad pulmonem conversus. I. 115. significat in ventrem decubitus, si quis non sit aduetus dum sanus fuit ita dormire. I. 92. ex ossis dissectione, si ad vacuum usque processerit. III. 759. sedans somnus, bonum. III. 712. et mors ex vulnere non gravi. I. 206. ex vigilia, malum. III. 758.

DEMOCRITUS quatenus infaniae morbo laborare visus. III. 783. ejus risus. III. 775.

DENS quintus ab anterioribus. III. 520.

Dentes collidere aut stridere, quibus non familiare id est a pueris, furiosum ac lethale est. I. 92. 270. primi nascuntur a victu in utero, et postea lactenti a lacte. I. 434. plures habentes, longae vitae sunt. III. 462. purgans et benelentes faciens, pharmacum. II. 852. cur alii aliis posterius nascuntur. I. 434. ex phagedaena erosi. III. 520. 566. resiccari perniciosum est. I. 270. postremi corrosi. III. 528. circa Dentes quibus viscosa in febribus adhaerent, his fortiores febres fiunt. III. 734.

Dentis et maxillae dolor vehemens. III. 678. corruptio, abscessum circa gingivam factum solvit. I. 270. ex Dentis dolore maxillae in tumorem elevatae. III. 573. corruptione febris vehemens superaccedens, et delirium, lethale est. I. 270.

ad Dentitionem accedentibus, quatenam mala patiantur. III. 725.

Dentium stridor perniciosus, quibus non et sanis familiaris est. I. 164. generatio. I. 433. completio anno septimo. I. 444. in Dentium dolore, quibus de supercilio tenuia discedunt, his a pipere postridie bene attricto, crassiora descendunt. III. 614. post Dentium dolorem auris suppuratio. III. 520.

Dentibus frigida inimica. II. 156. III. 741. in Dentibus circumcirca viscosa, his malum est hiare ac fixis oculis intendere. III. 540.

DENTIFRICIUM ad oris mulieris foetorem, gingivis malis ac pravis. II. 832.

in Dentitione febris acuta pueris accedens, convulsionem quandam inducit. I. 482. non omnes convulsi moriuntur. I. 482.

Dentientes quicunque habitiores manent, et altiore somno utuntur, periculum est, ne convulsione corripiantur. I. 482.

qui Dentium hieme, reliquis similibus existentibus, melius liberantur. I. 482. qui vero cum tussicula, tardius dentes producant. I. 482.

DENIGRATIONES ossibus adhuc sanis. III. 247.

DENSITAS corporis ad perspirationem, quibus minus aufertur, morbidiores. II. 21.

DENUDATA quae sunt, aegre transmutantur. II. 25.

DEORSUM multum purgatus. III. 563.

DESIPIENTIAE praedeblitatorum pessimae. I. 158. cum risu fientes, securiores sunt: cum studio vero serio, periculosiores. III. 756.

si quis Desipiat, caput irrigato: si non praecordia fuerint elevata. III. 460.

Desipientes et stupidi quando nascuntur. I. 662.

DESIPIENTIAM significant rari circa latus dolores. I. 160.

DESQUAMATA, in superficie, frigidam moleste ferunt. II. 158.

DESTILLATIO, et tussis multa. III. 680. a cerebro in pulmonem et fauces, et palatum, et reliquum corpus quando contingat. I. 438. in nares hieme, Timochari post venerem reficcata. III. 574.

Destillatione tonsillas vexatas habentibus, his alvus amplius subducta, siccas tussis solvit. I. 484.

Destillationes cum tussi senibus accidunt. III. 726.

DETRACTIO quibus fiat. III. 595.

DEUS quis sit. I. 593.

a Deo aliquid purum accipere videri, bonum est ad sanitatem. II. 9.

quibus Diis in rebus secundis, et quibus in adversis supplicandum. II. 10.

DIAETA circa solstitia diligenter observanda. I. 711. quomodo per anni circulum pro temporum vicissitudinibus variare debeat: de diaeta ad Antioch. et I. 618. in ulceribus. III. 508. cur laborum commensurationi per omnia respondens, praescribi nequeat. I. 707. multitudinis ac vulgi, qui ex necessitate transigunt. I. 708. mala duplex est. I. 575. idiotarum et privatorum, qualis hieme, vere, aestate, et autumnus esse debeat. I. 616. quomodo verno tempore instituenda. I. 712. de Diaeta aestatis tempore instituenda. I. 715. per autumnum instituenda. I. 715. scripturo, quaenam necessario cognoscenda. I. 627. divitum. I. 716. Diaeta ad aetates, ad anni tempus, et ad corporum species constituenda. I. 618. in fluxibus mulierum constitutio. II. 762. sq.

DICENTIBUS attendendum, facientibus incumbendum. I. 86.

DIES primi et septimi in morbis et foetibus plurimum.

valent. I. 451. judicatorii. I. 156. quarta si simile quid tertiae habuerit, ex iisdem illis aeger in periculo versatur. II. 78.

Dierum criticorum in aegrotis medico habenda ratio. I. 451.

Diebus imparibus cur maxime doleant aegroti, illisque diebus moriantur. II. 548. imparibus humores turbantur. II. 551. in Diebus judicatoriis perfrigerationes ex sanguinis eruptionibus vehementibus, pessimae sunt. I. 284.

DIGITUS index, et infernum os dextrae manus, ab anchora contractum. III. 575. magnus, et os dextrae manus contractum. III. 661.

Digitus ac pedes si penitus nigrescant, minus perniciosi sunt quam lividi. I. 98. labia, et aliae partes, subtremlae. III. 537. articuli luxati repositio et curatio. III. 283. magni in pede luxatio. III. 662. articuli luxatio, cognitu facilis. III. 169. ac ungues ad corporis gravitatem etiam lividi facti, mortem in propinquo esse significant. I. 316.

Digitum aut pedis, aut manus, articuli luxatio cum ulcere. III. 244. ossa et articuli simplicia sunt. III. 270. articulos faciunt ossa omnia quaecunque inter se committuntur. II. 110. manuum, ac pedum, eadem quae in arborum ramificatione, ratio. I. 397.

DILATIO ab omni arte aliena est. III. 792.

DISCIPLINARUM studiosi, solitudinis et tranquillitatis amantes. III. 782.

DISPARATIONIS ossium signum. III. 166.

DISPOSITIO, athletica. II. 22.

DISSECTIO et sedes, idem. III. 355.

DISSIMILIA, si vergant sursum elevata, inferna solvere, et contraria per eadem. III. 588.

DISSOLUTUM esse, malum est. III. 587.

DISTENTIO ex ardoribus vehementibus, malum. III. 758. submollis quibus in dextris sit, phrenitici sunt, si non solvatur febre desinente. III. 539. circa quas partes maxime fiat. III. 60.

in *Distentione* quandoque sine ulcere, juveni carnoso, aestate media, frigidae multae affusio, caloris revocationem facit. III. 741. in dorsum sientem sudare, et corpus dissolvi, lethale. I. 290. a *Distentione* antrosum et retrorsum quicunque corpiuntur, in quatuor diebus pereunt. III. 739.

Distentiones nervis sunt valde familiares. II. 107. mitigat calida. III. 741. ad pedes et ad lumbos ex mensibus, suppurationem inducunt. I. 324. corporis, malum. III. 587. inducit frigida. III. 741.

in *Distentionibus* ante et retro sientibus, et in tergum solum contingentibus, si maxillae solvantur, lethale est. I. 290.

de *Distentionum* signis et curatione. II. 303.

DISTORTIO manuum ac pedum, insaniam facit. II. 140.

DIVERSA quae plurimum sunt, maxime concordant ac delectant. I. 643.

DIVINUM si quid in morbis, cognoscendum? I. 89.

DOCTRINA quantumvis multa, non tamen immodica putanda est. III. 784.

DOLOR quibus inceperit primis diebus, ac quarta et quinta magis premuntur, hi septima a febre liberantur. I. 137. ex purgationis corruptione. III. 51. inter ani et scroti intercapedinem partes circa vesicam affectas significat. III. 738.

Doloris exortibus, frigida convenit. II. 162. ad humeros et claviculas in pleuritide, causa. II. 204. ex femore pro-

gressus, malignus. I. 238. ex cerebri repletionem, causae. II. 293.

Dolorem et desipientiam significat, status cum strepitu exiens. I. 317. et mutationem significat, urina bonam habens subsidientiam, derepente non habens. I. 335. in locis infernis fortem, surditas solvit. III. 460. non suppurantem facit frigida. III. 741.

ex *Dolore* diuturno partium circa ventrem suppuratio, malum. III. 759. a *Dolore* liberatum esse, signum bonum est. I. 104.

Dolores quibus derepente fiunt, praecordium elevatum est superne. I. 147. disparentes citra manifestam causam, perniciosi sunt. I. 292. contrariis sanantur. II. 143. modice acuti ad claviculam aut sursum transeuntes, perniciosi. I. 243. in omni pleuritide plerumque magis interdum, quam noctu leviores fiunt. II. 313. ex itinere contracti. II. 88. repentinum citra febrem a pituita et bile compacta. II. 393. repentinum et animi deliquia. II. 873. quicunque post varia remedia non sedantur, eos ad suppurationem verti, sciendum est. I. 103. sq. circa generationem puris magis contingunt, quam facto jam ipso. III. 718. eximit calida. III. 741. fortissimos quomodo quis dinoscat. III. 438. circa umbilicum palpitantes, habent quidem aliquid quod mentem emovet. I. 162. absque ulcere, frigida multa affusa levat. II. 161. III. 742. sine manifestis causis, et diuturni, et in toto capite. I. 224. strangulatorii in faucibus, habent quid convulsorium. I. 172. ad infernas partes, sonitibus in faucibus, toleratu faciles. I. 174. quicunque ex dorso ad cubitos descendunt, venae sectio solvit. III. 752.

Dolorum in ventre errantium bilis causa est. II. 393.

Doloribus duobus simul sentibus non secundum eundem locum, vehementior obscurat alterum. III. 718. in *Doloribus*, proximum ventrem purgato. III. 611.

qui *DORMIUNT* bene, et habitiores sunt, multum alimentum adsumunt. I. 483.

non *Dormire*, neque noctu neque interdiu, pessimum est. I. 98. *Dormire* noctu quemadmodum secundum naturam consuetum nobis est, interdiu vigilare oportet. I. 98. 517.

DORSALIS morbi signa. II. 272.

in *Dorsali* morbo, urina cruenta, quid significet. II. 272. a *Dorsali* medulla tabis generatio. II. 265.

DORSI ac colli perfrigerationes, convulsoriae sunt. I. 244. sq. ex *Dorsi* dolore aegritudinis principia difficilia sunt. I. 282. in *Dorsi* ac pectoris dolore mictio cruenta, suppressa, perniciofa est dolorosa. I. 275.

Dorso ac coxendice dolente, a poplitibus et malleolis, venae sectio forinsecus est facienda. I. 364. ex *Dorso* horrores frequentes, celeriter translabentes, molesti. I. 167.

Dorsum frigida magis aggravatur. II. 156. in *Dorsum* percussus. III. 581.

quae *DUCERE* oportet, quo maxime repunt, eo ducere oportet. III. 711.

DULCIA fiunt omnia coctura. I. 538. pinguis, ac oleosa quare replent. I. 693.

de *DURITIE* et mollitie ac cavitate ossis capitis. III. 348.

Duritiis facit, a veratro vomere rubicunda, etc. I. 330.

Duritiis circa ventrem cum dolore, non suppurantur. I. 345. sq.

DYSENTERIA, ab alvi profluvio supervenit. III. 766. hienteria, ac diarrhoea, morbi sunt consimiles. II. 402. si ab hac occupato veluti carnes

subierint, lethale est. III. 730. sine tenesmo, mensibus per septem annos retentis. III. 535. si ab atra bile inceperit, lethalis est. III. 730. quicumque splenici ab hac corripuntur, his longa accedente dysenteria, aut hydrops accedit, aut intestinorum levitas, et pereunt. I. 511. III. 755. ante partum. III. 579. ex infania, bonum. III. 757. quando, et quid vocetur. I. 723. splenicis accedens, bonum. III. 755. cum febre. III. 635. ex meraca alvi egestionem. III. 759. sedata abscessum aut tumorem aliquem faciet, si non ad febres aut sudores, et urinas crassas. II. 85. quibus contingat. III. 749. alvi egestionem subcruentae, et mucosae ante partum. III. 696. ab hac intestinorum levitas accedit. III. 766. ex *Dysenteria* acuta quibus humor ad purulentiam devenit, his id quod superstat, valde album ac multum erit. I. 511. magis laborat, quisquis sane etiam e tenesmo vexatur. III. 438. sq. maxime pueri quinque moriuntur, et senioribus adhuc decennes. I. 216. de *Dysenteria*. II. 400.

Dysenteriae quae malae. I. 216. aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726. multae, ac alvi profluvia in occidentalibus ab aquis lacustribus et palustribus. I. 533. viris et mulieribus quando familiares. I. 543. post hiemem australem et pluviolam mulieribus fiunt. I. 544. III. 722. curatio. I. 725. viris in civitatibus meridionalibus frequentes. I. 527. podagras inveteratas sanant. I. 201. fiunt maxime mulieribus et viris natura humidioribus, si hiems sicca et aquilonaris. III. 721.

Dysenteriam, significat egestio pituitosa acuto cum oris ventriculi dolore. I. 541. ad *Dysenteriam* ex sanguinis eruptione transitus. III. 398. te-

nesmus accedit. II. 169. in *Dysenteriam* definit pulsus ac dolor in febribus secundum venam quae in collo est. I. 250. in *Dysenteria* longis cibi fastidia, mala III. 621.

Dysentericae, egestionis alvi, in flammis valde rubicundis coloribus solutae, infaniae timorem inducunt. I. 311.

Dysentericis vomitus biliosus in principio, malus est. I. 311.

E.

EBRIUS quis, si derepente voce privetur, convulsus moritur. III. 739.

ab *Ebrietate*, capitis dolor acutus, cum vocis interceptione. II. 299. ex *Ebrietate* vocis privatio. II. 254.

Ebrii magis sudant, et difficulter spirant. I. 193.

ECLEOMA quod delingitur ad aquam intercutem. II. 847. ex melle, et fabis, in anhelatione. III. 642.

EDULIA ex inaquosis, ac siccis et aestuosis locis venientia. I. 692. plus de sicca parte in se habentia, siccant, et calfaciunt. I. 692. dulcia et acra, et salsa, et amara, et austera, et carnosia calfacere solent. I. 692. recentia omnia maiorem quam alia fortitudinem habent. I. 693. quae in muria praeparantur, meliora sunt, et non aestuosa. I. 694. antiqua et marcida, magis quam recentia alvum movent. I. 694. cruda alunt, et ructus cient. I. 694. quascunque et pocula, excalfacientia siccant, neque salivam, neque urinam neque secessum facientia, corpus siccant. I. 695.

EDERE aut bibere per somnum consuetos cibos aut potus, inopiam alimenti significat, et animae tristitiam. II. 15.

EFFOEMINATIONEM quae partes magis patiantur. III. 218.

EFFLANTES et refracti, in omnis leviter suspicientes,

morbo regio abunde colorati moriuntur. I. 242.

EGESTIO si liquida fuerit, conducit neque fridere, neque frequentem esse, et paulatim secedere. I. 99. rubicunda in soporosis delassatis, surdis factis, circa iudicationem prodest. I. 260. sit subfulva, et non graveolens. I. 99. nigrorum multorum ex sanguinis eruptione larga ac frequenti. I. 179.

Egestionem cruentam significat sorditas suppuratis oborta, his ad finem nigra prodeunt. I. 304.

in *Egestionem* quibus inferne bilis atra subsidet, si copiosior, maior est morbus. I. 143. ex *Egestionem* moderata impedita morbi sunt. II. 101.

Egestionem liquidiores et sine febribus sientes, et quae septima die, aut citius iudicantur, commodae quando sunt. I. 194. sq. alvi nigrae, velut sanguis niger, sua sponte prodeunt, et cum, et sine febre pessimae sunt. III. 730. valde albae, spumosae, circumbiliosae in morbis acutis, malae sunt. I. 164. alvi meroeae, in morbo diuturno, malum. III. 757. veloces sunt, eorum quae acervatim et velociter nutriunt. III. 714. alvi albae in phrenitide, et torpor, malum. I. 246. alvi desinentes in spumosas, exacerbatoriae sunt. I. 164. exercitatorum. I. 194.

Egestionum mutationes, in alvi fluxionibus profunt, si non ad pravas mutantur. III. 713. alvi consideratio. I. 122.

Egerere oportet iuxta copiam ingestorum bis aut ter in die, et noctu semel. I. 99.

Ejectorium, quod puerum expellit lividum. II. 750.

ex **ELEMENTIS** turbatis et permixtis quomodo singulae corporis partes sint creatae. I. 425.

Elementorum secretio. I. 425.

ENGASTRIMYTHI, quasi ex ventre loquentes. III. 572.

ad ENIXUM recens. II. 595.

EPIGLOTTIDIS officium. I. 485. II. 376.

EQUINAE carnes afininis sunt leviores. I. 680.

EQUITATIO continua quomodo Scythis sterilitatem inducat. I. 563.

ab *Equitatione*, ad lumbos et crura impotentiae resolutoriae abortae. III. 616. articulorum dolores diurni. I. 561. ex *Equo* lapsus. III. 523.

ERECTUM sedere velle, malum est in acutis, pessimum autem peripneumonicis ac pleuriticis. I. 92. 317.

Erectae cervicis spiratio, quibus puellis uterum gestantibus contingit, his mammae suppurantur et menses apparere in principio, malum est. I. 527. cervicis spirationes, facit hydrops. I. 305.

Erecte titubans, obambulans multo tempore. III. 507.

ERINACEORUM ova, alvum movent, et urinam cient. I. 682. terrestrium carnes humidiores sunt, ac urinam cient. I. 680.

ERODENTIA et mucosa supra aurem prodeuntia. III. 511.

ERUCA ejusdem facultatis cum sinapi. I. 686.

ERVI vires. I. 677.

ERUCTATIO oculorum fluxionibus conducit. III. 592. Iq.

Eructationes post cibos et potus, a spiritu. I. 575.

Erysipelas confer etiam: *Ignis facer*.

ERYSIPELAS si extra diffusum intro vertatur, malum. I. 291. qua ratione in pulmone fiat. II. 187. in utero necessario interimit foetum. II. 168. quando mortem significet, aut ruboris recidivum. I. 115.

Erysipelatis in pulmone signa. II. 188. in facie futuri signum quodnam sit. I. 263. de *Erysipelatis* in pulmone causis et curatione. I. 270.

in *Erysipelate*, tumorem et ruborem quam maxime foras verti est securius. I. 115.

EVACUATIO sanat morbos quicunque ex repletionem fiunt, et contra. III. 714.

Evacuatione quando opus sit. III. 713. 732. Iq. ab *Evacuatione* fit convulsio. III. 754. detentus, tenuis existens, et derepente subsidens, moritur. II. 156.

Evacuaciones ad extremum ducentes, periculosa sunt. III. 703.

Evacuare, aut omnino quomodocunque corpus movere multum et repente, periculosum est. III. 719.

EUANTHEMON in potione ad secundas educendas. II. 722.

EUNUCHUS ex venatione et discursu, hydropicus factus. III. 705.

Eunuchi propter geniturae transitum ablatum non coeunt. I. 573. non laborant podagra, neque calvi fiunt. III. 755. quare calvi non fiant. I. 400. ante pubertatem facti, neque in mento neque in pube pilos producant. I. 399. plurimi Scytharum, et quomodo fiant. I. 561.

Eunuchorum affectionem divinitus Scythis non contingere. I. 562.

EUROPA et Asia quantum inter se differant. I. 547.

Europae ac *Asiae* terminus. I. 549.

Europaei, quod ad formam et magnitudinem, multum sibi invicem sunt dissimiles. I. 564.

Europaeis Asiani quare mansuetiores, benigniores, et cultiores. I. 547. de *Europaeis*, ac primo de Sauromatis, eorum victu, moribus, anni temporibus, ac formis. I. 555. qui animo et corpore multum inter se differunt. I. 566.

EXACERBATIONES quibus fiunt, quacunque tandem hora febris dimiserit, si posttridio

eadem qua antea hora corripuerit, difficulter judicant. III. 751. circa initia in omni morbo considera. III. 585.

Exacerbant omnes quidem, convulsos autem etiam valde, egestiones, desinentes in spumosas meracas. I. 341.

EXANGUIUM partium quae nam robustissimae. I. 683.

EXCANDESCENTIA retrahit cor et pulmonem in seipsa, et ad caput calida et humidum. III. 607. ejus utilitas. III. 458.

EXCESSUS in exercitiis vitandus. I. 710.

Excessuum in utram tandem partem contingant, praenotio ab Hippoc. primum adinventum. I. 629.

EXCITATIONES turbulentae cum ferocia mentem emoventes, malae sunt, itemque convulsoriae, tum alias, tum cum sudoribus. I. 244.

EXCREATIONES in febribus non intermittentibus lividae, et cruentae, et graveolentes, et biliosae, omnes malae sunt. III. 753.

cum *Excreatione* violenta, lumborum dolor in ventriculi os dolente, habet quid convulsorium. I. 284.

EXCREMENTA otiosorum, ab aequali ciborum copia, procedunt plurima, I. 194. ab initio nigra, post viridia. III. 525. velut carunculae in dysenteria prodeuntia, lethale est. III. 750. cruenta, velut in dysenteria citra febrem, unde. I. 366. tarde prodeuntia. I. 366.

ab *Excrementis* sanguinolentis, quando quis sua sponte curetur. I. 368.

Excrementum quando graveolens fiat. II. 341.

EXCRETIONEM subitus erumpentem desitutam esse quando praedicendum sit. I. 218.

Excretiones quando considerare oporteat. III. 713.

in *Exercitantibus* boni habitus ad summum progressi, per-

iculosi sunt; si in extremo fuerint. III. 706.

in *Exercitationibus* signum, sudor fluens guttatim, qui exit velut ex canalibus, aut collapsio velut ex elevatione. III. 596.

EXERCITIA in pulvere et oleo quantum differant. I. 702.

EXERCITATIO in doctrinae penuria adhibenda. I. 85.

in *Exercitiis* excessus vitandi. I. 710. ex *Exercitiis*, lassitudinibus ac potationibus intempestivis, febris. III. 412.

Exercitiorum naturis ignorantis, eorum etiam effecta incognita esse necesse est. I. 51. ratio juxta temporum anni differentias instituat. I. 622.

de iis qui *Exercentur*, nihil praedici posse. I. 189.

EXISTENTIA tantum cognoscibilia. I. 7.

EXOLUTIO ex tuberculi introsum ruptione. III. 758. dolorem solvens, alvum valde humectat. I. 344.

Exolutionem facere poterit, alvi egestio liquida, paulatim fiens. I. 540.

cum *Exolutione* in febre acuta, sine sudore vocis interceptio. I. 272. vocis interceptiones, pessimae. I. 160. 271.

Exolutiones torpefactoriae difficiles quidem ex partibus contingunt, et mentem emoventes, non tamen perniciosae. I. 327. alvi repentinae praeter rationem, in diuturnitate temporis consumptis, perniciose habent. I. 345.

Exoluti cum capitis dolore, ex rigore, in periculo versantur. I. 257.

qui *Exolvuntur* saepe et fortiter, absque manifesta causa, derepente moriuntur. III. 717. *Exolvuntur* cito, sana habentes corpora, dum medicamentis purgantur. III. 717. desperati, quibus urina clandestine ad pudendum allabatur. I. 313.

EXPERIMENTUM coactionis gibbi, per inflatum ac subje-

erum utrem. III. 205. foecunditatis. II. 595.

de *Experimentis*, per quae indicatur an praegnans fiet mulier. III. 6.

Expulsorium, quod puerum mortuum ejicit. II. 730.

Extensio iusta per machinamenta. III. 112.

Extensio facta quomodo deligandum. III. 71.

Extensiones gibbosorum in scalis, impostoribus potius quam medicis sunt in usu. III. 191.

Extensionum multi modi. III. 88.

EXTENUATIONES ad extremum non sunt ducendae. III. 707.

EXTREMITATES si in utramque partem cito transmutentur, malum est. I. 163. 240.

EXTUBERANTIA in haemorrhoidibus penitus intus delitescens. III. 544.

EXUDANTES vigilantes recalescentes, malum. I. 165. 239. et maxime circa caput, in morbis acutis moleste ferentes, malum I. 162. 240. a principio urinis concoctis, perniciose affecti sunt. I. 172. superne cum perfrigerationibus, non sine febre. I. 243. convulsioni obnoxii. I. 260.

qui *Exudare* frequenter, cum praecordii intensique non cessant, plerumque maligne habent. I. 238.

qui *Exudant* frequenter ac insuper rigent, perniciosum hoc est. I. 235. et maxime capite, in morbis acutis submoleste ferentes, malum. I. 240. insuper in febre, maligne habent. I. 239.

F.

FATAE alvum sistunt ac inflant. I. 677.

FABRI lignarii. I. 642. ferrarii. I. 641.

FACIES optima erit, quae sanorum faciei est simillima. I. 89. quae ex tumida humiliatur, remissionem in sequen-

tem diem significat. I. 265. quibus sana, praecordia non molliora, sine quibus non liberentur. I. 286. decolor, ac morbo aquae inter cutem unde similis efficiatur. I. 725. intumescens in morbo crasso. II. 518. bona in magnis morbis, bonum. III. 593.

Facies totius color alteratus, malum signum. I. 91. notae in morbis acutis. I. 89. bonus color et torvitas in morbo acuto, malum. I. 164. 266. corruptio, lethalis. I. 266.

circa *Faciem* et caput non sunt nervi, sed fibrae. II. 108. partes graciles, et venarum tranquillitas, bonum. I. 149. siq. partes, febre tenente, graciles factae in die impari, sequenti die solvunt febre. III. 461. color bonus, et sudores non febrientibus, quae nam significant. I. 266. ad *Faciem* ornandum. II. 855. de *Faciem* decolorem post cibum habentibus, et acida eructantibus cum acore in nares proserpente. I. 725.

Facie flores habente, et alvo liquidiore, suppurationes circa pulmonem habent. I. 504. in *Facie* rubor in praegnantibus tabescentibus. I. 325. distortionem, si nulli alii corporis parti communicent, cito sedantur. I. 228.

FACULTAS et potentia omnia auget et nutrit, et geminare facit. II. 25.

FAMES aliquando sanat, aliquando occidit. I. 32. non *Fames*, non satietas, neque aliud quidquam bonum, quod naturae modum excedat. III. 712. ubi *Fames*, non oportet laborare. III. 714.

FAMEM quibus corporibus inducere oporteat. III. 764. minus ferunt biliosi supernis partibus: pituitosi, contra. II. 43. vini potus solvit. III. 714.

FARINA pura in aqua pota frigescit. I. 676. cocta in pulmonem aut ejus fistulam

perveniens, hominem enecat. II. 375.

Farinae cum melle et oleo coctae aut allatae, omnes aestuofae sunt, et ructum cient. I. 676. in lacte datae magis per alvum secedunt, quam quae in aqua. I. 676.

Fatuitatem inducentes affectiones ardentes. I. 169.

Fatuos ex morbo regio voce defitui, verum sentientes esse contingit. I. 161.

Fatum quomodo cor redatur. II. 527.

Fauces dolorosae, graciles, cum aegre tolerabili molestia, strangulatoriae, perniciosae acutae. I. 168. 274. exasperatae parum, si augeatur dolor, difficile. I. 173. exasperat aquilo. III. 720. modice exasperatae, et alvus vanis conatibus nitens, frontis dolores, aegri palpando contrectantes: dolorosi, quae ex his augefcunt difficilia sunt. I. 274. sanguine impletae. I. 211. exulceratae in febre, cum alio signo ex his, quae difficilia sunt, perniciosae sunt. I. 114. 276. ubi aegrotant, aut tubercula in corpore nascuntur, excretiones considerare oportet. III. 713. circa *Fauces* in acutis morbis dolorosi, graciles, parvi, suffocatorii, quando emotionem portendant. I. 158. proserpentia ulcera, graviora et magis acuta, ut plurimum spirandi difficultatem inducunt. I. 484. quibus irritamenta sunt, his tumores circa aurem, et convulsionem efficiunt. I. 274. dolores fortes, tumores circa aurem et convulsionem efficiunt. I. 275. juxta *Fauces* graciles, dolores parvi in acutis, in gracili ubi hiarit, non facile os contrahente, mentem emoveant. I. 276. in *Fauces* fluxionum ratio. I. 46.

Faucium et gingivarum inflammatio et curatio. II. 383. exulceratio, exasperatio, et

inflammatio a pituita alijs humoribus permixta. I. 580.

in *Faucibus* exasperatis somnus multus. I. 173. carcinoma ulsum. III. 699. sonitus frequentes, cum saliva sputatione, convulsorii. I. 174. dolores strangulatorii, a capitis dolore originem trahentes, convulsorii sunt. I. 274.

Favus strumae, pani, furunculi, etc. II. 409.

Febbris ex abortu infantis. III. 478. acuta ex tussi matura, III. 448. acuta ex casu, in octimestrem foetum gestante. III. 664. acuta a praecordiorum dolore. III. 423. acuta et rubor faciei, ex nulla manifesta causa. III. 703. si fuerit acuta, et venter non egresserit, convulsionem pueris fiunt. I. 118. acuta, ex tussi populariter grassante. III. 675. acuta, et biliosis spiritus magnus, post praecordiorum tumorem, abscessus circa aurem attollit. I. 279. acuta cum alvo sicca velut in tenesmo. III. 414. superveniens in acuta convulsionem solvit. I. 289. acuta cum lateris dolore affiduo. III. 501. acuta ardens, ex dolore dextri femoris. III. 499. acuta a filiae partu, non facta purgatione. III. 494. acuta ex laboribus, lassitudinibus ex neglecta virium ratione. III. 496. acuta pueris in dentitione accedens, convulsionem quandam inducit. I. 482. acuta ab initio continua. III. 493. acuta ex largiore potatione et vomitu. III. 425. ardens mollem ac vacuum ventrem habenti. II. 72. ardentis causa, et generatio. II. 65. ardentis signa. II. 279. ardens acuta post capitis dolorem. III. 502. ardens alia. III. 500. ardens quibus signis solvatur. II. 65. si ardens ex pleuritide sit, ex peripneumonia, minime. II. 169. ardens cum multo vomitu. III. 644. ardentis aliud genus. II. 66. ardens cum recedit,

plerumque etiam exudat. I. 145. ardentis in peripneumoniam transitus. II. 389. ardens necessario interimit. II. 168. 282. ardentis (sive caufos) generatio, notae et curatio. II. 388. cum auris dextrae et capitis dolore. III. 638. si non a bile habeat, aqua multa calida in caput affusa, febris solutio fit. III. 761. si habeat, a balneis abstinendum. II. 657. plerumque et bilis vomitus accedit, quibus cerebrum vulneratur. I. 318. circa caniculae fidus. III. 642. post capitis, lumborum ac colli dolores. III. 422. ex capitis gravitate et temporis dextri dolore. III. 470. derepente capitis doloribus correptis, superveniens, eos servat. III. 756. ex capitis, colli et pectoris dolore. III. 427. a coena. III. 420. communis seu pestis quare omnibus accidat. I. 574. communis quare non omnibus accidat. I. 574. continens a bile plurima ac meracissima. I. 369. convulsioni succedens. III. 827. sq. convulsionem repentinam solvit. I. 289. a convulsione sedatur eadem die, aut sequenti, aut omnino tertia. II. 140. convulsioni aut distentioni nervorum superveniens, solvit morbum. I. 148. III. 735. si non imparibus dimiserit, recidivare solet. III. 461. 735. diurna, nocturna longior, quibusdam autem et ad tabem vergit. III. 408. ex diuturno dolore, et potationibus. III. 474. aestuosae, in qua partes externae non valde fervent, verum internae: cura. II. 391. erronae, species. III. 418. his exacerbatur, quibus ardor fit, et egressas egestionem alvi in super exsulant. I. 346. foris ad contactum debilis, intrinsecus autem ardent. II. 249. a quibus generetur, et quando febris vocetur. II. 200. ex glandularum copiosa fluxione. I. 492. mulieris trimestris foetu gravidae. III. 426. hepar circumcirca dolenti, accedens, solvit dolorem. III. 763. horrida, acuta, post gemellarum partum, et medicam purgationem. III. 508. horrida ex moerore. III. 509. hiemis tempore cum capitis dolore. III. 646. et abscessus, inguinum inflammationem consequuntur. I. 573. sq. interficientis signa. II. 282. sexta die intermittens. III. 672. quibus aliquando intermittit, periculo vacat. I. 249. non corripit locis impotentibus. I. 147. quis iudicatu difficilis esse solet. III. 731. ex lassitudinibus, potationibus et exercitiis intempestivis. III. 412. et lateris sinistri dolor circa pleiadas. III. 693. ex corporis totius vel alicujus partis lassitudine, ejus diaeta et cura. I. 719. sq. ex lassitudinibus, laboribus, et cursibus infolitis. III. 477. lenis, epialos Graecis. I. 480. lippienti superveniens lippitudinem solvit. I. 268. quaecunque longiorem moram traxerit, homine alioqui ad salutem disposito, huic abscessum expectare oportet, aliquem articulum. I. 116. omnium morborum comes. I. 573. sq. nocturna non admodum lethalis est, verum longa. III. 408. nonana, septima adhuc longior est, et non lethalis. III. 408. ex partu masculi. III. 479. post partum et purgationem naturalem. III. 415. pedis dolorem a magno digito sequuta. III. 421. ex potu. III. 474. post pleiadum occasum. III. 650. dolores circa praecordium absque inflammatione solvit. III. 754. quartanae generatio, et cur haec allis sit diuturnior. I. 370. quartanae cum quis alio morbo purgatus non fuerit, curatio. II. 250. sq. quartanae cura. II. 394. quotidiana continens, quare longior. I. 369. quotidiana, ejusque generatio. I. 369. recidiva eodem die, qui-

bus fiat. I. 145. remissionis signum est, lingua circa bifidam sui partem velut saliva alba obducta. I. 269. repentina, et in somnum collapsio. III. 702. ex repletione. II. 347. a ruptura non corripit amplius quam tres aut quatuor dies. II. 140. septimana longa est, verum non lethalis. III. 408. singultuosa. II. 82. singultientis signa. II. 279. sine siti perpetuo. III. 475. si solula fuerit, a sanguinis eruptione, et menses comparuerint, in utero concipiet mulier. I. 221. a solis ardore. III. 661. ex splene. III. 533. stercore sive cibo recenti non subeunte, cum lateris dolore. II. 71. cum sudoribus. III. 574. ex venarum circa cerebrum supervomitu. II. 229. sq. tertiana, ejusque generatio. I. 370. tertiana. II. 250. tertianae cura. II. 394. propter tumefactionem ex pituita, aliquando ab iisdem fit, aliquando autem a contrariis. II. 143. vehemens et delirium ex dentis corruptione, lethale est. I. 270. vehemens, et lumborum gravitas dolorosa. III. 420. vehemens, post lumborum et capitis dolorem. III. 468. ex venere et potu. III. 503. amoto volvulo, quempiam corripit, desperatus est. II. 505.

Febre ardenti laborantes, cur primis diebus biliosa vomant. II. 208. ardente correpti, internis quidem partibus a febre exuruntur, externis autem sunt frigidi. II. 208. ardente laborantes non cito calore liberantur. I. 44. invadente, ex capitis ulcere quid faciendum. III. 372. tenente si partes circa faciem graciles fuerint in die impari, sequenti die solvetur. III. 461. forti correptus, quomodo sanus fiat. III. 858. permanente, sputoque non prodeunte, si abscessus evanescant, aut recurrant, horrendum est. I. 109. sq. ardente

definente si accedat morbus regius, non solet amplius exundare, sed sanus fit. I. 138. a *Febre* ardente occupato, rigore accedente, solutio fit. I. 146. 251. III. 735. occupato si collum repente obverium fuerit, lethale est. III. 731. forti correptus, si detinet medicamentum, ante meridiem nihil purgatur. III. 858. occupato, humore non existente in faucibus, si suffocatio derepente contingat, lethale est. III. 731. cum *Febre* acuta sudores frigidi, lethales. I. 143. acuta tumores circa aurem ex plurimis graveolentibus, et praecordio intento excitati, occidunt. I. 264. acuta convulsiones, perniciosae. I. 275. acuta sudores frigidi, mortem significant. III. 752. acuta dolor capitis pertinax, et cum alio maligno, lethale est. I. 256. acuta auris dolor. I. 262. acuta capitis dolor pertinax circa frontem et tempora, fluxiones significat. I. 256. una alvus turbata falfuginoso modo, soporosos, torpidos, non valde comitatur. I. 546. ardente quibus tumores, somnolenti, torpidi sunt, his dolor in latus superveniens levis fiderationis ac resolutionis modo occidit. I. 241. vox deficiens, et cum judicatione intercepta, hi tremuli moriuntur. I. 271. continua et forti auris dolor acutus, horrendus est. I. 113. continua vesicae durae, et dolentes, perniciosissimae sunt. I. 110. 312. dolores fientes, circa lumbos et infernas partes, perniciosi valde sunt. I. 110. dysenteria. III. 635. et sine febre egestio alvi nigra velut sanguis, mala est. I. 540. tabescentibus, fluxiones ad gingivas et dentes comparentes malae sunt. I. 508. diuturna, lateris dolor puris educationem significat. I. 304. mitiore fientes sudores, morbi longitudinem significant. III.

752. ex *Febre* ardenti et pleuritis ad peripneumoniam quomodo fiat transmutatio. II. 208. ardenti abscessus juxta aurem. III. 665. ardente, abscessu purulento circa aurem non fiens, non valde servatur. I. 252. ardente hydropicus. III. 652. continua qui diutius secure laborant, his abscessus expectandus est. I. 253. in *Febre* acuta clyster secunda die. III. 411. acuta, bilis vomitus die quadragesimo. III. 418. acuta sine sudore vocis interceptiones cum exolutione. I. 271. ardente fluxio sanguinis ex naribus, quarta die mala est. I. 251. ardente, stupefactorio modo detentis, pessima est urina valde alba. I. 534. ardente potiones frige-factoriae omni tempore exhiberi possunt. II. 520. ardenti, sonitibus aurium accedentibus cum visus hebetudine, melancholico modo mente moventur. I. 251. ardenti si alvus eruperit, mortale est. I. 251. non lethali splendores ob oculos versari, sanguinis de naribus fluxionem significat. I. 118. tenuis et mollis egestio, mala est. I. 339. erronea, subsidens rubra. III. 419. fauces exulceratae, cum alio signo ex his quae difficilia sunt, periculosae sunt. I. 114. forti, bilis per superiora aut inferiora purgatio. II. 390. fractos, si soporosi fuerint, medicamentis purgare non oportet. I. 166. hiberna si lingua aspera fiat, remissio febris contingere solet. II. 79. non intermittente, si labium, aut palpebra, aut supercilium, aut oculus aut nasus distorqueatur, propinqua mors est. III. 734. 766. intermittente quando cibi dandi. II. 426. non intermittente si rigor incidat, aegroto jam debili lethale est. III. 733. non bene judicat valde alba egestio. I. 341. dolore lateris fiens qui-

bus alvus multa aquosa ac biliosa egerit, hi allevantur. I. 242. quibus dolores circa lumbos, et infernas partes fientes, septum transversum contingunt, infernas partes relinquentes perniciosi sunt. I. 247. non lethali obscurum aliquid prae oculis apparens, vomitum biliosum significat. I. 117. palpitaciones juxta ventrem, mentis emotiones inducunt. I. 281. potio urinam ciens, frigefaciens, ac sitim sedans. II. 322. malus est dolor in pectus firmatus torpore. I. 283. dolores ad praecordia exilientes, sine sudore soluti, maligni sunt. I. 280. ad praecordia dolores, voce intercepta, sine sudore soluti, malum est. I. 281. quartana pharmacum, ante quartam invasionem. II. 251. ardenti si insuper corripit rigor, exudare solet. I. 146. oculorum rubor oboriens, alvi diuturnam malignam affectionem significat. I. 267. non lethali, sanguinis de naribus fluxiones. I. 118. semiteriana appellata, contingit quidem et acutos morbos fieri, et est haec praeceteris maxime lethalis. III. 408. somniculosi sunt, qui saepe cruenta ac cruda per alvum egerunt. I. 485. non intermittente ubi difficultas spirandi, et delirium fit, lethale est. III. 734. sputi excreationes lividae, nigrae, biliosae, si quidem supprimantur, malae sunt. I. 271. tractus velut a vomitu, in screationem densens, malum. I. 241. vehementi sanguinis eruptio hie-me. III. 654. vocis interceptiones convulsorio modo fientes, ad mentis emotionem cum silentio deveniunt. I. 271. urina densitatem habens divulsam, recidivam, aut sudorem significat. I. 337. urina albam habens et levem subsidens firmatam, celerem dimissionem significat. I. 331. biliosa ante

septimum diem, cum rigore morbus regius accedens, solvit febrem. II. 86. biliosa, aquae frigidae potus. II. 248. biliosa pharmacum nona die exhibetur. II. 247. non lethali, quibus capitis dolor et alia signa circumstant in his bilis dominatur. I. 137. omni malum est colli dolor. I. 167. 275. continua quicumque voce defuturi jacentes, oculis conviventes nictant, hi quando servantur aut moriantur. I. 244. continua si quis quarta die, et septima affligatur, et undecima non iudicatus fuerit, plerumque perit. I. 144. siens convulsio, perniciofa; minime vero pueris. I. 289. delirium significat, egestio valde rubicunda. I. 341. sine Febre existenti cibi fastidium, et oris ventriculi morsus, medicamento sursum purgante opus habere significat. III. 729. sanguinem vomere, salutare est. III. 760.

Febrem acutam cum sudore solvit alvi egestio pura superviens. I. 347. ardentem solventia. I. 146. in capitis vulnere intercipere quarta die, aut septima, aut undecima, valde lethale est. I. 209. iis fieri necesse est, quibus cerebrum fuerit dissectum. III. 756. in convulsione fieri melius est, quam convulsionem in febre. III. 715. sedat convulsio in ipsa siens. I. 256. a convulsione pressae ex partu, supervenire, bonum est. II. 174. diurnam urina cruenta in principio mieta significat. I. 334. temporis progressu accedere, perniciosum. I. 313. quibus ulceribus supervenire commodum sit. I. 207. significat urina pinguedinem in subfidentia habens. I. 334. ad *Febrem* omnem ardentem potio. II. 321.

Febres acutae senibus non similiter ut crescentibus fiunt acutae. III. 710, acutae fiunt

si hiems secca et aquilonaris fuerit. III. 721. acutae, turbulentas non bilioso insaniae os ventriculi dolenti, solvunt. I. 327. acutae naturis siccioribus quando fiunt. III. 722. acutae ac diurnae post autumnum siccum et borealem. I. 546. acutissimae quando omnibus, maxime vero pituitosis, accidunt. I. 545. acutae juvenibus fiunt. III. 726. acutae in siccitatibus fiunt. III. 721. qui ad tactum non adurentes habent, phrenitici fiunt. I. 268. amburentes ad manum, torpidae, siticulosae, anxiosae, in his alvo suppressa gravati exolvuntur. I. 256. quibuscunque anxiosae sunt, hi plurima omnino diligentia, et custodia opus habent. II. 75. sq. ab aqua, id est atra bile, non valde fortes, neque diurnae. II. 359. ardentes. III. 428. ardentes quos potissimum et quomodo corripiant. II. 207. ardentes, homines reficcando interimunt. II. 208. ardentes recidivare solent. I. 251. ardentes quatuordecim dies dijudicant. I. 252. ardentes in occidentalibus ob ventris duritiem. I. 533. ardentes post aestatem pluviosam et australem. I. 545. plurimae a bile fiunt. I. 369. a bile, pituita, et sanguine, magis oriuntur. II. 358. quibus cessant, neque signis solutoriis apparentibus, neque in diebus iudicatoriis, his reversuras esse, expectandum. I. 116. post clemens coelum pleiadarum. III. 521. continuas, et ardentes, et tertianae plurimae, quartanae item, aestate fiunt. III. 724. in concipere nequeunte. I. 221. diurnae magis pueris senioribus et ad pubertatem accedentibus fiunt. III. 725. ex doloribus vehementibus diurnae. I. 243. quando ab ambiente aëre calido oriuntur. II. 344. quae paribus diebus exacerbantur, paribus iudican-

tur, et contra. III. 410. fortiores quibus fiant. III. 734. omnes ex glandularum tumoribus malae sunt. III. 735. in glandularum tumoribus, malum. III. 449. ex hieme ausrina, vere, et aestate siccis. III. 444. quae una die intermittentes, altera superrigent, una cum judicatione, ad septimum circuitum durant. III. 451. 591. intermittentes, et erroneo modo invadentes, autumno maxime in quartanam leviter transeunt. I. 253. intermittentes ob suppurationem, plerumque sudorificae sunt. I. 504. quaecunque non intermittentes, per tertiam fortiores fiunt, magis periculosae sunt. III. 733. intermittentes, verum inaequaliter incalescentes, alvo inflata pauca egerente, in his post judicationem lumborum dolore sequuto, alvi erumpunt. I. 256. judicantur in iisdem numero diebus ex quibus et supersites evadunt homines, et ex quibus pereunt. I. 111. 137. in quibus ulcerantur labia, fortassis intermittentes. III. 628. lenes viris in meridionalibus civitatibus frequentes. I. 527. lethalissimae, et signis horrendissimis fientes, quarto die desinunt, aut prius. I. 137. longae in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. quae longae fieri soleant. II. 75. quibus longae sunt, his aut tubercula, aut ad articulos dolores fiunt. III. 733. 764. lypirice, bilis sursum ac deorsum effusione non accedente, non solvuntur. I. 249. malignissimae, et signis horrendissimis fientes, quarto die, aut prius occidunt. I. 111. partus purgamentis aut menibus impeditis. II. 656. sq. quomodo hominibus otiosis accendantur. II. 345. humoribus omnibus aequalibus, minus periculosae, neque fortes, quarum signa septem. II. 353.

placidissimae et signis securissimis fientes, quarto die desinunt aut prius. I. 137. pueris ad dentitionem accedentibus fiunt. III. 725. ex praecordiorum dolore malignae sunt. I. 164. 238. magis contingunt circa generationem puris, quam facto jam ipso. III. 718. quartanae et erroneae autumno fiunt. III. 724. quartanae, atrae bilis participes. I. 370. quartanae diuturnae in occidentilibus. I. 533. quartanae ab anno vigesimo quinto incipiunt, nec ultra quadraginta quinque progrediuntur. I. 370. cur et qua ratione tertia, quinta, septima, aut nona die remittant. II. 347. quibuscunque desinunt non in diebus judicatoriis, his recidivae fiunt. I. 244. quae neque in diebus judicatoriis, neque post solutorium signum decellerunt, recidivant. I. 254. tertia aut quinta die revertentes. II. 347. imparibus diebus solvuntur. II. 348. soporosae, lassatoriae, caliginosae, vigilias inducentes, exudantes, malignae. I. 167. cum sudoribus, ex timore cum perfrigeratione mente motos, et somni vocem aliquantum intercipientes, solvunt. I. 314. perpetuo cum sudore. I. 703. sudorificae post canem, nec omnino perfrigerantes. III. 631. tertianae quatenam difficiles sint. I. 259. tertianae naturam referentes, cum anxietudine, malignae sunt. I. 238. vertiginosae, et cum, et sine volvulis, perniciosae. I. 247. in te *Febres*, hiatus, articulorum exolutiones, et sudoris causae. I. 577. an *Febres* acutae ex hiemalibus, transitus quomodo fiat. II. 389.

Febri aquosus humor infestissimus. II. 354.

Febribus fortibus correptis medicamenta purgatoria dare non oportet, donec remiserit febris. III. 857. sq. quum hor-

rendum quid acciderit quinta die, non longe postea morientur. II. 79. quibus rigor accedit, febris solvitur. I. 147. a *Febribus* correptae et fortiter attenuatae sine manifesta causa, in utero habentes, difficulter pariunt et periculose, aut abortum facientes periclitantur. III. 746. cum *Febribus* acutis sudor multus fiens, malus est. I. 165. voces deficientes. I. 169. ex *Febribus* ardentibus qui aliquantum perfrigerantibus, cum egestionibus alvi laborant, oculis malum est. I. 168. 251. quibus dolor mammarum fit, sputatio cruenta non faeculenta oborta, solvit dolores. I. 328. resurgentibus abscessus isthic fiunt, ubi quid doluerit. III. 751. surditatem sanguinis e naribus fluxio, itemque alvi turbatio solvit. I. 265. modicis, testis sinistri tumor. III. 437. quibus tubercula diutina, aut ad articulos dolores fiunt, hi cibis pluribus utuntur. III. 765. de *Febribus*, et symptomatis aetivis. II. 390. in *Febribus* abscessus, qui non solvuntur ad primas judicationes, longitudinem morbi significant. III. 734. acutis, magis ardentibus, quibus lacrimae invitae defluunt, his sanguinis a naribus eruptionem expectare oportet. III. 403. acutis, floccos de vestibis evellere, aut paleos de pariete detrahare, lethale. I. 93. acutis quibus biliosae alvi egestionis, his lac dare, malum. III. 748. acutis convulsiones et circa viscera dolores fortes, malum. III. 736. acutis, quae ante faciem feruntur et frustra venantur, lethale. I. 93. inflata alvo, flatu non erumpere, malum. I. 239. ardentibus si posterius septimo die morbus regius accedat, indicium est sublati sudoris. I. 138. ardentibus bona signa apparentia, qualia in sanis scripta sunt. I. 138. ardentibus quibus tremores facti

HIPOCRATES TOM. III.

fuerint, mentis emotio solvit. III. 753. ardentibus, quibus plerumque tussis siccae, non irritantes, hi non ita valde siticulosi sunt. III. 734. ardentibus quibus coxarum dolor, oculorum distortio, aut caecitas, aut testium tumores, aut mammarum elevatio, febrem ardentem solvit. I. 146. ardentibus si accedat morbus regius et singultus quinto die, lethale est. I. 144. quibus aures obsurduerunt, his non soluta febre, insanire necesse est. I. 147. quibus aures obsurduerunt, his sanguis e naribus effusus, aut alvus exturbata, morbum solvit. III. 735. continuis quibus pustulae per totum corpus erumpunt, lethale. I. 249. quibus crura fiunt tuberculosa, et haec tubercula moram trahentia non maturantur, febribus perseverantibus, talibus sanguis e naribus fluere solet. II. 79. quibus circa dentes viscosa adhaerent, his fortiores febres fiunt. III. 734. durities circa ventrem cum dolore, horrore, cibos averfantibus, non suppurantur. I. 345. erroneis nigrae in urina nubeculae, quartanam indicant. I. 334. ex somnis, timores aut convulsiones, malum. III. 736. non intermittentibus excreationes bonae et malae. III. 735. qui exudant, caput dolentes, alvo suppressa, convulsi fiunt. I. 255. fortioribus, bile a medicamento commota, aeger neque bibens neque sorbens plerumque perit. III. 858. inguinis dolor morbum diuturnum significat. I. 243. non intermittentibus si externae quidem partes frigidae fuerint, internae vero ardeant, ac si tim habeant, lethale. III. 734. non intermittentibus, quae excreationes bonae aut malae. III. 765. intolerabilibus quibuscunque septima aut nona, aut decimaquarta morbus re-

M m m

gius accedit, bonum. I. 139. Iq. iudicationes impeditae ad sublatae, temporis quidem diuturnitatem inducunt, non autem perniciosae sunt. I. 243. aut aliis aegritudinibus quicunque ex voluntate lacrimantur, nihil absurdi est. III. 734. juxta latus dolores consistentes citra notas, venae sectio laeserit. I. 315. Iq. longis, lac convenit. III. 748. longis, tenuibus, erroneis, urinarum tenuium mictiones splenicæ sunt. I. 537. longis, aut tubercula, aut dolores in articulis sunt. I. 249. III. 733. lumborum dolor præcordiorum dolori submurmuranti accedens, ventres ut plurimum humectat. I. 279. mentis emotiones taciturnæ, in eo qui voce privatus non est, perniciosæ. I. 242. cum pedes frigidi sunt, neque potum, neque sorbitionem, neque aliud quidquam ejusmodi dato. II. 72. quartanis quibus sanguis ex naribus fluxerit, malum est. III. 767. recentibus pharmacum exhibendum bilem ducens. II. 132. quibus morbus regius septima, aut nona, aut decima, aut decimaquarta accedit bonum. III. 736. quibus quotidie rigores sunt, quotidie febres solvuntur. III. 735. quibus sexta die rigores sunt, difficulter judicant. III. 731. rubores circa aurem ex prægresso dolore, signum sunt erysipelatis in facie futuri. I. 265. quibus sanguis abunde undecumque profluxerit, his in refectionibus a morbo alvi humectantur. I. 255. sanguinis e naribus larga ruptio multos servavit. III. 397. quibus sanguinis multitudo erumpit undecumque, his in refectionibus alvi humectantur. III. 730. forbitiones quando dandæ. II. 73. spiritus offendens, malum. III. 736. derepente suffocari, et deglutire non posse, citra tumorem, malum est. I. 276.

sudores multos expectare oportet, cum æstus sit veri similis. III. 720. exudantes, caput dolentes, alvo intercepta, convulsi sunt. I. 174. surditas alvum fistit. I. 262. tertianis dolores qui exacerbantur, tertianarum generis morbum faciunt. I. 250. quibuscunque tremores circa iudicationem cessant, his temporis progressu abscessus dolorosus suppuratus in articulos fit. I. 252. ardentibus quibus tremores oboriuntur, mentis emotio solvit. I. 146. Iq. si tubercula pedem contigerint, paulatim ad cervicem dolores perveniunt. II. 80. secundum venam quæ est in collo, pulsus ac dolor, in dysenteriam definit. I. 250. quibus venæ in temporibus pulsant, et facies sana est, et præcordium non molle, diuturnum morbum significat. I. 250. citra ventrem æstus vehementis, et cordis, five oris ventriculi morfus, malum. III. 736. quibus vertigines ab initio, et capitis pulsus sunt, et urinae tenues, in his expectare oportet, ut ad iudicationes febris exacerbetur. II. 74. si mutationes habeat urina, diuturnitatem temporis significat. I. 142. quibus urinae conturbatae, velut jumenti, his capitis dolores, aut adfunt, aut aderunt. III. 736. sine *Febribus* quibuscunque dolores sunt, plerique diurni sunt. I. 223.

Febricitans ex levato afino. III. 526. sicca permanens. III. 524.

Febricitanti caput non purgandum. II. 156. si quis cibum det quem sano exhibet, sano quidem robur, aegroti vero morbus est. III. 765. sudor oboriens febre non intermittente, malum. III. 735. frigidi sudores accedentes, longam febrem significant. I. 143. si sudor accedat, febre non deficiente, malum. I. 143. quam decimaquarta die vocis inter-

ceptio accesserit; non solutio contingere solet. II. 81.

Febricitantibus lac dare, malum. III. 748. non valde multum lac convenit. III. 748. quibus rubores sunt in facie, his sanguinis fluxio plerumque contingit. I. 253. omnibus victus humidi conferunt. III. 710. quibuscunque in urinis subsidentiae crassiores polenta partes referentes sunt, longum morbum significant. III. 760.

Febricitantium non omnino leviter, permanere, et nihil minui corpus, aut etiam magis quam pro ratione colligari, malum est. III. 715. a *Febricitantium* naribus qualia, ab inditis prodeant. III. 535.

Febricula tenuis ex moerore. III. 505.

Febriculosam aetatem fieri quando necesse sit. I. 543.

Febrilem si non diebus imparibus febris dimiserit, recidivare solet. III. 755.

in *Febrile* sputa convulsoria sine sudore defluentia, levia sunt. I. 288.

Febrili aut vulnerato alvus resiccata, malum. II. 174. ac bilioso in tempore foras dispersa bilis, bonum. II. 174. si atra bilis in principio sursum, aut deorsum prodierit, lethale est. I. 245. cibus non offerendus; neque sorbitionibus subitus alvus ducenda. II. 132. quum quarta die lingua conturbata loquitur, et alvus biliosa liquida egerit, talis delirare solet. II. 81.

in *Febrilibus* cum horrore, duricies cum dolore circa ventrem, ad suppurationem quando perveniant. I. 281. nares multa, et bene significant. I. 190. tubercula juxta aures cum dolore oborta, quibusdam febre judicatorio modo deficiente, neque sedantur, neque suppurantur. III. 404. non *Febrilibus* si fiat tormen, et genuum gravitas, et

lumborum dolor, deorsum medicamento purgante opus habere significat. III. 729.

Febrilium potus. II. 152. quae potiones sub dio sint exponendae. II. 323. sq.

Febriles in dorsum distentiones, urinae geniturae similes solvunt. I. 290.

Febrile nocivum quibus sit. I. 280. incipientibus quibus sanguis de naribus sternutatione fiente destillat, his in septima die solutionem significat. I. 254.

Febrilium ardentium purgationes. II. 65. a bile et pituita concludarum generatio et curatio. II. 132. a bile signa. II. 247. in principiis, sive delirium accesserit, sive alicujus membri sideratio, perituum hominem sciendum est. I. 209. differentiae. III. 408. 587. duo genera. I. 574. quatuor species. I. 369. hiemalium in acutus transitus qua ratione fiat. II. 389. hiemalium, undecumque fiant, observatio et tutela. II. 389. omnium judicationes observandae. II. 75.

FEL tauri tritum in potione ad purgationes mulierum. II. 604. scorpii marini, ad foecunditatis experimentum. II. 595. suillum. II. 563.

de *Fellis* vesicae situ. I. 503.

FEMUR in posteriorem partem luxatum. III. 258. fractum quinquaginta diebus corroboratur. III. 98. magis gibbosum ad partem externam. III. 98. non repositum. III. 228.

Femoris os fractum. III. 97. brevius effecti dedecus. III. 98. articulus ex coxa elapsus. III. 215. aut brachii os extra emittens. III. 122. intro elapsi signa. III. 214. tibiae et pedis decurtatio, ex articulo non reposito. III. 216. caput in posteriorem partem elapsum. III. 226. ossis abscessio. III. 248. circa coxam luxatio. III. 250. punctioem sine sanguine, mors tertia die consequuta.

M m m 2

III. 566. distentio quomodo et quibus instrumentis fieri debeat. III. 501. caput in anteriorem partem elapsum. III. 221. caput ad externam partem luxatum. III. 257. in posteriorem partem elapsi signa. III. 227. articuli in anteriorem partem emoti signa et symptomata. III. 284. in posteriorem partem emoti signa et symptomata. III. 285. in posteriorem partem elapsi signa et symptomata. III. 286. in anteriorem partem elapsi signa et symptomata. III. 288. repositio. III. 289.

de Femore. II. 110. III. 271. 261.

Femoribus extenuatus ex labore montano. III. 597.

ex *Femoris* dextri dolore, febris acuta ardens. III. 499.

FERINUM ulcus autumnu, et oris ventriculi dolores, et horrores, et atra bilis. III. 585.

FERRUM sanat, quaecunque medicamenta non sanant. III. 768.

FEROX responsio ex moderato, malum. I. 240.

FERULAE in deligationibus quales esse debeant. III. 58.

Ferulam qualem esse in fracturae partibus conveniat. III. 75.

Ferularum locationes in quibus vitandae. III. 95.

FESTUCAS in febribus acutis, aut peripneumoniis, aut phrenitide, aut capitis dolore legere, lethale. I. 93.

FEX vini combusta. II. 564.

FIBRAE ex ventre in vesicam. II. 112.

Fibri testiculus in suffimento ad os uteri hians. I. 476.

Ficus primae pessimae sunt. I. 690. viridis humectat, et alvum movet, et calfacit. I. 690. et uvae passae, aestuosae sunt, sed alvum movent. I. 690. pinguedo interna. II. 561. Iq. et si postrema mensa sumantur, postremo tamen omnium evomuntur. II. 464.

FIGULI. I. 645.

FIGURAE magis allevantes. III. 597. spongiformes et molles (ut lien, pulmo et mammae) humidis admotae partibus, humorem ad se trahunt, augenturque. I. 53. iustae in omnibus artibus servandae. III. 155. cavae et expansae, cui rei maxime sint idoneae. I. 52. cucurbitales intra hominem humores manifeste ad se trahunt. I. 52. Iq.

Figurarum deligationis summa. III. 61. tam intra quam extra corpus, differentiae. I. 55.

FILIA quaedam in albis, alia in rubris mensibus prognata. III. 524.

FIMUM, atque alias humecta, densius compressa, a seipfis concalescunt. I. 407.

FINES in meraciore desinentes, putrefactionem significant, velut in Dexippo. III. 436. circa *Fines* et principia, omnia sunt debiliora. III. 716.

FISSURAE ex contusione deprehensu difficiles. III. 361.

Fissurarum ossium species omnigenae. III. 351.

FISTULAE quatenam difficultimae sint. I. 320. primum crescentes, sunt reselandae. III. 330.

cui *Fistula* refringebatur, tussiculae permanere impediebant. III. 629.

Fistularum generatio. III. 529.

FLATUS circa vesicam medicamentis urinam cientibus expurgare oportet. II. 12. graveolentes quum prodierint, glandula subditiia, aut infuso per clysterem utendum erit. II. 72. quomodo circa hepar contingentes, ejus loci dolorem, suppurationes, ac tubercula excitent. I. 54. in ventrem per follem immisso in volvulis. II. 305.

Flatum sine strepitu ac crepitu prodire, optimum est. I. 100. 316. in febribus inflata

alvo non erumpere, malum. I. 239.

ex *Flatibus* plurimas uteri affectiones sunt. III. 679.

Flatuosi multum non sunt morbo regio laborantes. III. 750.

Flatuositas causa est in his, qui scapulas alarum modo eminentes habent. III. 596.

FLAVAE bilis a muliere mitio. II. 851.

Floccos de vestibus evelere, in febribus acutis, aut peripneumoniis, aut in phrenitide, aut capitis dolore, lethale est. I. 93.

Flos rosarum in uteris ulceratis. II. 591.

FLUIDA facere oportet corpora, cum quispiam ea purgare volet. III. 713.

FLUMINA non solito more fluentia per somnum videre, sanguinis circuitum significat. II. 11.

FLUXIO calida ac nitrosa, aestivo vel autumnali tempore. II. 70. in medullam, tabis occultae generatio. II. 115. in oculos. II. 118. e naribus larga crassa, caput dolentibus ex posteriore parte ossa rupta habentibus, mala. I. 261.

Fluxionis in vertebrae et carnes notae. II. 115.

Fluxioni a capite fluenti vomitus conducit. II. 158. sq.

Fluxionem flatuosam pharmacum illito sistito. III. 460.

a *Fluxione* infestatae, ad nares aut os fluxionem transire, bonum. II. 174. de *Fluxione* per gulam in ventrem, ejusque curatione. II. 127. in aures. II. 117. capitis in thoracem biliosa. II. 121. ex *Fluxione* retro ad vertebrae et spinam medullae, quomodo hydrops contingat, ejusque curatio. II. 128.

Fluxionis sanguinis e naribus, septima die aut nona, aut decimaquarta, plerumque febres solvunt. II. 255. capitis septem. II. 114. in oculis qui-

bus tenues ac diuturnae, si imaturae in nares processerint, profunt. III. 681. etiam contingunt valde plenis carnibus. II. 115. ex fervido ulcere dolorosae in gestantibus uterum, malum. I. 524. propter frigus frequenter in thoracem sunt. II. 114. ad loca vicina derivandae. II. 129. ex naribus largae per vim suppressae, quandoque convulsionem provocant. I. 286. aliquando sunt partibus infernis siccis, superis vero humidis. II. 114. ad gingivas et dentes, in habitibus tabescentibus, cum febre comparentes, malae sunt. I. 308.

Fluxionibus a capite veratrum expedit. II. 87. ex *Fluxionibus* intra corpus abeuntibus morbus. I. 498. coxendicum et articularum affectiones. II. 116. in *Fluxionibus* alvi, mutationes egestionum profunt. III. 713. ad coxam, venas retro aures secato. III. 609.

Fluxionum capitis in spinam notae. II. 125. in fauces ratio. I. 46. de *Fluxionum* tribus causis. II. 113.

Fluxibus inchoantibus, praedicendum. II. 762.

FLUXUS sanguinolentus, aut albus. II. 862. ex partu curatio. II. 583. in uteris, signis, causis, et curatione. II. 765. mulierum, albus, fulvus, et ruber, quibus magis, et unde fiat. II. 761. ruber qualiter fluat, quas et quando potissimum invadat. II. 767. alius, velut ex ovo crudo luteum subalbidum, et ejus curatio. II. 778. albi alterius curatio. II. 774. ex partu, et cibi in ventre non manentes. II. 669. mulieribus pauciores quidem, sed falsi et biliosi, qui internas et externas partes ulcerant. II. 695. fulvus, et albus. II. 770. muliebris nimis quomodo sistendus. II. 153. multus sanguinolentus, citra do-

lorem ante puerum prodeuntem. I. 465. quomodo per flatum generentur. I. 579. si a capite, ad puerperii purgationem vertatur, et multum concitetur, melius habebit. II. 658. in sanguinem pituitae, si multus fuerit ac crassus, statim occidit. I. 603. muco si a carne et osse ad oculos, curatio. II. 119. ruptura spontanea. I. 581. in ventrem prodeuntis curatio. II. 658. non succedentis signa. II. 685. si mulieri a capite in ventrem vertatur, facilius utique exitus puero continget. II. 658. muliebri curatio. II. 592. albi signa, causae, et curatio. II. 543. mucosi ad oculos notae. II. 119. pituitae ad dexteram magis defluunt quam ad sinistram. I. 603. ex puris sputo, malum. III. 758.

ad *Fluxum*, potiones. II. 855. et dolorem uterorum. II. 558. muliebrem. II. 591. resiccandum. II. 861. et dolorem. II. 856. circa *Fluxum* curationem quae consideranda. II. 765.

in *Fluxu* rubro spirandi difficultas. II. 764. mucoso, capitis secandi ratio. II. 120. muliebri convulsio et animi deliquium si accedat, malum. III. 746. ex *Fluxu*, alvi profluvium. III. 766. a *Fluxu* uteri sedato, tumor. II. 767. bilioso non purgata, nec ullis signis apparentibus. II. 626.

FOECUNDIAE quae sint, quae vero non. III. 747.

FOECUNDITATIS experimentum. II. 725.

FORMELLA cur posterius formetur et coarticuletur. I. 396.

Formellae ab aqua magis, et a frigidis ac humidis et mollioribus augeantur. I. 648. citius quam filii pubescunt, sapiunt, ac senescunt. I. 453.

Formellam ut generes, diæta ad aquam vergente utendum est. I. 649.

FOEMINA multo minus coitu, et breviori etiam tempore

quam vir delectatur. I. 375. Iq.

FOETUS bimestres aut tertiores perimenti, quomodo mendum. I. 469. bimestris corruptio. II. 682. prolapsus quomodo retrudendus. III. 378. vivi in partu manum aut crus foras praemittentes. II. 701. mortui exsectio. II. 701. quot diebus formentur ac absolvantur. II. 23. dum in utero vertitur, periculum. I. 456. pituitosos esse necesse est, si capitis purgatio in utero non contingat. I. 597. quae corrupturae sunt, his mammae graeciles fiunt. III. 746. in latus aut caput processus, cur periculofus. II. 653. mortui, quomodocumque tandem procedat, extractio. I. 462. oblique prolapsi, ac manum extensam habentis, exsectio. III. 376. septimestris aetatis, cum pelliculae luxantur, secedunt in id quod cedit. I. 446. perditur, ex rupta, illum ambiente, pellicula. I. 381. in utero motus ab igne. I. 637. qua ratione sanissimum caput habebit. I. 597. plures nonnulla animalia edunt. I. 422. quibus de causis corrumpantur. II. 645. masculi quidem in dextris, foeminae vero in sinistris magis. III. 745. qua ratione foras prodeant. I. 636. ex Foetus corruptione in morbis longis non valde purgata, dolores ex laterum mollitudine ad intestinum tenue transeuntes, perniciosi sunt. I. 322. de Foetus menstrui in utero corruptione. II. 547.

Foetui mortuo cur venter humidus perforandus. II. 702.

Foetum qua ratione in utero verti, et non in caput edi contingat. III. 378. sanum esse quando impossibile sit. III. 747. corruptum quae signa continentur. II. 642. menstruum, aut bimestrem, corruptentis curatio. II. 673. debilem significat, hoc ex mammae fluens.

III. 746. expellentia. II. 554. 504. 724. ad *Fœtum* mortuum ejiciendum. II. 721. 751. imobilem corrumpendum. II. 750.

FOLIA ex arboribus decidentia videre, ab humidis et frigidis corpus laedi significat. II. 11.

FOLLIS, et manuum ad rhythmum motus, micationi per summas manus similia faciunt. I. 701.

FOMENTA humida. II. 569. humida ante pharmaca in hydropse. II. 477. in pleuritide humida et sicca quae. II. 37. ad uteros purgandos. II. 873. ad fluxus. II. 857. calida foris adhibita dolorem mitigant. I. 579. clavicularem dolores solventia. II. 37. sicca. II. 571.

Fomentum ad uteri conceptionem. I. 472. aliud fortius ex bitumine. II. 875. ex myrrha et aeris flore ad nares. II. 236. oculorum dolores solvit. III. 753. purgationibus semper praemittendum. II. 631. sq. suffimentis. II. 803. uterorum modus. II. 796.

FONTES et putei commoti per somnum inspecti, quid significant. II. 12. ac marinae aquae, cur hieme auctiores et calidiores. I. 408. quatuor, sanguis, bilis, pituita, et aqua, item ventriculus, quomodo quum pleni fuerint, semper corpori distribuunt. II. 336. quatuor non tantum, sed etiam totum corpus de ventriculo trahere. II. 336.

FORMAE et mores hominum, regionis naturae plerumque compares. I. 567.

Formae hominum multiplices faciunt temporum magnae et frequentissimae mutationes. I. 549.

velut *FORMICAE* de capite in spinam descendere videri. II. 265.

FORTIBUS natura, fortibus pharmacis utendum est. II. 147. ex *Fortissimo* in igne, et tenuissimo in aqua, calidi et

sicci temperamenti constitutio. I. 656.

FORTUNA ex medicina aut alia quapiam arte non est pellenda. II. 149. sui juris est. II. 148.

Fortunam in curandis morbis citra artem nihil posse. I. 8.

FRACTURAE cum ulceribus. III. 185.

Fracturarum cum et sine ulceribus, curationes. III. 115.

FRICATIO et lucta externis corporis partibus magis laborem exhibent. I. 701. ex oleo et aqua mollit, et non vehementer excalescit. I. 702. quae *FRIGEFACIUNT* ea quae in ventre sunt, alvum subducunt. II. 147. sq.

FRIGIDA doloris exortibus, valde rubicundis, convenit. II. 162. quando calorem revocet. III. 741. dentibus et nervis inimica. II. 156. convulsiones antrorsum et retrorsum distentiones; nigrores, ac rigores febriles inducit. III. 741. tumoribus in articulis, doloribus sine ulcere, podagricis, et convulsis prodest. II. 161. sq. velut nix, glacies, pectori inimica sunt. III. 742. et humida alvum subducunt. II. 147. inimica ossibus, dentibus, nervis, cerebro, spinali medullae. III. 741. in his uti oportet unde sanguis erumpit, et erupturus est. III. 742. podici et utero non valde commoda. II. 163. ulceribus mordax. III. 741.

Frigiditas in ventris dolore. III. 565.

Frigiditas partium posteriorum, convulsoria est. I. 235. extremarum partium in morbis acutis malum. III. 757. extremarum partium, ex dolore forti partium circa ventrem, malum. III. 759. aut caliditas ubi in corpore isthic morbus est. III. 752.

prae *Frigore* quae aut moriuntur, aut ulcerantur, iis partibus conducit calida. II. 163.

a *Frigiditate* quae moriuntur, aut ulcerantur, confert calida. III. 742.

Frigidior, in frigido tempore ac regione calidior erit. III. 611.

Frigidi temperamentum a calido. I. 42.

Frigidum et auxiliatur, et occidit quaecunque ex calido sunt. III. 607. valde, venas rumpit, et tussim movet. III. 596.

FRONTIS in capitis dolore secandi ratio. II. 250. contractio in morbis acutis, phrenitidis signum est. I. 266. in ejus ulceribus, quatenus cataplasmatibus utendum. III. 362. denudatio. III. 581. 660. prurigo. III. 548. dolores, difficiles sunt. I. 173. 274. sq.

Fronte percussus supra oculum dextrum. III. 553.

FRUCTUS a suis plantis, quae alimentum a terra trahunt, nutriuntur. I. 405. qui ab arboribus colliguntur. I. 688. sq.

FRUMENTUM et vinum quibus inter se differentia. II. 424.

FULCIMENTA quibus partibus adhibenda. III. 63.

FULIGO de furno ad foetum mortuum expellendum. II. 752.

FULVI, simi, oculis magnis, quicunque boni. III. 459. naso acuto, oculis parvis, quicunque mali. III. 459.

FULLONES. I. 642.

FUNICULUS lucernarius in uteris ascendentibus ac suffocantibus. II. 591.

FUNAMBULATIONES attenuant. I. 709.

FURFURES in urina pura, vesicae scabiosae sunt signa. I. 369. hordei. II. 586.

Furfurum decoctum in clystere, renibus affectis. III. 678. succus coctus, levis per alvum secedit. I. 676.

Furfuracea quaedam simul cum urina crassa prodeuntia,

vesicam scabie affectam significant. III. 738.

FURIOSA quatenam sint. I. 329.

in *Furiosis* convulsio accedens, dissipationem facit. I. 314.

Furiosum ac lethale est, dentes collidere, aut stridere, quibus non familiare id est. I. 270.

FURORES etiam autumnio fiunt. III. 724. vere fiunt. III. 724.

FURUNCULORUM species, forma ac generatio, et curatio. II. 161.

G.

GALBANUM ad conceptum facilem. I. 468.

GALEANCONES. III. 220. 586. ex nativitate et casu. III. 155.

GANGLIA. III. 187.

GARGARISMUS in angina. II. 237.

post *GEMELLARUM* partum, et modicam purgationem, febris horrida, acuta. III. 508.

Gemelli quare inter se similes fiant. I. 653. una die atque ex una secunda eduntur. I. 465. masculi nascuntur, cum masculum semen ab utrisque secretum fuerit: quum vero foemineum ab utrisque, foemellae fiunt. I. 653.

Gemellorum partum significant tumores difficiles, circa intestinum tenue. I. 326. ex *Gemellorum* abortu, ventris dolor, nono anno. III. 694.

GEMINI qua ratione nascuntur. I. 652.

GENAE tenuis particula dissecta neque augetur, neque coalescit. I. 419. II. 177. III. 752.

GENERATIO corruptio, auctio diminutio, commistio, secretio, idem putantur. I. 632.

Generationem, neque ab uno, neque genere differentibus fieri. I. 351.

Generationes hominum differentes tres. I. 651.

GENITALIUM putredines astate fiunt. III. 724.

GENITURA non omnis fortis est. I. 423. et nares, quibus natura humidiores, hi morbofius sani sunt. III. 750. viri, graveolens a muliere reddita. II. 637. humido in corpore calfacto ac diffuso, spumescit. I. 372. in tabe dorsali, si quis urinam reddat aut alvum dejiciat, prodit. II. 265. viri in uterum illapsa, caliditatem et voluptatem mulieris extinguit. I. 375. a matre, sanguine in uterum descendente, augetur. I. 387. postera aut tertia die mulieri excidens. II. 628. in utero coacervata, et calfacta spiritum habet. I. 383. a coitu statim dissiluit. II. 635. a Genitura crassa intus retenta Mola in utero. II. 848.

Geniturae in brutis foeminae, ac masculae ratio eodem modo habet, quo in homine. I. 379. transitum in pueris impediunt, venae tenues et repletae existentes. I. 373. spiratio modica sanguinem modicum, amplior copiosorem, et uberiores in uteros trahit. I. 388. sex dierum foras prolapsae forma, ovo crudo perfimilis. I. 386. ex corpore ad pudendum viae. I. 371. mulieri a coitu statim excidentis causa. II. 628. in utero conceptae, notae. I. 469. mammarum, pectoris et vocis communio.

Genituram viri, ab omni humido quod in corpore existit, provenire. I. 374. quo pacto mulier retinere possit. II. 635. inflatam pelliculam acquirere. I. 385. mulier aliquando in ipsum uterum, aliquando foras, emittit. I. 375. non tantum a calido, sed etiam a matre spirante spiritum habere, eoque frui. I. 385. ad decem, aut duodecim dies retinentes, virum ne adeant. II. 634. non suscipiens, men-

sibus secundum naturam fiunt. II. 588, 641. continens, nec praegnans tamen. III. 35. in typho per somnum aut inter eundem effundentes. II. 505. ab omnibus corporis partibus excerni. I. 374. quales non contineant. III. 4. sq. pellicula ambiens ac completens, tota ex umbilico tenditur. I. 387.

de Gente quae plurimum legibus et consuetudinibus inter se differunt. I. 550.

GENU propter expeditam ac facilem naturam mitius est, quam cubiti gibbus. III. 267. flexio deligationibus in femore ac tibia turbationem inducit. III. 100. luxatum quomodo reponendum. III. 290. ad Genu dextrum tumor ab exercitiis et mellis usu. III. 669. ad Genua dolor, partium supernarum dolorem solvit. III. 466.

in Genubus dolor erit, si mammae ex gracilibus rursus durae fiant. III. 746.

Genuum ac coxendicum dolor, septima, aut nona, aut decimaquarta die febrem solvit. I. 255. dolor, malus. I. 238. gravitas, lumborum dolor, et tormen, si fiat non febrienti, deorsum medicamento pugante opus habere significat. III. 729.

GEOMETRIAE cognitio medico necessaria. III. 822.

GERMINANDI diversitas, in iis quae ex semine, et ex plantariis proveniunt. I. 406.

GIBBI coactiones variae. III. 202.

GIBBOSI quicunque ex anhelatione aut tussi fiunt, ante pubertatem pereunt. III. 755. raro ad sexagesimum annum vivunt. III. 190. 298.

Gibbosis, plerumque pulmonis tubercula. III. 189.

Gibbositas in spina ex phrenitide. III. 569. 681. prope cervicem. III. 192. supra septum transversum. III. 188.

infra septum transversum. III. 189. aucto jam corpore. III. 190.

Gibbositates ex casibus. III. 200. juxta verticulum non facile pelluntur. III. 197. a *Gibbo*, interdum spirandi difficultas. III. 189.

GINGIVAE, dolor. III. 679. in lienis morbo male olentes. II. 486. a dentibus discedentes in lienis morbo. II. 486. vitiatæ, his sunt quibus splenes magni. I. 227. dolor ac tumor. III. 573.

Gingivarum pruritus pueris ad dentitionem accedentibus, sunt. III. 725.

ad *Gingivas* et dentes comparantes fluxiones, in habitibus tabescentibus, cum febre, malæ sunt. I. 308. circa *Gingivas* abscessum factum dentis corruptio solvit. I. 270.

de *Gingivis* sanguis defluens, ex alvis liquidis, lethale est. I. 347. sanguis, ex alvo liquida, perniciosus. I. 271. in *Gingivis* denigratis, calida convenit. II. 165.

GLANS Aegyptia. II. 561. virilis membri frigidior est, quam quis putarit. II. 158. sq.

GLANDES subdititiæ ad menses quomodo formandæ. II. 744.

Glandula subdititia. II. 792.

Glandulae quando, et a quibus fluxionibus infestentur, et a quibus non. I. 495. album fluxum purgantes. I. 479. renum etiam majores, quam aliis partibus. I. 495. pectoris mammae dicuntur. I. 500. pectoris in viris ob locorum angustiam et corporis densitatem, magnæ non sunt. I. 501. non valde per se, sed cum reliquo corpore aegrotant. I. 492. fluxionibus maxime sunt obnoxiae. I. 492. ex reliqua corporis redundantia nutriuntur. I. 493. corporis humiditatem sulciunt. I. 493. inguinum. I. 494. sub alis. III. 152. sub utraque aurium parte. I. 494. intestinorum, majores,

I. 494. utrinque sub alis. I. 494. intestinorum, cur depiles. I. 494. intestinorum unde. I. 496. sunt spongiosæ, raræ, pingues, friabiles, et venas multas habent. I. 491. et pili, eadem utilitate participant. I. 495.

Glandularum in corpore situs. I. 492. de *Glandularum* oolli natura tota. I. 495. natura et substantia. I. 491. duplici genere ac usu. I. 493. ex *Glandularum* tumoribus febres, malum: exceptis diariis. III. 735.

quæ partes *Glandulas*, et pilos, et quæ *glandulas* tantum habeant. I. 493. sq.

de *Glandulis* in pectore. I. 500. in *Glandulis* oleosus humor. I. 492.

GLAUCEDINES senibus sunt. III. 727.

GRACILES et facile vomentes sursum purgare oportet, vitantes hiemem. III. 727. secundum naturam minus cito moriuntur, quam crassi admodum. III. 718.

Gracilis ac macilentus a febre ustus, quomodo cibandus et curandus. II. 133.

Gracilitatem corporis quo studio consequaris. I. 619.

GRAECORUM et Barbarorum in Asia qui fortes et bellicosi credantur. I. 554.

GRAMMATICA quid. I. 645.

GRAVE quiddam in pectore incumbens, pulmonem ad latus prolapsum significat. II. 275.

GRAVEDO ex frigiditate. I. 46. ad *Gravedinem*. II. 759.

Gravedines post ætatem siccam et Borealem. I. 545. vere sunt. III. 724. et rancedines, valde senibus non concoquantur. III. 717. ad hiemem sunt, si æstas sicca et Aquilonaris fiat. III. 722. quando perfecte fiant. I. 223. sq. quos morbos solvant. I. 223. naturis ficioribus sunt, si autumnus aquilonaris et pluviarum exors

fuerit. III. 722. et sternutationes in omnibus circa pulmonem morbis, et antecellisse et succedere, malum est. I. 103. 299.

GRAVEOLENTIA circa spiritum unde fiat. II. 350. in pudendis, et columella. II. 587. sq.

GRAVIA omnia, natura dorsum feruntur. I. 584.

cum Gravitate capitis dolor soporosus, convulsorium quiddam significat. I. 259.

GULA sive stomachus, velut infundibulum, potum, et quaecunque volumus, excipit. I. 485. ejus structura et positio. III. 380.

GURGULIONES periculosi sunt ut et rescentur et scarificentur, quamdiu rubicundi fuerint, et magni. I. 115.

GUTTUR et gula. III. 825.

Guttur praefecto vox non editur. I. 440. sub Guttur tumor cum febris multa in anginosa. III. 658.

in Gutturis dolore, aquam calidam super caput fundito, si non frigus fuerit. III. 464.

GYMNASTICAE medicina est contraria. II. 138.

H.

HABITIORES sunt pueri, qui plus mingunt, quam egerunt. I. 483.

HABITUDINEM bonam ad summum progressam, non tarde solvere confert. III. 707.

HABITUS hominis bonus qui dicatur. I. 84. bonus quomodo ex esu accedat. II. 346.

HAEMORRHOIS, velut similis est atrae bilis. III. 609.

Haemorrhoides, si sideratis accedant, utile est. I. 313. fortes ac diuturnae. III. 556. si cum phrenitide occupatis atrabiliaris oboriuntur, bonum est. I. 146. atrabiliaris et phrenitidis accedentes, bonum. III. 751. quibusdam ex mensibus suppressis fiunt. I. 323. aetatem constantem agentibus accidunt.

III. 726. viris in meridionalibus civitatibus frequentes. I. 527. hieme per duos annos. III. 525. infans supervenientes, infaniam solvunt. III. 752. in Haemorrhoides alvus turbata. III. 556. ex Haemorrhoides parum apparente, vertigines obortae, parvam ac modicam siderationem significant. I. 288.

Haemorrhoidarum curatio. II. 98. per glandulas curatio. III. 345. post Haemorrhoidarum unctionem quae curatio adhibetur. III. 341.

Haemorrhoides quum haberet Alcippus, a curatione prohibebatur: curatus infans, febre acuta succedente cessavit. III. 544. sananti diuturnas, si non una servata fuerit, periculum est hydropem aut tabem accedere. III. 751. qui habent, si quis hieme multo potu uti viderit, et bono colore praeditos, quid de his praedicere liceat. I. 87. sq.

Haemorrhoidum alius curationis modus. III. 343. fluxionis futurae signa. I. 177. generatio, curatio, et cognitio. III. 340. bonum. III. 600.

in Haemorrhoidibus sanguis non fluit, ablata extuberantia. III. 344. cancer. III. 556. sq. extuberantia penitus intus delitescens. III. 344.

HERAE albae folia astringunt. II. 161.

HEPAR testudinis marinae adhuc viventis, in pello. II. 719. pueris cor dicitur. II. 331. jaculo percussus. III. 571. 659. ovillum aut caprinum in parientibus ab inflatione laborantibus. II. 589. venarum radicatio. II. 22. tauri ad faciem ornandam. II. 855. ejus structura, forma, et positio. III. 380. dolet homo, si derepente multa bilis fiat. II. 331. quibus dolorosum fit. I. 164. quibus aqua repletum, ad omentum eruperit, his venter aqua impletur, et moriuntur. III.

763. durum fieri morbo regio laborantibus, malum est. III. 755. quicumque suppuratum uruntur, si quidem pus purum fluat et album, superstities evadunt. III. 762. dolentes, purulenta per alvum egerunt. I. 308. derepente circumcirca dolentibus, febris accedens dolorem solvit. I. 309. III. 763. quibus uestis velut amurca prodit, lethale est. I. 309. et vena cava juxta *Hepar* ad imum ventrem tumor tuberculofus. III. 674.

Hepatis apex cui complicatus erat, huic concusso, derepente dolor sedatus est. III. 629. extremitates quinque. I. 503. quibus dolor, hi sanguine per alvum egesto servantur. I. 280. ab aqua inter cutem laborantes per fungos uestio. II. 472. venae earumque distributio. I. 510. elevatio, splenico modo. III. 441.

Hepate vulneratus moritur. II. 168. ab *Hepate*, quaedam aquae inter cutem incipiunt. I. 97. quibuscunque aquae inter cutem oriuntur, his tusses tussendique promptitudo accedit. I. 97.

ex *Hepatis* inflammatione singultus, malum III. 758.

Hepatici unde. III. 434.

de *Hepatico* morbo ab atra bile. II. 477. in *Hepatico* morbo, bilis pallidae vomitus. II. 481. colliquatio cum raucedine, malum. I. 308.

Hepaticorum uestionis per fauces buxeos descriptio. II. 482.

Hepaticis quibus multum est sputum cruentum, statim perniciosum est. I. 308.

Hepatitis venae distributio. III. 455.

HERBAE lacustres quales. III. 791. montanae cur aquosis praestantiores. III. 791. breviores, meliores ac solidiores sunt. III. 146.

HERINACEI marini triti ad secundas educendas. II. 727.

HERNIAE puerorum in occidantalibus. I. 534.

HERPETES minime omnium ulcerum quae depascendo proserpunt, periculosi sunt. I. 207. ex pustulis nocturnis. I. 204.

HIANTEM, semper dormire, lethale est. I. 92.

Hiatus febres qua ratione praecedant. I. 577.

HIPPACE, caseus equinus. II. 358.

HIPPEAE uxor hydropica. III. 540.

HIPPOCRATES Artaxerxem neglexit. III. 852, a Crisamide rege nonus, ab Aesculapio decimus octavus, a Jove vigesimus. III. 770. ab utroque semine a diis ortum habuit. III. 771. aequales cum diis honores, et donaria consequutus est. III. 771. cur post tot de diaeta scriptores suos commentarios ediderit. I. 626. pestem Graeciae imminentem, praevидit. III. 852. quos honores apud suos et externos sit consequutus. III. 852. sq. Democriti, insanire crediti, gratia Abderam vocatus. III. 775. Cnidiorum bibliothecae combustae criminis falso accusatur. III. 851. innumera sua in Graecos benemerita, magnis sacris publice ab Atheniensibus fuit initiatus. III. 829. patriam a belli periculo liberavit. III. 853. pecuniae contemptor. III. 775. 854.

Hippocratis praedictiones quales. I. 187. de ejus scriptis diversae opiniones. III. 854. patria, genealogia, et praecipitores. III. 850. de Atheniensibus praesagium. III. 851. oratio ad aram. III. 850. de Medicorum suae tempestatis praedictionibus, iudicium. I. 196. mors, sepultura et imago. III. 853. de Democrito somnium. III. 788. peregrinationum et patriae deferendae variae caulae. III. 851. sententia de humeri articulo, contra caeteros medicos. III. 155. in

docendo ingenuitas. III. 853.
genus et familia. III. 770. 850.

Hippocrati sapientiae, quam
auri potior fuit ratio. III. 775.

Hircire incipiens, uter te-
stis extra apparuerit, si qui-
dem dextra, masculum, si ve-
ro sinister, foemellam porten-
dit. III. 605.

Hirsuta alioqui foecunda,
ex suppressis mensibus. III. 650.
sq.

Hirsuti sunt quibuscunque
calvis varices accedunt. III.
753. sq.

Holoconitidis radix qua-
lis. II. 726.

Homo quando optime dis-
positus sit. I. 48. ex nativitate
morbus est. III. 810. in ter-
tium annorum septenarium
augefcit. I. 436. cur medicis
et philosophis quibusdam idem
esse putetur. I. 355. primis
diebus sui respectu calidissi-
mus. I. 367. maxime sanus
quando sit. I. 353.

Hominem unum quiddam ut
sanguinem, pituitam, bilem,
esse non posse. I. 350. non ex
uno aliquo elementorum, sed
ex quatuor invicem permi-
stis constare. I. 348. unum
quiddam statuentes, in quo
fallantur. I. 350.

de *Homine* quatenus sophi-
stae ac medici aliquid cognov-
erint. I. 49.

Homines regionum naturas
referunt. I. 550. cur diebus
imparibus moriantur. II. 349.

Hominibus sordes in auribus,
dulcis quidem lethalis, amara
vero non. III. 608.

Hominis anima, non simili-
ter in omnibus augefcit. I. 647.
natura ad caeterorum animan-
tium naturam collata. III. 809.

Hominum omnem naturam,
et ex terra nascentium esse si-
milem. I. 403. erga medicos
malevolentia. III. 818. ad pla-
gam meridionalem corporum
constitutio qualis. I. 526.

Hordeum natura frigidum
est ac siccum. I. 672.

Hordeolum in suprema pal-
pebra, ex calculi morbo. III.
436.

Hormini semen confimilia
lini semini facit. I. 678.

Horror ex potationibus.
III. 579. et spirandi difficultas
in doloribus signa tabis sunt.
I. 236. ex sudore, non bonum.
III. 757. ex potationibus, ad
noctem febris. III. 692.

Horrore affecti, alvos hume-
ctas habent. I. 236. affecti,
caput dolentes, exudantes, ma-
lignum id est. I. 235. affecti,
multum insuper exudantes,
difficili malos implicantur. I.
235. affecti frequenter ad sup-
purationem deveniunt. I. 304.

Horrorem, vinum aequali
mensura aquae admixtum po-
tum solvit. III. 763. habenti-
bus, menses erumpunt. I. 526.
ac rigorem inducunt, progres-
sus ad egerendum paulatim
fientes. I. 342. efficit sanguinis
fluxio. I. 281.

Horrores, majores vel mino-
res, pro statuum in corpore
qualitate et quantitate. I. 576.
unde, et cur corpus concu-
tiant. I. 576. excitat Aquilo.
III. 720. quibus a deambulati-
onibus matutinis accedunt, et
caput gravatur. I. 734. ex dor-
so, frequentes, et cito trans-
euntes, aegre tolerari possunt.
I. 235. quibus sanis frequentes
sunt, hi ex sanguinis fluxu
suppurantur. I. 236.

Horroris inconstantis indicia.
I. 335.

in *Horroribus* qui simul ju-
dicatorie exudarunt, eos san-
guinem effusuros esse arbitror.
I. 181. 237.

de *Horrentibus*, ex gymnasiis,
eorundemque curatione. I. 755.

Hostes servare, et amicos
mercede sanare, aequale pec-
catum. III. 781.

Humana studia, circa res
inanes, ac nullius studii di-
gnas, versari. III. 801.

Humanae naturae miseria.
III. 810.

quae HUMECTANTUR citius et magis, celeritatem judicationis significant. II. 51.

HUMERI articulus uno modo luxatur. III. 135. frequenter excidentis curatio. III. 150. luxati usio. III. 151. frequenter elapsi repositio facilis. III. 157. dolor et gravitas in brachio. III. 670. 697. ac mammae cibus et potibus inflantur. III. 454. attenuati ex aquis lacustribus. I. 535. articuli Hippocratis sententia contra alios medicos. III. 155. summi avulsio. III. 156. quibus facile aut difficile inflammantur. III. 146. dolor ex abcessu. III. 682.

in *Humeris* dolores, bilis nigrae vomitu sanantur. I. 229. quae suppurantur tantillis, mustellae cubito praeditos, parvumque ac macilentum brachium habentes faciunt. III. 586. dolores. I. 229.

de *Humero*. III. 273.

Humerus quibus et quomodo excidit: signa, repositio et curatio. III. 276. quibus id a prima natali die contingit, iis ossa quae ad luxationem proxime accedunt brevia sunt. III. 277. profundae suppurationes ad humerum iis idem efficiunt non autem adultis. III. 277.

HUMIDITAS cerebri, quomodo infaniae causa existat. I. 610. alimenti vehiculum est. II. 25. homini sit ab articulis. III. 144. per prodeuntia, requirit dietam siccissimam. III. 455.

ad *Humiditatem* ex reliquo corpore extrahendam, quae figurae magis idoneae. I. 52.

ex *Humidissimo* in igne, et densissimo in aqua, mixtura, natura humida ac calida constituitur. I. 655.

Humidum calidum esse. I. 432.

HUMOR omnis calfactus sit tenuior. II. 113. in ventre plurimus. I. 638. multus in peripneumonia infra secedens, mortem inducit. II. 309. in

sano corpore tertio die prodit. II. 352. qualia anteurbationem et in ipsaurbatione, in corpore efficiat. II. 359. in partu, una cum puero, velut oportet non prodians. II. 657. multus salubris in corporis perturbatione locum occupans. II. 360. quando alligens priorem consumat. II. 359. levis homini est alimentum. II. 360. aquosus in febribus. II. 354. quomodo ultra biduum in corpore manens, majus aut minus homini malum de se praebeat. II. 343.

Humoris in visum, fluxus curatio. II. 120. partem ubi liquatus fuerit, conglobari ac spissari, donec morbum pepererit. II. 362.

Humori non est facilis via ad ardua prodire. I. 580.

Humorem abducere oportere forti quidem superne, inferne debili, sudor multus calidus aut frigidus semper fluens significat. III. 764.

ex *Humore* copiosiore foras prodeunte, incommoda. II. 345. ab *Humore* copiosiore non expurgato, quomodo morbi fiant. II. 353. *Humore* in corpore manente, quid fieri soleat. II. 341.

Humores quamdiu in corpore morentur, et quomodo expellantur. II. 341. in articulis resiccati condensantur ac constringuntur in coxendicum morbo. II. 519. quomodo gravitate aut levitate inter se differant. II. 358. liquati, et ad alvum delati, sterces conturbant. II. 362. hominem alligentes, quomodo et cur pauciores fiant. II. 340. corporis quatuor. I. 374. quatuor locis expurgantur. II. 340. in homine quatuor, sanitatis et aegritudinis sunt causae. I. 352. Iq. pro temporum anni differentis in homine dominari. I. 360. diebus imparibus turbantur. II. 350. quatuor homini congenitos esse. I. 355.

Humorum quatuor in corpore, differentiae. II. 358. vacuatio per quae loca facienda sit. III. 711. de loco in locum decubitus in melancholicis affectionibus vere et autumnio suspecti. III. 756. in homine potentia, et mutatio, medico necessario cognoscenda. I. 55. impetus et ferocitas quo deducenda. I. 120. in homine distinctas esse species, et nomina. I. 354. in corpore species quatuor morborum omnium causae. II. 324. secretio et vacuatio quando morbos generet. I. 353. decubitus ad aliquem locum, in quibus factos affectus liberat. III. 601. inconstantium consideratio. I. 121.

Humoribus ex anni temporum differentiis resistendum. I. 360.

Hydrops ex pruritu corporis, et cutis crassitudine, post balnearum calidorum usum. III. 649. siccus quibus contrahatur. III. 728. a capitis fluxione ad vertebrae et carnes. II. 115. facit erectae cervicis spirationes. I. 305. ex pituita alba accedit. III. 766. ex infania, bonum. III. 757. ex quartanis. I. 544. qui ad curationem remittit, recurrens desperatus est. I. 310.

Hydropis generatio et signa. II. 377. morbi quando adhuc difficiliore fiant. II. 379. causa et curatio. II. 399. in uteris signa, causae et curatio. II. 681. generatio in mulierum utero. II. 579.

ante *Hydropem* suppuratus. III. 698. ad *Hydropem* desinunt, quibus circa tenue intestinum dolores, et urina non facile prodit. I. 346. in *Hydropem* siccum desinunt dolor supra umbilicum et lumborum dolor, si medicamentis non solvantur. I. 281. quibus splenicis morbus degeneret. II. 397. aut a splene, aut hepate,

aut pituita alba, aut dysenteria transitus. II. 399. desinunt biliosi, alvo turbata egerente. I. 310.

in *Hydrope* quibus tumores magni facti, emarcescunt, ac rursus attolluntur, hi magis convalescunt. I. 198. cui multum sanguinis fursum ac deorsum eruperit, eum multa aqua repletum iri, timor est. I. 198. si alvus valde fluida fuerit, citissime moritur. I. 380. tormina sine febre. II. 94. fomenta humida, ante pharmaca. II. 477. sicco sui significationem praemittente, tormina intestinum tenue inciduntia, mala sunt. I. 310. ex *Hydrope* quando moriantur. II. 380. ab *Hydrope* detento, ubi aqua in venis ad ventrem confluxit, solutio fit. III. 751. qui detinentur, si aquositas per ventrem ad vesicam fluat, solutio fit. I. 147. de *Hydrope* pulmonis. II. 277.

Hydropas Leucophlegmatias appellatos alvi profluvium sedat. I. 314.

Hydropes plurimi ac lethallissimi ab aquis lacustribus et palustribus. I. 533. et morbi regii, qui a splene sunt nigriores sunt. III. 435. in testibus pueris ad plagam meridionalem frequentes. I. 529. aut intestinorum levitates fiunt, dysenteria longa in splenicis desinente. I. 311. ex morbis acutis dolorosi sunt, ac perniciosi. I. 309.

Hydropica potio. II. 97.

Hydropicus voce repente destitutus. III. 583. ex febre ardente. III. 652. si tumorem in cruribus habens, tussiat, malum. III. 461.

Hydropici, ut sint superstites, quomodo debeant esse affecti. I. 197. qui desperati. I. 198. pueri curatio. II. 131. quicumque secantur aut uruntur, aqua acervatim effluente, moriuntur. III. 753. rayos oculos habent, et calvi sunt. III.

459. medii inter desperatos. I. 198.

Hydropico febrienti, urina parva, et turbata, perniciofa est. I. 310.

Hydropicum si tussis corripiat, quid faciendum. III. 461. si tussis vexet, desperatus est. III. 754. laborem ferre oportet facile, et lassitudinis exortem esse. I. 197.

Hydropicorum alvus qualis esse debeat. I. 197. curatio. III. 573. pectinem ne contingito, neque internas partes. III. 620. urinam apparere convenit pro studiorum ratione, et vinorum mutatione transeunte. I. 197.

Hydropicis facta ulcera in corpore, non facile sanantur. III. 751. circa venas aqua, in alvum prolapsa, solutio fit. I. 310. tussis accedens, malum. III. 762. comitialis morbi affectiones accedentes perniciofae sunt. I. 310. confert puerorum excrementum primum. II. 100. ex *Hydropicis* comitiales, perniciosi. I. 310. in *Hydropicis* ficcis, urinae stillicidia, mala. I. 309.

Hydropicos citius secare oportet. III. 620. ad *Hydropicos*. II. 100.

Hydropicum melius est tumores habere quam colliquationes in extremis partibus. I. 197. cibos libenter accipere oportet. I. 197.

Hydropum duae naturae sunt. II. 93.

Hyems si australis et pluviosa ac clemens fiat, quae nam incommoda mulieribus producat. III. 721. morbida aestatem pluviosam, et australem consequitur. I. 545. si sicca et Borealis, necesse est aestatem febriculofam fieri, et lippitudines inducere. I. 543. si quidem sicca et aquilonaris fuerit, necesse est aestate febres acutas, lippitudines et dysenterias fieri. III. 721.

Hyeme cur corpora tarde et modice exerceri debeant. I. 710.

quatenam mala magis fiant III. 724. inferiores partes magis purgare oportet. III. 727. cibos facillime ferunt. III. 711. frigida, homines capita humida ac pituitosa habere par est. I. 526.

Hyement ferre corpori melius est quam exerceri hoc tempore. I. 710. ad *Hyemem* naturarum aliae bene, aut male se habent. III. 720. post *Hyemem* australem, et pluviosam, abortus frequentes. I. 544. *Hyssopum* calidum est, et pituitam ducit. I. 688.

I.

JACTANTES se anxie, citra vomitum, qui exacerbantur, male habent. I. 328.

num *Jactantibus* se anxie citra vomitum, spes est ut nigra per alvum prodeant? I. 168.

JACULO ictus retro in latus, III. 570.

ICTERI sive morbi regii curatio. II. 134.

in *Ictericorum* urina subsidet velut ervum fulvum. II. 302.

in *Ictero* medicamentis bilem ducentibus non utendum. II. 134.

Icterus quomodo in oculis cognoscatur. II. 125.

Idiotis quae a medicis dicuntur, et suc corpori adhibentur, quoquo modo novisse satis est. II. 380.

JECUR fibris exemptis, non congelatur. I. 431. pertusum dissectum habere, lethale est. III. 752.

Jecoris generatio. I. 451. morbus ab atra bile. II. 477.

de *Jecinoris* morbo secundo a bubulae carnis esu, et vini potu nimio. II. 480. tertio morbo. II. 483.

Jejunium ad capitis dolorem, et crapulam malum est. II. 89. facillime ferunt senes. III. 709.

IGNEUM ac calidum aliquid astris oppositum videre. bilis secretionem significat. II. 6.

Ionis sive *Aether*, I. 425. nervis est inimicus. III. 154. sacri in uteris signa. II. 844. sacri seu *Erysipelatis* in uteris signa et curatio. II. 540. facer ex ossis denudatione. III. 758. omnia per omnia movere potest. I. 630. sanat quae ferrum non sanat. III. 768. facer si mulieri praegnantis in utero fiat, lethale est. III. 745. omnia quae in corpore sunt, secundum ipsius modum exornat. I. 638. in corpore circuitus tres. I. 638. rarissima et siccissima mixtura, naturae frigidae et siccae constitutio est. I. 656. inter ea quae in medicina urendi vim habent, extreme urit. I. 14.

Igni et aquae, quatuor qualitates primas inesse. I. 631. nutrimentum praebet aer. I. 672.

Ignem sacrum ab externis intro converti, non bonum. III. 753.

Ignem vel aqua in temperamento aliquo praevalente, fieri nequit, ut tales naturae ad symmetriam aliquam perducere queant. I. 665. sacro ulceribus accedente, corporis purgationem facere oportet. III. 404. ex *Ignem* et aqua omnia constitui. I. 691. sacro putrefactio, aut suppuratio malum. III. 758.

Ignes sacri. III. 627.

IGNORANTIA cum rigore, malum. I. 165. 234.

ILLITIO, purgatoria, mollitioria. II. 747.

ILLUVIES siccant, quum humiditas consumatur. I. 695.

IMPERITIA, malus thesaurus. I. 5.

IMMINUTIONUM deligatio. III. 63.

IMPETIGINI acetum prodest. II. 160.

Impetigines et leprae. I. 233. vere fiunt. III. 724. ad *Impetigines*. II. 854.

ad *IMPRAEGNANDAM* mulierem. II. 594.

IMPOTENTIAE praeter vacuum.

HIPPOCRATES TOM. III.

torum vaforum rationem contingentes, malum. I. 163. 241.

INCURVI fiunt, si defluxus capitis progressum ad cor fecerit. I. 598.

INEDIAE quibus consequenter accedunt ac sudores, hi ubi longius aegrotarunt, peripneumonicorum modo moriuntur. I. 242.

INEXERCITATI ubi derepente laboraverunt, et carnis colliquationem violentam ac multam fecerunt, quomodo curandi. I. 727.

INFANTIBUS quibus in surgendo tussis instat, uvam majorem habere solent. I. 483. tussicula cum ventris turbatione, ac febre continua, significat post judicationem bimessri, in totum vigesima die, etiam tumores ad articulos. III. 586.

INFOECUNDAE quare Scytharum mulieres. I. 560.

Infoecundas fomentis, ac medicamentis curato. III. 460.

Infoecundiores, inferne gibbosi. III. 190.

Infoecundum quatenus venarum sectiones reddant. II. 106. in *Inferis* locis dolorem fortem solvit aut surditas, aut sanguis multus a naribus erumpens. I. 146.

INFLAMMATIO in praecordio suppuratoria quibus fit. I. 279. uterorum ex partu. II. 736. ad palatum, ejusque curatio. II. 242.

Inflammatione in principio laborantibus pharmaca inimica. III. 820.

Inflammationem in locis supra septum transversum aut dolorem, spiritus densus significat. I. 95. et dolorem in locis principalibus significat spiritus densus et parvus. I. 276.

Inflammationes ex ulceribus, doloribus conferunt. I. 208. sq.

Inflammationis in angina ad pectus, aut pulmonem conversae curatio. II. 239.

N n n

Inflammationibus, frigida uti oportet. III. 742.

Infusa, crassa, tenuia, quae. I. 620. quae quibus temporibus, quibusque naturis convenient. I. 620.

Infusorum mensura. II. 878.

Infusum sedis pituitam ducens. II. 759. si mortuus fuerit puer. II. 750.

juxta *INGUEN* sagitta percussus. III. 566. circa *Inguen* tubercula ex retentis mensibus. I. 390. supra *Inguen* erumpentes menses. II. 614.

Inguina dura extuberantia. III. 570. supra *Inguina* ad laterum mollitudinem et pubem fientes pustulae serpiginea alvum male affectam significant. I. 543.

ex *Inguine* cuspis sexto tandem anno exempta. III. 566.

Inguinis dolor in febribus morbum diuturnum significat. I. 243.

Inguinum tumores plurimi fiebant. III. 619. tumor ad sex annos. III. 705. humor ac inflammatio. I. 496. tubera. III. 684.

ex *Inguinibus* vulnera magis lethalia. I. 205.

cum *Inguinum* inflammatione, abscessus, et febris consequitur. I. 574.

IRACUNDI quinam sint. III. 462. ex diaeta immutari non possunt. I. 665. sq.

Irato humectat et alvo secedit. I. 678.

INSANIA acute correpti, voce intercepta, moriuntur. I. 529. magni morbi ex more fientis, solutio. I. 146. III. 460. tanto minor fit, quanto paucior ac debilius est bilis, quam pituita. II. 210. ex *Insania* ad raucedinem, cum tussi, fit discessus. I. 314. dysenteria, aut hydrops, aut mentis emotio, bonum. III. 757.

Insaniae curatio est sanguinis detractio. II. 528. causa existit humiditas. I. 610. febres acu-

tas turbulentas, non biliolos ventriculi dolenti, solvunt. I. 527. in mente motis causae. I. 527. quibus accidunt. III. 749. morbi in occidentalibus unde. I. 533. causae. III. 816. sq.

Insaniam facit, distortio manuum ac pedum. II. 140. cito affore quid denuntiet. I. 158. 258. quatenam portendant. I. 159. significat, quibuscunque mulieribus sanguis ad mammamas colligitur. III. 467. 744. qualem, quales dolores solvant. I. 146. ad *Insaniam* quoniam deventuros esse. I. 346. quinam deveniant. I. 315.

Insani, a liberaliore potatione, curatio. III. 545. a bili et pituita quomodo cognoscantur. I. 610.

in *Insanis* angor, et inquietudo, unde. I. 611.

in *Insanientibus*, varicibus, aut haemorrhoidibus accedentibus, insaniae solutio fit. III. 752.

ne *Insaniant* quibus timor fit. I. 545. quibus ut *Insaniant*, timor est, in his colli dolor, malum est. I. 275. non *Insaniunt*, quibus sunt cum ulceribus tumores conspicui. III. 748. sq. quicunque *Insaniunt*, sua sponte liberati a morbis, his insaniam solvit dolor ad pedes progressus. I. 146.

INSANUS et iracundus est, cui vena in cubito pulsavit. III. 461.

INSOMNIA in phrenitide evidentia, bona sunt. I. 158. 245. diurnis actionibus adversaria,urbationem in corpore significat. II. 5. horrenda in morbo crasso. II. 514.

de *Insomniis*, quae quis circa seipsum solito more fieri videt. II. 15.

Insomniorum in febribus ratio. III. 544. ratio. I. 583.

INSTRUMENTA ulteriora. III. 151.

Instrumentorum, facultas cognita, artifices nos facit. I. 14.

omnium ad ossa fracta, fortissima tria. III. 118.

INSULAE continenti propinquae tempestuosiores sunt. I. 668.

INTEGRI et sani ex mutilatis gignuntur. I. 382.

INTELLIGENTIAE ac prudentiae internuntius, cerebrum. I. 612.

INTEMPESTIVITAS in curandis morbis, quid. II. 171.

INTERCEPTIO morbi fieri non poterit, nisi in die impari. III. 464.

INTERCUS morbus a flatibus etiam generatur. I. 581. aqua in ventrem rupta. II. 472.

Intercute laborantium foeminarum quales menses. II. 684.

INTESTINA. III. 825. hominis, canis similia, ac aliquanto maiora. I. 503. III. 603.

Intestini recti inflammatio. III. 334. recti humectatio, et saniei fluor. III. 337. recti structura et positio. III. 381.

Intestino vulnerato, respiratio prodit inferne in conspicua juxta vulnus, et evacuantur pectora. III. 464. Iq. ex Intestino recto, et utero inflammato, urinae stillicidium accedit. III. 747.

Intestinorum levitas, a dysenteria accedit. III. 766. quibus alvi levitate affectae, eos hieme sursum purgare, malum est. III. 728. difficultates in siccitatibus plerumque sunt. III. 721. generatio. I. 426. levitate quinam corripiantur. I. 178. tum levitas, tum difficultas, autumno fit. III. 724. levitates cum spirandi difficultate, in tabem desinunt. I. 312. levitates, quae malae. I. 217. agitationes a flatibus causantur. I. 578. humiditas, morbos non facit. I. 496. Iq. levitates et aqua intercus a concepta in ventriculis humiditate. I. 545. volvulus quibuscunque ex urinae stillicidio accedit, hi in septem diebus moriuntur. III. 755. in Intestinorum diu-

turnis levitatibus, ructus acidus accedens signum bonum. III. 440. 750. longis levitatibus qui una cum animalculis tormina patiuntur, his solutis intumescunt. I. 312. longis levitatibus, cibi fastidium, malum. III. 750. ad Intestinorum levitatem. II. 758.

Intestinum rectum elapsum. III. 337. cui in dextra parte dolebat, et articulari morbo correptus est, erat quietior. III. 602. quoddam tenue pertusum, dissectumve esse, lethale est. I. 319. III. 752. circa Intestinum tenue dolorem quae faciant. I. 346. tenue difficiles tumores praegnantibus. I. 326. tenue dolores diurni. I. 283. tenue tormina. I. 310. ad Intestinum tenue dolores ex laterum mollitudine transeuntes in morbis longis, ex corruptione foetus, perniciosi sunt. I. 322.

INTUMESCENTES medicamentis purgare non oportet. I. 166.

ITINERA nocturna attenuant. I. 709.

ex Itinere dolores contracti. II. 88.

JUDICATIO in morbis quid sit. II. 386. morbi est exolutio. I. 86. quibuscunque sit, his nox gravis ante exacerbationem. III. 715.

cum Judicatione rigor aliquatenus horrendus est. I. 284.

Judicationem celeriores, aut tardiores significantia. II. 31. Iq. ad Judicationem morbo tendente, alvi egestionem densari oportet. I. 99. post Judicationem in morbis relicta recidivam faciunt. III. 450. 713.

Judicationes quorum morborum sint velociore. III. 430. in febribus impeditae ac sublatae. I. 243. et remissiones eorum quae febrem ardentem significant, longiorem morbum faciunt. I. 139. ex quibus cognoscimus, aut similes

N n n 2

sunt, aut dissimiles. III. 404. sine *Judicationis* signo judicatorio quaecunque disparent, male judicata sunt. III. 449. de *Judicationibus*, quae cito ad melius tendunt, plerumque eadem signa sunt, quae sanitatis. I. 136.

Judicantur cito quorum urinae cito subsidentiam habent. I. 337. febres et morbi diebus imparibus. II. 348. quae *Judicantur*, et judicata sunt integre, non movere, sed finire oportet. III. 711.

Judicatoria signa quaecunque fiunt, eadem haec si non fiunt, difficilis sunt *judicationis*. III. 431. non *judicantia*, partim *lethalia* sunt, partim *difficilis* *judicationis*. III. 431.

in *Judicatoriis* diebus quaecunque cum anxietudine absque sudore perfrigerantur, malum est. I. 239.

JUDICUM medicamentum. II. 851.

JUNCUS adoratus. II. 731.

JUVENCULAE humidiores sunt. II. 529.

JUVENIBUS sanguinis spuitiones, tabes, febres acutae, comitiales. III. 726.

ultra *JUVENILEM* aetatem progressis quales morbi accedant. III. 726.

JUVENTAE, neque indecens, neque illiberalis. magnitudo corporis. III. 719.

JUVENES quibus ventres humidi sunt, his senescentibus reficcantur. III. 719.

JUVENIBUS senes plerumque minus aegrotant. III. 717.

L.

LABIUM. III. 824. aut *nasus*, aut *oculus*, aut *supercilium* si distorqueatur, in febre non intermittente, propinqua mors est. III. 734. 766. contractum, *alvi biliosae* eruptionem significat. I. 270. *livescens*, *lethale*. I. 266.

Labia ulcerata in febribus. III. 628. *resoluta*, et *penden-*

tia, et *frigida*, et *albicantia* habere, *lethale* est. I. 91.

Labii inferioris *concussio*, II. 49.

LABOR articulis et carnibus, *cibus*. III. 221. 607. *ficcat* et *corpus robustum* facit. I. 696. sq.

Labores, *cibi*, *potus*, *somnus*, *res venereae*, omnia *mediocria*. III. 611. in circuitibus, quicquid in septuaginta movetur, in triplicitate perficitur. III. 622. *confectos* *ferro adfueti*, non *adfuetis* *faciliter* ferunt. III. 718. *naturales* *quinam* sint. I. 697. et *cibi facultates* inter se habent *contrarias*. I. 628. *cibos praecedant*. III. 606.

Laboris *differentiae*. I. 697.

Laborum seu *exercitiorum* *cognitio* *necessaria*, de *dieta* *scripturis*. I. 628.

LAC *caninum* in *uterorum* *morbis*. II. 555. *dare caput dolentibus*, *malum*. III. 748. *ubi puer moveri inceperit*, *matri* *sui indicationem* *praebet*. I. 400. sq. *post partum* si *mulier lactaverit*, in *mammis* *procedit*. I. 402. *mulieris* *ma-* *sculum alentis*. II. 743. *mulie-* *bre in aurium collutione*. II. 294. *mulieribus raram carnem* *habentibus*, *citius* *prodit*. I. 401. *ob quam necessitatem* *fiat*. I. 401. *ovillum alvum* *sistit*, *caprinum* *magis per alvum* *secedit*. I. 675. si *multum* *fluat*, *neceffe* *est* *foetum debilem* *esse*. III. 465. *vinum*, et *car-* *nes*, *quibus alimentum*, et *quibus non*. II. 22. *multum* *quae faciant*, et *augeant*. II. 670. *habens mulier*, *quae ne-* *que praegnans* *est*, *neque pe-* *perit*, *mens* *ipsius* *defecerunt*. III. 744. *in farina* *in* *ventris dolore*. III. 638. et *sanguis alimenti* *sunt* *redun-* *dantia*. II. 22. sq. *quare vini* *non faciant*. I. 501. *vaccae ni-* *grae*. II. 585. *in nutrice* *quan-* *do impurum* *fiat*. II. 569. *ca-* *lidum ac biliosum* *pueris cal-*

ulum generat. I. 542, ad *Lac* extinctum. II. 593.

Lactans quaedam pustulas per corpus ubique habebat. III. 439.

sine *Lacte* mulieres quaedam natura sunt. II. 706.

Lacti extincto quae medeantur. II. 670.

Lactis multum assumentes dum sugunt, ut plurimum somniculosi sunt. I. 484. in mammis generatio. II. 706. bubuli, caprini, asinini, et equini, in pulmonis affectibus usus. II. 435. infusum in tabe. II. 130.

LACRIMA si procedit calida ac salsa, periculum est et pupillam exulcerari, et palpebras. I. 215.

Lacrimae voluntariae, multum non sunt. III. 540, 767. in acutis male habentibus, ultroneae bonae. III. 586. invictae, quibus in febribus acutis magis ardentibus defluunt, his sanguinis eruptionem e naribus expectare oportet. III. 403.

Lacrimari ex voluntate in febribus aut aliis aegritudinibus nihil absurdi est. III. 734.

Lacrimis mordacibus calida convenit. II. 162.

LACTUCA frigidissima est priusquam succum habeat. I. 686.

LAETITIA relaxat cor. III. 607.

Laetitiae ex nulla alia re quam cerebro contingunt. I. 609.

LACOPYRUS. III. 319.

LAXARUM in ulceribus usus ad septimum diem. III. 116.

Lanas aequalis ponderis cum veste pura et contexta plus aquae trahere. II. 608.

LAPIS si puero jam adulto ex terrae esu gignatur, dolor ipsi non adest, priusquam ipse sibi ipsi cibum deligat. II. 572. in vesica post annum quadragesimum secundum, non fit. I. 321. in utero asper magnitudine verticuli fusi. III. 560.

LESSATI cum horrore si exudarunt iudicatorio modo, recalcacti in morbo acuto, male habent. I. 238. in febre, male habent. I. 238. singultientes, stupore detenti, mali. I. 240.

Lassitudo, horror, et calor, circa solstitium hibernum. III. 666. in linguam nigram circa rationem habentibus, mala. I. 269.

Lassitudine affectis, horrorem habentibus, menses erumpunt. I. 326. cur affligantur, qui a bilis fluxione infestantur. II. 114.

Lassitudines spontaneae morbos denuntiant. III. 712.

Lassitudini in corporis motu cum dolore, quies statim medetur. III. 718.

Lassitudinis tres species. I. 702.

Lassitudinum solutio, fit in mingente sanguinem, raro quidem et sine febre ac dolore. I. 195.

ex *Lassitudinibus*, febris. III. 412. pustulae. III. 524. laboribus et cursibus insolitis, febris. III. 477.

Latae pustulae, non valde pruriginosae sunt. III. 751.

LATUS quibus in tumorem sublevatum ac calidius est, his pars ex una parte est. I. 305. ad *Latus* dolor acutus fit, quibus ex parte alba prodeuntia supprimuntur. I. 324. dolore ac suffocatione accedente, hi suppurantur. I. 248. pulmonem prolapsum quid significet. II. 275. circa *Latus* rari dolores in biliosis meracis alvi egestionibus, desipientiam significant. I. 160. in *Latus*, retro ictus jaculo. III. 570. 659. juxta *Latus* dolores, in febribus consistentes. I. 315.

in *Latere* dolor cum tumoribus somnolentis et febre ardente superveniens occidit. I. 241.

in *Lateribus* et pectoribus, et in aliis partibus dolores, an multum differant, considerandum est. III. 750.

Lateris dolor in sputo bilioso, praeter rationem evanescent, perniciosus. I. 304. dolor in febre, alvo multa aquosa, ac biliosa egerente. I. 242. dextri dolor. III. 685. sinistri dolor ex nausea, et lassitudine. III. 695. dextri dolor, cum tussi et febris. III. 656. sq. dolor cum febre diuturna, puris eductionem fore significat. I. 304. dolores acuti, quibus accidunt. III. 749. et lumborum dolor quibus sine causa manifesta, hi regium morbum incurrunt. I. 284. sinistri dolor et tussis. III. 649. dolor, ex sputis biliosis, citra rationem si evanuerit, mente moventur. I. 170. sinistri suppurati sectio, minus periculosa, quam dextri. II. 258. dolores facit aquilo. III. 720. sinistri dolor ex febre aestiva, et alvi profluvio. III. 662. cum *Lateris* punctura intestinorum levitas et spirandi difficultas, in tabem desinunt. I. 312. dextri dolore assiduo, febris acuta. III. 501. dolore, non tamen pleuritico, et turbulentis, tenuibus, lenibus, hi phrenitici evadunt. I. 303. ex *Lateris* dolore quos cibi fastidia sequuntur, oris ventriculi dolore ac sudore aliquantulum vexantur. I. 304. in *Lateris* dolore, stillatio sanguinis de naribus, mala est. I. 302.

Laterum ac lumborum dolores hieme fiunt. III. 724. sq. naturae quaecunque scapulas alarum modo eminentes habent, malum. III. 597. mollitudo, a flatibus elevata. III. 536. a *Laterum* mollitudine et lumbis aquae inter cutem pleraeque incipiunt. I. 97. ex *Laterum* mollitudine dolores ad intestinum tenue transeuntes in morbis longis, perniciosi sunt. I. 322.

LAVANDI quando semel aut bis. II. 64.

LAXATIONUM, avulsionum, etc. deligationes. III. 62.

LECTUS praeter morem molli dolore inducit. II. 50.

LEGES iuraque cur homines imbelles reddant. I. 553. plurimum ad magnanimitatem conferunt. I. 565.

LEGUMINA omnia flatuosa sunt. II. 91.

Leguminum decoctum in peripneumonia. II. 256. horum assiduo usu, crurum impotentia. III. 458, 604.

LENS astringit, et turbationem inducit, si cum cortice sumatur. II. 91.

Lentes aestuosae sunt et turbativae. I. 677.

LENTICULAM quomodo praepares. II. 412.

ad *LENTIGINES*. II. 854.

LEPORINARUM carniū vires. I. 680.

Leporini pili in pello, puerperae recens enixae. I. 481.

Leporis pili combusti. II. 556.

LEPRIS, acetum ad solem calidum affusum prodest. II. 160.

LETHALES morbi qui. II. 168.

Lethargi hieme fiunt. III. 724. aetatem constantem agentibus occidunt. III. 726. morbi signa et curatio. II. 281.

ex *Lethargicis* qui servantur, plerumque pectore suppurati fiunt. I. 252.

Lethargicorum affectio. I. 252. ex *Lethargo* suppurati. II. 296.

LEVANT quae non secundum rationem, his non oportet credere. III. 715.

LIBERIS operam daturi, quomodo praeparandi. I. 469.

LIBRAE incolae pecorum pellibus pro vestibus, ventriculis autem pro utriculis utuntur. II. 375.

LIENIS per fungos aut feramenta ultio in aqua inter cutem a splene. II. 474. alter morbus. II. 486. humor autumnus fit. III. 724. elevationes, si non articulos finierint, sanguinis e naribus eru-

ptio fit. III. 450. tertius morbus. II. 487. quartus morbus, qui veris tempore maxime fit. II. 488. quintus morbus, autumnus a bile natus. II. 489. morbus a sanguine natus. II. 487. structura. III. 381. in *Lienis* morbo, gingivae male olentes et a dentibus discedentes. II. 486. morbo aures male olentes. II. 486.

Lienosi. II. 396. eorum fluor. III. 523.

ex *Lienteria* in aquam intercutem transitus fit. II. 169.

Lienteriae sive intestinorum levitatis notae, curatio, et causae. II. 401. aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726.

LIGATIO ab initio cum linteis fiens, omnium praestantissima. III. 117.

LIGNI ad ossium luxatorum repositionem descriptio. III. 254.

LINGUA. III. 825. quanam lethalis fit. I. 269. tremulum mentem non firmam significat. I. 160. 270. in omni pleuritide consideranda. II. 312. sq. nigra et aspera in febre ardente a spiritus caliditate. II. 388. si in peripneumonia in principio statim nigrescat, morbus citius finitur. II. 306. peripneumonicis tota alba, ac aspera quid significet. I. 299. aspera, et animi deliquia in febre hiberna, cui adfuerint, tali remissio febris contingere solet. II. 79. tremula cum rubore juxta nasum, et alvo liquida, circa pulmonem, malum est. I. 269. urinam significat. III. 608. nigrescens, judicationem decima quarta die fore significat. I. 269. si deridente impotens fiat, atrabiliarium tale existit. III. 761. qui offendunt, et labiorum non sunt potentes, eos necesse est, suppuratos fieri. I. 146. III. 459. sq. nigra, cum virore pallida, periculosissima est. I. 269. citra rationem tenera fiens

vomituum signum est. I. 269. concolor attingentibus ipsam humoribus: quapropter per hanc humores cognoscimus. III. 608. in principio pleuritidis biliola. I. 294. in *Lingua* pustulae, capite vulneratis. III. 372. anginosi tumores, citra signa disparentes, perniciosi. I. 292.

Linguae obscuritas quare fiat. I. 86. subasperae quibus sint. III. 433. tremulae quibusdam etiam alvum liquidam quandoque faciunt. I. 270. 346. et faucium aridarum in febre ardenti laborantibus, causa. II. 208. convulsiones tremulae, mentem alieant. I. 246. in obliqua parte quibus ulcus fit diuturnum, in his dentes considerare oportet. I. 205. denigratae in alvo liquida, celorem mortem significant. I. 270. et resiccatae, phreniticae sunt. I. 270.

Linguae circa bifidam sui partem, velut saliva alba obducti, febris remissionis signum est. I. 269.

circa *Linguae* quae eleventur collectiones et humiles calculi, et quae podagricis fiunt, circa debiles iliorum articulos sunt. III. 452.

LINI semen comestum alvum sistit. I. 678.

LINTEA circa cruris deligationem, qualia esse debeant. III. 93.

Linteorum praeparatio. III. 55.

LIPPIENTEM alvi profluvio corripere, bonum. I. 148. 268. III. 752.

Lippienti viro febre superveniente solutio fit. I. 268.

Lippientibus quibus capitis dolor accedit, et ad multum tempus concomitatur, periculum est, ne caeci fiant. I. 268.

Lippitudinis generatio. I. 499.

Lippitudinem et anginam, solvit venae sectio. III. 464.

Lippitudines in siccitatibus plerumque fiunt. III. 725. aridae post autumnum siccum et

Borealem. I. 546. fieri quando fit necesse. I. 544. siccae quibus et quando fiant. III. 722. fiunt, si hiems sicca et aequilonaris fuerit. III. 722. duras ac vehementes meridiionalem plagam incolentibus familiares. I. 528. sq. siccae, propter carnis caliditatem ac siccitatem fiunt. I. 544. humidae, non graves nec diuturnae. I. 527. oculorum, aestate fiunt. III. 724.

in *Lippitudinibus* tumores aut livores erumpentes, recidivas faciunt. III. 627.

Lippitudinum praedictiones eodem modo se habent, quo in febribus. I. 215.

Lippitudo annua, ac popularis. III. 46.

LIQUIDORUM perfusionibus quatenus utendum. II. 164.

LIVORES fientes in febre, brevi mortem affore significant. I. 242.

LOCA lacusfiria ac palustria humectant et calfaciunt. I. 667. alta et squalida, et ad meridiem sita, sicciora sunt. I. 667. cava et non aquosa, siccant et calefaciunt. I. 667.

Loci superni si turgeant, qui sunt circa caput, ulcerum purgatio, vomitus, hydrops. III. 465. frigidi, fluidi sunt. II. 529. alterius morbos loca experientia, quare liberent. III. 601.

Loci omnibus non eadem conveniunt auxilia. de *Loci* in homine. II. 101.

Locorum juxta seipsa differentia. I. 667.

Locus alteri loco, etiam valde vicinus, ad vini jucundi productionem plurimum praestat. II. 528.

LUCERNAE extinctae odore in typho delectari. II. 505.

Lucis splendorem fugere, malum est. I. 267. species duae, et utriusque usus duplices. III. 49. quibus **LUNAM** aliquid pati per somnum videtur, quomodo curandi. II. 4.

Lunares purgationes Scythiacis mulieribus non eveniunt. I. 560.

LUCTA et fricatio, externis corporis partibus magis laborem exhibent. I. 701.

LUMBI cui doluerint, et mente motus fuerit, in biliosis alvi egestionibus spumosa florulentia, mala. I. 339.

Lumbis dolentibus oris ventriculi dolores accedentes, signa haemorrhoidum fluxionis futurae sunt. I. 177. 282. ex *Lumbis* quibus recursus fit ad caput, et manus, hi torpidi, large sanguinem profundunt. I. 178. 282. dolores diuturniores, qui febris tertianae generis modo exacerbantur, grumosum sanguinem egerere faciunt. I. 282. quae ad collum ac caput progressa sunt, convulsoria fiunt, et mentem emoveant. I. 175. affectiones ad collum et caput transeuntes. I. 282. in *Lumbis* dolores sanguinis fluxionem inducunt. I. 282.

Lumborum dolor, et supra umbilicum dolor, si medicamentis non solvantur, in hydropem siccum desinunt. I. 281. dolor convulsivum quiddam habet. I. 172. dolor quibus est, hi male habent. I. 283. dolor. II. 655. et lateris sine causa manifesta quibus, hi regium morbum incurrunt. I. 281. dolor citra febre, inferna purgatione opus esse significat. III. 729. dolor in muliere uterum gestante. II. 646. tetanus in anteriorem ac posteriorem partem distentio. II. 86. ex laboribus dolores. III. 570. dolor quibus diutinus, cum ardore fastidioso, hi si exudent, malum est. I. 163. dolor in praecordiorum dolore submurmuranti, superaccedens in febribus, ventres ut plurimum humectat. I. 279. dolor sine causa manifesta saepe impetens, maligni morbi signum

est. I. 284. distentio ex muliebrium mensuum multitudine, ad suppurationem tendit. I. 284. dolor in ventriculi os dolente cum screeatione violenta, habet quid convulsorium. I. 284. et crurum doloris symptomata. III. 536. dolor cum sopore anxioso, malus est. I. 284. gravitas dolorosa, et febris vehemens. III. 420. ac crurum dolor. I. 230. dolor, quibus neque a medicamentis, neque alias solvitur, in hydropem siccum firmatur. III. 728. ad *Lumborum* dolores. II. 589. ex *Lumborum* doloris recurso oculi distortio, malum. I. 283. dolore ad os ventriculi recursiones, quando moriantur. I. 168. post *Lumborum*, capitis, ac colli dolores, febris. III. 422. in *Lumborum* dolore pertinaci, et ampliore alvi subductione, a veratro vomere spumosa multa, prodect. I. 282. et testium dolore qualis venae sectio facienda sit. I. 364.

Lumbos quando dolor fortis corripit. II. 658. dolenti recurso ad latus. III. 622. ad *Lumbos* et crura impotentiae resolutoriae ab equitatione. III. 616. quum devenit gravitas in filio per clysterem utendum erit. II. 71. circa *Lumbos* quibus sanis hieme frigiditas, et gravitas ex levi causa, his coxendicum morbus, fortasse contigerit. I. 315. doloribus, aut coxam, aut crura, ex laboribus abortis, aquae marinae, acetique calidum fomentum confert. III. 682. quibus tenues diuturni dolores, ad praecordium se revolventes, his ad caput dolor intentus progressus, repente convulsorio modo occidit. I. 171. 283. et infernas partes dolores, cum febre fientes, quando periculosi sint. I. 110. num *Lumbos* dolentibus, cibos fastidientibus, spes est nigra proditura esse? I. 284.

Lumbricus suboratus a se-ne furioso. III. 542.

Lumbrici rotundi pueris grandiusculis fiunt. III. 725. quibusdam vocem intercipiunt. II. 368. sq. cur parius perperam quibusdam dicantur. II. 367. lati ac rotundi. II. 366.

Lumbricis latis ad hepar affilientibus, sputa quandoque ori influunt. II. 368. sq.

Lumbricorum vomitus. I. 222. latorum species et signa. II. 368.

Lumbricos rotundos exire quando commodum sit. I. 99. 136. 538. latos qui habet, in toto quidem tempore debilis valde fieri non poterit. II. 369. rotundos parere, latos vero minime, sed abrumpi. II. 367.

Lupi stercoreis usus. II. 714. *Lupini* natura robusti sunt et calidi. I. 678.

Luxata membra reponendi et dirigendi lex. III. 299.

Luxatio extra et intro. III. 218. ad malleolum. III. 218. in pede, magni digiti. III. 662.

Luxationes ossium circa genua mitiores sunt iis quae circa cubiti flexuram. III. 124. sq. etiam inveteratas reponi posse. III. 143. ex supernis oblique ad latus, aut deorsum. III. 164. et repositiones, quibus faciles aut difficiles. III. 144. pedis, ut illae in manu, curandae. III. 291. calcis quae ex alto defilientibus contingunt valde periculosae. III. 291. brachium sursum coactum corrigit. III. 164. articularum prohibet, mucus cum inflammatione. III. 147. recentiores citius reponuntur. III. 143. circa *Luxationes* et fracturas earumque curationes, animadversiones quaedam. III. 64. 299.

Luxationi, cur boves maxime obnoxii. III. 145.

Luxationum circa coxas ratio. III. 219. et fracturarum extensiones quam directissime faciendae. III. 64.

Luxatorum quae vulnerata cute exstant, curatio. III. 294.

M.

MACROCEPHALI quomodo prognati sint. I. 550.

MACULAE in corpore culicum moribus similes. III. 686. ad *Maculas* solares. II. 854.

Madefactionem et humectationem, debile quiddam esse. II. 155.

MAEOTIS palus. I. 555.

MAGNI, calvi, balbi, gracili voce praediti, boni. III. 459.

MALAGMATA. II. 598.

MALA supra mala in morbis aut vulneribus contingentia, medico, non necessitati imputantur. II. 176. *Mala* filvestria alvum sistunt, cocta comesta magis alvum movent. I. 689. *punica vinosa*, minus aestuosa sunt. I. 689. *dulcia* aegre concoquuntur. I. 689.

Malis sunt, quicumque fulvi, naso acuto, oculis parvis. III. 459. *punici dulcis succus* alvum movet. I. 689.

in *Malis* magnis facies si fuerit bona, bonum signum est. III. 593.

Malum Punicum reficit, et pituitosum est, et cum nucleo quidem, alvum sistit: citra nucleum vero, secedit. II. 422.

MALLEOLORUM luxatorum repositio. III. 291.

MAMMA dextra, oculus dexter, et quae infra sunt hac parte, circa naturam plurimam vim habent. III. 465.

Mammæ cur maximam prudentiae partem habeant. III. 465. et alia membra humidiora, mulieribus in partu rumpuntur. I. 422, suppurantur quibus puellis uterum gestantibus erectae cervicis spiratio contingit. I. 527. si solidiores fuerint, sanior est foetus. III. 465. 746. *graciles* fiunt his quae corrupturae sunt foetus. III. 431. 744. 746.

Mammarum tubercula ac inflammationes. I. 502. altera

gracilis facta, abortum praesignificat. III. 744. *dolor* quibus ex febribus fit, sputatio cruenta non feculenta aborta, solvit dolores. I. 328. et ventris in praegnantibus, ante octavum mensem collapsus. II. 649. *papillae*, et rubor pallidus si fuerit, morbosum uterivas est. III. 608. *pectoris*, geniturae, et vocis communio. III. 431. *elevatio*, febrem ardentem solvit. I. 146. et oculorum majorum in praegnantibus, significatio. I. 467. ex *Mammarum* ablatione suffocatio consequitur. I. 502.

Mammæ tumidas ac magnas habere, ad conceptionem bonum est. I. 219. post *Mammæ* ablatas, quomodo mulieres affectae. I. 502. ad *Mammæ* quibus sanguis colligitur, infaniam significat. III. 744.

Mammis asperis quomodo medendum. II. 852. in *Mammis* dolor erit, si ex gracilibus rursus durae fiant. III. 746. ex *Mammis* lac fluens uterum gestanti, debilem foetum significat. III. 746.

MANIAM significant humorum de loco in locum decubitus in melancholicis affectionibus. III. 756.

MANUS dextra et crura sinistrum, siderationis modo resoluta. III. 437. *articuli luxatio*. III. 168. *tota luxata*. III. 168. sq. ex nativitate brevior facta. III. 169. *supinae extensionis* deligatio incommoda. III. 68. *articuli luxati repositio et curatio*. III. 282. *totius luxatae repositio*. III. 282. a primo ortu luxata brevior evadit. III. 283. *fractae recta extensio*, et deligatio. III. 69. aut crura in articulis refecata, sanguinem non fundunt. III. 344. et caput et pedes in aqua intercute laborantibus, si frigida sunt, malum est. I. 97. in comitibus impotentes fiunt, ac convelluntur. I. 600. in foetu extra pudendum exerta, mortui

signum est. III. 377. sq. suppurata, usque ad cubitum. III. 564. si contrahantur, aut tremulae fiant, convulsio talem corripit. II. 80. si tremulae fuerint, tali sanguinis de naribus destillationem futuram expecta. II. 78.

in *Manibus* ac pedibus nervi tenuissimi, densissimi ac plurimi. I. 397. pedibus rubores, perniciosi. I. 242.

Manum fractam tractare, non multi esse studii. III. 65. fractam quomodo in fascia gestare conveniat. III. 78. ad *Manum* torpidae, obaridae, suppuratae fiunt. I. 526. qui exiliunt, male habent. I. 241.

Manuum tremor, ante febrem acutam. III. 467. aut aliarum partium doloris, in utero conceptio, solutio est. I. 467. sq. figurae, ad omnes artes, naturales. III. 66. de *Manuum* gesticatione. I. 93.

MARCOR et corruptio, ex pressione duriore, post sectionem. III. 535.

MARE ad ulcera, et ambusta, et desquamata, contrarium est. II. 159. bonum est, ad attenuandum, et ad piscatorum ulcera. II. 159. spiritus haud exors est. I. 572. perturbatum ventris morbum significat. II. 12.

MAREM aut foemellam ut generes, quo tempore coeundum, et uter testium obligandus. I. 475. sq.

Maris et foemellae motus in ventre. III. 50.

MARITIMUS locus ad sanitatem commodus est. I. 87.

MAS trimestris, foemina quadrimestris motum in utero habet. II. 704.

Masculi cujusunque tandem aetatis, foemellis in suo genere sunt calidiores. I. 658. magis augeantur ab igne. I. 649. dextris inhaerent. III. 465.

Masculini foetus partes omnes post quadragesimum diem completum, conspicuae fiunt.

I. 453. nascuntur si fortius semen ab utroque parente excernatur. I. 377.

in *Masculis* similiter ut in foeminis impeditur conceptio. III. 748.

Masculorum gemellorum et foemellarum generatio. I. 423.

Masculum gestantes mulieres, bene coloratae sunt. III. 744.

Masculus et foemella in utero consistere possunt. I. 650.

MAXILLA superior, motus expers. III. 170. inferna fracta. III. 174. superior, cur non valde luxetur. III. 171. contra fracta viginti diebus corroboratur. III. 176.

Maxillae luxatio. III. 170. utriusque luxatae curatio. III. 173. luxatae cognitio. III. 171. os caulatim diffractum. III. 174. solae venas habent, et nutrimento uberiore utuntur. I. 435. marcor ex dentis dolore. III. 582. 700. fractae deligatio ossa ad fracturam magis vergentia inclinatur, quam ad naturam ducit. III. 177. si in distentionibus ante et retro sistentibus et in tergum solum contingentibus solvantur, lethale. I. 290. frequenter quidem convelluntur, raro autem excidunt. III. 275. quibus utraque parte excidunt, nisi statim reponantur, intra decimum diem moriuntur. III. 275.

quibus una parte excidit maxilla, minor est noxia, sed eadem repositio. III. 276. ex dentis dolore, in tumorem elevatae. III. 573.

Maxillam luxari raro, laxari vero saepe. III. 171. non repositam animae periculum imminet. III. 173.

Maxillarum colligatio, perniciofa. I. 274.

Maxillas intendit alvus turbulenta. I. 341. ad *Maxillas* abscessus fiunt delatatis in febris. III. 751. circa *Maxillas* dolores vehementes, periculum est, ne ad ossis eductionem deveniant. I. 270.

MAZA, beta, cucurbita, etiam febricitantibus sunt dandae. II. 413. aqua et vino dulci emollita, ac prius subacta, nutrit quidem minus, per alvum autem secedit. I. 674. sicca, vino dulci emollita ac trita, siccatur quidem non similiter, alimentum vero plurimum corpori exhibet. I. 674. prius subacta, respersa, vino dulci non emollita, levem facit, et per alvum secedit, ac frigescent. I. 673. omnis generis quomodo utantur. I. 673. prius subacta fortior est, quam non subacta. II. 420.

Mazae praeter consuetudinem ingellae incommoda. II. 44.

Mazam si statim ut subacta est exhibere velis, resiccatoria est. I. 673.

MEATUS corporis caviore redditi, animae motum gravant. I. 660.

ex *Meatibus* spiritus, vocis differentiae. I. 666.

MEDELA tempore, aliquando etiam occasione contingit. I. 77. assiduarum oscitationum spiratio longa. III. 450.

MEDENDI arti serius fides habetur, ejusque conatus quare tardiores existant. I. 22.

MEDICAMENTUM in omni uterorum morbo commodum, et urinam valde ciens. II. 555. quod similiter infunditur non concipienti. II. 714. exhibiturus, quas interrogationes debeat praemittere. III. 857. subditium purgatorium, molli-torium. II. 708. subditium. I. 480. purgatorium, a febre forti correptis non dandum. III. 858. cum taeda in uterorum morbis. II. 538.

Medicamenta caput purgantia, quae quidem fortia sunt, a toto capite ducunt. II. 119. emollientia, et ad ciendum idonea, quo fortis fiat purgatio. I. 477. purgantia non temere exhibenda. III. 855. sunt omnia quae praesentem statum transmovent. II. 146. quae qui-

bus exhibenda. III. 856. molli-entia. III. 323. fortia morbis debilibus non conveniunt. II. 146. quaecunque non sanant, ea ferrum sanat. III. 768. purgantia quando in praecordiorum inflammatione noxia. II. 67. ocularia. II. 755. subdititia ad uterum purgandum convenientissima. I. 478.

Medicamenti potio oculorum dolores solvit. III. 753. ex *Medicamenti* potione, convulsio, lethale. III. 759. a *Medicamenti* potu quum quis superae-grotarit, et superne ac inferne ab ipso secesserit, vinum forbeat. II. 137.

Medicamenti purgare oportet praegnantem, si turget humor, quarto mense, et usque ad septimum. III. 727. aggredi concocta oportet, et movere non cruda, neque in principis, si non turgant. III. 711. neque aliis irritamentis movere oportet, neque novare, sed sinere, quae judicantur, et judicata sunt integre. III. 711. bilem ducentibus in ictero non utendum. II. 134. in acutis affectionibus raro etiam in principis uti oportet. III. 712. quaedam sanari non posse. I. 708. purgantibus per dies quinquaginta a canis ortu in quacunque tandem morbo non utendum. III. 858. sq. qui purgantur, sana habentes corpora, cito exolvuntur. III. 717. qui non sint purgandi. II. 95. ex *Medicamenti* purgantibus, et vomitibus meracis, convulsio, mala. I. 329.

Medicamentorum purgationes sub canem, et ante canem operosae sunt. III. 727. purgantium facultates. II. 374. purgantium natura incerta. III. 793. offerendorum, et deligationis ratio, diligenter consideranda. I. 58. sq. singulorum effecta ex experientia prius sint cognita, quam morborum curationes suscipias. I. 73. fortium pleraque stoma-

chum exulcerant. I. 475. compositionis ratio. III. 447. in *Medicamentorum* usu qualia ex corpore educere oporteat. III. 727. praeparatione observabis, ut quae liccare velis, ab his succos detrahas, et carne utaris. I. 678. usu alvi egestio varia, abunde bile colorata, periculo vacat. I. 339. usu in defluxione, tenuis abunde sanguis eliquescent, malum est. I. 345. potionibus qui dum purgantur, non sitiunt, non cessant priusquam sitierint. III. 729.

Meditationes difficulter ferunt, qui valent corpore. III. 717.

Medicina quid. I. 7. ex his est quae propter quid sunt excogitata. I. 11. unde inventa. I. 28. non utentes, eodem modo quo sani vivunt. I. 28. deos reverenter habet, nam et hi in morbis multa moliuntur. I. 70. necessario inventa. I. 25. ab Hippocrate ex parvis ac vulgaribus ad magna est evecta. III. 770. Deo adscripta. I. 39. diabetica, etsi magni sit inventi, multaeque artis, tamen ob ejus ulum omnibus familiarem ars non habetur. I. 27. in cognoscendis morbis obscuris haerens, alias facultates coadjutrices habet. I. 20. ex earum artium numero est, quae ea indigis jucunda ac utilis existit, exercentibus vero, minime. I. 3. cur vaticinationi similis. II. 30. artium praeclarissima. I. 3. vaticinationi cognata. III. 790. non est ars simplex, et facilis. I. 32. id quod molestat tollit. I. 642. in *Medicina* quae vilis vulgo putantur, cognitu difficilia. I. 369. insunt omnia, quae ad sapientiam requiruntur. I. 70.

Medicinae studium, quare cognitu longe difficillimum. II. 141. contemptus ex medicorum ignorantia, et vulgi ruditate. I. 5. III. 813. finem Hippocrates etiam senex non

est consequutus. III. 818. cognitio universo hominum generi necessaria. III. 823. purgatoriae, quibus morbis, quoque tempore exhibendae. III. 856. artis principium natura corporis. II. 103. praeter ignominiam nulla poena constituta est. I. 3. principium, medium et finis. I. 72. sq. ad reliquas artes dissimilitudo ab instrumentorum et effectorum praestantia. I. 19. sq. antiquitas et certitudo. I. 24.

Medicinam artem esse unde probetur. I. 8. 24. qui recte novit, et citra fortunam, et cum fortuna recte facit. II. 148. ex hominis notitia non cognosci. I. 49. ad *Medicinam* cognoscendam adjumentis sex opus est. I. 4.

Medicus philosophus deo aequalis. I. 70. multarum rerum sit peritus. III. 148. laborum suorum remunerationem et fidem quando amittat. I. 83. instrumenta omnis generis habeat praeparata. I. 72. qui ad cognitionem morborum idoneus, idem etiam ad curationem. I. 19. gubernatori quare similis. I. 33.

Medici aegrotos in morbis acutis non recte ad victum perducunt. II. 47. veri qui. I. 3. sq. officinae et domus situs. I. 57. personati. I. 3. plures, in morbis acutis, et imperitia circa aegrotos obcaecandi, sunt convocandi. I. 82. gubernatio qualis esse debeat. I. 56. quae per fortuitum successum in curatione bona aut mala faciunt. II. 175. ferinam victus rationem primi temperarunt. I. 27. integritas. I. 2.

Medicis imperitis scitu comoda fuisse ignorata. II. 28. sq.

Medico physicae cognitio necessaria. III. 28. in vilendis aegrotis quae observanda. I. 73. qualis natura optanda. I. 85. quae cognoscenda. I. 149. in aegrotis quae consideranda.

III. 816. naturae exactam scientiam esse necessariam. I. 49. fines duo propositi. III. 792.

Medicorum reprehensio, qui putant verticula intro delapsa curari posse. III. 198. error in renum dolore. II. 454. Dii. I. 1. circa pituitariae potum error. II. 40. in aggrediendis morbis cura ac studium. I. 12. verorum ac falsorum differentia, unde sumatur. I. 67. quorundam ignorantia, qui aegrorum in morbis debilitatem non agnoscunt. II. 47.

Medicos a contentionibus alienos esse decet. I. 83. contra *Medicos* imperitos, qui ex figuris in manus deligatione, sapienter sibi videntur. III. 64. sq.

Medicum quae in adeundo aegro considerare oporteat. II. 409. apud vulgus differentem non magna laus manet. I. 84. morum decet comitas. I. 71. opere esse oportet, non sermone. I. 69. de iis quae *Medicum* animadvertere decet, tum ut de sanatione inquirenti respondeat, tum ut ipse recte contradicat. II. 165. citra *Medicum*, non autem absque medicina, aliquos curari posse. I. 9.

MEDULLAE spinalis defluxus post annum quadragesimum, nisi prius existat, non fit. I. 321.

in *Medullam* fluxio, tabis occultae generatio. II. 115.

MEL cum aliis comestum nutrit, ac bonum colorem exhibet. II. 424. calidum est et siccum, si meracum sit. I. 685. simplicium duplo vino meraco fortius. II. 56. coctum aestuosum est, et ventri adhaeret. II. 503.

MELANCHOLIAE autumno fiunt. III. 724.

Melancholici morbi vere fiunt. III. 724.

Melancholicos infra vehementius purgabis. III. 728.

qui *MELIUS* habuerint, si postmodum exacerbentur, malum est. I. 244.

MEMBRANA in osculo uterorum nascens. III. 19. osculo uteri praeposita. II. 641.

Membranae ante os uteri cognitio. II. 588. circa cerebrum curatio. III. 368. earum generatio. I. 426.

Membris motum ac sapientiam praebet aer. I. 600. tarditatem et languorem conciliant Austri. III. 720.

Membrorum carnositati, labor prodest. III. 221. discretio quot diebus fiat. I. 392.

MENSIS septimus foetus perfectionis principium constituit. I. 451. octavus mancum aut caecum gerentibus difficilior. I. 448. undecimus quando partui contingat. I. 459.

Menses arenosi, et aquosi, et non valde cruenti, aquae intercutis in uteris signa. II. 846. ad sextum mensem retenti. II. 617. retenti uterum non gestantibus cur dolorem inducunt. I. 388. velut aqua a carnibus, in mulieribus aqua intercute laborantibus. II. 684. stomacho recto, et molli, et sano, non prodeunt. III. 11. decolores, et non eodem tempore semper fientes, purgatione opus esse significant. III. 744. pallidos ac sabbrenatos detrahens purgatorium. II. 606. virginibus juveniculis quare non procedant. I. 372. in principio apparentes, febre non accedente, convulsionem solvunt. I. 325. biliosi, et pituitosi, quomodo cognoscantur. II. 643. terram instar aceti ridentes. II. 628. uterum gerentes cur non molestant. I. 388. extrudentia symptomata, seu potius morbi. I. 327. praegnantibus, quando non prodellant. I. 387. occultati, uteris duris, et ipsorum ore asperis. II. 575. supra inguen erumpentes, aut mulierem interimunt, aut sterilem reddunt.

II. 614. pituitosi, a quibus prodeant. II. 617. 631. si mulieri fiant multi, nec tamen concipit. II. 716. suppurati, quinto aut sexto mense supra inguen erumpentes. II. 617. retenti mulieres nonnunquam fallunt. II. 617. praegnanti quando compareant. III. 39. non prodeunt velut debent. II. 708. III. 6. putrefacti, et purulenti in pudendum prodeunt. II. 617. ad quadriennium suppressi, praeter valde modicos. III. 549. erumpunt, horrorem habentibus, lassitudine affectis, capite gravatis. I. 327. in motis uteris, aut alioqui non recte habentibus, aut non apparent, aut certe pauciores. I. 474. omnino suppressi. III. 4. Iq. pauciores aut plures quam debent. III. 5. in praegnantibus apparentes. II. 649. ad suppurationem tendunt. I. 284. ducit aromatum suffitus. III. 743. virgini quomodo evocandi. I. 480. remorati. II. 586. qui optimi putentur. I. 219. plures, et crassiores quam oportet prodeunt. II. 620. plures aut pauciores quibus fiant. II. 625. aquosis diu permanent. III. 584. non supprimi, commodum est. I. 323. mulieri defecerunt, si lac habens, neque praegnans est, neque peperit. III. 744. si mulieri colubere velis, quid faciendum. III. 465. 746. quando non prodeant. II. 150. ad *Menses* immodice fluentes. II. 590. detrahendos. II. 707. post *Menses* dextra et sinistra hiant. III. 622.

Mensium ad pulmonem progressorum ac receptorum, signa eadem quae in tabe. II. 613. suppuratorum causae et signa. II. 613. purgatoria. II. 604. mensura iusta et tempus. II. 621. occultatorum signa et curatio. II. 546. 615. Iq. pituitosorum cognitio et causa. II. 627. fluxus infra descen-

dens et sursum ascendens, quos morbos quibus in partibus faciat. II. 150. eadem quae dierum in praegnantibus vis et ratio. I. 451. pauciorum quam convenit, signa. II. 618. non apparentium vel ex toto vel pauciores, aut per longius tempus, provocatio. I. 474. copiam praesignificant torpescitiae exolutiones ex partibus. I. 327. biliosorum cognitio, et signa. II. 624. ex *Mensium* muliebrium multitudine lumborum distentio ad suppurationem tendit. I. 284.

Mensibus pluribus prodeuntibus morbi fiunt. III. 747. multis comparentibus caligines solvuntur. I. 328. albis humidis derepente progressis, quibus alvo tumefacta ad pudendum rubor devenit, in longis febribus moriuntur. I. 324. mulieri deficientibus sanguinem ex naribus fluere, bonum est. III. 743. sanguinem vomenti erumpentibus, solutio fit. II. 174. III. 743. de *Mensibus* omnino impeditis. II. 549. 589. ex *Mensibus* strangulationes, suppurationem faciunt. I. 324. quibus dolores pertinaces, circa supernam partem, et intestinum tenue, aliquantum cibos averlantur. I. 322. reliquiae in utero. III. 3. suppressis quomodo morbi generentur. I. 376. II. 610. mulier sana cognoscitur. II. 621. suppressis alioqui foecunda, hirsuta est facta. III. 631. suppressis tabes. I. 199. biliosis in acutum morbum transitus. II. 626. in *Mensibus* tertiis quatenus bene aut male, item in quartis, quintis, et sextis, afficiantur. II. 611. mulieribus qui aquosi ante partus prodeunt, mali sunt. I. 322.

Menstrua juniorum et seniorum, in quo differant. II. 153.

Menstruae purgationes, similes octimestribus, in tendentibus ad decimum mensem fiennes, malum. III. 454. in mu-

Here purgationis fluxus febres solvit. I. 255.

Menstruorum purgationum circuitus est. III. 454.

circa *Menstruas* purgationes symptomata. II. 607.

ex *Menstruis* purgationibus mulieris biliosae ac pituitosae cognitio. II. 741.

Menstruorum eruptio in anhelosa. III. 533. coloris ratio. II. 153.

MENS ab externis curis agitata, quiete reficitur. III. 782. mores, et corporis vires in aegrotis consideranda. I. 192. aegrotat iis, quicunque aliqua corporis parte dolentes, plerumque dolores non sentiunt. III. 712. ejus emotiones modice feroces, malae et ferinae sunt. I. 271.

Mente valere et bene se habere ad ea quae exhibentur, in omni morbo bonum. III. 716. motos morbo regio corripit, malum. I. 161. qui moventur ex timore cum perfri-geratione, febres cum sudoribus, et somni, vocem aliquantum interceptantes, haec solvunt. I. 514. moventur in alvo liquida. I. 162. moti acute, quando phrenitici fiunt. I. 159. moventur melancholico modo, quibus aurium sonitus. I. 159. quinam moveantur. I. 259. mota ex capitis dolore. III. 578. 691. moti acute, insuper febrientes, phrenitici fiunt. I. 246. moventur, si lateris dolor ex sputis biliosis circa rationem evanuerit. I. 170.

Mentem emovet sputa rotunda. III. 613. emovet spiritus, velut his qui strangulantur, prae manibus expositus, cum vocis interceptione. I. 160. 272. emovet surditas accedente aegritudine, et urina subrubicunda subfidentiam non habens. I. 263. quae modice ferociter emovet, atrabiliaria sunt. I. 176. non firmam significat, lingua tremula. I. 160.

270. ad nugas garriendas emovet, sputa in tabescentibus suppressa. I. 307. emovet dolores juxta fauces graciles, in acutis. I. 276. semper excitant, nec quiescere sinunt, temporum mutationes. I. 553. emovet et sanguinem profundius sonitus aurium. I. 262.

Mentis emotiones taciturnae, non quiescentes, oculis circumspicientes, spiritum extra efferentes, perniciosae sunt. I. 514. percussiones cum voce clangorosa, linguae convulsionem tremulae, et voces tremulae fientes, mentem alienant. I. 160. emotionem portendit, si quid in urina innatarit. I. 162. emotivus est pulsus in praecordio cum tumultu. I. 278. emotiones inducunt juxta ventrem in febre palpitantes. I. 281. emotiones quae urinae significant. I. 161. torporem calida frequenter ea utentibus invehit. III. 710. emotiones tremulae, obscurae, palpitatoriae, valde phreniticae sunt. I. 162. percussiones mentem alienant. I. 246. in febribus taciturnae, in quo perniciosae sint. I. 242. emotiones cum vocis interceptione, perniciosae. I. 272. emotiones modice feroces, et ferinum, et convulsionem significant. I. 255. alienatio in morbo crasso. I. 513. emotio ex fluxione sanguinis e naribus. III. 519. emotiones tremulae, palpitatoriae, phreniticae sunt, et dolores circa furam, in his mentem emovet. I. 243. emotiones modice feroces, ferinae sunt. I. 160. 271. emotio, a furore, bonum. III. 757. oculi superant, quae corporales oculos effugiunt. I. 18. a *Mentis* emotione liberat sanguinis ex sinistra nare eruptio. III. 613. ad *Mentis* emotionem cum silentio deveniunt vocis interceptiones in febre convulsorio modo fientes. I. 271.

MENTUM. III. 824.

MERACAE definientes purgationes, omnibus exacerbationibus sunt. I. 173.

MERI potus oculorum dolores resolvit. III. 753.

MERIDIONALEM plagam inhabitantes morbis acutis obnoxii. I. 526. et hi longae vitae magis quam alii homines. I. 529. hisque motes magis feri quam mansueti. I. 529.

MESECOLON quid. I. 503.

circa MESSEM tormina circa umbilicum, et dolores, quandoque a porro. III. 627.

METALLA omnia prae caloribus violentia nascuntur. I. 534. de METEORIS. I. 424.

MICATIO per summas manus commodior quam follis. I. 727. per summas manus attenuat, et carnes sursum trahit. I. 701.

MICTIO nocturna multa siens, modicam alvi egestionem significat. III. 738. cruenta, in dorso ac pectoris dolore suppressa, perniciose est et dolores. I. 275. flavae bilis a muliere. II. 851.

post Mictionem concretio, pueris magis. III. 597.

Mictiones crassiorem farinam referentes in quibus sint. I. 274.

MILI granorum ac paleae vires. I. 677.

MINGENTES nigra condensata, perniciose habent. I. 259.

Mingendi difficultatem inducens, tuberculum circa vesicam. I. 312.

qui Mingunt, non pro ratione, verum alvus frequenter cruda a pueris egressit, morbofi sunt. I. 483. plus quam egerunt pro ratione, sunt habitiores. I. 483.

MINTHA saepe comesta, semen genitales colliquefacit, ut quis diissuat. I. 687. calfacit et urinam cit et vomitus sistit. I. 687.

MITULI et pectines ac tellinae, conchyliis alvo magis secedunt. I. 682.

HIPPOCRATES TOM. III.

ex MOERORA febricula tenuis. III. 565.

Moerores, ex cerebro contingunt. I. 609.

MOLA. II. 703. III. 30. seu patella humiditatem a carne, in articulum expallum descendere prohibet. II. 111. in utero, a crassa genitura intus retenta. II. 848.

Molae interdum ad duos aut tres annos gestantur. III. 30. conceptus causa, et signa. II. 703. III. 30.

Molam gestantes quatenus curandae. III. 30. gestantibus lac in mammis non generatur. III. 30.

MOLLIENTIA, aquam purgantia, sanguinem ac menses ducentia. II. 563.

MOLLITORIA, a quibus aqua et arena purgatur. II. 707. uterorum. II. 873.

MONTES ubi ab aquilone regioni adjacent, in his aquilones perturbant ac morbos faciunt. I. 668.

MONTANI propter mutationes temporum magnas et diversas, majora corpora gignunt. I. 566.

MORA calfaciunt, humectant, ac alvo secedunt. I. 689.

MORBUS fit, ubi cibus praeter naturam copiosior ingestus fuerit. III. 714. Hercules. II. 623. ex potationibus, et Venere. III. 510. qui redit, priore periculiosior existit. II. 442. regius cum febre. II. 323. regius ante septimum diem in febribus, malum. III. 735. quid vocetur. I. 570. sacer, cur illis ipsis quibus sic vocatur, neque sacer, neque divinus existat. I. 590. regius ex spumosa circumbiliofa alvi egestionem. I. 339. sacer quomodo foetu in utero existente incipiat. I. 597. sacer quomodo et ex qua causa fiat. I. 595. sacer quomodo citra expiamenta et incantationes curari possit. I. 615. sacer a flatibus generatur. I. 583. sacer quod

O o e

reliquis nulla re diviniore sit. I. 595. sacer quare diuturnus sit. I. 606. sacer haereditarius. I. 595. sacer convulsionis species. I. 526. sq. sacer biliosis naturis non accidit. I. 595. si sudore oborto deficiat, et urina fulva albam subidentiam habens conspiciatur: his quid accidat. I. 136. sq. si tabidam speciem inducit, et talis ex natura aeger fuerit, ex tali morbo superstes evadit. III. 620.

Morbi sacri differentiae. I. 202. sacri cerebrum, velut aliorum etiam morborum, author et causa existit. I. 595. omnes quomodo solvantur. II. 87. qui nec ante nec post pubertatem fiant. I. 321. in subiecto humido instabiles. I. 74. omnes unde hominibus fiant. I. 167. unde dinoscantur. III. 407. autumno provenientes. III. 428. aestivales occidentalibus familiares. I. 533. hiemales in occidentalibus. I. 533. a principio curandi. II. 135. incogniti quo modo aggrediendi. II. 137. in aegrotis forti, debili autem morbo, et contra, quomodo curandi. II. 138. derepente mentem percellentes, cum anxietudine, sanguinem profundunt. I. 260. quomodo fiant ex egestionem moderata impedita. II. 101. mulieres, cur cognitu difficiles, et saepe incurabiles. II. 686. circa temporis occasionem neglecti, progressu perimunt. I. 72. a colore externo. II. 356. lividi signa, et curatio. II. 284. minus infestant, anno salubri. III. 785. sanguinem large fundentes, quibus sanguinis eruptiones plures, his temporis progressu alvi male afficiuntur. I. 178. non derepente fiunt. I. 629. qui in brevissimo tempore judicantur, faciliores cognitu sunt. I. 112. quicunque ex repletionem fiunt, evacuatio sanat. III. 714. quibus septima die judicantur,

his nubeculam habet urina, quarta die rubram. III. 737. connutriti, in senecta, quomodo definant. III. 607. non lethales quinam sint. II. 168. per dies judicantur. II. 347. longitudinem quid significet. III. 732. quando boni status, et iudicatu facillimi fiant. III. 429. longitudinem quatenam significant. I. 341. cur imparibus diebus judicentur. II. 348. ficcati signa. II. 281. quo modo a bile aut pituita fiant. II. 380. nigri signa et curatio. II. 289. mulieribus ad meridionalem plagam qui familiares. I. 529. desperati neglecti, medicis non imputandi. I. 13. breves aut longi qui. II. 169. quomodo fiant, si homo a copiosiore humore fiente non expurgetur. II. 352. sq. duplices. I. 15. manifesti qui, et quod horum certae etiam sint curationes. I. 16. et nonnullae corporis partes obscurae quare dicantur. I. 18. occidentalium mulieribus familiares. I. 533. citius sedantur aestate sicca. I. 526. dubii quales sint. II. 168. anni temporibus pares. I. 130. regii nigri signa. II. 246. fecurissimi quinam sint. I. 368. longitudinem quae significant. III. 715. ex parvis occasionibus, neglecti, magni ac diuturni fieri solent. II. 408. constantes et iudicatu facillimi fiunt in constantibus temporibus, si tempestive tempestiva reddantur. III. 721. capitis quinam sint. II. 384. ructuosi signa et curatio. II. 285. congeniti curationem vix admittunt. I. 197. sive febris ardentis signa, et curatio. II. 296. omnes quidem in omnibus temporibus fiunt. III. 723. obscuri qui. I. 16. violentia, et medici imperitia. I. 78.

Morbi ex pituita, coitus commodus est. III. 609. debilibus medicamenta fortia non conveniunt. II. 146. incipientibus, si quid movendum vi-

detur, move. III. 716. quibus, quoque tempore exhibendae medicinae purgatoriae. III. 857. quibuscunque incipientibus, si atra bilis, aut sursum aut deorsum prodierit, lethale est. III. 750. aut vulneribus quibus auxilia a medico adhibita non prosint. II. 171. a *Morbis* sparsis et non similibus plures mori, quam ab aliis omnibus. II. 28. qui et qua ratione superentur. I. 19. quibus ad quos transitus fiat. II. 169. de *Morbis* crassis. II. 510. ex *Morbis* longis qui se refocillantes bene cibum accipiunt, et nihil proficiunt, hi maligne residuum incidunt. I. 250. diuturnis attenuatis quibus atra bilis aut velut sanguis niger subierit, postmodum moriuntur. III. 730. in *Morbis* quibus et quando mala supra mala fiant. II. 169. longis juxta aurem tumores pravi sunt. I. 247. longis, ventris praeter rationem tumores, convulsorii. I. 245. longis, ex corruptione foetus non valde purgata, quinam dolores perniciosi sint. I. 322. diuturnis abscessus circa aurem suppurati, non valde albo et inodoro pure occidunt. I. 264. crassis, rubores in lateribus. II. 511. crassis capillorum defluvium. II. 511. omnibus in quibus fomentum auxiliatur, melius est postea oleo inungi. II. 657. longis parvae comparentes sanguinis fluxiones, perniciosae sunt. I. 287. longis terram mutare, bonum est. III. 609. post judicationem relicta, recidivas faciunt. III. 713.

Morbo sacro quinam fere non apprehendantur. I. 597. comitiadi assueti, tempus, quo corripiendi sunt, praecognoscunt. I. 606. regio correpti, abunde colorati. III. 513. regio mente motos corripi, malum. I. 161. regio periculosa est egestio alba hercoracea. I. 341. regio laborantes, non

multum flatuosi sunt. III. 750. regio quinam participant. I. 180. sacro qui difficulter liberentur. I. 201. sacro senes quando corripiantur. I. 605. sacro qui pueri corripiantur. I. 598. a *Morbo* convalescentes quomodo sint reficiendi. II. 414. sacro, quomodo et quo tempore, nonnulli liberentur. I. 585. sq. de *Morbo* pituitoso qui mulieres magis quam viros invadit. II. 286. corruptorio. II. 291. ex *Morbo* si cibum capiens quis non fiat validus, significat quod corpus uberius alimento utitur. III. 712. diuturno, etiam alvi defluxus, malum. III. 768. regio fatuitas mala est. I. 161. in *Morbo* omni ventrem mollem oportet. I. 99. crasso capitis cutis crassa ac rubicunda. II. 512. crasso insomnia horrenda. II. 514. crasso facies intumescens. II. 518. crasso, semen subcruentum ac sublividum. II. 512. crasso, terrae odorem ex imbribus irruentibus non ferentes. II. 518. diuturno, cibi fastidium, et meracae alvi egestionis, malum. III. 757. hepatico vomitum moventia. II. 479. sacro qui curari debeant ac possint. I. 201. sacro abscessus ad inferna conversi, boni. I. 202. quo somnus laborem facit, mortale. III. 712.

Morborum causae ritae quae nam sint. I. 47. homini duplex causa. I. 361. popularium, spiritus seu aer, non autem diæta, causa existit. I. 361. clandestinorum cura, quam desperatorum magis admiranda. I. 19. sq. omnium unus modus, species et causa eadem. I. 571. universorum animalium genera duo. III. 827. prima principia diligenter observanda. II. 77. alii ad alia tempora, bene aut male se habent. III. 720. mulierum et virorum cura differt. II. 686. ac aegrotorum mores cogniti, non tu-

men certam praedictionem permittunt. I. 191. ab hydropo tres species. II. 379. omnium fons et origo bilis et pituita. II. 380. incurabilium tractationem esse necessariam. III. 230. vires et causae considerandae. II. 639. occasiones considerandae. III. 600. obscurorum sera cognitio, non medico, sed naturae ipsius aegri, iidemque ipsius morbi imputanda. I. 18. quomodo coelum principium et causa. II. 357. naturam haudquaquam cognosci posse, nisi simplex et invisibilis eorum natura cognoscatur. II. 526. omnium causae, humores in corpore quatuor. II. 324. populariter grassantium impetus, et temporis constitutiones, medico praenotionem adhibituro, sunt cognoscendae. I. 119. incrementa et vigores judicant anni tempora. III. 709. quorum judicationes sint velociore. III. 450. differentiae, magnitudo, et signa. II. 20. sq. omnium febris comes. I. 573. sq. externorum seu manifestorum licet certae sint curationes, non tamen nisi ab idoneis et veris medicis inveniri possunt. I. 16. in toto corpore, principium nullum. II. 101. exacerbationes ad principia, considerandae. III. 521. singulorum numeros enumerare, cur difficile. II. 27. naturae medici. III. 606. causas nosse, eorumque impetum reprimere, ejusdem est scientiae. I. 18. medicamenta, manifesta ac clara esse. II. 148. modi qui. I. 129. ad *Morborum* judicationem, astrorum observatio necessaria. I. 547. circa *Morborum* principia quid considerandum. III. 430. de *Morborum* tribus principiis. II. 355. circuitu. I. 360. in *Morborum* curatione observanda. I. 615. omni curatione, plurimum refert aetatum, temporum, sexus, differentias observare. II. 196.

Morbos quo pacto pariant, ea quae ex coelo nobis obveniunt. II. 362. tum siccitatem, tum humiditatem postulantibus qua victus ratione cures. II. 414. in corpore, sudor ubique fit, esse significat. III. 732. longos quosnam necesse sit esse. II. 169. omnes, ex his quae in corpore insunt a bile et pituita, generari. I. 6. omnes ex spiritu seu aëre oriri. I. 573. ostendunt, pituita, urinae, et sudores. I. 21. omnes sanari non posse. I. 82. maxime faciunt mutationes magnae circa habitus ac naturas nostras. II. 43. ex ciborum ac potuum copia fieri. II. 353. aegre aut facile judicandos, item breves et longos indicant excrementa. III. 709. majores aut minores qui sudores significant. III. 733. faciunt similia, et eosdem sedant. II. 143. ad *Morbos* extremos exacte extremae curationes optima sunt. III. 708.

Morbum moleste ferre cum perfrigeratione, si non sine febre exsudent partes supernae, phrenitum portendit. I. 160. facile ferre, morbum ad abscessum verti, spes est. I. 98. facile ferre, signum bonum. I. 104. morbo succedere, lethale. II. 399. sq. producant in febre alias aliarum urinarum mictiones. I. 337. moleste ferre cum perfrigeratione, pessimum est. I. 234. sacrum expiationibus curantes, cur medicamenta non propinarint. I. 589. facile ferre, in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296. sacrum aliis morbis neque diviniorem, neque sacratiorem esse. I. 587. ante *Morbum* si quid doluerit, illic morbus incumbit. III. 751.

MORDENTIA saniem diffundunt. II. 549.

MORI radix, cum melle, in pello. II. 871.

qui *MORIUNTUR*, eos necesse est die impari, et mense

impari, et anno impari mori. III. 464.

MORTEM dolorosam inducunt vocis ex dolore interceptiones. I. 271. tam significant tumores in praecordio duri et dolorosi, in principio. I. 276. ad *Mortem* tendentia, in die ac nocte judicantur. I. 141.

Mortuus videre puros in vestibus albis, bonum est. II. 14.

MOTUM ac sapientiam membris praestat aer. I. 600. quod citius *Motum* est ac discretum, rursus augetur, etiam tardius, et ad longius tempus. III. 454.

Motus corpora turbat. III. 729. 819. cujuscunque generis ulceribus inimicus. III. 308.

in *Motu* corporis, quum inceperit dolere, quiescere statim, lassitudinem eximit. III. 718.

Movendum si quid videtur, incipientibus morbis: move. III. 716.

quibus una cum hoc quod *Movere* non possunt, morbosa corporis pars attenuatur, hi infinitatem restitui non possunt. I. 228.

quicquid *Movetur* in septuaginta, in triplicitatibus perficitur. III. 453.

Muci per nares vel aures eruptio, capitis torporem solvit. I. 625.

Mucositatis detrimentum. III. 212.

Mucus cum inflammatione luxationes prohibet. III. 147. et saliva, repletionis signa ac indices. I. 717. in articulis. II. 112. e naribus exercitato corpore, attenuatur et educitur. I. 717.

MULI stercus in vino ad fluxum muliebrem cohibendum. II. 857.

MULIEBRIA corpora virilibus sunt humidiora. I. 389.

Muliebris haemorrhoidis curatio. III. 346.

Muliebrium morborum, par-

tim numen, partim ipsarum naturas, causam esse. II. 529.

MULIER per omne tempus coitus donec vir semen emiserit, delectatur. I. 375. ambidextra non est. III. 761. caput circumcirca dolens. III. 530. capra, elaterium, aut cucumerem silvestrem comedentes, pueris purgatio. III. 610. a partu non purgata in magnum morbum incidit. I. 394. a sanguine menstruo evacuata, in utero concipit. I. 389. uteros dolens ac cibum averfans. II. 583. non laborat podagra, si non menses ipsi defecerint. III. 753. ob pinguitudinem non concipiens, attenuetur. I. 475. rariore carne praedita quam vir. II. 608.

Mulieris parere non potentis, curatio. III. 22. non concipientis, quae prius concipere solebat, curatio. I. 467. II. 584. III. 17. ut facile concipiat curatio. I. 467. biliosae aut pituitosae, ex mensibus cognitio. II. 548. sq. 600. III. 22. quae facile concipiebat, nec amplius impraegnantur, curatio. I. 467. non concipientis, nec viro misceri potentis, curatio. III. 22. siccioris aut humidioris curatio dietetica. II. 638. ex partu dolentis curatio. II. 675.

Mulierem purgatam quomodo ex verticis olfactu cognoscas. III. 13. quomodo foemellam aut masculum gestantem agnoscas. III. 8.

Mulieres mento et corpore laeves sunt. I. 399. paucos menses demittentes, ut plurimum etiam sine lacte sunt. I. 419. plurimas post menstrua purgamenta concipere. I. 458. praeter naturam crassae, pingues, ac pituitosae non concipiunt. II. 548. III. 23. quaedam natura sine lacte sunt. II. 706. calculosae quare non fiant. I. 542. foeminosissimae, ac ingeniosissimae quando fiant. I. 651. quando audaciores ve-

mentamen moderatae ac ornatæ fiant. I. 650. ob meatuum amplitudinem, pueris plus bibunt. I. 542. quæ purgationes a partu sunt expertæ, minus laboriose, mensibus decurrentibus, purgantur. II. 607. quæ magis aut minus in utero concipiant. I. 219. valde attenuatæ raræ fiunt, et abortiunt. II. 850. morbosæ, ac fluxionibus obnoxiae sunt, in civitatibus meridionalibus. I. 526. quæ superfoetent. I. 460. quomodo post mammas ablatas affectæ. I. 502. quando maxime in utero concipiant. II. 643. sq. superalbidae humidiores sunt, et fluidiores. II. 529. nigrae, duriores acerbioresque ac astrictiores sunt, II. 529.

Mulier concepturæ, utrumque semen retinetur. I. 376.

Mulierum pharmacis admiscenda ea quæ uteros purgant, et quæ expellunt. II. 552. a conceptu affectiones. I. 441. corpora laxa ac mollia sunt. I. 501. morbi a virilibus differunt. III. 617.

Mulieribus ficcioris modi diæta convenit. I. 622. in partu mammae, et alia membra humidiora, rumpuntur. I. 422. quibus nihil in constitutum tempus accidit, singulis, partus vitales fiunt. III. 453. quibuscunque sanguis ad mammas colligitur, insaniam significat. III. 744. de partu loquentibus (tanquam expertis) fides habenda. I. 447. in capitis doloribus alia omnia fiunt, quæ et viris. I. 225. frequens coitus ob uterorum humectationem expedit. I. 376. quot et qualia contingant, propter quæ non pariant antequam curentur. III. 1. de *Mulieribus*, facile quidem concipientibus, foetum autem tertio aut quarto mense corrumpentibus. II. 642.

Multitudo omnis naturæ est contraria. III. 719.

in MUNDO res duæ præcipuæ. III. 787.

Mundorum infinitates. Democrito multæ. III. 801.

MURIUM stercus in pesto. II. 728.

MURMUR in præcordio ortum solvit recentes in præcordiis tumores. I. 278.

MUSCÆ a stragulis venari in typho. II. 505.

MUSCULI corporis quid. I. 16. manducatorii. III. 170. lumbares. III. 272. solidiores aegre magis quam alia colliguescunt. II. 25.

Musculorum capita maxime in femoribus, si vulnerentur, claudi plerumque fiunt. I. 519.

circa *Musculos* spinales dolores, si quidem circa externos locos fiant non nephriticis ex renibus affectis, etiam abscessus extrinsecus futuros expecta. III. 760.

MUSICA. I. 643.

MUSTI vires. I. 684.

MUTATIONES ubi in toto corpore, quando longitudinem morbi significant. III. 732. 764. maxime ætatis, et regionum, et victuum juvenibus comitibus liberationem faciunt. III. 718. temporum maxime pariunt morbos. III. 719. colorum in vultu, cordis venis astrictis ac laxatis, fiunt. I. 522. profunt, si non ad prava mutantur. III. 436. repentinæ ex multa quiete, ad ampliorum laborem magis laedunt. II. 51. in temporibus magnæ frigoris aut caloris maxime morbos pariunt, magnæ circa habitus ac naturas nostras maxime morbos faciunt. II. 43. cavendæ. III. 599. in recidivis profunt. III. 612.

Mutationum incommodarum in ptisana et succo utentibus, mala. II. 40.

MUTI cur ex nativitate non differant. I. 440.

Mutilationis modi plures. III. 257.

Mutilati ex mancis generantur. I. 382.

Mutilatorum ex integris parentibus, duplex causa. I. 381.

Mutum o vestigio fieri necesse est, cui cerebrum concissum doluerit. II. 170.

Mutus fit et suffocatur, si deluxus a cerebro defluxum fecerit. I. 599.

MYRRHA Calonia ad uteros. II. 535.

N.

NARES. III. 824. humectae, olfacere nequeunt. I. 437. in febrilibus multa et bene significant. I. 190. quibus natura humidiores, et genitura humidior, morbosius sani sunt. III. 613. 750. ipsas inspicere oportet, an spiritus aequaliter per utrasque feratur. II. 78. citra causam apertam, impletas habentis, curatio. I. 716. ad *Nares* aut os a fluxione transire, mulieri a fluxione infestatae, bonum. II. 174. in *Nares* destillatio hieme, per Venerem reficcata. III. 574. per *Nares* sanguinem effundere spes est, ea quae caput concutiunt. I. 179. cibi potusque quandoque redeunt, in tetano ex vulnere. I. 152. aut aures, si pus fluxerit, caput circumcirca dolenti ac aegrotanti, solvit morbum. I. 148.

de *Naribus* aliquid destillare ex surditate ac torpore, difficultatis aliquid habet. I. 265. qui in surditate ac torpore pauca destillant, habent quid difficultatis. I. 286. ex *Naribus* erumpente sanguine, cum exiguus sudoribus perfrigescentia, maligna sunt. I. 287.

Narium polypi generatio a pituita, ejusque curatio. II. 384. gravedo, cum aurium sonitu, et visus hebetudine, mentem emouent. I. 262.

Nasus in infernam partem subsidens decem diebus perlanari potest. III. 182. fractus

deorsum in finem vergens. III. 180. acutus in morbi principio, quando aegrotum morti proximum esse significet. I. 89. erumpens, quibus malum. I. 163. et aures quibus semper frigida. III. 594. medius quibus confidat, et quibus latus. III. 520. contractus quomodo conformari debeat. III. 274. distortus in febre non intermittente, mortem propinquam esse significat. III. 734. livescens, lethalis. I. 266. inflammatus. III. 183. in obliquum fractus. III. 183. medius aut summus quibus confidat. III. 583. destillans in phreniticis, perniciosus. I. 157. 260. in biliosis vomitionibus destillans, perniciosum. I. 167. ejus fractura. III. 178.

NASTURTHI vires. I. 686.

NATARE per somnum videre siue in stagno, siue mari, siue fluminibus, bonum non est. II. 13.

NATURA nostra agro comparatur. I. 4. septenario subiecta. I. 444. venis in humore est, in carnibus. II. 107. in singulis permutata ac corrupta dolores facit. II. 143. concitata ac averfa. III. 705. omnibus subvenit aut forinsecus, aut intrinsecus. II. 19. stimulat et impulsat, artis peritis quae sunt facienda demonstrat. I. 21.

Naturae calidae quae conveniant. I. 19. providentia. I. 19. imbecilles promptius a causis externis et permutata victus ratione laeduntur. I. 36. opera vel volentibus, vel nolentibus nobis, divina necessitate perficiuntur. I. 633. omnium nullo doctore usae sunt. II. 23. praestantia primum inter hominis virtutes bonaeque locum obtinet. I. 68. humanae ad ova quae incubantur, similitudo. I. 415. humanae descriptio. III. 824. opera diversa. I. 634. de *Naturae* cognitione a prima constitutione

quomodo cognoscere oporteat. I. 653.

Naturam omnigenis rebus moveri ac doceri. I. 77. secundum *Naturam* contingentia, nihil lethale aut horrendi habent. I. 149. *Naturam* permittant potissimum, temporum varietates. I. 567. humidas habentibus mulieribus, autumnus aquilonaris et aquarum exors commodus erit. III. 722.

Naturarum diversarum constitutio. I. 654, in hominibus magna differentia. III. 251. aliae quidem ad aestatem, aliae vero ad hiemem, bene aut male se habent. III. 720.

NEBULA est aqua in aëre cohaerens. I. 409.

NEPHRITICI quinam fiant. I. 259.

Nephriticus sanguinem mingens. III. 701.

de *Nephritide*. II. 454. ex *Nephritide*, tabes renalis. II. 455.

Nephritides senibus fiunt. III. 726.

Nephritis post annum quadragesimum secundum non fit. I. 521.

NERVI crassi, si vulnerantur, plerumque claudi fiunt. I. 319. dissectio convulsionem facit. II. 169. premunt articulos, et per totum corpus sunt extenti. II. 107. semper crassi ac robustissimi sunt in illis partibus, in quibus paucissimae sunt carnes. II. 107. sq. ac venae, tenuissimae, densissimae, ac plurimae in manibus ac pedibus. I. 397. duo a cerebro. III. 457. non sunt circa faciem, et caput. II. 108. aut ossis, aut amborum corruptio interdum in capitis vulneribus confert. I. 207. qui ex cerebri substantia propagatur. I. 512.

Nervis frigida inimica. III. 156. III. 741. inimicus est ignis. III. 154. distentiones et alii morbi maxime familiares. II. 107.

Nervorum morbi quam venarum difficiliores. II. 107. et ossium processus. III. 105. inflammatorum in articulis luxatis, curatio. III. 147. distentio ex choleris affectibus. III. 576. generatio. I. 431. substantia, eorumque in corpore situs et nutrimentum. II. 107. exortus ab occipio. I. 504. impotentiam calida frequenter ea utentibus inrebit. III. 740. in cruribus distentio. III. 679.

Nervos crassos vulneratos habentes, eos claudos fieri necesse est. II. 167. in seipso trahere. III. 544. ad *Nervos* dissectos. III. 323.

Nervus quibus elapsurus esse videtur, securius de claudicatione praedicere licet. I. 210. praecisus ac dissectus, non coalescit. I. 319. II. 177. III. 752.

NETOPON unguentum. II. 552. NEXUS et filum quomodo in deligationibus procedere debent. III. 53.

NIORA deorsum subeuntia bona sunt. III. 730. quibus ventura. I. 170. ante mortem, per alvum subeuntia, in praecordiorum inflammatione cum suppuratione. I. 279.

Nigrae ficiiores, et acerbiores, et astrictiores. II. 765.

Nigrores inducit frigida. III. 741.

Nigrorum vomita faciunt frequentes per eadem recidivae circa judicationem. I. 530. per alvum transitus post sanguinis eruptionem malus. I. 176.

NOCTE qui vident, hi morbo corripiuntur juvenes, aut pueri. I. 226.

Noctes plus quam dies delirii significationem praebent. II. 80.

NOMINA rebus indita naturae lege. I. 7.

NOTITIAM et sensus, per septem figuras homini contingere. I. 645. sq.

Nova per somnum videre, transmutationem significant. II. 14.

NOVIMESTRES partus qui supervivant, et qui non. I. 449.

Nox ante exacerbationem gravis est, quibuscunque judicatio fit. III. 713.

NUCES Thaliae in Ictericorum potu. II. 302. rotundae amygdalis per similes sunt. I. 690.

NUCLEI interni usus. II. 735.

NUMERUS ternarius, fortissimus. III. 464.

NUTRIMENTO triplici omnia corpora sustentari. I. 571.

quanto plus Nutries corpora non pura, tanto magis laedunt. III. 713.

eorum quae Nutriunt acervatum et velociter, veloces etiam egestionem fiunt. III. 714.

NYCTALOPES. I. 226. III. 46.

O.

OBERRATIONES, et ascensus fluminum, morbum aut insaniam significat. II. 16.

OBLIVIO in dysenteria cum febre. III. 636. cum rigore, malum. I. 165. 234.

OBSONIA ex variis intritis praeparata, aestuosa, et humida sunt. I. 694.

Obsoniorum pinguium et dulcium in renum morbo usus. II. 459.

OBTURAMENTA de doliis olearii in suffumigiis. II. 770.

OBVOLUTIONIS capita. III. 55.

OCHRI, sive erviliae, et dolichi, sive phasioli, ac siliquae vires. I. 677.

OCIMUM et humidum est et frigidum, et stomacho gratum. II. 422. siccum est et calidum, et alvum sistit. I. 687.

OCULI. III. 824. rubicundi, et singultus ex vomitu, malum. III. 757. prout validi fuerint, ita etiam corpus. III. 606. in comitialibus distor-

quantur. I. 600. et auditus mutilantur a pituita. II. 169. cavi nulla manifesta causa praecedente, sed ex morbo tales, aegrum morti proximum esse significant. I. 89. debiles a quavis causa facile laeduntur. I. 58. robusti quorum non sunt, his mors brevi imminet. III. 464. albas partes rubentes habentes, malum signum. I. 91. maris speciem referentes, paulatim per multum tempus procedendo corumpuntur. III. 42. contractio in morbo acuto, mala. I. 168. laeduntur ex locis maxime, si exulcerantur, deinde pars quae est supra supercilia. I. 214. involuntarie lacrimantes, malum signum. I. 90. assidue nictantes, mali. I. 267. instabiles, malum signum. I. 91. dextri affectio, velut fulgur elucens. III. 578. 690. ravi magni, caput magnum, cervix tenuis, pectora angusta, congrue adaptati hominis sunt. III. 463. lucem fugientes, malum signum. I. 90. vehementer cavi facti, malum signum. I. 91. distorti, malum signum. I. 90. si cur pituita ad venas in oculis perveniente, caecutiant. II. 212. in deliriis intuenti sunt. I. 94. si squallentes et obscuri, malum signum. I. 91. quibuscunque in aegritudinibus ex voluntate lacrimantur, bonum, III. 767. valde rubicundi, sanguinis eruptionem significant. I. 178. distortio ex lumborum recurso, malum. I. 168. 283. audacia delirii signum est. III. 587. quibus rumpuntur, et postea prominent, ut extra locum oculus sit, his et tempore et arte opem ferre non datur, ad hoc ut videant. I. 214. lippientes quando optime permutentur. I. 211. corrupti caerulei fiunt. III. 42. venulas lividas aut nigras in ipsis habentes, malum signum. I. 91. album. I. 438. eminentes, malum signum.

I. 91. sani visum corrumpentes. III. 46. post frigidae ulum indurefcunt. II. 159.

Oculis quomodo conveniat calida. II. 162. quibus malum fit. I. 251. incommoda sunt, lenticula, fructus pomorum dulces, et olera. III. 570. 682. in *Oculis* fluxiones, tennes ac diuturnae. III. 681. dolor erit, si mammae ex gracilibus rursus durae fiant. III. 746. sub *Oculis* apparitiones in somnis considerare oportet. III. 756. quibus partes vehementer attolluntur, eos magnos habere lienes comperies. I. 228.

in *Oculo* si tumor confederit, sed lacrima multa, multo tempore effundatur, quid viris et mulieribus praedicere oporteat. I. 213. si tumor magnus fuerit, dolorisque exors et ficcus, periculo vacat. I. 212.

Oculorum alter altero minor, malum signum. I. 91. suppuration. III. 537. puritas et albas ipsorum partes, ex nigris aut lividis puras fieri, iudicatorium est. I. 266. rectitudo in morbo acuto, et motus velox, nihil boni. I. 268. membranae tres, et quomodo ex his lae-
sis morbi fiant. II. 104. partes albas in principio morbi denigrari necesse est, si invaluerit morbus. I. 150. obscuratio, convulsionem prope adesse significat. I. 170. humiditates lenibus fiunt. III. 726. sq. obscuratio et vox acuta planctum referens, convulsorium est. I. 273. distortio in febribus ardentibus superfrigerantibus, malum signum. I. 168. distortio, febrem ardentem solvit. I. 146. cavitas et expressio valde foras, et splendoris extritio, mala. I. 267. fluxiones, si alias conducere videtur, revellere ad fauces convenit. III. 592. subapparitiones in somnis, considerandae. I. 91. dolores quatenus volvant. III. 753. nigrae partes variegatae. III. 617. agita-

tio, aut jactatio frequens, malum. I. 267. alter minor factus, malum. I. 267. pupillae unde spargantur, et obtuse videant. I. 151. privatio ex febribus. I. 280. rubor in febre liens, alvi diuturnam malignam affectionem significat. I. 267. humores glutinosi ac liquidi. I. 439. obscuratio, cum animi deliquio, brevi convulsionem inducit. I. 263. obscuratio, et oculus fixus caliginosus, malum. I. 268. color inter caeruleum et marinum medius. III. 42. fluxionis causa, et cura. I. 46. obscuratio mala est. III. 587. ad *Oculorum* dolores. II. 99. sq. in *Oculorum* subapparitionibus in somnis, si albae quid partis subapparuerit palpebris non commissis signum valde lethale est. I. 91. doloribus ubi merum bibendum dedisti, et multa calida lavisti, venam secato. III. 762. fluxione velut lapilli subtercurrentes. II. 118. distortionem, febrienti, lassato, rigor perniciosus. I. 160. 268.

Oculos mordent quotidianae constitutiones Aquiloniae. III. 723. ad *Oculos*. II. 99. III. 462. fluxus mucosi notae. II. 119. pulvillus inspersilis. II. 758. lacrimosus abscessus devenit, alvo turbata suppressa. I. 329. in febribus ardentibus, abscessus. III. 527. circa *Oculos* pustularum eruptiones in virium refectionibus, alvum prorumpere faciunt. I. 268. lemae aut sordes apparentes, malum signum. I. 91. in *Oculos* fluxiones, earumque curatio. II. 118.

Oculum ferocem aut clausum habentes, medicamentis purgare non oportet. I. 166. quae molestant. I. 439. ad *Oculum* percussus. III. 567. circa *Oculum*, suppurationibus, et affectionibus omnibus dolor ad noctem. III. 675. juxta *Oculum* suppuration. III. 527.

Oculus in febre non intermittente distortus, aut non videns, mortem propinquam esse significat. III. 754. inarefcens, malum. III. 586. dexter, mamma dextra, et quae infra sunt hac parte, circa naturam plurimam vim habent. III. 465. hebes, malus. I. 163. fixus et caliginosus, malus. I. 163. quibus morbi regii colore infectus ac caliginosus est, strepitu sputi multo in pectore existente, et facies tristis in pleuritide, hi pereunt. I. 295. dulci lacrima fluens. II. 758. perversus, malus. I. 267.

OCCASIO in morbis. II. 170. in medicina brevis. II. 145. quae medico cognoscenda. II. 145.

Occasionem ferme in omnibus esse morbis. II. 170.

Occasiones in quibus maxime repentinae sint II. 170. unde quis aegrotare coepit, considerandae sunt. III. 435. temporum in arte medica multae sunt et variae. II. 170. per quas uteri moventur. II. 326.

Occasione fortuitae in aggre-diendis morbis, quomodo attendendum. I. 79.

OCCIDENTALES minime longae. I. 534.

Occidentalium aquae quare non sint splendidae. I. 531.

OCTIMESTRES partus quare non sunt superstites. I. 455.

OCTONOS menses difficillime uteros ferre. I. 446.

ODORES et strepitus circa aegrotos vitandi. I. 75.

OLEUM anthinum, et Cyprinum, in mensibus impeditis. II. 657. et quaecunque oleosa reficiunt et pituitosa sunt. II. 423. Plataeense. II. 713. Aegyptium in muliebribus purgationibus. II. 606. non similiter, ut aqua, exhalare potest. II. 354. narcissinum in non purgatis a partu. II. 663.

Olei illitio quibus ulceribus,

et quo tempore adhibenda. III. 310.

OLERA, quatenam magis per alvum secedant quam per urinam. I. 688. acerba et austera, alvum fistunt, odorata et acris urinam cient. I. 688. silvestria, quae os calfaciunt, et odorata sunt, ea calfaciunt, et minguntur magis quam per alvum secedunt. I. 688.

ex *Oleribus* coctis quatenam secedant. II. 423.

OLFACTUS ratio. I. 437. II. 103.

OLIVAE oleum non habentes, in suffimentis. II. 597.

OMENTUM elapsum putrescit. II. 170.

OPINIO de non apparentibus, et difficillimis aegritudinibus, judicat. I. 569. in medicina reprehenditur. I. 69.

ad *Opiniones* fortiter inhaerentes, multis arguments est opus. II. 376.

Opinionis, et artis iudicium est, morborum causas, principia ac quasi fontes cognoscere. I. 569.

OPHTHALMIAE siccae sunt mulieribus, si hiems australis et pluviosa, ac clemens fiat. III. 722.

OPISTHOTONI signa. III. 662. *OPISTHOTONO* quinam corripiantur. I. 169.

OPPILLATIONES, a flatibus causantur. I. 578.

OPTIMA in omni re quatenam sint. I. 56.

ORA fervido aphthae ulcere affecta, uterum gestantibus non sunt bona. I. 322. graveolentia his sunt, quibus splenes magni. I. 227.

ORDEUM natura frigidum est ac siccum. I. 672.

ORDEOLUM in suprema palpebra, ex calculi morbo. III. 436.

ORIENTALIUM hominum formae boni coloris sunt, et magis floridae. I. 530.

ORIGANUM oculis, et dentibus, malum. III. 569. 682.

calfacit et biliosa subducit. I. 688.

Os ventriculi quibus in partu praedoluit, paulo post ejiciunt. I. 327. uterorum conclusum. II. 748. uterorum omnino a pudendo aversum, semen genitale non suscipit. III. 1. sq. uterorum ex pudendo elapsum. III. 6. uterorum quibus durum est, his necesse est, osculum uterorum clausum esse. III. 746. uterorum pingue. II. 636. uteri clausum aut distortum. II. 635. uterorum ex partu ulceratum. II. 591. uterorum ulceratum. II. 731. uterorum inflammatum. II. 802. uterorum extra pudendum elapsum. II. 821. uterorum omnino conclusum, genituram non suscipit. II. 831. amarum, et corpus grave, sine febre. II. 591. sq. uteri ab omento quibus comprimatur. III. 745. uteri humidius, genituram non attrahit. II. 640. uterorum maxime hiat ac distentum est, post purgationes. II. 644. ad *Os uteri* hians aut distortum, suffimenta. I. 476. ventriculi recurviones febriculosa ex lumborum dolore. I. 283. per *Os* aut nares, partus purgantia. II. 667.

Ore male olens, involvulo sanguineo, a dentibus. II. 509.

Oris ressecatio et injucunditas. III. 590. ventriculi morbus, cibi fastidia, quibus et multum salivae, his vomitus fit. I. 253. ventriculi doloris curatio. III. 436. ventriculi dolor, seniolem frequenter impetens, mortem repentinam significat. I. 279. ventriculi dolor, et pulsus praecordiorum, febre perfrigerata, malum. I. 304. ventriculi dolor cum excreatione violenta, convulsorium quiddam habet. I. 172. ventriculi dolores in lumbis dolentibus, insuper accedentes, signa sanguinis fluxionis sunt. I. 282. ulcera (quae aphthae vocantur) par-

vis ac recens natis puerulis sunt. III. 725. ventriculi dolor, quibus hi sanguine per alvum egesto, servantur. I. 280. uteri conclusi signa. II. 836. uteri duri signa. II. 833. uterorum duri curatio. II. 548. III. 25. sq. ventriculi dolores cum tormine, ventris animalcula erumpere faciunt. I. 278. exulcerationes aestate sunt. III. 724. ad *Oris* foetorem. gingivis malis ac pravis, dentifricium. II. 852. ulcera. III. 670. in *Oris* ventriculi morbus, sine febre existente, medicamento sursum purgare opus est. III. 729.

Os cubiti, brachio subjectum, fractum. III. 131. dissectum, neque augetur neque coalescit. III. 752. quodcumque in corpore resectum fuerit, aut cartilago, non augetur. I. 319. abscedere est necesse, et cicatrices cavas fieri, si ulcera annua, aut etiam diuturniora fiant. III. 755. temporum ex reliquis cur debilissimum. III. 349. verticis, omnium robustissimum. III. 550. ex sua natura introcedens. III. 355. capitis quot modis vulneretur. III. 351. tibiae circa genu, cum ulcere eminens foras. III. 243. sine fissura contusum. III. 352. quibus ex palato discessit, iis medius natus desidet. III. 302. cum altero communionem habens, a naturali sede avulsus, reponi nequit. III. 157. in obliquum fractum. III. 183. femoris ad genu, cum ulcere. III. 245. cubiti majus fractum, cur minore curatu facilius. III. 70. cubiti utrumque fractum. III. 70. introcedit ex natura sua una cum fissuris. III. 353. extra eminens, cur ressecandum. III. 121.

Ossa quo tempore duriora fiant, et a quo caventur. I. 397. quibus fracta fuerint, his septima die febres. III. 661. quae a quibus telis potissimum

rumpantur. III. 358. spinae, viginti. I. 502. puerorum capitis tenuiora, ac molliora. III. 370. a calore conglutinata durescunt. I. 391. suppurata facilius perforari. III. 375. manus et pedis quot? I. 502. fracta et extra eminentia, quae in suam sedem collocari non possunt. III. 247. iuxta digitos fracta. III. 246. livifacta. III. 660. lumbi quinque. I. 502. quae citissime discedant. III. 120. collisusque ad magnum verticillum, septem. I. 502. quot sint in universum? I. 502.

Osse non conspicuo, quomodo vulnerati interrogandi. III. 356. directione egente, quid faciendum. III. 95. ex *Osse* aegrotante caro livida, malum. III. 757.

Osibus frigida inimica. II. 156. III. 741. de *Osibus* simplici modo fractis. III. 102.

Offis futuri discessus quibus expectatio non est, eandem curationem adhibere oportet, velut his quibus os fractum fuerit, ulcus autem non habent. III. 105. capitis crassitudo ac tenuitas. III. 348. rupti, aut contusi curatio. III. 366. rupturae neglectae, mala. III. 371. abscessus ex corruptione. III. 766. inferna pars eminens. minus superna periculosa. III. 122. capitis utriusque color. III. 348. carne denudati curatio. III. 371. unius ab altero discessio. III. 369. ex *Offis* denudatione, ignis sacer. III. 758. dissectione delirium, si ad vacuum usque processerit. III. 759.

Offium fracturae, venarum aut nervorum in iis contusione, minus noxiae. III. 131. circa genu luxatio, frequens. III. 125. circa tempora dissectiones num et convulsionem accersunt? I. 175. primo tempore frigidis madefactorum pericula. III. 122. nervorum, venarum, et carniū natura,

ex capite aestimanda est. III. 614. generatio ex pingui quod minimum humoris habuit. I. 427. rigidissimorum et caver-nosorum generatio. I. 427. fracturis, calida plurimum conducit. II. 163. III. 741. et articulorum idem numerus. II. 111. ac nervorum substantia. I. 637. discessurorum cognitio. III. 120. rupturae, quomodo medicamento nigro, explorentur. III. 366. coauctio. III. 219. intro compulsores ac dissectionum curatio. III. 369. cubiti repositio molestior. III. 126. humani corporis numerus. I. 502. ratio. II. 24. valde tenuium discessus. III. 110. resectiones plerumque innoxiae. III. 246. rupturae, variae. III. 357. discessus diuturnis est. III. 124.

OSCITATIONEM, vinum aequali mensura aquae ammixta, potum, solvit. III. 763.

Ositationum assiduorum medela, spiratio longa. III. 450.

OSCULUM uterorum, quod aperiri non potest. II. 801. uterorum alio inclinatum. II. 793. uteri ad coxam et crus, ex partu conversum. III. 453.

OTIOSIS hominibus cur cibi injucundi, et quomodo febres illis accendantur. II. 345.

OVA volucrum robustum quid habent, et alunt et inflant. I. 683. adeo rara sunt, ut spiritum transmittere possint. I. 419.

Ovorum candidi in aqua concussi, potio in febribus. II. 322.

Ovis volucrum, umbilicum inesse. I. 415. sq.

OVILLUS pulmo, naso iuxta cartilaginem fracto inditus, quatenus serviat. III. 184.

P.

PAEONIA pharmaca. III. 810.

PANIS purus et recens ad robur et refectionem. II. 419. eum edere assuetis, etiam in morbis est adhibendus. II. 425.

pro sua differentia naturas tam aegrorum quam sanorum varie afficit. I. 58. et mazaë prima inventio. I. 27. cibarius quisnam fit? II. 464. ex tota farina collata, siccatur et per alyum secedit. I. 675. succo subactus, levior est, et multum nutrit, ac per alyum secedit. I. 675. semiallatus. II. 671. cinericius. II. 655. fermentatus, levis est, et secedit. I. 675. purus magis nutrit, minus vero secedit. I. 675. differentiae. I. 675. calidus sitim et repentinam repletionem inducit. II. 44. de *Panis* temperatura quaestio anceps. I. 58.

Panes et carnes calidae per se comestae, siccant. II. 419. maximi maxime alunt. I. 675. furnacei magis alunt quam focarii et vervarii. I. 675. clibano cocti, et subcinericii, siccissimi sunt. I. 675. sq. similaginei omnium fortissimi sunt. I. 676. non fermentati ex tota farina collata, clibano cocti, in vinum austerrum tincti, quibus convenient. I. 728. sq. clibano cocti et subcinericii, siccissimi sunt. I. 675. sq.

PALATUM quibus cavum fit? III. 583. circa *Palatum* quibus humoris collectio fit, plerumque suppuratur. I. 270. per *Palatum* in ventrem fluxio, pituitosa. I. 499.

de *Palato* quibus os discessit, his medius confidet natus. III. 583. in *Palato* stertens, lingua sicca, peripneumonica. III. 651.

PALAESTRITAE et paedotribae. I. 646.

PALEAS de pariete detrahere in febribus acutis, aut peripneumoniis, lethale est. I. 93.

PALLIDI, graciles salivam sputantes: in his in somnis sudores, boni sunt. I. 275. cum virore colores. I. 225. sq. quicumque multo tempore apparent, eos caput dolere, sciendum est. I. 226.

PALPEBRA retorta aut contracta, aut livida aut pallida, morti proximum esse sciendum est. I. 91. quibus circumtenditur, malum III. 586. livescens, lethalis. I. 266. in febre non intermittente distorta, mortem propinquam esse significat. III. 734. in *Palpebra* suprema hordeolum ex calculi morbo. III. 436.

Palpebrae pro natura sua crassiores. III. 45. scabie laborantes. III. 45.

Palpebrarum extremitatum curvitas, mala. I. 267.

Palpebras inter dormiendum non committere, perniciosum est. I. 267.

in *Palpebris* supernis tumores relictii. III. 627.

PALPITANTES per totum, num etiam voce intercepta moriuntur? I. 288.

Palpitationes circa ventrem, cum praecordii intensione sublonga, a tumente, sanguinis eruptionem significant. I. 180. in manibus, diuturnae febris signum sunt, aut brevis iudicationis in deterius. I. 144. juxta ventrem in febre, mentis emotiones inducunt. I. 281.

Palumborum caro siccissima. I. 680.

PARERE non potentem mulierem quomodo purges. II. 548. III. 22.

Parienti difficulter sternutatio accedens, bonum. III. 744.

Parietis inflatae curatio. II. 589.

Pariunt difficulter aut periculose, aut abortum faciunt, quaecunque in utero habentes a febribus corripiuntur. III. 746. facile, quae ante partum juxta modum bilis sursum ac deorsum erumpentis doluerunt. I. 325.

ad *PARONYCHIAM*, unguium abscissum. III. 466.

PARTES infernae quibus affliguntur, pruribus antea fortibus obortis, his arenosa urina fit. I. 315. corporis singulae,

quomodo aliae aliis, morbos faciant. II. 101. corporis, nota ex comitiali morbo impressa, debiliores redduntur. I. 602. corporis cerebro subjectae, ejus nutu ac imperio reguntur. I. 612. quaedam sanguine plenae, quaedam exangues. I. 376. genitales natura frigidiores. II. 158.

Partium similiarium generatio et temperamentum. I. 428. corporis ex elementis turbatis et permixtis generatio et temperamentum. I. 425. dextrarum morbi robustiores. II. 319. in capite affectarum inflammatio. III. 362.

Partu mulieri appropinquante, puer motu suo ruptis circa se pelliculis, in caput editur. I. 416. de *Partu* septimestri et primo quot diebus nascatur, et qua ratione septimo mense edatur. I. 444. loquentibus mulieribus fides est habenda. I. 447. ex *Partu* crus claudum ab uteris. II. 736. non purgatae signa. II. 661. non purgatae signa et curationes. II. 537. 604. masculi, febres. III. 479. ac foetus corruptione quae multa, repente concitata, supprimuntur, difficilia sunt. I. 322. convulsione pressae, febrem supervenire, bonum. II. 174. quibus alba prodeunt, his vero suppressis, cum febre surditas et dolor acutus ad latus fit. I. 168. 324. in *Partu* concussa. III. 582. mulieribus mammae, et alia membra humidiora, rumpuntur. I. 422. quae os ventriculi praedoluerunt, paulo post ejiciunt. I. 327. siccae, et quae difficulter humectantur, curatio. II. 655.

ex *Partibus* torpescitiorum exolutiones difficiles quidem contingunt, non tamen perniciosae. I. 327.

Partui auxiliaria. I. 461.

Partum utrique parenti in aliquo similem esse est necesse. I. 379. faciliorem reddunt,

purgamenta ante partum non prodeuntia. III. 378. ante *Partum* rigorem habere, et partus citra dolorem, periculosi. I. 325. quae juxta modum bilis sursum ac deorsum erumpentis, doluerunt, facile quidem pariunt. I. 325. post *Partum* molestias ex albis mordacibus, saluginosa in utero gestantibus significant. I. 324. et purgationem naturalem febris. III. 415.

Partus, decimestres et undecimestres ex septem quadragenariis, quemadmodum ex dimidio anno septimestres, nascuntur. I. 458. octimestres, lethales. I. 442. decimestres maxime educantur. I. 455. purgamenta plura, et unde contingant. II. 665. a potibus et cibis nonnunquam promovendi. I. 462. purgamenta valde nigra et biliosa. II. 648. purgamenta per os aut nares. II. 667. dies cur cogniti difficiles. I. 446. faciles sunt, si puer in caput procedat. I. 421. cur alii patri, alii matri sint similiores. I. 379. novem mensium et decem dierum cur vitales. I. 442. rationes. I. 416. singulis quibus vitales sint. III. 453. ante *Partus* aquosa erumpentia, mala. I. 325.

Partuum tenuium ac debiliu, ex parentibus crassis ac fortibus, duplex causa. I. 380.

PAULATIM quod fit, tutum est. III. 719.

PAVORES parvis ac recens natis puerulis accidunt. III. 725.

PARUM dimittentem crasse facere oportet sicco. III. 598.

PECCATA in morbis cognoscere, facile non est. I. 189.

PECORA praegnantia, si non aegrotent, non praegnantibus pinguiora. I. 402.

PECTINIS prae fluxu aquoso dolor. II. 862.

Pectinum ruptiones, quae quidem circa pubem fiunt, ut plurimum statim sunt innoxiae. III. 434.

PECTORA quorum bilem generant, balbi, furiosi, et calvi sunt. III. 465.

Pectore suppurati, ex sanguinis eruptione. I. 200. plerumque suppurati fiunt, qui ex lethargicis servantur. I. 252. suppurati. I. 199. in **Pectore** pleuriticiis strepitus sputi multus, et facies tristis, et oculus morbi regii colore infectus, hi pereunt. I. 295.

Pectori inimica sunt frigida. III. 742.

in **Pectoribus** peripneumonicorum rubores sublati. I. 304.

Pectoris dolores facit aquilo. III. 720. dolor. III. 635. dolores hieme fiunt. III. 724. et lateris dolor in partu concussae. III. 670. sq. usque. III. 513. suppuratio ex seroso ac sanioso humore fit propter purgationem ejus loci acclivorem. I. 367. glandulae, mammae dicuntur. I. 500. de **Pectoris** et scapularum scissuris, causis, notis, et curatione. II. 441. aut dorso ruptis signis. II. 278. in **Pectoris** ac dorso dolore, mictio cruenta suppressa, perniciofa est. I. 275. suppuratorem, ex peripneumonia ac pleuritide transitus fit. II. 169. dolore febriculoso, alvus turbata, torpida, nigrarum egestionum signa sunt. I. 275.

Pectus frigida magis aggravatur. II. 156. sq. si dolor aliquis prius habuerit, quotidianae constitutiones Aquilonariae magis exasperant. III. 723. catapulta ictus. III. 704. ad

Pectus et ad alvum dolor progressus concitatus, ex anginosis citra notas attenuatis, pus egerere facit. I. 292. dolor progressus, quam insaniam solvat. I. 146. circa **Pectus** morsus et amaritudo in iis quibus biliosa alvi egestio, malum est. I. 239. in **Pectus** firmatus dolor cum torpore, malus. I. 166. 283.

Pes hominis ex multis et parvis ossibus constat. III. 81.

marcore suo sponte correptus. III. 565.

in **Pede** magni digiti infra luxatio. III. 575.

Pedes in horroribus etiam calidi. III. 542. nudos habere, malum est. I. 92. 317. quum frigidi fuerint, inhibere oportet pisaniae sorbitionis exhibitionem. II. 36. perfrigerati ex calidae perfusione deciderunt. II. 155. et manus et genua quibus calida sint. III. 594. cur febre desinente, vice versa caleant. II. 72. et tibiae semper frigidae in renum morbo. II. 457. ad **Pedes** et ad lumbos distentiones ex mensibus, suppurationem inducunt. I. 324. dolor progressus, quam insaniam solvat. I. 146. circa **Pedes** praegnantis tumores aquosi. III. 641.

Pedis dolorem a magno digito febris sequuta. III. 421. digiti ulceratio cum febre. III. 699. ossium loco motorum, compositio eadem quae manuum. III. 81. ossium fracturarum curatio. III. 81. luxatio. III. 270.

Pedibus torporem sanguis inducens. II. 527. in **Pedibus** tumores, unde. I. 228. tumorum, et sponte, et non suo sponte, curatio. III. 326. dolores vehementes, ab alvi profusio diuturno liberant. I. 147. ac manibus, nervi tenuissimi, densissimi ac plurimi. I. 397. ut in manibus, articuli multi. II. 111.

Pedum ac genuum situs in curatione qualis esse debeat. III. 49. fracturae propter neglectum decubitus, perfecte curari nequeunt. III. 81. sq. articuli quomodo reponendi. III. 268.

PELLICULAE, carne generata, augefcente in utero sanguine, simul augentur. I. 390.

Pellicularum generatio. I. 432. reliquarum, foetum ambientium, eadem quae primae ac

externae ratio et generatio. I. 37.

PELLIUM tinctorum. I. 644.

PERACUTUS ubi est morbus, statim etiam extremos habet labores. III. 708.

PERCALIDAM naturam calido tempore, frigore cubile crassefacit, tenuat. III. 605.

PERDICCAS Macedonum rex quomodo tabe ab Hippocrate liberatus. III. 851.

PERDICIS, galli et turturis caro, columbarum carne humidior. I. 680.

PERFORATIO ossium, quo tempore tentanda. III. 366.

PERFRIGERATA quaecunque sunt, excalfacere oportet. III. 741.

Perfrigeratio cum sudore, ex alvis liquidis. I. 347, cum duritia, malum signum. I. 167. 234.

ex *Perfrigeratione* urinas intercepti, pessimum est. I. 234. sudorosa qui cito recalescunt, malum. I. 241, in *Perfrigeratione* torpida, sanguinis detractio, mala est. I. 287.

Perfrigerationes ex sanguinis eruptionibus in diebus iudicatoriis vehementes, pessimae sunt. I. 284. perniciosae. I. 260. ex rigore, non recalescentes, malae sunt. I. 165.

Perfrigerare ac siccare quaecunque oportet, id ipsum polentae transigunt. I. 673.

qui *Perfrigerantur* ex rigore, caput ac collum dolentes, voce destituti, moriuntur. I. 234.

qui cum *Perfrigerationibus*, non sine febre, superne exundant, moleste ferentes et phrenitici, in acuto morbo perniciose habent. I. 243.

PERICLITANTIUM naturae. III. 792.

PERIPNEUMONIA pulmonis inflammatio est. II. 168. in vigore, auxilium non admittit. II. 84. sq. post aestatem pluviiosam et australem. I. 545. huius sine sputo, curatio. II.

HIPPOCRATES TOM. III.

207. quibus contingat. I. 156. ab hac et pleuritide occupato, alvi profluvium accedens, malum. III. 752. si mulierum foetum in utero habentem corripit, necessario interimit. II. 168. correptus in iudicatoriis diebus non purgetur, suppuratus fit. II. 179. ex pleuritide, malum. III. 758. morbus periculosus. II. 122. ex *Peripneumonia*, febris ardens non fit. II. 169. ac pleuritide in pectoris suppurationem transitus fit. II. 169. quibuscunque abscessus circa aurem, aut infernas partes fiunt, hi superflites evadunt. I. 297. phrenitis, malum. III. 758. suppuratorum, secandi, et puris educandi ratio. II. 256. aut pleuritide suppurati, non moriuntur. II. 122. in *Peripneumonia*, humor multus infra secedens, mortem inducit. II. 309. leguminum decoctum. II. 256. quibus urinae crassae in principio, lethale est. I. 303. floccos de vestibus evellere, aut paleas de pariete detrahere, lethale. I. 93. saliva non probe purgata. II. 309. si lingua in principio statim nigrescat, morbus citius finitur. II. 306. si saliva insuavis sit, status morbi, lethalis est. II. 307.

Peripneumoniae hieme fiunt. III. 724. generatio. II. 205. generatio a capitis fluxione biliosa. II. 221. sq. aetatem constantem agentibus accidunt. III. 726. ex pleuritide transmutatae, securiores sunt his, quae ab initio fiunt. I. 298. notae, et curatio. II. 254. 306. pleuritidis, et phrenitidis, eadem curatio. II. 308. et pleuritidis sine sputo, generatio et causa eadem. II. 206. in occidentalibus ab aquis lacustribus et palustribus. I. 533. in *Peripneumonia* ex febre ardenti transitus. II. 279.

Peripneumonicae ac pleuriticae affectiones quomodo considerandae. II. 82.

P p p

Peripneumonici quicumque non purgati sunt iudicatoriis diebus, sed mente moti quatuordecim dies effugerunt, eos periculum est suppuratos fieri. I. 298. delirantis curatio. III. 545.

Peripneumonici pernicioſa eſt, urina quae in principio quidem cocta eſt, poſt quartum vero diem attenuatur. I. 533. quibus lingua tota alba ac aspera fit, ambae pulmonis partes inflammatae ſunt. I. 299. cur balneum magis conveniat, quam febribus ardentibus. II. 65. ex *Peripneumonici* ſuppurationibus, ſeniores magis pereunt. I. 506.

Peripneumonicus. III. 650.

in *Peripneumonici* ac pleuriticis, erectum ſedere velle, peſſimum: malum, in acutis. I. 317. pulmone inflammato, peſſimum eſt, erectum ſedere velle aegrum. I. 92.

Peripneumonicorum affectiones. I. 155.

in *Peripneumoniis* ſiccis in pectoribus rubore ſublato, pernicioſi. I. 304. manus ante faciem ferri, et fruſtra venari, lethale. I. 93. ſiccis, qui pauca concocta educunt, horrenda res eſt. I. 504.

Pernae dolor ex via aspera. III. 567.

Perniones pertundere oportet, et caſſacere. III. 682.

Pernicioſa ſi citra ſigna, levia facta fuerint, mortem ſignificant. I. 164.

qui *PERSPIRANT* probe debiliores et ſaniores ſunt, et a morbis facile reconvaſcunt. II. 21.

Pessi ad foetus bi-meſtres aut veruſſiores, perditos. I. 469.

Pessos ex ſcammonia in lacte muliebri. II. 555. carnis bubulae. II. 601.

PESTILENTIS morbi graſſationem, non naturalia auxilia, ſed natura ipſa corporum mutationem iudicans, curat. III. 770.

PHAGEDAENAE hieme humidae oriuntur. I. 526.

PHARMACA purgantia caſſaciunt caput. II. 156. proprios ac ſibi familiares e corpore humores attrahere. I. 356. bilem et pituitam purgantia, periculosa. II. 408. quibus vitanda. III. 820. doloris cauſa adhibita, periculo carent. II. 408.

Pharmacis fortibus, natura fortibus, utendum. II. 147. in *Pharmacis* exhibendis ſollicitia utraque, periculosa. I. 547.

ex *Pharmaco* ad foetum perdendum, dolor. III. 681. ad foetum perdendum, mortua. III. 569.

Pharmacorum tumefacientium et attenuantium uſus. II. 139. facultas non ex intelligentia, ſed fortuna. II. 415.

Pharmacum in febris quartana ante quartam invasionem. II. 250. nullum bibat, ſtercus educturus. II. 760. nigrum. II. 754. purgans, ſuffocatae longe poſtea datum, per ſecceſſum exivit. III. 563. bilem educens in febribus recentibus. II. 152. ad ulcera inveterata ac recentia. III. 316.

PHASIANORUM corporis ſtatus. I. 552.

de *PHASIDIS* incolis, earumque regione, conſuetudine, morbis ac vita. I. 531.

Phasis, fluviorum ſtagnantiſſimus. I. 552.

PHOCAE oleum ſive adeps in uteris prolapiſis. II. 788. pulmo. II. 569. pulmo in ſuſſitu uterorum. II. 868.

PHRAGMITES. III. 345.

PHRENITICAE vehementer affectiones, tremulae deſinunt. I. 158. ſunt linguae aſperae et reſiccatae. I. 270. valde ſunt mentis emotiones tremulae, obſcurae, palpitatoriae. I. 162.

Phrenitici quicumque ſupra quadraginta annos ſunt, non ita valde ſani ſunt. III. 767. cum perfrigeratione ſalivam

fundentes, vomitum nigrum indicant. I. 247. fiunt, qui febres ad tactum non adurentes habent. I. 268. evadunt, qui cum lateris dolore, et turbulentis tenuibus lenibus sanguinem spuunt. I. 303. parum bibentes, strepitum valde percipientes, tremuli aut convulsi. I. 246. sunt in principiis soporosi fientes, cum capitis, lumborum, praecordii, colli dolore, vigilantes. I. 157. sunt, quibus in dextris distentio submollis, si non solvatur febre desinente. III. 539. fiunt, mente moti acute, ubi insuper febrierint cum sudore. I. 159.

Phreniticis et atrabiliaris, haemorrhoides accedentes, bonum. III. 752. in *Phreniticis* alba alvi egestio, rigor, tremores, malum. I. 159. affectiones frequenter transmutationem habentes, convulsoriae, pravae. I. 247. alvi profluvium rubicundum, malum. I. 157. permutationes frequentes, convulsoriae. I. 161. comparent urinae pellucidae, albae. III. 737. vehementer, tremores, lethales sunt. I. 246. nasus destillans, perniciosus. I. 157. 260. in principiis affectiones mansuetae ac frequenter transmutationem habentes, malae sunt. I. 246. si comparet urina alba et diffusa pellucida, mala est. I. 333. mansuetudo in principio, verum frequenter transmutari, malum est. I. 159.

Phreniticus. III. 498. 683. cum *Phrenitide* atrabiliaris occupatis, si haemorrhoides oboriantur, bonum est. I. 146. ex *Phrenitide*, gibbositas in spina. III. 569. 681. in *Phrenitide*, si quae ante faciem feruntur, et frustra venantur, lethale. I. 93. insomnia evidentia, bona sunt. I. 245. egestiones alvi albae, et torpor, malum. I. 246. floccos de vestibis evellere, lethale. I. 93.

Phrenitidem cum vigiliis et turbatione, significant urinae decolores, nigra innatantia in medio habentes. I. 334. indicat, secretio frequens, si sana et aliud quoddam signum adfuerit. I. 271.

Phrenitides aetatem constantem agentibus, accidunt. III. 726.

Phrenitidis signa, et curatio. II. 299. generatio. II. 209. firmitas amentiae generatio et curatio. I. 387. in peripneumoniam transitus. II. 169.

Phrenitim portendit, morbum moleste ferre, cum perfrigeratione. I. 160.

Phrenitis, necessario hominem interimit. II. 168. ex peripneumonia, malum. III. 758.

Physicae cognitio, medico necessaria. III. 28.

Pica praegnantium. I. 467.

Pili. III. 824. nigri, et corpora nigra, a bile copiosiore. I. 566. pro humiditatum capitis ratione, colore inficiuntur. I. 400. maximi ac plurimi in qua corporis parte oriuntur. I. 398. in mento et pube serius nascuntur. I. 398. cutim raram indicant. III. 453. ex glandulis nascuntur et augescunt. I. 493. in rarissimis cuticulae partibus enascuntur. I. 399.

Pilorum natura et alimentum. I. 398. alimentum a moderata humiditate. I. 399. albi usus, II. 714. post *Pilorum* defluvium quartana febris, non ultra annum. III. 614.

ad *Pilos* corporis, aut circa oculos extirpandos. II. 758.

Pirouae quibus est id quod superstat, et acervatum, his renum affectiones, easque acutas significat. III. 760.

Pingues sunt, quibus neque venae latae, neque ventres aut ossa lata. III. 434.

Pinguia et caseosa ructum acidum maxime faciunt. II. 417. quibus ulceribus aut vul-

P p p 2

neribus conducant. II. 411. et dulcia humiditatem, et pituitam exhibent. II. 423.

Pinguis ex gracili quomodo fias. I. 619.

PIPER Indicum. II. 740.

PIRA matura calfaciunt, humectant, ac alvum movent. I. 689. silvestria hiberna, natura, alvum movent, ac purgant. I. 689.

PISA fabis quidem infant minus, per alvum autem magis fecedunt. I. 677.

PISCES quicumque in lutosis et aquosis locis alimenta habent, graviores sunt. I. 681. fluviatiles et palustres iis qui in lutosis et aquosis locis degunt, graviores sunt. I. 681. errone et undas verberantes laboribus fracti, solidiorem carnem habent. I. 681.

Pisciculi ex muria. I. 664.

Piscium partes ex dorso et cauda, solidiores. I. 729. natura et differentia. II. 421.

ex *Piscibus* qui siccissimi et levissimi. I. 680. siccissimae sunt supernae partes. I. 683.

Pituita hieme augetur. I. 359. quibus acervatim penetret circa judicationem. I. 281. quod hiemi maxime secundum naturam conveniat et frigidissima existat. I. 357. ad fecem ammixta, glutinum fit. II. 371. his de capite profluit, quibus spumosae alvi egestionis sunt. III. 759. per venas ad vesicam conversa, doloris, inter ventrem et septum transversum, solutio fit. III. 763. per coactum in nobis calorem, ac ciborum ac potuum acrimoniam diffusa, item sudores et urinae, morbos ostendere possunt. I. 21. hydropiformis. II. 447. ad ventriculum et vesicam perveniens cur non laedat. II. 330. unde in corpore gignatur. II. 329. morborum omnium fons et origo. II. 380. de capite descendens, pulmonem brevi exulcerat. II. 375. per os effluens, quae prius

non fuit, in tonsillarum ulceribus, commodum est. I. 484. defluit ex ignoto timore, quod pueris frequenter contingere solet. I. 604. modica existens si in utrasque venas defluxum fecerit, supervivunt pueri. I. 601. quibus ex capite ad carnes convertitur, cur bene colorati esse videantur. II. 213. mucosa circa coxendices quibus colligatur. III. 757. ex natura frigidissima est. II. 200. defluit, et eliquatur, maxime pueris. I. 604. hieme repleti corpora, ex sputo, narium muco, et aliis signis deprehenditur. I. 357. defluit, ubi derepente post aquilonares ventos auster flare coeperit. I. 604. geniturae similis, per vomitum rejecta. III. 673. alba in occidentalibus mulieribus. I. 533. a *Pituita* alba detento, si vehemens alvi profluvium accedat, solvit morbum. III. 759. mutilantur oculi, et auditus. II. 169. alba prognatus morbus. II. 395. de *Pituita* alba, ejusque curatione. II. 287. ex *Pituita* alba, hydrops accedit. III. 766. alba in aquam intercutem transitus fit. II. 169. III. 766.

Pituitae in uteris signa. II. 851. in ventre molestantis per clysterem curatio. II. 464. fons est caput. II. 325. fluxiones ex mammis trahunt oculi. III. 460. frigidus in sanguinem defluxus, si multus fuerit ac crassus, statim occidit. I. 601. de *Pituitae* speciebus aliquot, et earundem curatione. II. 463. antiquioris seu albae notis et curatione. II. 465. in nares fluxione. II. 116.

Pituitam humorum omnium esse frigidissimam, unde colligatur. I. 357.

Pituitosi qui foetus sunt. I. 597.

ex *PLAGA* in caput, stupor aut delirium, malum. III. 758.

PLANTAE auctae, quae necessitate ramos spargant. I. 407.

Plantae ab initio humores juxta cognationem non habentes, ne germinare quidem possent. II. 327. omnes silvestres fuisse. II. 328.

Plantis quibus in terra cognatus humor multo uberior est quam convenit, ea planta aegrotat. II. 327.

Pleuritici qui superfites maneant, et qui non. II. 204. cur a veteribus siderati fuerint dicti. II. 34. quibus in principio sputationes penitus purulentae sunt, tertia demoriuntur, aut quinta. I. 293. fientes quicumque in quatuordecim diebus non repurgantur, his ad suppurationem transitio fit. III. 736. quare anhelosi fiant. II. 35. non ita valde fiunt, ructum acidum habentes. III. 733.

Pleuriticis quibus in principio quidem dolores molles sunt, quinta vero aut sexta die exacerbantur, hi non valde servantur. I. 293. urina cruenta, caliginosa, cum subsidentia varia, indiscreta, lethalis est plerumque in quatuordecim diebus. I. 333. quibus in principio lingua biliosa fit, hi septima die judicantur. I. 294. ac peripneumonici morbis magis pereunt corpora exercitata ac densa. I. 299. quibus strepitus sputi multus in pectore est, et facies tristes, hi pereunt. I. 295. ex *Pleuriticis* qui exspuunt purulenta, subbiliosa, rotunda. I. 302. in *Pleuriticis* sputum tertia die maturari, ac expui incipiens, citiores solutiones facit. I. 294. urina subrubram levem habens subsidentiam, securam judicationem significat. I. 335. ac peripneumonici mala est urina, quae post potum cito mingitur. I. 333. si sputum statim appareat, incipiente morbo, ipsum abbreviat. III. 709. et omnibus circa pulmonem morbis morbum facile ferre, bonum. I. 296.

Pleuriticorum judicatio et purgatio. II. 32. alvus quatenus, et quibus mollienda. II. 38. signa. II. 310. a *Pleuriticorum* curatione abstinendum quando sit. II. 314. in *Pleuriticorum* doloribus, commodum est alvum molli. I. 294. lingua, bulla sublivida, quid denotet. I. 294.

Pleuritis sanguinea, et biliosa. II. 310. post aetatem pluviosam et australem. I. 545. lethalis non est. II. 168. si ab initio fiat, si postea, calfactoriis quidem primum non alienum est tentare dissolvere. II. 36.

Pleuritidis sine sputo per venae sectionem curatio. II. 206. siccae citra fluxum, curatio. II. 131. causae et curationes. II. 126. 313. siccae signa. II. 311. sanguineae curatio. II. 315. ex dorso signa. II. 511. generatio a capitis fluxione biliosa. II. 121. generatio. II. 205.

a *Pleuritide* et peripneumonia occupato, alvi profluvium accedens, malum. III. 752. ex *Pleuritide*, qui suppurati fiunt, in quadraginta a ruptione diebus exspuunt. I. 295. et peripneumonia qui suppurati fiunt, nihil memorata dignum spuunt. I. 300. in peripneumonia et febrem ardentem transitus. II. 387. quicumque suppurati fiunt, si in quadraginta diebus repurgati fuerint, ab ea die qua ruptio facta fuerit, liberantur. III. 740. suppuratum fieri, minus lethale. II. 312. qui moriantur. II. 210. in febrem ardentem transitus fit. II. 169. peripneumonia, malum. III. 753. in *Pleuritide* omni lingua consideranda. II. 312. sq. si singultus adfuerit, septima die moritur. II. 310. fomenta humida, et sicca. II. 36. quibus statim sputa varia sunt, tertia die moriuntur. II. 312. omni dolores plerumque magis iu-

verdiu, quam noctu, leviores sunt. II. 313. sectio aut ustio dextrarum partium, periculofior. II. 319. saniei subcruenta mictio. II. 311.

Pleuritidem comitantibus signa et curatio. II. 252.

Pleuritides, aetatem constantem agentibus etiam accidunt. III. 726. sine convulsionibus, graviore sunt his quae cum convulsionibus fiunt. I. 294. siccae ac sine spūto, difficillimae sunt. I. 293. hieme fiunt. III. 724. biliolae simul et sanguineae, plerumque nona aut decima die judicantur, et maxime sanantur. I. 294.

Plicatores. I. 644.

Pluviae generatio. I. 538. sq.

in *Pluviosis* anni constitutionibus quinam morbi plerumque fiunt. III. 722.

Podagra quid et quando durabilior. II. 407. non laborat mulier, si non menses ipsi defecerint. III. 753. non laborat puer, ante Veneris usum. III. 753. ab hoc senes non liberari. I. 201. in juvenibus, curabilis. I. 201. non laborant eunuchi. III. 753. hujus in digitis relictæ ustio per linum crudum. II. 407.

ad *Podagram* acetum valeret, si non corpus vulneraretur. II. 160.

Podagras inveteratas dysenteriae sanant. I. 201.

Podagricae affectiones, vere et autumno, ut plurimum moventur. III. 756.

Podagricae affectiones frigida multa affusa, levat. II. 161. sq. III. 742.

Podagrici. I. 201. morbi quicunque fiunt, hi in quadraginta diebus ab inflammatione liberi, sedantur. I. 141. III. 755.

in *Podagricis* doloribus, nota. II. 755.

Polenta ex hordeo non madefacto, fortior est quam ex madefacto. II. 429.

Polentae ac farinae recentes quare sicciore sint vetustis. I. 677.

POLYCARPON et *Polycnemum* in uteris vehementer ulceratis adhibitum. II. 692.

POLYPI in naso generatio. II. 243. et sepiae, et ejusmodi pisces, neque leves velut videntur, sunt: neque per alvum secedunt. I. 681.

Polypus vino suffocatus ad provocandos menses. II. 586.

POMA fortiora sunt quam pro natura humana. I. 714. quare magis alvum moveant. I. 689. et fructus arborei quare ventriculo post cibos molesti. II. 425.

Pomorum esus tempore calidissimo. III. 562.

PONTEM aut scrobem non transiens. III. 577.

juxta *POPLITEM* tumores, ex compressione elevati. III. 99.

PORCINAE carnes, suillis sunt graviore. I. 679.

PORRUM coctum urinam ciet, et secedit. II. 422. calfacit minus quam cepa, urinam ciet, et alvum movet. I. 686.

PORTULACA fluvialis frigescit, condita ac servata, calfacit et purgat. I. 687.

POSTERIORES corporis partes prioribus calidam magis ferunt. II. 157.

Posteriorum partium frigiditas in aestuosis rigoribus convulsionem accersit. I. 166.

POTESTAS, res mala. III. 848. a *POTATIONE* liberaliore insaniam. III. 545. ex *Potatione* largiore et vomitu, febris. III. 425.

ex *Potationibus* ac exercitiis intempestivis, febris. III. 412. et diuturno capitis dolore, febris. III. 473.

Potibus ad alvum et vesicam subducendam utendum est, vino dulci et aqua mulsa. II. 412. in *Potibus* qui substreperunt, et submurmurant in siccis, perniciose habent. I. 242.

Potio urinam ciet, frige-

faciens, et sitim sedans in febribus. II. 322. ad omnem febrem ardentem. II. 321. ad omnem puerperam. II. 555. ad puerperii purgamenta purganda. II. 555.

Potiones purgatoriae, quae secundas ejicere, et menses detrahare, et foetum enectum educere possunt. II. 553. 745. febrientium per noctem sub dio exponendae sunt. II. 323. sq. fluxui rubro commodae. II. 855. ad fluxum et omnes morbos qui ab uteris fiunt. II. 855. et subditiua medicamenta, quae secundas educere, et menses detrahare possunt. II. 552. ad secundas educendas. II. 724. ad menses impeditos. II. 555. medicamenta subditiua, et purgatoria. II. 557. frigefactoriae in febre ardenti. II. 320.

Potionis in pulmonis inflammatione ad vomitum ciendum descriptio. II. 438. seu sorbitionis ptisanæ quantitas. II. 31.

Potu facilius est repleri quam cibo. III. 715. ex *Potu* multo rigor, et delirium, malum. III. 757.

Potum qui difficulter deglutiunt, spiritu tussiente, eructatio subtracta, intro revoluta dolorem ventris significat. I. 344. in ventrem deferri, et ex hoc in reliquum corpus. II. 374.

Potus inventum ac temperamentum. I. 29. per fauces ac gulam, via. I. 503. in guttur, ac arteriam fertur. I. 485. descendens strepitus in bibente circa pectus et ventrem. III. 645. ad puerum, et mala in utero puerperae existentia. II. 728. uberius spirandi difficultatem inducit. I. 189. aquo si tardioris transitus sunt, et intus abluuntur. II. 89. et cibus parum deterior, suavior autem, melioribus quidem, sed minus suavis est praefertendus. III. 717. meraciores et

anteriores palpitacionem in corpore, et pulsationem in capite inducunt. II. 89.

PRÆCEPTORUM cultus. I. 1. *PRÆCOGNITIO* est, antequam aegrotent cognitio, quid corpora perpetuantur. I. 716.

PRÆCORDIA quibus elevata, permurmurantia, lumborum dolore accedente, his alvi humectantur. I. 279. III. 737. magna, et splen. III. 529. inflata et intenta. III. 529. si distenta fuerint, manu comprimito, ac levato. III. 466. in tumorem sublevata post alvum suppressam, maxime tabescentibus jam diu, et quibus alvi humectantur, mali. I. 279. 281. 308. quae Graecis phrenes a sapientia dicuntur, neque cor sapientia participant. I. 614. quibus non mollia, facies sana, sine quibus non liberentur. I. 280. inflammata. II. 67. permurmurantia habentibus lac dare, malum. III. 743. frigida magis aggravantur. II. 156. sq. variantia. I. 169. ad *Præcordia* in febre dolores exilientes, sine sudore soluti, maligni sunt. I. 231. dolores in febre, voce intercepta, sine sudore soluti, malum est. I. 169. 281. dolores diurni qua ratione cito occidant. I. 285. circa *Præcordia* quibus inflammatio fit, his abscessus ad infernas partes fiunt. I. 298. dolores, aut pulmonem si suppurentur, malum est. I. 266.

Præcordii dextri intentio. III. 526. dolor praegnantibus, malum. I. 323. et oris ventriculi dolor sine febre. I. 280. distentio cum sopore anxio, ac capitis dolore, abscessus circa aurem attollit. I. 184. 279. dolor ex anginis citra judicationem, cum impotentia ac torpore siens, occidit occulte. I. 292. intentio, et ad splendorem turbatio, cum capitis gravitate et surditate, sanguinem profundit. I. 263.

dolores solvit, murmur in praecordio obortum. I. 100. 278. et oris ventriculi dolor quibus derepente dum sine febre sunt, solvit venae sectio, et alvi fluxio. I. 280. tensio cum capitis gravitate ac surditate, sanguinis eruptionem significant. I. 180. palpitatio assidua. III. 414.

Praecordiis sive septo transverso vulnerati, moriuntur. II. 168. in *Praecordiis* tumores molles, et doloris exortes, et ad contactum cedentes, diuturniores judicationes faciunt. I. 141. durum quid collectum. III. 531.

cum *Praecordio* intento perfrigeratis magnus circa aurem tumor. I. 247. ex *Praecordio* diutine afflicto, et alvo graveolenti, abscessus circa aurem, occidit. I. 279. in *Praecordio* tumores molles et doloris exortes. I. 277. pulsus, cum tumultu, mentis emotivus est. I. 94. 278. ardores relict, febre perfrigerata, mali sunt. I. 158. murmur obortum praecordii dolores solvit. I. 100. inflammatio suppuratoria est, quibus ante mortem nigra per alvum subeunt. I. 279. tumor durus et dolorosus, pessimus quidem est si juxta omnes partes fuerit. I. 276. tumores, et ex illis morbi. I. 95.

Praecordiorum dolores ac tumores, si fuerint recentes, et non cum inflammatione, solvit murmur in praecordio obortum. I. 100. 278. pulsus et oris ventriculi dolor. I. 278. quibus dolores, oris ventriculi, hi sanguine per alvum egesto servantur. I. 280. successiones. III. 592. a *Praecordiorum* dolore febris acuta. III. 423. doloribus quibus alvus paulatim subviscosa egerens, pauca stercorea effundit, num etiam sanguinem effundit? I. 279. ex *Praecordiorum* doloribus tumores circa aures et aliae suppurationes

emergentes, maligni sunt. I. 278. in *Praecordiorum* inflammatione, quando medicamenta purgantia, noxia. II. 67. post *Praecordiorum* tumorem, biliosis spiritus magnus et febris acuta, abscessus circa aurem attollit. I. 279.

Praecordium qui dextrum dolent, sanguinem spumofum spuantes, de hepate spuunt, et multi pereunt. I. 303. 309. optimum est doloris exors, et molle, et aequale, tum in dextra, tum in sinistra parte. I. 94. 276. intentum cum febre acuta, et tumores circa aurem ex plurimis graveolentibus tardius excitati, occidunt. I. 264. cedens, et gibbosum. III. 538. dolorosum. II. 77. ad *Praecordium* irruentes dolores, tum alias mali sunt, tum si alvos humectent. I. 278. circa *Praecordium* quibuscunque dolores fiunt, absque inflammatione, his febris accedens dolorem solvit. III. 754.

PRAEDEBILITATORUM deliria pessima sunt. I. 247.

quam *PRAEDITIONEM* Hippocrates approbet, aut damnet. I. 191.

in *Praedictionibus* prudentia adhibenda. I. 188.

PRAEGRANS coitu non utens, facilius a partu liberatur. I. 465. pituitosa. II. 649. multo tempore. et parere nequiens. II. 718. corpore male habens ac biliosa. II. 647. mulier si quidem masculum gestat, bene colorata est. III. 744. cibi fastidiens. III. 554. decimum mensem perficere nequiens, et foetum corrumpens. III. 55.

Praegnantem quomodo cognoscas. II. 596.

Praegnantem quare cum virore pallidae. II. 654. cur debiles. II. 654. medicamentis purgare oportet, si turgat humor, quarto mense, et usque ad septimum. III. 727. 743. praeaegetantes ante partum insuper rigent. I. 527.

Praegnant mulieri si ignis
sacer in utero fiat, lethale est.
III. 745.

Praegnantibus menses secun-
do, aut tertio mense prode-
untes, cur malum. II. 644. ex
casu aut convulsione, aut pla-
ga quibus dolores leviter fi-
unt, bis in tribus diebus ma-
nifestum fit, an foetum cor-
rumpent. III. 681. plerisque
stomachus uteri prope extas
ante partum. I. 465. tabescen-
tibus quibus rubor in facie
fit, stillationes de naribus fi-
entes hunc avertunt. I. 523.
praecordii dolor, malum. I.
525. in *Praegnantibus*, diffi-
ciles tumores circa intestinum
tenue. I. 526. octavi mensis
judicatio difficilis. I. 447.

Praegnantis lienosae a qui-
busdam affectionibus, menses
quales. II. 651. suffocationis
causae. II. 652. pudenda exul-
cerata. II. 596. menses pro-
fluos habentis curatio. I. 481.
vomitus biliosus et pituitosus.
III. 525. foetum menstruum,
aut bimestrem corrumpentis
curatio. III. 33.

Praegnantium ex foetu mor-
tuo, aut mox morituro, signa.
I. 466. morbi. II. 644.

PRAEJUDICATA quae sunt,
si crude judicata fuerint, reci-
divae sunt. III. 451.

PRAENOSCERE volentem,
quae edificere oporteat. I. 119.

PRAEPUTIUM dissectum, ne-
que augetur, neque coalescit.
I. 519. III. 752.

PRAESAGIENDI duplex uti-
litas. I. 82.

PRIMIPARAE et quae rarius
pariunt, in partu et partus
purgationibus, maxime labo-
rant. I. 593. quare saepe ante
decimum mensem exactum pa-
riant. I. 418.

circa *PRINCIPIA* et fines
omnia debiliora sunt. III. 716.

PROFLUVIA alvi apprehen-
dunt, si defluxus a capite pro-
cesserint. I. 599.

a *Profluvio* alvi quinam mo-

riantur. I. 507. alvi forti cor-
repto, vomitus superveniens,
bonum. II. 174. alvi longo
correpto, vomitus sponte ac-
cedens solvit alvi profluvium.
III. 751.

Profluvium ventris nomina-
tur, quamdiu ipsum solum
alimentum putrefactum sece-
dit. I. 723.

PROMINENTIA ex utraque
capitis parte duplex. III. 347.
ad *PRUDENTIAM*, sanguis
inter omnia quae in corpore
sunt, maxime confert. I. 583.

PRURIGINOSA corpora post
alvum suppressam in tabidis,
mala sunt. I. 307.

Pruriginosae affectiones om-
nibus, nigrorum egestionem
significant. I. 345.

Prurigo totius corporis, ma-
xime autem testium et fron-
tis. III. 548.

ex *Pruritu* corporis, et cuti-
tis crassitudine post balneorum
calidorum usum, hydrops.
III. 549.

Pruritus totius corporis se-
nibus fit. III. 726.

PTHISI obnoxios supra ne
purgato. III. 728.

PTISANA et milium levia
sunt. II. 412. quando non
danda. II. 39.

PTISANAE sorbitio quibus
inhibenda, et quatenus. II. 35.
quod hordeum aptum, et cur
deglutiones non laedat. II. 52.
sorbitio quatenus, et qua ra-
tione laedat. II. 34. sorbitio
et aquae mullae potus, flatus
excitat. II. 56.

Ptisanam merito omnibus
frumentaceis in morbis acutis
esse praefendam. II. 30.

PUBERTAS seu annus deci-
musquartus, usque ad quadra-
gesimum secundum, omnium
morborum ferax. I. 521.

PUBES. III. 826. et barba
tardior. III. 190.

juxta *Pubem* dolorosos, me-
dicamentis purgare non opor-
tet. I. 166.

PUDENDA praegnantis ulce-

rata. II. 596. praegnantium superficialio ac fervido ulcere affecta. II. 591. 656. 749. Iq. 878. in arcum contracta. II. 823. Iq.

Pudendi pellicula dissecta non coalescit. II. 177. pars obturata in puerpera. II. 666. ad *Pudendi* ulcera pharmacum. III. 316.

in *Pudendis* obturatis affectus iis quae a puerperii purgamentis non purgantur, similes. II. 666.

Pudendo confert calida. III. 742. in *Pudendo* muliebri ascarides. II. 853. ulcera. II. 591. ulcera et pruritus. II. 588. ulcerum curatio. II. 699. sedis ac capitis dolor, torporem et impotentiam inducit. I. 257. ad *Pudendorum* nigredines acetum utile est. II. 160. de *Pudendorum* ulceribus acerbis, et inflammatis. II. 748.

ad *Pudendum* muliebri rubor, alvo tumefacta. I. 324.

Puellis quibus erectae cervicis spiratio contingit, uterum gestantibus, his mammae suppurantur. I. 327.

Puer ex calidis et humidis temperatus est. I. 657. de matre in utero vivit. I. 403. paulo ante trigessimum diem perditus, inarticulatus est. I. 596. carnosus, sine ossibus. III. 439. non laborat podagra, ante Veneris usum. III. 753. in utero ex matris sanitate, bene vel male valet. I. 304. nutritur septimo mense, aut nono, aut decimo, et voce firmatur. III. 463. in utero mortuus, cum brachio dextro lateri adnato. III. 551.

Pueri, et his aetate proximi, vere, et prima aestate optime degunt. III. 723. parvi quicumque comitiali morbo corripuntur, ut plurimum moriuntur. I. 601. hydropici curatio. II. 151. in utero mortui signa. I. 464. natura habitiores non pro carnositatis ratione etiam lac sugunt. I. 482.

sugentes, si multum mingant, minime anniculi fiunt. I. 482. calculosi pudenda fricant ac trahunt. I. 541. quidem a partu statim solito sunt majores, non ex augmento, sed laxo tumore. I. 456. situs in utero. I. 414. voraces et multum lactis trahentes, non pro ratione carnosum fiunt. I. 482. matre violentam aliquam affectionem patiente, aut alimento deficiente, ante decimum mensem eduntur. I. 417. masculi, mense tertio: foemellae, ut plurimum quarto moventur. I. 401. si debiles nascantur a parentibus robustis, uterorum angustia in causa est. I. 380.

Pueris maturis ac perfectis, umbilicus qui prius patebat, clauditur. I. 458. quibus alvus multum profluit, et bene concoquunt, hi saniores sunt. I. 482. quibus multum lactosum revomitur, his alvus supprimitur. I. 482. febris acuta, et alvus suppressa, cum vigiliis, convulsorium est. I. 248. purgatio est, si mulier elaterium, aut cucumerem silvestrem comedat. III. 610. quibus in dentitione febris acuta accedit, parum velluntur. I. 482. quibus alvus in dentitione amplius subducit, minus convelluntur. I. 482. affectiones quando judicentur. III. 726.

Puero jam adulto si lapis gignatur ex terrae esu, dolor non adest ipsi, priusquam sibi ipsi cibum deligat. II. 372. in genitalibus haerenti umbilicus non secetur, priusquam aut sternutet aut vociferetur. I. 465.

Puerorum elucescentiae simul cum pubertate, in quibusdam mutationes habent. III. 584. excrementum primum ad hydropicos. II. 100. tussientium nutritio. II. 656.

Puerulos infantes educandi, et cibandi ratio. I. 622.

Puerum mortuum et lividum expellentis. II. 730. exsiccatus,

quid observare debeat. II. 702. in utero a matre alimentum et spiritum trahere. I. 430. ad *Puerum* et mala in puerperae utero existentia. II. 728.

PUERPERAE febricitanti, et dolenti, quomodo medendum. III. 463. recens enixae. I. 480.

Puerperii purgamenta sponte erumpentia. II. 697. purgamenta pauciora quam oportet. II. 664. purgationum mensura. II. 705. purgamenta in grumos coacta. II. 671. de *Puerperii* purgamentis, et his quae post partum exeunt. II. 656. ex *Puerperii* purgamentis, et si quae foetum corrumpit et ei quae peperit, affectiones eadem. II. 706.

si quis *PUERAT*, aut pungitur, aut ab alio ligatur in somnis, quid significet. II. 15. sq.

PULEGIUM calfacit, et alvum movet. I. 688.

PULLI viginti diebus excluduntur. I. 420.

PULMO si nihil repurgetur, neque emittat, sed plenus ferveat in gutture, malum est. I. 103. natura siccus, et quando gracilescat. II. 131. rarus est ac tener. II. 375. resiccatus, neque bilem, neque pituitam putrefacit aut per sputum reddit. II. 207. natura frigidus, et inspiratione perfrigeratur. I. 487. contrarium corpori alimentum trahit: reliqua vero omnia, idem. II. 22.

Pulmone rupto, multi vitam degunt. II. 433. suppurati ex pituita de capite destillante. II. 179. e *Pulmone* puris eruptio. II. 318. in *Pulmone* quibus tubercula fiunt, pus educunt ad dies quadraginta post ruptionem. I. 302. tuberculi generatio. II. 273. callosarum duritierum causa. I. 515.

Pulmonem suppuratis pus per alvum secedens, lethale. I. 506. ad latus prolapsum, quid significet. II. 275. brevi exulcerat, pituita de capite de-

scendens. II. 375. ad *Pulmonem* quibus vertuntur anginae, partim in septem diebus pereunt, partim evadentes suppurati fiunt. I. 291. circa *Pulmonem* suppurationes habent, quibus in facie flores, cum alvo liquidiores. I. 504. in omnibus morbis, gravedines, et sterminationes antecessisse et succedere, malum est. I. 299. et costas dolores quando fiunt, sputum cito et facile expui convenit. I. 102. aut praecordia dolores, si suppurentur, malum est. I. 266. in *Pulmonem* aut ejus fistulam, cyceon aut farina cocta delata, hominem enecat. II. 375. secundum *Pulmonem* stridor, et capitis gravitas. III. 534.

Pulmonis repleti signa, et curatio. II. 274. aortae valde inflammatae, livores fores circa costas habent. I. 299. ambae partes inflammatae quibus peripneumoniosis sit. I. 299. suppuratio ex acuto pulmonis venae tractu. II. 181. ex humido quod glutinosum erat, generatio. I. 431. tumentis prae calore, signa et curatio. II. 297. arteriae laesatae, et iis rupturis quae conferant. II. 427. erysipelatis, notae, et curatio. II. 439. sq. varicis, notae, et curatio. II. 435. vasorum nutrimentum. I. 491. inflammatio, et causa. II. 437. affectus nota et curatio. II. 433. morbi signa. II. 266. ad latus prolapsi signa. II. 275. suppuratio a venula aliqua pulmonis rupta. II. 180. hydrops. II. 277. tubercula, pleurumque gibbosis. III. 189. aortae. II. 123. morbis, sterminationes noxae. I. 103. articuli convulsi. II. 268. ruptio quid. II. 267. ex *Pulmonis* suppuratione, et circa ventrem aliquando ac claviculam dolores, et anxie stertere, sputi copiam in pulmone significat. I. 236. una cum corde inflammatione, totius corporis fide-

ratio. I. 300. inflammatione suppurati, seniores magis intereunt. I. 110. inflammati morbis, quibuscunque abscessus circa aures sunt, hi supersites evadunt. I. 108. affectu tabescentis, signa. II. 260. in *Pulmonis* morbis valde rubicundae sanguinis stillae, mae sunt. I. 305. fistula, aphtha. II. 263. inflammationibus periculosis, abscessus ad crura, omnes commodi sunt. I. 298. inflammatione, potionis ad vomitum ciendum descriptio. II. 438.

Pulsus in praecordio, delirium aut turbationem significat. I. 94. ac dolor in febris secundum venam quae est in collo, in dysenteria definit. I. 250.

ex *Pulsu* forti in ulceribus, sanguinis eruptio. III. 759.

Pulvillus inspersilis ad oculos. II. 758.

Pulvis inter exercendum accedens, in aestate corpus magis augeat. I. 702.

in *Pulvere* morari post exercitia in aestate, modico tempore, confert frigefaciendo. I. 702.

Pupilla. I. 439. III. 824.

Pupillae glaucescentes, aut argenti speciem referentes, aut caeruleae, non bonae sunt. I. 214.

Pupillam, et palpebras exulcerari quando periculum sit. I. 213.

Purgamenta alba. III. 551. ante partum non prodeuntia, faciliorem partum reddunt. III. 378. partus ad caput, et thoracem, ac pulmonem. II. 667.

qui *Purgantur* non facile ad superiora, ad veratrum admitendi sunt. III. 728.

Purgatio sursum, aut deorsum versus quibus conveniat. III. 820. bilioforum lenis, quibus mulieribus utilis. II. 626. sepias atramento similis. III. 523. menstrua in fo-

mella, diuturnior. I. 398. multa deorsum, quibus levis fiderationis modo interimat? I. 293. velut a carnibus assatis. II. 781. mulieri puerperae non facile procedens. II. 658. per tres dies. III. 564. puerperii, primis tribus aut quatuor tantum diebus procedens. II. 661. si modica mulieri prodierit, dolor fortis corripit lumbos. II. 658. si mulier biliosa aut pituitosa fuerit. II. 738.

Purgatione ex partu moderate facta, venter manens, aut etiam flatu conclusus. III. 31. ex *Purgatione* superflua, convulsio aut singultus accedens, malum. III. 736.

Purgationem modicam post gemellarum partum tumor sequuntus. III. 440.

Purgationes celeres perniciosas quatenus significant. I. 269. per veratrum semper sunt stabiliiores. III. 793. si mulieri non prodeunt, neque horrore neque febre accedente: in ventre habere existimato. III. 747. si mulieri uterum gestanti prodeunt, impossibile est foetum sanum esse. III. 747. menstruae a partu cur fiant. I. 395. purulentae, et compactae. II. 696. quae post puellae aut masculi partum diuturnissimae. II. 705. menstruas brevissimas trium esse dierum. I. 459. ad *Purgationes* infernas periculosa est vehemens tenuitas et eliquatio partium circa umbilicum et pectinem. III. 716. sq.

ex *Purgationibus* merace defluentibus, abscessus circa aurem exsurgunt. I. 175.

Purgationis menstruae ad faciem procedentis signa. II. 668. multae in partu signa. II. 655. biliosae aut pituitosae qualitas unde petenda. II. 629.

Purgationum menstruarum principium. I. 395.

Purgare cum quispiam corpora volet, fluida facere

oportet. III. 715. oportet in valde acutis, si humor turget eodem die. III. 728. medicamentis oportet, aestate superiores magis, hieme inferiores. III. 727.

Purgari mulierem ex mensibus plures quam quatuor dies: et infra tres, qualem efficiat. II. 622. qualia oportet si purgentur, confert, et facile ferunt. III. 712.

Purgatis nimium senioribus singultus accedens, bonum. III. 761.

Purgatorium. II. 708. 754. uterorum, quum puero mortuo sanguis intus manserit. II. 721. molle, aquam et pelliculas ducens, ac saniem subcruentam. II. 742. si mulier non concipiat. II. 602. si mulier ex partu non purgatur. II. 721. quod sterilem purgare potest. II. 745. molliens. II. 603. tepidum. II. 603. detrahens purgationem ac sistens. II. 603. mulierum. II. 600. molliens, aquam, pituitam, et pallidos ac subcruentos menses detrahens. II. 606. subdititium, si menses compareant. II. 708. puerperii purgamentorum. II. 719. mensium, et puerperii purgamentorum. II. 720. mensium. II. 746. ad omnia puerperii purgamenta. II. 721. uteros expurgans, ac sanguinem evacuans. II. 709.

Pus aut sanguinem si quis mingat, renum ulcerationem significat. III. 737. optimum quale sit. I. 96. mingens vesicam exulceratam habet. III. 738. coenosum, et graveolens dum concutuntur quibus prodit, plerumque pereunt. I. 303. educit raucedo cum tussi et alvo liquida. I. 303. educunt ad dies quadraginta, quibus in pulmone tubercula fiunt. I. 302. egerere facit dolor ad pectus et ad alvum progressus ex anginosis. I. 292. in uteris, unde. III. 17. ex carne, purulentum ex sanguine.

II. 25. ulceris alimentum. II. 25. aut aqua per nares, aut os, aut aures effluens, capite dolenti et vehementer laboranti, morbum solvit. I. 148. III. 751. si purum et album fuit suppuratis ulsis, evadunt. III. 761. si in suppuratis aut hydropicis sectis aut ulsis effluit omnino moriuntur. III. 753. diffusum in inferiori ventriculo, non generari. II. 187. per nares, capitis dolorem solvit. I. 258.

Pure ex vesica erumpente, tuberculi quod circa vesicam est solutio fit. I. 312.

Puris major aut minor copia, quomodo in suppuratis cognoscatur. I. 306. sputus, causa. I. 366. eruptio, senioribus magis expectanda est. I. 113. educationem futuram lateris dolor cum febre significat. I. 304. purgatio sursum, ex sanguinis vomitu. III. 766. sputum. I. 280. eruptio e pulmone. II. 317. circa *Puris* generationem, dolores et febres magis contingunt, quam facto jam ipso. III. 718. ex *Puris* sputu tabes et fluxus, malum. III. 758.

PURULENTA qui per alvum egerant. I. 308.

Purulentorum ex aure fluor. III. 541.

Pustulae latae, non valde pruriginosae sunt. III. 592. in lingua, capite vulneratis. III. 572. ex lassitudinibus. III. 524. ulcerosa, plurimae vere fiunt. III. 724. in cruribus, coxis, lumbis. III. 698. pruriginosae, calidae, velut igne ambustae per totum corpus. III. 666. quibus in febribus per totum corpus erumpunt, lethale est. I. 249. nocturnae viris in meridionalibus civitatibus frequentes. I. 527. velut calicum morbus ante febrem. III. 580. serpiginosae supra inguina ad laterum mollitudinem et pubem sientes, alvum male affectam significant. I. 343.

Pustularum inferne in tibia dextra, item manu dextra curatio. III. 439. eruptiones velut ferro lancinatae, habitus tabem significant. I. 308. circa oculos eruptiones in virium refectionibus, alvum prorumperere faciunt. I. 267.

Pustulas per corpus lactans quaedam ubique habebat. III. 439.

Pustulis rubicundis prodest aqua frigida. II. 161. velut a *Pustulis* corpus quibus rubeat. I. 271.

PUTREDINES in pluviarum multitudine plerumque fiunt. III. 722. albae ac mucosae, minus quidem occidunt, magis autem revertuntur. I. 207.

PUTREFACTIO ex igne sacro. III. 758. ejus principium. II. 360.

PYLORUS. III. 826.

PYTHOCLES aegrotantibus quid daret. III. 569. sq. 682.

Q.

QUADRAGENARI primum in foetibus judicant. I. 452. secundi et tertii completivis. I. 453.

QUALITATES primae et secundae ab alimento irrigatae, augmentum capiunt. I. 455. primae, homine moriente, in suam naturam revertuntur. I. 352. primas neque medicinae proprium esse fundamentum, neque hominem laedere. I. 36. secundas non semper similes esse. I. 672. secundae primis sunt fortiores. I. 42. secundae terrae etiam insunt. I. 356.

Qualitatum secundarum excessus et secretio, hominem laedunt. I. 40. secundarum facultates, omnium malorum homini causa. I. 47. primarum, cognitio, de dieta scripturo necessaria. I. 627.

QUARTANA correpti, a magno morbo non corripuntur. III. 612. securissima omnium et facillima ac longissima est. III. 408. post pilorum deflu-

vium non ultra annum. III. 614. correptus, stupidus sedatus est. III. 516.

Quartanae aestivae plerumque sunt breves. III. 715. hieminae, leniter in acutos morbos transeunt. I. 256. sanguinis e naribus eruptiones, aegre judicant. III. 591. magis sunt his, qui triginta sunt annorum, et senioribus. I. 116 extra annum vigesimum quintum, et quadagesimum quintum, haud diuturnae. I. 370. sq.

Quartanam indicant nigrae in urina nubeculae in febribus. I. 334.

a *Quartanis* qui corripuntur, non ita valde a convolutionibus corripuntur. III. 749. in *Quartanis* malae sunt, egestionis valde rubrae, aeruginosae. I. 334.

QUERCI folia in suffitu uterorum. II. 868.

QUIES cerebri, sapientiae in homine causa. III. 816.

QUIESCERE statim in corporis motu, quum incoeperit dolere, lassitudinem eximit. III. 718.

QUINTANA febris pessima omnium est. III. 409.

R.

RATIOCINATIO in morbis, ex fortuita occasione initium faciens, non est reprehendenda. I. 77. quid. I. 77.

RATIO actiones plene absolvit. I. 15.

Ratione sola in morborum curationibus uti non licet. I. 78.

secundum *Rationem* omnia facienti, si non secundum rationem fiant, non transire oportet ad aliud. III. 719.

RAPIANUS humectat. pituitam diffundens sua acrimonia. I. 686.

RAPUM aestuosum est, humectat autem et conturbat corpus. I. 687.

RARITAS corporis ad per-

spirationem, quibus amplius aufertur, saniores sunt. II. 21.
RATIO ossium. III. 365.

RAUCEDO cum tussi et alvo liquida, pus educit. I. 303.
cum *Raucedine* sputa viscosa, sanguinolenta, mala. I. 303.
colliquatio, in hepatico, malum. I. 308.

ad *Raucedinem* cum tussi, ex infantia fit discessus. I. 314.

Raucedines ad hiemem fiunt, si aestas sicca fiat et aquilonaris. III. 722. post aestatem siccam et borealem. I. 545. et gravedines in valde senibus non concoquuntur. III. 717. vere fiunt. III. 724.

Raucedinis seu obscurioris sermonis causa, aeris obscuritas. I. 552.

RECIDIYA quibus post longissimum tempus. III. 526. quibus saepe contingit, his si semel tempus transierint, tabes coxendicum leniter accedit. I. 254.

Recidivae minus his qui ex capitis gravedine, ac raucedine laborant, ubi febre correpti fuerint fiunt. III. 596. in quibus aegrotis fiunt. I. 144. frequentes per eadem, circa judicationem sanguinolentae, nigrorum vomitum faciunt. I. 250. 330.

Recidivam cum sudore in febre significat urina cruenta in principio micta. I. 334. faciunt, quae relinquuntur in morbis post judicationem. III. 713. aut sudorem significat urina in febre densitatem habens divulsam. I. 337.

Recidivas faciunt, etiam tempora. I. 131.

in *Recidivis* mutationes profunt. III. 612.

RECORDATIONEM sensibus saepe mala perpeffis, et veluti laelis, fieri. I. 77.

RECTE se habentium probatio, unde petenda. III. 598.

circa REFECTIONEM magnae in principiis sanguinis eruptiones, alvos humectant. I. 286.

REFRIGERANDI aut calfaciendi corporum per balnea aut alia exteriora modus. I. 43.

REGIONEM altam, planam, ventis expositam et aquosam habitantes, eorum formae quales sunt. I. 567.

Regiones in medio solis exortu sitae, cur omnium fertilissimae. I. 548.

Regionibus ubi montes adjacent ad austrum, in his squalidi austri, et morbofi afflant. I. 668.

Regionis pinguis, aquosae et mollis, item nudae et asperae quales incolae. I. 567. Iq.

Regionum singularum naturae, et situs quomodo cognoscendi. I. 666.

REGIUS morbus in febre ante septimum diem accedens, malum. I. 249. in febribus. III. 756. alter qui popularis dicitur. II. 494. alius sive arcuatus. II. 493. primus qui bile commotus, aestatis tempore maxime corripit. II. 490. cum rigore ante septimum diem accedens in febre biliosa, solvit febrem. II. 86. et singultus si quinto die in febribus ardentibus accedant, lethale est. I. 144. in febre ardente accedens, non solet amplius exudare. I. 138. acutus est, et celeriter occidens. I. 154.

Regio morbo corripiente motus, malum est. I. 263. laborantibus, hepar durum fieri, malum est. III. 755. affecti non ita subtili sensu praediti, quibus singultus sunt, his alvi erumpunt. I. 315. laborantibus commoda. III. 680. in Thaso laborantibus quatenam profuerint. III. 598. ex *Regio* morbo fatuitas, mala. I. 263. abunde colorari, moriuntur. I. 239. splenicus. II. 247. in *Regio* morbo subfoporati. I. 181.

Regii morbi qui a splene sunt, nigriores sunt. III. 435. curatio. II. 407. nigri signa et

curatio. II. 246. ab hepate ad subalbidum colorem vergunt. III. 434.

Regium morbum quinam incurrant. I. 284. quatenam denotent. I. 342.

RENES. III. 826. urinam percolant. I. 504. ex nervis dependent. I. 503. circa *Renes* dolores a crapula. III. 438.

in *Renibus* venae ruptionem, sanguinis spontanea mictio significat. III. 758.

Renum generatio. I. 432. forma et depositio. I. 504. affectiones, et quae circa vesicam consistunt, operose sanantur in senibus. III. 750. venae. I. 503. affectiones non vidi sanatas supra quinquagesimum annum. III. 622. affectiones easque acutas quid significet. III. 760. ulcerationem, sanguinis aut puris mictio significat. III. 737. dolor. III. 584. affectiones et morbum fore longum, significant bullae in urinis superstantes. III. 760. dolor repentinus cum urinae suppressione, quid significet. I. 336. tertius morbus nephritisve. II. 456. quartus morbus. II. 457. morbus quibus fortasse continget. I. 315. de *Renum* quatuor affectibus, atque primum de calculo. II. 453. in *Renum* affectibus, sanguinis cum urina, mictio. II. 455. dolore, medicorum error. II. 454. morbo, victus ratio. II. 458.

RELIQUIAE ex mensibus in uteris. III. 3.

quae RELINQUUNTUR in morbis post judicationem, recidivam faciunt. III. 713. 530.

REMINSCENTIA et prudentia ex cerebri bona temperatura. I. 613.

RENUTRITIONES in extremo existentes, periculosae sunt. III. 707.

REPLERE aut evacuare, multum et repente, periculosum est. III. 719.

Repleri cibo, quam potu est facilius. III. 713.

a *Repletionem* fit convulso. III. 754. quibus caput dolet ac gravatur, quid iis accidat. I. 721. ex *Repletionem* quicunque morbi sunt, evacuatio sanat. III. 714. febris. II. 347.

Repletionem facientia maxime pituitosa. II. 148. repentnam inducit panis calidus. II. 44.

Repletiones cur hieme quam aestate minus graves. II. 344. ad extremum progressae difficiles sunt. III. 707.

Repletionis quodnam sit signum. I. 719.

REPOSITIO per vectes, commodissima. III. 255.

Repositionis articulorum digiti modus. III. 265. alius modus. III. 265.

Repositionum omnium optima. III. 141.

RES non naturales medicis vulgo dictae. I. 9.

RESECTA penitus circa articulorum digitos. II. 246.

RESPIRATIONES luctuosae in acutis affectionibus quae cum febre sunt, malum. III. 756.

Respirationi quae recta cer vice fit, mala silvestria cocta profunt. I. 689.

RESPONSIO ferox ex moderato, malum. I. 163.

RESURGENTIBUS ex morbis quibuscunque, si quid doluerit, isthic abscessus sunt. III. 731.

REVELLERE oportet, si non qua oportet repant. III. 592.

qui REVOMUNT nigra, cibos averfantur, deliri sunt. I. 166.

REVULSIONIBUS quando intro utendum. II. 6.

RIGENT una cum sanguinis effusione, quibus alvus supprimitur. I. 287.

Rigentes, et qui vix convertuntur, et qui intus conversi sunt, et quaecunque alia omittuntur, mala sunt. III. 587.

Rigentibus insuper, vocis interceptiones, lethales. I. 272.

Rigor in quibus infestus fit. I. 322. in phreniticis pessimus. I. 159. morbosus, quomodo et quando fiat. II. 564. si incidat, febre non intermittente, aegroti jam debili, lethale est. III. 733. continenter vexans, corpore jam debili existente, lethalis est. I. 235. una cum judicatione aliquatenus horrendus est. I. 284. ex partu aut abortu. II. 587. cum distentione nervorum in posteriora, occidit. I. 237. in oculorum distortionem, febriculoso, lassato, perniciosus. I. 160. 268. ex potu multo, malum. III. 757. a febre ardente occupato accedens, solvit febrem. I. 146. III. 735. a superiore ventre, febris ab inferiore magis. III. 609. quibus, his urinae suppressio. I. 238.

de *Rigore*, dolore, et febre per caput, maxime ad tempora et ad sinciput. II. 228. quibus ex *Rigore* febres cum lassitudine, his menses mulieres decurrunt. I. 179. quibus febris lassatoria, menses decurrunt. I. 328. cum capitis dolore exolutiones, perniciosae. I. 237.

Rigorem habere ante partum, et partus citra dolorem, malum. I. 325. circa judicationem, et fortassis in tertianam aut quartanam transitionem significat. I. 335. indicat urinae spurto similes subsidentias aut limosas habens. I. 334. significant urinae tenues, cum aliquantula nubecula in medio consistente. I. 325. ante *Rigorem*, urinarum suppressiones, si ex bonis fuerint, et alvus egerat, et somni adsint. III. 585.

Rigores unde, et quando vehementiores fiant. II. 200. incipiunt, mulieribus quidem ex lumbis magis, et per dorsum ad caput. III. 749. 597. necessario febres minores aut

HIPOCRATES TOM. III.

maiores consequuntur. II. 201. Iq. aestuosi aliquatenus perniciosi. I. 166. 235. ex subfriabilibus liquidis alvi egestionibus vesicam et ventrem occupantes, dolorosi. I. 174. multi torpidi, maligni sunt. I. 236. in febribus quibus sexta die fiunt, difficulter judicant. I. 236. III. 731. ante partum, quem febris est sequuta. III. 416. febriles frigidae frequens usus inducit. III. 741. mitigat calida. III. 741. continui in acutis, pravi sunt. I. 236. ex dorso molestiores sunt. I. 235. ad *Rigores* fortes quae progressa sunt, non valde mitigantur, nisi prope vigorem. III. 584.

Rigori ardor igneus supervenit. II. 169.

ex *Rigoribus* parvis sudoribus qui perfrigerantur, malum. I. 239.

RIPHAE montes. I. 557.

Risus immodicus infaniae signum. III. 786. et lusus ex cerebro contingunt. I. 609.

Robur et augmentum corporibus ex temperato. I. 40. ad *Robur* quatenam optima sint. II. 417.

RUBICUNDIS valde, frigida convenit. II. 162.

RUBOR et tumor in pectore ab angina detento accedens, bonum. III. 762. in facie si praegnantibus tabescentibus fiat, stillationes de naribus fientes hunc avertunt. I. 323.

Rubores in facie solvit alvus turbulenta. I. 341. circa aurem ex praegresso dolore, in febribus fientes, signum quidem sunt erysipelatis in facie futuri. I. 263. in pectoribus, in peripneumoniacis sicis qui pauca concocta educunt, sublatis, perniciosi. I. 304. circa nasum, alvi humefcentis signa sunt. I. 266. in lateribus, in morbis crassis. II. 511. in manibus ac pedibus, perniciosi. I. 242.

Ructus acidi quibus postri-

Q q q

die fiunt. I. 726. acidus in diuturnis intestinorum levitatibus accedens, signum bonum. III. 750. 440. quibus adfunt, et flatus, strepitus et elevationes ventris, his fit alvi exturbatio. I. 253.

Ructum acidum habentes, non ita valde pleuritici fiunt. III. 753. acidum quatenam maxime faciant. II. 417.

Ructuum ac flatuum consideratio. I. 193.

RUGAS in facie levigantia. II. 854.

RUMEX calfacit, et alvum movet. I. 687. reficit et per humiditatem secedit. II. 423.

RUPTIO in futuris quare cognitu difficilior. III. 361. circa futuram, ejus dissolutio est. III. 361.

a *Ruptione* venarum crassarum, tabes periculosissimae sunt. I. 307.

Ruptiones quid, et quomodo in carne fiant. II. 191.

a *Ruptura*, febris non amplius corripit, quam tres aut quatuor dies. II. 140.

Rupturas quomodo fiant. I. 581.

ex *Ruptis* capitis ossibus quatenam difficillima cognitu sunt. I. 318.

RUTAE vires. I. 687.

S.

SACER morbus, cur illis ipsis quibus sic vocatur, neque sacer, neque divinus existat. I. 590.

Sacro morbo laborantes, quare sensu omni priventur. I. 585.

ad *Sacrum* ignem non exulceratum frigida uti oportet. III. 742.

SAGITTA percussus juxta inguen. III. 566. in superiorem ventrem percussus. III. 581.

SALIS grana, in non purgatis a partu. II. 662. in fissuram frontis inspersio. II. 230. Aegyptii usus. II. 717.

SALIVA si in peripneumonia

non probe purgetur, praedicendum est, nullam spem vitae reliquam esse. II. 309.

Salivae generatio. I. 433. quibus multum, et cibi fastidia sunt, et oris ventriculi morfus, his vomitus fit. I. 253.

SALSA secedunt et urinam cient. II. 423.

Salfamenta siccant et attenuant. I. 682.

ex *Salfamentis*, pisces percae appellati valde ficei sunt. I. 682. siccissima quatenam sint. I. 682.

Salfamentum Gaditanum, aut saperda in aqua inter cutem. II. 474.

SALVIA sicca est et alvum fistit. I. 687.

SAMBUCI folia alvum movent. II. 232.

SANA habentes corpora, dum medicamentis purgantur, cito exolvuntur. III. 717.

Sanatio, contra lentientem non consentire affectioni. III. 607.

SANGUIS sursum quidem, qualiscunque fuerit, malus est. III. 730. si ex vulnere aut vena effluerit in supernum ventriculum, necesse est, ipsum in pus converti. II. 170. multus e naribus erumpens, solvit dolorem fortem in locis infernis. I. 146. III. 460. et lac, alimenti sunt redundantiae. II. 22. sq. menstruus conturbatus, et ter in mense comparens. II. 678. humidus, bonus. II. 24. quando nominari iuste non mereatur. II. 216. ex naribus fluens, in quartanis, malum. III. 767. vere ab imbris supervenientibus augetur. I. 558. unde erumpit, aut erupturus est, in his frigida uti oportet. III. 742. mulieri praegnantem, mense decimo prodiens. III. 551. quomodo, et qua ratione pedibus torporem inducens, ab aqua frigida ad seipsum revertatur. II. 527. natura calidissimus. II. 200. morbum faciens,

dolorem facit. II. 137. in uteros praegnantium a toto corpore descendunt. II. 645. e sinistra nare. III. 535. autumnus paucissimus fit. I. 359. serofus. III. 594. per nares aut os, aut aures effluens, capite dolenti, et vehementer laboranti, morbum solvit. III. 751. in febribus quartanis, ex naribus quibus fluxerit, malum. III. 767. in somno intro magis fugit. III. 609. non est natura calidus. I. 491. intro fluens ex crassarum venarum vulnere putrescit ac suppuratur. II. 195. abunde undecunque in febribus profluens alvos in refectionibus a morbo humectat. I. 255. a partu, si mulier sana est, aut sana est futura, statim congelatur. I. 394. menstruus, ubi quinque aut sex menses in uteris morem traxit, putrefactus fit pus. I. 390. biliosus e naribus. III. 521. quibus multus fluit ex naribus parum quibus profit. III. 613. e naribus effusus in febribus, quibus aures obsurderunt, morbum solvit. III. 735. cordis, torporem et delirium inducens, tarde ad seipsum refluit. II. 527. quomodo inter omnia quae in corpore sunt, maxime ad prudentiam conferat. I. 583. II. 209. cum genitura, quando excernitur. I. 372. de naribus, sternutatione fiens, in febre incipientibus, I. 254. quatenus morbos in corpore generet. II. 335.

Sanguine partes quatenam plenae, quatenam exangues. I. 576. per alvum egestio quinam ferventur. I. 280. multo effuso, convulsio aut singultus accedens malum. I. 287. de *Sanguine*, quomodo et cur amplior in corpore generetur. II. 534.

Sanguinem fluentem in uteros, post semen illapsam, cur primo paucissimum ac modicum esse oportet. I. 395. si fluens medicamentum. II. 97.

profundit surditas cum capitis gravitate. I. 263. ex naribus fluere mensibus deficientibus, bonum est. III. 743. spumofum quicumque spumant, dextrum praecordium dolentes, de hepate spumant, et multi pereunt. I. 303. 309. profundunt, morbi derepente mentem percellentes cum anxietudine. I. 260. spuentibus quid conferat. I. 305. vomenti mulieri, mensibus erumpentibus solutio fit. III. 743. si alicui detrahere conducit, solidam alvum facere oportet. II. 95. si quis mingat et grumos, et urinae stillicidium habeat, partes circa vesicam affectae sunt. III. 738. et pus si quis mingat, et squamas, et odor gravis sit, vesicae ulcerationem significat. III. 738. de venis trahito in capitis dolore. II. 141. spumofum quicumque spumant, his ex pulmone eductio fit. III. 740. aut pus si quis, mingat, renum aut vesicae ulcerationem significat. III. 738. quicumque vomunt, sine febre quidem, salutare est. III. 760. si quibus cunque de venis auferre conducit, his vere venam secare convenit. III. 763. qui sua sponte mingunt, his in renibus venae ruptionem significat. III. 738. ducentia. II. 560. et subbiliosum, ructum acidum facere. III. 453. ventris expellere valens suffimentum. II. 729. effundit alvus, a praecordiorum doloribus paulatim subviscosa egerens. I. 279. profundunt, capite gravati. I. 178. effundentes. I. 258. purgantia. II. 605. large profundunt, quibus ex lumbis recursus fit ad caput. I. 178.

Sanguini cor fons est. II. 525.

Sanguinis e naribus eruptionem, quibus expectare oportet. III. 403. eruptio quibus fit alvo suppressa, et insuper rigent, num alvus intestinorum levitate corripitur,

Q q q 2

et obdura sit, aut ascarides insunt, aut utrumque? I. 178. quibus eruptiones plures, his temporis progressu alvi male efficiuntur. I. 285. grumi in utero coeuntes. II. 578. spitiones juvenibus fiunt. III. 726. e naribus fluxiones, pueris senioribus fiunt. III. 725. stillae pusillae, malum. I. 241. egestio quibus multa facta est, his lac dare, malum est. III. 748. eruptionem e naribus in quibusnam magis expectare convenit. I. 95. fluxus ab articulis, a partu aut labore corruptae. II. 769. e naribus larga eruptio in febribus ardentibus multos servavit. III. 397. magnae in principiis eruptiones circa refectionem alvos humectant. I. 286. de naribus stillationes in morbo acuto, cum oculorum rectitudine et motu veloci, nihil boni. I. 268. e naribus eruptari signa. I. 180. eruptiones in judicatoriis perfrigerationibus, fortes, pessimae fiunt. I. 178. 284. ex naribus eruptio, ab abscessu, brevi liberat. III. 737. eruptionem quanam significant. I. 180. eruptiones, statis temporibus fientes, siticulosae, difficiles, ac exolventes. I. 177. 287. vomitus ex partu, causa et curatio. II. 585. 669. narium fluxio, vertigines ab initio solvit. I. 287. eruptionem ex supernis locis maxime expectare oportet. I. 96. eruptio quibus contingat. I. 277. eruptiones ex contrahio, malae fiunt. I. 176. stillationes undecima die fientes, difficiles fiunt. I. 180. 286. egestio, surdis, in acutis post sanguinis eruptiones et nigrorum egestionem, perniciofa. I. 285. fluxio horrorem efficit. I. 281. et puris subernenti ac lividi, in peripneumonia, et pleuritide primis diebus spatus unde. II. 210. detractio, humoribus inclinantibus, quibus conveniat. III. 601. e naribus

et mensium eruptio, simul. III. 399. sq. parvae comparentes fluxiones, in morbis longis, perniciosae fiunt. I. 287. de naso et lingua missio. III. ... e naribus fluxiones, meridionalem plagam incolentibus familiares. I. 529. e naribus fluxus, febrem ardentem solvit. I. 146. fluxionem inducunt dolores in lumbis. I. 282. fluxiones largae, ex lumborum dolore. I. 282. e naribus eruptio. III. 598. e vena fluxus, aut per unctionem transversam, aut dissectionem supra ac infra, utrinque avertitur. II. 140. venarum suppressiones quanam faciant. III. 618. eruptio, capitis ac colli dolorem solvit. I. 258. fluxus ex utero. II. 856. e naribus eruptiones quarta die aegra judicant. III. 450. sq. larga profusio quibus expectanda. I. 282. eruptiones, capitis dolores solvant. I. 181. eruptio hieme, in febre vehementi. III. 654. eruptiones, calida frequenter utentibus, invehit. III. 740. fluxus si a quarta die fiat, diurnitatem significat. I. 325. eruptionem inducit collum dolorosum. I. 328. fluxiones vere fiunt. III. 724. eruptiones inducunt, frigida velut nix et glacies. III. 742. e naribus fluxio in febribus ardentibus, quarta die, mala est. I. 251. vomitus in cerebri corruptione. II. 216. eruptiones quos morbos solvant. I. 181. eruptio magis expectanda est junioribus triginta quinque annis. I. 113. destillatio repentina in morbis acutis aestivo ac autumnali tempore. II. 81. de naribus destillationem futuram expecta, si manus tremulae fuerint. II. 78. fluxiones praegressae quanam signa sint. I. 282. multitudo quibus in febribus undecumque erumpit, his in refectionibus, alvi humectantur. III. 730. eruptiones largae ex naribus plerum-

que liberant. III. 433. vomitus in sterilibus non parientibus, ad conceptionem prodest. I. 327. valde rubicundae stillae, in morbis pulmonis, malae sunt. I. 303. eruptio ex forti pulsu in ulceribus. III. 759. fluxiones soporosae. I. 344. de naribus fluxionem quando expectare oporteat. I. 118. larga e naribus eruptio, morbo regio in Thalo laborantibus profuit. III. 397. e naribus fluxio, surditatem ex febribus solvit. I. 265. fluxio, spinæ distortionem, ac spirandi difficultatem solvit. I. 282. e naribus stillae frequentes quibus profluant. I. 183. frequens defluxus quibus ulceribus conveniat. III. 309. ab interna cubiti sinistri vena detractio in hienis morbo a sanguine nato. II. 483. fluxiones in morbis longis apparentes, perniciosae. I. 247. corruptionem quae significant. I. 287. ex partu vomitus. II. 669. cum urina in renum affectibus mictio. II. 455. fluxio quibus plerumque contingat. I. 253. detractio in perfrigeratione torpida, mala est. I. 287. fluxiones ex alvo suppressa. I. 286. a *Sanguinis* eruptione si febris soluta fuerit et menses compaerint, in utero concipiet. I. 221. ad *Sanguinis* grumos acetum utile. II. 160. citra *Sanguinis* multi ex naribus fluxum, quinam liberentur. I. 280. ex *Sanguinis* eruptione ad dysenteriam transitus. III. 398. sq. eruptione larga ac frequenti quibus nigrorum multorum fit egestio, hi suppressa alvo, dolorosi, sanguinem profundunt. I. 179. vomitu, tabes, et puris purgatio sursum. III. 766. repentina anctio, animi perturbatio. I. 584. eruptionibus quod aqua inter cutem corripuntur. III. 604. perversio, totius corporis subversio. I. 585. sputo, quando quis sua sponte curetur. I.

368. fluxu delirium, aut etiam convulsio, malum. III. 758. eruptione larga frequenti quibus multa fit alvi cum nigris egestio, hi alvum dolent. I. 286. eruptionibus quarta die sientibus soporosi convulsi moriuntur. I. 285. eruptione, pectore suppurati. I. 200. sputo, puris sputum, malum. III. 758. fluxu e naribus, mentis motio. III. 519. in *Sanguinis* eruptionibus viscosa egestio, nigris variegata, maligna est. I. 341. fluxione multa, aut singultus, aut convulsio mala est. I. 287. post *Sanguinis* eruptionem, nigrorum per alvum egestio, malum. I. 285. defluxum quae ulceribus conveniant. III. 309. sq. eruptionem, nigrorum per alvum transitus, malus. I. 176. eruptiones et nigrorum egestionem in acuto surditas, malum. I. 285. ad *Sanguinis* grumos acetum utile. II. 160.

SANI quomodo et cur homines degant. II. 341. eorum curae suscipiuntur ut sine morbis degere possunt. I. 81. ac sapientes quomodo generentur. I. 662.

SANITAS, res preciosissima. I. 625.

Sanitatis et morborum signa. II. 24. exercitatio quanam fit. III. 605.

SANIEI in plenitudine, subcruenta mictio. II. 311.

Saniem cruentam, ex uteris educientia. II. 871.

Saniosi fluxus curatio diuturna. II. 783.

SAPA calfacit et humectat, ac subducit. I. 685.

SAPIENTES secundo ordine et constantes cum mansuetudine qua ratione sicut homines. I. 659.

Sapientia ex doctrina accedit. I. 68. medicinae copulanda, et medicina sapientiae. I. 69. sq. praesente sanitate augeat. III. 823. res est omnibus cognata. III. 777.

Sapientiae in rebus humanis magna utilitas. I. 66. cum medicina cognatio. III. 823.

Sapientiam ac motum, membris praestat aër. I. 600.

Sapientissimi et memoria valentissimi quando sint homines. I. 659.

NON SATIETAS, non fames. neque aliud quidquam bonum est, quod naturae modum excedat. III. 712.

SATYRIASMI, pueris grandiusculis fiunt. III. 725.

SAURAE, vimineae texturae ad repositionem articularum. III. 266.

SAUCIATORUM magis aut minus signa.

SCAPULARUM luxatio facili. III. 273.

de *Scapulis*. III. 273. II. 109.

Scapulas alarum modo eminentes habentes. III. 597.

SCARIFICATIO subter cucurbitam quomodo fieri debeat. I. 62.

SCIENTIA et opinio. I. 5.

Scientiae, quatenus fervire dicantur. III. 779.

SCIPIONE quare nonnulli utantur. III. 217.

SCORPII marini fel in pello. II. 723.

SCREATIO frequens, si sane et aliud quoddam signum adfuerit, phrenitidem indicat. I. 158. 271.

SCROTI aqua repleti, sectio. II. 287.

in *Scroto* et tibiis tumor ex aqua inter cutem. II. 468.

SCYTHAE quare Nomades vocentur. I. 556.

Scytharum forma. I. 555. et Aegyptiorum gens utraque inter se sibi similis est. I. 557. foeminae infocundae. I. 560. famulae quare divitibus foecundiores. I. 560. ventriculi omnes, maxime vero inferior alvus humida. I. 558. corpora humida esse, partium corporis ustio declarat. I. 559. corpora quare fluida ac lata fiunt. I. 559. mulieres quare infocun-

dae. I. 560. mulierum corpora praeter modum fluxa. I. 559. sq. gens quare fulvi valde coloris. I. 560.

Scythicae gentis viri quare infocundi et ad Venerem omnium impotentissimi. I. 560. regionis situs. I. 557.

Scythicorum currum descriptio. I. 556.

Scythis hiems fere perpetua. I. 557.

SECESSUS siccus, ac perustus quibus fit, et os siccum, et progressu temporis etiam amarum fit, et alvus sistitur itemque urina. I. 732. sq. electrum referens. III. 555. non putrefactus quibus per alvum secedit tabescente corpore. I. 729. liquidus ac putrefactus quibus per alvum abit. I. 731. liquidus ac crudus, milium solidum in oleo coctum sistit. III. 435.

SECTIO velox vel tarda quando commendeur. I. 60. aut ustio dextrarum partium in pleuritide, periculior. II. 319.

Sectiones quae, quibus locis convenient. I. 60.

in *Sectionibus*, gladiolis acutis ac latis pro partium adfectarum differentia utendum. I. 60.

SECUNDA ex umbilico haeret. II. 673. quando appelletur. I. 590. non statim exiens post partum. II. 672. in uteris relicta. I. 671. mulieris cum vermium carniū capitibus in pello. II. 715.

Secundae ante editum puerum, partum reddunt difficilem. I. 460. cum puero exeuntes, partum facilem efficiunt. I. 461. in uteris relictas causas. II. 672. extractio. I. 463. non decedentes. II. 583. non secedentes. II. 592. ut excidant quid faciendum.

ad *Secundam* expurgandam. I. 481. II. 671. III. 462.

Secundas relictas quae mala consequantur. II. 673. ad *Se-*

eundas expellendas. II. 671.
educendas potiones. II. 724.
educendas et menses, itemque
foetum enectum. II. 722.

Secundarum expulforium
quod uteris infunditur. II. 728.

SEDES elapsa. III. 336, seu
intestinum rectum elapsum.
III. 337. quibus evertantur ac
procidant. I. 218.

in *Sede* denigratis, calida
convenit. II. 163.

juxta *Sedem* dolorosae sup-
purationes, alvum turbant. I.
344.

Sedendi modus, in deliga-
tione manus. III. 70.

Sedi confert calida. III. 742.

Sedis et pudendorum ac ca-
pitis dolor torporem et im-
potentiam inducit. I. 257. do-
lor in longis perniciosus mor-
bis, lethalis. I. 243. ex partu
doloris curatio. II. 736.

SEGNITIES ac ocium hume-
tat, et corpus debile facit.
I. 696.

SEMEN genitale ab omnibus
corporis partibus procedit. I.
551. masculum et foemineum
utriusque inesse sexui. I. 377.
viri quibusdam mulieribus in
utero putrescit. II. 637. per
somnia et interdum emittens.
III. 629. viri sexta aut septima
die emittentes mulieres. II.
637. in morbo crasso per coi-
tum ejaculatum, subruentum
ac sublividum. II. 512. utrius-
que parentis ab omnibus cor-
poris partibus progressum, ad
formam in utero recipiendam
condensari. II. 524.

de *Semine*. I. 503.

Seminis viarum spatiositas
et amplitudo unde fiat. I. 374.
per somnum in febribus effu-
sio. III. 543. collectio ubi fiat.
I. 517. in tabe dorsali per
somnum profusio. II. 265. et
urinae in pudendo, diversi
meatus. I. 372. per somnum
effusionem, solanum cohibet.
I. 687. per somnum a muliere
effusio. II. 846.

SEMISIDERATI ex cerebri

deffusionibus post annum
quingagesimum quomodo fi-
ant. I. 527.

in *SEMITERTIANA*, anxietas,
et vomitus, et simul horror
febre incipiente. III. 693.

SENES juvenibus plerumque
minus aegrotant. III. 717. po-
dagra non liberari. I. 201. fa-
cillime jejunium ferunt. III.
709. quomodo et qua de causa
hieme et vere, capite dere-
pente calfacto, morbo sacro
corripiantur. I. 605. frigidi et
humidi. I. 658. aestate, et au-
tumno aliquandiu optime de-
gunt. III. 723.

Senibus sunt spirandi diffi-
cultates, et varia alia mala.
III. 726. modicus est calor,
quapropter paucis fomitibus
opus habent. III. 710. in *Se-
nibus* valde, quare deffusiones
fiant. I. 544.

SENIORES septem annis in
febre convulsionem non corri-
piuntur. I. 289. cur suppura-
tionibus, et convulsionibus
minus obnoxii, aut certe non
adeo fortibus. II. 197.

Senioribus nimium purgatis
si singultus accedat, non bo-
num est. III. 761. sentibus
pueris quid fiat. III. 725.

SENSUS in homine, maxime
circa thoracem. I. 622.

Sensibus expositae, a quibus-
vis facile cognosci. III. 48.

Sensuum actio per somnum
libera, bona. II. 10.

SEPIAE testa tusa vino im-
buta in pello, puerperae re-
cens enixae. I. 481. ova in
uterorum morbo. II. 557. 806.

SEPTIMAE quarta index est:
alterius hebdomadae octava
principium est. III. 714.

de *SEPTIMESTRI* partu quo-
modo certo quispiam cogno-
scere possit. I. 444.

Septum transversum. III. 457.
transversum ex flatibus rarius,
et minus dolet. I. 54. trans-
versum pertusum, perfectuni-
ve esse, lethale est. III. 752.
transversum ejusque positio et

venae. I. 511. transversum inter, et ventrem pituita conclusa. III. 765. supra *Septum* transversum dolores, qui purgatione opus habent, sursum versus purgatione indigere significant. III. 729. in locis supra *Septum* transversum spiritus densus inflammationem aut dolorem significat. I. 93.

SEPTENTRIONALIS aquae. I. 528.

SERI potus in capitis dolore ad dies septem. II. 223.

Serum lactis inter butyrum et materiam caseosam medium locum obtinet. II. 358.

SERMONIS facultas, quae a spiritu est. I. 439.

SERPENS Arges appellatus, per os adolescenti ebrio ingressus. III. 578. derepente conspectus, pallorem cum virore inducit. I. 128.

Serpentis semen in suffocatione uterorum. II. 770.

SESAMOIDES. III. 821.

SESELI Massiliense. II. 726.

SPECILLORUM praeparatio. I. 473.

SPHAGITIDES seu jugulares venae. I. 508.

SICCÆ, et quae difficulter humectatur in partu, curatio. II. 655.

SICCITATES, ex anni constitutionibus, in summa pluviosis salubriores sunt. III. 722.

Siccis omnibus, calida convenit. II. 162.

Siccissimum maxime resonat. I. 437.

in *Siccitatibus* febres acutae fiunt. III. 722.

SIDERATIONES repentinae cui perniciose sint. I. 168.

SIGNA quaecunque feбри se opponunt, et non abscessus significationem habent, maligna sunt. I. 254. recalescentis calcanei vulneris. III. 85. in quartis mensibus, expurgationibus mensibus impeditis. II. 611. in muliere cui mensstruae purgationes ad sex menses occultantur. II. 612. omnia

maxima quibus fiant, morbo ad sanitatem tendente. I. 137. maxima ab initio sunt, brevi perituris. I. 144. lethalia, et vitalia. III. 606. ante dies judicatorios duplicia. III. 543.

Signis bonis omnibus contingentibus, homo non morietur. I. 104. ex *Signis* malis, si unum aliquod ad sputum accesserit, peribit homo priusquam ad decimum quartum diem pervenerit. I. 105. in *Signis* malis qui morbi levantur, et qui in bonis non remittunt, difficiles sunt. I. 240.

SILPHIUM Libycum. II. 726.

Silphii facultas. II. 91.

SIMI propter nasi fracturam. III. 179.

SIMILAGO et alia cocta, fortia sunt et alant. I. 676.

SIMILE transire ad simile. I. 590.

SIMILITUDINES bonis medicis pariunt errores ac difficultates. III. 629.

SINAPI vites. I. 686.

SINGULTUS in meracis vomitibus, malus. I. 329. in pleuritide quid significet. II. 510. ex volvulo, malum. III. 758. et oculi rubicundi ex vomitu, malum. III. 757. ex sanguine multo effuso, malum. I. 287. III. 756. ex intestino recto, et utero inflammato, accedit. III. 747. ex hepatis inflammatione, malum. III. 758. senioribus nimium purgatis accedens, non bonum est. III. 761. fit a repletionem aut evacuatione. III. 754.

Singultum quae indicent. I. 170.

a *Singultu* detento, sternutationes accedentes, solvunt singultum. III. 751. cum *Singultu* vocis interceptiones, pessimae sunt. I. 160. in *Singultu* ac spiritu, delirium, lethale. I. 245.

SIRIS, in acuto morbo, praeter rationem soluta, malum. I. 165. 241. intus relicta. III. 590.

Siti correptis cibi et labores detrahendi. I. 624. sine *Siti* esse, tum in pleuritide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296. lq.

Sitim non habere, signum bonum. I. 104. ac repentinam repletionem inducit panis calidus. II. 44.

Siticulosi non valde in febribus ardentibus quinam sint. III. 734.

Siticulosi lac dare, malum. III. 748.

non *Sitire* quatenam faciant. III. 600.

qui non *Sitiant* in medicamentorum potionibus dum purgantur, non cessant priusquam sitierint. III. 729.

SMEGMA ad caput exulceratum. II. 224.

SOLANUM frigescit, et semen in somnis effundere non permittit. I. 687.

SOL aquas illustrat ac castigat. I. 530. et ignis siccant. I. 695.

Solem aliquid pati videre, quid et quos morbos significet. II. 6. lunam, astra, in somnis pura atque agilia solito more videre, singula bona sunt. II. 4.

SOLITUDO Scythica. I. 556.

SOLSTITIA utraque in exhibendis pharmacis periculosa. I. 547.

SOMNI in repletionis principiis longi ac dulces, et quando jucundi esse desinant. I. 719. profundi non turbulenti, firmam in morbis acutis iudicationem significant. I. 255. jejunum attenuant et frigescent, si non longi fuerint. I. 696. soporosi, perniciosi. I. 260. hieme et vere longissimi. III. 710.

Somnia venerea unde contingant. I. 372.

Somniculosi ut plurimum sunt pueri, qui dum sugunt multum lactis adsumunt. I. 484. in febre sunt, qui saepe

cruenta ac cruda per alvum egerunt. I. 483.

Somniorum genera sanitatem significantia. II. 10. iudicia seu praefagia, quanti momenti. II. 2. interpretum error ac ignorantia. II. 2.

in *Somnis* quae exacerbantur, et quibus extremae partes perfrigerantur. III. 622.

Somno sanguis frigescit. I. 585. ex *Somno* sudor multus, circa manifestam causam fiens, corpus multo alimento uti significat. III. 732.

Somnolenti ac singultientes, nono mense, quinam fiant. I. 257.

per *Somnum*, actio sensuum libera. II. 10. anima corporis munia subit. II. 1.

SOMNUS multus, in faucibus exasperatis, convulsorius. I. 175. nocturnam sitim sedans, bonum. III. 745. turbulentus et vigiliae cum oculorum rectitudine et motu veloci, in morbo acuto, nihil boni. I. 268. visceribus prodest. III. 607. ubi delirium sedat, bonum est. III. 712. et vigilia, utraque modum excedentia, malum. III. 712. quandoque dolorem capitis solvit. I. 258. lq. meridianus quibus aestate conferat. I. 665. longior quibus conducit. I. 624. in quo morbo laborem facit, mortale. III. 712.

SONITUS in auribus et tintus in acutis, lethale. I. 262. aurium cum visus hebetudine quid faciat. I. 262.

in *SONITIBUS* in faucibus, dolores ad infernas partes, toleratu faciles. I. 174.

SOPOR num ubique malus? I. 165. 259. quibus sit spumosis prodeuntibus, his febris exacerbatur acuta. I. 170.

cum *Sopore* anxioso lumborum dolor malus est. I. 284.

Soporosa, anxiosa, dolorosa praecordia, frequenter parum spuentia, tumores circa aurem habent. I. 185. 260.

Soporosi, num aliquid convulsorii habent? I. 261. in principiis evadentes cum capitis, lumborum, colli, praecordii dolore, vigilantes, num phrenitici fiunt? I. 259. ab initio exudantes, urinis concoctis ardentes, perniciose habent. I. 260. anxiosi, praecordium dolentes, parum vomentes, abscessus juxta aurem habent. I. 260.

Soporosis torpescit liquida egestio, pessima est. I. 340. de lassatis, surdis factis, alvo erumpente, si rubicunda egesta fuerint, circa judicationem, profunt. I. 260.

SOREA, mespila, corna, et quaecunque alia hujus generis poma alvum sistunt, et acerba sunt. I. 689.

SORBITIONES, febrientium, et non febrientium. II. 413. cibos sufficientes conficientibus non sunt dandae. II. 414. in febribus quando dandae. II. 73. dulces ad sputum sursum excreandum conducunt. II. 308. si non purgata alvo dederis, laedes. III. 765. inconvenientes morbis incrementa praebent. I. 29. et pituitam, tetano laborantes, morituri per nares revomunt. II. 303. debilibus post cibum dandae. II. 415. in omnibus morbis dandae. II. 412. ex alica et ptisana fortiores. II. 415.

Sorbitionibus ptisanæ in morbis acutis quando utendum. II. 47. ex *Sorbitionibus* quascunque ad recessum dederis, tenues, percoctas, ac dulciores potius quam saliores aut calidiores propinabis. II. 412.

Sorbitionum invento naturae imbecilliores initium dederunt. I. 29.

SORDES siccae valde dolorosae sunt, sed cito judicantur. I. 212. officinae fullonum in fustitu. II. 770.

SPECILLUM quibus a pure coloratur, velut ab igne, pleramque pereunt. I. 303. contu-

siones ac fissuras non explorat. III. 357.

Specilli stannei et plumbei in corrigendis uteris ulus. I. 473. *SPECTRA* falso imaginata, multis mortis causa fuerunt. II. 526.

SPICULO retrorsum infra colum percussus. III. 567.

SPINA gibba ex casu. III. 191. dorsi, magis frigida aggravatur. II. 156 sq.

SPINAE dolor, ex calore a cerebro. II. 216. dorsi cognitio in omnibus morbis multum, in gibbosis vero plurimum momenti habet. III. 194. Aegyptiae fructus. II. 569. concussio vehemens. III. 208. distortionem, ac spirandi difficultatem sanguinis fluxio solvit. I. 282. obliquatio multifaria. III. 200. medulla aegrotans. I. 211. medulla quando maxime reficitur. II. 452. natura. III. 271.

in *Spinalem* medullam per venas, ex capite fluxiones. I. 500.

Spinali medulla fauciatu moritur. II. 168. medullae frigida inimica. III. 741.

Spinalis medulla neque multum pinguis neque glutinosi habet. I. 428.

in *Spinam*, velut formicas de capite descendere, videri. II. 265.

SPIRANDI difficultas in fluxu rubro. II. 764. difficultates senibus accidunt. III. 726. difficultas in febre non intermittente, lethalis. III. 734. difficultas interdum a gibbo. III. 189. difficultatem ut plurimum inducunt ulcera proserpentia circa fauces graviora et magis acuta. I. 484. difficultas unde. I. 515. difficultatem potus uberius inducit. I. 189 sq. difficultatem et spinæ distortionem sanguinis fluxio solvit. I. 282. cum *Spirandi* difficultate et lateris punctura intestinorum levitates in tabem desinunt. I. 312.

SPIRANTES difficulter, expitredine, multa cruda educentes

in tabe, perniciose habent. I. 508.

Spirare bene, tum in pleuritide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296 sq. bene signum bonum. I. 104.

SPIRATIO longa, medela assiduorum oscitationum. III. 450. 589. brevis, non potantibus, et vix potantibus medetur. III. 450. 589. bona in omnibus morbis, magnum momentum ad salutem habet. I. 275 sq.

Spirationem erecta cervice inducunt, anginae. I. 114. bonam et facilem, valde magnam vim habere ad salutem in omnibus acutis morbis I. 93.

SPIRITUS corpus brevi implet. I. 582. quibus velut contrahente quodam in fine fiat. I. 274. densus dolorem significat, aut inflammationem in locis supra septum transversum I. 93. si frigidus e naso et ore exspiratur, valde jam perniciosus est. I. 93. frigidus lethalis est, I. 273. magnus in biliosis febribus acutis, juxta aurem abscessum facit. I. 250. 279. offendit in febribus, malum. III. 736. qui densus et parvus est, inflammationem et dolorem in locis principalibus significat. I. 273. qui cum suspiriis extra fertur, abortum facit. I. 523. magnus et per multum tempus, quid significet. I. 273. quid in corporibus, et quid extra vocetur. I. 571. rarus et magnus. III. 412. omnis ab aqua. I. 409. extendens, et urgens, et obscurus, lethalis. I. 273. quibus retrahitur, et vox strangulatio est, in his quid fiat. I. 169. 274. detentio quid possit. I. 701 sq. transitus extra acintro juxta geniturae medium per pelliculam. I. 385. hiemis et aestatis causa. I. 572. omnium quae corpori accidunt, autor et dominus. I. 572. alimenti principium. II. 24. cum alimentis intra corpus assumitur. I. 575. primum in cerebrum attractus, per reliquum corpus distribuitur. I.

612. veluti lūs qui strangulatur prae manibus expositus, in vocis interceptione, malus est. I. 160.

Spiritu omnia repleta. I. 572. ex *Spiritu*, seu aere, omnes morbos oriri. I. 572. in *Spiritu* et sudore delirium, lethale est. I. 245. sine *Spiritu* aut aeris vi, nihil esse aut fieri. I. 571.

SPIRITUM magnum et frequentem habentibus, quibus morbus regius et febres acutae cum praecordiis duris perfrigeratae sunt, num his abscessus magni ad aures consistunt? I. 183. nunquam consistere. I. 596. quatenam emittant. I. 384.

Spiritus malignorum qualitas. III. 589. per terram exhalatio, ipsi frigiditatem inducit. I. 410.

SPLEN unde aquosus fiat. II. 683. ex iisdem augetur, et corpus contabescit. II. 130. elevatus. III. 412. et caput cur morbis maxime obnoxia. II. 339. et caput partes maxime cavae. II. 526. magnus natura. III. 596. durus non superne, inferne, rotundus, latus, crassus, tenuis, longus, minus capitis gravedine laborantibus. III. 594. aquae seu atrae bilis fons est. II. 525. quibus deorsum vergit, pedes et manus et genua calida sunt. III. 594.

de *Splene* aucto. II. 150. ex *Splene* febris. III. 553. venae deorsum tendentes multae. II. 334. in *Splene* magno ex dextris sanguinem erumpere malum est. I. 285. florescente crustarum circa umbilicum, et in ipso ularum usus. II. 130.

Splenem attenuantia. II. 485.

Splenes magni ac pleni, ex aquis lacustribus. I. 533. parvi ad praecordia extenti, et ad manum submurmurantes. III. 513.

Splenicae sunt in febribus longis, tenuibus, erroneis urinarum tenuium mictiones. I. 537.

Splenici quicumque a dysente-

ria corripiuntur, his longa accedente dysenteria, pereunt. I. 311. III. 755. quidam quibus pharmacorum potiones nihil proficiunt, iis morbus in hydropem degenerat. II. 397. aliquantum quando fiant. I. 130.

Splenicis dysenteria accedens, bonum. III. 755.

Splenicum quomodo purgabis, lacte, neque sero. II. 270.

Splenicus ex morbo regio nigro. II. 247. et vitii coloris. III. 701.

Splenis dolor unde, et quatione sedetur. II. 535. ex calido et glutinoso, conclusis, generatio. I. 431. ultio. II. 488. primus morbus. II. 483. suppurati causa ac curatio. II. 597. aucti curatio. II. 130. ad *Splenis* dolorem vehementem. III. 703.

Splendor omnis per quem oculi offenduntur, fugiendus. I. 58.

Splenia vino imbuta in ulcerum deligatione. III. 102.

Spleniorum longitudo, latitudo, multitudo, crassitudo. III. 57.

Spongia combusta ad fluxum muliebrem colibendum. II. 857. in *SPUENTIBUS* impedimenta. III. 601.

SPUTA crassa et non olentia, capitis dolorem solvunt. I. 258. in angina, viscosa, crassa, valde alba, quae violenter educuntur, mala sunt. I. 293. defluentia febricitanti in sudore, leviora sunt. I. 175. omnia mala sunt, quae dolorem non sedant. I. 103. suppressa in tabescentibus, mentem ad nugas garriendas emoveant. I. 307. viscosa cum raucedine, saluginosa. I. 303. gracilium subarida in anginis, malum. I. 291. quandoque ori influunt, lumbricis latis ad hepatis affilientibus. II. 368. in pleuriticis ac peripneumoniacis qualia esse debeant. I. 295. matura sunt, quum similia fuerint puri. II. 84. subarida frequentia, ex angina, cum tussi, la-

teris dolorem inducentia, perniciofa. I. 293. peripneumoniacis quibusdam biliola, quum deflere volunt. III. 543. rotundamentem emoveant, velut illi in Plinthio. III. 613. saluginosa, ac tussis quibus supprimuntur, his corpus velut a pustulis rubescit. I. 271. varia quibus in pleuritide statim ab initio, et dolores valde acuti sunt, hi tertia die moriuntur. II. 312. quae in pleuriticis sint perniciofa. I. 302.

SPUMA in comitialibus ex ore prodit ex pulmone. I. 600. circa os in strangulatis aut suffocatis III. 718. mala est. III. 586 sq. in sacro morbo, unde. I. 585.

Spumosa florulentia in biliosis meracis alvi egestionibus mala. I. 160.

Spumosae mictiones una cum animi deliquio, convulsoriae sunt. I. 173.

Spumosorum sputus. III. 602. qui *Spumosum* sanguinem vomunt, dolore infra septum transversum non existente, de pulmone vomunt. I. 306.

SPUTATIO cruenta non seculenta, mulieribus quibus ex febribus dolor mammarum fit, solvit dolores. I. 328. in phreniticis frequens, mala. I. 159.

Sputationes penitus purulentae in principio pleuriticis lethales. I. 293. in phreniticis cum perfrigeratione nigrae revolvuntur. I. 161.

Sputi excreationes in febre, lividae, nigrae, biliosae, si quidem supprimantur, malae sunt. I. 271. copiam in pulmone dolor circa ventrem et claviculam significat. I. 236. purgationes, cur junioribus difficiliores. II. 199. in pectore pleuritici strepitus multus et facies tristis. I. 295.

ex *Sputis* biliosis, lateris dolor. I. 170.

in *Sputo* bilioso lateris dolor praeter rationem evanescens, perniciosus. I. 304.

Sputum graveolentiae quum suppuratos mitius habentes sequuntur, eos recidiva accidit. I. 302.

Sputum facile tussiendo rejicere, signum bonum. I. 104. ita meracum ut etiam nigrum appareat pessimum. I. 103. in tabidis, ex puris sputo suppressum, mors. III. 758. flavum, sanguine permixtum non multo, si in pulmonis inflammatione, in principio morbi rejiciatur, valde prodest. I. 103. tabidorum I. 198. flavum meracum, periculosum est. I. 103. quod viride est valde malum. I. 103. in omnibus doloribus, qui circa pulmonem et costas fiunt, cito ac facile expui convenit. I. 102. multum cruentum, in hepaticis, perniciosum est. I. 308. tabidorum in igne gravem nidorem olens, lethalis. I. 307. III. 740. facile educere, tum in pleuritide, tum in omnibus circa pulmonem morbis, bonum. I. 296 sq. omne non solvens dolorem, malum. I. 296. in pleuriticis tertia die maturari, ac expui incipiens, citiores solutiones facit. I. 294. magis educit vinum dulce, quam alterum. II. 53. quatenus aquae potus. educat. II. 60. in pleuriticis. III. 709. ad *Sputum*, si unum aliquod ex signis malis accesserit, peribit utique homo priusquam ad decimum quartum diem pervenerit. I. 104. fursum exscreandum, sorbitiones dulces conducunt. II. 308.

SQUALIDITAS, mala est. III. 587.

SQUAMAS mingenti odore gravi, vesicam exulceratam significat. III. 738.

STATUARI. I. 645.

STELLAE marinae nigrae. II. 559.

STERCORA varia diuturniora sunt, nihilominus autem perniciofa. I. 100. quatenam lethalia sunt. I. 99. per alvum expellentia. II. 100.

STERCUS columbinum. II.

854. quodnam malum I. 99. educturus, pharmacum nullum bibat. II. 760. in sano corpore, secundo die a sumto cibo prodit. II. 552. quibus per pulsationis venarum vehementiam, derepente per alvum secedit, lethale est. I. 291. vomentes. I. 733. valde aquosum, aut album aut pallidum, aut viride, aut vehementer rufum, aut spumofum egerere, haec omnia mala sunt. I. 99. in comitialibus sumit, dum violenter suffocatur. I. 600.

STERILES ex magnis in uteris ulceribus. II. 614. ex uteris ad medium lumborum progressis. II. 543. ex uteris adglutinati. II. 535. ex uteris ad coxam decurrentibus. II. 811. ad *Sterilem* parandam. II. 745.

Sterilibus non parientibus, sanguinis vomitus ad conceptionem prodest. I. 327.

Sterilitas ex uterorum complicatione II. 536. ex venarum retro aures incisione. I. 562. in viris causae quae. III. 748.

STERNUTATIO unde fiat. III. 762. superveniens, singultu fatigante liberat. III. 751.

Sternutationes et gravedines in morbis circa pulmonem, et antecessisse, et succedere, malum est. I. 299. in morbis lethalissimis profunt. I. 103.

Sternutatorium secundas expellit. III. 745.

STILLATIO de naribus in lateris dolore, mala est. I. 302.

STOLIDI qua ratione nascantur. I. 661.

STOMACHI sive gulae generatio. I. 426.

STRANGULATIO in uterorum dolore. II. 875.

Strangulationes ex mensibus, suppurationem faciunt. I. 524. ex his qui *Strangulantur* et submerguntur, nondum autem mortui sunt, non reconvalescunt, quibus spuma circa os fuerit. III. 718.

Strangulatis ab utero convul-

siones antea non cognitae, faciles sunt. I. 288.

STRANGURIAE senibus fiunt. III. 726.

STRATUM durius, attenuandi vim habet. I. 709.

STREPITUS de humeris in suppuratis concussis. I. 306. sputi multus, in pectore pleuriticorum. I. 295. ac sonitus ex flatibus in cavis ac amplis partibus, fieri solent. I. 53 sq. et odores, maximi vini, circa aegros fugiendi ac transmutandi. I. 75.

STRUMAE pueris grandiusculis fiunt. III. 724. post annum quadragesimum secundum et sexagesimum tertium non fiunt. I. 321.

Strumarum, pessimi colli morbi, generatio unde. I. 496.

STUDIORUM humanorum vanitas. III. 802.

Stupefactoria sunt, quae convulsorio modo exacerbantur. I. 247.

STUPIDA, modo non morbofo, absque febre. III. 541.

Stupidus est, cui vena in cubito quieverit. III. 461.

STUPOR ex plaga in caput, malum. III. 758. attonitus seu fideratio quod a flatibus, et quomodo fiat. I. 582.

Stupore detenti, opisthotono corripuntur. I. 169.

Stuporis detentio, I. 169.

SUBBLAESUS. III. 655.

SUBDITITIA omnis generis, purgare potentia, I. 479. ad fluxum rubrum. II. 860. menses et puerperii purgamenta et aquam ducentia, II. 556. si catapotia non purgarint. II. 710. acria sanguinem ducentia. II. 710. uteros purgantia, et aquam ducentia. II. 605. mollia quae aquam ducunt, et mucos et pelliculas, et non exulcerant. II. 870. urinae rubra, in febre erronea, III. 419.

Subditiuum. II. 846. parere nequeunt, quae prius peperit. II. 714. puerperii purgamenta melius purgans. II. 719. par-

tum accelerans parienti. II. 717. ad conceptum. II. 605. 716. quod uterum valde aperire potest, cum conclusus est. II. 716. conceptum impediens. II. 717. uterorum. II. 32. quod secundam relictam ejicit. II. 722. medicamentum. I. 481. purgans, et molliens. I. 481.

SUBLIENOSUS et capite gravatus. III. 499.

SUBLIGATIONES linteorum duae. III. 57.

SUBLIVIDA, a ventre, suspecta. I. 172.

SUBSIDENTIAE urinae crassiores in febribus longum morbum significant. III. 760.

SUBSOPORATI, morbo regio affecti, non valde lentientes, quibus singultus, his alvus erumpit. I. 181.

SUCCESSUM fortunae magnitudo, periculosa. III. 806.

SUDOR optimus quisnam sit. I. 530. ubi in corpore est, illic morbum esse declarat. III. 752. in his quibus lumborum dolor diutinus, cum ardore fastidioso ac nauseabundo, malus. I. 163. multus cum febribus acutis fiens, malus. I. 165. febricitanti oboriens, febre non intermittente, malum. III. 755. multus intemperate fiens sano, morbum significat. I. 143. cur quando calidus, quandoque frigidus. II. 202. multus ex somno citra manifestam causam fiens, corpus multo alimento uti significat. III. 732. multus, calidus aut frigidus, semper fluens, humorem abducere oportere significat. III. 764. octava die in febre continua. III. 635. in fideratis ex spiritus agra latione accedens, lethale. I. 513. frigidus in febre acuta, lethalis est. I. 143. 351. una cum febre fiens in acuto morbo, malus est. I. 351. multus, frigidus aut calidus, semper fluens. III. 755.

Sudore levare, plurimis in faucium sonitibus frequentibus, bonum. I. 174. cum su-

dore quinam moriantur. III. 750. ex *Sudore* horror, non bonum. III. 757. in *Sudore* sputa defluentia febricitanti, levia sunt. I. 175. et spiritu, delirium, lethale. I. 245. sine *Sudore* quinam moriantur. III. 749 sq.

Sudorem frigidum excludunt, quibus nigra per alvum produnt. I. 542. futurum indicat urina valde tenuis si densa fiat. I. 355.

Sudantes ex perfrigeratione recalescentes, malum est. I. 165.

Sudores in somnis, quibus boni. I. 275. febricitanti si inceperint quibus diebus boni. III. 732. frigidi cum acuta febre fientes, mortem significant. III. 732. in diebus iudicatoriis fientes, vehementes, et veloces periculosi sunt. III. 767. pessimi quinam sint. I. 142. 94. in febribus multos expectare oportet, cum aestas sit veri similis. III. 720. morbos aegre aut facile iudicandos, item breves, aut longos ostendunt. III. 709. milioformes, et solum circa collum fientes, mali sunt. I. 94. qua ratione in nobis, morbos ostendere possint. I. 21. quinam morbos iudicent. I. 140. optimi quinam sint et celerime febrem sedent. I. 93. omnes abeuntes ficcant et attenuant. I. 695. frigidi febricitanti accedentes, longam febrem significant. I. 143. aliqui propter corporum exolutionem, aliqui propter inflammationis vigorem fiunt. I. 94. non febricitantibus cum colore circa faciem bono quid significant. I. 266. qui cum guttis fiunt, et evaporant, boni sunt. I. 94. in somnis, in faucium sonitibus frequentibus, boni. I. 174.

Sudoris ante febres in corpore generatio, unde. I. 577. in febricitantibus causae. II. 202.

Sudorosa papulae aestate accidunt. III. 724.

SUFFIMENTA ad os uteri hians aut distortum. I. 476.

Suffimentum expulso-rium, quod et sanguinem ventris expellere potest. II. 729. ex cornu, funiculo lucernario, et phocae adipe. II. 550.

Suffitus ad uteros. II. 567. 597. 769. ad fluxus mulierum. II. 859. ex ordeï paleis et phocae adipe. II. 567. ex lana accensa. II. 864.

SUFFOCARI derepente et deglutire non posse citra tumorem, in febribus, malum. I. 276.

Suffocatae pharmacum purgans longe postea datum, per secessum exivit. III. 563.

Suffocatio in mulieribus unde, et quibus frequenter accidat. II. 622. in acutis, aegris attenuatis, perniciofa. I. 241. repentina in febre occupato, tumore non existente in faucibus, lethalis. III. 731. in dentium stridore, valde mala. I. 164. ex mammarum ablatione consequitur. I. 502.

Suffocationes. III. 31.

Suffocationem vehementem, et spirandi difficultatem inducunt anginae. I. 290.

SUGENTES pueri qui non probe aluntur, macilenti fiunt. I. 484. qui multum lactis assumunt, ut plurimum somnulosi fiunt. I. 484.

qui dum *Sugunt*, interim cibum assumunt, facilius ablationem ferunt. I. 485.

SUGILLATIONUM, contusio-num, cum effusione sanguinis, deligatio. III. 61.

SUILLAE carnes robur quidem magis quam caprinae corpori inducunt, multum autem alvo secedunt. I. 679. carnes optimae sunt omnium carni-um. II. 92.

SUPERALBIDAE mulieres, humidiores sunt, ac fluidiores. II. 529.

SUPERCILIUM in febre non intermittente distortum, mortem propinquam esse significat. III. 734.

de *Supercilio* tenuia discedentia. III. 614.

SUPERFOETATIO quomodo fiat. I. 653. quadragesima post partum die, excidens. III. 550. nondum partium discriminationem habens, non intumescit, sed putrescit donec excidat. I. 460 sq.

circa *SUPERNAM* partem, et intestinum tenue quibus dolores pertinaces ex mensibus alvos humectant, aliquantum cibos averfantur. I. 522.

quicquid *SUPERNARUM* partium dolor ad coxas, aut ad genua, et anhelatio fiens, omnia haec solvit. III. 466.

SUPERNI loci qui sunt circa caput, si turgent ulcerum purgatio, vomitus, hydrops haec solvunt. III. 465.

in *SUPERPURATIONIBUS*, neminem unquam ex uno solum humore purgato mortuum esse. I. 556.

SUPINUM jacere, et manus, et collum, et crura extenta habere, minus bonum est. I. 92.

SUPPURANDI sunt ventres in morbis, ubi purganda matura fuerint. III. 676 sq.

SUPPURATIO quibus contingat. III. 749. ex igne facto. III. 758. quomodo a vulnere, aut ex halita, aut a pugione contingat. II. 194. juxta oculum. III. 527. si fuerit in altero latere solum, quid considerare oporteat. I. 106. quibus de causis contingat. II. 122. ex partium circa ventrem diuturno dolore. III. 759. aliquando extre pulmonem a ruptione et carne contusa. II. 123.

SUPPURATIONEM quaenam inducant. I. 324. ad *Suppurationem* quinam frequenter deveniant. I. 304. qui morbi verantur, vide. I. 103 sq. ob *Suppurationem* intermittentes febres, plerumque sudorificae sunt. I. 304.

Suppurationes plurimas rumpi. I. 301. circa pulmonem habent, qui in facie flores habent,

et alvo sunt liquidiores. I. 304. magnas abducit, a veratro vomere rubicunda, spumosa. I. 330. aliae quibus diebus rumpanitur. I. 105. dolorosae juxta sedem alvum turbant. I. 544. quaenam optimae sint. I. 96. *Suppurationis* diuturnae signa. I. 301. futurae principium considerare oportet. I. 103.

Suppurationibus et affectionibus omnibus circa oculum, num his dolores ad noctem? III. 675. confert calida. II. 162. ex *Suppurationibus*, quaenam perniciosae valde sint. I. 104.

Suppuratus, infernum ventrem ustus. III. 562. ante hydropem. III. 698. quisnam fiat. II. 179.

Suppurati ex lethargo. II. 296. ex angina. I. 291. II. 239. ex angina quinam fiant. III. 740. si secantur aut uruntur, aqua aut pure acervatim effluente, moriuntur. III. 753. ex pleuriticis quinam fiant. III. 736. quicumque uruntur, si pus purum fluat et album, evadunt. I. 110. III. 761. superiore ventre, quibus modis fiant. II. 182. qui fiunt, maxime ex pleuritide, et peripneumonia, quid iis accidat. I. 300. ex pleuritide facti, in quadraginta a ruptione diebus, exspuant. I. 295. quinam fiant. I. 146. III. ... ac tabidi, unde I. 516. ex peripneumonia. II. 206. quomodo cognoscantur. II. 124. quando fiant peripneumonici aut pleuritici. II. 122. ex peripneumonia aut pleuritide, non moriuntur. II. 122. ex pituita ad latus adglutinata. II. 183. et tabidi ex bilis in thoracem fluxione. II. 115. inferno ventriculo, quomodo fiant. II. 186. a convulsionibus, quomodo fiant. II. 186 sq. qui futuri sunt, primum falsuginosum spuunt, deinde dulcius. I. 302. ex pleuritide facti, si in quadraginta diebus repurgati fuerint, liberantur. III. 740.

Suppuratis quibus dum concutuntur, multus strepitus de humeris fit, minus puris habent. I. 306. surditas oborta, cruentam egestionem significat. I. 304. caput quomodo purgandum. II. 127. ex *Suppuratis* qui evadant, et qui non. II. 259. a pulmonis inflammatione, seniores magis intereunt. I. 110.

Suppuratos mitius habentes quos sputorum graveolentiae sequuntur, eos recidiva occidit. I. 302. fieri periculum est ex peripneumonia, quicumque in iudicatoriis diebus non sunt purgati. I. 298.

Suppuratorum ex peripneumonia signa, et curatio. II. 256. omnium cognitio ex signis quatuor petitur. I. 106. superiore ventre ex pituita de capite, curatio. II. 182 sq. signa. II. 178. ex peripneumonia, secandi et puris educendi ratio. II. 258. ex vulnere et peripneumonia, eadem quae ex pleuritide consideratio et curatio. II. 320. ex pleuritide curatio. II. 182 sq. curatio. II. 98.

Suppuratum quibuscunque quid in corpore existens quare significationem de se non praebeat. III. 754. fieri ex pleuritide, non lethale. II. 312.

quicquid *Suppuratur*, non revertitur.

circa *SURAM* dolores, mentis emotionem faciunt. I. 162.

Surarum dolores maligni sunt, mentemque movent. I. 258.

SURDASTRI perniciose habent. I. 259.

Surdi valde, in accipiendo tremuli, linguam resoluti, torpidi, malum. I. 263.

Surdis, in acutis, sanguinis egestio, perniciofa. I. 285.

Surditas. III. 678. in acutis ac turbulenti consequens, malum. I. 262. biliosis egestionibus superveniens, eas sedat. III. 751. cum febre et dolor acutus ad latus quibus fiat. I. 324. sanguinis egestionem sol-

HIPPOCRATES TOM. III.

vit. I. 285. et vomitus volu-
lofis, malum. I. 312. quibus
cum capitis gravitate, et praecordii intentione, sanguinem profundit. I. 263. *suppuratis* oborta, cruentam egestionem significat. I. 304. accedente aegritudine, et urina subrubicunda, mentem emovet. I. 263. et urinae non confidentes, valde rubicundae, innatantes, mentis emotionem portendunt. I. 161. 263. et sopor post capitis dolorem cum ascaridibus, abscessus circa aurem exsuscitant. I. 257. in acutis post modicam sanguinis eruptionem, et nigrorum egestionem, malum. I. 177. in febribus alvum sistit. I. 262. dolorem fortem in locis infernis solvit. I. 146. III. 460. ejus curatio. III. 572.

Surditatem ex febribus, sanguinis e naribus fluxio solvit. I. 265.

cum *Surditate*, vigilantiis, vomitus aeruginosi in capitis doloribus insaniam excitant. I. 258. ex *Surditate* leniter abscessus juxta aures fiunt. I. 182. 265. ac torpore de naribus aliquid destillare, difficultatis aliquid habet. I. 179. 265.

SUIS silvestris carnis vires. I. 680.

SURINUM unguentum. II. 561. *SUSPIRIOSUM* quae efferunt spiritum in febribus, abortiunt. I. 326.

SUTORES coriarii. I. 642.

SUTURA esse denudato in capitis ulcere comparens. III. 551.

Suturæ X literae, quibus similes sint. III. 347. quando T literae similes. III. 346. quae literae π respondeant. III. 347.

Suturarum laesio cognitu difficilis. III. 561. multitudo ad sanitatem utilis. II. 108.

de *Suturis* capitis, et quod alia tres, alia quatuor habeant. II. 108.

SYDERATI ab atra bile. II. 168 sq. cur toto corpore impotentes. II. 218. dextra aut sinistra parte quinam fiant. I.

R r r

313. quare oculis non videant. II. 219. ex capitis ulcere. III. 572. qui dicantur, et quomodo syderatio contingat. I. 300. partem capitis anteriorem quare doleant. II. 219.

Syderatio alicujus membri, si in febribus accesserit, perituum hominem sciendum est. I. 209.

Syderationem parvam ac modicam quanam significant. I. 288.

Syderationes leves diurnas quanam faciant. I. 314 sq. de repente exolutorio modo fientes, perniciose sunt. I. 313. quo tempore aetatis maxime fiant. III. 757.

Syderationis futurae signa quanam sint. I. 313.

Syderatis si haemorrhoides accedant, utile est. I. 313. leviter, tumores circa aurem, mali. I. 264. in *Syderatis* exspiratus aegra latione, sudor accedens, lethale. I. 313.

Syderatorum signa, et curatio. II. 218. 294.

SYMPTOMATA quae circa menstruas purgationes accidunt, ab iis quae pepererunt, facilius feruntur. II. 607.

SYRMAEA potio. II. 728.

T.

TABES. II. 444. periculossimae quanam sint. I. 307. coxendicum leviter quibus accedat. I. 254. altera II. 446. tertia. II. 447. post aestatem siccam et borealem. I. 545. quibus aetatibus maxime fiat. I. 307. III. 736. ex suppressis mensibus. I. 199. ex puris sputo, malum. III. 758. renalis ex nephritide. II. 455. ex sanguinis vomitu. III. 766. etiam autumno fit. III. 724. in siccitatibus plerumque fiunt. III. 723. necessitatem habet, ut interimat. II. 168. juvenibus fiunt. III. 726. quibusdam ad hiemem fit. III. 722. mulieribus ad plagam meridionalem a partu frequentes. I. 529.

Tabes qui infestantur, si spatium quodcumque tussiendo rejecerint, grave olet dum prunis injicitur, lethale. I. 307. II. 260. III. 740. laborantibus quibuscumque capilli de capite defluerint, hi alvi profluvio prodeunte moriuntur. I. 307. III. 740.

a *Tabes* occupato alvi profluvium accedens, lethale. III. 740. in *Tabes* dorsali, genitura, si quis urinam reddat, aut alvum dejiciat, prodit. II. 265. difficulter spirantes ex putredine, multa cruda eductes, perniciose habent. I. 308. dorsali feminis per somnum profluvio. II. 265.

Tabes quanam praesignent. I. 273. habitus significant, pustularum eruptiones, velut ferro lancinatae. I. 308. ad *Tabes* transeunt suppurati. III. 740. in *Tabes* desinunt intestinorum levitates. I. 312.

Tabis occultae generatio, ex fluxione in medullam. II. 115. periculum impendet diurnas curandi haemorrhoidas. III. 751. signa quanam sint. I. 236. generatio. I. 500. a dorsali medulla generatio. II. 265.

Tabescentes, statim urere oportet, caput secare, et ejusmodi. III. 620. vitent superiores purgationes. III. 726.

Tabescentibus spiritus obscuri, mali. III. 620. sq. autumnus, malus. III. 621. lac convenit. III. 748.

de *Tabescentis* ex pulmonis affectu, signis et curatione. II. 260.

in *Tabescentibus* habitibus, cum febre, fluxiones ad gingivas et dentes comparentes, malae sunt. I. 308. spura suppressa, mentem ad nugas garrendas emovet. I. 307.

Tabidam speciem quando inducat morbus. III. 620.

Tabidi qui desperati. I. 199. qui superstites. I. 199. quando ex pulmonis tuberculis plerumque fiunt. I. 302.

Tabidis autumnus malus. III. 621. 721. quibus in mare expulgentibus p̄s ad fundum fudit, brevi pereunt. I. 307.

ex *Tabidis* minime superstites manent, virgines et mulieres, quibus ex suppressis menibus tabes oborta est. I. 199. in *Tabidis* praecordia in tumorem elevata, pessima sunt. I. 308. morbis longis praecordia elevata cum alvo suppressa, malum est. I. 279. a capite fluentia, ad nares converti debent. I. 199. quale pectus laudare conveniat. I. 199. post alvum suppressam, pruriginosa corpora, mala sunt. I. 307. capitis gravitas, et aurium sonitus, postquam locum acclivem conscenderint. II. 265. venter egerat quotidie. I. 199. abscessus sanguinolentissimi, optimi. I. 200.

Tabidorum curatio. II. 127.

TALI subtilitii. II. 748.

TEDAE pinguiissimae decoctum ad uteri conceptionem. I. 475.

TELA obliqua, rotunda, oblonga, multum tenuia, acuta, levia, os fauciantia. III. 358.

TELI sedes in osse. III. 355. sedes in osse quid vocetur. III. 354.

Telorum sedes in futuris cognitu difficiles. III. 361. sedes ipsae in seipsis fientes in osse. III. 351. extractio, artis chirurgicae pars praestantissima. I. 65.

TEMPESTAS ex aqua et Etesiarum spiratione circa caniculam. I. 543.

TEMPORA collapsa, ex morbo, aegrum morti proximum esse significant. I. 89 sq. quibus secantur, convulsio ex contrariis seditioni partibus oboritur. I. 318. juxta *Tempora* num ossium disrptiones convulsoriae sunt? I. 261.

ex *Temporis* dextri dolore, et capitis gravitate, febris. III. 470.

TEMPORA quae morbos ju-

dicatu faciles pariant. I. 130. etiam recidivas faciunt. I. 131. eadem aliis vitae, aliis mortis sunt causa. I. 454. ad *Tempora* alia, morborum alii bene aut male se habent. III. 720. secundum *Tempora*, vere quidem et prima aetate pueri, optime degunt. III. 723.

Temporibus in omnibus omnes quidem morbi fiunt. III. 723. in *Temporibus* constantibus, si tempestive tempestiva reddantur, morbi constantes, et iudicatu facillimi fiunt. III. 721. cum eadem die, modo calor, modo frigus sit, autumnales morbos expectare operet. III. 720.

Temporis constitutio pestilens. III. 481.

Temporum magnae et frequentissimae mutationes quid efficiant. I. 549. mutationes maxime pariant morbos. III. 719 sq. et virium, cognoscendorum ratio omissa. I. 65. varietates potissimae sunt quae naturas permutant. I. 567. frequentes mutationes, mentis percussiones inducunt. I. 564. mutationes mentem semper excitant, nec quiescere sinunt. I. 555. anni differentiae in morbis considerandae. I. 228. mutationes saepe feminis corrupti causae. I. 564. constitutiones. III. 539. mutationes circa generationem sentiri. I. 564. in *Temporum* magnis mutationibus, neque medicinae exhibendae, neque chirurgia tractanda. I. 546.

Tempus et occasio quid. I. 77.

TENDINUM discentio, perniciofa. I. 274.

TENESMUS mulieri uterum gerenti accedens, abortire facit. III. 759. est voluntas egerendi inevitabilis. II. 168. ad dysenteriam transit. II. 169. ejus notae et curatio. II. 405.

TENSIO in posteriora. II. 524. de *Tensionis* seu tetani tribus speciebus. II. 523.

TENUES quinam sunt. III. 433. Iq. quaecunque praeter naturam

R r r 2

existentes, uterum gestant, abortiunt priusquam crassescant. III. 745. qui in principio, cum capitis pulsus, et urina tenuis, ad iudicationem acerbantur, his nihil mirum est si et mentis emotio accedit. I. 244.

Tenuis existens et derepente ficus subsidens, ab evacuatione detentus, moritur. II. 136 sq.

a *TERGO* infra umbilicum sauciatus. III. 557.

TERRA aspera per somnum visa, carnem non puram significat. II. 11. ex aliorum pedibus derasa. II. 597 sq. semper plus aut minus in se aquae habet. I. 409. figulina tuberculis quae ventriculi tunicis innascuntur, imposita brevi resiccantur. II. 187. figulina ad caput refrigerandum. II. 293. Eretria ad refrigerandum in pleuritidis. II. 319. vehementer tenera existens, fructus producere nequit. I. 404. frigida et sicca est, multisque motionibus obnoxia. I. 425. Samia nigra. II. 557. similis ventriculo. I. 129. siccitatibus squalida, volucrum genus abundat. III. 605.

a *Terra* nascentia terram respiciunt. I. 568.

Terrae pars inferna cur hieme calida, aestate vero frigida existat. I. 409. odorem ex imbribus irruentibus, non ferentes in morbo crasso. II. 518. frigiditatem inducit, spiritum per terram exhalatio. I. 410. innumeras inesse facultates. II. 328.

Terram nigram aut combustam in somnis videre, haud bonum. II. 12. mutare in longis morbis, commodum. III. 609. aut domum moveri videre, sano viro debilitatem significat, aegrotanti vero sanitatem. II. 12.

TERRONES ac timores in insanientibus a cerebri transmutatione. I. 611.

TENTIA die cohibiti in fe-

bre, si quarta exacerbentur, malum est. I. 244.

TERTIANA exacta cito iudicatur, et non est lethalis. III. 409. exquisita in quot diebus iudicetur. I. 254. exacta in septem circuitibus ad summum iudicatur. III. 755.

Tertianae naturam quaecunque habent, his nox molesta ante exacerbationem. III. 591. et quartanae, corpori a sole calfacto saepe fiunt. II. 593. in quartanam transitus. II. 594.

TESTA combusta ad foecunditatem experimentum. II. 595. ad *TESTEM* dolor fortis irruens, tussim siccam solvit. III. 461.

Testes et pudenda revulsa quid significant. I. 98. 316. intumescunt, pectus dolent, in rigoribus exudant, a vantro vomentes rubicunda, spumosa, pauca. I. 530. affectos habentes, tussim siccam tussient. III. 544.

Testis sinistri tumor ex febribus modicis.

in *Testibus* hydropes pueri ad plagam meridionalem frequentes. I. 529.

Testiculi. III. 826.

Testium tumores tussim finiunt. III. 431. tumores, febrem ardentem solvunt. I. 146. prurigo. III. 548.

TESTUDINIS marinae adhuc viventis hepar in pello. II. 719.

TETANI tres species. I. 152. II. 523.

Tetano laborantes, morituri pituitam et sorbitiones per nares revomunt. II. 303. in *Tetano* aquae mullae tepidae per nares infusio. II. 524. cibi et potus interdum per nares rejiciuntur. II. 523. ex vulnere cibi potusque quandoque per nares redeunt. I. 152.

Tetanos frigidae frequens usus adfert. III. 741.

Tetanus ex vulnere. I. 152. lumborum in anteriorem ac posteriorem partem distentio.

II. 86. alius minus lethalis. I. 153.

THEODORI filio nona die in sole versato febris accessit decima die, ex denudatione iuxta os nullius momenti. III. 661.

THORAX et ventriculus frigoris impatientes. II. 158.

circa *Thoracem*, sensus maxime existunt. I. 522. convulsiones sunt difficillimae et maxime periculosae. I. 505. in *Thoracem* fluxio biliola. II. 121. fluxiones frequentes fiunt, propter frigus. II. 114. quicunque vulnerati, externa vulneris parte sanati sunt. I. 506.

THYMBAE similia origano facit. I. 688.

THYMI vires. I. 688.

in TIBIA varix conspicuus. III. 527. qui ulcus habebat, et Attico usus est, huic pustulae elevatae, rubrae, magnae. III. 540.

Tibiae ulcera. II. 51. III. 523, ossium luxatio et curatio. III. 86. ossium extensio. III. 87. os alterum fractum. III. 95. ossa duo. III. 86. os utrumque fractum. III. 91. consideratio. III. 271. ossa cur diuturniorem caeteris pedis ossibus curationem requirant. III. 82. ulcera prava habentia. I. 227. ossa quadraginta diebus corroborantur. III. 95. os internum majorem in curando molestiam exhibet. III. 96. circa *Tibiae* malleolum ulcus. III. 576. de *Tibiae* osse. II. 111.

circa *Tibiam* aut malleolum ulcus. III. 662.

Tibiarum tumores ex defatigatione, cum calore. III. 437.

TIBICINAE timor, noctu tantum. III. 577. 689.

TIMIDITAS a desidia et otio augetur. I. 565.

TIMOR et tristitia si multo tempore perseveret, atrabiliarum hoc signum est. III. 752. et tristitia ex perfrigeratione, praeter rationem, in convulsionem finit. I. 234.

Timores aut convulsiones ex somnis in febribus, malum. III. 756.

TINNITUS in acutis, et sonitus in auribus, lethale. I. 262.

TORMEN circa ventrem ex aqua multa, mulierem praegnantem arguit. III. 744. in alvo inducant, humores liquati, et ad alvum delati. II. 362. infra umbilicum. I. 122.

Tormina a flatibus causantur. I. 578. flatus, et ructus acidi, ex cibariis interdum non fiunt. II. 418. quibus adfunt, quae neque medicamentis, neque aliter solvuntur, in siccum hydropem firmantur. III. 728. circa intestinum tenue, in hydropis sicco sui significationem praemittente, mala sunt. I. 310. circa mesenterium, quandoque a porro. III. 627. sine febre in hydropis. II. 94. citra febre inferna purgatione opus esse significant. III. 729. una cum animalculis et doloribus in longis intestinorum levitatibus. I. 312.

cum *Tormine* oris ventriculi dolores ventris animalcula erumpere faciunt. I. 278.

ex *Torminoso*, subsidencia limosa sublivida, mala est. I. 182.

Torminum in ventre generatio. II. 403.

TONSILLAE. I. 495. de *Tonsillae* morbis. II. 220.

Tonsillarum ulcera in infantibus periculosa. I. 483. inflammationes pueris grandiusculis fiunt. III. 725. morbi signa. II. 241. in *Tonsillarum* ulceribus, si quid araneolum est, non bonum. I. 484. ulceribus, post prima tempora, pituitam per os effluere, si prius non fuit, commodum est. I. 484. ulceribus majores pueri quam deglutire non possunt, his multam bilem revomi, aut per alvum prodire, periculosum est. I. 483.

Tonsillas destillatione vexatas qui habent, his alvus am-

plius subducta siccas tusses solvit. I. 484.

in *Tonsillis* quibus ulcera serpentina quando confidunt. I. 483. ulcera si fiant pueris, memorabilis magnitudinis, ut deglutire non possint, salutis signum est. I. 483. ulcera aestate facta, pejora sunt. I. 484. ulcera multo tempore citra augmentum manentia, I. 484. ulcera circa uvam proserpentinae, in his qui servantur, vocem alterant. I. 484. ulcera citra febrem facta, securiora sunt. I. 483.

Tonipidae, et praesertim in motibus, multum exsudant. I. 523.

in *Torpidis* cum gravitate et acutis capitis doloribus convulsiones fieri solent. I. 258.

Torpor et egestionis alvi albae in phrenitide, malum. I. 246. in utramque partem cito translabens, malum. I. 241.

Torporem et impotentiam quatenam inducant. I. 257. et delirium inducens sanguis cordis, quare tarde ad seipsum revertatur. II. 527. capitis solvit nuci per nares vel aures eruptio. I. 625.

Torpores, et sensus stupiditates praeter morem sentes quid significant. I. 313. ex rigore non valde apud seipsum sunt. I. 162. et excrementariae ex flatibus in carnosae fiunt. I. 54. et puncturae pruriginosae velut ab urtica, per caput discurrentes. I. 224.

Tosta aut affata alvum magis sistunt quam cruda. I. 691.

Tragus sive olyra, levior est tritico. I. 676.

Tranquillitas morbi longitudinem significat. I. 86.

Transitus apertos esse oportet, veluti nares, et alia quibus opus est. III. 593.

Transnota ex praesenti statu, aegrotanti opitulantur. II. 146.

Tremor in quibus difficilis sit. I. 526. et anhelationes ex

desluxu capitis ad cor. I. 598. manuum ante febrem acutam. III. 467.

Tremores parvi, et vomitus aeruginosi, in pernicioso. I. 241. ab atra bile, malum. I. 246. ubicunque in febribus circa judicationem cessant, quid ibi efficiant. I. 252. in febribus ardentibus, mentis percussio solvit. I. 146. lq. 251. III. 753. in vehementer phreniticis, lethales sunt. I. 246. mente motis melancholico modo accedentes, malignum est. I. 159. convulsorii sentes in sudoribus, reverti solent. I. 172. 288. lenioribus in febribus fiunt. I. 336. cur cum horroribus simul ingruant. I. 576.

Tremuli quinam moriantur. I. 271. manibus perniciose habent. I. 259.

Tremulis, anxiosis, parvi juxta autem tumores, convulsionem significant. I. 289.

Trichiasis quid, ejusque remedia. II. 97.

Tristes, anxios, et se strangulare volentes mandragorae radix sanat. II. 159.

Tristitiae ac decedendi e vita cupiditas. III. 578. cum silentio, et hominum aversionibus, quosnam occidant. I. 314.

Trimestris puer omnia prae se fert. III. 463.

Troxima quatenam sint. II. 485.

Turbatio in corpore vehemens quibus sit. III. 760.

Turbationem aut delirium significat, pulsus in praecordio. I. 94.

Turbationes transitus sunt signum. III. 612.

Tubercula qua ratione a laboribus fiant. II. 191. maligniora, quae derepente disparent. III. 455. in latere ab eisdem causis quibus in pulmone fiunt. II. 191. quibus ad articulos, aut dolores ex febribus longis fiunt, hi pluribus ci-

bis utuntur. III. 735. in febribus si pedem contigerint, quid eveniat. II. 80. quanam meliora. III. 585. vere fiunt. III. 724. quibus fiant. III. 764. circa inguen ex retentis menstruis purgationibus. I. 390. in venis nascencia quomodo se habeant. II. 193. circa aurem quibus circa judicationem exorta, non suppurata fuerint, his disparentibus recidiva fit. I. 145. juxta aures in febrientibus, cum dolore oborta quanam haec solvant. III. 404.

Tuberculi in pulmone generatio et signa. I. 302. II. 189. 273. ex *Tuberculi* intus ruptione quid fiat. III. 758.

Tuberculis in corpore nascentibus, excretionibus oportet considerare. III. 715. ventriculi tunicis innatis terra figulina imposita, prodest. II. 187. a *Tuberculis*, aqua inter cutem. II. 469. de *Tuberculis*, eorum causa et curatione. II. 408.

de *Tuberculo* phymateve lateris. II. 442.

Tubercolorum et ulcerum majorum morborum deprehensio, et dissolutio magni est artificii. I. 63. collectiones juxta venas habere qui solent. II. 162.

Tuberculum circa vesicam. I. 312. sub lingua quod hypoglossis dicitur. II. 244. supra inguen sine capite, magnum, rubrum, ex mensibus non suppuratis. II. 614. quibus in urinaria fistula nascitur, his suppuratione facta et eruptione, solutio fit. III. 758. 763.

TUMEFACITIONEM quanam inducant. II. 147.

TUMOR in cruribus hydrofici, cum tussi, malum. III. 461. circa ulcus obortus. III. 312. rubicundus, capitis ossedenudato. III. 373. in praecordio si non confidat, et transgrediatur. I. 95. in vulneribus fortibus non apparens, magnum malum. III. 749. tuberculofus juxta hepar ad imum

ventrem descendens, alvo multo tempore liquefacta. III. 674. et rubor ab angina detento in pectore accedens, bonum. III. 762. in praecordiis durus existens et dolorofus, pessimus est si per totum fuerit praecordium. I. 95. a fluxu uteri sedato. II. 767. ad genu dextrum, ab exercitiis et mellis usu. III. 669.

Tumorem juxta aurem faciunt, ardores comparentes. I. 343. foris fieri in collo ab angina detento, bonum. III. 754.

Tumores in praecordio molles et doloris exortes, minus periculofus sunt. I. 95. I. 277. laxi, boni: crudi, mali. III. 749. in supernis palpebris relictis, dum alia circumcirca gracilescunt, recidivas faciunt. III. 627. aut livores in lippitudinibus aut ulceribus erumpentes recidivas faciunt. III. 627. praeter rationem allevantes, malum. III. 455. circa aurem et convulsionibus efficiunt, dolores fortes circa fauces. I. 275. alvo suppressa, et nulla alia renovata, cito rumpuntur, et malignius est. I. 343. quicunque alvo humecta elewantur, cum doloribus, malum. I. 343. circa aurem faciunt capitis successiones. I. 257. difficiles praegnantibus circa tenue intestinum. I. 326. in pedibus, si iis accefferint qui partes sub oculis vehementer elevatas habent, aquam etiam habere videbuntur. I. 228. circa aurem leviter fideratis, mali. I. 264. molles et doloris exortes diuturniores dolorofus sunt. I. 96. qui sub umbilico consistunt, minime suppurantur. I. 277. in occidantalibus mulieribus. I. 553. aquosi circa pedes praegnantis. III. 641. juxta aurem in morbis longis pravi sunt. I. 247. lividissimi a pedibus exorfi usque ad uteros, ignis sacri in uteris signa. II. 844. in praecordio si viginti dies trans-

grediantur, et tumor non confidens, ad suppurationem convertitur. I. 95. quibus ulceribus apparent, non valde convelluntur, neque infaniunt. III. 748. in articulis, et dolores absque ulcere, et podagricas affectiones, et convulsiones. III. 742. in ventre minus faciunt abscessus, quam hi qui sunt in praecordiis. I. 96. circa aurem oborti, anxietatem in praecordio sentientibus ipsos occidunt. I. 281. circa aurem in longis morbis non suppurantes, lethales. I. 264. in praecordio, in principio mortem brevi affuturam significant. I. 95. somnolenti cum febre ardente. I. 241. quicunque dolorosi sunt, et duri et magni, periculum mortis brevi affore significant. I. 95. sq. in dextris elevati, quando non valde maligni putandi sint. III. 539.

Tumoribus in articulis frigida prodest. II. 161. sq. ex *Tumoribus* sub umbilico quidam lethales sint. I. 277.

Tumorum omnium diuturnorum circa praecordium et ventrem sentium, suppurationes considerare convenit. I. 96. pertusio. III. 326.

cum *Tumultu* pulsus in praecordio, mentis emotivus est. I. 278.

TURBULENTA a ventre, suspecta. I. 172.

Turbulenta ferocissimae et somno excitationes, convulsoriae sunt. I. 173.

Tusses vere fiunt. III. 724. quoniam durissimae ac violentissimae. III. 616. movet aquilo. III. 720. post aestatem siccam et Borealem. I. 545. ex frequenti australium, et aquilonarium, ac nivorum transmutatione. III. 615. tussendi que promptitudo quibus accedat. I. 97. parvis ac recens natis puerulis fiunt. III. 725. siccae non irritantes quibus in febribus ardentibus, hi non

ita valde sicculosi sunt. III. 734. quibus hieme, maxime austero spirante, leviter quinta die sedantur. III. 675. movent frigida, velut nix et glacies. III. 742. ad hiemem fiunt, si aestas sicca fiat, et aquilonaris. III. 722. hieme fiunt. III. 724. laboriosae contingunt locos laesos, et maxime articulos. III. 620. siccas solvit alvus amplius subducta in his qui tonsillas destillatione vexatas habent. I. 484.

cum *Tussi* lateris dolorem inducentia sputa subarida frequentia, ex angina, perniciofa. I. 295. ex *Tussi* populariter grassante, febris. III. 675. aut asthmate gibbosi ante pubertatem moriuntur. III. 755.

Tussicula infantibus cum ventris turbatione ac febre continua. III. 586.

Tussiculae cum sputatione, abscessum juxta aurem submovent. I. 184. 264.

Tussient tussim siccam, qui testes affectos habent. III. 544.

ex *Tussientibus*, qui manibus laborant, sola dextra resoluti cessaverunt. III. 541.

Tussientium puerorum curatio. II. 753. nutritio. II. 686.

Tussim finiunt, testium tumores. III. 431. neque sitim adesse in hydrope oportet. I. 197.

Tussis ac sputa salfuginosa quibus supprimuntur, his corpus velut a pustulis rubescit. I. 271. in fugendo infantibus instans, uvam majorem efficit. I. 483. potu acervatum irruente quare excitetur. I. 486. et pruritus in pulmone in tabidis, unde. II. 124. aridae generatio. II. 317. vehemens oborta, quam insaniam solvat. I. 146. quando gignatur. I. 580. ab iisdem fit et sedatur. II. 143. hydropicis accedens, malum. III. 461. 754. sicca quibus est, his non solvitur, nisi dolor fortis ad coxas, aut ad crura, aut ad testem irruat.

III. 461. si vexet hydropicum, desperatus est. III. 461. 762.

qui *Tuffiunt* circa exacerbationes, et parum exudant, maligne habent. I. 248.

de *Tyrho* seu stupore attonito. II. 496. alio omni tempore corripit. II. 498. tertio. II. 500. quarto, qui sit tempore pomorum. II. 502. quinto ab humore in corpore putrefacto. II. 504.

V.

VACUA qui fecit vasa derepente, praeter consuetudinem quid ei conducat. II. 43.

Vacuatio valorum. III. 706.

Vacuationis modus a figura partis affectae. II. 146. sq. in tempestivae non minora esse mala, quam repletionis. I. 33.

in leviter *VAGANDO* deficientes medicamentis purgare non oportet. I. 166.

qui *VALENT* corpore, difficulter ferunt medicationes. III. 717.

VAPORES omnis generis a corpore in caput retruduntur. I. 495.

VARICES calvorum, si non magni fuerint, furiosi sunt. III. 462. quae gibbositatem solvant. III. 188. insanis supervenientes, insaniam solvunt. III. 752. virorum in occipitalibus. I. 554. non magni sunt his, quicunque calvi sunt. III. 753.

Varix ad dextrum aut sinistrum testem, vocis gracilitatem solvit. III. 459. in tibia conspicuus. III. 527.

VASA angusti oris, subito inversa, cur aquam a se non dimittant. II. 378. sq. in morborum principis non esse vacuanda. II. 46. sq.

Vasorum vacuationem factam, a medico non cognosci, ridiculum ac damnosum. II. 49. vacuatio si talis fiat, qualis fieri debet, confert, et bene ferunt. III. 706. emulgentium positio. I. 504. sq. ruptio,

meridionalem plagam incolentibus frequens. I. 528.

VENA ex sinistris partibus, in reliquis juxta eandem naturam, radices agit. I. 521. per dorsum ac jugulum juxta spinam sparsa. I. 518. crassa ultra aures. I. 513. sanguiflua vulneratus moritur. II. 168. principalis in renes radices suas agit. I. 516. principalis quae cordi inserta venam magnam et arteriam asperam producit. I. 514. sanguiflua dissecta non coalescit. II. 177. crassa est in utraque mamma. III. 465. in cubito cui pulsari, insanus et iracundus est. III. 461. principalis dicta, quomodo pulmonem et partes vicinas occupet. I. 516. sub septum transversum extenta, qualis. I. 516. sanguiflua. I. 506. pudendum transiens, cur genitura ac spiritu sit referta. I. 517. humeralis sanguiflua est, et plena et aegre curatur. I. 514. a vertice ad nasum. II. 104. splenitis, ac hepatitis. II. 204. crassa in caulem seu pudendum transit. I. 517. splenis. I. 516. secta, mulier uterum gerens, abortit. III. 743. perusta sanguinem non emittit. II. 140. sinistra laborante. II. 462.

Venae circa aures in capitis morbis urendae sunt, donec pulsare desinant. II. 223. supra jejunum intestinum existentes, tenuissimum ex ventre et intestinis trahunt. I. 434. sq. circa cervicem et tempora elevatae. III. 618. hominis omnes in manuum ac pedum digitos desinunt. I. 397. pudendum transeuntes in viris, in mulieribus in uteros tendunt. I. 517. sectio quare quam longissime a locis dolentibus fieri debeat. I. 566. 509. capitis, totius corporis crassissimae existunt. I. 397. cavae duae a corde. I. 428. cavae et cor semper moventur. I. 430. aurium. II. 105

aliae a vertice juxta aures. II. 106. ac nervi, tenuissimi, densissimi ac plurimi in manibus ac pedibus. I. 397. urendi ratio. II. 140. temporum non confidentes, neque viriditas splendida. III. 599. cavae distributio. II. 106. jugulares post cibum ac potum sanguinem statim attolluntur. II. 334. temporales pulsátiles. II. 104. in medullam spinalem tendentes. I. 516. omnes in corpus distributae, ex omnibus partibus spinam petunt. I. 516. quorum amplae, et ventres et ossa, hi sunt qui tenues sunt. III. 433. Iq. duplices a claviculis. III. 457. utriusque manus a vena cava producantur. II. 106. juxta inguina processus. I. 519. capitis, earumque per corpus distributio. I. 595. II. 104. respirationis. I. 596. in finitimum cordis ventriculorum, arteriae in dextrum, respirationem operantur. I. 489. sectio in diversarum partium affectionibus. I. 509. secandae ratio et modus. I. 62. sectio lippitudinem, et anginam solvit. III. 464. sectio et vini potus, urinae stillicidium et difficultatem solvunt. III. 762. in poplitibus in coxendice sanguineo sectio. II. 522. sectio oculorum dolores solvit. III. 753. multae et omnigenae ex ventriculo per corpus alimenti ferendi causa dispersae. I. 365. sectio si laeserit dolores, juxta latus in febris consistentes. I. 515. sectio, quando purgationibus in morbis comitialibus praemittenda. II. 69. multae ac frequentes per corpus diffusae sunt. II. 336. Iq. si pulsaverint in manibus, et facies sana ac robusta fuerit, diuturnus sit morbus, I. 144. rectae in fronte sectio, dolenti capitis partem posteriorem prodest. III. 749. sectio dolores ex dorso ad cubitos descendentes solvit. III. 752. sectio solvit urinae difficulta-

tem. III. 754. sub mammis sectio in parachynanche. II. 501. sectio, aut medicamentum quibuscunque conducit, his vere venam secare, aut medicamentum purgans exhibere convenit. III. 755. humerales. II. 106. sectio non similiter solvit dolorem, si non ad claviculam pertingat dolor. II. 37. temporum in febris pulsantes facie sana, diuturnum morbum significant. I. 250. circa costas. I. 505. inter duas laterales extremitates. I. 520. Iq. ventris, per quas corpori alimentum venit. I. 509. secundum aures incisae, infocundos reddunt. I. 373. ex *Venae* juxta patellae partem cavam dolore, biliosi, serosi, ac saniosi humoris collectio. I. 519.

Venam secare oportet quibus sanguinem de venis auferre convenit. III. 763.

Venarum circa umbilicum pulsationes. III. 521. in interna brachii parte, multae et periculosae extensiones. III. 123. atrox morbus, nephritide superveniente. II. 459. radicatione hepar. II. 22. pulsus quibus his plerumque sanguinis fluxio contingit. I. 253. circa caput supervomitus quomodo contingat. II. 214. ad inguina, femora, tibias et malleolos intro sectio, infocundum faciunt hominem. II. 106. communicatio. II. 107. quam nervorum morbi leviores. II. 107. usus. I. 512. in latere affectio. II. 182. germina unde pendunt. I. 513. magnarum situs. I. 503. jugularium palpitatio fortis, perniciofa. I. 274. crassissimarum quatuor in corpora paria. I. 364. 507. ex *Venarum* intus fauciatarum secunda ruptione, sanguinis vomitus et mors consequitur. II. 196. per *Venarum* pulsationis vehementiam quibus sterces repente per alvum secedit, lethale est. I. 291.

Venas conspicuas habentes, ad conceptionem meliores sunt. I. 219. eminentes habent et iracundiores sunt, ventriculo calidi, carne frigidi, et tennes. III. 605. circa *Venas* inflammationem ac multam firmitatem significat destillatio repentina, in morbis acutis. II. 81. in *Venas* a cerebro defluxus. I. 599. juxta *Venas* tuberculorum collectiones habentibus frigida convenit. II. 162.

Venis quae in renes ac testes desinunt affectis, homo sanguinem mingere solet. II. 105. de *Venis*. III. 455. crassiss. I. 507. in renes tendentibus. I. 503. 507. in *Venis* crassiss. vulnera magis lethalia. I. 205. ac corde plurimum calidi inesse. I. 429.

Venulae in capitis osse tenuiores, caviore, ac sanguinis plenae. III. 348. sq. cavae per pulmonem tendentes, sanguine aut atra bile plenae. II. 436. sq.

VENERE postquam inceperint uti, aut hircire, sanguis ipsis e naribus erumpit. III. 598. ex *Venere* et potu, febris acuta. III. 503. sq. ubi *Venere* utuntur quibusdam venter inflatur. III. 596.

ad *Venerem* cum omnium impotentissimi Scythae. I. 563.

Veneris usus in destillatione. III. 680. post *Veneris* usum, corporis totius dolor. III. 559.

VENTI quicunque relicti montibus ad urbes accedunt, quid faciant. I. 671. quicunque ex terra accedunt, eos necesse est sicciore esse. I. 671. ex mari in regiones illabentes, sicciore quodammodo sunt. I. 670. non habentes unde alimentum trahant, plantas et animalia omnia laedunt. 671. ex mari ac aliis aquis proficiscentes, ex omnibus rebus humiditatem ac tenebrositatem excernunt. I. 607. occidentales, autumnosimiles.

I. 552. et geniturae in uteris signa. II. 849. omnes qualem naturam habeant. I. 668.

Ventorum ratio in genere. I. 525. natura juxta singulas regiones. I. 670. mutationes, cur comitialis morbi sint causae. I. 607.

Ventus in utero. II. 879. aeris fluctus. I. 571. in uteris. II. 866.

VENTOSITATEM flatuosam venae sectione filio. III. 460.

VENTER. III. 825. inferior a medicamento ulceratus. III. 555. quod intelligi non potest, novit. I. 641. a medicamenti non exulceratur. II. 375. quibusdam cibum quidem concoquit, carnes autem non suscipiunt. I. 722. et crura quibusdam, fluxu non procedente, aqua implentur. II. 685. mulieri biliolae turbatus, non fortiter subeuntibus biliolae, et si fluxus ipsi succedat non fortis, bonum. II. 625. quibus aqua impleatur. III. 763. murmurans, inanibus ad egerendum surrectionibus, si augeatur dolor, difficile est. I. 175. homini omnium animalium angustissimus. III. 199. quibusdam inflatur ubi *Venere* utuntur. III. 596. neque turbatus, neque purgatio procedens. II. 659.

Ventre molli ac vacuo febris ardens. II. 72. a *Ventre* tenuia non sentienti prodire, ei qui est apud seipsum, periculosum. I. 167. in *Ventre* multiplex laesio quando sit. II. 51. si mulier non concipiat, velis autem scire an conceptura sit, quid faciendum. III. 747. tumores minus abscessus faciunt. I. 96.

Ventrem et hepar a mulo percussus. III. 564. in omni morbo mollem esse oportet, et juxta mole praeditum. I. 99. compactum vomitus solvit. I. 696. sq. ubi quis exoneravit, aut minxit, quare non statim potu aut cibo pro-

egestionis factae copia, egerat. II. 334. circa *Ventrem* aestus vehemens, in febribus, malum. III. 736. durities, cum dolore in febribus. I. 345. et inguina quinam rubefiant. I. 515. si quid commoveris, urina non concoquitur, sed absque sudore ac judicatione, febris ad multum tempus durabit. II. 75. dolores fientes, sublimis levis sunt. III. 750. tumores consimilia significant his, qui sunt in praecordiis. I. 277. durities cum dolore, in febrientibus cum horrore, ad suppurationem perveniunt. I. 281. in *Ventrem* decumbere, si quis non sit adfuetus, dum sanus fuit, quid significet. I. 92. 317. supernum defluxiones, in viginti diebus suppurantur. III. 761. superiorem sagitta percussus. III. 581. 658. si sanguis effusus fuerit praeter naturam, necesse est suppurari. III. 752. inter *Ventrem* et septum transversum quibus pituita conclusa est quid his accidat. III. 763. juxta *Ventrem* in febre palpitantes, mentis emotiones inducunt. I. 281.

Ventres quae aquae maxime exolvant, aut constringant. I. 536. hieme et vere natura calidissimi sunt, et somni longissimi. III. 710. frequenter exturbari, pituita a capite influente, par est, si hiems frigida sit. I. 526. in morbis quando subpurgandi, aut sursum. III. 572. duri ac calidi ex aquis lacustribus. I. 533. quibus dum juvenes sunt, humidi sunt, his senescentibus reficcantur. III. 714. ut plurimum humectat lumborum dolor praecordiorum dolori accedens. I. 279.

Ventris tumor a cibo copiosiore. II. 88. dolor a catapotio conceptus gratia sumpto. III. 565. imi dolor a coitu. III. 39. fuctus, corpore a cibis vacuo. III. 546. profluvium. II. 402. dolor nono an-

no ex gemellorum abortu. III. 694. subductiones quibusdam ex mensibus suppressis fiunt. I. 523. doloris ad alium locum transitus citra febrem. II. 392. generatio. I. 426. animalcula erumpere faciunt oris ventriculi dolores cum tormine. I. 278. profluvio mortuus. III. 562. dolor post partum in iis quae abortum fecerunt, purulenta purgat. I. 523. dolorem quid significet. I. 544. purgatio quibus ulceribus aut vulneribus conveniat. III. 310. moderata repletio, costarum sit directio. III. 209. praeter rationem tumores in morbis longis, convulsorii. I. 245. tumor. I. 169. a *Ventris* turbatione, aut tussi, si cancer fiat, os amarefcit. III. 466. in *Ventris* turbatione fabas coctas dato. III. 464. dolore, frigidae usus. III. 565. ob *Ventris* duritiem febres ardentes in occidentilibus. I. 533.

Ventrium abundantiae turbationem ferunt. III. 619.

VENTRICULI corporis duo, qui cibos suscipiunt et demittunt, et praeter hos plures. I. 16. in *Ventriculi* os dolente lumborum dolor cum excretionem violenta, habet quid convulsorium. I. 284.

Ventriculo inferno quando suppurati fiunt. II. 186. calido praeditos, fortes potus ac cibi perturbant. III. 609.

Ventriculum dissectum esse, lethale est. III. 752.

Ventriculus alimentum transmittit, fecem retinet. I. 129. humorem in se continens, propter sui figuram omnibus partibus expletur. I. 53.

VEN. saluberrimum et minime lethale. III. 430. 721. conceptui aptum. I. 475.

Vere quatenus male accidunt plurimum. III. 724. venam secare, et medicamentum purgans exhibere quibus oporteat. III. 755.

VERATRI purgatio quibus et quae infomina habentibus conveniat. II. 7. purgatio in pleroticis. I. 721. purgatio in vere post fomenta quibus conveniat. I. 665. purgatio a fomentis, desipientibus ac stupidis confert. I. 662. purgatio per superiora quam inferiora tutior. III. 821. nigri in pleuritide facultas. II. 38.

a **Veratro** vomere rubicunda, spumosa, pauca, prodest. I. 356. ex **Veratro** convulsio, lethalis. III. 758. 819.

Veratrum. III. 815. quibus dare oporteat. II. 87. ubi volueris magis ducere, corpus moveto. III. 729. sumpturi, quo modo praeparandi. III. 819. periculosum est, sanas carnes habentibus. III. 729. qui bibit, si citius purgare volueris, lavare oportet aut comedere. III. 609. ad **Veratrum** admittendi quinam sint. III. 728. 819.

VERITAS. III. 789. ejus cognitio nulla, neque ullum testimonium. III. 813.

VERMES stercorarii, in uteris suppuratis. I. 471.

VERRUCAE peniles pueris grandiusculis fiunt. III. 725.

VERTEBRA quibus intro confidet et spiritus retrahitur, et vox strangulatoria est, qualis his in fine spiritus fiat. I. 274.

Vertebrae in occipitio introrsum luxationes, pueris grandiusculis fiunt. III. 725.

Vertebrarum in interiorem partem perversio, quod ad urinae suppressionem et stuporem attinet, lethalis. III. 297. intortarum cum sputo sanguinis curatio. III. 298.

VERTICIS, et temporum dolor sine febre. I. 227.

VERTICULA spinæ in gibbum tracta. III. 188. supra claviculam una cum magno septem sunt. I. 503. in latere obliqua III. 190. in repandum emota, esse lethalia. III. 207.

juxta **Verticula** gibbositates non facile pelluntur. III. 197.

de **Verticulis**. III. 272. II. 108.

Verticulorum intro obliquatorum nullam haberi coactionem. III. 206. coarticulationis consideratio. III. 272.

VERTIGO non febricitanti, purgatione per superna opus esse significat. III. 729. quando fiat. II. 216.

Vertiginem oculis adferunt Austrinae tempestates. III. 723.

Vertigines ex haemorrhoidae parum apparente obortae, parvam ac modicam syderationem significant. I. 288. in febribus ab initio, et capitis pulsus. II. 74. senibus fiunt. III. 726. cum capitis doloribus. I. 225. in morbis longis apparentes, perniciosae. I. 247. ab initio sanguinis narium fluxio solvit. I. 287.

Vertiginosos, medicamentis purgare non oportet. I. 166.

VESICA. III. 826. scabiosa, et urina viscosa. III. 554. natura frigidior. II. 158. dolorosa quibus fiat. I. 252. intercepta, habet quid convulsorium. I. 175. 336. dissecta non coalescit. II. 177. calculo laborat, quibus in urina arena subsidunt. III. 738. vulneratus moritur. II. 168.

Vesicae generatio. I. 426. dolor, si neque ab urina quicquam remiserit, neque vesica molliatur, quid significat. I. 111. structura et positio. III. 196. geniturae, et intestini recti laxiori parti situs. III. 196. durae et dolentes, penitus horrendae ac perniciosae sunt. I. 110. 512. durae dolore, quinam pueri corripiantur. I. 111. confert calida. III. 742. partes affectas esse quomodo cognoscatur. III. 738. partes aegrotare quae significant. III. 761. quibus tuberculum, quod mingendi difficultatem inducit, ad omnis generis figuras vexantur. I. 512. quae consistunt, et renum affectiones, operose fa-

nantur in senibus. III. 750. in *Vesicae* ac alvi egestionibus, qualia sint, inspicere oportet. III. 767.

Vesicam pertusam perfectamve esse, lethale est. III. 752. scabie affectam, furfuracea cum urina crassa prodeuntia significant. III. 758. circa *Vesicam* flatus medicamentis urinam cientibus expurgare oportet. II. 12. dolor a catapotio. III. 565. per *Vesicam* quae prodeunt, inspicere oportet, an qualia sanis prodeunt. III. 765. purgatio, morbo regio in Thaso laborantibus profuit. III. 398.

Vestes quales hieme ac aestate induendae. I. 619. pelliceae fortiter compactae, a seipsis comburuntur. I. 408.

Vesitum album et calcamentum pulcherrimum per somnum indutum videri, bonum. II. 13.

Vicissitudo omnium rerum. III. 806.

Victus cibi ac potus, ipse sibi ipsi semper similis, securior est ad sanitatem. II. 40. rationes quantum fieri potest cognoscendae. III. 629. rationem inordinatam quatenus significant non febrientibus. I. 266. aegrorum et sanorum inventionis, et ferini temperaturae modus, idem ac unum quoddam inventum. I. 30. modus ex solo corporis sensu colligitur. I. 32. tenuis quibus adhibendus sit. III. 707. una eademque ratio, non diu servanda. I. 86. frigidi, debiles. III. 604. rationem mansuetam ac convenientem aegros magis laedere quam ferinam sanos. I. 51. humidi omnibus febricitantibus conferunt. III. 710. ad extremam tenuitatem progressi, difficiles. III. 707. ratio in renum morbo. II. 458. ratio in sanis primum exploranda. II. 40. mutationes repentinae, noxas ac aegritudines inducunt. II. 41. ratio, conceptui idonea. II. 714. Scytharum ratio. I. 556 sq. transmutatio, vi-

ris etiam periculosa. I. 457. permutati mala. I. 33 sq. eorum quibus ab initio ulcera non sunt in fracturis. III. 77. tenues et exacti, et in longis semper affectionibus, et in acutis, ubi non expedit, periculosi sunt. III. 707. circa *Victus* rationem, morborum intentiones ac remissiones febrium observandae. II. 94. de *Victus* ratione veterum, nihil memorabilia existere. II. 26. ex *Victus* ratione quaecumque contingunt, pleraque unusquisque prout praeter consuetudinem victu usus fuerit, maxime annotat. II. 88. in *Victus* ratione an aeger cum victu sufficiat perdurare, donec morbus consistat, conjectandum. III. 708.

Victu brutorum ab initio homines sunt usi. I. 26. tenuissimo utendum est, quando morbus in suo vigore confiterit. III. 708. extreme tenuissimo utendum est, ubi morbus peracutus est: Ubi vero non, sed plenius victu uti licet. III. 708. de *Victu* humano scripturum, quinque nosse oportet. I. 627. in *Victu* tenui delinquentes aegrotantes magis laeduntur. III. 707.

si non *VIDEANT*, debilitati affecti, lethale est. I. 243.

VIGENTIBUS morbis, nihil movendum. III. 716.

VIGILANS palam, calidior externis partibus: frigidior autem, internis. III. 604.

Vigilia vorax. III. 605. si modum exceperit, malum. III. 712. in exsatiatis cibo noxia est. I. 696. ex *Vigilia* convulsio, aut delirium, malum. III. 758.

Vigiliae parvis ac recens natis puerulis fiunt. III. 725. senibus accidunt. III. 726.

Vigilias facere poterit, alvi egestio liquida et acervatim fiens. I. 340.

Vigiliis infestati, repente cum inquieta jactatione, sanguinem fundunt. I. 178.

VIOCES morborum. III. 539.

circa *Vigores* omnia sunt fortiora. III. 716.

in *Vigore* morbo consistente, victu tenuissimo utendum est. III. 708.

VINA nigra et austera sicciora sunt, et alvum non movent, neque urinam cient, neque salivam faciunt. I. 684. mollia nigra humidiora sunt, et inflant, atque alvum magis movent. I. 684. dulcia nigra humidiora sunt: calfaciunt autem, et inflant. I. 684. alba et austera calfaciunt, magisque urinam cient, quam alvum movent. I. 684. nova quare alvum magis moveant. I. 684. tenuia dulcia magis quales vires habeant. I. 684. dulcia, et austera, et mellei coloris vetusta, quid faciant. II. 418. acida, frigefaciunt, attenuant et humectant. I. 685.

Vini albi. et nigri permutatio. II. 45. potus et venae sectio, urinae stillicidium et urinae difficultatem solvunt. III. 762. utilitatis ac detrimenti notae ante Hippocratem ignoratae. II. 54. meraci, in flatibus, aestu, repletionem, aut torminibus, vires. II. 425. potus, famem solvit. III. 714. differentiae, quomodo constituendae. II. 52 sq. Thasi in febribus potio. II. 323.

Vinorum alborum ex uvis passis in febribus potio. II. 521.

Vinum Pramnium. II. 676. diffusum, perfrigeratum et excolatum, debilius redditur. II. 420. Coum quam nigerrimum. II. 474. aquosissimum lacte pueris salubrius. I. 542. dulce, et mellis speciem referens, quales vires habeat. II. 425. quare in capitis doloribus non sit exhibendum. II. 382. meracum large haustum, hominem aliquo modo debiliorem reddit. I. 50. Aeginense dulce. II. 246. Mendesium. II. 472. et mel temperatissima ad hominis naturam. II. 426. dulce ad diuturna vulnera commodum est assidue utenti. II. 160. Siraeum II. 696.

fulvum et nigrum. II. 54. meracius partibus circa intestinum magis prodest. II. 54. dulce quales habeat vires. II. 53. recens sub torculari expressum, et nondum excolatum, humectat, subducit, et inflat. I. 684. calidum est et siccum. I. 684. album vinosum. II. 53. multum meracum, infaniae causa. III. 518. qui citra affectionem erga ipsum bibunt, his dandi sunt potus praeparatorii. II. 412.

VIOLENTIA quid vocetur, et quod haec maximum sit morborum principium. II. 355.

VIRAGINES quando nascantur. I. 652.

VIRO lata manu sinciput percussa, moritur. III. 568.

Virgini calculosae quid dandum. II. 596.

VIR, quum steterit jam corpus, siccus est et frigidus. I. 657. muliere quare siccior. II. 610.

Viri boni et eruditi, populi sunt munimenta. III. 779. animis splendidi et corpore fortes quando generentur. I. 650.

Viriles ac animosi, leges averfantur. I. 554. quando fiant infantes. I. 650.

Virilitas a laboribus crescit. I. 565.

VRIDANTIS pallor. III. 526.

VRITUTIS labor, stolidus infania judicatur. III. 814.

circa *VRISCERA* dolores fortes in febribus acutis, malum. III. 736.

Visceribus somnus prodest. III. 607. in *Visceribus* abcessum facit dysenteria intempestive suppressa. I. 511.

Visus quomodo fluxione turbetur. II. 105. ratio. I. 438. II. 103. constitutio. I. 438. obscuratur in vulneribus incussis in supercilium, et paulo altius. I. 320. hebetudines senibus fiunt. III. 727. unde nutriatur. II. 103. quando extinguatur. II. 103. cum *Visus* hebetudine aurium sonitus et narium gravedo mentem emovet et sanguinem profundit. I. 262.

Visui caliginem obducant Austri. III. 720.

Visum aut auditum per somnum laesa habere, morbum circa caput significat. II. 11.

VITA brevis, ars longa. III. 706.

Vitae longae quinam sint. III. 462. omnes Theriatae sunt. III. 804.

Vitam hominis septem esse dierum, experientia comprobatum esse ostendit. I. 441.

ad VITILIGINEM et lepram. III. 462.

Vitilignes vere sunt. III. 724.

Vitiliginibus, acetum ad solem calidum assulum prodest. II. 160.

inter VIGILANDUM siti levi somnus medela est. III. 605.

VITIS pampini, aut folia virida in pecto. II. 721.

VITULINAE eodem modo se ad bubulas carnes habent, quo hoedinae ad ovillas. I. 679.

ULCERA in pudendis. II. 698. 749 sq. 879. cava replentia. III. 519. caliba gaudent: quia tegi sunt assueta. II. 158. temporum non secunda. III. 364. quando inflammantur. III. 308. suppurantur alterato sanguine ac scalfacto, donec putrefactus, talium ulcerum pus fiat. III. 308. ubi deligare voles, non prius pharmaca imponere oportet, quam ubi valde siccum feceris ulcus. III. 310. perfrigeratione sanantes, male agunt. III. 105. sientia ac judicantia febres et tubercula. III. 435. 600. quae aegre persanantur, exalbidiorum sunt. III. 435. si cruentur, imparibus diebus magis inflammantur. II. 351. circumcirca glabra, maligna sunt. III. 622. 750. in tonsillis citra febrem facta, securiora sunt. I. 485. exoriuntur, si quis dum impurgatus est, laboraverit. III. 610. quaedam propter puris crassitudinem nullam de se significationem praebent. I. 277 sq. quaedam, ne cataplasmata quidem ferunt. III. 307. universa, nisi vino, humectare non oportet, si non in articulo fue-

rit ulcus. III. 307. quibus in caput, et in aures, ac in reliquum corpus erumpunt pueris, si fere a morbo sacro non apprehenduntur. I. 597. in tonsillis multo tempore citra augmentum manentia, ante quintum aut sextum diem periculosa non sunt. I. 484. quibus aetatebus potissimum fiant. I. 204. tonsillarum in infantibus, periculosa. I. 483. in utero a partus purgamentis putrefactis. II. 660. quaecunque annua sunt, aut diutius tempore durant, necesse est os abscedere, et cicatrices cavas fieri. III. 755. hydropicis in corpore sientia, non facile sanantur. III. 751. si repurgantur pure albo, celerem curationem indicant. I. 140. proserpentia circa fauces, graviora et magis acuta, ut plurimum spirandi difficultatem inducunt. I. 484. post menses suppuratos. II. 614. in tibiis erumpentia in lienis morbo. II. 486. in tonsillis aestate facta pejora sunt. I. 484. in tonsillis circa uvam proserpentia, in his qui servantur vocem alterant. I. 484. quae luxationibus aut fracturis accidunt, quomodo curanda. III. 305. cum fractura. III. 185. in capite, cruribus tumidis, velut ab aquae potu. II. 223.

ad *Ulcera* inflammata pharmacum. III. 316. vetera collutiones. II. 733. in utero resiccanda. II. 750. vetera in tibiis oborientia. III. 323. commodum est vinum album, et nigrum frigidum. II. 160.

Ulcerationibus voluntariis, aut involuntariis, calida convenit. II. 163.

in *Ulcere* omni plerumque quod ventrem habet, in directum ad visum conspicua sunt omnia, tumore non praesente. III. 313. omni igne sacro accedente, corporis purgationem facere oportet. III. 312.

Ulcerebus frigida mordax. II. 163. III. 741. piscatorum, et cuniculosis, et depascentibus

proserpendo, mare bonum est. II. 159. quibus febrem supervenire commodum sit. I. 207. percurandis species commodae. I. 203 sq. capitis confert calida. III. 742. capitis quae symptomata inimica. I. 208. ab *Ulceribus* quomodo glandularum tumores generentur. II. 351 sq. ex *Ulceribus*, rotunda subcava, excindenda. III. 312. magis in uteris steriles. II. 614. in *Ulcere* quibus tumores apparent, non valde convelluntur. III. 748. *Ulcus* callosi curatio. II. 159. alimentum, pus. II. 25. puri inflammationi curatio. III. 314. ferini generatio et curatio. II. 134. de *Ulcere* in capite curatione. III. 362.

Ulcus cicatrices, quibus nihil aliud mali adfuerit, ab arte opem ferre posse putandum est. I. 214. curatio simplex. III. 102. viae quatuor. I. 63 sq. magnorum in capite et reliquo corpore inflammatio, septenario sedatur. I. 443. eruptio capitis dolorem solvit. I. 259. inflammatio, quomodo praecavenda. III. 308. acuto spicillo incisorum, eadem quae vulnorum curatio. III. 309. cognitio quomodo fieri debeat. I. 203. ratio in his, quibus ossa fracta fuerint. III. 167. nondum maturorum constrictio. II. 159. curatio secundum loca, facilis aut difficilis. I. 205. uteri collutio. II. 688. in uteris generatio. II. 616. quaecunque supra corpus eminent curatio. II. 158. cicatrices caviore. III. 311. in uteris curatio sollicite adhibenda. II. 665. ex casu, aut alio quopiam modo dissecatorum, curatio. III. 312. purgationis signa. III. 311. coitionem quae impediunt. III. 311. post *Ulcus* sectionem quae adhiberi conveniat. III. 364.

Ulcus quodcunque ex inflammatione tumidum non sedatur, non coalescere periculum est. III. 312. quibus factum fuerit in utero, his febres et

inguinum tumores succedere necesse est, et dolores in his locis. I. 220. circa tibiae maleolum, III. 576. in uteris. III. 3. in tibia. I. 534. III. 523. non sano, humidum est. III. 307. qualis erit ante mortem, si periturus est homo. I. 93. 317. sub profunda carne. III. 313. si prius factum fuerit, si in morbo accesserit, considerare oportet. I. 93. si in capite fuerit, internas venas secato, si non febricitet. III. 460. si solum in sinistra uteri parte factum fuerit, et mulier in utero concipiat, masculum magis enixuram spes est. I. 221. circa *Ulcus* cui tumor obortus fuerit, ulcere non inflammato, quid huic postea accidat. III. 312.

Ulcuscula in debilibus erumpentia, lethalia. II. 137. livida in debili enata, mortale. II. 137.

UMBILICUS ex nativitate denigratus. III. 532. per quem puer nutritur ac spiritum attrahit, solus ex omni corpore, utero adhaeret. I. 457. postremus ex uteris erit. II. 673. spirationi destinatus. I. 386. postremus omnium membrorum in lucem prodit. I. 422. lauciatus. III. 702.

Umbilici inflammationes parvis ac recens natis puerulis accidunt. III. 725.

sub *Umbilico* consistentes tumores, minime suppurantur. I. 277. circa *Umbilicum* palpitatio, neque a cursu, neque a timore. III. 637. tormina circa messem. III. 627. quibus partium dolores, hi sanguine per alvum egesto servantur: non autem egesto, moriuntur. I. 280. quibus dolores, qui neque medicamentis, neque aliter solvuntur, in ficum hydropem firmantur. III. 728. dolores palpitatorii, habent aliquid mentis emotorium. I. 281. et pectinem, in omni morbo partes crassitudinem habere

melius est. III. 716. dolor corrodens. III. 673. infra *Umbilicum* a tergo sauciatus. III. 557. dolores. II. 393. supra *Umbilicum* dolor, et lumborum dolor, si medicamentis non solvantur, in hydropem siccam definiunt. I. 281.

UMBRA et frigus moderate humectant. I. 695.

UNCTIO calfacit, humectat ac mollit. I. 695.

UNGENTUM Aegyptium. II. 556, 787. Amaracinum. II. 787. Baccharium. II. 787.

UNGUES et digiti si supra gravitatem lividi sunt, mortem e vestigio expecta. I. 97 sq.

Unguibus leprosis acetum prodest. II. 160.

Unguis instrumentum in foetu mortuo extrahendo. I. 463.

Unguium generatio. I. 433. defectus, in pueris recentior editis. I. 461.

VOLUPTAS sine spectris, in animi impotentia. II. 528. ex coitu unde. I. 518.

Voluptates ex nulla alia re quam ex cerebro contingunt. I. 609. et illecebrae, a calida. II. 156.

VOLUCRES ex ovi luteo nascuntur. I. 419. feminileges, sunt aliis sicciores. I. 680.

Volucrum et animalium parvus, eadem quae hominis, ratio. I. 420. genus abundat, terra siccitatibus squalida. III. 605. genera omnia ferme sicciora sunt quam quadrupeda. I. 680.

VOLUTATIO in pulvere, si millima lactae efficit. I. 701.

VOLVULUS in urinae stillicidio accedens, septima die perimit. I. 313.

Volvuli a flatibus caussantur. I. 578. autumnio fiunt. III. 724. generatio. I. 499. II. 304, 506.

ex *Volvulis* graveolentibus, in febre acuta, abscessus circa aures, aborti occidunt. I. 182.

Volvulo amoto si febris hominem corripiat, desperatus est. II. 505. de *Volvulo* arcuatus.

II. 509. haematite. II. 509. ex *Volvulo* vomitus, aut singultus, aut convulsio aut delirium, malum. III. 758. in *Volvulo* molli, frigidum vinum multum, meracum, pro ratione dato. III. 466. haematite, ora male olens. II. 509. alvus inferna homini soluta, ipsum occidit. II. 306. arcuato, capitis, ex tetragono medicamento, purgatio. II. 509.

Volvulosa moleste procedentia, et vomitus multi. III. 478.

Volvulosis vomitus et surditas, malum. I. 312.

VOMENDUM sex mensibus hibernis. I. 620.

Vomentes nigra perniciose habent. I. 259. aegre et moderate carnosos deorlum purgato. III. 728. facile, et graciles, sursum purgare oportet. III. 727.

Vomere bis in mense consuetis, melius est, ut consequenter in duobus diebus, quam per majora intervalla vomant. I. 621.

si *Vomit* idem homo omnes colores, valde perniciosum hoc est. I. 102.

Vomitio spontanea. I. 117.

Vomitiones aestate fiunt. III. 724. exiguae biliosae, malae. I. 167. et ferinae in quibus malae sint. I. 343.

in *Vomitionibus* biliosis, natus desillans, malum. I. 167.

Vomitorium, ex aqua, aceto, et sale. III. 699.

VOMITUS per vomitum quomodo sedetur. II. 144. in vinoso non sedendus. II. 137. concludit, fluxioni a capite fluenti. II. 139. sanguinis quibus est et febris multa, et dolor circa mammam, brevi moriuntur. I. 305. sponte accedens a profluvio alvi longo correpto, solvit alvi profluvium. III. 751. et surditas *volvulosis*, malum. I. 312. biliosus in muliere biliosa cui menses minore quam par est copia fiunt, bonus. II. 625. profluvio alvi forti correpto, superveniens, bonum.

II. 174. quibus fiat, I. 253. quare attenuent. I. 695. biliosus quibus aderit. I. 117. in capitis doloribus aeruginosi, cum surditate, et vigiliis, cito infaniam affore denuntiant. I. 158. 258. quisnam sit commodissimus. I. 102. sanguinis ex partu. II. 583. 669. biliosus dysentericis in principio, malus, I. 511. in repletionibus etiam tertio repetendus. I. 718. assumptorum per quatuordecim dies citra febrem. III. 696. lividus si graveolens fuerit, celerrimam mortem significat. I. 102. ventrem compactum solvit. I. 695. atrae bilis in vulnere, lethalis. II. 156. meraci, anxiosi, mali. I. 165. solutio: aquam calidam bibendam dato, et vomat. III. 461. cum varietate mali sunt. I. 165. in morbo nigro variae species. II. 289. spumoforum a veratro multus, in lumborum dolore pertinaci, et ampliore alvi subductione, prodest. I. 282. sanguinis. III. 559. ex tuberculi introrsum ruptione. III. 758. attenuat. I. 695. aeruginosus in perniciosus jam malus. I. 241 sq. bilis ex vulnere accedens, malum. I. 519. parvis ac recens natis puerulis sunt. III. 725. humidioribus naturis conducit. I. 660. alvi secessum sistit, III. 549. ex volvulo, malum. III. 758.

Vomitum nigrorum quatenam faciunt. I. 250. mentha sistit. I. 687. moventia in morbo hepatico. II. 479. solventia. II. 754. plerumque ciet aqua II. 297.

a Vomitu os et fauces vino austero colluantur. I. 718. cum Vomitu multo febris ardens. III. 644. ex Vomitu et largiore potatione febris acuta. III. 425. singultus et oculi rubicundi, malum. III. 757. si id quod Vomitu rejectum est praeini fuerit coloris, aut lividum, aut nigrum, malum esse putandum est. I. 102.

Vomituum bonorum et ma-

lorum differentiae. I. 328. nigrorum quodnam signum est. I. 269.

Vomitibus utendum, si humidiores sint, ter in mense. I. 710. ex Vomitibus anxietates, clangores, oculi concreationem lanuginosam habentes, furiosa. I. 529. in Vomitibus si quis sticulosus sit, et sitis exors fiat, malum ex anxiosis vigilantibus. I. 529. et perturbationibus alvi, sponte factis, si quidem qualia oportet purgari, purgantur, confert. III. 706. meracis singultus, malus. I. 329. omnibus subputridi ac foetidi odores, mali sunt. I. 102.

Vox clangorosa, ex vomitu nauseabundo oborta, infaniam portendit. I. 159. acuta, malum. I. 163. 240. si in convulsione in impari die solvitur, a magno morbo liberat. III. 463. qualis est irascentibus, si talis fuerit non irato, ex natura fuerit. III. 620. acuta, plantum referens, et oculorum obscuratio, convulsorium est. I. 275. acuta clangorosa, mala. I. 163. quibus cum febre deficit, et cum judicatione intercepta, tremuli moriuntur. I. 169. 271. quibus strangulatoria est, et spiritus retrahitur, et vertebra intro confidet, his in fine velut quodam contrahente, spiritus fit. I. 274. clangorosa cum mentis percussione mentem alienat. I. 160. 246.

Vocis repentina privatio. I. 152. II. 68. exercitatio post carnis a laboribus colliquationem, commoda est. I. 728. ex casu altiore interceptio. III. 569. ex dolore interceptiones, dolorosam mortem inducunt. I. 271. privatio et stomachi morsus in mulieribus, uteris ad stomachum allapsis. II. 612. interceptiones cum singultis, pessimae sunt. I. 160. pectoris, mammaram, geniturae communio. III. 431. interceptiones cum exolutione, stupore deti-

nente, perniciofae. I. 160. 170. 272. interceptionem quatenus solvant. III. 689. interceptio quum febricitanti, decima quarta die accesserit, non ita solutio contingere solet. II. 81. interceptiones cum sopore convulsoriae sunt. I. 176. interceptio, ignorantia, delirium. III. 689. differentiae ex meatibus. I. 666. privatio ex ebrietate. II. 234. interceptiones cum exolutione in febre acuta, sine sudore, sunt quidem lethales; minus vero quam cum sudore. I. 272. interceptiones ex capitis dolore. I. 170. 272. interceptiones ex rigore, solvuntur tremore. I. 237. interceptiones insuper rigentibus, lethales. I. 272. interceptiones in febre convulsorio modo fientes, perniciosum. I. 271. gracilitatem solvit varix, ad sinistram et dextram testem. III. 459. interceptiones; in febre malae sunt. I. 238. interceptiones frequentes subsoporatae, consistentes tabem praesignant. I. 273. cum *Vocis* interceptione, capitis dolor repentinus. II. 253. interceptione mentis emotiones, perniciofae. I. 272. interceptione capitis dolor ab ebrietate. II. 299. in *Vocis* interceptione, spiritus veluti his qui strangulantur, prae manibus expositus, malus est. I. 160.

Vocem quibusdam lumbrici intercipiunt. II. 368 sq. de pulmone edi, II. 573.

Vox quicumque destituuntur de repente, si sine febre fuerint, ipsis venam secato. III. 460. si quis ebrius privetur, convulsus moritur. III. 736. statim quibus necesse sit. III. 763. destituti jacentes in febre continua. I. 244. maxima quatenus praediti sint. III. 605. intercepta dolores ad praecordia in febre, sine sudore soluti, malum. I. 281. statim privantur, et plerumque moriuntur, quibus percussis cerebrum concussum fuerit et doluerit. I. 318. destituti,

verum, sentientes esse contingit fatuos ex morbo regio. I. 161. destituti palpitantes per locum num moriantur? I. 161. intercepta acute infania correpti, ita affecti moriuntur. I. 329. cum *Voce* tremula solutio alvi praeter rationem, in his moram trahentibus diuturnis, perniciosa est. I. 275.

Voces contractae post medicamentum sumptionem, num pravae sunt? I. 272. asperae qui natura habent, his etiam linguae subasperae sunt. III. 433. tremulae fientes mentem alienant. I. 246. quibus frangebantur ad tussim, horum plurimae febricitarunt quidem. III. 616.

VOCIFERATIO affligit. I. 87.

Urbes bene sitae ad Solem et ad ventos, et aquis bonis utuntur, et mutationibus minus sunt obnoxiae. I. 526.

URENDA quomodo quaeque. II. 461.

Urendi aut secandi corpora, ratio. II. 519.

Urina aquosa quid significet. I. 286. crassa, alba, in lastidiosis febribus quarta die aliquando prodit, et liberat ab abscessu. III. 602. multam subsiditiam habens, a mentis emotione liberat. III. 614. vetus ad fomentum uterorum. II. 809. succo carni bubularum afflaturum similis, in nephritide. II. 456. velut asinina in puerperii purgamentis non facile procedentibus. II. 659. eruvum, ac lentum farinam referent. III. 517. in febribus mutationes habeat, diuturnitatem temporis significat. I. 142. tenuis et biliola, et vix tenuem ac exiguam subsiditiam habens, diuturna est. I. 331. aquosa et copiosior, quam pro eo quod bibi imperatum est, significat hominem, sed copiosiore potu. I. 195. paululum stridens, quid significet. I. 195. quamdiu fulva et tenuis fuerit, morbum incoctum esse significat. I. 101.

subrubra, et subfidentiam subrubram habens ac levem, si quidem ante septimum diem prodeat, septima die liberat. I. 531. cineris specie. III. 692. propter humores ammixtos saluginosa fit. II. 342. eduliorum olidorum odorem refert. II. 375. pinguedinem in subfidentia habens, febrem significat. I. 334. cur rubra. I. 505. geniturae similis. III. 593. arenosa quibus fiat, et supprimatur. I. 315. subrubra si fuerit, et subfidentia subrubra ac levis, quid significet. I. 100 sq. 141. quae ex indiffereta pinguedine quandam habens exauescit, celerem in febribus dimissionem significat. I. 331. si quandoque pura micta fuerit, quandoque subfidentiam albam ac levem habens, diuturnae tales sunt. I. 142. cruenta exolutis cum capitis dolore, ex rigore, mala est. I. 257. quibus clandestine allabatur ad pudendum, exolvuntur desperati. I. 513. subrubicunda subfidentiam non habens, sed id quod in medio innatat, cum surditate, mentem emovet. I. 263. in febre albam habens et levem subfidentiam firmatam, quid significet. I. 331. cruenta in dorsali morbo tertia aut quarta die, hominum moriturum significat. II. 272. cruenta ejecta. III. 530. cruenta in principio micta, febrem diuturnam significat. I. 334. bonam habens subfidentiam, derepente non habens, quid significet. I. 335. subfidentiam habens, turbata desinens, quid significet. I. 335. subrubram et levem subfidentiam habens in pleuriticis, securam judicationem significat. I. 335. in febre densitatem habens divulsam, recidivam aut sudorem significat. I. 337. si fulva ac tenuis fuerit, multo tempore, periculum est, ne homo sufficere possit, donec concocta fuerit urina. I. 142. purulenta micta, albam subfidentiam habens, solvit vesicae durae do-

lorem. I. 141. in renum morbo qualis prodeat. II. 457. qualis ab abscessu ad articulos, liberet. III. 757. valde alba, pessima est, in febre ardente. I. 334. velut ervi lotura. III. 525. sputo similes subfidentias aut limosas habens, rigorem indicat. I. 334. nubeculam rubram habet quarta die, quibus septima die morbi judicantur. III. 757. concocta, ad judicationem febres solvit. I. 255. rubra, uteris ad stomachum allapsa. II. 613. alba velut jumentorum, quid significet. I. 334. conturbata et geniturae similis in his qui alvum dolent ex nigrorum egestionem suppressa, mala non est. I. 286. crassa albam subfidentiam habens, quid significet. I. 196. valde tenuis, si densa fiat, sudorem futurum indicat. I. 335. aquosa, aut turbata, friabili asperitate, alvum liquidam fore significat. I. 335. tauri ad conceptum muliebrem, II. 602. oleosa. III. 425. humana ad uterorum os fovendum. II. 535. vetus cum ferri recrementis ad impraegnationem. II. 712. calculosorum, splendidissima. I. 541. quatenam sit optima. I. 100, 136. aquosa. I. 245. in Urina quibus arenosa subfident, his vesica calculo laborat. III. 738. crassa existente quibus carunculae parvae, aut velut pili simul exeunt, his de renibus excernuntur. III. 737. si quid innatarit, dolore circa femur dissipato, mentis emotionem portendit. I. 162.

Urinae suppressio et gravitas in imo ventre, plerumque stillicidium urinae significat futurum. I. 336. parvas subfidentias habentes in hydropicis siccis, mala sunt. I. 509. stillicidium ab iisdem fit et sedatur. II. 145. si sint crudae, morbus in die judicatoria, plerumque recidivat. I. 145. cruentae venarum laborantium

sunt signa. I. 369. stillicidium, et capitis ex utero dolores. III. 678. bubulae, in purgandis mulieribus. II. 746. stillicidium solvit venae sectio. III. 465. 762. stillicidium. II. 404. 875. 879. III. 336. stillicidium, et urinae difficultatem, vini potus et venae sectio solvit. III. 754. 762. crassiores ac pallidiores, meliores. II. 76. quae minguntur a non recordantibus, nec commonefactis, perniciosae sunt. I. 337. quae mutationes habent, temporis diuturnitatem significant. II. 76. stillicidium futurum quid significet. I. 336. tennes cum aliquantula nubecula, in medio consistente, rigorem significant. I. 325. in peripneumonia, crassae in principio, deinde attenuatae, lethale. I. 303. si ab initio non similes fuerint, aegre judicant ac inconstantes sunt. I. 142. sq. stillicidia in hydropicis siccis, mala. I. 309. quibus in principio tennes, tales ne purgato. II. 75. densae ac conturbatae certum signum sunt doloris capitis, et convulsionis, ac mortis. III. 700. difficultas unde. II. 214. difficultatem vini potus, et venae sectio solvit. III. 762. quibus in principio nebulosae, aut etiam crassae sunt, tales depurgare oportet. II. 74. quatenam maturae sunt. II. 84. lethaliiores quatenam sint. I. 101. tenuiores ac nigriores, deteriores. II. 76. indicant morbos, aut aegre aut facile judicandos. III. 709. in abscessibus retro aures cito et modice maturescences, malae sunt. I. 264. aquosae, alba innatantia habentes, num abscessus juxta aures faciunt? I. 183. geniturae similes, febriles in dorsum distentiones solvunt. I. 290. interceptionem dolorosam significant, ex dorso horrores frequentes. I. 167. 235. tennes et crudae praeter morem, in comitali morbo

laborantibus, morbi invasione significant. I. 337. cum rigore suppressae, malae. I. 181. quibuscunque desperatae sunt, his vehemens in corpore turbatio. III. 760. quomodo morbos ostendant. I. 21. sq. inconcoctae. III. 421. stillicidium habenti, partes circa vesicam sunt adfectae. III. 738. cum rigore suppressae, malae. I. 237. stillicidia in siccitatibus plerumque fiunt. III. 725. cruentae in exolutionibus ex rigore, cum capitis dolore, pravae. I. 237. stillicidia senibus accidunt. III. 726. difficultates senibus fiunt. III. 726. stillicidia autumnis fiunt. III. 724. crassae, grumosae, paucae, non sine febris quibus tenuis prodest. III. 736. interceptio in biliosis, brevi occidit. I. 336. pulverulentae, quid significant. I. 334. transitus vitri speciem referens, copiosus, in convulsione profunt. I. 289. decolores, nigra innatantia in medio habentes quid significant. I. 334. pelluculosae, et cum horrore subsidentes, convulsoriae sunt. I. 335. conturbatae, velut jumentis quibus his capitis dolores aut adsunt, aut adveniunt. III. 736. stillicidium, intestino recto, et utero inflammato, accedit. III. 747. quibus pellucidae, albae, malae. III. 737. nigrae, nigram subsidentiam habentes. III. 412. vehementer fermentatae, rubicundae. I. 176. stillicidii in mulieribus curatio. II. 586. non confidentes, valde rubicundae, innatantes, mentis emotionem portendunt. I. 161. ervi loturae similes. III. 676. stillicidium quibus fortasse continget. I. 315. dolorosae, malae sunt. I. 165. curationem indicant. II. 76. nigrae tum in viris tum in mulieribus pessimae sunt. I. 101. ex Urinae stillicidio quibuscunque volvulus accedit, hi in septem diebus pereunt. I. 313. III. 755.

Urinam supprimit. Aquilo. III. 720. cientia in ventre et cito calefiunt, et calfacta marcescunt ac liquefcunt. II. 424. qui facile ejciant. I. 540. sq. crassam efficit, bilis in vesicam confluens. II. 209. non facile prodeuntem faciunt, biliosis alvus turbata. I. 346. quatenam cient. II. 422. cientes succi quinam sint. I. 688. ciens potio, frigefaciens, ac sitim sedans. II. 322. juxta potionis copiam mingere oportet. I. 195. cientia, ac bilem per alvum trahentia. II. 324. quae cient, sicca sunt, ac frigida. II. 424.

Urinarum concoctiones, si in judicatoriis diebus concoctae fuerint, morbum solvunt. I. 140. in morbis acutis ex perfrigeratione interceptiones, pessimae. I. 254. perniciosarum et malarum variae differentiae. I. 331. crassarum mictionem renum dolor repentinus cum urinae suppressione significat. I. 336. suppressiones ante rigorem. III. 585.

Urinis tenues et crudas quicunque mingunt multo tempore quid in iis expectandum. I. 101.

Urinis multis repente prodeuntibus, solvantur linguae siderationes et dexterarum partium. I. 290. si quidem id quod mictum est, purum fuerit, subsidientiam vero albam ac levem habuerit, diuturnior sit morbus. I. 141. purulentis quando quis sua sponte curetur. I. 368. in *Urinis* in quibus nubeculae sunt, quid considerare conveniat. I. 101. pinguedines superne instantes, araneorum telis similes, damnare oportet. I. 101. 334. nigrae nubeculae in febribus erroneis quartanam indicant. I. 334. subsidientiae crassiores farinae partes referentes, pravae sunt. I. 101. nubeculae, albae bonae sunt. I. 101.

in *Urinaria* fistula quibus

tuberculum nascitur, his suppuratione facta, et eruptione, solutio sit. III. 758. 763.

UTERUS. III. 826. inflatus. II. 654. si in coxam incumbens, suppuratus fuerit, necesse est curationem ex medicamentis, per linamenta ipsi adhibere. III. 745. vel ejus os ex partu ulceratum. II. 673. sq. in anteriorem partem averfus procedens. II. 153.

Uteri in lumbis incumbentes. II. 557. 865. mollitoria. II. 870. gestatio ultra decimum mensem quomodo contingat. I. 418. transmoti. II. 585. 590. 813. ascendentes ac suffocantes. II. 591. ad cor progressi. II. 587. genituram tertia die eructantes. III. 38. vas morbosum est, si mammarum papillae, et rubor pallidus fuerit. III. 608. omnium morborum causae. II. 149. extra naturam. III. 39. stomachus a sufficientis hians redditur. I. 476. tumorum in partu, aut ex partu curatio. II. 655. affectiones plurimae ex flatibus fiunt. III. 679. leves, et quomodo cognoscantur. II. 642. sani interdum non concipiunt. II. 634. extra prominentes, et dependentes. II. 869. puerperae inflammatae. II. 677. extra prominentes multo tempore, et inflati. II. 821. osculi complicati signa et curatio. II. 822. ulcerati, et extreme foras progressi. II. 823. frequenter prolapsi, quomodo reponendi. I. 481. a conclusionem, et callositate indurescunt. I. 471. sq. stomachi prae caliditate genituram non suscipientis curatio. I. 472. magis, quam convenit hiantes. II. 542. 636. III. 4. ulcerati, sanguis et pus, et serosa sanies fluens. II. 690. apud hepar et praecordia. II. 623. 867. pinguedine laesi. III. 12. transmoti prementes et strangulantes. II. 866. 867. suppurati aut post partum, aut ex abortu, curatio. I. 470.

puerperae ad coxam, aut lateris mollitudinem incumbentes. II. 549. 792. 794. ab ulceribus inflammatis. II. 626. ulcerati, aut osculum exasperatum. III. 53. humore pleni osculum tumidum, quomodo curandum. II. 152. ascensus curatio. II. 151. descensus curatio. II. 150. ad septum transversum et praecordia. II. 864. sursum progressi. II. 863. ad vesicae stomachum. II. 623. sq. ad lumbos et coxas conversi. II. 624. in inguina, et urinae meatus incumbentes. II. 815. moti cum dolore. II. 590. dolores, maxime ad vesicam. II. 590. prominentes. II. 590. ad stomachum allapsi. II. 612. conclusi, mensibus non comparentibus. II. 837. orarum picato cerato illitio. II. 820. indurati os et signa. II. 573. ad cor progressi. II. 560. 785. ad finistram partem et coxam inclinati. II. 817. commoti aliquo allapsi. II. 826. pituita impleti. II. 538. 678. ad sedem conversi, et secessum secedere prohibentes. II. 585. 815. ad praecordia allapsi strangulantes. II. 785. sq. circumversi ad dextram partem, puerperii purgamentis non sientibus. II. 816. gestatio quare non ultra decimum mensem. I. 418. strangulantes, et strangulationes contingentes. II. 867. conclusi. II. 611. 833. gracilitas. III. 23. in partu valde ulcerati. II. 697. non conclusi. II. 839. puerperae in coxam incumbentes. II. 549. sicci et ad pudendum prominentes. II. 551. suffocati. II. 550. 559. fixi. II. 550. alii
Uteri strangulationibus quae vexatur, aut difficulter parit, sterilitas accedens, bonum. III. 744. ad *Uteri* purgationes quae faciunt. III. 31. conceptionem fomentum. I. 472. sq.
Uteris motis, menses non apparent, aut certe pauciores. I. 472. transmotis medentia. II. 865. ex *Uteris* ulceratis et

puerperii purgamentis impeditis, mala. II. 664. educentia. II. 871. in *Uteris* loco motis, pharmacum sursum aut deorsum purgans, quibus et quando exhibendum. II. 814. suppuratis aut post partum, aut ex abortu, vermes stercorarii. I. 470. sq.

Utero confert calida. III. 742. et intestino recto inflammato, urinae stillicidium accedit. III. 747. ab *Utero* mulier debilis. II. 551. ex *Utero* affecto convulsionem sive febres faciles sunt. I. 328. in *Utero* habentes quaecunque a febris corripiuntur, difficulter pariunt, et periculosa. III. 746. denigratis, calida convenit. II. 163. habere mulierem, quibus signis deprehendatur. III. 747. mulierum hydropis generatio. II. 379.

Uterorum ulceratorum signa. II. 687. ex partu dolor. II. 675. ad coxam incumbentium signa et curatio. II. 793. 809. fomenta per arundinem. II. 600. dolores. II. 590. 591. 593. obtortorum causae. II. 610. inflammatorum signa. II. 827. 840. 842. corruptorum et vitiatorum signa. II. 842. morbi curatio. II. 876. ulcerationum ex abortu curatio. II. 693. curatio. II. 694. ad latus allapso-
 rum signa et curatio. II. 574. ad hepar conversorum signa. II. 788. circa latus inflammatorum signa. II. 789. ad latera allapso-
 rum signa. II. 791. distentorum causa. II. 677. collutiones. II. 731. ad hepar accedentium signa, et quibus haec affectio familiaris. II. 531. fomenta. II. 598. 868. levitas, unde contingat. III. 2. ex partu inflammatorum curatio. II. 551. 674. durorum et ad pudenda exeuntium signa et curatio. II. 833. averforum notae. II. 151. ad medium lumborum progressorum signa et curatio. II. 542. os humidius. II. 549. humidiorum et sicciorum cura-

tio. II. 634. a contrariis curatio. II. 639. vehementer exulceratorum signa. II. 692. ad praecordia allapforum signa et curatio. II. 546. 787. grumoforum signa. II. 837. foras egressorum signa. causa et curatio. II. 818. III. 579. omnino foras egressorum, et dependentium signa, causae, et curatio. II. 533. adglutinatorum signa, et curatio. II. 534. strangulantium signa. II. 863. os conclusum. II. 576. obliquo- rum signa et curatio. II. 576. penitus extra pudendum prolapsorum signa et curatio. II. 819. III. 40. inflatorum signa et curatio. II. 577. 587. oris hiantis signa. II. 580. levigatorum signa et curatio. II. 581. ad ventrem nutantium signa et curatio. II. 582. ad caput converforum signa et curatio. II. 582. commotorum et in loco non manentium signa et curatio. II. 579. 824. transversim sitorum signa, et curatio. II. 817. ad crura et pedes converforum, signa et curatio. II. 582. purgatoria, et dolores sedantia. II. 559. ad *Uterorum* morbum sedandum. II. 584. dolorem. II. 875. dolorem, infusile. II. 843. in *Uterorum* dolore, strangulatio. II. 875. omni morbo medicamentum commodum, et urinam valde ciens. II. 554. sq.

Uteros aperiens et purgans. II. 604. propellere quaevis occasio potest, si quid mali habeant. II. 815. calfacientia. II. 152. frigidos ac densos quaecunque habent, non concipiunt. III. 747. difficulter ferre octonos menses. I. 446. ad *Uteros* purgandos. II. 584. 593. conclusos. II. 589. eluendos. II. 564.

Uterum gerentem mulierem ab aliquo acuto morbo corripere, lethale est. III. 743. quaecunque gestant, his osculum uterorum clausum est. III. 746. jam gestantibus ex fervido ulcere fluxiones dolorosae, ma-

lum. I. 324. gestanti mulieri, si mammae repente graciles fiant, abortit. III. 744. gestanti mulieri, si multum lac ex mammis fluat, debilem foetum significat. III. 746. gestanti mulieri, si altera mamma gracilis fiat, gemellos gestans alterum abortit. III. 744. gerentibus capitis dolores, lo-porosi, cum gravitate fientes, mali sunt. I. 525. gerenti, tenesmus accedens abortire facit. III. 759. gestanti mulieri si alvus multum fluxerit, periculum est ut abortiat. III. 745. seu locum in quo conceptio fit, sanum esse oportet. I. 219. gestantibus ora fervido aphthae ulcere affecta, bona non sunt. I. 322. 326. gerens mulier, secta vena abortit. III. 743. gestantibus saluginosae juxta fauces fluxiones, malum. I. 325. medicorum praedicendi modi varii. I. 185. infantia. III. 35. gerentibus, ex ferendo ulcere fluxiones, malum. I. 326. circa *Uterum* quibuscunque ex abortu et tumoribus ad capitis gravitatem convertuntur, his in octo aut decem mensibus ad coxam morbus definit. III. 583. in *Uterum* gestantibus saluginosae, significant post partum molestias ex albis mordacibus. I. 324.

Uterinae in ventriculis durities dolorosae acute, perniciosum. I. 324.

UTRAE quomodo utendum. III. 261.

UVAE morbus. II. 241. ejus generatio. II. 220.

Uvae albae immaturae fucus in ulceribus. III. 315.

Uvam quinam majorem habere soleant. I. 483. circa *Uvam* proserpentia ulcera in tonsillis, his qui servantur vocem alterant. I. 484.

VULPINAE leporinis carnibus sunt humidiores, et urinam cient. I. 680.

Vulpis stercus ad impraegnationem. II. 748.

VULNERATI quomodo curandi. II. 410. de omnibus apparentibus interrogandi. III. 360.

VULNERA recentia avertens ne putrescant. III. 318. sanguinem fundentia, exudantia, maligna. I. 177. 285. quae potissimum lethalia, et quae non. I. 320. quatenam magis lethalia sint. I. 205. ante tertium, aut quartum diem non movenda. III. 116. in locis vilibus, saepe molesta. I. 206. ad *Vulnera* inflammata, cataplasmata frige facientia. II. 411. diuturna commodum est vinum dulce, assidue utendi. II. 160. cruenta. III. 319. 321.

a *Vulnere*, quomodo suppuratione contingat. II. 194. ex *Vulnere* qui impotentes sunt corpore, febre quidem accedente citra rigorem sanantur. I. 313. convulsio lethalis est. I. 289. III. 738. et peripneumonia suppuratorum eadem, quae pleuriticorum consideratio, et curatio. II. 320. bilis vomitus accedens, malum. I. 319. aut fractura calcis deni-

gratio. III. 291. sq. in *Vulnere* atrae bilis vomitus, lethalis. II. 136.

ex *Vulneribus* sincipitis cur cerebrum citissime, et maxime mala sentiat. III. 349. qua ratione mors consequatur. I. 206. quibus atra bilis, aut velut niger sanguis subierit, postmodum moriuntur. III. 730. in *Vulneribus* juxta futuras quid considerandum. III. 360. in *Vulneribus* fortibus si tumor non appareat magnus, malum. III. 455. 748. sq. sanguis concurrit. III. 607. eos qui crassos nervos fauciatis habent, necesse est claudos fieri. II. 167.

Vulnerum quorum curatio non sit tentanda. I. 206. in *Vulnerum* deligationibus quatenam potissimum proficiat. I. 59.

Vulnus, si sanguinem fundat, ulcus ne madescat, verum caput calida rigato. III. 461. ex abortu. II. 697.

Z.

ZEa in suffimento, ad menses virgini ciendos. I. 408.